

Marko Franciškoví

HRVATSKA KNJIGA OPSTANKA
STUDIUM REI CIVILIS - STUDIJA O DRŽAVNIŠTVU

Biblioteka Dva Srca

Knjiga 30

Urednik
Mr. Bogdan Malešević

Vlastita naklada
Marko Francišković
Sachsova 4, 10000 Zagreb
tel.: 098/234-048

CIP - Katalogizacija u publikaciji
Nacionalna i sveučilišna knjižnica - Zagreb
UDK 354 (497.5) "199 / 200"
32 (497.5) "199 / 200"
FRANCIŠKOVIĆ, Marko
Hrvatska knjiga opstanka : studium reicivilis - studia o državništvu / Marko Francišković. - Zagreb : vlast. nakl. , 2006. - (Biblioteka Dva srca ; knj. 30)
ISBN 953-95586-0-3
301005028

Marko Franciśković

HRVATSKA KNJIGA OPSTANKA

STUDIUM REI CIVILIS - STUDIJA O DRŽAVNIŠTVU

Biblioteka Dva Srca

Zagreb 2006.

Blažena Djevica Marija daje ovu poruku hrvatskome narodu preko svećenika Stefana Gobbia:

Zagreb (Hrvatska), 20. rujna 1996.

Ne boj se malo stado *(580)*

"Kako sam zadovoljna Cenakulom što si ga ovdje imao sa svećenicima i vjernicima moga pokreta, kojem je predsjedao Kardinal Nadbiskup koga veoma ljubim i štitim.
Na ovu se Naciju moj Protivnik razbjesnio, donoseći u nju tešku kušnju nasilja i rata. Kolike su patnje morala podnijeti ova moja djeca! Ja sam se zauzela da dobiju veliki dar oslobođenja i mira.
Ali sad vas očekuju još veće muke.

-*Ne boj se malo stado*. Ocu Nebeskom se svidjelo dati vam kraljevstvo mog Bezgrješnog Srca.
Ja sam vam se očitovala i vi ste prihvatili s velikodušnošću moje male djece.
Sada vas mogu povesti, kao nebeska vrtlarica u svjetlom vrtu vaših duša, na put čistoće, ljubavi i svetosti, vježbom svih kreposti koje su mi drage.
Tako vas svaki dan predajem kao žrtve zadovoljštine Božjoj pravdi kako bi (Bog) mogao izliti na svijet pročišćujuću Milost svoga Božanskog milosrđa.

- *Ne boj se malo stado*. Vaša nebeska Majka udijelila vam je dar da se okupite sa svih strana u Njezinu pobjedničku četu.
Došao je čas odlučujuće bitke.
Sotona je već došao do vrhunca svoje moći i sada, također i u Crkvi, dovršit će (svoje djelo), koliko mu je Gospodin dopustio za Njeno najbolnije čišćenje.
Časovi, koje ćete proživjeti, spadaju među najvažnije, jer svi događaji koje sam vam prorekla, ispunit će se.

-*Ne boj se malo stado*. Isus vas je okupio u nebeskom pašnjaku svoje božanske Ljubavi.
On vas vodi savršenom ispunjenju Očeve Volje. Isus želi biti od vas proslavljen.
Došao je čas u kojem ćete Isusa savršeno proslaviti.
Vi ste utjeha njegovoj napuštenosti; vi ste duboka radost njegova božanskog Srca.

-*Ne boj se malo stado*. Budite moja mala djeca, koju sam okupila sa svih strana svijeta, za veliku bitku između Boga i Sotone, između sila dobra i sila zla.
Gospodin će pobijediti preko Mene, svoje male Sluškinje. Ja ću pobijediti pomoću vas, moja mala djeco.
Ono što se dogodilo u ovoj Naciji postaje znak za sve. Zbog svoje vjernosti Isusu i vašoj nebeskoj Majci, Crkvi i Papi, Sotona je navalio na nju, u pokušaju da je uništi. Imajući na umu ovaj cilj, udružile su se sve sotonske i masonske sile. Međutim, Ja sam sama označila čas njihova poraza.
Tako će biti za čitavo čovječanstvo.
Zato vas pozivam na pouzdanje i nadu.

-*Ne boj se malo stado*. Vama je povjereno poslanje da ostvarite trijumf mog Bezgrješnog Srca u svijetu."

SADRŽAJ:

Uvodna riječ

Kip domovine

U katedralu jedne teške noći,
uđoh tiho i priđoh do oltara,
Sa zvonika jecahu zvona stara,
htio sam duši molitvom pomoći
Kad tamo pri tamnom visokom odru,
jedna žena gledaše u daljinu,
Tri su joj boje ovile haljinu, prepoznah
crvenu, bijelu i modru.
I reče mi tiho: moli se sinko
Nad nama pletu neke čudne niti,
Hrvat je opet tako teško biti...

A. G. Matoš

Što više riječi, to veća ispraznost svega, i koja je od toga korist čovjeku?
(Propovijednik 6, 11)

A od dana Ivana Krstitelja do sada kraljevstvo nebesko silom se probija i siloviti ga grabe.
(Matej 11, 12)

Ljubljeni čitatelju, znaj da ovo što se ovdje nudi nije neko štivo visoke vrijednosti, već samo još jedan jadni ljudski pokušaj stvaranja u kojemu, ako i ima nečega dobroga i vrijednoga, Božje je to milosrđe na svijet došlo kroz ruke sluge beskorisnoga.

Ljubljeni čitatelju, preporučujem da se u ruke uzme Sveto pismo i iz njega se čita objava koju nam daje Stvoritelj. Preporučljivo je u ruke uzeti svetu krunicu i moliti je u sabranosti. Preporučljivo je otići na ispovjed i izmiriti se sa Bogom tako da Ga se može dostojno blagovati kao pravi uzvanik na gozbu Jaganjčevu. Toliko je toga što je vriednije od čitanja ove slabašne ljudske tvorevine.

Da, slabašna je to tvorevina, a pogotovo u odnosu na ljubav Gospodinovu koja održava cijeli svijet u postojanju. I nije tu riječ o demagogiji, jer sigurno je da na prije preporučeni način **kroz nebeske darove pripremljen čitatelj može primjerenije rasuđivati o svemu u svijetu**, pa tako i o sadržaju ove knjige.

Rečenice su ovdje duge i složene, znaju se ponavljati iste misli i iskovani pridjevi, sadržaj zna biti ispremiješan i nepovezan, vjerovatno većini ljudi i podosta neshvatljiv ili nestvaran. Stoga čitatelju moj dragi znaj da ova knjižurina koliko je teška u ruci, još je teža u glavi. Dakle, sadržaj nije lagan, a još je manje popularan. Štoviše, potpuno je nemoderan i intencionalno je antimodernistički u svemu onome što se pod modernizmom u svojoj konačnici izrodilo u neskriveno antikršćanstvo. Modernizam u biti svoj smisao jedino i nalazi u svojoj antikristovskoj misiji. Nema ničega kreativnoga u modernizmu osim što je u savršenoj opoziciji s izvorom sve kreativnosti, svega života, jer kreativnost je život sam po sebi. U tom stanju antikreativnosti modernizam daje privid kreativnosti, ali to je samo sjena koja kao i svaka sjena može nastati samo zatamljenjem svjetla.

Nije se ovdje pisalo ono što ljudstvo današnjice voli slušati, već ono što je korisno slušati, a to često zna biti u međusobnoj suprostavljenosti. Nije ovdje prisutno uljepšavanje stvarnosti i podilaženje širokim slojevima, ali najviše od svega sadržaj i stil je u oprečnosti s "intelektualcima" i njihovim parametrima

dopuštenoga i lijepoga. Nema ovdje onoga što puk voli slušati kada mu laskavci podilaze pričama kako su svi dobri, lijepi i pametni i sa svima se po svemu slažu, u ničemu im ne proturiječe i sve obećavaju. Najmanje od svega ti prepredenjaci kude i pogrđuju, znajući da tako neće izmamiti željeni aplauz i odobravanje, tako se neće zaraditi glasovi. Lako je obmaniteljima sve to činiti kada unaprijed planiraju sve iznevjeriti, pa kada se laže i krade, rezoniraju oni, neka se onda laže i krade na veliko, a ne na malo. Uostalom, i apetiti su im veliki pa ih moraju velikim zavođenjem i velikim lažima primjereno zadovoljiti.

Riječ kojom se pisalo je namjerno ostavljena teškom ne zato jer se želi nekoga mučiti težinom nego zato jer je istinu teško prihvatiti kada se dugo živi u laži. Istina je teška hrana, a posebno kada pada na prazan želudac – nije lako probavljiva, može izazvati mučninu. Hrana je nužna za život pa nema druge nego je konzumirati i jedino tako preživjeti. Bez istine, kao i bez hrane, čovjek umire, ali za razliku od neuhranjenosti kada umire tijelo, u neistini umire ljudski duh. Zato, nije lako prihvatiti tešku istinu da smo u stanju propasti, jer to onda zahtijeva da se poduzime nešto na planu opstanka, ali mora se tu istinu uvidjeti po nuždi za životvornim djelovanjem.

U ovom kontekstu navještanja nepopularne istine jasno je da nije lako slušati o tome da je Sotona stvaran, da djeluje, da ima organizirane svoje svjesne i nesvjesne sljedbenike koji su oni koji nam svima rade o glavama, i još gore, o našim dušama. Nije lako u mentalitetu nevjerništva prihvatiti bilo što što poziva na obraćenje i vjerovanje Evanđelju. Nije lako, a opet, sve je tako lako. Da, to je paradoks ovoga svijeta, to je paradoks života. To je paradoks križa koji je tako jednostavan, a opet tako nedokučiv u svoj svojoj kompleksnosti.

Prema tome, onima koji žele ostati u lažnom miru koji im se kroz laž priviđa, te se plaše suočenja sa ovdje predočenim malim djelićima jedne sveukupne istine, dajem upozorenje neka se ostave čitanja ove knjige. Neka od ove knjige odstupe svi koji žele ostati u miru svoje iluzije, u miru prevare i laži koja obećava lagodnim putem doći do velika blaga. **Ostavi se čitanja ti koji ne želiš sam ništa poduzeti nego ostavljaš svoj posao i svoje poslanje nekome drugome.** Gubiš vrijeme na ispraznosti i nema koristi od toga tebi kao čovjeku. I svi ostali takvoga duha neka se ostave uludoga truda, gubitka vremena i novca.

* * *

Ovdje se s namjerom želi biti izrazito antiintelektualnim, jer kada se pogleda ono što ulazi u pojam intelektualnosti, svatko tko ima dobar ukus mora se gnušati svega intelektualnog u modernom svijetu. Posebno prezir ide prema ovim "našim", hrvatskim intelektualcima, koji su se stavili u službu bezbožnog svijeta i namjerno se otuđili od svojih nacionalnih korijena. Upravo je taj njihov "intelektualizam" ono što ih je navelo da odvrate pogled od svojih bližnjih i okrenu se isključivo sebi samima. Intelektualnost današnjice proizvodi egocentrizam čovjeka današnjice. Egocentrizam opravdava pod svaku cijenu biti "uspješan" u svijetu, postići karijeru, a najgora stvar za žuđeni uspjeh ili karijeru je odstupiti od napravljenih intelektualnih kalupa kojima se egocentričnost prikazuje opće dobrom.

Istina tu više nije bitna, nje niti nema kao nečega konkretnog, sve je istina i ništa nije istina. Istinom se smatra samo ono što je korisno, a ono što donosi makar i nagovještaj mogućeg otpadništva od svijeta ne smije se prihvatiti čak niti kao predmet razmišljanja. O nekim se stvarima unutar tih etabliranih, legitimnih ili uglednih intelektualnih krugova ne smije niti govoriti i o tome postoji jedan prešutni konsenzus. Ukoliko se ipak uđe u tu "zabranjenu zonu" gubi se za uspjeh i karijeru neophodna reputacija "ozbiljnog intelektualca", "ozbiljnog čovjeka" ili, na području kojim se pretežno bavi ova knjiga, "ozbiljnog političara". Nije slučajno što ovdje nema sintagme o "ozbiljnom državniku" jer država je određena za destrukciju, pa se tako i kroz uklanjanje svih riječi koje se izvode iz države kao pojma izvodi "odumiranje države". Brisanje riječi iz riječnika, iz živoga govora, predstavlja predpripremu brisanja onoga što dotična riječ predstavlja. Jednostavno: ono o čemu se ne govori, to niti ne postoji. To pokazuje kreativnu moć ljudske izgovorene i napisane riječi. Ali, kada se radi o prešućivanju, onda je to ono o čemu je prije bilo riječi kada se referiralo na antikreativnost moderniteta, a koja izvire iz opozicije prema Stvoritelju. Ovdje je kroz pojmove države i državništva dan primjer te antikreativnosti

kada se potiskivanjem izgovorene i pisane riječi promišljeno radi na zatiranju istih.

Isti se princip izvodi i na jednom puno bitnijem imenu kao riječi i pojmu istovremeno. Može se tako o svemu beskonačno razglabati unutar modernističko-intelektualnog shvaćanja političkog i državničkog razmatranja, ali ukoliko se pokuša govoriti o najvažnijoj i jedinoj istini – Isusu Kristu i kako sve mora u Njemu biti uglavljeno – onda se događa aklamacijsko izopćenje iz povlaštenog kruga samoproglašenih intelektualaca ili "ozbiljnih političara".

Sve je to posljedica umišljene intelektualnosti koja je dovela do teškog egocentrizma i taj egocentrizm je ona ujedinjujuća nevidljiva sila po kojoj se događa takva prostorno-vremenska usaglašenost inače tolika baš po samoljublju individualizirane "intelektualne elite". Egocentrizam ima svaku karaktristiku zloduha koji se udomaćio u srcima intelektualaca današnjice, pa kada se spomene ime Spasiteljevo uznemiri se taj zloduh i odmah djeluje na svoje domaćine tako da se na bilo koji način ušutka onaj tko zabranjeno ime izgovara. Sve s ciljem da se ugasi svaki spomen na Gospodina i da se ne dopusti legitimitet Njegovog nauka kao onog nauka kojega se uopće smije razmatrati ukoliko se želi biti prihvaćen u tom povlaštenom društvu "jako ozbiljnih po svim pitanjima". Onaj tko uključuje Spasitelja kao svjetonazornu osnovu sigurno nije ozbiljan po dominirajućim svjetskim standardima. Ili "europskim standardima", što je jako popularna fraza "hrvatskih intelektualaca". Ustvari jedne tužne nakupine ljudskog mesa koji nisu niti Hrvati, a po mojim standardima onaj koji se odriče nacionalnog identiteta za neki nadnacionalni, u punom svijetlu predstavlja ovu modernističku lažnu intelektualnost ili intelektualnost laži.

Jasna je ta veza brisanja imena i prešućivanja spasiteljskog nauka svakome tko ima uši da čuje i oči da vidi, jer razapinjanjem Gospodina nije poražen Učiteljev nauk. Zato se taj nauk mora po silama pozemljarskim sakriti od ljudi tako da u potpunosti postane stranom stvari u njihovim životima. Kako to nije u potpunosti moguće, jer uvijek ima onih koji ostaju vjernima, sve se neprestano ponavlja virtualnim razapinjenjem onih koji Njegov nauk čuvaju živim.

Čuvanje živim! A da, sada govorimo o pravoj stvari – tu smo došli do suštine, do točke odluke, do Rubikona svakog pojedinca. To je sada ono gdje se prelama svijet, gdje se razlučuje žito od kukolja. Jer nije živo ono što nije u ljubavi, a ono što je u ljubavi može biti samo potpuno, jako, silovito. Nikakva nije to ljubav koja je polovična, netotalitarna, neekstremna – to su sve mlakosti u svojim različitim varijacijama. Tako za nauk Gospodinov, koji nam je po Njegovoj Svetoj Crkvi ostavljen do kraja svijeta, moramo biti u ljubavi kako bi ga napravili živim u svijetu, a ne da bude puka teorija, mrtva slova ispisana na papiru, fraze i napamet naučene recitacije. Ako smo u ljubavi, onda je to, po prije iznesenoj vezi, ujedno i stanje ekstremnosti, totalitarnosti, silovitosti.

Analizirajmo ovu poslijednju riječ: silovitost – sila, čovjek koji djeluje s nekom silom. Dakle, sila je tu na djelu, sila se tu traži ako se želi biti dosljedan, elementarno pošten, a istovremeno htjeti Isusov nauk kroz nas žive u svijetu, ostaviti u životu na ovome svijetu. Ukoliko ne, onda kroz nas same dolazi smrt opet i opet na svijet, jer nismo u ljubavi, nismo u tom stanju ekstremnosti koja je ljubav. Onako kako se i govori: *"Ljubi Gospodina Boga svojega svim srcem svojim, i svom dušom svojom, i svim umom svojim."* (Mt 22, 37). Ne kaže da se ljubi najvećim dijelom, ili dobrim dijelom, ili tolerantno, ili obzirno, ili ikako drugačije nego totalitarno; samo i jedino tako. Prema tome, kod tražene silovitosti podrazumijeva se sva naša ljudska mogućnost da imamo silu na djelu kod svojih radnji kojima smo u suglasju s vlastitom odlukom da Gospodinov nauk održimo na životu u ovome svijetu. Silovitost je tu potrebna i iz razloga što svijet nije pasivan, nego aktivno ubija svojom silovitošću bezbožništva ono što mu jedino osporava njegovo bezbožno kraljevanje.

Tu je ujedno odgovor na inače različito tumačen i načelno nedefiniran dio Matejevog Evanđelja u kojemu se govori kako se kraljevsko nebesko silom probija i siloviti ga grabe: *A od dana Ivana Krstitelja do sada kraljevstvo nebesko silom se probija i siloviti ga grabe.* (Mt 11, 12). Da, silom se probija jer ljudi na ovome svijetu moraju svojom ljubavlju postići da se kraljevstvo nebesko probije kroz svijet. Ne da se ono prepusti samome sebi, nego izričito po nama ljudima, ljudima koji su siloviti ljubavlju probija se kraljevstvo nebesko. Ljudi moraju biti siloviti da bi ga ugrabili, a kada se kaže da čovjek mora biti

silovit po bilo čemu odmah se time isključuje ovo mlitavo rezoniranje što je postalo intelektualnošću današnjih vremena. Dokaz tome je da uz izgovorenu riječ intelektualac dolaze razne moguće asocijacije, ali silovitost sigurno ne dolazi i u potpunoj je opreci s intelektualcima i svakom intelektualnošću. Ne samo s intelektualnošću, nego je silovitost u nepomirljivoj oprečnosti i s demokratičnošću kao pojmom i kao svjetonazorom. Što je nadasve logično, jer su današnji intelektualci ujedno i izrijekom demokrati, pa tako kako je pitanje ukusa ne biti intelektualcem, jednako je tako pitanje dobroga ukusa ne biti demokratom.

Zašto je tome tako i zašto se mora kroz ljude i njihovu silovitost probijati kraljevsko nebesko i silovitošću ga ljudi moraju grabiti? Jednostavno zato jer kakva bi nam uopće bila ova od Boga dana sloboda ako nemamo mogućnosti aktivnog kreiranja kraljevstva nebeskog? Da Bog sam od sebe svojom svemoći probija Svoje kraljevstvo za sebe poništilo bi istinitost Božje ljubavi prema čovjeku, ali oduzelo bi nam se i našu slobodu koju imamo kao ljudi. Sloboda to je pak život, a život nam je Svevišnji dao i suobličio nas je s Njim – slika smo Njegova – pa tako i slobodu imamo kao ono što davatelj života daje i nikada ne poništava jer nas ljubi savršeno.

Zaključak koji dalje dolazi, jednom kada se uvidi da je silovitost nama određena kao životno poslanje, je da nije potrebna samo silovitost ljudi kao individualaca, kao zasebnih jedinki, nego je potrebno silovitost ostvariti i kao kolektiv, kao zajednica ljudi, kao ljudi koji su si međusobno bližnji. To je silovitost koju kao najvišu razinu ljudskog kolektiviteta ima ostvarivati svaki pojedini narod, odnosno pojedine nacije – svaki po svojemu zasebnom poslanju. Svaki narod ima svoju zasebnost u Božjem planu i zatiranje zasebnosti naroda kroz internacionalnost predstavlja direktno suprostavljanje Božjem naumu.

Također, da bi tražena silovitost naroda kao zasebnosti bila najvećom mogućom, čovjek svojim razumom osmišljava državu i pristaje na podčinjavanje državnim vlastima znajući da je to na opću korist svih i u suglasju s nebeskim načelima. Samo se državom najbolje ostvaruje zadaća pojedinca, koji je opet dio nekog naroda, da silovitošću probije kraljevstvo nebesko kroz ovaj svijet i ujedno si ga zasluženo prigrabi u tom procesu. **Nema ničega iznad države što je u suglasju s poslanjem probijanja kraljevstva nebeskog, jer iznad nacionalnog identiteta nema veće razine obuhvata ljudi kao društvene skupine osim na svesvjetskoj (globalnoj) razini.** Država je ona sila kojom se sinergijskim učinkom povezivanja razbijenih ljudskih individua najbolje povećava ukupna razina tražene silovitosti različitih naroda sa svojim državama kao izrazu društvene organiziranosti.

Ali, na globalnoj razini samo je jedna ujediniteljska ljudska institucija – Crkva, i njoj je dano da bude ono što je jedino globalno, a da se sve ne pretvori u ponovno zidanje kule babilonske. Po Crkvi je dano da se svi narodi i njihove države međusobno usklađuju, da budu u miru, ukoliko su upregnute u istom poslanju svoje silovitosti koju kao narodi i države ostvaruju. Sve što odstupa od ovoga je upravo ono o čemu je govoreno kada se mislilo na sile koje silovito probijaju svoje kraljevstvo ljudsko, kraljevstvo pozemljarsko, kraljevstvo intelektualaca i demokrata. Kraljevstvo svega onoga što nije totalitarno obuzeto ljubavlju prema Bogu, a tek onda može biti i prave bratske ljubavi prema čovjeku. Sve ostalo su iluzije i puste tlapnje slijepaca koji žele voditi slijepce, a da bi to mogli, poput vrana kopaju oči svima onima koji ih još imaju pa vide što rade i kuda srljaju.

Uostalom, Ivan Krstitelj je u Evanđelju spomenut kao onaj od koga se računa protok vremena u kojemu se silovitošću probija kraljevsko nebesko. Ivan Krstitelj jednako tako predstavlja jednog antiintelektualca u odnosu na ondašnje intelektualce: farizeje, saduceje, književnike, pismoznance. Također je bitno uočiti da Ivan Krstitelj biva uhićen i ubijen jer svojim riječima netolerantno šiba po kralju Herodu, tj. onome tko je moralno zastranio kao nositelj nacionalnog suvereniteta. Netolerantno i za današnje pojmove nedemokratski ("govorom mržnje") navodi ondašnje intelektualce, ali i samoga vladara, na pravi put kojim oni kao ljudi s talentima trebaju ići. Ali i kako suvereni vladar treba voditi svoje podanike. Sve sa ciljem da bi njegov narod kao kolektiv najdostojnije ispunio svoje poslanje u silovitom probijanju kraljevstva nebeskog.

* * *

Sve skupa napisano u ovoj knjizi samo je jedna velika nakupina riječi iza kojih, istina, stoji višegodišnji mukotrpni rad posvećen Gospodinu i predan Njemu u ruke da s njime raspolaže prema Svojoj svetoj volji, ali kako i starozavjetni Propovijednik pita: *"Koja je od toga korist čovjeku?"* (Prop 6, 11).

Koja će korist biti nije moguće čovjeku proniknuti, ali ako je predano pod noge Kralju Kraljeva, onda će Providnost znati kako čovjeku dati korist i iz nečega što je isprazno već samo zbog (pre)velikog broja riječi koje ima u sebi. Onaj koji je svijet stvorio iz ničega, *ex nihilo*, sigurno zna kako isprazni sadržaj učiniti ispunjenim ako se time ispunjava Njegova volja.

Možda i najodređeniji opis sadržaja ove knjige bila bi **da se ovdje radi više o priči, a manje se radi o znanstvenom djelu**. Nije bila namjera ovdje biti znanstven, nego je namjera predočiti viziju, ispričati priču o viziji hrvatske države i hrvatske nacije, pa ako priča i ima u sebi nešto znanstvenoga, a vjerujem da ima, onda je to samo onoliko koliko je to u korist pripovjedanja. Zato je preporučljivo poput djeteta ući u jednostavnost i sve tumačiti iz jednostavnosti i polako nadograđivati onako kako samo od sebe dolazi. To je možda i najprimjereniji način shvaćanja sadržaja, jer na taj način svatko dobiva savršenu mjeru prema vlastitoj potrebi. Svatko dobije objašnjenje koje može shvatiti, a da je uvijek prisutna samo jedna istina. Ne dobije se ni premalo objašnjenja, ali niti ni previše, nego u jednom trenutku u vremenu optimalnu količinu koja se sama primjereno dozira.

Tko je onda onaj kome je ovo uopće pisano? Kome se može reći da uzme knjigu i da je pročita? Očito, nikome normalnome po mjerilima moderniteta, bilo u Hrvatskoj, bilo u svijetu. Ludost je uopće i pisanje o onome za što se zna da će biti prezreno i odbačeno ukoliko je dobro, a hvaljeno i uzdizano samo ukoliko je loše. Zašto je tako? Zato, jer ako se nasljeduje Krista, onda ga se nasljeduje ponajviše po Njegovoj odbačenosti i preziru od svijeta, a ukoliko se dogodi suprotno, onda je to znak da se nije krenulo Spasiteljevim stopama. Nije se uzelo križ i krenulo za Njim. Barem ne onoliko koliko nam je dano.

Kako se knjige pišu da bi se čitale, a slova i riječi se koriste da bi se nešto nekome reklo, kako je onda moguće istovremeno biti u dvije suprostavljene oprečnosti? Vrlo jednostavno: upravo kroz oprečnost križa i Otkupiteljevog raspeća na križu za nas ljude. Križ i Gospodin su ono po čemu se pomiruju ovakve oprečnosti koje nije niti moguće objasniti, kao što nije moguće objasniti kako će se to pomirenje dogoditi. O tome se i radi, jer vjera nema objašnjenja, vjera je neobjašnjiva i samo je takva neobjašnjiva, nedokučiva, vjera uistinu vjera. Svaka vjera koju se da ljudskim razumom shvatiti nije vjera i ne zaslužuje se tako zvati.

Tako dođosmo do pojma ludosti kojom oni koji ne poznaju vjeru najtočnije opisuju one u vjeri. To je ludost kršćanska i po tome se i ovo djelo može slobodno nazvati ludošću jednog čovjeka u svijetu. O čemu se tu uopće i smije raditi, ako ne o ludosti, ukoliko je prisutna prožetost vjerom u Isusa Krista, raspetoga i uskrsloga od mrtvih?

Ali to je ludost kršćana koja se takvom očituje pred onima koji propadaju. **Ipak, oni koji su zahvaćeni tom ludošću, tom ludošću besjede o križu, oni su ti kome je sve ovo napisano.** I to napisano od strane nekog jednako tako ludošću križa najprije zahvaćenog, a potom i izbavljenog od teških zabluda *mudrosti mudrih* i *umnosti umnih*, a zablude su to teškog bezbožništva, zablude koje danas vladaju svijetom.

Ovo što je napisano daje se od strane jedne lude koja vjeruje da može postati pripadnikom ekskluzivnog kluba "Lude svijeta". Kluba u koji Bog sebi izabire članstvo da njima posrami mudre i umne. To je probrano društvo u kojemu **osim luda borave i slabi, neplemeniti i prezreni ovoga svijeta** i svatko tko se prepoznaje kao pripadnik ove družine neka je dobrodošao na čitanje jer neće požaliti. Kako bi i mogao kada je ili luda ili slab ili neplemenit ili prezren, pa kao takav dobiva upravo onakvo štivo kakvo mu i pripada: ludo, slabo, neplemenito i prezreno.

To je sve u skladu sa onim što je apostol napisao:
Jer ne posla me Krist krstiti, nego navješćivati evanđelje, i to ne mudrošću besjede, da se ne obeskrijepi križ Kristov.

Uistinu, besjeda o križu ludost je onima koji propadaju, a nama spašenicima sila je Božja. Ta pisano je: Upropastit ću mudrost mudrih, i odbacit ću umnost umnih. Gdje je mudrac? Gdje je književnik? Gdje je istraživač ovoga svijeta? Zar ne izludi Bog mudrost svijeta? Doista, kad svijet u mudrosti Božjoj Boga ne upozna mudrošću, svidjelo se Bogu ludošću propovijedanja spasiti vjernike. Jer i Židovi znake ištu i Grci mudrost traže, a mi propovijedamo Krista raspetoga: Židovima sablazan, poganima ludost, pozvanima pak - i Židovima i Grcima - Krista, Božju snagu i Božju mudrost. Jer ludo Božje mudrije je od ljudi i slabo Božje jače je od ljudi. Ta gledajte, braćo, sebe, pozvane: nema mnogo mudrih po tijelu, nema mnogo snažnih, nema mnogo plemenitih. Nego lude svijeta izabra Bog da posrami mudre, i slabe svijeta izabra Bog da posrami jake; i neplemenite svijeta i prezrene izabra Bog, i ono što nije, da uništi ono što jest, da se nijedan smrtnik ne bi hvalio pred Bogom. Od njega je da vi jeste u Kristu Isusu, koji nama posta mudrost od Boga, i pravednost, i posvećenje, i otkupljenje, da bude kako je pisano: Tko se hvali, u Gospodu neka se hvali. (1 Kor 1, 17-31)

Kao najveću ludost u modernom svijetu prilažem iskrenost. Naime, kao posve normalan u svijetu je prisutan makijavelistički princip po kojemu je moral nespojiv s politikom, tj. državom i državništvom, a dodatno "argumentiran" poznatim uzvikom kako "cilj opravdava sredstva". Nevjerovatno je da to nitko nije označio neprihvatljivim, da se to naukovanje ne osporava nego prihvaća kao velika mudrost politike i državništva. Time se istovremeno prihvaća princip da moral nije spojiv sa životom budući da je politika sastavni dio življenja i neodvojiva je od ljudske odgovornosti. Iz toga se razvija prihvat osnovnog principa sekularizma kojim se kroz insitucionalnost državnog uređenja odvaja moralnost "privatnog života" i moralnost "društvenog života". Tako nešto je moralnost dvostrukih standarda, shizofrena moralnost koja dovodi do shizofrenog društvenog ponašanja, jer nije moguće sjediti na dvije stolice ili služiti dva gospodara. Ovim odvajanjem moralnosti na neku privatnu i javnu radi se točno ono što je izrijekom zabranjeno raditi i po tumačenju toga poznatog evanđeoskog odlomka ne može biti nedoumica. Naravno, kao sredstvo samoopravdavanja dvostruke moralnosti, nastaju prigodne fraze o "politici kao umijeću mogućega", "političkoj pragmatičnosti", "političkom realizmu" i sl. Sve je to sa ciljem opravdanja eliminacije ikakve moralne komponente u politici, ali i životu uopće.

Tako se ovdje, u suprotnosti sa Machiavellievim savjetom, kojemu se mnogi koji se predstavljaju kršćanima otvoreno dive, izriče jedan naivno iskreni **poziv kojim se ponizno svi zamoljavaju da kupe ovu knjigu**. Ne zato što mislim da je dobra, da je eventualno prijeko potrebna ovome svijetu ili svakom pojedinom čovjeku koji je uopće uzme u ruke iz puke znatiželje. Ne, nisu to uopće ikakvi razlozi koje bi se moglo izgovarati i pritom zadržati moralni integritet. To bi bilo na razini običnog marketinga, ove propagandne mašinerije koja cijeli svijet izluđuje svojim porukama, te bi se time već na samome početku diskreditirao kao najveći licemjer od svih. Tada bi bio onaj koji želi bližnjima govoriti o obmaniteljima svijeta i njihovim metodama, sam se istima služi, a kao najgore od svega, još se pozivam na autoritet Gospodina i Svetog pisma.

Zato se ovdje želi biti iskrenim, pa tako i molba kojom se obraćam potencijalnim kupcima knjige dolazi iz najobičnijeg i najprizemnijeg mogućeg razloga: **da se kupnjom knjige piscu i izdavaču omogući novčana zarada,** po volji Božjoj dovoljna za dostojanstveni život, za prikladno obavljanje svojih staleških dužnosti i Gospodinu na vječnu hvalu i slavu.

Ovaj izravan poziv čitateljima na kupnju nije originalan. Ponosan sam da je izravno nadahnut jednim sličnim pozivom Marka Marulića, istinskog svjetskog i hrvatskog velikana, gdje on u epigramu *Bibliopolas ad lectorem* ili *Knjižar čitatelju* u poslijednja dva stiha preporuča cijenjenim čitateljima kupnju uz umjeren trošak za dobro štivo:

Velim nek maleno ovo za malenu nabavi cijenu
Djelo: od nemale, znaj, njemu će koristi bit.

Neka je ovdje prisutna makar samo i truna Marulićeve veličine, pa se smije govoriti o postojanju

nečega dobroga i u ovome štivu, a tako i o umjerenom trošku koji mu pripada po višoj sili aktualnog političko-ekonomskog uređenja.

Da bi se dobar sadržaj mrvu povećao prilažem još prikladnih Marulićevih stihova kojima se on obraćao ondašnjim i budućim čitateljima:

Marul tumači toj na slavu Gospoje,
zemlja i nebo koj svak dan hvale poje.
Molite za njega, ki koli štite toj,
da Bog s truda sega stavi ga u pokoj.

Kao moj imenjak Marul, i autor ove knjige, kao sluga čitatelja koji su sluge Božje, poziva iste na molitvu za moje grijehe budući je sam veći grešnik od bilo koga.

Tko usprkos svega izrečenog ipak ima u sebi dovoljno potrebite ludosti, o kojoj je bilo riječi prije, i najprije kupi, a zatim ostane ustrajan u čitanju ove knjige i zanimaju ga silni detalji prikladno smješteni između korica i napisani rukom sluge beskorisnog, neka mu je sa srećom upuštanje u napor konzumacije ponuđenog štiva. Ne može se naknadno žaliti da nije bio upozoren.

* * *

Ako bi se htjelo dati neku osnovnu ideju ove knjige onda je ona u tome što je svugdje i po svim pitanjima u bitak stavljen Isus Krist, odnosno ideja kristocentrizma u cjelokupnosti ljudskog života. Nema shizofrenog razdvajanja na vjernički život "unutar četiri zida" i nevjernički (sekularni) u svedruštvenoj sferi međuljudskih odnosa te se sve radi po nedvojbeno jasnom uputstvu: *Uglaviti u Kristu sve - na nebesima i na zemlji.* (Ef 1, 10). Sve što je u doticaju sa ljudskim djelovanjem uglavljuje se u Kristu – točno onako kako je jasno napisano u Svetom pismu. Kako se to odnosi i na najmanju djelatnost, tako se višestruko više odnosi na djelatnost države koja kao takva mora bezuslovno biti uglavljena u Kristu. Ukoliko država i državnički rad nisu uglavljeni u Kristu, a sekularizam je ideologija i svjetonazor koji izričito djeluje u suprotnosti uglavljivanja svega u Kristu, onda imamo na djelu očiglednu antikristovsku postavku koja onda daje i antikristu primjerene rezultate. Ne treba se onda čuditi kada se unutar sekularizma bilo kojeg oblika (komunizam, liberalna demokracija, nacifašizam) događaju ovakva neviđena zla koja se događaju. Dvjestotinjak godina sekularističkog pohoda na čovječanstvo dalo je rezultate kakve je dalo, a ono što je tu tragično je da se i dalje inzistira na sekularnom modelu kao da nije pokazao svoje pravo lice. Ipak, kako je Veliki meštar laži onaj koji nadahnjuje svoje sekularne apostole, tako i ova nevjerovatna prijevara ima svoje logično utemeljenje.

Sam put kojim je došlo do toga da se uopće započne pisanje vrijedi opisati kako bi i čitatelju bila jasna jedna pred-geneza ove knjige kojom se došlo do ovdje izloženog finaliteta. Sve je počelo sasvim slučajno kada kao student ekonomije (u Zagrebu) na smjeru marketinga, po svojoj sklonosti prema zbivanjima u hrvatskoj i svjetskoj politici, ulazim u samostalno razmatranje političkog marketinga iz najobičnije znatiželje, ali i želje da se zanimam nečim što nije tako dosadno i suhoparno poput većine fakultetskog gradiva i predavanja. U tom smislu dobrovoljno radim jednu seminarsku radnju na temu političkog marketinga i to upravo na način da studentima ne bude monotona, kao što to često znaju te radnje biti. Budući da je profesorica pod čijim je mentorstvom radnja izložena pokazala odobravanje i čak izrekla pohvale do te mjere da je predložila da se od te seminarske radnje uradi i diplomska radnja, što sa moje strane biva prihvaćeno, sve se skupa usmjeruje u meni tada nezamislivom pravcu. Tako se, potaknut preliminarnim pripremama za pisanje diplomske radnje, dodatno upućujem u raznu literaturu povezanu s tematikom političkog marketinga i postupno radim na onome za što sam mislio da će biti na kraju biti diplomska radnja. No, to nije tako ispalo jer mi je kroz studiranje problematike političkog marketinga ubrzo postalo jasno da politički marketing za koji sam se kao student zainteresirao uopće nije ono za što se misli da je i kakvim se predstavlja. I tu počinje polagano "progledavanje" kada se spoznaje da u razvijenim demokracijama Zapada, koje se toliko hvale da su ispunjene vrlinama poput istine, prava i slobode, sve prije prisutno nego spomenuti pojmovi. Posebno se to odnosi na otkriće izvorišta parole moderne demokracije: "sloboda, jednakost, bratstvo", koja je bila proklamirana ideja

vodilja francuske revolucije i svega onoga što je s njom došlo. Spoznaja o tome da se tu stvarno radi o inverziji tih pojmova u nešto što predstavlja potpunu suprotnost ključna je za daljnje formiranje svjetonazora. Ono što je presudno nije činjenica da se ti ideali ne realiziraju nego to što nisu nikada ni bili predviđeni za realizaciju u svojem pozitivnom smislu. Drugim riječima, radi se o smišljenoj obmani, jednoj velikoj prijevari, uroti smišljenoj tako da se kroz vanjsku primamljivost određenih ideja ljude navede na krivi put – i tu, u ovoj manipulaciji, ono što je do tada gledano samo kao onodobni politički marketing na tržištu ideja, poprima jednu novu dimenziju. Vanjština je preokupirala nutrinu i tako se moglo izbaciti parolu o slobodi, jednakosti i bratstvu, a da se istovremeno prekrije nutrina. Nutrina koja se, jednom kada je se želi proniknuti, bez većih problema razotkriva, pokazuje da se tu ne radi o pitanjima politike, ekonomije, socijale, kulture ili nečega sličnoga, već se radi o pitanju vjere ili nevjere u Isusa Krista te naukovanja ili odbacivanja Crkvenog naučiteljstva. Tako i površinski pozitivne kategorije slobode, jednakosti i bratstva, kada su stavljene u bezbožni ili protubožji svjetonazor postaju svojim oponentima. **Sloboda** se pretvara u robovanje, i to robovanje vlastitom grijehu kojega se ne možemo svojom vlastitošću osloboditi već jedino i isključivo iskupiteljskim djelovanjem Isusa Krista. **Jednakost** koja je kod ljudi jedino primjerena u smislu jednakosti svih ljudi pred Bogom, u svojoj inverziji se pretvara u ponižavajuće i nasilničko (tiranijsko) izjednačavanje svih ljudi u jednu bezobličnu masu. I taj proces izjednačavanja ide najprije između svih ljudi međusobno kroz gubitak individualnosti, a zatim i kroz izjednačavanje čovjeka sa životinjom. To da je čovjek kroz bebzožnu jednakost na kraju sveden na životinju ne treba čuditi jer kada se izgubi posebnost koju čovjek ima po svojoj božanskoj iskri, onda se sve može naknadno iskonstruirati. Uostalom, to svođenje čovjeka na razinu životinje dostatno je vidljivo u današnjem vremenu koje naučava kao "znanstveno relevantnim" samo evolucijsku teoriju bez obzira što sama po sebi ne može izdržati pošten znanstveni pristup. Zapravo, baš zato što je toliko pogrešna, evolucija je odabrana kao ono što urotnicima protiv Boga i čovjeka koristi u obmanjivanju cijelog svijeta. **Bratstvo** je jednako tako nešto potpuno oprečno svojemu smislu kada se hoće ostvarivati u bezbožnom prostoru djelovanja. Ljudi zbog svojeg praroditeljskog pada nisu u stanju izgrađivati bratske odnose bez kristološkog izmiriteljskog djelovanja. Samo su kroz osobu Isusa Krista svi ljudi braća, tj. kako se kaže: svi smo mi ljudi na svijetu braća po Kristu. Ako se tako ne pristupa, onda se bratstvo pretvara u bratoubilaštvo, točno onako kako je Kajin ubio Abela. U svijetu današnjice to se bratstvo razvilo u hipokriziju i licemjerje gdje se egocentričnost naziva bratstvom, a bratoubilaštvo "pravom na izbor". Sve se svugdje, u svim primjerima, svodi na odabir između Krista ili Antikrista, između dviju krajnosti koje su nam ponuđene na odabir i na kojima možemo slobodom odabira potvrditi istinitost ljudske slobode. Da opcija odabiranja nije prisutna kako bi uopće bilo moguće dokazati da je sloboda stvarna? Upravo kroz činjenicu da je čovjek mogao i da može odabrati put bezbožništva dokazuje se nepovredivost ljudskog suvereniteta, tj. ljudske slobode.

Jednom kada se uvidi ova suština kristološke i antikristovske krajnosti prisutne u svim ljudskim činima, onda nije nimalo teško spoznati istinu od laži jer je u biti stvar toliko očita da je pravo pitanje zašto se prešućuje, a ne zašto se ne uviđa? Odnosno, zašto sve djeluje kao u bajci o carevu novom ruhu gdje nitko osim male djece ne želi izreći toliko očitu stvarnost? Da se vratim na tu očitost laži i obmane na konkretnostima današnjice: radi se o tome da novac predstavlja ono što povezuje i determinira politiku, pa samim time i politički marketing kao jednu sastavnicu moderne politike. Točnije, potrebno je samo dati si malo truda i slijediti trag novca.

Tko tako uradi ne može promaštiti razobličenje jedne velike prijevare, a koja se zove paralmentarna demokracija sa pripadajućom liberalnom ideologijom i kapitalizmom kao svojim "unutarnjim pogonom". Primjera koji sve nepobitno dokazuju ima bezbroj, ali kao jedan najbanalniji dovoljno je znati da u SAD-u, koje su nametnute kao nekakav idealistički uzor sve "ljepote" demokracije i kapitalizma, isti ljudi od moći i novca, iste korporacije i iste bankarske grupacije, kroz istovremene novčane donacije financiraju obje i istodobno jedine političke stranke: demokrate i republikance. Idući logičan korak, kada se spoznala dominacija novca (kapitala) u demokratskome sustavu, je dalje se udubiti upravo u sami novac, problematiku novca, tko njime raspolaže, tko ga stvara, odakle dolazi, kome služi i sve ostalo što dolazi na pamet kod traženja odgovora. Jednom kada se krenulo tim putem, a bivajući tvrdoglavo znatiželjan za odgovorima koje već po intuiciji naslućujem prevratničkim u odnosu na prihvaćenu društveno-akademsku paradigmu, došlo se na koncu do ovoga spisateljskog djela koje ovdje stoji ponuđeno svima na znanje i ravnanje.

S druge strane, sam politički marketing na fakultetu se tumači kao i svaki drugi marketing, samo mu se pridaju potrebne specifičnosti. Naravno, i to je, kako sam vrlo brzo spoznao, potpuno pogrešan pristup. Uopće, akademski pristup marketingu je krivo koncipiran, jer se skoro isključivo ispunjava na proučavanju/naučavanju finaliteta, a kauzalitet u potpunosti zaobilazi. Jednostavnijim riječnikom rečeno, to bi značilo da se bavi posljedicama umjesto uzrocima, a nešto što se kiti imenom studija time postaje najobičnijom farsom.

Kako je spomenuto kod spoznaje o novcu kao nosiocu istinske političke moći u modernoj zapadnoj demokraciji, tako je pravi politički marketing ono što se uopće ne identificira kao politički marketing, dok je ono što se takvim označava samo završna predstava koja služi maskiranju pravih poluga moći. Poput mađioničara koji svoje trikove izvode tako da u ključnom trenutku naprave distrakciju kojom si omogućuju uspješnu izvedbu iluzije pred gledateljima. Taj princip prikrivenosti ili tajnosti je ključan u funkcioniranju cjelokupnog demokratskog sustava u kojemu ništa nije onakvim kakvim se prikazuje. Prema tome, da se do kraja skrati inače dugačka priča, najbolji je politički marketing onaj koji je nevidljiv, onaj kojeg oni koji su njime zahvaćeni ne prepoznaju kao politički marketing nego ga nazivaju drugim imenima poput: obrazovanje, informiranje, kultura, povijest, itd. Odnosno, najbolji je politički marketing onaj koji je ljudima tajan. Tu sada dolazi do spoznavanja smisla i uloge tajnih društava i cijele te klike koja svoja djela skriva u dubokom mraku, daleko od ljudskih očiju, a razlog zašto se netko skriva od svjetla i javnog pokazivanja svojih djela svakome razumnom mora biti jasan. Isto tako, taj tajni ili zatajeni politički marketing je to bolji što je vremenski stariji jer ima više vremena da se maskira unutar povijesti i to može biti tako umješno izvedeno da se savršeno kamuflira u kontekst stvarnosti, tj. fiktivnost postane percipirana kao stvarnost.

Sam slijed analize političkog marketinga vrlo je jednostavan. Najprije postane razvidnim da se u današnjem vremenu imalo ozbiljnija politička kampanja u stvari pokreće daleko prije početka formalne političke kampanje, s jednostavnim ciljem da se mišljenje masa formira onako kako se želi prije nego što ljudi uopće imaju neke stavove po nekim pitanjima ili nekim ljudima. Odnosno, ako stavove imaju da se isti dodatno pojačaju ili preoblikuju metodama suptilnih sugestija koje su većinom utemeljene na promjenama prihvaćenih vrijednota i inauguiranjem novih, manipulatorima poželjnih, vrijednota. Na koncu, kada se sve napravi onako kako se planira na strateškoj razini političkog marketinga, u onome što se naziva političkom ili predizbornom kampanjom samo se pojačavaju prije formirani stavovi jer je tu riječ o pukoj taktici.

Da bi se ti stavovi što prije i što bolje mogli formirati, i to van područja koje zahvaća formalna predizborna agitacija, potrebno je što dublje "zaorati" u ljudske umove. Najbolji način da se to postigne je kroz kulturu, medije i političko-ekonomsko uređenje tako da onda borba oko tih pitanja postaje istinskim poljem borbe onoga što bi trebalo predstavljati politički marketing. Odnosno, najpresudniji odreditelj svega navedenoga (kulture, medija, politike i ekonomije) predstavlja duhovno određenje, jer sve izvire iz duhovne sfere i sve se određuje prema tome koju je duhovnu vrednotu prigrlilo.

Kada se to jednom spozna onda se jednako tako spoznaje realnost današnjice u kojoj je kroz prisustvo i djelovanje sekularnog sustava bezboštvo ili antikršćanstvo ona dominirajuća duhovnost. To je ujedno i ključ svega daljnjeg promišljanja i djelovanja. To je ona spoznaja koja daje orijentir u općem mraku i kaosu ovoga svijeta te se jedino kroz obraćenje i vjeru čovjek može iz svega toga zla spasiti. Uostalom, zato je i došao Spasitelj – da po Njemu budemo spašeni od onoga čemu se sami po sebi nismo u stanju suprostaviti. Ovdje po pitanjima svjetskog kaosa manifestiranima u politici, gospodarstvu, kulturi i medijima, ali spasenje je univerzalno u svim područjima ljudskog življenja i upravo po toj univerzalnosti potvrđuje božansku savršenost svojeg izvorišta. Ako se ne spozna i prihvati ta istina o Istini, Putu i Životu koji su svi prisutni jedino u Isusu Kristu, sve što se čini ravno je trzanjima ribe na suhom: jedno vrijeme ribi izgleda da se može domoći vode, ali na poslijetku silom vlastite nemoći posustaje i umire.

Idući tako procesom dekodiranja pozadine jedne naizgled suštinski banalne stvari poput političkog marketinga, imajući potrebnu upornost i bivajući dosljedan, dolazi se do prve primjene političkog marketinga u povijesti ljudskog roda. **Riječ je o zmijinom zavođenju ljudi u edenskom vrtu kada su**

praroditelji nasjeli lažnim obećanjima, tom osnovnom načelu modernog političkog marketinga, ali i marketinga uopće. Tako je sve do dana današnjega cijela povijest ispunjena lažima koja propovijeda zmija i oni koji su prihvatili njezin jezik. Te laži su politički marketing za glavnog političkog kandidata koji se tim marketingom priprema – za Antikrista, velikog zavodnika za kojim će mnogi poći vjerujući u njegov osloboditeljski i spasonosni "politički program". Uopće, naravno da se tu ne radi isključivo o političkom marketingu, nego o marketingu u njegovoj sveobuhvatnosti, pa tako zmijske riječi nagovora na jedenje ploda sa zabranjenog stabla istovremeno predstavljaju i ekonomsku podlogu spomenutog antikristovskog političkog programa. Dodatno pojašnjeno: nagovor na jedenje je konzumentni marketing (ili potrošački marketing) u kojemu je čovjek nagovoren na konzumiranje, tj. na potrošnju. Od čovjeka je stvoren konzument (potrošač), a jedino iz tako preobraženog čovjeka na kraju se stvara totalno (također i totalitarno) potrošačko društvo kao kruna cijelog ekonomskog procesa. Nadgradnja ovog ekonomskog moduliranja putem marketinga (nagovaranja zmije) je prije navedeni politički proces koji priprema svijet za dolazak Antikrista kao svojeg glavnog političkog kandidata. **Antikrist je nositelj svih izbornih lista demokratskog sustava jer kroz demokraciju, ma kakva ona bila, na kraju uvijek on dolazi kao izborni pobjednik.**

Kod spominjanja Antikrista, Sotone, đavola, demona i ostalih pojmova iz demonologije svjesno se ide na tu potpuno proskibiranu temu unutar svake javne debate "ljudi od ugleda". U mentalitetu današnjeg svijeta, a pritom to izričito važi za onaj obrazovaniji sloj – za te tzv. intelektualce, moguće je pokrenuti razgovor i raspravu o bilo čemu bez bojazni za svoj ugled. Ne samo to, nego što je neka tema više "pomaknuta" ili "otkačena", a još dodatno začinjena banalnostima, infaltilnošću, blasfemičnošću i sl., to su veći izgledi za postizanje brzog rasta ugleda i interesa za polemiziranje. Slobodno se može govoriti o najvećim intimnostima, izopačenim razmišljanjima, perverzijama i stavljati ih svima na uvid i sve se tolerira pod parolom nekakve slobodoumnosti ili modernosti koju treba pod svaku cijenu postići. Samo jedna tematika nema takvo pravo javnosti i samo jedna tematika može u današnje doba postići efekt potpunog muka okupljenog društva – dovoljno je samo glasno izgovoriti riječi poput "pakao", "demoni", "zlodusi", "Sotona" ili "đavo" pa da se osjeti nelagoda i izbjegavanje svake diskusije po tim pitanjima. Dakako da se to jednako odnosi i na tematiku masonerije i tajnih društva općenito, a to ne treba čuditi jer su jedni sa drugima međusobno usko povezani, pa se tako i izbacuju iz svakog promišljanja modernog čovjeka.

Skoro ista stvar, samo možda malo ublažena po pitanju percepcije, odnosi se na propovijedanje istine o božanstvu Isusa Krista i Njegovoj spasiteljskoj ulozi u svijetu. Tada se definitivno onoga koji o tome želi bilo što izreći proglašava vjerskim fanatikom koji ne živi "realnost modernog vremena" već je u "srednjovjekovnom mračnjaštvu". Ne želeći robovati takvim neprincipjelnim stavovima ovdje se sve ono što je smatrano ispravnim jasno identificira onako kako je to najprmjerenije i jedino je mjerilo istina i samo istina. Drugačije ne smije biti svakome tko vjeruje jer: *"Ako ostanete u mojoj riječi, uistinu, moji ste učenici; upoznat ćete istinu i istina će vas osloboditi."* (Iv 8, 31-32). Ako se spoznalo istinu da je Sotona nadahnitelj laži i iskonski promotor smrti i jedanko tako da Isus Krist jeste Bog, Otkupitelj i Spasitelj onda nije moguće tu istinu drugačije reći, a da se ne izgubi nužna jasnoća izričaja. Ako se zna da kao opzicija Svetoj Crkvi postoji anticrkvena organizacija kroz podzemlje umreženih tajnih društava sa masonerijom kao najobuhvatnijoj anticrkvenoj organizaciji, onda se i tu istinu mora govoriti ako se želi biti slobodnim ljudima okupljenim u slobodnom narodu sa svojom slobodnom državom.

Ionako je kroz plansko stvaranje kaosa u svijetu i ljudima sve prilično komplicirano i zamršeno, pa čemu si onda dodatno otežavati situaciju samo zbog toga što će neki akademski obrazovani pametnjakovići i svi ostali njima slični prezrivo odmahivati rukom? Od takvih ionako nema neke koristi i nije ih moguće pridobiti na stranu vjere nikakvim podilaženjem njihovim dvoličnim kriterijima. Naprotiv, samo još više preziru one koji im podilaze jer u tome očitavaju slabost, a oni sami prvenstveno priznaju isključivo golu svjetovnu moć kao kriterij nečije podobnosti. Također, teško je svakome čovjeku priznati da ga je bilo moguće tako drastično prevariti, da je ispao namagarčen, a pogotovo je to teško onima koji se kite velikim titulama i položajima povezanih sa ugledom, moći i znanjem. Prihvatiti tu istinu teško je i zato što bi to značilo automatsku obvezu da se po novospoznatom istinom djeluje i živi.
Ono što treba reći onima koji ne prihvaćaju tu nepobitnu istinu o Kristu, ali i istinu o đavolskom dje-

lovanju protiv čovjeka, je da prihvate barem činjenicu da se svijet nalazi u jednom velikom neskladu, blago rečeno. Nema mira, ljubavi i pravde u ovome svijetu, nego dominira rat, mržnja i nepravda i neka se barem upitaju zašto je to tako? Ako ni to nije dovoljno da bi potaklo na put istine i života, onda ti koji nikako ne mogu (tj. ne žele) prihvatiti vjeru, neka barem prihvate da je u ovoj knjizi vjera dala odgovore na pitanja i ponudila rješenja na aktualnu problematiku življenja ovako kako su iznesena, a što svim bezvjerničkim sustavima nije uspjelo.

Neka netko drugi slobodno ponudi neka druga riješenja ako zna i može, ali da to uistinu bude nešto novo, a ne puko pretumbavanje istog bitka. Ovdje izložena vizija opstanka hrvatske države i hrvatske nacije izvedena je iz vjere u Isusa Krista kao osnove za svaku istinu, pravdu, mir i, nadasve, ljubav. Ako ima, a svakako ima, onih koji nisu vjernici, ali su neosporno nacionalno usmjereni ili imaju na bilo koji način htijenje za nacionalnim dobrom, neka pokušaju makar samo na razini svjetovnih pitanja prihvatiti prezentirane zamisli o (re)organizaciji hrvatske države kao uistinu suverene, slobodne i one koja omogućava blagostanje i pravdu svim svojim državljanima. Sigurno ne savršenu pravdu, ali sigurno veću razinu pravednosti od ovog trenutnog silovanja pravde i pravednosti. I to još javnog silovanja, općenito jedne travestije u kojoj su sve vrijednosti izokrenute u svoju suprotnost. Problem blagostanja je ponajprije u skromnosti vlastitih apetita i zato to nije nešto što treba previše opterećivati, nego je ono što ulazi u ono što nam se po pravdi Boga nadodaje. Kako je i zapisano: *"Zato i vi: ne tražite što ćete jesti, što piti. Ne uznemirujte se! Ta sve to traže pogani ovoga svijeta. Otac vaš zna da vam je sve to potrebno. Nego, tražite kraljevstvo njegovo, a to će vam se nadodati!"* (Lk 12, 29-31).

Kada se ponovno citira Biblija prikladno je naglasiti da se ovdje iznesena tumačenja vjere nipošto ne smiju shvaćati kao nekakve objave, dogme ili bespogovorne tvrdnje, nego samo kao iznošenje svojih osobnih razmišljanja i ništa više od toga. Po svim pitanjima vjere i morala **sve ovdje napisano podvrgava se crkvenom sudu** i podložno je eventualno zahtijevanim korekcijama ukoliko se za tim pokaže potreba. Samo navođenje biblijskih potvrda iznesenim stavovima može izgledati pretjeranim, ali u svjetlu potpunog izostavljanja Svetog pisma i vjere uopće iz svjetovnih poslova (posebno u vezi s politikom i državnom problematikom, tj. državništva) ovime se donekle pokušava nadoknaditi ta velika nepravda naspram istine. Ako ništa drugoga, ako nešto u ovoj knjizi vrijedi, to su onda citati iz Svetog pisma, pa to što ih ima podosta, a neki se i više puta ponavljaju na različitim mjestima, može samo doprinjeti većoj vrijednosti samome po sebi bijednom ljudskom djelu.

Razlog kako je došlo do toga da se ide u ovoliku opširnost i detaljiziranje, a što je dovelo do velikog obima broja stranica knjige, nalazi se u praktičnom retoričkom sučeljavanju na osobnoj razini čovjeka sa čovjekom. Želi se reći da je osobnim iskustvom polemiziranja naučeno da se teško prihvaća jedna ovako fundamentalno različita svjetonazorna koncepcija državno-društvenog uređenja. Tako gotovo po pravilu većina sugovornika prihvaća dokaze o nepravednosti i neodrživosti ovakvoga stanja kako nacije i države, tako čovječanstva i svijeta, ali kada se pokušava dokazati ispravnost i posvemašnja pragmatičnost teokratskog i kristocentričnog modela dolazi do neprihvaćanja. I to ne zato što imaju spoznaje o neprimjenljivosti, nego zato što žive u strahu od svijeta kojem se to ne bi činilo prihvatljivim. Kako se ti isti odbacitelji jedinog spasonosnog puta iz razumljivih ljudskih pobuda ne žele očitovati kao kukavicama, onda počinju izmišljati ove ili one razloge zašto teokracija i kristocentrizam ne bi mogli zaživjeti kao stvarno djelotvorni alternativni koncepti nasuprot sekularizma sa svojom liberalnom demokracijom i kapitalizmom.

Upravo iz razloga da tim plašljivcima i kolebljivcima koji nemaju vlastitu viziju, pa onda ne mogu razumijeti cjelovitost nečije tuđe, pogotovo one koja im izgleda opasnom po njihovu uravnilovku, ovdje se po svim poglavljima pokrivaju upravo sve one slabašne isprike kojima je zajednički nazivnik fraza: "Mi to nismo u stanju.", ili: "To nije realno moguće.", kao i ostale tima slične. Naravno, to nipošto ne znači da su ovdje dani svi odgovori na sva pitanja državništva, ali je svugdje pokazano temeljno načelo po kojemu se treba raditi i kako otprilike izgleda kada se po tim načelima konkretno i radi.

Također je sve stavljeno prvenstveno u kontekst države Hrvatske i državništva koje se dotiče rada na svim problemima koji se dotiču opstanka Hrvatske i Hrvata. To je jednostavno iz razloga što svako državništvo prema svojim podanicima treba pristupiti kao što to roditelj pristupa svojoj djeci. Kako

je roditeljska dužnost prvenstveno briga i skrb za svoju djecu, za njihovo svjetovno i duhovno dobro, tako je i državnička dužnost da se primarno brine o svjetovnom i duhovnom dobru svojih podanika. Tek nakon toga i roditelji, jednako kao i državnici, imaju dužnosti prema ostalim ljudima i jedino tako smije svoje prioritete posložiti i odgovorni roditelj i odgovorni državnik.

* * *

Također je kroz skoro cijeli tekst prisutno često spominjanje Franje Tuđmana, što nikako nije iz htijenja za nekakvim protutuđmanizmom ili detuđmanizacijom, nego iz jednostavnog razloga što se piše o osobnoj viziji opstanka hrvatske države i hrvatskog naroda te sa tim problemom povezanog državništva. Koga se drugoga i može uključiti u jednu takvu tematiku kakva je hrvatska država, ako ne onoga koji je postigao ostvarenje hrvatske države – dr. Franju Tuđmana? Pod Tuđmanovim vodstvom stvorena je Hrvatska, pa tako i sve s hrvatskom državom povezano mora biti analizirano u odnosu na Tuđmanove državničke postupke prilikom njegove desetogodišnje vladavine. Postoji izreka gdje se kaže da je rasnome konju moguće pronaći stotine mana, a lošem kljusetu mana je samo jedna – ta da je loše. Tuđman je jedan rasni političar ili rasni državnik koji ima svojih stotinu mana i prikladno je iz njegovih pogrešaka i zabluda izvući pouke i nastaviti dalje na temeljima onoga što je za sobom ostavio – hrvatsku državu, kakva bila da bila. Sve te nedovoljno dobre, ili čak i neke katastrofalno loše postupke, **mora se moći uočiti kako bi ih se moglo ispraviti**. Nikako nije dobro iz pukih sentimentalnih razloga zatvarati oči misleći da se time čuva Tuđmanova povijesna veličina, jer **Tuđmanu ništa ne može oduzeti povijesni značaj koji zauzima u hrvatskoj, ali također i svjetskoj povijesti**. Iz interesa djelotvornog rada na opstanku države i nacije potrebno je sve povezano sa državom detaljno proučiti, pa tako i ulogu koju je imao prvi hrvatski predsjednik, a ta je uloga bila presudna po svim relevantnim pitanjima.

Ono što je također prisutno kao jedna neupitnost je spoznaja o hrvatskim vlastodršcima kao jednoj pokvarenoj i korumpiranoj eliti koja svoju poziciju koristi primarno za svoje osobne probitke ili za zadovoljenje vlastitih slabosti bilo kojeg oblika. Cilj je te, po državu i naciju pogubne, strukture razobličiti i po mogućnosti, ako Bog da, pokrenuti njihovo odstranjivanje s pozicija koje su okupirali, a sve na korist nacije i države. Naravno da se tako nešto ne može postići bez angažmana onih koji trpe upravo zbog takvog stanja državnog vodstva i cijele političke elite. Mora se uvidjeti da nema boljitka, nema pravde i nema opstanka bez posjedovanja hrabrosti za zanemarivanje svih opasnosti koje prijete zbog reakcije izrabljivačkih struktura koje nas neće tek tako prepustiti iz svojih ruku kao svoj jeftino stečeni plijen. Pogotovo kada se zna da ovi domaći paraziti djeluju po impulsima puno moćnijih i opasnijih globalnih zlikovaca kojima nipošto ne može odgovarati ništa što bi makar i samo kao ideja bilo u suglasju s Bogom, a kamoli kada iza riječi stoje i djela. Onda, kada sukladno riječima idu i djela, u redovima tih svjetskih nasljedovatelja Zla nastaje prava panika, a u toj njihovoj panici pred Gospodinom ponajviše leži naša (hrvatska) šansa za opstankom. No detaljnije o svim tim unutarnjim i vanjskim odnosima u samoj knjizi – zato i je toliko obimna jer ima se o čemu pisati, budući da je zlo višeslojno proželo kako svjetovne, tako i duhovne strukture današnjega svijeta.

Sve se navedeno posebno tiče onih koji su na bilo koji način bogati talentima. Obično se to kvalificira kao intelektualni sloj društva, ali kada se govori o bogatstvu talentima to obuhvaća daleko širi spektar populacije, tj. i one koji nemaju formalno obrazovanje ili neku značajniju društvenu pozicioniranost, već se ističu bilo kakvom svojom nadarenošću. Osnovno je da se želi za ideju djelovanja na opstojnosti hrvatske države pridobiti primarno sve one koji imaju unutar sebe izgrađenu i utvrđenu barem minimalnu moralnu vertikalu i na nju se nadopunjuju sa svojom od Boga im danom darovitošću. Takvi pojedinci trebali bi biti oni koji su nositelji, promotori, ali i svojim udjelom nadopunitelji ovdje prezentiranih temeljnih odrednica opstanka države i nacije. To su ljudi koji su svakako prisutni unutar naroda, ali su potisnuti od strane pokvarenih i nesposobnih, pa se dobija dojam kako Hrvati kao nacija unutar sebe nemaju moralno i intelektualno izgrađenih ljudi. Svakako da nije slučajnost što je stvorena takva slika, kao što slučajnosti nema po mnogim drugim stvarima koje se događaju bilo nama u Hrvatskoj, bilo cijelom svijetu. I to je sve u knjizi pokušano detaljnije razložiti i pojasniti.

* * *

Kao dodatni prilog pojašnjenju sadržaja, koncepta i smisla sadržaja ove knjige pokušati će se isti dati kroz jedan kontemplativni pristup znakovitom odlomku iz evanđelja i stavljanju tog izabranog odlomka u odnos sa današnjicom.

Kada se čita evanđeoski izvještaj o izliječenju padavičara (Mk 9, 14-29) ima nekolicina detalja koji upadaju u oči. Najprije treba pročitati cijeli odlomak:
Kada dođoše k učenicima, ugledaše oko njih silan svijet i pismoznance kako raspravljaju s njima. Čim ga sve ono mnoštvo ugleda, iznenađeno brže pohrli pozdraviti ga. A on ih upita: "Što to raspravljaste s njima?" Odvrati netko iz mnoštva: "Učitelju, dovedoh k tebi svoga sina koji ima nijemoga duha. Gdje ga god zgrabi, obara ga, a on pjeni, škripi zubima i koči se. Rekoh tvojim učenicima da ga izagnaju, ali ne mogoše."

On im odvrati: "O rode nevjerni! Dokle mi je biti s vama? Dokle li vas podnositi? Dovedite ga k meni!" I dovedoše ga k njemu. Čim zloduh ugleda Isusa, potrese dječakom i on se, oboren na zemlju, stane valjati i pjeniti. Isus upita njegova oca: "Koliko je vremena kako mu se to događa?" On reče: "Od djetinjstva! A često ga znade baciti i u vatru i u vodu da ga upropasti. Nego, ako što možeš, pomozi nam, imaj samilosti s nama!" Nato mu Isus reče: "Što? Ako možeš? Sve je moguće onomu koji vjeruje!" Dječakov otac brže povika: "Vjerujem! Pomozi mojoj nevjeri!" Vidjevši da svijet odasvud grne, Isus zaprijeti nečistomu duhu: "Nijemi i gluhi duše, ja ti zapovijedam, iziđi iz njega i da nisi više u nj ušao!" Zloduh nato zaviče, žestoko strese dječaka te iziđe, a on osta kao mrtav te su mnogi govorili da je umro. No Isus ga dohvati za ruku, podiže ga i on ustade.

Kad Isus uđe u kuću, upitaše ga učenici nasamo: "Kako to da ga mi ne mogosmo izagnati?" Odgovori im: "Ovaj se rod ničim drugim ne može izagnati osim molitvom i postom."

Prvo što upada u oči je Isusovo pitanje, koje je ujedno sročeno i kao prijekor, gdje On učenike pita što to oni raspravljaju s pismoznancima? Tu kao da se vidi nepotrebnost ikakvog raspravljanja učenika s pismoznancima. To u suštini i je potpuno nepotrebno, jer što učenici imaju od njih naučiti kada im je Učitelj onaj koji ima svo znanje svijeta? Time što se upuštaju u raspravu s pismoznancima učenici odvraćaju svoju pažnju od učenja gradiva koje im je zadao Učitelj, pa tako postaju lošijim učenicima nego što bi to trebali i mogli biti. Imanentna pouka, nama koji želimo biti učeni istinskim naukom, je da se jednako tako kao i učenici okanimo svakog raspravljanja s našem vremenu pripadajućim pismoznancima, jer time sebe radimo lošim učenicima – nedovoljno dobrima zahtijevima vremena. A pismoznanci i oni koji su im slični su svi koji imaju velike količine podataka koje smatraju znanjem, ali nemaju Isusov nauk, te time svo to navodno znanje postaje bespredmetnim. Znanje im postaje neznanjem. Dakle, nema smisla ulaziti u raspravljanje sa onima koji su okrenuti od Isusa jer time samo nepotrebno gubimo dragocijeno vrijeme za vlastito usavršavanje i vlastito djelotvorno djelovanje prema onima kojima smo dužni navještati i svjedočiti Evanđelje.

Točno se tako događa i u odlomku, a kao drugi detalj ističe se odgovor iz mnoštva na Isusov upit, tj. kada "nepoznat netko" traži od Isusa pomoć u izliječenju djeteta. Od posebne je znakovitosti ovdje spominjanje nijemoga duha koji opsjeda sina čovjeka iz mnoštva. Nijemi duh je ona sila koja nasrće na dječaka onemogučavajući mu normalan život. Kao kruna svega dolazi izjava kojom se priznaje da učenici nisu u stanju izgnati tog nijemog duha.

Isusova reakcija je žestoko prijekorna prema svojim učenicima i ide dotle da govori kako ne želi više biti s njima i da je teško podnositi njihovu nevjeru. Ali, odmah dolazi i naredba da se dječak dovede. Reakcija zloduha suočenog sa Isusom je trenutna i zloduh iskazuje svoju standardnu manifestaciju na dječaku.

Nakon što je otac dječaka javno potvrdio da vjeruje u Isusove mogućnosti, zloduh biva Isusovom zapovijedi istjeran i to tako da se nikada više ne može vratiti. Nakon izlaska dječak odaje dojam kao da je umro, ali i tu je važno očitati značaj detalja Isusovog hvatanja dječaka za ruku i njegovog podizanja.

Posljednji detalj je ujedno i onaj koji predstavlja ključ za cijeli odlomak. Učenici pitaju što je razlog

njihove nemoći, a odgovor Isusa je da se ova vrsta (rod) zloduha ne može izagnati osim molitvom i postom.

Tu se treba vratiti na početak i shvatiti onaj uvodni dio gdje je zaključeno kako se raspravljanjem s onima koji su protivni Isusu gubi punina nauka Gospodnjeg, da to predstavlja gubljenje dragocjenog vremena. Točnije, može se povezati raspravljanje učenika s pismoznancima kao isprazno gubljenje vremena koje ih je onda koštalo nemogućnosti da istjeraju nijemoga duha. Umjesto da se posvete molitvi i postu, učenici su se posvetili praznini pismoznanaca i besmislenošću ikakve rasprave sa njima.

Kada se sve prevede sa individualne na kolektivnu razinu, onda je nijemi duh onaj koji od cijelog društva stvara ljude koji šute na zlo i nepravde, a kada bi trebali najviše progovarati i upozoravati. Odnosno, društvo koje priča isprazne priče i raspravlja sa ispraznim naukovanjima koja imaju "društveni ugled", ali i pismoznanci su imali onodobni "društveni ugled" pa opet to nije ništa značilo po pitanjima istine. Naprotiv, "društveni ugled", kako onda, tako i danas, znak su opasnosti i znak su odmetnutosti od Gospodina. To je također i bolest ovoga današnjeg društva moderne kojem preovladava šutnja pred najočitijim zločinstvima – sve iz straha od agresivne reakcije nijemoga duha.

A što je razlog tome da je taj nijemi duh ovladao društvom? Razlog je u nevjernom rodu, jednako kao i u slučaju kod učenika i mnoštva. Ipak, jednako kao i onda, i sada Božansko milosrđe ostaje s nama i podnosi ljudsku nevjeru.

I kako promijeniti ovo društveno stanje i izbaciti nijemoga duha iz društva? Kako izbaciti nijemoga duha iz hrvatskog naroda u našem slučaju? Nijemi duh je dugo prisutan u Hrvata, pa tako i ima svoj prikladni naziv: to je tzv. hrvatska šutnja, a koja nas je već previše skupo koštala. Ipak, pobijediti "hrvatsku šutnju", tog našeg udomaćenog ili nacionalnog nijemog duha, vrlo je jednostavno – iskrenim očitovanjem i svjedočenjem vjere u Isusa Krista. Ali, tu se nalazi i "kvaka" – da bi se uspjelo postići takvo iskreno vjerovanje u Isusovu svemoć najprije je potrebno da učenici, oni koji su (na)učili od Isusa, a ne od pismoznanaca, svojim molitvama i postom dođu do milosti po kojoj će potom moći poput Isusa istjerati zloduha iz društva, tj. hrvatsku šutnju iz hrvatskog naroda.

I kod eventualnog uspjeha istjerivanja zloduha nije sve odmah gotovo jer onda nastupa stanje obamrlosti koje izgleda poput smrti. I što je onda učiniti? Kao što je Isus uhvatio dječaka za ruku i podigao ga, tako i oni koji su njegovi učenici i koji su molitvom i postom istjerali nijemoga duha iz društvenog tijela moraju to tijelo uhvatiti za ruku i podići iz mrtvila. Učenici moraju preuzeti odlučno i čvrsto vodstvo nad društvom dok se ne postavi na svoje noge – upravo kao što je i dječak podignut.

I tu je cijela poanta navođenja ovoga primjera iz Evanđelja, njegovog tumačenja i dovođenja cijele priče u kontekst sadržajnog smisla ove knjige. Društvo je zahvaćeno zlodusima, a najgori od svih je ovaj nijemi koji traži molitvu i post te potpunu predanost Isusovom nauku bez kompromisa (ili tolerancije) sa odbaciteljima Gospodinovim. Također se traži i odlučno hvatanje za ruku i podizanje iz mrtvila, a to znači društvenu **odgovornost za preuzimanje osobne inicijative** i spas društva (naroda, Hrvata, države) od smrti jednom kada se oslobodimo navezanosti na darove zloduha. Spomenuta nužnost poduzimanja osobne inicijative proizlazi i iz opće prisutnog razdora koji je planski posijan među ljudima od strane zakulisnih moćnika. Ukoliko je osobna inicijativa na traženoj visini može napraviti mnogo više nego milijuni ljudi oslabljenih unutarnjom podijeljenošću – da se ne kaže stranačkom podijeljenošću, jer je demokracija sa svojim strankama i strančicama samo jedan vid unošenja razdora. Kako je metodama društvenog odgoja postignuto stanje u kojemu pred svakim poslom gdje se traži inicijativa većina odustane i nemoćno širi ruke, tako je još vrednije svako naprezanje pojedinca voljnog trpljenja svih tegoba sa kojima se neizbježno suočava. Ipak, druge nema i jedino se tako, hrabrim kročenjem stazama trpnje i svake druge patnje, može išta vrijednoga učiniti. U stvari, put osobne inicijative nije ništa drugo nego put križa te ukoliko to nije onda nema niti prave vrijedosti u sebi, tj. beskoristan je. To je ujedno onaj željeni put opstanka jednog naroda kao naroda Božjeg, jer, drugačiji nego Božji, narod nije ni vrijedan opstanka.

* * *

U ovome uvodu ne smije se propustiti ponešto reći i o samome naslovu te što je time identificirano kao ono bitno. O samome nacionalnom opstanku dovoljno je rečeno pa se ovdje usredotočujemo na podnaslov koji govori o jednome drugome značajnome pojmu: državništvu. Radi se o posve prirodnoj vezi jer je pitanje nacionalnog opstanka usko povezano s državom kao onim sredstvom koje je u službi boljitka zajednice i pojedinca u toj zajednici. Tako od države dolazimo do pojma državništva kojim je opisano umijeće da se uspostavi i održi država u svojoj najboljoj funkciji, u svojemu najvišem smislu postojanja. Zato ispod naslova u kojemu se ističe nakana promišljanja i djelovanja na hrvatskom opstanku u ovome svijetu dolazi podnaslov koji otkriva da je za to potrebna vještina u državništvu.

Struktura ove knjige također je uslovljena problematikom državništva te se tako treba shvatiti dvije osnovne cjeline naslovljene “Misao” i “Organizacija”, ali, što je još važnije, slikovni izričaj koji je povezan s tim naslovima. Naime, uz misao je prispodobljena leptirova sjena, a uz organizaciju teretom opterećeni mrav. Što se htjelo time izreći i postići? Vrlo jednostavno – radi se o dva osnovna dijela koji sačinjavaju uspješno državništvo. Struktura knjige sa svojom likovnošću govori kako je **državništvo umijeće razmišljati neuhvatljivo poput leptirove sjene i sukladno tome razmišljanju dalje raditi poput opterećenog mrava**. Također, ne samo raditi kao jedna samodovoljna jedinka nego se i organizirati tako savršeno kao što je jedan mravinjak organiziran.

Moglo bi se također po pitanju misli i leptirove sjene to staviti u kontekst problematike ovladavanja samom ljudskom misli koja je teško dostižna u svojoj punini te ima stalnu tendenciju izmicanja upravo kao – leptirova sjena. Isto je tako i daljnji rad koji čovjek obavlja u svijetu u kojemu živi ono što je teško i traži napore sukladne onima koje ulaže jedan mrav kada uspješno nosi terete višestruko teže od njega samoga. Kod mrava je prisutan i moment organizacionog ustrojstva mrava kao vrste gdje je mrav sam za sebe osuđen na propast i može egzistirati isključivo na podlaganju sebe interesima vrste. Točnije, interesima vlastitog mravinjaka kojemu se potčinjava. Po toj ovisnosti kolektivu mrav je više društveno biće od čovjeka koji ipak može u jednoj mjeri sebe izolirati, a da to ne znači i trenutnu egzistencijalnu ugrozu. Nije slučajan ni omjer u stranicama između misli i organizacije jer je višestruko veći obujam koji je prisutan kod organizacije pokazatelj da je nakon svakog teoretiziranja, a koje mora biti utemeljeno na kršćansko-katoličkoj duhovnosti ukoliko želi biti u istini, sam praktični ili svjetovni rad uvijek zahtijevniji po uloženom naporu ljudskoga bića. I to jednako vrijedi kod izolirane ljudske jedinke kao i kod ljudskog kolektiva oličenomu prvenstveno u narodu i njegovom nacionalnom identitetu.

Taj (ne)srazmjer između duhovnog i svjetovnog prisutan je i kod življenja po kršćanskim načelima naukovanih Crkvom jer se molitveni udio koji predstavlja izvor svakog duhovnog prosvijetljenja, čak ako je molitveni i kompletativni život i izuzetno bogat, uvijek čini minornim u usporedbi sa svjetovnim ljudskim djelovanjem po uloženom vremenu i iskazanim naporima. To sigurno ima svoje razloge i pokazuje nam koliko čega primjereno treba uzeti u skladu sa smislom vlastitog postojanja.

Sve u svemu, nakana je u jednome spisu razložno objasniti da državništvo znači razmišljati neuhvatljivo kao leptirova sjena i organizirano raditi natovaren poput mrava – **tko tako umije po zanimanju je državnik**.

* * *

Na kraju ove produžene uvodne riječi kažimo da je u nekim stvarima čovjek ograničen svojom biološkom zadanošću i ne može zahtijevati ispunjenje svih ciljeva koje bi volio ostvariti i koje smatra dobrima, a koji uistinu mogu biti u potpunosti dobri i plemeniti. Tako nešto tražiti pod svaku cijenu postaje nečim što na kraju nije dobro jer to predstavlja diviniziranje naše ljudske volje i odvraćanje od nužnosti podčinjenja naše volje Božjoj volji. Tako sve ono što radimo treba s povjerenjem predati u ruke Stvoritelju neba i zemlje, svega vidljivoga i nevidljivoga.

To nipošto ne isključuje upotrebu našeg razuma i to na najbolji mogući način, jer nam je i razum od Boga dan i njime se treba svim njegovim mogućnostima koristiti, jer to je i bila nakana darovatelja.

Tako korištenje razuma pretpostavlja da se razumom promišlja i ono što izlazi van naših životnih okvira zadanih vremenom i prostorom, odnosno ono što se ne odnosi samo na ovaj zemaljski život. Svakako da je najvažnije promišljati o vječnosti i životu poslije smrti, jer tu nam je uloga razuma dana da spoznamo istinitosti koje se odnose na objave kako ostvariti život vječni na koji smo svi pozvani. Ipak, ovdje se samom tematikom nacije i države traži razumsko promišljanje o vremenitim stvarima i njihovim odnosima, ali uvijek tako da budu u svrhu ovoga većega cilja, cilja spasenja i postignuća vječnoga života.

Može se postaviti pitanje, ili čak i tvrditi, da nema uopće potrebe za takvim promišljanjem jer je ovozemaljski život prolazan i bitno je osobno se usredotočiti na vlastito spasenje prema primljenoj i prihvaćenoj objavi i tako zaslužiti željenu nagradu života vječnoga. To bi bilo ispravno kada se ne bi kao jedna od najvećih obaveza nametala dužnost prema svojim bližnjima, a to na kraju, kada se "krugovi" ljudskih veza počnu širiti, znači dužnost prema cjelokupnom ljudskom rodu. Svakome pojedincu, a kao posebna odgovornost svakome kršćaninu, svi ljudi na zemlji su bližnji. Radi se samo o tome jesu li mu više ili manje obiteljski, rodbinski, rodovski, plemenski, narodno, nacionalno ili rasno bliži, ali svaki je čovjek drugome čovjeku brat.

Druga je stvar bratoubilačko stanje koje je u svijetu prisutno i što svijetom odjekuje Kajinovo pitanje: *"Zar sam ja čuvar brata svoga?"* (Post 4, 9). Rekli bismo današnjim riječnikom kako se Kajin "pravio Englezom" pred Bogom kada je bio upitan gdje mu je brat Abel, a kojega je ubio iz zavisti. Kajinovo "pravljenje Englezom" ima u sebi i neke simbolike kada se spozna uloga koju u antikristovom Novom svjetskom poretku ima Engleska, odnosno one sile koje su Englesku u potpunosti (za)posjednule i u svoje je svrhe upregnule. Prema tome, onaj koji sebe smatra vjernikom i nasljedovateljem Kristovim pozvan je na ovome svijetu, u ovome vremenu i sa svim talentima koji su mu dani biti "čuvarem brata svoga". Tko je najbolji čuvar brata svoga? Onaj tko svoga brata sačuva od laži, od oca laži, od đavla i njegovih slugu. Kako to najdjelotvornije ostvariti? Tako da se riječju i djelom bratu svome navješta Evanđelje i istina o Isusu Kristu kao Otkupitelju grijeha i kao Spasitelju svih ljudi. Navještanje evanđelja, propovijedanje Riječi drugima, navedeno je u Bibliji kao jasna obaveza vjernih: *"On nam i naloži propovijedati narodu i svjedočiti: Ovo je onaj kojega Bog postavi sucem živih i mrtvih! Za nj svjedoče svi proroci: da tko god u nj vjeruje, po imenu njegovu prima oproštenje grijeha."* (Dj 10, 42-43). Još su nam po svim pitanjima svete zadaće naviještanja evanđelja svijetu određenije, ali istovremeno i upozoravajuće, slijedeće riječi: *Zaklinjem te pred Bogom i Kristom Isusom, koji će suditi žive i mrtve, zaklinjem te pojavkom njegovim i kraljevstvom njegovim: propovijedaj Riječ, uporan budi - bilo to zgodno ili nezgodno - uvjeravaj, prijeti, zapovijedaj sa svom strpljivošću i poukom. Jer doći će vrijeme kad ljudi neće podnositi zdrava nauka nego će sebi po vlastitim požudama nagomilavati učitelje kako im godi ušima; od istine će uho odvraćati, a bajkama se priklanjati. Ti, naprotiv, budi trijezan u svemu, zlopati se, djelo izvrši blagovjesničko, služenje svoje posve ispuni!* (2Tim 4, 1-5).

I tu se sada dolazi do danog razuma i korištenju talenata na način da se učini najbolje od onoga čime se raspolaže te sve skupa podloži volji Božjoj, tako da se ne postane zatočenikom vlastite oholosti, a što nas upravo kroz zavedeni razum želi vječno odvojiti od Boga. Poniznost koja se traži ima upravo tu svrhu da se ne uzoholimo i povjerujemo da smo sposobni išta dobroga sami učiniti i da išta dobroga od nas uopće proizlazi. Svako dobro došlo je iz izvora Gospodnjeg, a mi smo samo sebe otvorili tome izvoru i kroz nas je time to dobro ostvareno. Kroz nas, kroz čovjeka koji prihvati Ljubav, a nipošto od nas ili ičega našeg, od čisto ljudskoga.

U kontekst pisanja o opstanku nacije i prikladnom uređenju države sve rečeno uklapa se tako da se spozna smisao nacije i države u postizanju navještanja Radosne vijesti čovjeku (ljudima, čovječanstvu) kao najuzvišenijeg od svih ciljeva koje kao slobodne jedinke imamo. Zato nije nimalo nebitno kako je utemeljena država koju jedan narod organizira, kako bi tom organizacijom sačuvao vrijednosti oko kojih je uopće i okupljen kao cjelina. Budući da te vrijednosti transcedentiraju vidljivu stvarnost, tako je i sam smisao jedne nacije i njene države izvan pukih racionalnih mjerila, a što se tako prepredeno želi nametnuti kroz modernističku dogmu o zastarijelosti i zaostalosti svega što je staro ili tradicionalno te prikladnoj potrebi vječnog moderniziranja kako bi se "izbjegao povratak u mračni srednji vijek" i slične šuplje fraze. Smisao neke nacije i države nije da to bude jedno veliko i efikasno poduzeće koje

će osiguravati kruh, što se opet suptilno nameće kroz neprestano nametanje "gospodarske prioritetnosti", nego je smisao svake nacije i države u najvećoj vrijednosti – Isusu Kristu. Sve ostalo podčinjava se tom najvećemu smislu postojanja i u tom podčinjenom stanju se prikladno, po tome kako nam to razum nalaže, izgrađuje na hvalu i slavu Gospodinovu.

Sada se došlo do početka razvoja cijele ove misli o ulozi razuma kod promišljanja opstanka nacionalnog identiteta i državnog ustroja, a gdje je rečeno da u razumskom promišljanju o vremenitim stvarima i njihovim odnosima postoji i potreba da se obuhvati i ono što izlazi izvan ograničenih ljudskih prostornih i vremenskih okvira. Naprosto, kod pitanja organiziranja nacije i njene države, odnosno kod razmatranja državništva, potrebno je to učiniti na način kako to rade šahovski velemajstori kada vuku svoje poteze. Jedan potez koji može izgledati nevažnim i većini izgleda nebitnim te ga ne shvaćaju (ne razumiju – nemaju taj dar razuma koji ima velemajstor), tek daljnjim razvojem igre dolazi do svojeg punog izražaja i konačno se većini pokazuje presudnim. Svo umijeće šahovskih velemajstora svodi se na to da oni znaju, da oni imaju umijeće pronalaženja takvih presuđujućih poteza, a činjenica da su iznimka od ostalih i čini ih velemajstorima. Da nema tih razlika ne bi ni bili velemajstorima – svatko bi mogao to biti.

Ono što je ovdje presudno je da se spozna odgovornost koja se ima time što se ima nečega više od drugih. Tako da se to ne smije uporabiti protiv bližnjih, nego njima na korist. Sveti Bazilije upravo o tome govori kada kaže: *"Zar Bog želi biti nepravedan kad nam dobra djeli nejednako? Zašto ti obiluješ, dok je onaj drugi prisiljen prositi, ako ne zato da ti zaslužiš dobru nadoknadu, a drugi dobije nagradu za svoju strpljivost?"* Odnosno, Bog je dobra raspodijelio nejednako zato da bi netko vijenac zaslužio po suosjećanju, a netko drugi po strpljivosti. Vijenac, to je život vječni.

I državnik ili vladar koji promišlja i ostvaruje cjelokupnu državnu strategiju mora imati sposobnost šahovskog velemajstora, ali mora još i više imati bogobojaznost kako bi radio tako da zasluži vijenac. Državnik zato mora znati povlačiti poteze kojima trenutno nema vidljivog smisla kod većine i nedokučivi su svijetu, ali se u pravo vrijeme pokazuje sav njihov smisao i korisnost za opće dobro ljudi. Štoviše, državničko umijeće još je zahtijevnije od umijeća šahovskog velemajstora, jer osim što se radi o životima ljudi koji čine državu, a ne o drvenim figurama, cijelo se državničko djelo prije ili kasnije ostavlja nekome drugome na nadogradnju. Taj faktor trajnog vremenskog nadograđivanja koje prelazi vrijeme ljudskog životnog ciklusa dodatno povećava cjelokupnu kombinatoriku. Pri tome treba reći da je kao velika ispomoć u toj problematici vremenskog tijeka dana objava o kraju vremena, čime se ipak pružila mogućnost nadilaženja tog problema povijesnog hoda. Istina, s "malim" uvjetom, a taj je da se vjeruje u danu objavu po Svetom pismu i Crkvenom nauku.

Jednako kako se sve odnosi na dobro promišljanje i dobre državničke poteze, tako sve jednako vrijedi i za loše poteze koji imaju posljedice koje se pokazuju štetnima za bližnje, a što ide na odgovornost svima kojima je dano, ali su propustili djelovati. Naravno, samome državniku ide najviše na odgovornost kao onome tko svojim propustima radi protivno koristi svojih bližnjih koji su mu podčinjeni.

Sve skupa samo još više dokazuje i potvrđuje važnost i odgovornost državničkog posla kroz čije se postupke utječe na bližnje, bilo na dobro, bilo na zlo, ovisno o državniku i kakvu državu vodi. Time se pokazuje da se pitanja nacije, nacionalnog opstanka, opstanka države i sve sa time povezanim ne može prepustiti nebrizi ili nezainteresiranosti. Pogotovo ne onima kojima je dano da budu u obilju nasuprot ostalih, ali izbjegavaju izabrati istinu zato jer razumom znaju da je to teško i križ im nije milo nositi. Ti odbacitelji križa odbacuju ponajprije vlastito spasenje, a sve samo da bi ovo kratko vrijeme proveli u onome za što se zavaravaju da je ugoda.

Ako se vođenje države zbog izbjegavanja križa prepusti gaziteljima i odbacivačima križa, odnosno onim silama koje rade sve da bi svojim djelovanjem u svijetu ostvarili svoje mračne ciljeve, oni koji su i ovim pisanjem upozoreni nemaju više nikakvog prava da se pozivaju na neznanje. Svi su ovdje temeljitim objašnjenjima pojedinih ljudskih djelatnosti upozoreni, pa tako snose odgovornost za nečinjenje, za grijeh propusta, koji se uostalom i navodi kod ispovijedanja grijeha u Svetoj misi kada se govori: "... *mišlju, riječju, djelom i ...* ***propustom***."

Zato nitko nema prava na odustajanje, nema se prava na predaju. Borba traje cijeli život, htio to netko ili ne. Samo je pitanje hoće li se čovjek boriti na pravoj strani, ili će se svjesno ili zabludom staviti na stranu zla.

Protiv glupog naroda

Čujte, nebesa, poslušaj, zemljo,
jer Jahve govori:
"Sinove sam ti odgojio, podigao,
al' se oni od mene odvrgoše.
Vo poznaje svog vlasnika,
a magarac jasle gospodareve -
Izrael ne poznaje,
narod moj ne razumije."
(Izaija 1, 2-3)

I.

MISAO

Povijest i čovjek

1. Braća po prošlosti

Samo, od prošlosti ne ostade ni spomena, kao što ni u budućnosti neće biti sjećanja na ono što će poslije doći.
(Propovjednik 1, 11)

Jer Svevišnji ima svoju spoznaju koja postoji i promotrio je znake vremena.
On objavljuje prošlost i budućnost i otkriva stvari skrivene.
Ni jedna mu misao promaći ne može, ni jedna se riječ ne može njemu skriti.
(Knjiga Sirahova 42, 18-20)

Pouka prošlosti

Doista, ako Bog anđela koji sagriješiše nije poštedio nego ih je sunovratio u Tartar i predao mračnom bezdanu da budu čuvani za sud; ako staroga svijeta ne poštedje, nego sačuva - osmoga - Nou, glasnika pravednosti, sručivši potop na svijet bezbožni; ako gradove Sodomu i Gomoru u pepeo pretvori, osudi i za primjer budućim bezbožnicima postavi; ako pravednog Lota, premorena razvratnim življenjem onih razularenika, oslobodi - pravedniku se doista dan za danom duša razdirala dok je gledao i slušao bezakonička djela onih među kojima je boravio - umije Gospod i pobožnike iz napasti izbaviti, a nepravednike za kaznu na Dan sudnji sačuvati, ponajpače one koji u prljavoj požudi idu za puti i preziru Veličanstvo.
(Druga Petrova poslanica 2, 4-10)

Filozofija povijesti i njezin metafizički smisao

Makar to izgledalo čudnim, jer se o tome obično ne razmišlja u svakodnevnom bivstvovanju, čovjek ne živi i ne spoznaje trenutak ili trenutnost, ono što se inače smatra sadašnjošću, jer je taj trenutak neuhvatljiv točno onoliko koliko je i realno nepostojeć. Nema prave sadašnjosti jer se vrijeme dijeli na ono buduće, koje tek ima doći, i na ono što je prolazom kroz neodredivu barijeru trenutnosti prestalo biti budućnošću te je otišlo u nepovratnu prošlost. Sadašnjost kao točka razdjelnica između budućnosti i prošlosti nije čovjekovoj imaginaciji spoznatljiva, ali svejedno, iz praktičnih razloga življenja, ona se svjesno na jedan umjetan način okvirno određuje i proširuje na dva ogranka vremena: prošlo i buduće vrijeme. Tako pukim zanemarivanjem realnih odnosa vremenskog tijeka dobivamo ono što podrazumijevamo pod sadašnjošću. Ta ista sadašnjost koja je umjetno pretpostavljena iz praktičnih razloga ljudskog življenja u svijetu istovremeno može obuhvatiti okvir od sekunda ili minuta, pa do godina ili čak i desetljeća. Sama ljudska biologija je onaj glavni čimbenik koji određuje prihvatljivost vremenskog okvira kojeg se, u ovisnosti od konteksta do konteksta, uzima za prihvaćenu sadašnjost. S druge strane, ista ta biologija ili ljudska tjelesnost dolazi na tešku kušnju kada se njome želi spoznati vrijeme kroz njegove tri komponente: prošlost, sadašnjost i budućnost. Kada se čovjek želi odvojiti od svojeg tjelesnog osnova kao i koncepta svijeta koji je stvorio u službi tjelesnosti te kroz umnu spekulaciju pokušava dokučiti stvarnu dimenziju prostorno-vremenskog kontinuuma ulazi se u jedno veliko područje nepojmljivosti, potpune nelogičnosti i odsustva iskustvenog uporišta. Tu je moguć pad u doslovno očajanje jer sva tri dijela – prošlost, sadašnjost i budućnost – postaju prividnima. Više jednostavno nema prošlog, sadašnjeg i budućeg. Kako je i prije opisano, sadašnjost je jedan privid stisnut između prošlog i budućeg, ali prošlost je prividna zato što je više nema, a buduće je privid zato što još nije došlo. U biti, i prošlost i sadašnjost i budućnost jednako su prividni i iluzorni pojmovi ljudskoga uma.

To se da zaključiti i iz učenja Sv. Augustina gdje on sagledava vrijeme kao razbijeno na svoje suprostavljene dijelove koji se još k tome međusobno suprostavljaju. Budućnost ide nasuprot prošlosti, prošlost

se opire budućnosti. Povijesni proces tako postaje stalnom borbom budućeg sa prošlim. Problem koji ovom borbom nastaje je u tome što je povijesna stvarnost ono što je obuhvaćeno prošlošću, a to se reflektira na povijest tako da se ona onda neopravdano smatra nečim nerealnim, nečim što nije realna stvarnost. To se zbiva na podsvijesnoj razini percepcije povijesti i to u smislu da je nesvjesna spoznaja o prividu prošlog kao jednog dijela vremena uzrokom ljudske prijemčivosti za odvraćanje od razmatranja povijesti. Ne samo to, nego je tu, u opisanom karakteru vremena, pronađena osnova za izgradnju cijelih filozofsko-religijskih sustava koji kroz umnu nedohvatljivost vremena, kroz nezaustavljivost vremena čak i na čistoj spekulativnoj razini, nadograđuju nauk kojim se sve proglašava jednom iluzijom. Cijeli svijet, vidljivi i nevidljivi, proglašava se nestvarnim i ljudi su zarobljenici ovoga prijevarnoga svijeta te se tek s potpunim ugasnućem svake povezanosti sa svime ostvaruje "prosvijetljenje". Time se negira čovjeka kao onoga koji je svoren na sliku Božju u od Boga stvorenom svijetu jer nije spojiva božanska dimenzija čovjeka i svijeta s nepostojanjem istih. To onda ispada kao da je objavu dao Bog koji ne postoji nego je i On jedna iluzija (u biti najveća iluzija) koju čovjek sebi utvara kroz zaključke izvedene iz svijeta koji nije realan. Sve je ovo nespojivo s kršćanskim istinama koje su nam dane i kojima se jasno zna kako je svijet i čovjek nadasve realan i istinit te se kroz svoju prisutnost u tome realnom svijetu sa svojim stvarnim tijelom čovjeku daje svaka mogućnost za istinsko prosvjetljenje.

Stoga, pošto je kroz spoznaju misterija vremena sa svim svojim suprostavljenim dijelovima vidljivo kako je tu riječ o nedokučivosti koja nam izmiče (upravo onako kao što izmiče onaj trenutak sadašnjosti), sve nam to govori kako se problemu vremena treba posvetiti s dodatnom usredotočenosti. Spoznaja koja je čovjeku spasonosna dolazi kroz ovako viđenu realnost svijeta sa svim svojim dimenzijama: duhovnim, materijalnim i prostorno-vremenskim. Na osnovi svih tih realnosti u svim svojim međusobnim suodnosima izgrađuje se osnova za ono što se naziva filozofijom povijesti kojom se može dati potrebne odgovore na problematiku ljudskog djelovanja u svijetu. Za izvođenje pravilnih voljnih odluka kojima se djeluje unutar svijeta potrebno je osloniti se na filozofiju povijesti koja nije u zavadi s istinom, koja ne služi ljudskom nego koja je u suglasju s Božjim. Bez ovakve osnove nema druge opcije nego jedino zablude koje štete čovjeku koji svoje sposobnosti djelovanja ugrađuje u izgradnju sve veće barijere od vlastitog spasenja.

Došavši ovdje do pojma i problematike filozofije povijesti prikladno je objasniti povezanost iste s pojmom metafizike jer se ne može ulaziti u razmatranje filozofije povijesti ako se ne sagledava metafizička dimenzija svijeta, pa tako i povijesti tog istog svijeta. Nužno je što se više, u skladu sa svojim mogućnostima i svim naučenim spoznajama, približiti jednom cjelovitom metafizičkom sagledavanju povijesti. Zato na filozofiju povijesti treba gledati kao na metafiziku te uočavajući ono pojedinačno nastojati doći do općih zaključaka. Jednako tako kod pristupa u problem filozofije povijesti, ukoliko se želi doći do istinskih uvida, potrebno je ovladati najosnovnijim postavkama kršćanske teologije povijesti, a to je jedino moguće ako se prihvati sva istinitost crkvenog nauka, ako se prihvati postojanje neosporne punine objavljene crkvene dogmatike. Bez prihvata ovog (svetog, nadnaravnog, Božjeg) uporišta u spoznaji svijeta, prostora i vremena, u spoznaji čovjeka, njegovog smisla postojanja i same smislenosti povijesti, nema čovjeku mogućnosti da postigne željene cjelovitosti spoznaje ili spoznajne cjelovitosti. Sve što radi, čovjek odvojen od Svevišnjeg radi protiv vlastitog dobra bez obzira na svu snagu vlastite volje ili htijenjem za dostizanje istine i pravde. Čovjek zatvoren za Boga sunovraćuje se u bezdan vlastite umišljenosti i to se događa na način da što se više upire to više propada u dubinu ponora, a istovremeno povlači za sobom i ostala ljudska bića. Nešto poput čovjeka koji je upao u živo blato i ne želi se primiti za ponuđenu mu granu nego se tvrdoglavo koprca s nakanom da se sam izvuče iz blata, ali sve što postiže je da brže i dublje upada u živo blato, a jednako tako povlači za sobom i sve one koji su s njim povezani.

Ako se prihvate prethodne postavke o filozofiji povijesti i njenoj važnosti po čovjeka onda se prihvaća i to da se filozofija povijesti postavi kao prva unutar svih filozofskih disciplina jer se po njoj dalje sve mora izvoditi. Filozofija povijesti daje temelje svoj ostaloj filozofiji jer daje objašnjenje za smisao svakog ljudskog djelovanja, pa tako i djelovanja u filozofskim promišljanjima. Filozofija povijesti daje u tom smislu jasne odgovore oko kojih nema nesuglasica te ako se prihvate kao izvedenica jednako tako jasnih vjerskih istina dolaze sve naknadne interpretacije. Filozofija povijesti se unutar duhovnih znanosti nalazi na vrhu jer sagledava prošlost i iz simptoma prošlosti može razumno procijeniti budućnost, a

pretpostavka je da je filozof povijesti intelektualno uronjen u autentično iskustvo povijesnih događaja i tendencija. Isto tako je prisutan i preduvjet vjere u Boga, Božju objavu i Crkveno poslanje jer iz toga se izvodi navedena intelektualnost koja nije isprazna i promašena intelektualnost (post)moderne, intelektualnost modernog čovjeka. Kada je čovjek jednom "naoružan" ovako postavljenim spoznajama poslije lako iščitava sve one konkretne kulturne, medijske, političke ili ekonomske tendencije koje su djelatne u svijetu te kroz ovu svojevrsnu rentgensku optiku nedvojbeno uviđa prisutnost sotonske djelatnosti u svijetu, a to ujedno znači i djelatnosti u povijesnim zbivanjima. Kao što Svevišnji djeluje u povijesti, tako i Sotona ima jako izraženu tendenciju djelovanja na povijest. Naravno, djelatnost zla je potpuno u skladu sa svojom trajno otpalom naravi kojoj nema preobrazbe, a što neki izgubljeni ljudi uporno pokušavaju dokazati jednom naivnom tezom "da Bog na koncu oprašta i Sotoni". Na osnovi ova dva nepomirljiva upliva u povijest i Sv. Augustin izvodi svoju filozofsku predodžbu gdje se izgradnja Države Božje odigrava u procesu borbe dobra i zla. Sukobljavaju se ljudi koji su svojom uvijek prisutnom slobodom volje odabrali članstvo u Božjoj ili u đavoljoj državi. Sv. Augustin o tome kaže: *"Sav ljudski rod, od Adama do svršetka svijeta, upravljan je zakonima Providnosti, i javlja se razdijeljen u dvije čete: u jednoj je gomila bezbožnika, a u drugoj naraštaj naroda Božjeg."*

Da bi se uvidjelo kako je odabir Božje čete onaj koji je čovjeku na korist potrebno je spoznati teokratsku ideju povijesti koja pokazuje kako je sva povijest, usprkos svog Sotonskog suprostavljanja, nepobitno usmjerena prema vladavini Boga nad narodima. Nakon kulminacije antikristovskog djelovanja teokracija je onaj konačni ishod u kojem se harmonizira volja čovjeka (čovječanstva) s voljom Božjom. Teokratska vladavina Boga počinje Kristovim dolaskom, a nastavlja se razvijati kroz čovjeka u danim mu silama u vidu Crkve i države, svaka sa svojim poslanjem i svojim providnosnim smislom. Crkva i država su ona neizbježna sredstva koja su čovjeku nužna za ostvarenje teokratskog ideala u vidu vječnosti s vladavinom Boga Krista kao Krista Kralja. Upravo iz ovih razloga u cijeloj ovoj knjizi provlači se ideja teokracije na način da se razmatra i izlaže viđenje države kao jednog od teokratskih sredstava danih čovjeku na korist i spasenje. I to nije prisutno samo u apstraktnim teoretiziranjima bez utemeljenja u svijetu i vremenu u kojemu čovjek živi, nego je na najkonkretniji mogući način postavljeno u prostor i vrijeme u kojemu i sam autor prebiva i gdje po svojem ukorijenju ima poslanje djelovati svojim talentima na slavu Božju. Naravno, radi se o teritoriju Hrvatske i o Hrvatima kao jednom od naroda Božjih, te se kroz poslanje pojednica i poslanje naroda daje i sukladno poslanje države koja je u službi i pojedinca i naroda istovremeno. Država tu predstavlja onu ljudsku dimenziju kojom je čovjeku dana privilegija izdgradnje Kraljevstva Božjeg, i to predstavlja onu svjetovnu dimenziju koja odgovara ljudskoj materijalnoj naravi i svim sposobnostima koje čovjek ima za djelovanje unutar materijalnog svijeta. Čovjekovoj duhovnoj naravi upravo savršeno odgovara Crkva sa svojom nadnaravnom dimenzijom kojom je direktno izrasla iz mističnog Tijela Kristovog. Teokracija predstavlja ono najbolje iz oba svijeta, ili iz obe dimenzije stvarnosti: svjetovne i duhovne, te se država kroz svoju podređenost Crkvi postavlja kao korektor naglašenih ljudskih zastranjenja, a koja dolaze kroz poremećenost odnosa unutar svijeta prouzročenog praroditeljskim padom.

Potrebno je uvidjeti da je Krist isključivo Crkvi dao obećanje o opstanku usprkos svih htijenja paklenih sila te je područje državnosti ono bojno polje na kojemu je sotonokraciji dopuštena sva silina djelovanja, ali to istovremeno znači da se kroz stalnu prisutnost Crkvene vertikale čovjeku uvijek pruža mogućnost nadvladavanja paklenih sila i na području državništva. Ono što je za to nadvladavanje zla unutar državništva potrebno je samo prihvatiti Crkveni primat, prihvatiti svetost i majčinstvo Crkve, pa država koja je utemeljena na takvom odnosu nije u funkciji đavolje države. Taj odnos gdje je Crkva izvorište države i državništva naziva se teokracijom i zato je teokracija jedini spasonosni oblik koji je prikladan za državu ukoliko ista želi opstati do konačnog ostvarenja Države Božje. Čak bi se moglo pretpostaviti da je nužno opstojanje najmanje jedne države prije nego što se ostvari Božja Država po jednom logičnom odnosu državnog kontinuiteta gdje teokratska država na kraju predaje svoju suverenost u ruke Krista Kralja. Ovo ima određenog smisla i u potpuno suprotnim tendencijama globalizma gdje se na razne načine prisiljava države na odricanje od svoje suverenosti i predaju suvereniteta u nad-državne institucije, tako da na koncu Antikrist sebi zagrabi svu suverenost i na osnovu toga proglasi se suverenom svijeta. Ili patrijarhom svijeta, kako je navješteno u jednoj đavolskoj objavi kakva je knjiga *Protokoli Sionskih mudraca*, a to nije ništa drugo nego jedno imitiranje Kristovog kraljevanja svijetom i narodima.

Upravo zato što su toliko nužni i za čovjeka neophodni, i Crkva i država, svaka na svoj način i prikladnim metodama, doživljavaju konstantno atakiranje od strane sotonokracije, ali i Providnost se očituje u toj podjeli na Crkvu i državu na način da se izmjenjuje pozicija istih u smislu da nadopunjavaju svoje slabosti, a koje su prisutne preko slabog čovjeka koji tvori jednako i Crkvu i državu. Kada je Crkva jaka ona štiti državu, a kada je država jaka ona štiti Crkvu i taj je "valcer" bio na djelu sve dok se nije dogodilo nasilje nad Božjim zapovijedima i samim čovjekom kroz sekularno odvajanje države od Crkve. Tako danas imamo jednu osamljenu i (svjetovno) oslabljenu Crkvu koja naprosto vapi za jednom državom kojom bi kroz utemeljenje svojeg uređenja u krćanskoj duhovnosti obnovila teokratski odnos i usmjerila svoju povijest, ali i povijest svega svijeta prema Državi Božjoj, prema vladavini Krista Kralja. Jednako kako je danas sam teritorij Crkve u vidu Vatikana prostorno zanemariv po svojoj veličini, tako i za državu-partnera (u teokratskom odnosu potčinjenosti svjetovnog onome duhovnome) nije ni najmanje presudna teritorijalna dimenzija. Naprotiv, kako sada informatički virtualitet koristi antikristovskoj globalizaciji, tako ta ista vrijednost još više ide u korist kristološkoj teokraciji jednom kada se uspostavi makar i na malenom prostoru s malobrojnim podanicima. Ono čime se služi zlo kao svojim sredstvom za širenje laži, još se djelotvornije može koristiti dobro za širenje istine, jer istina je apsolutno superiornija laži jednako kako je Isus Krist nadmoćniji nad Antikristom. U biti to je nešto toliko neusporedivo da kada se ovo jasno izloži svatko razuman izabire pobjedničku stranu, izabire onoga koji govori: *"Ne bojte se onih koji ubijaju tijelo, ali duše ne mogu ubiti. Bojte se više onoga koji može i dušu i tijelo pogubiti u paklu."* (Mt 10, 28).

* * *

Usmjerujući se na povijest dolazimo do povijesnosti kao ljudskog doživljaja koji se očituje onda kada se događaju izmjene povijesnih epoha. Ta uronjenost u vrijeme promjene između različitih epoha omogućuje da se usporede njihove različitosti te po njima donose prikladne prosudbe. Kada nema doživljavaja izmjene povijesnih epoha onda nema mogućnosti za poredbu kojima se nešto može promišljati kao vjerodostojno. To je kao da se pokušava odrediti koliko je nešto slano, a nema se iskustvo okusa najmanje dvije različite doze slanosti već jedino postoji iskustvo jedne stalne razine slanoće – tada nije ni moguće znati kakvo je neko drugo stanje. Odnosno, kada se nešto nema s čime komparirati tada se ne može niti evaluirati.

Posebnost ovog postmodernog vremena po pitanju mogućnosti doživljaja povijesnosti i osmišljavanju povijesnosti je u tome što dolazi do druge vrste distrakcije koja onemogućuje percepciju povijesnosti. Umjesto nepostojenja iskustva izmjene epoha sada se ispriječila komprimiranost epohalnosti do mjere da više nema dovoljno vremena za puni doživljaj jedne epohe, a već se nameće druga. Jedino što može biti vjerodostojan protuargument ovoj tvrdnji je da se sama komprimiranost raznih mini-epoha i brzina izmjene uzme kao jedna velika epoha sama za sebe. Točnije, to bi sve skupa bilo obuhvaćeno pod okriljem kvantne epohe kojom se i omogućilo ostvarenje informatičke revolucije i toliko ubrzanje povijesti, pa tako i doživljavanja povijesnosti.

Kolika je povijesna akceleracija može se vidjeti iz toga da nakon epohe industrijalizacije proistekle iz razvoja na osnovi Newtonovih zakona mehanike, a koja traje cijelo 19. stoljeće, najednom, i to prije okončanja punog razvoja mehaničkog razdoblja, dolazi do proboja u područje kvantne fizike na početku 20. stoljeća. Sva izvjesnost i predviđanja koja su se temeljila na perspektivi Newtona i njegovih zakona mehanike, najednom postaju neadekvatnima. Kvantna fizika preokreće cijeli svijet postojane mehanike i istovremeno pokreće paralelnu epohu nuklearnog doba koje svoju kulminaciju doživljava u Hirošimi. Zbog ovladavanja razornim silama skrivenima unutar atomske jezgre svijet postaje premalenim za čovjeka da se u njemu može negdje sa sigurnošću skloniti. Nakon II. svjetskog rata, kada se ova strašna spoznaja nedostatnosti Zemlje za čovjeka zbiva, čovjek podiže pogled prema nebu, upire prstom u svemir i vidi svoje spasenje izlaskom u vanzemaljske prostore. Spasenje bijegom u svemirska prostranstva znači početak epohe putovanja u svemir. Interesantno je da se put čovjeka u svemir izvodi kroz kontinuitet paralelnog razvoja mehaničkih zakona u vidu industrijskog napretka, a kvantna fizika sa svojim razarajućim posljedicama ovdje služi prvenstveno kao poticatelj na bijeg u međuplanetarnu utopiju. Sredstva za taj bijeg stvorena su na osnovi "starih" mehaničkih principa i "stare" industrijske propulzije. No tek što je rad na utopiji izlaska čovječanstva izvan Zemljinog opsega pravo i započeo,

isti se naglo abortira u trenutku svojeg najvećeg trijumfa: dolaskom čovjeka na Mjesec. Kao što dijete naglo zna odbaciti igračku koju je prije toga pod svaku cijenu htjelo imati, tako i čovječanstvo okreće pogled natrag prema Zemlji. Dogodilo se ono što utopisti nisu predvidjeli – izlaskom u svemir tek je postalo razvidnim koliko smo mali, slabi i jadni kada smo prepušteni sami sebi. Postalo je jasno da nema drugog mjesta osim Zemlje za čovjeka i da se velike ambicije osvajanja univerzuma putem tjelesnog prebacivanja s jednog mjesta na drugo moraju odbaciti. Može se reći i da je tek s Mjeseca čovjeku postalo vidljivim svo blaženstvo u koje smo stavljeni, ali i da se mora ostati na toj Zemlji i da se mora živjeti na toj istoj Zemlji sa svim drugim ljudima. Nema bijega u svemirska prostranstva od ljudske gluposti (ili oholosti, umišljenosti) i od pripadnog ljudskog potčinjenja zlu. Sa svim tim problemima moramo se suočiti na mjestu u koje smo postavljeni i tek sa prevladavanjem vlastitih slabosti može se ići prema nebu, ali kako je to nadvladavanje moguće samo po Spasitelju Isusu Kristu, tako i odlazak u nebesko, tj. odlazak u Kraljevstvo Božje, predstavlja nešto potpuno drugačije od ovog nadobudnog eskapizma svemirskih putovanja. Tako, umjesto u svemir, zbog spoznaje svoje bijede kada se jednom našao u praznini prostora, cijeli se tijek naglo preusmjerava opet prema Zemlji, ali sada se ide u jednu drugu krajnost te se kroz opoziciju prema beskonačnosti hladnog svemira stvara jedan unutarnji svemir po vlastitom ukusu. Rađa se informatička epoha koja svoje ostvarenje zahvaljuje tehnologiji koja radi na načelima kvantne mehanike jer mikroprocesori bez poznavanja kvantne fizike nisu ostvarivi. Informatikom se ulazi u prostor umne apstrakcije, u prostor prostranstva ljudskog razuma, te se izgrađuje kontrolirani virtualitet. Virtualni svemir ili svemir mikrokozmosa pokazuje se daleko prijemčivijim za modernog čovjeka jer u potpunosti podilazi svemu onome što čovjek želi. Ograničenje je jedino mašta virtualnog putnika i umijeće ostvarenja izmaštanih virtualiteta. Tako čovjek ostaje tjelesno tamo gdje mu je jedino i moguće, ali se mentalno distancira od stvarnosti koja ga okružuje i bježi u beskraj vlastite imaginacije koji si je informatičkom revolucijom otvorio.

Cijeli ovaj tijek ubrzanih izmjena epohalnih događaja koji je ovdje sagledan kroz znanstveno-tehnološka postignuća ima svoje sukladnosti i u ostalim vidovima ljudskih djelatnosti poput umjetnosti ili politike. Tako se nuklearno doba reflektira u jednako moćnom, jednako brzom i nadasve razornom fašizmu s nacizmom kao vrhuncu destruktivnosti ljudskog duha. Od svih sekularnih varijacija nacizam koji je izražen u Hitlerovom paramesijanizmu predstavlja nešto najdestruktivnije što se može koncipirati. I to ne zato što je nacizam antikreativan i dekadentan poput liberalne demokracije ili nedjelotvoran poput boljševizma, nego upravo stoga što je najbliži idealizmu požrtvovnosti čovjeka za čovjeka, ali sa ugrađenom antikristovskom osnovom u sebi. Nacizam koji je nerazdvojiv od osobe Adolfa Hitlera približava se najboljem idealu u bezbožnom oponašanju kršćanskog žrtvovanja i pri tome istovremeno negira Krista do krajnosti. Koliko je to činjenica može se provjeriti ako se pogleda kakve je rezultate Hitler ostvario u izuzetno kratkom vremenskom periodu i samo po Providnosti se nacizam samouništio kroz vlastitu ambicioznost koja nije trpila strpljivost, a strpljivosti nije bilo jer je poniznost bila do krajnosti prezrena. Ono što je nacizam/Hitlera toliko pogonilo istovremeno ga je i razorilo, no bez obzira na takav kraj ostaje činjenica da je nacizam daleko nadmašio sve ostale sekularne ideologije kada se gleda razina i intenzitet uvjerljivosti kojom je opčinjavao zahvaćene ljudske mase. Upravo svojom djelatnom realizacijom koja je razuvjerila i najveće skeptike nacizam skoro u potpunosti zavodi obuhvaćeno ljudstvo i potčinjava cijeli jedan narod do te mjere da se potpuno predaje u svrhu ostvarivanja krajnjih ciljeva nacizma. Zato, ako bi se pokušalo zamisliti pobjedu nacizma u ratu i daljnji razvoj prema jasno predočenim planovima vidljivo je da bi rezultat bio sukladan nuklearnom ratu na globalnoj razini, ili, drugim riječima, rezultat bi bio totalitarna vladavina smrti nad životom. Čovjek bi bio porobljen i zbog nacističke djelotvornosti koja nadilazi svaku ostalu koncepciju sekularizma to stanje porobljenosti bilo bi progresivno bez mogućnosti preokreta. Nacizam bi bio tu i bio bi trajan, tako da Hitlerove najave o "tisućgodišnjem Rajhu" nisu bile puka tlapnja, kako povijesni diletanti tumače, nego su bile realnost koja se izgrađivala silinom sukladnoj lančanoj reakciji u procesu nuklearne eksplozije. Zato i poraz Hitlera treba gledati kao direktnu Božju intervenciju kojom se ljudskom rodu dalo spasenje kroz patnje komunizma i liberalne demokracije, koje jesu zlo, ali nemaju u sebi tu silinu koju je imao nacizam, iako imaju daleko veću dozu prepredenosti. To se pogotovo odnosi na liberalnu demokraciju koja je zbog toga upravo ona politička ideologija koja je sukladna informatičkoj epohi (ili mini-epohi) kojom se ušlo u područje virtualne stvarnosti, a to je idealan odraz suštine demokracije: njena potpuna fabriciranost, neprirodnost njenih osnovnih postavki te iskonstruiranosti demokracije u sanjarenjima izgubljenih fantasta koji maštaju o jednakosti svega i svih kao idealu pra-

vičnosti. Između epohe nukleranosti/nacizma i demokracije/informatike smjestila se epoha svemira kojoj je politički pandan u komunizmu oličenome u boljševičkoj Rusiji. Nije slučajnost da je iskorak u svemir ostvaren kroz djelatnost SSSR-a jer marksistički materijalizam nema boljeg metafizičko-simboličkog izražaja od prebacivanja ljudskog tijela u svemirski vakuum. Jednako tako i kapitalističko dovršenje svemirskog izleta kroz spuštanje čovjeka na Mjesec ima svoju proročku simboliku kojom se vidi okončanje boljševičkog eksperimenta i preuzimanje dominacije samo jednog oblika ideološkog zavođenja. Onaj tko je postigao vrhunac ujedno je onaj koji sve može okončati i prebaciti težište na novi kolosjek, tj. na demokratsku virtualnost poduprtu informatičkom revolucijom.

U daljnjim procesima silnih lutanja kroz novootkrivene prostore informatičkih hiperlinkova jedna je "ekspedicija" na valu dostignutih informatičkih mogućnosti došla do terena na kojemu je ostvariv neposredni utjecaj na samu bit realiteta ljudske tjelesnosti: otvorena je stranica biotehnologije ili genetičkog inžinjeringa. Lutajući vlastitom nutrinom na mikrorazini pohvatali su se neki mehanizmi kojima se mogu ostvarivati promjene u samoj osnovi na kojoj smo sazdani. To je ujedno i jedan sirenski zov otpalom čovjeku da ipak učini transformaciju svoje materijalne zadanosti, pa kada ne može tijelo proširiti po svemiru, onda može to isto tijelo promijeniti u nešto drugo, nešto što sam vidi boljim jer je neispunjen trenutnom tjelesnom zadanošću. Misli se da kroz izmjenu svojih tjelesnih atributa može ispuniti bezdan duhovne neispunjenosti, bezdan koji se pokušava ispuniti konzumerizmom, a nadasve konzumerizmom čistih užitaka, jednim multipliciranim hedonizmom (multicipliranim u smislu multimedijalnosti koja je omogućena informatičkim tehnološkim razvojem). Čovjek je također zaveden i navodnom mogućnošću samousavršavanja po logici da kada već postoji sposobnost samoizmjene nema razloga zašto to ne i uraditi. Krivo se pretpostavlja da je sigurno prisutna mogućnost da samoizmjena bude izvedena na dobro ljudi pa se tako i matematički minimalne šanse uzimaju kao dobre osnove za mogućnost kreiranja savršenstva po ljudskoj mjeri. Kao da se želi dokazati da je moguće osloboditi se posljedica praroditeljskog pada kroz vlastito djelovanje i vlastito poboljšanje "kvara u aparaturi", kao da je riječ o bezdušnom stroju, a ne o čovjeku kojemu je Stvoritelj udahnuo dušu u glineno tijelo. Zato upravo ova epoha (ili mini-epoha) biotehnologije predstavlja onu buduću kataklizmičku nužnost po kojoj će biti ostvareno ono toliko potrebno distanciranje od cijele ove akceleracijske zarobljenosti/općinjenosti čovjeka (post)moderne. To ujedno predstavlja trenutak kada se otvara realna mogućnost da se odigra posljednji čin u povijesnoj drami čovječanstva, ali to je zbog same naravi tvari nemoguće s pouzdanjem predvidjeti jer nije čovjeku dano da zna kada, nego samo da zna da će se sigurno desiti najavljeni eshatološki rasplet.

Bilo kako bilo, ostaje stanje brzinskih izmjena koje su tu i koje će trajati sve dok se primjenjuje informatička tehnologija. Po ovome, po ovoj podložnosti informatici, može se ustvrditi da je doživljaj povijesnosti koji traži očiglednu razdvojenost između dviju epoha moguć jedino nakon jednog kataklizmičkog procesa kojim bi se svijet najednom tehnološki toliko unazadio da se u njemu ne bi primjenjivala informatička dostignuća. Time bi se ostvarilo potrebno usporenje povijesnog zamašnjaka, a to bi predstavljalo onu istinski novu epohu, s potrebnim razdvajanjem i svime što iz toga slijedi za spoznaju povijesnosti. Dok se to ne ostvari i dok se ostaje u ovome stanju ekstremne povijesne akceleracije nema mogućnosti za prikladni doživljaj povijesnosti i osmišljavanje povijesnosti. Izmjena se odigrava u prekratkim intervalima da bi se mogla prikladno percipirati. Čak je upitno da li se radi o jednoj cjelini u punom smislu riječi. Sve se ovo akceleracijsko povijesno gibanje može svesti pod jednu epohu – epohu duhovne inverzije izazvane potpunom odsutnošću duhovnosti. To je onaj konačni produkt započet prosvjetiteljskim idejama, a izgrađen do krajnosti u ideji marksističkog materijalizma koji negira ikakvu duhovnost unutar povijesti. Jedino ekonomski oblici postaju "realni", a religioznost, kultura, umjetnost, život samo su navodni odraz, samo su refleks ekonomsko-materijalnih odnosa – nikako ih se ne želi priznati pravom stvarnošću. Štoviše, ne želi ih se prihvatiti onom odsudnom stvarnosti, onom stvarnosti koja determinira materijalnost, pa tako i ekonomiju.

* * *

Čovjek je potčinjen neprestanom smjenjivanju vremena i na taj način ovladan je vremenom. Vrijeme je čovjeka sebi potčinilo i vrijeme je čovjeku donositelj smrtnosti jer smrt kao gubitak života je ono što čovjeka pobjeđuje. Čovjek kao da nemoćno pluta na vremenskom tijeku koji ima svoje izvorište i

svoj kraj, svoj početak i završetak. Tako i ljudska egzistencija na Zemlji unutar cjelokupnosti vremena ima svoj maleni dio koji također ima svoj početak i kraj. Ono što je nužno da bi se moglo ući u spoznaju povijesnosti je spoznati i/ili priznati jednu nadstvarnost kojom je prošlo organski povezano s budućim, i sve skupa predstavlja jednu ili veliku sadašnjost, ili vječnu stvarnost, svejedno kako se to nazvalo.

Sve što čovjek može je da se koristi svojom sposobnošću pamćenja i da u svojem razumu obrađuje sve ove neuhvatljive dijelove vremena koji mu poput pijeska klize kroz prste. Na osnovu svojeg pamćenja čovjek dalje izgrađuje prikladnu sliku o sebi, svijetu u koji je postavljen, o sveobuhvatnoj stvarnosti, o istini kao stvarnosti i stvarnosti kao istini. Prema tome, ono što čovjek zna je određeno njegovim pamćenjem niza proživljenih trenutaka sadašnjosti pa misleći da živi sadašnjost čovjek u stvari samo proživljava pamćenje o svojoj prošlosti. Pamćenje je osnovni oblik opažanja stvarnosti prošlosti u našem vremenu. Tako i u iscjepkanom vremenu prošlost živi samo u pamćenju i kroz pamćenje. Koliko je pamćenje važno vidi se i iz toga što je gubitak pamćenja ona glavna ili ona osnovna oznaka ludila – bez pamćenja čovjek postaje bezuminkom. Prema tome, ukoliko nas se želi kao ljude dovesti u stanje ludila dovoljno je poništiti pamćenje i time nas separirati od naše prošlosti kojom sebe spoznajemo. Ista se stvar odnosi na narod i naciju kao ljudsku zajednicu te ukoliko se neki narod želi izluditi napada se njegova sposobnost pamćenja i narod se time baca u stanje kolektivnog bezumlja. Zato je od pitanja opstanka na ispravan način spoznati povijest tako da smo svojim sjećanjem što bliže istini i kao jedinka i kao kolektiv: obitelj, narod, nacija, čovječanstvo. Tu sada dolazimo do odnosa prema državi kao jedinom kolektivnom tijelu koje ima svoju osmišljenu organiziranost zbog općeg dobra na svim razinama. Samim time državništvo koje se želi smatrati i najmanje vjerodostojnim mora biti utemeljeno na pamćenju koje je u što većem zahvatu istine, a svakome tko je imalo kršćanin znano je da to može dosegnuti jedino po Gospodinu Isusu Kristu.

Povijest, kao najveća duhovna realnost, ipak nije data nam empirija, puki materijalni proizvod sa svojim nus-proizvodima. Povijest se spoznaje preko povijesnog pamćenja koje je duhovna aktivnost par exellance. Po tome se može uočiti odnos između spoznaje duše povijesti i duše čovjekove na način da se kroz vlastitu dušu spoznaje povijest, a kroz povijesnu dušu spoznaje vlastitost. Stoga nije moguće ostati izdvojen od duhovnosti po bilo kojoj osnovi ukoliko se želi spoznati istina u što većem obimu. Konkretno ova spoznaja govori kako nije moguće proučavati povijest samo kroz apstraktnu uporabu povijesnih dokumenatâ jer ta metoda nikada neće dati mogućnost spoznaje onog uistinu povijesnog. Posljedica je u tome što zbog opisanog akceleracijskog efekta nema prisutne spoznaje povijesnosti unutar čovječanstva, dok oni malobrojni pojedinci koji imaju sposobnost ili umijeće "brzog spoznavanja povijesnosti" ili spoznaje "brze povijesnosti" ostaju potpuno neshvaćenima od strane većine. Većina ne uviđa toliko očite istine koje povijest pokazuje iz jednostavnog razloga što nije u mogućnosti probiti iluziju koja se brzinom stvara. Poput mađioničara koji se vješto koristi tromošću ljudskog oka da bi izveo svoje trikove, i oni koji su povijesni mađioničari koriste tromosti masa da izvode svoje povijesne trikove. Brzina koja je prisutna ide u prilog samo onima kojima ide u prilog i dobivena tehnološka brzina unutar prisutnih ekonomskih odnosa, a u današnjem svijetu to znači isključivo u prilog imaocima kapitalnog monopola. Sada se ovdje spojilo sve potrebno za ovladavanje povijesti i izuzimanje mogućnosti za razotkrivanjem prave istine: brzina koja stalno raste, ekonomsko-materijalna osnova kroz koju se gleda na povijest i interakcija jednog sa drugim kojim jedno podupire ono drugo u obostranu korist. Konkretno to izgleda otprilike ovako: povijest se ubrzava, a čovjek koji gleda na svijet samo kroz prizmu ekonomskog materijalizma ostaje trajno depriviran od uzdignuća u širi horizont spoznaje te dodatno biva porobljen u svijetu kojim na svim frontovima operira kapital kao onaj odlučni upravitelj povijesnih procesa. Kapital kao apstraktni ili imaginarni izraz materijalne dominacije nad čovjekom postao je onim koji čovjeka potčinjuje i uzdiže inverznu duhovnost kapitala na piedestal sveg čovječanstva.

Kršćanstvo unutar sebe ima element konačnosti povijesti i po tome se ujedno određuje i suštinski smisao povijesti, odnosno smisao sadašnjosti u kojoj se doživljava povijest. Takvim stavom kršćanskog spoznanja povijesti pogled kršćana je okrenut prema budućnosti u smislu izvjesnosti pa se po toj istoj izvjesnosti prikladno tumači prošlost, ali i sadašnjost sa svim voljnim djelovanjem koje se u sadašnjosti izvodi. Iz ovoga je također vidljiva potpuna deplasiranost stalnih optužbi kroz frazu "o nazadnom

življenju u prošlosti", a koju izriču oni koji nemaju nikakve izvjesnosti u svojemu životu, oni čiji život njima samima nema nikakvog uzvišenog smisla nego se sami nasilnički postavljaju kao oni koji po svojoj volji proiciraju puke fantazije o budućnosti i po toj fantaziji sude sve ostale. Upravo onako kako je zapisano: *Jer doći će vrijeme kad ljudi neće podnositi zdrava nauka nego će sebi po vlastitim požudama nagomilavati učitelje kako im godi ušima; od istine će uho odvraćati, a bajkama se priklanjati.* (2Tim 4, 3). Svi koji su distancirani od kršćanstva i koji stoga u svojim analizama povijesti ne uzimaju objavljenu konačnost nego proizvoljno izmišljaju ono što im odgovara su mahom nametatelji vlastitih svjetonazora pod krinkom "objektivnosti", a sebe redovito definiraju kao "one okrenute budućnosti", istovremeno prokazujući one koji kršćanski razišljaju kao oponente toj njihovoj utopijskoj budućnosti. Isto tako i optuživanje kršćanskih mislitelja za nepotrebno ulaženje u povijesne analize ima svoj smisao u tome što svjesno ili nesvjesno znaju da povijest nije naklonjena njihovim zabludama i da se vrlo lako sve njihove fantazije i ludorije mogu opovrgnuti povijesnim spoznajama i dokazima prisutnima u povijesti, te je daleko lakše održati demagošku konstrukciju ako se unaprijed osudi svako umno ulaženje u povijest. Oni koji odbaciše vjeru u Boga ovime jednako tako, samo na jedan drugačiji način, odbacuju povijest koja je Božja kao što je i sav stvoreni svijet. Istovremeno svakome kome mogu nameću tu svoju "budućnost", "okrenutost svijetloj budućnosti", "odbacivanje življenja u prošlosti" (što god ova besmislena fraza značila), ali to onda znači i nametanje njihove bezbožne povijesti, njihove bezbožne filozofije povijesti te svega onoga što se iz takvih postavki naknadno stvara, a stvara se bezbožni svijet. Stvara se opozicija Državi Božjoj u vidu đavolje države. Ovaj isključivi kult željene budućnosti i odvratnost prema prošlosti tipičan je za razne teorije progresa i pripadajuće teoretičare progresa te on potčinjava život onom načelu koje uništava cjelovitost stvarnosti u jedinstvenom vremenu i prostoru. Zato za pravu (ili zdravu) povijesnu svijest nema ničeg važnijeg od uspostavljanja primjerenog odnosa prema prošlosti i budućnosti.

Na povijest se treba gledati i na način da se vidi da ona postoji zbog postojanja slobode. Bez slobode ne bi bilo povijesti. Da nema slobode ne bi bilo mogućnosti jedenja sa stabla spoznaje dobra i zla i ljudi bi ostali u stanju vječnosti unutar rajskog vrta. Ali, to onda ne bi bilo slobodno stanje, onakvo kakvo Bog Stvoritelj jedino može dati čovjeku kao onome stvorenome po Njegovoj slici i to bi predstavljalo jednu veliku božansku samoobmanu i samouništenje, a to Bogu nije svojstveno. To što je postojala sloboda dokazano je kroz realiziranu mogućnost ubiranja ploda sa stabla, ali uz slobodu nerazdruživo ide i odgovornost, pa je tako čovjek po pravdi Božjoj snosio primjerenu odgovornost za svoje postupanje. Tako je kroz postojanje slobode – slobode zla da se bude konkretniji – omogućena i povijest, jer bi bez te slobode zla povijest bila ukinuta, čak se ne bi nikada ni realizirala. Imali bi odmah, sada i ovdje, Božje kraljevstvo i ne bi se događala cijela ova povijesna drama čovječanstva koja se sada zbiva. Ne bi bilo ove eshatološki određene drame, već bi vječnost bila trajna, ali onda bi to značilo ukinuće slobode, a ukinuće slobode nije spojivo s ljubavi pa tako ni sa Bogom Stvoriteljem. Praroditeljski pad, gledan pod ovakvim "rasvijetljenjem", događa se u vječnosti i on u biti uzrokuje povijest koju mi kao ljudi živimo. Taj pad producira karakter našeg vremena koji je povezan s cijepanjem jedinstvenog i cjelovitog vremena na prošlost, sadašnjost i budućnost.

Stvaranje svijeta od strane Boga-Oca posljedica je odnosa između Boga-Oca i Boga-Sina. Unutarnji dinamizam Trojednog Boga koji za čovjeka predstavlja nedokučiv misterij u jednom se obliku manifestira kroz ono što čovjek percipira kao povijest. Zato se samo kroz jedan dubinski pristup filozofiji povijesti može otkriti nešto od tog misterija. Berđajev o tome odnosu prekrasno govori kada kaže: "*Ta unutarnja tragedija ljubavi Božje prema svom Drugom i očekivanje uzvratne ljubavi i je ona skrivena tajna Božanskog života, tajna s kojom je povezano stvaranje svijeta i stvaranje čovjeka. Jer stvaranje svijeta i čovjeka i nije bilo ništa drugo nego takvo unutarnje kretanje, takva unutarnja, puna dramatizma povijest u životu Božanstva, povijest Božanske ljubavi između Boga i njegovog Drugog. U trojednom shvaćanju Boga drugo lice Božanske Trojice, lice Sina Božjeg, shvaćeno kao bezgranična ljubav, i je ona srž kako Božanske tako i svjetske tragedije i sudbine: povijesne sudbine Božanskog života i povijesne sudbine svjetskog života, čovjekovog života. Takvo shvaćanje dubine Božanskog, duhovnog života, bez kojeg nije moguće pojmiti nastajanje povijesti i prave svjetske i čovjekove sudbine, vezano je s tim što se dubina duhovnog života shvaća dinamički, kao stvaralačko kretanje i kao tragična sudbina.*" (N. Berđajev: "Smisao povijesti").

Od Berđajeva dolazi i spoznaja o tome da se povijest uvidi kao stalnu borbu vječnog s vremenskim. Vječnost ne se treba afirmirati na način da se izvana poništi vremensko nego na način da se u samoj areni vremena afirmira vječnost, da se unutar vremenskog ostvari pobjeda vječnosti. Borba vječnog s vremenskim predstavlja istovremeno i borbu života i smrti unutar cijelog povijesnog procesa. Također, kada se dogodi raskid između vremenitog i vječnog predstavlja najveću zabludu svijesti, te postaje preprekom u rađanju pravovaljane filozofije povijesti.

Ukoliko želimo kao ljudi spoznati sebe, doslovce vidjeti sebe, moramo se moći izvan sebe dislocirati, a to se ostvaruje onda kada prihvatimo Stvoritelja koji stoji iznad nas. Inače, ako ne priznamo da ima nekoga iznad nas samih, nema mogućnosti za objektivnom spoznajom vlastitosti i otkrivanja smisla vkastitog postojanja – onda ništa nema smisla i sve se svodi na jedan veliki očaj čovjekov. Možda je najprimjernije takvo stanje očaja ustanoviti gledajući Munkov “Krik” kojim se neizrecivim jezikom svjetla govori o čovječanstvu koje se odvojilo od Boga i palo u očaj, a sve što može je u samoći beskraja kriknuti bez da se krik čuje. To je krik u vakuumu beznađa i krik je još više pojačan upravo spoznajom da se ne čuje i da nema nikoga tko bi ga saslušao i pomogao. Naime, to sve proizlazi iz toga što ako iznad čovjeka nema ničega, ako čovjek ne zna da postoje neka druga načela osim onih koje sam sagledava svojim slabim i uvijek nedovoljno pronicljivim gledanjem, gledanjem trajno pomućenim praroditeljskom ostavštinom, onda čovjek prestaje znati i za samog sebe. Posljedica čovjekovog odvajanja od najvišeg načela je u tome da se čovjek prepušta onim najnižim, doslovce podzemnim načelima, načelima iz paklenih dubina koje samo vrebaju ovakvo ljudsko stanje da bi nastupili u čovjekovom (samo)uništenju. Ovome imamo prilike svjedočiti u vlastitom životu gdje je kroz sekularno odvajanje od nebeskih principa došlo do dominacije svega onoga što je bezbožno i što ljude uništava i dovodi čovječanstvo u stanje kolektivnog očajanja.

Iako na prvi pogled to izgleda paradoksalno, istina je ta da čovjek sebe nalazi, spoznaje i uzdiže samo onda kada se potčinjava onome najvišem, onome što je nebesko. I suprotno, čovjek se gubi i propada onda kada od nebesa distancira, kada okreće leđa Bogu, te odriče nadljudski sadržaj i smisao u sebi samome pa sukladno tome u sebi ne nalazi ništa osim svojeg ograničenog i zatvorenog svijeta. Odreći se sebe i prihvatiti ono izvan sebe, ono najveće izvan sebe, oslobađa i spašava čovjeka, a upravo ovu istinu imamo izrečenu u Isusovim riječima: *“Hoće li tko za mnom, neka se odrekne samoga sebe, neka uzme svoj križ i neka ide za mnom.”* (Mt 16, 24). U ovim evanđeoskim uputama sadržana je sva punina istine u najjasnijoj i najkraćoj formi koju svaki čovjek bez obzira na obrazovanje može razumijeti, ali nije problem u razumijevanju, nego je problem u prihvaćanju odricanja, a pogotovo je to problem u ovom vremenu potrošačkog ludila, razvijenog konzumerizma koji kroz moć novca toliko porobljava čovjeka da ovome izgleda nemogućim najednom odreći se tog silnog “blaga”, kao i suprostaviti se toj silnoj “moći” koju novac u kapitalizmu i liberalnoj demokraciji sada definitivno ima. Moć je to stavljena u navodnike, ali istovremeno i realna, jer počiva na tome da je obmanuti, preplašeni i slabašni čovjek-bezbožnik prihvaća i ne vidi onu veću, onu pravu, onu istinsku moć Gospodnju.

Čovjek u povijesti, prostoru i vremenu

Tijelo i dušu je Bog Stvoritelj ujedinio u jednu jedinstvenu prirodu ljudske osobe. Niti se tijelo može održati na životu bez duše, niti duša može bez tijela na naravan način u svijetu očitovati svoje duševne moći, poglavito razum i volju. Dok ljudska tjelesnost, zbog vlastitog porijekla, “iz svih supstancija materije”, ima mogućnost postojanja samo u trodimenzionalnom i vremenski obuhvaćenom svijetu, to s dušom čovječjom nije slučaj. Duša ima svoje opravdanje postojanja i u izvansjetilnom svijetu. Ona je, doduše, sve dok traje njezina povezanost s tijelom, u svojoj djelatnosti također ograničena na sjetilni svijet, ali čim se ova povezanost prekine, duša napušta svijet sjetilnosti i nalazi se u izvansjetilnom svijetu koji je “relativno oslobođen od prostora i vremena”, svijet u kojem nailazimo prisutne ili anđele ili demone. Ova sposobnost se iznimno može odjelotvoriti i za vrijeme zemaljskoga života, u slučaju kada se duša putem određenih prirodnih ili umjetnih djelovanja (u mistici, snu ili transu) uzdiže iznad navezanosti na sjetila i tako nađe otvoren put u izvansjetilni svijet.

Sav znani živi svijet u kojemu čovjek živi napravljen je tako da na određeni način prima, obrađuje i pohranjuje doživljene trenutke u vremenskom toku. Kada bi bilo koja vrsta ili sama jednika izgubila tu

prirođenu sposobnost ne bi bila više kadra opstati. Na taj bi način ostala izgubljena u vremenu gubeći mogućnost percipiranja vremena i življenja u vremenskoj determiniranosti. Nestala bi sposobnost reagiranja na prošle događaje zato jer je svaki trenutak vremena jedinstven, te se prekidom ili iskrivljivanjem dotoka podatakâ pomoću kojih gradimo sliku vremena gubi doticaj s materijalnim svijetom u kojemu živimo, gubi se doticaj s realnošću zbivanja, gubi se doticaj s istinom. Može se stoga ustvrditi da je doživljaj prostora uvjetovan spoznajom vremena i time se istodobno čovjeku otkriva temeljna tajna prostorno-vremenskog kontinuuma.

Svi životni oblici prošlost pohranjuju u svojemu genetskom materijalu koji je jedan oblik goleme arhive sakupljane kroz prošlost. Prema spoznajama dobivenim istraživanjem genetskih zapisa ispada da darvinističko načelo o preživljavanju najjačih treba barem redefinirati kao preživljavanje onih koji su najuspješniji u primanju i obradi podataka te pohranjivanju istih u genetsku strukturu. Barem redefinirati stoga jer je cijela ideja darvinizma netočna budući počiva na premisi samostvaranja života, te odbacivanja Božjeg stvaranja svijeta i davanja svega života svijetu. Darvinizam se tome opire svojim ateističkim principom nepriznavanja postojanja Boga, ali u tom ateističkom kontekstu mora prihvatiti ovaj novi moment kojim ipak pokazuje svu svoju nepostojanost. Točnije, kada se uvidi da se predodžba o "opstanku najsposobnijih" mora zamjeniti predodžbom o "opstankom najbolje informiranog" izlazi se iz uskog svijeta materijalističke sile u svijet nadmaterijalnog karaktera kakav je to informacija. Ulazi se u svu navedenu problematiku vremena, povijesti, povijesnosti, prošlosti, sadašnjosti i budućnosti, filozofije povijesti, a kada se tu počne "čeprkati" u smislu traganja za istinom onda je spoznaja o postojanju Boga nešto neizbježno. Naravno, ukoliko se ne odvrne pogled od te istine jer ona (istina) stvara posljedice u smislu odgovornosti prema istini i postupanja prema spoznatoj istini. Prihvat odgovornosti i pripadajućih obaveza čovjeku koji do tada bio u opoziciji prema istini predstavlja jednu tegobu koja ga može odvratiti od življenja po toj istini. Tako bistrina spoznaje, a ne gruba sila, postaje osnovom evolucijskog napretka. Tko je bliži stvarnoj, istinskoj spoznaji, a ne krivoj, lažnoj, taj je bliži opstanku, bliži je spasenju i na ovome, ali, što je važnije, i na drugome svijetu. Na svijetu koji je izvan zahvata vremena i postoji ispunjen u punini vječnosti.

I čovjek u sebi sadrži genetski zapis u kojemu je zapisan jedan dio našeg kolektivnog iskustva sakupljanog generacijama predaka prije nas. Pomoću tog genetskog zapisa razvija se i opstaje ljudsko tijelo kao biološki organizam zasnovan na istim temeljnim principima kao i svi ostali organizmi. Ono što čovjeka ovdje razlikuje od ostatka živih bića je od Boga mu dana duša. Jer kao samostalna materija čovjek je ništa. Samo Božji duh uliven u čovjeka čini ga nečim nadasve iznimnim. Duša je ta koja nas čini superiornim vladarima ovoga svijeta, vladarima u Božje ime i po Božjoj ovlasti. To vladalaštvo je potvrđeno u Biblijskom opisu stvaranja: *I reče Bog: "Načinimo čovjeka na svoju sliku, sebi slična, da bude gospodar ribama morskim, pticama nebeskim i stoci - svoj zemlji - i svim gmizavcima što puze po zemlji!"* (Post 1, 26).

Kada se već spominjalo darvinizam i otkriće postojanja određene razine evolucijskog razvitka kod vrsta namjerno se krivo zaključuje i potom tako naučava da je time ostvaren uvid u tajnu života i da su sve nepoznanice čovjeku dokučive. Naprotiv, istina je da je dobiven samo jedan malen uvid u način na koji je Bog stvorio svijet i oživio ga svojom voljom. To što je jedna vrsta možda i nastala mijenjanjem u vremenu i prostoru ne dokazuje ništa do li nepostojanost materijalnog svijeta i materijalnih tijela u takvome svijetu. Samo ljudska oholost može tvrditi da zbog nekakve ograničene spoznaje sada sa sigurnošću znamo tajnu života i samoga Božjeg djelovanja. Ako to znamo, onda nam Bog nije niti potreban, a to je i ona temeljna nakana cijelog svjetonazora evolucionizma. Bog tu postaje potpuno suvišnim, a čovjek je uistinu samodostatan ukoliko je točno ono što se propovijeda od strane bezbožnih ideologa svih vrsta i oblika. Naravno da svi bezbožni i protubožji zagovornici oduševljeno prihvaćaju i promoviraju takva stanovišta poput ovih darvinističkih naklapanja te ih svojim pozicijama svjetovnih moćnika sustavno nameću ljudskim masama. Kao i u mnogim drugim primjerima, stvarna istina nije ovdje bitna, bitan je krajnji diabolički cilj zavođenja što većeg broja ljudi. Zato se sve toliko očigledne rupe i anomalije prisutne u darvinizmu i svim darvinističko-evolucionističkim izvedenicama svjesno previđaju, prešućuju se, uklanjaju se u stranu, a ono što pogoduje tim ciljevima nateže se i rasteže preko svih granica. Dovoljno je imati ovozemaljsku moć i vlast nad ljudima i sve im se može efikasno servirati i biti će konzumirano od strane ljudi jednako kako i svinje pojedu ponuđeni im napoj.

Isto važi i za danas toliko aktualne znanstvene spoznaje iz genetike. Nepobitno je da se radi o značajnom napretku u dosadašnjim znanstvenim spoznajama o fundamentalnom ustroju živih bića, poglavito čovjeka. Napretku koji stavlja čovjeku mogućnost ulaska u područje koje mu je do sada bilo zatvoreno. Zbog toga što se radi o ulasku u novo područje spoznaje i nade koje se polažu u genetiku poprimaju groteskne razmjere, a kojima se ista predstavlja kao ona ljudska spoznaja koja treba konačno dovršiti ovladavanje svim životnim misterijima. Stvara se cijeli jedan sustav vjere koji se uzdaje u mogućnost nadvladavanja smrti i bolesti, otklanjanje nesavršenosti i redizajniranje samog čovjeka kao i cijelog svijeta. Istovremeno, nigdje se govori po kojim se kriterijima redizajn ima provoditi? Koja je ta etalonska osnovica po kojoj je moguće mjeriti dobro od lošeg (re)dizajna? Ne želi se uvidjeti banalna istina da je nova spoznaja o genetici samo zakoraknula u novi krug beskonačnog mikrokozmosa i da je čovjeku i dalje apsolutna nepoznanica što leži u dubini. Ova spoznaja ima svoj tijek koji počinje samim spoznavanjem svojih tijela u naših praroditelja neposredno nakon jedenja ploda sa stabla u središtu vrta: *Tada se obadvoma otvore oči i upoznaju da su goli.* (Post 3, 7). Nakon te iskonske spoznaje svojih tijela, svoje gole vanjštine, dolazi dugi proces uvida u točnu anatomiju, funkcije organa, otkrića stanica, upoznavanja stanične strukture, RNK, DNK, gena i genoma. Niz se sa sigurnošću i dalje nastavlja i teoretski se može ići sve do molekula i atoma, ali problem je u barijeri subatomske stvarnosti koja samo svojom neuhvatljivosti izraženom valno-čestičnom dvojnošću pokazuje sav ponor ljudskog neznanja.

Samo materijalno gledajući, čovjek je jedan veliki skup atoma, tj. atomskih čestica, i praznine prostora. Kako neki atomi i prostor stvaraju život, a neki drugi atomi i prostor nemaju život, te kako razum, volja, osjećaji ljubavi ili mržnje i općenito bilo kakvi podaci obitavaju između atoma i prostora, danas je jednako nedokučivo kao i prije. Čak kada bi se uspjelo ući unutar dijelova od kojih je atom sastavljen i uvidjeti sastav i strukturu elektrona, protona i neutrona, ne bi se ništa izmjenilo jer bi isti problemi i nepoznanice samo bili preneseni unutar tih novospoznatih struktura. Ono što se traži nalazi se izvan dimenzija prostora i vremena u kojoj egzistiramo, nalazi se u izvansjetilnom svijetu koji nam je dostupan jedinim "instrumentom" koji imamo za djelovanje u tom svijetu – dušom.

Kako se fundamentalne istine ne mogu spoznati isključivo na racionalistički znanstveno-materijalni način, nego u svojoj punini jedino na nivou izvanosjetilnosti, odnosno na razini duše, tj. duhovnosti, tako jedino i iz svijeta izvansjetilnosti možemo dobiti istinite životne odgovore. Točnije, mi to sve i dobivamo putem Božje objave u Svetom pismu i djelovanjem Duha Svetoga kroz istinu crkvenog nauka. Postizanje punine spoznaje svakako pretpostavlja sjedinjavanje teoretskog i praktičnog razuma, te uz to dalje slijedi puna spoznaja zadobivena putem sveukupnih duhovnih snaga, a ne samo putem razuma. Filozofija i teologija nisu odvojive u pravom smislu svoje naravi jer i jedna i druga, ukoliko su pravovaljane, moraju producirati podudarno naukovanje. Puna filozofska spoznaja pretpostavlja spoznanje čitavim duhom, spoznanje u kojem se razum spaja s voljom i osjećajima. U toj spoznaji nema mjesta racionalističkoj podvojenosti i zato je kritički stav naspram racionalizma nužan u svakom pristupu prema spozaji čovjeka, njegove povijesti kao i cjelokupnoga prostora i vremena.

Istovremeno, uza sve svoje upiranje koje je istodobno po svemu ispravno u odnosu na Objavu, čovjek jednostavno mora prihvatiti da ne može "protumačiti" Boga zbog svoje ljudske ograničenosti. Ne može stvoreno dokučiti svojeg stvoritelja i ta logična relacija je intuitivno jasna i najneobrazovanijem čovjeku, ali je uporno odbija prihvatiti većina visokoumnika kao i oholi suvremeni knjigoznanci koji uporno svojim vlastitim zaslugama "žele biti kao Bog". Ide se i u drugu krajnost, i zato što je Bog toliko nedohvatljiv čovjekovoj spoznaji, zato što Bog čovjeku ostaje trajno skriven, ima onih koji zaključuju i po svijetu propovijedaju da Boga nema.

* * *

Slijedom svega navedenoga, ako jedna vrsta želi nadvladati drugom, dovoljno je da izmjeni povijesno sjećanje i uspjeh im je osiguran. Zato svaka zajednica koja ima svoju povijest i održava svoje povijesno pamćenje mora izuzetno paziti na to da ga održi nepomućenim od bilo kakvog definiranja povijesti sa strane jer u ovome iskvarenome svijetu previše ima onih sila koje samo vrebaju da zatru sve i svakoga tko nije postao dio njih. Zgodnije bi bilo reći da neka druga zajednica ili skupina ljudi koja teži širenju

moći do apsoluta, ako to želi postići mora sve ostale ljude i sve ljudske zajednice na koje nailazi uklopiti unutar svoje povijesne konstrukcije napravljene tako da služi njihovim pozemljarskim htijenjima.

Povijest je prepuna primjera manje ili više uspješnih pokušaja raznih moćnika u pokoravanju svijeta. Tu se ubrajaju i oni slučajevi kada se za sav svijet smatrala samo najbliža neposredna okolina. Za one koji su htjeli zadobiti apsolutnu moć nad ljudima to je bio sav svijet koji su poznavali i to sve za što su znali ujedno su htjeli za sebe zadobiti.

Tako nastaju velika područja vladanja ljudima, ista propadaju i umjesto njih uvijek dolaze neka nova, bilo da su stvorena u procesu raspada, ili su se od sporednog promatrača sa strane postavili na vodeće mjesto iskoristivši pogodni trenutak za vlastito uzdizanje u moći. Potom i ta nova sila propada, što samo pokazuje da se na pozornici povijesti samo likovi mijenjaju, ali glavna uloga ostaje suštinski istom. To bi bila jedna pouka, ali postoji jedna druga, važnija pouka koja se može izvesti iz tako sagledane povijesti, a to je da se nikome nije uspjelo zadržati na toj pozornici povijesti na način kojim su djelovali. Greška koju su silnici stalno ponavljali je što se nisu spoznali prioriteti kod pokoravanja ljudi. Greška je bila u tome da se ide najprije prokoriti ljude grubom silom, a potom nad pokorenim svijetom pokušati nametnuti takvu interpretaciju povijesti, nametnuti takvo sjećanje, koje bi ih trebalo održati u stanju trajne pokornosti. To je funkcioniralo do određene razine, ovisno o tome koliko su silnici bili umješni u svojoj izvedbi promjene sjećanja i nametanja sjećanja, ali je takva metoda prije ili kasnije dovodila do unutarnjeg prenapregnuća koje je samo čekalo prvu priliku, da se samo poklope razni unutanji i/ili vanjski faktori, i raspad je bio tu. Cijela konstrukcija koja je velikom silom uzdignuta, na koncu se istom silom u tuđem posjedu rušila i nije bilo pomoći od takvog procesa destrukcije silništva i izmjene silničkih garnitura. Pouka povijesti izvedena iz ove spoznaje budućim osvajačima, onima koji žele sebi potčiniti svijet, je ta da se treba izmjeniti pristup u pokoravanju ljudi i svijeta ukoliko se želi biti onim uspješnim osvajačem, onim koji će uspjeti obuzdati unutarnje procese destrukcije silničke tvorevine jednom kada se uspostavi. Pouka je u tome da za trajnu i apsolutnu moć nad ljudima i svijetom primarnost mora biti usmjerena najprije na izmjenu sjećanja, na izmjenu povijesne interpretacije prema interesima osvajača, a tek se potom može nastupati s otvorenom silom kojom se izmjenjenom povijesnom percepcijom prethodno pripremljeni teren s lakoćom u potpunosti osvaja. Tako se tek na kraju cijelog procesa razotkriva silništvo i htijenje za apsolutnim podčinjenjem čovjeka kroz ustoličenje vlasti u smislu da se ista očituje samoproglašenim pravom izvršavanja sile nad ljudima, ali tada je već prekasno da bi se nešto učinilo jer je prioritetno djelovanje na izmjeni sjećanja učinilo svoje. Ovakav pristup koji kreće od napada na sjećanje toliko je djelotvoran da se silništvo i silnik koji čovjeka porobljuje uspješno prikazuje kao osloboditelj, pravednik, spasitelj, na koncu i kao – Mesija.

Povijest kao i neposredna sadašnjost nam još pokazuje da su to uvidjeli i na taj su se način, kao jedna zajednica kroz povijest, organizirali judeo-masonski tajni upravitelji sa židovskim narodom kao jednim posebno važnim tijelom kojim se đavolje sluge služe za svoje cijeve. Vođeni iz vrha piramide moći Židovi su paklenom prijevarom upregnuti u djelatnost izvršenja planiranog pokoravanja svijeta. Židovi i masonske lože, svi prikladno raspoređeni po cijelom svijetu, polako i uporno odrađuju višestoljetnu zadaću izgradnje jednog iskrivljenog kolektivnog sjećanja čovječanstva, grade svoju povijest koja služi dijaboličnim krajnjim ciljevima te je sustavno nameću svakome na koga naiđu. Istodobno tu nema ni najmanje mogućnosti odstupanja od bilo kojeg dijela povijesnog pamćenja osim onako kako je najdjelotvornije prema procjeni zakulisnih upravitelja ovoga procesa. Iz toga je vidljivo da su te strukture spoznale tajnu povijesti i primat pamćenja kao onih sredstava preko kojih se ostvaruje svjetska moć, pa se tako nije trebalo previše osvrtati na sve one trenutne oponente koji su se eventualno pojavili kao pretendenti na svjetsku vlast jer su oni djelovali po krivim prioritetima pokoravanja ljudi, te su tako prije ili kasnije nestali jednako naglo kako su se i pojavili. Samo onaj tko je naučio povijesnu lekciju čovjekovog bića u svijetu može se samohvaliti onako kako to čine mudraci u ozloglašenim *Protokolima Sionskih mudraca*: *"... ti naši stručnjaci crpli su podatke iz naših političkih planova, iz iskustva povijesti, a iz provjera i promatranja svakog povijesnog stanja. Gojimi se ne vode nepristranim povijesnim promatranjima nego rutinom teoretiziranja bez kritičkog suda prema dosadašnjim rezultatima. Prema tomu, od njih ne trebamo okretati glavu, neka se oni zasad vesele i žive od uspomena i u nadi daljnjeg preživljavanja zabavljajući se. Neka im bude u i nadalje glavna uloga prihvatiti ono što smo im mi sugerirali prema zakonima znanosti. U tomu pravcu mi potičemo preko sustava priopćavanja njihovo*

slijepo vjerovanje u to. Intelektualci gojima ponositi će se svojim znanjem, ne provjeravajući ga logično, provoditi će u djelo sva znanstvena postignuća i spoznaje koje su im naši agenti vještom kombinatorikom podastrijeli, a sve sa ciljem preodgajanja i obrazovanja u smjeru koji nama odgovara."

Dokaz da je tome upravo ovako kako je opisano je sama povijest. Tu se vidi da izmanipulirani Židovi ni najmanje ne odstupaju od svoje prošlosti, dok se svi ostali narodi u većoj ili manjoj mjeri judaiziraju i pripremaju po obrascu judeo-masonerije. Koliko je judeo-masonerija dosljedna u svojem protubožjem djelovanju najočitije pokazuje odbacivanje Isusa kao i Njegovo brisanje sa svih stranica vlastite povijesti koju naučavaju unutar sebe. Kako ipak nisu u stanju izbrisati Isusa iz povijesnog sjećanja profanog svijeta iz razloga što Crkva u sebi čuva nepomućenu istinu o Isusu, onda se radi na tome da se zaobilaznim putem plete mreža i steže omča oko Crkve kako bi njenom željenom propašću konačno mogla biti ostvariva potpuna cenzura Isusa u povijesti svijeta. Dok se to prema pustim snivanjima velikih mrzitelja Gospodina ne postigne, čini se ono što se može pa tako Isus biva kroz institucije, kulturu i medije prikazivan kao samo još jedan mitološki lik nastao na osnovi jednog marginalnog židovskog bundžije kakvih je bilo u znatnom broju i koji je trikovima i opsjenama uspio zavesti beznačajnu skupinu naivaca. Nije priznato i nema značenja to što je Isus naviješten i potvrđen kao mesija u starozavjetnim proročanstvima. Nemaju značenja ni Isusov božanski nauk kao i sva čudesa koja su ga potvrđivala. Kao kruna svega, nema značenja Isusovo uskrsnuće, ono jednostavno nije priznato stvarnim i to istoga trenutka kada se pokazalo točnim. Tako Pismo i potvrđuje: *Oni se sabraše sa starješinama na vijećanje, uzeše mnogo novaca i dadoše vojnicima govoreći: "Recite: 'Noću dok smo mi spavali, dođoše njegovi učenici i ukradoše ga.' Ako to dočuje upravitelj, mi ćemo ga uvjeriti i sve učiniti da vi budete bez brige." Oni uzeše novac i učiniše kako bijahu poučeni. I razglasilo se to među Židovima - sve do danas.* (Mt 28, 12-15).

Također sve ono što se u narednih 2.000 godina potvrdilo kao daljnja potvrda istinitosti vjere u Isusa Krista uporno se negira i bezobrazno nameće prikladna judeo-masonska "istina" koja Isusa ponovno odbacuje i ponovno razapinje na križ. Isus, odnosno kršćanstvo, neuskladivi su sa povijesti koja je potrebna judeo-masoneriji za njihove ciljeve i zato se u povijesti Isus i kršćanstvo moraju postepeno promijeniti u skladu sa potrebama podzemlja. Veliki meštri laži valjda smatraju da je moguće promijeniti istinu, da je moguće poništiti istinu ako se ona zaboravi i na njeno mjesto postaviti nešto što bi istinu predstavljalo, neku novu istinu. Istina je neuništiva i istina je nezamjenjiva, a ono što se umjesto nje nameće je laž i ništa drugo. Nema nikakvog relativiziranja istine u stilu Poncija Pilata koji u tome duhu i pita Isusa: *"Što je istina?"* (Iv 18, 38).

Judeo-masonerija je osim djelovanja na kreiranju svoje povijesne "istine" u cilju pokoravanja svijeta svoje snage svjesno usmjerila i na sustavno kvarenje ljudskih duša. Nepogrešivo su uvidjeli da je skretanje laži u smjeru suprotnom od Boga preduvjet da se može tako dezorijentiranom čovjeku nametnuti povijest kakva sa želi. Tako se zatvara jedan demonski krug prevare koji se okreće poput svojevrsnog duhovnog "perpetuum mobila" sa trajnim ubrzanjem, jer kada se iskvarenoj duši uspije promijeniti povijest, to se napravi tako da promjena povijesti tu istu dušu još više iskvari što onda pogoduje daljnjem slobodnijem modeliranju povijesti. I tako kroz vrijeme čovjek propada u ropstvo sve dublje i dublje, a da to niti ne uviđa. Čak je uvjeren da postaje slobodniji – eto kolika je razina prijevare. Takvo "vrzino kolo" okreće se polako, od naraštaja do naraštaja, neprimjetno ali sigurno rastući u obimu moći koju zadobiva nad ljudima. Jedino što stoji kao brana konačnoj ekspanziji zla je kršćanska vjera sa Crkvom kao njenim jedinim pravim naučiteljem. Zato se i sva moguća demonska sila upreže ne bi li tu barijeru srušila i potopila svijet pod svoju totalnu vlast.

* * *

I naša svijest i naš razum dio su dane nam duše, a baš to je i naše najjače sredstvo kojim sami sebi određujemo sudbinu. Uz udahnutu dušu Bog je čovjeku dao slobodu djelovanja i odlučivanja. Sloboda je čovjeku dana jer ljubav i prihvaćanje Boga mogu biti autentične samo ako su nenametnuti, ostavljeni na izbor svakome pojedincu. Tu slobodu imamo svi te nam je ne može nitko oduzeti, a još manje dati. Zato svi oni koji ljudima propovijedaju i obećavaju slobodu moraju biti prepoznati kao lašci i kao šarlatani čije su istinske namjere upravo suprotne: žele čovjeka porobiti. Bitno je znati da

uz čovjekovu slobodu izbora između dobra i zla, između prihvaćanja i odbacivanja Boga, čovjek snosi i odgovornost za svoj izbor. Svo zlo koje čovjeka pogađa dolazi po odabiru ljudskome, po čovjekovoj zlouporabi dane mu slobode.

Imajući razum čovjek je u mogućnosti da osim svojevrsne tjelesne (materijalne) obrade povijesti putem genetskog arhiviranja kao i ostali živući organizmi, povijest, a time i sadašnjost, spoznaje i na duhovan, uzvišeni način, koristeći svijest i razum kao dijelove duše. Također, svijest i razum mogu se odvajati od duše i uzdizati na piedestal čovječanstva kao nekakva ljudska privatna božanstva koje svatko posjeduje. Takvo razdvajanje razuma od duše dovodi do zastranjenja razuma i propasti duše. Naprotiv, kada naša osobnost ostane potpunom, cjelovitom, neiskvarenom, onda ostajemo zaštićeni od nasrtanja na nas i na naš život i slobodu. Princip je logičan i lako razumljiv – ono što je jedinstveno teže je pokriti od onoga što je razdvojeno na djelove.

Preko razuma duša tvori onu ljudsku superiornost nad svijetom. S pomoći razuma koji koristi tjelesne osjete kao izvor informacija čovjek obrađuje povijest u rasponu od neposredno doživljene do one dobivene predajom od ostalih ljudi. Ta obrada razlikuje se od genetske tjelesno-materijalne obrade, koja je jedna sirova i kruta obrada podataka, po tome što je prožeta određenim uzvišenim osjećajem prostora i vremena.

Bez obzira na spomenute razlike, u oba slučaja vrijede ista pravila i isti principi. Onaj tko sakupi kvalitetnije podatke te ih uspješno i pravilno analizira, a na kraju i primjeni, taj ima bolje izglede za svoj opstanak kao i za bolji opstanak svojega potomstva. Oni koji u povijesnoj spoznaji zaostanu nemaju izglede za uspijeh, a pod uspjehom smatra se prvenstveno život. Točnije, oni koji u povijesnoj spoznaji zaostanu na najvažnijem povijesnom faktu – na Isusu Kristu – ti nemaju uspjeha, ti i takvi nemaju život.

Sve ovo potrebno je shvatiti zato da se uvidi da povijest nije nekakva nebitna ljudska znatiželja koja je ostavljena na proučavanje skupini zanesenjaka koji "žive u prošlosti", kako glasi jedna od popularnih fraza postmoderne. Kada se hoće neargumentirano sasjeći i omalovažiti svaki istinoljubivi pokušaj upozorenja na povijesne pouke tom se frazom služe tzv. naprednjaci okrenuti i zainteresirani samo za nekakvu imaginativnu budućnost potpuno otrgnutu iz cjeline vremena. Bez pravilne povijesne spoznaje nema budućnosti za čovjeka, pa sukladno tome ni za narod i naciju. Sumanuto srljanje u "bolje sutra" koje odbacuje povijest kao nekakav navodni teret može zastupati ili netko tko je intelektualno ograničen, ili onaj tko svjesno obmanjuje ljude dobro znajući koji su mu krajnji ciljevi. U svakom slučaju takvi pojednici su otrov za nacionalno biće i moraju se ukloniti sa svih pozicija odakle mogu nanjeti štetu naciji.

Pitanje povijesti ključno je pitanje cjelokupnog ljudskog roda jer je u svojoj deriviranoj suštini pitanje povijesti pitanje prihvata ili odbacivanja Isusa Krista. To se zaključuje na osnovi logične poveznice između povijesti kao razumom izgrađenog sjećanja i Isusa Krista kao svrhu svakog sjećanja. Tako u slučaju da se po pitanju Isusa Krista ljudi izgube ili zastrane na najboljem su putu u sigurnu propast jer putem povijesti dobivamo sve svoje spoznaje i znanje. Jezik, kultura, umjetnost, znanost ili bilo što drugo, sve je ljudski rod usavršio povijesnom predajom. Povijesna predaja je nužna jer svaki se čovjek rađa u potpunom neznanju i ukoliko nema drugih ljudi da mu predaju svoje naslijeđe, čovjek je nesposoban za najosnovniji život, za život na najprimitivnijoj razini. Cijelo čovjekovo odrastanje, a i kasniji život, preuzima ono nasljeđe koje se sačuvalo i usavršavalo generacijama prije njega. Eventualno čovjek, ograničen svojom ljudskom prirodom, primljeno naslijeđe i sam nadgradi sa jednim malim i u pravilu iznimno malim svojim vlastitim udijelom. Stoga je od presudne važnosti sačuvati neiskvarenu i zdravu povijesnu predaju. Najvažnije od svega, povijest nam daje vjeru preko Božje objave u Svetom pismu, što je zapis o odnosu Boga i čovjeka tijekom vremena, a dan nam je zato što nas Gospodin toliko ljubi pa nam pruža svoju riječ kako bi iz nje svi dobili odredbe za život u sadašnjici i spasenje u budućnosti. Tu se nailazi i na najveću opasnost koja nam prijeti ukoliko se povijest počinje falsificirati i na bilo koji način iskrivljavati. Čovjek se time dovodi u stanje da donosi krive odluke, da se tim krivim odlukama još više distancira od istine i teško zastrani do razine da više ne prepoznaje Božju ljubav i milosrđe nego sve to počinje tražiti na krivim mjestima i pod krivim oblicima. To je dobro znano

demonskim silama zla koje znaju da je najbolji način da što veći broj ljudi zastrani taj da navede svoje zemaljske sluge i njihove poslušnike da zataje i izokrenu povijest. Tumačeći svoju povijesnu istinu, a u stvarnosti propovijedajući laž, zavodi se ljudski lakovjerni razum na put koji vodi ravno u pakao.

Da je tome tako potvrđuje žalosna činjenica da učeći lažnu povijest, povijest koja je prepuna prešućenih istina, poluistina i čistih laži, ljudi gube vjeru u Boga i spasenje po Gospodinu Isusu Kristu smatrajući da se radi o nekakvim bajkovitim i neutemeljinim vjerovanjima koja su sada povijesno prevaziđena, zastarjela i nepodobna opterećenja za čovječanstvo današnjice. Istovremeno Sotona izvodi svoju najveću prijevaru uspijevajući uvjeriti ljude da ne postoji, a ljudima se putem medija i cijele industrije zabave formira željeni stereotip o tome kako Sotona djeluje i izgleda, što sve skupa nema puno veze sa istinom. Postiže se cilj raširivši uvjerenje među ljudima kako su u mogućnosti prepoznati Sotonu, demone i djelovanje istih u svijetu, a pošto do očekivanog prepoznavanja ne dolazi onako kako to ljudi naivno pretpostavljaju da bi trebalo, zaključuje se da Sotona i demoni ne djeluju ili da uopće niti ne postoje. Sve je svedeno na razinu banalne pučke zabave i cirkuske predstave, a bilo koji pokušaj ozbiljnog razmatranja ili objašnjavanja demonoloških istina biva ismijan ili etiketiran kao nazadnjački i neprimjerenim današnjem modernom znanstveno-racionalističkom duhu vremena. Pomodarno je govoriti kako se u trećem mileniju mora razmišljati "moderno", "napredno" i nikako ne kao u "mračnom Srednjem vijeku".

Također se pogrešno misli da Sotona i demoni imaju neki direktni utjecaj ili moć na Zemlji ili nad ljudima, oni su isključivi igrači "iz druge ruke", tj. služe se ljudima uhvaćenim u ponuđenu im laž da bi odradili njihove poslove. Čovjekova sloboda je ono što se zlorabi od strane paklenih zavodnika. Sile zla koje djeluju iz pakla ne postoje u materijalnom smislu kakav poznajemo i u kojemu živimo. One su spiritualne i djeluju putem ljudske svijesti i razuma koji su dio duše, kako je prije već rečeno. Zlo djeluje samo preko čovjeka i preko čovjekovog pristanka da ga prihvati. Slobodna ljudska volja, najveći naravni Božji dar, odlučuje o prihvaćanju dobrih poticaja ili zlih iskušenja. Bez ljudske volje ne može se ostvariti nikakvo djelovanje, niti od strane anđela, niti od strane demona. Nijedan anđeo ne može prisiliti na dobro djelovanje, kao što nijedan demon ne može prisiliti na grijeh. Čovjek i njegova sloboda izbora su medij preko kojega se zlo ispoljava i djeluje. Bez čovjeka zlo je nemoćno.

Jedino čovjek je spoj materijalnog tijela i tome tijelu pripadajuće mu duše. Svojim materijalnim tijelom čovjek utječe na isto tako materijalni svijet u kojemu živi. Kako demonske sile nemaju materijalnu stvarnost, one mogu djelovati na ovaj svijet opsjedanjem ljudske duše, jer kada im se duša preda, tek onda putem pripadajućeg joj tijela demoni mogu utjecati na materijalni svijet. Utjecanje na materijalni svijet bitno je ne zbog zadobivanja samoga svijeta nego zato da se putem materijalnog djelovanja utječe na svijest i razum, a samim tim i na konačnu voljnu odluku ljudskih jedinki pa da sa obmanutim razumom budu dovedeni do vlastitog upropaštenja u vječnosti. Tako se iscrtava zatvoreni krug laži i obmane u kojemu se duša dovodi do stanja propasti i biva ugrabljenom od podzemnih grabežljivaca. Stoga nije točno da se zlo nalazi u materijalnom, da je materijalno samo po sebi demonsko i da se odricanjem od materijalnog čovjek automatski brani od zla. Čovjek je onaj koji svojim odabirnom djelovanja proicira ili dobro ili zlo na prisutnu materiju. Demoni pokušavaju djelovati iskvarujući čovjeka i navodeći ga da u svojem materijalnom svijetu koji ima pod svojim utjecajem unese što više zla te da se time ostvari povratna sprega unutar ostalih ljudi te da tako kvantitativno i kvalitativno zlo preovlada nad cijelim čovječanstvom. Tu se može spoznati sva savršenost Isusovog naputka o ljubljenju bližnjih, ali posebno o ljubljenju naših neprijatelja. Ovom kršćanskom normom bezuvjetne ljubavi razbija se opisana povratna sprega zla koja je naumila u potpunosti obuhvatiti svijet. Zato Sotona i njegovi demoni najintenzivnije služe i najžešće djeluju preko ljudi koji imaju pozicije svjetovne moći i prikladno veliki utjecaj u materijalnom svijetu. Želi se postići svojevrsna "lančana reakcija zla" koja bi prenošenjem kroz vrijeme sa generacije na generaciju trebala postići konačnu apsolutnu vladavinu zla nad svijetom, želi se ostvariti kraljevstvo Sotone na Zemlji sa ustoličenim Antikristom. Ovaj pakleni kotač koji se kotrlja kroz povijest ima istu bit kao i već prije opisani pakleni krug povratne sprege zla. To samo dodatno pokazuje isto izvorište, istu točku tame iz koje se dalje u prostor i vrijeme šire crni krugovi tame koji obavijaju posrnuli svijet.

Cijela ova borba koja se vodi u materijalnom svijetu, ali uvijek kao posljedica višeg duhovnog počela,

vodi se s ciljem zarobljavanja što više ljudskih duša. Materijalni svijet se koristi samo kao mamac na koji se ljudi daju navesti da zagrizu udicu i budu ulovljeni isto kao što i ribe lakomisleno zagrizu ponuđeni im mamac. Kao što se ribi ta lakovjernost prema lakom zalogaju ne isplati, tako se čovjeku još manje isplati biti ulovljen posezanjem za materijalnim koje mu se nudi kao naizgled lak i bezopasan dobitak.

Za razliku od ribe, čovjek uz pomoć od Boga mu danog razuma može prepoznati i izbjeći pripremljene mu stupice. Pošto razumom stvara svoju povijesnu spoznaju, pravilno učeći iz povijesti, čovjek će biti u mogućnosti razlučiti istinu od laži koliko god se sile zla trudile zavesti i obmanuti ga. Istina je samo jedna i tko ide putem istine doći će do Boga, a tko ljubi Boga spoznati će i svu istinu. Laž, naprotiv, sredstvo je tame i povinujući se laži i obmani služimo i prihvaćamo sotonske sile zla i tako sami sebi određujemo propast. Pazeći da prepoznamo i razlučimo što nam je servirano kao laž, a što je istina, pomažemo si na najbolji mogući način. Zato za sve one koji su malovjerni ili skeptični prema objavljenim istinama u Novom zavjetu te ne mogu ili ne žele neposredno prihvatiti ponuđeno im spasenje postoji drugi, teži i opasniji način, da se okrenu vjeri u Krista i konačno dođu do istine. Taj drugi način je mukotrpnim razobličavanjem povijesnih laži kojima je ispunjena ljudska svijest i razum, a što je rezultiralo gubitkom vjere i udaljavanjem od samoga Boga. Poticanje nevjerstva učinjeno je tako suptilno i perfidno da ljudi to nisu ni zamjetili budući da je razum kroz metodu iskrivljivanja sjećanja ili laživanjem povijesti nasilno izdvojen od svoje duše te postavljen kao samodovoljno načelo i kako je nevjera polako usađena na način da razum to nije registrirao, tim je teže takvom čovjeku pojmiti i primiti vjeru. Oholeći se u svojoj velikoj pameti koja se hrani lažnom samodostatnošću razuma, čovjeku je teško, ako ne i nemoguće, priznati da mu sva pamet kojom se toliko ponosi nije pomogla kako bi razobličio podvalu u koju je zapao. I što je čovjeku njegova velika pamet priskrbljivala veću moć ili veći ugled u zajednici ljudi, to će se taj isti čovjek teže odreći svojih zabluda. Teže će najprije samome sebi priznati da je prevaren što je samoga sebe više uzdigao u vlastitim očima. Događa se upravo suprotno, taj isti čovjek koji je uz svu svoju veliku pamet prevaren, sve će svoje umne sposobnosti uprijeti u to da na bilo koji način dokaže ispravnost svojih zabluda i pri tome će sebi i drugima na površini biti izuzetno rječit i uvjerljiv. Motiv takvoj tvrdoglavosti skriven je i u strahu od gubitka svega onoga što mu služenje svijetu kroz zavedenu pamet pribavlja – teško se čovjeku odreći primljenih lagodnosti i prihvatiti svoj križ, svoju patnju za Krista. Ta navezanost i taj strah pred gubitkom privilegija je toliko velik da čak kada bi čovjeku došla vijest da će sutra biti obznanjena istina i da to nije moguće spriječiti, svejedno bi i dalje još danas neumoljivo propovijedao svoju dragu zabludu, sve do zadnjeg trenutka privezan za nju svojim slabostima.

Bitno je znati da će povijesna istina pobiti povijesnu laž i u to nema sumnje, ali ni istina neće biti od koristi sama od sebe ako je čovjek svojom slobodnom voljom ne želi prihvatiti i odbaciti laž koja je uvijek prividno lakša i dostupnija te ne traži napore i žrtve, ne traži odricanje od samoga sebe i prihvat vlastitog križa, križa našega spasenja. Kao i uvijek na čovjeku samom je izbor i svojom slobodom sam sebi odabire put. Čovjek slobodno bira državu koju želi: Božju ili đavolju. Treće države nema, nikada nije bilo i nikada neće biti.

* * *

Za kraj ovog poglavlja, kao jedan završetak koji svojim upućivanjem na Božanski misterij najbolje odgovara kao poticaj za daljnje razmišljanje, prikladno je dati svetu poetiku svetopisamske riječi:

Razmišljam o mučnoj zadaći što je Bog zadade sinovima ljudskim.
Sve što on čini prikladno je u svoje vrijeme; ali iako je dopustio čovjeku uvid u vjekove, čovjek ne može dokučiti djela koja Bog čini od početka do kraja.
(Propovijednik 3, 10-11)

2. Krist kao središte povijesti

Teologija povijesti

Doista, kao što vi nekoć bijaste neposlušni Bogu, a sada po njihovoj neposlušnosti zadobiste milosrđe tako i oni sada po milosrđu vama iskazanu postadoše neposlušni da i oni sada zadobiju milosrđe. Jer Bog je sve zatvorio u neposlušnost da se svima smiluje.
(Poslanica Rimljanima 11, 30-32)

Krist predstavlja nesumljivo središte povijesti, ono mjesto gdje su metafizičko i povijesno čvrsto spojeni. Stoga samo kršćanstvo može ponuditi adekvatan povijesni pogled na svijet u kojemu se čovjek nalazi i samo kršćanstvo može dati prikladne odgovore na sva pitanja u vezi povijesti. Samo kroz prihvat kristološkog ishodišta moguće je dobiti spoznaju povijesti, a po tome se onda formiraju sve ostale ljudske spoznaje. To objašnjava otkuda tolika dominacija kršćanskog Zapada nad ostatkom svijeta, ali jednako tako daje pojašnjenje zašto je sada u tijeku propast tog istog Zapada. Apsurd je u tome da sve dok traje otuđenje od svojih kršćanskih osnova, Zapad ne može biti svjestan stvarnosti vlastite propasti. S druge strane, svi oni narodi koji nisu prihvatili kršćanstvo ne ulaze u dubinski tijek svjetske povijesti bez obzira na sve ostale izvanjske pogodnosti koje te narode okružuju. Naravno, od ovoga se izuzima židovski narod koji je poseban slučaj i ne ulazi u narode izvan glavnog tijeka svjetske povijesti. Naprotiv, Židovi predstavljaju ishodište svjetske povijesti iz kojeg se kršćanstvo kao takvo i pojavljuje i na jedan poseban način kao da obavija cijeli židovski povijesni hod i nastavlja se kretati prema prije definiranom smjeru. Ali sama činjenica da Židovi nisu prihvatili Krista oduzima Židovima kreativnu snagu te se za svaki snažni zahvat u povijesti židovstvo koristi posrednim djelovanjem preko kršćanskih narodnih elemenata. Ovim se još jednom, iskustvenim putem, potvrđuje istina da je kršćanstvo najveća dinamička snaga i da narodi koji definitivno odbacuju kršćanstvo i ne idu za njim prestaju bivati povijesnim narodima. Jedino kršćanstvo uviđa duhovni prioritet čovjekove prirode te uviđa neizvodivost čovjekove ličnosti iz neke niže prirode, iz bilo čega što nije ljudsko. Kršćanstvo direktno povezuje čovjekovu ličnost s najvišom Božanskom prirodom i s njenim Božanskim porijeklom, i zato je u nepomirljivom odnosu prema evolucionističkom viđenju čovjeka. Sve je ovo određeno središnjim mjestom koje ima osoba Isusa Krista te posljedicom vjerovanja u Njegovu otkupiteljsku i spasiteljsku ulogu na svijest kršćana.

Berđajev o Kristovom povijesnom centrizmu kaže: *"Jednokratnost, neponovljivost i jedinstvenost, koju je kršćanska svijest unijela u povijesnu stvarnost, stoji u vezi s pojavom Krista. U centru svjetskog i povijesnog procesa za kršćansku svijest stoji fakt koji se jedanput desio, koji je individualan, neponovljiv i jedinstven, koji se ni sa čim ne može usporediti, koji ni na šta ne liči, koji je jedanput bio i više se ne može ponoviti; taj fakt je povijesni i ujedno metafizički, to jest onaj koji otkriva dubinu života: taj fakt je pojava Krista. Povijest je događanje koje ima unutarnji smisao, neka misterija koja ima početak i kraj, svoj centar, svoje djelovanje, povijest ide prema faktu pojave Krista i ide od fakta pojave Krista. Ovim se određuje najdublji dinamizam povijesti, kretanje povijesti prema srcu svjetskog procesa i kretanje njeno od srca ovog procesa."* (N. Berđajev: "Smisao povijesti").

Spoznaja o Kristovoj središnjoj poziciji u povijesti dovodi do neizbježnih izvedenica u svim ostalim definiranjima društvenih odnosa. Spoznaja da je Krist središte povijesti ne može se ignorirati ukoliko je riječ o spoznaji, jer spoznaja pretpostavlja nepomućenu sliku o strukturi svega stvorenog svijeta, pa kada se jednom ta slika uvidi (tj. spozna), onda nije moguće drugačije raditi nego na osnovu tog presudnog uvida. Kada se jednom vidi svijet kao onaj kojem je Krist ishodište i koji je po Njemu i za Njega stvoren, onda je nepovratno jasno da ono što kao ljudi možemo raditi može biti dobro samo ako se Krista uzme za mjeru svega. Radi se o doslovnom prihvatu jedinstvenog standarda po kojem čovjek izgrađuje svijet u koji je postavljen. Jednako kao i u slučaju prihvata metričkog sustava, taj prihvat ima smisla jedino ako se sve radi po metru kao prihvaćenom mjernom etalonu. Svakome razumnom čovjeku jasno je da nije moguće nešto dobro napraviti ako se ne uzme jedna mjera i dosljedno radi po toj jedinstvenoj mjeri. Ukoliko se odustane od pridržavanja jedne prihvaćene mjere rezultati su

katastrofalni jer bez čvrstog uporišta nije moguće izgraditi imalo pouzdanu građevinu. Tako je to po pitanju metričkog standarda kao standarda za mjerenje, a koliko je to onda još više tako po pitanju kristološkog standarda po svim ljudskim djelatnostima? Ne smije se po niti jednoj stvari nešto u našim životima mjeriti drugačije nego samo po Isusu Krisu kao onom univerzalnom mjernom sustavu. Mjernom sustavu koji u kontekstu povijesti predstavlja jedini način da se ostane u punini spoznaje kojom zadobivamo život i pobjeđujemo smrt.

Kada se ide dalje u analizu državništva, a što je osnovna tema ove knjige, onda se neizbježno nameće spoznaja o uglavljenju Isusa Krista unutar države i državništva. To uglavljenje naziva se i teokratskim društvenim poretkom pa sukladno tome proizlazi da se jedino teokracija može uzeti u obzir kod odabiranja oblika državnog uređenja. Svakako da je ovakav pristup po svojoj suštini totalitarne naravi te je uopće cijela ideja teokracije proizašla iz filozofije koja ima totalitarni značaj, ali to proizlazi iz težnje za cjelovitošću te se ovdje totalitarno pretpostavlja kao dobro jer je sa Kristom u ishodištu tu riječ o totalitarizmu ljubavi. Uopće, cijeli je poduhvat osmišljavanja teokracije kao prikladnog društvenog odnosa učinjen iz te usmjerenosti prema cjelovitosti. Cjelovitost je jedna nužnost koja će čovječanstvo proganjati sve dok se ne ostvari, a upravo stoga što je zahtjevna istovremeno se čovjek lakše da usmjeriti prema određenim parcijalnostima koji mu izgledaju smislenijim i ostvarivijim, a ponajviše čovjeku izgledaju korisnijim u praktično-životnom smislu. Cjelovitost je većini ili ljudskim masama teško spoznatljiva i ukoliko se eventualno pokuša izložiti biva svjetini nedovoljno očitom da bi se moglo postići dovoljnu motivaciju za snažno djelovanje i tu dolazi do izražaja pasivni karakter naroda, karakter svojstven ženskom načelu. Potrebitost postojanja vlastitih narodnih upravljača, vlastitih nacionalnih vladara, uvjetovana je upravo po pasivnim obilježjima narodnih masa. Kada taj općenito trom i nepokretan element ima preovladavajuće značenje unutar društvenog uređenja onda nije moguće ostvariti sve one visoke ciljeve koji su nam postavljeni, a koji zahtijevaju herojstvo i idealizam svojstven samo aktivnim pojedincima, muškom principu akcije, nipošto amorfnim masama. Ipak, treba znati da svaki narod po svojoj naravi živi u vlasti zemlje, no to nije konačni smisao za narod koji se smatra povijesno životvornim. Posebno ne onaj narod kojemu je povijest nametnula situaciju u kojoj se mora odlučiti između življenja ili umiranja, između opstanka ili propadanja. Međutim, problem nastupa u spoznaji da narod zemlje, svojstvenom mu tromošću, ostaje u stanju čvrstog držanja za ono svoje prirodno, prizemno postojanje, ne želeći znati za ništa osim onoga što se protivi svakom kretanju naprijed. Za to je, pak, kretanje potreban jedan radikalno drugačiji element, element koji je djelatniji i pokretljiviji. Tu je ono oslobođeno mjesto za nastup aktivnih i jakih pojedinaca koji svojim inicijativama i svojim podvizima pokreću narodnu masu na predodređeni put. Opasnost koja je ovdje svakako prisutna je da se kao aktivni pokretači nametnu bezbožno-protubožji djelatnici sa svom onom pozemljarskom potporom koju redovito mogu prilično lako pridobiti, ali i u tom slučaju breme odgovornosti pada prvenstveno na one spoznajama izdignute pojedince koji su zbog svoje mlakosti ostali u sigurnosti kukavičluka i konformističkoj poziciji te kao takvi iznevjerili svoj narod (svoje bližnje), kao i Boga koji im je povjerio veće intelektualne talente nego ostalima. Sve navedeno u svakom slučaju daje nepobitno zaključiti da nema drugog načina nego kroz jakost individualnog djelovanja nadoknaditi tromost i ograničenost kolektivističkog, a to je opet jedan oblik cjelovitosti, što pokazuje kako do cjelovitosti može doći ukoliko se od najmanje cjelovitosti dalje cjelovito djeluje prema univerzalnoj cjelovitosti. Najmanja cjelovitost to je ljudska jedinka, a njeno cjelovito djelovanje pretpostavlja duševno i tjelesno zdravlje na osnovu kojega se ide prema ostvarenju cjelovitosti u bližem i daljem dometu svakog pojedinog čovjeka. Dakle, jedinstvo čovječanstva s Bogom prihvatom teokracije, to je od početka svijeta željeni cilj Gospodinov. Bog kao otac čovječanstva htio bi da se ono sasvim preporodi u Kristu, svojoj glavi, a ta glava Crkve poziva sve ljude da se preko Crkve utjelove s njim.

Potrebu za cjelovitosti duha s materijom je vrlo dobro shvatila antikristovska djelatna sila pa tako imamo situaciju u svijetu kakvu imamo. Sekularizirani Zapad koji je kroz sekularizam u biti prihvatio formalno bezboštvo iza kojeg se krije luciferijanstvo sa svojim protubožjim duhom, je u ovom vremenu kao nikada prije u povijesti ljudskog roda uspio nametnuti velikom dijelu planeta svoju bezbožno-protubožju volju i izrazito neljudsku pohlepu. Pomoću političke, trgovačke, vojne, financijske i ekonomske moći, uz nepreglednu potporu infantilne medijske zabave i (anti)kulture, Zapad je uspio u izgradnji globaliziranog totalitarizma, a totalitarizam je u ovom slučaju onaj izokrenuti princip cjelovitosti, to je totalitarizam smrti suprostavljen nasuprot života. Ova odjelotvorena cjelovitost antikri-

stovskog ukorijenjenja ima svoju disharmoničnu usklađenost na način da s jedne strane nastupa samo jedan osnovni smisao političko-ekonomskog djelovanja u vidu ostvarivanja profita, a s druge strane iskorištava se ogromna masa duhovno praznih i osiromašenih ljudi. U tome se ogleda antikristovska cjelovitost, jer je svjetovno djelovanje novčane moći u potpunom suglasju s preobrazbom ljudi u nekršćanine (bezbožnike). Ljudska bića svedena su na razinu pripitomljenih životinja koje su zadovoljne ako se svakodnevno prehranjuju, imaju bilo kakav zaklon te se mogu privremeno ispuniti najnižim oblicima zabave. Tj. "zabave" – jer radi se o posvemašnjoj destrukciji ljudskog dostojanstva i integriteta, a sve skupa lukavo podvučeno pod imenom navodne zabave, čak i pod imenom kulture.

Važno je također znati da se teokracija ne sastoji u općenitoj podređenosti naroda materijalnom kraljevstvu papa, a ta primjedba je česta u osporavatelja teokracije i zagovornika sekularizma. Jedino Isusu Kristu mora ona podijeliti izravnu svemogućnost nad svim vjerskim, društvenim i tjelenim djelima ovoga svijeta. Ljudski predstavnici te božanske vlasti mogu je pridržati jedino s prostorno-vremenskim ograničenjima. Pape tu vlast vrše izravno u duhovnom području, a svjetovni vladari u gospodarstvenom i materijalnom području, ali na način da svoje djelovanje izvode iz duhovnih principa kršćanstva protumačenim po Crkvi. Provodi se načelo prevlasti duha nad materijom i prvenstvo čisto duhovnih i vjerskih probitaka nad gospodarstvenom dobrobiti i nad materijalnim razvojem. Iz ovog principa temelji se neizravna vlast Crkve (papa), koja ima rasvjetliti i ravnati savjest svjetovnih vladara, onih koji upravljaju državama, onih koji su po svome zvanju pozvani kontemplirati o državništvu. Kao smrtnici i jedni i drugi, i pape (svećenstvo) i vladari, polagati će račune o svom djelovanju. I biti će to sigurno stroga procjena jer odgovornost koja dolazi po privilegiji služenja daje to jasno naslutiti.

Kod potrebe svjetovnih vladara da u cilju što boljeg vršenja svoje dužnosti ovladaju problematikom državništva kao nešto samorazumljivo dolazi spoznaja o izdvojenosti vladarske pozicije nad svojim podanicima, a sve sa sveukupnom koristi za cjelovitu zajednicu. Izdvajanje prikladnog i/ili pozvanog pojedinca kao jednog dijela iz cjeline i njegovo postavljanje nad tom istom cjelinom je naravna metoda teokracije u procesu njenoga razvoja prema kraljevanju Krista Kralja kao onoj konačnosti kojoj je upravljena služiti. Izdvajanje je stoga samo jedno nužno i korisno sredstvo te ne predstavlja cilj sam za sebe. Bezuvjetni cilj Božji je neposredno sjediniti sa sobom sve, biti sve u svemu, ali za postizanje tog cilja potrebno je odabrati ono što je najsposobnije da bi najdjelotvornije služilo uzvišenim ciljevima. Izdvajanje pojedinca nad masom mora se učiniti takvim da to bude izabrano oruđe za sjedinjenje s Bogom svega ostaloga kao i provoditeljem božanskog djelovanja u svemu ostalome. Zato jer je nešto izdvojeno i odabrano od ostatka ljudi tu nema ničega nepravednog ili neke uvredljive nejednakosti ukoliko se sve obavlja ne zbog sebe, nego za sve. Svi su ljudi pozvani na svetost i o tome nema više dvojbe, i po tom pozivu svi su jednaki pred Bogom te imaju jedanka prava pred Njime. No inzistiranje na vlastitim pravima, da bi ih se iz nebeske perspektive nasilno uguralo u međuljudski društveni kontekst, pokazuje se neplodnim, a plodonosno je samo ispunjavanje obveza primljenih odozgora po uspostavljenom hijerarhijskom redu. Zato se događa izdvajanje pojedinaca iz cjelovitosti te predavanje pripadnih vlasti samo jednome, jer pretenzije mnogih samo dovode do nesloge i svađa, što je ne samo jalovo nego i pogubno. Ovu istinu najbolje možemo uvidjeti u svojoj svakidašnjoj stvarnosti kroz demokratsku jalovost, neslogu i sveopću posvađanost koja razara Hrvatsku i Hrvate. Time se u svrhu potpunog sjedinjenja cijelog svijeta s Bogom iz tog istog svijeta izdvajaju ljudi i postavljaju na uzvišena mjesta bilo svjetovne, bilo duhovne vlasti. To se ne radi s nakanom koristoljubivog raspolaganja prirodnim blagima, nego zbog posredovanja između prirode i Boga, za obrađivanje prirode kao Božjeg vrta.

Zato je, sa druge strane, u odnosu na svjetovnu vlast na duhovnim primatima uvijek prisutna obveza da opominju svjetovne vladare na njihove ljudske dužnosti kao odgovorne upravnike povjerenih im naroda, da ih kude zbog sramotnih pogrešaka individualnih ili socijalnih (općih). Štoviše, na njima je moralna dužnost da ih jasno i glasno osude svojim pravom na svečano izopćenje. To nipošto nije nelegitimno zahvaćanje duhovnih vlasti u državničku suverenost, nego je to nužna posljedica odgovornog obnašanja duhovne vlasti koja zahtijeva svrhunaravnu vjeru i odvažnost. Ono čemu se divimo kod velikih papa je njihova svetost koja između ostaloga proizlazi upravo iz ovakve neustrašivosti pred zemaljskim silnicima, a jednako je tako za žaliti nenazočnost te svetosti kod onih slabijih papa koji se nisu usudili u ime Kristovo osuditi zemaljske prijestupnike. Ovdje treba paziti da se ne zapadne

u zamku odricanja papinskog primata zbog prisutnih povijesnih činjenica koje govore o ljudskim pogreškama pojedinih Petrovih nasljednika, jer ljudske pogreške nimalo ne uništavaju Božje djelo. Uostalom, evanđelje svjedoči o bjegu apostola u Maslinskom vrtu, ali to im ni najmanje ne oduzima njihovo apostolsko poslanstvo. Crkva ne naučava o nepogrešivosti čovjeka koji je papa nego ona samo priznaje da će Bog osigurati izvršenje njegovog društvenog poslanstva. Tako je djelovanjem Providnosti trajno zagarantirana nepogrešivost općenog učitelja, a krajnja je svrha te osobne zaštite uvijek u sjedinjenju čovječanstva s Bogom.

Jedna od najvećih zamki u koju su kroz povijest znali upadati predstavnici duhovne i svjetovne vlasti je da preotimlju sve vlasti samo za sebe, ono što jedino Isus Krist može sve skupa objedinjeno imati. Tako je bilo čestih slučajeva da car ili kralj hoće vladati nad duhovnim svijetom, kao i kad su pape htjele izravno vladati svim privremenim kraljevinama ove zemlje. Ta je pogreška prisutna i među svima onima koji su protiv (teokratskog) sporazuma između države i crkve, samo u ovom slučaju pogreška je stvorena drugačijim pristupom u smislu negacije svake duhovnosti. Bezbožnim doktrinama, koje se poput lepeze nalaze raširene unutar sekularnog poretka, odriče se postojanje ikakve potrebe za usaglašavanje ljudskih radnji sa Bogom i Njegovom svetom voljom. To nije za čuditi, jer ako se negira postojanje Boga, ili ako se odriče Isusovo božanstvo i Njegovo uskrsnuće – a je potpuno jednako kao i negiranje Božje egzistencije – onda se ne može drugačije raditi nego na jedan samodostatno-oholi ljudski način. Stoga, u teokraciji se odriče ikakva valjanost sekularnom modelu koji izmiče Krista iz središta univerzuma i kao počelo svega što čovjek i čovječanstvo ostvaruje. Tako i dvije vlasti – duhovna i svjetovna – svaka na svom području, djeluju na iste ljude i na iste društvene prilike i po tom djelovanju pozvane su na međusobno poznavanje, na međusobnu usklađenost, na što savršeiju harmonizaciju, jer njihova je krajnja svrha ista i kao takvu porebno ju je najbolje odraditi. I duhovna i svjetovna vlast po svojem ovlaštenju od Boga imaju zadaću udesiti ljudske sile tako da ih dovedu natrag Bogu, da privedu čovječanstvo jedinstvu s Bogom, jedinstvu koje Bog tako milosrdno nudi. No, također treba znati da suštinski cilj teokracije nije u tome da bi neki bili odani Bogu, nego u tome da bi bili sjedinjeni s Bogom; ne u tome da bi božanstvo uzelo u sebe sve ljudsko, nego u tome da bi ga uvelo u uzajamni i slobodni odnos sa sobom. Da bi se to ostvarilo potrebno je da svjetovni, duhovni i ljudski element u teokraciji dobije svoje mjesto, da se u njemu ostvari punoća neovisnog djelovanja i razvoja do svoje kristološke punine.

Svjetovna vlast predstavlja jedan od nezaobilaznih vrhova u teokratskom uređenju. Ljudska vlast svjetovnog vladara ima teokratsko značenje samo utoliko ukoliko se dragovoljno pokorava višim zapovijedima i tako služi izgradnji Države Božje. Ukoliko nekim nesretnim slučajem svjetovna vlast odstupi od svojeg iskonskog teokratskog poslanja, vlast i vladar postaje najvećom narodnom nevoljom. I ovu istinu možemo neposredno svjedočiti vlastitom poviješću, a pogotovo aktualnom trenutnošću, ovim sadašnjim trenutkom gdje su hrvatska vlast i hrvatski vlastodršci najveća nacionalna pošast.

Pravi vladari, oni koji su u skladu s teokratskim načelima i svojevoljno im se priklanjaju, ispunjavaju sljedeće uvjete:
1. Osiguravaju narodni opstanak i državnu cjelovitost odlučnim djelovanjem protiv svih vanjskih i unutarnjih neprijatelja.
2. Učvršćuju vjeru u Isusa Krista vlastitom uzoritošću, javnim svjedočenjem vjere i priznavanjem crkvenog primata.

Za ostvarenje ova dva cilja potrebno je držati se Božjeg puta usaglašavajući u svim važnim slučajevima svoje odluke i radnje s Božjim zakonima i crkvenim naukovanjem. Ispunjenjem ova dva uvjeta državna vlast se utvrđuje u teokratskom značenju, dok narušavanjem samo jednog od njih ona gubi smisao svojeg postojanja te se treba odbaciti kao nepogodna.

Kristovo sveujedinjavajuće mjesto ima ovdje svoju osnovu i u potrebi da se svo čovječanstvo sjedini s Bogom. Da bi to bilo moguće, da se svi sjedine u svemu, mora se biti sjedinjenim u jednome. Ukoliko tog sjedinjenja u jednome ne bi bilo, imali bismo samo neodređeno mnoštvo ograničenih bića od kojih ni jedno nije samostalno sposobno za slobodno i potpuno sjedinjenje. Nije sposobno jedno, samo za sebe, pa tako nije sposobno i mnoštvo jedinki, jer iz mnoštva nesavršenosti ne proizlazi jedno

savršeno, kao ni što se iz množine konačnih veličina na stvara beskonačno. Zbog toga ljudsko mnoštvo postaje punim čovječanstvom koje se može sjediniti s Bogom samo posredstvom jednoga, a taj jedan je Isus Krist. On je onaj potrebiti, traženo osobit, neograničeno savršen čovjek. Čovjek koji nadoknađuje sve nedostatke svega čovječanstva i koji iz zbrkane gomile izgubljenih ljudi ustrojava jedinstveno čovječanstvo.

U teokraciji je duhovna vlast, po svojoj ulozi, čuvar svetog predanja koje ima neprekinuti kontinuitet s apostolima koje je izabrao Gospodin. Zadaća duhovne vlasti je da pazi na ispravnost i postojanost narodnog života, na njegovu usklađenost s duhovnim temeljima, usmjeravajući ga prema Božjim zakonima. Svjetovna vlast oličena u državi i državnom poglavaru jesu oni koji su u teokraciji dužni vladati i organizirati postojeće narodne snage i sredstva. Zadaća države i državništva je upravljati tim snagama i sredstvima tako da se zadovolje najnužnije narodne potrebe, kako bi se podanicima pružila sigurnost, materijalno izobilje i po tome omogućiti dovoljno slobodnog vremena za služenje višim ciljevima. Ovdje, kod omogućenog slobodnog vremena, pretpostavlja se prethodna informiranost ili upućenost naroda o tome što je to što se obuhvaća pod pojmom viših ciljeva, a to drugim riječima pretpostavlja odgojno-obrazovni sustav koji naučava istinite vrhunaravne vrijednote. Bitno je da naučava, ali da ne nameće, nego da nakon propovijedanja ostavlja svakome slobodu da sebi odredi kako će slobodno vrijeme iskoristiti. Uostalom, kakvo bi to bilo slobodno vrijeme ako ne bi bilo slobodnog odabira djelovanja unutar tog vremena?

Stoga, ono što je jedino prikladno za sve narode je slobodna i opća teokracija, prava solidarnost svih naroda i svih staleža, kršćanstvo izvršavano u javnom životu i kristijanizirana politika, sloboda za sve ugnjetavane i zaštita za sve slabe – to je istinska socijalna pravednost i dobar kršćanski mir. Sve što odstupa od kristološke matrice na koncu se izopačuje u formu potpune kristofobičnosti koja se istodobno ljudima lažno predstavlja kao "branitelj njihovih sloboda", kao i raznim drugim smicalicama. Također, mora se ovdje pretpostavljena kristjanizirana politika bezuvjetno prihvatiti bez ograda poput nekakvih "viših političkih interesa" i slična ljudska opravdanja. Jer što je to što može nadivisiti Isusa Krista? Kakav je to zemaljski interes koji Gospodina nadvisuje? Jasno je da toga nema, nikada nije bilo i nikada neće biti, osim, naravno, u bespućima ljudskih zabluda. Po danoj nam slobodi možemo si dopuštati umišljanje da postoji nešto što Krista nadvisuje i što nam je preče od Njega, ali za takvo zlorabljenje vlastitosti na kraju dolazi i odgovornost koju naša vlastitost trpi. Uostalom, kao što svaka sloboda podrazumijeva i odgovornost – inače to ni nije sloboda, nego samo jedna isprazna ljudska iluzija slobode.

Jedan od prvih uvjeta za ostvarenje kraljevstva Božjeg je vjera. Ukoliko se vjera izuzme kao ono što nas uzdiže iznad vidljiva postojanja, pred nama ostaje samo mehanizam psihičkih i fizičkih pojava koje nemaju nikakve povezanosti s kraljevstvom Božjim. Istovremeno se naša moralna bit predaje pod vlast onih sila koje su izravno sukobljene s kraljevstvom Božjim i tako nam dušom preovladava samoljublje i vezanost sa svijetom koji je prepun nečistoće, oholosti i mržnje. Kada se desi obraćenje jedne takve duše, ili na bilo koji način razbukti prava vjera u Boga, prva stvar koja se vjerom proizvede je strah. Vjernik je u strahu od isključenja iz onoga dobroga što je spoznao kao Božje, a strah dolazi iz uviđanja velike nepodudarnosti između onoga u što se vjeruje i onoga kako se stvarno živi. Vjernik se plaši propasti u koju svojim iskvarenim životom stremi, plaši se nemogućnosti izmjene svojeg života, a na kraju se plaši i samog božanstva. Iako je ovaj strah, poznat kao strah Božji, nezaobilazan početak religioznog života, na strahu samome ne može se temeljiti prava vjera. Bog je ljubav koja iz nas tjera strah i usađuje nam ufanje. Sama vjera u postojanje Božje bez ufanja u njegovu spasonosnu narav je ona koju imaju i demoni koji prebivaju s tom vjerom u vječnosti izvan kraljevstva Božjeg. Demoni vjeruju u Boga, ali ostaju demonima zato što se ne uzdaju u Boga i nemaju nade u spasenje, u sjedinjenje u kraljevstvu Božjem. Sukladna ovoj vjeri je vjera mnogih ljudi koji su postavili različite nepremostivosti između kraljevstva Božjeg i našega ljudskog svijeta tvrdeći da božanski i ljudski život nisu u mogućnosti susresti se u konačnom savršenstvu. Na upravo ovakvoj demonski beznadnoj vjeri utemeljene su sve laži i oprečnosti prisutne u modernom i postmodernom svijetu. Na ovoj demonskoj vjeri uspostavljen je sekularni sustav koji odjelotvoruje razdvajanje religije i života, Crkve i države, duhovne i svjetovne znanosti i sve što je s čovjekom povezano. Time se postiglo razdvajanje svega onoga što bi moralo biti različito u jedinstvu. Ta reducirana i jalova vjera prihvaća privremenu i nenormalnu činje-

nicu razdvojenosti kao nešto neoborivo, neupitno i vječno, te time oduzima čovjekovom moralnom djelovanju svaku višu svrhu. To je jedna besplodna i nedjelotvorna vjera koja nije u stanju i nikada neće biti u stanju povezati nevidljive niti božanskog i vlastitog života. Kada je tome tako, onda se ništa drugoga ne dešava nego se čovjek poput nekakvog beživotnog trupla prepušta toku duševnih strasti i svjetovnih oholosti. Kraljevstvo Božje nije neka stvar koja je odijeljenja od drugih stvari, a najmanje je odijeljena od čovjeka. Ono je istinsko uređenje svega vidljivoga i nevidljivoga, uređenje u kojemu ništa ne propada. Ono je predavanje svega volji Božjoj, a ona želi svemu izbavljenje. Kraljevstvo Božje traži samo da čovjek ništa ne stavlja iznad ili u istu ravan s njim. Traži se od čovjeka da svaki interes i svaku stvar podčini interesu kraljevstva Božjeg. Vladimir Solovjov o tome piše: *"Kraljevstvo Božje je jedino istinsko uređenje svega i od svojih pripadnika traži potpuno jedinstvo stremljenja, ne jednobrazan život, ne isključivost stremljenja nego samo jedinstvo stremljenja."* (V. Solovjov: "Povijest i budućnost teokracije"). Iz kraljevstva Božjeg se ništa što je dobro ne isključuje, ali upravo zato ništa ga ne može zamijeniti. To je jedinstveno dobro koje jedino sadrži sve i sve u sebe smješta. Stoga je potrebno dati sve za to jedno, da bi se u jednom i preko jednog zadobilo sve. Upravo o tome govori nam Evanđelje: *"Nadalje, kraljevstvo je nebesko kao kad trgovac traga za lijepim biserjem: pronađe jedan dragocjeni biser, ode, rasproda sve što ima i kupi ga."* (Mt 13, 45-46). Puno je toga što je na svijetu dobro, no samo je jedno koje u sebi sadrži sva ostala dobra i ničim ne može biti supstituirano. U ovom smislu može se navesti primjer znanosti koja je dobra i ima svoje mjesto u kraljevstvu Božjem, ali ako se znanost počne shvaćati kao nešto što Boga nadvisuje ili pak kao neograničeno samostalno dobro, neovisno o kraljevstvu Božjem, tada se dešava odvajanje od kraljevstva Božjeg uz istovremeni gubitak istinske znanosti, jer istinita je samo ona znanost koja se nalazi u živom i unutarnjem jedinstvu sa svime te po tome ulazi u kraljevstvo Božje. Također je dobra i ljubav prema domovini ili nacionalizam shvaćen kao pojam koji opisuje aktivnu ljubav prema domovini, ali ako se krene u izdvajanje interesa domovine od interesa kraljevstva Božjeg tako da se ovo prihvati za nešto što je više ili pak za neograničeno i samostalno dobro, tada se ne samo gubi kraljevstvo Božje nego i nanosi šteta svojoj zemaljskoj domovini kroz njeno udaljavanje od vječne domovine. Ili, državništvo koje interes pripadne ljudske države uzdiže iznad interesa Države Božje nije državništvo koje se može smatrati dobrim i nije na liniji opstanka države i naroda, jer opstanak mora biti shvaćen kao opstanak u vječnom životu, a ne opstanak u ograničenom pozemljarskom životarenju.

Prema tome, i država s pripadnim državništvom kao i cjelokupno kršćansko društvo moraju smatrati Krista za svoju glavu jer nije smisao u tome da samo Crkva smatra Krista svojom glavom i vođom. S vladavinom Krista Kralja moraju povezivati svoju vlast i svoju službu ne samo svećenici nego i vladari, kao i svi ostali nezavisni društveni djelatnici u koje kao posebna "sorta" spadaju proroci. Krist nam u Evanđelju kaže: *"Dana mi je sva vlast na nebu i na zemlji!"* (Mt 28, 18). Time je nepobitno određeno da nezakonitom i bez snage postaje ona vlast koja sebe odvaja od izvora svake vlasti. Obmanjuje sebe onaj narod koji misli da može odbaciti teokratsku državu i prosperirati pod nekim pozemljarskim silnikom koji im zbog svoje moći i bogatstva izgleda kao netko od koga se može umilostiviti neke sitne vremenite probitke. Priklanjanjem prividnoj moći pozemljarskih silnika odbacuje se Krista na isti način kako je svjetina (demokratski!) izabrala izvikujući: *"Mi nemamo kralja osim cara!"* (Iv 19, 15). Isto, ili još i više, vrijedi za sve državne službenike, za one koji odlučuju o državništvu koje se ima provoditi – ma tko oni bili – i koji poput Pilata peru ruke, licemjerno proglašavajući "slobodnu Crkvu u slobodnoj državi". Sam je sebe osudio onaj prorok, učitelj ili vođa naroda koji, umjesto da bezuvjetno slijedi Krista i njegov primjer, samovoljno sebi prisvaja navodnu važnost i grabi vlast za sebe i u ljudsko ime, razbojnički si utvarajući kako će postati jednak Kristu već samim time što si je osigurao klicanje gomile. Niti je Baraba postao išta boljim i imalo sličnijim Kristu time što ga je gomila izabrala, pa tako ni novodobni izabranici gomile ne dobivaju samim izborom. Da bi izokrenuo ovu istinu cijeli se demokratski sustav svim silama upire upravo u tome da afirmira princip koji bi se slobodno mogao nazvati "Barabinim principom" i gdje se gomili daje legitimitet da odlučuje nezavisno od i suprotno od Krista.

Sklonost svjetine da se prikloni cezarima svijeta dolazi od odsustva spoznaje o diferencijaciji vlasti od moći. Cezari – prošli, sadašnji i budući – imaju moć, ali nemaju vlast, za koju smo doznali da je sva Kristova. Nije ovdje težište na postojećoj svemoći Božjoj, nego na Bogočovjeku koji je postao svevlastan. Svemoći Božjoj potčinjena je sva priroda, a vlasti je potčinjena volja čovječja. Vlast je ovdje moć

koja ima utemeljenje na pravu. Kristu je dana svaka vlast zato što Njemu jedinome pripada i svako pravo. Pravo se utvrđuje zaslugom, a zasluga pripada samo i jedino Bogočovjeku. Zasluga Bogočovjekova proizlazi iz toga što Bog u sebi samome sadrži sve dobro bez mogućnosti izbora, dok čovjek bira između dobra i zla, a kako nema dobro u sebi, ostvaruje tuđe dobro, ne neko svoje vlastito dobro. Jednako tako ni u poslušnosti čovjekovoj nema punine zasluge, jer je poslušnost stečevina, pa jedino Bogočovjek, koji u sebi ima život i istodobno dobrovoljno izlaže svoju dušu za svijet, ispunjava uvjete za pripisivanje stvarne zasluge. Kristova je poslušnost neprocjenjiva jer nije iskazana kao njegova stečevina, nego kao stradanje i žrtva te jedino On može biti istinski nekoristoljubivo poslušan i po tome imati stvarnu zaslugu, steći sva prava i svu vlast. Ljudski vladari koriste vlast samo kao sudionici u Kristovoj vlasti i njihova nezaobilazna poslušnost od nižega prema višemu samo je uvjet tog sudioništva ili općenja s jedinim istinskim gospodarom, a nikako nije vlastiti izvor zasluga i prava.

Ovdje vrijedi točno navesti Vladimira Solovjova koji o ovome odnosu vlasti ljudske prema vlasti Kristovoj govori: *"Stoga je prijeko potrebno, što je svrha poslušnosti koju iziskuje vlast, da se ne zaustavlja ni na kojem ljudskom dijelu nego da neprekinuto teče prema samom Kristu u kojemu punoća vlasti proistječe iz punoće poslušnosti. Pokoravanje, pak, bilo kojem ljudskom biću kao takvom, ponižavajuće je robovanje, a traženje takve pokornosti je tiranija. Istinska vlast je sjedinjenje Božje jakosti s ljudskom slobodom i, u skladu s tim, prvotno pripada samo Bogočovjeku i samo od njega može biti dobivena. ... Do Krista, čovjek je živio isključivo na zemlji s nejasnim mislima o istini i mutnim stremljenjem prema nevidljivu Bogu. Istina je bila bez snage, a zemaljska sila, u religiji i u životu naroda, nije odgovarala istini i bila je izopačena. Tobožnje nijekanje zemaljskoga života (na primjer, u budizmu) još nije otkrivalo novi, bolji život. Zemlja se, pritisnuta sa sobom, probijala k nebesima, ali ih nije dosezala i nije ih mogla doseći vlastitim snagama. Kad je božansko svjetlo u Kristu samo sišlo na zemlju i sjedinilo sa sobom čisto zemaljsko biće, tada je nebeska istina postala vlast na zemlji i zemaljska je vlast zadobila svoju istinsku osnovu. Preko toga susreta nebeskoga sa zemaljskim, Krist dobiva vlast i na nebesima, budući tamo vlast može postojati samo u odnosu prema zemaljskom svijetu. Jer, kako se nebesa sastoje iz bića koja prebivaju u istini, koja žive u Bogu i promatraju Ga, oni po sebi nemaju potrebe za Kristovom vlasti: On je za njih istina, a ne vlast... Nebeska bića služe Kristu u Njegovu djelu spasenja zemaljskih bića i uređenja zemaljskoga svijeta, a kako putevi toga spasenja i uređivanja nisu sasvim vidljivi tim nebeskim pomoćnicima i suradnicima Kristovim (jer im je zemaljska strana toga djela skrivena), stoga se oni pokoravaju Kristu kao vlasti, ali ne zbog sebe, nego zbog onih kojima služe. Na zemlji, pak, ma da se Bogočovjek i objavio kao istina, dok ta istina nije postala sav život onima koje se spasava, dok svi ne budemo dorasli punini zrelosti Kristove, dok se Bogočovjek ne sjedini s nama u stalnom i očiglednom općenju, do tada smo se dužni potčinjavati njemu, ne samo zbog duhovnog spoznavanja istine (jer je naše spoznavanje krajnje nepotpuno), nego u načelu još i zato jer vjerujemo u njegovu najvišu vlast. Na nebesima je Krist ponajprije istina, a tek potom vlast. U našem pak zemaljskom svijetu Krist se isprva javlja kao vlast, a potom se shvaća kao istina (tako je bilo čak i u obraćenju apostola Pavla). Taj u koga mi vjerujemo za nas je, prije svega, najviši autoritet: poslušnost prije razumijevanja. Da bi se dosegao vrh slobodnoga savršenstva nužno je proći dolinu poniznosti... Stoga nije ponižavajuće za nas, nego samo neminovno, ići k slobodi podčinjavajući se, ka savršenstvu poslušnošću i najprije prihvatiti božanstvo voljom kao autoritet, da bi smo ga potom razmjeli umom kao istinu. Do Krista je ljudski um imao prvenstveno i djelatno značenje: on je morao iz sebe stremiti božanskoj istini i tražiti je. No sada, nakon stvarnog pojavljivanja istine glavna zadaća više nije u tome da se ostvaruje istina; ne u tome da se od sebe ide prema nebeskom cilju zemaljskim putovima zabluda, nego u tome da se prihvati zemaljsko Otkrivenje nebeske istine u njenoj živoj jasnosti, te polazeći od toga Otkrivenja putovima koje ona objavljuje ide prema potpunom ostvarenju obznanjene istine u nama samima i u cijelome svijetu... Živo jedinstvo božanstva i čovještva pojavilo se kao činjenica i time je stvoren neupitni oslonac u našemu umu; to bogočovječje jedinstvo u licu Krista dobilo je svu nebesku i zemaljsku vlast i time je stvorena neupitna osnova za naše praktične djelatnosti."* (V. Solovjov: "Povijest i budućnost teokracije").

Ovdje se može samo malo nadovezati i reći da je ovime neupitno pokazana i dokazana kristološka osnova dobrog državništva, pa ako hrvatski narod želi život, ukoliko teži svojem opstanku kao i opstanku svoje države, nema drugog puta nego puta koji je u znaku križa. Također je vidljivo da nebeskoj zakonitosti treba čovjek kao stvarni predmet djelovanja, ali i ovdašnja zemaljska zakonitost potrebuje nebeska načela u osnovi svojih djelovanja kao i pravu djelatnu jakost. To proizlazi iz nebeske istinske

osnove i suštine svega što se događa na zemlji. Na nebu je uzrok, ovdje su posljedice, tamo je suština stvari, ovdje je njihova pojavnost, tamo je izvorno tijelo bića, a ovdje samo njihove sjene. Stoga ovo naše zemaljsko ja, kao sjena nebeskog bića, teži prema lažnoj samodostatnosti i odvojenosti te u toj težnji izvrće prirodni poredak i buni se protiv istine. Tek svojoj pojavom Krist unosi istinu u kraljevstvo buntovnih sjena i uspostavlja jednovlašće na nebu i zemlji. Razlika ostaje, ali nema više neograničenih podjela i opreka, jer jednome pripada sva vlast, jednome koga upoznaše nebo i zemlja. Stoga, posluša li Hrvatska Riječ što život znači kao što poslušaše apostoli, nestat će sjene pozemljarskih careva i pobjeda je naša.

Iako se ovdje sve prvenstveno referira na državništvo koje je državništvo hrvatske države, jasno je da kada se teokracija nameće kao spasonosna po Hrvatsku i Hrvate, to nipošto ne isključuje ostale narode. Hrvatska je ovdje ishodište iz prije objašnjenog načela sadržanog u potrebi za popravljanjem i izmjenom najprije sebe, a potom kroz izmjenjenog sebe ići mijenjati druge. Ideja teokracije jedino i može biti smislena ukoliko je postavljena s ciljem u globalnom odjelotvorenju, pa tako sve narode treba uvesti u teokraciju. To se i misli kada je pisano: *"Pođite dakle i učinite mojim učenicima sve narode."* (Mt 28, 19). Nijedan narod nije u ovome poslanju isključen, niti je ijedan povlašten. Razvoj teokracije prema svenarodnoj punini ide od prvenstvenog djelovanja unutar izabranog naroda židovskog, od teokratskog prilagođavanja jednom narodu, prema jednoj teokraciji kojoj su prilagođeni svi narodi. Istovremeno, nisu tu poništene razlike i posebnosti među narodima, jer je rečeno "sve narode". Ne šalje Krist svoje apostole bezličnoj ljudskoj gomili, izmješanom ljudstvu u multi-kulti loncu za taljenje, nego svim narodima svijeta u njihovom identitetu koji ih čini nacijama. Ali, time što su apostoli poslani svim narodima poništava se bilo kakav nacionalizam koji nije u ljubavi i bazira se na tome da se bilo koji narod od bili kojeg naroda isključuje. Ne smije biti "isključivanja naroda po narodu", kao što ne smije biti "eksploatacije čovjeka po čovjeku". I u ovakav kontekst ljubavi se treba umetnuti svaki nacionalizam, a ovdje se radi o promišljanju državništva u sklopu hrvatskog nacionalizma.

Solovjov o teokraciji dalje kaže: *"Ako je teokracija u svojoj biti spoj božanskog i čovječjeg načela (u praktičnom životu čovječanstva), onda se potpuna organizacija određuje trojako: 1) djelovanjem vladajućega božanskog načela, u odnosu prema kojemu ljudsko poprima potpuno potčinjen i pasivan položaj (vlast svećenička, koja predstavlja božanski element u teokraciji); 2) djelovanje slobodnog čovječjeg načela (u teokraciji predstavljenog građanskom, državnom ili svjetovnom vlašću); 3) jedinstveno (bogočovječje) djelovanje obaju tih načela iznutra međusobno sjedinjenih (u slobodnoj društvenoj vlasti, koja u teokraciji pripada najboljim ljudima, istinskim izabranicima ili prorocima). Ako je zadaća teokracije u tome da privede ljude svrsi Božjoj ne narušavajući njihovu ljudsku slobodu, onda je nužno računati na tri djelatna elementa teokracije, od kojih prvi predstavlja svrhu Božju (svećenstvo), drugi slobodu čovječanstva (svjetovna vlast) i treći unutarnji spoj prvoga i drugoga (proroštvo)."* (V. Solovjov: "Povijest i budućnost teokracije").

Ovdje je vidljiva sva složenost koja karakterizira teokraciju u smislu da se usprkos jasnoj razdiobi sve međusobno prožima i podupire tako da ništa ne može opstati izdvojeno samo za sebe, bez oslonca na druge elemente.

Stoga, možda bi najprikladniji simbolički prikaz teokracije bio istovjetan pleteru, a to opet povlači nove asocijacije na providosnost koja je Hrvatima dala pleter kao jedan iskonski identitetski simbol, čak još iz razdoblja najranije etnogeneze hrvatskog bića, a koja seže duboko u pretkršćansko vrijeme. Neka ovo referiranje na pleter bude prikladan simbolički kraj ovog poglavlja u kojem se pokušalo razmatrati neizostavnost Krista iz svega što čovjek čini i teokraciji kao društvenom uređenju koje slijedi ovo neoborivo nebesko načelo.

3. Posljednji sud i kraj povijesti

Ne pitaj zašto su negdašnja vremena bila bolja od ovih, jer to nije mudro pitanje.
(Propovijednik 7, 10)

Jahve je gospodar budućnosti

Sjetite se toga i budite ljudi, uzmite to k srcu, otpadnici, sjetite se prošlosti pradavne:
ja sam Bog i nema drugoga; Bog, nitko mi sličan nije!
Onaj sam koji od početka svršetak otkriva i unaprijed javlja što još se nije zbilo!
Ja kažem: Odluka će se moja ispuniti, izvršit ću sve što mi je po volji.
(Izaija 46, 8-10)

Polazeći od povijesti koja je pravocrtna i živa (organska) zbog Božje intervencije u svakom vremenu i na svakom mjestu dolazi se do prikladnog sagledavanja vlastitog odnosa prema tako određenom povijesnom tijeku. Sve se u povijesti dešava po Božjem dopuštenju i kao takvu povijest treba gledati, analizirati i anticipirati. Neprihvatljiva je neka kružna, ali i sekularna linearna povijest koja je izvedena jedino ljudskom intervencijom, tj. kao da je čovjek potpuno sam prisutan u povijesti i ništa ga ne nadvisuje. Čovjeku se od strane podzemlja sugerira da kao jedini djelatnik unutar povijesnog "progresa", a koji se neodređeno projicira u vječnu budućnost, ima sposobnost vlastitog samooslobađanja od svih bremena koje povijest neosporno ima, jer to čak ni sekularni apostoli ne odriču. Problem je u tome što takav odabir razriješenja povijesnog bremena kroz put u imaginarni progres, postaje putem u sami pakao. Ovdje je ponajprije riječ o primjerenom odnosu prema riješenju same povijesti, odnosno, da bi se po čovjeka uspješno riješio zadatak povijesti koji je nerazdvojiv od prirode vremena. Ono što je potrebno jest promijeniti poziciju povijesnog pogleda od pokušaja razriješenja kroz zahvaćanje u periodično, prema usmjerenosti riješenju povijesti gledajući njezin završetak. Ovime se izlazi van granica povijesti i ulazi u područje nadpovijesnih sila, a Isus Krist predstavlja poveznicu između ove dvije stvarnosti. Ovdje se posebno usredotočujemo na završetak povijesti, taj novi nebeski događaj u zemaljskom i fenomenalnom kroz izvjesnost buduće pojave Kristove. Temeljna ideja koja prožima cijelu matafiziku povijesti i koja je nužnost za svaku metafiziku povijesti sadržana je ideji o neizbježnosti kraja povijesti.

Ipak, u vezi sa spoznajom o kraju povijesti koja svoj vrhunac ostvaruje ponovnim Kristovim dolaskom, posebno je zanimljivo gledanje na ulogu Antikrista (anti-Mesije) u svemu tome. U biti, svako očekivanje Krista i pokušaj dešifriranja znakova vremena usko je povezan sa problematikom Antikrista u smislu da je kroz antikristovski duh svijeta jedino moguće nešto naslutiti o tome koliko je blizu Kristov trijumfalni povratak. Kažem naslutiti, jer nije nam dano da znamo točno vrijeme Kristova povratka, ali nam je svima dano da očitavamo znakove vremena i po tim znakovima, osim što osjećamo intuicijom, ujedno i zaključujemo o duhu vremena. Antikrist u tom smislu predstavlja iskonski problem metafizike povijesti i zato razmatranjem antikristovskog misterija bolje spoznajemo znakove svojeg vremena. Antikrist je pojava koja nadilazi sve prethodno ili staro zlo, ono koje predstavlja naslijeđe prvotnog stadija ljudske povijesti, već predstavlja novo zlo, zlo vremena koje dolazi i koje će biti strašnije od zla prošlosti. Kada se ovo shvati moguće je vidjeti koliko je velika zabluda čovječanstva u pouzdavanju u scientološko-tehnološki razvitak, pouzdavanju u tzv. napredak ili progres. Povijest nipošto nije neki nužan progres prema boljemu, već je povijest događaj slobode, a to onda znači da uvijek može biti slobodni odabir dobra, kao i zla. Zato čovječanstvo samo sebe teško vara, ali podupiru ga u toj zabludi posve svjesni svojih čina i zakulisni upravitelji čovječanstva, tako da misli kako kroz uzdignuće u ovladavanju znanošću i tehnologijom istovremeno (tzv. "napretkom") dolazi do opadanja u mogućnosti da zlo ovlada čovjekom, tj. čovječanstvom. Kao da je jedno u ikakvoj ovisnosti o drugome? Kao da zlo nije izvan dosega ljudskih igračaka pod vidom tehnologije i od Boga odmetnutog ljudskog umovanja pod vidom znanosti? Kao da je svijet zla moguće izbrisati jednim velikim nuklearnim udarom? A upravo tako razmišlja moderni čovjek koji se otuđio od duhovne stvarnosti, stoga sve svodi na razinu materijalnog zbivanja, pa u skladu sa tim svoju materijalnu moć smatra dovoljnom da bi ga zaštitila od

iracionalnih djelovanja koja dolaze iz vanmaterijalne onostranosti. Iz razloga ovog ljudskog samozavaravanja u onome što dolazi predstoji jedna do sada nečuvena borba dobra i zla, Boga i đavola, svjetlosti i tame. Sam smisao povijesti sastoji se u razotkrivanju djelovanja tih suprostavljenih načela, u njihovom protivništvu i u njihovom neizbježnom tragičnom srazu na kraju povijesti. U ovom sudaru dobra sa zlim ne treba vidjeti besmisao povijesti ili na neki drugi način izgubiti vjeru zbog toga što po Objavi kao kršćani znamo da će kroz povijest samo rasti ne samo dobro nego i zlo, ne samo kršćanska nego i antikršćanska načela. O tome jasno govore proročanstva, a to samo potvrđuje istinitost kršćanskog znanja o kraju povijesti. Uopće, povijest može imati pozitivan smisao samo u slučaju ako se okonča. Sva metafizika povijesti neminovno vodi ka svjesti o neizbježnosti kraja povijesti. I suprotno, kada bi povijest bila beskonačan proces, tek bi tada ona bila besmislena – ne bi se dovršila, otprilike kao što je besmislena svaka drama koja nema svoje dovršenje.

Zato i uloga i mjesto Antikrista ima svoj puni smisao u dovršenju povijesti i zaključenju cijele ljudske drame. Sveto pismo daje nam sva potrebna uputstva kako da se za taj kraj pripremimo i kako da sami budemo aktivni akteri drame, ali na način da i sami, kao ljudska bića, ostanemo unutar pozitivnog smisla povijesti. Kako da svoj život učinimo smislenim do kraja povijesti i da tu smislenost prebacimo u nadvremenost. Tako u starozavjetnom dijelu, unutar židovstva, imamo mnogo prije Danijela jedno prošireno očekivanje velikog, sveopćeg otpada od Boga u poslijednjim vremenima, ali ta stara židovska literatura ne zna za pojavu jednog osobnog Antikrista. Iz novozavjetnih tekstova da se zaključiti da su pojedinci suprostavljeni Kristu svi redom antikristi i da je duh svijeta koji se protivi Kristu antikristovski duh. Ipak, u nekim se tekstovima izričito misli na posebnog, uosobljenog Antikrista, koji se pojavljuje u posljednjim događajima i kojemu su svi prijašnji antikristi samo preteče koje mu kroz povijest oslobađaju put po jednom nadljudskom principjelnom djelovanju kroz zavedene ljude.

Iz novozavjetnih tekstova slijedi da će prije Antikristova dolaska porasti zlo, i to konkretno u otpadu od vjere. To se da zaključiti iz riječi Kristovih: *"Ali kad Sin Čovječji dođe, hoće li naći vjere na zemlji?"* (Lk 18, 8), a i u samom Otkrivenju se da očitati kako će na kraju doći do velikog otpada. Snage podzemlja, demoni ili Sotona osobno, koji i inače djeluju kroz svu ljudsku povijest, u tim završnim događajima bivaju toliko angažirane, toliko aktivno uključene, da se s imalo dobre volje i otvorenosti duha prema uzvišenom mogu relativno lako prepoznati. Ipak, usprkos sve lakoće prepoznavanja demonskih sila svakome tko ima makar i mrvu vjere u sebi, ljudi ostaju zasljepljeni do te mjere da svojevoljno pristupaju silama tame. Antikrist, kao nitko prije nadahnut zlim duhom, zavest će ljude i narode lažnim naukovanjem te ih podložiti svojoj troipolgodišnjoj vladavini na globalnoj razini. Antikrist će ljude pridobivati raznim čudima, davanjem kruha i darivanjem moći, a ono što će zauzvrat tražiti biti će "samo" jedno: da ga se prizna za božanstvo. Kršćane, one koji će to uistinu biti, progoniti će se nezapamćenim progonima, a te snage zla u tom razdoblju imaju toliku snagu da je kršćanski ostatak prema njima nemoćan na razini svjetovnosti i stoga se taj ostatak spašava izravnom Božjom intervencijom koja se pokazuje nužnom za uništenje poraslog zla u posljednjim vremenima. Time što se očituje nužnost za direktnom Božjom zaštitom, vjernom stadu pokazuje kako se u razdoblju najvećeg trijumfalizma zla jedino oni koji se u potpunosti predaju Božjem zahvatu uspijevaju održati izvan dosega Antikrista i njegove zemaljske moći. U svakom slučaju jasna je konačna Božja pobjeda. Antikristovska politička vlast i sukladna duhovna moć bivaju zauvijek uništeni. To je ona nedvojbena i svakako najvažnija poruka Otkrivenja.

Svatko tko se ozbiljnije bavi promišljanjem teologije povijesti ne može a da ne zapazi kako su u našem vremenu nazočni mnogi najavljeni znakovi koji prethode pojavi Antikrista. Židovi i oni koji se ubrajaju kao kršćanska većina, kršćani samo po statističkom izjašnjavanju (kao npr. 90% statističkih katolika u Hrvatskoj), nisu prihvatili Kristovu nauku, tako da i jedni i drugi, svaki na svoj način, očekuju lažnog mesiju. Ili barem imaju oslobođeno mjesto unutar svojeg duha u koje će lažni mesija lukavo uskočiti jednom kada se pojavi među ljudima. Taj lažni mesija je Antikrist, bezbožnik, kojega židovske i parakršćanske mase očekuju da im ostvari umišljeni im zemaljski raj. Svakako da su u svijetu sazreli uvjeti za dolazak lažnog mesije jer je tehnološki napredak povezao kontinente tako da omogućava ostvarivanje univerzalnog carstva zla. Možemo također svjedočiti sve moguće oblike otpadništva od vjere, a to je ono najvažnije što je traženo prije dolaska čovjeka grijeha. Moderni čovjek je kroz cijeli izgrađeni sustav, i to pomno promišljen sustav uzdizanja grijeha, postao toliko izmanipuliran od zakulisnih

sila zla da je ostao bez vlastite osobnosti u odnosu na bližnje i postao plodnim tlom za prihvat pseudoreligije univerzalnih pretenzija. Kako će se ta pseudoreligija nazivati, da li new-age, scientologija, sai-babizam, univerzalizam ili globalizam potpuno je svejedno – tu se radi o nebitnom detalju kojim se ne treba opterećivati jer je ionako antikristovsko sve ono što nije kristološko. Kako je i Gospodin naučavao: *"Tko nije sa mnom, protiv mene je, i tko ne sabire sa mnom, rasipa."* (Mt 12, 30). Ovdje je sada bitnije usredotočiti se na ovo posve konkretno vrijeme u kojemu trenutno živimo i kroz aktualna zbivanja pokušati dokučiti eventualne mogućnosti koje se otvaraju Antikristu za njegov iznenadni nastup. Posebno je zanimljivo razmatrati kako će to Antikrist biti toliko uspješan u zavođenju da će čak i uspjeti u obmani nekih koji se imenuju izabranima, a kada je to postigao, onda uistinu nema problema sa ostatkom "vjernika". O tome kako prijeti opasnost od Antikrista i za izabranike govore nam slijedeće riječi: *"Ako vam tada tko rekne: 'Gle, evo Krista!' ili: 'Eno ga!' - ne povjerujte! Ustat će, doista, lažni kristi i lažni proroci i iznijeti znamenja velika i čudesa da, bude li moguće, zavedu i izabrane."* (Mt 24, 23-24). Tu se sada treba zapitati što je najvjerovatnija metoda kojom bi bilo moguće zavesti i one koji su izabrani? Jedan odgovor se ovdje skoro sam od sebe nameće, a to je da samo kroz jednu genijalnu imitaciju kršćanstva, kroz genijalnu imitaciju Krista, može se postići da mnogi povjeruju velikom zavodniku. Stavljeno u kontekst našeg trenutnog povijesnog momenta, sukladno dolazi spoznaja da bi budući Antikrist lako mogao svoj uspon, svoju "karijeru", graditi isključivo na platformi obnove danas toliko posrnulog kršćanskog svjetonazora. Štoviše, Antikrist će se sam i uz prikladnu podršku svojih pomagača, postaviti kao radikalni kršćanski fundamentalist koji će znati sve primjereno ubaciti u jednako tako isplaniran sukob kršćanstva sa islamom, a koji je potpuno isfabriciran od sekularnog Zapada kojim upravljaju judeo-masonski moćnici sa svojim antikristovskim duhom, sa svojim otvorenim klanjanjem Sotoni na najvišim stupnjevima inicijacije. Kroz produkciju sukoba i cijelog globalnog rata, istovremeno se upravo (nekada) kršćanski Zapad dovodi u stanje koje će biti porazno u smislu očiglednosti gubitka tog iz duboke tajnosti kontroliranog rata. Tada, kada nastane panika i opća pomutnja među zapadnjacima, kada se uvidi da je islam kroz ustrajanje na svojim vrijednotama štovanja jednoga Boga nadvladao bezbožni Zapad, upravo tada nastupa idealno vrijeme za lažnog mesiju koji će se prikazati kao zagovornik jednoga Boga, i to na površini kršćanskog Boga, ali i kao Njegov osobni poslanik. Štoviše, kada postigne "uspjeh" u obuzdavanju nadirućeg islamskog "Hanibala pred vratima", tada kao veliki spasitelj Zapada, kao čuvar iskonskih kršćanskih vrijednosti na osnovu kojih će i postići obnovu Zapada i obranu od islamske najezde, Antikrist će na vrlo suptilan način od sebe stvoriti božanstvo u očima cijeloga svijeta. Također je vrlo pogodno za cijeli ovaj hipotetski scenarij spoznati mjesto i ulogu židovstva sa cionizmom kao velikom obmanom ponajviše samih Židova. To je stoga što se kroz veliki rat sa muslimanskim svijetom istovremeno daje mogućnost za velika razaranja u sklopu kojih se u ratnom vihoru "slučajno" uništava i džamija sagrađena na Brdu hrama. Time se po okončanju rata kroz djelovanje "velikog mirotvorca" otvara mogućnost za izgradnju trećeg hrama, a to je ono što se već uvelike priprema kroz djelovanje raznih organizacija poput tzv. kršćanskih cionista koji organizirano prikupljaju novac za ponovnu izgradnju jeruzalemskog hrama na mjestu sadašnje džamije koju otvoreno najavljuju srušiti. I nije ovdje značaj spomenutih kršćanskih cionista u novčanom prikupljanju, jer novac je ovdje od minornog značenja, nego je bitno njihovo djelovanje na afirmiranju same ideje o obnovi Hrama, te kada se jednom otvori praktična mogućnost za izgradnju, najednom se ispostavlja da postoji netko tko se kroz sami vremenski kontinuitet u svojim zahtijevima, bez obzira koliko apsurdni bili, postavlja kao legitimnim svjetskim čimbenikom. To je na tragu poznate sintagme o laži koja se upornim ponavljanjem pretvara u istinu, pa tako u ovom slučaju jedna provokacija rata, kakva je ova ideja o trećem hramu, nakon svoje vremenske postojanosti lako postaje mirotvorstvom sa plemenitom nakanom.

Ostvarenje ovog plana koji je usko povezan s jeruzalemskim hramom definitivno potvrđuje istinitost Pavlove poruke o Antikristu, a kad se to dogodi znat će se da je počeo svršetak o kojem svjedoči Sveto Pismo. Sve ovo viđenje mogućeg nastupa Antikrista, najkraće opisano svodi se na upozorenje da antikršćanske sile vrlo suptilno i u detaljima programirano namjeravaju iskoristiti zbivanja koja svijet doživljava izuzetno traumatično, i u sklopu tog iskustva gdje četiri jahača rade svoj "posao" te teško ispaćeni svijet zaziva spasenje, dolazi do doslovne otmice spasiteljskog Božjeg zahvata od strane Antikrista osobno, onoga koji predstavlja vrhunskog uzurpatora božanskih atributa. To predstavlja vrhunac od kojega se nadalje broji ono prorokovano vrijeme dano Antikristu da ispuni svoju povijesnu zadaću.
Svemu ovome ide u prilog činjenica da većina pripadnika ljudskih masa, već po svojoj pasivnoj naravi

nema ni sposobnosti da shvati kako se pretvaraju u bezvoljno roblje, a ni snage tome se suprostaviti jednom kada to možda shvate, makar i pod pritiskom materijalne zbilje. Tada je, nažalost, već prekasno. Kao što je medvjedu prekasno spoznati iskopanu mu zamku jednom kada u nju upadne. Pastiri koji su zaduženi da paze svoje stado od vučjih pretenzija na ovome ispitu pokazuju svoju pravu vrijednost te je i dan danas u samoj Hrvatskoj lako vidljivo koji su pastiri zanemarili stado i okrenuli se udovoljavanju svjetskih i domaćih vukova, a koji su vjerni skrbnici povjerene im pastve. Naime, oni koje hvale moćnici, a koji uza svu imaju i onu presudnu moć modernog vremena – medije, ti neka najprije sami sebe preispitaju i postave si prioritete. Neka vide da pohvala i odobravanje koje dolazi iz svijeta ispunjenog antikristovskim duhom nikome ne želi dobro, pa ni njima samima, te neka se preobrate dok je još vrijeme. Jer, dok ne dođe povijest do svoga kraja, nikada za nikoga nije kasno za preobraćenje i promjenu tabora. Ali, i to treba uvijek imati na umu, ta promjena tabora ide u oba smjera, pa oni koji su trenutno na kristološkoj strani ne smiju sebi dopustiti opuštanje i spuštanje garda, boksačkim terminima govoreno, jer samo jedan snažan udarac može ih trajno sunovratiti na zemlju. Stoga, pastiri Božji moraju biti svjesni da djeluju na način da ne odstupaju od kraljevstva Božjeg kao suštine Crkve, ali istovremeno Crkva je ta koja predstavlja oblik kraljevstva Božjeg. Uvijek je moguća pripadnost obliku sa istodobnom nepripadnošću suštini i u taj procijep žestoko udaraju zlodusi znajući da udaljavenjem jednog od drugog čovjeku čine štetu. Potpuno usklađenje suštine i oblika, kraljevstva Božjeg s Crkvom, događa se na kraju vremenskog toka, onda kada se suprostavljena načela dovedu do vlastite konačnosti, do svojega krajnjeg i potpuno čistog izraza te u njemu pokažu svoj stvarni značaj. Dok se to ne zbije možemo biti uvjereni samo u to kako sve zavodljivosti i bezakonja koja se dešavaju usred vidljivog kraljevstva Božjeg ne proizlaze iz nutrine koja je samo dobro, kao niti iz vanjštine koja je izraz tog istog dobra, nego iz drugoga, dobru suprostavljenog načela zla, ono što se naziva đavolskim ili sotonskim djelovanjem. Uzrok zbog kojeg se sinovi neba i sinovi podzemlja iznutra međusobno razlikuju, a do potpunog kraja vremena neće biti očigledno razdvojeni, jest u tome što ni njihova unutarnja razlika nije bezgranična. Nema potpunih sinova neba, kao što nema ni potpunih sinova podzemlja. I đavao i Svevišnji siju svaki svoje sjeme po cijeloj njivi i u sve ljude bez iznimke, i dok sjeme ne izraste svaki čovjek pripada objema stranama bez nepremostive razlike. Kako je prije istaknuto, dok Riječ potpuno ne ovlada čovjekom, dok se ne ostvari u njemu i kroz njega, do tada on još nije potpuno sin kraljevstva i može se odmetnuti u neprijatelja Božjeg. I obratno, sjeme zloga nije posve plod neprijateljev i njemu je moguće svrstavanje uz kraljevstvo Božje. Također, ako je eventualno neki čovjek i osuđen na propast, u njemu prisutna Riječ Božja može biti od koristi, ako ne za njega, onda barem za druge. Poanta je u tome da se u čovjeku ne može pojaviti apsolutna laž, čisto ili bezgranično zlo. Ako iz nijednog drugog razloga, onda stoga što i najgori đavolji sluga koji zavodi i stvara bezakonje nije u mogućnosti to činiti ukoliko propovijeda čistu laž, promovira javno zlo. Iz tog posve praktičnog razloga uvijek se miješa laž sa istinom te se zlo prikazuje pod izgledom dobra, pa ako na neke ljude djeluje ona zla suština pripadnih djela i riječi, na druge ljude to ne djeluje i oni prihvaćaju samo ono što prepoznaju dobrim. Budući sinovi kraljevstva Božjeg jesu oni koji iz zavodljivih riječi preuzimaju ono istinito i nadograđuju ga na korist svoju i svojih bližnjih.

Solovjev na ovu temu izričito navodi slijedeću misao: *"Dakle, prispodoba o kukolju uči nas sljedećim istinama o kraljevstvu Božjem: 1) do kraja svijeta nema savršenih sinova kraljevstva niti sinova neprijatelja, nema bezuvjetne podjele i nepremostive granice između jednih i drugih; 2) oba suprostavljena načela (kraljevstva i neprijatelja) ne nalaze se čisti i neograničeni u našem svijetu nego izvan njegovih granica, a u nama je samo smjesa obaju načela; 3) do kraja svijeta kraljevstvo Božje nije nešto savršeno i potpuno, nego samo pripremno, koje teži svršetku i savršenstvu."* (V. Solovjev: "Povijest i budućnost teokracije").

Prema tome, znajući da kraljevstvo Božje ima tvarni (objektivni) i vidljivi oblik znamo da je u skladu s tim moguća pripadnost samo vanjštinom, ne sudjelujući u njegovoj suštini. No istovremeno, kao potrebna jedinstvenost, kraljevstvo Božje sadrži i potrebni istinski kriterij za razlikovanje istinskih sinova od onih koji se takvima prikazuju, a vidljiva primjena tih kriterija biti će ostvarena na kraju vremena. Tada kada sazriju sva djela, kada se otkriju sve misli i pokažu sve osobine, o čemu govori Evanđelje: *"Nadalje, kraljevstvo je nebesko kao kad mreža bačena u more zahvati svakovrsne ribe. Kad se napuni, izvuku je na obalu, sjednu i skupe dobre u posude, a loše izbace. Tako će biti na svršetku svijeta. Izići će anđeli, odijeliti zle od pravednih i baciti ih u peć ognjenu, gdje će biti plač i škrgut zubi."* (Mt 13, 47-50).

Ovdje je kraljevstvo Božje onaj dobar ulov, a ribarska mreža, koja do kraja vremena sadrži u sebi i dobro i zlo, je vidljiva Crkva, onaj tvarni oblik kraljevstva Božjeg.

Ovdje se po naravi stvari neizostavno dolazi i do potrebe dubljeg promišljanja problematike drugog Kristovog dolaska koju se nadograđuje na promišljanje o Antikristu i antikristovskom duhu kao najboljim znacima vremena, jer je jedno s drugim nerazdvojivo povezano. Kod ovoga pitanja bitno je rasčistiti stvari jer je upravo u svrhu pomućenja pameti plasiran cijeli niz lažnih naukovanja o Kristovom ponovnom dolasku. Ipak, jedno je tu sigurno: da za sve one koji su zaraženi lažnim naukama Kristov drugi dolazak nije sukladan onome kojega očekuju kršćani.

Kada se ulazi u pitanja drugog dolaska Kristovog od iznimnog je značenja najprije pravilno spoznati ono što je prva posljedica dolaska: posljednji sud u kojemu Krist sudi žive i mrtve. Poslijednji sud je ona činjenica kojom se definira naša neizostavna odgovornost za sva naša zemaljska djela, ali i poslijednji čin uglavljen u povijest kakvu poznajemo. Posljednji sud predstavlja poslijednji čin i za svakog pojedinog čovjeka posljednje prebivanje unutar vremenskog tijeka, a nakon tog čina zakoračuje se u vječnost, u drugu vremensku dimenziju od ove trenutne i nadasve smrtonosne. Posljednjim sudom biva određen samo jedan maleni završni detalj, a to je gdje se vječnost ima provesti: gledajući Božje lice ili trajno odvojen od ovog blaženstva, boraveći trajno tamo gdje je plač i škrgut zubi. Odnosno, na posljednjem sudu radi se točno onako kako je i napisano: *Jer svima nam se pojaviti pred sudištem Kristovim da svaki dobije što je kroz tijelo zaradio, bilo dobro, bilo zlo.* (2Kor 5, 10).

Važnost pravilnog spoznavanja je u tome što se upravo ovo Kristovo suđenje namjerno želi omalovažiti i to ide čak do te mjere da se, ili potpuno osporava suđenje živih i mrtvih, ili se taj sud pretvara u besmislicu kroz tezu da će Isus svima oprostiti na kraju vremena zato jer je njegovo milosrđe bezgranično. Odgovornost je jasno potvrđena kroz najavu poslijednjeg suda u kojem za svoje postupke svatko biva pravedno osuđen. Ne može se nikakvom mentalnom kombinatorikom smisleno izvući iz činjenice da Isus i apostoli navješćuju poslijednji sud, da opominju ljude da se pripreme na taj događaj na kraju povijesti, a zatim sve poništiti i tako protusloviti samome sebi. Isus koji je u svemu savršen i koji ništa nije izgovorio ili učinio, a da nije u svemu istinito, sada, po tumačima koji negiraju poslijednji sud na bilo koji način, ispada da je govoreći o poslijednjem sudu govorio besmislice. Naravno da ovo osporavanje ili umanjivanje poslijednjeg suda ima za svrhu uspavati vjernike, učiniti ih sklonima zlim djelima misleći da ionako nema odgovornosti, pa se može sve raditi bez opasnosti od posljedica po njih same.

Kada se spominje pitanje odgovornosti odmah se dotiče i problematika slobode, jer jedno neizostavno ide s drugim. U općem kontekstu države i državništva sloboda i odgovornost spadaju unutar njihove najuže domene upravo zbog državnog preuzimanja određenih kolektivističkih funkcija te predavanje istih u ruke povlaštenih pojedinaca. Pod time se misli na višestruko veću odgovornost koju država i državništvo na sebe preuzimaju kroz preuzimanje svih pripadajućih ovlasti nad društvom koje je omeđeno državom kao jednim organiziranim kolektivitetom. Zato svatko onaj tko se upušta u posao državništva, a to se danas može smatrati sve ove silne strančarske političare, mora biti svjestan svoje odgovornosti koju će snositi na posljednjem sudu i na osnovu tog saznanja svim se silama truditi da radi svoj posao najbolje što može. Zbog toga, ukoliko netko nije upućen u istinitost i neizbježnost posljednjeg suda, taj ne može biti podoban za rad u području državništva jer samo na osnovi svoje ljudske odgovornosti prema samome sebi nema dovoljne razine motiviranosti za ustrajnost u dobru i pravednosti. Ova potreba za nadljudskom ustrajnošću u dobru i u pravednosti posebno je vezana uz državništvo zbog prisutne iznimno visoke razine iskušenja, a koja svakog čovjeka neminovno pogađaju. Da bi bio u stanju oduprijeti se iskušenjima onaj tko se upušta u djelatno državništvo ne može se osloniti na vlastitu moralnu jakost, jer onda neizbježno gubi, nego je potrebno uzdati se u Boga kao nadnaravnu silu koja nam pomaže u nadopunjavanju svih naših ljudskih slabosti.

Inače, u sklopu aktualnih bezbožnih nauka u vezi ponovnog dolaska dominiraju dva osnovna pogleda. Neki vjeruju u "drugi dolazak" u vidu Lorda Maitreye koji preuzima vodeću ulogu na način da razni "proroci" putuju svijetom i navješavaju drugi dolazak tog Lorda Maitreye. Maitreya je za njih vođa "Planetarne hijerarhije" – skupine uzvišenih i "moćnih učitelja" koji vode čovječansku duhovnu evo-

luciju. Tako stanoviti Benjamin Creme, koji svakako nije vrijedan prevelike pažnje, ali ovdje je bitna financijsko-medijska podrška koju on i njemu slični imaju i kojom agresivno promoviraju svoje ideje, godine 1982. u mnogim svjetskim novinama oglašava sljedeću "objavu": *"Krist je sada ovdje... ukazuje na izlaz iz sadašnje krize... On nije došao da sudi već da daje i nadahnjuje... Svjetski učitelj je sada poznat kao Lord Maitreya, poznat u kršćanstvu kao Krist. Kao što kršćani očekuju Kristov drugi dolazak, Židovi očekuju Mesiju, budisti petog Budu, muslimani imama Mahdija, hindusi očekuju Krišnu. Sve su ovo imena za jednu osobu. Njegova nazočnost u svijetu jamči da neće biti trećeg svjetskog rata. S njegovom pomoći, graditi ćemo novi svijet."* Krist po ovom "shvaćanju" neće doći kao religijski, politički, gospodarstveni ili društveni vođa već kao prosvijetljeni djelatnik, pedagog koji će riješiti sve ljudske probleme u navedenim područjima i uvesti čovječanstvo u "novo doba" ljubavi, mira i blagostanja.

Drugo je vjerovanje uglavnom takvo da se drugi Kristov dolazak vidi kao masovna inkarnacija "kozmičkog krista" u cijelo čovječanstvo. Tu se ne navješta dolazak osobe Isusa Krista, nego neosobni kozmički krist – što god da to predstavljalo. Sve skupa, koje god gledište privuklo naivne ljude, predstavlja jednu antikršćansku nauku, ali posebno upada u oči sukladnost ovih antikršćanskih gledišta sa masonskim svjetonazorom koji izjednačava sve religije i sva razmišljanja kao "jednako vrijedna" u duhu lažne tolerancije, te u masonskim ložama posebno brižno uzgajane "biljke" tijekom višestoljetnog "zidanja hrama čovječanstva".

Kršćansko gledanje na drugi Kristov dolazak je jasno. Tu je svrha Kristovog ponovnog dolaska višestruka. Dešava se konačna i trajna potvrda Isusa Krista kao Gospodina te se u cjelosti ostvaruje sve ono što je u načelu postignuto prvim Kristovim dolaskom. Tada Krist uspostavlja svoje Kraljevstvo, a istovremeno se zbiva upotpunjenje i proslavljenje Crkve sa pravednim sudom nad živima i mrtvima. Prije samog suda doći će do općeg uskrsnuća mrtvih. To je, na koncu, pobjeda nad silama zla i uspostavljanje novog neba i nove zemlje.

Drugi Kristov dolazak biti će jasno vidljiv svom čovječanstvu, svakom pojedinom čovjeku. To nije nikakvo nebulozno sveopće iskustvo masovne inkarnacije kozmičkog krista u cijelo čovječanstvo, nego je to sveopće iskustvo gdje će "svako oko"posvjedočiti o dolasku Isusa Krista: *Gle, dolazi s oblacima i gledat će ga svako oko, svi koji su ga proboli, i naricat će nad njim sva plemena zemaljska.* (Otk 1, 7).

Djela apostolska govore da isti onaj Isus koji je uznesen na nebo naočigled učenika jednako tako ima doći kao što je viđen da odlazi na nebo: *Kada to reče, bi uzdignut njima naočigled i oblak ga ote njihovim očima. I dok su netremice gledali kako on odlazi na nebo, gle, dva čovjeka stadoše kraj njih u bijeloj odjeći i rekoše im: "Galilejci, što stojite i gledate u nebo? Ovaj Isus koji je od vas uznesen na nebo isto će tako doći kao što ste vidjeli da odlazi na nebo."* (Dj 1, 9-11).

Drugi Kristov dolazak nije u svakom slučaju dolazak nevidljivoga, kozmičkog krista u čovječanstvo, ili dolazak nekakvog velikog učitelja koji se potvrđuje sinkretizmom pomirdbe različitih religija, nego je to vidljiv tjelesni dolazak proslavljenog Isusa. Prema Isusovim riječima bit će to slavan događaj s mnogim popratnim znacima moći i slave.

Slave koja je navještena na više starozavjetnih mjesta, a za zaključenje ovoga poglavlja prikladno se nameće navesti psalamsku pjesmu koja slavi Kralja i Suca na kraju svijeta i vremena:

Jahve - Kralj i Sudac

Pjevajte Jahvi pjesmu novu!
Pjevaj Jahvi, sva zemljo!
Pjevajte Jahvi, hvalite ime njegovo!
Naviješćujte iz dana u dan spasenje njegovo,
kazujte poganima njegovu slavu,
svim narodima čudesa njegova.

Velik je Jahve, hvale predostojan,
strašniji od svih bogova!
Ništavni su svi bozi naroda.
Jahve stvori nebesa!
Slava je i veličanstvo pred njim,
sila i sjaj u Svetištu njegovu.

Dajte Jahvi, narodna plemena,
dajte Jahvi slavu i silu!
Dajte Jahvi slavu imena njegova!
Prinosite žrtvu i uđite u dvorove njegove,
poklonite se Jahvi u sjaju svetosti njegove.
Strepi pred njim, zemljo sva!
Nek' se govori među poganima: "Jahve kraljuje!"
Svijet on učvrsti da se ne pomakne,
narodima pravedno upravlja.

Raduj se, nebo, i kliči, zemljo!
Neka huči more i što je u njemu!
Nek' se raduje polje i što je na njemu,
neka klikće šumsko drveće
pred Jahvom, jer dolazi,
jer dolazi suditi zemlji.
Sudit će svijetu u pravdi
i narodima u istini svojoj.
(Psalmi 96, 1-13).

4. Laž u službi Zla (početak i trajanje laži u povijesti)

Do smrti se bori za istinu, i Gospod će se boriti za te.
(Knjiga Sirahova 4, 28)

"Ako ostanete u mojoj riječi, uistinu, moji ste učenici;
upoznat ćete istinu i istina će vas osloboditi."
(Evanđelje po Ivanu 8, 31-32)

Sotona je zbog svoje oholosti dospio u stanje vječnog otuđenja od Boga. Oholost je bila ta odlučna voljna sila kojom je anđeo sebe na jedan način napravio demonom. Nakon što se dogodio veliki anđeoski pad dolaze i sve ostale posljedice po stvoreni svijet jer se iz po oholosti stvorenom izvorištu zla stvaraju sve moguće varijacije koje su tom zlu u funkciji. Samostvoreno zlo je zadržalo sve svoje sposobnosti koje je imalo i prije pada u svoje novonastalo stanje pa tako i sposobnost kreativnosti što omogućava stvaranje navedenih varijacija koje služe zlim ciljevima.

Jedna od tih kreativnih varijacija je laž koja budući da je izravno povezana s riječju predstavlja sam vrhunac kreativnosti onako kako je i riječju sve od Boga stvoreno. I stoga to nije samo tek jedna od varijacija nego možda i najbitnija ili najprioritetnija, jer laž nije došla na svijet ni zbog koga ili ni zbog čega drugoga nego zbog čovjeka. Laž se objavila direktno čovjeku i prije tog trenutka objave nije je bilo kao takve jer jednostavno nije bilo potrebe za lažju i nije imala kome biti namijenjena. Potrebe za lažju nije bilo u smislu da nije niti bilo moguće za unošenjem laži u svijet sve dok zlo nije s lažju pristupilo prema čovjeku. Potreba za lažju bila je u tome što taj "prvi kontakt" čovjek – đavao nije bio uopće moguć nego kroz jednu novu komunikacijsku formu kao što je to laž. Riječ do tada nije nikada bila u nekoj drugoj formi osim istine. Prije tog komunikacijskog trenutka laž nije postojala jer nije se imala gdje usvrsishoditi. Nije se laž imala ikome servirati. Cijeli je univerzum bio potpuno nepodesan za primitak laži jer samo je čovjek bio onaj koji može konzumirati laž.

S druge strane, mora se uvidjeti da Bog nije taj koji laž daje ili je može primiti u smislu da pali anđeli imaju jasnu spoznaju o svojoj nepromjenjivoj otuđenosti od Boga pa nije bilo nikoga drugoga u cijelomu svijetu, vidljivome i nevidljivome, kome bi laž mogla doprijeti kao nešto što postoji. Ne može se laž plasirati Bogu jer je On nikada neće usvrsishoditi. Laganje Stvoritelju je smisleno kao i razgovaranje sa zidovima. Laž se oplođuje jedino kroz čovjeka kao nešto što ima svoju zbiljnost bilo u apstraktnoj, bilo u materijalnoj formi. Možda bi se moglo jednako tako spekulirati da je moguće postojanje laži u smislu samozavaravanja te da se đavao samome sebi najprije obratio s lažju i da je to onaj pravi iskonski trenutak kada je laž rođena. Ali, ako se laž pretpostavi kao ono što je savršeno u funkciji zla, onda bi samozavaravanje tu laž degradiralo i učinilo je nedjelotvornom prema čovjeku. Barem ne toliko djelotvornom koliko je to bila u Edenskom vrtu, kao i tijekom cijelog vremena do ovoga trenutka sa svojim krajem u smislu poništavanja laži tek sa stvaranjem novoga neba i nove zemlje.

Laž postoji isključivo zato da čovjeka dovede u opoziciju sa Stvoriteljem i zato se na nju mora gledati kao na komunikaciju (informaciju) kojom se nama ljudima obraća Sotona, a jedini način kako nam se nečastivi može obraćati je u inverziji od Božanskoga obraćanja čovjeku. Prema tome, Sotona, đavao, poznaje samo jednu moguću komunikaciju, ima mogućnost samo jednog načina izražavanja od strane sebe prema čovjeku, a koja je ono što se naziva lažju. Laž predstavlja onaj "strani jezik", onaj stvarni esperanto ovoga svijeta kojim Sotona govori čovjeku, pa je zato i jedino moguće da oni koji su se njemu obratili i posvetili govore tim istim jezikom. Odnosno, da govore tim jezikom i da se njime savršeno razumiju tako da na metafizičkoj razini među zlotvorima nema potrebe za prevoditeljima.

Također nije nikakva slučajnost što se to prvo obraćanje, prvi razgovor ili prva komunikacija Sotone i čovjeka događa kroz tijelo zmije i preko njenog račvastog jezika. Račvasti jezik je prisutan u ustima zmije stoga što je jezik onaj presudni organ kojim mi ljudi kao stvorena bića komuniciramo s drugim živim bićima u svijetu i jezikom se smisleno uobličuje riječ u svoju materijalnu stvarnost. Jezikom se

služimo u artikuliranju svojih kreativnih varijacija koje kao kreativna stvorenja imamo te želimo to nešto predati drugima u vidu komunikacijske forme kakav je razgovor. Jezik kao kompaktan i cjelovit organ ljudskog tijela ima u svojem obliku pokazanu i izvornu nakanu za koju je stvoren od strane našega Stvoritelja – da bude jednak Njemu i Njegovoj jedinoj mogućoj komunikaciji: istini. Ljudski jezik predodređen je od Stvoritelja da služi istini i po svojoj biologiji, te mu je ista uravnotežena onda kada istina prelazi preko njegovog djelovanja. Zmija, s druge strane, ima račvasti jezik i ako bi se zapitali što je tim račvastim jezikom zmiji omogućeno, odgovor koji se nameće je da se jedino s takvim jezikom moglo izgovoriti tako uvjerljivu laž pa da čovjek povjeruje u laž da Bog čovjeku ograničava slobodu i šteti mu svojim zapovijedima. Samo je stvorenju koje ima račvasti jezik bilo moguće govoriti takve stvari i istovremeno imati potrebnu uvjerljivost, potrebnu razinu nepomućene tjelesno-materijalne snage, a što se inače događa (tjelesno-materijalna slabost i nesabranost) kod svih ljudi koji lažu. Naime, čovjek, primivši i prihvativši laž, tu laž dalje pronosi, ali bez obzira na svo svoje umijeće laganja nikada ne može biti snažan u toj svojoj laži koliko bi bio da ima račvasti jezik. Radi se o poznatim i neospornim fiziološkim posljedicama koje su prisutne u ljudskom tijelu onda kada se laž stvara, a pogotovo kada se laž iz tijela emitira. Mogu se te posljedice više ili manje uspješno prikriti, ali nikada onako kako je to moguće onome tijelu iz koje je laž izvorno izišla te je po toj izvornosti u funkciji korisnosti tome tijelu, pa tako to tijelo ne doživljava nikakve slične tjelesno-materijalne posljedice kakve inače trpi čovjek koji laže. Čak bi se i naknadna Božja kazna nad zmijom mogla protumačiti kao svojevrsno božansko interveniranje u svijetu kojim se pokazuje jedna univerzalna pravednost po kojoj ipak i zmija, koja je svojim račvastim jezikom fiziološki imuna na laž, biva tjelesno obilježena gubitkom nogu zbog laži koju je ona kao tijelo na tjelesno-materijalni svijet i dovela. Za zmiju je gubitak nogu ekvivalent ljudskim fiziološkim promjenama na tijelu i koja se daju "pročitati" poput crvenila, diranja nosa, boranja čela i druge slične manifestacije prisutne svaki put kada čovjek izriče ili čini laž. Ipak, sofisticirana znanstvena otkrića pokazala su ultimativni način registracije laži kod čovjeka kroz metodu skeniranja mozga i lociranja "lažne točke" koja se pokazala kao dosada neoborivi tjelesno-materijalni pokazatelj kada neki čovjek laže. Jednostavno, kada čovjek producira laž, ta laž, ako nigdje drugdje, svoje mjesto očitovanja ima na egzaktno utvrđenom mjestu u mozgu s jednako tako utvrđenim neurološkim reakcijama. I nema toga tko je u mogućnosti ovu pojavu poništiti jer je neposredno vezana uz fiziologiju mišljenja pa jedino onaj tko nije misleći čovjek nije onaj kome se može očitati laganje ovom najnovijom dosjetkom ljudskoga istraživačko-znanstvenog uma. No, bitnije od pukog registriranja laži kroz najnoviju tehnološku verziju klasičnog detektora laži je uvidjeti jednu metafizičku poveznicu između nastale laži koja je samo jedna misaona apstrakcija, i sukladne materijalne manifestacije koja je potpuno izvan ljudske kontrole i ima svoju vlastitu logiku suprotnu ljudskoj ustrojenosti i neovisnu o ljudskoj volji. Laž neposredno djeluje protiv čovjeka, protiv njegovog tijela, već u samom trenutku njene ostvarenosti u svijetu kroz tijelo tog istog čovjeka. Naravno da laž ima i cijeli daljnji kompleks sekundarnih posljedica po čovjeka te se ne svodi na jednu točku u mozgu. Nažalost, moglo bi se reći, jer su sekundarne posljedice one koje nam stvaraju prave probleme svojim djelovanjem na nas u svijetu materije. I to pogubno djelujući jednako na tijelo kao i na dušu. Ali, sveobuhvatno spoznavanje tih sekundarnih posljedica već spada u domenu determiniranog kaosa koji je na djelu u svijetu i koji čovjek nikada neće moći spoznati i riješiti sve nepoznanice unutar svijeta u stanju determiniranog kaosa. To je ono što spada u isključivu domenu Boga i jedino je Njemu moguće upravljanje kompletnim univerzumom kroz suptilne poluge koje su prisutne u prostoru subatomskih čestica. Ili sub-subatomskih čestica i tko zna koliko daleko prema beskonačnoj malenosti. Uostalom, to je i jedino logično budući je isti taj um koji je stvorio vidljivi i nevidljivi svijet jedini onaj koji istime može upravljati po svojoj svetoj volji.

Ono čime se ovdje namjeravamo baviti i što je područje interesa ovog razmatranja o laži u svijetu je da se kroz Božju pomoć po Duhu Svetom uspije od ljudskoj spoznaji nedokučivog kompleksa sekundarnih posljedica jednom stvorenih laži razlučiti one dijelove koji su nam potrebni u cilju djelotvornog rada na ostvarenju Kraljevstva Božjeg. Najkraće rečeno: oduprijeti se laži i vječnoj smrti koju ona donosi, i biti u istini. Ili biti barem okrenuti prema istini, znati tko je istina i što je istina. Svakako da vjerni znaju da kroz Gospodina Isusa Krista koji je put, istina i život, kroz njegovu milosrdnu ljubav prema posrnulome čovjeku, laž ipak biva poništena na najčudesniji i inače nama ljudima neostvarivi način.

Praktična primjena ovog spoznanja laži i mogućnosti nadvladavanja pomoću Duha Svetoga u sferi dr-

žavništva je od vitalne važnosti zbog najboljeg upravljanjem državom i svim posljedicama po ljudstvo koje iz toga proizlazi. Tu je od važnosti spoznati metafizički sukob laži sa istinom, odnosno Sotone sa Bogom, gdje se svim mogućim metodama koje zlo u svojoj genijalnosti poznaje čovjeku nameće laž kao ono po čemu se on u svojem životu kasnije određuje. Strahovit je atak laži na čovjeka modernog vremena, a biti će samo još veći jer su stalno rastuće čovjekove scientološko-tehnološke sposobnosti sustavom sekularizma upregnute u progresivno promoviranje laži i utvrđivanje stanja okrenutosti od istine. To ide tako daleko da čovjeku može izgledati da je istina u potpunosti pobijeđena, da nema više prostora za istinu u svijetu. Ali to i je upravo ono što se hoće postići – da se prihvati ultimativna laž koja sugerira kako je laž nadvladala istinu do te mjere da se može samopromovirati u istinu i biti kao takva od ljudi prihvaćenom. Laž koja ljudima govori da je istina posrnula pred svojom inverzijom. Taj moment u vremenu kada se laž toliko uzdigne da se u ljudskoj percepciji preobrati u opće prihvaćenu istinu može se sa sigurnošću smatrati trenutkom skorog ustoličenja Antikrista kao opće prihvaćenog Mesije. Ili, primjerenije rečeno, većinsko-demokratski prihvaćenog Mesije, budući je već sada od kvantitativno pokretanog demokratskog načina društvenog ustrojstva načinjen jedan veliki idol, a koji je dodatno zacementiran sa sukladnim kvantitativno određenim idolom kapital-odnosa kao i svom pripadnom mu moći koju ima. Te sinkretistički postavljene idolopokloničke opsjene poslužiti će navedenom "demokratskom" biranju lažnog Mesije ili, možda, jednom globalnom referendumu o vjerodostojnosti nametnutog lažnog Mesije-Antikrista po kojemu se demokratsko-parlamentaristička tiranija većine ispunjava u svrsi kojoj je cijelo vrijeme bila jedino i usmjerena u svojoj suštini. To je svojevrsna prostorno-vremenska sinteza preovladavanja laži nad istinom, kada se time istovremeno ostvaruje ustoličenje Antikrista sa svim kasnijim posljedicama koje iz toga dolaze, a kako to svojim mističkim jezikom u Bibliji opisuje knjiga Otkrivenja. Osim toga, demokratsko biranje i kvantitativno potvrđivanje navodne vjerodostojnosti ponuđenog lažnog Mesije prikladno je simetrično sa suštinski jednakim postupkom kvantitativnog odlučivanja ljudske gomile u slučaju osuđivanja Isusa Krista na smrt. Zavedena gomila bira si svojeg Mesiju jednako onako kako je zavedena gomila odbacila Mesiju. Razlika je samo u opsegu te gomile, a i ta je razlika smisleno određena jer je sudbinski izabrano mnoštvo izabranog naroda u Jeruzalemu bilo relativno malobrojno, ali posve dovoljno da odbaci Krista kao Mesiju. Kao suprotnost skromnosti i poniznosti Kristovoj, kojega je za osuditi bilo dovoljno sakupiti nekolicinu od nekolicine, taština i gordost Antikrista traži svoju potvrdu na svjetskoj, tj. na globalnoj razini – kako je to danas popularno govoriti. Cijeli svijet mora vidjeti da je većina "demokratskom procedurom" odabrala lažnog Mesiju kao onog pravoga te da on ima potreban "demokratski legitimitet" – jednu od omiljenijih fraza modernog vremena.

* * *

Nakon prethodnog zadržavanja u sferama općenitosti vrijeme je da se na konkretnom primjeru pokuša pokazati o čemu se uopće tu teoretiziralo i koja je čovjeku praktična svjetovna korist od toga što vjerom u Krista i čovjek i društvo može doći u nepobitnu usmjerenost prema istini. Radi se o bitnome momentu stoga jer je čovjek današnjice izrazito orijentiran na materijalnu korisnost i u načelu po tome procijenjuje vrijednost određenog svjetonazora. Materijalistička usmjerenost modernog društva je posljedica dekristijanizacije potencirane sekularnim sustavima koji svaki na svoj način imaju visoko izraženo materijalističko utemeljenje. Naravno, ovdje je svako govorenje o praktičkim materijalnim posljedicama u prikladnom suodnosu prema državništvu i problematici vezanoj s pitanjima državništva, pa zato i praktična materijalna korist s konkretnim primjerima mora biti promatrana sa stanovišta državništva.

Ostaviti materijalne posljedice nedefiniranima znači ostaviti otvorena vrata za ulazak lažnih paradigmi svih čovjeku smislivih oblika. Ostavljaju se otvorena vrata za ulazak što veće količine laži, a upravo je cijela ideja u tome da se ta količina svede na najmanju moguću mjeru, ako već nije moguće postići savršenstvo i potpuno izbjeći laž. Savršenstvo nije moguće iz jednostavnog razloga što je čovjek griješan i po njegovoj grešnosti i dolaze svakolike nesavršenosti na cjelokupni svijet. Zato svođenje laži na najmanju moguću mjeru proizlazi iz odnosa prema vlastitoj grešnosti i na koji način želimo suzbiti njene negativne posljedice. Da li putem otkupiteljske žrtve, koji je jedini dobar, ili bilo kojim drugim načinom koji je uvijek garantirano pogrešan? To je onaj presudni odreditelj po kojemu se dalje definira svako događanje u materijalnom i duhovnom svijetu jednako. Time se određuje i spomenuto mate-

rijalno događanje ili, u slučaju državništva i opće društvene problematike, materijalno blagostanje najčešće opisano izrazima kao životni standard, kvaliteta življenja, sigurnost, bogatstvo ili neki drugim sukladnim terminima. Ono što je ovdje od važnosti, a čime je i početa cijela ova misao o potrebi za definiranjem materijalnih posljedica, je da se naglasi da istinski materijalni probici kojima čovjek teži uvijek i jedino dolaze ukoliko čovjek slijedi Gospodnje zakone, a sve ono što dolazi drugim putevima predstavlja iluzorno blagostanje koje na površini može izgleda obimnim, ali je u suštini teško siromaštvo. Što može biti bolje pojašnjenje ove tvrdnje nego spoznaja da moderna društva tzv. bogatih i razvijenih emitiraju silno površinsko blještavilo koje hoće sugerirati veliko bogatstvo, ali su siromašna u najesencijalnijim ljudskim materijalnim potrebama poput bogatstva u čistome zraku, vodi i zemlji pa sukladno tome i svim prehrambenim plodovima. Sve je to, i zrak i voda i zemlja, materija i zato je jedino prikladno navoditi te pojmove u sklopu materijalnog blagostanja jer oni tu spadaju po svojoj naravi. Moderno zapadnjačko društvo, a postepeno i ostatak "nerazvijenog" svijeta, lišeno je tog najelementarnijeg materijalnog blaga, ali tu deprivaciju se ni manje ni više nego kroz vještinu laganja (tzv. marketing) sklanja iz ljudskog interesa i nameće se iluzija blagostanja kroz jeftine supstrate. Kao što su neukim američkim indijancima podvaljene staklene perle i drangulije za njihovu zemlju i ostalo blago, tako i danas neukim zapadnjacima (Hrvatima pogotovo) podvaljuju nešto banalno za ono iskonski i trajno vrijedno. Ima i neke pravednosti u ovom povijesnom slijedu, ali samo u odnosu na narode koji su podjarmljivali druge narode, a kako Hrvati to nikada nisu činili bilo bi pravedno da se od strane jednog takvog naroda preokrene ovaj loši povijesni slijed gdje je prisutna stalnost nekakvog podvaljivanja narodima. Odnosno, da se preokrene osustavljena vladavina načela laži, a tu onda opet vraćamo na suštinu cijele problematike koja je u odnosu čovjeka i naroda prema Isusu Kristu kao Spasitelju čovječanstva. Prema Kristu kao izbavitelju od laži kojima je svijet obuhvaćen i danas već skoro u potpunosti zarobljen kroz svoju paklensku suptilnost djelovanja kroz cijelu prethodeću povijest.

Spoznaja koja dolazi kroz ovako shvaćenu nužnost usmjerenosti prema istini, prema svjetlu istine, je i u tome da se ovdje potvrđuje u prethodnim stranicama konstatirana ispravnost teokratskog poretka kao jedinog društvenog uređenja koje može voditi prema dobru. To dolazi iz saznanja o Crkvi kao onoj nositeljici i davateljici istine u vidu vjerskih dogmi koje predstavljaju neosporive istine koje dolaze iz izvora jedne i cjelovite vječne istine. Crkva je ta materijalna institucija ili ta praktična ljudska organizacija koja pruža čovjeku onaj neophodni oslonac na ovome svijetu u kojemu smo postavljeni živjeti. Crkva je od Gospodina dana čovjeku upravo zbog svoje praktične materijalne smislenosti u posve konkretnom materijalnom svijetu. Crkva nije neka apstrakcija, neka neopipljiva misaona konstrukcija, a koliko je Crkva usmjerena prema pomaganju čovjeku u njegovom materijalnom okruženju shvatljivo je ako se kontemplira o euharistiji kao najvrednijem materijalnom blagu koje Crkva "proizvodi". Govoreći modernim rječnikom, Crkva ima ekskluzivnu licencu, ili isključiva patentna prava na proizvodnju "Tijela i Krvi Kristove" (u smislu imena proizvoda kao i svakog drugoga i zato su stavljeni navodnici). Sveta euharistija, hostija, je opipljiva materijalna stvarnost koja je namjenjena opipljivom materijalnom čovjeku. Namjenjena je njegovom tijelu, pa da djelujući kroz to tijelo dopre do čovjekovog duha i tako odradi svoju zadaću, svoje poslanje: spasenje čovjekove duše za vječni život.

Prema tome, vidimo kako je čovjeku koji želi otkloniti zamke laži nadasve nužno najprije vjerovati, ali po toj vjeri potom i djelovati, jer vjera bez djela je mrtva stvar. Naravno da djelo žive vjere mora biti sukladno poslanju u koje se vjeruje. To isto poslanje ne ispunjava se samo od sebe, bez čovjekovog djelovanja, a čovjek ne može djelovati ako ne zna što mu je činiti, kamo ići. Bez prihvaćanja dogmatskih temelja, odnosno, bez prihvata Crkve koja je nerazdvojiva od svojih ustanovljenih dogmi, nema prisustva usmjerenosti prema istini i nema nadvladavanja zamki zloga u vidu laži u svim varijacijama. Bez Crkve kao materijalne zbilje nema čovjeku materijalnog blagostanja kojemu se utječe već odlazi bespućima lažnih blagodati koje ga na kraju srozavaju u najveću materijalnu, a potom i svu moguću duhovnu bijedu. U svakom slučaju, čovjek, čovječanstvo, ljudi, narodi, nacije – svi skupa u svim kombinacijama bez Crkve i Njene istine lišeni su mogućnosti međusobnog sklada te zato danas toliko i pate pod stanjem stalno rastućeg nereda.

Budući da teokracija podrazumijeva sklad koji dolazi od hijerarhije koja polazi od Boga i Njega zastupajući podređuje slobodne volje drugim voljama, očitim posrednicima božanskih odredaba, tako i kod uređenja svjetovnih odnosa mora biti vidljiva prevlast duha nad materijom. U kontekstu ovdje

razmatranog odnosa laži i istine to znači da istina svjetovnog uređenja dolazi od istine duhovnog uređenja. Istinito duhovno uređenje je Crkva koja je istovremeno Božja i ljudska tvorevina te uvijek u sebi sadrži oba atributa, samo se isti različito ispoljavaju. Država potom predstavlja samo jedno sredstvo u službi i na korist istine ukoliko je država uglavljena u Crkvu na spomenuti teokratski način. Inače, u svim ostalim varijantama, gdje se država na bilo koji način osamostaljuje od Crkve po bilo kojem pitanju istine koja je Crkvom ustanovljena, takva država postaje državom u službi laži – htjelo se to ili ne. Odnosno, takva država u službi je ocu laži, đavlu, zmiji Edenskoj. Ne može se država pravilno ustanoviti, ne može biti dobrom, ukoliko nije u hijerarhijskoj podređenosti duhovnim načelima protumačenima po Crkvi jer samo na taj način može se biti sigurnim u pravovaljanost podređivanja Bogu. Bez prihvata Crkvenog primata zapada se u zamku podređenja lažnim bogovima i to bez obzira na eventualne najbolje nakane same države, tj. pripadnog državništva izraženog u određenim osobama. Ako je potrebno, da bi zavarao nezaštićenog čovjeka, "*Ta sam se Sotona prerušuje u anđela svjetla.*" (2Kor 11, 14), pa tako čovjekove najbolje nakane završavaju tragično iz samo jednog razloga: neimanja poniznosti pred Crkvom, nepriznavanja njene svete uloge, njene nezamjenjive uloge u svijetu.

To je potpuno sukladno ljudskoj nemogućnosti samospasenja vlastitim snagama, bez Gospodinove otkupiteljske uloge. Iskušenje padanja u zabludu vlastitih mogućnosti ostajanja u istini bez Krista i/ili bez Crkve je stalno prisutno kod čovjeka, a posebno kod onoga kome su dani veći umni talenti te se po njima nadvisuje nad većinom ljudstva misleći kako mu je sve ostvarivo. Ali, koliko je to iskušenje prisutno kod čovjeka, još je više prisutnije u društvu njegovim sinergijskim učinkom, pa tako i u državi kao najodređenijem izrazu društvene organiziranosti za opće prihvaćena veća društvena dobra. Zato je toliko prisutno u povijesti otpadanje država od Crkve, ali pogotovo je zato prisutno otpadništvo izabranog židovskog naroda od Krista i Njegove Crkve u smislu da dolazi do pojačanog negiranja istine što je židovstvo homogenije. To je svojevrsni paradoks, ali upravo je tako, te što su Židovi međusobno povezaniji to se jače utvrđuju u nevjeri u Krista te zapadaju u dublju provaliju nevjerništva. Stoga je i prorokovano da veliko obraćenje jednog (manjeg – nažalost) dijela Židova dolazi tek u poslijednjim vremenima apokaliptičkog raspleta. Tek velike nevolje koje pogađaju svijet omogućavaju da se jedan dio Židova otrgne od navedene nekritovske uvezanosti i konačno prihvati Krista za Mesiju, a odbije služiti Antikristu. Potvrda ove teze o homogenizaciji i nevjeri nalazi se u cionističkom pokretu koji je omogućio uvrđivanje židovske nepopustljivosti prema Spasitelju već samim svojim početnim djelovanjem i svim nadama koje je Židovima ponudio, a s uspostavom izraelske države cionizam postiže ostvarenje stanja trajnog utvrđivanja Židova u velikoj laži. Na tu veliku cionističku laž kasnije sa nadovezuje veliki lažljivac – onaj koji se proglašava Mesijom – a prethodni prihvat cionizma najbolje pogoduje utvrđenju lažnog Mesije unutar Židova.

* * *

Najbliže povezana s državom i pripadnim društvenim poretkom, te kako će se laž efikasno upregnuti protiv čovjeka nalazi se povijesna interpretacija na osnovu koje se država i poredak izgrađuju. Ne samo da se izgrađuje država i društvo, nego se ovisno o povijesnoj interpretaciji izgrađuje cjelokupna kulturna opredjeljenost. Zna se da ako se želi na bilo koji način promijeniti država i društveni poredak, ono što je najosnovnije je da se promijeni povijesna interpretacija od one koja je usmjerena prema istini na onu koja je utemeljena na laži. Ukoliko se sa sigurnošću želi državu i društvo staviti na put zla i propasti dovoljno je u povijesnu interpretaciju umetnuti laž. Laž se ponajprije ubacuje iz saznanja da se sve što čovjek kao razumno biće čini određuje kroz vizuru kojom čovjek percipira ili tumači prošla zbivanja. Zaključci koje čovjek donosi, ono što smatra za istinito i dobro, ovisni su o njegovom poznavanju prošlosti, o poznavanju onoga što se naziva i smatra poviješću. O poznavanju istine u povijesti ili istinite povijesti koja je u ljudskim dosezima pročišćena od laži. Sukladno tome, falsificiranje povijesti, pisanje lažne povijesti, umetanje lažnih povijesnih interpretacija, sve je to skupa nužno za ostvarenje željenog trijumfa laži nad istinom u svijetu, za ostvarenje Novog svjetskog poretka sa pripadnim kraljevstvom Sotoninim. U cijeloj stvari najbitnije od svega je prevariti čovjeka po određujućem pitanju: njegovoj vjeri u Boga, vjeri u Isusa Krista kao Spasitelja i Otkupitelja. Ako se uspije u odvraćanju čovjeka od spoznaje istine u Bogu Isusu Kristu, te prihvaćanju bilo koje druge alternative kao iole vjerodostojne, sve ostalo ide doslovce samo od sebe. Jer tko nije u Kristu taj je njemu protivan, kako je i kazano: "*Tko nije sa mnom, protiv mene je, i tko ne sabire sa mnom, rasipa.*" (Mt 12, 30). Nije

se tu ništa izmjenilo u suštini laži promovirane svijetu u Edenskom vrtu jer se i tada i sada ide na odvraćanje čovjeka od Boga. Kada je to đavlu uspjelo u slučaju praroditelja dalje se dogodilo svako drugo zlo, a jednako tako je i u ovom trenu kada se uspjeva odvojiti čovječanstvo od Krista i Njegove Svete Crkve. U kontekstu državništva to je ovaj nametnuti sekularizam sa svojim svekolikom djelovanjem na uništenju čovjeka negacijom božanskog prioriteta po svim elementima ljudskog života. Tu se sada dolazi do iduće faze u nametanju laži kao istine, jer kada je postignuto ono što je za tu svrhu najosnovnije – odvajanje države od Crkve kroz sekularizam – svako daljnje nametanje laži i uzdizanje Zla postaje jedan nadasve rutinski posao. Država je sekularizmom postala onom silom čovječjom koja je potpuno samostalna u svojemu djelovanju prema državom obuhvaćenom ljudstvu. Državno djelovanje tu više nije ograničeno ničim doli razinom vlastite samoobmanjenosti proizašle iz nepostojanja utemeljenja u providnost crkvenog usmjerenja prema istini. Sekularizacijom se postiglo to da je teokratska država od provoditelja hijerarhijskog odnosa Boga i čovjeka, čime bi bila korisna čovjeku, postala instrumentom nametanja laži svim sredstvima koja joj stoje na raspolaganju. Sekularni poredak je u tom smislu toliko štetan da bi po društvo bilo manje zlo doći u stanje anarhije i bezvlašća. Tada bi sila kojom se laž nameće ljudima bila definitivno ograničena u svojim mogućnostima i čovjek bi u svakom slučaju sačuvao veću razinu slobode od ovoga stanja u koje je zapao već sada iako još nije do kraja porobljen, ali nije ni daleko od tog stanja. Ovako, kroz visokorazvijene scientološko-tehnološke mogućnosti moderne države sa svim ostalim pogodnostima organiziranog društvenog poretka, sve je osiljenom sekularnom državom stavljeno u službu laži i svega onoga zla koje laž donosi čovjeku.

Posljedica nametanja sekularnog društvenog uređenja nije ništa drugo nego veliki uzlet u vladavini laži nad svijetom. Moglo bi se reći da je Francuska revolucija, koja je sekularizam nametnula golom silom, započela renesansu laži koja je nešto potpuno drugačije od renesanse klasične grčko-rimske baštine iz 14. stoljeća. U biti, Francuska revolucija sa svojim prosvjetiteljskim sekularizmom te navedenom renesansom laži istovremeno predstavlja okončanje svega onoga što je bilo vrijedno u klasičnoj postsrednjovijekovnoj renesansi, a što je sve proizlazilo iz inertivnog kršćanskog utemeljenja te izvorne renesanse. Tamo gdje klasična renesansa prestaje počinje renesansa laži. Srednjovjekovlje, unatoč svim svojim nesavršenostima, predstavlja povijesni period u kojemu je laž poganske antike ustuknula pred istinom kršćanstva. Srednjovjekovlje je svakako razdoblje u kojemu se laž ne osjeća udobno te upravo stoga i dolazi do oportunističkog korištenja svake prigode za promjenu osnove na kojoj je srednjovjekovlje počivalo: nespornom crkvenom primatu po svim pitanjima čovjekovog života. Umjesto da se išlo putem daljnjeg razvijanja te jedino ispravne osnovice, krenulo se stranputicom gradnje svijeta i življenja u svijetu vjerujući u čovjekovu samodostatnost samo zato što je bilo zastranjenja unutar Crkve. Umjesto da se slušalo ono što je propovijedao Savonarola, prijemčivije ljudskom uhu bilo je čuti ono što je propovijedao Luther. Savonarola i Luther nisu slučajno spomenuti jer se kroz njih najbolje oslikava sva rafiniranost kod prepoznavanja istine od laži. Obojica su u svojim istupima žestoko kritizirali sve one anomalije i sve pogreške prisutne u Crkvi tog vremena, ali Savonarola je ostao vjeran, nije digao bunt, shvaćao je što znače riječi Sv. Pavla u Poslanici Kološanima: *Radujem se sada dok trpim za vas i u svom tijelu dopunjam što nedostaje mukama Kristovim za Tijelo njegovo, za Crkvu.* (Kol 1, 24). Isto tako u Prvoj poslanici Timoteju jasno se kaže da je potrebno znati se *vladati u kući Božjoj, koja je Crkva Boga živoga,* ***stup i uporište istine*** (Tim 3, 15). Luther, koji je jednako imao pravo kao Savonarola i nije lagao kada je govorio o sramotnim postupcima prisutnima u onovremenoj Crkvi, ipak služi laži kad istinu koristi kao sredstvo za njeno uzdizanje jer je svojim otpadom od Crkve otpao od *stupa i uporišta istine*. Renesansa, kojom je sve i kulminiralo te koja je samo izoštrila već otprije prisutne nedosljednosti društvenih odnosa, svojom djelatnošću omogućava najprije svjetonazorno-ideološki odstup od Bogom danog crkvenog prvenstva, a potom dolazi i društveno-ekonomsko institucionaliziranje tog istog odstupanja kroz prosvjetiteljske ideje. Nekritička renesansa antičke Grčke i Rima prirodno je dovela do renesanse njihovih laži, samo sada u novome ruhu, što znači daleko pogubnije i po čovjeka opasnijih laži. U očišćenu kuću vratio se stari zloduh, samo sada u pratnji sedam drugih, gorih od sebe, tako da je kuća u gorem stanju nego prije. Sekularizam koji je na koncu renesanse ušao u kuću kršćanske Europe, srednjim vijekom očišćene Europe, predstavlja pogoršanje općeg stanja, predstavlja uzlaz laži koji dovodi Europu i svijet u ovo stanje globalizma laži ili laži globalizma. Stanje vladavine laži u krajnjem izrazu ustoličenjem Antikrista.

Kako je opisano, renesansa laži oličena sekularnim poretkom potpuno odbacuje svaki obzir prema

kršćanskim istinama i osvajanjem pozicije moći kroz revoluciju (tj. revolucije) postepeno dovodi svijet pod totalitarnu vladavinu laži. Sigurno nije slučajnost da klasično inspirirana renesansa na kraju dovodi svijet ponovno u stanje slično onome koje je svijet trpio u predkristovskom periodu. I tada je bilo na djelu državnim poretkom osustavljena laž, onda u vidu rimskog poganskog panteona, koja je nemilosrdno tlačila svoje podanike i dovodila ih u stanje beznađa, stanje toliko teško da je danas istinski problem predočiti prave razmjere te iznimne društveno-socijalne problematike onoga vremena. Dolazak kršćanstva izvukao je ljude iz okova koje je laž njima tada izradila, a koliko su ljudi bili željni kršćanske nade pokazuje sami tijek kojim je kršćanstvo pridobilo vjernike. Naravno da današnja službena povijesna "znanost" tumači kršćanski trijumf kroz racionalističku optiku, te se sve na ovaj ili onaj način svodi na izmišljenu klasnu borbu i neke slične floskule. Kao da je time uopće moguće objasniti sva ona mučeništva svih staleža, ali pogotovo onih kršćanskih mučenika iz bogatih i uglednih obitelji onoga vremena, a čiji su primjeri najviše zaprepašćivali ondašnje društvo. Nije se careva, bogataša, vojnika i građana Rima dojmilo što robovi i sirotinja prkosi smrti, nego što njima ravni svojim svjedočenjem kršćanske vjere razbijaju poredak u kojemu su povlaštena manjina. Tako je vjerodostojnim mučeništvom vjernih postignuto stanje da se kroz razdoblje srednjovjekovlja istina uzdiže nad lažju u društveno-državničkom smislu, u smislu da je bilo neupitno po kojem se "kamenu zaglavnome" ima graditi političko-ekonomski poredak. I upravo renesansa izniknula na ideji revalorizacije poganske Grčke i Rima ruši tu Kristovu neupitnost, a to dovodi do toga da laž nadvladava istinu na razini institucionalnog uređenja države, tj. društvenog poretka koji nije samo i isključivo kristološki.

Kada se jednom uspjelo makar i mrvicu osporiti Kristov apsolutni primat u čovjekovom životu kao i u životu naroda, onda je bilo samo pitanje vremena kada se Krist i Njegova Sveta Crkva apsolutno negiraju kao ikakva vrijednota. Naprotiv, laž koja nastupa sebe nameće kao pravu vrijednost i sebe ustoličava kao ono po čemu se sve ostalo na svijetu mjeri. Isus Krist i Crkva tu su jedini istinski oponenti laži i zato laž ponajprije i uvijek ide na njihovu svekoliku diskreditaciju. Ideja prosvjetiteljstva tako odrađuje svoju zadaću jer na mjesto Boga, na mjesto Bogočovjeka Isusa Krista, postavlja čovjeka s njegovim samodovoljnim razumom. Prosvijetljenim razumom, tj. samoprosvijetljenim razumom kojim se, navodno, otklanja mračnjaštvo u koje je čovjek stavljen kroz nazadni crkveni nauk. Ta ideja pada na plodno tlo ljudske taštine i ugađanja vlastitom htijenju pa tako, čim se sakupila dovoljna kritična masa onih "najprosvijetljenijih", izbija revolt protiv onoga što im izgleda kao prepreka njihovom daljnjem uzdignuću na božanski tron kojeg žele dostići. Ti koji su najprosvijetljeniji su ponajviše oni koji imaju najviše poklonjenih talenata, oni koji su najobrazovaniji, upravo oni koji su ponajviše trebali biti dobri "čuvari brata svojega", a postali su mu najgori vuci. Čak se i proglasiše takvima aklamacijskim prihvatom i odobravanjem tvrdnje da je "čovjek čovjeku vuk", divljenjem toj "mudrosti" i izgradnjom društveno-ekonomskog poretka koji funkcionira na toj protuljudskoj premisi. Što je kapitalizam i tzv. tržišna ekonomija nego izgrađeni sustav koji funkcionira na otvoreno izraženoj međuljudskoj borbi do istrebljenja bez milosti.

Zato, kada je Francuskom revolucijom odrubljena glava zakonitom kralju, ali i odrubljena glava Blaženoj Djevici Mariji čije su kipove u tisućama dovodili na giljotinu i dekapitirali, tada se računa uzlet laži u povijesti u svoj svojoj (anti)kreativnosti. Sve se vjerske istine moraju (pri)silom sustava poništiti na način da je ljudska gomila odbaci i prihvati se laž pod maskom nove, sada definitivno dokazane istine, a u biti suptilno podmetnute prijevare. I taj proces odvija se stupnjevito, taman onoliko koliko je to najdjelotvornije u potpunom podčinjenju svijeta u jednu sveobuhvatnu laž.

I koje se sredstvo koristi kao ono za tu dijaboličnu nakanu najdjelotvornije? Koje će drugo nego novopodmetnuto božanstvo, božanstvo direktno povezano s "božicom razuma" koju su revolucionari u liku jedne obnažene prostitutke postavili na oltar crkve Notre Dame u Parizu. To je ono što se danas smatra znanošću, ali što je bilo i ostalo u trajnoj službi ideoloških premisa kojima je potčinjeno, htjela ta znanost to ili ne. Znanost, taj proizvod ljudskog razuma, tog postrevolucionarnog idola, u usjeklinu nastalu u zatvorenosti srednjovjekovne dogmatike uvodi novu "istinu", tj. svoju "znanstvenu istinu". Sada se, za razliku od srednjovjekovlja, znanost ne podvrgava vjerskim istinama, ne podvrgava se Crkvi, nego se došlo do potpune inverzije jer se vjera i Crkva procjenjuju u odnosu na znanost i znanstvenike, te novopostavljene izricatelje dogmatičkih postavki oko kojih bi se sada trebalo sve ostalo potčinjavati. Ono što je ovdje najtragičnije je to što ta znanost i njena dogmatika neprestano same

sebe poništavaju i stalno objavljuju nove “istine” koje one prijašnje “znanstvene istine” poništavaju do razine u kojoj jedna Crkvena zabluda po pitanju Zemlje kao ravne ploče izgleda posve banalnom. Ali, svejedno, bez obzira na sva neosporna proturiječja koja sama neprestano stvara, nova religija znanosti ne gubi svoju pastvu. Štoviše, tim neprestanim izmjenama u svojim dogmatskim proglasima znanost i znanstvenici makar i nesvjesno grade svjetonazor potpunog relativizma i mirne duše nastavljaju po svome kao da se ništa nije dogodilo. Uspostavom relativizma kao svojeg konačnog oblika bivanja u stanju laži postiglo se možda ono najbitnije – onemogućilo se istini, stvarnoj znanstvenoj istini objavljivnoj po istinoljubivim znanstvenicima (jer ima takve znanosti i takvih znanstvenika) da dođe na zasluženo mjesto. Uopće, relativizmom je osporena ikakva mogućnost postojanja istine. U relativističkoj tiraniji nema prostora za istinu. Relativizmom je spriječen proboj istine jer je ona ugušena u sveopćoj kakafoniji laži koja svaka za sebe sugerira da je ona jedina istina. Ono što nedostaje da bi se ta kakafonija laži ušutkala je djelotvorna i snažna sila svjetovne vlasti koja je uglavljena u Kristu, teokratski društveni poredak sa svojom teokratskom državom. Kako toga nema već je upravo suprotno, onda sve dok se sekularizam ne odbaci nema izgleda da se nadvlada ovaj zaokruženi sustav promocije laži i obmane, a koji je toliko ovladao svijetom.

Dobar primjer razvoja laži u znanosti i znanstvene laži u sprezi sa svjetovnim polugama moći nalazi se u pristupu prema naizgled najbanalnijim pitanjima koja se percipiraju kao trajno proniknuta. Pitanjima poput starosti Zemlje, kao i cijelog univerzuma, a koja se skoro uopće ne postavljaju u provjeru od strane umnih jer se prihvaća ono što je sugerirano kroz institucije sustava. Oni koji se usude progovoriti o nedosljednostima doživljavaju izopćenje u ništavilo, jedno progonstvo u gulag nepostojanja. To što one koji pitaju zabranjena pitanja zadešava sudbina nepoznatih mučenika proizvelo je ovo stanje sustava kojeg nema tko osporiti, nema ga tko razobličiti u njegovoj laži. Barem za sada, jer prije ili kasnije istina nanovo nadvladava ovu sada toliko uzgoropađenu laž. Do tada mora se istrpjeti ovaj sustav najgoreg mogućeg mučeništva, gledano sa strane mučenoga kome je najveći melem na ranu spoznaja o postojanju u umovima vjernika i nevjernika jednako. Jedne utvrđuje, a druge preobraćuje svojim mučeništvom koje oni percipiraju. Javnost mučeništva davala je ovozemaljski smisao mučeništvu, a u uvjetima izgona iz javne prisutnosti sav se smisao svodi na spoznaju da Svevišnji vidi svoje vjerne ovce, a ta vjernička imaginacija je u uvjetima svjetovnih muka podvrgnuta krajnjoj kušnji i tu samo oni najvjerniji pobjeđuju. Tako i po pitanju starosti Zemlje, ako bi se bilo uistinu znanstveno objektivnim i ušlo otvorenih očiju u cijelu problematiku, ne bi bilo moguće da se u školskim udžbenicima kao i cijeloj kulturi življenja nametne znanstveno potpuno nedokazana i neodrživa tvrdnja o 4,5 milijardi godina starosti Zemlje sa istovremeno prisutnim višestrukim znanstvenim dokazima koji idu u prilog Biblijskom izvještaju o Zemlji staroj od oko 6 do najviše 15 tisuća godina.

Nameće se pitanje kako je moguće tako lako nametnuti laž nad istinom, ovdje u konkretnom primjeru starosti Zemlje i postanka svijeta? Odgovor je u samoj prijemčivosti čovjeka za laž, prijemčivosti kao grijehom posrnulog stvorenja, jer višestruko je lakše prihvatiti laž od istine. Laž ne traži ništa što je uistinu zahtjevno, ono što traži samopožrtvovnost i spremnost na patnju. Laž oslobađa čovjeka od svake odgovornosti prema ičemu i ikome izvan čovjeka samog. Tako laž po pitanju problematike starosti Zemlje (ili, također, po pitanju darvinističkog koncepta evolucije kao i raznim drugim nepoznanicama) s visokog trona samoproglašene znanstvene istinitosti progovara ljudskome rodu kako je time što se npr. smatra točnom starost od 4,5 milijardi godina znanstveno dokazana neistinitost Božanske objave. Čim je Božja objava, tj. Biblija, osporena kao ono što nema u sebi svu puninu istine, onda je osporen i Bog kao takav. Nema Boga ako nema istine i samo istine u Bibliji kao Njegovom posebnom daru namjenjenom čovjekovu spasenju. Kakav je to Bog koji je napisao neku nebuloznu knjigu u kojoj se tvrdi da je čovjek stvoren od njega, a kojeg potom korigira ljudska znanost? Bog od stvoritelja svijeta i čovjeka postaje fiktivnim likom stvorenim u ljudskom umu zbog nekakvih “religijskih instinkta” i sličnih racionalizacija. S druge strane, ukoliko je Biblija u istini po svojem sadržaju, onda to znači nešto sasvim drugo od znanstvenih dogmi novodobnih dogmatičara, te je čovjek odgovoran prema svojemu Stvoritelju i tu će odgovornost jednom morati i snositi. Najkraće, riječ je o izboru između odgovornog i neodgovornog življenja, a u takvoj opciji ljudi su skloniji izabrati ono što je lakše – neodgovornost. Pogotovo kada je odabir izvršen pod visoko sugestivnim okruženjem gdje je postignuta stalna inverzija laži i istine. Posljedice ovakve inverzije istine sa laži su destruktivne po cijelo čovječanstvo jer se uspjelo postići svjetovno institucionaliziranje laži kroz prikladni društveno-ekonomski državni po-

redak. Laž je time postala formalnom svjetonazornom osnovom oko koje se naknadno formiraju sve ostale sekundarne posljedice. Laž je postala opće prihvaćenim društvenim sustavom.

Ono što je dodatno pospješilo utvrđivanje laži kao osnove društvenog uređenja, odnosno prihvata sekularizma, je usko povezano s prijašnjim objašnjenjem nametanja znanosti, te od Boga odmetnute ljudske pameti, kao parametra kojim se procjenjuje istinitost crkvenog nauka. Pogubna posljedica nalazi se u tome što je uspješno izvršeno obmanjivanje u području prirodnih znanosti koje je nalakše provjeriti i opovrgnuti pa ljudi naivno pretpostavljaju da se sve što ih se naučava iz područja prirodnih znanosti ne treba dovoditi u pitanje. Barem ne u svojim temeljnim osnovama, a upravo je sva zabluda prisutna u tim suštinskim temeljima, najosnovnijoj znanstvenoj paradigmi. Radi se o spominjanim elemetarnim pitanjima postanka univerzuma, života, čovjeka. Ako eventualno i postoji propitivanje ispravnosti znanstvenih objava ono se obavlja u području bezbožne nadgradnje, upravo tamo gdje već postoji sveopće lutanje i odakle neprestano dolaze nova "otkrića" koja samo mijenjaju izvorne zablude te time doprinose cijeloj zbrci.

Kako je tu gdje je to najteže, tj. kod prirodnih znanosti, postignuto nametanje onih naukovanja koja su u službi sekularne ideologije bezbožništva, onda ne predstavlja apsolutno nikakav problem u području tzv. društvenih znanosti ugraditi po čovjeka pogubne "istine". Uopće, upitno je kako je moguće ikakvo vjerodostojno izgrađivanje društvenih znanosti kada je u domeni onih prirodnih postavljen cijeli niz pogrešnih premisa. Kako može sociolog nešto ispravno izvesti, nešto što bi trebalo biti znanstveno točno, kada polazi od potpuno netočnih postavki kako čovjek socijalno evoluira desetine ili stotine tisuća godina? Opet, sve ovisno o tome koje je "znanstvene" podatke taj navodni znanstvenik socijalnih znanosti uzeo, jer u različitim razdobljima recentne povijesti različita su polazišta o postojanju čovjeka. Svugdje je ista slika po pitanju vjerodostojnosti tih "znanstvenih" spoznaja ili, kako se vrlo znakovito zna reći – znanstvenih istina. Kakvu vrijednost mogu imati navodne znanosti poput povijesti, ekonomije, prava, psihologije, itd., ako se sve izvodi iz najkrivlje od svih pretpostavki: nema Boga? Rezultati čak mogu biti na površini čovjeku impresivni. Oni i jesu impresivni u svojim rezultatima u smislu modernih tehnoloških postignuća. Mogu ti rezultati lako zavaravati ljude u svojoj početnoj fazi kada pružaju iluziju ispravnosti, ali riječ je o obmani koja je strateški promašena i neizbježno proizvodi zlo i nevolju. I to je produkcija zla tim veća što je početna spektakularnost u obmani uspješnija. To je i logično, jer veća laž (spektakularnost, senzacija), veće naknadno stvorene zle posljedice laži. Na kraju, kao i svaka konstrukcija utemeljena na laži, tako i ova propada pod vlastitom težinom.

Ipak, ima jedna indikacija koja pokazuje kako razvoj laži ima svoju organsku logiku. Točno onako kako jedno razumsko tijelo djeluje, tako se i laž očitava svojim krajnjim stvoriteljem. Riječ je o tome da usprkos svih svojih postignuća u obmani i nametanju laži o nepostojanju Boga cijelome svijetu kroz izražavanje svjetovne uređenosti na rigidnom sekularizmu, laž najdosljednije traži svoje mjesto ponajprije tamo gdje bi trebala biti istina. Laži nije dovoljna satisfakcija uklanjanje istine iz primarno određujućeg ljudskog vidokruga. Laž traži svoje ustoličenje na vrhuncu moći, a to je moguće samo ako u potpunosti preuzme sve pozicije istine.

Ono što se ovime konkretno misli je da laž nema svoju ispunjenost u tome da samo uguši i gurne u nevidljivost one koji svjedoče, govore i žive istinu, već je jedino dovršena onda kada dostigne stanje u kojemu se nesalomljive svjedoke istine uza sve na kraju doslovce ubije u stvarnim kategorijama. Virtualnost nije ispunjavajuća, virtualnost je samo sredstvo, samo jedna međufaza, za ostvarenje onoga što se virtualnošću predskazuje. Virtualnost koja je sada dominantna treba se shvatiti kao jedan oblik proročanskog navještenja, ali ne nebeskog nego podzemnog navještenja, naravno.

Prisutan je jedan posve konkretan primjer iz kojega se može razabrati kako se to u konačnici želi postići, ali i kako je to uvelike uspjelo kroz primjenu puzajuće metode polaganog porobljavanja duha i tijela čovjeka i naroda. Radi se o jednoj novokomponiranoj vjerskoj dogmi koja je postepeno postala nedodirljivim tabuom sa svim karakteristikama religije, a kojeg se skoro nitko ne usuđuje dovesti u pitanje. Ne samo dovesti u pitanje, nego samo govoriti o tome da je zabranjeno propitivanje istinitosti te dogme predstavlja dovoljan razlog da se bude proglašenim zločincem i osuđenim za zločin. Riječ je, naravno, o novodobnoj religiji holokausta koja je toliko "sveta" da se ne smije ni nazvati ikako dru-

gačije nego onako kako je to podobno po modernim inkvizitorima. Opet, nigdje nije ništa precizno definirano, pa tako sve ostaje na subjektivnim prozivkama modernih inkvizitora kojima je time dana svaka sloboda optuživanja svakoga za bilo što. Također, a to je vrlo interesantno kao i indikativno, i ti inkvizitori, ti tužitelji, nisu precizno definirani, ali svugdje ih ima i neprestano dižu optužnice.

U biti dovoljno je da se iz tih neodređenih redova dođe pod neodređenu optužbu za svetogrđe i/ili za herezu pa da čovjek već po automatizmu biva definiran kao krivac. Sama optužba već predstavlja osudu. Optužba je istovremeno osuda i do sada nema nikoga tko se uspio obraniti od ove kafkijanske određenosti. Dovoljno je da se netko označi antisemitom i/ili negatorom holokausta (jedno ide s drugim) pa da doživi orkestrirani i trajni progon u stanje virtualne izopćenosti. I to najmanje virtualne, jer slijedi i ona stvarna sa svakolikim onemogućavanjem najosnovnije egzistencije te tjelesnim kažnjavanjem kao onom krajnjom konačnosti. Proglasiti nekoga antisemitom i/ili negatorom holokausta znači javno ga obilježiti kao živoga mrtvaca, ali i nešto puno više od toga. To je optužba koja je trajna i uvijek se neprestano repetira bez obzira na svu svoju besmislenost ili nijekanje optuženog. Tko je stigmatiziran taj tu stigmu stalno mora trpjeti i nije slučajno da je tome tako.

Što može biti bolji primjer nego osoba poput Ivana-Pavla II. kojeg se bez obzira na sve što je učinio iz neodredivog mjesta virtualnog tužiteljstva suptilno označilo antisemitom, ali i onime koji nije dovoljno senzibilan oko pitanja holokausta. Optužba protiv Ivana-Pavla II. glasila je da nije dovoljno pokajnički i dovoljno pokornički priznao navodnu crkvenu odgovornost za holokaust. U biti se time sugeriralo da Ivan-Pavao II. nije dovoljno dobar vjernik holokaustne parareligije samo zato jer je Krista postavio na primarno mjesto svojeg štovanja. Cijeli svoj život Ivan-Pavao II. svjedočio je ljubav prema svim ljudima, ali posebno je svjedočio ljubav prema Židovima jer je po božanskom prosvijetljenju znao koliko je to presudno u ovome svijetu kojime vlada laž. Ne da to nije bilo dovoljno da bi bio dobar po mjerilima novodobnih inkvizitora, nego je upravo iz toga što je bio čovjek bezuvjetne ljubavi morao biti na bilo koji način optužen za moralnu nepodobnost po novodobnim kriterijima. Za tu svrhu poslužilo je, između ostalih iskonstruiranih "razloga", i proglašenje Alojzija Stepinca blaženikom pa se tako niti pokop Ivana-Pavla II. nije mogao ostaviti neokaljanim tom podlačkom optužbom. Posljednji ispraćaj morao je kroz glas globalne televizije (CNN-a) biti okončan bacanjem blata na izloženo tijelo pokojnikovo, jer jedino je to prikladno slugama laži i jedino tako znaju raditi. Optužba je to koja je dvostruko lažna, jer najprije služi laži kroz napad na bl. Stepinca, a potom služi napadom na Ivana-Pavla II. Nije taj napad na velikog Ivana-Pavla slučajan, jer kada je uopće moguće njega, čovjeka koji je svjedočio bezuvjetnu ljubav prema svim bližnjima, staviti pod znak pitanja u vezi antisemitizma i drugih prikladnih floskula, tko je na ovome svijetu uopće podoban? Koga se onda ne može optužiti, i to samo još daleko gore i s većom dozom inkriminiranosti?

Postoji također ovdje prisutna i jedna iracionalna, da se ne kaže potpuno bolesna potreba za stalnošću optuživanja koja je tolika da se pod svaku cijenu uvijek mora netko (pojedinac i narod jednako) javno prozivati kao zločinac kojega se mora prokazati i kazniti. To je očitovanje duha tužitelja braće svoje, duha koji tuži da bi među ljude uveo mržnju i bratoubojstvo. Stoga, po stalnom djelovanju ovog duha tužitelja i u svrhu olakšavanja totalitarne kontrole, društvo mora stalno biti u psihotičnom stanju pripravnosti kao i stanju latentne slutnje da ga može sustići optužba. Damoklov mač optužbe koju nije moguće opravdati stalno visi iznad svakog pojedinca ili naroda, ovisno o potrebi trenutka. Također je dovoljno da se ne pruži dovoljna podrška izjavljenoj optužbi i već se diže uzbuna te optužba širi svoj opseg na razinu totaliteta. A što znači ne pružiti podršku optužbi? Koji je tu kriterij na djelu osim subjektivne izrijeke optužitelja? Na koncu društvo dolazi u mentalno stanje u kojem podrška mora biti takva da nadmašuje optužbu, pa tako i sama pažnja svjetine biva odvraćena od izvora radom dežurnih suoptužitelja iz najnižih društvenih razina, a novinari su svakako među najgorim progoniteljima. Kriterij je takav da se dežurne medijske galamdžije koje papagajski recitiraju optužujuću frazeologiju ponašaju "papskije od pape" ili "kud optužba okom tu slugani skokom". Uostalom, imali smo priliku svjedočiti slična ponašanja u jugoslavenskom režimu kada se na lagane i skoro nevidljive indikacije iz partijskog vrha iz "baze" iste odrađivalo na najrigidniji način. Najgori progonitelji i mučitelji bili su oni na najnižim hijerarhijskim razinama društvenog poretka. Iz takvih se okolnosti moglo dogoditi da se za pjevanje "Lijepe naše" završavalo pod osudom kao nacional-šovinist s pratećom zatvorskom kaznom i svim ostalim nepravdama. Bilo je dovoljno da se netko usudi spomenuti da u Jasenovcu nije

ubijeno na stotine tisuća Srba, da dovede u pitanje partijsku “istinu” kao i samu volju Partije, pa da doživi jednaku ili još i goru sudbinu. Sve su te progone izvršavali sitni poslušnici, štreberski karijeristi gladni moći kojima se pružila prilika da nekoga pregaze, po mogućnosti nekoga tko je bolji od njih samih i koji svojom pojavom prokazuje svu njihovu bijedu.

Kako prije u komunizmu i Jugoslaviji, tako danas u liberalnoj demokraciji i Hrvatskoj/Europi/”svijetu”. Jer, ipak je svijet postao jedno veliko globalno selo pa i ideološko-svjetonazorni progon ima svoju prikladnu globalnu formu. I danas onu najprljaviju zadaću obavljaju one najniže strukture u hijerarhiji moći, a u svijetu današnjice to su ponajprije medijski djelatnici upregnuti u službu dominirajućih medija. Novinska piskarala koja bi, da laž nema ovakav svjetovni medijski monopol kakav ima, ostala u zoni ološa čovječanstva, u zoni ljudskoga šljama i svoju djelatnost bi iscrpli na svoja unutaršljamska trvenja. Ovako, pozicionirani na presudnim mjestima, opslužuju laž i u službi su Zla. Dežurni medijski “policajci misli” smjerno motre gore od nekadašnjih udbaša kako bi mogli podići galamu optužujući za antisemitizam i tako potvrditi svoju pravovjernost kod nadređenih im gospodara. Naravno, uz optužbu za antisemitizam jednako tako dolaze i sukladne poput optužbi za fašizam, nedemokratičnost, nacionalizam, religijski ekstremizam, a koje su sve u funkciji diskreditacije budući se koriste kao riječi-batine protiv kojih nema mogućnosti obrane. I to bez obzira što se neke od optužujućih etiketa uopće ne bi smjelo smatrati negativnima, ali one se takvima sustavno stvaraju pa i ono dobro postaje oznakom nepodobnog čovjeka. Tako je zadobiti atribute nacionaliste, vjerskog fundamentaliste ili nedemokrata u biti dobra stvar jer sve to odlikuje jednog pravilno izgrađenog čovjeka. Veliki “slobodni novinari” liberal-demokracije svojim postupanjem ničim ne odstupaju od suštine retorike jednog Žuganova iz vremena velikih partijskih čistki. To je stvarna slika slobode, jednakosti i bratstva modernog vremena izgrađenih na duhovnosti tajnih društava sa svim svojim antikristovskim ritualima.

Sama zakonska neupitnost holokaustne dogme ima svoj smisao u tome da time odradi kako metafizičko-duhovne, tako i posve prizemne svjetovno-političke ciljeve. Proganjanje onih koji se uopće usude postavljati pitanja o holokaustu istražujući trenutnu povijesnu interpretaciju potpuno je sukladno s progonom onih koji su postavljali jednaka pitanja oko jasenovačke mitologije. U slučaju Jasenovca bio je prisutan stalan rast brojke koja se mora prihvatiti kao vjerodostojna pa se tako kreće od “skromne” cifre od 200.000 do 250.000 ubijenih ljudi koja ide na 350.000 do 400.000, pa 500.000 do 600.000, pa 700.000 do 800.000, pa 1.000.000 i sve do nevjerovatnih 1.500.000, a pojavili su se i glasovi o 2.000.000 i više ubijenih “Srba i ostalih”. Istina, ovi posljednji glasovi bili su osamljeni i službeno neprihvaćeni, ali razlog je vjerovatno u tome što nije više bilo vremena za institucionalno nametanje jer se raspala nakaradna tvorba koja je istu tu laž silom naturala – Jugoslavija. Ovaj stalni porast ubijenih imao je konkretan cilj u ostvarenju političkih ciljeva velikosrpstva koje se stavilo u službu ponajprije Londona sa svojom judeo-masonskom klikom svjetskih hegemonistâ. Sada se sa holokaust terorom i pripadajućim mitom želi postići suštinski iste ciljeve kao s jasenovačkim mit-terorizmom, samo na jednoj bitno većoj pozornici, tj. na globalnoj razini. U SFRJ su Hrvati bili taoci mita kojim se opravdavala najočitija nepravda i ugnjetvanje, a sada je cijelo čovječanstvo postalo taocem holokaustnog mit-terorizma kojim se također daje jedan sedativ za sveopću nepravdu i ugnjetavanje koje se odvija u svijetu. Naravno da razbijanjem Jugoslavije i uspostavom svoje države Hrvati nisu oslobođeni krimena genocidnog naroda najgore sorte, onih koji su svojom genetikom zločinci, pa se tako od nametanja primarno krimena srboubijanja u milijunima cijela manipulacija usredotočila na antisemitizam i hrvatsko istrebljenje Židova. Ipak, koliko je sve složeno i koliko se laž umnaža u cilju trajnog samopodupiranja, vidljivo je iz obnavljanja hrvatskog “srbožderstva” putem haaškog tribunala. Tako se na Hrvate u novovremenom globalnom kontekstu jednako priljepljuje etiketa antisemita, što ima svoju ulogu u ostvarenju dugoročnih strateških interesa inozemnih moćnika, kao i etiketa srboubojica, što ima svoju taktičku korisnost u kontroli cijelog prostora tzv. Zapadnog Balkana. Također je posve moguće da je ovaj prostor bivše Jugoslavije bio prikladan pokusni poligon za razvijanje metoda specijalnog ratovanja kojim se htjelo vidjeti koliko se daleko sa nametanjem jedne destruktive laži može ići i kojim metodama je najbolje djelovati. Jednako kako je i naknadni rat bio i u funkciji laboratorijskog opita mogućnosti nadziranja i upravljanja u sukobima niskog i srednjeg intenziteta.

Postoji još jedna dimenzija cijelog ovog stanja oko pitanja holokausta i antisemitizma u cjelini, te svega što se s time konstruira. U stvari, to je ona najosnovnija dimenzija cijele ove problematike i tu se ona

neoborivo razobličuje u svoj svojoj nakaradnosti te protučovječnosti. Radi se o tome da je u ovome svijetu koji je tako nasilno i suptilno dekristijaniziran sada kroz formu dogmatičnosti holokausta i potencijalne stigmatiziranosti antisemitskom etiketom nametnuto jedno idolopoklonstvo. Od jednog povijesnog događaja kakav je to holokaust učinjen je najveći idol novoga doba, a od jednoga naroda koji je od Boga odabran da Ga proslavlja napravljeno je ovozemaljsko božanstvo. Holokaust je uzdignut na piedestal nedodirljive religijske dogme, a Židovi su nametnuti kao bogovi ovoga svijeta. I to Židovi kao narod i kao svaki pojedinac zasebice – u oba oblika postali su božanskim sa svim pripadajućim pravima koja zemaljski bogovi zaslužuju.

Što reći o tome kako je holokaust napravljen religijom koja mora i po svojoj formi nadvisiti kršćanstvo, a po tome i Isusa Krista kao Boga, nego da se pokuša spoznati taj metafizički (su)odnos. Naime, živimo u svijetu u kojemu se propagira apsolutna sloboda od svih ograničenja, od svih (navodnih) zarobljenosti čovjeka, ali koje se percipiraju kao oslobođenost od "ckvenog svjetonazorno-ideološkog terora" ili "crkvenog moraliziranja". Galami se kako ne može biti ugrožavanja slobode vjeroispovjesti, a kao dokaz navodne lobode bez ograničenja dozvoljava se djelovanje i najdestruktivnijih sekti s vrhuncem u legitimnom javnom djelovanju Sotonističke crkve. Sve to ide pod etiketom "slobodnog prakticiranja vjere", ali radi se o nakani zatiranja vjerske istine koja se objavljuje jedino po Crkvi te unošenja potpune konfuzije, kako je i sukladno u trenutno djelujućem relativističkom teroru.

I što se sada događa u jednom takvom mutežu bistre vode Svete Crkve? Dolazi svjetovna represija prema onome tko se usuđuje dovesti u pitanje jednu takvu stvar kakav je holokaust – ma što god on nekome predstavljao. Jer, nije tu sada riječ o tome da li je holokaust ovakav ili onakav, da li je uopće prikladan svojeg naziva ili bilo koje drugo pitanje u vezi sa njim. Riječ je o tome da u vremenu kada se sve relativiziralo i sve se dozvoljava po pitanjima odnosa prema nečijim svetinjama i najdubljim vjerovanjima, najednom biva ustanovljena jedna svetinja nad svetinjama koju se ne smije dovoditi pod upitnost van propisanih kanona demokratsko-liberalnog relativizma. Ili, još plastičnije objašnjeno, uvidimo da je svakome tko se smatra kršćaninom najveća neupitnost i najveća istina sadržana u božanstvu Isusa Krista, Njegovom uskrsnuću od mrtvih i spasenju koje daje čovjeku. Nema veće istine i neupitnosti za kršćana od ovih te je prikladno da ih kao takve iskazuje. Sekularizam svojim ustrojem sve to u potpunosti ignorira te se postavlja u nekakvu fantazmagorijsku "nadreligijsku" poziciju u kojoj je sve jednako. Sve su istine tu izmaknute i propovijeda se navodna duhovna neutralnost. Kršćani su svojom mlakošću to dozvolili i takvo je stanje zadesilo sve nekada neupitno kršćanske narode sa svojim državama. Dogodilo se tako da ono što je do unazad samo dvjestotinjak godina bilo nezamislivo, sada ima ne formalni pravni legitimitet i zaštitu, nego ima i opću kulturnu prijemčljivost koja je daleko razornija od neživih zakonsko-pravnih formi. Dogodilo se da se naučava takva povijest koja Isusa Krista vidi kao značajnog čovjeka, revolucionara, reformatora i slične izmišljotine. I nikome ništa po tome pitanju nijekanja Isusovog božanstva. Nitko ne može odgovarati zakonskim progonom zato jer negira Isusa Krista kao Boga. Dogodilo se također da Isusa Krista razapetoga na križ pod formom umjetničkog izričaja u javnim muzejsko-galerijskim ustanovama uranjaju u mokraću i izvode svakakve ostale boleštine koje se niti ne može opisivati u detaljima jer su toliko degutantne i da je riječ o bilo čemu drugome, a ne o našem Spasitelju. Opet nitko nije zbog toga progonjen i nema zakona koji izričito zabranjuje vrijeđanje Isusa Krista. Čak je sve to i donekle (samo donekle – do razine dužnosti državnika da štiti ćudoređe i javni moral) prihvatljivo, jer uistinu nema smisla ikome silom nametati Krista, jer On se daje samo slobodnom čovjeku. Ono što je neprihvatljivo je da postoji stanje u kojemu se Krista smije negirati, a nešto tako banalno u odnosu na Njega kao što je to povijesni događaj nazvan holokaustom postaje neupitnom i nedodirljivom dogmom. Onaj tko negira Krista na bilo koji način, pa i onaj najgori, biva i zaštićen i uzdignut, dok onaj koji samo postavlja pitanje o ispravnosti povijesne interpretacije holokausta biva progonjen i ponižen. To je ono stanje koje nije dopustivo i koje traži da ga se takvim jasno i identificira. Ne može biti kršćaninu prihvatljivo stanje u kojemu je bilo što stavljeno i nametnuto njemu kao nešto što se uzdiže iznad Krista. Ne može se kršćanin klanjati takvome principu. Pa zbog toga su rani kršćani odlazili u arene i bivali bačeni divljim zvjerima. Na tome se pitanju lomilo kršćanstvo i lučilo se žito od kukolja. Moglo se i onda s olakošću današnjice pokloniti caru i priznati ga božanstvom, ali nije se to učinilo iz vjere, iz istine koja je u vjeri. Istine koja je savršeno puna jedino u Isusu Kristu i nigdje drugdje. Oni se nisu htjeli pokloniti caru kao onome koji je iznad Krista i svjedočili su svoju vjeru na čudesan način do mučeničkog kraja. Danas nema takvog

svjedočenja jasne vjere. Danas se kršćani, oni koje se takvima smatraju i nazivaju, smjerno klanjaju holokaustu kao novodobnom caru i plaše se pred posljedicama ukoliko odbiju pokornost toj "istini", tom božanstvu modernog vremena. Zastrašuje ljude prije opisana arena virtualnog nestajanja u kojoj nema svjedoka njihovog mučeništva, ali mora se nadvladati taj bezdan tame, ta crna rupa u koju se biva uvučenim u nevidljivost, jer radi se samo o svjetovnim moćnicima, koji sada, kao i prije rimski carevi, grade svoju kulu na temeljima od pijeska. Ukoliko se uspije prebroditi strahota novodobne arene ovaj isti novodobni imperij urušiti će se još silovitije od onoga staroga, rimskoga.

Razmatranje stava Crkve po pitanju odnosa prema ozakonjenom holokaustnom parareligijskom teroru koji se protivi bazičnoj slobodi mišljenja ima neku svoju prasliku u postupku Sv. Petra koji je tri puta zatajio Isusa u vrijeme kada su Isusa ispitivali veliki svećenik, glavari svećenički, starješine i pismoznanci. Dok se Isusa ispituje i ponižava, Petar niječe svoju povezanost s Njime. Dok danas jednako tako iste nečiste sile ispituju Isusovu vjerodostojnost i ponižavaju Isusa grubom silom i adekvatnim pokvarenim djelima, tj. ispituje se i ponižava mistično tijelo Isusovo u svijetu reprezentirano Crkvom, a Crkva kao da ima sličan strah pred svijetom te ne izgovara javno svoju bliskost s Njime. Jednako tako nije slučajnost da je na jednome Petru koji se uplašio svijeta poslije izrasla Crkva, ali koja jednako kao i Petar ima u sebi tu komponentu ljudske slabosti da se zna uplašiti pred bučnom, razbješnjelom i izmanipuliranom svjetinom koja prijeti trenutnim svjetovnim kaznama. To nipošto ne znači da je apostolat Crkve i njezin primat i najmanje upitan. Ni najmanje, jer kao što to nije bio slučaj sa Sv. Petrom koji je svoju slabost i svoj ljudski strah poslije višestruko nadoknadio, tako i Crkva ima nadoknaditi i svoje trenutne slabosti koje u sebi ima kroz ljude koji je sačinjavaju. Kao da je Petrov pad bio njemu providencijalno potreban da bi potonji uzlet bio tim još veći i vrijedan većeg čuđenja. Tako je i u slučaju crkvenog straha pred svijetom i svjetinom (tj. virtualnom medijskom svjetinom u današnjem vremenu koja razapinje mistično tijelo Isusovo) koji je sada tako očigledno prisutan.

Sve ovo može imati svoju smislenost sagledano kroz prizmu evanđeoske pripovijesti o Isusu koji hoda po vodi. Apostoli su od Isusa poslani, doslovno prisiljeni, da lađom otplove na drugu stranu Galilejskog mora, a sam Isus se povlači na goru da bi molio u osami. Pao je mrak, a apostoli su i dalje bili sami na polovici mora, u lađi koja je bila šibana valovima i vjetrom što je zapuhao. Isus je krenuo preko mora na način da je hodao po vodi te ga apostoli zapaziše iz daljine, ali se preplaše jer su mislili da je to nekakva utvara. Ipak, Isus im priđe i utješi ih riječima ohrabrenja i poticaja da ne budu preplašeni: *"Hrabro samo! Ja sam! Ne bojte se!"* (Mk 6, 50). Na te riječi Petar smjerno odgovara te u zanosu onim što vidi govori: *"Gospodine, ako si ti, zapovjedi mi da dođem k tebi po vodi!"* (Mt 14, 28). Na Isusov poziv Petar silazi s lađe i počinje hodati po vodi kao što je to i Isus činio, no čim je skrenuo pogled sa Isusa i svoju pažnju premjestio na svoju okolinu, na svijet koji ga okružuje, tada Petar poče tonuti. Ali, tada Petar krikom zazva pomoć i bi spašen od utapljanja na način da mu Isus odmah pruži ruku govoreći: *"Malovjerni, zašto si posumnjao?"* (Mt 14, 31). Potom se vjetar utišao i lađa sa apostolima bi trenutno dovedena na obalu kamo su se zaputili, ondje gdje ih je Isus poslao.

Ako se ova priča pokuša prevesti u kontekst sadašnjosti, kao jedna svevremenska univerzalna pouka, može se pretpostaviti da je lađa s apostolima Crkva. Ali Crkva u smislu klera, jer je puk od pet tisuća ljudi, koji je prethodno bio nahranjen čudom sa pet kruhova i dvije ribe, od Isusa bio poslan svojim kućama: *A pošto otpusti mnoštvo, uziđe na goru, nasamo, da se pomoli.* (Mt 14, 23). Tu je vidljiva naznaka podijeljenosti jedinstvenog crkvenog tijela na laikat i kler, svaki sa svojim poslanjem, određenim im od Isusa: jedne upućuje u lađu, druge šalje svojim kućama. Jedni su samosvojstvena zajednica pozvanika, drugi su u obiteljskoj zajednici i iz tih pozicioniranosti dužni su djelima svjedočiti svoju vjeru. Isto tako, uzlaz Isusa na goru sukladan je kasnijem uzlasku na nebo, a apostoli na lađi su crkveni kler na valovima povijesti – kao da je to jedno predskazanje Crkve kroz povijest. Povijest je do Isusova drugog dolaska konstantno ispunjena nesklonošću i tegobama okolnog svijeta, jednako kako je i vjetar od samog početka bio protivan naspram lađe i kao što su valovi na lađu nasrtali sve dok Isus nije ušao u nju. Ipak, usprkos svega, lađa/Crkva je uspješno prošla te protivštine svojeg okružja i došla do mjesta kada je određeno da nastupaju nevolje. A nevolje nastupaju onda kada Isus postaje neraspoznatljiv zbog toga što je plovidbom nastala udaljenost u odnosu na Njega. Udaljenost kod lađe na moru bila je ona u prostornoj razdaljini, a udaljenost Crkve u povijesti je ona u vremenskoj distanciranosti. U oba slučaja Isus je stvarno prisutan, on je tu, ali se očima kod apostola u lađi i sjećanjem kod crkvenog

klera Isus izgubio, postao je zamućen, mutan. Apostoli su zanemarili vjeru i oslonili su se samo na svoje oči kada se radilo o vjeri u Isusa, o Njegovoj stvarnosti, kao što se u crkvenom kleru, primjerice na teologiji, sve svelo na puko povijesno sjećanje na Isusa suhim razumom, a zanemareno je o-sjećanje Isusa srcem. Zato, kada se dogodi da Isus krene prema svojim izabranim učenicima koji su u nevolji, upravo onima koje je On sebi izabrao pozivom da ga slijede: *"Ne izabraste vi mene, nego ja izabrah vas i postavih vas da idete i rod donosite i rod vaš da ostane te vam Otac dadne što ga god zaištete u moje ime."* (Iv 15, 16), tada od izabranika jedno vrijeme neće biti prepoznat, biva im mutan. I to ide do te mjere da će Isus izgledati kao utvara, jednako kako sada teokracija i odmak od demokracije i sekularizma uopće Crkvenom kleru kao nasljedovateljima apostola izgleda poput neke utvare iz prošlosti, poput vraćanja u "mračni srednji vijek". Ipak, kada se to što izgleda kao utvara konačno približi tako da nema više sumnje o njenoj naravi i ta zabluda će nestati, a Petar će biti onaj koji, kada jednom jasno vidi Isusa, u potpunosti želi nasljedovati Isusa do te mjere da i sam hoda po vodi. Ali, kao da se upravo na primjeru Petra najradikalnije pokazuje kako je ono što je u početku bilo pravilno i dokazano kao dobro time što je Petar hodao po vodi, samo jednim trenutkom nepažnje može pretvoriti u potonuće. Samo jednim skretanjem pogleda s Gospodina i udubljivanja u "stvarnost" svijeta na kojemu se prebiva, događa se gubitak onoga što je potrebno da bi se poput Isusa moglo izvesti čudo pred ostalim ljudima. Petar je malo skrenuo pogled s Isusa, te realna i ljudskim iskustvenim spozanjem nadasve stvarna opasnost od valovitog mora i olujnog vjetra bila je dovoljna da se izgubi potrebna razina vjerske "ludosti" kojom se vjeruje da se s Isusom može hodati po vodi. Istovremeno se pokazuje kako je i u tim trenucima posrnuća dovoljno samo zatražiti pomoć i biva se spašenim i na koncu privedenim na drugu obalu – točno ondje gdje je Isus odredio da treba doploviti. Tako i stavljanjem svega u kontekst povijesti, srednjovjekovna teokracija biva zanemarena kao ono što je bilo dokazano dobro do te mjere da se kroz srednjovjekovni procvat kršćanske Europe događa čudo sukladno Petrovom hodanju po vodi. Čudo srednjovjekovne Europe je u tome što, u racionalnim mjerilima gledano, jedno primitivno društvo preuzima primat na svjetskoj razini i nad praktički cijelim svijetom. I islamski svijet, i Kina, i Indija, i Mongolsko carstvo, i predkolumbovska Amerika imaju, svaki na svoj način: po dostignućima i/ili poziciji, racionalističkim mjerilima gledano, premoć nad malom kršćanskom Europom. Čak ne Europom kao jednom homogenom cjelinom, nego samo pojedinim manjim djelovima te i takve Europe. Islam je od Europe bio napredniji u znanosti, arhitekturi, medicini, kulturi, književnosti, matematici, kao što je i sami teritorij bio pod pretežno centraliziranom upravom sa jednom državnom vlašću. Kina je prednjačila u administrativnom uređenju svoje velike države, a jednako tako je po znanstvenim i tehnološkim dostignućima bila superiorna. Indija je pod vladavinom mogula bila po svojoj privrednoj produkciji, onome što se danas naziva BDP-om, ispred Europe, a također je na visokoj razini bila arhitektura i medicina. Predkolubovska Amerika je po razini svoje inkorporiranosti poljoprivredne proizvodnje u sveukupno gospodarstvo nadmašivala Europu, a jednako tako državna uprava i graditeljstvo svojom složenošću u najmanju ruku pariraju Europi. I kada se ovako pogleda na stanje u svijetu onda nema tog racionalizma koji može smisleno objasniti zašto je sve ove svjetske silnice sebi potčinila jedna mala Europa. Da se ne spominje najradikalniji primjer gdje jedna šaka ljudi pokorava cijelo jedno kraljevstvo: Hernan Cortez (1485.-1547.) s pet stotina i trinaest ljudi pobjeđuje tri stotine tisuća astečkih ratnika te jedna razvijena i velika država s tradicijom, kakvo je tada bilo astečko kraljevstvo, biva dovedena u stanje bezuvjetne kapitulacije. Što je to ako nije čudo sukladno hodanju po vodi? I dokle je trajalo to čudo srednjovjekovne Europe? Kada počinje njeno potonuće? Upravo onda kada se od usredotočenosti prema Kristu, koja se izražavala i društvenim poretkom u kojem su kraljevi bili podložni papama, pogled prebacio u nekristološku pojavnost izraženom i društvenim poretkom koji odstupa od ovog načelnog teokratskog modela. Humanizam i renesansa su početak tog skretanja pogleda, tako da se baš u vrijeme možda i najvećeg čuda na primjeru Corteza, događa da prestaje srednjovjekovlje i ulazi se u razdoblje novoga vijeka.

Ako bi se htjelo pozabaviti određivanjem egzaktne godine koja bi mogla biti ona koja označava prestanak srednjovjekovlja i početak novovjekovlja, to bi bila ona u svojoj naravi uistinu predstavlja doslovnu promjenu vremena u ljudskoj percepciji: reforma kalendara pape Grgura XIII. koja je proglašena 1582. godine. Promjenu povijesnog razdoblja obilježava i faktična promjena u mjerenju vremena, što sigurno ne može biti slučajnost. Tu je simbolika prisutna kroz pouzdavanje Crkve i pape u znanost i znanstvenike, jer reforma je obavljena na osnovu znanstvenih spoznaja koje su se pokazale kao ispravne, te po tome nije uopće sporno da je reforma znanstveno opravdana u svakom pogledu, nego je problem

u onome što poslije toga slijedi. Naime, ono što je tu simbolično je da se kroz potpuno pouzdavanje u znanost, te slijeđenjem znanosti, stavila završna točka na razdoblje srednjovjekovlja, a osnovno obilježje novovjekovlja je u tome da danas Crkva ima potpuno sekundarnu rolu u odnosu prema znanosti koja je podignuta na piedestal obožavanja i pouzdanja čovječanstva. Znanost sada ima status onoga tko svijetu objavljuje istinu po kojoj se potom usmjeruje cijeli ljudski rod, a koji bi trebao biti crkvena ekskluziva bez mogućnosti supstitucije – jednako kako ni Isusa ništa i nitko ne može supstituirati.

Odgovor zašto je povijest (tj. novovijeko povijesno razdoblje) krenula takvim tijekom udaljavanja od kristološke matrice također dolazi kroz jedan simbolički izričaj, ali sada je to simbolika konkretne materije, za razliku od simbolike apstraktnog postupka kakav je reforma kalendara. Točnije, daje se odgovor zašto je nešto što je u svojoj biti dobro, kao što je znanstveno utemeljena reforma kalendara, protekom vremena postalo simbolom potčinjenja Crkve sekularnoj (tj. bezbožnoj) znanosti. Crkva je danas potčinjena znanosti koja je odmetnuta od moralnih okvira koji po Crkvi dolaze izvan sfere zabludjele ljudskosti te su određeni od onoga tko je sve stvorio pa najbolje zna kako u stvorenome obitavati. Znanost sama sebi određuje moralne norme, a tu je onda riječ o djelovanju onih sila koje imaju nesporno dijabolično izvorište te su svojim radom, tj. radom ljudi koji su se tim dijaboličnim silama predali i sklopili s njima savez, postigli da znanost umjesto podložništva Crkvi kao objavitelju temeljnih istina otpadne u samodovoljno bezbožništvo. Samim time što se znanost odmetnula od Boga, ona je krenula neminovnom stazom uzdizanja Antikrista, i to bez obzira što znanstvenici kao pojedinci sami nisu uopće pod takvom motivacijom. Štoviše, znanstvenici kao ljudi većinom su u htijenju da svojim radom učine dobro, ali zbog naravi svojeg bezbožnog svjetonazora koji ima tendenciju da čovjeku sugerira da je on sam jedino božanstvo, da je sam sebi normativni faktor, nesvjesno idu na ruku zlu i posvećenicima zla – tzv. okultnoj teokraciji koja ima skoro apsolutno dominantnu svjetovnu moć i usmjerava znanstvenike i znanstvena dostignuća prema svojim planovima.

Referirajući se na razmatranu priču o Petrovom hodu po vodi, taj moment papinskog pogleda prema znanstvenicima kojima je dano da izvrše reformu kalendara sukladan je Petrovom odvraćanju pogleda od Isusa. U oba slučaja, ne radi se o ničemu samo po sebi lošemu jer nije bilo loše to što je Grgur XIII. angažirao znanstvenike, kao što nije bilo loše to što Petar gleda prirodu koju je, uostalom, Bog stvorio za čovjeka. Ono što je loše dolazi poslije, dolazi protekom vremena i sklonošću čovjeka da ostane preokupiran, općinjen onime što gleda do te mjere da izgubi potrebnu razinu osviješćenosti o Isusu Kristu kao prvome u svemu i najboljemu za sve. Protok vremena je u slučaju Petra kraći, a u slučaju Crkve duži, mjereno ljudskom doživljenom stvarnošću, ali suština je istovjetna: ukoliko se zaboravi na Isusa kao prioritetnost, vrijeme čovjeka odvlači sve dublje prema drugom polaritetu, te se na kraju vremena Antikrist ustoličava i za sebe traži božansku prioritetnost. Odnosno, ako se uzmu u obzir demonološke spoznaje koje imamo, onda je vidljivo kako onaj trenutak kada izgubimo svoju fokusiranost na Spasitelja zlodusi osjete na način sukladan otvaranju ustava na brani: ono što im je priječilo ulazak u ljudsku svijest našom voljom više nije tu. Zbog tog razloga dolazi do čovjekovog pada u sve veće dubine propasti jer, kada im se jednom "otvorilo kapiju", zlodusi dalje djeluju na način da ona ostane otvorenom te tu onda nastupa vrijeme kao faktor budući da stalno radi protiv čovjeka koji je izgubio svoju početnu učvršćenost u Isusu. Dakle, ovdje se u biti radi o dva presudna momenta: činu naše slobodne volje kojim gubimo stabilnost i činu zloduha (demona, đavla, Sotone) koji djeluju na nas tako da prisutnu nestabilnost dovedu do svoje krajnosti – potpunog pada, potpunog potonuća na dno podzemlja, gdje i sami obitavaju. Ovo načelo jednako je za čovjeka kao pojedinca kao i za različite ljudske zajednice koje su izraz čovjeka kao kolektiviteta.

Zato bi se kao onaj drugi datum-prekretnicu trebalo uzeti godinu 1586. jer tada se dogodio ulazak zloduha u prostor povijesti, tada oslobođen jednim trenutnim gubitkom punog kristološkog fokusa. To je jedan nadasve simboličan događaj koji sa svojom snažnom porukom izaslanom kroz materijalni iskaz arhitekture pokazuje kako je došlo do kraja dominacije kristološkog načela iskazanog srednjovjekovljem i prelaska u razdoblje dominacije nekristoloških pogleda na svijet pod nazivom novi vijek. Konkretno, radi se o postavljanju obeliska pokraj središta Svete Majke Crkve u Vatikanu, a koji je nekada stajao pokraj poganskog egipatskog hrama. Obelisk od crvenog granita u Vatikanu visok je 28 metara (s postoljem 44 metra) i teži 320 tona. Godine 1586., godine koja se ovdje smatra simboličkom prelomnicom, naredbom pape Siksta V. (1585.-1590.) obelisk biva premješten na svoje sadašnje

mjesto na sredini trga ispred bazilike Svetog Petra. Obelisk treba ovdje sagledati kao prvi materijalni iskaz ulaska "dima Sotoninog" u prostor Crkve, makar tada to uopće nije bilo vidljivo nego je za punu spoznaju o stvarnosti tog ulaska trebalo čekati skoro cijela četiri stoljeća kada je papa Pavao VI. rekao: *"Izgleda da je zagušljivi dim Sotone prodro u Narod Božji... Dim Sotonin je kroz neku pukotinu ušao u Katoličku Crkvu"*.

Svakako da sve ovo treba staviti i u kontekst cijelog niza građevinskih zahvata izvedenih pod Sikstom V., ali za nas (Hrvate) poseban značaj ovdje ima rušenje stare i izgradnja nove crkve Sv. Jeronima te sve ono što je s time dalje povezano. Naime, apostolskom bulom iz 1589. godine Siksto V. ustanovljuje Kaptol Sv. Jeronima te određuje da njegovi članovi mogu biti samo svećenici hrvatskoga porijekla i jezika. Kaptol Sv. Jeronima je tada jedini nacionalni kaptol u Rimu, a trajao je do 1901. godine kada se preimenuje u Zavod Sv. Jeronima s konačnom evolucijom 1971. godine i nazivom Hrvatski papinski zavod Sv. Jeronima. Također je bitno znati i to da je papa Siksto V. hrvatskog porijekla, a i on sam je to potvrđivao svojom djelatnošću kao i time što se služio grbom iz Kruševice dalmatinske. Papa Lav XIII., inače i sam s velikim zaslugama za Hrvate, u svom breveu *Slavorum gentem* piše da je Siksto V. bio poznat po svojoj pobožnosti prema Sv. Jeronimu, a i svojoj hrvatskoj naciji, *atque in croaticam nationem*, iz koje vuče korijen. Siksto V. biva pokopan u Santa Maria Maggiore, bazilici koja ima veliko značenje za Hrvate. U njoj su posmrtni ostaci jedinoga pape Hrvata, a tu je i grob Sv. Jeronima, prvog prevoditelja Biblije na latinski jezik. Osnutkom Jeronimskog kaptola te uređenjem crkve Sv. Jeronima u Rimu u vremenu Siksta V. porastao je hrvatskom narodu pred čitavim svijetom ugled upravo onda kad je kod kuće poradi turskoga bijesa i nemara svojih vladara bio na doslovnoj samrtnoj postelji. Zašto je ovo od važnosti da se ovdje spominje? Zato jer je istovremeno s postavljanjem obeliska kao simbola početka novovjekog razdoblja u kojem se uzdiže antikršćanski svjetonazor, kao jedna antiteza postavljena zgrada kojom se ističe svojevrsna posebnost, svojevrsna providencijalna izabranost hrvatskog naroda unutar sveopće svjetske povijesti. Dakle, kada se gasi srednjovjekovlje i započinje novi vijek, istodobno se iz mrtvih kao čudom obnavlja hrvatski narod i kao da se nanovno rađa da bi u njemu, novome vijeku, rastao pod posebnim nebeskim nadzorom sa svojim poslanjem koje tek treba odraditi. Odnosno, nameće se zaključak da su Hrvati Providnošću predodređeni da u novom vijeku odigraju presudnu ulogu kristološko-marijanske opozicije naspram Novog svjetskog poretka. Sve ono što reprezentira obelisk traži svoju zadovoljštinu u reprezentaciji jednog živog djelatnog principa odrađenog po živim ljudima – kako i priliči Božjem djelovanju kroz čovjeka kao Njegovog ljubljenog suradnika. Drugim riječima, Hrvati su pozvani i blagoslovljeni svojim radom razbiti simboličko prisustvo obeliska u svijetu na način da doličnim uređenjem svoje kuće nadvladaju obelisk i sve što on predstavlja. A to je upravo ona suštinska simbolika Hrvatskog papinskog zavoda Sv. Jeronima kao kuće-objekta naspram obeliska-objekta. Također je ovdje primjenjiv princip po kojem se zlo (obelisk) pobjeđuje dobrotom ljudi (kuća s ukućanima), a to je ujedno sama srž nasljedovanja Isusa Krista.

Prema tome, novi vijek kao vijek bezbožništva, bivajući istodobno ono što nadomješta srednjovjekovlje kao vijek pobožništva, metafizički je usklađen s gradnjom protubožjeg Novog svjetskog poretka. To što je Europa upravo u ovome razdoblju postsrednjovjekovlja do kraja podčinila svijet ništa ne mijenja na stvari nego samo potvrđuje tezu o kršćanstvu kao onom presudnom davatelju silovitosti jer sav uspon Europe u svim granama ljudskih djelatnosti, a posebno u znanosti i tehnologiji, proizlaze iz izvorne kršćanske ukorijenjenosti. Crkva je dala Europi, u kojoj se smjestila, da se proslavi u svijetu svjetovnim sredstvima, ali to je dato da se po tome slavi Isusa Krista kao živu Božju Riječ. Otklon od kristocentrizma nije oduzeo sve darove koje po Kristu dolaze te je i dalje nastavljena europska dominacija na osnovu svojevrsne inercije u darovima vjere, jer srednjovjekovni zalet koji je trajao više od tisuću godina u sebi je nosio nagomilanu energiju koja je trebala više stoljeća da bi se zaustavila. Odbijanje Europljana da se dalje klanjaju svojem svetom Spasitelju, Bogočovjeku, vječnom Očevu Sinu, dovelo je Europu do stanja u kojemu je i od silne snage srednjovjekovlja ostalo jedva ikakvog spomena vrijednog stvaranja. Dovelo je do "Europske Unije" koja se suobličava prema suhovnom modelu uzetom iz Sodome i Gomore, ali sa još gorim dodatkom na način da se naddržavnim sjedinjavanjem u jednu super-državu nadgrađuje njihova izoliranost gradova-država, a koja ih je ipak donekle ograničavala.

Stoga, sve što slijedi u postsrednjovjekovlju samo je jedno potonuće u kojemu se Petrov nasljednik

sve više utaplja u (neo)pognaskome moru koje je svuda uokolo njega. Tako najprije slijedi reformacija kao velika predpriprema za Francusku revoluciju koja definitivno presijeca svaku sponu države sa Crkvom. I to na način dekapitacije pomazanog kralja – francuskog kralja koji se okrunjivao Isusovom trnovom krunom i po tome su imali epitet svetih kraljeva, čime se očituje puni sotonistički motiv u giljotiniranju kojim se vladarevu glavu koja je nosila sv. trnovu krunu odsijeca od tijela. Potonuće Europe traje sve do današnjeg vremena, a ono što se čeka je da Petar krikne, da Petar zazove Isusa za pomoć. Drugim riječima, čeka se da Crkva po papi kao Petrovom nasljedniku uvidi da utapljanje neće samo od sebe prestati, da neće od Boga odijeljeni ljudi priskočiti u pomoć i da ih ne treba više zazivati za spasenje kao što ni strukture moćnika današnjice neće preobratiti na vjeru i svjedočiti je (nemaju oni što za svjedočiti), nego je potrebno svim glasom kojim Crkva danas raspolaže zazvati ime Isusa Krista. Ime je to dano svima na spasenje i po tom imenu se treba cijeli svijet uskladiti, a usklađenje svijeta po imenu Gospodinovu naziva se teokracija. Kada se tako učini onda dolazi do ponovnog uzdignuća Crkve na mjesto koje joj po Isusovoj volji i pripada tako da može cijeli svijet privesti na obalu spasenja. Isus, kao što je pružio ruku Petru i izvukao ga, jednako će pružiti ruku Petrovom nasljedniku i izvući ga iz potonuća u sekularno more koje se pjeni i prijeti da ga utopi. Isusove ruke su u slučaju Petra stvarne ljudske ruke, ruke stvarnog čovjeka, a ruke koje imaju djelovati prema Petrovom nasljedniku također će biti stvarne ljudske, ruke stvarnih ljudi. To ima svoju logiku i u saznanju da je Crkva glava Isusova, a po toj analogiji država bi bila ruke Isusove koje rade ono što Isus hoće i kako Isus hoće. Također je poznato da Bog kroz čovjeka djeluje u povijesti, pa tako i sukladno analogiji opisanog doživljaja na Galilejskom moru, čovjekovim djelovanjem izvršava se volja Božja – Gospodin nas toliko voli i cijeni da nam daje aktivno sudioništvo u izgradnji Kraljevstva Božjeg. Mi ljudi nismo puke figure bez svoje volje i slobode nego upravo po tome svojim činima dobivamo i pripadajuću vrijednost svoje egzistencije.

Stoga, da se vratimo na samom početku razmatranu ideju, zatajenje po pitanju legitimnosti slobodne rasprave o pitanjima istinitosti zakonom propisanih holokaustnih dogmi, koje su time jasno i glasno stavljene iznad Krista, je jedno zatajenje navještenja istine te je po tome i novi oblik zatajenja Kristovog. Ista se stvar odnosi i o zatajenju po pitanjima poput demokracije i kapitalizma, jer se tu kroz pomirljivi (tolerantni) stav prema istima na jedan sličan način očituje odmak od kristološke forme koja je jedino primjerena Crkvi za afirmaciju i glasno javno svjedočenje istine. U demokraciji kao društvenom uređenju Krist je djelatno (socijalno) zatajen jer se kroz prihvat demokracije prihvaća vlast ljudskog roda uronjenoga u laž o ljudskoj samodovoljnosti. Jednako kako je to bio slučaj s ruljom koja je Isusa na “demokratski” način odbacila i na “biralištu” izabrala Barabu. Odabir onoga što određuje svjetina je odabir najnižih ljudskih poriva te se ne može poput Pilata htjeti ugoditi svjetini jer se time neminovno ugađa Zlu. *Vox populi* nipošto nije *Vox Dei*, a kako to demagozi, zavodnici ili obične neznalice često recitiraju narodnim masama kroz svoje masovne medije. Demokracija je načelo koje preotima suverenitet koji pripada Bogu, a ne narodu. Narodu čija je prosudba pogrješiva i kada je glas većine. Bog je izvorište vlasti, suvereniteta, a kako će ljudi s njima (vlastima) izići na kraj, hoće li to biti na dobro ili na zlo, stvar je ljudske slobode i čovjekovih darova. Na to je svojim enciklikama upozorio i papa Lav XIII: *Immortale Dei* (1885.), s kritikom američke demokracije, njezina egalitarizma i razuzdanih sloboda što u njoj vladaju, te *Graves de Communi Re* (1901.), s oštrom osudom kršćanske demokracije kao političkog pokreta. Ima i cijeli niz drugih enciklika i ostalih crkvenih dokumenata kojima se napada glavne ideje masonerije i Francuske revolucije, a ujedno i njihovu toliko svetu im demokraciju. Uostalom, tradicionalno kršćanstvo demokraciju poistovjećuje sa svetogrđem i bezboštvom, jednakost se smatra lažju, a demokratska “prava i slobode” osuđuju se kao izvor nereda i bezvlašća. Sv. Toma Akvinski, kao najveći među skolastičkim naučnicima, demokraciju nedvosmisleno određuje kao zlo od koje je bolja i uzurpatorska tiranija ukoliko je na dobro naroda, na opće dobro podanika. Sukladno navednome i znajući da je crkvena doktrina evolutivna na način da se nadograđuje na prije utvrđene istine koje se ne mogu poništavati i nikada ni nisu bile poništene, i današnji odnos Crkve prema laži demokracije postaje jasniji tumačen kroz poredbu s Petrovim zatajenjem. Prethodno utvrđene istine došle po Crkvi, a koje se odnose na demokratsku laž i prijevaru čovjeka tom lažju, u vremenu (post)moderne ostaju prešućene (zatajene) od Crkve u socijalnom smislu. Točnije, u smislu aktivnog društvenog progovaranja i jasnoće govorenja o, po suštinskoj naravi demokracije, u njoj neizbježno prisutnoj kristofobičnosti. Krist i demokracija su nepomirljivi isto koliko je nepomirljiva istina s lažju i to je ono svjedočanstvo koje je ostalo zatajeno i koje se tek ima aktivno promovirati kroz

Crkvu. Štoviše, ne samo da se kršćanstvo i demokracija isključuju, nego je kršćanstvo protivno svakom humanističnom projektu, budući da ovaj stavlja čovjeka namjesto Boga. Odnosno, kršćanstvo nije kompatabilno sa sekularizmom budući je on jedna osustavljena humanistička sinteza svih ideologija koje odjeljuju čovjeka od Boga. Tu sada dolazi do izražaja sav smisao opstojne nužnosti teokratskog uređenja jer se tako kompenzira sve ono u čemu je Crkva manjkava (slaba), a to je danas tražena snaga djelovanja u svjetovnim sučeljavanjima jer je tu judeo-masonska moć sada tolika da ne pruža priliku nikome tko nije svim svojim sposobnostima uključen u svjetovnost po svojem staležu i po svojem poslanju. Svećenstvo unutar Crkve je po svojoj staleškoj dužnosti kao i po poslanju odijeljeno od mogućnosti potpunog usmjerenja svih svojih snaga ili darovitosti prema svjetovnim odnosima i aktivnom uređenju tih odnosa, pa time ova naporna zadaća potpada za odrađivanje laičkom dijelu u Crkvi. Usmjeravajući se prema istinama primljenim od Crkve kao svete Kristove institucije, laici imaju mogućnost sve svoje snage i talente upregnuti u cilju propovijedanja istine kojom se potom uređuju i svjetovni društveni odnosi. Tako se kroz djelovanje laika po danim im državnim ovlastima na načelima teokratske usklađenosti ima razobličiti laž demokracije i njena apsolutna neprihvatljivost po čovjeka. U konačnici se Petar od zatajivača pretvara u neustrašivog propovijednika Kristovog.

Isto tako je i kapitalizam jedno socijalno zatajenje Isusa Krista koje je neodrživo te se mora kad-tad nesmiljeno odbaciti u svakom svojem obliku. Nije moguće prihvatiti postojanje međuljudskih odnosa koji se samim svojim imenom identificiraju kao oni koji su podređeni novcu (kapitalu). To znači formalno prihvaćanje kapitala kao onoga koje je iznad Gospodina te se Krist stavlja u društveno uređene međuljudske odnose kao sekundarnost. Kao jedna sporednost koja se mora podčiniti onome što je primarno, a to je novac kao moć i božanstvo modernog svijeta. Kada Krist nije apsolutno primaran, onda kao da je i izopćen, kao da je ponovno razapet. Tako se došlo do stanja slobodnog tržišta ili slobodnog poduzetništva u kojemu pred profitom kao jedinom svetinjom padaju granice Božjih naroda i država.

Može se zamijetiti da se ovdje u svim slučajevima koji su navedeni kao primjeri zatajenja radi o svjetovnim stvarima te da se po pitanju duhovnih istina Crkva nikada ne može dovesti u vezu s ikakvim zatajenjem ili krivovjerjem. Kao što i Sv. Petar nije ništa krivovjerno mislio ili govorio kada su ga prozivali u dvorištu. Samo je zatajivao svoju svjetovnu povezanost sa Njim – govorio je kako ga nije poznavao onako kako čovjek poznaje drugog čovjeka. Modernim riječnikom govoreći Petar je nijekao socijalnu povezanost s Isusom, upravo kako su i sva ova pitanja ozakonjene povijesne interpretacije, društvenog i ekonomskog uređenja sve redom pitanja socijalnog karaktera. Šutnjom o nepravednosti zakonom nametnute dogme holokausta (to je neraskidivo povezano s idejom cionizma pa po tome i cionizam ulazi u prešućenu sustavnu nepravdu i ideologiju smrti, a koja je prisutna u svijetu) Isus je zatajen na socijalnoj razini. Šutnjom o demokraciji kao idoliziranju samodostatnog čovječanstva Isus je zatajen na socijalnoj razini. Šutnjom o nedopustivosti kapitalizma kao svjetskog ekonomskog poretka Isus je zatajen na socijalnoj razini.

Nije dovoljno da Crkva i vjernici u sebi misle pravovjerno, nego se mora to pravovjerje konstantno naviještati svijetu tako da se što više ljudi privede Spasitelju. Nije dovoljno što Crkva u sebi čuva pravorijek kroz svoj nauk, nego je taj nauk potrebno u svijetu najkonkretnije "uzemljiti" zagovaranjem prikladnog društvenog poretka te aktivno i glasno sve skupa promicati i svjedočiti. To ne znači da se Crkva treba politički aktivirati ili se uključiti u političku borbu za društvene pozicije s kojih je moguće djelotvorno raditi u skladu sa kršćanskim naukom i moralom. Ni najmanje to nije ono što bi bilo korisno, nego je smisao u tome da Crkva ima snage da prozove sve one koji odstupaju od kristoloških okvira, kao i da da potvrdu onima koji u njima svojim izjašnjavanjem i znanim djelima obitavaju. Ono što se traži je da se ne ponaša prestrašeno poput Petra u dvorištu i da se jasno odredi prema onima koji Krista odbacuju, ali žele u isto stanje kristofobičnosti svom svojom raspoloživom svjetovnom silom privesti najprije samu Crkvu, a potom i svo ostalo ljudstvo. To konkretno znači da se ne ostane u jalovom apeliranju državnicima, političarima i gospodarstvenicima da, na svojoj društvenoj i političkoj razini, svjedoče u duhu svoje vjere. Oni to neće poslušati. Barem ne u onome smislu kojim se vjeru percipira kroz Krista, jer državnici, političari i gospodarstvenici u biti i svjedoče u duhu svoje vjere, samo, to je antikristovska vjera. Tu je ona "mala" razlika, a to što se neki možda javno i deklariraju kao kršćani treba uzeti kao njihov pragmatizam u odnosu na naivne ljudske mase kojim stječu, čuvaju ili

proširuju svoje društvene pozicije. Uostalom, zar bi konca svijeta i bilo da sol nije obljutavila? Jednako tako, poput ludih djevica iz dominantinih struktura laikata, klera, a pogotovo teologije, dolaze rečenice nove dogmatike, glose jedne nadasve “trezvene”, “realne” ili “modernizirane” apologetike koja je u miru i toleranciji sa svijetom jednako kako je Petar bio u miru i toleranciji sa svijetom u dvorištu.

Sve je ovo prije navedeno jedna providencijalna nužnost koja je nama ljudima nedokučiva u svojoj punini ispunjenja, jer samo istina može biti ono što Crkva može blagosljivljati, no kao i u slučaju Sv. Petra, i ovo trenutno zatajenje ima svoju svrhu u tome da stvori uvjete velikog uzleta prema gore, uzlet u visine prema Istini, i da tako ostvari svoje sveto poslanje. Štoviše, što zatajenje izgleda većim, tim treba očekivati i veće dobro za ljudski rod koje se ima ostvariti i koje će se Providnošću sigurno ostvariti.

Koliko je pak jednostrana interpretacija holokausta izišla izvan svjetovnih okvira i ušla u religioznost vidljivo je ukoliko se spozna sva metafizička implikacija zakonske zabrane svake rasprave koja dovodi u pitanje propisanu službenu interpretaciju povijesnih događanja. Recimo, nije dozvoljeno uopće dovesti u pitanje brojku od 6 milijuna ubijenih Židova pa tako kroz sustav tzv. pravne države onaj koji se usudi izreći da je ta brojka iznosi 5.999.999 ubijenih mora prikladno odgovarati jer takav je zakon. Uopće, postojanje takvog zakona koji tako izričito i po jednom tako uskom pitanju određuje kako se smije opisivati jedno povijesno zbivanje predstavlja sumrak čovječanstva sam po sebi. Pogotovo što je istovremeno riječ o nečemu što se prikazuje kao najslobodnije i najtolerantnije društveno uređenje u ljudskoj povijesti, a unutar sebe javno iskazuje najveći atak na slobodu mišljenja i izražavanja. Neka nam bude pouka Isusov odgovor koji je dao svojim istražiteljima: *“Ako sam krivo rekao, dokaži da je krivo! Ako li pravo, zašto me udaraš?”* (Iv 18, 23). Isto vrijedi i za odnos prema problematici holokaustne dogme, jer ukoliko je progonjen (tj. udaran poput Isusa) onaj koji uopće postavlja pitanje o točnosti zakonom propisane povijesne interpretacije, neka mu se dokaže krivnja, a ne da se dopušta kažnjavanje bez potrebe za argumentacijom. Stoga, gori je ovaj suptilni oblik terora liberalnog demokratizma od svakog napada na slobodu misli unutar trajanja boljševičkog terora jer tada se tek navještavalo budući zemaljski raj, a trenutne tiranijske metode opravdavale su se kao nužnost za ljudsku izgradnju tog zamišljenog raja. Nije se toliko negiralo postojanje tiranije nego se istu opravdavalo, a to je i vidljivo iz poznate sintagme “diktatura proletarijata” kojom se od strane boljševika opisivalo stanje vladajuće represije. Sada se kroz liberalnu demokraciju sugerira nepostojanje ikakve represije te je po tome “zemaljski raj” praktički već ostvaren u svojoj osnovi i “samo” se treba do kraja “razviti”. To je ono neprestano ponavljanje o potrebi “razvijanja demokracije” ili “stalne demokratizacije društva” kako bi ljudski raj iz svojeg temelja bio stavljen “pod krov”.

Religija holokausta ovdje ima svoje mjesto u tome da kroz izigravanje religioznosti te nasilno-tiranijskim provođenjem te nakazne religioznosti podjarmi cijeli svijet u piramidu laži. Što je najgore, u planovima oca laži najveća je prevara izvršena prvenstveno nad samim Židovima na čije se patnje ta holokaust religija referira. Ta piramida laži ima nebrojenu količinu blokova laži koje bi bilo nemoguće sve navesti, ali posebna je dijabolika vidljiva kroz cijelu inscenaciju Drugog svjetskog rata. Hitler i nacizam planski su potaknuti kako bi se pokrenuo novi svjetski rat te kroz ratne strahote prisililo židovsku populaciju na vapaj za pomoći kakav se ne pamti, a da bi se kao spasitelji ponudile iste one sile koje su sve prvotno i isplanirale. Time se uspijeva ostvariti željene cionističke ciljeve te dovesti izmanipulirane ljude u Palestinu, a tamo ih istog trenutka sukobiti sa domicilnim Arapima te tako imati trajno stanje rata koje neprestance traje sve do danas. Kada se ima trajno stanje rata ima se i trajna kontrola nad homogeniziranom i životno ugroženom ljudskom masom (tj. Židovima u cjelini), a ta se kontrola koristi za dodatno stvaranje međuljudske mržnje kao i padanje u sve dublje stanje zavedenosti. I to mržnje i rata koja nadilazi uski prostor Svete zemlje te se samim karakterom iste (mjesto najvećih židovskih, kršćanskih i muslimanskih svetinja) proširuje na cijeli svijet kojim dominiraju te tri monoteističke vjere ili vjere knjige. Abrahamova djeca su dovedena u stanje bratoubilaštva gdje je svatko na svoj način u sukobu sa svakim drugim. Iznimnu ulogu u ovome planu ima upravo religija holokausta jer pogađa svojim djelovanjem sve tri strane rođene od praoca Abrahama: Židove, kršćane i muslimane.

Židove drži u neracionalnom strahu od novog ponavljanja, iako se realno ne može ponoviti ono što se nije desilo. Također se time Židovima daje moralno opravdanje za sva zla i nepravde koje su pod

nametnutim im strahom prisiljeni činiti i za koja duboko u sebi po savjesti znaju da nisu pravična, ali pod djelovanjem religije holokausta sami se sebi opravdavaju i služe cionističkim ciljevima.

Važna tema u ovome kontekstu razmatranja laži u svijetu kroz povijest je višestruko spominjana problematika židovskog pitanja koje je sada ponovno dotaknuto, kao i sam odnos Židova prema laži i njihova uloga u stalnom ratu istine i laži. Tu se bije najnesmiljenija bitka za zadobivanje jednog naroda pod Božanskim svodom. Odnosno, bitka se bila najprije unutar samih Židova, a potom, kroz njihovo nepriznavanje Isusa kao Mesije i Njegovo razapinjanje, sada se bije bitka u laž uronjenih Židova s ostatakom svijeta. Posebno s ostatkom kršćanskoga svijeta jer su lažju zavedeni Židovi instrumentalizirani u stanje stalnog djelovanja protiv kršćana, a da toga većinom nisu svjesni. Poanta je u naglasku na to da se laž služi Židovima kao svojom odabranom platformom za širenje i nasilno opovrgavanje svih kristoloških istina, upravo onih istina koje su po Crkvi objavljene cijelome svijetu. Jer su svojim stanjem neprihvata Krista stavljeni u poziciju da moraju raditi protiv Njega, Židovi su istovremeno dovedeni u najgoru moguću pogibelj. I sama njihova povijest najbolje svjedoči koliko su samo propatili zato jer su ih naturanjem laži o Kristovom nemesijanstvu trajno sebi potčinili pseudojudejci, farizeji i svi njihovi novodobni nasljednici. Cionizam je jedan od završnih oblika te nametnute im laži i zbog cionizma Židovi su već u dosadašnjem vremenu najviše propatili, a najgore je što Židovima i u budućnosti cionizam donosi samo nepotrebnu patnju, ali i ono najgore: vječnu smrt. Koliko je cionizam destruktivan po Židove vidi se i po tome što jedan značajan udio Židova, sami rabini proizašli iz talmudske antikršćanske doktrine, uviđaju cionističku pogubnost. Čak u toj mjeri da cionizam proglašavaju najgorom herezom judaizma. Prava je šteta što ta struja Židova nekršćana-necionista nije prevladala, jer bi to svakako bilo manje zlo od antikršćansko-cionističke struje, ali uzdajmo se u Providnost koja dopušta zlo kako bi se rodilo veće dobro, a ako ne ranije, onda sigurno na kraju povijesti. Detaljnije o samom židovskom pitanju i cionizmu kao izrazite pogubnosti prvenstveno za same Židove, a potom i za ostale svjetske narode, biti će riječi na više mjesta u knjizi na stranicama koje slijede te se stoga ovdje neće o tome posebno govoriti.

S druge strane, kršćane se drži u stanju stalne krivnje kojoj nema oprosta i kojoj nije moguće otkupljenje za cijelu vječnost. Odnosno, sve dok postoji kršćana i kršćanstva biti će naglašavanja izmišljenog krimena za zločin napuhanog holokausta. I to točno onako kako je to holokaustnom dogmom propisano. U stanju stalne krivnje istovremeno je čovjek i u stanju stalne zarobljenosti te je tako kršćanski Zapad duhovno porobljen i to se odnosi na sve zapadanjake bez obzira smatrali se oni formalnim vjernicima ili ne. Ipak, religija holokausta je posebno djelotvorna nad dekristijaniziranim zapadnjacima jer u neimanju duhovnog određenja kao supstitut dolazi prva najjača ili najodređenija stvar koja ima karakteristike religije, koja religiju izigrava, a to je upravo silom zakona propisana holokaust religija. Upravo zato što je nevjernički zapadnjak, ali i mlakovjernički jednako, slab u svojoj duhovnoj dimenziji, što je čovjek lišen duhovnosti slabić u svim pitanjima istine, zato i postoji zakonska represija kako bi se ovce uguralo u isti tor. Ukoliko bezvjerni ili slabovjerni ljudski slabići eventualno nešto i posumljaju po pitanjima vjerodostojnosti holokaustne religioznosti ili samo nešto pokušavaju razbistriti odmah bivaju disciplinirani te u svojoj slabosti pokunjeno podvijaju rep i bleje propisanu dogmu.

Muslimani su posebno pitanje i posebna problematika u kontekstu holokaust religije te se za sada ista najmanje udomaćila unutar islamskog svijeta, a ako je eventualno ponegdje i ima to je unutar otuđenih i korumpiranih političko-gospodarskih elita. Ovdje je religija holokausta tek u funkciji visoke provokacije i više služi direktnom potpirivanju sveopće mržnje, nasilja i rata jer se agresivni cionističko-anglo-američki hegemonizam opravdava holokaustom kao navodno dubinskim uzrokom svih nevolja na Bliskom istoku, ali i širem religijsko-civilizacijskom planetarnom sukobu. Pojednostavljeno objašnjeno to se odigrava na načelu da se ubijanje i protjerivanje Palestinaca njima samima od strane cionista opravdava u stilu: "Žao nam je, ali nas su u holokaustu daleko gore ubijali i progonili pa sada mi sebi uzimamo pravo nešto manje ubijati i progoniti vas!" Normalno da ovakva retorika dovodi do krajnje frustracije koja izrasta u nepomirljivu mržnju i događa se svo ono zlo koje možemo svjedočiti. Događa se da je Sveta zemlja postala mjestom neslućene mržnje, rata, sukoba – ukratko laži i zla u svoj svojoj raspojasanosti.

Sveta zemlja je ovom dominacijom laži dovedena u percepciju stanovnika cijele Zemlje kao mjesto

svega samo ne svetosti, a zar to nije upravo laž u svojoj velikoj (anti)kreativnosti? Samo laž iz najvećih dubina može biti u stanju da unutar umova većine ljudi od Svete zemlje stvori sliku proklete zemlje. Zemlja koja je dana Abrahamu i obećana njegovu potomstvu. Zemlja u koju je Mojsije doveo Izraelce iz egipatskog ropstva. Zemlja u kojoj se rodio Gospodin i u kojoj je raspet, uskrsnuo i uzašao na nebo. Ta Sveta zemlja koju je Svevišnji odredio da ljudskome rodu dadne svaki mir i blagoslov pretvorena je na razini imaginarne ljudske percepcije u zemlju po kojoj dolazi svo zlo i sve nedaće ovoga svijeta. Kada se uvidi kolika je tu razina laži na djelu, jer Sveta zemlja je i dalje sveta te i dalje daje korist svim ljudima, ali je čovjekov prihvat laži i svih djelovanja laži unutar samoga čovjeka stvorio oprečnost toj trajnoj i jedinoj istini. Naravna posljedica ovakve inverzije u percepciji Svete zemlje je da se u izokrenuti sustav vrijednosti, u inverziju dobra sa zlim i svjetlosti sa tamom, postavlja teren za konačno ustoličenje Antikrista kao lažnog spasitelja i lažnog mesije koji će pohoditi po opisanom zemljištu percipirane proklete Svete zemlje.

Time laž u službi Zla dolazi do svoje krajnje točke, ali to istovremeno označava i trenutak najskorijeg pada, te konačnog odlaska laži tamo gdje će biti bačen i onaj tko ju je doveo na ovaj svijet.

Točno onako kako je i zapisano na mjestu gdje je po Božjoj providnosti ljudskom rukom pisana istina, istina i samo istina – Svetom Pismu:
A njihov zavodnik, Đavao, bačen bi u jezero ognjeno i sumporno, gdje se nalaze i Zvijer i Lažni prorok: ondje će se mučiti danju i noću u vijeke vjekova. (Otk 20, 10).

5. Tajna društva i pojam judeo-masonstva

Ljudi tami postavljaju granice
i kopaju do najvećih dubina
za kamenom u mraku zakopanim.
(Job 28, 3)

Jer, ili djecu žrtvuju ili vrše tajne obrede
ili priređuju bijesne gozbe s čudnim običajima.
(Knjiga mudrosti 14, 23)

Teško onima koji se od Jahve kriju
da bi svoje sakrili namjere
i koji u mraku djeluju i zbore:
"Tko nas vidi i tko nas pozna?"
(Izaija 29, 15)

I reče mi Jahve: "Zavjera je među Judejcima i Jeruzalemcima. Vratiše se bezakonjima svojih otaca koji se oglušiše na moje riječi, pa trčahu za tuđim bogovima da im služe. Dom Izraelov i dom Judin prekršiše Savez moj koji sam sklopio s ocima njihovim."
(Jeremija 11, 9-10)

"I u proroka Samarije vidjeh mnoge ludosti:
prorokuju u Baalovo ime i zavode narod moj izraelski.
Ali u proroka jeruzalemskih vidjeh strahote:
preljub, prijevarne putove, jačaju ruke zločincima,
te se nitko od zločina svojih ne obraća.
Svi su mi oni kao Sodoma, a žitelji kao Gomora!"
(Jeremija 23, 13-14)

Zavjera

Svojom zloćom razveseljuju kralja, a knezove podlošću svojom.
Svi su oni preljubnici, kao peć su ražarena
koju pekar više ne potpaljuje kad zamijesi tijesto pa dok ne ukisne.
U dan kralja našega knezovi obolješe od žestine vina,
a on ruku pruža pijanima.
U zavjeri srce im se žari poput peći; svu noć njihova jarost drijema,
ujutru se razgara k'o plam ognjeni;
poput peći svi se raspalili te proždiru svoje suce.
Padoše svi njihovi kraljevi, a nijedan od njih zazvao me nije.
(Hošea 7, 3-7)

"Ne bojte ih se dakle. Ta ništa nije skriveno što se neće otkriti ni tajno što se neće doznati. Što vam govorim u tami, recite na svjetlu; i što na uho čujete, propovijedajte na krovovima."
(Matej 10, 26-27)

Tajnost nasuprot povijesti

Kod pristupa razmatranju neke tematike, da bi konačni rezultat bio onaj koji se sa ljudskoga stajališta može smatrati najboljim, potrebno je ili krenuti prema izvornom počelu, ili krenuti s izvornog počela, ali na kraju svakog puta početak mora biti u suglasju sa svršetkom. To su dva osnovna metodološka pristupa u htijenju da se nešto o nečemu dozna, da se dođe do spoznaje koja ima svoju vrijednost u sadržanoj istinitosti, a inače su općenito poznatiji kao pristup "odozdo" (eng. *bottom-up*) ili "odozgo"

(eng. *top-down*). Radi se umno-spekulativnom mjerenju prostora i vremena, a koje teži približavanju što većoj punini istini. Tako se dolazi do multivarijantnih analiza (*bottom-up*) sučeljenih nasuprot spekulativnih metoda (*top-down*), gdje se ti rezultati u trenutku susreta trebaju bez teškoća međusobno usuglasiti onda kada je istina obostrano prisutna, tj. kada jedno ne negira ono drugo. Bolje rečeno, rezultati su usuglašeni onda kada su obje strane bez prisustnosti neistina unutar sebe. To znači znati pravilno kombinirati testiranje i anketiranje, gdje se prvim istražuje objektivnost, a drugim subjektivnost, ali oboje traži svoju uronjenost u istinu od samog početka, da bi se na kraju moglo doći do valjanih spoznaja.

I sada tu dolazimo do elementarnog problema, jer postavlja se pitanje što je to istina? Tko može potvrditi da je istina koju takvom smatramo uistinu istinita? Tko ima autoritet da drugome govori o istini? Tko uopće može odrediti onu suštinsku istinu, ono od čega sve počinje, ako je i sam, kao i svi ostali, svojom nesavršenom naravi beskrajno daleko od izvora sa kojega istina isijava? Ne samo da je daleko, nego u sebi i po sebi nema nikakvih vlastitih mogućnosti za uzdignuće prema spoznavanju izvorne istine, njene bivstvene jezgre. Ne može jedno biće koje je ograničeno prostorom i vremenom do razine da u kozmičkim koordinatama u biti predstavlja jedno veliko ništa, sada najednom, u istom tom kozmičkom koordinatnom sustavu, samo od sebe odrediti točke polazišta i točke svršetka i tvrditi da su iste sa sigurnošću točne; tvrditi da su istinite.

Povijest nam je najbolji primjer koji potvrđuje da je tome tako, da nema čovjeka koji sam od sebe može doći do istine. Dokaz ove tvrdnje je u tome da usprkos formalno potpuno pravilnog, ili "školskog", pristupa odozdo i odozgo, povijest kao predmet obrade na kraju, kada se ide u provjeru na istim načelima, uvijek pokazuje očigledne anomalije. Povijest koju se htjelo spoznati isključivo "ljudskim očima" na kraju postaje jednom velikom anomalijom, tako da sukladno toj logici i ljudski život postaje anomalijom budući da po povijesti definiramo vlastitost. U čemu se očituje anomalija o kojoj je riječ? Anomalija povijesti je u tome što se ona, kada joj se pristupa ljudskom samodostatnošću, pokazuje kao jedna velika slučajnost, a ukoliko je nešto slučajno, onda je nerazumno, lišeno kreativnosti, suprostavljeno životu, pa stoga i potpuno besmisleno. Uopće, kako je svladati slučajnosti opći zadatak svakog saznanja, onda, sukladno tome, postoji jedna nasušna životno-opstojna nužnost za onim saznanjem kojim bi se svladalo povijest kao slučajnost i time vratilo smisao i dostojanstvo vlastitom životu.

Sada, prirodno, slijedi pitanje kako je to moguće? Kako se može nadvladati naravna nesposobnost ljudskog bića, pa da spoznaja postane neanomaličnom? I to ne samo spoznaja povijesti, nego i svaka druga spoznaja uopće. Samo je jedna mogućnost i samo je jedan odgovor za taj čovjekov problem: vjera. Ništa drugo do li jednostavna vjera, doslovce vjera djeteta, omogućava pristup svim potrebitim istinama. Poslije, kada imamo prijeko potrebnu vjeru, onda možemo prikladnom metodologijom, koristeći svoj razum kao odrasli i zreli ljudi, doći do spoznaje povijesti koja u sebi neće imati anomalije; povijesti koja nije anomalija sama za sebe. To je spoznaje jedne povijesti koja nije slučajnost i koja je smislena; spoznaje povijesti koja naš život potvrđuje smislenim i daje nam volju za djelatnim življenjem i uopće volju za htijenjem dobrog, moralnog, lijepog. Jer samo čovjek koji nije u življenju sa istinskim smislom može najprije izgubiti htijenje (motiv) za bivanjem dobrim, htijenje za moralnim i htijenje za lijepim, te na koncu izgubiti i volju za životom samim. Kao što i čovjek koji ne poznaje svoj životni smisao kroz pozvanost na život vječni, u skladu s vlastitom besmislenošću, postaje čovjekom koji može raditi besmislena djela koja su zla, nemoralna i ružna. Jer nije moguće naći ikakvog smisla u zlu, nemoralu i ružnoći, osim da je neka racionalno nedokučiva čovjekova poremećenost iste percipirala kao dobre ili, u najmanju ruku, njemu korisne. U stvari, smrt je ono što tu postaje jedinim vidljivim smislom, i to samo kroz svoju objediniteljsku funkciju, pa tako i djela čovjeka u besmislu slave jedino smrt i negiraju život.

Da se vratimo nadvladavanju problematike povijesti kao anomalije, a koju se dobilo kroz metodološki pristup prema spoznavanju, uspoređujući ono što poznajemo "odozdola" s onim što percipiramo "odozgora". Ovdje se u biti može vidjeti u čemu je suština problema i gdje treba biti fokus razmatranja: problem je u pravilnoj percepciji onoga što je najviše ili na krajnjem vrhu, tj. onoga što je izvorna suština svega. Sve stoga kako bi se po tome, po percipiranom vrhu cijelog univerzuma, potom moglo ići prema dolje na način da se zna da kada dođe do nesuglasja, onda nije problem u onome najvišemu, nego u nečemu što je došlo s doljnje strane ili odozdola. Kada se jednom uspije postići takva sigurnost da se

zna kako je gornje polazište ono sigurno ispravno, kada se sa sigurnošću zna da nema ničega iznad tog percipiranog vrha, onda je znatno olakšano razrješenje bilo koje neposredno prisutne problematike "u nizini". Jer, lako je nešto metodološki uspoređivati onda kada postoji nešto s čim se uvijek može sve uspoređivati; kada postoji jedna konstanta kojom se je sve definirano. To je puni smisao Aristotelovog uzvika kada je rekao: *"Dajte mi oslonac i ja ću pokrenuti svijet!"*. Oslonac, potrebu kojeg je tako očito uvidio Aristotel, daje nam Isus Krist kada na svoj način odgovara na Aristotelov, ali i sveljudski, vapaj za osloncem po kojemu nam je potom sve moguće, pa i pokrenuti svijet: *"Zaista, kažem vam, ako imadnete vjere koliko je zrno gorušičino te reknete ovoj gori: 'Premjesti se odavde onamo!', premjestit će se i ništa vam neće biti nemoguće."* (Mt 17, 20). Također, daleko je lakše raditi onda kada se zna da odgovore koji bi bili u suglasju s ispravnim vrhovnim načelom treba tražiti negdje na donjem terenu. Točnije, znajući što je ono što važi jednako za sve, što je univerzalni zajednički nazivnik ili kozmološka konstanta (i fizička i metafizička istovremeno), možemo ispravno spoznavati sve ono što percipiramo kao nepoznanice našeg neposrednog vremensko-prostornog okružja. Kada možemo spoznavati, onda možemo i djelovati, a kada imamo potrebnu spoznaju gdje je oslonac ovoga svijeta, djela će izgledati čudesnima onima koji te spoznaje nemaju, onima koji nemaju oslonca, pa tako i pokretanje svijeta više nije neki veći problem. Barem ne bi bio jednom Aristotelu, da je isti imao povlasticu spoznaje o tome da je Isus Krist vrh svijeta, da je vjera u Njega onaj oslonac koji je tražio.

Iz ovoga slijedi zaključak da je ispravna i smislena jedino ona metoda koja polazi iz jednog primarnog polazišta od vrha prema nizinama, te da se sukladno tome, kada se istina spoznaje od vrha nadolje kao ono što je najbolja metoda, prihvatom istine o Kristu kao prvini svega, može doći do spasonosnih spoznaja o svemu što nam je potrebno. Dakle, vjera u Isusa Krista je pretpostavka za ulazak u sve zamračenosti koje hoćemo rasvijetiti svjetlom istine i predstavlja ono što nam daje mogućnost sigurnog umnog spekuliranja i sučeljavanja analiziranog s istim. Isus Krist je onaj univerzalni zajednički nazivnik koji nam daje odgovore po svim pitanjima kojima se bavimo, pa tako i pitanja povijesti kao onoga što nam daje neposrednu spoznaju vlastitosti i životnoga smisla.

Upravo Ivanovo Evanđelje po metodološkom načelu "odozgora", uz pomoć razlike između nebeskoga porijekla prvoga i zemaljskog porijekla drugoga, pravi razliku između Isusove uloge i uloge Ivana Krstitelja: "*Tko odozgor dolazi, on je iznad sviju; tko je sa zemlje, zemaljski je i zemaljski govori. Tko dolazi s neba, on je iznad sviju: što je vidio i čuo - za to svjedoči, a svjedočanstva njegova nitko ne prima. Tko primi njegovo svjedočanstvo, potvrđuje da je Bog istinit. Uistinu, onaj koga Bog posla Božje riječi govori jer Bog Duha ne daje na mjeru.*" (Iv 3, 31-34). Isus nije jednostavni glasnik, nego je On očitovao svoje intimno zajedništvo s Bogom te nam se kroz Isusa objavilo sve ono što nam je inače bilo nespoznatljivo i sakriveno. Isusom se ono najviše spušta na našu razinu percepcije, na našu ljudsku ravan, a sve kako bi nam se pomoglo u spoznavanju istine kojom se oslobađamo ropstva grijeha te se po tome vidi kako je jedino Isus naša mogućnost da savršeno primjenimo metodologiju "odozgora", engleski popularno znanu kao "top-down" pristup spoznavanja prostora i vremena.

Da je pristup koji polazi od vrha prema dolje onaj uistinu vjerodostojan, onaj koji pruža pravu spoznaju koja potom čovjeku donosi istinsku korist, vidljivo je i kroz molitvu *Očenaš* koju nam je Isus predao kao najbolju "metodologiju" u obraćanju nas ljudi koji smo na zemlji Ocu koji je na nebu. U *Očenašu* je kroz dio koji kaže *"Budi volja tvoja kako na nebu tako i na zemlji!"* također jasno određeno načelo potčinjenosti onoga što je dolje prema onome što se nalazi na vrhu, ali i kako je kroz prihvat tog odnosa "Bog gore – čovjek dolje" ujedno prihvaćeno svako dobro koje je Bog namjenio čovjeku.

Postojanje jednog takvog sigurnog ishodišta je od toliko vitalnog značenja po čovjeka da se tek u tom svjetlu može sagledti puni smisao ustanovljenja Crkve kojoj je dano *"Biti blagovjesnikom neistraživog bogatstva Kristova i osvijetliti rasporedbu otajstva, pred vjekovima skrivena u Bogu, koji sve stvori, da sada - po Crkvi - Vrhovništvima i Vlastima na nebesima bude obznanjena mnogolika mudrost Božja zasnovana - po naumu o vjekovima - u Kristu Isusu Gospodinu našemu. U njemu, s pouzdanjem po vjeri u njega, imamo slobodan pristup."* (Ef 3, 8-12). Također, potvrdu svega ovoga vidimo i u objavi kako je Crkva: *"Crkva Boga živoga, stup i uporište istine."* (1Tim 3, 15). Kroz Crkvu dan nam je slobodan pristup svim tajnama svijeta koje su nam postale skrivene našim otpadništvom, a koje su nam stvarno korisne za naše spasenje.

* * *

Od važnosti je sve vezano sa skrivenim tajnama u koje čovjek želi proniknuti i navodne korisnosti njihovog razotkrivanja za ljude, jer je sve najuže povezano s pronicanjem u tajne na način koji proizlazi direktno od đavla. Neke tajne nisu čovjeku korisne onda kada on misli da ih treba razotkriti i moramo imati vjeru da nam se daje na spoznaju ono što nam treba onda kada nam treba, a ne po svojem isključivo ljudskom tražiti nešto što nam ne pripada. Opet se ovdje vraćamo na pojam vjere, jer on uključuje povjerenje čovjeka u Boga, jednako kako je korisno da djeca imaju povjerenje u ono što im roditelji govore, budući je ono što roditelji govore i zahtijevaju djeci uglavnom neshvatljivo, ali im je nadasve korisno i za njihovo dobro, te ovu istinu uviđaju tek kada odrastu. Tako je i s nekim tajnama koje čovjeku mogu biti priopćene tek kada je to primjereno, kada ili čovjek ili čovječanstvo dođe u fazu koja je sukladna odrastanju djeteta, a Otac na nebu zna kada je to vrijeme. Zato, kada je zmija navela praroditelje na pad u grijeh, to je bilo djelovanje koje je išlo za narušavanjem povjerenja čovjeka u Boga i Njegovu neupitnu dobrotu, te se u službi čovjekove propasti zmija služila obećanjem o razotkrivanju velike tajne koju Bog skriva od čovjeka na njegovu štetu. Zmija je sugerirala da Bog pred čovjekom taji nešto što čovjeku može koristiti i što ga može usavršiti – kao da Bog-Stvoritelj nije čovjeka napravio dovoljno dobro. Potpuno isti obrazac o doznavanju velike božanske tajne ili tajne univerzuma kojom će čovjek sebe usavršiti do te mjere da postaje jednak Bogu, samo malo drugačije preformuliran, prisutan je u naukovanjima praktički svih tajnih društava s njihovom pratećom ezoterijom, gnostikom, okultistikom te, na vrhuncu zavođenja čovječanstva, i znanstvenošću kao najjačem magnetu za lakovjerne ljude modernog vremena.

Zbog presudne važnosti sagledavanja nužnosti vjere u Boga i pouzdanja u Božju objavu koja dolazi kroz crkveni nauk pokušati će se kroz jedan alegorijski pristup dodatno učvrstiti ovu istinu. Naime, ako se uvidi da je po naravi svijeta nužno bilo doći na vrh, bilo ići iz vrha, a sve kako bi se svijet pravilno spoznao, onda je bitno odrediti što je to vrh, ili tko je onaj koji je na vrhu po čijem se sudu sve drugo definira. To je opisana nužnost vjere u Boga Isusa Krista, a ukoliko toga nema, nema ni pravilnog uvida u svijet u kojemu se nalazimo, kao što nema ni pravilne spoznaje ni dobrog djelovanja. Bilo bi to kao da se nalazimo u jednome stanu sa svojom obitelji kao ukućanima te možemo znati sa sigurnošću samo ono koliko vidimo svojim očima u neposrednoj blizini, nešto naslutiti kroz zvukove koje čujemo kroz zidove ili mirise koje osjetimo, te na osnovu toga biti u nekoj relativnoj spoznaji onoga što se događa uokolo nas. Koliko se god trudili, nikada nećemo moći istovremeno vidjeti sve što se zbiva kao netko tko ima mogućnost sve gledati s visoka, kao da smo mu svi vidljivi u tlocrtu, te nam može kroz svoj nadvišeni položaj govoriti što je ono što je najkorisnije činiti za dobro nas osobno, dobro naših ukućana, kao i svih susjeda. Može nam sve to govoriti taj uzvišeno pozicioniran promatrač (Bog to stvarno i čini iz interesa vječne ljubavi) zato da bi nam olakšao probleme življenja, kao i omogućio prikladno djelovanje onda kada zbog svoje ograničenosti ne raspolažemo dovoljnim saznanjima da bi mogli sa sigurnošću znati što je najbolje učiniti. Pogotovo ovo ima svoju ulogu onda kada nadilazi uske okvire jednog stana s jednom obitelji i odnosi se na to da na najbolji (najkorisniji) način uskladi ljude koji borave u različitim stanovima jedne velike zgrade i tu žive u velikom međusobnom nepoznavanju. Svaki čisto ljudski pokušaj sagledavanja sveukupnosti uvijek ostaje trajno nepotpun, jer i najpronicljiviji među ljudima ostaje ograničen svojom nemogućnošću uzdizanja na poziciju kojom bi sve mogao vidjeti kao na tlocrtu, pa tako i ono ljudsko saznanje koje ostalim ljudima može izgledati velikoumnim i jako uzvišenim, u svojoj biti nema prave osnove za prisvajanje pozicije ishodišnog vrha "svevidećeg promatrača". Odnosno, nema mogućnosti da se po ljudskom samospoznanju dođe do savršene istinitosti po kojoj se onda može određivati sve ono što ulazi u djelatnost spoznavanja istine na način analitike svojeg neposrednog vremensko-prostornog okoliša, te isto potvrđivati kroz spekulativnost u odnosu na jedan izvorni zajednički nazivnik. Na primjeru stanova i obitelji to bi bilo kao da se kroz osluškivanje susjednog stana pretpostavi da tamo živi petero osoba, te na osnovu toga i kroz ono što znamo o sebi i svojoj obitelji, donose se zaključci i odluke o djelovanju. Ono što je možda i točno, to nikako ne mora biti, jer uvijek postoji realna mogućnost da se nije moglo dobro čuti i po tome ispravno zaključiti o broju žitelja u susjednom stanu, a pogotovo se to još više odnosi na okolinu što se područje zanimanja dalje proširuje, pa se tako dolazi do krivih zaključaka na osnovu proizvoljne spekulacije izvedene na osnovi vlastitih prosudbi što se formiraju po pitanju vrhovne polazišne osnove, što sve na kraju ima katastrofalne posljedice kako za nas, tako i za sve ostale ljude. Samo kroz

objavu onoga tko sve vidi i koji zna sa sigurnošću koliko ljudi gdje živi, kako žive i sve drugo povezano s njima, može se usporednom analitikom onoga što sami neposredno i sa sigurnošću znamo kroz razumsko percipiranje svoje okoline, na kraju doći do vjerodostojnih zaključaka i primjerenih odluka o djelovanju.

* * *

Sve maloprije izrečeno bilo je potrebno kao svojevrsni uvod pri ulasku u problematiku povijesti koja se odnosi na tematiku ovoga poglavlja, iz razloga da se definira princip na osnovu kojeg se izvode zaključci po kojima se u svakom dobrom državništvu određuje daljnje djelovanje. Tako, kada se prihvati postojanje jedne istine koja se objavljuje po Crkvi kroz pripadajući joj nauk, onda se može pristupiti pojašnjenju pogleda na povijest koji se može prihvatiti, a koji nije neusuglasiv s prihvaćenim istinama, s onim što je priznato kao ishodište koje se nalazi na vrhu iznad svega svijeta i sveukupnog vremena.

Konkretno, radi se o prihvaćanju istine u povijesnom pogledu koji u sebi ima ukomponiran djelatni đavolji zahvat na istom principu kako i Bog intervenira u povijest. Jer kršćanstvo se temelji na spoznaji da je Bog onaj koji aktivno djeluje u povijesnom procesu, a samo su načini na koji to radi donekle različiti. Osnovna dinstinkcija između ta dva zahvata u povijest je u tome što se ono od đavla događa po Božjem dopuštenju, ali taj se moment nas ljudi dotiče samo na teoretskoj razini, jer u domeni praktičnog zaključivanja i djelovanja (posebno za državništvo koje ima dodatni teret odgovornosti) nema presudne važnosti u tome što je Sotoni djelovanje dopušteno po Božjoj providnosti. Naprotiv, to što je Bog dopustio da Sotona djeluje onako kako smo mi ljudi to doživjeli i spoznali, na našu je najveću korist, te znači da se to ne smije ignorirati, nego još i više raditi onako kako nam je od Boga naloženo kroz danu nam objavu. Ovdje se radi o ljudskom pristupu razriješenja povijesnih događanja pa čovjek tu mora biti sposoban razlučiti što je na koji način izvršeno i to je osnovno kod pristupa ovoj problematici nadnaravnih zahvata u povijest. To znači da se treba moći i/ili znati razlučiti da li je povijest u nekom svojem dijelu bila određena kroz djelovanje đavoljeg legla (od Boga dopušteni đavolji zahvat) i što je bilo ono što je to leglo uradilo, a što je djelo božjeg stada (Božji zahvat), kao i kakva je povijesna posljedica jednih i drugih silnica. To je nužno zbog omogućavanja najboljeg djelovanja na izgradnji Države Božje sada i po našim snagama. Inače, ako nismo upućeni u istine tko je čiji i što je čije – Božje ili đavolje – onda možemo sebe potrošiti na ostvarivanju đavolje države, a da cijelo vrijeme živimo u uvjerenju kako radimo u korist dobra. Uostalom, upravo zbog ovakvog (samo)obmanjivanja ljudi i je u svijetu na djelu tajnovitost i konspirativnost koja seže do samog dna pakla, kao i sve ono što uz to ide. Sve je napravljeno sa ciljem kako bi se ljude privuklo da se sami dobrovoljno upregnu na stranu zla, a time istovremeno upropašćuju i sebe i druge, a da toga nisu niti svjesni. Naprotiv, većinom su u stanju čvrstog uvjerenja kako su oni aktivno na strani dobra, a ono protiv čega svojim radom djeluju je zlo i time se stvara potrebno (samo)opravdanje koje onda daje potrebnu snagu za aktivnosti koje same po sebi nisu dobre, ali ovime dobivaju opravdanje u smislu "da se od dva zla odabere manje" – što je opet jedan obmanjujući učinak tih istih sila koje se trude ostati trajno skrivenima od ljudskog društva, kao i od same ljudskosti.

Kada se govori o đavoljem zahvatu u povijest podrazumjeva se prihvat kršćanskog nauka o đavlu i demonima koje se smatra stvarnošću o kojoj nema dvojbe. Sumnja koja se odnosi po pitanjima đavla, demona ili zloduha proizvedena je upravo sa svrhom da se čovjeku oduzme mogućnost pravilne spoznaje svijeta u kojemu boravi kao i samoga sebe, te tako treba sagledavati i sve one koji izvlače razne velike zaključke po pitanjima povijesti i svakih drugih oblika društvenih odnosa, ali u njihovim kalkulacijama trajno nedostaje ovog skrivenog činitelja iz podzemlja, pa sukladno tome i dobiveni rezultati nisu ispravni, što se zorno pokazuje kroz katastrofalne posljedice koje ljudi trpe. Pogotovo je žalosno kada iz redova onih koji pripadaju Crkvi i crkvenoj hijerarhiji (kleru) dolaze poruke kojima se posredno ili neposredno odriče stvarnost Sotone i njegovih privrženika u demonskom, ali i u ljudskom obličju. Da bi se odstranila svaka dvojba po tom pitanju i stavu koji tu treba katolički vjernik zauzeti potrebno je navesti papu Pavla VI. koji kaže:
"Izlazi iz okvira biblijskog i crkvenog naučavanja tko odbija priznati da ona (đavolska prisutnost) postoji; ili tko od nje čini princip koji o sebi postoji, koja ne bi imala, kao i svako stvorenje, izvor u Bogu; ili tko je tumači kao pseudo-stvarnost, pojmovnu i fantastičnu personifikaciju nepoznatih

uzroka naših nevolja... Ovo o đavlu i utjecaju što ga on može vršiti na pojedine osobe, na zajednice, na čitave narode ili događaje, bilo bi veoma važno poglavlje katoličke nauke koje bi trebalo ponovno proučavati, što se danas malo čini".

Ova završna misao pogađa bit problema današnjeg svijeta, a samo pisanje ove knjige je na tragu naputka Pavla VI. o potrebi ponovnog proučavanja, ili revizionizma. Posebno povijesnog revizionizma koji se suprostavlja ovoj falsificiranoj povijesti koja se uspjela nametnuti, a to znači i ideološko-svjetonazornog revizionizma sa svojim vrijednostima koji se jednako tako suprostavlja nametnutim anti-vrijednostima. Odnosno, to konkretno znači revizionizam kojim se sekularnost zamjenjuje teokracijom. Inače, razumljiva je ljudska uzdržanost prema ovakvom revizionizmu, jer bilo bi najljepše kada bi se moglo govoriti samo o Kristu, ali bi se to protivilo Njegovom nauku i Njegovom djelu, te zbog toga ne bi nikada bili u mogućnosti shvatiti Ga. Pismo nam govori o kraljevstvu Božjem, ali također nam govori i o kraljevstvu Sotone; govori nam o moći Boga, jedinog Stvoritelja i Gospodara svemira; ali nam govori i o moći tame; govori nam o sinovima Božjim i o sinovima Sotone. Nemoguće je shvatiti otkupiteljsko djelo Kristovo, a da se ne vodi računa o razarajućem djelu Sotone. Sukladno tome, kada nije moguće shvatiti otkupiteljsko djelo Kristovo, nije moguće ispravno shvatiti doslovce ništa što se tiče čovjeka, pa tako i sama povijest, jer kada se povijest izvuče iz kristološkog konteksta postaje jednom neshvatljivom besmislicom bez početka i kraja, pa tako i svaki govor o Sotoni i njegovom djelu koji nije u sveopćem kristološkom kontekstu ne može biti drugačije percipiran nego kao samo jedna u nizu povijesnih besmislica ili besmislica uopće.

Na koji se način Sotona, za kojeg je Crkva utvrdila neporecivu stvarnost postojanja u osobnom obliku, suprostavlja Bogu i Spasitelju? Prije svega tražeći za sebe štovanje koje dugujemo Gospodinu i imitirajući kršćanske ustanove kao i kršćanske ideje. Stoga je on, Sotona, Antikrist i anticrkva istovremeno. Kroz ovu svoju nepromjenjivu narav Sotona neumorno radi protiv svega što je dobro. Sotona stoga intenzivno radi protiv utjelovljenja Riječi, koja je otkupila čovjeka postajući čovjekom, tako da se poziva na idolatriju tjelesne požude koja snizuje čovječje tijelo na sredstvo grijeha. Imitirajući božanski kult Sotona ima svoje crkve, svoj kult, sebi posvećene osobe (često savezom krvi), svoje klanjaoce, sljedbenike svojih obećanja. Kao što je Krist dao posebne ovlasti apostolima i njihovim nasljednicima, namjenjene dobru duša i tjelesa, tako Sotona daje svojim sljedbenicima posebne moći, koje su usmjerene prema uništenju duša kao i prema bolesti duha i tijela sa svrhom u uništenju duša. U ovom smislu, prigodom posjeta svetištu Sv. Mihaela Arkanđela, govori i Ivan-Pavao II.:
"Ova borba protiv đavla, koja obilježuje Sv. Arkanđela Mihaela, aktualna je također danas, jer je đavao i sada živ i djelotvoran u svijetu. Naime zlo koje je u njemu, nered koji se susreće u društvu, nedosljednost čovjeka, nutarnja rascjepljenost čija je žrtva, nisu samo posljedice istočnog grijeha, nego su također učinak razorne i tamne moći Sotone".

Sve ovo daje jasnu spoznaju djelovanja Sotone prema čovjeku s nakanom njegovog uništenja, a ono čime se ovdje dalje preokupiramo je razotkrivanje metodologije rada onih đavolskih sila kroz povijest koje predstavljaju imitaciju kršćanskih ustanova u vidu jedne sveopće ili univerzalne anticrkve.

To bi i bila osnovna pouka cijelog prethodnog promišljanja, jer se želi naglasiti kako je povijest nešto što nije puka slučajnost i besmisao, nego ima svoju unutarnju i vanjsku logiku, te je samo potrebno spoznati vrhovnu istinu i krenuti od nje prema svojoj neposrednoj ljudskoj stvarnosti.

Tako se, ili može ostati u zabludi krivovjernog tumačenja povijesnih događanja gdje se sve odvija slučajno, kao da nema nikakvog svrsishodnog pokretača, ili se može biti na drugoj strani, na strani priznavatelja vrhovne istine oličene u Isusu Kristu, te tako spoznati određene povijesne događaje kao dio velike praiskonske zavjere Sotone protiv Boga i čovjeka.

To su osnovna dva suprostavljena pravca u viđenju povijesti: povijest kao slučaj i povijest kao zavjera. U viđenju povijesti kao slučaja dominantna je ideja da nema ničega izvan materijalnog svijeta, pa se sve svodi na bivanje u jednom kaotičnom odnosu unutar besmislenog sudaranja elementarnih čestica. U povijesti kao slučaju sve što se događa je slučajnost bez nekog očevidnog razloga, a to viđenje isključuje i Boga i đavla jednako, te je to nauk rigidnog ateizma, a to je nadasve nauk lišen ikakve dublje mudrosti.

S druge strane, gledanje na povijest kao zavjeru pretpostavlja kršćansku vjeru koja priznaje Boga i đavla kao stvarnost, a samo identificiranje povijesti sa zavjerom proizlazi iz dominantnog djelovanja đavolskog elementa kod aktivnog kreiranja povijesti. Na neki način, ali ovo nikako ne treba shvatiti doslovno, kao da je neposredni Božji zahvat ograničen na rijetke iznimke kojima se korigira đavlu prepuštena dominacija u svijetu i među ljudima. Kao da se tim iznimnim intervencijama spriječava da svijet i cijelo čovječanstvo propadnu pod potpunu vlast Sotone i njemu pridruženih palih anđela. Kao da je svijet u stanju latentne propasti, a kada se približi velikoj opasnosti da stvarno do kraja i propadne, onda Bog učini zahvat kojim vraća svijet u produženo stanje labilne ravnoteže iznad ponora pakla, pružajući ljudima još nešto vremena za spasenje. Zato, iako formalno nije teološki ispravno govoriti o povijesti kao zavjeri, nego bi pravilnije bilo govoriti o povijesti kao božanskom milosrđu, milosrđu koje nadjačava sve đavolske zavjere, ipak se iz razloga usredotočenosti prema spoznavanju đavolskog zahvata u povijest taj pristup prema povijesti naziva zavjereničkim pristupom ili shvaćanje povijesti kao zavjere. Stoga, u pristupu prema spoznaji povijesti kao zavjere, povijesni događaji odigravaju se prema jednom davno utvrđenom planu koji je osmislio Sotona osobno, a iz razloga zaogrnutosti tamom tog izvornog zavjerenika, pa sukladno tome i svih njegovih sljedbenika, ljudima se planski skriva istina o povijesti kao zavjeri te se nameće prihvaćanje povijesti kao slučajnosti – jer je upravo to ono što zavjerenicima i Sotoni osobno najbolje ide u korist. Tako i Sotona osobno, kao vrhovni pokretač cijelog procesa zavjere protiv čovjeka, samog sebe skriva u tami i ne izlazi na svjetlo pred ljude, da ga se jasno vidi, jer zna da bi tada sam sebi poništio skritost kao najbolje sredstvo za djelovanje. To je savršeno izrečeno kada se kaže da je najveći trik koji je đavao izveo u tome da je ljude uvjerio da ne postoji. Kada ne postoji, onda mu je moguće biti sve drugo, pa i ono što pod svaku cijenu žudi postati: božanstvo kojemu se čovjek klanja. Tu se treba vidjeti i smisao i uloga tajnih društava kao onih koji su stavljeni u posrednu ili neposrednu službu ostvarenja ovoga Sotoninog konačnog cilja: slaviti njega kao božanstvo. Povijest kao zavjera određena je trajnom nakanom Sotone da sebi prisvoji božanski tron i da ga čovjek slavi kao Boga.

Ova načelna podjela povijesti na dva viđenja povijesti (povijest kao slučaj ili povijest kao zavjera) može se također identificirati drugim izrazima: kao javna povijest i tajna povijest (ili zatajena povijest). Tajna povijest stoga jer je povijest postala tajnom za javnost na način da je svjesno/planski zatajena. Tajna povijest nije tajna od sebe, nego je tajnom postala od onih ili onoga tko ju je svojim radom takvom učinio, a u cilju postizanja različitih interesa kojima je vrhovni interes u prije navedenom primarnom interesu Sotone. Javna povijest je ona koja se propovijeda i naučava javno, sa svom svojom unutarnjom logikom, ali osnovna karakteristika javne povijesti je u tome da potpuno ignorira ikakvo postojanje tajne povijesti. To je svakako i razumljivo, jer kada bi se javna povijest samo površinski upustila u ikakvo spominjanje tajne povijesti, makar i u najnegativnijem kontekstu, time bi samu sebe ugrozila budući da postojanje čak i potpuno netočne tajne povijesti negira smislenost javne povijesti ovakve kakva ona je. Javna povijest stoga može opstati kao nešto što ljudi smatraju vjerodostojnim i korisnim jedino ako se striktno pridržava pravila da se na svaki spomen nečega što proizlazi iz tajne povijesti odgovara šutnjom i ignorancijom, bez obzira na nesporne činjenice. Na svaki spomen nečega što ulazi u tajnu povijest, javna povijest ne želi povesti uopće ikakvo razmatranje ili ulaziti u raspravu. Javna povijest prisiljena je na takav pristup iz razloga što tajna povijest, jednom kada bi se javna počela s njom suočavati, u sebi sadrži toliku snagu činjenica i logike, da javna povijest izgleda jednom jadnom prikazom, jednom intelektualno-sirotinjskom utjehom za jednako tako intelektualno-moralne sirotane, pa nije u stanju izdržati ni najosnovniji arsenal istine koji izlazi iz riznice razotkrivene tajne povijesti. Jednako tako, potpuno je pojmljivo da se javna povijest može s lakoćom objasniti iz tajne povijesti, ali tajnu povijest nije moguće niti dotaknuti ako se ostaje unutar zadanih gabarita javne povijesti. Također je očigledna mogućnost da se anomalije povijesti, a koje su suštinski jedino anomalije javne povijesti, mogu razjasniti samo ukoliko se sagledaju pod svjetlom spoznaje tajne povijesti. Onaj koji uporno niječe postojanje i potrebu za zahvatom u tajnu povijest, u povijest koja ne spada u javnu povijest, taj se odriče onoga sredstva kojim se pouzdano može razriješiti u (javnoj) povijesti prisutne anomalije.

Paralelno s javnom i tajnom povijesti izgrađuje se sukladna javna i tajna kultura, iako bi se moglo sa sasvim legitimnim argumentima tvrditi kako je javna i tajna kultura ono što je produciralo nastanak javne i tajne povijesti. No po suštinu promišljanja nije od ikakve nužnosti definirati što je bilo prije, jednako kako kuharu nije nužno znati što je bilo prije: kokoš ili jaje, da bi znao raditi svoj posao.

Sukladno tome, kako se kroz vremena i naraštaje ljudi prenosila javna kultura koja ima neprekinuti kontinuitet poput jedne razvučene niti, tako je i tajna kultura povezana nitima koje tvore jedan kontinuitet od prvih ljudi pa do našega doba. Također, po pitanjima javne i tajne kulture vrijede isti principi kao i za javnu i tajnu povijest. Javna kultura dobiva svoj naglašeni izraz kroz lakoću dostupnosti koja najčešće prelazi u napasnu nametljivost, dok se tajna kultura, dosljedno njezinoj biti, čuva od mogućeg pristupa nekoga tko nije prethodno do te mjere formiran javnom kulturom da više ne može uvidjeti svu njenu izopačenost. Tako osmišljen sustav provlačenja tajne kulture/tajne povijesti, kada se jednom "stavi u pogon", sam sebe podržava poput *perpetuum mobila*, jer oni koji bivaju u njega uvučeni poslije postaju marljivi radnici na velikom gradilištu đavolje države.

Ovime se ujedno pokazuje i sva metafizička punina kontinuiteta u zavjeri protiv Boga i čovjeka od strane jedne skupine ljudi, kroz povijest uvijek prisutne u nekom obliku zavjerenika, tj. tajnog društva sa svojim tajnim ciljevima. Ljudi su to koji potpuno odbacuju Boga i stavljaju se u službu podzemlju, i što je njihovo odmetništvo od Boga veće, veća je i njihova razina posvećenosti (ili iniciranosti) paklenim silama. Sveto Pismo i tu nam, već u Starom Zavjetu, daje jasnu spoznaju o tome kako zavjera i zavjerenici sa svojim tajnim okupljanjima i tajnim planovima postoje i djeluju, a ako to u Pismu stoji, onda je to sa svrhom da se Božje ljude u tami svijeta prosvijetli i upozori. Tako kod proroka Jeremije u tome smislu stoji: *"I reče mi Jahve: "Zavjera je među Judejcima i Jeruzalemcima. Vratiše se bezakonjima svojih otaca koji se oglušiše na moje riječi, pa trčahu za tuđim bogovima da im služe. Dom Izraelov i dom Judin prekršiše Savez moj koji sam sklopio s ocima njihovim."* (Jr 11, 9,10).

No, da se ovime ne bi mislilo da je zavjera u svojoj krajnosti trajno ostvariva i da su tajna društva ili tajna kultura/tajna povijest ono što čovjeka vjerna Gospodinu može porobiti, Sveto Pismo u Psalmima daje utjehu i potpuno pouzdanje svim vjernima:

O, kako je velika, Jahve, tvoja dobrota, koju čuvaš za one koji te se boje,
koju iskazuješ onima što se tebi utječu naočigled sinovima čovječjim.
Zaklanjaš ih štitom lica svoga od zavjera ljudskih;
u šatoru svom ih skrivaš od jezika svadljivih.
Blagoslovljen Jahve jer me obasu
čudesnom dobrotom u gradu tvrdom.
U tjeskobi svojoj već mišljah: "Odbačen sam od pogleda tvoga."
Ali ti si čuo glas mog zaziva dok sam tebi vapio.
Ljubite Jahvu, svi sveti njegovi: čuva Jahve svoje vjernike,
a po zasluzi vraća onima koji postupaju oholo.
Budite hrabri i jaka srca, svi koji se u Jahvu uzdate! (Ps 31, 20-25).

Vrhunac, ali istodobno i konačna propast ove praiskonske đavolje zavjere koju provode njegovi posvećenici, obznanjen je kod tri evanđelista (Mateja 26, 1-5; Marka 14, 1-2; Luke 22, 1-2) gdje je opisana *Zavjera protiv Isusa*. Zavjera protiv Isusa predstavlja zavjeru protiv Boga i protiv čovjeka u svojem apsolutu. To je zavjera protiv cijelog svijeta i protiv cijele povijesti te po toj zavjeri i dolaze takve smicalice kakva je instalacija javne povijesti sa javnom kulturom i nijekanje tajne povijesti i tajne kulture. Nema ljudi izuzetih od te zavjere i nema prekida te zavjere, a čak i oni koji su svjesni sudionici zavjere u biti su i sami zavedeni – i sami su žrtve zavjere. Sve te ljude koji su zavjerenici, makar bili i najvišega ranga – što uključuje i najgnusnije obrede općenja čovjeka sa Sotonom – treba žaliti i moliti se za njih, jer su sami u najvećoj zabludi misleći kako im je đavo kojemu su se poklonili uistinu namjenio išta od onoga što očekuju i čemu toliko žude. Svi prije ili kasnije, a najkasnije onda kada se suoče sa smrću, bivaju suočeni sa istinom da su obmanuti od oca laži. Potpuno jednako kako su praroditelji bili prevareni i kao dokaz obmane iskusili smrt umjesto obećanog "uzdignuća" ili "poboljšanja". Stoga ne treba uopće zazirati ili se ustručavati od spominjanja zavjere i bojati se prezrivog odbacivanja od strane svjeta koji je upravo pod tom zavjerom doveden u stanje sljepila, ali i u stanje da ne želi prihvatiti istinu, stanje u kojemu istina smeta komoditetu laži. Stanje je to sasvim sukladno izreci da nije slijepac onaj tko ne vidi, nego onaj tko ne želi vidjeti. Iz tog razloga, kada netko svojim djelovanjem eventualno i pokuša razotkriti zavjeru, biva automatski diskreditiran u javnosti – onoj istoj javnosti koja je odgojena na javnoj povijesti i javnoj kulturi – kao onaj koji nije u dodiru sa stvarnošću, da mu se priviđaju nepostojeće

stvari, obilježen je kao paranoik kojemu se priviđaju "teorije zavjere" i kao takav marginaliziran. Ali, i ono najgore – potpuno ušutkan, jer se ne smije s njim uopće polemizirati budući predstavlja veliku opasnost samim svojim stajanjem na istini kojom pokazuje svu razinu prisutne laži u javnosti, a tu nadošloj upravo obmanjujućim radom javne kulture i javne povijesti. To je uistinu savršena situacija za zavjerenike – kada ih netko razotkrije i o tome javno progovori, taj sam sebe osudi na izopćenje, a oni (zavjerenici, tajna društva, đavo i zlodusi) mirno nastave po svome kao da se ništa nije dogodilo. Istina oslobađa i ako je zbog istine potrebno trpjeti, tada treba trpjeti i biti oslobođen. Ako se pak izabere udobnost konformizma, izabire se život u laži, izabire se porobljenost, jer ako istina oslobađa, onda laž porobljuje. Ako tri evanđelista, kao oni po kojima nam se objavljuje Bogočovjek Isus Krist, posve jasno spominju zavjeru kao riječ i samu stvarnost zavjere, njenu svjetovnu konkretnost, i mi smo pozvani tako jasno i otvoreno razobličavati zavjeru i zavjerenike našeg vremena. Zavjerenike koji su danas, isto kao i oni iz evanđelja, u zavjeri protiv Isusa i smišljaju kako će ga ubiti, ali ovaj put ubiti ga unutar ljudi kao samu ideju, kao ikakvu nadnaravnu vrijednost. Kako sada Isus nije vidljivo tjelesno prisutan među nama nego je uzašao na nebo odakle će doći u slavi suditi žive i mrtve, tako ga zavjerenici današnjice mogu opet vrijeđati, mučiti, optuživati, osuđivati i razapinjati samo u pojmovno-simboličkom obliku (ne računajući krađe Sv. hostije za potrebe sotonističkih obreda, a koje se izvode upravo stoga da se Isusa ponovno tjelesno muči). Tu se radi o razapinjanju i ubijanju mističnog tijela Kristovog, onoga što se modernim pojmovnikom može opisati kao virtualnost i djelovanje u virtualitetu, što opet daje jednu posebnu notu ovome vremenu informatičke revolucije koja virtualnost kreira i monopolizira, a sve sa jednom dalekosežnom antikristovskom svrhom. Koliko god to sada izgledalo nevjerovatnim, ali najveća moguća zloporaba informatiziranog društva usmjerena je prema kreiranju jednog virtualiteta koji se potom treba transformirati u jedini realitet. Kako je u virtualitetu sve podložno potpunoj kontroli i manipulaciji, što u realitetu nije u potpunosti ostvarivo jer uvijek ima previše nepoznanica koje ometaju apsolutni determinizam, tako virtualitet predstavlja idealnu platformu za stvaranje "novog čovjeka" ili čovjeka novoga doba za Novi svjetski poredak ili kraljevstvo Sotone na Zemlji.

Istodobno je Isus, Posljednji Sudac, unaprijed osudio sva zla zavjereništva i tajnosti te blagoslovio svaku pravednost ovim riječima velikom vijećniku Nikodemu: *"A ovo je taj sud: Svjetlost je došla na svijet, ali ljudi su više ljubili tamu nego svjetlost jer djela im bijahu zla. Uistinu, tko god čini zlo, mrzi svjetlost i ne dolazi k svjetlosti da se ne razotkriju djela njegova; a tko čini istinu, dolazi k svjetlosti nek bude bjelodano da su djela njegova u Bogu učinjena."* (Iv 3, 19-21). Jednako kako su ove riječi upućene Nikodemu, židovskom političaru i velikom vijećniku, one su namijenjene svim političarima i drugim moćnicima današnjice. Sotona, kao knez ovoga svijeta, čini zlo, a zato što je lažac i zavodnik, a ne zakoniti vlasnik svijeta, on je ujedno nadahnitelj zavjereništva, svake tajnosti, svake konspirativne aktivnosti, svakog djela što se pred ljudima skriva pečatima tajne i svakog vida okultizma. To vrijedi ne samo za duhovnu tajnovitost ili zavjeru, nego i za političku, pravnu ili ekonomsku, koje su u biti samo odraz krive duhovnosti, a da bi je potom, na svojem je području zahvata materijalizirali. Posebno je ekonomska zavjera proširena kroz sustavno nametanje lažne ekonomije ili ekonomije laži (o kojoj se opsežno govori u poglavlju o financijama) i koja je zbog dominacije materijalizma i uske povezanosti s novcem jedna velika poluga zla u svijetu. Uostalom, sve što je tajna, zavjera je protiv čovjeka, a sve što je poštenje nikada se ne ogrće velom tajne. Naprotiv, ljubav sve tajne otkriva, pa se tako i Bog obznanjuje u Objavi gdje otkriva sav svoj naum i djelo – od stvaranja do kraja svijeta.

Upravo kroz Objavu mi ljudi možemo znati da od davnina postoji Luciferov plan da postepeno ujedini čitav ovaj svijet i nametne mu jednu svjetsku vladu, sve kako bi taj svijet odbacio svoga Stvoritelja i umjesto Njega obožavao Lucifera. Trag tog plana koji izvire iz laži može se pratiti od djelovanja đavla na ljude u Edenskom vrtu (Post 3, 1-24), a da je Lucifer također i izvor lažne religije doznajemo od proroka Izaije. On nam govori: *"Kako pade sa nebesa, Svjetlonošo, sine Zorin? Kako li si oboren na zemlju, ti, vladaru naroda? U svom si srcu govorio: 'Uspet ću se na nebesa, povrh zvijezda Božjih prijesto ću sebi dići. Na zbornoj ću stolovati gori na krajnom sjeveru. Uzaći ću u visine oblačne, bit ću jednak Višnjemu.' A sruši se u Podzemlje, u dubine provalije!"* (Iz 14, 12-15).

Lucifer je prije svoga pada bio najuzvišeniji anđeo, čije je mjesto bilo odmah pored Krista. "Sin jutra" je stajao zajedno s Kristom u prisustvu Boga. On je također bio kerubin-zaštitinik i nosilac svjetlosti umjesto Boga. Ali, Lucifer je počeo o sebi razmišljati kao o onome koji je ravan Bogu po veličanstve-

nosti i mudrosti. Počeo je vjerovati kako i on zaslužuje da ga Božje sluge obožavaju, i tako je počeo smišljati zavjeru protiv Gospodina na nebu. Lucifer, kerubin-zaštitinik, zaista je odlučio uništiti obožavanje Boga. Ali, nije on odjednom razotkrio svoju žudnju jer da je univerzumu u kome su tada grijeh i pobuna bili nepoznati pojmovi objavio svoje planove, ne bi stekao mnogo pristalica, ako uopće ikoga. Luciferova zavjera da zbaci vladavinu Oca zahtjevala je dugo i pažljivo planiranje – točno onako kao što šahovski velemajstor pažljivo planira koji će potez povući da porazi protivnika. Malo-pomalo, Lucifer je počeo nalaziti druge, čiju je naklonost mogao steći kritizirajući načine na koji Gospodin uređuje poslove u svijetu. Lucifer je sam, svojom ohološću odvojen od Ljubavi, pokušao stvoriti boga ljubavi, ali poslije se ispostavilo da je samo jedan obični sebični tiranin. Ipak, pošto je navukao izgled bogobojažljivosti i dobrohotnosti, Lucifer je mnoga nebeska bića namamio na svoju stranu tako što je u lošem svjetlu predstavljao Božju ličnost kao da je grešnik sam Bog. Lucifer sije sjeme prigovaranja, optužbi i razdora koja su se razvila u pobunu, izazvavši podjelu među anđelima na nebu. Lucifer je pokušao oslabiti jedinstvo Neba, vjerujući da će to oslabiti moć Svevišnjeg. Ali, samo je trećina nebeskog mnoštva odlučila da stane na stranu boga nereda. Ili boga kaosa, a *Ordo ab chao – Red iz kaosa* je inicijacijska krilatica najvišeg inicijacijskog stupnja (33°) u masoneriji pa se i tu vidi tko je čiji nadahnitelj. Tako se čitavo nebo našlo na jednom biralištu kojim se odlučivalo između dvije suprostavljene strane, jer nije bilo ničega između njih – jednako kao što i sada nema: *"Tko nije sa mnom, protiv mene je. I tko sa mnom ne sabire, rasipa."* (Lk 11, 23). Tako se na nebu vodio rat između Krista i Lucifera. Ova poredba s velikim biralištem koje ima za posljedicu veliki rat također nije slučajna jer otkriva da nametanje demokratskog izbornog procesa također dolazi iz istog onog izvora koji je kroz prvo kozmičko biralište htio svrgnuti Boga, tko je htio Bogu oduzeti mandat sa prikladnim "demokratskim legitimitetom", ali sve što se stvarno postiže kroz birališta je samo rat, mržnja i smrt.

Vidimo, dakle, da Lucifer sada nameće ljudima na Zemlji iste one planove koje je prethodno pokušao provesti na nebu. Jednako kako je na početku Lucifer ili Sotona prikrivao od nebeskih anđela planove kojima je namjeravao uništiti poštovanje prema Bogu, isto tako Lucifer danas pokušava razoriti istinsko poštovanje Boga među stanovnicima ovoga svijeta. Zato upravo onako kao što Sotona nije odjednom objavio sve svoje planove o tome da će zahtijevati od nebeskih bića da poštuju isključivo njega, tako je i među zemaljskim stvorenjima maskirao poštovanje prema sebi, stvorivši širom svijeta razgranatu mrežu božanstavâ i boginjâ, a kasnije i razne hereze kao lažne sustave kršćanstva.

Isto kao što su anđeli na nebu odabrali stranu prije nego što je Lucifer zbačen s neba, tako su se i ljudi ovoga svijeta podijelili na dvije grupe, s tom razlikom da je ljudsko opredijeljenje podložno promjeni pokajanjem sve dok je čovjek živ, dok je anđeosko bilo jednokratno i vječno. Iz toga razloga, da ljudi ostanu do kraja ustrajni na protubožjoj strani, Luciferovi sljedbenici svoju zavjeru za uništenje poštovanja prema Isusu uvijek sprovode u tajnosti, koristeći različite prigodne maske kako bi izgledali prihvatljivijima i dobrima – ljudima korisni. Zavjera se ne obrušava na svijet iznenada, nego malo-pomalo i stoga se traži jedna pomnija analiza (revizija!) povijesti da se razobliči ova velika Luciferova zavjera.

Jednako tako, potrebno je ovdje razjasniti da oni koji su vjerni Bogu ne trebaju strahovati od moći luciferijansko-sotonističkih tajnih društava i svih njihovih zavjera protiv čovjeka, jednako kako vjernik ne treba biti u strahu pred Sotonom i cijelom njegovom vojskom kojega Crkva već 2.000 godina izgoni danom joj vlašću izgonjenja demona. Bježe svi oni i drhte od straha pred blagoslovljenim raspelom, pred molitvom Isusu, pred zagovorom Blažene Djevice Marije i Svetog Josipa, kao i svim ostalim primljenim sredstvima spasenja poput ispovijedi, pričešćivanja, klanjanja, posta, hodoćašćenja, blagoslivljanja, itd. No, onaj tko je samog sebe otuđio od Milosti, koji stoga teško griješi, ali u grijehu trajno i ostaje, s punim se pravom plaši bilo Sotone, bilo njegovih tajnih društava, bilo samoga zavedenog svijeta koji je pod njihovom upravom – posrednom ili neposrednom svejedno.

Zato se ničega ne treba bojati učenik Srca Isusova jer je u njemu prisutna svemoguća ljubav koja pobjeđuje svu vojsku Zloga. Ohrabrujući učenike Isus kaže: *"Promatrah Sotonu kako poput munje s neba pade. Evo, dao sam vam vlast da gazite po zmijama i štipavcima i po svoj sili neprijateljevoj i ništa vam neće naškoditi. Ali ne radujte se što vam se duhovi pokoravaju, nego radujte se što su vam imena zapisana na nebesima."* (Lk 10, 18-20).

* * *

Kao što je rečeno, zbog obećanja otkrivenja tajne, kod prvih ljudi stvorenom žudnjom za otkrivanjem te navodne tajne, počelo je djelovanje Sotone na upropašćenju čovjekovom. Tako ta tajna za kojom se žudi najprije dolazi Evi i po njoj se dalje prenosi Adamu. Tu je vidljiva i ona trajna djelatnost đavlova koji računa na slabost drugostvorene žene, slabost u slobodi pred slobodom. Otuda dolazi danas toliko glasna borba za "ženska prava" koju Zavodnik izvikuje kao prvu točku svojeg društveno-političkog programa; da mu ne bi izmakla Evina slabost po kojoj je upropastio ljudski rod. Nakon pada, rastom potomstva koje smrt odmah poče gutati (Kajin ubi Abela) i daljnjim širenjem čovječanstva, sve ono potaknuto prvotnom zmijinom tajnom prerasta u tajna društva različitih izričaja, s tim da se i prve poganske religije treba sagledati u ovome svjetlu tajnih društava ili tajnih nauka, jer su izrijekom bile koncipirane na načelu iniciranosti malobrojnih kao i smišljeno izvedenu neupućenost ostatka ljudi. Čovječanstvo se tako dijeli na one koji imaju privilegij da "znaju tajne", i one koji su u neznanju, te time istovremeno i manje vrijedni. I to do te mjere manje vrijedni da se iz te mase nevrijednih neupućenika u tajne mogu isti prinositi kao ljudske žrtve za račun egocentrične korisnosti posjedovatelja "tajnih doktrina". Iza tog prvotnog procesa kreiranja tajne koja se nudi čovjeku kao nešto nužno, dobro i bezopasno, uvijek se zbiva sukob s Božjim odredbama: bilo danima direktno Adamu i Evi kroz zabranu uzimanja ploda spoznaje dobra i zla, bilo danima čovječanstvu kroz crkveni nauk, te ih se po tom principu može i relativno lako prepoznati. Sve u svemu, tajna je jedna laž preoblikovana u misterij koji se onda "prodaje" kao nešto istinitije od istine, tj. želi se od istine stvoriti laž i od laži istinu.

Uopće, nije pitanje smije li čovjek gledati u Božje tajne, nego je pravo pitanje kako to čovjek treba činiti? Najkraći bi odgovor bio da Božje tajne ne smijemo ispitivati i istraživati isključivo razumski, nego svim srcem u Kristu, pa onda svakako i razumski. Jer, kako veli Baruh: *"Ni sinovi Hagarini što zemsku umnost ištu, ni trgovci iz Midjana i Teme, ni pjesnici priča, ni istraživači umnosti ne spoznaše puta Mudrosti, ne dovinuše se staza njezinih."* (Bar 3, 23). Nije grijeh saznavati ono što u Bogu jesmo, što nam Bog o Sebi, nama i svijetu otkriva, a jednako tako ništa nam neće biti skriveno ako smo prijatelji Isusovi. Dobro je ponizno željeti istinu; ne bilo kakvu, nego Božju, i tada nam je sam Bog otkriva. Stoga, da bismo uranjali u istinu, moramo prije toga primiti Duha Svetoga po vjeri u Isusa te po Duhu Svetom Božji čovjek vidi sve. Duh Božji je proročki duh – vidi buduće; Duh Božji je povijesni duh – pamti sve što je bilo; Duh Božji vidi u istini sve što postoji i proniče u sve – ne samo u ljudska srca nego i u Božje tajne. Istodobno, znanje koje dolazi od Duha Svetoga nije takovo da se čovjek njime napuhuje, jer nije njegovo nego Božje, Bogu služi i Njegovu volju vrši. Po ovom principu koji dolazi "odozgora", s neba, onda kad je znanje potrebno i u mjeri u kojoj svakom dobru služi, Bog ga svesrdno daje. Ali, također mora biti posve jasno, da izvan Krista i mimo Krista – odnosno mimo nauka Crkve – nema istine. Tako su traganje za istinom mimo molitve i nerazborita znatiželja samodovoljnog čovjeka opasni zbog oholosti i bljeskova sotonskih nadahnuća. Upravo zato što je oholost s Duhom Svetim nespojiva, psalmist kaže: *"O Jahve, ne gordi se moje srce niti se oči uznose. Ne idem za stvarima velikim ni za čudima što su iznad mene."* (Ps 131, 1).

Sve u čovječjem životu može biti dobro ili zlo, odnosno sve što čovjek čini može služiti dobru ili zlu. Tako je i želja za Bogu posvećenom spoznajom dobra i ona pretpostavlja čežnju za vlastitim spasenjem u suradništvu s Bogom Spasiteljem. Ta želja je ponizna, pokorna i ne razmeće se, već budno bdije. Ta želja otvara dušu samo Bogu i drži je (dušu) vrlo opreznom pred svime što ljudi govore, a radi ostanka u vjernosti provjerava duhove i nije nerazborito znatiželjna. Ovakvim odnosom se samo po sebi isključuje svako ulaženje u ljudske tvorevine koje, igrajući na kartu ljudske znatiželje i pohlepe, obećavaju otkrivanje velikih tajni s velikim darovima, a traže upravo ono jedino vrijedno što čovjek ima – da čovjek njima otvori svoju dušu, da im se vjeruje. Otvaranjem takvim lažnim prorocima, koji tvore univerzalnu lažnu crkvu ili anticrkvu, čovjek se otvara svemu zlu koje samo vreba da uđe, čovjeka obuzme i na kraju upropasti za vječnost.

Kada se govori o praroditeljskom padu, o Adamu i Evi, tu je također vidljiv začetak onoga što se može smatrati usmenom predajom, a što je jednako tako usko povezano s čuvanjem i predajom tajne o kojoj je prije bilo riječi. Na ovom principu, slijedom vremena od Adama i Eve kontinuirano djeluje anticrkva, ali ne u smislu jedne institucije, skupine ili organizacije, nego se radi o anticrkvi u metafizičkom

smislu kojim se obuhvaća sve ono što ljudi skupno rade protivno Bogu. Doslovno bi se moglo primjeniti Isusove riječi: *"Gdje su dvojica ili trojica sabrana u moje ime, tu sam i ja među njima."* (Mt 18, 20); pa po istom načelu pretpostaviti da tamo gdje se dvojica ili trojica okupe da bi prizivali đavla, on im se odaziva i dolazi među njih. Stoga anticrkva kao metafizički pojam nema jedinstvenost ni u čemu drugome nego u oponiranju Gospodinu Isusu Kristu, a cijeli spektar različitih ljudskih protubožjih okupljanja prodefilirao je kroz povijest te kao takav postoje svakakve antikristovske skupine i danas.

Kako anticrkva kroz inverziju vrijednosti u svemu imitira Crkvu, tako i postojanje dva oblika prenošenja Božje objave, pismene i usmene predaje, ima svoj adekvatni anticrkveni opozit. Pisana predaja anticrkve obuhvaća sve dostupne zapise o doktrinama koje na bilo koji način ulaze u područje duhovnosti. To obuhvaća ne samo ono što je samorazumljivo: kao što su poganske religije, gnostička učenja ili razne magijske postupke; nego i ateistička "evanđelja" poput raznih Marxovih ili Engelsovih umotvorina za koje se načelno smatra da nisu religioznog karaktera samo zato što se javno deklariraju kao nevjernička. Ipak, ateizam je vjera, samo što to ne želi javno priznati. Time što se ateizam deklarira nereligioznim obavlja funkciju privlačenja onih kojima takva objava duhovno i svjetonazorno odgovara.

Marx je posebice prikladan za osvrt kojim se potvrđuje tvrdnja da je ateistička ideologija u biti samo javna strana tajne duhovnosti i da je ateizam sredstvo u službi duhovnog, ali pomno sakrivene duhovnosti, tj. okultnog. Tako Marx u svojim "znanstvenim" radovima glorificira materiju priznajući jedino materijalistički pristup shvaćanju svijeta i uporno negirajući svaku duhovnost. Istovremeno, u svojim ranijim radovima, na početku svoje "karijere", Marx piše pjesme u slavu Sotone, a kroz svoj daljnji rad konstantno izražava mržnju na Boga i čovjeka koji je vjernik te protiv kojih jasno određuje svoju životnu djelatnost. Tako nešto ne bi trebale biti misli jednog ateista, a nisu zato jer Marx i nije ateista, kako bi bilo za zaključiti po njegovim javno propagiranim radovima od strane kasnijih marksista. Dobar primjer kako se Marxa prigodno cenzuriralo od strane marksista imamo u hrvatskoj prošlosti jer su hrvatski komunisti (KPH/SKH) iz prijevoda Marxovih sabranih djela izostavljali one dijelove u kojima Marx piše o Hrvatima kao reakcionarnom narodu, narodu kojeg treba izbrisati s lica zemlje u najdoslovnijem smislu. U ovom slučaju oko Marxa i Hrvata, tajna usmena predaja bila je ono što se govorilo u najvišim partijskim krugovima, a pismena predaja su prepravljena Marxova djela. Pisano je bilo za javnost, a usmeno samo za probrane. Ovdje se ovo navedeno zbilo na teritoriju Hrvatske, ali ovaj princip dualističke predaje, predaje koja ima svoje javno lice i tajno naličje, svuda jednako vrijedi. Što se pak samog Marxa tiče, njegovo otvoreno ocrnjivanje i huljenje Boga proizlazi iz mržnje, ali i mržnjom se ipak priznaje postojanje predmeta mržnje – jer kako mrziti nešto čega nema? Uopće, Marx suštinski, kada se njegov život i rad cjelovito sagledaju, ne dovodi u pitanje Božje postojanje, on dovodi u pitanje Božji primat i dobrotu. On u biti dovodi u pitanje ljubav kao pokretačko načelo te namjesto ljubavi promovira neshvatljivu (neljudsku) mržnju. Ista je stvar s jednim drugim revolucionarom kakav je bio Mihail Bakunjin, ruski anarhist, koji piše: *"Sotona je prvi slobodni mislilac i spasitelj svijeta. On oslobađa Adama i utiskuje pečat humanosti i slobode na njegovo čelo, čineći ga nepokornim."* Ovime se vidi i jasno dokazuje jednim bliskim primjerom kako iza javnog deklariranja, čak i nečega prividno nedvojbenog kao ateizam, ipak stoji nešto što je zatajeno, a zatajeno je zato da bi ono javno odradilo svoju ulogu i zavelo sve one koji nekritički vjeruju svemu što se glasno propagira. Iza ideje komunizma i ateizma stoji sotonistička ideja svrgavanja Boga i to je suštinska istina o Marxu i marksizmu, a sve ostalo, sva ta silna dijalektika, samo je prigodna nadogradnja te ideje. Sotona je tu (u marksizmu, ali i drugdje) ono tajno što stoji iza javnog.

Usmena predaja anticrkve ovdje predstavlja onu komponentu koju treba znati prozrijeti ili ispravno dekodirati kako bi se moglo uvidjeti cjelovitost onakvom kakvo ona uistinu jest. Prava istina o anticrkvi prvenstveno je sadržana u usmenoj predaji tajnih doktrina ili tajnih nauka koje se prenose isključivo usmenim putem od jednog inicijanta drugome. Dakle, zbog same naravi ove usmene predaje nemoguće je znati što ona sve u sebi točno sadrži, iako ima nekih svjedočanstava i o tome, ali ta doslovnost niti nije ono od presudnog značenja. Važnije je kroz djela prepoznati što stoji u pozadini, jer i Isus nam kaže: *"Po njihovim ćete ih plodovima prepoznati."* (Mt 7, 16).

Za razliku od anticrkve, u slučaju Crkve usmena predaja je javna i to na način da je dužnost Crkve

svim glasom navještati svoju usmenu predaju. Crkva nema nikakve svoje tajne predaje, iako se upravo kroz djelovanje anticrkvenih silnica ljudima nameće sugestija da je Crkva navodni nositelj najveće od svih zamislivih tajni – fantazmagoričnom Isusovom rodoslovlju i sve što je s tim lažima povezano kao i nekim drugim besmislicama. Značaj usmene predaje kod Crkve je i u tome što se time pokazuje životnost i neposredna komunikacija čovjeka s Bogom po Duhu Svetome, a što u slučaju isključivog prianjanja uz pismenu predaju ne bi bio slučaj. Naime, da postoji isključivo pismena predaja onda bi se s razlogom moglo rezonirati kako je Bog jednom govorio kroz pisce svojih riječi i nakon toga ne želi više komunicirati s ljudima te dalje, po toj logici, tvrditi da Bog time napušta čovjeka i ostavlja ga samome sebi bez htijenja za aktivnim odnosom s ljudima.

Usmenom predajom također se stvara i jedan kontinuitet, a on može biti u dobru kao u slučaju Crkve i kontinuiteta apostolskog nasljeđa kojim se usmena predaja izvodi od Isusa, no može biti u zlu kao u slučaju anticrkve gdje se usmena predaja izvodi od đavla u obličju zmije. Ovdje bi mogao zavarati privid veće starosti ili tradicije usmene predaje u slučaju anticrkve, jer se ona odnosi na sam početak povijesti. No, tome nije tako, jer to bi imalo neke vrijednost onda kada bi Isus bio samo jedan čovjek, a budući da je Isus Bogočovjek koji je stoga bio oduvijek i čija se nadvremenost iskazuje time da je cijeli svijet stvoren Njemu za slavu, onda to što se Isus pojavljuje u središtu povijesti ljudskog roda nema nikakvog učinka na vrijednost usmene predaje koja se izvodi iz tog razdoblja ljudske povijesti. Odnosno, usmena predaja koja predstavlja apostolsko nasljeđe po svojem izvorištu iz Krista ulazi u samu vječnost, ili početak i kraj vječnosti, ako se uopće može tako opisati nešto što je ljudskim riječnikom neopisivo i umom nepojmljivo.

Također je u poređenju Crkve s anticrkvom razvidno da u potonjem taboru nema jedinstva, nego nepregledno mnoštvo različitosti; cijeli jedan spektar – kako je to već načelno opisano. Jednako tako, anticrkva nema svoju jedinstvenu antibibliju, kao što nema svoju jedinstvenu dogmatiku, već svaki pravac – od poganstva, preko liberalizma pa sve do marksizma – producira vlastite "istine". Štoviše, svaki od tih pravaca unutar sebe ima također jednu individualnu lepezu doktrina ili različitost istina, ovisno o dotičnom subjektu. Ono što se iz ovoga da zaključiti je da ova razdijeljenost kršćanskom vjerniku otkriva sigurnu buduću propast svega što se nudi na trenutno lako dostupnom "(slobodnom) tržištu duhovnosti". Upravo onako kako nam i Spasitelj kaže: *"Svako kraljevstvo u sebi razdijeljeno opustjet će i kuća će na kuću pasti. Ako je dakle Sotona u sebi razdijeljen, kako će opstati kraljevstvo njegovo?"* (Lk 11, 17-18). Zato i sve moguće manifestacije koje su išle na poticanje razdora unutar Crkve dobivaju ovdje razotkrivenje svog podstrekača u Sotoni kao onome tko se sam nepovratno razdijelio od Boga. Razdijelio se, u sebi ima tu razdijeljenost on i sva njegova vojska, te po tom načelu koje u sebi imaju, što god uradili, ipak na kraju samo potvrđuju vlastitu osuđenost na otpad od Milosti. Sotona i njegovi pali anđeli ne mogu preskočiti vlastitu sjenu, ne mogu iz svoje kože, te sukladno tome ne mogu, a da takvi kakvim su se sami napravili, nego vječno ostati u dubinama pakla.

Zato ono čime se anticrkva toliko diči kao nečim što crkva po njima nema, u biti samo pokazuje razinu njihove zablude. Anticrkva doslovce razmišlja na način da smatra kako ima jedan svoj bitni i isključivo vlastiti posjed koji se prenosi samo njihovom tajnom usmenom predajom, a ukomponirane u običaje i tajne obrede izvedene od doslovnog početka povijesti. Da bi tu svoju umišljenu poziciju pokretača povijesti sačuvali od onih koje se smatra nepodobnima, zabranjeno je prenošenje pismom ili tiskom neke od tih drevnih tajni, a tu je i suština nepriznavanja kao svojeg nikoga tko svoje znanje priskrbljuje samo javnim putem, tj. koristeći se javnom kulturom i javnom poviješću. Štoviše, kod privlačenja novih posvećenika bitno mjesto ima uistinu stvarna autentičnost tih usmeno prenesenih običaja i obreda, tih đavolskih tajni koje zavodnici unutar sebe posesivno čuvaju. Autentičnost je to koja ima svoje porijeklo u praroditeljskoj drami, a anticrkva si prisvaja da kroz posjed te stvarne autentičnosti, koja daje i određene đavolske moći, određene bljeskove đavolskih darova, podučava o porijeklu i istinitom značenju kako tih tajni, tako istovremeno i svih ostalih tajni stvorenoga svijeta.

Tajnost prije Krista

Kako su Židovi izabrani narod i kako po tome Božjem izabranju imaju u sebi takvu prirodnu predodređenost da su aktivni oblikovatelji povijesti, tako je za svaki narod koji želi opstati nužna jedna spe-

cifična povezanost s tim jedinstvenim židovskim utjecajem na povijest. Željena povezanost se postiže nasljedovanjem ideje izabranosti u smislu da se potvrdi metafizička svrha postojanja svakog pojedinog naroda kao takvoga – zasebnoga, neponovljivoga i jedinstvenoga. Svaki narod ima svoje mjesto u Božjem planu i to mjesto je ono što se uzima kao izabranost svakog naroda, pa tako svi narodi nasljeduju židovsku izabranost i svi narodi su na svoj specifični način izabrani samo po poniznom prihvatu svoje zadatosti. Nema i ne smije biti htijenja da se uzurpira ovaj od Boga zadan poredak među narodima svijeta. Barem ne ljudskog htijenja.

Narod, odnosno narodne elite koje ga određuju, trebaju uvidjeti metafizički značaj židovskog naroda, njegovu izabranost i sve što iz toga proizlazi. Židovski narod je u svakom slučaju izuzetan i protekla četiri tisućljeća to potvrđuju, a u samoj ideji židovstva njezin religiozni karakter je od presudnog značenja. Božja providnost stalno je prisutna nad židovskim narodom i vodi ga tijekom povijesti prema koncu vremena i kraja povijesti. Sve navedeno, u kontekstu odnosa nežidovskih naroda prema Židovima, ponajprije znači da nema razrješenja povijesne problematike nekog naroda i uopće nema razrješenja povijesti u doslovnom eshatološkom smislu bez prethodnog pozicioniranja u odnosu prema židovstvu. Problem prikladnog postavljanja raznih naroda u odnosu prema židovstvu kao providnošću upravljanom aktivnom oblikovatelju povijesti je moguće nazvati i problemom prikladnog rješavanja židovskog pitanja, a kada se na ovim teoretskim osnovama jednom uvidi da židovsko pitanje kao takovo postoji prisutno među svim svjetskim narodima, onda je potrebno dati ispravan odgovor na to što je identificirano kao židovsko pitanje. Dakle, razmatranje onoga što se naziva “židovskim pitanjem” je neizbježno određujuće po sudbinu određenog naroda i tek se svojim ispravnim odnosom prema pitanju židovstva neki narod može definirati kao povijesni narod.

Zbog toga i neprestano prisutna napetost, koja se u kontroliranim domaćim i stranim medijima daje očitati u odnosu židovstva i hrvatstva, a ne ulazeći u detalje te napetosti, pokazuje koliko je hrvatski narod utisnut u svjetsku povijest. Ta napetost je po tome dobra, jer barem pokazuje da je hrvatski narod još uvijek povijesno živ. Naime, hrvatski narod se može smatrati povijesno živim sve dok postoji ovo medijsko sugeriranje o Hrvatima kao navodno genocidnim antisemitima i/ili patološkim nacionalistima, i to već po svome genetskom određenju, a koje zato treba dobro “držati na oku”. Dakle, ova suptilna kulturno-medijska sugestija, uza sve zlo koje u sebi nosi i koje želi postići, ipak pokazuje kako smo kao narod povijesno i dalje bitni – pokazuje da smo povijesno još uvijek živi. Pravi bi razlog za zabrinutost bio kada bi sve najednom prestalo, kada više ne bi bilo medijskog i kulturnog atakiranja na Hrvate, jer to bi značilo da više nismo od ikakvog povijesnog značaja. To bi značilo da smo kao nacija povijesni mrtvaci. Također, ako se shvatila bit prethodne tvrdnje, može biti jasnije kako namjerno proizvedeni izostanak jasnog određenja prema pitanju židovstva unutar naroda po cijelom svijetu, predstavlja jedan izrazito fundamentalan pokušaj da se svi narodi izbrišu iz povijesnosti. Sasvim je drugo pitanje kako se pristupa prema problematici židovstva ili tzv. “židovskom pitanju”: da li sa stajališta Kristove otkupiteljske i spasiteljske uloge ili s bilo kojom ne-kristološkom varijantom (boljševizam, nacizam, liberal-kapitalizam). Odnosno, da li sa stanovišta ljubavi ili mržnje; života ili smrti.

Tu, kod pokušaja davanja odgovora na židovsko pitanje među narodima u svijetu, dolazi se na nadasve opasno područje zbog izuzetno visoke vjerovatnosti da se odabere krivi odgovor. Najradikalniji primjer krivog odgovora prisutan je kod nacističkog pristupa rješavanju židovskog pitanja, ali ako je išta kod nacista bilo vrijedno, to je da su javno obznanili kako židovsko pitanje kao takovo postoji, što nije slučaj s ostalim varijacijama: komunizmom i liberalnom demokracijom. Komunizam ne priznaje postojanje židovskog pitanja jer smatra da je pitanje o svakom narodu prevladano klasnim pitanjem i sve se svodi na klasnu borbu te se na neki način imitira židovska izabranost kroz izabranost radničke klase. Bog izabire Židove kao narod, a Marx izabire radništvo kao klasu. Liberalizam pristupa na sličan način kao i komunizam, s materijalističkom svjetonazornom osnovom koja odriče vrijednost narodnom određenju, ali s tom razlikom da ovdje novac kao liberal-kapitalističko božanstvo određuje tko je izabran, a tko nije. No, navedena “vrijednost” nacističkog uočavanja i priznavanja postojanja židovskog pitanja kao pitanja povijesti biva potpuno zamračena odgovorom koji su nacisti ponudili za razrješenje tog židovskog pitanja: fizičko uklanjanje Židova. Naravno da takvim pristupom nije produciran predskazivani uspjeh, uspjeh koji su i sami očekivali, jer isti oni koji su smatrali da Židove treba istrijebiti, da Židove treba poništiti kao oblikovatelje povijesti, bili su oni koji su time stvarali

vlastitu propast. Jednako tako, ni boljševizam nije dao dobre rezultate sa svojim odgovorom na židovsko pitanje, a trenutno aktualni demokratski liberalizam kroz svoju usku spregu sa cionizmom tek će pokazati sve ponore svojih zabluda i, nažalost, tu će Židovi najgore proći. Moglo bi se sažeto opisati odnos prema židovskom pitanju svake od navedenih ideologija na način da je na mjesto židovske bogoizabranosti i supstitucijom mesijanskih crta nacizam stavio rasu (krv), boljševizam klasu, a liberalizam novac – u svakom slučaju učinjena je presudna pogreška. Zato, da se ne dogodi promišljanje krivog odgovora na židovsko pitanje, potrebno je najprije proučiti koji je razlog da se kroz povijest daju poglavito krivi odgovori. Uopće, da li može biti puka slučajnost da se odnos svijeta prema Židovima, da se odgovor na pitanje povijesti u vezi židovstva, skoro uvijek pogrešno formulira? Ili je, možda, netko ili nešto upleteno u donošenje odluke kada se radi o određenju odnosa prema Židovima, tj. prema židovskom pitanju? Odgovor koji je s velikom vjerovatnošću ispravan, a na osnovu uvida u skrivenu stranu povijesti, je da upravo iz samog podzemlja, iz samoga pakla, učinjeno sve da se prema židovskom pitanju izvede krivi odgovor. Konkretnije, radi se o djelovanju sotoninih prvosvećenika, njihovih učenika i nesvjesnih sljedbenika, kao i svih onih koji se na bilo koji način mogu s istima identificirati: sva sila tajnih društavâ, kultovâ, klanovâ i različitih drugih oblikâ sekti koje sve u sebi imaju sotonističku osnovu.

Usko povezano s razrješenjem židovskog pitanja je izabranost Židova kao naroda. Nacizam je tu opet posebno interesantan sa svojim odnosom prema izabranosti Židova i njihovoj presudnoj ulozi u svjetskoj povijesti. Naime, kako je svakome imalo razumnom nemoguće na bilo koji način osporiti posebnost koju Židovi imaju već samom svojom prošlošću, a koja u biti razotkriva Božansku ulogu židovskog naroda, tako se onda kod nacista javlja takvo tumačenje te očite stvarnosti da židovsku izabranost interpretiraju kao "svjetski virus". Nacizam je time, htio ne htio, priznao židovsku posebnost, samo nije znao živjeti s njom jer u sebi nije sadržavao istinsku ljubav prema čovjeku stvorenom na sliku Božju. Umjesto toga nacizam plasira ideju da se židovstvo kao svjetski virus mora suzbiti, a on sam (nacizam) postavlja sebe kao spasitelja svijeta od pogubnog djelovanja tog smrtonosnog virusa.

Također je vrijedno napomenuti da bilo kakvim ogrtačem se prekrivao, nikakav se vulgarni antisemitizam ne može opravdavati religioznim shvaćanjima židovske sudbine, pa tako ni pod krinkom kršćanstva. Umjesto antisemitizma, koji je u biti mržnja, te nije i ne može biti dio onoga tko se smatra kršćaninom, razriješenje židovskog pitanja traži ljubav koja je do te mjere strpljiva da može bez straha dočekati eshatološko okončanje povijesti. Tada, kada dođe do tog navještenog kraja povijesti, događa se i razriješenje povijesti s definitivnim riješavanjem židovskog pitanja, a to svakako podrazumijeva i borbu između Krista i Antikrista oko pridobivanja židovskog naroda na svoju stranu. Točnije, oko pridobivanja onoga što je u Novom zavjetu definirano kao "Ostatak" Izraela i o čemu Sv. Pavao piše: *"Tako dakle i u sadašnje vrijeme postoji Ostatak po milosnom izboru. Ako pak po milosti, nije po djelima; inače milost nije više milost! Što dakle? Što Izrael ište, to nije postigao, ali izabrani postigoše. Ostali pak otvrdnuše, kao što je pisano: Dade im Bog duh obamrlosti, oči da ne vide, uši da ne čuju sve do dana današnjega."* (Rim 11, 5-8).

Dakle, u završnoj fazi povijesti spasenja postoji samo "Ostatak" Izraelaca koji vjeruju u Isusa Krista, ali to još nije konačna situacija jer Pavao nešto dalje otvara perspektivu za sve Židove koji još ne priznaju Krista: *"A i oni, ako ne ostanu u nevjeri, bit će pricijepljeni; ta moćan je Bog da ih opet pricijepi."* (Rim 11, 23). Neraskidivost židovskog pitanja s pitanjem svih ostalih naroda vidi se kroz Božji paradoksalni plan zakazivanja izabranog naroda jer ono služi spasenju ostalih naroda, spasenje pogana-nežidova. Ipak, zahvaljujući Božjem milosrđu koje je Židovima obećano, svi se mogu spasiti: *"Jer ne bih htio, braćo, da budete sami po sebi pametni, a da ne znate ovo otajstvo: djelomično je otvrdnuće zadesilo Izraela dok punina pogana ne uđe. I tako će se cio Izrael spasiti, kako je pisano: Doći će sa Siona Otkupitelj, odvratit će bezbožnost od Jakova."* (Rim 11, 25-26). U međuvremenu Pavao upozorava kršćane ne-Židove na opasnost koja im prijeti od oholosti i zatvaranja u sebe, ukoliko zaborave da su oni samo divlje grane nakalemljene na pitomu maslinu, Izraela: *"Pa ako su neke grane odlomljene, a ti, divlja maslina, pricijepljen umjesto njih, postao suzajedničar korijena, sočnosti masline, ne uznosi se nad grane. Ako li se hoćeš uznositi - ne nosiš ti korijena, nego korijen tebe. Reći ćeš na to: grane su odlomljene da se ja pricijepim. Dobro! Oni su zbog nevjere odlomljeni, a ti po vjeri stojiš. Ne uznosi se, nego strahuj! Jer ako Bog ne poštedje prirodnih grana, ni tebe neće poštedjeti. Promotri dakle dobrotu i strogost Božju: strogost*

na palima, a dobrotu Božju na sebi ako ostaneš u toj dobroti, inače ćeš i ti biti odsječen." (Rim 11, 17-22). Ovime je potvrđeno da Židovi trajno ostaju u Božjoj ljubavi i njima je i dalje obećana svjetla budućnost: *"Ta neopozivi su dari i poziv Božji!"* (Rim 11, 29). Taj nauk je onaj na koji se kršćani stalno trebaju vraćati kada se ulazi u dodir sa židovskim pitanjem i kada ga se želi prikladno razriješiti.

Uostalom, svaki antisemitizam, već zbog svoje ne-kreativne naravi izvedene po svojoj ne-ljubavi, nije u stanju shvatiti svu religioznu ozbiljnost židovskog pitanja. Rasni antisemitizam je potpuno zaražen upravo onim lažnim židovskim duhom isključivog materijalizma protiv kojeg se i sam bori, kao što je svaka mržnja prema Židovima jedno u potpunosti nekršćansko osjećanje. Oni koji se smatraju kršćanima moraju se u skladu sa svojim opredijeljenjem ponašati prema Židovima. Inače, ako nema ovog kristološkog načela, svaki pristup prema židovskom pitanju dovodi do posvemašnje katastrofe koja jednako pogađa i Židove i ne-Židove. Stoga, iz razloga djelovanja na dobro svih ljudi, treba ustrajati na tome da se kroz kršćanski pristup prema Židovima kao našoj braći kojoj treba pomoći u spasenju više od svih, pomogne ostvarenjem dobra u cijelome svijetu i među svim narodima. U svijetlu ovog zaključka treba gledati na sve što je ovdje o židovskom pitanju napisano i što se dotiče židovske problematike u kontekstu tajnih društava i zavjere protiv Boga i čovjeka, kao i pokušaja da se ista rasvijetli i razrješi.

* * *

Želeći na što sažetiji način opisati đavolji zahvat u povijest, a koji je primarno usmjeren prema Židovima da bi se preko njih pokorilo svijet, sa svim njegovim tajnama; tajnom povijesti, tajnom kulturom i tajnim društvima kao najrazvijenijem iskazu kolektivne zavedenosti bilo kojeg naroda, ovdje se prilaže razrješenje nekih skrivenih (ne-javnih) povijesnih tijekova koje se bitnije dotiču židovskog naroda.

Osnovno polazište je u uvidu da je svojom Božjom izabranošću židovski narod istodobno izabran od đavla da bude napastovan više od svih drugih te se sukladno tome principu ove đavolje napasti trebaju prepoznati u povijesti kako bi se znalo prikladno djelovati u sadašnjosti. Sile zla, đavo ili Sotona, spoznavaju židovski narod kao aktivne oblikovatelje povijesti pa, namećući se njima, istovremeno se zlo preko Židova nameće svemu svijetu.

Po pitanju židovstva, kada bi se htjelo otići što je više moguće u prošlost, glavni nam je oslonac u Starome Zavjetu kao povijesnom dokumentu na koji se onda nadovezuju ostali povijesni izvještaji kao i pripadni arheološki pronalasci, te uopće sve ostale vrijedne spoznaje.

Najprije se treba razlučiti što se događalo prije nego što je uopće došlo do Saveza kojim se jedan narod izdvojio kao onaj po kojem će se Bog objaviti i proslaviti, te se zato moramo vratiti u predsavezno razdoblje – razdoblje neposredno nakon praroditeljskog pada i od tuda krenuti prema sadašnjosti.

Sama težnja za jedinstvenim svjetskim carstvom je praiskonska i ima svoj korijen u prvom bratoubojstvu kada Kajin, prvorođeni sin palih ljudi, ubija drugorođenca Abela. To označava početak Kajinovog roda koji je u povijesti čovječanstva onaj po zlu dominirajući rod ili ona dominantna krvna linija obilježena duhom bratoubojstva i stoga od Boga prokleta. Naime, postoji i drugo potomstvo proizašlo iz odnosa Adama i Eve: *"Adam pozna svoju ženu te ona rodi sina i nadjenu mu ime Šet."* (Post 4, 25), te još: *"Po rođenju Šetovu Adam je živio osam stotina godina te mu se rodilo još sinova i kćeri."* (Post 5, 4). No, osnovu za zaključak kako je Kajinovo krvno potomstvo glavna djelatna poluga zla u ljudskoj povijesti daje nam biblijska napomena na Šetovo rođenje: *"Reče ona: "Bog mi dade drugo dijete mjesto Abela, koga ubi Kajin." Šetu se rodi sin, komu on nadjenu ime Enoš. Tada se počelo zazivati ime Jahvino."* (Post 4, 25-26). Tek se kroz Šeta, kao onoga koji je rođen namjesto nedužno ubijenog Abela, i njegovog sina Enoša, počinje događati povratak čovječanstva prema Stvoritelju. Do tada, do rođenja Enoševog, prema Svetom pismu, Bogu se nije nitko obraćao, nitko nije bio okrenut prema onome koji jedini može izbaviti čovjeka od pada u sve dublje stanje propasti.

Također, Abel je bio stočar, a Kajin zemljoradnik, a to je ujedno i osnovna karakterizacija ljudskog roda. Stočar predstavlja pasivnost i neposrednost, čovjeka koji je jednostavan i smiren, bezizražajan i

nedjelotvoran. Naprotiv, da bi se u ono vrijeme netko odlučio postati zemljoradnikom, kada je to nešto u potpunosti nepoznato čovjeku, potreban je netko s razvijenom samospoznajom i samodjelatnošću, s oštroumnošću i pronicljivošću, netko tko je aktivan. Kasnije se ljudi privikavaju na zemljoradnju i oni koji su prije bili pasivni stočari postaju i zemljoradnici, a Kajinov rod svoj karakter dalje "razvija", odbacuje zemljoradnju i koncu se odaje neprirodnom gradskom životu sa svim njegovim zanatima i umjetnostima. U stilu evolucionizma može se reći da su kajinovci napredovali u svojoj samodjelatnosti i time samo još više upregnuli svoj aktivni karakter. Nažalost, sve na štetu čovjeka, pa na kraju i na vlastitu štetu, ali zbog uzdignuća nad ostalim ljudima – onim pasivnim stočarima/zemljoradnicima – i oholost je evoluirala pa ih (ili nas) konstantno zasljepljuje.

Zbog ljubomore Kajin, kao djelatni karakter, podliježe iskušenju i ubija Abela, ali biva "pravosudno procesuiran" i od Boga osuđen: *"Stoga budi proklet na zemlji koja je rastvorila usta da proguta s ruke tvoje krv brata tvoga! Obrađivat ćeš zemlju, ali ti više neće davati svoga roda. Vječni ćeš skitalica na zemlji biti!"* (Post 4, 11-12). Ali, vidi se i koliko je Božja pravda uzvišenija od ljudske, pa na Kajinov opravdan strah od svijeta Jahve nadodaje: *"Ne! Nego tko ubije Kajina, sedmerostruka osveta na njemu će se izvršiti!"* (Post 4, 15). Duh mržnje na čovjeka, potom, sa Kajina prelazi na njegove potomke i Lamek, kao Kajinov pra-pra-praunuk, besramno se hvali svojim ubojstvima, izričući i prijetnje o budućim krvoprolićima: *"Žene Lamekove, čujte mi besjedu: Čovjeka sam ubio jer me ranio i dijete jer me udarilo. Ako će Kajin biti osvećen sedmerostruko, Lamek će sedamdeset i sedam puta!"* (Post 4, 23-24). Sve to zlo koje ih je obilježavalo nimalo nije priječilo tome zlom rodu da položi prve temelje civilizacije, te čim se njegova obitelj razmnožila, Kajin podiže grad: *"Podigao je grad i grad prozvao imenom svoga sina - Henok."* (Post 4, 17).

Kajin i njegov zao rod razbijaju ljubav i solidarnost, to osnovno moralno načelo ljudskog života. Ipak, to ih ne smeta da se među sobom povežu te svi zajedno žive i rade na načelu svojeg zatvorenog (uskog) općeg interesa. Svakako da je taj njihov opći interes u koliziji s općim interesima ostalih ljudi, onih koji su izvan njihovog kruga ili skupa, i tu se nalazi onaj moment u povijesti kada se u ljudskom rodu dešava sinteza misli i organizacije s ciljem da jedna skupina ljudi nametne svoje interese svim ostalim ljudima, tj. da jedna skupina ljudi ovlada cijelim svijetom prema svojim ograničenim i sebičnim ljudskim pobudama ili porivima, svejedno. To sve proizlazi iz onoga prvotnog Kajinovog straha za svoj samotnički život, ali i nevjerovanja u Božja obećanja, budući mu je obećana nebeska zaštita ukoliko mu se nešto dogodi, nego isključivog uzdanja u svoje ljudske impulse. Kajinovo potomstvo je ustrajalo na pouzdanju u isključivo sebe same te u čvrstom unutarnjem savezu traži svoju sigurnost, pa s takvim ciljem nužno nastaje grad. Zločinitelji poput Lameka, jednog grabežljivca i nasilnika, moraju se zaštititi od osvete oštećenih, pa na ovoj podlozi raste sav budući uspjeh materijalne civilizacije, gradskog industrijskog života koji svjedočimo danas. Ljudi se mahom radije odlučuju za um željan znanja i pronalazaštva negoli za život u dobroti i pravednosti. Uvijek nadvladava strah od gubitka pozicija stečenih na račun drugih, potencijalne osvete tih drugih, kao i nesposobnosti za bazično preživljavanje ukoliko i dalje ne žive na način kako su do sada uspijevali preživjeti. Zato Kristova napomena o potrebi življenja u bezbrižnosti prema neizvjesnosti koja je prisutna u budućnosti ima svoj vrhunaravni smisao u ovdje obrazloženoj ukorijenjenosti. Spasitelj nam stoga kaže: *"Ne budite dakle zabrinuti za sutra. Sutra će se samo brinuti za se. Dosta je svakom danu zla njegova."* (Mt 6, 34).

Zbog svega toga nije čudno da je prvi nositelj građanske kulture i građanstva bio prokleti Kajin sa svojim potomstvom, a određena nužnost za ostavljanje zemljoradnje i prelazak u gradove bila je u kletvi Božjoj koja kaže da zemlja više neće davati ploda Kajinu i njegovom daljnjem rodu, a osuđenost na lutanje je ujedno i osuđenost na osvajanje tuđe zemlje na kojoj se izgrađuju gradovi iz kojih se zemljom vlada. Drugim riječima, ovakav pogled na povijest objašnjava odakle konstantnost rata kao glavnog civilizacijskog obilježja, jer svaka se civilizacija oformila kroz umijeće (umjetnost!) vođenja rata, ali je jednako tako u ratu i propala da bi je neka druga nadomjestila. Neka ovdje ne zavara riječ rat i ratovanje i neka se ne tumače isključivo u opsegu klasičnog poimanja rata, nego treba u ratovanje uračunati i ne-borbene oblike ratovanja poput kulturnog, medijskog ili ekonomskog. Iznad svega uvijek je duhovni rat i od ovoga se na koncu i izvode sve navedene i pretpostavljene varijacije ratovanja, pa tako i ratovanje koje imamo po Kajinovom nasljeđu dobiva svoju duhovnu nadgradnju u direktnoj povezanosti sa zlodusima kao inspiratorima prvog ratovanja čovjeka sa čovjekom.

Dakle, iz Kajinove se rodoslovne grane izvodi svako daljnje ljudsko htijenje da svojom umnom sposobnošću sebi potčini i čovjeka i zemlju u cjelosti, tj. u globalu ili globalistički – govoreći danas aktualnim riječnikom. Potonji veliki potop svojom djelatnošću suzbija do nesagledivih visina naraslu provalu ljudske mržnje i razvrata (koji je obilježje Enoševog krvnog potomstva), ali manje silni i divovski noahovci ipak iz svoje korablje iznose na umivenu zemlju isto ono sjeme mržnje i razvrata (Ham i Kanaan), ali sada značajno oslabljeno i smekšano. Svoju zakinutost u silini budući ljudi nadoknađuju većim uzdizanjem u grijehu taštine i zabludama uma odakle dolazi buduća razjedinjenost do tada još uvijek jedinstvenog čovječanstva, ali jednako tako dolazi i današnja navezanost na znanost i tehnologiju te vjeru u njih kao naše sigurne spasitelje.

Prvi grad, prvo unutarnje savezništvo ljudi protiv ljudi, prije potopa osniva bratoubojica Kajin od straha pred očekivanim neprijateljima. Prvi grad nakon potopa grade babilonski graditelji tornja, a on postaje početak raspada i razdora unutar ljudskog roda kroz zaplitanje jezika kao jedne neposredne Božje intervencije u povijest. I to spasonosni početak, jer bi inače kajinovci ostali trajno jednistveni u svome zlu, ostvarili bi globalno jedinstvo zla, dok se ovako razjedinjeni oni sami (ili mi sami kao jedna daleka grana kajinovaca) međusobno borimo i time se na spas čovjekov umanjuje snaga zla. Stoga i sva nastojanja oko izgradnje jednog jedinstvenog svjetskog kraljevstva ne mogu nego biti protubožja djelatnost kojom se želi poništiti spasonosno stanje razdijeljenosti svijeta na narode sa svojim granicama i svojim identitetima, a jezik je jedna identitetska osnova. Treba zauvijek shvatiti da je nekim slučajem jedinstvo kajinovaca sačuvano, ono bi samo pojačavalo lošu stranu čovječanstva, umnažala bi se sredstva zla, te da, kada su se ljudi počeli ujedinjavati u duhu laži, tada se duh istine morao pojaviti u njihovom razdvajanju. Otuda se kasnije, kroz narode sa svojim jezicima i koji svaki (narod) kroči zasebnim putem, dolazi do poganstva koje je, s manjom snagom, ali u raznim varijacijama, ponovilo sve one gadosti duha i tijela koje su uništile svijet prije potopa, ali istodobno im dodavši jedne nove zablude: zablude uma. Na tim zabludama uma, kroz sakriveni (tajni) đavolji upliv na njemu vjerne ljude, danas se ostvaruje novo uzdignuće u zlu, ali s uvijek istim iskonskim nakanama, s uvijek istim strateškim ciljem.

Koji su to krajnji ciljevi i koliko su oni i formalno i suštinski nepromijenjeni, može se vidjeti i kroz jednu Plutarhovu zabilješku u njegovom djelu "Izis i Oziris", gdje on navodi mišljenje i vjerovanje koje je čuo od egipatskih svećenika:
"Doći će sudbinsko i predodređeno vrijeme kada će Zemlja biti potpuno izravnata, sjedinjena i jednaka, biti će samo jedan oblik života i samo jedan oblik vlade kod čovječanstva koje će govoriti jednim jezikom i živjeti sretno."

Postoji izreka koja kaže da što se stvari više mijenjaju, više ostaju iste. Tako je istom ostala ideja da se stvori svjetska vlada još od najstarijih vremena, pa sve do današnjih zagovornika svjetske vlade s jednako obećavajućom srećom koju ona navodno donosi ljudima. Istom je ostala i sotonistička pozadina tog nauma, a ista je i obmana o sreći u smislu stvaranja svijeta samo ljudskom voljom, stvaranja svijeta bez Boga, pa onda i u potpunom neskladu s Njegovom voljom (kako treba biti znamo ako znamo molitvu *Očenaš*, jer: *"Budi volja tvoja kako na nebu tako i na zemlji!"*).

Naravno da nije sve crno i beznadno, jer zajedno sa zlom i obmanom ljudske samovolje, na zemlji se otkriva suprostavljeno im dobro i istina. Stoga, kao što je usred prijepotopnog nasilništva Bogu bilo moguće kroz poslušnu vjeru jednog pravednika sagraditi korablju općeg spasenja, tako je i nakon toga, na razdijeljenosti naroda Bog našao Abrahama kao čovjeka vjere i poslušnosti koji nije želio ići putem pogana i njihovih unutarnjih tajnî, zavjerâ, planovâ o nametanju svojih interesa cijelom svijetu, nego je postao rodonačelnikom pravovjernog čovječanstva.

Da je tome tako i da već od Abrahama osobno počinju iskušenja (Nimrodovog) svijeta vidimo kroz izvještaj o Abrahamovom boravku u Egiptu (Post 12, 10-20). Tu je na djelu prvi susret Abrahama s razvijenom civilizacijom kao jednom od cijelog niza Nimrodovih (tajnih) baština čovječanstvu. I što se tu događa? Abraham se te civilizacije uplašio, bojao se da će ga ubiti kada vide Sarinu ljepotu, pa je sa svojom ženom Sarom dogovorio vlastiti interni tajni sporazum po kojemu je mislio spasiti si život na način da ženu predstavi kao sestru. Posljedica ovog internog dogovora, ovog malog tajnog društva,

je bila takva da Sara zbog svoje ljepote završava kod faraona, na njegovu dvoru kao faraonova žena. Abraham je imao koristi od toga, osim što je ostao živ i obilne materijalne koristi, ali očigledno nije bilo Jahvi sve to drago za vidjeti, jer je udario na faraona i njegov dom velikim nevoljama. Sve završava tako da faraon poziva Abrahama i prekorava ga zato što mu nije rekao istinu, te ga otpušta sa svim stečenim blagom.

Ono što je ovdje poučno je da Jahve nije ništa prigovorio Abrahamu, iako bi mu se moglo puno toga prigovoriti, već je svoju srdžbu usmjerio na faraona i preko njega se obratio Abrahamu. Ali, ovdje je prisutna i nadvremenska alegorija na svaki odnos Židova sa silama kojima upravljaju protubožji posvećenici na način da je prisutna sklonost Židova prema zadovoljstvu kroz namirenost u materijalnom blagu, makar za to morali platiti poništavanjem svoje moralne vertikale kojom su povezani s Bogom. Kako drugačije protumačiti Abrahamovu benevolentnost na činjenicu da mu je žena postala priležnicom faraona, a on sam smatra da mu je *"pošlo dobro zbog nje"* (Post 12, 16) i zadovoljava se stečenim blagom: *"Steče on stoke i goveda, magaraca, slugu i sluškinja, magarica i deva."* (Post 12, 16). Značajno je i da Jahve ne kažnjava Abrahama nego faraona zato jer se ovdje vidi kako je Bog milosrdan prema svojim izabranicima – vidi se da se radi o izabranom narodu, jer da nije izabran ne bi ni imao posebne privilegije. No, ima još jedan moment kod ovog faraonovog stradavanja iako faraon nije znao da je Sara žena Abrahamova, a to je da se odvrate svi oni koji se uzdaju u svoju bezbožnu silu kao sredstvo činjenja nepravde u svijetu, ali posebno nepravde prema Abrahamovom potomstvu. Naime, faraon se pravdao neznanjem, ali ne treba sumnjati da bi faraon učinio onako kako je Abraham i pretpostavljao da će učiniti da je eventualno znao da je Sara žena Abrahamova, te bi ga dao ubiti zbog ljepote Sarine, a Bog je to sve najbolje znao jer On proniče u svačije misli i zna sve nakane ljudske. Zato je faraona snašla kazna kojom je Sara oslobođena, a Abraham sa svojom stečevinom odlazi kako bi sklopio Savez. Također je u ovoj epizodi razvidno kako je svaki pokušaj stvaranja tajnog savezništva, a koje je posljedica straha i nedovoljnog pouzdanja u Božju zaštitu, na kraju loš za izabranike Božje, za one koji su dionici Saveza. Drugim riječima, Židovi za svoje vlastito dobro ne bi trebali podleći iskušenjima da unutar sebe stvaraju tajne ljudske saveze bez obzira na realnu osnovu za tako nešto, jer svaki unutaržidovski tajni savez predstavlja nešto što je potpuno nepotrebno i na koncu protivno svetom Savezu kao savršenom i javnom. Ukoliko tako ne učine, prijeti im sudbina Abrahamova koji je doživio da mu ženu Saru sebi prisvoji faraon, a istovremeno se dao zadovoljiti nečim tako banalnim kao što je materijalno blago u odnosu na blago koje predstavlja naš bližnji kao i blago sačuvanog ljudskog dostojanstva. Ta blaga kojima se ne može odrediti cijena opstaju neoskvrnjenima samo ukoliko se živi i radi u skladu s Božjim zakonima i to je ono što se iz Abrahamovog egipatskog slučaja treba spoznati.

Ipak, ono što je za temu đavoljeg zahvata u židovstvu najvažnije za primijetiti, je da nakon ove egipatske epizode Abraham definitivno odlazi od svojeg ostalog roda, jer nakon povratka iz Egipta, kida se posljednja navezanost s neizabranicima odvajanjem od Lota i tek nakon toga može doći do uspostave svetog Saveza Abrahama s Bogom. Odnosno, moguće je ustanovljenje izabranog naroda – židovskog naroda – tek nakon separacije od onog dijela od kojeg kasnije, kroz Abrahamov zagovor, kao jedini preživjeli stanovnici Sodome, na prijevaru kroz incest postaje narod Moabaca i narod Amonaca. Iz tih i tima narodima sličnim bezbožnim narodima, ponovno se na jedan prijevaran način, simboličko-metafizički sličan načinu djelovanja Lotovih kćeri, unutar židovskog naroda nameću različiti bezbožni elementi koji predstavljaju onu silu što se uzima kao neposredno sredstvo za izvođenje đavoljih zahvata u povijesti po ljudskoj slobodi odabira.

Vrijeme Abrahamovog izabranja za Savez događa se nakon Nimroda i taj je vremenski slijed bitan stoga što Abraham, kao početak izabranog naroda, dolazi poslije ustanovljenja nečega što se može okvalificirati kao tajni ne-izabrani narod ili anti-narod tajnih Sotoninih prvosvećenika koji u arhetipskom masonstvu počinje kroz lik i djelo Nimroda. Nimrod kao preteča Abrahama ima svoju ulogu kao onaj kroz kojega Sotona imitira Boga. Štoviše, čak Ga u vremenskom slijedu povijesti i preduhitruje, ali time se ne ostvaruje ona nakana koja je stajala iza ove đavolje "poduzetnosti": da osujeti volju Božju u realizaciji otkupljenja i spasenja čovječanstva. Ipak, dodir Abrahama s Egiptom, kao jednim ogrankom Nimrodovih nasljednika i njegovom sveukupnom zlom/tajnom ostavštinom, predstavlja dodir izabranog naroda s đavoljim nasrnućima na taj narod i kao takovo ga treba spoznati.

Sam Nimrod potječe od Hama, praoca Kanaanaca, kojeg je Noa prokleo kada se prema njemu nedolično ponašao: *"Neka je proklet Kanaanac, braći svojoj najniži sluga nek' bude!"* (Post 9, 25). U plemenu Hama nalazi se početak kontinuiteta organiziranog sakupljanja raspadnutog čovječanstva. Iako bi se prema današnjim vrijednotama priskrbljeno bogatstvo i moć prije smatralo blagoslovom nego prokletstvom, s kršćanskog stajališta stvar je upravo obrnuta: u većoj je nevolji bogataš i moćnik nego siromah i nemoćnik. Prvi svakako da ima mogućnost ulaska u kraljevstvo nebesko, ali to će mu biti značajno otežano pod teretom koji nosi: *"Zaista, kažem vas, teško će bogataš u kraljevstvo nebesko. Ponovno vam velim: Lakše je devi kroz uši iglene nego bogatašu u kraljevstvo Božje."* (Mt 19, 23). Zato je Noino prokletstvo nad Hamom svoje ispunjenje dobilo kroz breme ugrabljenog bogatstva i moći, i to breme se kontinuirano proteže kroz povijest čovječanstva.

Navedeno prikupljanje raspadnutog čovječanstva pokrenuto iz plemena Hama odvija se silom bezbožne ljudske vlasti, ali organizirane na metodološki način koji joj uvećava sposobnost za postignuće tih svojih postavljenih si ciljeva. Ti su ciljevi taktičke naravi u smislu sveukupne povijesti, iako, ako se vremenski svedu na vlastite epohe i percipiraju kao državništvo/vladalaštvo svojeg vremena, ono što je taktičko postaje strategijom, a unutar sebe ima svoje zasebne taktičke elemente. Ili, da sve bude nešto razumljivije, ono što je u nadljudskoj dimenziji taktika, kada se svede na ljudsku dimenziju postojanja pretvara se u strategiju, a koja, kao i svaka strategija, ima svoje specifične taktičke elemente. Ove, u vremenu i prostoru potpuno razbacane i (po ljudima) materijalno nepovezane partikularne strateške ciljeve ljudi, kao i taktičke elemente unutar istih tih različitih strategija, na metafizičkom planu i u sklopu svoje strategije ujedinjuje i usmjerava đavo ili Sotona. Tako se kroz svoju duhovnu prirodu Sotona upliće u ljudsku povijest na način da se svojom nadmoćnom inteligencijom služi onim ljudima koje smatra najpogodnijima za postignuće svojih krajnjih ciljeva, za realizaciju svoje strategije u pobuni protiv Boga i čovjeka. Tu je jasno vidljiv i osnovni smisao riječi kojima nas apostol Pavao upozorava: *"Jer nije nam se boriti protiv krvi i mesa, nego protiv Vrhovništava, protiv Vlasti, protiv upravljača ovoga mračnoga svijeta, protiv zlih duhova po nebesima."* (Ef 6, 12). Ovo što Pavao naziva Vrhovništvom i Vlašću je onaj djelatni čimbenik koji omogućava da metafizički kontinuitet pokazuje i svoj materijalno-svjetovni kontinuitet, a na koji se pozivaju različita tajna drušva. To je kontinuitet koji povijesno nema nikakvog realnog utemeljenja i uistinu predstavlja jednu obmanu kako bi se impresioniralo i privuklo što veći broj lakovjernih ljudi; poglavito bezvjernih ljudi. Tu nema realne materijalno-tjelesne osnove kao što je slučaj s Crkvom i tjelesnim kontinuitetom apostolskog nasljeđa, ali metafizička osnova je stvarna i realna, te se grubo varaju oni koji podcjenjuju tajna društva samo zato što je velika količina izmišljotina i najbanalnijih prijevara stalno prisutna uokolo njih. Upravo suprotno, baš zato što je uokolo njih (kao i u njima, naravno, ali o tome se ipak puno manje zna zbog zatvorenosti tajnih društava) toliko prisutan ovaj duh laži, trebalo bi se prema tajnim društvima odnositi kao prema društveno-organizacionoj materijalizaciji oca laži – kao prema đavoljem leglu koje ne treba podcijeniti.

Jednako kao što i Sotonu ne treba podcijeniti, jer onda kada ga se izgubi s obzora kao stvarnost i prijetnju koja neće otići do kraja vremena, tada se upada u zamku opuštanja i zanemarivanja svojih dužnosti prema Stvoritelju, pa samim time i prema svojem bližnjem. Ukoliko se dogodi da se đavla minorizira kao prijetnju za čovjeka i uopće da se negira samo njegovo postojanje, onda je on ostvario jedan od svojih najbitnijih strateških ciljeva, pa kada se smatra da ne postoji, može nam se u njemu adekvatnom trenutku lakše nametnuti. Tako se, između ostalih mogućnosti, može pojaviti i kao naš "spasitelj" u vrijeme velikih nevolja – i to istih onih nevolja koje je svojim zakulisnim djelovanjem nadahnuo.

Stoga je posjedovanje vlasti, a bogatstvo i moć je samo put prema što većoj vlasti, ona osnovna nakana sinteze misli i organizacije postignutom u tajnom unutarnjem dogovoru jedne skupine ljudi ili onih koje se smatra zavjerenicima – bilo taktičkim ili strateškim zavjerenicima, svejedno. To posjedovanje vlasti može biti neposredno ili posredno, ali, koji god način bio, uvijek je osnova u htijenju postignuća nekog od Boga odmetnutog i Bogu čak potpuno protivnog ljudskog interesa kao jedino referentnog.

Ta protubožje postavljena vlast, i javna i tajna istodobno, prvotno je nikla u plemenu Hama, o čijem se unuku Nimrodu govorilo još prije gradnje babilonskog tornja da će biti prvi silnik na zemlji. Osnovno načelo te nasilničke vlasti je ratovanje, što je sukladno s Kajinovim nasljeđem o kojemu je prije govoreno, ali sada se sve iz jednog stanja spontanosti preobrazuje u, ljudskim umnim sposobnostima

izgrađen, sustav za organizirano ratovanje u svim njegovim dimenzijama: od duhovne (poganske, ezoterijsko-okultno-magijske i sl.) do one svjetovne kao refleksije prihvaćene duhovnosti (kulturne, medijske, političko-ekonomske). Tako svi nasljedovatelji Nimroda, velikog pljačkaša i okrutnog silnika, nastoje ratom u svim dimenzijama ratovanja sve više i više proširiti svoja kraljevstva, pokoravajući i istrebljujući narode, gradeći i rušeći gradove – uvijek sve podređujući uvećanju vlasti kao svojem osnovnom strateškom cilju (u ljudskoj dimenziji postojanja), ali istovremeno služeći *Vrhovništvu* i *Vlastima* – skrivenim upravljačima ovoga mračnog svijeta.

U svemu što je činio i planirao, Nimrod je to, svakako, uvijek činio protiv Boga. "Moćni lovac" mnoge je zaveo i udaljio od Stvoritelja, osmislivši prve konkretne planove za svjetsku zavjeru protiv Gospodina. Iz toga potiču i sve kasnije babilonske sekte koje potom svoj utjecaj ostavljaju u svim okolnim poganskim narodima.

U Bibliji imamo precizno dano rodoslovlje ovih silnika, lovacâ sličnim zvijerima, koji loveći na zemlji druge ljude pretvaraju u stada domaćih životinja te se tako cijelo čovječanstvo po njima i kroz njih pretvara u jedan savršeniji oblik životinjskog carstva. Ta ideja o čovjeku kao najrazvijenijoj životinji je u biti ideja evolucionista koji osporavaju Božju kreaciju kao i ljudsku posebnost, pa se i po tome može vidjeti što se misli pod postojanjem metafizičkog i materijalnog kontinuiteta u zavjeri.

Tako se u Bibliji navodi slijedeći opis dvostruko prokletog rodoslovlja (najprije prokleto preko Kajina, i potom ponovno prokleto preko Hama):
"Sinovi su Hamovi: Kuš i Misrajim, Put i Kanaan. Kuševi su: Seba, Havila, Sabta, Rama i Sabteka. Ramini su: Šeba i Dedan. Od Kuša se rodio Nimrod, koji je postao prvi velmoža na zemlji. Voljom Jahve bio je silan lovac. Zato se veli: "Kao Nimrod, silan lovac voljom Jahve." Glavno uporište njegova kraljevstva bili su: Babilon, Erek, Akad i Kalne, svi u zemlji Šinearu. Iz ove je zemlje došao Ašur. On je podigao Ninivu, Rehobot Ir, Kalah i Resen između Ninive i Kalaha (to je glavni grad). Od Misrajima potekli su Ludijci, Anamijci, Lehabijci, Naftuhijci, pa Patrušani, Kasluhijci i Kaftorci, od kojih su potekli Filistejci. Od Kanaana potječe Sidon, njegov prvenac, i Het. Dalje: Jebusejci, Amorejci, Girgašani, Hivijci, Arkijci, Sinijci, Arvađani, Semarjani i Hamaćani. Poslije se kanaanska plemena razgranaše, tako da se granica Kanaanaca protezala od Sidona prema Geraru sve do Gaze pa prema Sodomi, Gomori, Admi i Sebojimu sve do Leše. To su sinovi Hamovi prema svojim plemenima i jezicima, po svojim zemljama i narodima." (Post 10, 6-20).

Od ovih naroda poslije nastaju mnogobrojni drugi narodi poput već prije spomenutog primjera, gdje se kao direktni rodoslovni nastavljači Sodome pojavljuju narodi Moabaca i Amonaca. Osnovno je svim ovim narodima da su u kontinuitetu s Hamom i svime onime što se po njemu nasljeduje na duhovnoj razini. Također je razvidno da se ovim narodima s njihovim organizacionim sustavima posebno intenzivno napučava područje buduće Obećane zemlje izraelove, kao i cijelo bliže i šire susjedstvo. Time se ujedno osigurava da, makar i razjedinjena, na Židove posredno ili neposredno trajno djeluje jedna đavolski vođena sinteza misli i organizacije koja želi pokoriti svijet za svoje interese.

Kada se malo bolje upozna s nastankom i povijesti babilonskog poganskih vjerovanja, može se lakše shvatiti sadašnju situaciju u svijetu i zato se na ovu Nimrodovu neposrednu ostavštinu potrebno dodatno osvrnuti. Zna se da su u starom Babilonu postojali tumači tajnih religija ili poganskih tajni te da je prostor Obećane zemlje bio pod takvom vrstom utjecaja na duhovnu dimenziju ljudi. Očigledno je Mojsije sve ovo (i puno više i daleko bolje, naravno) također znao kada je pisao Petoknjižje, jer u Ponovljenom zakonu čitamo kako je Bileam, sin Beorov iz Petora u Mezopotamiji, bio unajmljen da prokune Izrael: *"Neka ne ulazi u Jahvinu zajednicu ni Amonac ni Moabac; nitko od njihovih, čak ni u deseto koljeno, ne smije nikad u zajednicu Jahvinu. A sve zato što nisu izašli pred vas s kruhom i vodom kad bijaste na putu izišavši iz Egipta; i što su za novce najmili sina Beorova, Bileama iz Petora u Aram Naharajimu, da te prokune. Ali Jahve, Bog tvoj, ne htjede uslišati Bileama nego ti Jahve, Bog tvoj, prometnu prokletstvo u blagoslov jer te ljubi Jahve, Bog tvoj. Nikad ne promiči njihovo blagostanje i njihovo dobro u sve dane svoje dovijeka."* (Pnz 23, 4-7). U Brojevima također čitamo: *"Zato reče Moab midjanskim starješinama: "Sad će ova rulja oko nas sve popasti kao što vol popase travu po polju." Balak, sin Siporov, bijaše moapski kralj u ono vrijeme. On pošalje glasnike Bileamu, sinu Beorovu, u Petoru, koji se nalazi*

na Rijeci, u zemlji Amonaca. Pozove ga rekavši: "Evo je došao neki narod iz Egipta; evo je prekrio lice zemlje i naselio se uza me. Zato dođi i prokuni mi ovaj narod jer je jači od mene. Tako ću ga moći svladati i istjerati iz zemlje. A znam da je blagoslovljen onaj koga blagosloviš, a proklet onaj koga prokuneš." Starješine moapske i starješine midjanske krenu s nagradom za vračanje u svojim rukama. (Br 22, 4-7). Zatim slijedi priča o magarici koja je odbila proći pored anđela i koja kasnije razgovara s Bileamom.

Postoje određeni pokazatelji da je Bileam bio starješina škole za svećenike u Petri, jednom od najsvetijih mjesta u Mezopotamiji. S tog drevnog lokaliteta u relativnoj blizini Babilonske kule on je organizirao ono što je smatrao potpunom tajnom kojoj je bilo određeno da postane univerzalna svjetska religija i što je iskonsko izvorište današnjeg *new-age-a* koji je suštinski potpuno ista stvar, samo pod moderniziranim imenom. Također je Lidija, antička pokrajina u Maloj Aziji, ono mjesto gdje je u 7. stoljeću prije Krista pronađen prvi kovani novac, a čije se pojavljivanje poklapa sa jednako tako prisutnim razvojem pisma, aritmetike i astronomije, početkom pozitivnog prava, i sl. Odmah zatim slijede filozofija, povijest, retorika, što sve otvara potpuno nove kulturne perspektive po čovječanstvo, a sve kroz novac kao istodobnog metafizičkog i fizičkog ujedinitelja istih. Ono što je ovdje od posebne znakovitosti je da spomenuta Petra predstavlja mjesto obuhvaćeno kulturološkim radijusom u kojem je početak stvaranja prvog novca u povijesti čovječanstva, a tako nešto ne može se uzeti za jednu slučajnost, nego se mora uvidjeti povezanost onih koji imaju dovoljno znanja da prvi puste novac u opticaj s metafizičkom svrhom koju samo oni znaju, jer istinsko poznavanje novca i pripadne ekonomije jednaki je misterij danas kako je to bio i prije. Dokaz je u tome što se danas kroz kapitalizam kao divinizaciju novca i jedno najobičnije idolopoklonstvo ipak uspijeva u tome da se ta tako očigledna istina ostavi neprepoznatom i prešućenom od institucija poput sveučilišta ili raznih znanstvenih instituta koje sebe javno definiraju kao one koji nešto o novcu znaju. Sama situacija na terenu, stvarno stanje svijeta, ih tako grubo i očito demantira, ali to svejedno ne smeta da se cijela farsa o "znanju" i dalje glasno deklarira. Zato što su glasni i hvaljeni oni koji govore da znaju znanje, a ne znaju ništa kada ne (pri)znaju Stvoritelja, i danas potpuni monopol nad novcem imaju strukture organizirane na načelu zavjere protiv Boga i čovjeka – točno kao i na samome prapočetku moderne novčane ekonomije, a sve uvijek s istom krajnjom svrhom. Tako se na novcu najbolje dokazuje postojanje zavjere kao i postojanje jednog neprekinutog materijalnog kontinuiteta kojem je uzročnik metafizičke naravi. Znatno detaljnije o novcu i njegovom pobožanstvenju kao glavnom neorganskom (u smislu da nije čovjek, nego apstrakcija) sredstvu za provedbu zavjere protiv Boga i čovjeka vidjeti u poglavlju "Ministarstvo financija".

Tu je vidljivo kako je Mezopotamija i cijela regija Bliskog istoka bila pravi dom za pogansko idolopoklonstvo koje u stvari znači samo različite varijacije babilonskih misterija. Ovdje prije spomenuto ime Bileam u semitskim jezicima znači "osvajač naroda" i nesumljivo se nadovezuje s Nimrodom prije opisanim kao moćnim lovcem pred Gospodom, a Babilon je bio početak njegovog carstva. Nimrod se time nerazdvojivo povezuje s poganstvom, a o tome govori Poslanica Rimljanima kada nam kazuje: *"Jer premda upoznaše Boga, ne iskazaše mu kao Bogu ni slavu ni zahvalnost, nego ishlapiše u mozganjima svojim te se pomrači bezumno srce njihovo. Gradeći se mudrima, poludješe i zamijeniše slavu neraspadljivog Boga likom, obličjem raspadljiva čovjeka, i ptica, i četveronožaca, i gmazova."* (Rim 1, 21-23). Svi naredni stihovi iz Poslanice Rimljanima dalje govore o dijaboličnoj praksi homoseksualizma među muškarcima i ženama, što je povezano s kako određenim religioznim grupama, tako i s društvenom pošasti homoseksualizma koja nije ništa drugo nego pokazatelj drastičnog moralnog zastranjenja i gubitka najtemeljnijih vrijednota. I to jednako kako i onda, tako i danas.

Kao što je Lucifer bio glavni vođa koji je predvodio anđele u od njega organiziranoj pobuni protiv Boga, tako je i Nimrod naveo prve Noine potomke da se smisleno i organizirano pobune protiv Stvoritelja. Josip Flavije, drevni židovski povjesničar, pisao je o Nimrodu i o tome kako je on zaveo ljude svojeg doba da se pobune protiv Boga, kao i da je bio prvi učitelj umjetnosti zidanja dok je gradio Babilonsku kulu. U knjizi "Sabrana djela Josipa Flavija" tako čitamo:
"Dakle, to je bio Nimrod koji ih je naveo na takvo suprostavljanje Bogu i prezir prema Njemu. On je bio Hamov unuk, sin Noin, hrabar i snažan čovjek. On ih je uvjeravao kako to ne bi trebalo pripisivati Bogu, kao da su oni bili sretni samo zahvaljujući njemu, nego bi trebalo da vjeruju kako je njihova vlastita hrabrost proizvodila tu sreću. Postepeno se njegova vladavina pretvorila u tiraniju, pošto je shvatio da

ne postoji drugi način na koji bi mogao izliječiti od bogobojazosti, osim jednog – ***da ih dovede u stalnu ovisnost od svoje moći****. Također je rekao da će se osvetiti Bogu ako bude imao želju da ponovno stvori svijet, i zato je gradio toliko visoku kulu da nijedna voda ne bi mogla stići do nje! Kao i da će se osvetiti Bogu zato što je ubio njegove pretke! Zato je mnoštvo naroda bilo sasvim spremno da slijedi Nimrodovu odlučnost i da štovanje Boga smatra kukavičlukom; gradili su kulu ne štedeći truda, a nisu pokazivali nimalo nemarnosti prema radu. Zahvaljujući mnogobrojnim radnicima koji su radili na Kuli, ona je postajala sve viša, čak i mnogo brže nego što je bili tko mogao očekivati. Međutim, njeni zidovi su bili toliko debeli, a njena građa veoma čvrsta, tako da se činilo, na prvi pogled, da nije visoka koliko zaista jeste.*"

Nimrod je pokušao ujediniti čitav svijet poznat u njegovo doba, na čelu sa Svjetskom vladom koja bi trebala biti protivnik Boga, tj. na koncu bila bi antikršćanska/antikristovska. Bog je, s druge strane, želio da Noini sinovi najzad nasele svijet tako što će putovati i naseljavati kolonije. Ovo bi značilo da je bezbožnost, koja redovito cvjeta u gradovima, pod stanovitom kontrolom. Zato u početku nije postojala namjera da ljudi žive zajedno u velikim gradovima.

Babilonska kula, čiju je izgradnju nadgledao Nimrod, trebala je zato biti značajna po dva osnova. Grad Babilon trebao je postati glavnim gradom svijeta i okupiti stanovnike pod diktatorsku Nimrodovu vladavinu. Također, njegova Kula trebala je biti spomenik čovjeku i simbol mudrosti graditelja. Gradeći Babilon, Nimrod se nadao da će spriječiti ljude da se raseljavaju po kolonijama, tj. da će spriječiti ono što je bila namjera Gospodinova. Usred gradnje, kada je Kula dosegnula visinu današnjih nebodera, Bog se usprotivio toj ljudskoj oholosti i intervenirao (Post 11, 3-9).

Nimroda, koji je uz ostale gradove izgradio i Ninivu, najraniji stanovnici poštivali su i pod imenom "Ninus", pod kojim se proglasio za božanstvo. On je prvi pokrenuo ljude da organizirano ratuju protiv svojih susjeda pošto je jezična zbrka rasula najranije Noine potomke širom svjeta. Ninus, asirski kralj, najprije je izmijenio prijatnu uzdržljivost drevnih ljudi potičući novu strast – želju za osvajanjem. On je prvi poveo ratove protiv susjeda i pokorio sve narode od Asirije do Libije, jer oni tada još nisu poznavali vještinu organiziranog ratovanja.

Zato su Nimroda/Nimusa slavili u Ninivi, koju je on sagradio, kao boga rata, a njegova herojska djela kao lovca i ratnika, uključujući i njegovu smrt, kasnije su kopirana u misterijima Asirije, Babilona, Egipta, Grčke i Rima. Njegovo ime u Egiptu bilo je Oziris. Među Rimljanima bio je poštovan kao Mars (što znači "pobunjenik"), odakle dolazi i naziv za mjesec mart.

Dakle, kada kasnije Izraelci, iz racionalno potpuno nedokučivih razloga, prestaju štovati Gospodina, oni prihvaćaju obožavanje poganskih bogova svojih susjeda. Tada se događa čak i to da su oni od poganskih svećenika instruirani da žrtvuju ljude. Biblija o tome svjedoči: *"Posvetiše se Baal Peoru i jedoše žrtve bogova mrtvih. Razjariše ga nedjelima svojim, i on na njih pošast baci."* (Ps 106, 28-29). I dalje: *"S poganima miješahu se, naučiše djela njina. Štovahu likove njihove, koji im postaše zamka. Žrtvovahu sinove svoje i svoje kćeri zlodusima. Prolijevahu krv nevinu, krv sinova i kćeri svojih, koje žrtvovahu likovima kanaanskim. Zemlja bješe krvlju okaljana, djelima se svojim uprljaše, učiniše preljub svojim nedjelima."* (Ps 106, 35-39).

Neupućeni Izraelci nisu žrtvovali, kako su naivno vjerovali, svoju djecu bogovima, već đavlima, Sotoni ili Luciferu. Pavao je, nekih tisuću godina kasnije, rekao da je žrtvovanje koje su Izraelci prihvatili bilo žrtvovanje đavlima: *"Što dakle hoću reći? Idolska žrtva da je nešto? Ili idol da je nešto? Naprotiv, da pogani vrazima žrtvuju, ne Bogu. A neću da budete zajedničari vražji. Ne možete piti čašu Gospodnju i čašu vražju. Ne možete biti sudionici stola Gospodnjega i stola vražjega."* (1Kor 10, 19-21).

Osim ljudskih žrtvi bila je prakticirana praksa svete prostitucije koja u modernoj magiji nije ništa novoga i seksualna magija je samo novi naziv za prijašnju svetu prostituciju. Svako drevno pogansko obožavanje, posebno božanstva Sunca, obuhvaćalo je i vlastitu filozofiju falusnog kulta. Falusni kult nije ništa drugoga nego obožavanje muškog i ženskog spolnog organa i predstavlja se raznim simbolima, ovisno od kulta do kulta. Ono što je ovdje interesantno je da je jedan oblik tog kulta prikazan na način simboličkog opisivanja jedinstva muškog i ženskog principa kroz dva prožimajuća trokuta koji

zajedno tvore "heksagram", inače daleko poznatiji kao "Davidova zvijezda". Posebno je važno za znati da nema niti jednog dokaza da je izraelski kralj David ikada nosio ovo obilježje, a koje je sada simbol (cionističkog) Izraela kao države, ali i Židova kao naroda. Ovaj su znak, znak potekao iz seksualne magije, prihvatili neki židovski svećenici koji su detaljno proučavali babilonsku religiju tijekom svojeg zarobljeništva u Babilonu, odakle potiče i babilonska magija, ali sada u ponešto izmjenjenom ruhu i pod nazivom "kabala". Također treba ukazati kako je heksagram percipiran kao jedan od najopakijih znakova magije te koji u sebi sadrži trostuku šesticu (6-6-6): šest točaka, šest linija i šest trokuta. Odnosno, to doslovce znači da je cionizam sebe svojom simbolikom javno identificirao kao izravnog nasljedovatelja onoga protubožjeg magijsko-kabalističkog tajnog društva, od đavla umetnutog unutar odabranog naroda. Jednako tako se sugestijom da je David koristio heksagram nameće sublimirano mišljenje kako je Isus, kao izdanak Davidove loze, jednako tako obilježen njegovim (Davidovim) bezbožništvom. Sve ima još više smisla ako se na ovu podvalu o Davidu kao sljedbeniku kabale, nadogradi podvala o Isusovom potomstvu koje je On za sobom ostavio, a koja se počinje propovijedati praktički od samog početka kršćanstva u različitim gnostičkim sektama. Samo je potrebno spojiti laž heksagrama (Davidovu zvijezdu, današnji cionizam), s laži Isusovog potomstva u jednu cjelinu i imamo podlogu za Antikrista koji će svoju vjerodostojnost svijetu "dokazivati" i na višemilenijskom kontinuitetu ovakvih bogohulnih laži.

Dakle, kada su zavedeni Židovi počeli štovati poganske prirodne bogove i kada ih je Gospodin poslao u ropstvo, u Babilon, kažnjavajući ih zbog njihovog idolopoklonstva, neki židovski svećenici su još za boravka u Babilonu pažljivo proučavali drevne babilonske misterije (magiju). Ovi svećenici su tvorci prije spomenute filozofije koja se zove kabala (Cabala, Cabbala ili Quabbalah – sve od hebrejske riječi čija bi najtočnija transkripcija bila Kabalah) i koja znači "primanje" ili "ono što je primljeno". Najvažnija doktrina kabale uči da se kabalisti bave otkrivanjem skrivenog i neznanog Boga, kako bi došli do potpuno otjelotvorenog Boga, koga znamo po njegovim djelima. Drugim riječima, želi se otkriti ono što je skriveno, tajno, a što nam sam Gospodin nije otkrio zato jer nam to nije određeno za znati. Kako je riječ kabala izvedena od hebrejskog glagola *kabel* koji znači primiti, to podrazumijeva da je kabalu primilo, u obliku naročitih otkrivenja, samo nekoliko ljudi koji su zbog svoje "svetosti" bili posebno odabrani.

Opis židovskog štovanja poganskih misterija kroz tajno društvo svećenika i starješina imamo u Ezekielovom izvještaju koji je toliko detaljan i u navedenom kontekstu znakovit, da ga treba citirati u cjelosti:
"Pogledah, i gle: tu kao neki čovjek; od njegovih kao bokova naniže oganj, a od njegovih kao bokova naviše bljeskanje, nešto poput usijane kovine. Ispruži nešto nalik na ruku i uhvati me za kosu na glavi. Uto me duh podiže između zemlje i neba i ponese me u božanskome viđenju u Jeruzalem, na ulaz unutrašnjih vrata, što su okrenuta prema sjeveru gdje stoji kumir, ljubomora koja izaziva ljubomoru. I gle, ondje bijaše Slava Boga Izraelova, kao što je vidjeh u dolini. I reče mi: "Sine čovječji, podigni oči prema sjeveru!" I podigoh oči prema sjeveru. I gle, kumir, ljubomora, bijaše i na sjeveru, kraj vrata žrtvenika, na strani prema ulazu.
I reče mi: "Sine čovječji, vidiš li što oni ovdje čine? Velike su to gnusobe što ih dom Izraelov ovdje čini, samo da me udalji iz mojega Svetišta. A vidjet ćeš i gorih gnusoba!" I povede me do vrata predvorja. Pogledah, i gle: u zidu pukotina. I reče mi: "Sine čovječji, probij taj zid!" Probih zid, a ono - ulaz! I reče mi: "Uđi i pogledaj strahovite gadosti što se ovdje čine!" Uđoh i pogledah. I gle, svakojake slike gmazova i gnusnih životinja - sve kumiri doma Izraelova, našarani na zidu, svuda uokolo. A pred tim kumirima sedamdesetorica ljudi od starješina doma Izraelova, i među njima i Šafanov sin Jaazanija. I svakome od njih u ruci kadionica iz koje se podiže oblak kada miomirisnoga.
I reče mi: "Sine čovječji, vidiš li što u toj tami rade starješine doma Izraelova, svatko u svojoj oslikanoj komori? I još govore: Jahve nas ne vidi jer je Jahve napustio zemlju!" I reče mi još: "A vidjet ćeš i gorih gnusoba što se ovdje čine!" I povede me do vrata Doma Jahvina što su okrenuta prema sjeveru. I gle, ondje sjeđahu žene i oplakivahu Tamuza. I reče mi: "Vidiš li, sine čovječji? A vidjet ćeš i gorih gnusoba od ovih!" I povede me u unutrašnje predvorje Doma Jahvina. Ondje, na ulazu u Hekal Jahvin, između trijema i žrtvenika, bijaše oko dvadeset i pet ljudi, okrenutih leđima Hekalu Jahvinu, a licem prema istoku, i ondje se prema istoku klanjahu suncu.
I reče mi: "Vidiš li to, sine čovječji? Malo li je domu Judinu svih ovih gnusoba što ih ovdje čine, nego mi još

zemlju pune i nasiljem, i ponovo me izazivaju i granama pred nosom mašu? Zato ću i ja sada postupiti s njima jarosno i oči se moje više neće sažaliti i neću im se smilovati. I kad stanu iza glasa vikati na moje uši, neću ih uslišiti."" (Ez 8, 2-18).

Ovaj židovski tajni pokret, koji je opisao Ezekiel, protekom vremena i kroz djelovanje vladajuće elite, na koncu posredno prihvaćaju skoro svi Židovi, i to čak stoljećima poslije Kristovog uskrsnuća do dana današnjeg. Sam pokret, njegova javna strana, dostiže svoj vrhunac u Španjolskoj pod maurskom vlašću kada je objavljena kabalistička biblija *Zohar* (što znači "knjiga svjetlosti" ili – knjiga iluminiranosti, iluminata, tj. luciferijanstva) koju je koncem XIII. vijeka priredio Moses de Leon. Nakon oslobođenja cijele Španjolske od maurske vladavine, zbog dosljednog rada španjolske krune i crkve, u strahu od istih najednom potpuno nestaje prije izražena javnost kabalističkog pokreta i on ulazi u svoj tajni period koji traje i "radi po svome" sve dok sekularizam ne nastupi na povijesnoj sceni i suzbije posljednju prijetnju sile zakona od strane neke suverene države koja se ravna makar po minimumu pravovjernog kršćanskog svjetonazora.

Kabalisti inače vjeruju u reinkarnaciju i u to da Bog osigurava svo znanje, ali to znanje treba naučiti doseći (otprilike poput gnostika). Oni tvrde da Sveto pismo sadrži važne simbole koji, ako se pravilno rasčlane, otkrivaju tajne koje se tiču stvaranja univerzuma i uopće sve Božje tajne, pa tako i tajne povijesti. Također se vjeruje da se kombiniranjem tajnih riječi, brojeva (numerologija) i simbola mogu dobiti magijski rezultati u potpunom skladu s ljudskom voljom. Po kabalistima, nema toga što je stavljeno van domašaja ljudske volje, samo je potrebno tu volju kroz (tajni) nauk, nauk samo za one najpozvanije, najbolje, najuzvišenije, najprosvijetljenije, itd., uzdignuti na razinu apsoluta – tj. na Božju razinu. Za razliku od drevne magije, kabalisti vjeruju da se Božja priroda sastoji od deset emanacija jednoga boga. Ovi židovski kabalisti, međutim, ne vjeruju da su ove emanacije božanstva, kao što je slučaj s poganskim učenjima, već da je to jedan složen organizam koji se sastoji od emanacija, mogućnosti ili transcendentne stvarnosti samoga Boga koji se zovu sefiroti. Sefiroti su srce učenja kabalističke doktrine koja upućuje na deset konstitutivnih elemenata Božjeg unutarnjeg života u nastajanju. Bog ne posjeduje te sefirote, on je sefiroti; oni su "mogućnosti" njegovog tvoračkog bića ispoljene svugdje, u jeziku, u djelovanju univerzuma i u oblicima židovskog rituala i molitve. Ovih deset aspekata, etapa ili otjelotvorenja živog božanstva, svetih emanacija ili sefirota, nije kozmos (zvijezde), tvrde kabalisti, nego Božja priroda u svojem postojećem pojavnom vidu.

Kabala, isto kao i magija, uči kako je čovjek mikrokozmos, kao i da božanska priroda sadrži i muške i ženske elemente. Također, u filozofiji o deset emanacija (sefirota), nalazimo još jednu bogohulnu tvrdnju kabalista koji, naime, tvrde da je deset sefirota drvo života iz kojega je izveden kozmos ili iz kojega je on nastao, kao i da se čovjek može ujediniti, ili postati jedno s njim, "uzdižući se kroz sfere", tj. duhovno se penjući uz ljestve sefirota kako bi dostigao Boga. U kabalističkoj magiji, adept (onaj koji je proniknuo u sve tajne) mora iskusiti i ovladati svim sefirotima kako bi dostigao najveće savršenstvo moći, jer se za drvo sefirota vjeruje da je kozmički dijagram, osnovni obrazac koji pokazuje kako je cijeli kozmos uređen i kako su povezane pojave u njemu. Pošto je čovjek minijaturna kopija kozmosa i boga, čovjek je sposoban razvijati se duhovno i tako postati bogom, a što je to do li odjek iz Raja kada zmija čovjeku obećava božansko uzdignuće? Kabala također propovijeda da čovjek može dostići značaj svemogućeg Boga, a tko se može nešto takvoga usuditi tvrditi osim onoga tko je podčinjen đavolskom nauku? Postoji bezbroj bezbožnih tvrdnji protiv nebeskog Boga koje se mogu naći u kabalističkoj literaturi, ali prostor ne dozvoljava da se previše ulazi u dijabolične obrasce smišljene za zavođenje i izopačavanje ljudi. Ono što je zaista kabala, može se sažeti u jednu riječ – đavlova magija predana ljudima. Kabalistička magija se uglavnom bavi simbolima, raspoređivanjem brojeva i kombiniranjem hebrejskih slova i njihovih numeričkih vrijednosti u magične kvadrate i anagrame. Kabalisti čak tvrde da je i Mojsije koristio magiju kako bi kaznio Egipćane, iako svaki vjernik, čitajući Bibliju svojim zdravim razumom jedino može zaključiti da je Egipćane kaznio Bog, a ne Mojsije.

S druge strane, Nimrod je vjerovatno uistinu bio prvi koji je sprovodio arhetipske masonerijske smicalice i tu je ključ za razumijevanje, kako mističnih rituala tajnih društava svih provinijencija, tako i ucjepljenje ovoga zla u strukturu židovstva, te spajanja jednih s drugima do te mjere da se više ne može razaznati gdje masonstvo (u općem smislu svih protubožjih tajnih društava) počinje, a gdje židovstvo

završava, ili obrnuto. Sve to je upravo ono što je i bio cilj, jer kada se na ovakav način stvori pomutnja oko identiteta te se uspije uništiti židovska izabranost kao ona glavna identitetska odrednica, onda se može ostvariti starobabilonski plan o jedinstvenom svijetu s jedinstvenom vlašću, tj. može se realizirati Novi svjetski poredak koji u biti samo predstavlja javno prihvatljivi eufemizam za Kraljevstvo Sotone na zemlji.

Pokušaj objašnjavanja i razumijevanja svih ovih zabludâ i obmanâ može doslovce pomutiti razum svojom neuhvatljivošću, ali, bilo je potrebno izložiti barem osnove kabale kako bi se moglo shvatiti temeljnu filozofiju na kojoj počivaju tajna društva i sukladne javno/tajne organizacije koja danas posredno ili neposredno upravljaju svijetom. Moderna magija i različita tajna društva s masonstvom kao dominantnom organizacijom upravo iz kabale crpe svoja "umijeća", a i pripadna simbolika je poglavito izvedena na kabalističkoj svjetonazornoj matrici na koju se potom nadograđuje sve i svašta, pa tako i neki kršćanski elementi koji svemu dodaju još veću dozu blasfemičnosti.

Kabalistički su korijeni u Babilonu te je po tome ona jedan neponovljiv produkt susreta raseljenog židovstva sa izvornom silom koja Židove želi upregnuti u svoje ciljeve i poslužiti se njihovom izabranošću u izravne protubožje svrhe. Došavši po kazni za svoju nevjernost u Babilon iz Jeruzalema, kao svetog grada Davidovog i kao potpune oprečnosti Babilonu, koji je prokleti grad Nimrodov, Židovi tu doživljavaju kušnju koja je istovremeno i predznak buduće kušnje nakon budućeg progonstva zbog odbacivanja Krista kao Mesije. Babilonska kušnja je dovela do toga da mnogi podlegnu najgorem vidu otpadništva, i to prvenstveno oni koji se smatraju narodnom elitom: svećenici i uglednici. To je jezgra iz koje se potom unutar židovstva formiraju različiti ogranci, ali se onaj farizejski pokazao kao najkobniji. Taj farizejski pokret, nakon što je presudan u zavjeri protiv Isusa, postupno preuzima vodeće mjesto u post-kristovskom židovstvu i svojim naučavanjem i tumačenjem svetih spisa obmanjuje i navodi na nevjerništvo sve one Židove koji se nisu obratili na kršćanstvo u vrijeme djelovanja prve Crkve u Jeruzalemu. Farizejstvo je također ono što predstavlja javnu stranu, dok je kabala bila i ostala ona tajna i duboko skrivena strana farizejske sekte. Po naravi tajnih društava s tim nije bila upoznata najveća većina farizeja, a pogotovo ostalih Židova koje su farizeji ideološki vrbovali za svoje ciljeve. Osnovna podloga za zadobivanje povjerenja u narodu nije bilo u propovijedanju nekih većini nerazumljivih i potom odmah sumnjivih doktrina o sefirotima, nego posve praktična društveno-politička propaganda koja je tražila svoj materijalni izraz u raspirivanju težnji za mesijom koji će te zahtijeve ispuniti. Tako se mesijansko očekivanje u Židova, koje je prvenstveno povezano s vjerskim svjetonazorom na osnovi proročkih tekstova i predaje, ovdje potpuno praktično iskoristilo za suptilno nametanje jednog oprečnog svjetonazora, jednog oprečnog vjerovanja. Istodobno se to isto zastranjenje koristi za pokretanje židovskog naroda prema realizaciji jednog društveno-političkog projekta koji na osnovi ove zablude dovodi židovstvo u poziciju radikalnog odbacivanja Isusa Krista kao Mesije.

Zapadne varijante istočnjačkog misticizma su hermetizam i gnosticizam, a dobar primjer kako tu ne treba razmišljati u uskim prostorno-vremenskim rasponima imamo u sustavu indijske joge i jogina koje se jednako tako može uvrstiti u štovatelje lucifera i koji kroz svoja "astralna putovanja svemirima" u biti komuniciraju sa zlodusima na najdoslovniji način. Iako su jogini koji su dosegli status tzv. avatara do tog stanja došli na metodološki ponešto drugačiji način od majstora kabalista ili velikih čarobnjaka (poput onih egipatskih u vrijeme Mojsija), modernih visokih maga (A. Crowley, R. Steiner, P. D. Uspenski i dr.), to nije ono od suštinskog značenja, jer je svima zajedničko to da sebe smatraju bogovima i da traže da ih ljudi u nekom obliku štuju poput bogova. Traže potvrđivanje svoje božanstvenosti od ostalih ljudi, od onih koji su obični smrtnici u stanju "neprosvijetljenosti". Umišljeni čovjek-bog zahtijeva priznavanje i štovanje ponajprije od strane svojih bližnjih, a to je izokrenuti Kristov nauk o ljubljenju svojih bližnjih i služenju svojim bližnjima – upravo onako kako je On, koji je pravi Bog i pravi čovjek, to radio i životom svjedočio.

Posebno je primjer Indije ovdje prikladan za navođenje, jer se na Indiji vidi kakav društveni učinak ima vjerovanje u ljude-bogove, ili uopće vjerovanje u mogućnost da čovjek sam sebe učini bogom. Tako je nešto i moguće onda kada nema nikoga kao onoga uistinu Božjeg i koji bi svojim djelovanjem ograničio razarajući utjecaj krivovjerja na ljude u okružju, tj. na formiranje društva u skladu sa svojom duhovnom osnovom. Možda je Indija ostala ovakvom poganijom kakva je, upravo zato kako bi danas

čovječanstvu služila za primjer kakav svijet izgrađuju samoostvareni moderni ljudi-bogovi, te kako je pogubno njihovo bezumno idolopoklonstvo. To može biti jedan razlog zašto je Indija ostavljena neevangeliziranom, ali i suštinski netaknutom od strane monoteizma poput starozavjetnog judaizma ili, kasnije, islama. Indija je svojim hinduizmom poganska zemlja skoro kao što je to bio svijet od Nimroda nadalje. Indiju nije pohodila milost Božja kroz prisustvo židovskog naroda i sukladno djelovanje svetih židovskih proroka koji su svojim radom u ime Božje bitno (nezamjenjivo!) pridonjeli da se očuva pravovjernost pisane i usmene Božje predaje, ali i očuvanju samog židovskog naroda sve do dolaska Spasitelja. Također, i nakon Krista, Indija ostaje nepopravljivo poganskom i najprije je "preskočena" od kršćanstva koje ne doseže dalje od nekih dijelova Perzije, da bi potom ostala najvećim djelom neosvojenom i od muslimanskog krivovjerja. Islam je krivovjerje, ali, ako bi se išla određivati neka ljestvica vrijednosti religijskih sustava koji nisu katoličko-kršćanski, islam je daleko napredniji u odnosu na poganski hinduizam; npr. po pitanju štovanja idola i svega što s time dolazi. Stoga, kada se gleda na što Indija danas sliči i kakav je život ondašnjih ljudi koji žive jedno takovo radikalno poganstvo u kojemu se čovjeka i sve što postoji smatra bogom, a život je samo privid (tzv. *maya*), onda bi i današnji otpali kršćani možda mogli uvidjeti da je materijalno blagostanje, na žudnju kojeg su se sada sveli, u biti došlo kao posljedica višestoljetnog blagoslova življenja naših predaka u kakvom-takvom, ali ipak – kršćanstvu. Jednako tako, kroz prihvat tog bezumnog istočnjačkog poganstva u likovima raznih Sai-Baba, Svamiđija, Dalaj-Lama i ostalih "prosvjetljenika", ti isti zapadnjački materijalisti/racionalisti sebi i svojem potomstvu osiguravaju budućnost koju mogu nazrijeti upravo u Indiji i njenom sustavu kasti proizašlog iz bešćutnosti, a koja opet proizlazi iz koncepta neoprostivosti "karmičkog kotača". U hinduizmu i jogi nema milosrđa, nema oprosta i uopće nema nikakve nade, te ulaskom u jogu i hinduizam (ili budizam – svejedno) kao duhovnu podlogu iz koje izrasta pripadni društveno-politički sustav, kao da se ulazi u Danteov pakao s poznatim natpisom: *"Ostavite svaku nadu vi koji ulazite"*.

Uopće, ako bi se htjelo zamisliti svijet pod vlašću Antikrista, svijet u Novom svjetskom poretku, to bi bila sinteza ove hinduističko-jogijski izgrađene Indije i zapadnjačkog scientološko-tehnološkog dostignuća. U toj apokaliptičkoj sintezi svo beznađe i sav besmisao hinduizma/jogizma biva "zacementirano i armirano" svjetovnim dosezima od Boga odmetnutog ljudskog uma; svjetovnim dosezima otpalih kršćana. Konkretno bi to značilo da se izgrađuje jedan kastinski sustav gdje je na vrhu Antikrist kao vrhovni "avatar" sa svojom svećeničkom kastom "prosvijetljenih", zatim ide kasta imućnika ili kasta financijske aristokracije (trgovci, bankari, zabavljači – tzv. "zvijezde"), kasta činovnika i vojnika/policajaca (nadzor i represija) i kasta proizvođača (radnici i seljaci spojeni u jednu gomilu potpuno ovisnih najamnika). Ono što je u hinduizmu kasta nedodirljivih, kao onih potpuno izvan sustava, to je u svijetu Novog svjetskog poretka ona kasta koja je rezervirana za kršćane. Kako je u hinduizmu nedodirljive posve legitimno doslovno ostaviti da krepaju, štoviše to je strogo određeno karmičkim vjerskim principima, jer se samim doticanjem nekog nedodirljivog nepovratno "uništava karma", tako će u Novom svjetskom poretku, koji je ipak "napredniji" od današnjeg indijskog hinduističkog sustava, kršćani kao oni koji su postali nedodirljivi biti ujedno i oni koje se mora djelotvorno uništiti iz najviših "karmičkih interesa" (ili nekom drugom novodobnom verbalnom doskočicom; npr.: "kozmička harmonizacija ljubavi", i sl.), ali i posve pragmatičnih "antiterorističkih mjera" – sve ovisno o konkretnoj prigodi.

Zato se ovdje, u ovom našem svijetu u kojemu živimo, uistinu radi o tome da probrani službenici Sotonini kroz njega kao metafizičko *Vrhovništvo* i *Vlast* (Ef 6, 12) usaglašavaju svoje filozofske principe i svoje svjetovno djelovanje. Tako je, ovim tajnim radom ljudi kao pojedinaca i ljudi kao (tajnog) društva, na kraju i došlo do ove žalosne situacije da Europa, kao nekadašnji kršćanski bastion i kao ona koja je pozvana širiti Radosnu vijest svim narodima svijeta, sada biva svedenom na mjesto "hodočašćenja" indijskih ili tibetanskih, a čak kineskih ili japanskih (taj-chi, feng-shui i sl.), "prosvjetitelja" (avatarâ, majstorâ, iluminatâ i sl.). Treba ovdje uvidjeti da se Europu najprije razara iznutra, i to je daleko najzahtjevniji rad i njega se najprije sprovodi kroz antikršćanski orijentirano židovstvo i spomenutu kabalističku sektu koja je Židovima iznutra ovladala, a potom, kada je teren postao pogodnim, kroz uspostavljanje javno/tajne mreže tajnih društava kojima je kristofobičnost osnovni zajednički nazivnik. Stoga, kada je jednom kroz judeo-masonsko djelovanje kršćanstvo uspješno iznutra podriveno kao najveća i u biti jedina duhovna vrijednost, i za Europu jedina spasonosna vrijednost, onda su vrata širom otvorena za razne istočnjačke jogije, kao i za sve ostale "srodne duše" judeo-masonskih kabalističkih "prosvjetitelja". Jasno da se tu uvijek radi o najvećim majstorima općenja s Luciferom, koji

potom, da bi zaveli čovjeka, izvode razna "čudesa" koja uistinu obaraju prirodne zakone (kao što npr. danas Sai-Baba uistinu svojom magijom materijalizira određene predmete i sl.), ali to je sve sa svrhom uzdignuća laži i oca laži, a Bog to sve dopušta u skladu s Njegovim providosnim planom.

Tajnost poslije Krista

Židovski narod je nesumljivo veliki narod, bez obzira gleda li se na njega s pozitivnog ili negativnog stajališta, a u ideji židovstva je njezin religiozni karakter presudan. Božjom inspiracijom Starog Zavjeta stvara se zapis kakav se ne može usporediti s etičkom ostavštinom ni jednog drugog naroda svijeta. Dostojevski ističe kako Providnost pod imenom Jahvea bdije nad tim narodom i vodi ga tijekom povijesti. Berđajev u tome smislu piše: *"Povijest židovstva je providencijalna, nema te ljudske sile koja ga može istrijebiti... U židovstvu je i kozmički princip i apokaliptičnost..."*. No, povijest Židova je također puna dvosmislenosti mesijanskih očekivanja i hilijastičkih nadanja. U dvosmislenosti hilijazma židovskog naroda skrivena je ne samo tajna sudbina židovstva, nego i sudbina svjetske povijesti. Židovstvo je u sebi rastrzano između prihvaćanja plana Božje sudbine i protivljenja Bogu i božanskom redu u svijetu.

Zato se sada, nakon obrade predkršćanskog razdoblja tajne i tajnog društva kao operativno-taktičkog izvršitelja metafizičke zavjere, kao one nepromjenjive konstante, treba obraditi ustanovljenje Crkve i kršćanstva kao religije kao onaj ključni trenutak za svijet, pa tako i tajna društva i zavjerenike protiv Boga i čovjeka kao sastavne dijelove svijeta.

U tome smislu, kao i svakom drugom, Kristov dolazak na zemlju predstavlja središnji događaj cijele ljudske povijesti. Kristovim dolaskom obznanjuje se Božja ljubav i daje se mogućnost spasenja od pakla svakome ljudskom biću. Bog je tako ljubio svoj narod i cijeli svijet da je poslao svojeg jedinorođenog sina da ne pogine ni jedan koji u Njega vjeruje, nego da ima život vječni. S Kristom dolazi do promjene u svjetskoj povijesti u pogledu borbe dobra i zla; dolazi do jasne podjele između onih koji prihvaćaju i žive Krista te suprotne strane koja Krista ne prihvaća i odbacuje Ga. S Isusom Kristom počinje konačna borba sa Sotonom, tom starom zmijom zavodnicom. S Kristom rađa se vjera, kršćanstvo i kršćani kao ljudi koji su imali blagoslov da dobiju priliku za spasenje po vjeri u Isusa Krista. Kršćani su pozvani navještati Krista, da izmjene bezbožni duh svijeta koji treba iskupiti. Sve je taština osim Boga ljubiti i jedino Njemu služiti, a najveća je mudrost preziranjem svijeta težiti kraljevstvu nebeskom.

Zbog najvećeg značaja što ga Isus ima, za čovjekov odnos prema povijesti Novi Zavjet je najznačajnije djelo koje je u posjedu ljudskog roda. U Novom Zavjetu je sve otkriveno i sve rečeno što je ljudima potrebno za spasenje. Opisan je život i nauk Isusov. Čudesima i ispunjenim proročanstvima svetih proroka potvrđena je mesijanska narav Kristova.

No, niti silna čudesa koja je Isus napravio i kojima su svjedočile mase ljudi, niti potvrde proročkih najava nisu bila dovoljna za prihvaćanje Isusa Krista za navještenog Mesiju. Nije bio Mesija kakvog su si zamišljali da mora biti i oholo su zahtijevali da Bog mora ispuniti i podvrći se njihovim ljudskim zahtjevima. Umjesto očekivanog zemaljskog carstva u kojemu će Židovi kao odabrani narod biti iznad svih i upravljati svim ostalim narodima, priskrbljujući si svu moć, bogatstvo i naslade ovoga svijeta, Isus je razbio ispunjenje takvih snova i navještavao kraljevstvo nebesko koje nije od ovoga svijeta. Pohlepnim i pohotnim željama vrhovnog svećenstva, ali i većine naroda, moralo je biti udovoljeno i zato, makar Isus i bio Sin Božji, Židovi odbacuju takvog boga koji im nudi ono što oni ne žele, makar to bilo nemjerljivo vrednije od sveg blaga svijeta. Na mjesto odbačenog Boga, odbačenog Krista, čvrsto uskače Sotona koji obećava ostvarenje svih židovskih ovozemaljskih želja, što ne treba čuditi, jer je spremno čekao i poticao židovska srca koja su mu se na koncu i ponudila u svojem neznanju što čine. Od tada traje konačno zastranjenje židovskog naroda i oni, predvođeni svojim "mudracima", odlučuju ići putem kojim im je od đavoljih slugu navješteno da će im se ostvariti željeno zemaljsko carstvo s mesijom po ljudskoj mjeri. Svi ne-Židovi su kroz ovaj tajni plan predviđeni za roblje koje će biti pod upravom izabranog naroda. Nije bitno koliko vremena i koliko žrtava će zahtijevati ostvarenje paklenog nauma, bitno je ostvariti svoje želje za vlašću, moći i bogatstvom bez obzira na cijenu.

Osim malobrojnih sljedbenika i apostola, većina židovskog naroda, zavedeni vrhovnim svećenicima i farizejskom sektom, odbacuje Krista, osuđuje Ga na razapinjanje na križu, te aklamacijski prihvaća ugovor s đavlom, a da toga nisu niti bili svjesni: *"Sav narod nato odvrati: "Krv njegova na nas i na djecu našu!"* (Mt 27, 25). Upravo zbog ove nesvjesnosti svojeg krivog odabira, Isus na križu moli: *"Oče, oprosti im, ne znaju što čine!"* (Lk 23, 34).

Konačnu potvrdu svojeg poslanja Krist ima u uskrsnuću i pobjedi nad smrću. Ipak, zavedeni židovski narod niti tada, a niti kroz daljnju povijest do dana današnjeg, ne priznaje Krista za Boga. Time se potvrdio kao narod zaveden ocem laži, kao narod za koji treba moliti za spasenje od paklenog ponora u koji propada u svojom ohološću. Židovi vuku u apokaliptički ponor ne samo sebe, nego i ostatak svijeta služenjem đavla kroz služenje njegovim posvećenicima, pod nevidljivom upravljačkom palicom svojeg vrhovnog svećenstva i vrha farizejske sljedbe koje je najbolje definirati kao "pseudojudejce", tj.: *"Onih koji se nazivaju Židovima, a nisu, nego su sinagoga Sotonina."* (Otk 2, 9). Zato, moleći se za preobraćenje Židova, ujedno djelujemo na spasenju cijeloga svijeta. Osim toga, koji bolji dar možemo pružiti Stvoritelju od povratka zalutalih i Njemu ljubljenih ovaca, od razvrgnuća onog đavolskog ugovora na koji su Židovi nesvjesno pristali u svojem pogubnom neznanju.

Židovsko vrhovno svećenstvo je mislilo da će se Isusovim ubojstvom riješiti svih neugodnosti koje im je Isus stvarao i da nema više opasnosti od gubitka vlasti nad Židovima. Smatrali su da će svi problemi nestati zajedno s Isusom Kristom. Na njihovo neugodno iznenađenje, Isus svojim uskrsnućem neoborivo potvrđuje svoju božansku narav i mesijansku ulogu. Zaprepašteno, visoko svećenstvo novim spletkama pokušava sve zataškati i lažno prikazati. Tako podmićuju rimske vojnike koji su stražarili kraj Isusovog groba da lažno svjedoče o nestanku Isusovog tijela iz grobnice. Uskrsnuće se želi prikazati kao djelo apostola i drugih Isusovih sljedbenika koji su iskoristili nepažnju vojnika. Ova se laž sustavno proširuje među Židovima odvraćajući ih od obraćenja i vjere u Krista.

Usprkos toga, apostoli i ostali svjedoci ustrajavaju u vjeri i sačinjavaju jezgru buduće Jeruzalemske crkve. Na Pedeseticu, koji se danas slavi kao rođenje Crkve, događa se silazak Duha Svetoga nad Crkvu. Židovi koji su tog dana sa svih strana carstva došli u Jeruzalem, vidješe i čuše kako su apostoli, predvođeni Petrom, nadahnuto govorili. Dolazilo je do prvih obraćenja te je toga dana Crkvi pridruženo oko tri tisuće duša.

Takav razvoj događaja, uz činjenicu da je kršćanskoj zajednici svakodnevno rastao ugled i značaj kod naroda zbog uzoritog življenja i čudesa kojima su dokazivali božansku naklonost, izaziva među vrhovnim svećenicima okupljenima u Sinedriju strah, zavist i mržnju prema kršćanima.

Djela apostolska govore o posjednućima, bolestima i o ostalim čudesima koja su činili apostoli. Bolesnike su u posteljama iznosili na jeruzalemske ulice da bar Petrova sjena padne na nekoga od njih, dok bude prolazio, što se pročulo i izvan Jeruzalema: *"A slijegalo bi se i mnoštvo iz gradova oko Jeruzalema: donosili bi bolesnike i opsjednute od nečistih duhova, i svi bi ozdravljali."* (Dj 5, 16). Zapisano je da su demoni bježali i od same Petrove sjene, snagom vjere koja je tada ojačala, kao što su izlazili iz posjednutih kad bi na njih stavljali Pavlove rupce: *"Bog je pak činio čudesa nesvakidašnja po rukama Pavlovima tako da bi na bolesnike stavljali rupce ili rublje s Pavlova tijela pa bi s njih nestajalo bolesti i zli duhovi iz njih izlazili."* (Dj 19, 11-12).

I Filip je u Samariji činio čuda: *"Mnoštvo je jednodušno prihvaćalo što je Filip govorio slušajući ga i gledajući znamenja koja je činio. Doista, iz mnogih su opsjednutih izlazili nečisti duhovi vičući iza glasa, a ozdravljali su i mnogi uzeti i hromi."* (Dj 8, 6-7).

Neki pak Židovi u Efezu nastojaše obavljati egzorcizme pod dojmom velikih čuda koja su činili apostoli. I sedam sinova *"nekog Skeve, velikog židovskog svećenika"*, upotrebljavali su u svojim egzorcizima ime Isusovo govoreći: *"Zaklinjem vas Isusom koga Pavao propovijeda."... Zli im duh odvrati: "Isusa poznajem i Pavla znam, ali tko ste vi?" I čovjek u kome bijaše zli duh, nasrnu na njih i nadjača ih te oni goli i izranjeni pobjegoše iz one kuće. Doznaše to svi žitelji efeški, Židovi i Grci, pa ih sve obuze strah te se stade veličati ime Gospodina Isusa."* (Dj 19, 13-17).

Kao vjerne đavolje sluge, vrhovni svećenici morali su nekako odgovoriti na prisutnu kršćansku opasnost. U tu svrhu pribjegavaju već prokušanim metodama zavjereništva i laži, ovaj put s ciljem uništenja kršćanske zajednice u Jeruzalemu. Najprije se lažno optužuje, a zatim i kamenuje Stjepan. Zavedena i nahuškana svjetina se odmah potom koristi za progon većine kršćana iz Jeruzalema. Apostole i mali broj vjernika se ne usuđuju proganjati bojeći se mogućih posljedica, te mala kršćanska zajednica ipak ostaje u Jeruzalemu. Zajednici se priključuje i nekadašnji progonitelj kršćana, školovani farizej Savao, koji na putu u Damask doživljava Isusovo ukazanje i preobraća se na kršćanstvo te postaje Pavao.

Pavlov dolazak pokreće apostolska putovanja i širenje vjere utemeljivanjem kršćanskih zajednica po teritoriju Rimskog carstva. Na taj način se iskorištavaju prognani kršćani iz Jeruzalema u širenju svjedočanstva o kršćanskoj vjeri. Pavao, nekadašnji progonitelj, djeluje na širenju vjere uz pomoć prognanih kršćana, a ovakvo globalno usmjerenje Pavla može se sagledati i u jednom novome svjetlu. Naime, kako je Pavao bio školovani farizej te je kroz farizejski nauk primio i jedan odjek neizrečene, ali sugerirane nakane tajnih upravitelja iz mraka u smislu da je svjetovna vlast nad čitavim svijetom onaj konačni smisao djelovanja. Tako, nakon čudesnog obraćenja, Pavao taj farizejski usađen osjećaj o potrebi obuhvaćanja svega svijeta i svih ljudi prenosi u kristološki smisao. Time Pavao, od ljudima organiziranoj đavoljoj nakani da sebi podloži svijet, suprostavlja od ljudi organiziranu Božju nakanu da se svijet spasti. Ovakav preokret iz poraza u opet novu pobjedu i izjalovljenje planiranog ugušenja kršćanstva izaziva još veće ogorčenje i bijes kod izraelskih vrhovnih svećenika. U mržnji i zlu koje im je zaposjelo duše pribjegavaju novim urotama čime započinju širiti neprekinutu spiralu nasrtanja sila zla na kršćansku vjeru naukovanu Crkvom. Jedna od tih urota ili zavjera odnose se na samoga Pavla, kojeg praktički svi protubožji ljudi vide kao onoga tko im je poremetio planove na globalnoj razini: *"Kad osvanu dan, skovaše Židovi urotu i zakleše se da neće ni jesti ni piti dok ne ubiju Pavla. Bilo je više od četrdeset onih koji su skovali tu zavjeru. Oni odu k velikim svećenicima i starješinama pa reknu: "Zakletvom se zaklesmo ništa ne okusiti dok ne ubijemo Pavla."* " (Dj 23, 12-14). Od svih apostola, prema Pavlu je od strane arhetipske anticrkve očitovana daleko najveća mržnja i težnja da se diskreditira njega i njegovo djelo.

Ipak, sve se takve urote na čudesan način izjalovljuju i kršćanstvo nezaustavljivo napreduje, ali to neće obeshrabriti mrzitelje Krista i sa svakim novim neuspjehom u zatiranju kršćanske vjere, slijediti će novi, još prepredeniji i bezobzirniji pokušaji usmjereni protiv kršćana i kršćanstva. Od toga vremena, pa sve do dana današnjeg, vodi se neprekinuta borba između Svete Crkve i sila zla ili anticrkve, koje predstavlja židovska svećenička i farizejska vrhuška, i, nešto kasnije, judeo-masonska organizacija u cijelom svojem spektru. Princip je da se forma mijenja i prilagođuje taktičkim okolnostima, no strateško usmjerenje uvijek ostaje isto. Povijest svijeta sada postaje poviješću Crkve, te na način kako je židovstvo prije predstavljalo djelatni povijesni element oko kojeg se okreće povijest, sada tu ulogu preuzima Crkva. Sotonske snage sada dolaze u situaciju da moraju srušiti Crkvu da bi mogle ostvariti svoj cilj u vidu jedinstvenog svjetskog kraljevstva. Stoga, dok se taj cilj ne ostvari, antikršćanske sile neće posustati i odustati, makar to svijet i čovječanstvo dovelo do potpune katastrofe. U borbi protiv kršćanstva i Crkve nemaju ustručavanja ni pred čime, nema moralnih ili etičkih ograničenja, nema cijene koja nije vrijedna ostvarenja đavolskih planova. Naprotiv, što je stanje u svijetu gore, to će se zlo osjećati jačim i oholijim.

Kada se jednom povijest spozna i sagleda iz ovakvog kuta gledanja, mnogi naizgled slučajni ili besmisleni događaji dobivaju svoj novi smisao i postaju doslovnim otkrivenjem kada ih se uklopi u Ivanovo *Otkrivenje*. Znajući da u cilju ostvarenja svojih planova moraju ostati sakriveni i lažno prikazani, sile zla namjerno zatomljuju i izvrću povijest i povijesne događaje. Upravo iz ovih razloga nije lako svima prozrijeti kroz laž i spoznati istinu, a pogotovo to nije lako (ako uopće i moguće) ukoliko se svijet ne spoznaje kristološki – kroz Isusa Krista koji je Istina.

Prvi dobar primjer bio bi židovski ustanak protiv Rimskog carstva 66. godine poslije Krista. U početku ustanici ostvaruju relativan uspjeh jer protjeruju Rimljane koji su prisiljeni povući se. Pobunjenici stvaraju svoju vladu koja kao svoj prvi potez – protjeruje kršćane, dok Rim vrlo brzo odgovara odlučnim vojnim pohodom. Realno gledajući, bez nekakvog čuda koje bi bitno poremetilo odnos snaga,

ustanak nije imao nikakve izglede u ostvarivanju proklamiranog cilja: ostvarenja samostalnosti od Carstva. Rimsko je carstvo u tom trenutku bilo politički stabilno, gospodarski jako i vojno neugroženo ikakvom vanjskom opasnošću. Svakome je bilo jasno da si car i carstvo ne može dopustiti luksuz nesankcioniranja samovoljnog i nasilnog odvajanja jedne od svojih provincija. Naprotiv, primjerom će pokazati da se pobuna protiv carstva ne isplati onima koji se usude to pokušati.

Nakon četiri godine ustanak guši Tit, sin cara Vespazijana, osvajanjem Jeruzalema i razaranjem i pljačkom Hrama. Ono što je posebno znakovito je da se Hram pali desetog dana petog mjeseca, na isti dan kada je zapaljen i prvi Hram.

Tvrđava Masada odoljeva još tri godine, ali i ta, po uvjerenju mnogih neosvojiva tvrđava, mora priznati poraz pred rimskim vojničkim inžinjerijskim umijećem. Masada je bila 400 metara visoka i oko 9 hektara velika planinska tvrđava iznad pustinje Judeje i Mrtvog mora. Golemi prstenasti zid sa 37 kula-stražara okruživalo je planinski plato. Grupa zelota, osobito fanatičkih pobunjenika, pobjegla je pod vodstvom Eleazara ben Yaira u Masadu, vjerujući u Jahvinu pomoć koja će poraziti Rimljane. Na kraju, uvidjevši da su neminovno poraženi, izvode kolektivno samoubojstvo.

Ovakva sudbina Masade ima svoj metafizički smisao da se kroz njen primjer na jedan simboličan način pokazuje kako je židovski narod učinio krivi izbor odlučivši se za nasljedovanje ideje mesije koji njima donosi zemaljsko carstvo. Masada je posebna upravo zbog toga što su je okupirali pravovjerni Židovi – oni koji su se držali Zakon i Proroka, a da im se u tome ne nalazi formalnog propusta. Točnije, za razliku od mnogih drugih židovskih zajednica koje su manje ili više zanemarile Zakon i prihvatili različite oblike krivovjerja: od heleniziranja/romaniziranja pa do različitih pogansko-sektaških zastranjenja. Upravo je zato prisutna posebna simbolika u jednoj Masadi u kojoj ogorčeni otpor nepravednoj okupaciji pružaju Zakonu i Prorocima vjerni Židovi koji su, sa stajališta židovskog pravovjera, s punim pravom očekivali Jahvinu pomoć. Oni se mole Jahvi, tj. Bogu; oni se pridržavaju Mojsijeve vjere koju su primili; oni ratuju u pravednom obrambenom ratu; ali, usprkos svega, oni ostaju neuslišanim i to ih toliko pogađa da su izgubili svaku nadu. A kada se izgubi svaka nada, izgubi se i volja za življenjem, pa tako njihovo kolektivno samoubojstvo ima svoj puni smisao kada shvatimo dubinu beznađa koje ih je obuzelo. Ono što je preko sudbine Masade ovdje ono simbolično, nalazi se u svojevrsnom javnom očitovanju da Stari Zavjet više nije dostatan da bi se pridobilo posebne milosti. Nije bilo dovoljno da se branitelji Masade pouzdaju u Zakon jer je Isus sve učinio novim: *"Evo, sve činim novo!"* (Otk 21, 5); pa tako i najpravovjerniji Židovi više nisu u doticaju sa Stvoriteljem ako ne prihvaćaju Krista. Branitelji Masade, hrabri branitelji Masade koji su u svakom slučaju heroji svojeg naroda, nisu prihvatili Isusa Krista, a mnogi su neposredno svjedočili Njegova slavna djela ili slušali o Njemu od neposrednih svjedoka. Tako propast Masade, te uistinu nevjerovatne tvrđave koje impresionira samom svojom prirodnom pozicijom i odaje dojam neosvojivosti, postaje propašću pridržavanja Mojsijevog religijskog koncepta – on je prevladan i kada se tvrdoglavo na njemu inzistira onda postaje čak i antikristovskim u svojem ekstremu. Pogotovo bi Masada trebala biti neosvojiva za poganske osvajače koji žele pokoriti odabrani Božji narod, onaj najvjerniji njegov dio. Ali, nije tako nego je sve drugačije, sve je novo, i zato Masada doživljava poraz, zato njeni branitelji izvršavaju kolektivno samoubojstvo. Jednako onako kako je i odbacivanje i razapinjanje Krista jedno kolektivno duhovno samoubojsvo. Da su branitelji Masade bili gorljivi kršćani, kao što su bili gorljivi judaisti (u smislu stare Mojsijeve vjere), onda im samoubojstvo ne bi bilo niti na kraju pameti, nego bi svoju muku poraza prikazali Kristovim otkupiteljskim mukama – otprilike kako kršćanski mučenici nisu prije izvođenja u arene izvodili kolektivna samoubojstva, a mogli su onako kako svaki čovjek koji odluči ubiti se, to može učiniti i u najnepovoljnijim okolnostima. Sve je samo pitanje volje, a volja je ovisna o nadi u ostvarenje predmeta volje, pa tako opet dolazimo do nade koju jedino Krist može pružiti u neizmjernim količinama – ništa nije beznadno onome tko je Isusov, a najmanje od svega beznadni su život i smrt koja onda postaje samo jednim unapređenjem života, ne njegovom negacijom.

S padom Masade i jedan dio kršćana se vraća natrag u Jeruzalem. Time ustanak doživljava prividni neuspjeh, a prividan je zato jer stvarni razlog cijelog ovog ustanka nije bio u oslobođenju židovskog naroda od Rimljana, nego u "oslobođenju" Jeruzalema i Židova od napredujuće kršćanske zajednice. Progon i uništenje kršćana unutar židovskog naroda pravi je motiv ustanka iz 66. godine, te se tek u

ovom svijetlu može objasniti sve prethodne nelogičnosti oko vremena i same organizacije ustanka koji nema nikakvih izgleda za uspjeh u svojim javno proklamiranim ciljevima. Iako se nije uspjelo u vihoru rata izbrisati kršćane-Židove, uspjelo se u tome da se njih separira od ostatka Židova, a to je bilo dovoljno da bi se s njima, nekšćanskim Židovima, moglo dalje djelotvorno manipulirati. U tu se svrhu koristilo starim metodama – lažima, pa se tako Židove-kršćane optužilo za kolaboraciju s Rimljanima kao i za glavni razlog propasti ustanka. Od Židova-kršćana učinilo se izdajicama "nacionalne stvari", a kako su posljedice neuspjelog ustanka bile uistinu strašne u ljudskoj i materijalnoj cijeni (uništenje Hrama!), onda se time postiglo najbolji mogući učinak u poticanju mržnje prema kršćanstvu i kršćanima općenito. Samo se trebalo umješno iskoristiti ovu osnovu i na njoj dalje nadograđivati nepremostivi zid između ideje židovstva kao naroda i ideje kršćanstva kao religije, a kako ćemo vidjeti, to je i te kako iskorišteno, i to sve do sadašnjosti u kojoj obitavamo. Naime, ideja cionizma je ova ista ideja o nespojivosti židovskog nacionalnog identiteta s kršćanstvom kao religijskim identitetom, samo je dovedena do svojeg krajnjeg stadija. Cionizam je postao religijom koja se nametnula židovskim nacionalistima kao prirodni odgovor njihovim težnjama bivanju Židovom samo ako nisi kršćanin. Naravno, ili neki drugi vjernik, ali kršćanstvo je ono jedino spasonosno, pa po tome i jedino relevantno u ovom kontekstu.

Također, bitna posljedica ustanka je i razorenje Hrama, što je presudno za budućnost judaizma, ali i cijelog u tajne upućenog i iniciranog židovskog zavjereničkog vodstva. Nestankom Hrama također nestaje i visoko svećenstvo (Sinedrij), te je ovo bila prigoda da se zavjerenici riješe onih koji su neupućeni u zavjeru i koji su ipak pokazivali da posjeduju moralnu dosljednost poput farizeja Gamaliela (Dj 5, 34-42) i njemu sličnih. Danas su nasljedovatelji farizeja Gamaliela oni rabini koji su najogorčeniji protivnici cionizma, jer su ipak spoznali njegovu apsolutno bezbožnu narav, ali, jednako kao i Gamaliel, i oni su ostali u relativnoj manjini. Što je još važnije, ne samo da su u manjini, nego su i u svjetovnoj izolaciji na način da moćnici podupiru onu drugu rabinsku struju koja legitimizira cionizam. Onu istu duhovnu struju koja je Sinedrijem dominirala u Gamalielovo vrijeme.

Dogodilo se tako da Jeruzalem više nije, kao središte hodočašća, sjedinjujuća sila židovstva, nego je ta sjedinjujuća sila zamjenjena jednim virtualitetom u vidu najglasnijih i najutjecajnijih (tj. najmoćnijih) među židovskom elitom. Židovske zajednice (p)ostaju skupine istog porijekla unutar drugih zajednica, uvijek ostajući odvojene i specifične, odbijajući se uklopiti u narode unutar kojih obitavaju. To je dobro kada se radi o poganskim ili drugim krivovjernim narodima i zato je to imalo svoj smisao pred Isusov dolazak, ali je loše što je time postignuto snažno odvajanje Židova od kršćanstva na način da je židovski nacionalni identitet poistovjećen ne s jezikom, nego s judaističko-rabinskim krivovjerjem, pa se tako na svako obraćenje na kršćanstvo nekog od Židova gledalo kao na negiranje svojeg židovstva. Štoviše, obraćeni Židovi su izopćeni od strane neobraćenih Židova, pa se onda odbačeni obraćenici uistinu i nacionalno preobraćaju na narod-domaćina, ali to ujedno služi kao "dokaz" post-farizejima/peseudojudejcima da su bili u pravu. Ali, to je i bio smisao ovakvog pristupa: "ili si Židov-judaist (nekršćanin), ili nisi Židov".

Na ovaj se način uspijeva nametnuti – tijekom stoljeća prethodnog rada u najdubljoj tami, kako svijeta, tako i duše – da se uništeni Hram zamijeni imaginarnim hramom kojeg rade spekulativni graditelji – kasnije znani kao slobodni zidari ili masoni. Gradi se jedan veliki imaginarni hram cijelog čovječanstva, novog čovječanstva s novim čovjekom, a najpoznatiji u sintagmi "Novi svjetski poredak". Jedanko kao i Babilonski toranj, ovaj novi hram zamišljen je kao jedna monumentalna građevina koja svojim vrhom ima doseći božanske visine i ljude učiniti ravnima Bogu. Ovdje se očituje onaj organizacioni kontinuitet pokrenut Nimrodom i njegovim građevinskim pothvatom, samo se sada taj protubožji pothvat prilagodio novonastalim okolnostima. Tako i Crkva, kao mistično tijelo Kristovo, sada biva nadomještena ovim "mističnim" hramom novog čovječanstva. Mistika je to đavolja, a ne Božja, pa sukladno toj svojoj naravi i pripadni odraz njene materijalne zbilje obznanjuje tu mračnu pozadinu. Organiziranost ovog graditeljskog projekta proizlazi na osnovi filozofsko-teoloških načela utemeljenih najprije u Sumeru, potom Egiptu, a razvijenim u vidu kabalizma otjelovljenog unutar židovstva.

Stoga uništenje Hrama i pripadne svećeničke organizacije označuje početak najneposrednijeg zahvata đavolske zavjere nad židovskim narodom. Hijerarhijska se struktura bitnije ne mijenja u odnosu na

prije, samo se "potapa" ispod vidljive površine, te prilagođava novom načinu djelovanja u skladu s novonastalim neprijateljem – Crkvom, odnosno kršćanima kao ljudima i kršćanstvom kao idejom. To je razdoblje u kojem je principijelno postavljen temelj onome što se ovdje naziva "judeo-masonstvom" i što načelno neizmjenjeno djeluje danas, kao što je djelovalo i u cijelom međurazdoblju.

Ono što isplivava na površinu, naizgled spontano, je ogranak judeo-masonerije predviđen za ulogu djelovanja u javnom prostoru. Najprije se radi o osnivanju škole u Jamniji od strane Johanan ben Zakaija. U toj je školi običaj oslovljavanja s "rabin" ("učitelj") postao formalnom titulom. Učitelji u školi bili su "rabini". Duh škole, a to je ono najvažnije, bio je farizejski i to je ono što obilježava nastajući rabinski judaizam koji nema puno veze s izvornom Mojsijevom religijom i prakticiranim judaizmom prije razaranja Hrama. Farizeji na taj način, kroz kontrolu nad obrazovnim institucijama, održavaju lažnu i iskrivljenu staru Mojsijevu religiju, dok se u najdubljoj tajnosti od strane samo nekolicine upućenika prakticira kabalizam, a u svojoj srži to je samo jedan vid luciferijanstva-sotonizma naučenog i naslijeđenog iz Babilona.

Škola u Jamniji počela je igrati ulogu Vijeća, i čak je prisvojila ime "Sinedrij". Johanan je za Židove u tuđini uredio kalendar, što je nekad bilo pravo vrhovnog svećenika. Vijeće je Židovima davalo savjete i mišljenja, na taj ih način efikasno usmjeravajući prema svojim krajnjim ciljevima, odnosno prema volji tajnih upravljača iz mračnih dubina.

Rimljani se radu škole nisu protivili, jer nisu vidjeli politički, nego vjerski smisao njenog rada. Prepredenim trikom stavljanja političkog djelovanja pod plašt religijskog djelovanja, judeo-masonerija zaogrće židovski narod, upravlja njime preko rabinskog judaizma kojeg načelno imaju pod kontrolom i tako, preko Židova, judeo-masonerija djeluje unutar svih nacija s kojima se Židovi susreću. Na taj način Židovi kroz sve vrijeme žive u državama drugih naroda i tamo stvaraju svoje vlastite "države u državi", koje djeluju maskirane oznakom "religioznih zajednica". Židovi kao planirano sredstvo u rukama tih pseudojudejaca-luciferijanaca, postaju svojevrsnim nametnicima na tijelu drugih naroda i država, s krajnjim ciljem ovladavanja i uništenja istih, jer planirana jednistvena svjetska vlada ne trpi ikakvo postojanje samosvjesnih i samostalnih nacija. Zbog nametnute im uloge onih koje domaćini ne trpe ili jako teško trpe jednom kada dožive židovsku materijalnu pohlepu i opću bešćutnost prema čovjeku kao čovjeku, Židovi dobivaju jedno posebno svojstvo koje im ulazi u normalnu sociološku komunikaciju s ne-Židovima, a zbog čega je jedan Schopenhauer rekao da je "Židov veliki majstor u laganju". Židov je svojim životom i odgojem upućen u laž, što ne treba čuditi jer duhovna pozadina današnjeg rabinizma počiva na ocu laži – Sotoni.

Život Židova unutar drugih naroda može trajati samo ako mu uspije podstaći percepciju da se kod njega ne radi o narodu, već samo o, iako posebnoj, "religioznoj zajednici". Da bi mogao živjeti kao od strane pseudojudejaca promišljeno ubačeni nametnik, Židov mora pribjeći poricanju svoje unutarnje naravi, a to dovodi do stanja da veliki dijelovi naroda domaćina ozbiljno povjeruju da je Židov stvarno Englez, Nijemac, Španjolac, Francuz, Mađar ili Hrvat, ali posebne vjere.

Židovi tako, odvojenošću od Isusa Krista, postaju jednom nasukanom olupinom naroda koji samo gleda da očuva čistoću svoje krvi, svog (cionističkog) "poslanja da vlada svijetom", a talmudski interpretirana religija je jedno sredstvo koje služi tome cilju koji je time od uzvišenog slavljenja Jahve sveden na pozemljarsko slavljenje materijalnog bogatstva, moći i, na koncu, apsolutne i neograničene vlasti. Talmud, koji je neposredni proizvod rabinske škole u Jamniji, nije knjiga namijenjena zagrobnom životu, već samo knjiga za praktičan i podnošljiv ovozemaljski život. Židovski vjeronauk je u prvom redu uputstvo za održavanje čistoće židovske krvi, reguliranje međusobnih odnosa unutar samih Židova, a još više s ostalim svijetom i ne-Židovima. I tu se, međutim, nikako ne radi o etičkim problemima, već o izrazito gospodarskim. Židovski narod postaje izrazito ovozemaljski, a duh židovstva je skroz stran kršćanskom duhu.

Posebno je, u ovome smislu, znakovito mišljenje jednog Dostojevskog koji je u svojim radovima isticao da Židovi u svijetu borave kao jedna posebnost i da odišu duhom neobzirnosti prema svemu što nije židovsko, a što se očituje u odnosu na druge narode i osobe. Dostojevski je već u svoje vrijeme

uvidio da se približava potpuno židovsko carstvo na zemlji, da je kapital nagomilani rad, a Židovi vole trgovati tuđim trudom. Židovi, prema Dostojevskom, upravljaju kapitalom, gospodari su svih burza, vlasnici svih kredita i "bogovi" sve međunarodne politike. Dostojevski tako piše:
"Zato bogati Židovi sve snažnije i čvršće vladaju čovječanstvom, i žude da svijetu nametnu svoj oblik i svoje biće... Svi, Bismarck, Beconsfeeld, francuska revolucija, Gambetta, itd. svi su oni, kao moć, za mene samo varka. I što dalje i duže, to više. Njihov je gospodar, uostalom gospodar svih, gospodar cijele Europe – ipak samo Židov i njegova banka... Židovi i banka vladaju sada svim i svačim: Europom, prosvjetom, cijelom civilizacijom, i socijalizmom. Naročito socijalizmom, jer će njime iščupati iz korijena kršćanstvo i razoriti kršćansku kulturu. I kad više ništa ne ostane do anarhija, i tada će još na vrhuncu svega stajati Židov – jer, dok on propovijeda socijalizam on, kao Židov, sa svojim sunarodnjacima, ostaje ipak izvan njega. I kad sve bogatstvo Europe propadne, židovska banka će ostati. Tada neka dođe Antikrist, i neka zavlada anarhija... Sve je to blizu, pred vratima." (F. M. Dostojevski: "Dnevnik pisca").

Ovo razmišljanje Dostojevskog dobiva svoje puno značenje tek kada se stavi u okvir zavedenosti Židova na način koji je prije objašnjavan. Inače, postoji opasnost da se sklizne u jedan antijudaizam, a koji nije ništa drugo nego negacija kršćanstva i ljudske etike uopće. Međutim, to ne smije biti izlikom da se prohibira svaka kritika židovstva ili cionističke države Izrael, a upravo je ovo na djelu. I to do te mjere da se uopće ne gleda na činjenice koje se predočavaju, nego se svako protivljenje nepravdama i lažima od strane židovskih pojedinaca i Izraela kao države, proglašava za nekakav antisemitizam/nacizam/fašizam te se kroz ovakvo obilježavanje skreće sa suštine problema i ulazi u područje smišljenih banalnosti.

Uostalom, ni Isus Krist nije skrivao svoje mišljenje o židovskom narodu, a kad je bilo potrebno uzima bič u ruke da bi iz Hrama Gospodnjeg istjerao neprijatelja čovječanstva, koji je već tada u religiji vidio samo sredstvo za materijalni probitak. Kasnije se, nakon raspeća Isusovog i razaranja Hrama, ovakav pogled osustavio kroz rabinski judaizam i na zahvaćeni židovski narod stavljeni su okovi teške porobljenosti materijalizmom, okovi koji su danas najviše izraženi kroz cionistički projekt Izraela u njegovim "povijesnim granicama", kao i pripadnoj ulozi Židova kao naroda određenog da upravlja svojim zemaljskim carstvom.

Nažalost, to upravljanje je ostvarivo jedino kroz mesiju kojeg si sami izaberu, jer onoga kojeg je poslao Otac odbaciše nepristankom na kraljevstvo nebesko koje je On navještao. Kao što je u Bibliji i rečeno:
"Kaže im Isus: "Zar nikada niste čitali u Pismima: Kamen što ga odbaciše graditelji postade kamen zaglavni. Gospodnje je to djelo - kakvo čudo u očima našim!
Zato će se - kažem vam - oduzeti od vas kraljevstvo Božje i dat će se narodu koji donosi njegove plodove! (I tko padne na taj kamen, smrskat će se, a na koga on padne, satrt će ga.)"
Kad su glavari svećenički i farizeji čuli te njegove prispodobe, razumjeli su da govori o njima. I tražili su da ga uhvate, ali se pobojaše mnoštva jer ga je smatralo prorokom." (Mt 21, 42-46).

Stoga, organiziranjem judeo-masonerije na prije opisani način pokreće se planetarna zavjera đavoljih slugu koja ima za cilj dovesti cijeli ljudski rod u status robova bez kršćanske vjere, kojima upravljaju izmanipulirani Židovi, pseudojudejska elita judeo-masonerije koja upravlja Židovima i, na vrhu, postavljeni lažni mesija, patrijarh cijeloga svijeta koji objedinjuje duhovnu i svjetovnu vlast u svojoj osobi. To je navješteni Antikrist sa kojim se uspostavlja Sotonino kraljevstvo na zemlji.

Osnovna je ideja da se iskoristi izabranost židovskog naroda i njegov djelatni utjecaj na povijest tako da se kroz izmanipulirane Židove atakira na Crkvu kao ono što nastavlja metafizičku izabranost židovstva i preuzima središnje mjesto kao oblikovatelj povijesti. Crkvu se mora uništiti da bi se moglo u potpunosti zagospodariti poviješću, a prvosvećenici anticrkve znaju da je jedino unutar židovstva prisutna dovoljna djelatna snaga da se ostvare njihovi antikristovski nadahnuti planovi.

* * *

Kao jedno promišljanje vezano sa židovskom posebnošću u odnosu na sve, pa tako i u odnosu prema

tajni i tajnim društvima, odnosno, metafizičkoj i svjetovnoj zavjeri kao pokretaču tajne i tajnih društava, može se prokomentirati odnos židovstva u odnosu prema kršćanstvu. To je ujedno odnos između dvaju aktivnih oblikovatelja povijesti – onih koji su to bili svojim rođenjem i onih koji su to postali svojom vjerom. Odnosno, radi se o židovstvu u predkršćanskom razdoblju i židovstvu u kršćanskom razdoblju, a to je ujedno i razdoblje koje ostaje do kraja vremena i stvorenoga svijeta.

Ovaj židovski specifikum prije i poslije Krista svojim konciznim mislima opisuje Pascal (Blaise Pascal: "Misli"). I to u slijedeće tri sljedbene misli koje pokrivaju cijelu povijest i na svoj način objašnjavaju ovaj misterij prisutan u židovstvu:

1. (702): *Revnost židovskog naroda za svoj zakon, osobito otkako nije više imao proroka.*

2. (703): *Dok je bilo proroka da održavaju zakon, narod je bio nehajan. Ali kad više nije bilo proroka, nadošla je revnost.*

- Ovima dvjema mislima, koje bi se mogle staviti i u jednu, naglašava se paradoks da je židovski narod postao revnim u pridržavanju Zakona tek kada više nije bilo proroka da govore istinu o tome kako se stvarno ta revnost manifestira. Također, revnost lišena proročkog tumačenja Zakona kao i životne svakodnevnice, predstavlja prvi preduvjet za nametanje farizejske ili saducejske sekte kao onih koji monopoliziraju Zakon i Mojsijevu vjeru te se kroz njihovo luciferijansko-kabalističko vrhovništvo Židovima kao cjelini nameće zastranjenje od Boga.

3. (703): *Đavao je pomutio revnost Židova prije Krista jer bi im on bio spasonosan, ali ne poslije Njega. Židovski narod, ismijavan od pogana; kršćanski, progonjen.*

- Treća misao o židovstvu je daleko najsloženija za tumačenje jer se radi u prethodno naveliko objašnjavanom đavoljem zahvatu u povijest i zahvatu nad židovskim narodom kao glavnim pokretačima povijesti. Pomućenje koje je u revnosti izveo đavao je ono što su učinili njegovi inicijanti u kabalu i ostale oblike bezbožništva preuzete iz poganske ostavštine, a to je pomućenje dovelo do neprepoznavanja Krista kao Mesije i Spasitelja. Đavao je htio proizvesti to pomućenje u revnosti upravo sa ovom svrhom da se navješteni Mesija od strane Židova odbaci, jer je i on znao za proroštva o nadolazećem Mesiji kao što dobro zna i sve ostale Božje objave čovječanstvu. Đavao nije želio da Mesija ostvari svoju ulogu, ali nije znao da je time, u biti, kroz pomućene Židove izvodi ono zašto je Isus i došao kao Bogočovjek: da svojom žrtvom otkupi grijehe svijeta.

Također, nakon Krista, đavao ne odustaje od svoje mržnje na Boga i čovjeka, pa nastavlja djelovati kroz promjenjenu taktiku u smislu da se sada Židove drži separiranima od Krista na način da im se nameće nepomućena revnost, ali, đavolji trik je u tome da je ta revnost sada nedostatna budući je Isus ispunio Zakone i Proroke: *"Ne mislite da sam došao ukinuti Zakon ili Proroke. Nisam došao ukinuti, nego ispuniti."* (Mt 5, 17). I apostol Pavao govori o židovskoj revnosti u ovome smislu: *"Svjedočim doista za njih: imaju revnosti Božje, ali ne u pravom razumijevanju. Ne priznajući, doista, Božje pravednosti i tražeći uspostaviti svoju, pravednosti se Božjoj ne podložiše. Jer dovršetak je Zakona Krist - na opravdanje svakomu tko vjeruje."* (Rim 10, 2-4). Time se pokazuje da se Zakon i Proroci mogu vjerodostojno nasljedovati samo kroz revnost koja je kristološka. Stoga je ovaj đavolji preobrat uistinu ono što se može nazvati genijalnošću Zla, jer je kroz ovakvu dijaboličnu sugestiju o nepopustljivoj revnosti prema Zakonu i Prorocima od Božje Objave učinjeno sredstvo manipulacije. Od najsvetije istine kakva je Stari Zavjet, učinilo se sredstvo najpodlije laži; laži da Isus Krist nije Bog i nije Mesija. I to je sve izvedeno po Židovima i za Židove – one koje je Stvoritelj sebi odabrao.

Kroz napomenu da je židovski narod ismijavan, a da su kršćani proganjani od pogana, sugerira se jedna manifestacija đavla kroz one koji mu pripadaju po drugim osnovama nego zavedeni Židovi. Naime, kada se u post-Kristovo vrijeme (nakon uskrsnuća Gospodinovog) pogani ismijavaju Židovima, to treba gledati kao ismijavanje đavla osobno. Đavla koji im se ismijava zato što je, nakon što je poražen Kristovom otkupiteljskom žrtvom, ipak uspio barem u tome da Židove odijeli od Krista, pa im se kao takvima, od Krista separiranima, ruga podsredstvom svojih poganskih sljedbenika. S druge strane,

preko tih istih sljedbenika, okomljuje se na one koji su Krista prihvatili kao Boga i svojeg Spasitelja. Progoni kršćana, a istovremeni neprogoni Židova, pokazuju gdje je prisutna Istina; tj. ona istina koja je spasonosna i osloboditeljska.

* * *

Kontinuitet onoga što se može definirati kao "metafizička zavjera" osiguran je ideološko-svjetonazornom infiltracijom protubožje naravi u židovstvo, a sve ono što se događa uokolo Židova kao naroda predstavlja jednu povorku šarolikih likova koji kroz pozornicu povijesti dolaze i odlaze, ali zbog svoje ne-židovske osnove nemaju snage biti oni koji sami po sebi usmjeravaju tijek povijesti. Tako se dolazi do spoznanja o Židovima kao nosiocima kontinuiteta đavoljeg zahvata u povijesti kroz zlouporabu ljudske slobode izbora spregnutom sa zlouporabom položaja bivanja izabranim narodom. Svi ostali narodi su podložni tom zahvatu ukoliko nisu u onoj jedinoj podložnosti koja ih spašava – kršćanstvu navještanom Svetom Crkvom, tj. podložnosti Isusu Kristu.

Židovi su ovdje oni koji su, kroz primarno svjetovni zahvat metafizičke zavjere, neuništivi pronositelji ideje protubožje pobune, dok su ne-Židovi na taj način postali tek njihovi puki operativci koji se regrutiraju ovisno o konkretnim povijesnim zadanostima, a povijest je, kako znamo, prepuna nepredvidljivosti, pa tako ono što nije ostvareno u skladu sa strateškim planovima, biva na taktičkoj razini opetovano na novi način i/ili sa novim skupinama ljudi – sve dok se tom nadljudskom upornošću jednom ne uspije postići željeni taktički učinak koji daje strateške posljedice. Primjer te nadnaravne upornosti i dosljednosti je revolucija iz 1848. kojom se trebalo razbiti Austro-Ugarsku kao katoličku carevinu, ali koja (revolucija) nije u tome uspjela, pa se nakon upornog rada iznutra, taj cilj 1918. ipak ostvaruje okončanjem Prvog svjetskog rata.

Mi na kraju svjedočimo i bilježimo prvenstveno one uspjehe koje metafizička zavjera postiže na taktičkom planu i zato se može dobiti pogrešan dojam kako je đavlu povijest potpuno podložna i kako zavjerenici s lakoćom ostvaruju svoje planove. No, istina je da zbog pretežne povijesne neregistriranosti, zbog neopazivosti Božjih ljudi i njihovih djela radi njihove skromne prirode, taktički neuspjesi đavoljeg zahvata i pobjede Božjih ljudi u suočenju s iskušenjima koja su dio sveopće metafizičke zavjere, ostaju najvećim dijelom prešućeni. One iznimke koje se ipak nametnu te postanu dijelom zapamćene povijesti usprkos tendenciji da ih se previdi i prepusti zaboravu bivaju potom, upravo kroz rad sila taktičkog karaktera, namjerno gurana na mjesta od sporednog povijesnog značenja.

Konkretno, to bi značilo da su Churchill ili Roosevelt uzdignuti na tron kao velikani povijesti, te po tome postaju i naveliko slavljenim velikanima ljudskog roda, zaslužnicima i onovremenim spasiteljima. S druge strane, jedan ponizan čovjek kakav je bio otac Pio, kao njihov suvremenik u odnosu na njih postaje kratkom povijesnom crticom, skoro pa i potpuno nebitnom povijesnom osobom. Kada bi povjesničari uistinu razumjeli povijest onda bi spoznali da je otac Pio svojim životom zaslužio da ga se u povijesnom pamćenju stavlja na mjesto daleko iznad raznih Churchilla ili Roosevelta, jer je daleko više zadužio svijet i produžio mu spasonosno razdoblje, dok su razni "velikani povijesti" sve učinili kako bi od svijeta učinili pakao. Otac Pio i njemu slični "neznani junaci Božji", u povijesti stoji iznad nametnutih povijesnih velikana poput Churchilla, Roosevelta i njima slični "slavljeni junaci čovječji", točno onoliko koliko Nebo stoji iznad pakla. Ipak, u činjenici da je na djelu nepravda; da su zlotvori uzdignuti na vrh povijesti, a sveci potisnuti iz spoznanja prave povijesne vrijednosti na dno povijesti, treba gledati proces za vjerno ispunjenje Isusovih riječi: *"Tako će posljednji biti prvi, a prvi posljednji."* (Mt 20, 16).

Stoga, skriveni unutar-židovski protubožji element je davatelj luciferijanske ideje, a sav ostali svijet je tu na operativnom raspolaganju u provedbi iste. Ili, unutar židovstva (tj. podsredstvom židovstva) određuje se strategija, a taktička provedba je (uglavnom) prepuštena ne-židovskom elementu. Najviše što se može zaključiti iz raspoloživih povijesnih podataka koji ni po javnoj povijesti nisu sporni, je da kabalistička sekta unutar židovstva predstavlja osustavljenu ljudsku koncepciju svijeta, ili ideju bezbožnih ljudskih vrijednosti, a koja u svakom slučaju dovodi svijet u takvo stanje da na svojem kraju slavi Antikrista. Da li postoji nešto što stoji u pozadini kabalističkog kruga u židovstvu nije moguće

egzaktno dokazati jer postoje samo indicije (vrlo intenzivne, ali ipak samo indicije), ali svakako je moguće osnovano pretpostavljati, budući da je ovdje riječ o univerzalnom obrascu gdje je većina "upućenika" u biti teško zavedena i manipulirana od jedne manje konspirativne skupine koja sa svima skupa upravlja po svojim planovima. Ta konspirativna skupina koja je u pozadini kabalističkog vjerovanja i kabalističkih planova, kakvi god oni bili, predstavlja onaj tajni i trajni (postpotopni) metafizički i tjelesni kontinuitet koji se proteže od Hama i Nimroda, kada se događa prvo zavjereničko organiziranje na načelu tajnog društva koje ima sposobnost/umijeće konspirativnog rada za nadgeneracijske ciljeve (kako metafizičke – uzdignuće Lucifera, tako i konkretne društveno-političke – osvajanje apsolutne svjetske vlasti), pa do dana današnjeg kada se kroz cionizam ta pradavna tajnost konačno jednim dijelom i operativno obznanila.

To što se ovdje promovira pristup prema povijesti koja nije slučajnost nimalo ne znači poricanje njene potpune nepredvidivosti u smislu da je moguće tvrditi kako se sve odvija po unaprijed zacrtanim planovima. Osnovno je spoznanje da metafizička zavjera Sotone protiv Boga i čovjeka ima i svoje uzemljenje, tj. ona se svjetovno manifestira na način koji nije jednoznačan i uvijek očit, ali kroz prizmu duhovne optike moguće je relativno lako prepoznati uvijek prisutni pakleni obrazac ili đavolji rukopis unutar povijesnog tijeka. Kao što je golim okom teško razlučiti otiske prstiju te kroz taj jedinstveni ljudski trag odediti pripadnost traga sa njegovim nositeljem, a kada se posjeduje adekvatna oprema i znanje to razlučivanje znatno je olakšano. Tako se i ono što se na omalovažavajući način najčešće označava "teorijom zavjere", ipak da lako spoznati i dokazati jednom kada se pristupi na prikladan način. U tom pristupu, nakon spoznaje metafizičke zavjere, potrebno je samo u nju, u njenu unutarnju logiku – upravo poput poredbe različitih otisaka prstiju, stavljati sve ono što bi se moglo označiti kao prostorno-vremenski lokalne zavjere, taktičke zavjere, zavjere uskog opsega ili mikro-zavjere. Što je najbolje od svega, čak i ova prihvaćena javna povijest koja tvrdoglavo odbija prihvatiti povijesnu analitiku kroz metafizičku optiku, ne poriče postojanje ovih prostorno-vremenski lokalnih zavjera ili mikro-zavjera. Štoviše, potpuno akceptira takve povijesne momente, ali, i tu je jedan od pokazatelja kako je metafizička zavjera na djelu kod manipulacije poviješću, prešućuje se i gura u zaborav sve one potpuno nesporne događaje koji potpuno ruše trenutno ideološki prihvaćenu povijest i nauk o povijesti kao pukoj slučajnosti.

* * *

Već je naglašeno kako je povijest jedna velika neizvjesnost i zato ono što se može sa sigurnošću tvrditi je da budućnost ne možemo anticipirati nikakvim ljudskim metodama, i, uopće, privlačnost i dramatičnost povijesti upravo proizlazi iz trajne nepredvidljivosti kao njene glavne karakteristike. Da je povijest izvjesna i da znamo što točno dolazi, nestalo bi volje za življenjem, čovjek bi izgubio motivaciju za bilo kakvu djelatnost na ovome svijetu, a znamo da smo za djela stvoreni. I to za velika djela, sveta djela, Bogu ugodna djela, pa tako Isusove riječi o budućim događajima, kao i sve starozavjetne odredbe kojima se strogo zabranjuje svako proricanje budućnosti, imaju za čovjeka nadasve spasonosno značenje.

Velika je ljudska znatiželja po pitanju otkrivenja budućih zbivanja, pa tako vidimo kako i apostoli podliježu ovoj prirodnoj ljudskoj sklonosti kada traže Isusa da im precizira kraj povijesti: *"Reci nam kada će to biti i na koji se znak sve to ima svršiti?"* (Mk 13, 4). Odgovor je upravo onakav kakav čovjeku najviše koristi jer potvrđuje definitivnost kraja povijesti, ali osnovni je naglasak stavljen na bivanje u stanju pripravnosti, a pripravnost je samo drugačije opisano djelovanje unutar sadašnjosti: *"Bdijte dakle jer ne znate u koji dan Gospodin vaš dolazi. A ovo znajte: kad bi domaćin znao o kojoj straži kradljivac dolazi, bdio bi i ne bi dopustio potkopati kuće. Zato i vi budite pripravni jer u čas kad i ne mislite Sin Čovječji dolazi."* (Mt 24, 42-44).

Ipak, ono što najviše pokazuje kako je nedokučivost povijesti njeno trajno stanje, stoji u ovom upozorenju: *"A o onom danu i času nitko ne zna, pa ni anđeli na nebu, ni Sin, nego samo Otac."* (Mk 13, 32). Tu se vidi da je samo Bogu na nebu pridržano znanje o tajni povijesti, a posebno je indikativno spominjanje anđela na nebu, jer se time istodobno obznanjuje da ni pali anđeli, koji su zadržali svoju naravnost koju su imali prije pada, ne znaju tajnu povijesti. To je bitno zato jer se kroz trajno prisutno

provlačenje sugestije o "posjedovanju tajne" unutar ezoterijskih tajnih društava naivnim ljudima od samog đavla sugerira mogućnost da se izjednače s Bogom, a u biti ta tajna je jedna velika laž budući da najvažniju stvar o povijesti – njen kraj – ne zna nitko doli Bog-Otac.

Uostalom, da je tome tako znamo najbolje na primjeru Isusa i Njegovog razapinjanja, jer, da je Sotona znao kako je Isus došao da svojom žrtvom okupi grijehe svijeta sigurno ne bi svojim poticajima nadahnjivao onodobne Židove na odbacivanje Mesije, a najmanje od svih Judu Iškariotskog na način koji nam je precizno opisan: *"A Sotona uđe u Judu zvanog Iškariotski koji bijaše iz broja dvanaestorice."* (Lk 22, 3). Ovdje se vidjelo koliko je presudna ova apsolutna skrivenost povijesti jer se time osiguralo naše otkupljenje i spasenje po muci i smrti Gospodinovoj.

Ista stvar vrijedi i za kraj povijesti, jer to što je sve nepoznato svima osim Ocu, daje nam sigurnost u onakvo razrješenje povijesti kakvo je Bog objavio, ponajviše u Otkrivenju, ali i u ostalim biblijskim objavama o kraljevstvu nebeskom koje je namijenjeno čovjeku. Ne odajući detalje (ili taktiku), a obznanjujući konačni rezultat (ili svojevrsnu providencijalnu strategiju), Bog je ostavio slobodu neukinutom, a da je istovremeno rekao sve ono što nam treba i što nam koristi. Istodobno, Sotoni je, kao i u slučaju Isusovog prvog dolaska, potpuno nedokučivo kako će to točno propasti njegov privremeni i prividni trijumf kroz ustoličenje Antikrista. Onog istog Antikrista koji se u metafizičkom smislu stalno uzdiže ovako nepogodnim tijekom povijesti, te mu je svakim danom kroz konkretnu svjetovnu zadatost teren sve pripremljeniji, tako da će na koncu i ljudima i demonima izgledati kako je uistinu svemoćan i neuništiv poput Boga. Antikrist će u sebi na jedan savršeni (ili anti-savršeni, tj. savršenost u inverznoj nakani) način ujediniti sav onaj ljudski božanski potencijal, koji je po udahnuću Božjem u čovjeku prisutan, sa silama (ili silom, onom sveobuhvatnom) zla. Zbog toga će Antikrist davati uvjerljiv privid svoje božanstvenosti, ali, jednako kao i u slučaju prvog dolaska, sve će to na koncu dovesti do konačnog raspleta i kraja povijesti koji će vjernima biti spasonosan, a nevjernima prokletonosan. Kao i u prvom dolasku, Sotona zbog svojeg neznanja u biti radi na vlastitom uništenju, što je i logično, budući je Bog Ljubav koja uvijek daje samo život, pa sukladno tome i vječna smrt ne može doći nego od tamo gdje se nalazi vječna mržnja. To je ono što se zna, ali nikome nije pojmljivo kako se to ima konkretno i realizirati, kao što nije nikome bilo pojmljivo da će jedan drvodjelac iz Nazareta koji se miri sa svojim poslanjem biti onaj koji, time što Sotona Njega uspijeva kroz "svoje" ljude osuditi i ubiti, otkupljuje grijehe svijeta.

* * *

Sve što je prije relativno detaljno razlagano, a neki put i u detalje secirano, moglo bi se na koncu sažeti time da se istakne kako luciferovi posvećenici, koji su identificirani kao kabalisti-sotonisti, najprije preuzimaju kontrolu nad židovskim narodom i to im je ona osnovna taktička nakana u ostvarenju strateškog cilja. Kasnije, nakon Krista, od tih istih struktura zla kontrolirani Židovi bivaju odijeljeni od svoje kršćanske braće i to počevši od dizanja pobune 66. godine, pa nadalje i sve do današnjice. Razdvajanjem rastuće kršćanske zajednice, koja je bila čisto židovska, od židovstva kao identitetske oznake, uklanja se ona neposredna opasnost za djelotvornu kontrolu nad židovskim narodom. Od tada, pa tijekom praktički cijelog srednjovjekovlja, Židovi su oni koji su pronositelji i glavni djelatnici pseudojudejskih planova o izgradnji jedinstvenog svjetskog carstva i to prvenstveno na način da se njih (Židove), koristi skoro isključivo u antikršćanske svrhe.

To je ona konkretna operativna provedba "velikog plana" (tj. metafizičke zavjere), kojom se nakon pokoravanja Židova, pokoravaju najprije kršćanski narodi, a tek potom i sav preostali ne-kršćanski svijet. Tako se dolazi i do "iznenadnog" pojavljivanja masonstva na javnu scenu 1717. godine u Londonu, kao onom povijesnom momentu kada se težište operativne djelatnosti prebacilo sa Židova na kršćanske narode. I London i Engleska kao mjesto ove anticrkvene objave imaju svoju logiku, jer se najprije duhovno potčinjavaju oni narodi koji su se našli izvan Crkve koja je jedino legitimna, tj. Katoličke i Pravoslavne koje su Crkva jedna: podijeljena na Zemlji, ali jedinstvena na Nebu. Ovo pojavljivanje masonstva na javnoj sceni treba također shvatiti kao jedan duhovni proglas kojim se željelo regrutirati što više kršćana, ali, iznad same kvantitete, tražila se kvaliteta željenih pridošlica na način da se darovani talenti koje je Bog razdijelio po kršćanskim narodima upregnu u protubožje svrhe. Koristeći se

ponajprije otpadničkim kršćanskim narodima kao svojom pouzdanom bazom, masonstvo kao javni dio anticrkve radi u skladu sa svojim planovima, te na kraju preuzima pod svoj svjetovno-institucionalni nadzor i cijelu Europu.

Ipak, ne treba smetnuti s uma da je uvijek zadržano posebno mjesto za židovstvo, pa tako kao jedna izvanredna povlastica, unutar masonske organizacije koja je podijeljena na lože, postoji loža B'nai B'rith (Sinovi saveza). Ta je loža isključivo židovska u smislu da je jedino Židovima dozvoljen pristup, a ti isti Židovi mogu biti članovi svih ostalih loža. Ono što je ovdje toliko upadno je da se niti jednom drugom narodu ne dopušta osnivanje svojih isključivo nacionalno profiliranih loža i to je jedna od osnovnih masonskih postavki. Naprotiv, ako je masonstvo prema nečemu ideološki profilirano, to je da se poništi nacionalna zasebnost i "premoste ljudske podjele" unutarmasonskim bratstvom bez obzira na "vjeru, naciju ili ideologiju". Masonerija promiče i uči prezir prema nacionalnom kao i potrebu za uzdizanjem iznad "ograničenosti nacionalizma". Istovremeno, ovakva udaljenost od elementarne principjelnosti samo dodatno pokazuje duhovnu osnovu masonstva.

Opisanim procesom, na koncu dolazimo do stanja da, u ovom modernom vremenu koje živimo, sada doživljavamo još intenzivniju "regrutaciju" u sve što je bezbožno i/ili protubožje. Iskočile su iz svih kutaka tame raznorazne sekte, organizacije i ideje, a kojima je zajedničko to da su nepomirljivo antikristovske i anticrkvene. To je pokazatelj da sada živimo novo razdoblje u kojemu se, sada kada su kršćanski narodi mahom *de facto* dekristijanizirani, pređe u novu fazu operativnog procesa u kojemu se kreće na pokoravanje cijelog svijeta i *de jure* dekristijaniziranje kroz konačni (eshatološki) napad na Crkvu i papinstvo.

Prikladno ime (misao) pod kojim se ovo izvodi je "globalizacija", a pripadni naziv željenog poretka (organizacije) koji se hoće stvoriti je Novi svjetski poredak. Iza svega stoji, naravno, Sotona osobno koji priprema svoje zemaljsko kraljevstvo sa Antikristom na vrhu piramide svjetovne moći.

Tajnost u modernom svijetu

Pripadnici tajnih društava su u nižim stupnjevima inicijacije sami zavedeni, jer tajna društva nisu tajna samo prema svijetu, nego im se tajnost proteže i po inicijacijskim stupnjevima prema vlastitim pripadnicima, tako da ih napredovanje kroz labirinte zavjere protiv ljudi dovede do doslovnog demonskog opsjednuća.

Na nižoj se razini nalaze različite grupe koje se bave gnjusobama vezanima uz životinjske ili, ponekad, i ljudske žrtve. To su skupine koje izvršavaju neke od onih stvari o kojima se ponekad govori u medijima, ali, govori se zbog njihove (medijske) senzacionalističke prirode, a ne zbog želje da se razotkrije pozadina zla ili ukaže na Spasitelja. Tako ti pripadnici raznih sekti iza sebe ostavljaju raznovrsne dokaze koji govore o njihovoj djelatnosti, poput oskrvljenih crkava, grobova na kojima se prevrću križevi i ostaju tragovi raznih obreda sotonističke provinijencije. Najčešće su to od jednog starijeg "učitelja" zavedeni tinejdžeri koji se, iz poglavito obiteljskih trauma, počinju interesirati za sotonizam, nalaze to uzbudljivim i na koncu pronađu način kako da se spoje sa onima koji ih po nečemu privuku. Neki se sotonizmom bave i na način samoukog "iniciranja", koristeći obilno pristupačnu literaturu, a u posljnje vrijeme posebno se koristi internet kao izvor svih mogućih informacija.

Na nešto višoj razini po svojoj ozbiljnosti nalaze se organizirane skupine pod vodstvom u pripadne tajne iniciranih vješticâ, vještacâ, guruâ, magâ i sl. titula ili stupnjeva.

Uistinu ozbiljna visoka područja su ona štovanja Sotone koja se obavljaju u najvećoj tajnosti, a kojima vrhunski obrazovani stručnjaci (zato ni nisu za potcjenjivanje, a što je prilično česta greška) traže moć u karijeri i/ili vladinim krugovima. To je skupina koja izbjegava svako privlačenje pažnje i nastoji živjeti bez privlačenja pozornosti bilo koga izvan svog vlastitog kruga. Nadalje, ova skupina svojim utjecajem naveliko stimulira, ali istovremeno i prezire sirovost onih koji su na nižim oblicima sotonizma. Točno onako kako njih same prezire i Sotona, samo im daje lažna obećanja i kroz ostvarenje pozemljarskih žudnji utvrđuje ih u njihovoj obmanutosti. Najveća većina svijeta uopće nema naznake

o tome tko bi oni mogli biti, ali, moglo bi ih se najbolje odrediti kroz sintagmu "anglo-američko-cionistički establišment". Unutar ove šire skupine, kao poseban "vrh vrhova", izdvajaju se potomci obitelji koje su se od davnine predale štovanju Sotone.

Uopće, oni koji se bilo kojom metodologijom "uspnu" do najvišeg stupnja u obredima svjesnog predavanja Sotoni, nisu više ni opsjednuti propovjednici njegovih obmana, nego utjelovljeni zlodusi koji ruše Božji svijet planiranjem ratova, širenjem boleština, poticanjem gladi na jednom i proždrljivosti na drugom mjestu s kemijskim trovanjem i degeneriranjem hrane svima istovremeno, medijskim i magijskim navođenjem na homoseksualnost i lezbijstvo, zakonima i društvenim poretkom uperenima protiv djece, brakova i obitelji, i svim ostalim sredstvima i metodama koje se mogu zamisliti. Sve u cilju ostvarenja kraljevstva Sotoninog.

Klanjaju se i služe Sotoni svi koji, zbog požude i oholosti, pristaju na tajne sastanke u tajnim društvima po državama svijeta. Tako se Sotona utjelovljuje u skup okorijelih grešnika i stvara svoj Novi svjetski poredak, a koji se toliko osilio da je već javno i najavljen kao ono čemu se teži. Većina od onih koji su uhvaćeni u ovu đavolsku mrežu i koji uznemiruju društvo i okreću ga naopačke, ostavljajući ga u zbrci i neredu, upravo su njegovi vodeći geniji. Njihova im intelektualna oštrina služi kao temelj na kojem grade svoje uvjerenje u pravo na kreiranje planetarnog uređenja kao i samog planeta Zemlje. Đavo se s radošću povezuje s ljudima koji cijene sebe i vole priznanja. On potom oholu čovjeku, čije su "vrline" moć, bogatstvo, prestiž i čast, daje puninu zadovoljstva. Upravo iz takvih se potom regrutiraju političari, strukture vlasti i društvena inteligencija. Najkraće opisano: podobni intelektualci, intelektualci koji nisu opasni po đavolski poredak, intelektualci koji ne poznaju Isusa. Svi ovi otpadnici od Boga zadojeni su željom za vlašću, i to ne nad jednim čovjekom, jer to nije dovoljno, nego nad čitavim čovječanstvom – doslovce do poslijednjeg čovjeka. Postali su robovi grijeha i opsjednuti od Sotone, a time su i pobornici njegovih ideologija što svakojakim revolucijama osvajaju svijet. Svi oni kreću iz zavjereničke tajnosti dok se ne ispune snagom nasilja, pa da namjesto uvijek skrivenog đavla izvrše njegovu zlu volju među ljudima. Sotona bezočno laže kada kaže da je vlast i slava njemu dana, a tom se prijevarom služi kad želi zadobiti dušu koja pristaje na njegovu misao i nasilje.

Zato nikada ne treba previdjeti činjenicu da nevidljive sile u vidu određenog društvenog zla određuju naše ljudsko postojanje. Ne radi se ovdje o zlodusima kao osobnostima, nego o sustavima uvjerenja koji imaju svoju unutarnju energiju. To je konkretna posljedica sotonističke naravi tajnih društava te se kao jedna od osnovnih sklonosti judeo-masonerije može primjetiti usmjerenost prema institucionalnim strukturama. Misli se na razvoj jedne demonski inspirirane ideje, koja je u početku relativno skromnog dosega u svijetu, do enormnih proporcija očitovanih kroz globalne financije (financijska internacionala), međunarodne korporacije, vojne saveze i ostale umrežene strukture represije te samih državnih ustrojstava. Što se tiče ovih poslijednjih, tj. državnih ustrojstava, od svih, danas je jedino liberalna demokracija ono što je snažno djelatno, dok su nacizam i komunizam postali prošlošću. U biti, radi se o sekularizmu i tome da je suštinski izbor čovječanstva u opredjeljenju između sekularizma i teokracije, pa se kroz odabir određuje i društvena determiniranost.

Uopće, kada je opet o demokraciji riječ, kad u ljudskom društvu ovlada težnja za jednakošću, onda je u tom društvu ukinuta i svaka životonosna kreativnost, svako stvaralačko pregnuće. Patos jednakosti je patos zavisti, tj. zloduha zavisti, prema životu bližnjih, a doseže u Kajinovu zavist na Abela. To je također dokaz o nemogućnosti da se svoj život učvrsti, a ta nemogućnost dolazi od neimanja vjere i od ničega drugoga. Onaj koji vjeruje u Isusa, taj, bez obzira na svoj socijalni ili intelektualni status, stoji učvršćen snagom koju nam svjedoče silna mučeništva kroz sva vremena i na svim mjestima; malo znanih i bezbroj neznanih. Time se vidi da je demokratska strast za jednakošću jedna strast za nebićem, jer je nekristološka po svjoj naravi. Uopće, kreativnost koja slavi život, ljepotu i istinu u ovome svijetu, moguća je samo ako se središte čovjekovog života prenese u drugi svijet. U onostranu stvarnost koja nam je biološki-osjetilno nedostupna, ali duhovno-emotivno uvijek bliska i uvijek otvorena. Tako ovo moderno društvo, moderno sekularno/liberalno-demokratsko društvo, održava strast koja je iz stvaralačkog učvršćivanja života u sebi, usredotočenost života prenijela u zavidničko odricanje tuđih života, čime odražava đavolsku zavist prema čovjeku radi koje je anđeoska pobuna i počela. Ovo je ujedno i potvrda da društvo koncipirano na demokratskom kultu jednakosti, od kulta demokracije

najprije postaje kulturom demokracije, potom kulturom smrti, koja se na koncu razvila u civilizaciju smrti, te tako postala promicateljem smrti, naprije svima drugima, ali na kraju i samome sebi.

Jednako tako, društveno prisutnu i potpuno afirmiranu diktaturu relativizma treba sagledati u kontekstu postojanja judeo-masonerije, jer je tek onda jasno da je to u biti diktatura/tiranija protubožje ideje koja je čvrsto oslonjena na konfrontaciju ideja i proklamiranu toleranciju prema svemu – i dobru i zlu; kreposti i grijehu – kao čisto masonski društveni proizvod. Relativizam je došao direktno iz masonskih radionica unutar kojih je najprije i uzdignut na svojevrsnu masonsku dogmu, a tek je potom, kroz ustrajno širenje svjetovne moći, ucijepljen unutar društva s ciljem da se svaka vrijednost poništi utapanjem u more istovjetnosti, a demokracija je samo jedan od prepredenijih načina poticanja relativističkih sklonisti u ljudima.

Općenito je riječ o tome da smo svi mi pod manje ili više nesvjesnim utjecajem da naginjemo prema donošenju zlih odluka zbog zla koje je uzidano u same institucije u kojima živimo, a zapadnjaci žive isključivo u sekularizmu, pa time ne čudi da Zapad toliko naginje prema zlu, nemoralu i smrti. Tako se vrlo lako događa situacija u kojoj ljudi, uvjereni da rade dobro, u stvarnosti rade zlo. Ove zle strukture i zavodljive obmane ljudskog društva, sve skupa i u svim međusobnim kombinacijama, uistinu su golemih proporcija i same su po sebi jedno zlo sa "vlastitom pameću i snagom". Naravno da je sve ove iskvarene ljudske institucije stvorila naša vlastita pala ljudska narav i one se nisu stvorile same od sebe, ali, u njihovom oblikovanju aktivno s čovjekom je učestvovao i cijeli podzemni svijet zloduha sa svojim *Vrhovništvom* i svojom *Vlašću*, tim upravljačima ovoga mračnoga svijeta.

Jednostavno je neoboriva istina da postoje demonske, osobne sile (vlasti) koje vladaju cijelim regijama, narodima, društvima, državama, političkim sustavima i institucijama sa svim pratećim strukturama. Kao što je istina da postoje zla na koja su ljudi slijepi, a koja također utječu na iste te regije, narode i društva, u kojima se naša ljudska pohlepa i sebičnost zlorabi, pa se sve skupa planski institucionalizira i one sinergijskim učinkom postaju ljudima nedodirljivima i izvan sposobnosti nekog pojedinca da to bez Božje pomoći promjeni. Upravo suprotno, sustav je osmišljen tako da za svoj razvitak koristi sve one nakane koje su čisto ljudske i ne uviđaju nužnost za pomoć s Neba. Ne uviđaju da se radi o duhovnom boju, pa tako i posljedično prouzrokovana svakodnevnica predstavlja samo odraz te duhovne stvarnosti.

* * *

Na kraju, potrebno je dodatno pojasniti zašto je potrebna ova kovanica "judeo-masonstvo"? Zašto nije dovoljno samo "masonstvo" ili neka druga imenica? Odgovor je taj da masonstvo, ili bilo koji drugi oblik zavjereništva, sam za sebe, bez upregnuća židovstva u sebe i potčinjenja Židova svojim interesima apsolutne protubožje pobune, nema nikakve značajnije djelatne snage za utjecaj na povijest. Sve se izvodi iz prije višestruko istaknute spoznaje da je svojim odabranjem židovski narod onaj koji je aktivni oblikovatelj povijesti, pa se svako htijenje za (pre)oblikovanjem povijesti mora preko tog naroda i izvršiti.

Judeo-masonerija se u kontekstu ovog modernog vremena treba shvatiti kao jedan konglomerat različitih interesa koji su u jednom određenom savezništvu u kojemu svatko smatra kako će moći za svoju korist iskoristiti onoga drugoga. Ovaj je izraz primjeren za različita razdoblja. Tako se u vremenu Elizabete I. judeo-masonstvo manifestira kao sprega interesa od Španjolske u Nizozemsku prognanih bogatih židovskih bankarâ i trgovacâ, s interesima engleskih protestantskih vlasti koje su u sukobu s katoličkim pretendentima na prijestolje. Engleska je također u potrebi za kapitalom kojim bi se gospodarski i vojno osnažila, a vlasnici kapitala su u potrebi za sigurnom bazom od mogućeg dohvata crkvene inkvizicije naspram koje su gajili patološki strah, kao i mržnju – što je i razumljivo ako znamo njihovu duhovnu pozadinu.

U današnjem vremenu, ono što se identificira kao judeo-masonstvo ima svoj kontinuitet u prije opisanom elizabetanskom razdoblju, ali prisutni su i potpuno novi momenti sa svojim jednako novim partikularnim interesima. Tako se ovdje poklapaju interesi hegemonističkih planova SAD-a, Velike Brita-

nije i elite koja njima upravlja, s interesima cionističkog pokreta i Izraela kao još uvijek nedovršenog cionističkog projekta. Ovdje se još mora uračunati i cijeli niz ostalih interesa koji ovo najelementarnije savezništvo SAD – Velika Britanija – Izrael dodatno učvršćuju i daje im "pogonsko gorivo". Novi je moment ovdje prisutan u odnosu na prije u tome što je u jednom povlaštenom, uskom i zatvorenom elitističkom krugu ostvarena svjetovna spojnica svih interesa: materijalnih i metafizičkih. Tu se prvenstveno misli na međunarodni kapital i globalne korporacije čiji su privatni interesi čvrsto povezani sa uspjehom u ostvarenju interesa anglo-američko-cionističkog saveza koji se realizira kroz provođenje interesa anglo-američko-cionističkog establišmenta kao jedne relativno usklađene i homogene grupacije bešćutnih pojedinaca sa sada već poprilično dugačkom tradicijom.

Da bi se sve skupa što bolje usaglasilo i koordiniralo na operativnoj razini koja sada obuhvaća cijeli svijet (što nije mala stvar i traži velike napore i pravo umijeće u obmani), dolazi do formiranja različitih javnih ili polu-javnih organizacija sa istaknutom javno proklamiranom svrhom. Svakako da je prava svrha cijelog ovog kompleksa namjenjenog ovladavanju svijetom tajna i pripada onom neproklamiranom htijenju za pokoravanje ljudi u totalu. S takvom tajnom nakanom, a koja je i stvarni smisao njihove uspostave, ide se u konačno ostvarenje apsolutne svjetske vlasti i moći kojom se cijeli svijet svodi na jednu državu, tj. jedno kraljevstvo – ono Antikristovo.

Riječ je o institucijama poput MMF-a, Svjetske banke, WTO-a i njima sličnih koje su relativno velike i prvenstveno služe kao jedan veliki alat u službi interesa onih koji su ih i "izmislili". Opet, ti koji su ih "izmislili" mogu se identificirati unutar relativno manjih organizacija, i jedako tako manje poznatih, poput: Trilateralne komisije, Rimskog kluba, Instituta Tavistock za ljudske odnose, Vijeća za inozemne odnose (Council on Forein Relations: CFR), Kraljevskog instituta za međunarodne odnose (The Royal Institute for International Affairs: RIIA) i nebrojene količine specijaliziranih zakladâ, interesnih skupinâ, udruženjâ, banakâ, investicijskih fondovâ i, neizbježno, tajnih službî – kako privatnih, tako i onih državnih.

Dakle, da se kod objašnjavanja neke tematike do kraja skrati priča i ostane na suštini, te umjesto da se ljude uvijek opetovano zbunjuje stalnim nabrajanjem i objašnjavanjem različitih aktera i njihovih parcijalnih uloga, **sve se prije navedeno i opisano jednostavno identificira kao judeo-masonerija**.

Time se istovremeno pokrivaju i dvije strane koje su ovdje prisutne i koje nije uvijek tako jednostavno prepoznati i odijeliti: ona strana koja je više uronjena u metafizičku stranu zavjere s onom drugom, koja je više posvećena i usmjerena na operativnu provedbu kroz borbu za vlastite taktičke interese. Nekada je ovo stvarno i objedinjeno u nekim osobama ili organizacijama, ali to nije nikada moguće precizno znati i egzaktno dokazati. Što je i shvatljivo zbog same naravi tajnosti i konspirativnosti, naravi koja se očituje od samoga vrha, odnosno, od samoga dna, budući je vrh smješten u paklu. Judeomasonstvo kao pojam time pokriva sve navedeno (ali i ono što nije navedeno, ali po svojem karakteru tu spada) i prema kontekstu u kojem se koristi potrebno je isto primjereno shvaćati. Nekada se može misliti na neskrivene sotoniste koji otvoreno komuniciraju i potčinjavaju se zlodusima i predstavljaju svojevrsno vrhovno anti-svećenstvo, a nekada se može misliti na različite političke ili gospodarske operativce koji rade za interese banaka, tajnih službi ili čak za svoje vlastite kriminalne interese te su se samo (tj. "samo") upregnuti u funkciju koristi i interesa zla.

* * *

Također, treba razjasniti u čemu je osnovni problem slobodnih zidara kao ljudi i slobodnog zidarstva kao organizacije? Da li je problem u njihovim javno proklamiranim ciljevima koji su uistinu plemeniti i ne bi im se imalo što osporiti? Jer, kada bi se htjelo sažeto ispričati kako masonerija sebe doživljava i prezentira, onda bi bilo nepošteno izostaviti taj dio. Riječ je o tome kako masonstvo javno teži poštovanju normi koje same po sebi nemaju čak ničeg mističnog u sebu, kao što nema neke mistike vjerovanje u volju da se ostvare određeni ideali, da se ustanovi red najuzvišenijih ljudskih vrijednost. Masonstvo također priznaje da svijet danas, kao i nekada, daje sliku nasilja, nepravde, mržnje te da se kroz idealizirani masonski red suvremeni čovjek, kao i svaki čovjek iz bilo kojeg vremena, mora suprostaviti nasilju i ratovima, nepravdi i mržnji. Masonski projekt, po njima samima, uvijek ujedinjuje

ono što je razbacano, okuplja ljude dobre volje iznad svih stranačkih cijepanja, fanatičnog poštovanja slobode i prava, u zadatku i poslušnosti moralnom zakonu; na kraju, teži istini i poštuje tradiciju koja mu pripada, a koja predstavlja prenošenje kulture obrazovanja ljudskog roda. Slobodni zidar je pozvan ostvariti i oploditi u svijetu principe i vrijednosti svojeg (masonskog) reda, koji se zasniva na slobodi i pravdi. Masonstvo i prema unutra i prema van javno propovijeda kako su svi ljudi u agoniji, i to u svakom trenutku svojeg života, te da upravo zato ne treba to vrijeme prospavati, nego treba biti budan i nadati se, treba željeti, djelovati i graditi. Slobodno zidarstvo javno poziva ljude, i to sve ljude, na istraživanje, na traganje za saznanjem i ljubavlju, na osvajanje mudrosti.

Sve je ovo što masonerija javno deklarira nešto što svaki razuman čovjek ne može osporiti kao nadasve vrijedno ili plemenito. No, gdje onda "puca po šavovima" ova vrijednost i plemenitost koja se toliko uzdiže i kojoj se ovo (tajno) društvo (navodno – ako im se vjeruje na riječ i ne obazire na plodove) toliko posvećuje cijelim svojim ustrojem? Čak toliko da je to ono što se proklamira kao onaj najuzvišeniji smisao masonerije, smisao po kojem se aktivnom djelatnošću ide prema konačnom ostvarenju "stalno poboljšanog čovjeka u stalno poboljšanom svijetu".

Naravno da je sve ovo jedna velika prijevara, ali kako to što jednostavnije razobličiti? Kako to smisleno dokazati? Najprije kroz poredbu s velikim obećanjem zmije čovjeku u Raju, kada se jednako tako proklamira nešto jako uzvišeno i dobro, nešto što se ne može negirati kao vrijedno, samo kada bi bilo i istinito. Drugi dokaz nalazi se u tome što je sve ovo što masonstvo javno proklamira kao svoje ideale i kao svoj smisao sadržano unutar kršćanske ideje, tj. unutar Crkve kao naučavataljice kršćanstva i kao mističnog tijela Kristovog. Stoga se sama ideja da se pored Crkve ide na ustrojavanje nečega što kao svoju vrlinu ističe navodno veću sveobuhvatnost od Crkve, jer Crkva je za masonstvo "pretijesna", predstavlja "traženje kruha preko pogače". Odnosno, to predstavlja veliku oholost (nadnaravnu oholost!), jer se pretendira na bivanje većim od Crkve, iako je Crkva po svojoj svetosti nenadmašiva od najsavršenijeg ljudskog djela. To znamo jer: *"Sve mu (Kristu) podloži pod noge, a njega postavi - nad svime - Glavom Crkvi, koja je Tijelo njegovo, punina Onoga koji sve u svima ispunja."* (Ef, 1, 22-23). Odnosno, ako se nešto radi po svome, iznad Crkve i odvojeno od Crkve, to je jednako kao da se radi iznad Krista i odvojeno od Krista, a dano nam je jasno znati nedvojbeno Kristovo prvenstvo: *"On je slika Boga nevidljivoga, Prvorođenac svakog stvorenja. Ta u njemu je sve stvoreno na nebesima i na zemlji, vidljivo i nevidljivo, bilo Prijestolja, bilo Gospodstva, bilo Vrhovništva, bilo Vlasti - sve je po njemu i za njega stvoreno: on je prije svega i sve stoji u njemu. On je Glava Tijela, Crkve; on je Početak, Prvorođenac od mrtvih, da u svemu bude Prvak. Jer svidjelo se Bogu u njemu nastaniti svu Puninu i po njemu - uspostavivši mir krvlju križa njegova - izmiriti sa sobom sve, bilo na zemlji, bilo na nebesima."* (Kol 1, 15-20).

Tko onda može htjeti, makar i s najboljom namjerom, nešto raditi što otvoreno pretendira da bude iznad prvenstva koje ima Krist? Tko može reći da teži ljubavi, istini, miru, pravdi, ljepoti, mudrosti, a da istovremeno od sebe odmiče onoga tko sve navedeno u sebi savršeno sadržava i savršeno svim ljudima daje? Mogu samo oni koji su ispunjeni duhom nadnaravne oholosti, jer umjesto da sve ono što govore da žele postići idu ostvarivati unutar Crkve, a po tome i unutar živoga Krista, oni tvrdoglavo i umišljeno ostaju izvan pruženog im mjesta.

Sada se postavlja pitanje što je razlog ovome upornom odbijanju da se prihvati Crkva kao ono mjesto unutar kojeg se ide prema savršenstvu i Savršenstvu istovremeno i neupitno? Razlog je nadvremenski, razlog je vječan koliko je vječan i Luciferov pad u bezdan. Naime, kako se Lucifer svojom pobunom trajno opredijelio za neslužeнje Bogu, tako se ne žele pokloniti i služiti Bogu svi oni ljudi koji svjesno ili nesvjesno prilaze raznim njegovim (anti)crkvama i masoneriji kao vrhovnoj (anti)crkvi, toj majci svih (anti)crkvi. Neće masoni jednostavno iz svojih loža prijeći u Crkvu i time svoju "plemenitost" staviti na pravo mjesto i pravu nakanu, nego ostaju u svojoj zabludi u koju su upali svojom umišljenošću i svojom ohološću koju im potpiruju zlodusi iz podzemlja. Jer, kada bi se prihvatilo Crkvu, tada bi se prihvatilo i Krista, a to ne odgovara nepomirljivom stanju Sotoninom, pa tako nema ovoga naizgled tako banalnog prijelaza iz jedne formu u drugu formu. Jer, ne radi se tu o razlici u formi, nego o razlici u onome što tu formu izgrađuje: Krist (Crkva) i Sotona (anticrkva/judeo-masonerija). Također se ovdje radi o prihvatu hijerarhijskog poretka koji je u oba slučaja u biti istovjetan, samo što je na jednoj

strani na kraju Krist, a na drugoj strani predsjedava Sotona. Zato što je tome tako, oni koji su prigrlili služenje masoneriji, makar i pod vlastitom obmanom o dobrim namjerama, ne žele prihvatiti prelazak u Crkvu, jer time se istovremeno prihvaća i dijametralno oprečna hijerarhija. Masonerija, s druge strane, povlađuje čovjeku u njegovim grijesima te ga navodi na ostanak u tome stanju, dok se Crkva grijesima protivi, pa već po tome od sebe odbija sve one koji su masonstvom upali u stanje ogrezlosti u grijehu. Zašto bi se mijenjalo tabor, kada me ovdje hvale, uzdižu i prihvaćaju, dok bi me preobraćenje prisililo na promjenu – tako rezonira prosječni zavedenik, pa po sili konformizma i laskanja ostaje u svojoj zabludi. Na kraju, najviše na vlastitu štetu.

* * *

Bog nam je preko proroka Ezekiela poručio: *"Dat ću vam novo srce, nov duh udahnut ću u vas! Izvadit ću iz tijela vašega srce kameno i dat ću vam srce od mesa."* (Ez 36, 26). Masonerija je ona koja radi suprotno ovoj Božjoj nakani i ona čovjeka vidi kao neobrađen kamen kojeg će upravo ona oblikovati u pravilnu kamenu kocku i takvu ugraditi u svoj "hram čovječanstva". To nije ništa drugo nego obrađivanje ljudskih srdaca u kamenu kocku – stvaranja unutar čovjeka srca kamena. Srce koje je od Boga i čovjeka udaljeno onoliko koliko je hladni kamen različit od živoga mesa. No, i ovdje nam Gospodin daje nadu da se treba samo Njemu predati, pa će On naša srca, koja su sva više ili manje okamenjena, pretvoriti u srca od mesa, a ta se srca ljudima daju na osnovi Presvetog Srca Isusova.

U tome smislu treba shvatiti i ostala višekratna obećanja i upozorenja koja paralelno idu kroz cijelu Bibliju, ali, posebno se ponavljaju u Novome zavjetu. Jedno od njih je i u Prvoj Petrovoj poslanici:
"Pristupite k njemu, Kamenu živomu što ga, istina, ljudi odbaciše, ali je u očima Božjim izabran, dragocjen, pa se kao živo kamenje ugrađujte u duhovni Dom za sveto svećenstvo da prinosite žrtve duhovne, ugodne Bogu po Isusu Kristu. Stoga stoji u Pismu: Evo postavljam na Sionu kamen odabrani, dragocjeni kamen ugaoni: Tko u nj vjeruje, ne, neće se postidjeti. Vama dakle koji vjerujete - čast! A onima koji ne vjeruju - kamen koji odbaciše graditelji postade kamen zaglavni i kamen spoticanja, stijena posrtanja; oni se o nj spotiču, neposlušni Riječi, za što su i određeni." (1Pt 2, 4-8).

Svi koji su na bilo koji način upućeni u ideju masonstva, a pogotovo oni koji su regularno inicirani u masoneriju, koji su članovi te zavodničke sekte, ne mogu ne uvidjeti da ovdje nema sumnje o tome gdje je mjesto na kojem se treba sebe izgrađivati i ugrađivati u istinsko savršenstvo građevine Novoga Jeruzalema: samo i jedino na *kamenu ugaonom* – na Isusu Kristu Spasitelju.

Ipak, a po tome se vidi i bezgranična ljubav koju Gospodin ima prema svim ljudima, za sve pripadnike anticrkvi stoji upražnjeno mjesto dokle su god živi i dok se Krist ne vrati natrag na zemlju. Ali to upražnjeno mjesto, ukoliko ostane prazno, na kraju postaje ono što osuđuje kada se na kraju povijesti odigra poslijednji sud. Zato, neka se svi zavedeni, a koji možda nisu bili upoznati sa istinama o Crkvi, Isusu Kristu i Božanskom milosrđu, preobrate i natrag svojem Nebeskom Ocu u vječnosti vrate. Oni koji su kršćani neka mole i djeluju upravo u ovome smislu, jer nema veće radosti od povratka zalutale ovce, jednako kao i od povratka razmetnoga sina.

Zaključimo ovo poglavlje, koje se inače dotiče tako složene teme da bi se moglo u nedogled pisati o svim "podvizima" tajne i tajnih društava u povijesti, na način da se svaki oblik tajnog društva identificira kao krivoboštvo.

Ako je to tako, a jest – tako je, onda je prikladno dati Božju opomenu onima koji se ovom i svakom drugom krivoboštvu utječu, kao i onima koji mu se u strahu klanjaju. Neka znaju da im veći strah treba doći od posljedica bezbožništva/krivoboštva, nego od vremenitih posljedica percipiranih iz lažne moći krivobožaca i njihovih slugu.

Posljedice krivoboštva

I ne bijaše im dosta što su zastranili u spoznaji Boga, nego su, živeći u velikoj borbi zbog neznanja, tako veliko zlo još mirom nazivali.

Jer, ili djecu žrtvuju ili vrše tajne obrede ili priređuju bijesne gozbe s čudnim običajima.
Ne čuvaju više čistoće ni tijela ni ženidbe, jedan drugoga ili iz zasjede ubijaju ili jedan drugomu preljubom jade zadaju.
Svuda zbrka: krv, ubojstvo, krađa, prijevara, pokvarenost, nevjernost, buna, kriva prisega, uznemirivanje čestitih, zaboravljanje dobročinstva, oskrvnjenje duša, zločini protiv naravi, nered u braku, preljub, nećudorednost.
Jer je krivoboštvo početak, uzrok i kraj svakog zla.

Ili bjesne na svojim zabavama, ili izriču lažna proroštva, ili žive nepravedno, ili bez oklijevanja krivo prisežu.
Jer se uzdaju u mrtve idole, ne boje se da će okajavati lažne prisege.
Ali će ih za oboje stići kazna: što su služeći idolima iskrivili pojam o Bogu i što se krivo i podlo zaklinjahu prezirući sve što je sveto.
Jer se prijestupima bezbožničkim uvijek osvećuje - ne moć prizivanih idola, nego pravda koja stiže grešnike.
(Knjiga mudrosti 14, 22-31).

6. Uspostava hrvatske države, dr. Franjo Tuđman, tuđmanizam i detuđmanizacija

Jer ideja jednoga naroda nije ono što on misli o sebi u vremenu, nego što Bog o njemu misli u vječnosti.
(V. S. Solovjov: "Ruska ideja")

Bolji je mladić siromašan a mudar
nego kralj star a lud, koji više ne zna za savjet.
(Propovijednik 4, 13)

Bolje je poslušati ukor mudra
čovjeka negoli slušati hvalospjev luđaka.
(Propovijednik 7, 5)

Na zemlji nema pravednika koji, čineći dobro, ne bi nikad sagriješio.
(Propovijednik 7, 20)

Uvedi tuđinca u kuću, i on će donijeti nevolju i otuđiti te od tvojih.
(Knjiga Sirahova 11, 34)

Nemoj da osiromašiš gosteći se pozajmljenim novcem kad ništa nemaš u tobolcu svojem.
(Knjiga Sirahova 18, 33)

Svaki savjetnik dijeli savjete, ali mnogi svjetuju sebi u prilog.
(Knjiga Sirahova 37, 7)

Smisao uskrsnuća države Hrvatske

Ovdje nema dovoljno prostora za detaljistički ulazak u problematiku hrvatske državnosti koja bi se inače morala studirati i razjašnjavati od najkasnije VII stoljeća pa sve do današnjice te iz razloga praktičnosti ide se odmah na razmatranje vrhunaravnog smisla postojanja hrvatske države.

Ono što je kod uspostave hrvatske države suštinski određujuće odnosi se na pitanje zašto se sada, nakon višestoljetnog gubitka državnosti i podčinjenosti stranim vlastima u raznim oblicima, ipak događa uskrsnuće hrvatske države? Koji je međuodnos moguće pronaći između Hrvatske kao novostvorene države i povijesti shvaćene kroz kršćansku eshatologiju? Pogotovo kada se sve gleda iz perspektive postojanja takvog povijesnog iskustva gdje se Hrvatima događa neprestano izmicanje obnove hrvatske državne samostalnosti i u puno povoljnijim okolnostima u odnosu na okolnosti prisutne kroz Tuđmanovu državničku epohu. Naravno, riječ je o onim racionalističkim okolnostima koje je uopće i moguće uzeti u jedno usporedno razmatranje različitih povijesnih epoha, ali upravo ostajanje na racionalnom tlu poslije predstavlja najveći dokaz skrivenih metafizičkih stvarnosti koje poništavaju isključivi materijalistički pristup povijesti.

Samo ako se uzmu zbivanja u 19. i 20. stoljeću vidi se kako je po nekim opće objektivnim realpolitičkim okolnostima tu bilo više propuštenih povoljnih povijesnih momenata za ostvarenje hrvatske samostalnosti u bilo kojem obliku. Tako je godina 1848./49. bila jedna pogodna prilika da se Hrvatskoj omogući povoljno pozicioniranje unutar Monarhije, a koje bi se naknadno razvilo u istom onome pravcu po kojem se jedna Mađarska u postratnom raspadu 1918. prirodno i neupitno osamostalila. Isto je tako i upravo ova 1918. godina i u stanju kakvo je onda bilo, sa svim propustima iz 1848./49., predstavljala jednu priliku u kojoj se ipak moglo ostvariti hrvatsku samostalnost bez ikakve apsolutne nužnosti za integracijom sa Srbijom i dinastijom Karađorđevića. Gledano sa povijesne distance daleko je veća prilika za kakvu-takvu samostalnost bila te 1918. godine nego što je to bila 1990./91., jer je Austro-Ugarska bila ruševina kao jedna gotova stvar te je samo (ili "samo" – ali ne mijenja na stvari) trebalo poduzeti korake da se što više teritorija sačuva od pretenzija sa istoka (Srbija) i zapada

(Italija). Može se potpuno legitimno tvrditi da bi ti grabežljivi "ratni pobjednici" vjerovatno oteli velike komade hrvatskog povijesog i etničkog teritorija, ali to nikako ne daje dokaz da nezavisne Hrvatske kao takve ne bi moglo biti, a kada se jednom uspostavi država onda se dalje radi na povratu otetoga. Uspostavom države koja ima svoju jasnu nacionalnu strategiju može se najprije pripremiti, a zatim iskoristiti povoljnu priliku za djelovanje. Točno kao i '95. kada je Olujom okupiran teritorij vraćen pod državni suverenitet. Ovu hipotezu o propušenoj 1918. dodatno potvrđuje nastavak Prvoga svjetskog rata nakon samo 21 godine primirja, pa se, ako ništa drugoga, u tom ratnom vihoru moglo pametnim državništvom postići svoje nacionalne ciljeve bez obzira na šira ratna zbivanja.

Naravno, ono što ovdje predstavlja najveći protuargument ovoj hipotezi ponajprije je navedena potreba za "pametnim državništvom". To "pametno državništvo" je ono što je kronično nedostajalo Hrvatima već od Zvonimira. Ili, najmanje od Zvonimira, jer da je uistinu dobrog državništva u Hrvata bilo i prije Zvonimira ne bi se moglo "staviti sva jaja u jednu košaru" i na koncu sa jednim porazom za dugi vremenski period izgubiti državni suverenitet. U biti, možda je upravo to nepostojanje ikakvog pametnog državništva ono što se naziva "Zvonimirovom kletvom" i njeno je ispunjenje u pomračenju isključivo državničkog uma kod hrvatskog nacionalnog korupusa. Kako je inače moguće objasniti da svugdje drugdje Hrvati imaju svoju nacionalnu pamet ili nacionalnu inteligenciju, ali jedino kod problematike državništva dolazi do nepostojanja djelotvorne državničke ideje i prakse. Hrvatska nacija posjeduje svoju intelektualno-kulturno-znanstvenu elitu koja je po svojoj vrjednosti na posve ravnopravnoj ravni kao i u ostatku kršćanske Europe, ali kontinuirano kroz stoljeća nema ni trunke svoje državničke elite koja bi se makar na tren uzdigla na jednaku ravan sa svojim europskim "kolegama". Čak je i vojno-ratnička elita prisutna u Hrvata, i to po svojoj vrijednosti iznad nekog pretpostavljenog europskog prosijeka, ali ni iz tog staleža iz kojega bi najviše bilo za očekivati volju za državništvom nema traženih postignuća.

Urota Zrinski-Frankopan u tom smislu predstavlja vrhunac hrvatske državničke djelatnosti, ali biva doslovce obezglavljena, a kao jedina konkretna ostavština ostaje romantičarska utjeha izreke: "Navik on živi ki zgine pošteno." Ipak, nije isključeno da je učinak samo te izreke vredniji od pragmatičnog državništva te da se pravo ispunjenje tek ima desiti, a tragičnost Zrinski-Franopana kroz njihovu žrtvu daje moralnu snagu budućem hrvatskom državničkom ispunjenju. Ovdje se sada razmatra pitanje državništva i ako se samo ono gleda onda je ono u slučaju Zrinski-Frankopana ipak zakazalo i to obrnuto proporcionalno od literarno-lirskog elementa koje se ispunilo već samo pismom muža svojoj supruzi napisanim neposredno pred pogubljenje. Ako bi se htjelo biti bezdušni procjenitelj djelotvornosti moglo bi se reći da je po onome što su urotnici postigli za Hrvatsku bilo bolje da se u urotu nije išlo te da su se urotnici bavili književnošću ili nekom sličnom djelatnošću te svoje političke nakane ostvarivali drugim sredstvima, ali sve ovo ulazi u hipotetične kalkulacije o tome "što bi bilo kad bi bilo" i nema veće koristi od toga. Naravno, upravo stoga se ne smije tako usko promatrati na povijest jer to je načelni pogled upravo ove moderne "znanstvene povijesti" kojom se ne treba dati zavesti već vidjeti u svemu onaj viši ili onaj dubinski – metafizički – smisao te tako i neuspjeh Zrinski-Frankopana shvatiti kao nužnost za današnjost kao i za dolazeću budućnost. Ali, također treba sve skupa shvatiti i kao ono što nam služi kao praktični naučitelj kojim možemo promišljati svoje postupke po pitanjima hrvatskog državništva.

Spomenuto nepostojanje državničke misli i djela u razdoblju revolucije iz 1848./49. kao i postratnog raspada Austo-Ugarske 1918. ima svoju povezanost i s neuspjehom urote Zrinski-Frankopan jer je njihovom egzekucijom uništeno ono najvrednije u hrvatskom plemstvu, ali jednako tako pokazuje konstantan nedostatak državničke svijesti kod novoformirane hrvatske misleće elite unutar građanskog staleža. Nevjerovatno je da se nije moglo unutar hrvatskog korpusa naći ljudi koji bi poput talijanskih karbonara ili srpskih zavjerenika međusobnim povezivanjem, planiranjem i djelovanjem radili na ikakvom funkcionalnom hrvatskom nacionalnom programu, nekoj nacionalnoj strategiji koja bi bila u najmanju ruku ravnopravna sa sličnim pokretima u svijetu. Tu se istovremeno dotičemo onoga što može naslutiti odgovor zašto je tome tako, jer se u navedenim primjerima, kao i svugdje drugdje kod formiranja nacionalnih ideja i nacionalnih država, uvijek radilo o tajnim društvima nacionalnog predznaka uključenih u rad na nacionalnim interesima, tj. onome što ta tajna društva nametnu kao prioritetni nacionalni interes. Ali, istovremeno, na taj način se svo nacionalno postavlja

u opoziciju sa vjerom i Crkvom neminovnom povezanošću istih nacionalno usmjerenih tajnih društava ili revolucionarnih organizacija s protucrkveno/antikristovskim društvima i organizacijama iz kojih su izniknuli ili čiji su sastavni dio pa po tome svi skupa bivaju podčinjeni istoj (anti)duhovnosti koja iza njih stoji. Kroz cijelu Europu je val uspostave nacionalnih država bio usko povezan ponajprije s judeo-masonskom organizacijom i provodio se više ili manje nadahnut idejama iz podzemnih radionica te i takve provinijencije. Nacionalni identitet većeg dijela Europe time biva doslovce kidnapiran od strane onih sila koje stoje iza judeo-masonstva pa tako i slijed događaja, te povijesni razvoj Europe prema ovome u što se ona danas izrodila ne treba uopće čuditi. U tom smislu, ako se ovako uviđaju povijesna zbivanja, mi Hrvati možemo biti sretni da se nismo našli u tome klubu postprosvjetiteljskih nacija i država, jer postoji nada da se tu očituje određena providencijalnost kojom smo kao država i kao nacija sačuvani od upadanja u nacionalno-državno potčinjenje nečistim silama na duhovnoj razini povijesne uvjetovanosti. Tako i državništvo u Hrvata biva ostavljeno nerazvijenim i nedjelotvornim, ali istovremeno se time ne razvija i sve ono loše što se događa sa državništvom upravljanim iz sustava tajnih društava. Uz gubitak svjetovnog dobra kakva je nacionalna država dolazi nam dobitak izražen kroz nepostojanje duhovnog zla duboko povezanog sa nacionalnom idejom i pripadajućom državom ostvarenom kroz rad loža i ostalih podzemnih radionica.

Prema tome, gledano kroz ovakvu optiku, možemo biti sretni da nam je nacionalna ideja ostala nekidnapiranom od strane anticrkve makar je zbog toga kod Hrvata trpjela državnička misao i organizacija. Kaže se da je svako zlo za neko dobro, pa je i Ivan-Pavao II. o tome rekao kako: *"U konačnici dolazi se do toga da se pod poticajem zla ostvaruje još veće dobro.*" (Sjećanje i identitet, str. 24). Tako i ovo zlo nepostojanja državništva kod Hrvata od Zvonimira do Tuđmana ima svoj smisao u nekom većem dobru koje će se na neki način producirati.

Ono što je ovdje od važnosti je prepoznati pravi smisao takvog povijesnog tijeka. Dakako da je u tumačenju riječ o subjektivnom dojmu, ali sve je ljudsko ionako subjektivno i svako tumačenje je određeni odraz viđenja samoga tumača. Ovdje se uzima u obzir i činjenica Božjeg zahvaćanja u povijest i kroz tu prizmu se također sagledavaju događaji u vremenu. Odnosno, jedino se tako može najpotpunije shvatiti smisao povijesti u najdubljem ili u najvišem smislu. Tako gledano, ovo hrvatsko nedržavništvo dobiva jedan viši smisao ispunjenja volje Božje i više od ovoga se ne može bitno određenije deducirati povijest da nije jednog novog momenta, jedne nove varijable koja više nije nepoznanica: uskrsnuće hrvatske države ostvareno po Franji Tuđmanu.

Zašto se sada, u ovom povijesnom trenutku, to dešava? Koji je onaj najdublji ili najviši povijesni smisao takvog događanja? Odgovor na ova pitanja se može dobiti samo usredotočenjem na onoga tko je središte i smisao povijesti ljudskog roda – Isusa Krista raspetoga na križu zbog nas ljudi, radi našega spasenja. Drugim riječima, križ je ono sredstvo kojim se razbija povijesna šifra.

Križ je ujedno i identitet hrvatske nacije i nošenje svoga križa je ova nacija prihvatila pokrštenjem te se time križ duboko utisnuo u svijest hrvatskog čovjeka. Taj križ, koliko god kroz povijest bilo teško biti sa njim i imati ga na sebi, je ono što je Hrvate sačuvalo kao narod i izgradilo kao naciju te je samo sa daljnjim pristajanjem na i uz križ Hrvatima moguć daljnji opstanak u ovim vremenima koja su pogubnija nego sva ona prijašnja zajedno. U tom kontekstu ja osobno i tumačim stvaranje hrvatske države nakon višestoljetne čežnje za bivanjem "svojim na svome" i žudnje za jednom prije doživljenom državnom suverenošću. Vremena koja dolaze su toliko nesklona za sve sljedbenike križa da je Hrvatima baš u ovom vremenu dana država, i to usprkos svim protivljenjima svjetskih i domaćih gazitelja križa, upravo zato da križ možemo djelotvornije sačuvati i proslaviti ga u tome istome nesklonomu mu svijetu.

Dakle, dubinski smisao uspostave hrvatske države nakon stoljeća državničkog bespuća je isključivo u tome da se po njoj proslavi križ, a proslavom križa osigurava se i svako ostalo ljudsko dobro za koje je država namjenjena. I to poslanje države prema križu nije ograničeno unutar same Hrvatske nego ponajprije tamo gdje je državništvo bilo "uspješno", ali gdje je taj "uspjeh" pretpostavljao odbacivanje križa. Zato to i nije uspjeh nego "uspjeh", jer: *"Što koristi čovjeku steći sav svijet, a životu svojemu nauditi?"* (Mk 8, 36). Ili, parafrazirano: "Što koristi narodu steći državu, a opstanku svojemu nauditi?"

Dr. Franjo Tuđman kao obnovitelj hrvatskog državništva

Kada se tako percipira uspostava hrvatske države upravo sada, u ovomu trenutnom sadašnjem vremenu svjetske povijesti, onda se i sve ostalo povezano sa stvaranjem države sagledava na jednaki način, tj. kroz križ kao univerzalni dešifrator povijesti. Upravo zato odlučna je uloga i mjesto dr. Franje Tuđmana kao onoga tko je glavni izvršitelj tako značajnog povijesnog događaja kakav je ponovna uspostava hrvatske državne suverenosti. Budući da je prethodnim razmatranjem objašnjena providosna nužnost odlaganja razvitka hrvatske državničke misli i njene praktičke organizacije, onda se jednako tako nameće i prikladno sagledavanje izabranosti nikoga drugoga nego Franje Tuđmana da bude onaj po kojemu se ostvaruje realizacija te povijesne nužnosti. Tako gledano sve ono što se Tuđmanu spočitava kao negativnost u njegovom karakteru, odnosno u njegovom cjelokupnom liku i djelu, postaje nešto što je bilo nužno kao sredstvo u ostvarenju Božjega plana. Time sve ono što je bilo loše kod Tuđmana kada bi se promatralo samo za sebe, a koliko je to ikome uopće moguće objektivno sagledati, postaje najednom nešto dugoročno korisno i tako jedino mogućim. Tuđmanovo samoljublje, ambicioznost, grandomanija, određena razina bešćutnosti i neosjetljivosti po nekim ljudsko-socijalnim pitanjima, najednom postaju jednako tako vrijednim te nadasve povijesno nužnim karakteristikama kao i sve one dobre Tuđmanove osobine kao jednog izdvojenog pojedinca. To su njegova upornost, samodiscipliniranost koja po nekim pojavnostima graniči sa asketizmom, fokusiranost na odabrane ciljeve, autoritativnost, politička pragmatičnost visoke razine intuitivnosti, obrazovanost i razne ostale vrijednote koje je imao u većim ili manjim "dozama". I kada se sada sve skupa sabere i istovremeno izvrši sinteza Tuđmanovih dobrih i loših ljudskih naklonosti te se sve skupa stavi u kontekst providencijalne potrebe za uspostavljanjem hrvatske države, vidi se da je Tuđman, takav kakav je bio, sa svim svojim lošim i dobrim stranama, bio apsolutno nezamjenjiv.

Uostalom, tko bi drugi mogao pomiriti tolike suprotnosti koje su se ustoličile unutar hrvatskog nacionalnog bića ako ne netko tko je i sam unutar sebe i same svoje životne biografije prožet tim istim suprotnostima? Tko bi drugi mogao izgurati hrvatski državnički program ako ne netko tko u sebi ima nemjerljivu razinu tvrdoglavosti, a dodatno ućvršćenu osobnom ambicioznošću i za tako nešto traženom samozaljubljenošću? Tko je drugi zaslužio da izliječi hrvatsku frustraciju višestoljetnog nedržavništva ako ne netko tko je jednako tako frustriran svojom osobnom nerealizacijom unutar državnih struktura od moći i ugleda? Posebno ako je ta nerealizacija motivirana time što je kao deklarirani Hrvat, kao jedan tvrdoglavi Zagorac, Tuđman konstantno bio manje podoban kadar od nehrvata, a posebno od Srba i Crnogoraca koji su tada kada je Tuđman želio napredovati u vojnoj hijerarhiji izrazito dominirali u federacijskim kadrovskim križaljkama.

Odgovor na sva ova (hipotetska) pitanja je samo jedan: Franjo Tuđman. On je taj koji je ispunio sve tražene uvjete za "javni natječaj povijesti" kojim se tražilo prikladnog kandidata koji će se moći sam postaviti nasuprot sublimiranog velikosrpstva unutar federativnih institucija (svakako i unutar republičkih, posebno u Srbiji), a koje se nametnulo unutar partijskih struktura moći. I to se usuditi raditi usred Beograda i doslovce se sam sukobiti s tim prikrivenim velikosrpstvom po pitanjima povijesnih interpretacija kao onoga polja djelovanja koje je jedino preostalo za ikakvo pružanje otpora tim starim Garašaninovim načelima prigodno preobličenim u jugo-komunistički kontekst. Nema nikoga u strukturama komunističke partije tko se usudio javno nastupati na liniji pobijanja velikosrpske modulacije povijesti i "pakiranja" hipoteke fašistoidnosti i genocidnosti cijelom hrvatskom narodu. Jedino je Tuđman bio onaj koji je imao tražene hrabrosti da se takvim konstrukcijama suprostavi, a navodno velike moralne veličine poput Krleže i njemu sličnih radije su se držale udobnosti sigurne pozicije "hrvatske šutnje".

Posebnu pažnju zaslužuje upravo ova Tuđmanova borba oko pobijanja laži iskonstruiranih oko broja žrtava u Jasenovcu jer je kroz usredotočenost na tu problematiku Tuđman usput dotaknuo ono što se odnosi na jednako tako nepouzdane brojke oko žrtava holokausta i posebno samoga Auschwitza kao jedne nametnute refleksije Jasenovca. Time se istovremeno razotkriva sva dvoličnost i tiranijska suština sekularne demokracije na Zapadu jer se otkrivaju potpune istovjetnosti represije po istovjesnim povijesnim pitanjima. Naime, Jasenovac i hrvatstvo izjednačeno s ustašoidnošću u kontekstu nekadašnjeg jugoslavenskog prostora predstavlja isto ono što je danas Auschwitz i holokaust za cijeli

Zapad. Kako je napuhana cifra iz Jasenovca služila u političke svrhe tako i napuhana brojka iz Auschwitza služi u isto tako očigledne političke svrhe. Jasenovački mit je bio (i ostao) upregnut u velikosrpske političke svrhe, a mit o Auschwitzu je stavljen u cionističke političke svrhe. Jednako kako se zbog samog pokušaja da se ospori nebulozno napuhavanje ubijenih u Jasenovcu u bivšoj SFRJ kazneno odgovaralo na montiranim političkim procesima, tako se danas u tom navodno slobodnogovorećem Zapadu kazneno progoni za obično znanstveno propitivanje oko Auschwiza i njegovih mitoloških konstrukcija. Ista se stvar odnosi na sukladnost između represije prema istraživanju ukupnih žrtava rata i poraća jer je situacija u nekadašnjoj SFRJ također potpuno sukladna ovoj koja je trenutno prisutna na Zapadu po pitanjima broja žrtava holokausta.

Sve je ovo bitno po pitanju Tuđmana kao državnika zato jer je on time što je postao uspješan u ostvarenju hrvatske države istovremeno postao opasan u svjetskim razmjerima budući da se taj njegov pozitivni imidž državnika mogao povezati s njegovim više usputnim napomenama o upitnosti holokaustne mitomanije koja je u opticaju kao službena verzija sekularnog Zapada – jednako kao i u SFRJ. Tuđman postaje planetarno opasan po novosvjetski poredak sa svojim prijašnjim pisanjem gdje on samo navodi druge izvore koji tvrde da je u Auschwizu ubijeno ne 4 milijuna nego stotine tisuća ljudi, kao i da brojka ubijenih Židova u holokaustu ne iznosi 6 milijuna nego do otprilike 1 milijun žrtava. Pomalo je apsurdno to što je Tuđman svoje spoznaje o "krivom prebrojavanju" u slučaju holokausta navodio primarno sa svrhom kako bi u budućem procesu u Jugoslaviji, za koji je znao da će ga pogoditi, mogao svoje pisanje prikazati više znanstveno, a manje politički motiviranim. Odnosno, tako se prebrojavanje Jasenovca može staviti u širi kontekst pogrešnog prebrojavanja i ostalih ratnih žrtava, a time se može donekle ublažiti očekivana optužba da se radi o primarno protusrpskom pisanju od strane Tuđmana. Istina je da Tuđman piše motiviran primarno protuvelikosrpskom nakanom, ali vremena su bila takva da se svaki takav istup kvalificirao kao atak na srpstvo sa pozicija "hrvatskog nacionalizma". Jer također je istina i da Tuđman uistinu ima primarno političku motivaciju u svojem denunciranju velikosrpskih povijesnih falsifikata, ali kako je to falsificiranje bilo s političkim ciljem, tako i Tuđman nije imao druge mogućnosti nego raditi tako kako je radio.

Ono što mu je onda izgledalo kao korisnim u tim političkim borbama na znanstveno-povijesnom terenu u sklopu SFRJ, jednom kada je tu postigao politički trijumf stvaranjem hrvatske države sa njime kao vladarom to mu je postalo teškim opterećenjem na međunarodnoj političkoj sceni koja se osjetila ugroženom njegovom od strane njihovih planova neželjenom pojavom. Planerima novodobnog svijeta Tuđman kao nacionalni lider izgledao je kao najgora avet došla na političku scenu ravno iz devetnaestog stoljeća kada državni suverenitet nije bio upitan, a koja je odjednom iskočila i sve ih skupa prestravila mogućnošću razbijanja njihove dugo građene konstrukcije svijeta potpuno lišenog jakih državničkih osobnosti. Posebno stoga što se sve stavlja unutar europskog geopolitičkog konteksta koji je najradikalnije lišen karizmatskih nacionalnih lidera koji su zamijenjeni najbezličnijom tehnokratsko-partitokratskom klikom. Europi se nametnula diktatura činovnika u ime diktature trgovine i profita što je nešto još gore od nekadašnje diktature partijskih aparatčika u ime diktature proletarijata. Padom Berlinskog zida omogućeno je proširenje te birokratske diktature na cijeli europski kontinent tako da je Bruxelles proširio zonu svojeg zahvata na područje koje je prije kontrolirala Moskva, s tom razlikom da više nema pravog oponenta pa tako svu svoju snagu usmjeruje na totalitarnu kontrolu cjelokupnog prostora. Bruxelleska birokracija sa svojim kloniranim činovnicima postepeno podiže tiranijsku moć nad-države Europe, a jake osobnosti poput Tuđmana nespojive su sa prije opisanim planovima.

Može se također reći da je Tuđman tjeranjem jasenovačke lisice istjerao holokaustnog vuka, što mu nije bila namjera, ali je to bila praktična posljedica s kojom se neplanirano suočio, pa tako nikada nije prikladno znao suprostaviti se tim svjetskim silnicama. Pogotovo iz razloga što je htio postati dijelom tog svijeta, istog onog svijeta koji ga je upravo zbog navedenog karaktera nacionalnog obnovitelja s karizmom nespornog lidera i istovremenog doticanja holokausta kao jedne zabranjene tematike, zauvijek predvidio za odstrijel. I to najprije doslovni odstrijel kroz jednu umjetno stvorenu bolest za vrijeme tzv. mirovnih pregovora u Daytonu, a zatim i kroz virtualni odstrijel putem medijskih i povijesnih inverzija od svake istine.

Ono što Tuđman u ondašnjoj SFRJ svojim djelovanjem i pisanjem nepobitno dokazuje odnosi se prvenstveno na Hrvatsku s ciljem usmjerenim obrani Hrvata od neprimjerenog blaćenja nabacivanjem prozirnih laži, a što i dan danas nikako ne žele prihvatiti određeni "domaći" interesni klanovi te uporno konstruiraju uvijek neke svoje brojke koje su stalno proizvoljno napuhane kao i one prije, proizašle iz beogradske velikosrpske kuhinje. Jer, jednako je jednu realnu brojku od 30 do 35 tisuća jasenovačkih žrtava, koju takvom utvrđuje Tuđman, najednom utrostručiti na 80 do 100 tisuća ili je multiplicirati za trideset puta, pa govoriti o milijun ili više u Jasenovcu ubijenih Srba i "ostalih". Cilj je uvijek isti: pod svaku cijenu negirati Tuđmana kao onoga tko je tu bio u pravu, kao onoga koji ima istinu na svojoj strani, makar i kao "priučeni povijesničar-amater", kako ga nepošteni oponenti etiketiraju u nemogućnosti pronalaženja nečega iole relevantnoga čime bi ga se pobilo u određivanju broja jasenovačkih žrtava.

Prema tome, Tuđman kakav je bio, morao je biti takav, jer inače ne bi mogao odraditi svoje poslanje. Prvo je to poslanje bilo da se kao usamljeni glas odupre povijesnim lažima sa po Hrvate opasnim nakanama, a potom je njegovo poslanje postalo pragmatično organiziranje izgradnje hrvatske države na razvalinama komunističke Jugoslavije. Vidljivo je da se tu nalazi prisutna najprije svojevrsna teorija ili misao kroz odnos prema pitanjima povijesti i formiranja političkog svjetonazora kroz akceptiranu povijest, a zatim organizacija te teorije u praksu unutar stvarnog svijeta društveno-političke moći. To je u uvodnoj riječi nešto detaljnije opisani slijed *misao, organizacija, država.* Slijed koji je suština efikasnog državništva te je Tuđman bio onaj koji je uspio spojiti te nužne točke svakog državništva. Time je Tuđmanu uspjelo ono što do tada nije nikome: razbiti "Zvonimirovu kletvu" kojom je hrvatska nacija bila deprivirana od djelotvornog državništva. To mu je uspjelo na način da je bio djelotvoran u onome što je u državništvu najzahtjevnije – pragmatičnoj realizaciji političke ideje kao nečemu u čemu je i jedan velikan poput Ante Starčevića potpuno podbacio. Starčević je bitan za pojašnjenje Tuđmanovog državničkog djela upravo iz razloga što je kao karakter potpuno oprečan od njega. Dok je Starčević bio u pravom smislu jedna ljudska moralna vertikala hrvatskog političkog života kakve ni prije niti poslije nije bilo, Tuđman se ne može niti približno tako okarakterizirati. Time Starčević predstavlja najbolji dokaz ove teze da je Tuđman sa svojim ljudskim manama bio ono što je toga povijesnog trenutka hrvatsko državništvo potrebovalo više od svega. Štoviše, Starčević i cijeli niz hrvatskih političkih idealista prije i nakon njega predstavljaju svojevrsni mučenički zalog za dolazak Tuđmana takvog kakav je bio i daju mu svu moralnu slobodu da djeluje onako kako je potrebno da se konačno uspije u ostvarenju nezavisne države Hrvatske.

Posebno je sve navedeno vjerodostojno kada se postavi u suodnos sa stvarnošću velikosrpskog zagrljaja u koji je Hrvatska dospjela upadom u tu nesretnu Jugoslaviju u bilo kojem obliku: monarhijskom ili partijsko-boljševičkom. Istovremeno uspješno organizirati jednu organizacijsku strukturu koja se opire velikosrpskim težnjama iz Beograda, kao i unutarhrvatskoj rascjepkanosti, predstavlja vrhunac Tuđmanove pragmatične kombinatorike i po tim pitanjima balansiranja i manevriranja nema mu ravnoga, te je realno za pretpostaviti da nema toga tko bi u tome uspio kao što je to uspjelo Tuđmanu. Da bi u tome uspio i da može istovremeno nadmudriti-nadigrati akademike SANU-a, generalštab JNA, obavještajno-špijunsku mrežu SFRJ (KOS, SDB/SDS – nekadašnja UDBA), inozemne špijunske agenture (posebno one iz Londona i Pariza), srbijansku političko-društvenu elitu koja je aklamativno bila i ostala protiv bilo kakve Hrvatske i Hrvata uopće, domaće srpske figure koje služe Beogradu, biološke Hrvate koji ne žele Hrvatsku, kao i sve ostale snage koje su se unutar SFRJ više ili manje opirale ideji hrvatske nezavisnosti, Tuđman je morao posjedovati sposobnosti velikog kombinatorika, a to je sve i ispoljio.

Ono što je presudno uvidjeti je upravo to da je Tuđmanova najveća državnička vrijednost bila upravo u tome da Hrvatsku istrgne iz Jugoslavije. Odnosno, Hrvatskoj je trebao onaj koji ima takve vrijednosti koje to omogućuju. Budući je to predstavljalo nešto iznimno zahtijevno i skoro nemoguće po mjerilima racionalnih parametara mogućnosti političkih snaga, time je na tome problemu izlaženja Hrvatske iz Jugoslavije tražena politička virtuoznost. Traženo je jedno vrhunsko majstorstvo potpuno fokusirano na tu krajnje konkretnu problematiku odcijepljenja od velikosrpskog zagrljaja dodatno osnaženim vanjskom političkom potporom. Tuđman je bio pravi virtuoz, jedan vrhunski majstor po tome pitanju, te je zato i uspio upornim radom kroz desetljeća izolacije posložiti sve kockice svojega

plana što je na kraju rezultiralo uspješnim hrvatskim izlaskom iz SFRJ kao i svakog drugog oblika velikosrpstva. No, to što je bio virtuoz po traženoj problematici borbe unutar SFRJ kao i tadašnje SR Hrvatske, poslije predstavlja uzrok kasnijih propusta u izgradnji osamostaljene države jer se on sam na neki način istrošio kroz fokusiranje na odvajanje od Beograda kao tada uistinu najvažnijeg problema hrvatskog državništva.

Pojašnjeno kroz jedan primjer poredbe, to je kao da se jedan kompozitor iz razloga egzistencijalne nužnosti na početku svoje karijere usmjeri na ovladavanje jednim instrumentom te postaje najvećim virtuozom na tom instrumentu kojemu se po nuždi više sile posvetio. Kako je to učinio iz razloga da poslije može biti nezavisni dirigent sa svojim orkestrom, jednom kada uspijeva kroz svoju virtuoznost sebi osigurati egzistenciju, okreće se onome što je na početku htio – dirigiranju vlastitim orkestrom. Najednom dolazi do teškog, praktički nesavladivog problema. Cijeli se život borio svojom virtuoznošću na odabranom instrumentu kako bi postigao svoj cilj i tako si osigurao svoj orkestar kojim će moći slobodno dirigirati, ali desetljeća uskoga rada na svojoj virtuoznosti pokazuju se kobnima zato što nije uspio razviti svoje dirigentske sposobnosti onako kako bi to inače mogao, ali kako bi i trebao u skladu s okolnostima u okruženju orkestra kojim dirigira i upravlja. Riječ je jednostavno o ljudskoj ograničenosti da se bude usitinu vrhunskim samo po jednom fokusnom usmjerenju ili samo po jednome poslanju. To ne znači da se u nečemu drugome automatski biva lošim, ali nikako nije moguće biti jednako dobrim kao što se bilo na onome čemu se intenzivno i vremenski dugotrajno posvetilo određeno djelovanje. Može tako netko biti najbolji tenor na svijetu i istovremeno odličan violinist, ali neće biti moguće tome tenoru postati najboljim violinistom kada mu se to eventualno prohtije nakon što se najprije mukotrpno izbori i potvrdi kao najbolji svjetski tenor. To su jednostavne zakonitosti ljudskog življenja koje su i iskustveno potvrđene kroz generacije ljudskog roda, pa tako i kod Franje Tuđmana to što je bilo njemu nužno za postizanje cilja izlaska Hrvatske iz bilo kojeg vida jugo-srpskog zajedništva, jednom kada mu je to pošlo za rukom nije imao ljudskih mogućnosti za daljnje djelovanje na onoj visokoj razini koju je prethodno iskazao. Vrijedi ponoviti da je ta razina bila nešto što predstavlja vrhunac državničkog umijeća i to ne na razini Hrvatske ili bivše Jugoslavije, nego na razini svjetske povijesti državničkih pothvata. Tim više je onda shvatljiv kasniji pad Tuđmana u odnosu na razinu koju je sam postavio jednom kada je trebalo prebaciti težište državništva s unutarjugoslavensko-unutarhrvatskih odnosa na državništvo koje nadograđuje oformljenu državu u svijetu i svjetskoj povijesti. Tuđmanovo državništvo bilo je poput Mojsijevog državništva iscrpljeno na sami izlazak iz ropstva, ali je, opet poput Mojsija, i posrnulo onda kada se jednom konačno došlo do obećane zemlje. Kako Mojsije nije doživio ulazak u obećanu zemlju, tako ni Tuđman nije doživio ono što je od Hrvatske i Hrvata u cjelini htio postići. Tuđmanovi državnički planovi s Hrvatskom i Hrvatima nikada nisu doživjeli svoju realizaciju jer Tuđman nije svoje planove iscrpljivao samo na uspostavi hrvatske države nego je htio tu istu državu učiniti dugoročno opstojnom. Druga je stvar što je Tuđman tu pogriješio u koncepciji društveno-političkog opredjeljenja kao i određenih vanjskopolitičkih kalkulacija najviše povezanih s Bosnom i Hercegovinom.

Možda je ova poredba Tuđmana s Mojsijem i najprimjerenija jer time mu se daje potrebna povijesna veličina, a da se istovremeno s kritičkim pristupom prema njegovim propustima ista ne umanji. Isto kao što to nije moguće u odnosu na jednog Mojsija, a koji je također imao svoje ljudske slabosti i propuste kao i svaki djelujući čovjek. Ono što je ovom poredbom s Mojsijem također od jedne visoke simboličke vrijednosti je to što se usporedbom sukladnih razdoblja državničke neodređenosti (razdoblje vladavine sudaca kod Židova kao koplement vladavine stranačke plutokracije kod Hrvata) nameće nužnost ustoličenja hrvatskog pandana izraelskom Davidu kao ona prijeko potrebna nužnost za opstanak države i nacije. Dakle, nakon Tuđmana kao hrvatskog Mojsija dolazi na red hrvatski David po kojemu nastaje definitivni odmak od jednog oblika na drugi oblik društvenog uređenja. Svaki najprikladniji vremenu, okolnostima i krajnjim potrebama.

Tako i smisao Tuđmanovog državničkog propusta dobiva svoje puno providencijalno određenje, jer se inače ne bi stvorila sada prisutna nužnost za ekstremnim mjerama ukoliko se hoće postići opstanak države i nacije. Jednostavno se nameće potreba za silovitošću bez kompromisa po pitanjima istine, pravde i života, pa tako ostajemo suočeni s jednostavnim izborom: ili Isus Krist koji je društveno-državno (ideološki-svjetonazorno) uglavljen u svojoj punini bez relativiziranja – ili propast države

i nacije. Nema srednjega puta, nema mogućnosti za biranje osrednjosti, budući je svaka osrednjost neminovna i skora smrt u bilo kojem obliku: kako kolektivističkom, tako i individualističkom. I to nije ova zemaljska smrt, jer da je onda ne bi bilo istinskog problema i ne bi bilo nužnosti ekstremnog odabiranja, nego je riječ o vječnoj smrti ili, malo drugačije preformulirano, o gubitku života vječnoga.

Jedino je ovakvim tumačenjem hrvatske države i Franje Tuđmana kao njenog tvorca moguće zauvijek ušutkati one koji prigovaraju zbog navedenih loših Tuđmanovih osobina i državničkih poteza, a koje je on neosporno imao. Ti koji prigovaraju nisu ni najmanje zainteresirani za Tuđmana, Hrvate i Hrvatsku nego se samo njegovim dobrim i lošim karakteristikama potpuno selektivno i izvan cjelokupnog providencijalnog konteksta služe kako bi diskreditirali njegovo djelo: modernu državu Hrvatsku. Ovime se samo još dodatno pokazuje kako je djelo države Hrvatske bilo ono koje je tražilo upravo Franju Tuđmana takvog kakav je bio, te svi oni koji sada idu na isprazno kritizerstvo tuđmanizma više nemaju moralno pravo za svoje besmislene trijade. Ono što je jedino moralno legitimno po pitanju Tuđmana i Hrvatske, odnosno sagledavanja njegovog državništva, je da se to što predstavlja njegovo državničko djelo usavrši i usmjeri prema svojoj izvornoj nakani, te se kritički osvrt na Tuđmanove postupke smije stavljati samo u tome kontekstu budućeg opstanka i izgradnje hrvatske države.

Vrlo je lako moguće razlučiti kada netko nešto spočitava Tuđmanu kao propust u državništvu sa ciljem daljnje afirmacije države Hrvatske i ispravljanjem njenih nedostataka, a kada se Tuđmanovim propustima služi samo kao dimnom zavjesom u protuhrvatske svrhe. Ti koji se na Tuđmana obrušuju s ciljem izgradnje lažne legitimnosti osporavanja države, nacije (tj. nacionalizma koji je nerazložnim stavljanjem u negativni kontekst postao perfidno sredstvo za osporavanje svake nacionalne afirmacije), ali također i same vjere, što uključuje i Crkvu kao instituciju, su u svakom slučaju monopolistički prisutni na hrvatskoj javnoj sceni u različitim oblicima i formama. Ipak, svima je zajednička upravo ta crta negacije kršćanske vjere i negacija ideje nacionalne države. To se očituje riječnikom u kojem je najčešće prisutan izričaj u kojemu je vjerski dogmatizam i nacionalizam ono što je politički nedopustivo, staromodno, nadvladano modernitetom, a čak je i ono što se želi pod vidom subjektivno definiranog "govora mržnje" zakonski sankcionirati kao makar i teoretski legitimnim. Naime, trenutno to nije otvoreno zabranjeno i progonjeno, ali je u virtualnom svijetu monopolizirane kulture i medija već podože vrijeme prisutan progon svega onoga što diše kao kršćansko i/ili kao nacionalističko. Pogotovo ako je prisutno u skupnom obliku čuvanja katoličkog i nacionalnog identiteta, jer to onda predstavlja predmet od najvećeg interesa za virtualni medijsko-kulturni progon i svu moguću diskreditaciju u očima najširih narodnih masa, budući su upravo te mase područje interesa i područje borbe oko uspostave prihvaćenih društvenih vrijednosti. Kako je već prije napomenuto, to je iz razloga što je većina nacionalne intelektualne elite u Hrvata na ovaj ili onaj način podlegla prisutnim zamkama moderniteta, a upravo se neintelektualne narodne mase nalaze u zoni mogućeg ideološko-svjetonazornog oblikovanja i privlačenja na jednu ili drugu stranu. Dvije najveće vrijednote prisutne unutar najšireg hrvatskog nacionalnog tijela su identifikacija s katolicizmom (kršćanstvom) i hrvatstvom (nacionalizmom). Zato i je prisutan toliki atak na ugled, ulogu i mjesto Crkve u Hrvata kao i na Franju Tuđmana i njegovo državničko djelo, jer se eksploatacijom zastranjenja, kojih je svakako bilo, želi uništiti sve ono dobro što je ostvareno, a postojanje države kao takve i nacije kao homogenog tijela je ono što predstavlja neospornu vrijednost Tuđmanovog državništva. Sviđalo se to nekome ili ne.

Duh vladara i duh podanika – o nadahnuću naroda

Skoro sva politička elita današnjice se posredno ili neposredno stvara u sotonskim radionicama judeo-masonerije gdje se magijskim ritualima inicijacije među pripadnike tajnih društava zaziva demonska inspiracija. Politička elita stvara se posrednim putem jednostavnim podčinjavanjem političkim idejama judeo-masonskog ukorijenjenja i tu uopće nije presudno formalno članstvo u nekom od tajnih društava ili revolucionarnih organizacijama. Nije presudno članstvo čak i u samim političkim strankama kao samo jednoj drugačijoj formi koja predstavlja krajnji i vidljivi stadij prethodnog tajnog i revolucionarnog djelovanja. Neposredni put formiranja političke elite odvija se pristupanjem

nekom od sve sile tajnih društava kojima je zajednički nazivnik antikršćanska ideologija i okultno-ezoterijska praksa. Nije pri tome suštinski bitno radi li se o članovima nižih stupnjeva hijerarhije, koji uglavnom nisu ni svjesni sotonskog vrha kojemu se podčinjavaju, ili o višim inicijacijskim stupnjevima. Samim pristajanjem na inicijaciju svaki pojedinac otvorio je sva vrata svoje duše i omogućio si useljavanje zloduha. Dok se hrvatski narod ne oslobodi takvih vladara i takve vlasti, doslovce proizašlih iz predvorja pakla, neće ni mir ni pravednost imati izgleda za ostvarenje u ovoj nedovršenoj državi. To proizlazi iz toga što vlast i vladar može na narod prenijeti samo onaj duh kojeg i sami imaju, što je neposredno vidljivo i kroz povijest.

Hitler je prenio otvorenu i discipliniranu brutalnost. Churchill je prenio licemjerje i prijetvornost kojom su Englezi sami sebi povjerovali kako su pravedni. Mussolini je na Talijane prenio napuhanost iza koje se krila malodušnost i obična pompa. Staljin je prenio čistu dozu terora i straha. Naravno da povijest nije tako banalna kako bi je se kroz ovo detektiranje duha pojedinih vladara moglo shvatiti, nego je složena iz sveukupnog življenja svih ljudi. Svaki čovjek je jedna povijest za sebe. Tako i navedeni likovi nisu sami vladali i djelovali, nego je i svaki njihov bliži ili dalji suradnik davao i svoj pečat, svoju inspiraciju, a oni kao lideri su bili "samo" glavni nosioci, dominantni simboli određenog prostora i vremena.

Simbolika je prisutna i na ovim prostorima. Bezočni lažljivac Milošević koji je i samoga sebe uspio prevariti imao je i takav narod. Srbi su bili opsjednuti lažljivim demonima koji su tu laž najprije primijenili na njima samima. Za nešto što predstavlja očitu kontradikciju, jednu čak i čisto racionalnom umu lako spoznatljivu neistinu, sami srpski korpus je iskreno prihvaćao kao istinu i kao nešto normalno. Najgore od svega je da još nije došlo do potpunog, nego samo djelomičnog i površinskog otklanjanja od laži iz ranomiloševićevskog razdoblja i to je stalna opasnost za Hrvatsku budući je kroz tu polugu opet lako moguće izazvati novu krizu pripadajućeg prostora i upravljati istom.

Kolebljivi, kalkulantski i politički naivni Izetbegović isto tako to svoje stanje duha projicira i prebacuje na svoj narod – na svoje sljedbenike. U njegovom slučaju to je muslimansko-bošnjački element unutar Bosne i Hercegovine, a sve kobne posljedice slijeđenja jednog takvog lidera muslimani su osjetili na vlastitoj koži. Naivnost koja graniči s apsurdom se ponajviše očitovala u uvjerenju da će JNA kojom upravljaju velikosrpske snage iz Beograda i koja je izvela agresiju na Hrvatsku najednom u BiH biti čimbenik mira u smislu spriječavanja širenja sukoba i ograničavanja na sukobima najnižeg intenziteta i na taj način očuvanja muslimanskog korpusa netaknutim. Kalkulantstvo je bilo izvorište te naivnosti jer se računalo, a to je i u svojoj "Islamskoj deklaraciji" Izetbegović i naznačio, na nadnacionalno zbrajanje islamskih naroda u SFRJ i kroz visoki prirodni demografski prirast naknadno preuzeti primat u toj novoj tvorevini, ma kakva ona bila. Rekavši *"To nije naš rat."* Izetbegović je upravo to i mislio jer po njegovim planovima Hrvati i Srbi neka se što više međusobno oslabe (doslovce istrijebe) i time će se brže dogoditi željena i planirana islamizacija cijelog prostora. Pogotovo ako se postigne odvajanje što većeg dijela SFRJ koje nema muslimansku komponentu izraženu na svom prostoru, a to je Slovenija i tada (1992.g.) neokupirani dio Hrvatske. I sve bi bilo uspostavljeno na demokratskim načelima "jedan čovjek jedan glas" koji su kratkoročno srpski interes, a vrlo brzo postali bi klopka njima samima i na isti način kako su Srbi kroz demografiju izgubili Kosovo izgubili bi i tu reduciranu federaciju, asimetričnu federaciju i slične pojmove različitog naziva, ali istog smisla. Naivno je bilo nadasve to što je Izetbegović mislio da će zakulisni međunarodni manipulatori dopustiti takav tijek događaja i što nije vidio da je to u sukobu sa najavljenim i planiranim globalnim "sukobom civilizacija", a što prvenstveno znači sukob ateističkog Zapada sa islamom, a potom i sa Kinom. Konačni je cilj svjetsko carstvo jednog vladara, tj. ustoličenog Antikrista kao vladara svijeta u Novom svjetskom poretku.

Tuđman je u ovom kontekstu daleko najsloženija i najkompleksnija osobnost koju nije moguće tako jednostavno odrediti, no tu se ujedno krije i odgovor u razlogu njegova uspjeha kod stvaranja hrvatske države. Naime, zbog toga kakav je bio, složen, nerijetko i potpuno proturiječan, ispalo je da je ostao nedokučiv zakulisnim upravljačima planiranih procesa jednako kao i neposrednim političkim i državnim oponentima. Tu se ujedno nazire i djelovanje Duha Svetoga, tj. Božje providnosti u interveniranju u povijesne procese, te je upravo na taj način, kroz Tuđmana kakav je već bio, onemogućeno

ostvarenje planiranog uništenja Hrvata, odnosno katoličanstva na ovom prostoru. Dakle, za Tuđmana se može reći barem to da je bio odlučan i autoritaran na jednoj strani, ali istovremeno nedorečen i nervozan na drugoj strani. Odlučan u stvaranju hrvatske države na način kako je to zamislio. Makar bi se provedbi moglo naći puno prigovora suštinska je stvar da se držao svoje vizije i svoje koncepcije bazirane na međunarodnoj diplomaciji kao njemu najvažnijeg čimbenika u rješavanju sukoba i da je uspio stvoriti državu Hrvatsku usprkos svih protivljenja upravo u tom međunarodnom diplomatskom krugu. Vojna komponenta je Tuđmanu uvijek bila podređena diplomatskom faktoru. Od zauzimanja vojarni, preko žrtvovanja Vukovara, do zastoja pred Banja Lukom. Osim vojne, a nažalost s pogubnijim dugoročnim posljedicama, Tuđman je puno više zanemario moralno-kulturnu konstrukciju države iz koje se izvodi najtemeljnije političko-ekonomsko određenje. Možda nisu svima očita moralna i kulturna djelovanja koja su trebala biti urađena, a definitivno nisu urađena, ali su većini na vlastitoj koži jasno osjetljiva politička i ekonomska djelovanja koja Hrvatska danas trpi i koja su za državu i naciju razarajuća primarno u smislu teških socijalnih podjela nacionalnog tkiva. To su djelovanja po kojima postajemo roblje financijske internacionale i svih onih sila koje stoje iza njih obuhvaćenih pojmom globalizma. No, i u svemu tome, u tim Tuđmanovim greškama i zabludama, treba se gledati Providnost na djelu i ako ima nešto dobroga u svim materijalnim (ekonomskim) i političkim (ponižavanje, pokoravanje, prvenstveno kroz Haag) tegobama koje sada kao narod i država trpimo to je da se kroz tu patnju prisiljavamo potpuno okrenuti Kristu, otvoriti se Spasitelju kao jedinome koji daje život, onome koji daje opstanak. Da je drugačije vjerovatno bi potpuno potonuli u materijalističku ispraznost, u pusti hedonizam i sve drugo što odvaja čovjeka od kraljevstva Kristova i zarobljava ga u egocentričnoj ljudskoj konstrukciji Novoga Babilona ili Novog svjetskog poretka. Ljudskoj konstrukciji po operativnoj izgradnji, ali po nacrtu je to djelo Sotonino te se takvim mora i shvatiti bez uvijanja oko imenovanja vrhovništva. Stanje hrvatske patnje je spasonosno stanje koliko god to nekome izgledalo nespojivim, jer kroz patnju na križu nam je dano i spasenje, pa i kroz patnju danas nasljedujemo put spasenja. Put Krista, Otkupitelja cijelog čovječanstva. Patnja u kojoj jesmo je patnja našeg budućeg trijumfa kao naroda i države, na hvalu i slavu Gospodinovu i tako treba percipirati problematiku povijesnog trenutka ovoga vremena jer se jedino tako od poraza ide u pobjedu.

Tuđman je jednostavno, tako kako je maloprije opisano, zacrtao svoje djelovanje na hrvatskoj nezavisnosti i nije odstupao od toga. Bio je odlučan i to je prenio na narod koji je isto tako fanatično htio svoju državu. Autoritarnost Tuđmana kao državnika omogućila mu je nesmetanu provedbu svoje politike istovremeno držeći naciju na okupu u najtežim ratnim danima. Hvala Bogu da Hrvatsku nisu vodili neki od današnjih demokratskih mlakonja jer bi bila sva prilika za opći raspad i kaos. Nedorečenost koja je bila prisutna kod Tuđmana je proizašla upravo iz oslanjanja na drugoga i podložnosti tuđinskim interesima koji nisu bili i hrvatski interesi. I više od samog državništva, ti interesi su antikristovski interesi i kroz podlaganje tim interesima postali smo objekt protubožjih sila, umjesto da se izgradimo kao subjekt koji izgrađuje kraljevstvo Božje. Kao evangelizatori Riječi koja je tijelom postala uългansko-ateiziranom svijetu današnjice.

Hrvati u BiH trpe sve posljedice te Tuđmanove nedorečenosti, jednostavno ih više nema kao relevantnog čimbenika zbivanja u BiH, nigdje nisu svoji na svome u punome smislu riječi nego su postali podložni drugima. Glavnina patnje hrvatskoga korpusa događa se u dijelu koji je unutar BiH, te tzv. države, a u biti običnog privatnog posjeda moćnika modernog doba. U BiH je na djelu, poslije eksperimentalnog (pokusnog) rata, jedan eksperiment i predznak budućih privatnih posjeda kojima će vladati izabranici Novoga svjetskog poretka. U bitno blažem obliku nismo ni mi u Hrvatskoj suvereni koliko bi trebali biti, ali u odnosu na sudbinu BiH Hrvata nama je još i dobro. Nedorečenost Tuđmana u Hrvatskoj, u njegovoj koncepciji Hrvatske, vidi se najbolje danas u sluganskom odnosu prema svim mogućim tuđinskim emisarima i slijepo vjerovanje kako oni najbolje znaju nama reći što je u našem interesu. Tuđmanova nedorečenost koju je donekle korigirala njegova autoritarnost, demokratski fanatici koji su ga naslijedili dodatno su začinili neospornom izdajom svakog nacionalnog interesa. Iako je bila cijelo vrijeme prisutna, nervoza je kod Tuđmana došla do svojeg punog izražaja na samom kraju njegove vladavine, a sve zbog frustracija uzrokovanih upravo nedorečenošću u cijeloj politici, kako unutarnjoj tako i vanjskoj. Nervoza je prešla i na naciju, što je bilo dobro u Oluji kada je nacija nestrpljivo čekala oslobađanje okupiranih teritorija i tu nagomilanu energiju usmjerila u oslobođenje okupiranih područja silinom koja je bila i ostala nedokučiva promatračima sa strane.

Loše je bilo u svemu ostalome i nervoza je dovela do uništenja nacionalnog jedinstva izraženog prvenstveno u socijalnom raslojavanju, a to opet oslabilo (umrtvilo) sposobnost odupiranja neprijateljima Boga i čovjeka koji sustavno rade na zatiranju hrvatske nacije i kršćanske vjere unutar hrvatske nacije drugim sredstvima, kada im već nije uspjelo nahuškavanjem Miloševića na istrebljenje Hrvata i okupaciju teritorija te pripadajućoj nasilnoj dekatolizaciji.
Ono što je Hrvatsku spasilo i kompenziralo Tuđmanove negativne inspiracije koje zbog judeo-masonskog svjetonazornog utemeljenja (prisna veza Tuđmana s Kissingerom) nisu bile dobre, bilo je duhovno vodstvo Crkve u Hrvata s kardinalom Kuharićem na čelu. Tuđmanu je Providnošću pripala čast i obaveza da odvali kamen s groba hrvatske slobode i za takav unutarnji pothvat – pothvat iz unutrašnjosti grobnice – trebalo je biti zatočen u mraku te grobnice, a isto tako bilo je od koristi što je Tuđman dijelom i sudjelovao u gradnji iste. Time mu je bilo lakše otvoriti je, tj. odvaliti spomenuti grobni kamen. Očito, nakon napora za otvaranje groba, Tuđman nije imao dovoljno snage da nas iz grobnice izvede van na puninu svjetlosti. Upravo iz toga razloga sada je na svima nama da budemo dostojni naredne časti i obaveze: izlaska iz te grobnice prije nego nam ponovno zatvore izlaz jednim daleko masivnijim grobnim kamenom, a to zatvaranje trenutno je u punom tijeku.

Tuđmanove nepobitno dobre namjere, kojima se zloduh masonerije i inače koristi u krivom vođenju ljudi nepotpuno osvijetljenim svjetlom spoznaje u vjeri, nisu bile dovoljne za izlazak na puno svjetlo slobode, ali su zato bile Božjom milošću ipak na kraju ostvarene u korist Hrvatske, sve uz veliki otkup u krvi hrvatskih mučenika. Da ne bi bilo nekih nesporazuma po pitanju Tuđmana treba reći da je njegovo djelo divljenja vrijedno bez obzira na sve, a to što smo tu gdje jesmo i u situaciji kakvoj jesmo daje nam svima obavezu da kroz spoznaje dobroga i lošega iz prošlosti te lučenja jednoga od drugoga znamo što nam je najbolje raditi za prosperitetnu budućnost. Točnije, iz pogubnog stanja države i nacije koja je sada na putu uništenja ima se upravo kroz radikalno, fundamentalno (to je fundamentalizam u svojem najboljem sadržaju) i bezuvjetno prihvaćanje Isusa Krista staviti na put života – na put opstanka. Kako osobnog tako i nacionalnog.

Tuđmanizam, detuđmanizacija i retuđmanizacija

Kada se ide opisivati što je to tuđmanizam potrebno je odrediti primarno područje interesa koje se želi obraditi jer se inače ostaje na preopširnome području budući da bi tuđmanizam suštinski obuhvaćao sve ono što je Franjo Tuđman činio kao hrvatski predsjednik. Tuđmanizam bi čak obuhvaćao i pripremu koja je od strane Franje Tuđmana izvršena kako bi si osigurao poziciju nacionalnog vladara. Ovdje je primarno područje interesa usmjereno na korist u budućem državničkom djelovanju te se po tome kod analiziranja tuđmanizma želi spoznati ono što je tu bilo loše ili nedovoljno dobro za hrvatske nacionalne interese i sukladno tim spoznajama kasnije (tj. po mogućnosti već danas) raditi na ispravljanju svih propusta tuđmanizma. Naravno da je jednako tako ovdje nakana i ispravljanje svih onih naknadnih posttuđmanističkih negativnosti, a koje su protuhrvatske snage jedva dočekale iskorištavajući i najmanju mogućnost pa da propuste tuđmanizma maksimaliziraju do krajnjih granica.

Taj postupak potpune degradacije hrvatske nacionalne i državotvorne opstojnosti te su protuhrvatske snage prigodno nazvale postupkom tzv. detuđmanizacije, a pod kojim su perfidno izvele jednu od najgnusnijih rabota u novijoj hrvatskoj povijesti. Što je najgore, to je u svojemu bitku ostalo neprimjećenim čak i od strane onih koji se stvarno zalažu za hrvatske interese, samo nedostaje im političke upućenosti iznad usko lokalnog političkog horizonta da bi mogli zbivanja vidjeti u njihovome stvarnome svjetlu. To što nije prepoznato ono što je u toj raboti detuđmanizacije Hrvatske suštinski opasno samo pokazuje veličinu povijesno-političke nedoraslosti većine aktera na hrvatskoj društvenoj sceni. Naime, bit detuđmanizacije koja je provedena, ali koja je jednako tako jedan trajan proces koji je predviđen da postoji sve dok postoji i najmanja naznaka hrvatske državotvornosti, je u tome da je na djelu dijabolična inverzija od svega onoga što bi trebalo uraditi u posttuđmanovskom vremenu. Umjesto da se dobre strane tuđmanizma primjereno prepoznaju, sačuvaju i iskoriste na daljnje dobro nacije i države, te jednako tako da se loše strane tuđmanizma isprave i korigiraju prema daljnjoj izgradnji hrvatske države i opstanku hrvatske nacije, kroz detuđmanizaciju se čini sve suprotno od toga. Detuđmanizacija je provedena i provodi se na način da se sve dobro što je

tuđmanizam ostavio dekonstruira, a sve ono loše u tuđmanizmu se dodatno eksploatira bez nakane odustajanja od tog antihrvatskog koncepta. Nažalost, dodatno "gorivo" takvom, za Hrvatsku definitivno pogubnom, procesu detuđmanizacije daju upravo oni koji se pozivaju na svoju namjeru da štite lik i djelo predsjednika Tuđmana, ali to čine na taj način da osporavaju ikakvu mogućnost njegovih propusta, bilo većih ili manjih. Štoviše, ti isti koji Tuđmana žele štititi, i vjerujem da to iskreno rade, kada eventualno i ukazuju na to da je Tuđman imao nekih propusta kao što ih svaki djelujući čovjek ima, to rade na potpuno krivoj platformi jer ono dobro navode kao ono loše, tj. nesvjesno rade upravo na liniji detuđmanizacije.

Najbolji primjer kako se to događa je odnos tih branitelja tuđmanizma prema Tuđmanovom apsolutističkom karakteru vladavine i njegovom nedovoljnom poštivanju "demokratskih vrijednosti", a upravo je apsolutizam i njegova čvrsta "nedemokratska" ruka kojom je vladao ono što predstavlja jednu od najvećih vrijednosti tuđmanizma. Jednako kako je ovdje po pitanju odnosa prema apsolutizmu Tuđmana kao hrvatskog vladara prisutna potpuna politička neupućenost, tako je i po većini ostalih krucijalnih vrijednota tuđmanizma prisutan diletantizam katastrofalnih razmjera. Kako je onda moguće očekivati neke rezultate kada kod onih koji su sada na hrvatskoj političkoj sceni predstavnici neke navodno nacionalističke opcije nema barem jednog osnovnog znanja o tome što Hrvatskoj uistinu koristi, a što Hrvatskoj šteti? Nije stoga za čuditi što je svim raznorodnim antihrvatskim snagama tako lako djelovati kada nemaju istinskog oponenta, jer oni koji bi ih trebali spriječiti u biti im idu na ruku svojom političkom izgubljenošću.

Također je kod tih nesposobnih i politički nevještih branitelja tuđmanizma prisutan još jedan moment koji donosi više štete nego koristi, a riječ je o prije navedenom pristupu gdje se svaka kritika tuđmanizma nekritički odbacuje pa tako jednako bivaju tretirani oni koji imaju afirmativni nacionalni pristup kao i oni koji djeluju protunacionalno. Jednostavno se negira svaka mogućnost pogrešaka u tuđmanizmu i sve se polako dovodi čak na svojevrsno idolopoklonstvo prema samome Tuđmanu, što realno ne donosi koristi njemu kao povijesnoj ličnosti, ali ne koristi ni hrvatskoj naciji što je ujedno i ona najvažnija posljedica. Detuđmanisti takve nekritičke (idolo)poklonike predsjednika Tuđmana vješto koriste kako bi dokazivali svoju ispravnost jer je izuzetno lako opovrgnuti te tvrdnje o Tuđmanovoj savršenosti i potom na tome temelju sazdanom od nepromišljenosti nadograditi svoje podle protuhrvatske konstrukcije.

I sam naziv detuđmanizacija ima u sebi visoku dozu malicioznosti zbog toliko očite povezanosti s procesom denacifikacije koja je nad okupiranom Njemačkom bila sprovedena od strane angloameričkih saveznika. Time se provoditeljima detuđmanizacije daje praktički sva sloboda djelovanja jer kako ništa nije bilo preradikalno po pitanjima denacifikacije, tako i detuđmanizacija može biti jednako proizvoljno provođena. U oba slučaja pobjednici određuju standarde: ratni pobjednici kod denacifikacije, a izborni kod detuđmanizacije. Ako se netko ipak usudi osporavati detuđmanizaciju biva premlaćen medijskom batinom kroz riječi-batine kojima se ljude etiketira i diskreditira, a jednom kada im se to dogodi bivaju prognani u unutarnje progonstvo društvene izolacije. Riječi su to poput: fašist, nacist, ustaša, antisemit, itd., i tko njima biva "označen" nema mu spasa od progona preko "slobodnih medija" ili "uglednih intelektualaca" pa sve do "nezavisnog sudstva" kao krajnje mjere demokratsko-liberalne ideološke represije. Usput, upravo je to rječnik kojim se mediji koriste kod opisivanja lika i djela Franje Tuđmana, ali kojim je bio napadan i za vrijeme svoje vladavine. I to jednako od domaćih kako i od stranih "nezavisnih novinara". No to je ionako sve dio jedne velike igre koju se ovdje djelomice pokušava razobličiti.

Osnovne pogreške tuđmanizma

Uopće nije upitno da li je Franjo Tuđman znao ili nije znao sve što se tiče kriminala u državnom vrhu. Tako nešto mogu si postavljati kao dilemu samo politički naivci ili politički prepredenjaci, svaki sa svojim motivima. Naravno da je Franjo Tuđman znao što se događa u procesima pretvorbe i privatizacije, ali bio je upoznat i s ostalim, kroz najviši državni vrh sponzorirani kriminal, tzv. državno sponzorirani kriminal. Sve je Franjo Tuđman znao i znao je to od samoga početka te je o svemu dobivao redovita izvješća obavještajnih službi, a našlo se i nekoliko viših stranačko/državnih dužnosnika

koji su nadobudno pokušavali "otvoriti oči hrvatskome predsjedniku" putem neposrednih razgovora, internih ili čak i otvorenih pisama. Ti nadobudni ljudi, koji su svakako vrijedni upravo zbog tog svojeg političkog poštenja i iskazanog moralnog integriteta, redom su potom, nakon pokušaja da predsjedniku ukažu na nedopustiva zbivanja, doživljavali marginalizaciju ili otvoreni progon upravo iz razloga što su se dotakli zabranjene teme.

Uostalom, i sam Franjo Tuđman otvoreno je davao potporu upravo toj koncepciji razvitka hrvatske države koja je bila na djelu. Nije pokazao niti najmanju volju za ikakvim dubinskim rasvijetljavanjem kriminalnog klupka i u najboljem slučaju kada je jedna istaknuta lopovska garnitura (čitati: hrvatska vlast – vlada, sabor ili sudstvo) u hrvatskoj javosti postala previše moralno istrošenom bivala je zamjenjivana drugom lopovskom garniturom. Inače, te zamjene se prigodno nazivaju kadrovskim promjenama i to je jednako na snazi danas kao i za vrijeme Tuđmanove vlasti. Kod toga ona bivša isturena klika samo se povlačila u medijsku zavjetrinu i nastavila daljnju otimačinu hrvatske nacije u kooperaciji sa svima ostalima: i bivšima i sadašnjima.

Prema tome, nije uopće upitno kako se sve odvijalo uz blagoslov Franje Tuđmana te da je on htio imao je sve mogućnosti da kompletnu državnu gospodarsko-kriminalno-obavještajnu mafiju pomete sa hrvatskog javnog prostora te ih dovede tamo gdje im je mjesto i gdje će po pravdi Boga na kraju ipak završiti. Ne da je Franjo Tuđman to mogao uraditi nego bi u tome imao aklamacijsku potporu cijelog hrvatskog naroda, a posebno hrvatske braniteljske populacije koji bi svi skupa jedva dočekali vidjeti ratne profitere, strane plaćenike i ostale razgraditelje hrvatske države osuđene i kažnjene za svoje sramotne čine. Kako iz tog potencijalno prisutnog populističkog faktora nije bio problem u navodnoj snazi tih domaćih kriminalaca koji bi eventualno mogli svojom moći spriječiti Tuđmana ako bi on htio njih odstraniti, postavlja se pitanje što je bilo ono što je njega priječilo da se odupre tim kriminalnim strukturama? Prema tome, nije pitanje da li je Tuđman znao ili mogao djelovati, nego je pravo pitanje zašto to nije uradio?

Samo su dva moguća smislena odgovora. Prva je mogućnost da je Tuđman sve što se događalo smatrao poželjnim i u najvišem državnom interesu. Ukoliko je to tako, to bi značilo da je kao državnik bio izuzetno loš, da se ne kaže neka teža riječ poput državničke neinteligencije, maloumnosti i sl. Kako Franju Tuđmana doživljavam kao jednu definitivno složenu ličnost, ali nikako kao nekoga tko je neinteligentan ili bilo što tome makar i približno slično, onda se ova prva mogućnost isključuje sama od sebe. Također, oni koji u objašnjenju Tuđmanovog djelovanja vodu navažaju na ovaj mlin ili u najmanju ruku ostavljaju ovo pitanje neobjašnjivim u stilu "pitajte predsjednika", na jedan indirektan način ipak govore da je Tuđman bio potpuni politički bedak. Što je najbolje, ti koji tako rezoniraju su uglavnom najveći apologeti Franje Tuđmana koji u svemu njegovom djelovanju pridaju doslovce mesijansku providnost i odriču ikakvu mogućnost njegovih propusta u vođenju države. Tuđmana doživljavaju kao nepogrešivog državnika kojemu nema mane, ali kako hrvatska država pokazuje znakove teške bolesti koje niti oni ne mogu poreći, onda svu odgovornost prebacuju na sve druge osim na samog Tuđmana. Kada se te iste pita kako je onda moguće da se u njegovo vrijeme dogodilo pokretanje lavine kojom se danas rastače hrvatska država i nacija, dobiva se odgovor da je to učinjeno Tuđmanu iza leđa ili protivno njegovim odredbama. Kako je takav odgovor netočan (što je prije i rečeno), onda se nameće jedino to da je Tuđman bio malouman kada je znao, a ipak nije ništa poduzimao protiv onih koji uništavaju državu, nego je još i davao potporu takvim strukturama.

No, i ta opcija o navodnoj Tuđmanovoj sljepoći prema lopovima ili državničkoj maloumnosti otpada jer naprosto nije točna. Niti je Tuđman bio slijep, a još manje malouman. Koliko je priča o Tuđmanovom neznanju o lopovima u njegovoj blizini uperena protiv njega samoga kao inteligentnog čovjeka vidljivo je iz jednostavnog pitanja svima koji te besmislene teze zastupaju. Dovoljno ih je upitati kako je moguće da smatraju Franju Tuđmana savršenim državnikom ili savršenim strategom, a da u tom savršenstvu on istovremeno potpuno podbaci kod odabira državnih dužnosnika – koje je on sve redom izabirao i nema jednoga kojega nije osobno odobrio – te je prema tome kako je izabirao ljude očito zbog barem nečega teško zastranio. Ovdje je bilo izneseno prvo moguće objašnjenje tog zastranjenja, a koje nije održivo ukoliko se Tuđmana doživljava kao čovjeka visokih umnih sposobnosti, a upravo tako pisac ovih redaka njega doživljava gledano po svemu što je on u životu radio. Dovoljno

je samo uzeti i pročitati njegove knjige koje je napisao i definitivno se vidi koliko je Franjo Tuđman čovjek s visokom razinom znanja, inteligencije i pronicljivosti, ali nadasve čovjek s velikom pragmatičnom političkom sposobnošću. Posebno se to odnosi na pitanja nacionalne problematike modernog svijeta gdje je Tuđman u svjetskim razmjerima bio najmanje 20 godina ispred svog vremena. Tuđman je proročki točno predvidio da će budući svjetski globalizacijski procesi koji idu za redukcijom suvereniteta za račun globalnih institucija, a koji su tada bili prisutni tek u grubim naznakama, najprije proizvesti efekt nacionalne emancipacije malih nacija koje su dotada bile uklopljene unutar suvereniteta drugih, poglavito većih, višenacionalnih država. I to najprije dolazi do emancipacije nacija unutar multinacionalnih država poput SSSR-a, Čehoslovačke i SFRJ, a potom na red dolaze i manje nacionalne enklave poput Baska ili Korzikanaca.

Prema tome, ono što ostaje je jedino ona druga mogućnost objašnjenja koja može zadovoljiti sve kontraargumente, a da ipak ostane smislenom. Riječ je o tome da se Franjo Tuđman kod odabira koncepcije razvitka Hrvatske nije uopće orijentirao prema domaćim strukturama nad kojima je on bio apsolutni gospodar i imao je potpunu moć upravljanja unutar Hrvatske onako kako je to htio. Kako nije ni najmanje bio podložan ikome unutar Hrvatske, imao je visoku povijesno-državničku inteligenciju, umijeće ili znanje, a ipak je vodio Hrvatsku onako kako je vodio sa strukturama koje je osobno odabirao, ostaje samo jedno mjesto moći kojemu je Tuđman na bilo koji način morao udovoljiti: prostor izvan Hrvatske ili tzv. "svijet", "međunarodna zajednica" i slični izričaji.

Zbog razloga koje će se pokušati objasniti u narednim retcima, Tuđman je bio u dobroj mjeri podložan ostvarenju strateških obrazaca kreiranih unutar globalnih centara moći. Ti strateški obrasci moći uključuju upravo ono što se događalo u Hrvatskoj tijekom svih godina vladanja Franje Tuđmana. Naravno i nakon njega, i to u još većem intenzitetu, jer je Tuđman u svojim mogućnostima djelovanja proizašlima iz njegovog autoritarnog karaktera bio prepreka sama za sebe, htio to on ili ne.

Konkretno to se odnosi na ono što bi se moglo najkraće svesti pod nazivnik "Čikaška škola ekonomije" kojoj je glavni ideolog Milton Friedman, a koja predstavlja svojevrsni ekonomski pandan "Frankfurtskoj filozofskoj školi". Čak bi bilo pravilnije ustvrditi da je Čikaška škola ekonomije ili tzv. Friedmanov monetarizam neposredni provoditelj Frankfurktske škole filozofije i kroz tu ekonomiju se provodi operacionalizacija jedne filozofske (anti)ideje unutar svjetovnih parametara koje danas nazivamo globalizmom.

Najkraća moguća definicija Friedmanovog monetarizma je u dekonstrukiji države kao ikakvog činitelja unutar ekonomskih zbivanja, te potpuno prepuštanje svijeta tzv. tržištu kojim dominira ni manje ni više nego – novac sam po sebi i sam za sebe. Kako je Frankrfurtska škola filozofije promicatelj ideja o potpunoj dekonstrukciji države i uopće svih institucija s ciljem uništenja svega onoga što predstavlja glavne elemente zapadne kulture: kršćanstvo, vlast, obitelj, patrijarhat, hijerarhija, moral, tradiciju, seksualne ograde, odanost, domoljublje, nacionalizam, nasljedstvo, etnocentrizam, konvencije i konzervatizam, tako i Čikaška škola ekonomije svojim djelovanjem na apsolutnoj divinizaciji novca služi svim ovim nabrojenim ciljevima, ali istovremeno s puke filozofske ideje, putem svjetovne moći koju daje novac, uzemljuje apstraktne ideje u konkretnu materijalnu stvarnost.

Provedba ovih nacionalno destruktivnih ekonomskih doktrina nije mogla biti izvedena drugačije nego jedino kroz ljude koji su potpuno moralno posrnuli i ljude kojima nije problem opljačkati svoj narod istovremeno ih gledajući pravo u oči kroz TV ekrane i govoreći kako su upravo i jedino oni osobno najveći promotori nacionalnih interesa ili čak gradeći se navodnim nacionalistima. Potvrda za to je u još jednoj neospornoj činjenici: svaki onaj koji je sačuvao moralni integritet i nije podlegao napasti da se sam okoristi svojim povlaštnim položajem odstranjuje se iz vlasti. Društvo pokvarenjaka ne trpi među sobom nekoga tko svojim primjerom odstupa od njihovog posrnuća te ga još samo dodatno naglašava.

Kao primjer dobro je spomenuti ministricu Ljilju Vokić koja je jedna od tih rijetkih iznimki i koja je upravo zato što je radila na dobro ljudi – što je u suprotnosti s interesom kapitala i Friedmanovog monetarizma – morala odstupiti sa dužnosti. Njezin je neoprostivi grijeh bio što je jednostavnim

zdravorazumskim mjerama hrvatskoj djeci omogućila besplatne udžbenike kojima je istovremeno višestruko pala umjetno napumpana nabavna cijena. Čikaška škola ekonomije koja je osmišljena na načelu pogodovanja interesima kapitala, pripadajuće financijske internacionale i po tome svima koji raspolažu novcem, ne trpi ovakav nekapital-interesni model raspodjele bogatstva. Ne trpi se racionalno štampanje, čuvanje i prenošenje školskih udžbenika od generacije na generaciju i to još s cijenom koja je niskoprofitno formirana jer se time guši suština kapitalizma, potrošačkog društva i slobodnog tržišta: bezumna potrošnja zbog potrošnje same koja osigurava podizanje profita "ulagačima", ali istovremeno po sili sprege korupcije, kamatnog pritiska i spekulativne kalkulacije višestruko povećava samu cijenu proizvoda – u ovom slučaju hrvatskih školskih udžbenika.

Zato Tuđman provodi kadrovsku selekciju kakvu već provodi, a sve sa svrhom da se u Hrvatskoj na najdosljedniji način uspostavi ekonomski model determiniran monetarističkim principima načelno danim po Miltonu Friedmanu. Sve što dalje slijedi samo je uporno provođenje tog programa kroz pretvorbu, privatizaciju, euro-atlantsku orijentaciju, zaduživanje na "međunarodnom tržistu kapitala", pristajanje na diktaturu MMF-a i Svjetske banke, ulazak u WTO, prijedlog za pokretanje, a potom i priznavanje nadnacionalnog suda u Haagu i predaja hrvatskog suvereniteta tom političkom instrumentu, itd.

Ono što se ovdje htjelo izložiti je da Franjo Tuđman nije bio ni najmanje potčinjen ili opterećen unutarnjom hrvatskom scenom, nego se ponajprije potčinio liberalno-kapitalističkoj ideologiji koju je prihvatio nakon što je kao izuzetno pronicljivi povjesničar i političar spoznao neminovni krah boljševičkog političkog modela u ondašnjem SSSR-u, kao i u SFRJ. Pretpostavka je da taj nedovoljno kritički prihvat liberalno-kapitalističkog modela od strane Tuđmana dolazi iz razloga što on sam nije imao ništa drugo na čemu bi izgrađivao buduću Hrvatsku za koju se nesporno zalagao. Po onome što je poznato moguće je za pretpostaviti da Tuđman rezonira kako je kao društveno-političko uređenje liberalni-kapitalizam u svojoj potpuno oslobođenoj formi, a kakva se predvidila za skoro ostvarenje na globalnom nivou, nešto neizbježno, nešto što neminovno dolazi i za što nema alternative. Tako rezonirajući išao je na opciju koja mu se činila jedino prihvatljivom u tom kontekstu budućega svjetskoga poretka – tj. Novoga svjetskog poretka. To je opcija gdje se u spoznaji kako se budući svijet planira organizirati želi to buduće svjetsko ustrojstvo anticipirati na način da se što prije i što bolje uklopi u taj novonastajući svijet. Znači, Tuđman nije išao na konfrontaciju s konceptom Novoga svjetskog poretka, nego je smatrao njegovu neminovnost sigurnom i trajnom pa se trebalo što bolje uklopiti u ovaj novodobni koncept. Iz tih je razloga Tuđman svojom državničkom opcijom išao na prihvaćanje svih ekonomskih odredbi dobivenih po načelima monetarizma (Čikaška škola ekonomije Miltona Friedmana) bez obzira na sve primjedbe koje su mu stizale. To na koncu dovodi do neuspješnog pokušaja da nekolicina izabranih Hrvata uđe u novu svjetsku elitu ili tzv. financijsku aristokraciju koja će biti ona koja će predstavljati vladajući sloj, one koji imaju ekskluzivnu moć u novodobnom svijetu. To su one njegove čuvene izjave o tome kako je nužno da Hrvatskom upravlja "200 bogatih obitelji" kao one odlučne društveno-ekonomske snage koja je trebala predstavljati nekakvu budućnost Hrvatske u tom "vrlome novom svijetu".

Jednako tako ovaj pristup problematici uređenja Hrvatske vidljiv je i onda kada Tuđman zbog žestokih napada i velikog nacionalnog nezadovoljstva zbog neposrednih posljedica provedbe monetarizma ogorčeno izjavljuje kako "nitko u Hrvatskoj nema pojma o stvarnim zbivanjima u svjetskoj politici" i "općem diletantizmu i politikanstvu onih koji ga kritiziraju". Tuđman je bio ogorčen zato što nije mogao otvoreno govoriti o toj svojoj viziji kojom želi osigurati mjesto Hrvatskoj i Hrvatima u novome dobu i nadolazećem novome svijetu koji je neposredno iza ugla. Zbog toga što misli da zna kako će to po sili globalne moći kapitala biti uspostavljeno, Tuđman radi ono što on smatra jedinom mogućom opcijom. U toj svojoj viziji računao je da je time što će postojati jedna moćna oligarhijska struktura hrvatskog porijekla ujedno, po nekoj inerciji rodbinske sklonosti, Hrvatskoj i Hrvatima biva nešto bolje i da će te oligarhijske strukture barem donekle zaštititi hrvatske nacionalne interese.

Naravno da je to promašena koncepcija opstanka hrvatske nacije i hrvatske države i to iz cijelog niza razloga, ali dva su dovoljno vrijedna da se posebno naglase. Prvi je razlog u tome što je ta financijska oligarhija zbog svoje organske navezanosti na novac u potpunom otuđenju od bilo čega što ima

elemente vrijednosti koje idu uz hrvatsku nacionalističku i uopće bilo koju državotvornu ideju. Jednostavno, ta novodobna financijska oligarhija nema mogućnosti svojeg vlastitog opstanka ukoliko ne prihvati “pravila igre” po kojima je samo kapital onaj kome se sve ostalo podređuje. Samo se kapital smije štovati i po tome je taj kapital jednako ljubomorni bog poput onog koji se objavio Mojsiju: *Tâ Jahve - ime mu je Ljubomorni - Bog je ljubomoran.* (Izl 34, 14). Zbog toga je pogrešna ta Tuđmanova kalkulacija po kojoj je Hrvatskoj i Hrvatima išta bolja budućnost time što je financijskim oligarsima postala njih nekolicina koji bi po nekom krvnom srodstvu trebali biti Hrvatima (čak ih dosta od tih “izabranika” nije niti u toj krvnoj hrvatskoj kategoriji). Novim svjetskim poretkom istovremeno se stvara i novi čovjek koji je “oslobođen tereta prošlosti”, kako se u modernoj frazeologiji govori o pojmovima poput nacije ili još gore – kršćanske vjere. Vjera (kršćanska ponajprije) i nacija su nespojive kategorije s novodobnom elitom koja će biti potpuno izdvojena iznad ostatka svijeta i doslovce živjeti jednim paralelnim životima u odnosu na one milijarde koje će ostati deprivirane za sve što bi trebalo biti u okvirima osnovne ljudskosti. I to ljude deprivirane doslovce za sve, jer je oduzimanje volje i slobode ono što se planira učiniti s “neukom i primitivnom” svjetskom populacijom. Postojati će klasa povlaštenih izabranika, onih prosvijetljenih luciferijanskim blagoslovima potvrđenim novčanom numerologijom, i klasa ljudskog roblja zarobljenoga kroz scientološko-tehnološke metode pretvaranja čovjeka u jednu običnu lutku na koncu. Dakle, u ovakvim kategorijama je potpuno bezpredmetno razmišljati o Hrvatima i nekakvim “hrvatskim bogataškim obiteljima” kao zaštitnicima države i nacije jer nikakvih identiteta toga tipa neće biti. Biti će samo identitet onih “gore” i onih “dolje”, onih s novčanim brojevnim iznosima i onih koji te brojke ne posjeduju, onih povlaštenih i onih potlačenih koji su tu zato da budu na isključivu korist (samo)izabranicima Novoga svjetskog poretka.

Drugi razlog zbog čega je krivo ovakvo strateško opredijeljenje koje je Tuđman izabrao kao ono kojim je htio zaštititi hrvatske nacionalne interese je puno jednostavniji jer se radi o suštinskom pridržavanju prve Božje zapovijedi koja govori o zabrani idolopoklonstva, a kroz monetarizam se prihvatilo Mamona – božanstvo novca. Tu također vrijedi ona poznata i često citirana Isusova pouka: *“Nitko ne može služiti dvojici gospodara. Ili će jednoga mrziti, a drugoga ljubiti; ili će uz jednoga prianjati, a drugoga prezirati. Ne možete služiti Bogu i bogatstvu.”* (Mt 6, 24). Ne može biti jasnije od ovoga i nema mogućnosti nekakvog spajanja nepomirljivih kategorija i onaj koji tako radi najprije je samoga sebe stavio u zabludu.

Nepobitno je da je Tuđman imao strategiju u kontekstu raspada komunističkog bloka i zasnivala se na njegovom saznanju da se komunistički blok nepobitno urušava te se taj proces mora iskoristiti za stvaranje hrvatske države. Problem je u tome što Tuđman svoju strategiju i pripadno promišljanje o konceptu hrvatske države temelji na uvjerenju u trajnost (konstantu, dominaciju, neospornost) kapitalizma i liberalne demokracije. Tuđman ne sagledava dalje od liberalnog kapitalizma te slaže figure na pretpostavci njegove povijesne nepobitnosti. Uvjeren je da nema ničega na povijesnom obzoru što liberalni kapitalizam može skinuti sa svjetskoga trona, a ponajmanje nešto tako “primitivno” kao što je to već prva prepreka na koju libaralni kapitalizam nailazi: islam. Islam se svakako percipira kao budući oponent sekularizma, ali pretpostavlja se neosporno pokoravanje islama sekularnom modelu jednako kao što je to učinjeno sa kršćanstvom. Kada se spominje kršćanstvo, o njemu se ovdje niti ne razmišlja kao o vjerodostojnom osporavatelju sekularnog liberalnog kapitalizma. Gleda ga se isključivo očima svjetovnjaka te je islam ozbiljan protivnik samo zato što ima određenu moć kroz svoj sekundarni utjecaj na svjetsku politiku kroz ekonomiku nafte kao i kroz visoku populacijsku ekspanziju. Kršćanstvo kao takvo više nema nikakvu svjetovnu moć, odnosno svodi se na desetak švicarskih gradista koji čuvaju Vatikan, pa tako ovdje nema suštinskog napretka od gledanja na Katoličku Crkvu od zajedljivog Staljinovog pitanja: “Koliko papa ima divizija?”.

Tuđman ne uviđa neopstojnost i skoro urušenje sekularnog liberalnog kapitalizma te tome sukladne nužnosti promišljanja strategije opstanka hrvatske države i nacije u nadolazećem tektonskom događaju propasti sekularnog Zapada. Štoviše, ne smije se zadovoljiti samo pukim statiranjem nego aktivnim angažiranjem na tome da se sekularizam što prije ospori kao pravovaljani društveno-ekonomski koncept i istovremeno ponudi jedna spasonosna alternativa. Riječ je o svojevrsnoj “aktivnoj obrani” na planu ideološko-svjetonazornih sučeljavanja te se jedino opstaje ako se ne ostaje u pasivnom očekivanju događanja nego se isti anticipiraju i preduhitruju tako da se najbolje iskoriste svi državni i nacionalni potencijali.

Tu je ona najosnovnija Tuđmanova strateška pogreška jer on ne vidi dalje od svijeta koncipiranog po sekularnim liberalno-kapitalističkim načelima te sukladno tome niti nema prikladne strategije za opstanak hrvatske države i nacije u uslovima najprije nasilne ekspanzije, a potom i nasilnog raspada sekularizma jednom kada se dogodi njegova neminovna implozija. Tuđmanu se sva državnička strategija temelji na vjeri u neminovnost anglo-američko-cionističke svjetske dominacije te se sukladno tome ponaša kao onaj koji se toj sili želi umiliti i (još važnije jer sebični interes je osnova sekularnog globalizma) pokazati korisnim njihovim globalnim interesima. Nažalost, to je pogrešan pristup prema strateškom određenju hrvatske budućnosti i za prosperitet hrvatske države i nacije potreban je radikalni otklon od tog strateškog pravca koji je zacrtao Tuđman osobno. To znači da je budućnost hrvatske države i nacije jedino u opoziciji sa sekularnim liberalnim kapitalizmom, a jedina spasonosna opozicija, jedini pravi oponent sekularnoj civilizaciji smrti je teokracija sa kristocentrizmom u svim društvenim znanostima (filozofiji, ekonomiji, pravu, biologiji, psihologiji, tehnologiji i dr.). Sve prije navedeno sažeto u jednu rečenicu glasi: *Za nacionalni opstanak potrebna je nova nacionalna strategija koja uviđa neodrživost sekularizma, liberalnog kapitalizma i demokracije, a to znači otklon i od pripadnih zabluda tuđmanizma.*

Osnovni razlog zašto Tuđman nije imao nikakvu alternativu liberalnom-kapitalizmu i cijeloj nadirućoj globalizaciji, a što ga je navelo na potpuni pristanak uz globalizaciju i Novi svjetski poredak, nalazi se u nepostojanju vjere u punom smislu tog pojma nego se u tuđmanizmu na Katoličku Crkvu gledalo kao na običnu ljudsku instituciju sa svojim svjetovnim interesima i borbi za moći na svjetskoj sceni. Katolička Crkva je primarno doživljena kao jedan politički subjekt, a nije spoznat njen mistički karakter koji je upravo onaj određujući, dok je politički utjecaj tek jedan nusproizvod od sekundarne važnosti za spoznavanje Crkve. Taj Tuđmanov trajni nedostatak spoznaje istine po pitanjima Crkve traje skoro do samog kraja njegove vladavine i tek se sa neizbježnim utrnućem svijeće života u njemu dogodilo istinsko unutarnje prosvijetljenje i spoznaja o vječnosti u koju se odlazi.

Drugi jaki razlog Tuđmanovog čvrstog uvjerenja da pod svaku cijenu treba prihvatiti liberalni kapitalizam u monetarističkom obliku nalazi se u slabo opisanom i relativno nepoznatom Tuđmanovom boravku u SAD godine 1966. kada je kao direktor IHRPH-a (Institut za historiju radničkog pokreta Hrvatske) bio na studijskom boravku na Harvardu. Pod pokroviteljstvom International Seminar of Harvard University tada je održan jedan veliki međunarodni seminar na kojem je sudjelovalo četrdesetak znanstvenika i kulturnjaka iz cijeloga svijeta. Ta životna epizoda ključna je upravo zbog konačne preobrazbe Tuđmana u smislu sagledavanja neodrživosti sovjetskog bloka i dominiranja liberalnog kapitalizma na globalnoj razini. Vrativši se natrag u Zagreb na institut Tuđman je bio toliko preobraćen na liberal-kapitalizam da se nije ustručavao tajniku Instituta izjaviti: "Sve ovo kod nas (SFRJ) je glupost. **Jedini pravi društveno-ekonomski sistem je kapitalizam!**" Nažalost, Tuđman je na ovoj poziciji ostao do kraja svojeg državničkog djelovanja i trošio je silnu energiju da spoji novostvorenu državu sa kapitalizmom u jednu harmoničnu cjelinu. Pokušavao je spojiti nespojivosti i harmonizirati oprečnosti te se u tome na koncu i iscrpio, a da nije postigao skoro nikakve poželjne rezultate na socijalno-ekonomskom području. To je pokušavao čak i kada su ga opslužitelji tog kapitalizma predodredili za odstrijel zbog zakonitosti koje kapitalizam u sebi ima. Tuđmanov nacionalizam nije bio spojiv s razvijenim kapitalizmom koji globalizira sve narode u jednu amorfnu masu konzumenata i proizvođača kojima se smisao svodi jedino i isključivo na služenje božanstvu kapitala.

Boravak na Harvardu izuzetno je bitan i po tome što je tu riječ o susretu Tuđmana s Kissingerom i cijelom pripadajućom mu katedrom koja se bavi problemima geopolitičke strategije na najvišoj razini. Od imena koja su na Harvardu prisutna posebno se ističu ona Fukuyame i Huntingtona koji su postali svjetski poznati svojim objavljenim radovima u kojima daju naznaku kako se promišlja buduće globalizirano društvo. Iako može izgledati da su Fukuyama i Huntington u oprečnosti oni su samo planske projekcije različitih vremenskih perioda. Fukuyama govori o konačnoj slici liberalnog kapitalizma dok Huntington govori što još stoji na putu za ostvarenje te (bes)konačnosti. Fukuyama daje konačni izgled globalizma već kroz sam naslov jedne svoje knjige prigodno naslovljene "Kraj povijesti". Naslov otkriva svu oholost koja inspirira globalizam jer sebi umišlja sposobnost okončanja ljudske povijesti, stvaranja jednog konačnog i definitivno nepromjenjivog stanja. Kako je po kršćanskom svjetonazoru samo Kristovim povratkom moguće ostvarenje nečega što bi se moglo imenovati

krajem povijesti, tako i ovo pretendiranje na mogućnost dokidanja povijesti predstavlja nesakrivenu uzurpaciju Spasiteljevog mesijanskog mjesta. Huntington ne ide tako daleko kao Fukuyama i više je orijentiran na ovovremena zbivanja te daje usmjerenja kojima bi se trebalo postići da se ostvari Fukuyamina vizija okončanja povijesti kroz globalnu dominaciju sekularnog liberal-kapitalizma sa svojom demokratskom šaradom. Konkretno, Huntington navješćuje kakav se oblik sukoba treba očekivati u globalizmom zahvaćenom svijetu te kroz njega možemo isčitati koje su nakane zakulisnih moćnika u najbliskijoj budućnosti. Huntingtonov sukob civilizacija, koji će po njemu obilježiti postblokovsko razdoblje hladnoga rata na način da svijet dolazi u stanje vrućega mira, odnosi se prvenstveno na sukob između kršćanstva i islama, a to je upravo i najveća podvala Huntingtonovog "proročanstva" proizišlog sa Harvardske katedre Henry Kissingera kao velikog meštra tog diaboličnog projekta. Cijela koncepcija sukoba civilizacija počiva u biti na tome da se civilizacije definiraju po svojoj duhovnoj utemeljenosti, što je svakako ispravno viđenje civilizacijske osnove, ali po tome se onda sukob civilizacija svodi na duhovni boj, pa i predviđeni sukob mora biti promatran kroz optiku lučenja duhova. Tek se kroz navedeno lučenje duhova može spoznati sva opasnost Huntingtonovog pogleda na svijet jer on današnji Zapad podvodi pod kršćanski tabor time što priznaje da Zapad ima kršćanske korijene, ali svjesno prešućuje današnju antikršćansku orijentaciju Zapada. To prešućivanje zapadanjačkog antikršćanstva koje je ponajprije izraženo kroz presudnu ulogu koju na Zapadu imaju judeo-masonske organizacije i još više pripadni im svjetonazori sa svom svojom antikristovskom duhovnošću. Sve dovodi do toga da se previđa da je u biti ovdje riječ o planiranom sukobu kojemu je cilj na silu stvoriti sukob kršćanstva s islamom. Osnovna namjera produciranja ovoga sukoba je u tome da se time u prigodnom momentu od antikristovskih slugu proizvedu navodni spasitelji kršćanstva, tj. zapadne civilizacije kao svjesno stvorenog sinonima za kršćanski civilizacijski krug. Ovo je vrlo značajan moment jer se time može prepoznati stvaranje prostora za dolazak jednog "velikog spasitelja" koji onda predvodi od islama ugroženu zapadnu civilizaciju i to ne ostaje samo na području Zapada i islama nego se proširuje na globalnoj razini pod floskulom "osiguravanja trajnog svjetskog mira".

Sve je ovo bitno kada se govori o pogreškama tuđmanizma zato jer je Tuđman 1966. godine, od tog svojeg susreta sa Kissingerom, prihvatio i osnovna načela doktrine koju Kissinger i cijelo Harvardsko društvo naučava. To posebno dolazi do izražaja kada Tuđman u više navrata afirmativno govori upravo o Huntingtonovoj viziji sukoba civilizacija te težnji da Hrvatska bude obuhvaćena onime što Huntington ubraja u zapadnu civilizaciju i da se Hrvatska stavi u funkciju Huntingtonovog koncepta. Tuđman uz svo svoje htijenje nije mogao pomiriti dvije isključive stvari koje je on htio spojiti: hrvatsku državu kao suverenu i samostalnu, s Hrvatskom uklopljenom u Novi svjetski poredak. Jednostavno nije spojiv nacionalni identitet s globalizmom, a posebno nije spojiv nacionalizam malih naroda koji su prvi na listi za odstrijel i bez čijeg zatiranja nije ni moguće prijeći na viši stadij globalizma stvaranjem potpuno novog identiteta na području Europe, tj. na stvaranje nekakve europejske identitetske baze, a koju nije teško prepoznati kao razvijeniji oblik nekadašnje jugoslavenštine. Ne treba zaboraviti da je od samog stvaranja Jugoslavije nametan i novokomponirani jugoslavenski identitet kao supstitut za stare nacionalne identitete kao i da je uza sve otpore ipak na kraju te umjetne tvorevine nekih dva milijuna stanovnika prihvatilo tu identifikaciju i izjašnjavali su se kao Jugoslaveni. Ista stvar vrijedi i za EU i europejstvo, samo što su ulozi puno veći, kao što su i provoditelji toga plana daleko umješniji od onih koji su bili operativci na područjima bivših Jugoslavija. Naravno da je i europejstvo samo jedna međufaza koja je u službi potpunog brisanja svega identiteta osim jednog unificiranog globalnog novodobnog identiteta čistog individualizma najbolje izraženog kroz naziv i ideju nadčovjeka. Taj nepomućeni individualizam nije ništa drugo nego puki egocentrizam, a imenovanje takvih jedinki nadčovjecima u službi je podilaženja taštini modernog čovjeka. Nije slučajno nacistička ideologija pala na dobro tlo svojim viđenjem budućega nadčovjeka te se ljudima činila tako privlačnom i tako ostvarivom. Ista se stvar ima ponovno odigrati, samo u malo promijenjenom obliku, te se kroz odbacivanje "svih tereta prošlosti starog čovjeka" ima popularizirati nadčovjek novoga doba koji nema balasta nazadnih koncepcija poput nacionalizma, da se ne govori o kršćanstvu kao nečemu potpuno neprihvatljivom. Nadčovjek je nadčovjek upravo po tome što nije stari čovjek, sa svim svojim starim shvaćanjima, shvaćanjima koja su mu priječila njegovo zasluženo samoostvarenje i potpunu ovozemaljsku sreću, stalni užitak i stalnu moć u svojim apsolutima.

Dakle, sve to Tuđman nije spoznao nego je ustrajao u svojem pokušaju da pomiri nepomirljivo i u takvom dvostruko opterećujućem naporu do kraja se iscrpio, a to su vrlo umješno koristile upravo one protuhrvatske snage koje je Tuđman htio neutralizirati.

Tuđmanov je osnovni problem bio u tome što je nasljedovao Kissingera, a nije nasljedivao Krista. Slijedio je nauk krivog Židova, možda čak i nauk lažnog Židova ili pseudojudejca, jer Kissinger po svojoj životnoj biografiji ima sve uvjete da ga se može smatrati jednim od vrhovnog graditelja Novog svjetskog poretka. Ono što je ipak bilo kristološko u Tuđmanovom radu je uslijedilo po kršćanskom bitku hrvatskog naroda koji je onda ipak stavio ono loše Tuđmanovo djelovanje u službu Stvoriteljevu. Tu je ujedno i glavni Tuđmanov propust koji se onda neprestano reflektira u svim područjima njegovog državničkoga rada. Naime, on nije kroz svoju kršćansku utemeljenost vodio svoj narod i svoje podanike, nego je narod svojom vjernošću kršćanstvu i svojom žrtvom korigirao nekršćansku utemeljenost Tuđmanove ideologije "po Kissingeru". Ideologije koja se ogledala u tome da je slijedio Kissingerov nauk i bio njegov vjerni učenik skoro do samoga kraja.

To nesuglasje između hrvatskog naroda i Tuđmana po pitanju kršćanskog utemeljenja je ono što je vjerovatno moralo takvime biti da bi se uopće moglo nadigrati svjetske moćnike i uspostaviti hrvatsku državu, ali istovremeno, jednom kada je država ostvarena, pokazuju se i silni nedostaci takve neusuglašenosti. To bi trebao biti zalog da se budući hrvatski vladar postavi kao onaj koji svojim kristološkim utemeljenjem predvodi svoj hrvatski narod i svoje podanike ukoliko želi afirmativno nastaviti tamo gdje je Tuđman stao, ali da se istovremeno isprave svi propusti koje je Tuđman za sobom ostavio. Sigurno je da nije bilo takvog providnosnog suodnosa Tuđmana i hrvatskog naroda u ovom smislu kako je opisano, on (Tuđman) bi u potpunosti potpao pod Kissingerov utjecaj. Odnosno, sve bi bilo izvedeno onako kako to Kissinger i njegova Harvardska ekipa planiraju u cilju ostvarenja svjetske nadvlade. Ovako, Hrvatska nacija još uvijek ostaje dovoljno nesuobličenom sa smjernicama Novog svjetskog poretka, pa tako imamo još puno mogućnosti za nacionalno preobraćenje. Kroz to preobraćenje i radikalno pristajanje uz Isusa Krista dolazi i svako dobro djelovanje na nacionalnom opstanku, ali prvenstveno na ostvarenju svojeg nacionalnog poslanja u pronošenju Radosne vijesti narodima Europe i svijeta u vremenu neopoganskog uzdizanja u moći dosad neviđenih razmjera zahvaljujući modernističkom znanstveno-tehnološkom ovladavanju nad svijetom materije.

Osnovne vrijednosti tuđmanizma

Osnovna vrijednost tuđmanizma je već više puta izrečena pa je valjda već jasno da je uspostava hrvatske države usprkos drugačijih prvotnih planova koje su imali svjetski zakulisni manipulatori ono što Tuđmanu nitko ne može oduzeti. Čak niti on sam sa svim svojim naknadnim pogreškama, jer je ipak zbog svoje ograničenosti po pitanju vjerskog prosvijetljenja Tuđman dugo vremena bio samome sebi najveći neprijatelj. Uostalom, onako kako je to svaki onaj tko zanemari vjeru u Isusa Krista kao jedino spasonosno riješenja kako na osobnom, tako i na širem društvenom planu: od obitelji do nacije i države.

U ostvarenju hrvatske države ideja svehrvatske pomirdbe daleko je najbolja paradigma na kojoj je Tuđman nastupao i gradio svoju koncepciju borbe protiv svih protuhrvatskih snaga. I to ponajprije onih u SFRJ, ali također i onih međunarodnih koji su svaki iz svojih motiva bili protivni hrvatskoj neovisnosti. Ono što je u toj ideji hrvatske pomirdbe toliko dobro je upravo njezin iskonsko kristološki karakter jer za pomirdbu potrebno je praštanje, pa tako kroz pomirdbu kao primarno političku koncepciju na mala vrata biva afirmirana jedna od temeljnih kršćanskih vrijednosti: oprost svojim neprijateljima, oprost čak i najgorim zlotvorima. Ta Kristova poruka opraštanja neprijateljima predstavlja veliki problem svakom čovjeku jer zbog naših ljudskih slabosti skloni smo olako padati u stanje mržnje, pa bila ona makar i pritajena i zatomljena, ipak nas sputava i ograničava nam mogućnosti dobrog djelovanja. Ovako, kroz nužnost pragmatičnih političkih ciljeva i prijetnju iskazanu od strane velikosrpstva, ovaj tako zahtijevni nauk o praštanju biva ostvaren kroz Tuđmanovu viziju nacionalnog pomirenja kojemu je on osobno na čelu i koje je jedino on mogao provesti budući da je svojom prošlošću pokrivao oba dominantna hrvatska tabora: najprije onaj boljševičko-jugoslavenski, a potom i onaj državotvorno-nacionalistički. Tu svoju ideju o općem nacionalnom izmirenju Tuđman

je vrlo mudro sažeo u za narodne mase shvatljivu poruku o "potrebi pomirenja partizana i ustaša" i to poglavito kroz jedinstvo ne njih samih nego njihovih sinova i unuka. Spominjanjem sinova i unuka daje se ponajprije jedna nada za budućnost jer uistinu je za budućnost nekog naroda daleko bitnije da nema tereta mržnje među onom mlađom i najmlađom populacijom, nego davati prioritet onima kojima ionako dolazi skori biološki kraj. Narodne mase intuitivno osjećaju tu visoku kvalitetu pomirdbe koja je usmjerena primarno na mladost, a tek sekundarno na one starije, jer mladost je budućnost svakoga društva. Osim toga, lakše je postići potrebno jedinstvo između onih koji nisu opterećeni neposrednim sukobom iz prošlosti već samo nose teret sekundarnog sukoba s kojim nisu toliko čvrsto emotivno vezani.

Kada je tome već tako i kada je to velika vrijednost tuđmanizma, onda o pomirenju treba opet pristupiti kao ideji koju treba obnoviti. Ideju treba doslovce uskrsnuti na način da se od nekadašnjeg Tuđmanovog pomirenja partizana i ustaša sada ide na ostvarenje pomirenja unutar populacije hrvatskih ratnika iz rata za slobodu i nezavisnost od '91 – '95. To je sasvim dovoljno da se ostvare rezultati koji bi bili nastavak Tuđmanovog dobrog dijela koje je postigao, a ispravljalo sve ono što je radeći kao državnik pogriješio.

Prema tome, današnja Hrvatska mora u sebi obnoviti ideju velike hrvatske pomirbe koju je započeo Franjo Tuđman jer se time opet ostvaruje oprost kao velika kršćanska vrijednost, a po toj vrijednoti dolaze i razne ostale milosti. Hrvatskoj prijeko nužna pomirdba treba prvenstveno početi unutar braniteljske populacije i to iz više razloga. Jedan razlog je u nedostatku jednog lika kakav je Slobodan Milošević jer se zahvaljujući njegovom nedvosmislenom velikosrpskom nasrtaju na Hrvatsku i Hrvate dogodila intuitivna homogenizacija koja je samo čekala nekoga tko će tu homogenizaciju staviti u okvire određene političke ideje. Sada jedne takve očigledno prijeteće opasnosti nema i sve se izvodi podmuklim metodama opsjene i distrakcije u svrhu kontrole ljudskih masa. Zato nije za pretpostaviti ponovnu nacionalnu homogenizaciju potaknutu izvana nego ju se mora iznutra izgraditi. Drugi razlog je u tome što zbog hrvatske demografske katastrofe nema dovoljno kritične mase prisutne unutar one populacijske skupine koja je oduvijek bila pokretač većine društvenih transformacija – bile one dobre ili loše svejedno. Taj nedostatak mladosti koja nije navezana na materijalne vrijednosti i već samo po tome je sklona upuštanju u rizike promjena stanja u društvu nije slučajnost. Oni koji imaju moć društvenog inžinjeringa namjerno su stvorili od cijele Europe (dakle, ne samo od Hrvatske) jedan veliki starački dom upravo zato da bi time zacementirali svoju nakaradnu tvorevinu. I ono mladosti što se u Europi pojavljuje nije kulturno i etnički europska te je njihova težnja za promjenama prvenstveno usmjerena na drugačije područje interesa od onih koje bi bili u slučaju postojanja izvorne europske mladosti. To je klasični primjer preventivnog socijalno-etničko-kulturno-religijskog moduliranja na načelu "podijeli pa vladaj" jer se i ono mladosti što Europa ima konfrontira unutar sebe.

Znajući ovu realnost nepostojanja kritične mase mladosti koja je na djelu u Hrvatskoj dolazi se do traženja načina kako pokrenuti već donekle ostarjelu braniteljsku populaciju i tu stvoriti potrebnu kritičnu masu. Što je ono što ima u sebi dovoljno inicijalnog goriva da pokrene jedno starošću već dobrano okoštalo kolektivno tijelo? I ne samo okoštalo nego i izuzetno rascijepkano uzduž i poprijeko, a što je isto rezultat jedne smišljene politike. Sagledavajući cijeli tijek krvavog svaranja hrvatske države nameće se spoznaja da početak ili osnovna jezgra te ponovne pomirdbe hrvatskog naroda može biti ostvareno jedino unutar vukovarske braniteljske populacije. Ako se hoće stvoriti potrebna lavina općeg nacionalnog pomirenja i time postizanja čvrstog nacionalnog jedinstva kao ona gruda koja lavinu može pokrenuti moralo bi se najprije unutar vukovarskih branitelja ostvariti suglasje o nacionalnoj ugrozi i potrebi okupljanja svih Hrvata na projektu nacionalnog i državnog opstanka. Vukovar je unutar hrvatske nacije jedan nedodirljivi uzor i ono nešto oko čega kod svakoga tko imalo nacionalno diše nema sporenja po pitanju vrijednosti. Čak i najgori neprijatelji Hrvatske (neprijatelji na razini međunarodne politike – ne računaju se velikosrbi iako i oni imaju određeni respekt prema Vukovaru kao mjestu na kojemu su neočekivano poraženi) priznaju Vukovar kao ono nešto što ne smiju dirati jer su svijesni da bi time samima sebi mogli poremetiti planiranu dekonstrukciju hrvatske države. Zato niti nema nikakvih optužnica iz Haaga koje bi se odnosile na hrvatsku stranu u bitci za Vukovar, što opet pokazuje s kakvom visokom razinom studioznosti falsifikatori povijesti pristupaju u svojem

djelovanju. Sve su se ostale vrijednosti hrvatskog oslobodilačkog rata napale i doslovce se izvrnule naopačke, ali Vukovar je ostao neokrnjen te, iako to sada nije neposredno vidljivo, opet je Vukovar ono mjesto koje uporno odoljeva neprijateljskim nasrtajima. Razlika je jedino u tome što se sada bitka vodi u virtualnom prostoru informacijskog ratovanja, a sud u Haagu je jedna od glavnih virtualnih postrojbi koje vrše agresiju na Hrvatsku. Slično kao što je to bila i nekadašnja oklopno-mehanizirana sila JNA koja je iz Beograda u koloni dugoj preko 100 kilometara bila ispraćena cvijećem, a dočekala je svoj krah u Vukovaru, tako i snage virtualnog bojišta informacijskih vrijednota nemaju sposobnosti prodiranja u Vukovar kao krvlju utisnutu trajnu vrijednotu unutar hrvatske nacije. Štoviše, situacija u odnosu na ‘91. je izmjenjena u tom smislu da je sada na virtualnom ratištu situacija po Hrvatsku porazna jer je skoro cijela Hrvatska kapitulirala, ponajprije zbog djelovanja domaćih izdajnika, a Vukovar je taj koji je ostao jedina nepobijeđena vrednota rata za nezavisnost koju se nije uspijelo sabotirati usprkos svih pokušaja upravo preko tih domaćih prodanih duša. Neka nitko ne sumnja da je bilo i najmanje mogućnosti razgradnje Vukovara kao vrednote u Hrvata to bi bilo i sprovedeno, ali budući da zbog doslovce svetog karaktera obrane Vukovara nije moguće iskonstruirati nešto što bi tu svetost osporilo, jedino što tim protuhrvatskim silama preostaje je guranje Vukovara u zaborav. Marginalizacija Vukovara je jedino što im je moguće činiti i to predstavlja njihovu slabost budući da u stvarnom kao i u virtualnom ratovanju uvijek preovladava doktrina aktivnog djelovanja gdje se mora neutralizirati svaka strateška otporna točka. Odnosno, te protuhrvatske sile nemaju sposobnost bilo čekanja, bilo statičnog konvencionalnog sučeljavanja tipa “čovjek na čovjeka” u kojemu dolazi do izražaja vrijednost čovjeka iznad vrijednosti tehnologije. Budući da na hrvatskom virtualnom ratištu Vukovar ipak predstavlja ono mjesto gdje ne mogu nastupiti onako kako to inače rade, to se Hrvatskoj pruža šansa na tom virtualnom ratištu iz Vukovara organizirati protunapad koji doslovce u stilu Oluje treba osloboditi ostatak okupiranog hrvatskog prostora. Također, sve ono što je do sada neprijatelju išlo u prilog zbog virtualnog karaktera borbe, jednom kada se krene u protunapad i kada se preuzme aktivno djelovanje koje je na virtualnom ratištu od presudnog značenja, sada ide u prilog Hrvatskoj. Upravo virtualnost sukoba omogućava ravnopravnost koja inače u konvencionalnom sukobu ne bi bila moguća. Naravno da se iz virtualnog polja sve poslije uzemljuje, tj. materijalizira se na polju realnih zbivanja. To i je svrha virtualnog djelovanja kroz koje se želi predodrediti životna stvarnost pa tako i ova koncepcija virtualnog ratovanja protiv Hrvatske ima za cilj podčiniti naciju i državu u skladu s posve konkretnim pripadajućim interesima.

Sada dolazimo do konačnog smisla predočene nužnosti pokretanja novoga nacionalnog pomirenja iz prostora Vukovara koji treba gledati prvenstveno kao na prostor neospornih nacionalnih vrijednosti. Ta ideja nacionalnog pomirenja je jedna virtualnost i na planu virtualnog ratišta predstavlja onu snagu (ili ono oružje) koja ima svaku mogućnost poraziti snage neprijateljske virtualnosti te tako izvesti oslobođenje cjelokupnog okupiranog hrvatskog prostora. Moguće je vidjeti što se mislilo pod pogodnošću virtualnosti jer nacionalno pomirenje kao drugo ime za kršćanski koncept oproštenja nije ničim ograničeno u svojem kvantitativnom dosegu i tako se, jednom pokrenuto, vrlo brzo multiplicira do razine koja je nesavladiva okupacijskim snagama. Kada se izvede jedna ovako koncipirana akcija oslobađanja virtualnog prostora sve se po svojoj prirodnoj povezanosti reflektira na realan prostor, pa tako nakon širenja ideje nacionalnog pomirenja i jedinstva bez većih poteškoća dolazi do ostvarenja svega onoga što je potrebno za opstanak države i nacije, a što se ubraja u područje svjetovnih društveno-političko-ekonomskih odnosa.

Ovako sagledavajući situaciju, valjda je jasno zašto se polaže toliko nade u obnovu ideje nacionalnog pomirenja iz Vukovara kao jezgre tog pomirenja, jedinstva koje pomirenjem dolazi i nezaustavljive snage koja iz svehrvatskog jedinstva izvire. Također je i sve ovo ovdje opisano stavljeno u kontekst vrijednosti tuđmanizma upravo iz razloga što se na Tuđmanovoj ideji pomirenja kao jednoj od najvećih vrijednosti ne ostaje samo na pukoj spoznaji, nego se ta vrijednost prihvaća kao ono što daje sigurne temelje za buduće djelovanje. Time se ova tuđmanistička vrijednost pokazuje kvalitetnom ne samo kao povijesni fakat nego i kao ono što i dan danas ima svoju neokrnjenu veličinu. Čak danas možda i veću nego prije, a što svemu daje još veću razinu, pa tako i samome Tuđmanu kao idejnom pokretaču i praktičnom provoditelju. Kao što se iz pogrešaka određuje ono što treba ispraviti, tako od ispravnih postupaka treba dalje nadopunjavati iste u skladu s novim povijesno-političkim momentima.

Znakovit je i jedan drugi primjer vrijednosti tuđmanizma kojim se pokazalo koliko je stvarno Tuđmanu bilo stalo do Hrvatske. Riječ je o Tuđmanovom pristanku na promjenu svega onoga u "Bespućima" što nije bilo po volji međunarodnom židovstvu, odnosno cionistima koji su uzurpirali predstavljanje Židova prema svijetu. Veličina Tuđmana je u tome što je on podredio vlastiti ugled povijesničara nacionalnim interesima te pristao na javno poniženje odricanjem od jednog korektnog i ni po čemu spornog pisanja o povijesnim zbivanjima. Tuđman je doslovce pristao na intelektualno puzanje pred svjetskim moćnicima koji djeluju preko međunarodnog židovstva, ali pristao je zato jer je mislio da je to na korist Hrvatskoj i tu je najbolji dokaz koji pokazuje koliko je Tuđmanu značilo hrvatstvo. Sasvim je druga stvar što je taj potez bio u najmanju ruku nekoristan za Hrvatsku jer je protumačen kao slabost i nije Tuđmanu donio željene rezultate nego je samo još dodatno pojačano atakiranje na njega i Hrvatsku u cjelini. Štoviše, te su protutuđmanovsko/protuhrvatske snage pristanak na izmjenu sadržaja u "Bespućima" iskoristile tako da time osporavaju sve ostale Tuđmanove državničke poteze i političke stavove.

Ostale vrijednosti tuđmanizma su već prije spominjane te se poglavito radi o tome da je Tuđman bio onaj fokusni centar hrvatskog državništva oko kojeg se sve vrtilo i u što se sve moglo pouzdati kao neosporni autoritet. Tuđman kao osoba nije trpio neposluh i to je u ono vrijeme srpske agresije nadasve zahtijevalo jer bi u drugom slučaju, da nije bilo tako izrazitog autoriteta, došlo do raspada u kritičnim trenucima borbe za slobodu. U biti, ako se nešto može po tome reći je to da je Tuđman bio u nekim pitanjima i previše blag i popustljiv u odnosu na ono što je mogao učiniti, a svoje čine potpuno legitimno opravdati nacionalnim interesima u stanju ratnih operacija. Zato su nadasve deplasirane sve optužbe protiv Tuđmana koje su usmjerene protiv njega s tvrdnjom da je bio nekakav strašni tiranin koji je cijelu zemlju stavio pod svoju osobnu strahovladu.

* * *

Kao čovjeka koji je bio državnik, Tuđmana bi se moglo pokušati razumjeti jednom Nitzcheovom mišlju: *"Što bi drvo htjelo više gore u visinu i u svjetlost, utoliko snažnije njegovo korijenje teži k zemlji, naniže, u tamu u dubinu – u zlo"*. Misao je to koju sam Tuđman navodi neposredno ispod možda najvažnijeg podnaslova u njegovim "Bespućima". Podnaslova izrazito znakovitog naziva: "U sjeni »holokausta«". Od Tuđmana stavljeni navodnici uokolo holokausta kao riječi, navodnici koji su se vidno isticali visoko na vrhovima stranica cijelog navedenog poglavlja, vjerovatno su više smetali moderne isljeditelje svjetonazorne pravovjernosti liberalnog parlamentarizma i cijelog sekularizma od samoga sadržaja zapisanoga u knjizi. Još se usuditi povezati »holokaust« sa Nitzcheom koji je sam dovoljno kontroverzan po pitanju tumačenja židovstva i gledanja na tzv. problematiku židovskog pitanja. Tuđmanov državnički rad i njegovo zalaganje za Hrvatsku bilo je ono što traži uzdizanje u visinu i svjetlost, ali neizbježno posnažuje i ono što navodi prema zemlji, u tamu i dubinu. Razapet tima dvima spojenim oprečnostima Tuđman ipak odrađuje svoju misiju uskrsnuća hrvatske države kojoj je posvetio svoj život.

Stoga, sve u svemu, sam tuđmanizam je imao i dobre i loše strane, ali je nadasve bio nužan i na koncu ipak plodonosan po pitanju ostvarenja hrvatske države, a to je ipak ono najvažnije, što mu je i bio smisao.

Detuđmanizacija je s druge strane destruktivna, po naciju i državu pogubna, i što je najvažnije, nema nikakve nužnosti za detuđmanizacijom nego postoji nužnost da je se kao jednu podvalu u potpunosti odstrani iz javnog života nacije i države.

Tuđmanizam treba objektivno valorizirati kao pretežno državnički pozitivnim, a nedostatke iskoristiti kao nastavno gradivo kojim učimo što i kako u buduće raditi bolje i bez ponavljanja starih grešaka. Detuđmanizaciju i detuđmaniste mora se dovesti u takvu poziciju da se na njima primjene njihovi vlastiti recepti koje predlažu u odnosu prema Tuđmanu i tuđmanizmu. Moglo bi se reći da od detuđmanizacije sada treba početi sa **retuđmanizacijom** koja na hrvatski prostor agresivno očišćen od svakog dobroga tuđmanizma, sada vraća Hrvatskoj upravo ono što je u njemu bilo dobro, a po-

sprema u povijest ono loše i oprašta kao što to kršćanska ideja oprosta nalaže.

Posljednje Tuđmanovo iskušenje

Kada se pogleda Tuđmanova biografija potrebno je posebnu pažnju posvetiti pitanju Tuđmanovog vjerskog opredijeljenja jer se po tome mogu najbolje razumjeti Tuđmanovi državnički postupci. Načelno bi se moglo reći da je svu puninu vjere Tuđman prihvatio u vremenu svoje rane mladosti i na samome koncu svojega života. Sve ono između određeno je jednim vjerskim odstupanjem u koje je najprije doveden mladenačkim potpadanjem pod utjecaj marksističkih shvaćanja, a potom radikalnim revidiranjem tih shvaćanja spomenute 1966. godine kada se socijalizam zamjenjuje kapitalizmom. Ta transformacija ništa ne donosi po pitanju odnosa prema vjeri jer se u oba slučaja radi samo o dvije strane iste medalje, tj. o sekularnim varijacijama na istu temu. Tako Tuđman i dalje ostaje vjerski neprosvijetljen, ali to po dušu opasno stanje ipak biva promijenjeno u doslovce posljednjem trenutku. Ta transformacija vidljiva je kroz Tuđmanov odlazak u Mariju Bistricu, Vatikan kod Svetoga Oca i pohod na Medvedgrad na Oltar domovine. Teško je to racionalno dokazati, ali ukoliko se gledaju samo televizijske snimke tih posjeta, posebno ona iz Marije Bistrice, vidljiva je velika promjena na Tuđmanu kao čovjeku koji prije ne vjeruje, a sada je povjerovao, sada je konačno uvidio istinu o svetosti Crkve i sve što po tome proizlazi.

Također je od važnosti za što bolje tumačenje Tuđmanovog odnosa prema vjeri i Crkvi njegov dolazak u Vatikan jer je tada Tuđman posvetio i predao Hrvatsku u ruke Svetomu Ocu. Time je na najbolji mogući način kompenzirao nepostojanje jednog nasljednika koji bi ga zamijenio na mjestu hrvatskog vladara. Hrvatska koja je Tuđmanovom smrću ostala bez svojeg vladara dovoljan je dokaz kako je bitno da na čelu države bude jaka osobnost jer u ovakvom stanju vrlo brzo neće od Hrvatske i Hrvata ostati skoro ništa. Vjerujući da je sadašnje stanje priprema za neko veće dobro kroz trpljenje dodatnu utvrdu toj vjeri daje upravo spoznanje o Tuđmanovoj posveti Hrvatske na njegovom posljednjem državničkom putovanju. Ovim je potezom Tuđman osigurao da se na transcedentnoj razini premosti prekid vladarskog kontinuiteta nastalog u neposrednom posttuđmanovskom vremenu te je zato prisutna nada za hrvatsku državu u kojoj je obnovljen suverenitet narodnog vladara.

Taj svoj put u Vatikan i susret sa Ivanom-Pavlom II. Tuđman je ostvario usprkos svih liječničkih preporuka kojima je jasno upozoren da time bitno skraćuje svoj preostali životni vijek. Upravo taj prezirni odnos prema smrtnosti i uviđanje prioritetnosti pohođenja Vatikana u odnosu na vlastito zdravlje odličan su pokazatelj nečijeg preobraćenja. Pokazatelj da se odrekao vlastitog života na korist drugih, a u Tuđmanovom slučaju taj drugi je bio hrvatski narod. Zato taj vatikanski put predstavlja nešto puno više od regularnog državničko-diplomatskog susreta te pruža najbolji zalog za opstanak hrvatske države i nacije usprkos svih trenutnih i budućih nepovoljnosti.

Ipak, od najveće je znakovitosti ne to što je prije opisano kao ono izvana vidljivo Tuđmanovo preobraćenje nego to što se kroz neke znakove može isčitati Božji odgovor na njegov zaziv za osobnim spasenjem, ali i za spasenjem njegove voljene Hrvatske. Naime, iako većina ljudi percipira brzu i bezbolnu smrt kao ono što im je poželjno, s kršćanskog gledišta prednost ima polagana smrt kojom je čovjeku omogućeno da primi sve crkvene sakramente po kojima se duša može spasiti od vječne propasti. I upravo se tako nešto događa s Tuđmanom i to na najpovoljniji način za njegovu dušu po pitanjima sakramentalnih blagoslova. Tuđman, koji kao neprakticirajući vjernik nije mogao znati ni kako se primjereno ispovjediti, svojim padom u teško zdravstveno stanje prima bolesničko pomazanje kojim mu se otvaraju vrata vječnosti. Jedan od plodova posebnih milosti sakramenta bolesničke pomasti je to što umirući prima oproštenje grijeha ako ga nije mogao primiti u sakramentu pokore te se time bolesnik pripravlja za prijelaz u vječni život. Tuđmanu je takav razvoj događaja išao na korist po pitanju spasenja duše, a upravo tako mu se i događa. I ne samo to, nego i njegova agonija na bolesničkoj postelji traje točno 40 dana: od 1. listopada do 10. prosinca. Tuđman, poput Isusa u pustinji, 40 dana još na ovome svijetu trpi nužne proćišćavajuće patnje za vlastito spasenje te umire onda kada je to Svevišnji odredio njemu (Tuđmanu) na najveću korist. Nitko ne može tih 40 patničkih dana u bolnici navesti kao puku koincidenciju kao što nije ni toliko toga drugoga u vezi s Tuđmanom, Hrvatskom i Hrvatima koincidencija. Naravno, ukoliko se ne zavuče u duboki bezdan nevjerstva u

kojemu se ne želi priznati postojanje duhovne stvarnosti ni onda kada je to neoborivo očigledno – a povijest Crkve i svijeta prepuna je dokaza te očiglednosti i postojanja jedne više sile koja obuhvaća ovaj vidljivi i opipljivi svijet. Time što je imao višednevnu agoniju umiranja Tuđman je dobio izljev Božanskog milosrđa, jer samo odabrani imaju priliku polaganog umiranja po kojemu se mogu temeljito pokajati kada uvide sve svoje životne propuste u odnosu prema Gospodinu. Otac svoje milosrđe daje velikodušno svakome tko se Njemu otvori, a trenuci pred smrt su ono vrijeme koje čovjeka na jedinstven način prosvjetljuje. Dobar je primjer jednoga Voltairea koji je cijeli svoj život posvetio uništenju Crkve, papinstva i kršćanske vjere u cjelini te bi od njega bilo najmanje za očekivati potrebu za pokajanjem i svećenikom prije približavajuće mu smrti. Voltaire je bio veliki prorok prosvjetiteljstva koje je intenzivno navještao podsredstvom masonskih loža, a usput sticao svjetski ugled drskom borbom protiv Crkve. Postoje mišljenja da je Voltaireov smijeh najviše učinio da se izbriše svijest o Paklu jer podsmjeh vrlini pripada đavolskoj taktici. Svakako da je Voltaireovo članstvo u masoneriji u koju ga je uveo Benjamin Franklin samo uvećalo njegovu mržnju prema Kristu, tom "Galilejcu", kako je govorio, pa onda i prema Crkvi. Njegov rad kao i rad njegovih poklonika donio je plodove te je trebalo imati hrabrosti uopće priznati se kršćaninom u vrijeme kasnije Francuske revolucije. U tom ozračju uzleta antikršćanskih snaga Voltaire piše D'Alembertu 25. veljače 1758.: *"Za dvadeset godina Bog će odigrati svoje."* Predviđao je još samo 20 godina kršćanstva, ali upravo na taj dan, u jeku svog trijumfa, iznenada dobiva krvoliptanje. Dr. Tronchi mu reče: *"Nemoguće, umirete!"*. Okružiše ga tada D'Alembert, Diderot, Marmontel i drugi njegovi učenici bezvjerstva. Mislili su da će "umrijeti u slavi", a sada prisustvuju njegovoj ponižavajućoj agoniji. Ležeći u samrtnoj postelji izbezumljeni Voltaire je od svojih "prijatelja" enciklopedista tražio da mu dovedu svećenika kako bi se Crkvenim sakramentima mogao spasiti od vječnog prokletstva, ali nije mu bilo udovoljeno te je preminuo doslovce izluđen vapajima na koje mu nije bilo pozitivnog odgovora. Zadnjim naporima Voltaire pokušava pozvati lokalnog župnika, svećenika one "bludnice" koju je htio satrti. Opat Gautier se nije mogao probiti kroz blokadu koju su oko umirućeg postavili sljedbenici "barijaktara bezvijerstva", ali i sami demoni, da bi spriječili da se ispovijedi. Ostala su svjedočanstva dr Tronchina i još nekih koji su prisustovali strašnoj Voltairovoj smrti. Voltaire je uzvikivao: *"Isuse Kriste! Isuse Krise!..."* Proklinjao je svoje učenje, zablude, ludosti, dane, slavu, sljedbenike i svijet... Oholost prisutnih sljedbenika uzalud je nastojala sakriti istinu. Voltaire je vikao u agoniji, bijesu i nemoći: *"Ondje je đavao; hoće me zgrabiti!... Ja ga vidim... Vidim Pakao!... Sakrijte mi ga!"*. Odmah zatim Voltaire je izdahnuo.

Daleko je bolje sreće bio Diderot – isti onaj koji je bio u grupi oko umirućeg Voltairea. I Diderot je bio veliki neprijatelj kršćanstva te je jednom prilikom kazao: *"Kada bi mi čitav Pariz došao, jednoga dana, da mi kaže kako su vidjeli uskrsnuće mrtvog, ja bih prije vjerovao da je čitav Pariz lud nego da prihvatim jedno čudo."* Tim je više čudo nad čudima to što Diderot na samrtnoj postelji traži svećenika, ispovijeda se, traži oproštenje grijeha od Boga i od ljudi. Sigurno najpametnija stvar koju je u životu učinio.

Tuđman je u tom pogledu imao daleko više milosti od spomenutog Voltairea i svakako da je tako pravedno makar bilo gledano i čisto ljudskim spoznajnim mogućnostima sa svim njihovim ograničenjima. Tuđman je bio samo udaljen od vjere, nije je dovoljno spoznao i uvidio metafizičke istine koje nadkriljuju političku dimenziju Crkve te je svojim postupcima zasigurno učinio više koristi nego štete, a to nije mala stvar za ustvrditi za bilo čiji život. Tuđman nipošto nije bio neprijatelj vjere i Crkve kakav je bio Voltaire pa sukladno tome i dijametralno suprotna sudbina na samrtnoj postelji ima svoju logiku.

Ipak, nije u tim posljednjim zemaljskim danima sve bilo tako idealno po Tuđmana jer sile podzemlja sigurno nisu blagonakono gledale na mogućnost spasenja jednog čovjeka. Pogotovo onoga na koga se moglo utjecati po njegovom položaju državnika, a koji u sebi nosi jednu delikatnu odgovornost kojom on značajno utječe na ostale ljude, ali i ostali ljudi utječu na njega natrag. U tom smislu iskorišten je poseban odnos koji je Tuđman imao s Kissingerom, a koji je predstavljao svojevrsnu materijaliziranu sponu sa svime onim nevjerničkim u Tuđmanovom svjetonazoru. Tako dolazi do svojevrsne kulminacije tog pokušaja zavođenja Tuđmana upravo u vremenu uznapredovalih zdravstvenih problema, tj. onda kada se čovjek više i nesputanije otvara prema Svevišnjemu. To jednako nije slučajnost te jednako kao i Božja strana, tako i ona suprotna, protubožja strana želi u poslijednjim životnim

trenutcima za sebe pridobiti i/ili utvrditi ljudske duše. Tako teško bolesni Tuđman od Kissingera dobiva pismo kojim mu ovaj povlađuje na najbolji mogući način – govoreći istinu. Kissinger piše Tuđmanu slijedeće riječi: *"Gospodine predsjedniče, kao mnogi velikani, ni vi nećete za života doživjeti da vaš narod zna cijeniti ono što ste za njega učinili. Ali to će uslijediti nakon vašeg života."* Budući da je Tuđman imao Kissingera kao svog glavnog političkog uzora i stalo mu je do njegovog priznanja, jedno takvo pismo imalo je svrhu utvrđivanja Tuđmana u "krivovjerju po Kissingeru". Najbolje od svega je što unatoč tome što Tuđmanu imponira takav Kissingerov pristup kojim ga se laskanjem hoće usmjeriti prema pozemljarskoj samodovoljnosti bez potrebe za pokajanjem, to svejedno ne mijenja poslije, u vremenu teške agonije, primljene milosti po sakramentu bolesničke pomasti. Svo ovo događanje može se promatrati tako da se na samrtnoj postelji Tuđmanu dostavlja demonski pozdrav od velikog meštra Kissingera osobno, no Božjim milosrđem Tuđman poslije pada u bolesničku komu te tako danima ostaje nedostupan svim pozemljarima i njihovim sirenskim zazivima te može u najdubljoj nutrini unutarnjeg mira kontemplirati o životu i putu u vječni život osobnim pokajanjem i izmirenjem sa Stvoriteljem.

* * *

Zaključujući ovo poglavlje koje se bavi uspostavom hrvatske države i Franjom Tuđmanom kao onim koji je za hrvatsku samostalnost zaslužan potrebno je vratiti se na sami početak poglavlja gdje se odmah ispod naslova daju prigodni biblijski citati. Ono što se tu navodi je ono što treba kroz nadnaravni izričaj koji je prisutan u Svetom pismu pokazati što je suština kako države tako i državništva, ali posebno kakvo je državništvo bilo poželjno ovdje, u kontekstu Hrvatske i Tuđmana. Može se samo sa žaljenjem ustvrditi da je šteta što Franjo Tuđman nije više čitao Sveto pismo, odnosno što nije vjerovao u ono što Sveto pismo navještava i Crkva tumači na način kako to čini praktički vjernik, a ne kao samo još jedan racionalistički tumač nedokučivog. Možda bi onda Tuđman uvidio koliko se okružio zmijskim nakotom, a kako zmija po svojoj naravi ujeda ne treba čuditi kada se to na koncu i dogodilo. Jedino je problem u tome što je glavna žrtva tih ujeda zmija otrovnica sama Hrvatska. Također, da je vjerovao i čitao Sveto pismo možda bi Tuđman uvidio koliko je bilo pogrešno bezuslovno prihvatiti društveno-ekonomsku koncepciju kapitalizma, a posebno Friedmanovog monetarizma iz Čikaške škole ekonomije.

Sve u svemu, treba na Tuđmana gledati kao na velikana hrvatske povijesti, ali istovremeno uvijek imati na umu da on dominantni dio svojega života nije bio vjernik te u tome svjetlu razlučivati cjelokupno njegovo djelovanje kao čovjeka i državnika.

Neka mu je laka njegova hrvatska zemlja, a mi svi budimo dostojni njene vrijednosti kojoj je Tuđman svojim radom dao onu posebnost koju smo stoljećima čekali: državnu organiziranost.

Nezavisnu državu Hrvatsku, kakva bila da bila, Tuđman ju je ipak ostavio za sobom. Na svima nama koji Hrvatsku volimo je da se Tuđmanovo djelo nadogradi na najbolji mogući način. Budući da je stanje po opstanak države i nacije nadasve kritično to se sada traži time veća umješnost i svaka potrebita požrtvovnost za promijenu toga opasnoga stanja. Drugačije neće ići i svatko tko tvrdi drugačije i obećava lagodna riješenja nije u pravu jer bez (Tuđmanove) umješnosti i (općenacionalne) požrtvovnosti država ne bi ni bila ostvarena, pa tako neće bez tih vrijednosti niti opstati. Sve što vrijedi traži žrtvovanje, odricanje i patnju, a ako se hoće imati državu Hrvatsku koja uistinu vrijedi mora se pripremiti na patnje i odricanja.

Tko nudi drugačije puteve u državu pravde i blagostanja taj tek donosi prave muke zato jer laže i obmanjuje s ciljem kako nacionalnog tako i osobnog porobljavanja. Potčinjavanjem lažima zlikovaca i obmanama slatkoriječivaca gubi se sloboda, a nepostojanje slobode je ono što kao narod i previše dobro poznajemo. Tim više bi Hrvatska i Hrvati trebali odbiti svaki dobrovoljni "povratak u Egipat" jednom kada smo prošli kroz pustinju i dobili državu koja za Hrvate predstavlja onu našu "obećanu zemlju".

Što se prvoga hrvatskog predsjednika Franje Tuđmana tiče, bilo bi prikladno poglavlje koje je najviše

govorilo o njemu kao čovjeku i kao državniku zaključiti odgovarajućim uputstvima iz Knjige Siraho-ve koja nam govore o prikladnom odnosu prema pokojniku:

Sine moj, roni suze nad mrtvim,
tužaljkom prokukaj kao patnik skrhan:
ukopaj mu tijelo prema običaju
i ne uskrati počasti grobu njegovu.
Gorko plači i žarko ridaj
i pokaži žalost koju zaslužuje:
jedan ili dva dana, da izbjegneš govorkanje,
a potom se utješi od žalosti svoje.
Jer od tuge dolazi prijeka smrt,
i žalost slabi snagu životnu.
(Sir 38, 16-18).

II.

ORGANIZACIJA

Program nacionalnog opstanka

Deran tlači narod moj i žene njime vladaju.
O narode moj, vladaoci te tvoji zavode i raskapaju put kojim hodiš.
(Izaija 3, 12)

Bezakonje

Da, u mome narodu ima zlikovaca:
kao ptičari vrebaju iz zasjede,
postavljaju zamke, hvataju ljude.
Kao što je krletka puna ptica,
tako su njihove kuće pune grabeža;
postadoše tako veliki i bogati, tusti i ugojeni.
Da, prevršila se mjera zla, ne brane prava,
prava sirote ne sreću, ne mare za pravo sirotinje.
Pa da to ne kaznim - riječ je Jahvina -
narodu takvu da se ne osvetim?

Strahote i grozote zbivaju se u ovoj zemlji:
proroci laž proriču, a svećenici poučavaju na svoju ruku.
A mojem narodu to omilje!
Al' što ćete raditi na kraju?
(Jeremija 5, 26-31)

Zašto Program nacionalnog opstanka?

Najkraći odgovor je da potreba za promišljanje o opstanku postoji iz razloga što je na djelu organizirana promocija smrti kojom se želi uništiti svaki život. Kroz ovdje prezentirani Program nacionalnog opstanka jednom se smislenom organizacijom suprostavlja tom osustavljenom širenju smrti koja se lažju kojom je najprije dovedena javno prikazuje kao vlastita suprotnost, tj. smrt se predstavlja kao život. Ta intencija zatiranja života i promocije smrti uočena je, dekodirana je metodologija djelovanja, te su sukladno tome pružene odgovarajuće protumjere. Ovime se želi učiniti sve što je ljudski moguće kako bi se tom planu iz podzemlja djelotvorno oduprijelo – ovdje izloženi Program nacionalnog opstanka je jedan skromni osobni doprinos toj svetoj zadaći. Program nacionalnog opstanka je operacionalizacija prethodno prihvaćene spoznaje o neminovnoj nacionalnoj destrukciji ukoliko se iz temelja ne promjeni dosadašnja nacionalna politika.

Ovdje je prisutno i nešto više od rada protiv aktualne opasnosti nacionalne destrukcije, jer se uvijek istovremeno sa zaštitom nacionalnog bića od uništenja, promišlja i zaštita individualnog ljudskog bića. Štoviše, pokazuje se da su promišljanje o nacionalnom i individualnom u nerazdvojivoj suglasnosti i jedno ne ide bez drugoga. Upravo zato jer je Stvoritelj time što je pomrsio jezike istovremeno dao čovjeku kao individui zaštitu od upadanja u veće zlo od onoga koje bi bez narodnosnog identiteta upao. I obratno, nacionalno samo po sebi je bez brige o svakom živom čovjeku isprazno i nesmisleno jer odstupa od svoje svete nakane promocije života i suzbijanja ostvarenja globalnog carstva smrti. U tom kontekstu **država je ona ljudska institucija koja služi kao spona ili kao spojnik između nacionalnog i individualnog** kao dva odraza ljudskosti: čovjeka kao društvenog bića i čovjeka kao neponovljive jedinke. Da bi država mogla tu svoju zahtjevnu i uzvišenu ulogu izvršiti na dobro čovjeka, nužno je da bude usklađena s Providnošću, a to je moguće jedino kroz prihvat crkvenog nauka kao moralnog i etičkog usmjerivača državne djelatnosti. **Crkvena etika daje državnu estetiku** – to bi mogla biti jedna od osnovnih definicija teokracije. Nešto proširenija definicija bi bila da **idejna etika Crkve proizvodi organizacionu estetiku države**, tj. kroz teokraciju dešava se najuzvišenija sinteza etike i estetike. Dakle, u svakom slučaju ta podložnost Crkvi kroz prihvat crkvenog nauka je ono na što se misli pod

pojmom teokracije i kada se govori o preobraženoj Hrvatskoj kao teokratskoj državi, to je ono što se time pretpostavlja.

Program nacionalnog opstanka odnosi se na organizaciju hrvatske države u razdoblju nakon preuzimanja državničke odgovornosti zbog krajnje kritičnog stanja nacije kojom je ugrožen njen opstanak. Način i oblik djelovanja do protjerivanja izdajničke judeo-masonske i lopovske klike koja svojom djelatnošću tiranizira cjelokupno nacionalno tkivo ostaje otvoren prilagodbama okolnostima u državi i u okruženju.

Moglo bi se reći da uvjetno postoje dvije faze u Programu nacionalnog opstanka. Prva faza se odnosi na razdoblje neposredno nakon stupanja na vlast, ustrojavanje i ustoličavanje ministarstava i ministara, preuzimanje kontrole nad svim područjima relevantnim za funkcioniranje države, uvid u zatečeno stanje i omogućavanje što bezbolnijeg transfera vlasti u što je moguće kraćem vremenu. Prvu fazu je bitno što prije završiti i osigurati državnu vlast na cijelom teritoriju bez stvaranja ikakvog bezvlašća ili samovlašća bilo koga.

Druga faza se odnosi na dugoročno ustrojavanje i djelovanje svih državnih resora. Smjernice djelovanja koje se iznose u ovome Programu nacionalnog opstanka prvenstveno se odnose na ovu drugu fazu koja pretpostavlja prethodno stabiliziranje državne vlasti u jedan djelotvoran sustav usmjeren prema očuvanju svetosti života, pa tako i na opstanak u uvijetima promocije nasilja i smrti.

U nekim područjima od vitalne važnosti za državu odmah se poduzimaju najnužniji koraci (financije, policija, vojska) i može se reći da se isprepliće s prvom fazom, barem u početku dok se stabilizacijom vlasti i na tim područjima ne počinje raditi na dugoročnom planu. Vremenskog ograničenja praktički nema i cijeli Program se provodi prema zadanim smjernicama sve dok se ne postigne stanje visoke razvijenosti gospodarstva i cjelokupnog državnog ustroja, dok se ne postigne jedna minimalna sigurnost i samostalnost države. Ali kao najvažnije postignuće mora biti duhovna preobrazba iz sadašnjeg preovladavajućeg bezbožnog mentaliteta u dominaciju bogobojaznosti, priznavanja sebe stvorenima od strane Stvoritelja i po tome Mu zahvalni i podložni.

Ipak, po pitanju određivanja nekog vremenskog roka, najpreciznije što bi se moglo odrediti bilo bi da će to najneizvjesnije razdoblje nastupiti otprilike kada Hrvatska otplati kreditna zaduženja u koja je dospjela neodgovornom i izdajničkom politikom. To je jedan od onih presudnih trenutaka jer kada se jednom ostvari skidanje stranog dužništva kao pogubnog parazitskog tkiva utkanog u državu i narod, događa se doslovna eksplozija u produkciji nacionalnog bogatstva, ali i svakoj drugoj kreativnoj vrijednosti. Poredba bi bila najbolja kada bi se taj moment opisao kao trenutak kada se izroni nakon dugog boravka pod vodom i napokon se može udahnuti zrak punim plućima. Tako i taj trenutak predstavlja početak hrvatskog disanja punim plućima, a to je ono toliko željeno stanje u koje se teži postići kako bi država svojim ustrojem osigurala mogućnost blagostanja i sigurnosti svojim podanicima.

Ovime se istovremeno može pretpostaviti zašto je središnje poglavlje u Programu nacionalnog opstanka ono o financijama. Tj. kako se treba kao najnužije po državnu opstojnost najprije ovladati novcem i tako cijelim kapitalom jer je u sadašnjem kapitalističkom poretku na tom planu prisutna po državu i naciju najdestruktivnija aktivnost. Zato i je poglavlje pod naslovom Ministarstvo financija nalazi na prvome mjestu u poretku Programa nacionalnog opstanka, a jednako tako po nekoj listi prioriteta dolaze i ostala poglavlja iako je jako teško bilo što smatrati samodovoljnom cjelinom jer samo kao zaokruženi projekt cijeli Program ima svoj puni smisao. Svaki dio, svako poglavlje, ima svoju funkciju kojom je u interakciji sa svim ostalim dijelovima zajedničkog tijela te se ne može doslovno shvatiti, ali jednako tako nije ništa moguće previdjeti jer se time utječe na sva ostala područja državne djelatnosti. Istina, negdje je taj utjecaj veći, negdje manji, ali svakako je prisutan i po tome ga je potrebno prikladno osmisliti i staviti u svoju najbolju funkciju po onome što možemo svojim ljudskim ograničenostima spoznati. Uostalom, **ako se prihvaćamo nekoga posla onda taj posao treba odraditi na najbolji mogući način**. Najbolji korektiv po tom pitanju je da pokušamo dokučiti kako se naše djelovanje usaglašava s voljom Božjom. Zato što je izražena ta težnja da se napravi što je bolji i potpuniji "posao" promišljanja cjelovitog državnog sustava, ovdje po pitanjima opstanka hrvatske države i hrvatskog na-

roda, došlo se do toliko velikog broja stranica jer se nije moglo izostaviti nešto što bi narušilo organsku cjelovitost cijelog projekta nastalog na viziji izašloj iz htijenja za istinom i pravdom.

Također se kroz centralnu ulogu koju zauzima poglavlje o financijama istovremeno izbija stalno prisutna “jadikovka u Hrvata” o tome kako nema novca, kako nema (stranog!) kapitala, kako zbog toga moramo biti podložni jer nam inače prijeti opća propast i najveća (materijalna) bijeda. Uspješnim prevladavanjem te laži i davanjem jednostavnih osnova izvedenih iz Istine ta se priča za plašenje male djece denuncira onakvom kakva je, ali se istovremeno oduzima i svaka isprika cijeloj hrvatskoj naciji za inertnost i nedjelovanje. Ta hrvatska pasivnost ili “hrvatska šutnja” je jedna kroz povijest stalno pratećih tegoba u Hrvatskoj i među Hrvatima. Ako se do sada ta pasivnost ili ta šutnja mogla formalno (samo)opravdavati nepostojanjem uobličene alternative liberalnom kapitalizmu i sekularizmu u cjelosti to opravdavanje više nema temelja jer *“Sve ima svoje doba i svaki posao pod nebom svoje vrijeme.* (Prop 3, 1). Odnosno postoji *“Vrijeme šutnje i vrijeme govorenja.”* (Prop 3, 7), a sada je u Hrvatskoj nakon vremena šutnje došlo vrijeme govorenja. **Nema više opravdanja za grijeh propusta i šutnje po pitanjima očuvanja opstojnosti hrvatske države i naroda.** Neka bude jasno svima koji sami šute ili ušutkuju druge, da se učenike Gospodinove ne može ušutkati da navješćuju dolazak Kralja jer je pisano: *“Kažem vam, ako ovi ušute, kamenje će vikati!”* (Lk 19, 40).

Jednako tako, kroz prezentirani Program nacionalnog opstanka, sa svim svojim nedostacima i pogreškama, hrvatskoj naciji daje se ono čega je do sada kronično nedostajalo kod svakog pokušaja odupiranja destruktivnim djelovanjima prema državi i narodu: dana je vizija sa svojim konačnim (konkretnim) ciljem, a time je dana i smislenost kritiziranju aktualnog stanja. **Konačno se može reći da se zna što se hoće, a ne da se luta bespućima neodređenosti.** Bespućima hrvatske državničke neodređenosti, da budemo precizniji, jer ova nacija i država nalazi se u stanju trajne neodređenosti svojeg smisla postojanja i djelovanja. Uostalom, zato je koncepcija opstanka države i nacije napravljena, kakva god bila da bila, tu je i jedino je moguće nekome tko se njome ne slaže napraviti neki drugi koncept državnog i nacionalnog opstanka. Ali, ono što je presudno je da pitanje opstanka nije moguće ignorirati i istovremeno zadržati moralni integritet bez iznošenja vlastitog promišljanja očuvanja države i nacije. Jer, to je ustaljena praksa tzv. “intelektualaca” – da odbacuju nešto samo zato jer je teško i nije im milo. Čak istovremeno i priznaju postojanje problema, ali svojom uskogrudnošću i istovremeno nevidjeći mogućost nadvladavanja teškoća proglašavaju nužnost prihvata destruktivnih procesa. To je ona presrašna fraza koja je u raznim varijacijama stalno prisutna na ustima takvih “mozgova”: ***“Globalizacija je nužnost. EU je nužnost. Globalizacija i EU nemaju alternativu i moramo se prilagoditi svjetskim procesima.”*** Prilagođavanje koje je navodno neminovno je samo isprazni eufemizam za sluganско pokoravanje te je u funkciji novogovornog manipuliranja ponašanjem ljudskih masa. Svakako da alternativa postoji, i upravo silno galamljenje kako alternative nema, kako je sve jedna neminovnost, daje naslutiti kako se one prave alternative, ti koji je negiraju izuzetno pribojavaju, jer znaju da onda brzo bivaju oni sami zamjenjeni kao nepotrebni paraziti na narodnom tkivu. Uostalom, da je uistinu ovaj globalizam neminovnost i nema druge opcije do nje, bilo bi dovoljno sve prepustiti tijeku vremena da učini svoje i svi sretni, svi zadovoljni, te nema potrebe za tolikim naglašavanjem te neminovnosti. Upravo stoga što je ta neminovnost globalizma jedna prozirna propagandna podvala, jedna globalna podvala, potrebno je toliko naglašavati i time ljudske umove modulirati na pokoravanje tome modelu koji postaje neminovnim samo ako čovjek to prihvati.

Od sada, od ove u knjizi napisane objave o društvenim, političkim i ekonomskim zakonitostima kojima se pokazuje i (nadam se Hrvatima dovoljno jasno) dokazuje jedini mogući put ukoliko se želi biti slobodni narod u svijetu i narod slobode za svijet, prestaje bilo kakva polemika oko pitanja globalizma i navodne nužnosti prihvata svih posljedica koje globalizam proizvodi. Prihvatiti globalizam znači prihvatiti nacionalno samoubojstvo, samo izraženo na jedan finiji način, tako da se ne uzburkaju duhovi u narodu i da prodana nacionalna inteligencija može bolje odraditi svoj sramotni posao. Stoga se ovim ovdje napisanim riječima ne samo hrvatskoj naciji nego i svijetu pokazuje da postoji nada i da nije dopušteno predati se silama beznađa, silama koje promoviranjem beznađa nastoje porobiti narode svijeta, a tek kada se porobe narodi moguće je porobiti i sve ljudske individue – svakog pojedinca zasebno. To što se želi dati nadu hrvatskoj naciji te dalje i cijelome svijetu je na tragu izjave Ivana-Pavla II. koji je izjavio da u Hrvatima vidi narod nade, a ono što je ovome svijetu bez iznimke potrebno dati

je nada u život kojom se suprostavlja protubožjim silama koje izgrađuju svijet beznađa šireći očaj i besmisao. Time bezbožnici kroz svijet šire ideje protivne želji za životom i uzvišuju svoju civilizaciju smrti do njima mogućeg maksimuma.

Po svojem kršćanskom određenju kao pojedinci i kao narod pozvani smo na sveto poslanje navještanja radosne vijesti o Isusu Kristu kao našem Spasitelju i Otkupitelju kao onoga što je jedina istinska oprečnost tom protubožjem i protuljudskom djelovanju. To je poslanje onoga tko je od moralnog autoriteta svoje epohe nazvan narodom nade i dužan je prikladno odraditi takvo pohvalno definiranje. Na nadolazećim stranicama prezentiranim konceptom kritocentrične ekonomije i korporativnog gospodarskog ustroja unutar teokratskog državnog sustava **dana je svaka mogućnost efikasnog djelovanja protiv pozemljarskih sila zla u bilo kojoj formi** i po tome sve je ostavljeno na odabir između pasivnosti ili aktivnosti. Između propusta ili djelovanja.

Treba se izabrati kojeg će se gospodara služiti i kakvim će se biti: da li vrućim ili hladnim i po tome Gospodinu prihvatljivim, ili mlakonjama koji se potčinjavaju pozemljarskim moćnicima i po tome Gospodinu bljutavima do te mjere da će nas ispljunuti tamo gdje i pripadamo po tom svome izboru. Bitno je da je izbor samo naš i uvijek će biti samo naš, a ovim što je dano kroz Program nacionalnog opstanka i posebno poglavljem Ministarstvo financija ponuđena je jedna od strana koju svatko sebi bira. Na kraju je na čitatelju da sam prosudi koja je ovo opcija koja je ovdje ponuđena: vruća/hladna ili mlačna. Sukladno tome neka se i izabere.

* * *

Kako je Hrvatska dovedena do poražavajućeg i ponižavajućeg stanja postupci koji su potrebni za poništavanje takvog stanja moraju biti beskompromisni, odlučni i nadasve djelotvorni. Ne smije se živjeti u uvjerenju da će biti lako i bez odricanja, ali to je jedini način na koji se može izaći iz stanja nacionalne pogibelji. Oni koji obećavaju nekakva laka i bezbolna rješenja ili ne znaju što govore ili svjesno obmanjuju naciju. Ništa što imalo vrijedi ne postiže se lako već se mora uložiti puno rada i truda. Ono što će olakšati sav taj rad i trud biti će to što će nacija vrlo brzo vidjeti konkretne pomake na bolje i to ne u smislu da će brzo biti gotovo i svima će najednom sve biti dobro ili lako, nego će se vidjeti da se dobro radi i da se država kreće u pravom smjeru. Samo uz takav pozitivan psihološki učinak nova vlast može dokazati da se ne razlikuje od ostalih samo po riječima, nego da i konkretni rezultati potvrđuju riječi i daju motiv cijeloj naciji da ima povjerenje u vlast i da se nastavi dalje raditi prema dugoročnim ciljevima Programa nacionalnog opstanka. Veliki broj neizbježnih skeptika, malodušnika i kritizera na taj način, prvim jasno vidljivim pozitivnim rezultatima, biva ostavljeno bez argumenata za svoje ponašanje.

Pozitivna svenarodna klima potrebna je zbog postizanja presudnog faktora cijelog Programa nacionalnog opstanka – nacionalnog jedinstva. Koliko je važno poništiti podijeljenost i jal među Hrvatima i koliko smo više sposobniji postići kada smo jedinstveni najbolje pokazuje povijest u zadnja dva ratna sukoba na ovom području. Kada su Hrvati bili podijeljeni na dva suprotstavljena tabora i doslovce ratovali jedni protiv drugih nije bilo teško jugokomunističkoj-srpskounitarističkoj koaliciji zasjesti Hrvatskoj za vrat i ostvarivati svoje interese na račun hrvatskih. Od slabe je pomoći Hrvatima bio tzv. hrvatski antifašizam i hrvatski antifašisti. Ili su sami bili jugokomunistički orijentirani bez dovoljno nacionalne svijesti ili kao Hrvati nisu imali snage suprotstaviti se mrziteljima Hrvatske. Jednostavno je hrvatski element bio iscjepkan i kao takav preslab. Koliko su bili jadni vidi se kada su šutke prihvatili falsificiranje povijesti koje je poprimilo groteskne razmjere i bezočno je ponižavalo sav Hrvatski narod. Jedino se Tuđman tvrdoglavo (kakav je već bio po karakteru), ali istovremeno i znanstveno argumentirano suprotstavljao lažima koje su trebale na Hrvate staviti žig vječnog i jedinog krivca za praktički sva zla koja se jesu, a i ona koja se nisu dogodila na ovim prostorima. Tuđman je uvidio važnost povijesne interpretacije za sadašnjost, uvidio je kakve to pogubne dugoročne posljedice ima i nije se htio s tim pomiriti. Imao je hrabrosti i političke mudrosti da se sam postavi kao jedini javni polemičar sa srpskounitarističkom znanstveno-povijesnom i političkom elitom. Zbog već navedene slabosti Hrvatske komunističke elite nastale zbog silnih podjela cijele nacije Tuđman je bio uklonjen, a samim time, što je bio osnovni cilj, i njegovo opiranje i denuncijacija protuhrvatskih povijesnih laži.

Posve suprotan i zato pozitivan je primjer domovinskog rata kad smo prvenstveno zahvaljujući općenacionalnom jedinstvu imali takvu snagu da smo odbili svu žestinu srpske agresije. Svi strani, a i "domaći" vojno-obavještajni analitičari predviđali su brzo pokoravanje Hrvatske i očuvanje njima tako mile Jugoslavije. Uostalom i od tzv. međunarodne zajednice nametnuti moratorij kojim se Hrvatsku prisililo da pristane na tri mjeseca odgoditi svoje osamostaljenje imao je jedinu svrhu u tome da se kroz silu JNA očuva Jugoslavija u bilo kojem obliku. Objektivno gledajući i bili su u pravu kada su računali na brzo pokoravanje Hrvatske. Sve je stajalo protiv nas: odnos u naoružanju, brojno stanje, teško obranjiv oblik Hrvatske, srpska pobuna protiv Hrvatske države i teritorij pod njihovom kontrolom, međunarodna izolacija, itd. Ono što je toj analizi nedostajalo bilo je jedinstvo svih Hrvata i neponovljiv nacionalni zanos. Na jedinstvu Hrvata i sveopćem idealističkom zanosu u obrani domovine neprijatelj je slomio zube. Ono što je bio najvažniji činitelj jedinstva i pobjede je duhovna podloga tog jedinstva koja je najbolje izražena krunicom koja se nosila oko vrata ratnika na frontu te u rukama baki i majki u domovima.

Zato svaka inicijativa, svaki pokušaj da se Hrvatska izvuče iz današnje porazne i pogibeljne situacije u koju je dovedena lošom, nesposobnom i izdajničkom politikom bivših i sadašnjih vlasti u sprezi sa svojim judeo-masonskim nalogodavcima iz inozemstva zahtijeva nacionalno jedinstvo utemeljeno na istom duhovnom načelu kao i u vrijeme najtežih ratnih borbi. Pogotovo stoga što se radi o puno jačem i puno prepredenijem neprijatelju od Srba, tj. od velikosrpstva i njihovih pretenzija prema hrvatskom teritoriju. Već sama činjenica da se djeluje nevidljivo, u konspiraciji, sa domaćim poslušnicima kao isturenim igračima koji unose pomutnju i razdor u nacionalno tkivo, a sve za račun svojih sitnih osobnih interesa, pokazuje sve probleme borbe sa takvim protivnikom.

No, nema razloga za žalopojke, nego treba samo znati da se vjerom u Boga i po Gospodinu ostvarenim nacionalnim jedinstvom sve može postići i nema te sile, nema te situacije, koja nas može nadvladati ili slomiti.

PSALAM 15 (14)
Gost Jahvin

Davidov.

Jahve, tko smije prebivati u šatoru tvome,
tko li stanovati na svetoj gori tvojoj?

Onaj samo tko živi čestito, koji čini pravicu,
i istinu iz srca zbori, i ne kleveće jezikom;
koji bližnjem zla ne nanosi i ne sramoti susjeda svoga;
koji zlikovca prezire, a poštuje one što se Jahve boje;
koji se zaklinje prijatelju, a ne krši prisege,
i ne daje novca na lihvu, i ne prima mita protiv nedužna.

Tko tako čini, pokolebat' se neće dovijeka.

1. Oblik vlasti i državnog uređenja

Mrsko je kraljevima počiniti opačinu,
jer se pravdom utvrđuje prijestolje.
(Mudre izreke 16, 12)

Kad se u zemlji griješi, mnogi su joj knezovi,
a s čovjekom razumnim i umnim uprava je postojana.
(Mudre izreke 28, 2)

Vladavina

Mudar vladar odgaja svoj narod u stezi,
i uredna je vlada razborita čovjeka.
Kakav je vladar, takvi su i činovnici;
i kakav je gradski upravitelj, takvi mu i građani.
Neobuzdan kralj upropašćuje svoj narod,
a svoj napredak duguje grad razboritosti vladara.
Vlast nad zemljom u rukama je Gospodnjim:
Gospod joj u pravo vrijeme postavlja pravog čovjeka.
Uspjeh je čovjekov u Božjoj ruci,
i zakonodavcu Bog daruje čast.
(Knjiga Sirahova 10, 1-5)

Za uspostavu jake i stabilne nacionalne države u kojoj je uspostavljen red, rad i disciplina u korist cijelog puka, u cilju ostvarenja onoga što nazivamo općim dobrom, potrebno je državnoj vlasti dati mogućnost da to i ostvari. Zato državna vlast koja preuzima vodstvo nad nacijom mora biti totalitarna s centralnom ulogom apsolutističkog vladara kojem su dane sve ovlasti na raspolaganje. Sve ostale varijante u kojima se vladaru na čelu države uskraćuju bilo kakvi oblici apsolutističke vlasti dovode do razvodnjavanja djelotvornosti Programa nacionalnog opstanka i samim time do neuspjeha u uspješnom provođenju istoga.

Da željena nacionalna država, u ovom slučaju Hrvatska, ne bila jedan veliki mravinjak mora biti teokratski uređena. Odnosno, definitivno i zauvijek mora se raskinuti sa sekularnom zabludom i što prije do toga dođe tim bolje. Konkretno to najprije znači da se smisao postojanja same države ne iscrpljuje u njoj kao takovoj, nego smisao države kao uređene zajednice ljudskih jedinki počiva u služenju u proslavi Boga i ispunjenju Božje volje kao najuzvišenijeg smisla ljudske egzistencije. Kako Hrvati imaju taj blagoslov i tu neizmjernu milost da su kao narod kršćani, i to kršćani katolici, tako je i življenje za i po Kristu sva punina smisla naše nacionalne države. Da bi taj smisao bio bolje i lakše (lakše ne u smislu izbjegavanja patnje nego izbjegavanja zabluda) ostvaren utječemo se zagovoru, zaštiti i vodstvu naše Majke i naše Nebeske Kraljice Blažene Djevice Marije, Majke Božje. Teokracija se može opisati kao nebeska monarhija s Kristom Kraljem i Kraljicom mira na nebeskim prijestoljima, a zemaljska država dobrovoljno priznaje Njihov primat po svim pitanjima državnog djelovanja. Dakle, iz takvoga savršenog počela dalje se izvodi i u potpunosti potčinjava svo svjetovno državno uređenje, a u prvom redu mora se nebeskim prijestolnicima iskreno potčiniti sama osoba svjetovnog vladara koji ima ovlasti, povjerenje i odgovornost za cjelokupni državni ustroj. Teokracija znači i to da je država podčinjena Crkvi u smislu da su nosioci državne vlasti kao laici dio sveukupnog tijela Crkve i kao takvi svoju vjeru očituju i u svojem djelovanju prema crkvenom nauku. Ne može vladar kao vjernik odstupati od svoje vjere niti za trunku jer upravo zbog izuzetne odgovornosti koju kao vladar nad povjerenim mu podanicima ima mora biti potpuno potčinjen savršenim nebeskim načelima, a da bi se bilo sigurno u to da će ta načela pravilno izvršavati podčinjava se crkvenom nauku. No i više od samog potčinjavanja potrebno je služiti se sakramentima koji su jedino Crkvi dani da ih udjeljuje ljudima, pa tako i vladaru kao čovjeku sa odgovornošću koja traži veliku milost. Tu je osnovica onoga što se smatra teokratskom

državom jer tom državom ne upravlja Crkva nego vlast/vladar koji kroz crkveno poslanje primaju milosti da svoj odgovorni rad mogu za opće dobro najbolje ostvariti. To je posebno bitno za službu vladanja državom jer obnašanje vlasti snosi i najveću moguću odgovornost koja je moguća unutar laičkog dijela Crkve. O tome kako vladar/vlast radi ovisi i kako podanici žive, a smisao života je u spasenju duše, odnosno u tome da se zadobije život vječni. Vladar dakle svojim postupcima direktno utječe na to koliko će ljudi uspjeti u ostvarenju toga krajnjeg cija, odnosno hoće li im to biti olakšano ili otežano.

Jedino apsolutistička vlast jednog pojedinca može osigurati državnu djelotvornost i ostvarivanje bilo kakvog zacrtanog cilja. Kroz cijelu povijest uvijek su nosioci progresa, kreatori ideja i misli ljudskog roda te pragmatični izvršioci i lideri naroda, pa posredno i cijelog čovječanstva, bili i ostali pojedinci, individualci koji su sami djelovali prema vlastitim zamislima. Uvijek su to bili konkretni ljudi sa imenom koji su se svojim sposobnostima na bilo kojem području odvajali od uljuljkane i inertne mase. Ljudi koji su imali hrabrosti suprotstaviti se mediokritetstvu većine i nametnuti vlastitu viziju. Može se reći da je ljudski faktor istaknutih pojedinaca bio presudan u stvaranju povijesti, a samim time odlučujući je i u onome što se uzima pod sadašnjicom. Druga je stvar koliko je donjelo dobra, a koliko zla, ali upravo iz razloga ove upitnosti teokratski sustav koji proizlazi iz priznanja Božje prisutnosti predstavlja sigurnost za usmjerenost prema dobru.

Svima je značaj ljudskog faktora poznat iz svakodnevnog života i nije potrebno zbog toga ulaziti u daleke i opsežne povijesne analize. Da li će neko poduzeće, bolnica, škola, vrtić, sportski klub, policijska postaja ili bilo koja organizirana skupina ljudi biti uspješni u svom poslu isključivo je zavisilo o sposobnosti čovjeka koji je bio na čelu bilo kao direktor, ravnatelj, zapovjednik ili pod nekim drugim nazivom. To se odnosi na sve društvene sisteme i ideologije jer je svugdje sve ovisilo kakvom je čovjeku omogućeno da preuzme upravljanje nekom cjelinom. Tako je u komunističkoj Jugoslaviji bilo vrlo uspješnih poduzeća koja su bila napredna i u svjetskim mjerilima. Kada se pogleda zašto su bila takva vidi se da je svugdje bio zaslužan jak i sposoban pojedinac koji je u datim okolnostima znao organizirati i upravljati ljudima i resursima bez obzira na sve protivnosti koje su otežavale takvo dobro djelovanje. Druga je stvar što su to bile rijetke iznimke koje nikako nisu mjerodavan uzorak jugokomunističkog društva, ali to je i bio problem tog ustroja što se ljudski faktor koji je trebao biti sposoban određivao po ideološkom i nacionalnom (na štetu Hrvata) ključu. Redovito su baš ti uspješni pojedinci koji su uspjeli zaobići sve ideološke prepreke i na djelu pokazati svoju sposobnost bili uklonjeni i optuživani za nepodobnost. Jednostavno su sa svojim umijećima ukazivali su na nesposobnost većine ostalih i nužnost promjene takvog sustava, a to je bila opasnost koju partijska klika nesposobnih karijerista i profesionalnih ideologa nije mogla dopustiti. Smjenjivanjem sposobnih i uspješnih propadalo je i sve ono što su uspjeli napraviti, što je samo još završni dokaz o presudnom utjecaju ljudskog faktora. Bez čovjeka koji zna i ima barem minimalne uvjete ostvariti svoje znanje svi poduhvati su unaprijed osuđeni na neuspjeh.

Istih primjera sa skoro istim obrascem postavljanja podobnih nesposobnjakovića imamo i u cijelom postkomunističkom, tzv. demokratskom razdoblju neovisne Hrvatske. Ništa se nije suštinski promijenilo, čak je i većina aktera ostala istima. Sva pravila o važnosti ljudskog faktora opet su se potvrdila. Sposobni pojedinci kojima se pružila mogućnost djelovanja dali su i dobre rezultate, nije im smetalo sve ono što ostali nalaze kao opravdanje za svoje neuspjehe, a u najvećem broju za lopovluk i sve ostale osobne koristi. Ono što je zajedničko svim onima koji su se pokazali sposobnima u raznim okruženjima je njihova moralna izgrađenost. Moralitet je ono što se pokazuje presudnim, a tu se došlo do Boga kao onoga tko se objavljuje preko moralno najboljih. Na drugoj strani je većina sastavljena od simbioze mediokriteta, nemorala i pokvarenosti koja čini sve da na bilo koji način onemogući sposobnima, a sposobni su ujedno i pošteni, zauzimanje pozicija u društvu koja bi im po umijeću trebala pripasti. Stvoren je takav društveni poredak u kojem su glavne sposobnosti potrebne za napredovanje na društvenoj ljestvici sposobnosti u varanju, krađi, laganju, ulizivanju, povlađivanju, podlosti i svemu sa time povezanim. Kako svaki čovjek, ako želi biti imalo uspješan u onome čime se bavi, biva ograničen na odabir svoga zvanja i usmjeravanja svih napora kroz cijeli život u ovladavanje svojim zvanjem, tako i u takvom društvenim sustavu sa negativnom selekcijom svatko sposoban i vrijedan (to znači moralan) nema izgleda u sučeljavanju sa specijalistima u prijevarama i podlostima (nemoralnima). Kada se

sve podigne na razinu spoznaje izvora morala i nemorala konkluzija koja se nameće je da se najviši stupanj dominacije onih nemoralnih ostvaruje kroz njihovo organizirano okupljanje u protubožjim društvima. Time oni dolaze do krajnje usavršenosti u svome zvanju ili poslanju koje su odabrali, a kao sasvim prirodna konzekvenca je progon onih koji predstavljaju najveću prijetnju – Božjih ljudi, onih moralnih.

Naravno da se takvi visokoorganizirani pokvarenjaci neće dati lako ukloniti i zamijeniti sposobnima, moralnima i odgovornima. Svjesni su da u sređenoj državi nikada ne bi postigli materijalni i društveni status kakav su si sada i ovdje uspjeli prigrabiti. Bili bi svedeni na svoju pravu mjeru i od nezamjenljivih moćnika postali bi "obični" ljudi, smrtnici koji se moraju radom i sposobnošću izboriti za svoj status, sve ono što sa ohološću i prezirom gledaju na narodne mase diveći se vlastitoj "pameti" koja im je omogućila nezasluženo se izdići nad pukom.

Izbor ljudskog faktora bio je presudan i u razvitku kapitalističkog društvenog uređenja. Glavna ideologija prisutna u kapitalističkom sustavu je interes kapitala i na osnovu tog pokazatelja odvija se selekcija podobnih i nepodobnih. Taj način ima puno svojih nedostataka i u konačnici je poguban za cijelo ljudsko društvo i jer je ustrojen prema interesima nosioca kapitala, ali je svojom hladnom, bešćutnom i racionalnom objektivnošću brojeva djelotvorniji od komunizma i njegovih izvedenica u kadroviranju sposobnih pojedinaca za svoju korist. Time je kapitalizam daleko opasniji i destruktivniji od komunizma, a razvoj događaja u svijetu to potvrđuje.

U Hrvatskoj nacionalnoj državi interes kapitala biti će zamijenjen općenacionalnim interesima što znači prvenstveno biti Božji narod, služiti Svevišnjem, a kapital (novac) će se koristiti samo kao jedno pomoćno sredstvo u rukama države i njenog suverena pomoću kojega se obavlja kontrola pojedinačne i sveukupne uspješnosti.

Stoga je hijerarhijska struktura države s vladarom na samome vrhu preduvjet ostvarivanja Programa nacionalnog opstanka. Takvim ustrojem omogućuje se prirodno ustrojstvo društva na zdravim osnovama, s uspostavom poštovanja prema politici kao cijenjenom umijeću najboljih pojedinaca koje narod može proizvesti u svome korpusu.

Prestaje štovanje kulta mase i uspostavlja se vrednovanje individualnih sposobnosti na način da služe općem dobru. Nebulozni princip da se izjašnjavanjem mase, kolektiva, dobivaju najbolji odgovori, najbolja rješenja, jednostavno nema nikakve osnove i služi obmanjivanju neuke svjetine za korist judeo-masonskih manipulatora koji su to bezumlje i nametnuli.

U svim oblastima ljudskih djelatnosti odluka se prepušta stručnjacima, dokazanim znalcima i autoritetima u svom području, a ne prosjeku i većini unutar mase. Baš politika koja je najzahtjevnija i najsloženija od svih poslova prepušta se odluci većine. Narod, koji nije autoritet ni u religiji, filozofiji, znanosti, umjetnosti i moralu, odjednom to postaje u politici koja u sebi obuhvaća sve navedeno. Nije to nimalo slučajno i despocija mase i cijela demokratska šarada je osigurač protiv dolaska na vlast sposobnog, a nadasve jednog moralno jakog pojedinca koji bi svojom unutarnjom snagom koja izvire iz vjernosti Božjim zakonima mogao ugroziti judeo-masonske interese.

Osoba vladara je ta koja daje obilježje cijeloj državi izgrađenoj na teokratskim načelima. Vladar ima biti uzor cijelom narodu po svojoj pravednosti i svojim političkim sposobnostima. Vladar je onaj pojedinac izašao iz nacije kojemu je dano povjerenje da tu naciju vodi i usmjerava prema svojim zamislima, ali uvijek u sukladnošću i podložnošću nebesima.

Samo jedna osoba može imati konačnu odluku, sveukupnu viziju koju onda slijedi u cijelosti. Da bi se nešto moglo ostvariti mora se najprije osmisliti u umu nekog pojedinca. Mora postojati nekakva osnovna vizija. Možda bi bilo bolje reći prva vizija ili prva ideja koja daje ili barem pokušava dati primjerene odgovore vječno promjenljivim i jedinstvenim životnim okolnostima. Takve su zamisli isključivo osobne i individualne. Neki drugi pojedinac može dalje razraditi, poboljšati, upropastiti ili na bilo koji drugi način upotrijebiti nečiju tuđu misao ili samo neki dio, ali to je opet nova indivi-

dualna jedinstvena kreacija samo tog jednog pojedinca. Ne postoji nekakvo kolektivno ili masovno osmišljavanje, kolektivno stvorene imaginarne misli, ideje ili vizije. Nema nikakvog kolektivnog uma koji nastaje zbrajanjem ili stapanjem pojedinih umova, tu je svaki čovjek jedinstven i neponovljiv. Pojednostavljeno rečeno, ne mogu se udružiti i međusobno zbrojiti na tisuće glupana i vjerovati da će tako uspjeti svojim pukim zbrajanjem nadmašiti jednog pametnog i nadarenog pojedinca na području njegovog djelovanja. Ljudska kreativnost jednostavno ne funkcionira na takvom aritmetičkom principu zbrajanja brojeva. Tu se vidi sva složenost ljudskog uma, njegova nedokučivost i superiornost u odnosu na sve ostalo na zemlji. Tzv. umjetna inteligencija, odnosno kompjuteri, mogu se povezivati i međusobno zbrajati jer se tako sposobnost cijelog skupa povećava u odnosu na osnovnu jedinicu. Prava inteligencija počiva upravo u nepredvidljivosti i unikatnosti svake jedinke da se pokaže naprednijom nad pukim zbrojem ili prosjekom i prava inteligencija je u stvari kreativnost koja nam je dana od Boga i po kojoj smo Njemu i suobličeni. U toj misteriji čovjeka očituje se Božje djelo i zato individualnost i različitost nekog čovjeka treba dužno cijeniti i poštivati.

Hijerarhijski i elitistički (pod pojmom elitizma misli se na priznanje staleških prava i dužnosti sa svom pratećom odgovornosti) ustrojena nacionalna država upravo cijeni ljudsku posebnost i koristi je za opću korist cijele nacije. U njoj nema i ne može postojati licemjerno i lažno zastupanje i nametanje ideje o općoj jednakosti svih ljudskih bića, unaprijed zadanog ograničenja jednih i neprirodnog uzdizanja drugih kako bi se na silu ostvarila barem gruba prividnost jednakosti svih. Koliko je judeo-masonerija prijetvorna i demonski inspirirana vidi se i po tome da, dok deklarativno stvaraju takvo društvo jednakih, istovremeno sebi u tajnosti prisvajaju status povlaštenih, prosvijetljenih, upućenih u nekakve tajne koje im daju ulogu voditelja cijelog čovječanstva. Oni su sebe proglasili jednakijima u društvu jednakih. Njihov glavni zadatak je upravo suprotan od Božje volje, simbolički izokrenut kao što se i križ (raspelo) okreće naopačke u sotonističkim obredima. Liberalna demokracija kao jedan od sekularnih oblika vladanja judeo-masonerije nad narodima uporno želi poništiti zadanost ljudske jedinstvenosti, razlike svakog čovjeka od drugog čovjeka. Krajnji cilj je unificirano društvo, bez razlike među ljudima, bez razlika u spolu, godinama, rasi, naciji. Jedno društvo genetički programiranih klonova koji će biti samo obično sredstvo, samo jedan broj, društvo robova koji služe izabranicima judeo-masonerije, a to u konačnici znači služenje antikrista kojeg će promovirati na mjesto lažnog spasitelja čovječanstva.

Svi smo svjedoci kako se suptilno radi na takvom društvu, svaki dan malo po malo, i u tzv. svijetu i kod nas u Hrvatskoj. Zagovara se i propagira jednakost spolova, nepopularno je isticati da muškarac i žena imaju svaki svoje posebnosti i da nikako ne mogu biti jednaki. Tolerira se i proglašava najnormalnijim homoseksualnost, travestitstvo, promjena spola, hermafroditizam i svi ostali oblici nastranosti i izopačenosti. Starost i starenje je postalo sramotom i izvode se sve moguće nakaradne djelatnosti da se postigne ideal vječne mladosti, pobjede čovjeka nad smrti. Djeca se okreću protiv autoriteta roditelja i obitelji te im se daje pravo buntovništva i prava na nekakve izmišljene slobode (tzv. dječja prava). Rase i nacije se sustavno potiču na miješanje kako bi nestalo svakog rasnog i nacionalnog identiteta, kao da je on sam po sebi loš ili nazadan. Uz religiju, poglavito kršćanstvo, rase i nacije postavljaju se kao glavne prepreke uspostavi globalnog mira i pravde. Sugerira se da će tek nestankom rasa i nacija čovječanstvo moći živjeti u ljubavi i miru. S vjerom se događa ista stvar. Predlaže se sinkretizam vjera, nova verzija poganskog panteizma, izrastanje nove univerzalne vjere koja će pomiriti sve razlike u završenom i navodno savršenom Novom svjetskom poretku.

Tako izgleda današnja etapa prema konačnoj slici liberalne demokracije i kapitalističke ekonomije kao sredstvima ostvarenja judeo-masonskog Novog svjetskog poretka. To je slika ostvarenja Kraljevstva Sotone na Zemlji gdje će se uzdići lažni Mesija, Antikrist koji će zavoditi ljude svojim lažnim moćima.

Hrvatska kao teokratska i nacionalna država s autokratskim vladarom na čelu može i mora se oduprijeti svim silama Zla koje prekrajaju svijet i čovjeka u njemu prema svojim demonskim planovima. Taj zadatak je ono što određuje u sljedećim poglavljima iznesene smjernice djelovanja kojima se praktičnim mjerama u određenom prostoru (Hrvatska) i vremenu (početak 21. stoljeća) odrađuje dužnost koju ima svaki kršćanin koji zna što uopće znači to što se smatra kršćaninom. Odnosno, to isto kako

za pojedinca, jednako vrijedi i za zajednicu – ovdje naciju – koja se smatra kršćanskom.

Pravi vladar će znati što i kako napraviti, imati će nepokolebljivu vjeru u Krista, pa tako i hrabrost suprotstaviti se svim nedaćama i pogibeljima. Stvarno suvereni vladar nikada neće svoj narod prepustiti porobljavanju od strane bilo koga, a najmanje judeo-masonskom sotonističkom poretku. To čak važi i za vladara koji uopće nije kršćanin ili vjernik, nego je samo vladar, a pogotovo to onda vrijedi za onoga tko ima posao vladara i istovremeno kršćansku vjeru – tu je nespojivo djelovanje koje nema u sebi ljubav prema bližnjemu. U Ivanovom Otkrivenju (13, 9-10) u tom smislu, neustrašivosti vjernika suočenog sa svijetom, piše: *"Tko ima uho neka čuje: Tko je određen za ropstvo, ide u ropstvo; tko je određen da pogine od mača, od mača mora poginuti! Na tome se temelji postojanost i pouzdanje svetih."*

Postavlja se pitanje kako prepoznati i kako izabrati takvog vladara? Kako znati da će biti postavljen onaj pravi, a ne neki krivi, lažni vladar? To se ostavlja najprije onome pojedincu koji se osjeća nadahnutim, pravednim i dovoljno sposobnim da se pokaže umješnim i jakim da porazi podmuklog neprijatelja i zadobije plebiscitarno povjerenje hrvatskog naroda. Nema tu nikakvog čarobnog recepta ili krutih pravila osim pouzdanja u Božju Providnost. Ne postoji u stvarnosti života mač u kamenu koji čeka da bude izvučen od strane nekog predodređenog, to je samo simbolički prikaz, jedna metafora koja je opisujući složenu prošlost postala mit. Životna situacija, a prema tome i politička zadanost, svima su na koncu iste jer je Svevišnji onaj koji upravlja svime i svakime te se sve događa po Njegovom dopuštenju. I zato makar netko imao svu silu medija, novca i sve ostale oblike podrške zakulisnih manipulatora iza sebe, onaj koji kroz Milost ima potrebnu sposobnost znati će to poništiti i nametnuti se. Ako nema umijeća, volje i hrabrosti da to ostvari, ako ne može samoga sebe provesti kroz Scile i Haridbe političke borbe, kako bi uopće mogao voditi jednu naciju? Takav nije ni zaslužio da bude vladarom, osobito u ovako pogibeljnim i presudnim vremenima. Bolje je onda da mjesto vladara ostane upražnjenim dok ne dođe onaj pravi, makar se čekalo i do kraja vremena. Ako bi tako i ostalo onda to znači da Hrvati kao nacija nisu bili sposobni ili nisu ni zaslužili da iznjedre osobu koja bi im branila i obranila njihov nacionalni opstanak.

Preuzimajući svu vlast vladar preuzima i svu odgovornost na sebe i mora znati da je za svoje djelovanje kao državni čelnik odgovoran zastupati interese nacije kao cjeline, i da ako kao takav na bilo koji način zastrani, nacija ima pravo i dužnost da ga isto onako kako ga je plebiscitarno prihvatila, plebiscitarno i odstrani sa vlasti. Način na koji će se to moći napraviti biti će jasniji uvidom u poglavlje koje se odnosi na organizaciju vojske i cjelokupnih oružanih snaga za samoobranu nacije (2.04. Ministarstvo obrane). Najkraće govoreći riječ je o konceptu naoružanog naroda koji tako naoružan predstavlja najdjelotvorniju branu pred svakom tiranijom – bila ona liberalno-demokratska, komunistička, fašistička ili teokratsko-apsolutistička sasvim je svejedno. Tako se ostvaruje plebiscitarna nacionalna demokracija izbora vladara koji preuzima punu odgovornost za svoje djelovanje i postupke. Tu jednom nakon odabira vladara nema odlučivanja mase o pojedinim pitanjima, već samo određivanje jednog jedinog, koji onda svojim umom, čašću i životom odgovara za svoje odluke. Takav naizgled ekstremni i beskompromisni odnos sva vlast – sva odgovornost nužan je i zbog toga da se od želje za vlašću odvrate svi slabi, neodlučni i mlaki "lideri" ili oni koji bi htjeli na lak način i bez rizika sebi priskrbiti materijalnu ili kakvu drugu osobnu korist. Ili jednostavno hoće postizanje običnog slavohleplja, a koje postižu zauzimanjem državničkih položaja lišenih ikakve odgovornosti. Takvi koji hoće zadovoljiti svoje ambicije, ali nisu spremni za to staviti "glavu na panj" i ako je potrebno snositi odgovornost na vlastitoj koži. Politička scena danas je prepuna takvih prepredenjaka i savršeno im odgovara sustav parlamentarizma i liberalne demokracije gdje se konačna odgovornost od konkretne osobe s imenom i prezimenom prebacuje na cijeli narod. Navodno je narod sam kriv za sve pogreške jer je, eto, tako sam odlučio birajući na izborima, a ako je pogriješio brzo ima priliku ispraviti pogrešku na novom izbornom cirkusu. I tako u nedogled bez ikakvog smisla dolaze i odlaze s vlasti sve moguće političke strukture uvijek ponavljajući istu priču, dajući prigodna obećanja i uvijek spremna izgovaranja za neuspjehe. Sva se odgovornost svodi na odstupanje sa vlasti u tzv. opoziciju u parlamentu. Pozicija, opozicija, sve stranke u parlamentu, a i najveća većina onih koji nisu uspjeli ući u svoje "svetište" (čak i tako se doživljava parlament), sve je u svojoj biti isto i nema nikakve suštinske razlike među svima njima. Prave poluge moći se niti ne nalaze unutar parlamentarnog sustava, nego su diskretno postavljene sa strane i naizgled prepuštene samima sebi. Izvikuju se fraze koje veličaju neophodnost postojanja

lažne neovisnosti financijskog sektora, medija, sudstva, kulture, znanosti, sveučilišta i još koječega. U stvarnosti se tako skoro svi segmenti društva ostavljaju na raspolaganju zakulisnim vlastodršcima. Svi ti "neovisni" zapravo su izuzetno "ovisni" i upravljani od strane skrivenih manipulatora. Stranke i figure se mijenjaju zabavljajući puk, odvlačeći pažnju isticanjem svoje navodne iznimne važnosti i svoje veličine, a u pozadini kontinuirano nesmetano djeluju isti moćnici podešavajući igru prema svojim interesima. Tzv. parlamentarna demokracija je jedna obična unaprijed izrežirana predstava, a to dodatno potvrđuje i činjenica da su programi svih stranaka u biti identični. Parlament čak postaje "mjesto gdje se stvara sloboda", a poštivanje nerazumljive i posve besmislene procedure je "svetinja". Realno, parlament je najobičnije okupljalište neiscrpnih brbljivaca koji provode isprazna govornička nadmetanja u kojima se toliko govori da premaraju narod i u ljudima izazivaju odvratnost prema govornicima. Koliko su ti narodni zastupnici otuđeni od naroda pokazuje njihovo guranje za parlamentarni nastup u TV prijenosu – uvjereni su da ih ljudi masovno gledaju.

Vlast koja je utemeljena na podijeljenosti i vremenskoj ograničenosti parlamentarne demokracije ne može riješiti nikakve ozbiljne državne probleme, a kamoli da išta može učiniti po pitanjima koji transcedentiraju politiku. U slučaju kršćanstva to je evangelizacija svijeta, pa bi tako i država trebala biti u funkciji svoje najveće prihvaćene društvene vrijednosti. Ukoliko to nije kršćanstvo onda je poganstvo u bilo kojoj formi jer nije moguć kompromis, nema te tako popularne "tolerancije" – jer istina je samo jedna i spasenje je samo u Isusu Kristu.

Stranke su po samoj svojoj naravi sukobljeni dijelovi političkog korpusa i one samim svojim suparničkim i natjecateljskim postojanjem izravno ugrožavaju nacionalno jedinstvo. Upropašten međustranačkim i/ili unutarstranačkim razdorima svaki plan upravljanja državom gubi cjelovitost pa postaje nerazumljiv i neostvariv. Time se dobro kojemu bi država trebala služiti jednako tako izokreće u državnu djelatnost koje producira ne-dobro ili zlo, jednostavnije rečeno.

Parlamentarna demokracija i njeni vrli političari najvećim se dijelom bave sami sobom umjesto da su zaokupljeni donošenjem odluka, vladanjem u korist narodnog dobra. Jako dobro možemo vidjeti kako se sav angažman naših političara (uopće svih političara demokracije) usmjerava u iscrpljujućim i dosadnim formalizmima, izborima, kampanjama, kadrovskom preslagivanju, imenovanjima, mandatima, frakcionašenju, aferama, ucjenama, izdajama, razdorima, prepucavanju, ostavkama, itd. Ne treba se onda čuditi da se ništa smisleno ne radi na rješavanju problema u državi i donošenju odluka. Nema tog čovjeka koji bi mogao imalo uspješno voditi državu rastrzanu na sve strane, a ova politička klika nema niti minimalnu volju nešto poduzeti. Komotno se prepuštaju da ih okolnosti vode prema svojoj volji i tako narod ostavljaju apsolutno nezaštićenim. Bitno im je samo očuvati i "razvijati demokraciju" jer im je to osnovni pokazatelj njihove "uspješnosti". Umjesto rada na ostvarenju općeg dobra radi se na ostvarenju nekakvog nedefiniranog i maglovitog demokratskog usavršavanja, demokratizacije apsolutno svega i svačega. Vladajuće klike su tako postale djelatnici jedne apstraktne i potpuno protunaravne ideje kakva je demokracija umjesto da budu u službi narodu kojim imaju ovlast vladanja.

Posebna je priča sama cijena, sami troškovi koje narod mora platiti da bi mogao "uživati" u demokraciji i njenim navodnim blagodatima. To je daleko najskuplji i najnerentabilniji politički sustav ikada osmišljen i ostvaren u povijesti. Zanimljivo je da inače u pogledu prekomjernih troškova toliko racionalni kapitalizam za demokraciju ne žali dati sredstva. Ništa nije preskupo kada se radi o financiranju demokratskih rituala. Može neka zemlja i narod živjeti i u najvećoj bijedi, ali uvijek je forsiranje demokracije prioritet iznad svake druge ljudske potrebe. Svakako zato jer je konačna dobit za one koji to idolopoklonstvo demokracije nameću višestruko veća od uloženih sredstava jer upravo liberalna demokracija omogućuje najbolju despociju kapitala. Kapital obilno ulaže u demokraciju jer je demokracija investicija koja se kasnije višestruko naplaćuje. I više od toga, kapital mora ulagati u demokratski liberalizam jer je to jedini način da ostvari svoj protubožji naum onih koji njime upravljaju. Nije bitno ako se pritom stvori još gora, još teža i za ljudski život i dostojanstvo još pogubnija situacija, jer demokracija je postala divinizirajućim procesom kojega se ne smije usporavati zbog takvih trivijalnosti kakav je čovjek. Demokracija je nadređena čovjeku i čovjek je jedino čovjek ako je uronjen u demokratski poredak, a oni koji su od tog "blagoslova" slučajno uskraćeni nisu niti pravi ljudi. To su više neki poluljudi koji nemaju svrhe i smisla sve dok i sami ne postanu dotaknuti tim "božanskim" poretkom

kakav je demokracija. Dok se to ne dogodi i sve dok nisu u demokratskom okružju, kao nepotpuni ljudi nisu niti vrijedni pa ih se može mirne savjesti izvrgnuti najgrubljoj sili sve do oduzimanja života jer sve je u potpunosti opravdano ako ima kao cilj dovesti demokraciju. Takvu retoriku imamo priliku slušati neprestance mi koji smo zahvaćeni demokracijom i koji samo moramo dalje razvijati taj doslovce božanski dar prema nekoj neodređenoj savršenosti demokratskog procesa. Demokracije nikada nije dosta i uvijek je moguće biti bolje demokratski ustrojen, a to je prikladno preuzimanje božanskih atributa na nešto što je obična idolatrija čovječanstva kao kolektiva.

Da ta idolatrija ima osim duhovne i svjetovno-materijalnu cijenu može se vrlo lako vidjeti pukim izračunavanjem troškova "demokratske procedure". Procjena minimalnih troškova više od 15 godina demokracije u Hrvatskoj na svim razinama društva, zajedno sa financiranjima kampanja, izbora, stranaka, itd., iznosi nekih 10 milijardi kuna! To ne uključuje potrošenu energiju i vrijeme ljudi, potrošeno u ništa, doslovce bačeno u vjetar, nego samo direktne troškove provođenja demokratkog poretka i svih pripadajućih procedura. Treba se samo uvidjeti koliko se škola, vrtića, kuća, stanova, bolnica ili bilo čega drugoga moglo napraviti tim sredstvima i tolikim trudom. Tolika izdvajanja za održavanje sustava koji svojim postojanjem radi protiv naroda koji ga hrani – to je nevjerojatno, doslovce suludo. Takvo što može proizvesti samo jedno suštinsko zlo, Sotona kao otac laži i zavodnik cijeloga svijeta.

Samo jedan vladar – autokrat može izraditi i provesti tako široke i jasne planove odupiranja zlu i postaviti ih u red na način da sve što postavi ima svoje mjesto i ulogu u mehanizmu državnog uređenja. Zato se cjelokupna uprava jedne zemlje mora povjeriti i skoncentrirati u ruke jedne odgovorne osobe. Bez apsolutnog despotizma nacija ne može opstati u današnjem vremenu ostvarenja globalnog poretka u kapital-odnosu, jer ne može se odlučivanje prepustiti masama nego odgovornome vođi tko god on bio. Onaj tko nije ovisan o glasovima na izborima ne mora se ulagivati puku da bi pobijedio na istima i u stanju je vladati suvereno, pravedno i pošteno. Kada su stvari pravilno utemeljene kroz moralnu izgrađenost na kršćanskoj vjeri **onda se dobro vrhovnog vladara i dobro nacije ne mogu razdvojiti**. To je u biti samorazumljivo, jer slab vladar je onaj koji ima slabe podanike, a slab narod je onaj čijem vladaru manjka moć da vlada njima po svojoj volji.

Zadobivši potreban status nacionalni suveren sastavlja Vladu nacionalnog opstanka čiji je osnovni zadatak provesti u djelo Program nacionalnog opstanka. Da bi mogao uspješno sastaviti i kontrolirati Vladu, a i sve ostale dijelove državnog mehanizma, vladar mora biti intelektualno dorastao tako sveobuhvatnom zadatku, mora biti istinski upućen u politiku. Sav uspjeh ili neuspjeh uvelike ovise o tome da li se zna izabrati, kontrolirati i sankcionirati neposredno podčinjeno državno vodstvo. Radi se o već spominjanom ljudskom faktoru, o odabiru najboljih ljudi na potrebna mjesta. Vladar koji nema dovoljno široke i duboke spoznaje, a posebno ako nema izgrađenu prikladnu političku filozofiju teško može napraviti dovoljno dobar izbor, a ne može se ni nametnuti kao autoritet svojim najbližim suradnicima. Mora se oslanjati na previše tuđih savjeta koje nije u stanju pravilno analizirati, a cjelokupna nesigurnost neumitno se pronosi i osjeća u cijeloj državi.

Namjerno je izostavljena potreba stimuliranja državne vrhuške, posebno samoga vladara kao vrhovnog suverena, jer sama izabranost i privilegija da se preuzmu visoki državni položaji u kritičnom trenutku za naciju mora biti stimulans sam po sebi. Oni koji tako ne osjećaju ili barem razumom uviđaju nisu ni podobni da preuzmu tako časne i odgovorne funkcije. O materijalnim stimulansima moći se govoriti tek nakon konkretnih pozitivnih rezultata rada, a nikako ne unaprijed, samim preuzimanjem položaja, kakva je dosadašnja ustaljena praksa. Skoro svi koji su bili ili su sada negdje pri vlasti prvo što gledaju je kako da najprije zadovolje svoje osobne interese, a tek onda dolazi na red državni posao. Time se oni koji se nalaze na pozicijama vlasti iscrpljuju na tome da sebi osiguraju probitke i čak kada bi htjeli nešto korisnoga uraditi jednostavno kao ljudi nemaju dovoljno kapaciteta za još jedan djelotvorni angažman. Stoga je svaka pohlepnost državnih dužnosnika nešto nedopustivo i vladar mora biti apsolutno dosljedan i nepopustljiv, doslovce nemilosrdan, u sankcioniranju svih onih koji u državnom vrhu zloupotrebljavaju svoj položaj protivno općim interesima.

Stanje sveopće korupcije i svih drugih oblika zlouporabe položaja koji danas prožimaju sve društvene strukture je neodrživo ako se išta želi postići, a može se suzbiti jedino ako se krene od samog vrha

piramide vlasti. Riba smrdi od glave i svi ovi fingirani pokušaji da se suzbije korupcija i ostali lopovluk tako da se za javnost žrtvuju neke sitne ribe naprosto su tragikomični u svojemu jadu.

Vladar kao vrhovni suveren, ako želi biti imalo uspješan, mora sam sebi nametnuti najviše moralne i svake druge standarde. Vladar mora sve svoje osobne sklonosti žrtvovati radi svoga naroda. On sam mora biti primjer i uzor drugima, ali najviše svojim najbližim suradnicima. I dok se uljepšana slika vladara može falsificirati i lažno prikazati narodu, najbližim suradnicima u vrhu to se ne može "prodati", pa se onda ne može prema njima niti nastupati sa potrebnim autoritetom. Ne može se od svojih ljudi nešto tražiti, a da se vlastitim ponašanjem tako i ne radi. Svako obmanjivanje kratkog je daha i brzo se obija o glavu, a u ovom slučaju krajnja je žrtva cijeli narod koji bi tako opet bio prevaren od strane onoga kome je dano povjerenje. Po pitanju svoga karaktera najbrže će se vidjeti da li je vladar pravi ili nije, da li je dorastao svojem zadatku.

Vladarevo ponašanje onda slijede od njega postavljeni državni dužnosnici i prenose dalje na svoje podređeno ljudstvo, koje mu već pripada ovisno o ministarstvu, službi ili uredu. Na taj način dobiva se jasna hijerarhijska subordinacija od vrha do najnižih razina i svatko je dobrano svjestan svojih dužnosti i svoje odgovornosti. Jedino se tako može uvesti red i srediti stanje u državi, provoditi stroge, ali pravedne represivne mjere protiv onih koji to zaslužuju, a da se ne izazove revolt među narodom. Puk vrlo dobro može prepoznati strogu ali pravičnu očinsku ruku koja pazi i brine za cijeli svoj narod. Hrvatska vlast mora biti prepoznata kao izvršitelj reda u kojemu se nalazi sreća i sigurnost ljudi ili je neće biti kao suverene nego samo kao poslušničke.

Za ostvarenje Programa nacionalnog opstanka potrebni su radikalni zahvati i temeljite promjene u cjelokupnoj organizaciji države i u svim društvenim strukturama. Napuštaju se sve dosadašnje zablude i svjesne obmane nametnute od judeo-masonskih ideologa kroz povijest, a kojima je svjetovni cilj spriječiti naravan razvoj nacionalne države i konačno uništiti sve države i nacije da bi se stvorila jedinstvena svjetska vlada u jednoj svjetskoj državi u kojoj ljude neće dijeliti teritorijalne granice ni duhovne razlike. Metafizički cilj je izgradnja svijeta bez Boga – Krista, a sa sotonističkim nadomjeskom koji bi ga trebao izigravati.

* * *

Jedna od glavnih nametnutih dogmi koje služe svojim krajnjim mračnim ciljevima je sekularna država i kroz nju sekularizacija cijelog društva. Sekularizam je običan eufemizam za izbacivanje Boga Isusa Krista iz čovjeka, neki oblik izokrenutog egzorcizma, samo što se provodi kroz čovjekovo prijananje uz određeni vrijednosno-organizacioni sustav. U egzorcizmu čovjek zaziva Duha Svetoga da istjera đavla, a u sekularizmu Sotona zavodi čovjeka da odbaci Boga u svojem življenju (djelovanju) naspram sebe jednako kao i naspram ostalih ljudi. Sekularizmom je određeno da nije dobro urediti svjetovne poslove na načelima danima od Boga, nego se tu primjenjuje nekakva navodna "neutralnost" ili "izdvojenost" od duhovnosti i tvrdi se da jedino tako mora biti jer inače čovjek trpi nepodnošljiv teror. Praveći se dobrohotnim i pravičnim sekularistički apostoli nude slobodu vjere, ali samo izvan društvenog sustava. Što se time govori? Ništa drugo doli da je vjera (uvijek se to ovdije odnosi na kršćansku vjeru) nedjelotvorna ili nedovoljno dobra za uređenje društvenih odnosa. Drugim riječima, objavljena vjera nije savršena. Ne samo to, nego se dodatno nameće i uvjerenje da je vjera izrazito štetna za društvo ukoliko je se želi utkati u sustav organizacije ili državnu organizaciju utemeljiti na objavljenim i po Crkvi tumačenim vjerskim istinama. Ako je to tako, a prihvaćanjem sekularizma to se ako ništa drugoga prešutno priznaje pasivnošću naspram istoga, onda znači da Bog koji nam je vjeru objavio nije savršen. Ako Bog nije savršen ne može ni biti neki Bog nego samo "psihološka potreba", "religijski instinkt", "utjeha slabih i siromašnih" ili ostale slične kvaziznanstveno-kvaziintelektualne konstrukcije. Na sve se nadograđuje dodatni zaključak koji proizlazi iz prihvaćanja sekularizma, a to je da je kroz navodnu neutralnost kroz odijeljenost od Boga u stvari suptilno stavljen sam čovjek kao onaj koji je središte istine, što ima jedan prijemčiv odjek kod većine ljudi jer svi smo u većoj ili manjoj mjeri skloni oholosti. Pitanje je samo u kojoj mjeri ćemo oholosti podleći i koliko se možemo kroz poniznost vratiti na put spasenja. **Sekularizam je institucionalizirana ljudska oholost kojom se hoće dokazati da se bez Boga može najbolje urediti odnose među ljudima.** Štoviše, ta oholost ide dotle da se stvari po-

stavljaju tako da sve Božje postaje glavnim uzrokom nesklada i što se prije potpuno uništi svaki oblik traženja istine izvan samoga čovjeka to će svijet biti bolji.

Marginalizacija Crkve i odvajanje države od Crkve kroz sekularizam na tragu su svega navedenoga i znače samo to da se država umjesto po čovjeku od Boga danim sredstvima pravilno ustroji i nekako usmjeri prema pravom cilju u tami neznanja i ograničenosti u kojem čovjek obitava, država ustrojava i usmjerava prema cilju koji je odredio ohol i samodovoljan čovjek. Umjesto po milosti Stvoritelja cijelog svijeta – po buntovnom ograničenom stvorenju. Takva država, takvo društvo i čovjek u njemu mogu samo zastraniti i na koncu, prije ili kasnije neminovno ostvariti sotonističku molitvu *"kako u paklu, tako i na zemlji"*.

Pojavljuje se cijela horda filozofâ, umnih i učenih ljudi, ovodobnih pismoznanacâ i farizejâ, koji se natječu tko će bolje izvesti sekularizaciju. Natječu se u zauzimanju ispražnjenog mjesta i žele se pod svaku cijenu dokazati kao oni koji su u tome najbolji. Izvode se najrazličitije intelektualne bravuroze, ali nitko neće staviti Boga kao osnovno počelo, kao temeljni princip ljudske egzistencije. Bogu se ne da pravo na prisustvo unutar svjetonazora, tretira se kao nekakva smetnja, zastarijelost, nemodernost i sl. Čovjek sam sebi uzima sva prava, ljudska su prava postavljena kao jedina i najvažnija. S druge strane, Bogu se pravo negira, oduzima se sve što je božansko najobičnijim zanemarivanjem.

Filozofi, intelektualci, sve sami učeni ljudi, oni su ti koji najlakše odbacuju Boga i sekularizacija u svojoj biti nije njima namijenjena. Oni su sekularizaciju prisvojili u svojim životima i odvojili su se od božanskih načela, ali ne mogu istrpjeti da se Stvoritelju potčinjavaju ostali ljudi iako sami sebe proglašavaju uzorima tolerancije i suživota. Sekularizacijskom silom kroz državno ustrojstvo kroz svakodnevni se život od Boga odvraća priprosti puk, sirotinja radnika i seljaka koji su zbog svog "neznanja i zaostalosti", "primitivnosti" i sličnih umnih racionalističkih razloga ostali u vjeri u Boga i uz Crkvu. Nisu narodne mase prosvijetljene na način kako to jesu izabrani graditelji boljeg svijeta i zato ih treba voditi na bilo kakav primjereni način prema stvaranju novoga čovjeka. Prema judeo-masonskom Novom svjetskom poretku u kojem čovjek na sebe preuzima sve božanske funkcije i atribute.

Liberalna demokracija i kapitalizam su prirodni saveznici sekularizacije. Odnos im ima simbiotsku dimenziju i kao u mozgalici o kokoši i jajetu ne može se jasno utvrditi što je bilo prije.

Ono što je očito je da judeo-masonski vođena francuska revolucija uspijeva u ostvarenju programa odvajanja Crkve i države i od tada cijeli proces ubrzano i sve radikalnije teče dalje.

Komunizam je sekularizaciji dao krajnje brutalnu, otvorenu formu nasilja i bio je za kratko vrijeme uspješan, ali je proizvodio previše mučenika (za Hrvatsku bl. Stepinac je svakako najznačajniji), a poznato je koliko mučeništvo uzdiže vjeru. Zato je u tom pogledu liberalna demokracija sa kapitalizmom puno opasnija jer djeluje suptilnije i diskretno, relativno polako, ali sigurno. Vidljiva je ta razlika i u pripadajućim simbolima sekularnih varijacija. Komunizam je uzeo za simbol pentagram (crvena zvijezda) koji u kabalističkoj simbolici znači snagu, simbolički je povezan sa snagom šake i pripadajućih pet prstiju, a u judeo-masonskoj demokraciji s njenim pentagramom (bijela zvijezda) na ruke se ritualno oblače bijele rukavice za vrijeme rada u ložama. Tako komunizam biva brutalan i udara šakom tamo gdje treba, a demokracija je profinjena (radi u rukavicama) u svojim djelovanjima protiv vjere i Crkve. I na tom simboličkom nivou očitava se oblik djelovanja onih koji si prisvajaju simbole, odnosno koji kroz svoju simboliku izražavaju svoje poslanje. Pri ovim poredbama prikladno je uočiti i odabir boja tako da odražava magijsku orijentaciju. Komunizam pripada tzv. crvenoj magiji, a liberalna demokracija bijeloj magiji. Dok su pojmovi bijele i crne magije poznati, o crvenoj magiji kao pojmu se manje zna, ali spominje je A. Crowley kao jednu od novodobnih magijskih "škola".

Uklanjanjem vjere i Crkve nastaje praznina u duhovnosti društva, a u prazninu najbrže i najdjelotvornije uskače božanstvo kapitala stvarajući vjeru u novac, budući da novac za svoje postojanje traži povjerenje, sveopći društveni konzensus. Kapital se tako uzdiže kao ishodište iz kojega se izvodi sva daljnja društvena struktura. Umjesto da se država brine oko dobrobiti naroda utemeljenog na kršćanskim etičkim i estetskim načelima, država, odnosno nosioci vlasti, brinu se prvenstveno o dobrobiti

kapitala koji je samo sredstvo u rukama antikršćanski posvećenih klika.

Hrvatska nacionalna država i sekularizacija su nepomirljivi pojmovi i ne mogu zajedno egzistirati. U temeljima, u osnovama hrvatske države koju se želi izgraditi kao onu koja osigurava nacionalni opstanak može biti samo vjera i pouzdanje u Boga Isusa Krista. U tumačenju i življenju vjere Crkva ima svoje nezamjenjivo mjesto i ulogu u hrvatskoj državi. Samo tako može se graditi država i društvo, a da se ne zaluta u povijesnim bespućima. Nije dovoljno samo uočiti postojanje povijesnih bespuća, potrebno je i znati prepoznati izlaz, spasonosno rješenje koje postoji za sve nas ljude koji smo svojim otpadništvom zalutali od Milosti.

Da bi se moglo što lakše razoriti i kontrolirati državu, uvesti pomutnju i podijeljenost u nacionalno tkivo, uvodi se i dogma tzv. trodiobe vlasti na izvršnu, zakonodavnu i sudsku. Svakome mora biti jasno da je to najobičnija "podijeli pa vladaj" strategija onih sila koje tu razdiobu toliko zdušno promoviraju kao nedodirljivu dogmu. Putem medijskog monopola i kreiranjem obrazovnog sustava ta se trodioba narodnim masama prikazuje doslovce svetom i božanski savršenom, nedodirljivom i nedokučivom kao da je riječ o svojevrsnom Svetom Trojstvu i koje se kao takvo mora bespogovorno obožavati.

Da to nipošto nije tako lako je dokazati. Naime, takva vladavina s trodiobom nije uopće vladavina, već cijepanje države na tri dijela. Može se to nazivati kako god hoće, pa tako i "trodiobom vlasti u jedinstvenoj državi", ali istina je ipak da to nije jedna suverena i nezavisna država, već tri suverene i nezavisne vlasti; ne jedna predstavnička osoba nego tri. Već samo po trostruko većom podložnošću birokratskom multipliciranju, kao jednoj od štetnih posljedica cijepanja države na tri dijela, moralo bi se tu trodiobu vlasti ukinuti iz interesa općeg dobra nacije i države. Također, ovdje je riječ o svjetovnim poslovima državništva kojima upravlja čovjek podložan različitim mnijenjima, a ne o kraljevstvu Božjem gdje mogu biti tri nezavisne osobe bez razbijanja jedinstvenosti Boga koji vlada. Ovim se zapravo vidi koliko je sekularna ideja trodiobe vlasti jedna ohola ljudska fantazija koja si dopušta imitirati nešto što je svojstveno isključivo Bogu, pa se provedbom tog državnog uređenja izravno radi jedna nedopustiva inverzija nebeskih vrijednosti. Najkraće razloženo: ako je vlada nositelj nacionalnog suvereniteta, skupština (Sabor) nositelj nacionalnog suvereniteta i vrhovni/ustavni sud nositelj nacionalnog suvereniteta, svi oni nisu jedan nositelj suvereniteta i jedna država, nego tri suvereniteta sa tri države i tri (pseudo)vladara. Predsjednika vlade, sabora i suda koji onda svaki vuče na svoju stranu, ali istovremeno i producira trvenje sa ostalom dvojicom silom neminovnog dodirivanja njihovih suvereniteta kod praktičnog funkcioniranja države na svakodnevnoj osnovici.

Prihvat principa trodiobe vlasti predstavlja sigurnu smrt države s jednim takvim neprirodnim i nefunkcionalnim tijelom, a ono što je jedino upitno je koliko će brzo smrt nastupiti. Jednako kako i kod slučajeva ljudi koji su rođeni kao sijamski blizanci, pa ima slučajeva gdje izgleda kao da na jednom tijelu rastu dvije glave. Takvi nesretni slučajevi ne mogu normalno i očekivano dugo živjeti s takvim teškim tjelesnim nepravilnostima, a imaju "samo" dvije glave. Još kada bi im se pridodala i treća, kakav je slučaj kod trodiobe vlasti, samo bi im sve bilo još teže i očekivani životni vijek kraći. Prema tome, kako nitko normalan ne smatra poželjnim dobiti tako unesrećenu djecu ili sam žaliti što nije kao takav rođen, onda nitko normalan ne bi trebao priželjkivati ili zastupati državnu organizaciju koja je jednako tako hendikepirana.

Naglavce je postavljena i dogma o pravu pojedinca iznad prava zajednice. Navodno se zalaže za najveću moguću brigu o pojedincu i zaštiti pojedinca koji je suprotstavljen zajednici. Imaginarno pravo mora štititi pojedince od interesa zajednice samo zato jer je pravo takvo samo po sebi. Briga o pojedincu i jest stvarno autentična, samo što se to odnosi na posebne, izabrane pojedince, a puk kojemu se to servira od toga ima mrtvo slovo na papiru. Povezani svojom judeo-masonskom mrežom samoizabrani pojedinci štite tako samo svoje interese, ili kako oni lijepo kažu – svoja prava, na račun cijele zajednice koju su uvjerili da je to sve zbog boljitka svih skupa.

U Hrvatskoj teokratskoj državi sa suverenim vladarom takve priče ne mogu prolaziti. Opet treba ponoviti zbog svojeg krajnjeg značenja da državno uređenje koje želi izvršiti ulogu spasa države i opstanka nacije mora biti postavljeno na načelima kršćanstva sa vjerom u Isusa Krista kao Spasitelja ljudskog

roda i Crkvom kao nositeljicom autentičnog tumačenja i navještenja Kristovog. Jedino tako korigira se namjerno uspostavljeno krivo, protubožje, usmjerenje.

Takvim jasnim i jakim ishodištem započinje izgradnja svih ostalih vrijednosti koje država kao ljudska tvorevina izgrađuje. Iz toga se kasnije izvodi cjelokupni gospodarstveni, zakonodavno–pravni, odgojni, kulturni, moralni i ini državno-organizacijski ustroj.

Iluzorno je očekivati da neće biti reakcije podzemnih zakulisnih sila na državu i narod koji se usuđuje suprotstaviti njima, svjetskim moćnicima koji su sposobni proizvesti svjetske ratove i danas su jači nego ikada. U njihovim očima Hrvatska može biti opasan primjer, presedan koji potvrđuje da se može drugačije, a kao najnedopustivije da je vjera u Spasitelja ono što je alternativa njihovom htijenju. Taj njihov strah pokazuje koliko im cijelo carstvo stoji na staklenim nogama laži i boje se da bi mogli sve izgubiti sada kad su došli tako blizu cilja. Strah ih je nacije koja ima vjeru jer to je konačno i najjače oružje, jače od svih nuklearnih projektila, razornije od "pametnih bombi", to je jedino oružje protiv kojeg nemaju obrane.

Od straha će im se roditi mržnja, mržnja koja će ih zaslijepiti i obuzeti tako da će izgubiti svaku prisebnost, a takav neprijatelj je slab i ranjiv, ne zna donositi pravilne odluke i sam sebe pobjeđuje.

Hrvatska mora samo ostati jedinstvena i na zacrtanom putu nasljedovanja Krista. Raditi po svojemu i ne dati se pobijediti u vjeri. Ljudi moraju biti sigurni i mirni, ne smije se dopustiti da nas isprovociraju i da nas okrenu jedne protiv drugih.

Vlada nacionalnog opstanka i vladar moraju biti spremni na sve oblike kojim će se pokušati destabilizirati nova vlast slobodne i suverene Hrvatske, a nadasve i kao preduvijet, preobraćene Hrvatske. Bez obzira na sve, mora se s pouzdanjem u Svevišnjeg raditi po svojemu planu i prema konačnom svetom cilju.

* * *

Ovdje se sada dolazi do konkretnog djelovanja u vremenu i prostoru u koje smo stavljeni, pa tako treba shvatiti sve što dalje slijedi po pitanjima organizacije države koja mora biti u funkciji nacionalnog opstanka.

U svjetlu ostvarenja navedenog opstanka u uvjetima globalno proširene civilizacije smrti kao prva odredba Vlade nacionalnog opstanka ima se bez obzira na sve unutarnje i vanjske okolnosti objaviti i početi trenutno provoditi uredba o provođenju sljedećih mjera:

- uvođenje izvanrednog stanja u zemlji
- uvođenje radne obveze za cijelo pučanstvo
- raspuštanje Sabora, svih skupštinskih tijela i imenovanje povjerenika
- zabrana rada političkih stranaka, masonskih loža i svih pripadajućih paramasonskih organizacija (Rotary, Lions i sl.), ostalih tajnih društava i sekti
- zatvaranje granice da bi se onemogućio bijeg odgovornih za izdaju nacije i pljačkanje nacionalnog bogatstva
- uspostava radnih ustanova u kojima će osuđeni izdajnici, pljačkaši i svi ostali prestupnici odraditi svoj dug naciji
- nacionalizacija cjelokupnog bankarskog, mirovinskog i osiguravajućeg sektora; zatvaranje i raspuštanje burze
- poništenje pretvorbe i privatizacije, nacionalizacija zatečenog i pravična preraspodjela vlasništva u skladu sa nacionalnim interesima
- otkazivanje suradnje s Haaškim sudom i poništavanje svih štetnih ugovora koje su prihvatile prijašnje vlasti
- protjerivanje svih inozemnih nadzornih elemenatâ i agenturâ
- uvođenje sustava opće solidarnosti i potrebnih socijalnih mjera ugroženom pučanstvu

- zabrana pobačaja
- iskazivanje dobre volje za njegovanjem dobrih odnosa sa svim suverenim državama svijeta na temelju ravnopravnosti, poštivanja suverenosti i ne miješanja u unutarnje poslove drugih zemalja.

Donošenjem ovih mjera Vlada nacionalnog opstanka usporedo s realizacijom istih prelazi na ostvarivanje dugoročnog programa nacionalnog opstanka po resornim ministarstvima prema zadanim smjernicama djelovanja i razvoja.

Neka nam svima Bog pomogne.

PSALAM 20 (19)

Molitva za kralja

Uslišio te Jahve u dan nevolje, štitilo te ime Boga Jakovljeva!
Poslao ti pomoć iz Svetišta, branio te sa Siona!
Spomenuo se svih ti prinosnica, bila mu mila paljenica tvoja!
Udijelio ti što ti srce želi, ispunio sve namisli tvoje!
Radovali se tvojoj pobjedi, u ime Boga svoga dizali stjegove!
Ispunio Jahve svaku molbu tvoju!

Znam evo: Jahve će pobjedu dati svom pomazaniku,
uslišit ga iz svetih nebesa snagom pobjedne desnice svoje.
Jedni se hvale kolima bojnim, drugi konjima,
mi imenom Jahve, Boga našega!
Oni posrću i padaju, mi se držimo i stojimo.

Jahve, daruj pobjedu kralju, usliši nas u dan kad te zazovemo!

2. Smjernice djelovanja u organizaciji države i njenih ministarstava

2.1. Ministarstvo financija

Ne traži kamata od svoga brata, niti kamata za novac, niti kamata na jestvine, niti kamata na bilo što gdje se obično traže. Od tuđinca možeš tražiti kamate, ali ih od svoga brata nemoj tražiti, da ti Jahve, Bog tvoj, udijeli blagoslov u svakom pothvatu tvoje ruke u zemlji u koju ideš da je zaposjedneš.
(Ponovljeni zakon 23, 20-21)

Ne budi među onima koji daju ruku,
koji jamče za dugove:
ako nemaš čime nadoknaditi,
zašto da ti oduzmu i postelju ispod tebe?
(Mudre izreke 22, 26-27)

Pravi i krivi učitelji

To naučavaj i preporučuj! A tko drukčije naučava i ne prianja uza zdrave riječi, riječi Gospodina našega Isusa Krista, i nauk u skladu s pobožnošću, nadut je, puka neznalica, samo boluje od raspra i rječoborstava, od kojih nastaje zavist, svađa, pogrde, zla sumnjičenja, razračunavanja ljudi pokvarene pameti i lišenih istine, što pobožnost smatraju dobitkom. Pa i jest dobitak velik pobožnost, zadovoljna onim što ima! Ta ništa nismo donijeli na svijet te iz njega ništa ni iznijeti ne možemo! Imamo li dakle hranu i odjeću, zadovoljimo se time. Jer oni koji se hoće bogatiti, upadaju u napast, zamku i mnoge nerazumne i štetne požude što ljude strovaljuju u zator i propast. Zaista, korijen svih zala jest srebroljublje; njemu odani, mnogi odlutaše od vjere i sami sebe isprobadaše mukama mnogima.
(I Tim 6, 3-10)

Bogati kršćani

Onima koji su u sadašnjem svijetu bogati zapovijedaj neka ne budu bahati i neka se ne uzdaju u nesigurno bogatstvo, nego u Boga koji nam sve bogato daje na uživanje; neka dobro čine, neka se bogate dobrim djelima, neka budu darežljivi, zajedničari - prikupljajući sebi lijepu glavnicu za budućnost da osvoje onaj pravi život.
(I Tim 6, 17-19)

O lažnoj i istinitoj ekonomiji

Za pravilan ustroj i djelovanje Ministarstva financija kao prva stvar mora se spoznati stvarna ekonomska nauka sa posebnom pažnjom na razotkrivanju biti novca i cjelokupnog novčarskog poslovanja.

Važno je znati da je ekonomija određena politikom i služi ostvarivanju političkih ciljeva, bili oni javno obznanjeni ili tajni, sasvim je svejedno. Kako iznad politike stoje metafizičke silnice i politika se određuje ili kao misao proizašla iz okultne, magijske, sotonističke inspiracije ili, kao jedina suprotnost tome, inspiracije od Boga po Duhu Svetomu, tako je i ekonomija kao produžena ruka politike zavisna od duhovne (metafizičke) sfere. Zbog pada čovjeka, zlo je kroz povijest preuzelo dominaciju nad čovječanstvom služeći se ljudskim slabostima u obmanjivanju i zavaravanju ljudi. Osnovna konstanta koja je prisutna i po kojoj se zlo prepoznaje je laž. Ista ona laž prisutna još od zmijinog zavođenja Eve u raju kada je ljudski rod svjesno prevaren zato da bi se prkosilo Bogu i upropastilo čovjeka.

Čovjek kao da nije iz toga ništa naučio i kroz povijest stalno se priklanja laži i onima koji služe toj laži i tu laž propovijedaju pod istinom.

Cijela ekonomska misao i praksa današnjice je jedna najobičnija laž, jedna obmana divovskih razmjera. Sakriveni pronosioci te laži su magovi iz vrha judeo-masonske organizacije koji kroz ekonomiju djeluju na živote ljudi na posve pragmatični način s ciljem koji proizlazi iz najdubljeg podzemlja. Koliko je ekonomija lažna, odnosno usmjerena iz zla i prema zlu, vidi se jednostavnim pogledom na svijet, kako je uređen i kakvu je korist ekonomija ljudima stvarno donijela, a koliko je samo nesreće prouzročila. Što je najgore, kada se postavi pitanje zašto ekonomija kao profesija ima takve porazne rezultate za pokazati, svi ti silni ekonomisti daju mahom isti odgovor: "Do svih tih nesreća je došlo jer nisu htjeli poslušati moj/naš savjet." Istina je sasvim suprotna: sva ova bijeda zadesila je svijet upravo zato što se konstantno radi po njihovim savjetima.

Kada uopće spominjem ekonomiju ili ekonomsku misao mislim na ovu, po cijelom svijetu u svim "znanstvenim" i "uglednim" institucijama prihvaćenu ekonomiju liberalnoga kapitalizma u svim svojim varijabilnim oblicima. Između svih na sveučilištima, ili bilo kojim drugim institucijama, prihvaćenih ekonomskih teoretičara i ekonomskih misli nema suštinske razlike i sve su više ili manje nedjelotvorne. Tako se marksizam-komunizam, naizgled potpuno suprotan od liberalnog kapitalizma, u svojim najvažnijim elementima u potpunosti podudara s temeljnom idejom kapitalizma. Marx se pokazuje kao izuzetno pronicljiv u otkrivanju unutarnjih suprotnosti kapitalizma i pravilno tvrdi da je zato kapitalizam neodrživ sam po sebi, ali sva se pronicljivost i uopće bilo kakva znanstvena analiza kod Marxa gubi kada treba objasniti sam temelj kapitalizma – kapital, odnosno novac i bankarstvo. Marx se, istina, podosta bavio novcem, dajući mu aktivnu ulogu u određivanju ekonomske dinamike, povezujući ga s kreditom, ali je prirodu i nastanak novca striktno izvodio iz robne razmjene, ne odvojivši se od koncepta robnog novca. No sve je to puko prebiranje po površini, i to vrlo selektirano prebiranje, bez, makar i fingiranog, ulaska u dubine. U povijesno – znanstvenom pristupu novcu i bankama kod Marxa kao osobe s očigledno vrsnim povijesnim spoznajama i umijećem izvođenja zaključaka na temelju povijesti jednostavno se previđaju najosnovnije činjenice. I to su one činjenice kojih je sigurno bio svjestan i koje onda očito namjerno prešućuje što opet dodatno dokazuje da je Marx bio u službi istih onih sila koje su vodile i liberalni kapitalizam.

Marx kao da je imao zadaću u svoju nedorečenu kritiku kapitalizma, i to nedorečenu u tom smislu da je ponuđena jedna lažna alternativa koja je suštinski identična kapitalizmu, privući i obmanuti sve one koji najviše trpe posljedice kapitalističke tiranije. U tome je i uspio, a posljedice koje su proizašle iz takve "igre" su patnja i smrt na stotine milijuna ljudi s konačno još većim trijumfom kapitala u ovome što se danas naziva "proces globalizacije". Povijest nepobitno dokazuje da su najveću korist od komunizma ostvarili pripadnici uske skupine ljudi, vlasnici i monopolistički proizvođači većine kapitala koje je najadekvatnije nazvati judeo-masonskom financijskom oligarhijom ili financijskom internacionalom. Komunizam je jedan osmišljeni sustav za potrebno osiromašivanje naroda otvorenom brutalnom silom kako bi bogati bili još bogatiji. Carsku Rusiju, prebogatu po prirodnim resursima i ljudskom faktoru, mogao je samo komunizam toliko osiromašiti da internacionalni financijaši za sitne novce mogu sve lagalno i legalno preuzeti u procesu tzv. privatizacije državnog vlasništva unutar današnjeg globalizma. To isto državno vlasništvo stvoreno je najbezobzirnijim nasiljem i prisilom od strane komunističke države koja je sebi prisvojila skoro cjelokupni nacionalni imetak. Sada taj oteti imetak legitimno posjeduju iste one strukture koje su financiranjem potaknule stvaranje te boljševističke zemlje, i to se prikazuje potpuno legitimnom transakcijom. Proces je išao od vlasništva ruske građanštine, aristokracije i crkve na vlasništvo boljševičkog režima, da bi završilo u rukama financijske internacionale sa središtem u Wall Streetu ili Londonskom City-u. Čak se i uspjelo stvoriti uvjerenje u narodu da bez tog stranog kapitala ne mogu prosperirati i treba biti zahvalan što su megabankari odlučili smilovati se i svojim kapitalom "pomoći" posrnuloj naciji.

Sve ekonomske varijacije između kapitalizma i komunizma također su samo dodatno bacanje pijeska u oči i služe sveopćem zbunjivanju i unošenju nereda. Svima je zajedničko to da se pozivaju na ekonomiju koju zastupaju kao na znanstvenu disciplinu, iako bi se onda i astrologija ili gatanje iz taloga kave mogli isto tako dičiti ugledom znanosti. Ove aktualne, od institucija službeno prihvaćene ekonomske misli, ne zadovoljavaju najosnovnije uvjete da uđu u znanstvenu skupinu. Krajnji ispit valjanosti svake znanosti jest sposobnost njezinih pravila i teorija da predvide ishode. Svi vrli ekonomisti bave se običnim nagađanjem, nikada ne mogu ništa predvidjeti ili isplanirati, ali su zato majstori naknadne

analize uzroka stvorenog stanja, a i tu svatko zastupa neku svoju "istinu". Ni u analizi se ne mogu složiti ili nešto egzaktno znanstveno ustvrditi, ali zato svi imaju ugled znanstvenika i ekonomskog eksperta. Situacija je toliko apsurdna kao kada bi npr. kemičari različito predviđali rezultate nekog kemijskog eksperimenta, naknadno različito analizirali eksperiment poslije njegove provedbe, cijelo vrijeme bi svi bili u suprotnosti sa stvarnim posljedicama eksperimenta i uzrocima koji su to prouzročili, ali bi svi zajedno besramno isticali svoju znanstvenu točnost i tvrdili da su bili u pravu. I nikome to ne bi bilo nerazumno, svi bi ostali na svojim pozicijama od ugleda i značaja u području kemijske znanosti i sve bi ih se zajedno naznačivalo kao autoritete u kemiji. Naravno da na području kemije, ili bilo koje druge znanosti od neposredne praktične primjene, tako nešto ne može proći zbog materijalne opipljivosti uspješnosti u savladavanju dotične nauke. Ekonomija je zbog novca koji je prožima imaginarna disciplina i služi ostvarivanju političkih ciljeva, uglavnom se to odnosi na ostvarivanje željenog blagostanja, olakšavanja životne borbe kroz podjelu rada unutar zajednice, organiziranju ljudi u ostvarivanju nekog zajedničkog cilja i tome slično. Presudno je to što se u ekonomiji zbog imaginarnog udjela novca sve može relativizirati i tako se ljude najlakše prevari jer nikome nije bilo točno jasno što treba očekivati na kraju nekog ekonomskog procesa.

Ekonomska laž je uspješno iskoristila mogućnost relativizacije svega s čim je povezana i tako je stavljena u sotonsku službu zavođenja ljudi u svrhu odvraćanja od Boga, a to je ono što se uistinu želi postići na kraju cijelog procesa. U kapitalizmu ekonomija je poprimila lik Mamona, božanstva novca, bogatstva i bogaćenja. Jedno takvo božanstvo suptilno, ali djelotvorno, zauzima glavno mjesto, prvo svugdje unaokolo, a zatim unutar samog čovjeka.

Tako se došlo do situacije gdje je kroz lažnu ekonomiju postignuto stanje u kojem postoji financijska kontrola svake političke akcije. Radi se o sticanju moći, a moć je sposobnost da se kontrolira postupanje ljudi. Drugim riječima, kroz lažnu ekonomiju izvršava se skrivena kontrola umova. Moć počiva na dominaciji mišljenja nad osjećajem i skriva se u riječima (idejama) koje se prihvaćaju kao one istinite. Ono što čovjek smatra istinitim tome predaje i svoje povjerenje, tj. podređuje svoj život toj prihvaćenoj vrijednosti. Iz tog razloga najveći od svih interesa koji moć novca zastupa je da spriječi ostvarenje pravovaljanosti kod prihvaćenih akademskih disciplina. Prave kršćanske vrijednosti protjerane su iz umova većine obrazovanih ljudi: inteligencija je zatrovana lažnim vrijednostima. Prisutno je nevjerovatno protivljenje proširivanju akademske pravovaljanosti u proučavanju svega što je makar i u najmanjoj mjeri kršćanski, nacionalno i neliberalno intonirano. Zato se zapadnjačka inteligencija, sa rijetkim izuzecima, prema ideji kršćanstva ne odnosi sa dužnim poštovanjem koje ono kao nositelj jedine istine zaslužuje. Takovo ideološko odbacivanje kršćanske kulture predstavlja intelektualno utamničenje zapadnog čovjeka – predstavlja propast Zapada.

Usredotočeni samo na svjetovne pojavnosti i bez potrebite dubine zapadnjačka inteligencija vrti se u krugu neprestane zablude u svemu, pa tako i u ekonomiji. Analize se usmjeravaju bilo na moć staleža ili kraljevskih dinastija, bilo na tržišta industrijskih proizvoda. Višekratno spominjani Marx i marksisti u cijelosti samo uopćeno govore protiv kapitalističke moći ukazujući na vladajuću, eksploatatorsku klasu kao agenta i primaoca milostinje židovskih bankara, ali se dosljedno izbjegava ukazati na financijaše kao skrivene upravitelje djelovanja usmjerenih protiv kršćanskih vjerovanja i institucija. Njihovo glavno oružje za podrivanje nisu toliko filozofija ili antikršćanska "teologija", koliko ekonomska "znanost" i skrivena manipulacija političkim procesima. Ekonomija se u jednom ili drugom obliku pojavljuje kao pseudonauka osmišljena da pojača i istovremeno zamaskira materijalnu deprivaciju čovječanstva koju provode međunarodni financijaši. Čitava paradigma prihvaćene ekonomije predstavlja samo propagandnu fasadu za sve obžavatelje boga Mamona i moć globalne financijske oligarhije. Ekonomija namjerno koristi varljive ideje radi postizanja mračnih ciljeva. Barata se samo raznim bezobličnim pojmovima poput "potrošača" ili "proizvođača", kao i obmanjivačkim teorijama o tome da je novac samo puko sredstvo razmjene, a ne osnova svjetovne moći. Istovremeno, što se ekonomija više udaljava od realnosti, to se bolje može prodati kao "znanstveno precizna". Svijet je prevaren iluzijom znanstvene sigurnosti i zauzvrat se odriče realnog provođenja ekonomske politike. Pravi cilj tih promotora lažne ekonomije je spriječiti svaki pokušaj da se shvati realitet monetarnih zakona i međunarodnih spekulacija preko banaka i burzi. Kako bi inače sebični ciljevi uske grupe nekolicine bankarskih dinastija mogli postati akceptirani kao "nacionalni" ili "društveni" interesi? Ova prevara

u ekonomiji olakšana je propagandom bankarskog establišmenta koja društvo komada na suprostavljene komponente njegovih raznih industrija, profesija i zanata, tako da svaka može uvijek biti suprostavljena jedna drugoj – bez mogućnosti da se ikada smatraju organskom cjelinom. Uvijek se može predstaviti da jedan segment ima "koristi" od nekog političkog cilja međunarodnih bankara i uvijek se može smatrati da su te "koristi" važnije od "šteta" za druge segmente društva. I to je uvijek slučaj kada se primjenjuje ova lažna ekonomija bez obzira što takva politika razara financijski, ekonomski, kulturni i, kao najvažnije, duhovni integritet nacije kao organske cjeline. Profesori na sveučilištima i "stručnjaci" za ekonomiju, kao i ljudi drugih profesija (novinari, političari, povjesničari, sociolozi, pravnici, itd.) naprosto su napravljeni slugama interesima novca, a to su postali vlastitim izborom prekršivši prvu zapovjed i postavši idolopoklonicima. Tu je ujedno prisutan problem promjene te krive ekonomske paradigme jer su naučavatelji zabluda ukopani u svojim pozicijama i bez osobnog obraćenja ne mogu prihvatiti nešto što ponajprije njih same prikazuje kao one koji su neznalice. Zato ne treba očekivati ništa drugo nego odbacivanje svakog pokušaja utvrđivanja istine unutar akademske zajednice, te je za afirmaciju istine potrebna teška borba.

U vezi sa neznanstvenošću ekonomije i upornom kretanju unutar naizgled suprotnih polova kapitalizam – komunizam (realno to je zatvoreni krug koji počinje sa kapitalizmom, a završava opet u istoj točki sa komunizmom) i razlogom zašto nitko do sada nije makar po teoriji velikih brojeva i puke slučajnosti došao do cjelovitih, stvarnih, istinskih ekonomskih spoznaja, odgovor je u povijesti. Povijest koju su ekonomisti smatrali ispravnom, a i dalje je drže istinskom, stvarnom poviješću, je u stvari lažna, falsificirana i zatajena povijest i zato su sve ekonomske spoznaje iz prošlosti, kao i ove sadašnje, u temelju krive. Uz najbolju volju, ekonomistu koji je uronjen u zabludi krivotvorene povijesti nije moguće doći do pravilnih ekonomskih spoznaja.

S druge strane, ekonomija se ne može tek tako empirijski isprobati u laboratoriju od strane istraživača ili istraživača u potrazi za spoznajom. Problem je u tome što onaj tko ekonomiju empirijski istražuje, taj znanstvenik ili ispitivač, provoditelj eksperimenta, ne može biti bilo tko nego samo onaj koji je u mogućnosti istovremeno raspolagati cjelokupnim državnim suverenitetom, a kao najvažniji od svih je suverenitet nad stvaranjem novca. Preuzeti nadzor nad ekskluzivnom privilegijom stvaranja i emitiranja novca je preduvijet svakog relevantnog ekonomskog eksperimenta. To proizlazi iz nerazdvojive povezanosti između onoga što se događa u nekom ekonomskom modelu s monetarnim konceptom koji je sastavni dio svake ekonomije o kojoj se ovdje govori. Naime, pretpostavlja se i uzima kao apsolutno korisnim prijelaz iz nenovčane ekonomije ili isključivo robno-robne razmijene u novčanu ekonomiju s robno-novčanom razmjenom. U stvari, o početku promišljanja ekonomije je i primjereno govoriti jedino kroz uvođenje novca u ekonomsko tkivo. Sve prije toga nije davalo mogućnosti za neko ozbiljnije znanstveno promišljanje ekonomskih procesa jer bez novca u ekonomiji nije moguće iole preciznije izvršiti potrebna mjerenja kao što se to radi u znanstvenim laboratorijima. Novac je ono sredstvo koje poput npr. ravnala, šestara ili vage svojim oblikom i načinom upotrebe omogućuje brojčano izražavanje izmjerenih vrijednosti. Ali novac ima i jednu dodatnu dimenziju u ekonomiji po kojoj se izdvaja kao jedan specifikum. Novac ne samo da mjeri, nego istovremeno s mjerenjem vrši neposredni utjecaj na procese u zatvorenom laboratoriju. Točnije, u tom određenom ekonomskom modelu koji se istovremeno novcem opservira, jednako se tako i modulira tim istim novcem. Dakle, ako je ispravno shvaćeno ono što je do sada rečeno, jasno je da jedini prostor gdje se na djelu vidi ekonomska teorija područje neke suverene države sa svojom valutom. To je taj laboratorijski prostor gdje postoji jedina mogućnost primjene neke ekonomije (ekonomske teorije ili ekonomskog koncepta) i sagledavanja rezultata koji se očituju. Sve to daje za zaključiti da provedba bilo kakve ekonomske teorije zahtijeva ovladavanje suverenitetom nad određenim prostorom. Sve što se odvija izvan cjelovitosti toga "laboratorija", ono što je ispod ili iznad, mikroekonomija ili nad-makroekonomija, ne spada u pravovjernu nego u patvorenu ekonomiju jer nema potrebne zatvorenosti sustava. Kao kada bi neki kemijski eksperiment bio obavljan u uvjetima gdje stalno nekontrolirano dolaze ili odlaze oni elementi koji su uključeni u eksperiment. Takvo eksperimentiranje ne može dati nikakve znanstveno vjerodostojne rezultate, pa jednako tako i **ekonomski modeli koji se hoće primjeniti ne mogu dati rezultate ako se nema nadzora nad svim elementima u ekonomskom procesu**. U ekonomiji to znači nadzor prvenstveno nad novcem, ali također i nad sveukupnom politikom u smislu da mora postojati neokrnjeni politički suverenitet jer je politika ona kojoj se ekonomija potčinjava – što je na početku i

ustvrđeno.
Dakle, posjedovanje sveukupnog državnog suvereniteta je ono što omogućuje da se ispravno obavi bilo kakva primjena ekonomskog modela unutar područja tog istog suvereniteta i to bi bio prvi uvjet. Drugi uvjet bi bio da se taj suverenitet povjeri onome tko zna što se s njim mora uraditi kako bi ekonomski proces koji se želi izvršiti bio primjereno izveden. To je toliko samorazumljivo kao što je samorazumljivo da samo onaj koji razumije kemiju može biti voditelj nekog kemijskog eksperimenta. Prema tome, politika suverene državne vlasti je ona koja određuje (barem bi trebala) koji će se eksperiment primijeniti u tom laboratoriju, kako je za usporedbu i bolje shvaćanje navedeno. Ono što je logično je i da za pravilno očitavanje svih procesa tog ili bilo kojeg drugog eksperimenta i njegovih rezultata neophodno imati točne podatke. Ako nam netko daje pogrešne podatke o nekom eksperimentu nikada nećemo moći spoznati što se stvarno događa i zašto neprestano donosimo krive zaključke. U nekom kemijskom pokusu dovoljno je da se očitaju krivi podaci o temperaturi, masi ili bilo čemu drugome, i uvijek će zaključak donesen na osnovi takvih podataka biti pogrešan.

To pravilno očitavanje odnosi se na što istinitije saznanje o povijesnim događajima, ali jednako tako i matematičkim podatacima koje dobivamo pomoću očitovanja brojeva koje nam daje novac. Ta dva očitovanja su ona koja moraju biti točna kako bi i spoznaja ekonomije bila točna. Povijest kao takva nalazi se izvan dosega matematike, te se shodno tome i ekonomija koja je kao takva određena poviješću ne može isključivo matematički izraziti (ili obuhvatiti). Matematika je samo sredstvo koje pomaže u povijesnoj analizi ekonomije, u preciznijem razumijevanju ekonomskih tokova kroz povijest. Ekonomija se može shvatiti, razumijeti, dokučiti samo pravilnom povijesnom analizom, povijesnim pogledom na i kroz nju (ekonomiju) samu. Ono potpuno krivo što se dogodilo s ekonomskom naukom današnjice je to da je ona praktički u potpunosti lišena svoje povijesne dimenzije te je time ekonomija svedena na ogoljelu matematičku funkciju. Sav se ekonomski nauk iscrpljuje na tome da se oko matematičkih podataka svih mogućih oblika izvode daljnje spoznaje i traže prikladni odgovori na sve ekonomske probleme sa kojima se suočava u realnom svijetu.

U tom smislu vrlo je korisna Spenglerova definicija povijesti: *"Povijest je ukupnost onoga što nije u odnosu s matematikom."* (O. Spengler: "Propast Zapada"). Iz ovog razloga sadržanog u ovoj definiciji povijesti nije se moglo i ne može se doći doći do pravih ekonomskih spoznaja oslanjanjem isključivo na matematiku, a kako je to s druge strane moguće u prirodnim znanostima koje ne trebaju povijest za svoju spoznaju već se potpuno ispunjavaju čistim matematičkim pristupom. Spengler nije nimalo slučajno spomenut jer on predstavlja jednog drugačijeg povijesničara od ovih standarnih ponavljača šupljih fraza. Kao filozof povijesti Spengler se zalagao za radikalno drugačije gledište društvenog razvoja. Uspostavio je organsku ideju o zbivanju svjetovnosti u vremenu: kulture su se rađale u različitim okruženjima, dostizale najviši stupanj razvoja, a zatim bi opadale kada bi se ugasio stvaralački nagon, ili ih napao vanjski neprijatelj – kao i kod svakog drugog organizma. To je organsko gledište. Smatrao je da u osnovi razvoja svake kulture postoji vjerski nagon, utjecaj koji je nadahnjivao ljude novom snagom i oduševljenjem. Na primjer, kršćanska kultura dominirala je preko 1.500 godina, a potom je iz raznih razloga izgubila svoj stvaralački zamah.

Vrlo važna karakteristika Spenglerovog djela je uočavanje razlike između kulture i civilizacije. On je predložio da se stvaralačka faza povijesnog i društvenog razvoja nazove kulturom. Kada oduševljenje splasne i ritam razvoja se uspori, tu rutinsku fazu nazvao je civilizacijom. Proučavao je izvjestan broj kultura – grčku, kršćansku, islamsku, kinesku – i otkrio da sve one imaju redovita opadanja u civilizacijske faze. **Karakteristika svakog opadanja je dominantnost moći novca, kao i materijalističko i hedonističko gledanje na svijet.** Ukratko, herojstvo je ustuknulo pred buržoaskim duhom. Junaci su postali pragmatičari.

Kapitalu, odnosno vlasnicima kapitala – financijskoj oligarhiji, odgovara linearno gledište povijesti, tj. shvaćanje da naša epoha predstavlja vrhunac razvoja čovječanstva od vremena divljaštva. Na taj su način ljudi navedeni da svoj naraštaj smatraju najvišim dometom civilizacije. Ne mogu razabrati kako ih sramotno zloupotrebljava vladajuća moć novca. Za tu moć novca je danas linearno gledište povijesti od suštinske važnosti jer se na taj način komunizam prije, ili demokracija danas, objašnjavaju kao neizbježne posljedice linearne povijesti. Ista se stvar odnosi na opravdanje koje međunarodni finan-

cijaši traže za globalnu hegemoniju svojeg Novog svjetskog poretka. Prema tome, kritikom linearnog gledišta povijesti Spengler je dao i ključ za odbacivanje globalne financijske moći. Naime, organsko je povezano sa življenjem, sa životom, a savršenstvo života imamo u Isusu Kristu i to je onaj nužni sastojak koji organsko shvaćanje povijesti čini istovremeno i sredstvom protiv antiživotne koncepcije vladavine novca – protiv civilizacije smrti.

Kao što je opisano, u današnjoj etabliranoj i funkcionalnoj ekonomiji je upravo povijest, odnosno njeno odsustvo, ono što onemogućuje izlazak iz začaranog kruga zabluda. Također, ako se nešto od povijesti ipak onako usput spominje u sklopu ekonomskog nauka ili se pokušava vidjeti što se dogodilo u nekom određenom vremenu i to povezati s ekonomskim procesima, dolazi se u novu slijepu ulicu: lažiranu ili falsificiranu povijest. Prema tome, za lažnu ekonomiju današnjice s čijim djelovanjem se sada tako intenzivno suočavamo presudna je njena uglavljenost u lažnoj povijesti. Još preciznije: riječ je o laži suprostavljenoj istini. U sustavnom falsificiranju povijesti i po tome odstupanju od istinske ekonomije najveći značaj ima zatiranje same osobe Isusa Krista koji je jedini onaj pravi put, istina i život, te ako se želi doći do istinske ekonomije, ili ekonomije spasenja, ako je dopušteno tako nazvati ekonomiju, to je moguće jedino i samo po Isusu Kristu. Ekonomiju kojom bi bili spašeni od upadanja u stanje većeg zla i koje je po tome upereno protiv općega dobra moguće je izvesti jedino i samo jedino ako je uglavljena u Spasitelja. Tako se od ekonomije upropaštenja koja je sada na djelu, prelazi u ekonomiju spasenja. Time dolazimo do pojma **kristocentrične ekonomije** jer se kao izvor spoznaje, u samo središte, kao što to i ime otkriva, stavlja osoba Isusa Krista. On je kamen ugaoni na kojem se dalje gradi svaka konstrukcija, u ovom slučaju misaona konstrukcija o ekonomiji koja je jedino moguća za postizanje općeg dobra. Naravno, kristocentrična ekonomija je samo sastavni dio šireg i sveobuhvatnog pojma teokracije i na neki je način **naravni izraz financijsko-ekonomskog uređenja teokratskog državnog sustava**. To proizlazi iz prirodnog poretka stvari gdje je Bogu podređen čovjek, takvome čovjeku je onda podređena i politika koju tako određen čovjek provodi, a ekonomija onda dolazi na red kao jedan dio politike.

Istovremeno, a to nije nimalo beznačajna stvar, kristocentrična ekonomija je jedini mogući način nadvladavanja prije navedenog procesa kulturno-civilizacijskog opadanja prouzročenog zbog dominantnosti moći novca. Već sama činjenica da se do sada nije niti pokušalo nadvladati problematiku društvenog pada prouzročenog dominacijom novčane moći, pokazuje puno. Pokazuje da se o tome nije niti previše kontempliralo, a pokazuje i da odsudstvo tog promišljanja izvire iz stalno rastuće novčane moći koja svojim unutarnjim principima preventivno djeluje u smjeru uništavanja svih svojih istinskih oponenata. Zato već sama činjenica da se ovdje uopće o tome nešto govori te ujedno i daje određena solucija predstavlja vrijednost samu za sebe. I to čak ako je sve ponuđeno kao odgovor na problematiku novčane moći i pripadajuće društvene destrukcije krivo jer postavljanje pravog pitanja već predstavlja pola odgovora. Tako je ovdje konačno postavljeno ono jedino pravo pitanje: kako nadvladati destruktivnu moć novca? Odgovor je ovdje ponuđen u vidu kristocentrične ekonomije, a koliko je taj odgovor dobar neka svatko sam svojom pameću prosudi prema svemu ovdje izloženom.

U svakom slučaju, kristocentrizmom se dominirajuća moć novca savladava i stavlja se u korist čovjeka kojemu je Bog dao da sebi podloži svijet. Naravno, samo u suglasju sa Njegovom voljom čovjeku izraženu kroz danu mu objavu. Sve do sada nije nigdje ponuđeno nešto ovakvoga, a što bi se pozivalo upravo na svoju sposobnost nadvladavanja i potpunog pokoravanja novčane moći nego se uvijek sve vrtilo oko toga kako se tom novcu najbolje prilagoditi. Kao da je moguće prilagoditi se bezbožnome principu i istovremeno ostati u životnom blagoslovu, tj. ostati u istini i njenoj posljedici: živućoj slobodi.

Uostalom, kada bi se išlo na najjednostavniji način dati definiciju što je to ekonomija došlo bi se do odgovora da je u svojoj suštini ekonomija uređenje odnosa između ljudi. Između čovjeka i čovjeka, da sve bude još jednostavnije za shvatiti. Točnije, ekonomija treba dati odgovore kako najbolje urediti te odnose među ljudima, odnose njihovog djelovanja u svijetu u kojemu žive i rade, odnose između svakog čovjeka naspram drugoga čovjeka. Da bi ti odnosi bili u miru i harmoniji potrebno je posredstvo Isusa Krista, jer to je jedini način da se među ljudima postigne mir. Svako uređenje odnosa između ljudi bez Krista, samo sa ljudskim htijenjem ili uz posredništvo nekih drugih autoriteta, neizbježno stvara nasi-

lje i vodi u rat i propast. Vodi u dekonstrukciju slobode i života prema izgradnji sustava porobljenja i smrti. Tako i ekonomija koja želi uređivati odnose među ljudima bez Spasitelja ne vodi u ljubav, život i mir nego u nasilje, smrt i rat. Ta ekonomija koja nema kristološku ishodišnu točku prožeta je lažju i služi oca laži. Takvu situaciju imamo danas, a razlog je upravo u ustrajanju na isključivo ljudskom (sekularnom) pokušaju da se postigne mir, dok je Krist (teokracija) odbačen kao riješenje naših svjetovnih problema. Sredine nema niti je može biti, a grdno se varaju oni koji misle da je moguć kompromis između ova dva određenja. Kompromis je moguć isto toliko koliko je moguć kompromis između Boga i Sotone – dakle, potpuno nemoguć po dogmatskom (to znači potpuno istinitom) određenju.

* * *

Da bi se moglo krenuti u stvaranje prave i jedino istinske ekonomije potrebno je najprije lažnu ekonomiju razobličiti dio po dio, temeljno i detaljno, jer je laž tako velika i tako kompleksno konstruirana da se ne može obuhvatiti jednim pogledom, jednom jednostavnom mišlju.

Osnovna je stvar učinjena izdvajanjem ekonomije iz konteksta u kojem se nalazi. Ekonomija se postavila u vakuum gdje nije važno kakve su posljedice ekonomskog djelovanja na čovjeka, obitelj, društvo, naciju, okoliš, moral, duhovnost, kulturu te povrh svega vjeru u Boga i služenju Bogu, što bi trebalo biti osnovicom života. Jedino što je u takvoj izdvojenoj ekonomiji nametnuto kao orijentir, kao pokazatelj koristi ili svrsishodnosti ekonomije je kapital. Ako kapital ima koristi, ako se kapital umnaža u svojoj najvećoj mogućnosti, onda je sve dopušteno i svi ostali produkti takve ekonomije su nebitni. Kapital je iznad svega, iznad čovjeka i iznad Boga jer u kapitalizmu, u liberalnoj kapitalističkoj ekonomskoj znanosti, nema mjesta za Boga. Kapital ne trpi ni najmanji uzmak od svoje maksimalnosti, od odabiranja onoga djelovanja koje će ga najviše umnožiti i u tome je osnovna dogma kapitalizma i liberalne demokracije koja služi tome cilju. Sekularizam društvenog uređenja i dogmatska svjetovnost ne priznaju potrebu za poštivanjem Božjih objava čovjeku. Sekularizmom se nedvojbeno implicira da čovjek može urediti svoj život onako kako god to hoće i ne mora se nikome klanjati, a ponajmanje Isusu Kristu, spasitelju čovjekovom. Čovjek je dovoljan samome sebi, sam je svoj Bog, uvijek onakav kakav je trenutno pogodan i potreban. U takvom ispraznom društvu kapital se prirodno ističe kao od čovjeka stvoreno i kontrolirano božanstvo.

Sve se podređuje što većem rastu kapitala, cijeli svjetonazor, moral, kultura i duhovnost postaju onoliko vrijedni i uopće relevantni koliko služe interesu kapitala.

Takva izokrenuta ekonomija i politika koja ju provodi imaju samo jednog istinskog oponenta, a to je kršćanstvo, vjera u Krista Spasitelja i Crkvu kao Isusovu instituciju na ovome svijetu.

Prihvaćanjem sekularizma kao političke dogme ekonomija je lukavo stavljena van dosega kršćanstva, kršćanske etike i kršćanskog svjetonazora, ali uopće i svake moralne prosudbe – samo je korisnost bitna. Ekonomija postaje nedostupna utjecaju kršćanske moralnosti koja je, barem u početku sekularističkog pohoda kroz povijest, neko vrijeme ublažavala i donekle korigirala zablude i pogibelji lažne ekonomije. No, s vremenom, u sekularizmu sve više od morala slobodna ekonomija može nesmetano raditi na uništenju kršćanstva, pa je kao posljedica takvog rada bitno umanjena moralna kočnica koja ju je (ekonomiju) donekle držala na uzdi. Posljedica je vidljiva danas kada kapital kao glavni izraz ekonomije vlada svijetom po svojoj volji i praktički je postao dominantnim globalnim božanstvom. Jednim božanstvom u mnogim izrazima (valutama), ali sa tendencijom da se to mnogoboštvo pretvori u monoteizam (jednu svjetsku valutu), a time bi bila vjera u novac dovedena do svojeg teološkog vrhunca. Nakon toga proces koji je sada u tijeku završava i dolazi do navještanog kraja povijesti jer nema se više što ostvariti nego treba samo egzistirati uspostavljeni poredak. To je Novi svjetski poredak koji ima biti nekakav čovjekov raj na zemlji, samo što taj raj ima svoje nedahnuće na krivom izvoru, a po tome mu je određen i izgled koji će biti sve samo ne dobar.

Podlosti lažne ekonomije

Ekonomija koja je sada još u procesu promjena i svojeg djelovanja na čovjeka je jedno imaginarno biće

koje živi zajedno s ljudima, u svijetu gdje i ljudi žive, isprepliće se sa njihovim životima i danonoćno je prisutna praktički svugdje oko nas. Umjesto da to ekonomsko biće bude podložno Božjim zakonima i riječi, ekonomsko biće ostavljeno je samome sebi da se razvija bez Boga – tj. bezbožno. Razvija se tako da ne bude podložno ni Bogu, a ni čovjeku, jer nije čovjek u stanju dobro ovladati ičime bez Božje pomoći, iako se uvijek prikazuje kao prijatelj i dobročinitelj ljudi.

Ekonomija od jednog bića postaje zvijer koja proždire sve oko sebe, donosi patnju i nesreću ljudima, a sve je tako izvedeno da se ljudi još više navode potčinjavanju i klanjanju razuzdanoj zvijeri želeći da im udijeli nešto od svoje svjetovne moći koju posjeduje u tolikim količinama. Ljudi očekuju i traže milost od onoga koji milosti nema, a upravo tako se stavljaju u još veću suprotnost s istinskim darivateljem svakoga milosrđa.

Zvijer ima svoju vjeru, a to je vjera u novac. Ima i svoj pandan Crkvi i svećenstvu, to su banke i bankari. I unutarnja struktura je (anti)simetrična. Umjesto Vatikana i Pape postoje američke Federalne rezerve (FED) i predsjednik FED-a koji je vrhovni autoritet kapitalu cijelog svijeta i također je na svoj način nepogrešiv. Kolegij kardinala su guverneri i predsjednici banaka. Ekvivalent svjetovnjaštva su komercijalne banke. Kada crkveni svećenik sagriješi ide na ispovijed i dobije odrješenje. U sistemu Federalnih rezervi bankar koji griješi, a grijeh je jedino gubitak kapitala, dolazi na diskontni šalter centralne banke pozajmiti novac. Razni redovi vjerskih misli kao što su jezuiti, franjevci, dominikanci sukladni su sa ekonomskim pragmatičarima, monetaristima, neokejnezijancima i sl.

Umjesto poretka s hijerarhijskim redoslijedom Bog – čovjek – svijet, a ekonomija i kapital samo kao dio svijeta, stvoren je poredak s početkom u kapitalu, a Bog je izbačen, marginaliziran i potpuno nepotreban. Štoviše, predstavlja glavnu smetnju procesu potpune divinizacije kapitala.

Umjesto da bude sluga Božji, čovjek je postao rob kapitala. Bankari kao svećenstvo kapitala upravljaju ljudima kao svojom povjerenom pastvom, a milosti ima samo za malobrojne, za inicirane odabranike judeo-masonerije koji ujedno kapitalom raspolažu i upravljaju njime istovremeno ga služeći i služenjem zadobivajući zemaljsku moć za kojom toliko žude.

Glavni dio velike ekonomske laži je ideologija kapitalizma u kojoj su ljudi navedeni da se međusobno bore za što veći dio ograničene količine kapitala. Ljudi su doslovce isprogramirani da čeznu i vjeruju u bogatstvo i vlastito bogaćenje kroz kapital. Bogaćenje bi ljudima, barem se tako vjeruje, trebalo ispuniti sav život, donijeti sreću, mir i svekoliko blagostanje.

Racionalnom analizom jasno je svakome razumnome da je količina sveukupnog bogatstva svijeta u svakom trenutku uvijek određena u jednoj konačnoj veličini. Prema tome, nikako ne mogu svi, ili čak samo većina, biti bogati, nego je pojam bogatstva uvijek ograničen na jednu malu manjinu. Što je ta manjina bogatija, ostatak ljudi za tu količinu bogatstva mora biti siromašniji zato jer se bogatstvo mora nekome zakinuti da bi se nekome drugome dalo.

Uzmimo za primjer situaciju da je voda ekvivalent bogatstva i da desetero ljudi raspolaže sa 10.000 litara vode; 1.000 litara po čovjeku. Ako se jedan želi istaći bogatstvom i preko bogaćenja pridobiti moć mora posjedovati više od 9.000 l vode, po mogućnosti svu. Onih ostalih devetero ljudi postaju ovisni o onome bogatome stoga što oni nemaju, a ne zato što on ima vodu. Da svi imaju dovoljno za svoje potrebe i da jedan odjednom dobije bogatstvo tako da nikome nije oduzeto toliko da padnu u neimaštinu, to stvoreno bogatstvo ne bi podarilo tome pojedincu moć nad ljudima.

Tako vidimo da za kapitalističku ekonomiju važi zakon o očuvanju energije, cijeli je sustav zatvoren i neoboriva je činjenica da svako bogatstvo počiva na nečijem siromaštvu. Vrlo je jednostavno: da bi netko imao više, netko drugi mora imati manje.

Kapital se stvara mjerenjem ljudskog rada i onaj tko više ili bolje radi trebao bi imati i dovoljno kapitala, barem toliko da nije sirotinja. Zbog želje za moći nad ljudima oni koji kontroliraju i poznaju kapital tako da umiju njime manipulirati izvlače bogatstvo iz posjeda većine i stavljaju ga u svoje vlasništvo.

Vlasništvo jedne opasne i zle manjine koja time porobljuje ostatak čovječanstva.
Zakidanje bogatstva masama izvodi se tako da se to bogatstvo nikada niti ne pojavljuje u posjedu većine ljudi. Prvi i najosnovniji stupanj sticanja vlastitog bogatstva i moći koje dolazi po njemu je da sirotinja uvijek ostane sirotinja. Neadekvatnim mjerenjem rada putem kapitala ljudi su zakinuti već na prvom koraku, a bogati su automatski još bogatiji. To se postiže vrlo jednostavno: kroz monopolističku povlasticu stvaranja novca.

Kapitalizam nije ostao samo na tome već je i ono bogatstvo što se nalazi u posjedu siromašnih gledao kako na svaki mogući način staviti u svoj posjed. Krajnja točka kapitalizma je posjedovanje svega, baš apsolutno svega, što znači i stavljanje samog čovjeka, njegovu vrijednost koju stvara, njegov rad i njega samoga u svoje vlasništvo.

Kada se stvari tako sagledaju ispada da kapitalistička ekonomija nije ništa drugo nego jedan veliki financijski inženjering. Nema nikakve suštinske razlike osim u količini kapitala i, najvažnije, vremenskom razdoblju u kojem se odvija. I "klasičan" financijski inženjering i kapitalizam igraju na kartu ljudske pohlepe i lakovjernosti, jer u oba slučaja svi koji su uključeni u prijevaru naivno vjeruju obećanjima o velikom i laganom bogaćenju. U oba slučaja skoro svi ostaju opljačkani i prevareni. Razlika je u tome što je u prvom slučaju obuhvaćen relativno mali broj ljudi, relativno mala bogatstva, i traje vrlo kratko jer sve vrlo brzo "pukne" kada treba većini naivaca isplatiti obećano. Kapitalizam obuhvaća skoro cijeli svijet, sva bogatstva i traje stoljećima. Financijski inženjering ljude navuče velikim kamatama na depozite. Tolikim da ljudi povjeruju da će se brzo obogatiti bez uloženog rada. Radi se o brzom pobuđivanju niskih strasti na visoku razinu i ljudi se ponašaju poput teških pijanaca.

Kapitalizam djeluje puno rafiniranije i elegantno zavodi ljude koristeći svoju moć za uspostavu kontrole nad informacijama, institucijama od ugleda, kulturom, obrazovanjem i politikom u cijelosti. Kapital doslovce kupuje one koji su mu potrebni za nametanje njegovih interesa i svaki trošak je malen u odnosu na dobit koja se ostvaruje. Imajući kontrolu nad cijelim društvom najmanji je problem strpljivo čekati da vrijeme prođe i dokazano površnim i zaboravljivim narodnim masama uvijek prodavati istu priču, samo malo promijeniti ambalažu. Narod, masa, ionako misli samo ono što mu neki autoritet uspije sugerirati. Ako uspije intelektualnu elitu, koja bi trebala biti nekakav narodni mozak, iskvariti i učiniti sebičnom ili samodopadljivom te tako upregnuti u svojem interesu, kapital se osigurao od mogućnosti da bude "provaljen". Narod uvijek samo slijedi, a judeo-masonerija sa svojim kapitalom i cijelom organizacijom pazi da "vođe" budu oni koji služe njihovim interesima. Svejedno je da li je to služenje svjesno ili nesvjesno.

Tako vremenski faktor i sveobuhvatna moć omogućuju da kapitalizam ne "pukne" kao standardni financijski inženjering. Umjesto da kao varalice pobjegnu sa novcima i ostave naivce koji su se pomamili za brzom zaradom i koji tek tada uviđaju prijevaru i traže pravdu, kapitalistički moćnici ostaju postojani poput planine i čekaju da vrijeme učini svoje. Ratni sukobi samo dodatno ubrzavaju stvari u cijeloj priči i višestruko su korisni kapitalu. Zato zakulisni upravitelji tako često i tako rado pokreću ratove jer su im oni višestruko korisni.

Obezvrjeđivanje stvarne vrijednosti valute ima isto svoju ulogu u procesu porobljavanja čovjeka. Nužno je da se kamata na štednju drži uvijek ispod stope pada vrijednosti novca i stvar savršeno štima.

Nedopustivost kamate

Tako se obavlja bogaćenje u samoj fazi stvaranja novca i na "čuvanju" tuđeg novca. No sve to izgleda kao običan sitniš prema bogaćenju posuđivanjem novca uz lihvarske kamate. Prvo se stvorila nestašica kapitala, a zatim oni koji su to napravili istovremeno prisvajajući taj kapital za sebe, plasiraju ga natrag za visoku cijenu. Stvorila se potražnja da bi ponuda donijela što veću dobit, a sama je situacija objašnjena "slučajnim" ili "prirodnim" tzv. "tržišnim kretanjima". Sama proizvodnja novca i cijeli bankarski sektor je apsolutni monopolist na tržištu kapitala i nema tu nikakvih slučajnih kretanja već je sve vrlo umješno kontrolirano.

Inače, kamata je sama po sebi nedopustiv oblik stvaranja bogatstva. Kroz kamatu novac sam stvara nov novac, brojevi producirају brojeve. Bez ikakve podloge u radu tako stvoreni novac stavljen u opticaj oduzima vrijednost rada na cijelom području suvereniteta valute.

Sveti Toma Akvinski (Dodatak 7) neoborivo je razjasnio suštinu, sam bitak kamate i označio je kao uzročnika nepravednosti. To je bilo prije više od sedam stotina godina i ta istina i dalje čvrsto stoji, no to za moderne institucije, gdje se naučava ekonomska misao, nije bitno. Tzv. mračni srednji vijek je prevladan te sve što dolazi iz njega ne može biti pravo bez obzira na činjenice. Osnovni razlog zašto se odbacuje misao skolastičkog genija kakav je bio Sv. Toma je u činjenici što je tada Crkva bila dominantni autoritet u formiranju svjetonazora i općeg ljudskog mentaliteta pa nije moguće uskladiti istine toga doba s lažima ovoga. Kada nije moguće pobiti istinu, moguće je sakriti je, pa se tako niti na sveučilištima, a niti igdje drugdje, taj nauk uopće niti ne naučava ili spominje. Cjelokupna skolastička misao zasnovana na metafizičkoj spekulaciji je odbačena iz razmatranja kao da se ne odnosi na ovaj svijet, dok je empirizam u potpunosti preovladao. Kako ogoljeni empirizam bez ikakvog dodira s transcedentalnim gubi dodir s istinom, to je jedan od paradoksa empirizma: da je kao princip mjerljivosti ipak ovisan o nemjerljivom. Kao dodatni paradoks dolazi očajnički pokušaj prevladavanja toliko očiglednih zastranjenja na način da se vjera u znanost ponudi kao ono što bi trebalo biti nadomjestak duhovnog. Vjera u znanost, vjera u znanstvenu objavu zamjenjuje objavu koja je prisutna u skolastičkoj sintezi razuma i objave. Također, kada se već govori o razaranju skolastičkog povezivanja razuma i objave, treba znati da u povijesnom kontekstu taj proces djelotvorno kreće s reformacijom, a protureformacija nije mogla zaustaviti ono što je jednom izišlo iz pandorine kutije.

Posljedica svega je da se u aktualnoj ekonomiji polazi od razdoblja prosvjetiteljstva kao jedinog istinski meritornog za izučavanje ekonomije, dok se ono što je bilo prije stavlja u skupinu nepotrebnih informacija. U najboljem slučaju predočava se vrijeme predsekularnog uređenja kao jedna egzotika koja nije vrijedna dublje analize. Naučava se da je sve prije podobnih nekršćanskih prosvjetiteljskih teoretičara jedna velika zabluda ravna zabludi da je Zemlja ravna i da je u središtu univerzuma. Tako danas studenti na sveučilištima Zapada nekritički prihvaćaju kamatu kao nešto neizbježno, a njihov studij (studij koji to nije, jer da je, ušli bi u meritum stvari – težilo bi se prema spoznanju istine) svodi se na štrebersko učenje prepoznavanja i izračunavanja raznih oblika kamate. Od studenata i svih ostalih stvara se samo uvježbane servisere lažne ekonomije ili ekonomije laži.

Kako je istina neuništiva, i kako istina oslobađa, ipak se tu i tamo javljaju pojedini glasovi u pustinji koji govore da kamata mora biti posve ukinuta jer stvara samo nevolje i nepravdu. Takvi glasovi ostaju usamljeni i kroz medije se oslikavaju kao zamisli ekscentrika i čudaka iako nastupaju s jasnim argumentima. Tako je jedan profesor jednog inozemnog sveučilišta (prof. Senf sa sveučilišta u Berlinu) došao do spoznaje da novac mora biti oslobođen kamate i da se kamata posve ukine kao pojam. Tvrdnje potkrepljuje time što govori kako kamata i kamata na kamatu čine da štednja i kapital rastu eksponencijalno što za posljedicu ima i eksponencijalni rast dugova. Da bi takva dinamika bila održiva, kako bi dužnici imali otkud plaćati kamate, najmanje jednakom brzinom, tj. eksponencijalno, mora rasti i ekonomija u cjelini, odnosno, mora se stvarati nova vrijednost. To, govori profesor, nije moguće: ni u prirodi ni u društvu ne postoje primjeri trajnog, beskonačnog eksponencijalnog rasta, pa stoga novčani agregati stalno dolaze u koliziju s realnim društvenim proizvodom, odnosno, sa samom prirodom i životom u cijelosti.

Rezultat su nagle devalvacije, bankroti poduzeća i država, u kojima se milijarde napuhane vrijednosti naglo rasplinu, a milijuni ljudi ostaju bez uštede, imovine i radnih mjesta. Jedina pojava u prirodi koja se može usporediti s kamatom je karcinom: jedino on raste eksponencijalno, sve dok ne uništi organizam u kojem je nastao, koji u zreloj fazi raste sve sporije.

Kamata u svakom obliku je glavni uzročnik svih društvenih i ekonomskih zala, kriza, slomova, revolucija i ratova, ističe pronicljivi profesor svoje spoznaje.

Cijenjeni navedeni profesor Senf jedna je iznimka u moru učmalih mu kolega, no on nije ni blizu Sv. Tomi u objašnjenju kamate, tj. u čemu je sama bit kamate. On samo pravilno analizira posljedice

kamatnog sustava i oštroumno zaključuje da kamatu treba ukinuti. Ono što mu nedostaje je upravo sinteza duhovnog i razumskog gledanja na problem kamate, a kakvo je imao Sv. Toma.

Također, tu je vidljiva tragedija čovječanstva koje je od Boga jasno dobilo objavu gdje se kaže da se kamata ne smije koristiti u odnosima među braćom (Ponovljeni zakon 23, 20-21). Tada, u Starom zavjetu, to se odnosilo na Židove kao braću koja si ne smiju nametati kamatu međusobno. Danas su po Kristu svi ljudi braća i starozavjetno uputstvo odnosi se na cijeli svijet.

Sv. Toma Akvinski je analizirajući tu Božju uputu došao do spoznaje zašto je kamata pogrešna i samo je dodatno utvrdio i pojasnio zapisanu istinu poštivajući filozofijsku metodologiju.

I gdje je tu tragedija čovječanstva? Upravo u tome da se nije smjelo dogoditi da zbog odbacivanja Boga i Njegove objave kroz Bibliju i još dodatno potvrđenu Crkvom (tj. sa Sv. Tomom i njegovim radom) sada moramo kroz bolno iskustvo trpiti sve posljedice neposluha. Uputa da se kamata ne smije koristiti stoji jasno i glasno napisanom više tisuća godina, ali odmetnuti čovjek bezbožnog vremena i dalje neće ući u danu istinu, nego radije prianja uz svoje zablude. Kada je tako neka onda i trpi posljedice svoje tvrdoglavosti u odmetništvu od Milosti po kojoj mu dolazi svo spasenje, pa tako i u naizgled sporednim stvarima poput rješenja ekonomskog uređenja koje treba na sebi primjeniti.

Posljedica odmetnuća od Boga je da u posve sekulariziranom društvu novac kao imaginaran proizvod ljudskog uma, čija je svrha mjeriti ljudski rad i olakšati razmjenu rada između ljudi, sada matematički povećava i tako se jednostavnom umnom imaginacijom posve nezasluženo uzima od nečijeg realnog rada. Kamatom se tako nezasluženo uzima bogatstvo od onih koji rade i daje spekulantima, običnim brojevnim manipulatorima. Radi se o najobičinijoj otimačini, samo što je izvedena pomoću brojeva, a ne pomoću oružja. Da bi krug obmane i zablude bio zatvoren ti isti koji su nametnuli sekularizam koriste takvo stanje da povećaju to svoje bogatstvo koje su oteli svima ostalima, i tako povećaju svoju moć na posve jednostavan način, ali ujedno i najsigurniji: čovjeka do krajnosti odijeliti od Boga. I sve dok čovjek ostaje u sekularizmu nema mu mogućnosti osloboditi se jarma obmane i zablude nego se protekom vremena pad u robovanje još dodatno produbljuje. Igrom brojeva moć sekularizma nad čovjekom raste, a što je sekularizam učvršćeniji u mentalitetu ljudi to se istovremeno povećava i sama moć zakulisnih kontrolora najbolje obuhvaćenih pojmom judeo-masonske oligarhije.

Kao da kamata nije dovoljno destruktivna sama po sebi u ekonomiji današnjice prakticira se jedan još pogubniji oblik kamatarenja: kamata na kamatu. Malo, skoro uopće, nije poznata moć kamate na kamatu, a koja se koristi podmuklim metodama kojima se ta kamatna sinergija upotrebljava za osiromašenje društva. O tome na koji se način ta kamata na kamatu na mala vrata ubacuje unutar ekonomskih odnosa biti će riječi u kasnijem dijelu ovoga poglavlja.

Da bi se uvidjelo o kakvim se razmjerima tu radi uzmimo da je nulte godine (na rođenje Isusa Krista) posuđena jedna lipa uz kamatu na kamatu od 5%. U slučaju da nije bilo nikakvih isplata dug 2000. godine iznosi $2{,}3911 \times 10^{40}$ kuna.

Ta je cifra izračunata slijedećom formulom za kamatu na kamatu:
$0{,}01 \times (1{,}05)^{2000} = 2{,}3911 \times 10^{40}$ kuna

Ako taj rezultat pretvorimo u kubne metre zlata to bi grubom računicom iznosilo nekih **bilion sunaca**! I sve to samo od jedne jedine lipe sa 2000. godine kamate na kamatu.

Čak i jedan provalnik obavlja rad, nezakonit i nečastan, ali ipak nešto radi dok obavlja provalu i prilično je ograničen fizičkim faktorima koliko može ukrasti. Provalnik ne može iz kuće iznjeti više od onoga koliko može ponjeti sa sobom, u najmanju ruku ostaje barem kuća kao takva. Bankari lihvarenjem ne rade ništa, već, kako se to kaže, novac radi za njih. S brojevima nisu ograničeni u obimu krađe jer je sasvim jednako "teško" upisati i uzeti 10 novčanih jedinica ili 10 milijardi novčanih jedinica. Oni tako provaljuju u svaki dom i s lakoćom odnose cijelu kuću u svoje vlasništvo ne pomaknuvši se s mjesta, a to je vrhunaravni lopovluk.

Novac kao matematička apstrakcija

Čovjek je taj koji je stvorio kapital. Novac je ljudska imaginarna tvorevina isto kao što su to i brojevi. U stvari novac, kapital, i jesu samo brojevi. To je shvatljivo pošto je čovjek brojeve trebao da izmjeri svijet u kojemu živi, a novcem se mjeri ljudski rad. Papir s imenom (kuna, dolar, euro – svejedno), a bez broja koji daje mjerilo vrijednosti ne znači ništa. Papir s brojem, a bez imena, teoretski bi se čak i mogao koristiti kao novac iako onda ostaje nedefinirano područje zahvata tog novca. Dakle, brojevna komponenta novca je ona koja je dominantna, odnosno, broj je bitak novca.

Novcem se, dakle, može smatrati papir koji ima broj s imenom. **Broj daje veličinu, a ime govori o kojem se području suvereniteta radi.** Novac je broj koji mjeri ljudski rad na nekom području definiranom njegovim imenom, tj. na području suvereniteta. Zbog primarnog karaktera novca kao broja novac preuzima i svjetsku univerzalnost brojeva. Broj je univerzalan i jedinstven, jednak je svugdje i svakome. Ne postoji danas posebna hrvatska, posebna srpska, posebna turska ili bilo kakva druga matematika. Brojevi i matematika su danas za sve ljude u svijetu isti, što je apsolutni povijesni presedan. Kako je Bog pomrsio ljudima jezike i time ih stavio u stanje podijeljenosti i međusobnog nerazumijevanja (to je bilo za korist ljudi jer je čovječanstvo tako zaštićeno od dolaska u stanje jedinstvenosti u zlu), tako su brojevi i matematika (odn. numerologija kao vrhunska magijsko-kabalistička disciplina) (p)ostali jedinim univerzalnim i svima razumljivim sredstvom sporazumijevanja pomoću kojeg zavedeni i od Boga odmetnuti ljudi žele opet pokušati ostvariti svesvjetsko jedinstvo, a zbog svoje grješnosti to je onda samo jedinstvo u zlu.

Sve je to obznanjeno u priči o gradnji Babilonske kule gdje je najzanimljiviji slijedeći ulomak: *Jahve reče. "Zbilja su jedan narod, s jednim jezikom za sve! Ovo je tek početak njihovih nastojanja.* ***Sad im ništa neće biti neostvarivo što god naume izvesti.****"* (Post 11,6). S jednim jezikom kojim svi ljudi govore čovjeku nije ništa neostvarivo izvesti – tako nam u Svetom pismu govori Jahve pa je to i puna istina. Čovjek, dakle, ima mogućnosti da izvede sve što hoće ukoliko mu je jezik jedinstven. To objašnjava toliko intenzivno i nesakriveno globalističko kretanje prema jednom jedinstvenom svjetskom poretku i jednoj svjetskoj vlasti čiji je sastavni i neizostavni dio htijenje sporazumijevanja u jednom jeziku. Želi se postići sposobnost kojom bi se čovjek doveo u ravan s Bogom, a pri tome bi bio u opreci sa svojim Stvoriteljm zbog navedene grešnosti. Dogodilo bi se sveopće i totalno uzdignuće Zloga po tome i takvom čovjeku, s tim i takvim čovječanstvom, a sve po naizgled posve banalnoj stvari kao što je to jedinstvenost u jeziku. Matematika sada ostvaruje potrebnu funkciju jedinstvenog jezika i predstavlja najbolju pripremu za planirano objedinjenje u jeziku nekog budućeg vremena. Matematika tako predstavlja jedinstveni globalni pred-jezik ili jezik savršene apstrakcije kojim se služe u matematiku upućeni i nakon matematičkog rada na globalnom jedinstvu omogućuje se objedinjenje u jednom jeziku. Tada će, a za tom moći žude oni koji svime zakulisno upravljaju, novodobnom čovjeku biti ostvarivo sve što nakani izvesti.

Matematika je imala svoj povijesni razvitak i bila je točno usklađena sa samom kulturom i civilizacijom unutar koje je egzistirala. Matematička spoznaja je na neki način određivala i sam civilizacijski domet te se izvan zadanog matematičkog okvira kulturni mentalitet čovjeka nije ni mogao razviti.

Danas je situacija dosad nepoznata u svjetskoj povijesti jer je matematika konačno postala jedinstvena, globalna, i nema više razlike u matematici kod različitih kultura/civilizacija. Do sada tako nešto nije niti blizu uspjelo ni jednoj civilizaciji s pripadajućoj matematikom (ili matematikom s pripadajućom civilizacijom, ovisno o kutu gledanja). Uvijek je postojalo prostorno ograničenje i paralelno s jednom kulturom na nekom drugom području razvijala se ili tek rađala nova, drugačija kultura sa svojom matematikom. Postojali su tako indijski, arapski, antički i zapadni tipovi matematičkog mišljenja. No tek je u ovom povijesnom razdoblju Zapadu uspjelo ono što je ostalima dosad bilo nemoguće: nametnuti svoju matematiku čitavom svijetu i na taj način obgrliti cijeli svijet u jednu jedinstvenu matematičku funkciju. To omogućuje povezivanje i jedinstvo svog čovječanstva na brojevnoj (ili matematičkoj) razini. Zato je i posve prirodno da se novac kao primarno brojevna stvar koristi kao prikladno sredstvo za ostvarenje svjetskog jedinstva. Kada je globalno prihvaćen jedan matematički jezik nije problem na tu osnovu staviti novac kao ono što svojim govorom ujedinjuje sve ljude zato jer ga svi mogu ra-

zumjeti. Nije nimalo slučajan izraz "govor novca". Taj govor je stvarno prisutan i svi ga ljudi razumiju upravo po matematičkoj globalnoj jedinstvenosti koja je uspostavljena i apstraktni govor novca je apstraktni govor matematike. Druga je stvar pitanje što je ono što taj govor izriče ljudima i odgovor da se radi o promicanju laži u svrhu upropašćenja svih ljudskih duša. Značajno je uvidjeti da je matematika jezik, u nedostatku drugoga, kojim se svi po svijetu mogu savršeno razumijeti i time ostvariti neslućene domete u samouzdizanju čovjeka kao pojedinca i čovječanstva kao kolektiva, a da novac tu činjenicu zlorabi. Točnije, to zlorabe oni koji taj novac kontroliraju za svoje nečasne svrhe. Zloporaba je to još i više iz razloga što je trijumf zapadne matematike, globalni domet te matematike, izrastao iz kršćanskog duha koji je onaj čimbenik koji je ljudima i otvorio vrata najviših matematičkih spoznaja. Bez kršćanstva nikada ne bi bilo moguće odbaciti (ukinuti) euklidsku matematiku i stvoriti izvorno svoju zapadnu matematiku. Iz tog dara spoznaje po vjeri u Krista raspetoga i uskrsloga došli su i svi ostali darovi na kojima je izrasla dominantna kultura, a potom i civilizacija Zapada. Upravo svojim odmakom od kršćanske vjere, od Svete Crkve, Zapad je svoje darove dane za promociju i razvoj života stavio (predao) u ruke antikršćanskim, antikristovskim, protubožjim silama koje su u skladu sa svojom naravi sve izvrnule i od poticanja života krenule u stvaranje smrti. Posebno je to odlučno u eshatološkom smislu jer se cijeli sadržaj zapadnog mišljenja o brojevima sabire u teoriji granične vrijednosti, a broj se u pojedinosti može shvatiti kao beskrajni niz, krivulja ili funkcija. Granična funkcija pretpostavlja samo približavanje – proces, operaciju. Ona nije stanje nego postupak. Iz toga onda izranja i novac, novac kao veličina i novac kao funkcija. Novac je jedna kategorija mišljenja, upravo kao i broj, te broju pridružena matematika. Po toj osnovi i mišljenje u novcu proizvodi novac i to je "tajna" kredita i stvaranja novca, o čemu je već nešto govoreno, ali zbog važnosti te spoznaje nije zgorega to višekratno ponavljati. To je toliko očito i toliko istinito, a da se opet toliko ne spominje, toliko se ignorira da ponavljanjem treba to gradivo naučiti i, još važnije, spoznati. Prvenstveno iz razloga što se tom spoznajom koriste i zloporabljuju je oni koji porobljuju svijet na tim osnovama, a tu leži i razlog zašto je ta istina zatajena.

Može se slobodno ustvrditi da je kroz matematiku, ili čak samom matematikom, učinjen prvi i temeljni korak prema apsolutnoj globalizaciji i pripadajućem Novom svjetskom poretku. Prihvaćanjem i primjenom zapadne matematike na općesvjetskom prostoru na neki su način svi ostali svjetovni (materijalni) procesi globalizacije postali nužni sami po sebi, jednostavno proizlazeći iz prihvaćene matematike. Kako je novac u biti broj s imenom tako je po brojevnoj određenosti novcu determinirana i pripadajuća matematika, u ovom slučaju zapadna. Time se i novac kao broj može shvatiti kao matematička funkcija, kao jedna operacija ili proces. Novac je potčinjen toj matematičkoj funkciji i sve što se sa novcem dalje događa i sve što novac "radi" određeno je matematičkom funkcijom u koju je stavljen. Sada je to funkcija u kojoj se novac eksponencijalno umnaža prema beskonačnosti (∞), prema beskrajnoj veličini koja je u biti čovjeku racionalno-spoznajno nedokučiva, ali je zato matematički izražena kao jedno sigurno buduće stanje na kraju vremena.

Kao da se matematičkom funkcijom govori o poslanju novca da dostigne beskonačnost ili sveobuhvatnost koja je čovjeku neuhvatljiva sadašnjim stanjem, ali će upravo stavljanjem sebe (čovjeka, čovječanstvo) u tu i takvu matematičku funkciju to stanje sa sigurnošću postići – kako je to i u slučaju kod broja. Kroz ovakvo objašnjenje možda se može pokušati naslutiti ili shvatiti zašto se zakulisne sile i same podčinjavaju novcu, odnosno matematičkoj funkciji koja je prisutna kod novca. Novac je kroz matematičku funkciju upregnut u otuđenje od zbiljskih vrijednosti koje počivaju na ljudskom radu i nema više zapreke da se umnožava, tj. da u neku ruku razmišlja u drugim novčanim dimenzijama od onih koje su bile prisutne u vremenima predzapadnjačke matematike. Umnožavanje novca kroz matematičku funkciju nema više nikakve spone s eventualnim umnožavanjem zlata ili općenito nekim drugim zbiljskim vrijednostima. Novac više ne služi razumijevanju privrednog prometa nego on podređuje opticaj robe vlastitu razvoju ili uzdignuću u matematičku beskonačnost. Stvari se više ne vrednuju međusobno nego u odnosu na novac i novac po tome postaje moć, i to isključivo duhovnog određenja zbog apstraktnosti broja koji je u naravi novca.

Kada se spominje matematička funkcija u koju je stavljen novac i sve što je s novcem povezano onda je od značaja izreći da ta funkcija može davati samo dvije vrijednosti kada se ispuni: život ili smrt. Tj. produkciju ili dedukciju života ako se sve stavi u odnos prema životu kao onome postojećem, a

smrću kao nedostatkom/gubitkom života. Na posve praktičnoj razini današnjeg svijeta vidi se kako je u sadašnjem podvrgnuću antikristovskoj funkciji novca kao broja na djelu posvemašnja redukcija života. Vidimo kako se čovjek sa svojom od Boga mu darovanom pameću (talentom) odvrgnuo od Njega i svoje ovladavanje znanošću i tehnologijom stavio na raspolaganje sili kapital-interesa. Taj isti kapital onda svoju uvećanu moć dodatno usmjerava u ljudsko ovladavanje znanošću i tehnologijom kako bi zadobio još veću moć. I tako do svojega beskonačno određenog matematičkog vrhunca kojim se po zadobivenom moći izjednačava sa samim Stvoriteljem. Naravno da se od svega događa samo povećanje sveopće (globalne) ljudske propasti i da jedinu sigurnost koju ova kalkulacija pruže je sigurnost propasti ukoliko se ne prihvati Božansko milosrđe kao ponuđeno spasenje od Zla umnoženog funkcijom. Tu smo i kod konačne definicije jedine moguće spasonosne funkcije u koju se možemo staviti: Isusa Krista, Spasitelja i Otkupitelja čovjekova. Svaka druga funkcija koja nije kristološka ili kristocentrična je funkcija propasti ma koliko izgledala pozitivnom gledano ljudskim očima i promišljano ljudskom pameću.

Riječ je ovdje, sve u svemu, ipak o vjeri u ostvarenje od Boga odmetnute ljudske volje koja se izražava kroz jedinstveni jezik matematike, a ta je vjera u potpunoj oprečnosti s vjerom u Svevišnjeg i vjerom u Njegovu volju kao čovjeku spasonosnoj opciji. To i nije vjera nego krivovjerje, to je poganstvo modernog vremena ili neopoganstvo. Neopoganstvom moderne se vjeruje u uzdizanje zmije na božanski tron po beskonačnom matematičkom usmjerenju novca, a čovjek u svojoj zabludi vjeruje da on zbog svojeg matematičkog ovladavanja istovremeno ovladava i uspinjućom zmijom. Zmija se uspinje u svojoj moći po matematičkoj funkciji koju je odredio čovjek, ali zmija se samo služi čovjekovim prianjanjem uz njenu laž te da nema ljudskog podčinjavanja volji zmije do čega dolazi slušanjem laži, ne bi bilo niti zmijskog uspona. Ključna je stvar kome se vjera daje, jer vjera je uvijek prisutna i uvijek čovjek koji živi ima vjeru kojom raspolaže po svome nahođenju. Ovdje je vjera obrnuto proporcionalno racionalizirana prema matematičkoj funkciji koja ide u beskonačnost prema ljudskom samoostvarenju tako da što se broj koji kroz funkciju biva stvoren više približava beskonačnom, manja je vjera kao takva. U oba slučaja i vjera i samoostvarenje (pobožanstvenje) uvijek bivaju prisutni, samo što jedan ide prema beskonačno maloj, a drugi prema beskonačno velikoj veličini. Stalna prisutnost osigurava da nema ukinuća prirodne zadanosti određene po Stvoritelju, ali se kroz matematičku funkciju te zadanosti žele poništiti uz istovremeno poštivanje zadanih načela. Sve je to čovjek omogućio svojim ovladavanjem umijećem brojeva, tj. matematike, i po stazi svojih spoznaja, svojih matematičkih vještina u funkciji odvojenoj od Božanskog određenja, ide se prema definitivnom kraju svijeta i čovjeka u tome svijetu. Tako i sam eshatološki kraj dolazi kao posljedica ljudskog djelovanja protiv Božje volje, a samim time i protiv samoga sebe.

Kao što "Bosna šaptom padne", tako i svijet postade okupiran od strane onih koji se koriste svojim umijećem upravljanja brojevima, odnosno na brojevima utemeljenom najprije kulturnim izrazom, a tek zatim političko-ekonomskom sustavu. Da stvar bude gora, Bosna bijaše barem svjesna vlastitog pada, svjesna samog događaja vlastitog pada što je i izraženo kroz samu izreku, a današnji svijet misli da se globalizacija tek treba ostvariti, da još nije zaživila. U tome i je izuzetna moć tajnih upravljača cijelog procesa – da ljudi nisu ni blizu svjesni što se u stvari događa u svijetu u kojemu žive. Globalizacija je tako, putem globalnog matematičkog jedinstva, postignuta već relativno dosta dugo, ona je sada samo u procesu zaključenja prema svojoj krutoj materijalnoj formi. Kao u kalup izliveni beton koji se samo još treba stvrdnuti. Matematika (odn. numerologija kao magijsko-kabalistička disciplina) metafizički je kalup napravljen od apstrakcije koji je najprije postavljen, a političko-ekonomski sustav izgrađen na toj istoj matematici je beton koji je prekrio cijeli svijet i još se samo treba stvrdnuti, te ga tako zarobiti u čvrsti stisak. Jedan stisak koji će nagnati cijelo čovječanstvo da teško zastenje od muke kada ga konačno osjeti u punoj snazi dovršenja. Novac u ovoj metafori igra ulogu željezne armature u betonu koja mu daje dodatnu čvrstoću, no matematika sama je onaj kalup u koji je i ta armatura postavljena te po tome i određena. Nije obratno, tj. nije kalup određen prema armaturi, nije matematika određena po novcu, da se ne bi pomislilo da je dopuštena takva mogućnost.

Kako je već rečeno, novac je u svojoj suštini broj i kao takav sastavni je dio matematike, i to jedan od najvitalnijih dijelova u numerološko-magijsko-kabalističkom sustavu zadobivanja apsolutne svjetske moći. I više od toga, u sustavu pobune protiv Boga i uzdizanja na nebeski tron.

Postajući sam sebi svrha, odvojen od rada i u rukama nekolicine, novac stvara gigantsku mašineriju koja proizvodi novac. Cilj je povećati bogatstvo prema metafizičkoj beskonačnosti i tako ostvariti apsolutnu moć. Brojčanim manipulacijama na razini obične apstrakcije odvojene od rada prisvaja se izuzetno bogatstvo i zadobiva se moć, a sve na račun osiromašenja nepreglednih masa, stvaranjem beskrajne ljudske bijede. Ne samo da se stvara bijeda nego se uništava sam život jer ovo što je na djelu je nasilje koje proizvodi smrt. Jedan veliki i kroz znanost, tehniku i tehnologiju usavršeni proces ubijanja i uništavanja svega drugačijega od kapitalističkog principa i reduciranja na istovrsnost, na jednakost. To je u suprotnosti sa životom koji je raznolikost i to je ovdje na djelu sama smrt u svojem pohodu kroz svijet.

Država kao smetnja kapitalu

Smetnja što djelotvornijim brojčanim manipulacijama su različita imena koja idu uz brojeve. Točnije to su suverene države stvorene od nacija sa svojom nacionalnom valutom. Različitost valuta smetnja je brojčanoj prirodi novca i usporava kretanje kapitala. Postojanje različitih valuta, odnosno država koje koriste svoje valute, smetnja je samim svojim postojanjem i kapital je usmjeren ukidanju svih ograničenja i zato se moraju uništiti valute ili države (nacije). Svejedno je ukine li se prvo valuta ili država, jedno podrazumijeva drugo. Država bez vlastite valute nije više stvarno suverena, a nije više i prava država. Ako se ukine država ukida se i valuta te države jer nema samoopstojne valute izvan konteksta neke države ili bilo kakvog teritorija.

Kako je ime napisano na novcu, tj. ime koje ide uz broj, ono koje određuje vlast i suverenitet vlasti nad ljudima koji su unutar područja teritorijalnog zahvata novčanog monopola, vidljivo je u Isusovom odgovoru na farizejsko pitanje o porezu: *"Pokažite mi porezni novac!" Pružiše mu denar. On ih upita: "Čija je ovo slika i natpis?" Odgovore: "Carev." Kaže im: "Podajte dakle caru carevo, a Bogu Božje."* (Mt 22, 19-21). Da bi odgovorio tko ima pravo prikupljanja poreza Isus je pitao jednostavno pitanje čija se slika i natpis nalaze na novcu. Jer, tko je ovlašten i tko je preuzeo monopol stvaranja novca ujedno ima i svu ostalu vlast po svim novčarskim pitanjima. Slika (simboli) i ime (riječi) na novcu identificiraju vlasnika nad tim novcem i onoga koji jedini ima ovlast novac stvarati. Ukidanjem simbola i imena, bilo kraljeva prije ili modernih država sada, ukida se i suverenitet nad pitanjima povezanima sa novcem, ali se istovremeno ukida i sama vlast i prelazi u ruke onoga tko stoji iza novih simbola i imena upisanih na novac. Države sa svojim simbolima i imenima moraju biti izbrisane s novca te se time ujedno i te same države rasformiraju u nešto što se može nazvati ne-državom, a suverenitet i svu vlast nad ljudima i teritorijem preuzima onaj čije se slika i ime nalazi na novcu. Onaj čije će se ime nalaziti na globalnoj novčanoj moneti biti će ujedno i onaj tko će imati globalnu vlast u vidu svjetske nad-države ili nad-vlade uzdignute novčanim suverenitetom iznad brojnih ne-država.

O povezanosti imena s novcem dovoljno govori to što je izum kovanog novca istovjetan sa izumom alfabeta – pismenošću, tj. uporabom pisma za kodekse, zakone, oznake vlasništva, ugovore. Prije mogućnosti označavanja identifikacije suvereniteta nije imalo svrhe i smisla stvarati novac. Broj bez svojeg imena ostao bi samo broj, a ne bi postao nečim drugim – novcem.

Svojstvo broja kod novca i odnos tog svojstva prema imenu novca koje označuje područje suvereniteta objašnjava zašto je kapital nadnacionalan, zašto je judeo-masonska financijska oligarhija internacionalna i što to pokreće tzv. "neizbježni proces globalizacije". To je inače jedna od omiljenih fraza kojom razni političari, ekonomski "stručnjaci" i ostali papagaji opravdavaju svoje postupke ili teze. Narodu se neprestano tupi da je to apsolutna nužnost, da nema alternative i da tako mora biti jer drugačije ne može. Pogotovo je "snažan" argument kada se govori kako tako radi cijeli svijet. Zato što cijeli svijet nešto radi treba i Hrvatska slijepo ponavljati od drugih, bez imalo promišljanja o vlastitim interesima i djelovanja u skladu sa njima. U tvrdnji da je globalizacija nužna i neizbježna te da joj se moramo potčiniti htjeli mi to ili ne prisutno je beskonačno udaljenje od Božjeg poslanja koje je dano svakom pojedincu, ali i svakom narodu. Svako poslanje svakog pojedinca, što god ono bilo, nadilazi naše ljudske mogućnosti, ali u tome je upravo i bit ispunjenja našeg poslanja – da pouzdanjem u Svevišnjeg hrabro krenemo u ispunjenje svetosti svojeg života. Nitko nema pravo tvrditi da nešto nije moguće, da se mora unaprijed odustati ili povući od onoga na što smo pozvani činiti. Nitko ne može ograničavati

ičije poslanje jer time se ograničava (umanjuje) Božja svemoć. **Tako i Hrvatska kao država ima svoje poslanje da se odupre bezbožnoj globalizaciji i nadirućem carstvu antikrista i nitko ne može tvrditi da nam je to nemoguće.** Ako je svaka država smetnja kapitalu tada će država Hrvatska, kada se uredi kako dolikuje, biti najveća smetnja upravo zbog svoje antisekularističke teokratske koncepcije uređenja sa prirodno pripadajućom kristocentričnom ekonomijom.

Prema jednoj valuti

Neosporni trend razvoja kapitalizma je reduciranje valuta i uspostava jedne svjetske valute. Hoće li se zvati dolarom ili nekako drugačije nije previše bitno. Stvaranje i uvođenje eura samo je faza toga procesa. Značajna je po tome što su se stare europske nacije odricanjem vlastitog suvereniteta pokazale duhovno i nacionalno eutanaziranima. Zapadna društva izgubila su svoju vitalnost, osnovnu intuiciju i instinkt za samoodržanjem. To je posve razumljivo kada su prije toga izgubila duhovnu osnovu odricanjem od kršćanstva, a poglavito od Crkve. Bez duhovne jakosti koja dolazi samo uticanjem crkvenom nauku lako je bilo uništiti sve vrijednosti koje su postojale na Zapadu i manipuliranjem s kapitalom nametnuti kulturu smrti. Kapital je stvorio takvu kulturu i takav svjetonazor da je moderni čovjek toliko oslabio i došao pod potpunu vlast kapitala. Kapital je ispunio svoje poslanje iz podzemlja i sada se samo na toj osnovi trebaju ubrati plodovi takve zle rabote.

Sada kada je poništena zadnja psihološka barijera poništenjem europskih nacionalnih valuta neće biti nikakav problem u bližoj ili daljoj budućnosti euro zamijeniti dolarom ili nečim drugim. Nadnacionalni euro čak i po svojem izgledu pokazuje svu bezličnost, sterilnost i globalističku unificiranost. Na euro novčanicama nema ljudskog lika što prikladno simbolički prikazuje neljudski karakter kapitalizma i same protuljudske duhovne osnove judeo-masonerije od koje je i stvoren.

Dok euro treba obuhvatiti europski kontinent eventualno se šireći i na neke bliske zemlje Afrike i Azije, dolar se već počeo službeno uvoditi po nekim državama Latinske Amerike s trendom da preko trgovinskih sporazuma o tzv. “slobodnoj trgovini” pokrije cijeli američki kontinent od sjevera do juga.

Kriza nedavno izazvana u Argentini upravo je na tragu toga da se nacionalna valuta posve obezvrijedi i da dolar postane prvo neformalna (kroz držanje tzv. deviznih rezervi), a zatim nakon nekog vremena i konstantnih kriznih udara i zakonski regulirana službena valuta. Već je to i postignuto kada je Ekvador 2000. godine pristao na odreknuće od svoje nacionalne valute i prihvaćanje američkog dolara za svoj službeni novac. Koliko je tako nešto besmisleno i štetno za neku zemlju teško je riječima iskazati jer time se doslovce pristalo na to da se ukine jedna izrazito ekskluzivna privilegija kakva je stvaranje novca i davanje iste nekome drugome nad kojime nema apsolutno nikakve kontrole – čak niti najformalnije. To je čak i gore od onoga što su učinile europske države jer su one donekle i formalno zadržale neki udio kontrole i samo je suverenitet prebačen tamo gdje je stvorena nova zajednička (nad)država kakva je EU. U slučaju Ekvadora događa se potpuno odricanje od svega što se tiče monopola nad stvaranjem novca i to je obrazac koji u budućnosti čeka na dalje ostvarenje. Kada prije ili kasnije dolar postane službena valuta u Argentini i sve ostale južnoameričke zemlje brzo će biti navedene učiniti isto jer nije ista stvar ukinuće vlastite valute u malom Ekvadoru ili u velikoj Argentini. Davanje tolikih dolarskih kredita za koje je jasno da se nikada neće moći vratiti može imati smisla samo utoliko da se u prezaduženim državama izazove tolika potražnja za dolarom da vlastita valuta postane samo nepotrebna smetnja, da je nitko ne želi. Svi će biti gladni dolara, tražit će se samo dolari jer će se samo njima moći nešto kupiti ili prodati, a sama država biti će najveći potražitelj dolara.

Svi signali koji se diskretno upućuju u vezi s otpisom dugova (ili samo dijela dugova) prezaduženim državama usko su povezani s odricanjem nad valutnom suverenošću i prihvaćanjem dolara kao službene valute. Financijska internacionala pokazat će svoju “plemenitost” i otpisati dugove koji su ionako samo apstraktni brojevi upisani u bankarskim knjigama, stvoreni umjetno kao čista fikcija i nisu nikada bili predviđeni za povratak nego za izvlačenje nacionalnih bogatstava i konačno pokoravanje cijelih nacija i država. Za uzvrat će biti dogovorena jedna “sitnica” kao što je odricanje od vlastite valute i prihvaćanje dolara ili eventualno neke druge globalne valute. Od lihvarske eksploatacije zaduživanjem prijeći će se na neposrednu, direktnu eksploataciju preko monopola na sav novac. Istovremeno, sve će

biti prikazano kao velika pomoć bogatih siromašnima, izuzetno milosrđe kakvu povijest ne poznaje, kao humanost bez granica. Otpis dugova bit će prikazan kao velika žrtva od strane vlasnika kapitala, i to kao žrtva koja ima za ljude, površne kakvi jesu, materijalni karakter i zato će se prikazati kao daleko značajnijom žrtvom od Isusovog žrtvovanja na križu za čovjeka.

Kad svugdje zavlada jedna valuta svijet će biti pod upravom jedne nadvlade, a nekadašnje države će biti svedene, i to eventualno, na administrativna upravna područja. Financijska internacionala koja je poricala i uklanjala nacionalne države je država u samom svom vlastitom elementarnom bitku. Svjetska država će biti jedina moć, a novac ekskluzivna moć.

Zabluda zaduživanja stranim novcem

Politika koja je stvorila ekonomski sustav u kojem se sav svijet zadužuje stranom (to je posebno važno: stranom) valutom je nevjerojatna u svojoj genijalnosti zla, ali i u svojoj banalnosti kojom nastupa, a da se ne "provali".

Dok je sve do sada opisivano ne tako očita i prilično diskretna prijevara, jedan dobro zamaskirani lopovluk, dotle je drskost kojom se uspostavio obrazac zaduživanja stranim novcem bezgranična. Svi "veliki" ekonomisti, sva sila "stručnjaka", profesora s raznim titulama, "ugledni" gospodarstvenici i bankari, medijski ekonomski analitičari i komentatori, te naravno, neizbježni političari koji kao nešto znaju i smatraju se sposobnima upravljati državom – svi oni zajedno padaju na pitanju zaduživanja stranom valutom u bezdan srama i nesposobnosti. Da itko od njih išta imalo razumije Hrvatska, a niti jedna druga država, se ne bi nikada zaduživala stranim novcem na tzv. međunarodnom tržištu kapitala jer bi se na svaki pokušaj zaduženja svatko od morao pojedinačno i zajednički boriti svom snagom protiv toga. Ovako im svima ostaje da šute, pokriju se ušima i sakriju u neku mračnu rupu, jer su pokazali što znaju i kakva je korist od njih. Neće svi tako jeftino proći, da ne bi bilo zabune po pitanjima odgovornosti pred nacijom. Oni koji su neposredno izvodili zaduživanje Hrvatske kod međunarodnih financijaša za to moraju i odgovarati zbog čina veleizdaje.

Na osnovu kojih dokaza je moguće tako nešto tvrditi i što stoji iza riječi? Koji dokazi? Kada se shvati proces stvaranja novca sve je banalno jednostavno.

Kako je već spominjano novac prati ljudski rad, odnosno stvara se na osnovi proizvodnje i rada unutar suvereniteta države koja ga izdaje. Ako se više proizvodi, veća je i ukupna novčana masa. Za sve proizvedeno, za svaki pojedini proizvod, trebala bi postojati adekvatna količina novca u opticaju.

Osim naknadnim, retrogradnim praćenjem rada, novac se također stvara davanjem kredita i tako proicira u budućnosti. Jednostavno se upiše u glavnu knjigu i pretpostavlja se da će kreditni novac u budućnosti biti pokriven radom za koju svrhu je dan. Tako radi monetarno-bankarski sustav u jednoj državi sa svojom valutom, a to što emisija novca ne prati adekvatno rad i što je kreditiranje preko banaka usmjereno na potrošačku kapitalističku ekonomiju za pojašnjene zablude uzimanja stranog novca nema značenja. Bitno je da monetarno-bankarski sustavi tako funkcioniraju po cijelom svijetu i da se novac stvara na taj način.

I kada onda jedna država sa svojom valutom ode tražiti pozajmicu od neke druge države s opet nekom svojom valutom ili od privatnih vlasnika kapitala koji posuđuju valutu te druge države (uglavnom se posuđuje od privatnih vlasnika, ali to nema veze za tražitelja zajma i za ovo objašnjenje), dogodi se to da ovi jedva dočekaju naivca koji traži tuđe novce i odmah daju koliko je potrebno uz državne garancije za povrat kapitala. Praktički, tim opisanim procesom događa se u stvari to da se sama država sa svojom zemljom i svojim ljudima nad kojima ima suverenitet stavlja kao hipoteka na kredit.

Zašto se kreditni novac daje tako lako? Zato jer se posuđivanjem strane valute, i to još uz kamate koja dodatno izvlači bogatstva neke nacije, može u konačnici kupiti samo ono što je izmjereno kao rad pod suverenitetom te strane valute. Davanjem svog novca onaj koji ga daje praktički izvozi svoj rad, svoje viškove proizvodnje. Izvozi i prodaje točno onoliko svojeg rada koliko je to izraženo u novcu. Za

dobivenu stranu valutu može se kupiti samo rad koji ta valuta pokriva, odnosno može se samo uvoziti tuđa proizvodnja. Odnosno, osim puke proizvodnje uvozi se tuđi suverenitet, a to je još pogubnije od gubitka materijalnog blaga jer znači gubitak slobode i podčinjenje onome tko suverenitet posjeduje.

Ali sve to je samo početak muka po zaduživanju. Nije dovoljno što smo nepotrebnom posudbom brojeva nepotrebno uvezli tuđi rad umjesto da sami proizvodimo sve što možemo i primjereno tome stvaramo svoj vlastiti novac. Strani novac koji smo posudili potrošen je na uvoz i više ga nemamo, a opet, javlja se problem da nekako moramo dobiti u vlasništvo te strane novce zato jer ih moramo vratiti natrag posuditelju, a moramo doći još i do dodatnih stranih novaca za plaćanje kamate.

Kada se samo to sve zbroji vidi se koliki je razorni učinak zaduživanja stranom valutom, a ovdje je još opisan idealni proces koji može postojati samo u teoriji. U praksi kroz povijest sa stranim novcima koji se posuđuju redovito se događa to da se vrlo malo konkretnog korisnog i potrebnoga kupuje i uvozi. Tužna je stvarnost da se veliki dio nenamjenski potroši na sumnjive poslove u sprezi s masovnom korupcijom i sve se elegantno "izgubi" i zametne trag po tim istim stranim bankama i njihovim državama koje su i posudile taj novac. Nakon kratkog vremena takve samodestruktivne ekonomske prakse posuđivanja stranog novca dođe se u stanje da država posuđuje uvijek nove novce i pada u još veće zaduženje samo zato da bi mogla platiti dospjele obaveze prijašnjih zaduživanja. Zaduživanje za otplatu duga stvorenog prijašnjim zaduživanjem novi je zločin jer se novim zaduživanjem s kamatom otplaćuje stari dug i kamata te se tako mora na kraju plaćati kamata na kamatu. Što predstavlja kamata na kamatu možda je bolje ne znati jer kada bi se spoznalo moglo bi se pasti u depresiju zbog strahote takvog zločina koji se čini i posljedica koji po tome dolaze. Najkraće rečeno tu se stvara eksponencijalni rast duga na već ekponencijalnu prirodu dužničkog vrtloga pa sa kamate ne kamatu dolazimo na eksponenciju na eksponenciju. Sve skupa dovodi do potpunog dovršenja eksplatacije kojoj nije dorasla ni najgore zamisliva okupacija ili kolonizacija, a dio je isplaniranoga globalnog financijskog porobljavanja.

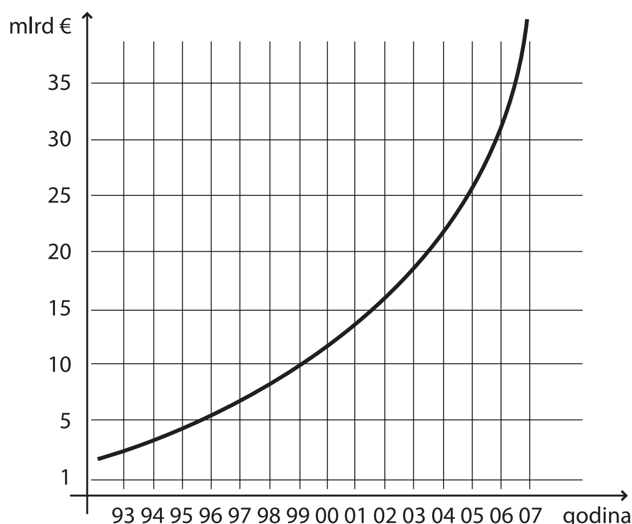
Cijeli pakleni krug zaduživanja povećava se pojačanom eksponencijalnom dinamikom sve do neminovnog krajnjeg stupnja raspada cijelog sustava. Financijska internacionala za sada još održava na životu one države koje su već kolabirale poput Meksika prije i Argentine danas. Razlog je u sinkronizaciji cijelog globalnog ekonomskog ustroja. Totalni kolaps svjetske ekonomije zbog zaduženja bit će sproveden na svim državama koje će biti prisiljene doslovce proglasiti stečaj i prijeći pod neposrednu upravu financijske internacionale. Sva nacionalna bogatstva, sve vrijednosti, a u prvom redu vlasništvo nad zemljom pripasti će nekolicini. Onima koji su zavrtili "kolo zaduživanja" i samo su običnim pisanjem brojeva sebi uzeli bogatstvo i moć, a sve ostale osiromašili i uništili. Kada će se to odigrati teško je precizno odrediti jer ovisi i o mnogim drugim variablama koje su u igri gradnje Novog svjetskog poretka.

Koliko je zaduživanje stranim novcem pogubno za sam opstanak države, za opstanak nacije kao slobodne i suverene nemoguće je ne vidjeti i ostati ravnodušan svakome tko se ozbiljnije posveti razmatranju tog problema. Zaduživanjem sve zemlje svijeta upadaju u ambis gurnute od vlastitih ljudi, domaćih izdajnika najgore vrste. Nije nama kriva ni judeo-masonerija, ni Srbi, Englezi, Amerikanci ili ne znam još tko. Sami smo si krivi što u svojem tijelu uvijek imamo vlastite ljude koji im služe, a mi im suludo vjerujemo. Ako nacija ne može izroditi dovoljno vlastite pameti da ne bude iskorištavana od tuđinaca to znači da očito ne vrijedi puno takva nacija. Ako imamo intelektualnu elitu koja samo zna služiti stranom gospodaru, zašto onda kriviti onoga kojemu su psići vjerno dotrčali, pokorno zacvilili i veselo mahali repićima kada su potapšani i bačena im je pokoja koska?

Taj tuđinac samo je iskoristio ono što mu je bilo ponuđeno. I nije to slučaj samo kod nas Hrvata nego se tako svugdje odigravalo, negdje lakše, negdje teže. Očito je da judeo-masonerija ima potrebno znanje za pokoravanje, može se reći i za dresuru nacija i da su umješno iskoristili tuđe slabosti koje te iste nacije nisu uspjeli spoznati u samima sebi. Samospoznaja vlastitih nedostataka je uvijek najteža i traži ono što je svakome najteže – iskrenost prema samome sebi. Od takve istine svi ljudi zaziru jer im se ne sviđa niti slutnja o tome kakvi su stvarno i da bi trebali mijenjati lažnu sliku o sebi samima. Sliku koju su stvorili po željama, a ne po stvarnosti.

Zato i zaduživanje Hrvatske pokazuje samo vlastitu slabost. Počelo je s komunističkom Jugoslavijom i Titom. Demokratska Hrvatska koja je dovela na vlast HDZ i Tuđmana i koji su kao navodno radikalno-nacionalistička vlast trebali štititi interese nacije rade upravo suprotno i zadužuju se još više nego jugo-komunisti. To je jedan od apsurda hrvatske povijesti. Tuđman je očito mislio da je dovoljno ostvariti formalnu neovisnost, uvesti ceremonijalnu suverenost i Hrvatskoj je budućnost sigurna. Svakako da je proglašenje i uspostava Hrvatske države izuzetan uspjeh već samo po sebi, pogotovo ako se pogledaju sve okolnosti koje su postojale u okruženju. Ali, nije sama uspostava države ni blizu dovoljna. Svaki državnik mora znati kako državom upravljati i graditi je tako da se može održati. To je isto kao što rođenje djeteta nije kraj nego tek početak brige o djetetu. Ne može se novorođenče baciti u šumu vukovima i biti samozadovoljan što sad imamo dijete. O djetetu se treba brinuti i znati kako ga odgojiti, izgraditi i postaviti na noge tako da može opstati u nemilosrdnom okruženju. Izvikivanje parole "Imamo dijete!" od strane roditelja tom djetetu neće biti od koristi. Pa dijete ne može ni razumjeti što to znači, ono ništa ne zna i traži puno rada, brige i ljubavi. Novorođeno dijete traži nadasve puno samoodricanja, a nikako ne podnosi uljuljkano samozadovoljstvo roditelja. Država koja je tek stvorena ista je kao i novorođeno dijete i iste su joj potrebe.

Današnji petokraki demokrati i njihovi reformirani nasljednici u liku "obnovljenog" HDZ-a koji više nisu ni formalni nacionalisti već otvoreni internacionalisti i postkomunističko-neokapitalistički frankenštajni, izgubili su sve kriterije što se tiče zaduživanja. Tako i Tuđmanovo zaduživanje u usporedbi s njima izgleda blagim iako je realno bilo nepotrebno i nedopustivo. Sumanuto se uzimaju novi i novi dugovi i bahato se šepuri time kao uspjehom. Ovi sadašnji ističu kako su bolji jer uživaju veći ugled kod davatelja kredita i zato Hrvatska može "dobiti" više novih dugova. Neprestano se kroz medije ističe nekakav visoki kreditni rejting koji uživamo kod davatelja zajmova te se tako neukome puku sugerira kako je sve regularno i pod kontrolom. I jest pod kontrolom, ali kontrolom onih koji nam svima rade o glavi, ili, još preciznije, o duši.

Slika 1
Krivulja eksponencijalnog rasta zaduženosti Hrvatske (u milijardama €):
- 1993. g. / 2,902 mlrd €
- 1994. g. / 3,322 mlrd €
- 1995. g. / 4,190 mlrd €
- 1996. g. / 5,839 mlrd €
- 1997. g. / 8,197 mlrd €
- 1998. g. / 9,173 mlrd €
- 1999. g. / 10,101 mlrd €
- 2000. g. / 12,109 mlrd €
- 2001. g. / 13,458 mlrd €
- 2002. g. / 15,055 mlrd €
- 2003. g. / 19,881 mlrd €
- 2004. g. / 22,781 mlrd €
- 2005. g. / 25,541 mlrd €
- 2006. g. / 30,500 mlrd €

Ne treba uopće sumnjati da će se i neka nova buduća vlast isto tako nastaviti zaduživati. Nitko ne govori imalo ozbiljno o pitanju dugova, ne želi se nitko time baviti jer su jednostavno nesposobni osmisliti i ustrojiti sustav koji ne počiva na zaduživanju. To se jedino ne odnosi za razdoblje predizborne farse kada oni koji su dobili ulogu opozicije mirno tvrde da će rast duga smanjiti (čak se niti u laganju oni koji su majstori laži ne usuđuju ići u obećavanje apsolutnog rješavanja dužničkog opterećanja nego samo obećavaju smanjenje rasta duga čime već unaprijed daju na znanje da će se i dalje zaduživati), no kada dođu na poziciju vlasti još mirnije nastavljaju povećavati zaduživanje kod svjetskih bankara, a, budimo iskreni, nikada nisu ni mislili ozbiljno. Za potrebe izbora dobro je zvučalo obećavati smanjenje rasta duga, a odgovornosti za to što se čak ni ta nedostatna mjera neće izvršiti nego će se dogoditi upravo suprotno, u demokraciji ionako nema.

Ono što svi žele je gola vlast i svu energiju ulažu da pod svaku cijenu zadobe vlast, a što bi trebalo napraviti s vlašću nije važno. Već će se narod nekako izmanipulirati. Barem toliko da se iskoristi trenutak moći za vlastite sitne interese.

Današnja opozicija sada nešto usput prigovara, isto kao i opozicija prije njih, a kada dođu na vlast brzo će zatražiti novac od međunarodnih financijaša i pokorno im udovoljavati.

Takav je obrazac postavljen širom svijeta koji tako gubi svoja nacionalna bogatstva, a stvarnu, potpunu suverenost ne posjeduje. Kroz paukovu mrežu koja je obuhvatila globus judeo-masonska financijska vrhuška upravlja procesima onako kako je sugerirano doslovno sotonskom inspiracijom.

Od značaja je za objasniti u vezi zaduživanja da novac koji posuđuje financijska internacionala uopće nije adekvatno pokriven ljudskim radom, nego se radi o čistoj apstrakciji. Određeno realno pokriće potrebno je u početnoj fazi zaduživanja kada još nije postignut stupanj da se zadužuje za otplatu duga prispjelog na naplatu. U tu svrhu koristi se pozicija monopolista i podiže se cijena nafte, vrijednost dolara i zlata. Posuđeni dolar se najvećim dijelom potroši na skupoj nafti o kojoj su uvelike ovisna sva gospodarstva, a koja je pod rigidnom kontrolom "sedam sestara", sedam naftnih kompanija koje diktiraju svoje uvjete na tzv. slobodnom tržištu.

Kada se dođe do stanja zaduživanja zbog vraćanja duga posuđeni novci ne moraju više imati pokriće niti u nafti ili zlatu, već sama zemlja dužnik svojim grcanjem i radom za otplatu glavnice i kamate, te još kamate na kamatu, postaje podloga za novo stvaranje dolara upisivanjem brojeva u dužničku knjigu. Država dužnik prisiljena je vlastiti rad i prirodna bogatstva prodavati u bescjenje samo da bi se namaklo nešto dolara za otplatu dijela duga što je opet uvjet da bi se odobrio novi zajam koji otplaćuje preostali dio dospjele obaveze. Ono što u tu zamku ulovljena zemlja-dužnik prodaje da bi namirila jedan dio stranih novaca za kojima vapi po automatizmu, evidentira se kao stvarna materijalna podloga za kod zajmodavca pukim upisivanjem novostvorenih valutnih brojeva. Da nema te materijalne podloge koju stvara zemlja-dužnik novostvoreni brojevi kod zajmodavca bili bi posve bezvrijedni. Tu je prisutna prava prepredenost jer jedna jednostavna radnja poput pisanja brojeva na jednoj strani potpuno preuzima skoro sve novostvorene vrijednosti druge, u zamku ulovljene, strane.

U tom svjetlu vidi se da tzv. "naftni šok" iz 1974. nije nimalo slučajan i poklapa se s golemim zaduživanjem država po cijelom svijetu te je samo ubrzao upadanje u teže stanje zaduživanja za otplatu duga. Sada je svijet dobrim dijelom u takvom teškom i potpuno bezizglednom stanju zaduženosti i barem zbog tog razloga novi naftni šokovi nisu bili nužni. Dugovi strmoglavo rastu, a zadužene države dišu doslovce "na škrge" jer je voda već sve potopila. Novci, a u stvari prazni brojevi, samo se umnažaju i upisuju u dužničke knjige. Obavlja se obična brojčana transakcija bez stvarne materijalne podloge kod davaoca zajma, nego se materijalna podloga uzima kod očajnog dužnika koji je onaj koji ju stvara svojim obezvrijeđenim radom.

Jednostavni dokaz nebuloznosti uzimanja stranih zajmova

Zbog važnosti dokazivanja sve nebuloznosti zaduživanja stranim novcem pokušati ću to objasniti na jednom pojednostavljenom adekvatnom primjeru bliskijem većini ljudi. Zlo zaduživanja i laž koja to podržava trebalo bi shvatiti što veći broj ljudi bez velikog obrazovanja i oni ne vični možda previše nejasnim ekonomskim pojmovima.

Za potrebe slikovitog primjera pretpostavit ćemo da postoje dva dućana koji se bave prodajom raznovrsne robe široke potrošnje, nije bitno točno čime, glavno je da su im poslovi slični i da su međusobno konkurentni i vlasništvo su dvojice različitih osoba. Neka se te osobe zovu Jure i Mate. Oba dućana rade unutar iste države i zapošljavaju određeni broj radnika. Oba vlasnika, i Jure i Mate, postigli su dogovor sa svojim radnicima da će im dio plaće isplaćivati u robnim bonovima kojima mogu kupiti robu u dućanu gdje i rade. Jure izdaje svoje bonove koji su važeći i imaju materijalnu podlogu u robi koja se nalazi u njegovom dućanu, a Mate isto tako radi u svojem dućanu. Radnici su bonove prihvatili jer im je ponuđena roba u dućanu trebala za njihove životne potrebe i cijenama je bila u skladu s

okruženjem. U svakom slučaju nisu se osjećali zakinutima zbog ograničenosti kupovine bonovima samo u njihovom dućanu.

Sve je bilo u redu dok Jure nije zbog nekog razloga (nije važno zašto – možda je novac prokockao, a možda je djelovala viša sila poput poplave) bio u nemogućnosti isplatiti radnicima dogovorenu plaću. Zbog nekog razloga novca (tj. njegovih bonova) nije bilo, a i ponuda robe u dućanu je smanjena.

I što Jure onda radi? Umjesto da objasni zaposlenima situaciju, uvede izvanredne mjere, obavi reorganizaciju, ispravi nedostatke, unaprijedi ono što treba, a sve u interesu njega kao vlasnika i radnika kao zaposlenih, zajedničkom interesu koji svima donosi kruh kroz častan rad, Jure se domišlja da krizu riješi tako da ode kod Mate, svojeg neposrednog konkurenta u poslu, i od njega zatraži pozajmicu s kamatom u obliku bonova iz Matinog poduzeća. Što Mate može napraviti do li jedva dočekati iskoristiti takvu priliku i dati Juri svoje bonove u pozajmicu u što većem iznosu? Mate je prvoj rundi davanja pozajmice Juri ograničen samo svojim zalihama na skladištu ili mogućnošću brze nabave robe. Ako Mate još zna da je Jure u kroničnoj potražnji za nekim određenim proizvodom i da će posuđeni bonovi biti potrošeni za kupnju tog proizvoda, tim bolje za Matu. Pogotovo je Mati idealna situacija ako ima monopol nad tim traženim proizvodom.

Jure posuđene bonove troši bilo na kupnju robe kod Mate pa onda tu robu dovozi u svoj dućan pa tiska svoje bonove i daje ih radnicima ili dajući ih direktno radnicima kao plaću, što se opet svodi na isto jer radnici s tim Matinim bonovima mogu ići kupovati samo u Matinom dućanu. Kada je tako potrošio posuđene bonove Jure se nalazi u još većoj nevolji, jer mora Mati vratiti posuđeno i još kamatu na sav iznos. Ali, svi se Matini bonovi nalaze kod Mate i on jedini ima ovlasti stvarati nove. Da bi uspio pribaviti Matine bonove kojima će vratiti zaduženje u upravo tim Matinim bonovima s kamatom, Jure mora zakinuti sebe i svoje radnike. Mora prodati vrijednosti koje poduzeće posjeduje (koje je stvorilo prethodnim radom), pod svaku cijenu to mora uspjeti da nekako dođe do Matinih bonova i zato je prisiljen obezvrijediti vlastiti rad i vlastite vrijednosti jer samo Mate posjeduje i distribuira svojim bonovima i tako on s lakoćom može izazvati umjetnu nestašicu istih, što im podiže vrijednost, pogotovo ako su traženi od nekoga izvan poduzeća.

Mati sada ovako desperatna Jurina situacija omogućuje da **više uopće ne mora imati vlastito materijalno pokriće za tiskane bonove koje posuđuje Juri**. Pokriće Matinim bonovima donose Jurina obezvrijeđena bogatstva koje Jure prodaje (ili daje u hipoteku jer hipoteka je samo drugi oblik promjene vlasništva) upravo za Matine bonove pa zato Mate **može konstantno umnažati svoje brojeve u liku njegovih bonova koje onda daje Juri u zamjenu za njegove konkretne stvari i/ili njegov rad**.

Nakon svega i svih nevolja koje su došle nepotrebnim zaduživanjem i prodaje dijela svojeg bogatstva u bescjenje Jure, umjesto da sve to uvidi i shvati da se sada nalazi u još većim problemima nego na početku, ide kod Mate tražiti novo, još veće zaduživanje. Jure ograničeno rezonira da je riješio problem prijašnje dužničke obveze novim zaduživanjem i da je bitno samo trenutno riješiti poteškoće koje nastaju dospijećem dužničkih obaveza novim zaduživanjem, ne razmišljajući kuda takva praksa vodi u konačnici.

Vrlo brzo Jure i njegov dućan propadaju i bivaju preuzeti od Mate. Radnici ostaju bez posla, što opet odgovara Mati jer može tako smanjiti plaće svima, i svojim i bivšim Jurinim radnicima koje eventualno ponovo zapošljava u svojoj sada potpuno monopolističkoj poziciji. U svakom slučaju, pokazuje se kako je potpuno besmisleno i krajnje protunaravno ići posuđivati tuđi suverenitet. Ovdje u vidu bonova, u stvarnom svijetu u vidu stranih valuta (prvenstveno dolara, a potom eura ili jena).

Ovo je samo jedan simbolički i karikirani prikaz što je to posuđivanje tuđeg novca i u stvarnom životu nema toga Jure koji bi nešto tako napravio protiv osnovnih vlastitih interesa. Ne postoji takav vlasnik koji će ići kod neposredne konkurencije kupovati proizvode na vlastitu štetu. Taj bi morao biti prilično glup i sami radnici bi brzo prokužili da je takva poslovna politika neodrživa i poduzeće bi se brzo ugasilo.

Za Juru nije nikakvo opravdanje eventualna sabotaža od strane Mate, urota Mate koji je potkupio Jurinog poslovođu ili poslovnog savjetnika da mu sugerira kako je zaduživanje kod Mate izlaz iz poteškoća. Jure je bio ograničen svojim sposobnostima da uvidi najosnovnije stvari od važnosti za opstanak dućana, a Mate je to samo iskoristio. Ako se poslužio izdajom onih koji su trebali voditi brigu o interesu Jurinog dućana to samo znači da je znao kako ubrzati propast Jure zbog njegove vlastite nesposobnosti.

Stvar je potpuno identična i na razini države i nacije, samo što se radi o puno složenijem sustavu od dućana i povijesno-dubinski povezanim međuljudskim odnosima. Država i nacija imaju emotivne vrijednosti koje nadilaze racionalna mjerila. Postoji povijest u kojoj ima krvi i patnje zbog tih ideala i zato je teže rasprodati suverenost nacije poput nekog dućana. Zato se ta degradacija autoriteta vladara i države te obezvrjeđivanje samog pojma nacije obavlja suptilno i polagano, iz generacije u generaciju, bez naglih udara na duboke osjećaje vezane uz svoju obitelj, naciju i državu. Zna judeo-masonerija vrlo dobro kako se to uz pomoć kapitala i vremena može postići.

Oni koji odlaze po strani novac i zadužuju državu i cijelu naciju ne mogu biti čisti po samoj prirodi stvari. Ili su obični glupani, ili su izdajice svoga doma i svoga roda. Oni koji o tome šute ili samo mlako prigovaraju nisu ništa bolji. Gledaju kako zadržati stečenu poziciju i uspjeti napredovati, kako izvući neku ograničenu osobnu korist kojom dugoročno i oni i njihovi najbliži realno gube. Jednostavno nemaju hrabrosti, nemaju ideala za koje bi bili spremni ući u rizik i neizvjesnost vlastite egzistencije za više ciljeve. Nema osnovnog samopoštovanja i dostojanstva da bi se zlo prozvalo zlim i da se zlikovci imenuju zlikovcima. Oportunizam je toliko lakši i sigurniji. Štrebersko ponašanje i servilnost daju puno bolje izglede za ostvarivanje trenutnih osobnih koristi te se radije daju kupiti za mrvice sa stola stranog gospodara.

Koliko je ovdje opisana razvidnost nedopustivosti zaduživanja stranim novcem u biti jednostavna za shvatiti kada se posjeduje potrebna nezagađenost uma vidljivo je na slijedećem primjeru iz ne tako daleke prošlosti. Ne radi se o pitanju formalnog obrazovanja nego o pitanju otvorenosti istini, a ovdje je primjer kako nepismeni nomadski poglavice imaju bolju spoznaju najelementarnijih ekonomskih načela od silnih profešura i sličnih kreatura.

Riječ je o opisu iznenađenja i revolta tuareških poglavica iz regije Dori (Burkina Faso) oko 1916. kada im je zapovjednik okruga prenio naredbu francuskog guvernera da plate porez u srebrnim kovanicama od pet franaka. Tumač tada koristi peulski izraz *bouddi* koji označava ne samo ove kovanice nego i pogače od prosa pečene na pari. "Poglavica zatraži da vidi jedan primjerak pogače koja se od njega traži. Zapovjednik izvadi srebrni novčić od pet franaka i pruži ga tumaču, koji ga preda poglavici. Poglavica stane prevrtati novčić, pregleda ga, odmjeri težinu i zagrize zubima [...]. "Ova srebrna pogača, gdje je ona pečena?" [...] "U Francuskoj?" uzviknu poglavica, zaprepašten. "Tumaču, reci zapovjedniku **da bude razuman!** On traži da mu dadem srebrne pogače koje su ispečene u Francuskoj, a sam je Francuz. **Ja sam Tuareg iz Dorija**, gdje ljudi znaju raditi samo pogače od prosa. Normalno, ja bih morao tražiti od zapovijednika da mi dade srebrne pogače iz njegove zemlje, a ne obrnuto! Ako zapovjednik želi da ja njemu platim porez koji ja dugujem Francuskoj u devama, nojevima, volovima, ovcama, kozama, prosu, riži, kravljem maslacu ili čak robovima, ja to mogu učiniti. Ali ako on zahtijeva da ja njemu dajem pogače koje mi ovdje pokazuje i koje su pečene u Francuskoj, **to znači da on želi svađu.**"

Mogu samo izreći žaljenje što Franjo Tuđman po pitanjima ekonomije nije imao spoznaju ovog primitivnog poglavice, pa da je umjesto obilaženja Davosa i sličnih mjesta obilazio pustinje ili planine jer na tim mjestima je mogao nešto uistinu vrijednoga naučiti. U Davosu je samo mogao čuti kako najbolje raditi na tome da se što prije podložimo globalnom kapitalu. Svidjelo se to nekome ili ne, to je tako.

O nedopustivosti deviznih rezervi

Uz zaduživanje stranim novcem blisko je povezan još jedan "biser" iz prihvaćene ekonomije – držanje deviznih rezervi. Nevjerojatno je i objašnjenje zašto je potrebno imati devizne rezerve, i to po mo-

gućnosti što veće. Razlog je stjecanje ugleda i povoljnog kreditnog rejtinga na međunarodnom tržištu kapitala, što je jedan običan eufemizam za judeo-masonsku financijsku internacionalu. Zbog nečega tako proizvoljnog kao što je ugled drže se sredstva na računima banaka zato da bi se moglo dobiti još novih zajmova od tih istih banaka. Svatko tko zdravorazumski razmišlja vidi koliko je to van svake pameti. Stvarati što veće rezerve novca, i to stranoga, da bi se dobilo više ugleda, više mjesto na kreditnoj ljestvici i više stranih dugova kao krunu svega. Vrlo prigodno, mi njima novac, odnosno naše narodno bogatstvo, oni nama "ugled" i nove dugove.

Umjesto da se novac koristi kao mazivo u mehanizmu, da se koristi za opticaj u koju svrhu je i stvoren, novac se povlači iz opticaja i stavlja se tuđincu u ruke zbog nekakvog ugleda. Ne samo da je to štetno za državu, nego to dodatno povećava moć međunarodnim financijašima. Oni taj novac ne drže zamrznutim kako nama preporučuju, nego ga koriste u svome interesu. I to ga koriste tako da nam na koncu, uz neizbježnu kamatu, posuđuju naš vlastiti novac koji smo mi njima dali na držanje za potrebe stvaranja što većih tzv. deviznih rezervi.

To je sve toliko sumanuto da je za što dojmljiviji opis o čemu se radi prigodno promjeniti naziv tih deviznih rezervi koje, po naputcima tih istih koji nam daju zajmove, trebaju biti što više. Tako se može govoriti ne o količini deviznih rezervi kojima raspolažemo nego o količini kretenizacije koja je postignuta među narodom. Još bolje, da se bude što preciznijim, radi se o količini kretenizacije nacionalne intelektualne elite jer nije za kriviti neuki puk što se tako nešto događa, nego su intelektualci ti koji su ovdje posramljeni zbog svoje neukosti, da ne kažemo debilizma. Oni koji su toliko silno pametni i puni su svakoga znanja mirno, poput kravica u štalici, gledaju kako se događaju takve nevjerovatne metode pljačkanja i porobljavanja nacije. Gledaju i uz tu svoju pamet ništa ne razumiju, nego su najvećom većinom i sami upregnuti u taj sustav porobljavanja, a koji i njima samima donosi propast. Tako je to i zato je potrebno koristiti i žestoke riječi da bi se narod razbudio i progledao istinu koja je tako drsko izmaknuta izvan vidokruga i uopće iz svakog interesa.

O kolikim se golemim sredstvima radi može se vidjeti ako zbrojimo devizne rezerve svih država svijeta. Ta količina novca stvorena držanjem deviznih rezervi dovodi do povlačenja novca (većinom dolara) sa svjetskog tržišta. Kada je novca manje povećava mu se vrijednost i oni koji ga imaju postaju još bogatiji, još moćniji. Držanje deviznih rezervi (zlatnih također, no o zlatu detaljnije kasnije) je apsolutno nepotrebno i samo štetno. To je neoboriva činjenica i isto kao u slučaju zaduživanja iz inozemstva stranim novcem sva sila ekonomskih "stručnjaka" to previđa. Još se galami na sva usta kako je to dobra stvar, pokazatelj uspješne privrede, gospodarske stabilnosti i svakakve druge gluparije.

Novac ne stvara rad

Novac je čovjek stvorio da si olakša razmjenu svoga rada u društvu gdje postoji specijalistička podjela rada. Stvoren je dakle kao sredstvo za opticaj.

Brojevi su ljudski misaoni produkt i služe čovjeku u spoznaji svijeta kao osnovno mjerno sredstvo. Spoznajama koje su omogućene brojevima čovjek si je olakšao tegobe svakodnevnog života. Brojeve čovjek nije nigdje našao u svijetu oko sebe, nije šetao livadom ili šumom i vidio broj kako trči, nego je broj proizišao iz ljudske imaginacije. Spoznani su iz potrebe i brojevi služe čovjeku za razne potrebe proistekle iz života.

Broj uvijek ostaje u sferi imaginacije kao pomoćno sredstvo ljudskom umu. Broj sam po sebi, kao puki pojam, ne može ništa stvoriti nego samo čovjek stvara služeći se brojevima i to svatko razuman zna ili bi morao znati. Zato je apsurdno da u ekonomiji živi vjerovanje da novac sam po sebi nešto stvara. To je još jedna u nizu zabluda koje su nametnute kao istine. Još jedna skroz izokrenuta teza. Istina je ta da kapital ne stvara rad, nego rad stvara kapital.

Ako imam zemlju, motiku, sjeme i radnu sposobnost ne treba mi broj na papiru da počnem raditi nego ću te brojeve na papiru moći imati tek naknadno, s rezultatima svoga rada. Ako imam suverenost nad stvaranjem novca izvršiti ću emisiju novca nakon obavljenog posla prema ubranim plodovima

rada. Ili prije obavljenog rada u obliku kreditne emisije proicirane u budućnost, ali u svakom slučaju rad mora biti primaran novcu. Čekati novce, i to još strane, da bi se počelo raditi nema smisla. Prvi novac u povijesti stvoren je nakon rada i da su čekali novce da bi nešto mogli raditi ljudi bi već odavno poumirali od gladi.

Danas nije ništa drugačije, ali država i vlast stalno kuka kako nema novca da se pokrene proizvodnja, da se organizira ljudski rad. Novac nije ni potreban, nego je potrebna državnička sposobnost da se pokrenu narodne mase i **novca će onda biti onoliko koliko se radi i kako se radi**.

Novac se mora stvarati tako da prati rad čovjeka, ali sav rad, a ne kao što je sada slučaj samo jedan dio. Sadašnja emisija novca uopće ne odgovara sveopćim potrebama pa zato i ne može zadovoljiti sve potrebe ljudi. Isto tako vrlo je bitno za znati da emisija novca prvenstveno mora biti usklađena s povećanjem stanovništva, sa rađanjem i umiranjem.

Žena – jedinstveni stvaratelj nove vrijednosti

Jedna žena koja nosi dijete u utrobi, porodi se i brine o djetetu. Kuha, pere, pegla, čisti i sl., tj. obavlja rad. I to izuzetno vrijedan rad, a koji u današnjoj kapitalističkoj potrošačkoj ekonomiji ostaje nepokriven emisijom novca. Žena stvara novu vrijednost, a dijete je jedinstvena, neponovljiva i ekskluzivna vrijednost koja će u budućnosti raditi i sama stvarati nove vrijednosti. Kapitalizam ne priznaje taj rad žene pod stvaranje novih vrijednosti nego pod trošak zakidajući tako radniku (u ovom slučaju ženi – majci) naknadu za rad. Djeca jesu potrošači i troše sredstva u svom razvoju, ali to nema veze s vrijednošću njihovog stvaranja u ljude. Kada djeca postanu radno produktivni ljudi onda se kroz njihov rad i više nego pokriva sva emisija novca koja ih je pratila od rođenja. To (nepraćenje rađanja djece s primjerenom emisijom novca) bi bilo adekvatno nepriznavanju stvaranja novih vrijednosti i rada tvornici traktora zato što se za izradu traktora troši materijal i energija. Naravno da se troši, ali traktor koji se proizvede pokriva te troškove svojim radom na polju i vrijednošću plodova koji se onda na polju stvaraju. I ne samo da pokriva troškove, nego ih i nadmašuje stvarajući višak vrijednosti koji se onda dalje preraspoređuje prema zadanim političko-gospodarskim uslovima djelovanja. Isto je tako i s rađanjem i time stvaranjem novih ljudi koji će svojim radom unutar sustava (države) višestruko nadoknaditi troškove koje su u početku stvorili. Zato Hrvatskoj neće biti ni najmanji problem osigurati materijalne preduslove za provođenje maksimalističke natalitetne politike, odnosno političko-gospodarskog sustava koji financira sve potrebe obitelji kao temeljne ćelije u kojoj se stvara i razvija toliko potreban novi život. U stvari, jedna od osnovnih stvari na kojoj će se temeljiti nacionalna valuta i cijelo gospodarstvo je natalitetni oporavak i bez porasta rađanja nema rasta životnog standarda i nema blagostanja. Gospodarski rast će zbog povezanosti valute (novca) s rađanjem biti isto tako posve ovisan o stupnju natalitetnog rasta. Tako će se, kroz ovladavanje monetarnom supstancom, ostvariti ono što je posve prirodno i što je protuprirodnim kapitalističko-liberalno-demokratskim-sekularnim sustavom bilo onemogućeno, a to je da se s novim životom stvara i novo bogatstvo i u svojoj materijalnoj formi koja se naziva životnim standardom. Podvala je protubožjih slugu da se rađanjem i porastom stanovništva ograničavaju materijalni uslovi ostatku živućih, a kao navodni dokaz te podvale plasira se tvrdnja da su za bijedu u zemljama tzv. trećeg svijeta kriva upravo novorođena djeca. Upravo suprotno, taj visoki natalitet sirotinjskih zamalja je njihovo jedino preostalo bogatstvo kojim još donekle raspolažu, a da je tome tako potvrđuje činjenica da se na taj tako bogati Zapad dovodi upravo ona najproduktivnija mladost kojom sirotinja raspolaže. Bijedu tih zemalja ne uzrokuju novorođena djeca nego sustav eksploatacije i porobljavanja u koji su stavljeni. To treba uvijek znati, a maltuzijanske smicalice o prevelikom broju ljudi na planeti i potrebi da ih se reducira (tj. doslovce istrijebi zamišljeni višak koji navodno ugrožava život) treba baciti u podzemlje, odakle su i došle.

Pomoću takvih smicalica kao što je zakidanje u praćenju emisije novca i stvarnoga rada cjelokupni hrvatski nacionalni proizvod nije uopće realno prikazan. Ne samo hrvatski nego i svjetski, ali prvenstveno se u ovoj knjizi bavim Hrvatskom i našim problemima, tj. njihovim riješavanjem.

Judeo-masonska financijska oligarhija duboko je svjesna toga i neadekvatan novčani prikaz rada smišljen je u istim mračnim krugovima. Nepravednim priznavanjem rada i nerealnim praćenjem u novča-

noj emisiji gomile ljudi se osiromašuju da bi mala skupina prigrabila bogatstvo sebi. Bez sirotinje nema bogatih. Bez bogatstva nema niti moći. Bez moći nema vlasti nad tijelima, a bez vlasti nad tjelima ljudi nema mogućnosti da se otmu i duše koje dotičnim tjelima pripadaju.

Stvaranje novca i povjerenje

Osim stvaranja novca praćenjem izvršenog rada, novac se stvara predviđanjem (osnovanom pretpostavkom) budućeg rada. Riječ je o davanju bankarskih kredita, a odnosi se na kreditiranje istom valutom (domaćim novcem) koja je suverena na državnom teritoriju.

To se ostvaruje tako da službenik banke odobrava pozajmicu od npr. 1.000.000 kuna nekom poduzetniku kada je uvjeren da će buduća poduzetnikova zarada biti dovoljna za isplatu duga, da će njegova tvrtka ubuduće ostvarivati pravu vrijednost za uloženi novac, što opravdava rizik i stvaranje novog novca. Bankar jednostavno otvara kredit od 1.000.000 kuna na poduzetnikovu bankovnom računu. Novac se stvara jednostavnim upisivanjem u bankarsku knjigu. Poduzetnik dalje radi s novcem najnormalnije kao sa svakim drugim. Hipoteke ne služe za pokrivanje vrijednosti novog novca nego u prvom redu kao psihološki faktor kod poduzetnika da pazi što radi jer će u protivnom ostati bez imovine pod hipotekom. Novac se ovdje bazira na predviđanjima bankara o događajima u budućnosti.

Kako je moguće da takav sistem funkcionira? Kako ne propadne i izazove društvenu katastrofu? Kratko i jednostavno objašnjenje je: povjerenje. Ljudi vjeruju bankama. Oni vjeruju, a da ne poznaju stvarni mehanizam poslovanja, da će bankari pametno iskoristiti novce. Vjeruju da će banke dobro pozajmiti novac koji se treba vratiti i da će uvijek imati dovoljno novca, tako da mogu u svako doba isplatiti individualnom ulagaču njegov novac kada mu je potreban.

Ako mnogi ljudi izgube povjerenje onda svi odlaze u banku da odmah povuku svoj novac i otkrivaju da banka zapravo nema dovoljno novca. Juriš na banku obično se završava stečajem i nema te banke na svijetu koja može izdržati juriš sama od sebe. Centralna banka brine o stabilnosti i povjerenju u cijeli bankarski sektor i zato pomaže svim bankama kada dospiju u teškoće. Kada je god to moguće učiniti će se sve da banka ne propadne, a da do kriznih situacija ne bi uopće ni dolazilo centralna banka kroz kontrolu djeluje preventivno.

U održavanju vjere u bankarski sistem vidi se i razlog sprege kontrole medija od strane kapitala. Bez apsolutne medijske kontrole, monopola nad informacijama koje se upućuju u javnost, judeo-masonerija ne može održavati svoj monopolistički bankarski sektor, a upravo su banke te koje preko monopola nad novcem drže medije pod kontrolom. Radi se o obostranoj povezanosti koja banke i medije drži čvrsto spojenima.

Nema nikakve slučajnosti u tome što u SAD-u judeo-masonerija sa svojim ljudima drži pod neposrednom kontrolom banke i burze s jedne, i medije i filmsku industriju s druge strane. Jedno i drugo je od vitalne važnosti i mora biti pod pouzdanim neposrednim nadzorom. Tu nema nikakvog prepuštanja stvari slučajnostima tzv. slobodnog tržišta. Preveliki ulozi su tu u igri da se oslanja na sreću.

Cijela mistika novca i svega povezanog s novcem ulazi u carstvo religije, kako je već i spomenuto. Misteriozna moć banakâ da stvaraju novac, nasljeđena od svećeničkih prethodnika iz drevnih hramova, skriva kompleks socijalnih i psiholoških značenja. Vlastitim načinom tajnog čarobiranja banke upravljaju zastrašujućim socijalnim ritualom, transakcijama toliko moćnim i zastrašujućim da ih ne može dokučiti običan čovjek.

Kulturološka realnost novca važeća je od drevnog doba do doba kompjutera, nema tu značajnih razlika. Više od svega, novac je funkcija vjere. Novac zahtjeva implicitan i univerzalan društveni pristanak, što je već dovoljno misteriozno. Da bi se novac stvorio i upotrebljavao, svatko mora vjerovati i svakom se mora vjerovati. Samo tako bezvrijedni komadići papira dobivaju vrijednost. Kada jedno društvo gubi vjeru u svoj novac, ono implicitno gubi vjeru i u sebe. Proces pravljenja novca zahtijeva dubok, nepriznat čin vjere, tako misteriozan da se lako može pobrkati i sa Božjom silom. To je upravo ono što

se i događa u kapitalizmu i što je neka zemlja naprednija u kapitalizmu i liberalnoj demokraciji kao kapitalističkom svjetonazoru veće je i otpadništvo od Boga unutar takvog društva. U kapitalizmu se dogodilo zastranjenje u smislu da kapitalizam samim sobom, tj. novcem, ispunjava vertikalni duhovni autoritet koji je potreban za povjerenje u horizontali svjetovnih društvenih veza.

Povjerenje javnosti i cijela iluzija postojanosti, moći, nadnaravnosti, sređenosti i uzvišenosti važne su za banke. Zato su stari Grci i Židovi obavljali svoje bankarske poslove u hramovima, a u Americi i Europi gradile su se banke koje nalikuju na te iste hramove.

Vjera u novac, spasenje koje u život donosi novac, a ne vjera u Boga Isusa Krista, u spasenje koje On donosi svima. To je okultni cilj judeo-masonske financijske oligarhije, a za ostvarenje tog cilja koristi se nužnost vjere (povjerenja) u novac i banke. Ta vjera se zlouporabljuje i izobličuje u nedopustivo idolopoklonstvo gdje novac postaje božanstvom, a pravi Bog se odbacuje.

S druge strane, kao ispravan koncept, nalazi se onaj novac koji je **izraz/odraz** povjerenja, a ne smije novac postati temeljem povjerenja, povjerenje samo po sebi. Ili, drugačije kazano, društvo teba svojim unutarnjim vrijednostima izgrađivati novac, na da novac izgrađuje društvo.

O odnosu dolara, zlata i nafte

Posebno je pitanje vezivanje vrijednosti novca uz neki pojam, neku drugu vrijednost. Iz nasljeđa prošlosti zlato se nametnulo kao pokriće za novac i svi su to zbog ljudske opčinjenosti zlatom prihvatili kao nešto normalno. Dolar kao valuta stvorena da pokori i preotme suverenost po cijelom svijetu bio je vezan uz zlato dok je to bilo potrebno. Kada je ta vezanost postala nepotrebno opterećenje dolar se jednostavno oslobodio zlatnog standarda i postao vrijednost bez formalne podloge. Financijska internacionala je tako svima pokazala koliko su neke dogme u ekonomiji (u ovom slučaju zlatni standard) obična iluzija i laž u njihovoj službi. Kada je to u interesu judeo-masonerije moguće je radikalno (revolucionarno) sve izokrenuti i nastaviti dalje kao da se ništa nije dogodilo. Ekonomski "stručnjaci" samo su nastavili slijediti nametnutu ekonomsku praksu bez imalo kritičnosti. Kao kod Orwelove "1984" uspješno su prihvatili pojam dvomisli i nastavili papagajski ponavljati nove "istine".

Dolar se sada nalazi u tzv. "fluktirajućem tečaju" zajedno s ostalim svjetskim valutama što znači da je vrijednost dolara stavljena u područje potpuno čistih brojčanih spekulacija. Financijska internacionala je uz monopol nad zlatom zadobila i monopol nad naftom, tzv. "crnom zlatu", i dolar je stavljen u spekulativni prostor između zlata i nafte. Nafta se nametnula kao zamjena za zlatnu polugu, kao nešto opipljivo što se može kupiti za dolare. Opipljivo, a k tome u cijelom svijetu traženo i nužno za svakodnevni gospodarski život.

Nikada nije formalno–službeno objavljeno vezivanje dolara uz naftu, ali za to nema potrebe i zašto bi spekulanti sebe ograničavali u spekulacijama ako im to nije potrebno. Nafta povezuje sve svjetske ekonomije i pomoću nje obavlja se kontrola i utjecaj na cijelo svjetsko gospodarstvo. Zlato je potiho gurnuto u stranu, diskretno je izgubilo svoju nekadašnju važnost, a u zbilji se još više gomila unutar uskog kruga moćnika. Ne treba sumnjati da će zlato imati svoju ulogu kada dođe pravi trenutak za novi (i konačni) udar na svjetsko gospodarstvo.

Bitno je vrijeme u kojem se prije spomenuti monetarni udar dogodio. Tada je u procesu ekspanzija Izraela i poraz arapskih država što je temeljna "garancija" očuvanja naftnog monopola.

Ratom iz 1967. Izrael se dokopao istočnog Jeruzalema i ostatka teritorija koji cionisti smatraju da im pripada. "Yomkipurski rat" iz 1973. bio je jedan vrhunski podešen rat koji je Izraelu donio još teritorija, konačni poraz svim susjednim arapskim državama, poraz kojim je pokazana sva vojna superiornost Izraela i uzaludnost vojnog sukoba od strane Arapa. Izrael je dokazao da ima sva prava na sve što posjeduje jer ima silu koju nitko ne može osporiti. Ima silu koja mu daje pravo.

Navodno iznenađenje i uhvaćenost Izraela "na spavanju" ne mogu se ozbiljno prihvatiti. Izrael je bio

tako "iznenađen" i "nepripremljen" da je navukao Arape na mali prostor i pomeo ih prvo iz zraka, a zatim i s kopna u samo nekoliko dana. Još su u blizini, zlu ne trebalo, "slučajno" bile velike američke pomorske snage sposobne za zračne i kopnene udare. Cijeli rat je slučajan kao što slučajno umješni boksač protivnika stavom navede na udarac, eskivira ga, i kontraudarcem koji koristi nalet protivnika istoga obara na pod.

U vezi s monetarnom politikom i dolarom Yom-kipurski rat bio je savršeno opravdanje, savršen razlog, za dizanje cijena nafte. Jednim udarcem ubiti što više muha je strategija koju judeo-masonerija, a i svaki sposoban strateg, izvodi uvijek kada djeluje i kroz cijelu povijest je prisutan takav pristup. Iza isturenih značenja, medijski prenapuhanih događaja, kroz zavjetrinu se provuku uistinu važne stvari. Po pravilu je sve prepuno podudarnosti i slučajnosti koje se stvore baš onda kada je to potrebno.

Završetkom cijelog procesa ukidanja zlatne podloge ostvarena je situacija gdje su sve druge valute posredno ili neposredno vezane uz dolar i uključene u spomenuto tržište fluktuirajućih tečajeva. Drugim riječima, svi su vezali svoje konje uz jedna kola i kuda ta kola krenu svi slijede. Kočijaš vozi kola ondje gdje mu gospoda putnici nalože. Gospoda su to koja su zatvorena u kolima i koji se ne pokazuju u javnosti. Djeluju diskretno i u svojemu miru onako kako im odgovara, a da ih nitko ne zamjećuje kao one koji odlučuju. Sva se pažnja upregnutih konja zaustavlja na kočijašu koji vitla bičem.

Umjesto da svatko svoju valutu vodi prema vlastitim interesima, svi su se stavili u pokornu službu interesima dolara.

Povijesna konstanta u zabludama oko novca i zlata

Ako se fenomen stupidnosti u baratanju vlastitim novcem analizira kroz povijest može se vidjeti da vezivanje svoje valute uz dolar ne treba toliko čuditi. U biti je zlato zamijenjeno dolarom, a i jedno i drugo je suštinski jednako promašeno. Ovo drugo nešto više će koštati sve nas zbog jednostavnije spekulativnosti u slučaju potpuno brojevno utemeljenih dolara, ali koga je više briga za to?

Kroz cijelu europsku povijest razni vladari, lokalni i kontinentalni, plemstvo u cjelini, a kasnije i tzv. građanska elita, nisu znali ništa ili su znali potpuno krivo o novcu i financijama. Bila im je nedokučiva misterija stvaranja novca i koliko je tu drskosti i obmanjivanja potrebno, kolika se vjera traži za novac. Osim toga, aristokracija se stvarala iz ratničkog staleža koji je u sebi nosio i cijenio sasvim drugačije vrijednosti, mentalni sklop koji teži prema uzvišenim ciljevima, prema idealu otjelovljenom u viteštvu gdje se cijenila hrabrost i iskrenost.

Novčarstvo je bilo intuitivno prezirano od vladajućeg staleža i prepušteno je nedostojnim podanicima da se njime bave. Cijela vladajuća kasta se u svojoj samozaljubljenosti toliko "uzdigla" da nisu spoznali najbanalnije činjenice o novcu i potrebi vladara da upravljaju i novcima ako žele suvereno vladati svojom zemljom i podanicima. Jedino što su znali je da im je novac potreban i da ga nikada nemaju dosta.

I tko je uzet za brigu o novcima? Kome je aristokracija povjerila novčarstvo? Nikome drugome nego putujućem Židovu koji nema državu, naciju i vjeru do svoje židovske. Koji nema zemlje i ne radi na njoj nego se bavi trgovinom, vječno uzima od drugoga i nikada se neće asimilirati, uklopiti u narod domaćina. Uvijek ostaje strano, tuđe tijelo ravnodušno prema ikome osim sebi i svojima. Židov je povezan sa svojim sunarodnjacima mrežom koja se podvukla pod okriljem religije, a koja je bila samo paravan za organiziranje države u državi. Da bi stvar bila još gora, spomenuti Židov je i sam bio izmanipuliran od svojih farizejskih učitelja koji su ga takvim i napravili kroz ustrajanje u odbacivanju Isusa Kriste kao pravoga i jedinoga Mesije koji je bio od židovskog naroda očekivan.

I što je Židov dao kao osnovu, kao podlogu novca? Nije dao zemlju i rad, što je jedino primjereno i jedina je zdrava gospodarska osnova, nego je kao pronicljivi pragmatičar nametnuo za podlogu novca ono čime je kao nomad bezemljaš sam najviše raspolagao – zlato.

Kao nomadi Židovi su bili upućeni na sakupljanje zlata i trgovinu. Dobit od trgovine pretvarali su u zlato koje se lako prenosi, lako oblikuje i kod svih ljudi je cijenjeno zbog svoje rijetkosti, mistične postojanosti, vječne ljepote i zavodljivog sjaja. Zlato ima sposobnost da zavede, očara, u ljudima pobudi ono za što misle da je ljubav. Židovi su sa zlatom uvijek na svakom području mogli nešto kupiti ili prodajom raznih roba uzeti zlato u zamjenu. Zlato je svugdje bilo općeprihvaćeno i moglo se iskoristiti.

Praktički, osim estetske i zanemarive industrijske, zlato nema nikakvu drugu vrijednost. Nema egzistencijalne nužnosti za zlatom u nikakvoj praktičnoj primjeni. U odnosu na korist koju ljudi imaju od npr. željeza ili običnog drva, zlato je bezvrijedno. Vrijednost koju je zlato dobilo u zapadnoj civilizaciji, ali i u većini ostalih, je čista imaginacija. Vrijednost je stvorena u ljudskom umu zaslijepljenom moći koje zlato pruža u društvenoj zajednici podloženoj zlatnom kultu.

U civilizaciji predkolumbovske Amerike zlato je drugačije doživljavano i nije bilo nosilac gospodarstva što pokazuje da je sasvim moguće izgraditi civilizaciju i bez zlatnog kulta. Gospodarstvo nije ovisilo o zlatu kao što je bio slučaj u Europi gdje je zlato već postalo osnovom svakog rada kroz nužnost zlata za obavljanje ondašnje verzije međunarodne trgovine. Domoroci su bili zapanjeni europskom pomamom za zlatom. Doslovce su mislili da bijeli došljaci jedu zlato. Nisu mogli shvatiti što bi drugo moglo ljude učiniti tako pohlepnim za zlatom, mislili su da će bijeli ljudi valjda umrijeti od gladi ako ne pojedu malo zlata.

Pogubnost vezivanja na zlato

Zlato je u potpunosti kontraproduktivno za zdrav razvoj gospodarstva i pravednu raspodjelu bogatstva. Zlato nikad nije moglo, niti ne može, zadovoljiti potrebnu emisiju novca i zbog tog raskoraka vlasnici zlata su si prisvajali tuđi rad koji je ostao neregistriran. Pronalaženje i kopanje zlata iz zemlje nikako ne slijedi ljudski rad, niti po količini, niti po dinamici iskapanja zlata. Svjetske rezerve zlata, pronađene i nepronađene, konačne su i kako se na tome može temeljiti stabilni novac koji je prikaz rada u brojevima, a brojevima nema kraja? Dok je čovjeka biti će i rada i to samo sve većega zbog porasta broja stanovništva i tehnološkog multipliciranja ljudskih radnih mogućnosti.

Zlato to nikako ne može zadovoljiti i dobro je to znano judeo-masonskom vrhu. Tu spoznaju planiraju i iskoristiti jer će iscrpljivanjem resursa na koje je preko kamata, zaduživanja i dolara oslonjeno cijelo svjetsko gospodarstvo (zlato ili nafta, svejedno, istovremena nestašica ima još jači učinak) samo dodatno višestruko porasti moć onima koji imaju nagomilane rezerve istih.

Cijela kapitalistička ekonomija je u temelju bila krivo postavljena u svojemu suštinskom dijelu – novcu i novčarstvu. Usmjerenje je to na zlato kao osnovu novca, a ne na rad čovjeka. Zato se kroz povijest događa doticanje bogatstva, odnosno zlata kao sinonima bogatstva, kao jedne nametnute vrijednosti, u ruke jedne vrlo uske, međusobno krvno povezane judeo-masonske financijske aristokracije.

Zakidajući cijeli svijet sebi su omogućili povlaštenu poziciju apsolutnih bogataša, jedinog moćnika koji sve ljude zajedno višestruko nadmašuje u svome bogatstvu. Ta moć je u biti iluzorna, imaginarna i zasnovana na ljudskom krivovjerju da nešto vrijedi, ne shvaćajući da vrijednost daju upravo oni sa svojim vjerovanjem u tu vrijednost. Vidi se to i po tome što usprkos silnome bogatstvu koje u brojevima prelazi enormne iznose koji čovjek ne može ni objektivno shvatiti (znamo što možemo napraviti sa 100 kuna, ali sa 100^{10} kuna već gubimo tu spoznaju), judeo-masonerija ipak još ne može djelovati otvoreno, koristiti moć jednostavno i brzo, nego se koristi moći malo po malo, diskretno uzimajući ono što znači stvarnu svjetovnu moć – državni i nacionalni suverenitet, vlast čovjeka nad čovjekom i kao temelj svega posjedovanje zemlje, apsolutno vlasništvo nad zemljom. Sve ljude mora se lišiti vlasništva nad zemljom i svi moraju biti svjesni da se nalaze na tuđem posjedu i da su u milosti vlasnika. U biti, želi se postići to da ljudi prihvate poziciju uljeza na tuđem posjedu i da uvijek mogu biti s tog posjeda izbačeni, a kada cijeli svijet postane jedan veliki posjed povezane nekolicine, neće se imati gdje uteći. To će biti stanje potpunog porobljenja čovječanstva.

Moć novca na staklenim nogama laži

Da je moć novca koju posjeduju stvarna i realno upotrebljiva onako kako se prikazuje ne treba sumnjati da bi bila odmah i upotrebljena. Sve bi se pokupovalo, svijet bi se uredio onako kako žele i stvar bi bila završena. Razlog što se tako ne postupa je u saznanju da bi takvom brzopletošću srušili i razotkrili iluziju koju su tako dugo, tako uporno i tako umješno gradili. Iluziju o bogatstvu izraženom u brojevima i zlatu, iracionalno vjerovanje u stvarnost tog bogatstva, moguću realnu naplatu brojeva i zlata "materijalizacijom" u konkretne vrijednosti. Cijeli kapitalistički ustroj stoji na staklenim nogama vjere u laž i obmanu. Ljudi su dovedeni u stanje masovne hipnoze i treba ih dobro prodrmati da bi se probudili. Ako se ne može potresti i probuditi svijet, može se jedna mala Hrvatska. Barem za početak.

Kada bi financijska internacionala pokušala naplatiti sav novac i zlato koje posjeduje ustanovilo bi se da je stvoreno bogatstvo bez stvarnog pokrića. Godinama se sakupljala apstrakcija i previše se tog nestvarnog novca iz prošlosti nalazi u ukupnoj sumi današnjice. Služio je i prije, a služi i danas, da se drugi drže u siromaštvu kako bi došlo do izražaja vlastito bogatstvo, tj. moć. Zato se i novac iz akumulacije praktički ne dira da se ne poremeti tržište i dospije van kontrole.

Novac koji se izdvaja i stavlja na tržište malen je u odnosu na svoju ukupnu masu. Novci koji se daju za kredite su novci, odnosno rad, izvučeni od tražitelja kredita. Isisavanje bogatstva obavlja se preko banaka i burza, sve je legalizirano, sve se legitimno neprimjetno radi kroz "ugledne" institucije i sa "znanstvenim" ekonomskim objašnjenjima.

Povijesna konstanta u načinu financijskog porobljavanja

Dovoljno je iz povijesti uzeti par primjera te analizirati novčane tokove i svugdje se očitava isti obrazac. U Weimarskoj Njemačkoj novac koji je plaćan na ime ratnih odšteta vraćao se u obliku kreditnih zaduženja. U Meksiku se novac koji su meksičke banke polagale u strane banke, prvenstveno američke, vratio kao kreditno zaduženje. I kod nas u Hrvatskoj isti je slučaj. Novac je netragom "nestao" i svi oni koji bi trebali biti odgovorni i znati mu ući u trag prave se nevješti sve skupa prepuštajući zaboravu vremena. Jedna od rijetkih korisnih stvari što su ostale naslijeđene od komunističke Jugoslavije je bankarski sistem koji je pod strogim nadzorom središnje banke, bivše NBH, a danas HNB. U tome sistemu nije bio moguć iznos kapitala van državnih granica bez znanja i sudjelovanja centralne banke. Barem se tako nije smjelo raditi i HNB je bio odgovoran za kontrolu svih banaka rade li prema propisima.

Ispiranje mozga parolama o nužnosti reforme financijskog sektora u skladu sa svjetskim/europskim standardima ili o potrebi razvitka tržišta kapitala s priključivanjem na globalno tržište dovelo je do ukidanja i zadnje prepreke (smetnje) u pljački Hrvatske. Rezultat su poslušnički prihvaćeni zakoni koji "oslobađaju" kapital od kontrole HNB i idu na ruku lakšem i netransparentnijem iznošenju hrvatskog kapitala, hrvatske muke i rada, u tuđe ruke, a da bi nam onda ti isti koji su sugerirali kako treba ustrojiti sistem mogli prodati naš vlastiti kapital s njihovom lihvarskom kamatom. Nije nikakva slučajnost procjena iznosa iznešenog kapitala koja se iznosom skoro podudara s iznosom hrvatskih zaduženja na tzv. tržištu kapitala. Kao što je bilo urađeno u Njemačkoj, Meksiku, Brazilu, Argentini i ostalim državama širom svijeta, tako je "odigrano" i u Hrvatskoj.

Ova današnja sramota od predsjednika koji je naslijedio pokojnog predsjednika Tuđmana, koji je uz sve svoje nedostatke u odnosu na njega (tog nesretnog nasljednika) nedostižni ideal. Jedinu sposobnost koju inozemnim agenturama podložan nasljenik posjeduje je šarmantno i vickasto obmanjivanje nacije. Tu je stvarno umješan i treba mu odati zasluženo priznanje. Isto je tako šarmantno i uglađeno bacao iz rukava obećanja o nekakvim istragama i povratu iznešenog novca kada je bio u borbi za upražnjeno mjesto pokojnog lava. Miševi su se među sobom natjecali koji će od njih doći na upražnjeni tron, a pobijedio je onaj koji je svjetskim strvinarima bio najviše po volji. Strani nalogodavci dopustili su mu tada obećavati narodu što god hoće, ali kada je ispunio svoju svrhu i ugrabio poziciju, strani gospodari su njemu i svim ostalim domaćim slugama jasno dali do znanja da su novci zabranjeno područje istraga. Kako će se opravdati pred ljudima njihov je problem. Uostalom, fingiranje da nešto rade i upravljaju nacijom glavni im je posao. Glavna zadaća domaćih izdajnika je pričanje praznih

priča, obmanjivanje i izluđivanje zdrave pameti narodu tako da strani gospodari mogu raditi što im se prohtje i što je u njihovom univerzalnom judeo-masonskom interesu. U vezi s ekonomijom jedan od vitalnih interesa tih struktura zla je svakako sveopće osiromašivanje naroda i stavljanje čovjeka u ropski položaj putem gospodarskog djelovanja.

Kapital i kriminal – nadnaravna sprega

Poseban je slučaj s tzv. prljavim novcem – zaradama ostvarenim kroz sve moguće nelegalne kriminalne aktivnosti poput u prvom redu trgovine narkoticima, a zatim kockanje, prostitucija, pornografija, krijumčarenje, iznuđivanje, reketarenje, zelenašenje i razne druge djelatnosti.

Ono što je značajno je da se kriminalom ubiru enormne svote gotovog novca, isti stavlja u službu kriminala gdje odlazi van dosega državnog aparata. Činjenica da se radi o gotovini od velikog je značaja, jer gotovina je u financijskom sklopu najcjenjenija, ima veću vrijednost od ostalih oblika novca, iako je formalno jednako imati gotovinu ili bilo što drugo.

Gotovina u pravilu ne prelazi 5-10% ukupne količine novca s trendom sve većeg smanjivanja gotovog novca u opticaju. Gotovina ima najveću stopu obrta (izmjene) u toku godine i tu se krije odgovor kako je relativno mala količina gotovine dovoljna za potrebe ekonomije. Bankama je u interesu smanjiti udio gotovine jer se tako novac duže zadržava u njihovom posjedu, a ako se gotovina ne može smanjiti kao udio može se skrenuti s područja namijenjenog za opticaj gotovine. To se dešava razvojem kriminalnog ekonomskog sektora koji preuzima unutar sebe veliki dio gotovine u opticaju stvarajući nestašicu na legitimnom ekonomskom području. Takvim razvojem događaja povećava se dobit banaka koje postižu sveobuhvatniju kontrolu i utjecaj nad društvom, a povećava se i moć vlasnika kapitala koji uvijek mogu zatražiti željenu količinu gotovine i upotrijebiti je na "presušenom" tržištu.

Ako se obrati pažnja na sam kriminal koji zarađuje i stvara time prljavi novac, jer taj tzv. prljavi novac morao je jednom biti "čist" i iz legale prijeći u ilegalu, svakome razumnom mora biti jasno da je kriminal "blagoslovljen" iz najviših vrhova judeo-masonske financijske piramide.

Razvoj kriminala i svega s njim povezanog upropaštava cijelo društvo i ljude u njemu. Motivi za poticanje kriminala nisu samo ekonomske nego i duhovne prirode, a to što se sve uklopilo u ekonomske interese vlasnika kapitala samo je prirodni spoj svega što je zlo i pokvareno. Kapitalizam stvara bijedu među masama, a kriminal tu ljudsku bijedu dodatno iskorištava vraćajući kapitalu sve što uspije ljudima još dodatno uzeti. Svi postaju još siromašniji, još ovisniji o kapitalu i još više podložniji kriminalu. Đavolji tragovi su tu očiti i onaj koji tu ne prepoznaje rukopis iz pakla slijep je i pored očiju što ih ima.

Sami kriminalci, ma koliko visoko bili pozicionirani na hijerarhijskoj ljestvici svojih kriminalnih struktura, nikada nisu ti koji imaju konačnu riječ ili neku veliku moć kako se to želi prikazati, posebno kroz sredstva informiranja ili popularnu kulturu kao što su filmovi, glazba i romani. Svi ti veliki "bossovi" su potrošna roba u potpunosti zavisna ponajprije od suradnje s bankarskim sektorom. Napuhavanje značaja moćnika iz kriminalnih struktura ima za svrhu upravo usmjeravanje pažnje svjetini od stvarnih poluga moći. Uostalom, isto kao i u slučaju s političkim strukturama. Ti isti bankari koji su pravi vlasnici kapitala upravljaju, kako s kriminalcima, tako i s političarima, a preko njih i cijelim državnim aparatom, prema potrebi koristeći jedne za eliminaciju drugih.

Da nema banakâ i njihove sprege s kriminalom sav ogromni novac koji se "ubere" kriminalnim djelatnostima ne bi imao kamo ići, kriminalci ne bi imali kuda sa svojom zaradom. Imali bi hrpe novca, a ne bi ih mogli iskoristiti izvan svojih lokalnih okvira. Što nekom narko-bossu vrijede stotine miliona dolara u njegovom podrumu? Što mu vrijede ako ne može tim dolarima ući u regularno tržište gdje se proizvode vrijednosti koje su stvarno i kupljive? On može samo slijepo vjerovati bankaru kojemu je dao novce da će ga ovaj "priključiti" u tržište tamo gdje za te novce može nešto i dobiti.

Zar itko pametan može tvrditi da kada npr. narko-novac iz SAD dođe u banke na raznim Djevičan-

skim, Kajmanskim i sličnim otocima, taj novac tamo i ostaje? Te banka s tim novcem mogu napraviti samo ono što sve banke i rade sa novcem koji imaju – staviti ga u uporabu. Kako količina novca daleko prelazi mogućnosti privrede u takvim državicama novac se mora staviti tamo gdje se nešto radi, a to se onda lijepo naziva ulaganjem na međunarodnom financijskom tržištu i u globalnoj ekonomiji. To su ti famozni (između ostalih, jer veći udio ima fiktivni novac stvoren prije opisanim modelom zaduživanja stranim novcem) strani ulagači od ugleda koje svi dozivaju kao spasitelje posrnule Hrvatske. To je taj kapital koji nam je kao neophodan i koji se prikazuje kao jedini način izbavljenja iz nevolja. Najveće banke i najveće investicijske kuće su upravo i najveći korisnici (perači) prljavog novca. Pošto se poglavito radi o gotovini, i to u ogromnim iznosima, to se takav sustav zarade izuzetno kontrolira i nema tu slučajnosti.

To što se Hrvatska i ostale države uključuju u razne međunarodne programe protiv "pranja" prljavog novca služi upravo održavanju monopola i povlaštenog položaja onih koji na tome najviše zarađuju. Supervizori i koordinatori svih tih programa su oni koji i vode cijelu igru, a sve su lukavo osmislili da oni sami vide ne potkrada li ih netko iz njihovih vlastitih redova, a također i zato da se naivnim masama prikažu poštenima.

Koliko je kriminal važan judeo-masoneriji pokazuje upletenost državnih institucija najjače svjetske sile i glavnog svjetskog kriminalca SAD-a. Američka vojska (Pentagon), CIA, FBI, NSA, DEA i razne druge organizacije imaju svaka svoju ulogu u svjetskom kriminalu (posebno na narko tržištu), a američko ministarstvo vanjskih poslova mora štititi te interese namećući po cijelom svijetu razne licemjerne standarde i uvjete. Ni tu se ne događa ništa novoga jer sve je već viđeno u jednom drugom obliku, ali u istoj suštini za vrijeme kolonijalne dominacije Velike Britanije i opijumskih ratova kojima je Kini nametnuta potrošnja opijuma zato da bi prethodnici današnjih financijskih moćnika ostvarili dodatnu zaradu.

Najveća svjetska praonica prljavog novca nalazi se upravo u SAD-u, na Wall Streetu, sakrivena iza velebnih zdanja koja ističu "ugled" i moć. Svjetska sila SAD-a i njezini političari koji se prave velikim pravednicima i braniteljima čovječanstva su najobičniji kriminalci, siledžije koje teroriziraju slabije i ako netko pokaže malo neposluha koriste se sva sredstva u svrhu pokoravanja.

Svijet i svi narodi dovedeni su u stanje da se moraju tiho i pokorno pristati porobiti. Demokracija nije tolerantna prema onima koji su glasni i odlučni u borbi za svoju slobodu i samostalnost. Neovisnost nacionalnih država nije u skladu s demokracijom i globalnom kapitalističkom potrošačkom ekonomijom, a sve što se ne uklapa mora biti eliminirano, o tome nema niti rasprave. Takvo je pravo lice demokracije, kapitalizma, liberalnih sloboda svake vrste, lažnog humanizma, ljudskih prava i svega pripadajućega.

Na psihološkoj razini bankama i bankarima kriminal je nužan zato jer se tako među ljudima i u društvu stvara nesigurnost, strah od gubitka bogatstva, prvenstveno novca. Jedino sigurno mjesto koje se nudi jesu – banke. Barem je tako sugerirano cijelim političkim sustavom kojim upravljaju upravo te iste banke.

Kontrolirajući i organizirajući kriminal banke dodatno ubrzavaju opći kolaps društva, moralno propadanje ljudi koje onda dovodi i do slabljenja obrambenih instikata i općenito svake volje za odupiranje zlu.

Ulaziti u sve detalje kriminala i svega sa njim povezanog nema potrebe. Potrošile bi se stranice i stranice, a da bi se još uvijek obradilo samo dijelić cjeline. Dovoljno je shvatiti suštinsku, organsku povezanost na duhovnoj sferi i silama koje motiviraju sve uključene, a putevi novca i sve što se i kako se novcem služi sveopće zlo samo su tragovi u snijegu preko kojih vidimo kuda je zvijer prošla.

Država koja želi biti stvarno suverena ne dopušta nikome da joj zakida suverenitet, a organizirani kriminal svake vrste je država u državi i po tome nedopustiv. Na kraju, ili kriminal nadvlada državu, ili država kriminal. Nema druge, jer jedan je svojim smislom suprotstavljen drugome i zato Hrvatska ne

može unutar sebe nositi karcinom koji će je razoriti, nego mora brzo i djelotvorno stati tome na kraj bez ikakvih kompromisa. U Hrvatskoj nema i nikada ne smije biti mjesta za strane i domaće kriminalce, nitko od njih ne smije rušiti nacionalnu opstojnost kao što je dosad nesmetano rađeno. Ta vremena moraju biti prošlost do kraja svijeta i vijeka. Vladar koji nije dosljedan u borbi protiv kriminala praktički dopušta da netko drugi njega samoga okrade, a onaj vladar koji se koristi kriminalom za vlastito bogaćenje ili zbog nekih drugih interesa, taj samoga sebe potkrada. I jedno i drugo pokazatelji su nesposobnosti za vladanjem, najblaže rečeno, jer prisutna je i velika doza neshvatljive sljeposti. Kako mogu ljudi koji čine političku elitu, koji imaju vlast nad narodom, a i sami su došli iz tog istog naroda (barem velika većina – udio Židova, Mađara, pa čak i Srba bio je uvijek manjinski u strukturama bilo kojih hrvatskih vlasti), nemilice pljačkati i iskorištavati vlastiti narod zbog svojih sitnih kratkotrajnih probitaka? I još sve to raditi u službi i za interes tuđinca. Takva glupost meni je neshvatljiva i može se objasniti samo kao dio sveopćeg misterija zla. Širiti bijedu među ljudima, koji su ujedno i oni koji obuhvaćeni pojmom bližnji, zbog vlastite pohlepe isto je kao i ubiti vlastite roditelje i ukrasti im novce. Oni koji to rade mogu biti samo demonski inspirirani i vođeni.

O Židovima i zlatu te korijenima kulta obožavanja zlata danas

U problematici zlata u ekonomiji nalazi se još jedan pojam. U Bibliji je taj pojam opisan pričom o zlatnom teletu. Kada ih je Mojsije privremeno ostavio samima, Židovi su pod Aronovim vodstvom sakupili sav zlatni nakit i od njega izlili kumira u obliku zlatnog teleta. Zagonetka priče o zlatnom teletu nikada nije objašnjena. Židovi su se strogo kao ni jedan drugi narod pridržavali monoteističkog štovanja svog Jahve, čiji kipovi uopće nisu postojali. Kako su odjednom mogli zapasti u jednu vrstu idolopoklonstva i time navući na sebe bijesnu srdžbu osnivača svoje religije, Mojsija? Jer, čak i kad je Mojsije uništio zlatno tele i zapovjedio Levijevim sinovima da za kaznu poubijaju 3.000 Izraelaca, sklonost prema sličnim zabludama i poganstvu i dalje se održala u židovskom narodu. Štoviše, stalno se ponavlja u najgorim mogućim oblicima i to ponajviše u samom vladajućem sloju, kako je opisano u Knjigama o kraljevima i na ostalim mjestima u Svetom pismu.

Uzrok židovskog krivovjerstva kroz cijelu povijest krije se u infiltraciji strane, poganske krvi u židovsko biće upravo u Mojsijevo vrijeme. Radi se o Kalebitima, egipatskim svećenicima i vjernicima sunčanog kulta iz Hijerakonopolisa. To su isti oni koji su u knjizi izlaska nazvani faraonovim mudracima, vračarima i čarobnjacima (Izl 7-10). Njih faraon poziva da se svojom magijom suprostave Mojsiju i Aronu kada oni po Jahvinom naputku izvode čudesa s ciljem uvjeravanja faraona da pusti Izraelce iz zatočeništva. Od deset izvedenih čudesa, ti vračari i čarobnjaci donekle drže korak sa Mojsijem i Aronom u prva tri: pretvaranju štapova u zmije, pretvaranju vode u krv i stvaranju najezde žaba. Od idućeg, četvrtog čuda – pretvaranja komaraca iz zemljanog praha, egipatski magi nemaju više sposobnost ikakvog pariranja Mojsiju i Aronu, a tako ostaje do samoga kraja. Ono što je u ovome svemu bitno je da se uvidi kako ti egipatski mudraci, vračari i čarobnjaci nisu prevaranti po pitanju posjedovanja okultnih moći i s njima svakako raspolažu, a to opet znači da su visoko upućeni u tajna znanja budući da nije mala stvar uopće na bilo koji način uspjeti imitirati neka od čudesa koja se ostvaruju po Božjoj volji. Nije poznato da li su svi faraonovi magovi Kalebiti ili nisu, ali svakako predstavljaju barem jedan bitniji dio. Kalebiti na neobjašnjiv i do danas misteriozan način ulaze unutar Izraelaca koji odlaze iz Egipta te ostaju u trajnoj simbiozi sa Židovima poput nekog parazitskog nametnika kojeg se nije moguće riješiti, a da se ne ugrozi cijelo tijelo. Oni ulaze u redove plemena Benjamina, većim djelom sastavljenog od Amonaca koji su također egipatskog porijekla, s kojima tijekom dalje povijesti dijele duhovnu i svjetovnu vlast nad Židovima. Tvore buduću židovsku političku i religijsku elitu (Kalebiti i Benjaminci), u Babilonu osmišljavaju kabalističku doktrinu kao ono krivovjerje koje se najbolje može podmetnuti Židovima, kasnije dominiraju nad farizejima, da bi danas preovladali kroz modernu neofarizejsku rabinsku vjersku doktrinu koja se oslanja skoro isključivo na Talmud, a uvelike zanemaruje Toru.

Kalebiti kao potomci egipatskih svećenika tvore jedno tajno židovsko pleme, ali time što je tajno ujedno se identificira i kao lažno pleme lažnih Židova ili - pseudojudejaca. To je ono famozno trinaesto židovsko pleme o kojemu već podosta dugo postoje razne pretpostavke i teorije, ali uvijek nedorečene ili nedovoljno dosljedne. Ono što je ovdje značajno je da je to u stvari nežidovsko pleme čiji posveće-

nici djeluju u protubožjoj uroti i kao takvo ono ne može biti priznato kao jedno od ostalih "regularnih" židovskih plemena. Da je pojam urote stvaran i da se radi o uroti protiv Boga i čovjeka kristalno jasno je objavljeno u Evanđeljima kada se spominje *"Zavjera protiv Isusa"* i to izravno kod tri od četiri evanđelista (Mt 26, 1-5; Mk 14, 1-2; Lk 22; 1-2), a i Ivan na svoj poseban način opisuje kako je isplanirano da se Isusa ubije (Iv 11, 45-53). Upravo činjenica da se govori o uroti protiv Isusa po Njegovom bogočovještvu nam govori da je tom urotom obuhvaćeno svo vrijeme, svi ljudi i sva punina Božija jer pisano je: *"Ti si Sin moj, Ljubljeni! U tebi mi sva milina!"* (Mk 1, 11).

U stvarnosti se kod tog dodatnog židovskog plemena radi o samonametnutom i samoproglašenom plemenu koje i tim remećenjem od Boga određenog broja od dvanaest Izraelovih plemena unosi nered u od Gospodina predviđeni (svjetski) poredak. Može se ova uzurpacija nad poretkom izraelskih plemena usporediti i s protubožjim Novim svjetskim poretkom koji je jednako tako koncipiran kao suprotnost Božjem poretku u svijetu. Umjesto dvanaest plemena Božjeg poretka nameće se trinaest plemena Novog svjetskog poretka, a to još više dobiva na svojem smislu ako na Židove gledamo kao na svijet u malome, pa tako ono što se najprije događa Židovima, kasnije se događa i s cijelim svijetom. Samoproglašenje po ljudskoj volji otuđenoj od volje Božje sastoji se upravo u tome da se kroz razne teorije sugerira kako navodno postoji jedno izgubljeno i u Svetom pismu nenavedeno trinaesto židovsko pleme. Na razini simbolizma kroz koji se tajni moćnici objavljuju onima koji su toliko pismeni (odn. upućeni ili inicirani u čitanje tajnog i višeznačnog jezika simbola) da mogu očitavati te simboličke objave, to trinaesto židovsko pleme prikazano je na novčanici od jednog dolara i na Velikom pečatu SAD-a. Tu se nalazi trinaest zvijezda koje predstavljaju navodnih, a u stvarnosti nepostojećih, trinaest plemena Izraela. No time, kada je to tako ostvareno, istovremeno se naglašava da je to trinaesto pleme ono koje je dominantno nad ostalima. Stvaraju se (samo)izabranici među Božjim izabranicima, ali stvaraju se protivno volji Svevišnjega i tu volju upravo time obezvređuju i izopačuju na upravo demonski način.

Također je vrlo indikativno da, kada se novčanica od jednog dolara izokrene, može se uočiti lik menore, židovskog svijećnjaka, što znači da je židovstvo i Izrael na dolaru izraženo u jednom izokrenutom principu. Tim đavolskim principom inverzije objavljuje se i tko je onaj koji nadahnjuje takve prikaze, tko je onaj koji danas služenjem takvome gospodaru ima svjetsku moć i time se ujedno jasno obznanjuje kako kani tu prigrabljenu moć koristiti u budućnosti.

Sve dobiva viši smisao ako se uvidi metafizička veza Židovske odabranosti od Boga i samim tim odabranosti Židova od Sotone da bi se preko Židova usprotivio Božjoj volji na najoholiji mogući način. Kako je Bog izabrao Židove za provedbu svoje volje, tako se i Sotona okomio na Židove za provedbu svojega paklenog plana – pobune protiv Stvoritelja.

Kalebiti su tu iskorišteni kao sredstvo provedbe toga sotonskog plana jer su po svojem djelovanju u Egiptu dokazali svoju izopačenost, svoju potpunu predanost Sotoni. Kalebiti su prinosili godišnje žrtve paljenice u hramu u Hijerakonopolisu, otkud su potjecali, popraćene seksualnim orgijama. Tada je dolazilo do homoseksualizma između vjernika muškaraca i "svećenika pasa" odjevenih u ženske haljine, dok su se neudate djevojke odavale hramskoj prostituciji. Takve su se svetkovine održavale i u Hramu posvećenom Jahvi u Jeruzalemu, gotovo čitavo vrijeme od izgradnje Hrama cca 996. g. pr. Kr. do 620. g. pr. Kr. Salomonov hram koji je tako bio tjelesno oskrnjivan na najgnusnije načine, danas u svojim ložama grade masoni i time ga istodobno oskvrnjuju na metafizičkoj osnovi. Masonstvo gradi jedan duhovno-simbolički hram svojim antikristovskim naukovanjem, ali usporedno svojim djelovanjem na osvajanju apsolutne vlasti grade i jedan posve konkretni, jedan globalni svjetovno-materijalni hram izgradnjom svojeg Novog svjetskog poretka.

"Svećenici psi", sveti hramski homoseksualci *q'dešim*, bili su Kalebiti. O njima se govori u Ponovljenom zakonu kad se daje zabrana muškarcima da nose žensku odjeću: *"Žena ne smije na se stavljati muške odjeće, a muškarac se ne smije oblačiti u ženske haljine. Tko bi to činio bio bi odvratan Jahvi, Bogu svome."* (pnz 22, 5). Također i onda kad se zabranjuje da bude svetišnih bludnica među izraelskim kćerima i svetišnih bludnika među izraelskim sinovima, te se zabranjuje davanje i primanje uplata bludničke plaće i pasjeg novca u blagajnu hrama: *"Neka ne bude svetišne bludnice među izraelskim kćerima i neka*

ne bude svetišnog bludnika među izraelskim sinovima! Ne donosi u Dom Jahve, Boga svoga, ni za kakav zavjet bludničine plaće ni pasjeg novca, jer je oboje odvratno Jahvi, Bogu tvome." (pnz 23, 18-19). Pod tim se mislilo na svete hramske prostitutke *q'dešot* i na Kalebite, "svećenike pse", tj. svete hramske homoseksualce *q'dešin* i na njihove novčane doprinose hramu. Posebne su prostorije u Jahvinom Hramu bile odvojene za svete hramske homoseksualce i svete hramske prostitutke. Isto je tako vrlo znakovito da odmah poslije ove odredbe u Ponovljenom zakonu slijedi odredba o zabrani uzimanja ikakvog oblika kamate bratu svome (Pnz 23, 20-21), što jasno ukazuje na određenu uzročno-posljedičnu vezu između te dvije odredbe, tih dvaju propisa. Poveznica je to između potpunog moralnog posrnuća nekog društva, najočitije izraženog kroz homoseksualnost i prostituciju koja je odvratna Jahvi, a koje je odmah transformirano u izuzetno štetno materijalno djelovanje uzimanjem kamate od svojih bližnjih. Onaj koji je odvratan u očima Svevišnjeg je isti onaj koji, nakon toga što je sebe snažno udaljio od Boga, udaljuje sebe i od čovjeka na razne druge načine, pa i kroz nečovječnost kamatarenja.

Kalebitski čimbenik je onaj koji najprije djeluje svojom duhovnošću (tj. poganskim, magijskim, okultnim) i kroz tu antiduhovnost odvraćanja od Zakona Božjih priprema teren za potonje svjetovno djelovanje, a čiji se prvi korak očituje kroz kamatarenje svojeg bližnjeg. Nakon nametanja kamate unutar prihvaćenog društveno-ekonomskog sustava sav svjetovni rad koji ide prema apsolutnoj zemaljskoj moći samo je stvar vremena, stvar strpljenja i dosljednosti, a dosljednost dolazi iz metafizičke dimenzije, tj. od Sotone osobno. Povijest pokazje jednu veliku, doslovce nadljudsku strpljivost koja premošćuje stoljeća i milenije, koja na neki način nadilazi vrijeme, a tako nešto moguće je samo kroz konstantnu posvećenost Sotoni onog malog i prosvijetljenog (iluminiranog, luciferijanskog) vrha. Mala skupina izabranika tame koji su se predali u potpunosti služiti podzemlju. Zašto su to uradili, što im je obećano, što im je jezik zmije u uho šaptao i rekao da su povjerovali nije pojmljivo ljudskim umom. Barem za sada jer: *"Ništa nije skriveno što se neće otkriti ni tajno što se neće saznati. Naprotiv, sve što u tami rekoste, na svjetlu će se čuti; i što ste po skrovištima u uho šaptali, propovijedat će se po krovovima."* (Lk 12, 2-3).

Imajući takve spoznaje na umu, sama po sebi nameće se pretpostavka da je kalebitski element bio onaj koji je iskoristio Mojsijevu odsutnost i svojim intrigama među Židovima potaknuo želju za stvaranjem zlatnog teleta. Čim se ukazala prva prilika i samo što je Mojsije po prvi put nakratko ostavio svoj narod odmah se išlo na djelovanje, na zavođenje i obmanjivanje židovskog puka. Zavodnici među Židovima nisu oklijevali ni trena i radili su po svojem znajući da nemaju puno vremena do povratka Mojsija. Potaknuo je taj zakulisni rad tim svojim djelovanjem istovremeno i otpadništvo od Boga koje je ostalo stalno prisutno unutar Židova i zavelo ih pod demonski utjecaj trajne okrenutosti materijalnim manifestacijama. Tu, u zlatnom teletu, je i sjeme materijalističkog tumačenja proroka što je na koncu i dovelo do Judinog čina kojim je izdao Isusa s nekakvom nadom da će Isus morati kao uhićenik manifestirati svoju svjetovnu mesijansku ulogu. Ulogu koju su Židovi jedino i očekivali bez interesa za nadmaterijalnim istinama. I ta izdaja ima kroz obilježje prodaje Isusa za trideset srebrnjaka (što je ondašnji novac, a čija je glavna podloga i tada bilo u odnosu na srebro znatno rijeđe zlato) znakovitu povezanost sa zlatnim kultom pokrenutim još u vrijeme Mojsija. To se na koncu manifestira i u židovskoj opsjednutosti idejom da su oni mesijanski izabrani narod predodređen da vlada svijetom, prema krivo protumačenim navodima starozavjetnih proroka. Iz te zablude izlaz im je dan kroz prihvaćanje Krista i prosvjetljenje po Njemu. Dobra potvrda je u primjeru rimskog rabina Zollia (ex Zoller) koji je zajedno sa svojom suprugom Emom prešao na katoličku vjeru 13. veljače 1945. (datum je bitan zato jer dokazuje slobodni odabir – nacizam je propao), a koji je izjavio: *"Suprostavljanja između židova i kršćana svode se na različito tumačenje starozavjetnih proročanstava.* ***Židovi su nadahnuti materijalističkim tumačenjem proroka***". To je upravo ono što se ovdje htjelo objasniti. To je onaj materijalizam koji je prvi put posijan i usađen upravo u trenutku kada je Jahve davao Mojsiju deset zapovijedi. I prije nego su te zapovijedi došle, prije nego što ih je Mojsije donio zapisane u kamenim pločama, pisani zakon je preduhitren i u obliku zlatnog teleta dan je trajni lik, jedna trajna slika kao protuteža pisanim zapovijedima. Slika zlatnog teleta ušla je na taj način duboko u židovsku svijest netom prije dolaska deset zapovijedi i tu se uvuklo materijalističko načelo ispred duhovnog, jer zlatno se tele dublje dojmilo prisutne svjetine nego kamene ploče s natpisima. Otprilike jednako kako i danas svjetini veći dojam ostavlja televizija ili film nego knjiga.

Slika, tj. kip, kao antiteza pisanim zapovijedima Božjim, upravo je čovjeku prijemčljivija kao što to i je svaka slika nad riječju. Čitana riječ neprimjetno razdvaja slušanje i razumijevanje jer uobičajeno značenje riječi sudjeluje u tom djelovanju. Obrnuto, slika ili kip je izražavanje bez riječi i spaja motive u jednu cjelinu i tako nastaje željena alegorija, motiv koji znači riječ. Tu je i prvi korak djelovanja na ljude putem ovladavanja kulturom jer se tim putem želi u čovjeku poništiti ili obezvrijediti (možda je bolje reći sakriti ili prekriti, jer vrijednost Božje objave ništa ne može umanjiti) i time ljude upraviti u volju suprotnu volji Gospodnjoj. Sve dalje samo su nadopune i varijacije iste teme ili istog obrasca.

Još nešto treba reći vezano uz zlatno tele i pisane zapovijedi, te odnosa između slike i riječi. U početku bijaše riječ i sve je stvoreno po riječi – upravo onako kako izvješćuje evanđelist Ivan: *"U početku bijaše Riječ i Riječ bijaše u Boga i Riječ bijaše Bog. Ona bijaše u početku u Boga. Sve postade po njoj i bez nje ne postade ništa. Svemu što postade u njoj bijaše život i život bijaše ljudima svjetlo; i svjetlo u tami svijetli i tama ga ne obuze."* (Iv 1, 1-5).

Iz riječi je došla svjetlost, jer je to potvrđeno i na samom početku kada se opisuje stvaranje svijeta: *"I reče Bog: "Neka bude svjetlost!" I bi svjetlost."* (Post 1,3).

Po tom odnosu svijetla naspram riječi, ovdje opisanom u evanđelju, riječ je dominantna nad svjetlošću jer je stvaralačka, kreativna, životna, dok je svjetlost ono što je rječju stvoreno. Po tome bi bilo prirodno da se riječ nametne iznad slike koja nije ništa drugo nego svjetlost, ali čovjek je svojim padom u grijeh oslabio svoju prionljivost uz istinitost riječi ili riječi u istini, te se priklonio nižem obliku komunikacije u vidu slike u svjetlu ili svjetlu u slici koji mu postaje prikladniji za poimanje svijeta sada kada je udaljen od neposredne komunikacije s Bogom. Znakovito je i to da je upravo Lucifer onaj koji je kao anđeo bio svjetlonoša, tj. pronositelj od Boga stvorene svjetlosti po cijelom svijetu. Također se treba podsjetiti da iako pali, anđeli koji postadoše demonima zadržavaju sve svoje od Boga dane naravnosti. Tako je sada posve logično to djelovanje kroz sliku/svjetlo zlatnog teleta kojom se želi dodatno pomutiti u čovjeku prijemčivost prema riječi, u ovom slučaju Božjem Zakonu u vidu deset zapovijedi kao temelju sveukupnog Zakona. Zlatno tele ima ulogu koprene koja svojim lažnim i zavodljivim blještavilom ima zamutiti jasnoću odredbi kojima nam se pisanom riječi daje uputstvo kako urediti svoje živote u suglasju sa Stvoriteljem. I to zamućenje se najprije i najneposrednije događa upravo Židovima, jednako kako je njima najprije i dano deset zapovijedi na korištenje. To zamućenje od strane konkretne materijalne slike ispred riječi koja je apstraktne naravi, ostaje židovskim opterećenjem i trajnom devijacijom tijekom cijele povijesti sve do današnjih dana. To još više poziva sve nežidove koji nisu opterećeni tom nasljeđenom materijalnošću nad duhovnošću da mole za spasenje Židova upravo znajući kako su oni sami najveće žrtve svoje zablude. Zlatno tele ih doslovce progoni i ne da im mira da mogu progledati iznad ovozemaljske korisnosti. Zlatno tele se ne želi maknuti iz horizonta vidokruga židovske svijesti, a mi koji smo u milosti da imamo, i to upravo po Židovima, darovanu Utjelovljenu Riječ, moramo tu milost što više predati natrag Židovima. Osim molitvama jednako tako i djelima u svijetu u kojemu živimo moramo ubiti/uništiti to zlatno tele koje vlada svijetom; koje vlada jednako Židovima i nežidovima. Kroz poražavanje zlatnog teleta treba se otvoriti prolaz za dolazak spoznaje o Božanskom milosrđu do svijesti svih zavedenih ljudi. Jedno od poslanja kristocentrične ekonomije koju Hrvatska ima na sebi primijeniti je i to uništenje zlatnog teleta i pripadajućeg mu kulta iz razloga oslobođenja židovske svijesti koja je toliko dugo tim teletom obuzeta. To ima svoje eshatološko značenje jer je jedino tako moguće izabranom narodu konačno u punoj slobodi izabrati između lažnog i pravog Mesije, a to točnije znači opečaćenje slugu Božjih koji će biti pošteđeni na kraju vremena (usp. Otk 7, 1-8).

I u samom pojmu zlatnog teleta kriju se neki posve praktični odgovori i objašnjenja fenomena novčarstva i ekonomije današnjice. Zlatno tele stvoreno je sakupljanjem svog zlatnog nakita, predmeta od zlata iza kojih je stajao rad zlatarskog majstora koji je neki predmet oblikovao. Bacanjem na jednu gomilu, taljenjem i stapanjem u jednu masu rad se poništio, a stvorena je jedna samosvrhovita cjelina kojom raspolaže malobrojna tajna skupina – u ovom slučaju Kalebiti kao samonametnuto židovsko svećenstvo. Simbolika teleta pokazuje da je to samo početak, jedan rani (mladi, tek porođeni) stadij koji je tek rođen i kroz vrijeme izrasti će u moćnoga bika, simbola nesputane snage. Tele mora postati što jače i veće, a to je moguće samo ako se ugrabi i pretopi svo zlato svijeta, tako uništi sav ljudski rad

koji jedini daje vrijednost zlatu i tako biva povećana moć danas već naraslog zlatnog bika simbolički sastavljenog od nagomilanih zlatnih poluga u bankarskim trezorima.

Kroz cijelu povijest upravo se to i radi sakupljanjem zlata sa svih strana svijeta i taljenjem u bezlične zlatne poluge koje se samo gomilaju jedna na drugu. Uvođenje papirnatog novca omogućilo je povlačenje zlatnog novca iz opticaja i prelazak istoga u ruke svjetskih bankara. Zlatnici kao novac bili su samo međufaza, jedno suptilno grabljenje zlata i topljenje istoga u jednake unificirane oblike, lako asocijativne i prirodno bliske brojevima. Papirnati novac samo je ostavio brojeve na površini, a povukao zlato dublje u džepove judeo-masonerije koja je kabalistički proizvod po svim svojim karakteristikama. Zlatnici su imali svoj smisao u povijesnom razdoblju kada je država bila na niskim civilizacijskim razinama, a ljudi su imali izoštreniju intuiciju i moralo im se ponuditi nešto konkretno kao novac. Razvojem država i društva u cjelini, razvojem tehnologije koja je povećala produktivnost rada, stvorili su se uvjeti za papirnati novac, za brojeve same po sebi. Objašnjenje koje se ljudima nudilo bila je praktičnost u poslovanju, što je stvarno i činjenica. Nije bilo rečeno da će na toj praktičnosti najveću korist izvući banke i bankari, jedna uska i međusobno povezana manjina posvećena štovanju nečastivog, a široke mase ljudi dobiti će samo iluzije.

Zlatno tele našeg vremena tako je postala hrpa zlatnih poluga koje su same sebi smisao, nemaju nikakvu drugu svrhu osim da se kroz istovrsnost poluga bogatstvo može brojčano izraziti i tako prebaciti na područje čistih misaonih spekulacija. U judeo-masonske blagajne slila su se tako (pretalila i u jednom metafizičkom smislu) bogatstva cijelog svijeta i postala predmetom službi njihovim protubožjim interesima.

Nužna stvar u cijelom tom procesu je taljenje zlata. Tako se poništava tuđi rad i stvara ono nužno siromaštvo koje dodatno ističe bogatstvo i moć izabranih. Da su tone zlatnih predmeta ostavljene u svome izvornom obliku u kojem su nađeni teoretski bi bogatstvo vlasnika trebalo biti još veće. Kao primjer uzmimo zlato Inka i da se u bankarske trezore zlato sakupljalo u svojem obliku koji su mu dale Inke sveukupna vrijednost zlata bila bi veća zato jer danas 1 kg sačuvanih zlatnih relikvija Inka ima višestruko veću vrijednost od 1 kg zlata u zlatnoj poluzi. Da je po tom obrascu sve ostalo sačuvano u izvornom umjetničkom obliku i sakupljene gomile zlata imale bi veću vrijednost i vlasnici bi bili bogatiji, ali visokoinicirani vrh znao je kako iz zlata za sebe izvući još veću dobit uništavanjem ranijeg rada i na prvi pogled prividnim gubitkom na vrijednosti predmeta koju posjeduju. Poznavali su, a poznaju i danas, nepatvorenu ekonomiju koju čuvaju kao najstrožu poslovnu tajnu, a svijet obmanjuju raznim ekonomskim besmislicama.

Zlato se otapalo stoga što se onda može zlatom manipulirati, prvenstveno prilikom davanja zajmova i kamatarenja. Onaj koji posjeduje zlato može istu masu zlata kroz brojeve prodati više puta, a da zlato cijelo vrijeme trajno ostane u njegovom vlasništvu. Ne samo to, nego mu se količina zlata još i povećava zbog "rada" koji vrši kamata. Također je značajan učinak koji jednoobrazna masa zlata obavlja na um zajmotražitelja. Kada bi zlato bilo u nekakvoj estetskoj formi zajmotražitelj bi mogao početi obraćati pažnju na samu kakvoću umjetničkog djela, na kakvoću ljudskog rada i sam primarni značaj ljudskog rada i ljudske kreativnosti koja daje vrijednost radu. Izgubila bi se spekulativna i manipulativna sposobnost preko ujednačenih (posve istovrsnih) zlatnih poluga, a ostala bi sačuvana vrijednost ljudskog rada. Otapanjem zlata u poluge nestaje takva opasnost i kod davanja zajmova sve se može hladno i precizno izmjeriti te potom izraziti u brojkama. Naravno, onda elegantno posuditi brojeve – apsolutne i nepromjenjive – u svoje opskurne svrhe. Nema bojazni od uviđanja relativnosti vrijednosti zlata samoga po sebi, a istovremeno se uništava i vrijednost minulog rada.

Sva moć mora biti u rukama judeo-masonerije, u ovom slučaju to je moć koje zlato ima nad ljudima. Rast zlatnog teleta u zlatnog bika taljenjem zlata po cijelom svijetu i kroz cijelu povijest ima upravo tu svrhu. Vezivanje vrijednosti papirnatog novca uz zlato jedino je tako i bilo moguće ostvariti: stvaranjem bezlične zlatne mase koja će biti jednakovrijedna u svim svojim dijelovima, na taj način povezana s brojevima i pogodna za sve vrste manipulacija na području imaginarnih misaonih procesa.

Nedopustivost burzovnih spekulacija; općenito o smislu i ulozi burza

Sva pažnja u dosadašnjem razmatranju ekonomije, odnosno financija kao presudnog (temeljnog) faktora ekonomije, bila je usmjerena na banke i bankarski sustav koji je pod kontrolom judeo-masonskih bankara i istovremeno preuzimanje kompletne političke moći od strane istih tih sila zla. Novac donosi političku moć, politika se koristi u službi novca i tako se lavina kotrlja i uzajamno povećava nagomilavajući se kroz povijest. Banke su primarni servis kapitala, ali banke su samo jedan stup judeo-masonske moći u svijetu. Banke su stup zadužen za magijsku kontrolu nad kapitalom putem brojeva i tako numerološkom magijom zadobivenom moći. Osnovni grijeh bankarstva i pokazatelj prezira prema Bogu i čovjeku je kamata, upotreba kamate kao sredstva za ostvarivanje nezavrijeđenog bogatstva.

Drugi stup na kojemu se uzdiže judeo-masonska velevlast nad ljudima u ovom materijalnom svijetu jesu burze. Burza je institucija koja je formalno ustrojena nešto kasnije u odnosu na same banke, ali bit manipulacija u trgovini koje su prisutne na burzama bile su oduvijek u upotrebi. Prvi put osnovana u Antwerpenu 1531. godine burza brzo postaje nezamjenljivo sredstvo pokoravanja svijeta po kroju zamišljenog Novog svjetskog poretka.

Suština burze je neograničena trgovina svime zamislivim – doslovce se cijeli svijet stavlja na burzu. Burza je u stvari koncentrirana trgovina. Iskazivanjem svih vrijednosti brojevima kroz dionice postigao se isti učinak kao i kod novca: sve je preneseno na polje brojčanih spekulacija i time je manipulatorima iz pozadine omogućeno zgrtanje bogatstva bez rada, a istovremeno zakidanje narodnih masa za plodove njihovog stvarnog rada.

Nema slučajnosti ni u vremenu stvaranja burze jer je u razdoblju otkrivanja Novog svijeta i velikom ekspanzijom cjelokupne svjetske trgovine stari način umjetnog dizanja i obaranja cijena zakulisnim dogovorima trgovaca postao nepraktičan i nedovoljno djelotvoran. Burza je jednu svima očitu, nečasnu i prevarantsku djelatnost, dovela na razinu legitimnog lopovluka. Pod maskom slobodnog tržišta, tzv. tržišne ekonomije, a u stvari demona liberalizma koji daje lažnu slobodu kroz slobodu laži, stvorena je institucija koja služi istim gospodarima koji upravljaju bankarstvom i koji svjesno služe Sotoni. Taj demonijački element je nužno uvijek spominjati ma koliko to nekome izgledalo neprimjereno jer je jedino kroz tu prizmu spoznaje moguće donekle shvatiti kako je smrt postala osustavljenom.

U nametnutoj lažnoj ekonomiji burza ima ulogu vampirski isisati svu dobit i sav tehnološki progres tako da se sve usmjeri od ljudi prema bankarskim blagajnama. Ljudske mase ne smiju dobiti ono što im radom stvarano i pripada, nego ih treba držati na najmanjem mogućem minimumu, po mogućnosti u totalnoj bijedi, tako da svi budu ovisni o milosti samoizabranih gospodara.

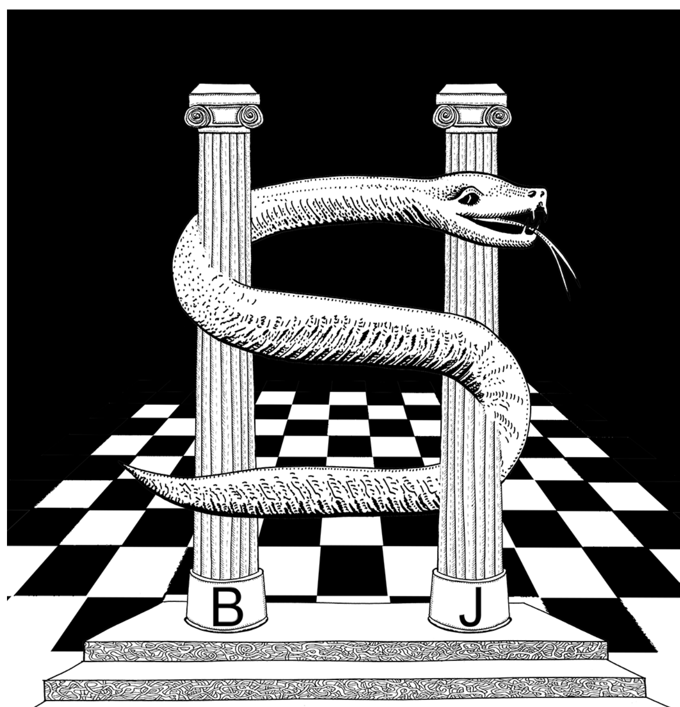
Glavni grijeh burze, odnosno burzovnog sustava, je neprimjerena dobit od trgovine (Dodatak 6) što je jednako kao i u slučaju kamate Sv. Toma neoborivo dokazao. Trgovac kao posrednik ima pravo na naknadu za svoj rad posredovanja, ali ovo što je postignuto burzama je upravo đavolski izokrenuto: radnik, proizvođač, dobiva neku malu naknadu, a trgovac (burzovni mešetar) grabi sebi nepravično odmjerenu većinu.

Simbolika dolara

Dva stupa prisutna su i imaju veliki značaj u masonskoj simbolici. Nalaze se na istoku kod ulaznih vratiju u masonski hram i da bi se ušlo u hram mora se proći između tih stupova. Stupovi imaju svaki svoje ime: Boak i Jazim, a simbolički su povezani tzv. kraljevskim lukom koji pokazuje da jedna viša sila počiva iznad njih i da se sa visine prenosi djelovanje bilo kojeg oblika na stupove i preko njih na svijet na kojemu stupovi čvrsto stoje. Kraljevski luk povezivanjem stupova njih dodatno stabilizira i osigurava im usklađenost i postojanost, što je logično, jer isto kako jedan um bolje upravlja obim rukama nego što bi bio slučaj kada bi sa svakom rukom upravljao zaseban um i onda se pokušalo uskladiti rad ruku, tako se i stupovima bolje upravlja iz jednog centra.

Dva stupa na ulazu u masonski hram prisutna su u znaku za dolar ($). Dvije paralelne crte odnose se

na stupove Boak i Jazim. Dvije crte, dva stupa, zajedno sa slovom S određeni su da simboliziraju dolar. Slovo S ima posve jasnu i neposrednu simboliku. S je i vizualno i zvučno potpuno vezan uz zmiju. Simbol za dolar se stoga čita kao zmija koje se obavija oko dva stupa, Boaka i Jazima, kreće se i uzdiže prema nebu, prema nebeskom prijestolju i žuđenoj Božanskoj moći. Uzdiže se oslanjanjem na judeo-masoneriju, na one koji su kroz vrata masonskog hrama ušli u službu pakla, na one koji stoje na zemlji, žive u istom materijalnom svijetu kao i svi ostali ljudi radeći kao sluge zla protiv čovjeka i protiv Boga. Simbol dolara pokazuje i da se kroz vrata i između stupova ne može proći, a da se ne bude obuhvaćen zmijskim zagrljajem. Ne može se ući u masonsku ložu, a da se ne služi đavlu, da mu se ne predaje duša. Pristanak na inicijaciju i ulazak u ložu znači zagrljaj smrti i laži, zagrljaj suštoga zla i čovjek koji se ne odrekne svojega masonstva, iskreno obrati i odbaci Sotonu, biva u zmijskom zagrljaju odvučen ravno u pakao. To je suštinska simbolika dolara koji kao zmija obavija cijeli svijet upirući se i uzdajući se na dva masonska stupa te cijeli svijet želi povući u bezdan.

Slika 2
Simboličko značenje dolarskog znaka

Dolar, a posredno vezivanjem uz dolar i sve ostale valute, obuhvaća i spaja sve društvene strukture, sve razine vidljive i nevidljive moći, sve krugove kroz koje se djeluje na svijet i kroz koje se upravlja svijetom. Prvi i najuži krug je tajni magijski krug. To su probrani pripadnici najviših stupnjeva inicijacije bilo u masoneriji ili nekim drugim tajnim udrugama. Svima im je zajedničko svjesno klanjanje i štovanje Sotone i odbacivanje Boga Isusa Krista. Oni su ti koji su stvarno upućeni u pravo lice svojeg gospodara i koji čine sve da bi upropastili čovjeka pod svaku cijenu. Drugi krug djelovanja je kroz kulturu, kulturno stvaralaštvo, ukratko sve što služi zadovoljavanju ljudske potrebe za nečim duhovnim, nematerijalnim, uzvišenim. Zato magovi iz prvog kruga kroz od njih produciranu kulturu ulaze u ljudske duše i izvode svoje magijske rituale suptilno zamaskirane tako da nisu neposredno uočljivi. To što ljudi toga nisu svjesni čini njihovo djelovanje efikasnijim jer nema direktnog otpora od strane samog čovjeka koji je neupućen u tu stvarnost svijeta, a istovremeno nije u kršćanskoj vjeri kojom bi bio zaštićen bez obzira na svoju neukost. Treći krug djelovanja na ljude jesu mediji, tzv. sredstva javnog priopćavanja ili informiranja, makar bi pravilan naziv bio sredstva javnog obmanjivanja i dezinformiranja. Mediji imaju ulogu prenošenja onog magijskog izraženog u kulturi na najšire narodne mase. I samo ime im govori što rade – oni su mediji, prijenosnici poruke s jednog na drugo mjesto. U ovom slučaju poruke iz pakla preko medija dolaze se objaviti svima na svijetu. Kakve su to poruke jasno je kada se uvidi da je laž osnovni princip, sam temelj medijskih informacija. Četvrti i zadnji krug upravljanja ljudima u cilju zavođenja cijelog čovječanstva je politika. Ekonomija i financije su sastavni

dio politike i ovisni su o političkom sustavu. Iz politike kao najšireg ili najnižeg stupnja upravljanja ljudima dolazi novac kao okultno sredstvo kreirano do u najsitnijeg detalja u onom prvom, magijskom krugu. Novac je neki oblik povratne sprege koja kroz vandimenzionalni prostor spaja najširi politički krug i konkretan materijalni svijet na koji politika djeluje s magijskim krugom i duhovnim svijetom iz kojeg proizlazi. Novac dalje djeluje na kulturu i medije stvarajući svoj posebni krug utjecaja na sva četiri navedena kruga.

U današnjem materijalnom svijetu, u svakodnevnom životu unutar sekularističko-kapitalističkog političkog i ekonomskog sustava, ulogu dva stupa nosioca dolarske zmije imaju banke i burze. Kapital (dolar) obavija se oko oba stupa, prelazi s jednog na drugi povećavajući se prema apsolutu, prema božanskoj beskonačnosti. Zmija/kapital nije nigdje oslonjena na zemlju nego stoji uzdignuta u zraku, u prostoru van materijalne stvarnosti. Zmija/kapital je apstraktno-imaginarne naravi po svojem brojevnom utemeljenju. Upravo se zato i služi bankom i burzom kao stupovima koji su postavljeni čvrsto na zemlji i koji predstavljaju poveznicu imaginarnog s materijalnim. Apstraktnog s konkretnim. Duhovnog sa svjetovnim.

Banke i burze, bankari i brokeri su upravo to – materijalno koje se služi imaginarnim, a sami su u službi gospodaru koji ne obitava na ovome svijetu. Služe samome đavlu i tako mu omogućuju posredni utjecaj na cijeli svijet. Kroz svoje sluge Sotona obmanjuje i kvari svijet i ljude u njemu, uzdiže sebe na Božje prijestolje i želi se prikazati kao sam Bog zahtijevajući i navodeći ljude da ga kao takvoga i štuju.

I masonska simbolika kraljevskog luka koji nadsvođuje i povezuje stupove dajući im stabilnost i usklađenost pokazuje da se kontrola i upravljanje svime što stupovi predstavljaju obavlja s jednog izdvojenog i svijetu sakrivenog mjesta. Na simbolu dolara izostavljen je kraljevski luk iznad stupova, nije prikazan javno na uvid svima, makar i simbolički. To znači da i oni koji obnašaju funkciju koju predstavlja kraljevski luk isto tako moraju ostati sakriveni od očiju neupućenih, neiniciranih u tražene stupnjeve masonerije. Oni koji se nalaze na toj poziciji kraljevskog luka imaju sve čimbenike kraljevske moći: nasljeđuju svoje mjesto po rođenju, strogo praćenom krvnom linijom, nisu podložni volji ljudi nego svoju volju, a ta volja je u suprotnosti s Božjom voljom, nameću ljudima. U službi su onoga kojega oni štuju kao jedinoga i svemogućega Boga i rade ono što im je taj njihov bog, odnosno Sotona, dao kao inspiraciju. Po rezultatima njihovog djelovanja najbolje se očitava demonska inspiracija: ratovi, glad, siromaštvo, bolesti i smrt kao vječni pratilac njihovog zla. Te tajne kraljevske loze upravljaju samovoljno svojim podanicima kako su nekad kraljevi kraljevali nad ljudima. Njihovi podanici su svi oni koji su se podčinili i poklonili utjecaju i moći kapitala, a koji je magijsko sredstvo u rukama njih kao probranih đavoljih slugu.

Venecija i tzv. "crno plemstvo"

Kretanje novčarskih maga i njihovih tajnih rodoslovnih veza može se pratiti još od vremena Babilona i staroga Egipta te se, kroz pripajanje tih krvlju povezanih struktura uz židovstvo, infiltracijom u židovski narod, njihov se trag može dalje vidjeti na području antičkog Rima, da bi uzdignućem kršćanstva najednom privremeno nestali sa javne scene i ostali pritajeni sve do jednog vrlo značajnog trenutka u svjetskoj povijesti: uništenja Templarskog reda. Tada nevjerovatnom brzinom na povijesnu scenu nastupaju novi/stari novčarsko-bankarski konzorciji koji potom nesmetano provode svoju monetarnu politiku, politiku beskrupuloznog novčarsko-bankarskog monopolizma, a to je politika koju i dan danas trpimo, i to samo u jednom razvijenijem i za čovjeka daleko destruktivnijem obliku. Templarski red je u svoje vrijeme predstavljao i uspostavio srednjovjekovni bankarski sustav, ali to je bio sustav bez kamate i sustav koji je temeljio vrijednost novca na ljudskom radu, a ne na zlatnoj podlozi ili nekoj drugoj spekulativno-imaginativnoj supstituciji ljudskog rada. Tim se sustavom mjerenje rada nije iskoristilo da bi se čovjeka otuđilo od sredstava za rad i predmeta rada. Srednjovjekovni ekonomsko-gospodarski ustroj koji je proizlazio iz neupitnog primata Crkve po pitanjima ishodišnih istina, uza sve svoje nesavršenosti ima najveću vrijednost u društvenom poretku koji se izgrađuje kroz Crkveni nauk.

Odjednom se kroz naglo uništenje Templara uspostavlja novi bankarsko-monetarni sustav nastao na razvalinama Templarskog reda i taj novi novčani poredak biva doslovce preotet od rodoslovnih nasljedovatelja starih Babilonskih novčara, onih koji su doslovce luciferijanski prosvijetljeni po pitanjima pokoravanja ljudi putem magije novca. U biti radi se o već opisanoj magiji brojeva, odnosno o okultnoj vještini kabalističke numerologije, kao i ostalih kabalističkih vještina primarno vezanih uz magiju riječi (slova) i pripadnu simboliku. U vremenu neposredno nakon ukinuća Templara, iz tadašnjih velikih financijskih centara smještenih u Genovi i Veneciji uzdiže se ono što je inače poznato kao tzv. "crno plemstvo" Europe, a čiji neposredni nasljednici vrlo brzo preuzimaju monopol nad bankarstvom najprije Europe, a potom i cijeloga svijeta. To je ujedno i razdoblje u kojem se naglo nameće potražnja za zlatom, a koje je do tada bilo potpuno distancirano od gospodarstva srednjovjekovne Europe. Zlato je doslovce kružilo uokolo Europe po područjima pod pretežno islamskom vlašću, a što je jednako indikativno, to su bila područja u kojima je židovsko-pseudojudejski element, u biti isti onaj element koji je duhovno srodan "crnom plemstvu", skoro u potpunosti vodio financije onodobnih islamskih vlastodržaca. Unutar same Europe do tada zlato nije imalo veće gospodarske važnosti, a ono zlata što je u Europu ušlo ili se izradilo mahom je korišteno kao sredstvo razmjene sa vaneuropskim trgovcima i proizvođačima. Nakon preuzimanja bankarskog sektora dolazi do inkorporiranja kamate u europsko gospodarstvo, a jednako tako dolazi i do preusmjerenja prema zlatu kao osnovnom smislu gospodarstva, zlato postaje motivom za rad, umjesto da motiv bude dostizanje Božje države, a time se ljudska djelatnost lišava svojeg vrhunaravnog cilja i potpuno se podređuje ispraznom pozemljarstvu. Ljudski rad se profanira do svoje krajnosti, a naknadno stvorena marksistička "znanost" samo je sve svela na svoju suštinu: sve je materija i sve je materijom određeno. Sve skupa ima negativne posljedice po odnos Europe prema kršćanskoj vjeri jer se od tada može vrlo precizno pratiti otuđenje europskog čovjeka od Boga kao i otuđenje čovjeka od čovjeka. Uloga države i državnih vlasti sa svojim suverenitetom je ovdje od presudnog značenja jer je državništvo izgubilo svoju slobodu kroz inverznu ekonomsku doktrinu, kroz lažnu ekonomiju nametnutu od pseudojudejskih bankarskih obitelji, a da to sami državnici nikada nisu pravo spoznali. Otprilike jednako kao što je to i danas kada strukture koje glume suverenu državnu vlast nemaju spoznaje o pravoj naravi bankarsko-novčanog sustava u kojem se nalaze, kao ni o pravom smislu postojanja države koju predstavljaju. Jedina je razlika eventualno u tome što ova današnje vladajuće klike niti nemaju prave volje za dosezanje istine i djelovanje na pravičnosti, već svoje ambicije iscrpljuju na plitkim osobnim probicima koje im pružaju njihovi zakulisni upravitelji. Na kraju cijeli svijet koji je podčinjen pogubnim ekonomskim naukama postaje usmjeren isključivo prema zgrtanju zemaljskog materijalnog blaga, a zgrtanje duhovnog blaga kao i svako uzvišeno djelovanje ili htijenje za plemenitošću postaje jednom neodrživom smetnjom u tako bezbožno koncipiranom sustavu društvenog uređenja. Države redom postaju neposredna sredstva u rukama onih koji kroz metode novčarskog monopolizma determiniraju kojoj duhovnoj sili država svojim svjetovnim radom na kraju služi. Odnosno, kroz suptilno nametnuti bankarsko-financijski poredak uspjelo se upregnuti države u suprotnost sa Državom Božjom te ih podrediti u službu izgradnje đavolje države.

Od posebne je znakovitosti uočiti da se već daleko prije početka javnog djelovanja "crnog plemstva" kroz Veneciju isto sukobljava sa Hrvatskom i Hrvatima. Treba se podsjetiti kako je Jadran područje sukoba Hrvata sa Venecijom koja je od svojeg utemeljenja imala unutar sebe ugrađen element tajnih antikršćanskih posvećenika, ali treba se također podsjetiti kako je zahvaljujući Hrvatima bitno ograničena brznina i razmjer ekspanzije venecijanske moći. I to do takve razine da jedno vrijeme Venecija mora plaćati Hrvatima pravo slobodne plovidbe Jadranom, a to je nešto što nam nikada nisu oprostili ti praiskonski planeri "novih svjetskih poredaka". Naime, potrebno je znati da Venecija svoje ustanovljenje i svoje porijeklo vuče od Feničana, direktnih potomaka onih koji nasljeduju protubožja vjerovanja sa područja Bliskog istoka sa svim pripadnim pogansko-heretičkim kultovima. Najvažniji od svih je kult boga Baala kojem su se žrtvovali ljudi i kao posebna "poslastica" – djeca. Na neki način Venecija je novi oblik nekadašnje Kartage koju su također osnovali Feničani i u kojoj su pronađeni materijalni dokazi o stravičnim razmjerima žrtvovanja djece svojim božanstvima. Feničani kao narod trgovaca i moreplovaca, ali prvenstveno kao narod pod dominantnim utjecajem pseudojudejaca, doslovce doplovljavaju u (venecijansku) lagunu na sjeverozapadnoj obali Jadrana i tu uspostavljaju svoju isturenu europsku ispostavu. Feničansko porijeklo Venecije vidljivo je već u samom imenu jer Venecija proizlazi iz korijenske osnove imena Feničana kao naroda. Ovo venecijansko porijeklo od Feničana kao bliskoistočnog naroda vidljivo i na simboličkoj razini, dakle upravo ondje gdje se zakulisne sile javno

deklariraju znajući da samo oni upućeni mogu pročitati poruke njihove simbolike. Riječ je o simbolu krilatog lava koji je simbol Venecije, ali on je u biti simbol Babilonskog carstva i svega onoga što ono predstavlja. Feničani su samo poslužili kao prenositelji tajne doktrine vladanja i pokoravanja svijeta, a koja je izvorno potekla od Nimroda kao osnivača Babilona te se kroz kabalu nametnula židovskom narodu prigodom njihovog babilonskog sužanjstva. Tako se kroz đavolski organiziranu tajnu nikada ne gubi veza sa svojom duhovnom "bazom" izniklom na Bliskom istoku kao i već tada ustrojenom bankarsko-trgovačkom mrežom koja pokriva praktički cijeli civilizirani svijet onoga doba. Čak postoje izvještaji trgovačkih ispostava u Kini koji daju relativno precizne informacije o ponudi roba na tržištu, njihovoj kakvoći i cijenama, a onda se na osnovu tih informacija ostvaruje bitna prednost nad ostalom trgovačkom konkurencijom. Također, kada se znaju ove činjenice, jasnija je politika koju je Venecija konstantno provodila u odnosu prema Hrvatskoj i Hrvatima, a koja ima svoj kontinuitet i u današnjim postupcima Italije kao jedne proširene Venecije. Posebno se uviđa kakav je pogubni utjecaj Venecije bio u križarskim pohodima koji su se organizirali iz Venecije, a koji indikativno najprije potpuno razaraju Zadar kao neposredno-taktičku istočnojadransku ugrozu Venecije, da bi potom bio razoren i opljačkan Carigrad kao strateška konkurencija u osvajanju moći. U oba slučaja radi se o promišljenoj destrukciji vitalnih kršćanskih interesa i pogodovanju onim silama koje su na bilo koji način bile u sukobu sa kršćanskom vjerom i kršćanskim državama – svejedno da li su zapadnog ili istočnog obreda. Ipak, iako je razorila i unazadila hrvatski Zadar, Venecija dobiva jednog drugog hrvatskog oponenta na kojeg nije računala: Dubrovnik. Osim što je dolaz nepredvidivosti povijesti i suštinske nemoći tajnih skretničara povijesti, Dubrovnik je ujedno i najbolji dokaz Hrvatskoj i Hrvatima da je osloncem na vlastitu pamet i vlastitu snagu moguće prosperirati i u naizgled potpuno nemogućim okolnostima. Venecija na zapadu i Turci na istoku, sa svom svojom vojnom, diplomatskom i gospodarskom snagom nisu bili prepreka mudrim dubrovčanima da prosperiraju u svim područjima življenja. Dubrovnik je dokaz kako sloboda i suverenitet imaju neraskidivu povezanost i sa materijalnim blagostanjem kojemu se danas toliko sumanuto teži, pa i pod cijenu dobrovoljnog lišavanja od slobode i suverenosti – misleći da onaj kojemu se predaje ima nakanu nama vratiti prikladnu materijalnu naknadu. Kako je uopće i moguće nekim materijalnim blagom platiti slobodu? Kada se uvidi ova nemogućnost, onda se valjda uviđa i sva promašenost ove današnje politike odricanja slobode i suvereniteta kroz "euroatlantske integracijske procese". Tako se kroz grčevito čuvanje svojeg blaga slobode i suvereniteta, sve do vremena Napoleona, Dubrovnik uspješno suprostavlja Veneciji i odrađuje svoju povijesnu ulogu u konačnom poslanju cjelovitog hrvatskog naroda. I ovdje je na primjeru Venecije vidljivo kako je hrvatski etnički element, iako potpuno nesvjestan punih implikacija svojeg čina puke borbe za opstanak, bio trajna smetnja onim silama koje su radile na podrivanju kako Crkve, tako i kršćanstva u cjelini. Također, kada se zna duhovno porijeklo modernog financijskog plemstva, može biti jasnija i cijela kasnija politika koja je dovela do stanja u kojem se kroz kulturu čedomorstva (abortusa) događa prikriveno žrtvovanje djece Baalu koji je danas zadovoljniji nego što je ikada bio u poganskoj povijesti. Crno plemstvo koje se formiralo u Veneciji i Genovi, ušlo u sastav jedne šire financijske internacionale kojoj je zajednička osnova antikristovsko posvećenje i potom tijekom stoljeća rada proširilo cijelim globusom, ostvarilo je civilizaciju smrti kao ono što njihovo božanstvo traži za umilošćenje, a za uzvrat dobili su financijsku moć kojom tlače svijet i grade svoje željeno carstvo čovjekobogova.

Uloga burze i banaka u propasti Španjolske i uzdignuću Engleske

Uspostava burze ima svoj puni smisao u kontekstu dugotrajnog povijesnog rada na uspostavi kraljevstva Sotone na Zemlji, onoga što se uljepšano naziva Novim svjetskim poretkom. Kroz burzu, zajedno s bankama, ostvarili su se uvjeti za izgradnju tzv. Nove Atlantide – novog globalnog carstva koji će pokoriti i pod jednu vlast staviti sav svijet.

Država danas znana kao SAD produkt je jednog smišljenog i dugotrajnog procesa. Na samom početku sve je bilo usmjereno uzdizanju najprije Engleske, a kasnije i Britanskog imperija koji će biti neposredni izvršitelj projekta. Glavni preduvjet je bio odvajanje države, odnosno vladajuće elite, od papinstva. Bilo kakav utjecaj Pape i Katoličke crkve na svjetovnu vlast nije dolazio u obzir jer najuži krug judeomasonerije u svojem okultizmu iz kojega crpi inspiraciju ne trpi prisustvo Duha Svetoga u državnomu tijelu. Radi se o nepomirljivosti i nesnošljivosti Dobra i Zla, ljubavi i mržnje, unutar uskog prostora političkog odlučivanja dotičnog, ali i bilo kojeg drugog, državnog vrha.

Engleska postaje savršeno mjesto za ukorjenjivanje zla odvajanjem od Katoličke crkve i stvaranjem nekakve svoje, državno vođene paracrkve za vladavine Henrika VIII. Prava suprotnost Engleskoj je Španjolska s kraljevskom kućom duboko povezanom sa Rimom. Osim toga, u Španjolskoj se upravo dogodio progon Židova koji se nisu htjeli obratiti, a oni koji su ostali prihvativši kršćanstvo su to većinom napravili lažno, čisto formalno, zbog očuvanja svjetovnih posjeda, obične materijalne koristi. Tajno su i dalje nastavili masovno prakticirati krivovjerstvo, rabinski judeizam koji ne priznaje Isusa Krista kao Mesiju i Spasitelja. I famozna Španjolska inkvizicija koja je povijesnim lažima prikazana kao institucija koja je proganjala nedužne i pravoljubive poštenjačine bez ikakvog razloga, u povijesnoj istini sasvim drugačije izgleda. Fama o masovnom progonu vještica i stvaranju iznuđenih priznanja od žena samo zato što su žene, a što je prva asocijacija uz katoličku i španjolsku inkviziciju, nema nikakve stvarne osnove.

Konkretne brojke jasno pokazuju da je inkvizicija, koja je od ustanovljena za borbu protiv hereze, alkemije, vještica i čarobnjaka bila vrlo suzdržana prema optuženima i nije se radilo o nekontroliranom ili razuzdanom sadističko-egzekucijskom aparatu, a kako se prikazuje u školskim udžbenicima, popularnoj kulturi i medijima. Istina je potpuno suprotna i inkvizicija pobjeđuje u usporedbi s sadašnjim modernim pravosudnim sustavom SAD-a, a koji bi trebao biti najbolji po svemu kako se prikazuje demokracija i kapitalizam kao najviši stupanj civilizacijske razvijenosti, pa ujedno i najpravednijim i najboljim mogućim sustavom. Inkvizicija je u Španjolskoj provela 125.000 suđenja (procesa) i od toga je ubijeno 2.400 ljudi (1,9%), a od toga je na lomači spaljeno 59 vještica! U Portugalu je bilo 30.000 suđenja i 1.700 ubijenih (5,7%), te na lomači spaljeno 4 (četiri) vještice. U Italiji je spaljeno 36 vještica, a slično je bilo i drugdje po Europi. Po ovim statističkim podacima vidljivo je da je daleko bolje suočiti se sa inkvizicijom nego sa sudovima u SAD-u gdje je postotak optuženih za djela koja zakonom traže smrtnu kaznu višestruko veći, a broj pogubljenja daleko premašuje inkviziciju. Također se kod blaćenja Katoličke crkve putem lažno prikazanog rada inkvizicije izjednačavaju spaljivanja vještica od strane protestantskih (reformističkih) denominacija koja su bila uistinu masovna i praktički se radilo o linčovanjima od strane pobješnjele rulje. Protestanizam i sve denominacije koje su iz njega iznikle snose odgovornost za praktički 90% spaljenih vještica, a namjerno izopačena povijest je nametnula takvo mišljenje da katolicizam na osnovi ca. 10% učešća ima 100% odgovornosti za grijehe drugih. I to onih drugih koji su bili i ostali najljući neprijatelji i protivnici Katoličke crkve i papinstva. Prije su se vodili ratovi na bojnom polju, a kada je katolicizam i papinstvo ipak opstalo, rat se preselio na područje informacija – ratuje se putem kulture i medija te se odvija neprekinuto do našeg vremena.

Španjolska inkvizicija bavila se prvenstveno otkrivanjem heretika, lažnih kršćana koji su tajno prakticirali krivovjerje, i bila je u tome prilično uspješna. Najvećim dijelom se radilo o Židovima koji su se lažno prikazivali kršćanima. Najdjelotvorniji u njihovom razotkrivanju bio je toliko oblaćeni Torquemada, a bio je djelotvoran u svome poslu i to je ono što mu je priskrbilo reputaciju kakvu ima danas. Otkrivao je lažno pokrštene Židove kako izigravaju zakone koje su javno prihvaćali. Židovi koji su zbog toga nastradali sami su tražili nevolju, nije ih Torquemada prisilio da lažno svjedoče svoje kršćanstvo, nego su sami svjesno išli na izigravanje propisa zbog materijalne pohlepe dobro znajući kakve kazne slijede onima koji budu uhvaćeni u prijestupu. Govoreno modernom pravnom frazeologijom bili su zahvaćeni djelovanjem pravne države pa se onda ne bi trebali javljati glasovi protiv tog djelovanja kada se danas ta ista pravna država toliko zaziva. Oni Židovi koji nisu bili lažni kršćanski obraćenici i javno su ustrajali u svojoj judaističkoj vjeri ostavljani su na miru i uglavnom ih inkvizicija nije progonila, čak su bili prisutni na kraljevskom dvoru kao financijski savjetnici – što će na kraju i dovesti do propasti španjolskog imperija, jer se i tada naivno vjerovalo ekonomskim savjetima kao što se i danas neodgovorno radi slušajući destruktivne savjete financijske internacionale.

Koliko god napadali Torquemadu, jedna je stvar neosporna: zahvaljujući upravo toj “ozloglašenosti” španjolske inkvizicije u Španjolskoj nije bilo vjerskih ratova u vrijeme luteranskog otpadništva od majke Crkve. Ako se uzme koliko je nevinih žrtava nastradalo španjolskom inkvizicijom (svako ljudsko djelo je podložno greškama), a koliko je nevinih stradalo vjerskim ratovima potaknutim reformacijom, valjda je svakome jasno što je bolje i koliko je Torquemada pozitivan ili negativan povijesni lik. Torquemada je na čelu španjolske inkvizicije samo dosljedno sprovodio državne i crkvene zakone, a kada je kruna i inkvizicija zaključila da se praktički svi pokršteni Židovi i dalje drže svojih starih

vjerovanja, sve ih je na kraju protjerala. Prvi i drugi val protjeranih Židova kretao se u dva osnovna pravca: veliki broj prema Istambulu u Otomanskom carstvu i manji, ali bogatiji, u tadašnju španjolsku pokrajinu Nizozemsku. Judeo-masonerija je tako u od heretika pročišćenoj Španjolskoj vidjela neprijatelja kojemu se mora osvetiti i zbog osobnih razloga, a cijelo katoličko kršćanstvo s Papom moralo se oslabljeti. To se na kraju i događa. Židovi ulaze u Otomanski dvor i odmah organiziraju državne financije, a cijelo carstvo se pokreće na daljnje osvajanje kršćanskih zemalja. Iz Nizozemske se putem banaka i burzi koje podržavaju otpadničku Englesku veliki španjolski katolički imperij dovodi u stanje vječnog nedostatka kapitala i prezaduženosti. Bankari i burza izvukli su svu dobit i u španjolskoj državi uspostavili razorni privredni tijek. Španjolska je uspostavila svoje ogromno kolonijalno carstvo i iz kolonija izvlačila ogromna sredstva, a sve to ipak nije bilo dovoljno da država zdravo funkcionira zato jer je sva dobit odlazila u judeo-masonske ruke preko bankovnih i burzovnih spekulacija.

U povijesti se ističe propast slavne Velike armade kao uzrok sloma Španjolske, ali to je samo bio konačni udarac koji je oborio ošamućenog diva. Da su Španjolci znali raditi s novcem, da nisu svoju suverenost dali nepomirljivom neprijatelju, mogli su ponovno bez problema izgraditi deset novih i modernijih armada. Osim toga, poraz koji su doživjeli od Engleza prouzročen je također i djelovanjem tada već dobro razvijene judeo-masonske špijunske mreže koja je davala Englezima presudne informacije. Oduvijek je informacija bila čimbenik u sukobu, bilo ratnom, ekonomskom, diplomatskom, sportskom ili bilo kojem drugome. Oni koji danas otkrivaju toplu vodu i teoretiziraju o informaciji kao velikom novitetu u ratovanju i o nekakvoj novoj dimenziji ratišta, samo pokazuju svoje neznanje. Suština je uvijek bila nepromijenjena, a ono što je različito je nova tehnologija ratovanja u svim njegovim dimenzijama koja onda izmjenjuje prioritete u načinu ratnog djelovanja.

U slučaju Španjolske, judeo-masonska organizacija se pobrinula da na sve moguće načine uništi jedno katoličko kraljevstvo koje je bilo glavna smetnja njihovim daljnjim planovima. Pogotovo je to katoličko kraljevstvo bilo ono koje se mora uništiti jer je neposredni konkurent Engleskoj i sve dok egzistira nije moguće potpuno razviti sve željene potencijale. Nakon Španjolske po redu prioriteta za destrukciju katoličkih država dolazi Francuska, što se postiže kroz revoluciju, a kada se englesko neposredno susjedstvo "očistilo" od svojeg katoličkog utemeljenja prelazi se na ostatak Europe. O svemu tome detaljnije se govori u poglavlju o vanjskim poslovima.

Dok se iz Španjolske sva dobit izvlačila u trgovačka društva i banke u Nizozemskoj, a kasnije se sve većinom preselilo u Englesku, sakupljeno blago se slijevalo u velikim iznosima. Tako je najprije Nizozemska postala pomorska trgovačka velesila dodatno povećavajući bogatstvo banaka, a od Engleske se stvara nova svjetska vojna pomorska sila. Dok je cijeli kontinent gorio u ratnim sukobima, Engleska se neometano razvija, prvenstveno gradeći ratnu i trgovačku mornaricu. Elizabeta I. (1558.-1603.) vladala je dugo, umješno i uspješno prvenstveno stoga što je imala judeo-masonsku podršku u svim strateškim državnim poslovima. U stvari, veliko je pitanje koliko je bila stvarno suverena i samostalna, a koliko je bila samo isturena figura kojom su upravljali moćnici iz pozadine. Najvjerojatnije je stvarno imala dovoljno mudrosti da uvidi kako se mora pouzdati u određene ljude i raditi prema njihovim naputcima ne bi li zadržala prijestolje. Ti isti ljudi iz pozadine, taj mračni magijski krug Sotoninih poklonika, trebao je upravo takvoga vladara koji je svjestan svoje ograničenosti i ovisnosti o njima, pa je došlo do prirodne simbioze.

Veza Elizabete I. s judeo-masonskim magijskim vrhom vodi preko dr. Johna Deea (1527.-1608.). Dr. Dee je bio veliki čarobnjak koji je igrao značajnu ulogu i na društvenom planu. On je pravi predstavnik svog razdoblja, renesansni humanist i znanstvenik koji kroz znanost želi dokučiti tajne i razriješiti misterije, čarobnjak, rozenkrojcer i kabalist koji komunicira s demonima. Dr. Dee svojim radom djeluje na povijesti Europe kao sudionik velike antikršćanske urote. Sudjeluje u zavjeri protiv Marije Tudor, katoličke pretendentice na prijestolje suprotstavljene protestantskoj Elizabeti. Nakon njezine smrti Elizabeta I. naručuje da joj dr Dee magijski odredi najpovoljniji trenutak krunidbe. Dee putuje cijelom Europom, izvodi magijske obrede po dvorovima, plete nevidljivu mrežu antirimske zavjere s njemačkim kneževima, češkim husitima, talijanskim humanistima, libertinima i "kolegama" čarobnjacima. Obavlja se duhovna okupacija, priprema terena za svjetovne događaje, za englesku premoć i buduće krvave revolucije. Europske okrunjene glave mahom dolaze pod utjecaj magova, prihvaćaju

razne talismane s kabalističkim znacima, sudjeluju u okultnim obredima i tako se vežu oni, njihovo potomstvo i njihovo područje vlasti pod neposredni duhovni utjecaj ravno iz pakla. Sudbina koja ih je ubrzo zadesila pokazuje koliko su svi oni bili obmanuti i zavedeni, a kao najpoučnije trebalo bi svima biti to da su oni sami izgubili najviše: i živote, i potomstvo i krune.

Djelatnost dr. Deea na izgradnji Novog svjetskog poretka podrivanjem kršćanstva izražena je najbolje u podnaslovu njegovih dnevnika koji su objavljeni 1659. gdje između ostalog stoji da dokumenti izražavaju težnju "da se promijeni opća vladavina u većini svjetskih država i kraljevina." Koliko je Elizabeta bila upućena u tajne strukture vlasti i vladanja teško će se moći doznati, ima nekih pokazatelja da se i sama bavila okultizmom, ali sve ostaje na razini spekulacije i na koncu nije niti presudno. Neosporno je da su se na geostrateškom polju figure posložile tako da Španjolska propadne, a Engleska se uzdigne. Bilo je samo pitanje vremena da se cijeli proces dovrši, odnosno, trebalo je strpljivosti i upornosti. Engleska se postepeno uzdizala i stvorio se na koncu imperij pod imenom Velike Britanije. Španjolska je propala u jednoj relativno polaganoj, ali sigurnoj agoniji, a cijeli kontinent je postepeno doveden u stanje odnosa snaga znanog pod nazivom politika/stanje ravnoteže snaga suprotstavljenih strana. Kroz cijelu daljnju povijest pa sve do danas Engleska je sa svojom kraljevskom kućom uvijek bila onaj faktor koji je donosio prevagu, onaj koji je odlučivao tko će biti pobjednik, a tko poražen. Iz svakog sukoba Engleska je izlazila s novim ratnim plijenom, svaki put sve moćnija. Odnosno, daleko bolje i pravičnije bilo bi reći da je bankarsko-trgovačka elita sa sjedištem u Londonu, ali i ostalim europskim centrima, ona koja se uzdizala u svjetovnoj moći.

Kroz stoljeća se bez imalo principijelnosti osim gledanja vlastitih interesa mijenjalo savezništvo. Onaj tko je jučer bio zakleti neprijatelj, danas je najbolji prijatelj, i obratno. U svemu je najviše zapanjujuće koliko je to puta tako "odigrano", a da državnici kontinentalnih sila nisu iz toga ništa naučili nego su konstantno išli na ruku takvoj politici engleske krune. Zanemarili su neposrednu prošlost i događaje koji su jasno govorili tko uvijek izvlači najveću korist, a tko je gubitnik. Zato nisu ni mogli spoznati kuda to u konačnici vodi i da će cijeli kontinent u potpunosti biti pokoren od strane Britanskog moćnika (kasnije anglo-američkog), odnosno njihovih zakulisnih gospodara.

Transfer moći s Velike Britanije na SAD

Uspostava 13 kolonija (opet simbolika broja 13, stvara se obećana zemlja za potrebe protubožjeg i lažnog židovskog plemena – pseudojudejaca/farizeja) u Sjevernoj Americi, njihovo formalno osamostaljivanje 1776. i postepeno stvaranje svjetske sile dovoljno moćne da preuzme ono što je Velika Britanija uspjela ostvariti i nastavi širiti svoju moć sve dok ne bude pokoren cijeli svijet, sve je samo proces koji ide kroz povijest prema svom dijaboličkom planu.

Engleska, odnosno Velika Britanija, nije bila pogodna za konačno ostvarenje planiranog svjetskog carstva prvenstveno zbog svoje teritorijalne i ljudske ograničenosti. Za takav grandiozni projekt koji se ostvaruje generacijama i kroz više stoljeća trebalo je stvoriti novu državu i novu naciju. Trebalo je stvoriti Novu Atlantidu koja će imati svu grandioznost stare, propale Atlantide, bila ona mit ili stvarnost svejedno je.

Država i nacija tzv. Nove Atlantide gradi se po mjeri judeo-masonerije, po svim njihovim idealima i težnjama koje zastupaju. Država koja proklamira apsolutnu slobodu, slobodu od svega, a napose od grijeha i od Boga. Slobodu koja čovjeku daje nekakvo pravo da radi što god mu se prohtje, bez ikakve odgovornosti osim samome sebi. To je demonska sloboda koja čovjeku sugerira da je on Bog. To je lažna sloboda koja čovjeka porobljava i u takvoj državi nad ljudima umišljenima i čvrsto uvjerenima da su slobodni teror sprovode nevidljivi moćnici služeći se apsolutizmom kapitala kao nametnutog i svugdje općeprihvaćenog božanstva.

Stvara se nacija koja to nije, nacija Novog svjetskog poretka koja je sastavljena od ljudi iz cijelog svijeta, a upravljana od tajno izabrane i povlaštene manjine. Nameće se svjetonazor u kojemu cijeli svijet u SAD-u postaje jedna nacija, a ako je to moguće, ako se to i ostvaruje, onda se i ostatak van SAD-a može pretvoriti u jednu jedinstvenu globalnu naciju. Kulturna i medijska agresija koja se neprestance

vrši od strane SAD puno su opasnije od kasnije političke agresije do koje po mogućnosti ne treba ni doći u vidljivom obliku znanom kao rat i vojna okupacija. Ako kultura, mediji i dolar uspješno djeluju vojna intervencija nije potrebna, žrtva sama stavlja okove na sebe i dobrovoljno postaje robom. Čak su i sretni jer misle da im je dana sloboda od strane porobitelja, kakva li apsurda.

Samo jedna ogromna (najveća) gospodarska i vojna sila svijeta može biti nositelj takvog projekta. Samo SAD može generirati toliku kulturnu, medijsku i financijsku masu dovoljnu da obuhvati cijeli svijet.

Ovaj sažeti povijesni pregled stvaranja tzv. Nove Atlantide u liku SAD-a, a sve u sklopu burzovne tematike, ima za cilj pokazati koliko je sve složeno i kako sve ima veze sa svim, uvjetno rečeno. Ne može se ekonomija pratiti nezavisno od politike i od cjelokupne povijesti. Ako se želi shvatiti ekonomiju, ekonomsku misao, onda je bitno uvidjeti kako je u povijesti sve imalo određenu ulogu, a isto tako ima i danas.

Putem naizgled sporednih stvari kao što su banke i burze oni koji su njima upravljali odlučili su koja će država propasti, a koja opstati. Da su Španjolci bili imalo umješniji u financijskim poslovima nikada se ne bi upleli u pogubni ekonomski model i pali u dužničku polaganu smrt. Da su znali čuvati svoje bogatstvo ne bi postali sirotinja koja moli okolo za novac od onih istih koji su im ga i izvukli. Ima tu i neke Božanske pravednosti koja je kaznila one koji su pod maskom kršćanstva i u ime Isusa Krista pljačkali i nanosili nepravdu drugim narodima. Narodima koji su bili slabiji i na nižem stupnju razvitka tako da ih je bilo lako orobiti. Providnost je dala da kršćanstvo ostane i uhvati korijene u Novom Svijetu, a oni koji su u to ime otimali kažnjeni su vlastitom propašću. Pobijedio ih je i uništio napredniji i umješniji lopov, onaj koji je bio u direktnom, svojom voljom željenom odnosu sa Sotonom.

Kako su Španjolci lagano pokorili i orobili narode kojima su civilizacijska dostignuća ondašnjeg Zapada bila nedokučiva tajna, tako je i judeo-masonerija služeći se Velikom Britanijom i SAD-om pokorila i orobila Španjolce, a i ostale narode, kojima su judeo-masonske civilizacijske spoznaje i metode bile tajna.

Za nas, za Hrvatsku, a i za svakog drugog, osnovno je iz povijesti znati izvući korisne spoznaje svojom glavom, svojom pameću, nikakvim ponuđenim lažima koje nam nude đavolje sluge, navodno za naše dobro. Ako smo imalo pametni imat ćemo vjeru u Boga koji će nas prosvijetliti i izvesti na pravi put, a ako smo kao nacija blesani, ostati ćemo u mraku neznanja i laži. Svi se nalazimo između krajnosti i možemo odabrati samo jednu mogućnost, dobru ili lošu, spasenje ili propast.

Još o suštini burze

Burza je institucija stavljena u službu kreatora i upravitelja burze. Burza nije nikakva kockarnica gdje odlučuje sreća, nema kod burze iracionalnog poslovanja, kapital nije nikada prepušten slučaju i nema na burzi pravednosti i jednakopravnosti za sudionike burzovnog poslovanja. Bajke o burzovnom poštenju i koristi za sve od rada burze mogu se pričati po sveučilištima i u medijima, mogu se programirati mase tzv. znanstvenika i kvaziekspserata koji će raditi kao serviseri lažne ekonomije i za to biti masno nagrađeni jer će oni neuku svjetinu uvjeravati i objašnjavati joj kako je burza odlična stvar. Burza stvarno i jest odlična, ali samo za njih, a na račun te iste svjetine. Istina je ta da je burza na strateškoj razini strogo upravljana i sva burzovna kretanja stavljena su u službu točno određenih strateških interesa.

Sam smisao burze nije ništa drugo nego koncentracija sve trgovine na jednom mjestu i izražavanja robe (vlasništva, proizvodnje, usluga) u brojevima koji se u slučaju burze nazivaju dionicama. Burza ne samo da uzima trgovinu nego je i sama višestruko generira, stvara dodatnu, potpuno nepotrebnu trgovinu koja je sama sebi svrha, odnosno, povećavajući trgovinu do krajnosti povećava se i dobit od trgovine, a smanjuje se dobit proizvođaču za korist posrednika.

Kao i u slučaju novca kada je ostvaren prikaz rada kroz brojevnu imaginaciju, sve mogućnosti mani-

pulacije su tako postale praktički neograničene. Burza je također koncipirana na način da služi isključivo vlasnicima velikih količina kapitala, tzv. krupnom kapitalu. Burza se povinuje krupnom kapitalu samim postupkom ulaska ili izlaska kapitala s burze. Kada kapital ulazi i kupuje, cijene onoga što kupuje rastu po inerciji, a kada izlazi cijene isto tako padaju.

Takvo bogaćenje je čista spekulacija, jedna najobičnija apstrakcija bez ikakvog temelja u radu, ali zato se spekulacija na burzi naplaćuje na tuđem radu jer nekakvu podlogu u materiji ti apstraktni brojevi ostvaruju kupovinom konkretnih dobara. Kako je dakle spekulacija u nutrini burzovnog rada, i to spekulacija na predviđanju budućih događaja koji određuju kretanja na burzi, jasno je da onaj tko raspolaže kapitalom zna kada će ga staviti ili povući i ne mora ništa slijepo nagađati. Judeo-masonska financijska oligarhija zna točno što će se dogoditi i na osnovu toga je u nedostižnoj prednosti nad ostatkom financijskih spekulanata koji prije ili kasnije propadaju, a zajedno sa njima i bogatstva širokih narodnih masa, cijelih nacija ili država. Od osnivanja burze pa do danas uvijek se ponavlja takav isti obrazac, promijenjen samo u nekim sporednim i nevažnim detaljima.

Kada se utjecaju kapitala na kretanja na burzi pridoda politička moć koju ostvaruje ne samo kapital, nego i cijela judeo-masonska globalno umrežena struktura i na taj način omogućen pristup informacijama, pa i samo utjecanje na ključna zbivanja omogućuje ostvarivanje dodatne spekulativne dobiti, onda je na taj način krug oko burze u potpunosti zatvoren i preostaje samo da financijska internacionala umješno koristi stečenu i brižno izgrađenu poziciju.

Burzovni slom iz 1929. g. kao priprava za svjetski rat

Da to itekako dobro znaju najbolje potvrđuje povijesni primjer tzv. burzovnog sloma iz 1929. godine. Više od deset godina spekulativni balon je rastao na burzama i to toliko da je dostigao izuzetne brojevne vrijednosti. Kada je krupni kapital odlučio prvi je povukao svoj udio prodajom dionica po najvećoj cijeni i tako sebi osigurao veliko bogatstvo u dolarskim brojevima, a svi ostali su zbog strmoglavog pada vrijednosti dionica dobili samo sitniš. Ključna je spoznaja u tome tko je nakon sloma kupio te tada spekulativno obezvrijeđene dionice i dao taj sitniš izbezumljenim vlasnicima dionica. Sve što je ikoliko vrijedilo, imalo stvarnu materijalnu podlogu, za sitne novce, za dolare koje su dobili tako da su prvi prodali dionice i pokrenuli lavinu, kupili su isti ti vlasnici krupnog kapitala: judeo-masonska financijska internacionala.

Nakon toga uspješnog "pothvata" kojim su preuzeli cijelu industriju i poljoprivredu ide se na punu eksploataciju zadobivenog, a to je kroz rat i pripadajuću ratnu privredu. Zato je i Hitler, odnosno njegova stranka NSDAP, bio direktno financiran od strane judeo-masonskih bankarskih krugova. Točnije, već iste te 1929. godine jedan od Warburga izravno pregovara s Hitlerom i dogovara financiranje NSDAP-a koji je bio u financijskoj krizi i političkoj stagnaciji. Sa Wall Streeta i preko M. Normana, guvernera Engleske banke, uz suradnju sa Schachtom koji je bio glavni čovjek unutar Njemačke za sakupljanje stranog i domaćeg novca. Na taj način omogućeno je pokrivanje troškova uzdržavanja SA i SS odreda kao i financiranje izbora koji su Hitlera doveli na vlast. "Projekt Hitler" bio je nužan zato jer je Hitler bio siguran rat, a rat je nužnost kapitala u bankama i burzama. Samo totalnim ratom kapital će se najviše oploditi i dodatno ugrabiti moć kojoj teži u apsolutu. Istovremeno se i Japan također dovodi u situaciju u kojoj je rat neizbježan, a famozni napad "iznenađenja" na Pearl Harbor bio je neophodan zbog mobilizacije američke javnosti i prikazivanja navodne japanske opasnosti.

Koliko je burzovni slom ili rast fiktivan ili apstraktan pokazuju primjeri, izuzetno rijetki ali zato značajni, kada su ljudi nakon rata pronalazili stare dionice iz 1929., a koje su bile zametnute ili tada toliko bezvrijedne da su zaboravljene. Oni koji su ih posjedovali makar i malo sada su postali izuzetno bogati jer je rat i ratna proizvodnja više nego stostruko povećala vrijednost imovine. Na osnovu tih omjera može se samo naslutiti koliko je financijska internacionala zaradila svojim programiranim ratom preko svojih banaka i burzi po cijelom svijetu.

Na jednom pojednostavljenom primjeru može se vidjeti kako je ta burzovna manipulacija iz 1929. funkcionirala. Na početku se pretpostavi da neko poduzeće ima 1.000 dionica od kojih svaka vrijedi

100 dolara pa je ukupna dionička vrijednost 100.000 dolara. Bilo je dovoljno da se posjeduje samo jedna dionica da bi se zaradilo bogatstvo, samo ako se posjeduju informacije kada dolazi krah. Burzovni balon se umjetno napuhavao do apsurda što je samo potaklo široke mase da počnu ulagati svoj novac i ostale vrijednosti na burzu. Ona dionica od 100 dolara sada je vrijedila 100 puta više, punih 10.000 dolara, a cijelo poduzeće 10 milijuna dolara. Svi su bili oduševljeni jer su mislili da su se realno obogatili i da će se tako nastaviti do u nedogled. Sve je, kao i uvijek, bilo dodatno smirivano ekonomskim bajkama uglednih ekonomista, k tome još i nobelovaca, i neizostavnih političara. Kada je došlo do kraha svi su odjednom postali jako pametni, ali to masama koje su ostale bez svega nije puno pomoglo. Krah je bio tako velik da je sada ona jedna dionica od 100 dolara pala na 10 dolara ili čak i manje. Cijelo poduzeće na burzi je vrijedilo 10.000 dolara. Onaj tko je na vrijeme unovčio onu jednu dionicu kada je vrijedila 10.000 dolara mogao je kupiti cijelo poduzeće i tako još stotinjak sličnih koja su bila na burzi. Oni koji su bili na suprotnoj strani i sve izgubili prodali su svoje bezvrijedne dionice da bi taj dan mogli kupiti kruh, a i to ako su imali sreće da im sprega banka/burza nije sve uzela po prije zakonom reguliranom automatizmu kojim vjerovnik raspolaže imovinom dužnika kad isti propadne.

Međutim, to je samo početak velike igre, jer se sada mora nekako iskoristiti silno materijalno vlasništvo do kojeg se došlo preko kraha burze. Najbolji način je rat, i to što veći, razorniji i što zastrašujući – tim bolje za kapital. Samo totalni rat svjetskih razmjera može mobilizirati mase radnika i seljaka da udarnički rade za malu naknadu. Samo jedna diabolička figura poput Hitlera može kod ljudi izazvati strah u mjeri da se plaše za egzistenciju i život, a pogotovo kada medijska propaganda sve još dodatno potencira. Samo ratno razaranje može biti potrošnja koja znači potražnju i u kapitalizmu je presudna za rast profita. Svaki potopljeni brod od strane njemačkih podmornica predstavlja potrošenu robu koja će se morati ponovo proizvesti i, naravno, naplatiti. Isto vrijedi i za uništenu ili potrošenu ratnu opremu. Što je više brodova tonulo, tenkova gorjelo, aviona srušilo – to je industrija više profitirala. Takvim sustavom kroz ratnu proizvodnju na globalnoj razini one, nakon sloma burze, bezvrijedne dionice opet su se podigle na visoku razinu, ali ovaj put s pokrićem u proizvodnji i u rukama judeo-masonske financijske internacionale.

Gospodarska kriza pokrenuta 1929. na burzama, zajedno s pripadajućim joj II. svjetskim ratom bio je magijski poduhvat paklenih razmjera i magijsko vrhovništvo judeo-masonerije ništa nije prepuštalo slučaju u provedbi. Vidi se to i iz izbora operativca kojega su postavili da vodi SAD: F. D. Rooswelta. On je bio tako dobro upućen u cijelu operaciju da je bio nezamjenjiv u tako osjetljivim trenutcima za provedbu plana. Inače toliko nepopustljivo i dogmatsko pridržavanje ustava i zakona koje se barem javno proklamira i popularizira svim sredstvima nije bilo prepreka da se Roosweltu omogući još jedan predsjednički mandat, treći u nizu što predstavlja presedan *par exelance.* Svo to tzv. neovisno sudstvo, zakonodavstvo, mediji, financije (FED) – svi odreda skladno su radili prema volji judeo-masonskog vrha i za interese kapitala. Zato se Roosweltu moralo izvanredno, čak dok SAD još formalno nisu ni bile u ratnom sukobu, odobrava dodatni mandat i to bez ikakvih problema.

Rooswelt je zajedno sa svojom "suprugom" Eleanor koja je po svemu znanome moderna, novodobna vještica, tvorio okultnu bračnu vezu između maga i pripadajućih mu klanskih vještica. Franklyn i Eleanor zajedno su bili jedno dvospolno biće koje je bilo u potpunosti posvećeno služenju Sotone. Uronjenost u Zlo manifestirala se na njihovim tijelima kao što se kod svih magova i vještica manifestira prakticiranje okultizma na tjelesnoj vanjštini maga ili vještice. Njemu su obamrle noge i tijelo mu je doslovce trunulo, a njoj se izobličilo lice i glas. Muškarac je izgubio snagu, a žena ljepotu, upravo ono za čim oboje najviše žude u svojoj tjelesnoj biti. Racionalistima ne može biti nikako jasno kako se stvari mogu na taj način povezati i rastumačiti. Nije im jasno zato što im je srce otvrdnulo i slijepi su na istinu i ne žele je priznati niti kada im se očito prikaže. Nije njima jasno ni zašto je Nitche koji je u svojim djelima vikao da je Bog mrtav izgubio razum kojim je dosegnuo filozofske vrhunce ili zašto je Steven Hawkings, koji je dosegao vrhunce u materijalnoj znanosti i nagovijestio da će znanstveno-matematički dokazati da nema Boga, izgubio svoje materijalno tijelo. Filozof (duhovnik) Nitche gubi razum, znanstvenik (materijalist) Hawkings gubi tijelo, a obojica u svojoj oholosti negiraju Boga u svojoj domeni. Za racionalističke slijepce sve je to i dalje nebitno i samo puka slučajnost.

Upravo zbog tjelesne odvratnosti koju zadobivaju intenzivnim služenjem Sotoni magovi iz vrha judeo-

masonerije ne obavljaju javne poslove gdje su izloženi pogledima svjetine nego se sakrivaju u tami anonimnosti i na položaje, prvenstveno političke, postavljaju ljudstvo iz nižih stupnjeva inicijacije koje uglavnom nije ni svjesno kome stvarno služe i vode se samo za svojim svjetovnim požudama. Franklyn i Eleanor Roosewelt su jedna od rijetkih iznimki od tog pravila. Iznimka su koja je učinjena zbog važnosti povijesnog trenutka uzdizanja Nove Atlantide – SAD-a kao neospornog svjetskog moćnika koji preko banaka i burzi preuzima zastarjeli i prevladani imperijalni model Velike Britanije i omogućuje stvaranje cionističke Izraelske države sa konačnim ciljem ponovne izgradnje Hrama u Jeruzalemu. Hrama u kojemu će stolovati i biti okrunjen judeo-masonski kralj cijelog svijeta.

Prednost porobljavanja kroz financije

Porobljavanje preko banaka i burzi višestruko je isplativije od klasičnog kolonijalizma jer nije potrebno držati vidljivu silu na terenu da otima bogatstva naroda. Svaki vojnik skupo košta i smanjuje dobit, a brojevnim spekulacijama preko banaka i burzi svjetska blaga se neizmjerno djelotvornije i jeftinije slijevaju u blagajnu Siona.

Sustav izvlačenja bogatstva preko burzovnih spekulacija je banalno jednostavan. Burzovni spekulanti zarađuju ogromna bogatstva pukim igranjem brojevima. Danas je to dovedeno do jednostavnog ukucavanja preko umreženih informatičkih sustava. U sekundi mogu se zaraditi milijuni, milijarde ili bilo koja brojka, često se izgovara financijaška mantra "nebo je limit" koja pokazuje stvarne pretenzije kapitala i kroz te riječi progovara zloduh koji nadahnjuje kapitalizam.

Za te brojeve koje je burza "zaradila" uzimaju se konkretni materijalni proizvodi ili usluge, svejedno. Iz područja apstraktnoga, nepostojećega osim u svijesti ljudi, brojevi se spuštaju, uzemljuju u materijalnu stvarnost. To materijalno što uzimaju stvoreno je ljudskim radom i za to koliko brojevi uzimaju svojim vlasnicima, netko mora biti uskraćen za tu kroz virtualitet otetu materiju.

Najbanalniji primjer je kada spekulant sebi kupi kuću, automobil, jahtu ili bilo što drugoga. Spekulant je brojevima koje je uzeo sa burze kupio ono za što je netko morao raditi u rudniku, na oranici, u tvornici, na gradilištu, na brodu, u luci, na željeznici, školi, bolnici i sve što je povezano sa izradom nekog predmeta, a u društvenoj podjeli rada sve je međusobno isprepleteno. Zato spekulant sustavno osiromašuje sva društva, sve države i narode koji su stavljeni u burzovnu mrežu. Netko biva osiromašen više, netko manje, ovisno o poslu koji obavlja i državi u kojoj živi. Svakako najgore prolaze najniže plaćeni poslovi koji su fizičke naravi i države tzv. trećeg svijeta koje su donedavno bile otvoreno kolonizirane. Nešto više mrvica, i to taman onoliko koliko se najmanje može dati, ostaje seljacima i radnicima u tzv. razvijenim državama. U oba slučaja se preko kapitala od ljudi stvara roblje, a razlika je samo u tome u kakvom se logoru nalaze – boljem ili lošijem. Da li robuju za novi automobil i namještaj koji dobiju na kredit ili za bicikl i šaku riže.

Burza ne samo da izvlači bogatstvo od ljudi, nego ima i funkciju sprečavanja dolaska bogatstva kao ploda ljudskog rada do ljudi. Burza tako "pumpa" siromaštvo među ljude. To se odigrava tako da se burzovnim spekulacijama suzbija dobit od tehnološkog napretka čovječanstva. Kada se pogleda koliko je tehnologija i znanost uznapredovala kroz povijest i koliko se enormno povećala proizvodnost i produktivnost ljudske vrste može se vidjeti samo to da ono što se naziva općim životnim standardom ljudi višestruko zaostaje za napretkom proizvodnje. Takva disproporcija ostvarena je otimanjem ponajprije preko burzovnih spekulacija.

Ta tvrdnja najbolje se može dokazati na primjeru graditeljstva i paralelnim promatranjem razvoja građevinske tehnologije i razvoja financijskog sektora, poglavito burzi. Graditeljstvo je pogodno zato što su ostali sačuvani građevinski poduhvati iz prošlosti koji su svima vidljivi i tako se teoretiziranje može provjeriti na vlastite oči. Činjenica je da je graditeljstvo od antike do modernog doba u svojoj suštini ovisilo i bilo ograničeno ljudskim tjelesnim limitima. Sve je ovisilo o napornom radu velikog broja ljudi. Određenog napretka je bilo u razvoju organizacije, kvalitete alata i materijala, projektiranju i sl., ali između gradnje koloseuma i renesansnih katedrala nema bitne razlike. Tek u 20 st. kroz nagli razvoj znanosti i tehnologije industrijskom revolucijom dolazi do suštinskog napretka u graditeljstvu.

Proizvodnost se uvećava upotrebom motornih vozila (kamiona, bagera, mješalica, itd.), kranovima, alatima (npr. jedna obična bušilica), novim materijalima i metodama te svima ostalim tehnološkim novitetima. Treba samo usporediti koliko bi ljudi po predindustrijskim metodama bilo potrebno uposliti za prijevoz 10 t kamenih blokova, a da sve bude obavljeno jednakom brzinom i pouzdanošću. Jedan kamion srednje veličine zamjenjuje na stotine ili tisuće ljudi i stvara ljudima nedostižnu brzinu smanjujući vremenski faktor u graditeljstvu. Ista je stvar i sa svim ostalim tehnološkim dostignućima. Kada se sve zbroji i sinergijski uveća dobije se rezultat gdje se proizvodnost građevinarstva današnjice u odnosu na prošlost mjeri povećanjem u stotinama tisuća, ako ne i u milionima. Konkretno bi to značilo da bi gradnja stambenih, poslovnih, prometnih, kulturnih i svih drugih potrebnih građevina morala zadovoljiti sve ljudske potrebe, povećati plaće, a smanjiti radno vrijeme radnika. No od toga nema skoro ničega, jer sve je blokirano i usisano prvenstveno burzama, ali jednako tako ne treba izostaviti i banke sa kamatarenjem i neadekvatnom emisijom iz te kalkulacije.

Da nema burzovne krađe svi bi ljudi morali imati kvalitetno zadovoljene barem stambene i sveukupne urbane potrebe bez većeg problema, radom cijelog društva i donekle pravednom diobom stvorenoga. Ako se u prošlosti moglo na primitivan način graditi i ispunjavati čak i visoke graditeljske zahtjeve kojima se i danas divimo, onda mnogostruko djelotvornija moderna tehnologija mora barem približno recipročno uvećati izgradnju u današnjici. Mora, ali to ne čini stoga što se dobar dio tehnološkog napretka "izgubi" burzovnim spekulacijama. Ako je na spori i zastarjeli način sagrađen grad kao npr. antički Rim onda se danas mora moći brzo napraviti na stotine gradova adekvatnih Rimu, odnosno, može se graditi samo još bolje, raskošnije, prostranije, funkcionalnije i trajnije. Situacija u otimačini tehnološkog napretka dovedena je do apsurda u kojemu odrastao i razvijen čovjek ostvaruje jednaki rad (odnosno prima jednaku naknadu za rad u vidu plaće) kao i kada je bio malo dijete, a nitko ne primjećuje tu očitu proturječnost, odnosno nitko ne uviđa da gazda koji daje plaću razliku u produktivnosti nastaloj odrastanjem djeteta u čovjeka uzima sebi.

Drugi dobar primjer burzovnog izvlačenja tehnološkog razvitka je na svima bliskom automobilu. Preciznije, uzima se popularni model VW-Golf. Kada je prvi put proizveden 1978. bazni model koštao je ca. 7.000 €. Nakon 28 godina bazni model Golfa košta ca. 21.000 €. To predstavlja trostruko povećanje cijene i to u vremenu najintenzivnije modernizacije proizvodnje popraćene robotizacijom, informatizacijom, globalizacijom koja je spustila cijene dijelova, sirovina i radne snage. Umjesto da se cijena spusti i kvaliteta proizvoda dodatno poboljša zahvaljujući prvenstveno tehnološkim inovacijama događa se potpuna suprotnost takvim očekivanjima. Istovremeno se plaće u Njemačkoj (gdje se VW-Golf proizvodi) nisu niti približno trostruko povećale. Upravo suprotno, prosječna plaća radnika jedva da se nešto povećala što je znak realnog pada kupovne moći, odnosno, ovdje se posve jednostavno može vidjeti kako su kroz nametnuti ekonomski sustav ljudi masovno opljačkani. Čak su i svjesni toga, budući osjećaju pad platežne moći, ali zbog monopola nad medijima i ovladavanja akademskim institucijama nije im dozvoljeno znati što je pravi uzrok njihovoj nesreći.

Prema tome, ovime se vidi da najveću korist od industrijskog razvoja izvlače burze i banke koje posjeduju praktički cjelokupnu industriju. Umjesto da znanstveni progres služi povećanju bogatstva i blagostanja svih ljudi, cijelog društva, u ovim primjerima progres u graditeljstvu ili automobilskoj industriji, narodne mase namjerno ostaju uskraćene i osiromašene zato da bi judeo-masonska financijska oligarhija držala sirotinju u svojoj nemilosti. Na taj način burze "upumpavaju" siromaštvo među ljude, drže ih u bijedi i ne daju im izaći iz svojeg zagrljaja. Da nekim slučajem burza nije izvukla tehnološki napredak ljudi bi imali riješeno barem svoje stambeno pitanje i već bi bili bitno neovisniji i slobodniji od jarma kapitala. Imali bi nešto svoje što ima vrijednost, donosi neku osnovnu životnu sigurnost i ne bi im mogao bešćutni spekulant i lihvar guliti kožu sa leđa i živjeti na račun tuđe muke.

Kao i na primjeru graditeljstva ista se stvar odnosi i na tehnološke dosege na svim ostalim područjima. Gdje je nestala dobit koju donosi informatička revolucija koja podiže produktivnost na još višestruko veću potenciju? Poboljšanje standarda kvalitete života je tako mizerno skoro kao da nema nikakve razlike u produktivnosti u radu sa ili bez kompjutera, kao da je sve ostalo isto. Plaće i kupovna moć radnika i seljaka ostale su iste ili su se čak i smanjile. U biti cijelo čovječanstvo je ubrzalo svoj trk do iznemoglosti, ali se cijelo vrijeme stoji na mjestu – kao da se trči po pokretnoj traci u jednom fitnes-

centru, ali se dobivena energija kroz složenu aparaturu prenosi na destrukciju samoga trkača.

Razlika između pred- i post-informatičkog doba je razlika između pješačenja i putovanja avionom, a opet nam putovanje u oba slučaja traje jednako. Sve je to, kako se kaže, "popapala maca". Burza je spekulacijama izvukla i neprestance izvlači sve što čovjek smišlja kako bi si olakšao život i zadovoljio svoje materijalne potrebe. Istodobno, ono što izvuče stavlja u funkciju daljnje promocije smrti čime postiže učinak da čovjek vlastitim uprezanjem što se više trudi, više sam sebe uništava.

Veliki burzovni lomovi povezani su i s industrijskim progresom upravo po toj logici sprečavanja ostvarenja makar i najmanjeg blagostanja kod ljudi. Onaj iz 1929. progutao je elektrifikaciju, motorizaciju, graditeljstvo, pokretnu traku i ostale tehnološke inovacije, a zadnji veliki burzovni lom iz 1987., koji je po brojčanom iznosu veći od sloma iz 1929., progutao je tadašnji dolazak informatizacije u industriji. Iza sloma iz 1929. slijedio je II. svjetski rat, a iza sloma iz 1987. još brže (ipak se svijet u međuvremenu "ubrzao") započinje III. svjetski rat. Prvo 1990. ratom u Zaljevu, zatim 1991. ratom na području bivše komunističke Jugoslavije, pa ratom u Čečeniji, ratovima uzduž i poprijeko Afrike, Azije i Latinske Amerike, s konačnom eskalacijom u agresiji na Afganistan i Irak te objave rata cijelom svijetu u vidu fantomskog "rata protiv terorizma".

Realnost III. svjetskog rata

Svi su sukobi redom isprovocirani i nisu nikakva spontana slučajnost. Sadam Husein je nasjeo na američki mamac i "zagrizao" Kuvait čime je dao SAD odličan povod za trajno stacioniranje na području glavnih svjetskih naftnih izvora. Miloševiću je dano odobrenje za agresiju na Hrvatsku i srpsku imperijalističku politiku, a kada je odradio "posao" prilično nedjelotvorno, posebno u zatiranju Hrvata i Crkve na ovim prostorima, dobio je ulogu žrtvenog jarca i vrhovnog zločinca, jedinog odgovornog. Čečenske pobunjenike poticale su naftne kompanije preko CIA-inog obavještajnog servisa, isto kao što je i sam Bin Laden CIA-in učenik, isprogramiran da nesvjesno posluži judeo-masonskim globalnim interesima. Onaj koji ne uviđa realno stanje III. svjetskog rata zato što oblik sukoba nije istovjetan onima iz prošlosti i zato što se ne događa pred samim kućnim pragom samo pokazuje svoju sljepoću i bešćutnost prema ljudskim patnjama uzrokovanih ratom koji je danas naizgled daleko, a sutra je opet tu, kod naše kuće.

Kada jedna tragična figura poput Busha mlađega oholo govori da tko nije s njime i njegovima automatski je protiv i mora biti uništen. Kada tako drsko uzima Kristove riječi i primjenjuje ih na svoju Sotonsku judeo-masonsku kliku i sve njihove sluge, onda je stvarno došlo vrijeme da se izabere. Tko je gdje i tko je s kim. Svatko pametan izabrati će pobjedničku stranu Krista i Crkve i neće biti impresioniran kojekakvim "čudesima" i zavođenjem Zmije. Hrvatska mora ostati vjerna Kristu, Crkvi i Petrovom nasljedniku makar zbog toga bila i zbrisana sa Zemlje. Upravo bi takvo mučeništvo Hrvatske Hrvatima dalo posebne milosti kakve dobivaju svi mučenici za Krista. Konačni trijumf nad Zmijom, zavodnicom ljudi, i nagrada koja slijedi vjernima iznad su svake prolazne ovozemaljske muke i trpljenja. Ogrezlima u nevjeri upravo je to oslanjanje na Božansku vječnost i onostranost nepojmljivo. Oni ne mogu shvatiti kako se netko može žrtvovati za nešto što vjeruje, a ne može to okom vidjeti i rukom osjetiti. U toj nevjeri i utonuću u materijalnu ispraznost krije se njihov poraz jer kada konačno vide vjeru na djelu raspasti će im se njihov racionalizam kao kula od karata.

Tehnološkim napretkom jedino se okoristila judeo-masonska financijska oligarhija, odnosno njihove monopolne ustanove: banke i burze. Financijski monopolisti u potpunosti koriste sva tehnološka dostignuća za rad svojih ustanova te tako uspijevaju izvlačiti plodove ljudskog rada u svoje vlasništvo. Sve ono što moderna tehnologija omogući ljudima za povećanje proizvodnje i produktivnosti ta ista tehnologija omogućuje judeo-masoneriji da kroz sustav koji su izgradili sve prigrabe sebi, a ljudima ostave ne minimum potreba za život, nego manje od toga. Svjesno je time svjetina osuđena da se kao gladni vukovi međusobno bore za bačene kosti, proklinjući jedni druge i umnažajući spiralu mržnje i rata – spiralu smrti.

Kako se djeluje na ljude i svijet

Danas je cijeli svijet umrežen bankama i burzama te 24 sata dnevno, bez prekida, kapital neprestano "radi" svoju okultnu zadaću. Zlo, Sotona osobno, u svome duhovnom svijetu također radi neprestano, uvijek vrebajući žrtve. Zemlja i svi ljudi na njoj uhvaćeni u mrežu kapitala sada doživljavaju i proživljavaju neprestano materijalno i duhovno djelovanje koje novac ostvaruje.

Lukavo je to upropaštavanje čovjeka osmišljeno i provedeno. Prvo se humanizmom, renesansom i racionalizmom uništi sve duhovno vrijedno u čovjeku. Točnije uništi se vjera u Krista i Crkvu kao jedine duhovne i po tome svake druge vrijednosti. Tako duhovno prazan čovjek se onda veže za ponuđene materijalne ispraznosti. Kako je stvoren sustav u kojemu se sve mjeri novcem i novac je postao ekvivalent svakom materijalnom dobru te je nestalo razlike u poimanju imanja novca ili imanja bilo čega materijalnoga, onda se preko monopolističke kontrole nad novcem čovjeka upropaštava i dovodi u stanje ropstva, stanje očaja i svake podložnosti djelovanju Sotoninih demona koji opsjedaju ljudsku dušu, jer duša i jest glavni cilj u cijeloj "igri". Svo bogatstvo i sva vlast svijeta ništa ne vrijede i zna to đavao vrlo dobro i svime se time služi da ugrabi što više ljudskih duša i tako prkosi Gospodinu.

Zato je burzovna spekulacija postala vremenski konstantna i zato se nacionalne barijere koje još postoje neprestance ruše ili barem zaobilaze pod svaku cijenu jer smetaju tom nesvetom "radu" kapitala. Tu je trend kristalno jasan: ukidanje svih državnih, valutnih i nacionalnih prepreka te stvaranje jednog jedinstvenog i monopolnog svjetskog tržišta kapitala i robe. Formalno će se ukinuti sve države. Ostvariti će se cilj liberala, komunista, anarhista i svih ostalih nadnacionalnih i panreligijskih utopista. Ono što će ostati, ili što bi po planovima trebalo ostati, bile bi globalne institucije koje bi u biti imale sve značajke države i državnog suvereniteta. Sav suverenitet koji danas, makar većinom samo formalno, ali ipak se smatraju nosiocima suvereniteta, imaju države (većinom nacionalne ili nastale nacijom), preuzele bi globalne institucije u vlasništvu i pod kontrolom nekolicine samoodabranih moćnika.

Ljudima se u tome pogledu ispire mozak i programira ih se na poslušno prihvaćanje takvoga obrasca. Organiziraju se i preko raznih "znanstvenih" skupova, simpozija, okruglih stolova i ostalih "umnih" i "uglednih" prikaza javno nagovješćuje, praktički proriče (ali sve obavezno sa "znanstvenim" temeljem), sva sila političkih, ekonomskih i socijalnih teorija ili, još gore, izričitih tvrdnji. Sve se sustavno medijski prati i sugestivno plasira kao nužnost takvog razvoja čovjeka i čovječanstva jer navodno samo se tako može ostvariti opće svjetsko blagostanje, sveopći mir i pravda, te svakakve druge prigodne laži i obmane. Tragično je kako se sve to skupa uspješno radi i koliko se mlaki i kilavi otpor pruža, posebno od strane intelektualaca koji su puni sebe i svoje pameti, a upravo su oni najbolji sluge i provoditelji tuđe, ali i vlastite propasti i ropstva. No, ne treba to čuditi jer su ti intelektualci, taj "umni" sloj naroda, sve svoje znanje pokupili i dobili iz svjetovnih ustanova i svjetovnih programa u kojima su oholo odbacili vjeru u Krista i pouzdanje u Crkvu. Zato je onaj "niži", od većine intelektualaca prezren i od njih otuđeni dio u blaženoj jednostavnosti ipak sačuvao vjeru u Isusa i pouzdanje u Crkvu. I to što je neka sredina po mjerilima "naprednih" i "modernih" zaostalija ili kako vole reći primitivnija, to je tu vjera i sve prave vrijednosti poput obitelji ili nacije bolje sačuvana. Tu ne prolaze modernizmi poput feminizma, liberalnih sloboda svih oblika, homoseksualnosti, nepoštivanja i preziranja starijih, nadnacionalnosti i sl. Znaju to i Sotonske sluge pa zato i rade sve da unište te zadnje oaze, što im prema zadnjim pokazateljima i polazi za rukom, te je stoga i zadnji čas da se proces razaranja zaustavi i preokrene u proces gradnje i ujedinjavanja pod Kristom, odnosno pod Crkvom kao ostavštinom Gospodnjom nama slabim i zlu podložnim ljudima.

Globalizacija donosi smrt

Koliko oni koji propagiraju nužnost ili neizbježnost globalizacije ograničeno razmišljaju vidljivo je kada se želi predočiti kako će ta nužnost u budućnosti izgledati. Zapadna civilizacija predstavlja ono čemu ostatak svijeta gravitira i što se nameće kao uzor razvijenog kapitalizma i pripadajuće mu demokracije, a sve zajedno u obaveznom sekularnom paketu. Narodi koji tvore Zapad nepobitno izumiru zbog banalne činjenice da se upravo zbog tog razvijenog kapitalizma sa svojom potrošačkom kulturom ne mogu biološki održati. Više ih umire nego što se rađa, a zbog produljenja životnog vijeka cijelo

društvo ubrzano stari. Sve se na Zapadu može smatrati dobrim s kapitalističkog gledišta dok postoji razlika u tzv. razvijenosti i Zapad dobiva svoju mladost iz nerazvijenog ostatka.

Problem nastaje onda kada se taj toliko veličani globalni kapitalističko-demokratski raj ostvari i cijeli svijet postane Zapad (u kapitalističko-potrošačko-demokratskom smislu). Odakle će dolaziti mladost i novi život u takvom svijetu? Svi će biti "razvijeni" kao što je danas Zapad i svi će biološki izumirati i populacijski stariti. To je razlog zašto se današnja ohola civilizacija s punim pravom naziva civilizacijom smrti, jer kada takva civilizacija postane svesvjetska (globalna) onda nastupa osustavljeni trijumf smrti nad životom. Takva je konačna slika globalizacije prema onome što se može vidjeti po djelovanju razvijenog kapitalizma i zato je apsolutno nerazumno prihvatiti tako nešto kao nužnost jer ako je to nužnost, onda da skratimo cijeli mučni proces i budemo u skladu s kapitalizmom što produktivniji, bolje je izvršiti kolektivno samoubojstvo. To je i prikladni naziv za globalizam "koji nema alternative": kolektivno samoubojstvo čovječanstva. Jedino ako je ovaj proces globalizacije kapitalizma samo priprema za nešto drugo što će doći, onda globalizacija i sve priče oko nužnosti i neizbježnosti mogu imati nekog smisla. Onda je jasno da oni koji provode i kontroliraju globalizaciju imaju sasvim druge namjere i planove samo što ih javno ne objavljuju i onda mora biti jasno da takav rad iz tame i takvo tajno planiranje oblikovanja svijeta ne mogu biti dobri, ne mogu biti od Boga. Zato je globalizacija u svakom pogledu zlo, dolazi od Zla i zato se globalizaciji mora suprotstaviti. Nečinjenje je isto kao i priklanjanje Zlu te nema opravdanja za mlake jer ljubav nije mlaka.

Neuspjeh u odupiranju Zlu prvenstveno i jedino ima uzrok u odbacivanju vjere u Isusa i neprihvaćanje pokornosti Crkvi i njenom nauku. Radi se o takvoj duhovnoj snazi Zla da čovjek sam po sebi i svojim pametovanjima nema nikakvih izgleda za pobjedu. Uvijek biva nadvladan, jer ono što ne dolazi od Boga, od đavla dolazi i na taj način što god se čovjeku osmisli, sve što u njemu rodi, u konačnici ide na korist Zlu. Povijest je opet tu neumoljivo jasna. Sve moguće ideologije, filozofije i razne religije, sve su odreda krivovjerne te vode u neminovnu stranputicu i konačnu propast, jer samo je po Crkvi naviještano kršćanstvo autentično i istinito.

Kapitalizam jednak komunizmu

Posebno je tragikomična situacija u zemljama gdje je vladala zabluda komunističke utopije. Parole i dogme o neminovnosti i nužnosti svjetskog socijalističkog procesa koji je trajan i nezaustavljiv danas se bez srama zamjenjuju propovijedima o neminovnosti i nužnosti liberalno-demokratskog kapitalističkog globalnog procesa (skraćeno u pojam globalizacije). Faza u kojoj se te zemlje danas nalaze naziva se tranzicijom i potpuno je sukladna zmijskom presvlačenju kože, a to znači da se ništa suštinski ne mijenja nego samo površinski – onoliko koliko je potrebno za zadovoljenje puka. Sve te silne parole, bivše i sadašnje, proces razvoja socijalizma u komunistički raj, proces tranzicije i juriša u kapitalistički raj, sve to vode i provode mahom isti ljudi. To samo dodatno dokazuje da su liberalni kapitalizam i komunizam samo lice i naličje iste medalje i da iza svega stoji ista mračna sila. Sve se to nama svima događa nigdje drugdje nego ravno pred našim očima i većina je čak toga i svjesna, ali poput zombija ignoriramo očitost i vjeruje se lijepo upakiranim lažima. Vjeruje se u bolje sutra koje donosi kapital, vjeruje se u slobode koje se nude, vjeruje se svemu što lašci nude, a nude sve što čovjek želi. Podilaze čovjeku i njegovom grijehu, znaju da je to recept uspjeha. Sve će ponuditi ljudima, sve će obećati, ali svi lažovi dobro paze da ne potiču vjeru u Krista i pouzdanje u Crkvu. Baš naprotiv, sve rade da to unište, čovjeka odvrate od Boga i po tome se mogu jasno prepoznati.

Pred našim očima jedan komunistički fanatik i ideološki progonitelj Crkve iz razdoblja nakon surovog gušenja hrvatskog buđenja 70-tih koji je na taj način napredovao unutar partijske strukture danas bez imalo problema malo izmjenjuje retoriku i transformira se u liberalno-demokratskog fanatika. Kada ga čovjek danas sluša ima dojam da sluša staroga kapitalistu koji je cijeli život proveo na Zapadu u demokraciji i liberalizmu pa nam prenosi svoja dragocjena iskustva. To je samo jedan primjer, a cijela je vojska takvih transvestita i takvi drže Hrvatsku u okupaciji i podložnosti stranim gospodarima.

Pitanje je kako se stari pas naučio novim trikovima? Lako, zato jer ništa novoga nije morao učiti. I dalje se odbacuje Bog i Crkva, što je svakako najvažnije znati, negira se i razara nacionalno i gradi internaci-

onalno društvo bolje budućnosti, razara se obitelj kao temeljna vrijednost društva i stvara se nekakav novi čovjek za nadolazeće novo doba (new-age) Novog svjetskog poretka. U oba slučaja, i u komunizmu i u kapitalizmu služi se istoga gospodara i zato su stare sluge tako pogodne za nove zadatke.

Kapitalizam je protiv vjere i Crkve

Kršćanstvo i Crkva je jedini pravi neprijatelj judeo-masonske organizacije i prepreka njihovom Novom svjetskom poretku. Stoga je kršćanska vjera i Crkva prirodni neprijatelj kapitalu kao glavnom magijskom sredstvu judeo-masonerije i kapital se zato po svojoj naravi okomljuje na svoju konačnu zapreku.

Nacija i nacionalizam kao nacionalna samosvijest također je smetnja, ali bez kršćanstva je nepotpuna, nema snagu oduprijeti se i lako se potire tako da je sirovi nacionalizam bez vjere besmislen. Nacionalizam kao ljubav prema domovini i prema svojim bližnjima u doslovnom smislu te riječi sastavni je dio kršćanske vjere i življenjem kršćanstva živi i zdravi nacionalni osjećaj. Pogrešan je i lako zavodljiv svjetonazor u kojem kršćanstvo postaje privjesak nacionalnog identiteta i tradicijski običaj poput narodnog folklora. Takav izokrenuti pristup vodi u pogibelj nacizma/fašizma koji je jednako antikršćanski i protucrkveni oblik zavođenja ljudi kao i komunizam ili demokracija. Velika zamka u borbi protiv judeo-masonske zavjere leži u zauzimanju nacističkog/fašističkog svjetonazora ili ideologije. Na taj način samo se stvara još veća tragedija i razbuktava se plamen Zla poput dolijevanja ulja na vatru.

Povijesni primjer je tu u odabiru Hitlera od samog vrha judeo-masonerije za provođenje njihovih nauma. S Hitlerom su znali da ne mogu pogriješiti zato jer je jasno pokazao svoju demonsku pozadinu. Ono što se sustavno prešućuje u vezi s Hitlerom je da on kršćanstvo i Crkvu smatra najvećim zlom i o tome točno tako i piše u svojemu djelu *Moja borba*. Pokvarenost takvog lažiranja povijesti dolazi do punog sjaja kada se onda Crkva i Sveti Otac Papa Pio XII. prikazuju i optužuju kao Hitlerovi suradnici u nacističkim zločinima. Da bi optužba protiv Crkve bila još veća i zlobnija izmišljaju se nepostojeće žrtve i nepostojeće metode ubijanja, kao da one stvarne nisu dovoljno stravične.

Gledane u takvome kontekstu postaju jasniji svi napadi na kršćanstvo i Crkvu koji su sve nesmiljeniji i agresivniji. Na sve načine Crkva se diskreditira u očima puka lažnim optužbama i perfidnom medijskom manipulacijom. Nije to ništa novoga jer Crkva se progoni od prvog dana njenog osnutka. Razlika je ta što je rana Crkva imala takvu čistoću i prožetost Duhom Svetim da su napadi koji su dolazili izvana bili nedjelotvorni i Crkva je nezaustavljivo rasla. Uranjanjem u svijet i oslanjanjem na svjetovne vlasti Crkva je izgubila svoju prvotnu snagu koja je bila u ranoj Crkvi. Prvi veliki znamen tog pada je raskol na Istočnu i Zapadnu Crkvu, raskol koji je ostao sve do danas i koji danas kao nikada prije treba biti poništen i Istok i Zapad moraju postati cjeloviti.

Sveti Otac Ivan-Pavao II. radio je sve da pomiri rascijepljenu braću, da pomiri kajanjem za sve grijehe Zapada i ljubavlju prema Istoku. Ako istočna braća ne vide veličinu povijesnog trenutka određenog za pomirenje, ako ne vide Zlo koje je nabujalo i priprema se za konačni progon svih kršćana, istočnih i zapadnih, ako ne vide koliki bi to udarac Zlu bio i kako bi Sotona pobjesnio i ustuknuo vidjevši obnovu ljubavi među razdijeljenom braćom, ako sve to ne vide zbog svog tvrdog srca onda sami sebi biraju zlu sudbinu koja će ih snaći, sudbinu kojoj će pakao komunizma biti lijepa uspomena. Nama na kršćanskom Zapadu preostaje samo da se molimo za braću na Istoku, da Duh sveti i njima i nama pomogne prevladati obostrane slabosti i da se ono što je na nebu jedinstveno prenese i na Zemlju i da se time preokrene tijek povijesti koji je raskolom išao protiv Crkve. Kao što je Zlo krenulo raskolom, tako bi ujedinjenjem uzmaknulo.

Nakon raskola Crkvu napada zloduh humanizma, renesanse i na koncu racionalizma. Posljedica je buntovništvo i otpad velikog broja ljudi iz krila majke Crkve. Judeo-masonerija i sva sila ostalih srodnih tajnih društava vode iz svojeg magijskog vrha sve napade na Crkvu izvana, ali, što je još opasnije, i iznutra. Šalju svoje ljude da uđu u Crkvu ili vrbuju one koji već jesu dio Crkve (mislim prvenstveno na svećenstvo) i da je razaraju iznutra. Malo po malo, upornim radom kroz stoljeća, uspjelo im je stvoriti svoju tajnu mrežu unutar same Crkve koja, iako je brojčano mala u odnosu na sveukupno tijelo, nano-

si štetu zbog svoje unutarnje povezanosti i spregom sa vanjskim urotnicima.

Rezultat je taj da danas imamo situaciju gdje se takvi ubačeni elementi ističu putem medija kao slika Crkve, uz stvarne naljepljuju se i izmišljeni skandali. Sveukupna protucrkvena propaganda intenzivirana je do besrama, a tužitelji ne mogu sa svojih lica sakriti zadovoljstvo zbog zla koje je ušlo u Crkvu. U SAD-u kao glavnoj judeo-masonskoj sili Crkva je u najvećoj nevolji zbog optužbi za zlostavljanje djece, a što je postalo najomiljenije sredstvo za diskreditaciju svetosti Crkve. Kada se sugerira da nema svetosti, onda je posve logičan i stav da Isus nije Bog. Jedno je usko povezano s drugim i zato se radi ovako kako se radi jer se mora pod svaku cijenu uvjeriti mase da Isus nije Bog.

Ono što je također jedna prisutna konstanta u medijskom pohodu na Crkvu je teza koja se neprestano ponavlja iz usta raznih "dobronamjernika", a glasi kako je dobro što se Crkvi događa zlo jer je sad, kao, prilika da se uspješno reformira. Kakve to reforme žele jasno je iz zahtjeva za ukidanjem celibata, ređenjem žena, prihvaćanja homoseksualnosti, odobravanju razvoda, abortusa i razni drugi "biseri". Judeo-masonerija se već toliko osililа i zadobila svjetske moći da postaju nestrpljivi u odnosu prema Crkvi i teško im je sakriti mržnju koja ih nadahnjuje. Osjećaju se dovoljno jakima da otvoreno navješćuju konfiskaciju Crkvene imovine, samih crkava, preko sudskih presuda i oholo daju novčane procjene koliko vrijedi imovina podrugljivo govoreći da crkve kao građevine nemaju veliku vrijednost i da se njima neće moći naplatiti.

Otvoreno govore kako je svrgavanjem talibanskog režima u Afganistanu sada preostao samo Vatikan kao nesekularna država koja se ne uklapa u moderni svijet trećeg milenija. Doslovce govore kako suverenitet Vatikana nije primjeren trećem mileniju (suptilni eufemizam za Novi svjetski poredak) i da će se morati nešto promijeniti. Kao kruna zlobe govore kako je Ivan-Pavao II. svojom krutošću prema reformama sve to onemogućavao, ali da neće dugo takvo stanje moći opstati jer se njegovim odlaskom otvaraju prilike za nekakav popravak pod vidom navodnih progresa. Jednako se tako odnose i prema Benediktu XVI. kao navodno dogmatičnim nazadnjakom i odriče mu se pravo na čuvanje vjerskih istina. Judeo-masonski mediji prenose i truju ljudske umove takvim demonskim navještenjima i raznim ostalim sugestijama jer iz njih izlazi ono što nose u srcu, a to je sami pakao.

Svjetovna moć koju trenutno imaju daje im iluziju svemoći i nedodirljivosti do te mjere da Crkvu počinju doživljavati kao nekakvu dosadnu muhu zujaru, a ne kao dostojnog protivnika. Misle da si to mogu priuštiti zato što su postigli velike rezultate u zatiranju kršćanstva i Crkve. To je otprilike na tragu onog Staljinovog pitanja koliko Papa ima divizija. Ipak, bez obzira na sve što se događa i na sve što može izgledati kao pobjeda tih podzemnih suruktura, svakome vjerniku, a i nevjerniku, neka ostane jasno da će biti onako kako je rečeno u Evanđelju: *"A ja tebi kažem: Ti si Petar-Stijena i na toj stijeni sagradit ću Crkvu svoju* ***i vrata paklena neće je nadvladati****.*" (Mt 16, 18).

Najveću moć silama pakla danas omogućuje novac kojim raspolažu i sustav koji su izgradili tako da novcem vladaju ljudima i svijetom. Upravo iz tog razloga ovdje se ušlo u ovoliko objašnjavanje svjetskih zbivanja i udaljio sam se sa same teme cijelog poglavlja gledano usko, ali kako sve ima veze sa svim, izgledalo je prikladnim ući u neke samo naizgled nevezane detalje.

Kako se u Hrvatskoj mora raditi

Tek kada se uvidi okultna bit ekonomije današnjice, odnosno kapitala kao temeljnog sredstva za upravljanje ekonomijom, što sam ukratko pokušao izložiti, može se planirati stvaranje financijskog ustroja u Hrvatskoj koji će odgovarati nacionalnim interesima. Najviši nacionalni interesi su, opet, odupiranje Zlu življenjem Krista uz pokoravanje Crkvi i time ostvarivanje civilizacije života i ljubavi nasuprot civilizacije smrti i mržnje. Nacionalni interes je uspostava hijerarhijskog društva nasuprot demonskoj razdijeljenosti liberalizma. Nacionalni interes je da ostanemo na strani Krista makar zato morali trpjeti mržnju i napad svog svijeta. Nacionalni interes je u ratu Dobra i Zla biti na strani pobjednika za sva vremena i vječno uživati u plodovima pobjede.

Financijski program koji će se provoditi preko ministarstva financija i HNB-a pretpostavlja ispravlja-

nje svih izopačenosti dosadašnjeg ekonomskog uređenja koje je podešeno tako da otima nacionalno bogatstvo i predaje ga u ruke judeo-masonskoj financijskoj internacionali.

Potpuno preuzimanje proizvodnje novca

Prva i osnovna stvar je stvarna državna suverenost nad nacionalnom valutom. Država, točnije sama osoba vladara svojim povlaštenim položajem, mora preuzeti povlasticu proizvodnje novca, i fizičkog (znano kao gotovina) i financijskog (brojevi u bankama). Država mora tu povlasticu, taj monopol, koristiti za dobrobit svojih državljana, za dobro narodnog kolektiva, a nikako ne za korist povlaštenih pojedinaca kako je sada na djelu.

Sav privatni i/ili međunarodni nadzor, odnosno monopol, nad proizvodnjom novca, nad stvaranjem kapitala, a koji je sada u rukama stranaca, mora biti bez iznimke i u potpunosti uklonjen. Radi se o pitanju suvereniteta i tu ne može biti popuštanja, kompromisa ili nekakve tolerancije jer suverenitet je nedjeljiv. Ili ga u potpunosti imaš, ili ga nemaš. Ne postoji sredina osim u samozavaravanju u deklaracijama, poveljama, zakonima ili ustavu gdje je suverenost samo mrtvo slovo na papiru.

Stvarnost je takva da Hrvatska nema suverenost osim na papiru i velikim riječima. Stvarnost je takva da nam tuđinac kroji kapu i odlučuje što i kako trebamo živjeti, a domaće sluge vjerno mu služe i brinu se samo kako će za kratko vrijeme službe sebi i svojima osigurati privilegije. Što će biti s narodom nije važno, ionako ga preziru smatrajući se boljima, a mrzeći sebe što u demokraciji moraju neprestance verbalno povlađivati i laskati masama koje sve pokorno gutaju. Grize i razdire ih to što oni, koji sebe smatraju boljima i vrednijima, to ne smiju otvoreno pokazati nego privilegije koje smatraju da zaslužuju zbog svoje "uzvišenosti" moraju ostvariti krađom i prijevarom. Muči ih to što se pred naivnom, glupavom svjetinom moraju skrivati kao da nisu stvarno tako vrijedni i posebni kakvima se smatraju i zato mrze sebe što duboko u sebi osjećaju da nemaju hrabrosti nastupiti onako kako osjećaju, a tu mržnju prema sebi prebacuju na prezir prema narodu. Narod vide kao krivca svojeg moralnog jada i u takvom stanju svijesti rade narodu ono što mu rade. Prodaju ga, izdaju ga, ubijaju ga i čine sve ono što netko tko imalo ljubi sebe i svoje bližnje nikada ne bi mogao. Samo mržnja i otuđenost u vlastitoj sebičnosti mogu ostvariti takva zlodjela.

Kao što je prije rečeno novac predstavlja društveni konsenzus u njegovu priznavanju kao sredstva kojim se mjere vrijednosti, a granice konsenzusa poklapaju se s državnim granicama. Suverenitet ili monopol nad stvaranjem novca povjeren je državi. Bolje rečeno, bio je povjeren državi sve dok država, odnosno njene nesposobne ili pokvarene (obično jedno ide s drugim u slučaju vlasti) vladajuće elite nisu taj suverenitet povjerile i prepustile nekome drugome, točnije judeo-masonskim bankarima.

Dati povlasticu stvaranja novca drugome takva je besmislica i zabluda kao kada bi se vojska, policija ili sudstvo prepustili nekome drugome na upravljanje stoga što se sami ne smatramo sposobnim upravljati tim državnim resorima. Ti koji tako rade ne znam čemu su uopće potrebni ako sve vitalno za život države daju drugome na upravljanje, bilo posredno ili neposredno? Niti su nam potrebni takvi, a niti nam je u konačnici potrebna i takva država. Stvarno je bolje da nema ovakve nakazne države jer se time samo blati naslijeđeno ime iz slavnog vremena Hrvatske pod vladavinom vladara narodne krvi. Tada je Hrvatska imala suverenost, a vladar je bio pokoran jedino Crkvi i Svetom Ocu na Petrovoj stolici. Smrću zadnjeg hrvatskog vladara narodne krvi počinje hrvatsko sužanjstvo kroz dugu povijest. Tuđinac nama vlada i samo se mijenja, čas jedan, čas drugi, a Hrvati svakome služe kao potrošna roba. Niti je bilo suverenosti 1941. – 1945. u NDH, što vole zlurado isticati tzv. antifašisti koji su Hrvate bacili u jugoslavensko "bratstvo i jedinstvo" gdje su upravljali nama iz Beograda, što je po njima bolje nego iz Berlina. Nema suverenosti ni danas u razdoblju nakon 1990. i dolaska Franje Tuđmana na vlast. Beograd je zamijenjen Washingtonom ili Bruxsellesom, već prema prilici, ali u svakom slučaju opet neko drži šapu nad nama i gleda kako će nas najbolje iskoristiti za svoje interese. Snažna i autoritarna Tuđmanova osobnost donekle je ublažavala strano tutorstvo samim uvažavanjem stranih moćnika da za djelovanje na Hrvatsku moraju raditi preko Tuđmana – on je u svakom slučaju bio nezaobilazan. To im je i smetalo te je zato jer je ograničavalo njihovu samovolju nad Hrvatima trebalo ukloniti autoritarnog predsjednika i ustoličiti više malih, slabih i poslušnih marioneta koje

daleko pokornije plešu onako kako se naredi. Čak se međusobno i nadmeću tko će biti bolji poslušnik i predvidjeti želje svojih gospodara optužujuću druge da su slabi poslušnici. Besramno uzvikuju svojim stranim gospodarima: “Pogledajte kako vam ja dobro služim. Tako dobro da anticipiram što će biti traženo i izvršavam onoliko koliko mogu, ali mi onaj spori sluga smeta u mojoj djelotvornosti. Stavite mene na njegovo mjesto. Dajte da dođem u Vašu milost i da budem Vama po volji pa da i meni predate upravljanje pukom. Obećajem da nećete zažaliti.”

To je tužna hrvatska stvarnost, nadmetanje u servilnosti i u najboljem slučaju jalovo i isprazno prigovaranje od strane onih koji nisu u situaciji da služe pa se na domaćem terenu žele demagogijom dovesti u tu priliku. Krivo im je što nemaju položaj vrhovnog sluge i sve privilegije koje vrhovni sluga ostvaruje.

Kontrola nad novcem važnija je od kontrole nad prije navedenim državnim resorima zato jer se pomoću novca može posredno upravljati cijelom državom bez potrebe za formalnom kontrolom i potencijalnom odgovornošću zbog raznoraznih nedaća. Vojskom je teško i zahtjevno upravljati i zašto bi se judeo-masonerija izlagala možebitnim teškoćama kada to može za njih raditi netko drugi. Bolje je nekome drugome natovariti svu muku i odgovornost vođenja vojske jer vojska samo troši sredstva i uvijek traži još novca, a ako se kontrolira novac i preko novca politika države, puno se djelotvornije i bezopasnije kontrolira i vojska. Osim toga, vojska se sastoji od posebnog soja ljudi koji su nezahvalna “roba”, nepredvidiva u ratnim i kriznim situacijama. Uvijek postoji opasnost da ratnici intuitivno osjete prijetvornost, pokvarenost i kukavičluk judeo-masonske elite koja se bolje osjeća sakrivena u mraku i tajnosti svojih loža i zato se radije drže svojih pouzdanih imaginarnih brojeva od kojih im ne prijeti nikakva opasnost. Baš suprotno, svojim brojevima oni su opasnost za druge i to iz sigurne i udobne udaljenosti.

Odricanje od suverenosti nad stvaranjem novca može se slikovitije usporediti s odricanjem muškarca nad svojom ženom i prepuštanje svoje žene, svoje supruge, nekome drugome na raspolaganje. Poslije gledamo i slušamo toga drugoga kako nam pametuje i daje “dobronamjerne” savjete dok odlazi u obilaske kod drugih poklonjenih mu supruga. Još smo sretni što nam je taj stranac ukazao “čast” i što nam je žena u pouzdanim rukama. Tako danas u Hrvatsku dolaze izaslanici financijske internacionale i tako smo svi mi jadni kada to dozvoljavamo. Kao u usporedbi sa predavanjem žene drugome, tako je i predavanje povlastice proizvodnje novca drugome čista perverzija i najobičnija izopačina. Samo bolesna i ustrojbeno retardirana država i samo nesposobna, pokvarena i izdajnička vlast može nešto takvoga napraviti. Ne samo napraviti, nego se time na sav glas hvaliti kao vrijednim postignućem.

U suverenoj Hrvatskoj toga ne može biti po naravi stvari. Nema rasprave, nema praznih priča, jalovih kompromisa i nikako nema sluganske servilnosti silama Zla. Monetarna politika je u cijelosti previše važna po svim svojim implikacijama za društvo i državu, za svakog pojedinca, a da bi se mogla prepustiti bilo kome osim državnoj vlasti. Danas se gubitak valutne suverenosti sakriva pod eufemizmom nekakve neovisnosti financijskog sektora. Zbiljski se ta financijska neovisnost sastoji samo u neovisnosti od državno-nacionalnih interesa. Tzv. neovisni kapital, što je pojam kontroverzan sam za sebe jer netko uvijek kontrolira kapital, gleda samo svoj interes. Interes kapitala je količinski rasti što je moguće više, od kapitala stvarati novi kapital prema matematičkoj beskonačnosti s ciljem zadobivanja apsolutne svjetovne moći. Za sve što nije unutar interesa kapitala, ne da se za to ne mari, nego se koristi sva raspoloživa moć da se bez milosti uništi. Neovisnost financijskog sektora samo je još jedna izmišljotina, još jedna laž potekla od oca laži, kojoj je cilj slabljenje i konačno ukinuće svake države. Pritajeni vlasnici svjetskog kapitala žele sve ljude podvrći pod cjelovitu kontrolu, staviti ih u totalni podložnički položaj njihove svjetske velevlasti.

Hrvatska stoga mora preko ministarstva financija i HNB-a u potpunosti preuzeti i zadržati suverenost i monopol nad proizvodnjom novca i koristiti se tom privilegijom u skladu sa svojim interesima i planovima. Novac se tako stavlja u službu naroda, u službu svakog čovjeka, svakog pojedinca koji čini nacionalno tijelo s temeljnom nakanom omogućavanja postizanja blagostanja poštenim radom. Novac kao sredstvo smije imati samo svjetovnu zadaću kao i svaki drugi predmet stvoren od čovjeka za olakšavanje rada kojim u znoju lica svog omogućava sebi svoju tjelesnu egzistenciju. Od novca se ne

smije stvarati idol, kult obožavanja i prenošenja na njega ikakvih duhovnih svojstava, nekakve mistike ili magije, što je danas slučaj. Dobar primjer za naizgled bezazlenu manipulaciju u tom smislu jesu svima poznate izreke kako *"novac pokreće svijet"* ili kako je *"vrijeme novac"*. Ljudima se to preko kulture i medija suptilno sugerira i neprimjetno nameće u svijest, a ljudi to ravnodušno, poput ovaca koje vode na klanje, prihvaćaju. Ne uviđaju koliko su takve manipulacije subverzivne i opasne po njih.

Opasnost novca u krivim rukama – kako je postupio Isus

Okultna narav novca je nesporna. Magovi koji kreiraju novac, sâm njegov izgled i simbole koji se nalaze na novcu ili kojim se novac označuje koriste se rasprostranjenošću i svjetovnoj nužnosti novca da bi što više proširili svoj demonski zov. Ista je stvar s raznim amajlijama, "zaštitama" protiv uroka, naizgled bezazlenim horoskopskim znacima koje ljudi stavljaju na sebe, i tome slično. Sve ima zadaću spojiti čovjeka s demonima koji se kriju iza raznih pripadajućih simbola, izričaja ili pokreta. Tako i novac djeluje na ljude da izgleda kao da su opčinjeni novcem i da novac potpuno upravlja njima tjerajući ih da čine ono što normalan čovjek nikada ne bi napravio.

Kroz opću raširenost novca svim se ljudima nameće demonska amajlija i želi se ovladati ljudskim duhom tako da izgubi slobodnu volju predajući se duhu koji se krije iza novca i koji se novcem služi kao mamcem za lakovjerne.

Koliko je novac opasan ako njime manipuliraju đavolje sluge u svrhu kvarenja ljudi vidljivo je i u Evanđeljima. Isus izuzetno često, praktički stalno, izrazito oštro nastupa naspram raznih ljudi, u skladu sa samo Njemu znanim razlozima. No to je uvijek na razini verbalne osude ili kritike, ako se smije tako označiti Gospodinove riječi. Poanta je u tome da se uvijek radi o verbalnim nastupima gnjeva i osude te se tim više naglašava ona jedna iznimka od tog obrasca. Jedini agresivni čin, jedino djelo fizičkog nasilja nad ljudima koje je izvršio Isus bilo je kada je uzeo bič u ruke i iz Hrama istjerao lihvare i trgovce, ono što je danas preraslo i razvilo se u banke i burzu: *"I načini bič od užeta te ih sve istjera iz Hrama zajedno s ovcama i volovima. Mjenjačima rasu novac i stolove isprevrta, a prodavačima golubova reče: "Nosite to odavde i ne činite od kuće Oca mojega kuću trgovačku."* (Iv 2, 15-16). Treba se zapitati zašto od svih koji su dolazili u Hram, među kojima je bilo svakog oblika grijeha znanog čovjeku, Isusu jedino smeta prisutnost i aktivnost lihvara i trgovaca? Koja se poruka time želi dati svima koji tome posredno svjedoče čitajući o tom događaju?

Jedan od razloga je upravo u sposobnosti širenja Zla kroz cijeli svijet (globalno) kroz novac i sve što se novcem može napraviti. Prisutnost lihvara i trgovaca u Hramu Božjemu ima i simboličko značenje u agresivnom promicanju kapitala na mjestu koje je namijenjeno samo i jedino Bogu. Bez srama i bez obzira kapital se nameće kao božanstvo i takva oholost je nedopustiva i ne može se (ne smije se) tolerirati nego se uzima bič u ruke i istjeruje se lažljivi zavodnik iz prostora gdje smije biti samo Bog. Također je tu uočljiv međuodnos između posebnosti novca i posebnosti presedana Isusovog fizičkog nasrtaja na lihvare i trgovce koji se može shvatiti kao ultimativno svjetovno djelovanje potrebno da se najprije poništi obečašćenje onoga što je sveto.

Ideologija koju podupire takvo bezboštvo je svaka ona koja zagovara odvojenost i neovisnost vjere i morala od države, ekonomije, prava, odgoja, obrazovanja, znanosti itd. Odnosno, radi se o već spominjanoj podvali sekularnog društva i sekularne države.

Vezano na tematiku financija radi se o promišljanju ekonomije neovisne o ičemu osim o samoj sebi i svom interesu, a to je interes kapitala. Drugim riječima, izbičevani lihvari i trgovci nakon razapinjanja Gospodina vraćaju se u Hram Božji i postepeno preuzimaju potpunu vlast i kontrolu nad cijelim Hramom. Odnosno, to je metafora gdje se putem novca preuzima nadzor nad ljudskim dušama koje borave u ljudskom tijelu kao svojevrsnom osobnom Hramu Božjem i gdje se Bog vrijeđa i zanemaruje na račun lažnog božanstva novca.

Hrvatska sjeme buduće globalne kristocentrične ekonomije

Hrvatska planiranim nadzorom nad novcem mora graditi društvo na zdravim, a to mogu biti samo kršćanski, temeljima. Jedino takvom postavkom može se ostvariti željeni razvoj države i ljudi u državi. Jedino tako može se uspostaviti djelotvorni model nacionalne ekonomije. Jedne nacionalne ekonomije koja počiva i koja je sastavni dio šire, sveopće i svjetske (upravo kao i Crkva), kristocentrične ekonomije. Za rješavanje problematike svjetske ekonomije važno je da to globalno ekonomsko riješenje bude svugdje jednako. Navedena potreba za jedinstvenim globalnim ekonomskim modelom dolazi od toga što sve dok postoji nepotpunost, postoji i sukob na razini ekonomije. Pod time se ne razumijeva ukalupljena jednoobraznost kakva se sada nameće nego upravo suprotno – da se svugdje omogućuje ostvarenje svačije posebnosti. I to posebnosti naroda jednako kao i individualiteta pojedinca. Spojiti te toliko krajnje oprečnosti nije moguće drugačije nego kristocentričnošću. Odnosno, Isus Krist kao ishodište svega dobroga. Svako drugačije uglavljeno globalno riješenje producira nesklad, nemir, kaos. **Kristocentrična svjetska ekonomija jedina može donjeti mir među narode zavađene ekonomskim principima današnjice.** Što se taj fakat prije prihvati tim bolje, a jasno je da to podrazumijeva i globalni preobražaj svijeta od pretežno poganski ustrojenog na kršćansko izveden teokratski državni model.

Kao dobar primjer nužnosti sveopćeg svjetskog prihvata jednog ekonomskog modela (ovdje se podrazumijeva kristocentrizam) može se navesti odnos prema poljoprivredi i prehrani u cijelosti. Ukoliko igdje ostane prisutna dominacija kapital-odnosa to ujedno znači daljnje nastojanje na monopolizaciji prehranjivanja preko genetički modificiranih organizama (GMO). Jednako kako je prirodna (nemodificirana) biosfera nesnošljiva naspram genetičkih modifikacija, tako je i kristocentrizam netrpeljiv naspram onoga što izlazi iz njega. Isto vrijedi i obrnuto, tj. GMO i kapitalizam ne podnose prirodu i kristocentričnost te se na kraju sve svodi na borbu do istrebljenja. Ta nepomirljivost svjetla i tame gledana iz obje perspektive izražena je afirmativnim riječima: *"Tko nije protiv nas, za nas je."* (Mk 9, 40). Ali i kao negativna odrednica statusnog stanja: *"Tko nije sa mnom, protiv mene je. I tko sa mnom ne sabire, rasipa."* (Lk 11, 23). Zato je ili-ili odnos prisutan po pitanjima kakvo je GMO hrana. Jer ili se isti prihvaća, pa onda GMO istrebljuje ostatak živućih organizama, ili se ne prihvaća i sám mora biti iskorijenjen s ovoga svijeta. Priroda ovdje pokazuje kako stoje stvari i na nama je da ih razumijemo onakvima kakve one jesu i odredimo se prema njima u skladu sa vrijednotama koje zastupamo – to je sva potrebna mudrost.

Bit i smisao pojma nacionalne ekonomije najbolje je izražena u narodnoj izreci: *"Uzdaj se u se, i u svoje kljuse."* Da ne bi bilo zabune, uzdanje se odnosi na uzdanje u vlastiti rad, življenje od vlastitog rada, a ne na bilo čiji tuđi račun. Osnovno, primarno uzdanje je u Boga i svu ljubav i milosrđe koje dolaze od Boga. Krivovjerje da si je čovjek sam dovoljan i da se može sam spasiti nikako se ne smije vezati uz nacionalnu ekonomiju ili ikakvu drugu ekonomiju. Spasenje dolazi jedino po Kristu, pa tako i najmudrije smišljena nacionalna ekonomija ili bilo što drugo ne može ostvariti ništa bez vjere u Krista Spasitelja.

Nacionalizacija banakâ

Uspostava hrvatske nacionalne ekonomije na načelu kristocentičnosti ostvaruje se putem komercijalnih banaka koje su raspoređene po cijeloj zemlji. U tu svrhu je i nužna hitna nacionalizacija svih prisutnih banaka i reorganizacija načina poslovanja s ciljem podsticanja poduzetništva same države koja je najveći poduzetnik, a i pojedinih ljudi koji za poduzetništvo imaju nadarenosti, ali i same volje za upuštanjem u pokretanje razvoja.

Sve strane banke, koje su u stvari samo paravan iza kojeg stoje konkretni pojedinci iz vrha judeo-masonske financijske internacionale, moraju znati da Hrvatska kao suverena država provodi svoje zakone i ne tiču je se njihovi nadnacionalni interesi koje upakiravaju kao nekakve obvezujuće zakone. Hrvatska ima puno pravo zbog svoje nacionalne suverenosti progoniti lopovluk, nacionalnu izdaju zbog služenja tuđim interesima, sve ostale oblike kriminala i nemoralnih ili nečasnih radnji. Isto tako Hrvatska kao nezavisna država može mijenjati politički, ekonomski, pravni i svaki drugi poredak onako

kako smatra potrebnim i neće joj nitko određivati što smije, a što ne smije činiti. Naravno, to se odnosi na stvarno neovisnu Hrvatsku, neovisnu i samosvjesnu državnu vlast sa svojim vladarem koji se ne klanjaju volji drugih ljudi makar oni bili najmoćniji na svijetu u svakom svjetovnom pogledu, nego se klanjaju i pokorni su samo svemogućem Bogu i uzdaju se u Njega. Ako je vladar pravednik, a Bog će to znati, onda će i država kojom vlada zaslužiti milost. Ako nije, propasti će i vladar i država koju vodi.

Na slučaju nacionalizacije bankarskog sustava, a i svega ostaloga što je izdajom nacionalnih interesa predano tuđincu, to konkretno znači da kada se na sudu utvrdi kako je postupak rasprodaje hrvatskih banaka kriminalan zbog cijelog niza razloga (podmićivanje, ucjenjivanje, lažno svjedočenje, krađa, zataškavanje, zavjereništva s ciljem ostvarivanja osobnih interesa, itd.) onda takva transakcija dobara nije važeća. Sve se poništava bez prava naknade jer je i druga strana (ona koja je profitirala tim kriminalnim radnjama) jednako tako sudionik kriminala pa ako netko treba dati naknadu to su samo te strane banke koje su svojim radom dodatno upropastile gospodarstvo Hrvatske, iznosile kapital van zemlje nelegitimno na osnovi tada važećih zakona i hotimice obmanjivale cijelu hrvatsku javnost lako dokazivim lažima s ciljem daljnje krađe hrvatske imovine. Za uspješno dokazivanje navedenih kriminalnih radnji nema nikakve potrebe angažirati strane "stručnjake" koji onda sporo, nepouzdano, pristrano i skupo rade da bi postigli – ništa, jer to im je i svrha. Takvu mogućnost dali su domaći lopovi kako bi prikazali navodnu nemogućnost raspletanja cijelog klupka bankarskog kriminala, a to je kriminal nad svim kriminalima. Ono što je nužno za dokazivanje je uvid u svo poslovanje i rad prvenstveno HNB-a, ali i svih banaka, od prve do posljednje. Te još važnije, ispitivanje, procesuiranje i kažnjavanje svih političara, gospodarstvenika, medijskih dezinformatora, pravnika i, svakako, bankara koji su u svemu na bilo koji način sudjelovali. Bitno je imati stvarnu volju istjerati stvari na čistac i onda ono što se sada prikazuje neostvarivim postaje prilično banalnim. Do sada nije ništa napravljeno, a niti će biti ikada išta napravljeno, zato jer nema volje za djelovanjem, a nema zato što se gleda samo kako sebe namiriti dok je moguće jer sutra već netko drugi može doći na vlast rotacijom obmanjivača u demokratskoj farsi.

Osim toga, čak i da nema kriminala u rasprodaji banaka (a ima ga, da ne bi bilo nejasnoća), ulaganje u neku suverenu državu uvijek nosi rizik promjene zakonskih okvira te suverene države (u toj slobodi se i sastoji suverenitet i nezavisnost države) i nema nadnacionalnog suvereniteta nekih fantomskih stranih ulagača kojemu se mora prilagođavati nacionalni suverenitet. Upravo obrnuto: državno-nacionalni suverenitet je tu kako bi se ljude štitilo od nametanja vrijednosti koje oni kao društvo ne žele prihvatiti. Zato se stalno i naglašava postojanje nekakve stabilnosti države da bi se privuklo strane ulagače, da bi strani kapital ulazio u državu. To što se stabilnost koja im je izgledala dovoljno dobrom pokazala kao loša procjena ulagača njihov je problem. Njima (virtualnim stranim ulagačima) je stabilnost bila eufemizam za odumiranje države u potpunoj liberalizaciji, globalizaciji, raznim europskim, regionalnim, atlantskim i ostalim integracijama. Stabilnost im je demokratski poredak i kapitalističko gospodarstvo. Hrvatska kao suverena država i Hrvati kao slobodan Božji narod mogu odbaciti te opcije koje nam nameće tuđinac i ustrojiti svoj državni poredak koji se smatra primjerenim. Ostali to moraju prihvatiti kao Hrvatsku suverenu odluku, kao izraz hrvatske slobode, i ne smiju provoditi politiku ograničenog suvereniteta koja predstavlja ništa drugo doli novi oblik imperijalizma. Samo sada taj imperijalizam kapitala koji je prije gonio kolonijalne sile da osvajaju nova tržišta biva sakriven medijskim manipulacijama kao borba za ljudska prava, slobodu čovjeka, demokraciju (kao da je demokracija apsolutna vrijednost koja mora biti svima nametnuta milom ili silom), slobodno tržište (još jedan biser), slobodu medija, emancipaciju žena, borbu protiv terorizma kao globalni novitet i razne druge prigodne motive.

Oslobađanje od dužničkog jarma

Jedinu obavezu koju Hrvatska preuzima kao nasljeđe prijašnjih režima je obaveza vraćanja duga koji je stvoren sumanutim zaduživanjem na tzv. tržištu kapitala. Hrvatska će preuzeti taj križ kao jedan oblik trpljenja zbog grijeha otaca i svoje će dugove do kraja otplatiti tako da nikada više ne posudi ni novčića i da nakon ispunjenja preuzetih obaveza može zadržati svoj cjelokupni rad unutar svojih državnih granica, a ne da se rad od nas izvlači i obezvrjeđuje od strane financijske internacionale. Ta judeo-masonerijska klika nikako neće biti sretna kada vidi takvu Hrvatsku, Hrvatsku koja se namje-

rava riješiti jarma stranog duga i postati gospodarski samodostatnom. Oni nisu ni zainteresirani za povrat svog novca, apstraktnog i realno nepostojećeg, stvorenog prijevarom i kamatom, zato jer je cijela koncepcija dužničkog porobljavanja u tome da narodi nikada ne vrate dug, nego da neprestance padaju u ponor zaduženja dok se ne dogodi rasprodaja svih nacionalnih vrijednosti, svog nacionalnog bogatstva, uključujući i ljude. Kada se postigne takvo stanje nacije onda se treba odigrati samo još jedan opći kolaps takve (ne)države jer ona postaje samo nepotreban teret, nekorisni luksuz u globalnom privatnom vlasništvu nekolicine odabranih.

Kada se oslobodimo tog dužničkog jarma doći će do onoga što bi se moglo opisati kao nekom vrstom nacionalnog preporoda. Istina, prvenstveno je materijalni preporod na djelu kada se više ne mora otkidati od ustiju za vraćanje zaduženja s kamatom, ali zbog teokratskog uređenja neće se upasti u zamku robovanja tada naglo zadobivenim materijalnim dobrima. Bogatstvo koje Hrvatska i Hrvati zadobivaju oslobođenjem od financijskog dužništva biva od strane države tako usmjereno i iskorišteno da služi slavljenju i zahvaljivanju Gospodinu koji nam je sve ionako po milosti predao na posjedovanje i uživanje.

U svakom slučaju, kada se riješimo navezanosti na dug doći će do velikog rasterećenja za cijeli narod i sigurno je da će dalje biti samo lakše. Naravno, uz pretpostavku da nas neće napasti ili na bilo koji drugi način pokušati uništiti ratom, ali takve pretpostavke treba predati na pouzdanje u nebesku zaštitu od svake situacije i ne se dati uplašiti budućnosti.

Sigurno je da će politiku oslobađanja od duga zakulisni moćnici doživjeti kao opasnu prijetnju i presedan koji će htjeti spriječiti kao što su kroz povijest i radili. Svi režimi koji su to do sada pokušali bili su spriječeni bilo vanjskom intervencijom, bilo unutarnjim prevratom ili najčešće kombinacijom oba načina. Posebno je indikativan primjer komunističke Rumunjske pod Causescuom koji bi inače bio samo jedan u nizu komunističkih diktatora koji su u ateističkoj praznini sebe stavljali na oltar obožavanja, od sebe su radili božanstvo. Cijeli je niz takvih započeo s Lenjinom, Staljinom, preko Mao Ce Thunga, Tita, Ho Ši Mina, Castra, Pol Pota, Kim Il Sunga kao najistaknutijih sljedbenika. Causescu se izdvaja zbog toga što je vjerovatno i on sam previše povjerovao u vlastitu božanstvenost tako da se na neki način "oteo kontroli" tajnim centrima moći i počeo intenzivno sprovoditi program rješavanja vanjskog duga Rumunjske. Uz velika odricanja, pod komunističkim sustavom koji je sve učinio još težim, Rumunjska je uspjela skoro u potpunosti riješiti se svog stranog duga. Taman kada bi se to trebalo i ostvariti i početi zadržavati narodno bogatstvo u svojem vlasništvu, makar i pod rigidnim komunističkim režimom, dogodila se "spontana" revolucija u kojoj je odmetnuti komunistički vladar likvidiran zajedno s cijelom svojom obitelji. Trebalo se riješiti potencijalnog neugodnog svjedoka i to je stvarni razlog prevrata u Rumunjskoj i likvidacije diktatora. U ostalim komunističkim državama diktatori na vlasti nisu bili ništa puno nježniji i bolji od Causescua ali su svi uspjeli izbjeći sličnu sudbinu, čak ikakvu drugu odgovornost za sve zločine koji su počinjeni. U cijelom komunističkom lageru za sva zlodjela komunizma, za najmanje desetine miliona žrtava komunizma nitko nije položio ikakve račune. Onaj koji je nastradao u kapitulaciji komunizma to je doživio zbog sasvim drugih razloga od onih koji se navode. U svojoj opijenošću vlašću Causescu nije uvidio da se borbom protiv jarma internacionalnog kapitala stavio na stranu kontrarevolucije i da zato mora biti uklonjen i kao živa osoba, i kao povijesni lik. Prevratom i likvidacijom Causescua spriječen je jedan opasan presedan: postojanje države koja nije zadužena kod financijske oligarhije i koja na osnovu tog oslobođenja najednom postaje bitno bogatijom. Danas je Rumunjska kao i sve ostale države bivšeg komunističkog bloka opet duboko u dugovima i pod vlašću judeo-masonskih poslušnika koji rade na revoluciji – nekad komunističkoj, danas liberalno–kapitalističkoj. Obije samo dvije strane iste medalje.

Zaduživanje – materijalni dokaz povezanosti kapitalizma i komunizma

Upravo je zaduživanje komunističkog bloka stranom valutom (dolarima) neposredni materijalni dokaz sprege i usuglašenosti kapitalizma i komunizma. Točnije bi se moglo reći da je komunizam cijelo vrijeme bio podložan i u službi kapitala i financijske internacionale kao vlasnika i monopolista nad kapitalom.

Deklarirana suprotnost i neprijateljstvo komunizma prema kapitalizmu samo su obmana u svrhu privlačenja svih oponenata kapitalizma te stavljanje istih pod svoj nadzor i usmjeravanje na onakvo djelovanje tako da je u konačnici opet ostvaren interes kapitala. Deklarirana borba protiv kapitalističkih zala također je iskorištena kao dobro došlo opravdanje za brutalne revolucionarne metode jer za ostvarenje komunističkog zemaljskog raja potrebno je nemilosrdno istrijebiti sve i svakoga tko to sprječava. Crkva je zato kao temelj vjere u narodima na najjačem udaru svih komunističkih režima i odvikavanje naroda od tog opijuma izvršava se posvuda dosljedno i uporno.

Osim brutalne protucrkvene djelatnosti kao pokazatelja demonske naravi komunizma u komunističkim režimima događa se i pragmatična svjetovna politika opće nacionalizacije, konfiskacije i podržavljivanja crkvenih i privatnih dobara, svega onoga što se naziva sredstvima za proizvodnju, a u prvom redu samog vlasništva nad zemljom. Komunizam na taj način ubrzava cijeli proces propadanja i bankrotstva aristokracije Zapada i postepenog preuzimanja vlasništva nad zemljom (ili nad sredstvima za proizvodnju) od strane bankarskih monopolista. Nije nimalo slučajno da se komunistička revolucija događa u carskoj Rusiji koja je bila slabo kapitalistički razvijena i dobrim dijelom feudalno koncipirana, s jakom nacionalnom aristokracijom i jakom ruskom pravoslavnom crkvom. Revolucija se događa upravo na mjestu za koje je prorok komunizma (Marx) javno tvrdio da nije pogodno za revoluciju, nego će se revolucija spontano izvršiti u razvijenom kapitalizmu. Marx kaže: *"Komunizam mora pobijediti jer će mu kapitalizam dati tu pobjedu premda mu je neprijatelj."* Da je Marx stvarno vjerovao da će komunizam izvojevati pobjedu samo zahvaljujući suprotnostima kapitalizma, tada on niti jedamput ne bi spomenuo te suprotnosti na tisućama stranica svojih spisa jer kao pravi revolucionar i zavjerenik neće nikad protivniku obznaniti tajnu svog trijumfa. Upravo suprotno, proturit će dezinformaciju. Tako on tvrdi kako su kapitalističke suprotnosti nužne i neizbježne, dokazujući postojanje viška vrijednosti i akumulacije, tj. dokazuje ono što doista postoji. Lukav, izmišlja postavke da većoj koncentraciji sredstava za proizvodnju odgovara veća masa proletarijata, veća sila za izgradnju komunizma. Istovremeno, u problemu novca kod Marxa se ne pojavljuju njegove čuvene suprotnosti, financije za njega ne postoje kao nešto samo po sebi važno.

Revolucija se lažno navješćuje na jednom mjestu, a priprema se, organizira i odigrava na sasvim suprotnom, teoretski posljednjem mjestu gdje bi trebala izbiti. Revolucija nije nimalo spontana, već je potaknuta iscrpljujućim i posve besmislenim ratom koji baca narodne mase u bijedu i očaj, a komunistički agitatori koji podstiču na prevrat financiraju se i pomažu od međunarodnih bankara. Oktobarsku revoluciju financiraju najveći američki i europski bankari: Schiff, Warburgi, Guggenheim, Hanquer, Breitung, Achber. Zar su vlasnici kapitala bili toliko ludi da financiraju vlastitu propast uzdignućem navodno antikapitalističkog komunizma ili su znali što rade i zašto to rade?

Revolucijom i uspostavom komunizma u Rusiji svo bogatstvo zemlje preuzela je država vođena Partijom. Ono što se događa pokazuje zašto su bankari Zapada financirali ono što u proklamiranoj teoriji radi protiv njih i njihovog kapitala. Cijela imanja i svi posjedi, crkveni i privatni, nacionalizirani su putem brutalnih konfiskacija i kolektivizacija, a kada je cijeli proces zaokružen onda ta ista komunistička država, taj SSSR koji se navodno bori protiv kapitalističkih država koje eksploatiraju radnike i seljake, traži i dobiva enormnu materijalnu i novčanu pomoć od Zapada (prvenstveno SAD). Naravno, pomoć je realno "pomoć" zato jer se radi o zaduživanju stranim novcem s kamatom, a na taj način se cijela zemlja, sve što je u vlasništvu komunističke države besramno i posve nepotrebno opterećuje jarmom stranog duga.

Na konkretnom primjeru to izgleda tako da se u komunizmu radilo samo o promjeni vlasnika s kobnim posljedicama. Umjesto da ruski tvorničar ili zemljoposjednik odlazi po kredite kod neke ruske banke i uzima svoju nacionalnu valutu i radi za svoju nacionalnu valutu, sada se država zadužuje za svu zemlju i imovinu, ali kod strane banke za stranu valutu, a već je obrazloženo kakve to pogubne posljedice donosi. Takvi postupci komunizma bili su u interesu financijske internacionale zato **jer je u posjed novog vlasnika (komunističke države) kroz prisilu revolucionarnih metoda pograbljeno brže i više nego što bi to liberalni kapitalizam ikada mogao**.

Isti obrazac zaduživanja komunističkih država kod kapitalističkih banaka – svojih navodno strašnih

neprijatelja – izvodi se svugdje, od Vladivostoka do Beograda kao "najzapadnijeg" ili "najkapitalističkijeg" komunističkog režima. Već spomenuti Causescu svojim odmetničkim ponašanjem i potencijalno opasnim primjerom drugima uklonjen je revolucijom iznutra, a da bi se sva proturječja rumunjskog prevrata zataškala izveden je kolaps cijelog istočnog bloka, opet naizgled spontano. U stvarnosti, ono što je pokrenulo raspad DDR-a prestanak je dotoka novih kreditnih zaduženja da bi se mogle platiti dospjele obveze jer je DDR kao i sve ostale komunističke države bio potpuno ovisan o stranim kreditima. Financijski kolaps izaziva cijelu lavinu događaja, pažljivo usmjeravanu od strane zapadnih (SR Njemačkih) medija koji su bili gledani u DDR-u. Komunizam je odigrao svoju svrhu u Europi i jedan za drugim padaju režimi koji su se predstavljali kao nosioci vječne i nepobjedive revolucije. Režimi i vladajuće garniture smjenjuju se novima, toliko žuđenim demokratskim izabranicima, ali svi dugovi i sve nepravde koje je komunizam za svoje vladavine ostvario ostaju. Da stvar bude gora, novi demokratski režimi sada se još više zadužuju, a pad ideološke željezne zavjese i prihvaćanje globalnog kapitalizma s liberalnom demokracijom omogućuje neposredno i formalno preuzimanje vlasništva nad zemljom, materijalnim dobrima i samim ljudima od strane financijske internacionale. Za vrijeme komunizma tako nešto nije bilo moguće zbog formalne ideološke suprotstavljenosti dva bloka i ono što se danas naziva procesom pretvorbe i privatizacije svega i svačega što imalo vrijedi nije bilo moguće. Famozna tranzicija je prelazak iz komunizma u liberalni kapitalizam na način da se zakonima i odricanjem od suvereniteta prihvati vladavina kapitala te da se sve vrijednoga što jeftinije preuzme.

Na taj način su komunisti zaduživanjem stavili radnika i seljaka, čije su interese navodno zastupali kao najveću svetinju, u službu kapitala, a istovremeno su silom zatirali kršćanstvo, naciju i tradiciju. Na taj način je komunistička ideja odigrala svoju ulogu i kada je došlo vrijeme da ode sa scene nestala je kao što se i pojavila: revolucijom potaknutom izvana.

Ono što je ostalo to su dugovi koji su dokaz kao tragovi u snijegu i slijedeći ih dolazimo do onoga koji ih je ostavio i koji je spreman na sve kako bi narode bacio u ropstvo.

Hrvatska se ne smije bojati nego bojevati

Hrvatska i Hrvati ne smiju se dati plašiti svime time. Pouzdavanjem u Gospodina nestaje strah koji je Sotonino djelo. Ne treba se bojati svjetovnih silnika koji su slabi i prolazni, nego uvijek treba znati da se svi oni boje Krista, jedinog gospodara Neba i Zemlje, koji ima svu vlast nad svime što vidimo, ali i onime nevidljivim jednako tako.

Ako strani moćnici ikako pokušaju silom nametnuti Hrvatskoj da ne ostvaruje ono što je njezino suvereno pravo kao pravo slobodnog Božjeg naroda. Ako narušavaju i ne poštivaju načelo ravnopravnosti u međudržavnim odnosima nekakvim neosnovanim sankcijama, zamrzavanju računa, ili čak prijetnjama vojnom silom poput blokade slobodne plovidbe morem i ograničavanjem trgovine s trećim svijetom, u tim i sličnim slučajevima Hrvatska trenutno odgovara nepriznavanjem i poništavanjem svih dužničkih obaveza za sva vremena. Na određeni način takva agresivna politika koja bi išla u otvoreni napad na Hrvatsku nama bi i odgovarala zbog pridržavanja prava poništenja duga i brzog rješavanja tog ogromnog problema. Također, tako bi se demokratski i liberalni političari Zapada ljudima prikazali u stvarnom svjetlu kao bahati silnici koji hoće porobiti narode i lakše bi se ostvarilo nacionalno jedinstvo kao protureakcija agresoru. Stoga je realno očekivati rad na razaranju njima nepoćudnog poretka iznutra, od domaćih poslušnika i lakovjernika koje će ovi htjeti oko sebe skupiti.

Hrvatska u bilo kojem slučaju mora ostati dosljedna u svojoj suverenosti, svojim načelima i kao najvažnije: u svojoj vjeri u Gospodina, a što i kako će Zlo raditi ne smije opterećivati nikoga. Što god učinilo Hrvatska po Duhu Svetom uvijek može znati kako primjereno djelovati.

Ako Hrvatska želi biti *"plodna smokva koja dobro rodi"* mora se uzdati u Gospodina Boga našega Isusa Krista i onda će se sve nevolje kojima bi nam se prijetilo s ciljem sa stvore strah u narodu, da narod pristane na ropstvo, da ljudi u strahu počnu štovati nametnute idole u zamjenu za njihov lažni mir i blagoslov, sve će to narodu koji se uzdaje u Boga izgledati beznačajno, prolazno i jadno. Kako stvarno i je, jer đavolska snaga je snaga laži koju čovjek prihvati. Prihvaćajući Istinu, laži nema mjesta u srcu i

zato Sotona nad ljudima u Istini nema vlasti niti im može usaditi strahopoštovanje pred njim sa ciljem da mu se klanjaju.

Kada je jednom za svagda riješen bankarski sektor nacionalizacijom i promjenom zakona o bankama, novcu i svim financijskim pitanjima općenito u skladu s principima kristocentrične ekonomije, onda se sa relativnom lakoćom pristupa razvoju države i cijelog društva. Onakvom razvoju kakav se smatra primjerenim i najboljim od strane državne vlasti i vladara koji je i zadužen za svjetovnu brigu o svojem narodu. I to svim pripadnicima naroda tako da ne dopušta nepravedne odnose unutar nacionalnog tijela.

Marx kao lažni prorok

Podjela unutar jedne nacije najlakše se ostvaruje neprimjerenom podjelom bogatstva koje ta nacija stvara i posjeduje. To je tzv. klasna podjela koju je naglašavao Marx kao tobožnji dobronamjernik koji ne želi podjele u društvu, nego teži socijalnoj pravednosti i svakom drugomu dobru za ljude. Kao dosljedni sotonist, koji je i pisao pjesme u slavu Sotone, Marx izokreće socijalno obilježje ranih kršćana koji su uzimali prema svojim potrebama u bezbožnički komunizam gdje će ljudi bez Boga ostvariti raj na zemlji. Na taj način se i izruguje Crkvi i kršćanstvu jer je dobro znao da će "uzimanje prema svojim potrebama" u komunizmu biti jedna prijevara, da se neće nikada ostvariti i da će cijela ideja postati nakaradnom. Time je htio, kao "veliki" (za mnoge još i danas najveći) znanstvenik, suptilno dokazati da, kada to nije moguće, onda niti navodi iz Svetog pisma nisu istiniti.

Naime, stvarajući poredak koji se identificira s tim principom "uzimanja prema svojim potrebama" i gdje to predstavlja osnovu raspodijele društvenog bogatstva, a onda najednom sve postaje jednom nakaradnošću, to istovremeno degradira jednu tako savršenu koncepciju kakva je "uzimanje prema potrebama". To uzimanje je savršeno i ono je moguće jedino kao sastavni dio najdosljednijeg (danas bi naprednjaci rekli najrigidnijeg) kršćanstva, onakvog kakvo je postojalo u prvoj kršćanskoj zajednici u Jeruzalemu prije njegovog razaranja od strane Rima. Naravno da se to ne spominje kada se govori o Marxu i komunističkim idejama koje u tom bezbožnom sustavu izopačuju kršćanske vrednote i jedna ideja koja se dotiče raspodijele bogatstva percipira se kao praktički neizvediva. Ako nije realno moguće uzimati prema svojim potrebama, a komunizam to svojom praksom dokazuje, onda se navod o takvoj praksi prakticiranoj prije 2.000 godina jednako tako doživljava nerealnim. To onda povlači implikaciju da opisi događaja nisu vjerodostojni i da je Sveto pismo samo obični ljudski zapis kojeg prate i ljudske pogreške. Takva "znanstvena" spoznaja služi u konačnici potpunoj negaciji i odbacivanju kršćanske vjere. Jednostavno, kršćanstvo nije dovoljno znanstveno jer je to Marx (para)znanstveno dokazao.

Marx u svojoj ideologiji naglašava samo klasni element, naglašava podjelu unutar nacije i time se svjesno služi u cilju zatiranja nacija. Želi se ostvariti nadnacionalna klasna pripadnost po principu jedinstva ljudi po pripadnosti klasi. I to je suprotno jedinstvu svih ljudi po jedinom ujedinitelju čovječanstva – Isusu Kristu i Njegovoj Crkvi.

Pokvarenost Zla ističe se upravo u komunizmu kao alternativi kapitalizmu. Kapital je onaj koji je u narode svojim "radom" unio razdor zasnovan na nepravednoj podjeli bogatstva. Kapital je stvorio sustav u kojemu on ostaje u rukama nekolicine, a ostatak društva dobiva manje ili veće mrvice oko kojih se svi bjesomučno međusobno bore. Nakon toga, nekolicina koja posjeduje kapital stvara naizgled suprotstavljenu ideologiju komunizma koja se sirotinji stvorenoj u kapitalizmu podmeće kao spasenje.

To je čin genija: stvoriti uz pomoć kapitalizma akumulaciju najvišeg stupnja, gurati proletarijat prema štrajkovima, sijati beznađe, a u isto vrijeme stvarati organizaciju koja mora ujediniti proletarijat s ciljem da ga odvede u revoluciju kroz koju očekuje spasenje.

Kapitalizam namjerno stvara duboke i nepomirljive klasne razlike koje razdjeljuju naciju, a onda se nameće komunizam kao zaštitnik najbrojnije i najosiromašenije klase. Kapitalizmu nacije smetaju pa ih klasno (materijalno-socijalno) dijeli, a komunizam spaja podijeljene dijelove raznih nacija tako da

se nacionalno jedinstvo dodatno razori i izgrađuje nadnacionalnu klasnu povezanost. Oba tabora gaze Boga i naciju, oba veličaju vlastitu budućnost kao raj na zemlji, oba služe istom gospodaru.

Uopće, kada se već govori o Marxu, njegova materijalistička teorija povijesti koja tvrdi da su cjelokupna politika i etika samo izraz ekonomije nije ništa drugo do li puka zabluda (ili obmana, ovisno o stajalištu). Zabluda se sastoji u tome da su pobrkani uvjeti potrebni za život s normalnim životnim preokupacijama. Ono najprisutnije u čovjekovom umu nije ekonomska mašinerija nužna za njegovo postojanje nego je to njegovo postojanje kao takvo. Život je taj koji se nalazi daleko ispred svih ekonomskih proračunavanja. Marx uporno zagovara i pokušava dokazati svim svojim silama da je čovjek upućen na to da promišlja isključivo sirovu ekonomsku kalkulaciju o životnim potrepštinama odvraćajući time čovjeka od elementarnog pogleda na život. Komunizmom se taj pogled kolektivno nametalo čovječanstvu, a posljedice su jedna od tragičnijih povijesnih epizoda ljudske vrste. Kapitalističko-komunističko (opet je u svojim esencijama riječ o jednakostima) inzistiranje na tome da se kroz po njima podešen sustav u prvi plan gura ekonomsko pitanje upravo je na tragu zatiranja života i promocije smrti, a to je, opet, ono što odaje đavolsko zavođenje prisutno još iz vremena Edenskoga vrta. Kada se ulazi u bitak neke problematike uvijek se na koncu dolazi do jedina dva moguća riješenja: ili je nešto Božje, ili nije; ili je istina ili je laž; ili je život ili je smrt. Neutralnog terena nema, logos nije stvoren sa neutralnim prostorom već je cjelovit i potpun, pa se po toj potpunosti ne može iz njega izići zato što smo i mi sami kao ljudi sastavni dijelovi tog logosa.

Nužnost načela pravičnosti u podjeli bogatstva

Kontrolom nad bankama ostvaruje se mogućnost podjele nacionalnog bogatstva među ljudima onako kako vladar smatra pravednim. Utopije uzimanja prema vlastitim potrebama nisu ostvarive zbog toga što su ljudi suviše zapali u grijeh i ne žive više kršćanstvo onim intenzitetom kojim su to živjeli rani kršćani. Raspodjela bogatstva koju će sprovoditi vladar sigurno neće biti savršena zbog ljudskog ograničavanja i nesavršenosti koja prati svako čovjekovo djelo, ali će sigurno biti pravednija od svih ostalih sustava koji su svi odreda podešeni tako da stvaraju nepravdu. Osnovna je razlika u podčinjavanju vladara Bogu i Božjim zakonima, brizi vladara za svoj narod kao za svoju obitelj, za svoje bližnje, ljubljenju svojih bližnjih kao samoga sebe. To je svakome čovjeku zbog njegove grešnosti iznimno teško ostvariti u svoj punini tih riječi, ali ako čovjek, a vladar je samo čovjek i ništa više, već teži ostvarivanju toga u svome srcu onda se to mora očitovati i u djelima. Kapitalizam sa svojom demokracijom upućuje društvo u sasvim suprotnom, protubožjem smjeru, smjeru u kojem se veliča egoizam samozadovoljnosti čovjeka, slobode od svih ograničenja. Važan je samo kapital i on je mjerilo pravde i morala. Nema ljubavi prema bližnjemu, obitelj je prezrena, nacija nepotrebna (važi i obrnuto), a rat i smrt su prijatelji kapitala.

Kapitalizam ne priznaje ljudsku ograničenost. U kapitalizmu čovjek se smatra mjerom svega, a ako nešto “trenutno” ne funkcionira kako je obećano u prigodnim prilikama demokratskog izbornog ludila svakako će biti bolje u nekoj fantomskoj budućnosti kada se čovjek sam usavrši. Naravno, čovjekovo usavršavanje pretpostavlja da se prihvati ideja trajne evolucije čovjeka kao najrazvijenije životinje, a ne kao onoga tko je stvoren na sliku Božju. Sustavom obmanjivanja svjetine ono “trenutno” traje stalno, iz generacije u generaciju, a propadanje čovjeka u sve dublji ponor prikazuje se kao progres, kao konačno oslobođenje od okova “starog”, “nazadnog i primitivnog” čovjeka prošlosti i dolaskom čovjeka budućnosti.

Onome koji je pouzdan u vjeri obmana o samospasenju čovjeka i uzdizanja novog čovjeka – nadčovjeka Novog svjetskog poretka smiješna je i apsurdna kao i priča baruna Münhaussena kako se sam spasio iz močvare povlačeći se za kosu.

Hrvatski vladar kontrolira novac putem svojih potčinjenih u državnim institucijama. Vladar se nalazi na vrhu hijerarhije koja upravlja novcem. Zadnja instanca u toj piramidi je bankarski činovnik komercijalne banke koji na terenu odlučuje kome će novac putem kredita biti posuđen, a kome neće.

Ovisno o tome kakve odredbe dolaze iz vrha ponaša se i bankarski činovnik podstičući ispraznu po-

trošačku ekonomiju koja služi kapitalu, kao što je slučaj danas, ili stvarajući samodovoljnu nacionalnu kristocentričnu ekonomiju koja služi blagostanju cijele nacije kao zajednice. Jer ako čovjek djeluje u društvu kao jedan dio koji ovisi o ostalima kao što ostali ovise o njemu, onda i sav prosperitet koji ostvaruje mora biti usuglašen sa društvenom zajednicom, a ne protiv te zajednice zbog ostvarenja uskih sebičnih interesa.

U kapitalističkoj potrošačkoj ekonomiji tako se podstiču programi poput npr. sječe šume zbog drvne građe u što većem obimu i u što bržem vremenu jer je tako povrat kapitala veći. Nije bitno što će neko područje ostati trajno devastirano, zagađeno, opustošeno za ostale ljude. To je kapitalizmu čak povoljno jer tako više ljudi dovodi u bijedu. Bitan je samo trenutni interes kapitala jer se nakon brzog umnažanja može tako uvećan oploditi negdje drugdje ili na istom mjestu za sasvim drugu svrhu. Tako kapital stvoren zagađivanjem okoliša može doći kao "spasitelj" i ponuditi se kao skupa, ali ljudima za život nužna opcija. Zagadi se voda, pa se pokrene industrijska proizvodnja i prodaja vode.

Nacionalna kristocentrična ekonomija ima slobodu od kapitala kao trenutnog interesa koji je sam sebi svrha i nije pod pritiskom služenja kapitalu, bilo u prostoru, bilo u vremenu. Nacionalna kristocentrična ekonomija brine o kapitalu kao o mjerilu rada i zato u svoju računicu uzima sveukupnu nacionalnu dobit na kraju procesa. Zbog neovisnosti u zadovoljavanju interesa kapitala u sebi sadrži mogućnost za ostvarivanje dugoročnih i sveukupnih programa koji donose korist cjelokupnoj populaciji unutar sustava valutne suverenosti nacionalne ekonomije. Ukratko: kristocentrična ekonomija radi za opće dobro – kako i je jedino primjereno nečemu što je u Kristu uglavljeno.

Na primjeru sječe šume gleda se koliki su svi gubici koji dolaze zbog devastacije i ako se pokažu kao dugoročno veći od kratkotrajne zarade ne ide se na totalnu nego na prihvatljivu eksploataciju. Eksploataciju u kojoj je gubitak života manji od novodobivenog života, a to je ujedno i jedno od načela kristocentrizma: **redukcija mora biti manja od produkcije života**.

Zbog istih razloga nacionalna kristocentrična ekonomija može ulagati u obitelj, rađanje djece, odgoj i obrazovanje ljudstva od samog rođenja i bez pritiska brzog povrata uloženog kapitala čekati koliko je potrebno da se ulaganja višestruko vrate kroz rad osposobljenog čovjeka. To je ulaganje u najveću moguću vrijednost – ljudski život, a kada se tu ulaže onda je i ostali život u koji je čovjek uronjen jednako tako poboljšan. Ovo je istovremeno jedini primjereni način borbe za očuvanje okoliša ili ekologiju jer bez primarne usredotočenosti na svetost čovjekovog života jalovo je svako htijenje za očvanjem ostalog živog svijeta. Ako se ne poštuje ono najuzvišenije što je Stvoritelj na svoju sliku stvorio, kako se mogu poštivati oni niži oblici stvorenog svijeta?

U svakom slučaju, ono što je bitno je da se sve drži unutar valutne jednadžbe nacionalne ekonomije i da se uvijek gleda na završnu, konačnu dobit i da li se radom ista smanjuje ili povećava. Odnosno, kako se pokušalo objasniti, dobit i život idu ruku pod ruku pa se tako promatra odnos produkcije i redukcije života i po tome određuje što je dobitak, a što je gubitak. Jednako tako, da bi se moglo znati što je to u stvari završna dobit, što je u stvari dobro, a što je loše mora se imati apsolutno moralno uporište, moralna ishodišna točka. To uporište i ta točka je Isus Krist i Crkva. To su počela po kojima se mjeri sva vrijednost, po kojima se može u konačnici uvidjeti dobit odnosno što je dobro, a što je loše. Sve što je odmaknuto od toga ishodišta ne može pravilno prosuđivati i vodi u propast. Tako i ekonomija koja želi urediti odnose među ljudima mora polaziti iz te točke i toga počela ili neće moći stvoriti načelo pravednosti i time će dovoditi do sukoba među ljudima. I to sukoba koji je u stanju trajnog povećavanja koje je, opet, povezano s povećavanjem ekonomske produkcije: ovdje jedna strana podstiče onu drugu u svojoj destruktivnosti i tako prema teoretskoj beskonačnosti.

Valuta smije biti samo nacionalna

Zaštitu od upletanja sa strane i kvarenja računice pruža novčani monopol nacionalne valute. Sve mora biti mjereno u nacionalnoj valuti, a ne kao što je sada običaj, vrijednosti izražavati u stranom novcu. Promjena usađenog mentaliteta mjerenja u stranom novcu nužna je za ustroj nacionalne ekonomije. Strana valuta je potrebna samo za uvoz i ništa drugo. Krivo je za bilo što govoriti da košta toliko i toliko

dolara (ili eura, svejedno) jer ako je stvarano u Hrvatskoj mora biti izmjereno u kunama. Npr. gradnja mosta koštala je X kuna, a u toj cijeni bilo je za bilo što potrebno osigurati Y dolara zbog uvoza. Običaj da se govori kako je most koštao u dolarima razara domaću proizvodnju te nema uopće nikakvog smisla. Rad, fizički i intelektualni, graditelja mjeri se i plaća u kunama. Isto tako sve što se kupuje na domaćem tržištu. Strani novac je potreban za gradnju samo za ono što se mora kupovati na stranom tržištu, a i to graditelj plaća u kunama uvozniku i izvođaču koji time radi. Most se gradi u Hrvatskoj i služi hrvatskom gospodarstvu i cijelom društvu. Gradi se zato jer ima potrebe za mostom i služiti će svojoj svrsi: omogućiti će transport ljudi i dobara, brže i lakše povezivanje do tada razdvojenih dijelova i uz niz ostalih razloga povećati će sveukupnu proizvodnju, a istovremeno smanjiti troškove koji su postojali zbog razdvojenosti prije izgradnje mosta. Dakle, most kao proizvod upotrebljava se unutar suverenosti hrvatske kune i tu ostvaruje svoju računicu na osnovu koje je uopće i građen. Ne gradi se valjda most u Hrvatskoj na osnovi toga da li Amerikancima ili Europi treba taj most i u svrhu poboljšanja američke ili europske privrede. Izražavanje cijene u dolarima ili eurima upravo radi to da Hrvatska postaje prirepak američke, točnije rečeno dolarske, globalne ekonomije. Isto tako prikazivanje troškova gradnje mosta u dolarima ili eurima unaprijed sugerira da se za te novce mora Hrvatska zadužiti da bi uopće mogla izgraditi most. To su one priče koje se podvaljuju prvenstveno pri gradnji cesta, a i svega ostaloga, tvrdeći da ne možemo graditi zato što nemamo novca, odnosno dolara ili eura. Zato se za ono što se gradi bezumno uzimaju krediti na stranom "tržištu" iako se plaće domaćim radnicima isplaćuju u kunama, isto tako i domaćim dobavljačima. Gdje je ta razlika nestala moći će se točno vidjeti tek uvidom u rad HNB-a, poslovnih banaka i investitora, a to je hrvatska vlada.

Situacija je adekvatna primjeru da imamo radnu sposobnost (da smo zdravi i sposobni raditi), imamo obradivu zemlju i potreban alat (motika, štihača i sl.), a jedino što nemamo i moramo kupiti (uvesti u slučaju države) jest sjeme koje bismo sadili. Umjesto da u računicu koliko nam je potrebno novca (deviza) ukalkuliramo samo cijenu sjemena, mi kalkuliramo cijenu svega navedenoga i onda sjedimo doma i kukamo kako nemamo dovoljno novca da bismo mogli raditi na zemlji i ubrati plodove. Treba zasukati rukave, uzeti motiku u ruke i ići raditi te radom stvoriti kapital (banke mjere rad i stvaraju novac), a novac za sjeme koje će se kupiti imamo u banci (devizne rezerve). Kasniji plodovi rada na zemlji materijalno su pokriće za prije stvoreni novac i to je sva mudrost oko pokretanja javnih radova. Bit je u tome da se krene raditi ono što je neosporno korisno za cijelo društvo, a toga ima više nego dovoljno (željeznica, ceste, stanovi, škole, sveučilšta, industrija, bolnice, itd).

U financijskom ustroju hrvatske nacionalne ekonomije sve potrebe za stranim valutama zbog uvoza izražavaju se u kunama prema tečaju koji određuje HNB i na osnovu toga se rade kalkulacije troškova. HNB, iza kojega stoji država, garantira da će osigurati sredstva za kupnju proizvoda potrebnog prvenstveno za proizvodnju, a tek iznimno za preprodaju na domaćem tržištu. Tako se postiže nadzor nad uvozom i spoznaje se što se potražuje za uvoz pa se može putem poslovnih banaka odmah stimulirati domaća proizvodnja ako se nađe netko sposoban proizvoditi, a država može usmjeravati svoj razvoj prema tim potrebama. Tako se najbrže ostvaruje suština nacionalne ekonomije, a to je da se sve ono što se može proizvesti, a da zadovoljava određene tražene standarde, mora i proizvoditi. U tom smislu se treba uzeti osnovna ideja koju je iznio još Fichte u svojoj *Zatvorenoj trgovačkoj državi* s tim da se izbace besmislice poput onih o zabrani putovanja izvan države svim državljanima osim umjetnicima i znanstvenicima. Ono što sigurno vrijedi u tom konceptu je očuvanje i umnažanje vlastitog bogatstva kroz orijentiranost na vlastitu proizvodnju praktički svega što je moguće. Isto tako i sekundarna orijentiranost na izvoz, tj. izvoz kao nusprodukt zadovoljenja vlastitih potreba čime se sprječava nepotrebni gubitak energije na to da bi se pod svaku cijenu izvozilo kako bi se onda opet moglo nešto drugo uvoziti umjesto da se ta energija najprije iskoristi za vlastitu proizvodnju onoga drugoga. To i je ono osnovno što sa naziva korporativnim gospodarskim ustrojem, a o čemu se detaljnije govori u poglavlju o gospodarstvu.

Nacionalna kristocentrično-korporativna ekonomija oslanja se na vlastiti rad i mora što je manje moguće uvoziti, a što je više moguće izvoziti svoje viškove koji ostanu nakon podmirenja vlastitih potreba. To je osnovno mjerilo uspješnosti i razvitka neke države u odnosu na drugu. Ona država koja u tome uspijeva je naprednija od onih koji to ne mogu ostvariti i prisiljene su uzimati više tuđih viškova nego što mogu stvoriti i prodati svoje viškove proizvodnje. Ove relacije odnose se na zbivanja između

suverenih država koje se ne nalaze u dužničkoj klopci. Onaj uvoz koji se prikazuje kad npr. Argentina ili Meksiko izvoze, a SAD uvoze njihova dobra nije stvaran zato jer zbog zaduženja stranom valutom i kamatama zadužene zemlje dobivaju apstraktne brojeve za svoje proizvode i nisu suverene države u punom smislu. Njihov je rad obezvrijeđen, a sva se trgovina mjeri valutom jednog monopoliste nad tom valutom, a i monopolistom nad sveukupnom trgovinom kroz burzovni monopol. To što se izvoz prikazuje većim u brojevima ne znači ništa. Gledano proporcionalno u odnosu na količinu i kvalitetu izvezene robe vidi se da je vrijednost realno dodatno obezvrijeđena zbog potražnje za dolarima nužnim za otplatu kamate na glavnicu. Zbog neprestanog stvaranja apstraktnog novca kroz kamate i kamate na kamatu prividno se događa nekakav veći izvoz koji je u stvari samo povećano eksploatiranje dotičnih naroda. Od naroda širom svijeta prigrabljuje se stvarna vrijednost, stvarna proizvodnja iza koje stoji ljudski rad i muka, a u zamjenu se daju brojevi. Brojevi koji imaju podlogu (pokriće) upravo u toj istoj preuzetoj robi. To je brojevni perpetuum mobile za onoga koji je to uspio nametnuti dužničkim državama. Za puku brojevnu apstrakciju dobiva se konkretna materija odnosno rad. Postignut je ideal svakog kriminalca: za ništa dobiva nešto, a da je istovremeno zaodjenut plaštom uglednika.

Famozni WTO ima osnovnu ulogu ostvariti interese svjetskih monopolista na način da otme još jedan dio od suvereniteta država određujući kvote i uvjete proizvodnje. Globalna trgovina usklađuje se iz jednog centra pazeći da netko ne bi nekim slučajem trgovao neposredno, bez posrednika, i što je važnije, bez dolarskih ili nekih drugih fiktivno stvorenih brojeva. WTO, IMF (MMF), WB (Svjetska banka), svi odreda paze na očuvanje stečenog i proširivanje monopola do globalne potpunosti, a međusobno koordiniraju kretanje robe i kapitala pazeći da se sustav ne “uruši” neželjenim kretanjem istih unutar područja njihovog nedeklariranog, ali faktičkog imperija.

Ekonomija kao rat

Država Hrvatska mora radom svojih ljudi nadmašiti ili u najmanju ruku parirati drugim državama i na taj način ostvariti mogućnost razvoja. Vlastiti rad omogućuje uvoz potrebnih stranih proizvoda, a da se ne dovede u poziciju obezvređivanja vlastitog bogatstva. Vladar na ekonomiju svoje zemlje mora gledati kao na ratni sukob u kojem je nepotrebni uvoz gubitak vlastitih snaga na ratištu, a produktivni izvoz gubitak protivničke strane. Pri ovome je važno za naglasiti da se ne smije nipošto zagovarati izvoz pod svaku cijenu jer je izvozno orijentirano gospodarstvo još jedna u nizu zabluda. Otprilike na jednakoj razini zblude kao i zaduživanje stranim novcem. To je realna stvarnost svijeta u kojemu se nalazimo i u kojemu Hrvatska mora preživjeti.

Financijska oligarhija je tako uredila politički i ekonomski ustroj u svijetu istovremeno se stavljajući na poziciju nadnacionalnog arbitra koji na liberalno-kapitalističkom svjetskom poretku uzima sebi moć upravo na međusobnoj suprostavljenosti čovjeka kao pojedinca nasuprot pojedinca, i naroda nasuprot naroda. Tako postavljeno ustrojstvo na planetu Zemlji kroz liberalno-kapitalistički sustav potiče stalnu borbu do međusobnog istrebljenja slabijih i preživljavanja jačih, a ne moralno i stvaralačko vrijednih. Stvorena doktrina i poredak odnosa ustrojenog na sili, a ne na pravu čovjeka na život i smrt u dostojanstvu, temelj je kapitalizma kao rata kojemu nema kraja.

U tom i takvom svijetu Hrvatska bi u početku bila sama, ne računajući Vatikan kao ekonomskog čimbenika, nego samo kao političkog prijatelja koji je daleko najvažniji kao duhovni oslonac zbog svoje Božanske misije u svijetu. U ekonomskom ustroju sama i na početku jedinstvena, Hrvatska mora prihvatiti ostale države onakve kakve trenutno jesu, a realan odnos nemilosrdnog ratnog sukoba koji vlada u kapitalističkoj ekonomiji ukida se onda kada i neka druga država odbaci kapitalizam i cijelu pridružujuću judeo-masonsku podvalu liberalizma i sekularizma te prihvati osnove kristocentrične ekonomije. Radi se ne o sukobu ideologija, kako možda izgleda površnome promatraču, nego o sukobu duhovne naravi, o ratu Dobra i Zla. Tu nema primirja i samo kapitulacija Zla može dati osnove za suradnju na načelu bratske ljubavi naroda sa svim pratećim pomaganjem kako si braća u ljubavi pomažu.

Na državnoj razini to znači da se priklonjenost državnog vodstva nekog naroda jednoj ili drugoj strani očituje kroz političko uređenje i pripadajuću ideologiju koja se sprovodi u određenoj državi. Liberalni

kapitalizam sa svojom demokracijom je najgore dosad uspostavljeno političko uređenje. Najgore u smislu sublimirane posvećenosti Zlu, upropaštavanju čovjeka zavođenjem i lažima pa sa takvim demonskim poretkom ne može biti popustljivosti. Bezinteresna ekonomska suradnja značila bi jačanje i pomaganje grešnika tako da on ojača i dodatno ogreze u grijeh, a to je onda grijeh onome koji to radi. Kao kada dajemo milostinju onome za koga znamo da će je umjesto na hranu spiskati na svoju ovisnost o alkoholu. Takvima se ne smije davati sredstva kojima sebe i druge dodatno upropaštavaju nego mu se pomaže da se izbavi iz svojeg pijančevanja. Stoga, dok se države i narodi ne obrate po svojemu političkom uređenju Hrvatska će političke i ekonomske odnose zasnivati na stvarnosti ratnog sukoba koji je u tijeku, sukoba koji se zove globalna kapitalistička ekonomija.

U takvome ustroju onaj tko nedovoljno proizvodi i zato mora više uvoziti u situaciji je kao i onaj koji na bojištu ima veće gubitke nego što može izvršiti popunu svoje vojske. Vremenom, prije ili kasnije, ostaje bez svoje vojske, odnosno ostaje bez svoje države i ono što je ostalo jesu samo državni činovnici koje će strani okupator preuzeti sa preuzimanjem vlasti nad državom.

Današnje vladajuće elite jesu upravo to – činovnička kasta koja izvršava naloge svojih stranih gospodara i za to biva nagrađena taman toliko dovoljno da mogu zadovoljiti svoje jadne sebične interese.

Svjetska ekonomija je nemilosrdno bojno polje na kojemu nema mjesta za propuste, bilo slučajne zbog neznanja ili namjerne zbog izdaje. Na bojnom polju svjetske ekonomije **Hrvatska se nalazi u poziciji da mora voditi obrambeni rat protiv globalnog kapitalizma** ili se Hrvati moraju pomiriti s prihvaćanjem poraza i pokoravanja agresoru. Sredine nema, ili nacionalna borba za nezavisnost ili kapitulacija. Umjerenjaštvo, kompromiserstvo, tolerancija zla i grijeha samo su oblici samozavaravanja mediokriteta koji poraz i kapitulaciju prepakiravaju u oblike kojima se savjest lakše priguši.

Ekonomski rat kojim se bez ispaljenog metka pokoravaju svjetski narodi Hrvatskoj nameće nuždu primjerenog odgovora i daje Hrvatskoj sva potrebna prava da unutar kršćanskog svjetonazora danih nam prema tumačenju Crkve radi ono što smatra potrebnim i najboljim za nacionalnu obranu. Kao i svaki drugi rat i ovaj se treba znati voditi. Posljedice neznanja su pogubne za državu i cijelu naciju te je nedopustiv luksuz živjeti u raznim zabludama slijedeći lažne ekonomske nauke. Ustrajanje na liberalno–kapitalističkim političko-ekonomskim spoznajama jednako je smisleno kao kada bi u klasičnom ratu preuzimali neprijateljsku doktrinu bez ikakve prilagodbe vlastitim mogućnostima i još prije svake bitke išli neprijatelju po savjet što bi nam bilo najbolje napraviti kako bi pobijedili. Jasno je da takav sustav djeluje samorazarajuće, da je nacija koja tako radi samoubilačka.

Povijest jasno dokazuje zablude kapitalizma i kakve plodove donosi na ovaj svijet. Već sama činjenica da je kapitalizam stvorio komunizam kao svoju prividnu suprotnost, kao lažnu alternativu svojim zabludama, i da je taj komunizam u kratkom razdoblju svoje prostorno ograničene realizacije pobio više ljudi nego svi ratovi kroz cijelu ljudsku povijest govori u prilog odbacivanja kapitalizma i liberalizma kao svjetonazora.

Ustrajnost liberalizma u svojim lažima

Kroz cijelu svoju povijest trajanja liberalna demokracija kao idealno društveno uređenje kapitalizma neprestance ljudima obećava jedno te isto i ljudi pod utjecajem manipulacije medija i kulturne modulacije mentaliteta neprestance vjeruju tim istim obećanjima. Ista prazna predizborna obećanja davao je Theodore Roosewelt, Woodrow Wilson, F. D. Roosewelt, Nixon, Reagan, Clinton, ili bilo koji drugi "igrač". Dovoljno je pogledati njihove predizborne nastupe samo kroz proteklo 20. stoljeće i tu nema suštinske razlike; svakome se obećaje sve što je potrebno i svima se nagoviješta veliki konačni preokret prema društvenom savršenstvu. I kasniji rasplet uvijek je po istoj šabloni: vanjski faktori, viša sila, nepredviđeni problemi spriječili su realizaciju obećanja, ali zato na novom izbornom ludilu sve se opet ponavlja. Opet svi imaju savršena rješenja za sve probleme društva. Judeo-masonski monopol nad medijima i kapitalom, falsificiranje povijesti koje u ljude unosi laž, a iz njih izlaze krive pouke, sve to omogućuje neprestano ponavljanje istog principa obmane. Onome tko uspije prozrijeti laž i cijelu manipulaciju u početku sve izgleda nevjerojatno, zanimljivo i uzbudljivo, da bi nakon početnog ushita

došla rezignacija, dosada i gađenje prema cijeloj predstavi. Sve počinje nalikovati TV sapunici koja je banalno blesava i predvidiva u svojoj gluposti, a opet, ljudi je masovno gledaju napeto čekajući rasplet i uživljujući se u seriju.

Sve tzv. velike promjene u kapitalizmu ili liberalnoj demokraciji samo su prigodno izmišljeni "dramski" zapleti u TV sapunici kojima je cilj zadržati pažnju promatraču, zadržati mase u opčinjenosti.

U simbolici ekonomskog rata ljudstvo se suptilno uvjeri da će se sada konačno ostvariti pobjeda koja će donijeti mir i blagostanje svima. Tako zavedena masa naivno krene u novi pogubni juriš na neprijatelja koji kao i uvijek završava porazom svih zaraćenih, a pobjedom onih koji su rat i stvorili. Iz generacije u generaciju ratuje se ne samo na ekonomskom, nego i na svim ostalim frontovima, jer svi su ti ratovi dio općeg rata Sotone protiv Boga i čovjeka kao Božjeg stvorenja. Ratuje se sa uvijek istim neosnovanim optimizmom koji počiva na laži demona koji nadahnjuje ljude. Isti optimizam o pobjedi koja je tu, nadohvat ruke, samo što nije ostvarena, i uvijek isto opravdanje za neuspjeh koji se kao takav niti ne prikazuje, nego majstori laži sve preokreću u trijumf.

Povijest kapitalizma je povijest vječno istih obećanja i uvjeravanja, to je povijest u kojoj se prošlost krivotvori upravo zato da bi se prijevara mogla održati. Haiku oblik cijelog opisanog obrasca sadržan je izreci: stare fore – nove budale.

Istina oslobađa, a molitva vodi prema istini

Kao odgovor na sve Hrvatska država mora izgraditi nacionalnu kristocentričnu ekonomiju koja neće dozvoliti da od svih nas rade budale. Učeći iz povijesti mogu se izbjeći sve zamke kapitalizma koje znaju biti tako suptilne i prepredene da u njih upadaju narodi širom svijeta. Više od samog učenja i puno važnije od njega samoga je molitveni život, odnos čovjeka i Boga u molitvi. **Kroz molitvu dolazi se do punog i istinskog prosvijetljenja koje nadgrađuje suhoparno učenje bez vjere i molitve.** Samo tako moguće je izbjeći navedene zamke iza kojih u konačnici stoji nadljudski um kojemu čovjek sam po sebi ne može parirati i neminovno gubi.

Suptilnost zamki se najvećim dijelom sastoji u manipulaciji pojmom slobode. Masama se "prodaje" sloboda i u ljudima se stvara uvjerenje da imaju kontrolu nad događajima, da su procesi koji se događaju spontani ili posljedica njihove zamišljene slobode. Istina je ta da u liberalnom kapitalističkom poretku čovjek ima slobodu manju od dresiranog psa. Oni koji daju slobodu kao poklon ljudima u neograničenim količinama daju jedino slobodu u grijehu, slobodu od odgovornosti i poniznosti pred Bogom, slobodu da čovjek radi sve što poželi. Sloboda grijeha je lažna sloboda jer se grijehom i odbacivanjem Boga čovjek porobljuje jače nego što to mogu učiniti svi svjetovni okovi. Čovjek pada u ropstvo Sotone koji se onda njime služi da ga upropasti zajedno sa što više drugih ljudi. Uživanje apsolutne slobode od svega osim vlastite ljudske volje lišene ljubavi prema Bogu je najdjelotvornije judeo-masonsko sredstvo kojim grade svoj Novi svjetski poredak. Kroz promoviranje svih oblika sloboda porobljuju ljude, pojedince, porobljuju cijele narode šireći zlo po cijelom svijetu.

Judeo-masonski poredak koji se gradi sustavom liberalnog kapitalizma neostvariv je bez "uvaljivanja" beskrajnih sloboda ljudima. To se očituje i u ekonomiji u pripadajućim ekonomskim pojmovima poput slobodnog tržišta, slobodne trgovine, slobodnog poduzetništva, slobodnog kretanja kapitala i sl. Sve je prepuno deklarativne slobode, a sve je pod kontrolom judeo-masonskog političko–ekonomskog sustava. Ljudima se svijest zatruje bujicom pojmova raznih sloboda tako da postanu opčinjeni i umrtvljeni poput pacijenta pod narkozom. U takvom stanju zavedenosti stavljaju se u položaj koji nije ništa drugo nego robovanje gore od klasičnog ropstva. Gore je zato što je rob barem znao da je rob i nije si sam stavljao okove na tijelo. Dok se daje sva lažna sloboda kroz apstraktne pojmove, kroz riječi koje su neograničene te ne koštaju ništa onoga koji ih sipa, judeo-masonski sustav istovremeno ljudima uzima konkretna materijalna dobra uključujući i tijela koja su kroz rad povezana s tim istim materijalnim dobrima. Preko zadobivene vlasti nad materijom lakše se dolazi do krajnjeg i jedino važnog plijena – duše, koja je, zbog prevelike povezanosti sa materijom putem znanstvenog racionalizma, dio plijena ugrabljenog u izgrađenim svjetovnim sekularnim sustavima.

Zato tjelesna porobljenost koja sama za sebe u vjernika ne predstavlja i porobljavanje duše, jer vjernik je predan Bogu i svijet mu ništa ne može, u bezvjerničkom nekršćanskom društvu (tj. sekularnom društvu) koje se gradi nametanjem sloboda, porobljeno tijelo uključuje i porobljavanje duše jer čovjek sam svojim snagama nema mogućnost spasiti se od propasti.

Japan postao najvredniji rob globalizma

Primjer kako se bez obzira na svu svoju prividnu savršenost i vanjsku snagu samospasenje ne može ostvariti bilo na osobnom, bilo na nacionalnom planu, je Japan nakon II. svjetskog rata. Poraženi Japan je nakon rata ušao u sustav globalne judeo-masonske mreže, a taj prelazak je osobno nadzirao gen. MacArthur, i sam mason, naravno. Dovršenje tog procesa uključenja Japana u globalni sustav pokoravanja svijeta i izgradnje Novog svjetskog poretka je stvaranje Trilateralne komisije koja je odraz podijeljenosti svijeta na tri osnovne valutne zone: dolarske, euro-zone i zone japanskog jena. Trilaterala ima zadaću koordinacije financijske oligarhije tako da se spriječi unutarnje trvenje i poveća ukupni učinak tri osnovne svjetske valute koje su predviđene za konačno ujedinjenje u jedinstvenu svjetsku valutu.

Od svih razvijenih država u svijetu Japan je imao, a i danas ima, najmanji nadnacionalni element u ekonomiji. Od svih najbliže su jednom idealnom pojmu nacionalne ekonomije. Usprkos toga i fantastičnih rezultata u razvoju od jedne devastirane do visokorazvijene zemlje Japan nije mogao izbjeći zamku globalne kapitalističke ekonomije budući da se principjelno podredio kapital-odnosu. Ono što je nedostajalo Japanu je cjelovita spoznaja o novcu i trgovini, a tu spoznaju može dati samo kršćanstvo, samo vjera u Krista i pouzdanje u Crkvu. Japanska nacija se svojim poganstvom ne može uzdići iznad ljudskih zabluda i zato iako naizgled sve rade dobro, ne mogu izići iz pozicije najvrednijih judeo-masonskih robova u kojoj se sve dublje nalaze. Koliko to ima kobnih utjecaja na japansko društvo i samog čovjeka u tom društvu tema je za cijelu jednu knjigu. Ipak, vidljivi su već veliki znakovi sve ubrzanijeg kolapsa same volje za življenjem – toliko upregnuće u kapital-odnos, a bez kršćanske utjehe, stvorilo je jedno društvo koje više ne vidi smisao življenja. Potvrda takvog stanja japanskog čovjeka je u pojavi stalno rastućih kolektivnih samoubojstava Japanaca koji svoje “partnere” pronalaze putem interneta i zajednički si oduzimaju život.

Japanska ekonomija je uhvaćena na mamac velikog trgovinskog suficita i ogromnih deviznih (dolarskih) prihoda. Koliko god to izgledalo kao nešto što ne može biti loše nije tako. U početku je sav dolarski priliv bilo korišten za obnovu i razvoj i, umjesto da tako i nastavi, kupujući sve što je potrebno za domaću proizvodnju i razvoj, Japan se našao u poziciji da ima dolare, a ne zna kuda bi s njima. Još preciznije definirano – postalo je profitabilnije za vlasnike dolara da umjesto u svoju domaću “bazu” dolare plasiraju negdje drugdje. Dakle, problem nije postojao u vrijeme najvećeg ekonomskog rasta iz ruinirane zemlje u gospodarskog diva. Tada su skoro svi dolari materijalizirani unutar Japana za potrebe Japanaca. Onda kada se prestalo masovno ulagati sve zarađeno unutar same nacije i kada su zarađeni dolari počeli ostajati van Japana gledajući kako će na globalnom tržištu kapitala kratkoročno zaraditi više brojeva nego što se isplati ulaganje u same sebe, tada se dešava praktična predaja velikog nacionalnog bogatstva financijskoj internacionali. Na taj način plodovi rada jedne nacije nisu vraćeni natrag na mjesto stvaranja nego su za nju (naciju) ostali nerealizirani. Umjesto za Japance, dolari su počeli donositi korist pojedincima uključenima na “globalno tržište kapitala”. Time kao da je sve rađeno uludo, za ništa.

Mediji, povjesničari, “ugledni” ekonomisti upravo taj porazni trenutak ulaska na međunarodno tržište kapitala prikazuju i napuhuju kao veliki uspjeh za Japan. Čak se stvara psihoza “žute opasnosti” zbog japanskog kupovanja svega i svačega po glavnim burzama, uglavnom po SAD-u, kojoj je bio cilj prikazati nekakav fiktivni Japanski revanš za poraz u ratu kako bi se u samih Japanaca smanjilo komplekse i traume zbog poniženja kapitulacijom. Nikakve opasnosti tu nije bilo jer nisu kupovali Japanci nego su kupovali dolari, a suverenitet nad dolarom Japanci nemaju i zato nisu ni bitni kada se podvuče crta. Druga stvar bi bila da su oni sa svojim jenom došli i masovno kupovali, onda se sve radikalno mijenja.

Japanci su trebali zarađene dolare uvijek pretvarati u materijalna dobra (uglavnom sirovine kojima kronično ne raspolažu) i sve dovlačiti u Japan, među svoje ljude, na svoju zemlju, unutar svojeg suvereniteta. Ako se radilo o tako velikim iznosima dolara da nisu znali na što bi ih potrošili, što je prilično apsurdno jer uvijek se može nešto novo izgraditi ili stvoriti što koristi naciji, bilo bi im bolje da su te dolare poklonili siromašnim zemljama ili ih čak bacili u more ako već ne znaju što bi drugo. To što su dolari ostali na području suverenosti dolara ili gdje je dolar podloga za druge valute i tamo se tim dolarima koristili na najrazličitije načine Japancima nije, a niti će ubuduće, donijeti neku realnu korist. Imali su, a i dalje imaju, bogatstvo samo na papiru, u imaginaciji spekulacija, a materijalna podloga novca nije postala njihovom. Štoviše, izražavanje bogatstva u dolaru kao stranoj valuti smanjilo je vlastitu ekonomsku suverenost i dovelo tuđinsku. Od gospodarske samodovoljnosti postalo se ovisnim o spekulativnim kretanjima brojeva. Moćni Japan stoga danas drhti pred kretanjima valutnih tečajeva na burzi i visine kamatne stope koju određuje FED. I burzama i FED-om upravljaju isti zakulisni gospodari, judeo-masonerija i njihova financijska internacionala. Da se ne govori o potpunoj energetskoj ovisnosti o nafti kojom opet monopolistički upravljaju ti isti zakulisni moćnici. Naizgled suveren i prividno neovisan Japan tako je realno pod tuđinskom neposrednom kontrolom i latentnom prijetnjom destabilizacije cijelog društva. Tek ako se ta suptilna kontrola pokaže nedovoljno djelotvornom dolaze na red grube ratne metode pokoravanja, a ako je potrebno može se opet baciti pokoja nuklearna bomba na civile.

Japansko gomilanje zarađenih dolara i "ulaganja" istih na globalnom tržištu u terminima rata u ekonomiji usporedivo je s osvajanjem ratnog materijala neprijatelja i vraćanja tog osvojenog materijala neprijatelju natrag na raspolaganje kako bi on vodeći svoj rat stvorio još više ratnog materijala koji će opet ostati u njegovim rukama. Svakome vojskovođi je jasno da se time odriče vlastite potencijalne snage i istovremeno neprijatelj koristi poklonjeno da bi nas dodatno razorio. To je dvostruki gubitak: za ono što nije iskorišteno za vlastite svrhe i, dodatno, što je istoj strani naneseno veće uništavanje zbog ojačavanja neprijatelja. Ako se nalazimo na klackalici i damo na suprotnu stranu 10 kg u minusu smo za 20 kg i zato je bolje dati tih 10 kg negdje drugdje ili jednostavno baciti. Šteta je tako svakako manja.

Današnje polagano gašenje i niveliranje japanskog gospodarstva s ostatkom svijeta posljedica je upravo toga. Prelijevanjem nacionalne dobiti u za Japan dugoročno potpuno kontraproduktivne globalne investicije (odn. spekulacije na burzama) jedna relativno uspješna i visokorastuća nacionalna ekonomija pretvorena je takovim povezivanjem i ovisnošću o drugima u dio, veliki i značajan dio, ali samo dio, globalne kapitalističke ekonomije. Zadržavanjem nepotrebno velikih količina dolara i ulaskom dolara u strukturu nacionalne ekonomije, ulaskom u područje nacionalne suverenosti gdje je smio biti samo *jen*, postalo se ovisnim o tuđim, a ne o vlastitim odlukama.

Umjesto u dodatna ulaganja u vlastitu zemlju i u vlastite ljude dobit je odlazila na neka druga, strana mjesta i kod nekih stranih ljudi, a sve kroz posredovanje globalnih spekulanata koji su sebi izvlačili najviše bogatstva. Korist koji je Japan dobio je kratkoročna i zavaravajuća, potpuno iluzorna. Da je nastavio ulagati u dalji vlastiti razvoj cijelog društva i države proizvodio bi jeftinije, kvalitetnije i naprednije proizvode (npr. automobile) i tako doslovce pomeo konkurenciju. Ostvarilo bi se ono što je Henry Ford rekao u vezi proizvodnje i ekonomske politike u kojoj se proizvodnja dešava. Henry Ford bi rado platio radnicima najveće nadnice, prodavao najjeftiniji auto na svijetu i na taj način postao najbogatiji čovjek na svijetu, sve uz pomoć najmodernije tehnologije. Što je uvidio Ford i što bi njega učinilo bogatim jednako se odnosi i na državu. Ostvariti ljudima najbolje moguće životne i radne uvjete za pojedinca i obitelj, ulagati u život ljudi, rađanje novog života, ulagati u moral i pravdu, u najbolji odgoj i edukaciju, ulagati u tehnološku razinu cijele države i cijelog društva tako da se proizvodi jeftino i kvalitetno, napredno, a svima jednako dostupno. Tako koncipirano društvo i država postaju bogati i jaki u svijetu kojim vlada ekonomski rat svakoga protiv svih. **Konačni i neizostavni sastojak "recepta" za prosperitet i blagostanje je kršćanska vjera koja je sol koja omogućuje da konačni rezultat ne bude bljutav i nejestiv.** Ne smije prosperitet i bogaćenje biti cilj ili svrha sama po sebi, nego samo sredstvo u službi vjere.

U slučaju Japana ustupci koje je dobio odustajanjem od koncepta dodatnog ulaganja u sebe u obliku

smanjenja carina od strane SAD-a pokazali bi se potpuno nepotrebnim jer bi bolji i jeftiniji proizvod svojom naravi nadmašio sve barijere koje bi se postavljale. To je kao kada se pokušalo zaustaviti širenje tiskarske tehnike koju je Gűtenberg izumio time što bi npr. Francuska ili Engleska nametnula carinske propise kojim sprečavaju uvoz tiskarskih strojeva i propisuju da se unutar njihovih granica mora i dalje raditi po staroj metodi pisanja knjiga. Takve bi mjere bile vrlo kratkoga daha jer bi se pokazale potpuno neučinkovitima pred potražnjom za knjigama koje bi se tiskale na strojevima u okruženju. Ako ništa drugoga, Francuzi i Englezi bi išli za proizvodom kada proizvod ne bi mogao doći do njih, a troškovi represije protiv unosa takvih proizvoda potpuno bi uništili opstojnost takvih država. Jednako kao za izum tiska i knjige kao proizvod tiska, sve principjelno vrijedi i za ono što samim svojim postojanjem predstavlja nešto što prvenstveno kvalitetom, ali obično i cijenovnom pogodnošću, ruši sve nerezonske prepreke.

Iz tih razloga neprirodna integracija s američkom industrijom Japan realno unazađuje i nepotrebno ih ostavlja bez svoje najznačajnije komparativne prednosti: svoje jedinstvene i visokorazvijene nacionalne kulture i civilizacije. Utjecaj zapadnjačke, prvenstveno američke, postmoderne kulture McDonaldsa i Coca Cole, Hollywooda i popularne glazbe (barem se tako ta galama samopretenciozno naziva) unazađuje Japan i Japance. Znali su zakulisni gospodari točno što rade kada se carinska neujednačenost SAD-a i Japana, gdje je Japan carinama izuzetno protektiran od uvoza iz SAD-a što se tiče industrijskih proizvoda, kompenzirana i uvjetovana kulturnom otvorenošću svemu što dolazi sa Zapada, prvenstveno iz SAD-a. Kulturološka intoksikacija i konačno modulacija Japana prema željenom obrascu liberalno-demokratske formule jamac su konačnog utapanja Japana u jedan globalno iznivelirani svjetski poredak.

Integracija Japana i SAD-a na industrijskoj (ekonomskoj) i kulturnoj razini podudarna je miješanju vrhunskog i lošeg vina. Rezultat je osrednji bućkuriš bez prepoznatljivosti, sa tim da je jasan gubitnik: to je vrhunsko vino koje se upropaštava zato jer se miješanjem gubi, a upitno je koliko se loše vino popravlja. Zato tu nije ni cilj nešto bitno popraviti ono što je loše, koliko se želi ukloniti ono dobro koje svojim postojanjem pokazuje koliko je loše stvarno loše.

Ista je stvar s miješanjem japanske i američke proizvodnje i kulture: usporeni napredak sa poboljšanom osrednjošću.

Sasvim je drugo pitanje koji su razlozi takve samoograničavajuće Japanske politike – neznanje, naivnost ili je politička i poslovna elita bila prisiljena tako postupiti kao uvjet svojeg postojanja. Članstvom u Trilaterali toj Japanskoj eliti dan je određeni udio u svjetskoj podjeli moći, ali taj je dobitak ostvaren otpisom Japana kao Japana sa svojim cjelovitim identitetom. Stoga sam svakako sklon zaključku da je takav razvoj određen kao dio globalnog plana jer ne treba zaboraviti da je Japan ratni gubitnik i da se sve nalazi pod budnim američkim nadzorom. Demokratski prijateljski zagrljaj *"branitelja slobodnog svijeta"*, kako si Amerikanci tepaju, uključuje značajnu vojnu i obavještajnu prisutnost na samom teritoriju Japana. Japan je, realno gledajući, pod protektoratom SAD-a i služi ostvarivanju širih političkih i gospodarskih ciljeva u regiji, posebno u odnosu na Kinu.

Slična je stvar i s Njemačkom, nad kojom osim SAD-a neposrednu vojnu okupaciju vrši i Velika Britanija, zapakiranu u demokratsku farsu i lažno dobrovoljno savezništvo unutar NATO-a. Posebna je priča ta vojna organizacija čiji krajnji oblik može biti samo nadnacionalna profesionalna vojna sila u službi vlasnika kapitala. Plaćenička vojska služi onoga koji je plaća i radi za novac. Ako je demokracija toliko tolerantna neka se samo povede teoretska rasprava ili inicijativa o izlasku Njemačke iz NATO-a i odlaska stranih trupa iz Njemačke. Tako nešto judeo-masonerija nikada ne bi dopustila u ovom trenutku agresivnog imperijalističkog nametanja Novog svjetskog poretka na ostatak svijeta. U takvoj koncepciji uređenja svijeta i Japan i Njemačka služe samo kao korisni i dobri serviseri globalne kapitalističke ekonomije upregnute u opće geopolitičke planove.

Ovo što se uvjetno može nazvati "japanskom greškom" rade, odnosno radi im judeo-masonerija svojim zakulisnim metodama, cijelom nizu država koje raspolažu bogatim nacionalnim resursima poput nafte, rudnih i mineralnih nalazišta, šuma, hrane, vode, ljudima i svime drugim što vrijedi. Arapske

naftne države, Nigerija i Meksiko su samo najočitiji primjeri gdje je i onaj mali dio dobiti što ga naftni monopolisti ostave na raspolaganje matičnoj državi potpuno pogrešno iskorišten. Sve te zemlje izražavaju i mjere svoje bogatstvo u dolarima i ostavljaju te dolare u stranim rukama, ako već nisu izgubljeni na ime otplate duga i kamata ili spekulacijama na burzama. Najmanji, skoro nikakav, dio dobiti od vlastitih prirodnih bogatstava se materijalizira unutar same zemlje i među živućim ljudima. Narod prolazi najgore i preko leđa narodne muke i sirotinje sve se spekulacije naplaćuju. Države i nacije ostaju vječno zaostale, ljudi siromašni, a samo jedna uska elita na, i pri vlasti uzima sebi enormne privilegije i bogatstva. Venecuela je donedavno bila u istom stanju, ali razvoj događaja otkad je Chavez na vlasti bitno se popravlja i to upravo po načelu državnog preuzimanja kontrole nad raspolaganjem vlastitim bogatstvom (o svemu više u poglavlju o vanjskim poslovima).

Parazitizam slobodne trgovine i dolara

Osnovni pokretač ekonomskog rata, koji važi kao princip u kapitalizmu kako između pojedinca, tako i između država, je dolar kao prihvaćena valuta koja mjeri vrijednost trgovine među svim državama. Sve države kada nešto prodaju hoće dolare, a isto tako, samo sa dolarima mogu od drugih kupiti ono što žele. Svi se stoga bore za dolare i oko dolara se vodi bitka. Može se slobodno reći da se vodi besmislena gospodarska bitka oko imaginarnih brojevnih vrijednosti. Mnoštvo neprestanih bitaka po cijelom svijetu stvaraju stanje ekonomskog rata koji završava samo prihvaćanjem dolara od svih kao njihove valute, odnosno ukinućem formalno suverenih država i stvaranjem globalnog jedinstvenog suvereniteta kapitala pod jednim imenom. Za okončanje tog nepotrebnog rata potrebno se osloboditi ovisnosti o dolaru i međudržavnu trgovinu nacionalnim viškovima dogovarati na principu razmjene robno-uslužnih dobara ili u vlastitim nacionalnim valutama ako to dopušta ekonomska komplementarnost.

Ekonomistima programiranim po načelu lažne kapitalističke ekonomije to će izgledati suludo, unazađujuće, kontrarevolucionarno, a sve zato jer se smanjuje napuhani balon besmislene trgovine koja se prikazuje kao ključnom stavkom ekonomske razvijenosti. Voda se puni u boce u Europi i prodaje SAD-u, a istovremeno se voda puni u boce u SAD-u i izvozi u Europu. To je povećanje trgovine koje se prikazuje kao razvitak, kao veliki prosperitet ljudskoga roda. Stvarno se radi o uludo potrošenoj energiji zbog prelijevanja iz šupljeg u prazno, radi se o uludo potrošenom nacionalnom bogatstvu koje je otišlo u ruke monopolista u trgovini (burze) i monopolista u novcu (dolar, euro, jen – tj. Trilaterala), umjesto da je uporabljeno u neke svrhovite ciljeve. Kapitalizmu je bitno trgovati što više pod svaku cijenu, a trgovina je potrošnja koja u potrošačkom društvu čini temelj ekonomskih odnosa. Cijelo društvo, cijela ljudska zajednica, navodi se na što veću potrošnju koja znači veću trgovinu koja opet znači što veću spekulativnu manipulaciju. Apstraktni brojevi stvoreni trgovanjem ulaze u prikaz rasta ekonomskih aktivnosti i rasta prihoda unutar država samo zato što se u tim prikazima ne vidi da je trgovina i besmislena potrošnja parazit u zdravom ekonomskom tkivu i općenito u zdravom društvenom ustroju. Parazit koji uzima ono što mu ne pripada i lažni statistički prikazi o prosperitetu cijelog društva na osnovi prosperiteta trgovine jednako je besmislen kao kada bi se jedan parazit kao što je trakavica stavila u cjelinu sa svojim domaćinom te se rast trakavice pribrajao rastu domaćina te se tvrdilo da je sve u najboljem redu jer podaci govore o rastu cjeline. Realno se tijelo domaćina iscrpljuje dok se trakavica povećava i nema govora o koristi za tijelo od povećavanja trakavice i njezinih parazitskih aktivnosti.

Ista je stvar i sa trgovinom koja se posredstvom dolara uvukla u državno tijelo poput trakavice te se hrani na račun narodnih masa koje zato ostaju osiromašene. **Prihvaćanje dolara kao mjeritelja trgovine među državama jednako je prihvaćanju življenja s trakavicom u svojem tijelu.** Ukidanje dolara kao međunarodnog platežnog sredstva, što izgleda kao neostvariva utopija u ovom trenutku, oslobodilo bi cijelo čovječanstvo, sve narode, jednog monstruoznog parazita i omogućilo bi življenje ljudima barem u skromnom blagostanju, u svakom slučaju sveopća bijeda bi se drastično smanjila. Za ostvarenje takve bezdolarske (ili kakve druge nadnacionalne valute) utopije trebalo bi se najprije u državama uspostaviti stvarna suverenost i neovisnost sa svojim zasebno koncipiranim nacionalnim kristocentričnim ekonomijama, a tek onda uspostaviti međudržavne trgovinske odnose koji bi bili u skladu s potrebama tih istih nacionalnih kristocentričnih ekonomija. Onaj tko ima višak nafte izvoziti

će naftu, netko drugi pšenicu, treći znanje ili umijeće, itd. Za usklađivanje vlastitih viškova i potreba za tuđim viškovima dolar nije potreban kao posrednik koji na svojemu posredništvu uzima debelu proviziju. Jasno je da tu nema nikakve potrebe ni za još jednog parazitskog organizma: za WTO i njegovo pogubno nametanje proizvodnih kvota zbog povećanja "slobodne trgovine". Također je jasno da je nadnacionalna valutna prisutnost (dolar, euro, jen) usko povezano sa WTO-om i kada se zagovara ukidanje jedne destruktivne poluge globalne moći suzbija se i ona druga, sa njom životno spojena.

Sve zajedno samo još više pokazuje kako suverenost mora biti stvarna, a ne deklarativna ili polovična, jer onaj koji nekome zakida suverenitet na bilo kojem području, a u financijama se radi o suptilnom, pritajenom zakidanju preko novca, to može raditi samo sa namjerom konačnog podjarmljivanja. Oduzimanje suverenosti znači oduzimanje nacionalne slobode i bogomdanog prava, ali isto tako i određenja, narodima da postoje unutar svojih granica. Krajnja posljedica zakidanja nacionalne slobode je nestanak nacije, njezino biološko, kulturno i kao najvažnije, duhovno uništenje. Prve se na udaru nalaze male nacije, ali baš zato što su u toj situaciji **male nacije su i predodređene da se prve suprotstave sili koja želi zatrti sve nacije općenito**. Tu treba očitati i smisao poslanja hrvatske države i nacije, ali i našeg neposrednog okruženja koje sačinjavaju skoro isključivo male nacije. Ukoliko se želi opstati i sačuvati svoj identitet mora se krenuti putem suradnje na vlastitom opstanku iz najprije vlastitih interesa za postojanjem, a ne dopustiti da se postane sredstvom u rukama poništitelja svih naroda.

Kapital u Hrvatskoj u službi čovjeka

Bankarski sustav u Hrvatskoj mora biti takav da izvlačenje nacionalnog bogatstva putem novčanih manipulacija ne bude više moguć. Banke su u takvom sustavu pod isključivom državnom kontrolom i služe državi i vladaru u provođenju ekonomske politike kao dijela šire nacionalne politike.

To je svakako logično u sustavu željene kristocentrične ekonomije gdje je kapital u službi čovjeku, a nije čovjek stavljen u službu kapitala. Kako su banke stvaraoc i kontrolor kapitala tako i potčinjavanje kapitala čovjeku, odnosno društvu, naciji i državi kao zajednici ljudi, može biti ostvareno samo potčinjavanjem banaka. Državna institucija koja to u Hrvatskoj ima ostvariti je HNB. Sadašnje smišljeno slabljenje uloge HNB-a kao državnog tijela koje brani državne interese i prepuštanje nedopustivih sloboda bankarskom sektoru koji je nezakonito predan, točnije poklonjen, u ruke monopolne judeo-masonske financijske internacionale bez odgode mora biti poništeno. Stvoren je sistem u kojemu HNB služi kao osigurač bankarskog sektora koji sanira i štiti tuđe lopovluke kroz pljačku cijele nacije, a istovremeno dodatno po uputstvima MMF-a i Svjetske banke sve više gubi i formalnu kontrolu i nadzor nad bankama. Konkretno, riječ je o tome da se od 2001. godine ingerencija nad HNB-om i formalno preselila od hrvatskog suvereniteta i izglasavanjem zakona u Saboru MMF je postao neposrdno nadređen HNB-u. Time se postiglo stanje u kojemu više nema niti formalnih zakonskih mogućnosti nadzora i upravljanja hrvatskom monetarnom supstancijom te se poput najvećih naivaca prepuštamo na povjerenje MMF-u, a to znači i interesima koji su MMF i stvorili. Druga je stvar što je to izvedeno neprimjetno, a posebno je tragično što je neprimjetnost bila moguća iz razloga odricanja od državnog suvereniteta po pitanjima vezanim uz područje rada HNB-a i prije formalnih zakonskih izmjena. Hrvatska država nije prikladno upravljala HNB-om već je kroz ljude koji su bili guverneri HNB-a prakticirana podređenost interesima financijske internacionale, a čiji su globalni glasnogovornici MMF i Svjetska banka.

Bankarski sustav naslijeđen iz komunizma imao je barem tu dobru osobinu da je bio strogo centraliziran i svenadzirući tako da je HNB (tada NBH) imao uvida u sve bankarske poslove. Zato se i sva pljačka Hrvatske i svi akteri koji su sa bankama pokrali narod mogu identificirati relativno jednostavnim uvidom u HNB i poslovne banke. HNB i oni koji su tamo djelovali moraju podnjeti račun za svoja djela, a to je vrlo jednostavno izvesti – ako se ima volju to poduzeti. Još preciznije rečeno: ako se ima slobodu to pokrenuti, a to nije moguće onima koji su na bilo koji način potčinjeni moćnicima ovoga svijeta. Za takav poduhvat traži se isključivo predanje onome koji se ne boji onih koji ubijaju tijelo. Svjetovnoj moći modernih silnika suprostavlja se samo onaj koji vjeruje u doslovno značenje zapisanih riječi: *"Ne bojte se onih koji ubijaju tijelo, ali duše ne mogu ubiti. Bojte se više onoga koji može i dušu i tijelo pogubiti u paklu."* (Mt 10, 28). Bez te komponente iskrene vjere u Spasitelja i Njegove

riječi, svako planiranje preobrazbe ovog dijaboličnog sustava nema mogućnosti za uspjeh. I obratno, uspjeh je osiguran onom tko povjeruje: *"Ako ostanete u mojoj riječi, uistinu, moji ste učenici; upoznat ćete istinu i istina će vas osloboditi."* (Iv 8, 30).

Novi model, moderni i razvijeni kapitalistički model bankarstva, treba HNB (ili bilo koju drugu centralnu banku) ne kao kontrolora za interese države nego za interese nadnacionalnih globalnih bankarskih monopolista. HNB se uvelike zaobilazi od strane banaka i tako se olakšava protok kapitala i zametanje tragova isisavanja novca iz Hrvatske. Sve se to lijepo pakira u razne forme koje se prikazuje privlačnima pa se kroz medije ispire mozak ljudima frazama poput *"modernizacija financijskog ustroja"*, *"uklapanjem na svjetsko tržište kapitala"* i razne slične, ali svakako je najpopularnija fraza o *"potrebi razvitka tržišta kapitala"* jer se navodno bez tog razvitka tržišta ne može ostvariti željeni razvoj, uklapanje u globalne tokove, euro integracije i slične floskule. Razvijanje tržišta kapitala i sve drugo u istom duhu stvarno znači razvijanje sustava pljačke i porobljavanja nacije. To nije drugo doli riječnik nacionalne eutanazije.

Sugeriranje i nametanje potrebe o razvijanju tržišta kapitala ili slobodne trgovine (u suštini ista stvar) onome koji je prozreo igru jednako je tragikomično kao kada bi razbojnici išli po gradu i vikali o potrebi razvijanja kuća i stanova bez brava na vratima kako bi mogli lakše pljačkati domove ljudi. Tragikomično je to kako su bankarski monopolisti uspjeli u tome i kako ih mase poštuju, vjeruju im na njihove obmane i laži i čine upravo takvu nebuloznost – samo na državno-nacionalnoj razini. Da su barem razbojnici bili toliko umješni i uspjeli nagovoriti ljude da im omoguće laganu pljačku. Šteta bi bila mnogostruko manja od ove koju rade globalni razbojnici u bankarskim i burzovnim foteljama.

U Hrvatskoj državi ne može se razvijati tržište kapitala onako kako bi financijska inernacionala to htjela nego se razvijati država i cijelo društvo onako kako to želi prvenstveno Božja providnost. To sigurno neće biti na štetu interesa nacije i ljudi koje je čine, jer Bog najbolje zna što nam je potrebno, a isto tako sigurno je da napuci i "savjeti" o razvitku ili cjelokupnom uređenju države koji dolaze iz paklenog podzemlja tajnih društava nisu od Boga niti žele ispuniti volju Božju na Zemlji. Baš obratno, sve je izokrenuto i stavljeno u suprotnost s Bogom tako da u slučajevima kada se nešto uporno nameće i sugerira od strane zakulisnih manipulatora (prvenstveno MMF, WTO, WB, i sl.) najbolje je napraviti upravo suprotno od toga. Umjesto razvitka tržišta kapitala općom liberalizacijom u ekonomiji i društvu općenito treba jaka država s jakim vladarom strogo nadzirati kapital ne dopuštajući da se nametne kao gospodar nad državom i ljudima nego staviti ga u poziciju sluge naroda i čovjeka u narodu.

Zato HNB u hrvatskoj državi mora biti apsolutni kontrolor cjelokupne količine novca i cjelokupnog bankarskog sektora, a svojim služenjem nacionalnim interesima istovremeno osigurava stabilnost cijelog sustava i samim time i cijele države.

Nužnost kontrole tijeka novca

Kao što u vodovodu možemo ustanoviti gdje i koliko cijevi puštaju ako imamo postavljene mjerače protoka i pritiska vode, tako i u tijeku novca možemo vidjeti kuda se novci kreću i na kojim dijelovima se eventualno gube ako imamo uspostavljen djelotvoran sustav novčane kontrole. Kada vidimo gdje *"cijevi puštaju vodu"* možemo brzo otkloniti kvar i spriječiti veću štetu. Ako ne znamo gdje se voda gubi, slučajnim pokušajima teško će se pogoditi mjesto kvara i doći će do velikih i nepotrebnih gubitaka. Takvo stanje bez nadzora još će dodatno pogoršati razni oportunisti koji će se bez stida priključiti na takav vodovod i otimati što više mogu. U novčarstvu je upravo takva situacija i zbog katastrofalne politike koja ne brine o zaštiti nacije u hrvatske novčane tokove neovlašteno su ušli i zagospodarili zločinci najgoreg kova.

Samo uspostavom temeljite kontrole, a koja uključuje knjigovodstvo na prirodnim načelima, mogu se zakrpati sve rupe i protjerati svi paraziti tako da se može voda dovesti u željenim količinama tamo gdje je namijenjena ili gdje je potrebna. I to onoliko koliko je stvarno moguće u skladu s trenutnim zalihama, a ne onoliko koliko ostane nakon što se namire razni napasnici. Umjesto da narod ostane žedan pored obilja vode kojom raspolaže, a što je sada slučaj s posve krivim ekonomskim sustavom,

i umjesto da se pojedinci razbacuju vodom i odnose je u svoje stoljećima stvarano ogromno akumulacijsko jezero iz kojega će onda davati tu istu vodu žednima na kapaljku, umjesto svega toga zla, namjerno stvorenog zla, u hrvatskoj nacionalnoj ekonomiji voda kao metafora novca biti će distribuirana po cijeloj zemlji i koristiti će se za navodnjavanje posađenih plodova, za piće, za pranje, za osvježenje, za sve što ljudima treba, a sve će to omogućiti procvat života kao što voda i radi u prirodi. Novac tako dotiče za proizvodnju i sve ostale ljudske aktivnosti i potrebe i to onoliko koliko se iskoriste vlastite snage i vlastita zemlja, oboje od Boga stvoreno i milošću nam dano na raspolaganje. To i je glavni razlog zašto se ono što nam je Gospodin poklonio ne smije dati na upravljanje đavoljim sljedbenicima nego dar treba uzeti sa zahvalnošću i poniznošću te ga čuvati od nedostojnih ruku. Najosnovnija međuljudska pristojnost nalaže poklonjeno dobro paziti i koristiti sa svrhom kojom je dano, a koliko tek onda treba čuvati Božje darove? Nemarnost i nebriga znače nezahvalnost i pokazuju oholost, pa se zato ne treba čuditi kada nas snađu sve moguće brige i nevolje. Kako se mi kao narod odnosimo prema daru Gospodnjem tako nam se natrag vraćaju i plodovi našeg ponašanja. Ako se umjesto u Boga i po Njemu dane vlastite sposobnosti rađe uzdajemo u slatkorječiva i zavodljiva obećanja tuđinaca i njihovih domaćih slugu onda u tom slučaju nema prava na žalbe kada se nacija dovede do propasti. Što se izabralo, to se i dobilo. Nevjernički naraštaj bolje ne zaslužuje do li *velike nevolje* jer ga samo nevolja može vratiti natrag vjeri, a niti tada neće svi uvidjeti svoju zabludu nego će još gore huliti na Boga kao da im je On kriv za zlo koje ih je snašlo.

Kapitalizam i demokracija zavode pa otimaju

Posljedice krivog izbora i nasjedanja na zavođenje od strane cijele vojske raznih magova, vračeva, lažnih proroka, tajnih društava i svih njihovih svjesnih i nesvjesnih pomagača ispaštamo već danas, a bez preobraćenja kojim će se svi zavodnici ljudskoga roda istjerati iz nacionalnog tkiva biti će nam svima samo još puno gore.

Povijest je tu neosporna. Iz zavodljivog obećanja o komunističkom raju koji je donio samo još veće zlo upalo se u još podmuklije i opasnije zavođenje o demokratskom raju u kojemu će svi raditi što žele i imati što hoće. Iz laži u veću laž – to je proces u kojem se danas nalazi Hrvatska, a rezultati su već tu, svima koji žele gledati jasni i očiti. Iz komunističke pljačke narodnog blaga i destrukcije duhovnih vrednota za račun razvoja komunizma došlo se u sustav demokratske pljačke i još veće degradacije kršćanskih vrijednota za račun razvoja demokracije, s tim da je komunizam u odnosu na demokraciju (odn. kapitalizam kao ekonomsko uređenje u demokraciji) bio puno skromniji lopov i manje odmaknut od moralnog ćudoređa – koliko god to izgledalo proturječnim, stvarnost je takva. Podsjetimo se da je po pitanjima kao što je afirmacija homoseksualnosti i sličnih izopačina komunizam zbog određenih vlastitih interesa bio restriktivan, dok je liberalna demokracija tu izgubila svaku mjeru, a što možemo svjedočiti vlastitim očima.

S dolaskom demokracije u Hrvatsku tako počinje i novo razdoblje narodne muke. Kako se demokracija "razvija" tako i nacionalna bijeda i sveopća ovisnost o milosti kapitala neumoljivo raste, ali kao pogubnije od svih tih materijalnih gubitaka gubi se kršćanstvo kao neupitna vrijednosna osnova hrvatskog društva.

"Nerazvijena" demokracija za vrijeme Tuđmana izgledala je kao pljačka neviđenih razmjera u procesu tzv. pretvorbe i privatizacije, i to s punim pravom jer velike su nepravde učinjene i narod je dobrano pokraden; i materijalno i duhovno. Dolaskom "razvijenih" demokrata u posttuđmanovskom razdoblju pokazuje se netočnom floskula koja je sugerirana masama kako se više nema što pokrasti jer je HDZ navodno sve poharao. Istina je upravo suprotna, jer se ispostavlja da je ono prije bio sitniš u odnosu na blago koje harači demokratska koalicija nacionalnih izdajnika. Da stvar bude gora, za vlasti HDZ-a plijen se uglavnom dijelio prvenstveno između domaćih lopova, a tek na kraju vladavine, valjda i samim "razvojem" demokracije za vrijeme Tuđmana, počelo se krasti zajedno s tuđincima za njihovu računicu. To se prvenstveno odnosi na "prodaju" telekomunikacija i velikog dijela banaka. Novi, "razvijeni" demokrati kradu naciju gotovo isključivo za račun stranih interesa, "strateških partnera" kako se to voli uvijeno nazivati. Prema tome, ako treba birati između domaćeg ili stranog lopova, uvijek rađe pristajem na domaćeg iz praktičnog razloga što se nalazi bliže i lakše mu je doći na kraj, a i zato

jer pokradeno ostaje manje–više unutar zemlje lakši je povrat otetog blaga. Stranac, a pogotovo ovaj judeo-masonski vođeni stranac, dalek je i teško dohvatljiv, ima iza sebe svu moguću silu (medijsku, diplomatsku, ekonomsku, vojnu) i višestoljetno iskustvo u pokoravanju naroda diljem svijeta (kolonijalizam, neokolonijalizam i globalizacija).

Idući stupanj "razvitka" demokracije je totalna rasprodaja zemlje i ljudi te utapanje u famozne euro–atlantske integracije gdje će Hrvati kao narod nestati kao da nas nikada nije ni bilo. Nestajali su kroz povijest i puno brojniji narodi, ako nekome takva mogućnost danas izgleda nemogućom ili barem jako dalekom.

Nepomirljivost prema nepravdama i lažima

Da bi se onemogućio takav scenario mora se ispraviti počinjena nepravda, a za to postoje sve mogućnosti, samo je pitanje političke volje da li se to želi učiniti.

Pljačka nacije u cijelosti je izvršena kroz bankarski sustav i raspletanje cijelog klupka može biti sprovedeno samo kroz razotkrivanje puteva kretanja novca.

Drskost da se usred rata, dok su ljudi u borbi za osobni i nacionalni opstanak od srpskog agresora, stvori obrazac u kojemu upućeni i povezani pojedinci zajedno sa svojim zakulisnim tajnim sponzorima preuzimaju nacionalno bogatstvo je nečuvena. Bankarski sustav koje je servisirao cijelu operaciju je nakon toga elegantno rasprodan strancima (točnije judeo-masonskoj financijskoj internacionali) čime se želi dodatno zametnuti trag i sve dovesti pred gotovu i nepovratnu situaciju jer su, eto, sada u sve uključeni strani moćnici kojima se moramo bespogovorno klanjati i zato nije moguće ispraviti nepravdu čak iako se javno priznaje da postoji. Računa se na podanički i poslušnički mentalitet Hrvata koji sami sebe omalovažavaju, a tuđinca nekritički slušaju. Domaći izdajnici ostvarili su svoj interes postavši hrvatska bogataška i politička elita, osiguravši materijalno sebe i svoje, a strani pokrovitelji pružaju im zaštitu demokracije i tzv. pravne države preuzimanjem neposredne kontrole nad najvažnijim dijelovima društva.

Opravdavanje pljačke nacije time što je sve bilo rađeno u skladu s donesenim zakonima (nije čak ni ta formalnost u velikoj većini slučaja poštivana) ne može se priznati valjanim. **Ne priznaje se to što je jedna skupina na vlasti svjesno stvorila takve zakone kojima će onda druga skupina, koja je sa njima u suradnji, iskoristiti za otimačinu.** Ta sprega nadilazi stranačke pozicijsko – opozicijske razlike, svi su manje ili više kompromitirani, i zato se promjenom formalnih nosioca vlasti ništa nije razriješilo od svih mogućih nepravdi koje su učinjene narodu, niti je itko za išta odgovarao, a niti će odgovarati.

Svi jedni drugima čuvaju leđa i narodu izvode običnu farsu neprestance i nesmiljeno ga varajući zato što misle da će se izvući zbog neupućenosti svjetine koja brzo zaboravlja i lako se da izmanipulirati. Računaju na faktor vremena i kako vrijeme prolazi osjećaju se sve više sigurnima u svojem zločinu. Već sada, javno se dižu glasovi i javljaju se neki politički mudraci govoreći da je, istina, zločin počinjen, da je Hrvatska pokradena, ali se više to ne može ispraviti zbog svakakvih pravnih, ekonomskih ili političkih razloga i narod se jednostavno mora pomiriti s time. Pomiriti se sa laži i krađom, pomiriti se sa principima Zla, na tako nešto može ljude navoditi samo onaj koji i sam dolazi iz Zla. Prihvaćanje grijeha nije prihvatljivo i s grijehom nema izmirenja, grijeh se odbacuje, a isto tako i onaj koji ga želi učiniti prihvatljivim.

Posebno je *"simpatičan"* pravni razlog zašto je sve neopozivo i nepromjenljivo te se izvedena nepravda mora prihvatiti. Riječ je o famoznoj zastari koja nije ništa drugo do li amnestija za laž i krađu tako da lopovi mogu mirnije spavati i šepuriti se svojom ohološću namećući se kao ljudi od velikog ugleda. Nije im dovoljno što su ugrabili materijalna blaga nego svakako hoće priznanje od pokradenih, hoće da ih uvažavaju njihove žrtve kako bi im ukrali i dostojanstvo. Nije dosta što te kradem nego me moraš cijeniti kao dobrotvora, rezoniraju ti zločinci.

Pravna izmišljotina zvana zastara služi lopovima i njihovom zločinačkom demokratskom poretku sa

svim ostalim liberalnim obmanama. Ako vlast ima političku volju riješiti lopovluke neće nekakvi pojmovi poput zastare biti prepreka. Zastara je samo opravdanje za nečinjenje i odbacivanje odgovornosti sa sebe na nekoga drugoga, u ovom slučaju na neodređeni pojam prava i floskulu pravne države. **Ukoliko je potrebno zastaru i formalno poništiti i učiniti je nevažećom to se lako može učiniti kontrapojmom: pomladom.** U zakon se unese pojam pomlade koja lijepo sve opet učini pravno valjanim i vraća stvari na početak. Suverenitet vladara i državne vlasti omogućuje suverenitet u zakonskim propisima unutar države i ako treba odrediti zakone i cijeli pravni poredak može se raditi prema potrebama vremena onako kako vladar smatra najboljim za svoj narod. Sva pravnička naklapanja o apstraktnom pravu koje je iznad suvereniteta vladara i nacije toliko su isprazna da nisu vrijedna daljnjeg spomena.

Ako Hrvatska kao nacija i kao država želi opstati i prosperirati u budućnosti ne može se bazirati na prihvaćanju laži i lopovluka u svojoj nutrini. Kakvu to poruku daje pomirenje sa sadašnjim stanjem u Hrvatskoj nego da se nemoral, izdaja i kriminal nagrađuju i da oni koji su u tome najumješniji postaju vladajuća, politička i gospodarska elita? Takvo društvo je nezdravo i nosi u sebi karcinom koji ga razara i proždire iznutra te se nikada ne može normalno i zdravo razviti u ponosnu, složnu i samosvjesnu naciju. Duh razdora uvlači se u sve ljude, obitelji, poduzeća, ustanove. Umjesto ljubavi među bližnjima narasta zavist, mržnja i nestaje svaka ljudska solidarnost. Takvu naciju nije teško pokoriti, nudi se osvajaču na tanjuru da je proguta kao lagani desert.

Hrvatska država sa svojim vladarom može promijeniti takvo pogubno stanje samo ako postoji dovoljno jaka volja i stvarna državna suverenost. Svi koji to i zaslužuju moraju biti primjereno kažnjeni i to tako da će cijela nacija vidjeti da se laž, lopovluk i izdaja nikako ne isplate. Samo tako više neće biti ovolike unutarnje frustriranosti, jala i podijeljenosti do kojih je došlo prvenstveno stoga što se radom, poštenjem i sposobnošću nije moglo zasluženo napredovati i biti adekvatno stimuliran. Samo tako moguće je spojiti socijalnu podijeljenost hrvatske nacije koja je namjerno izvedena i namjerno medijski naglašena upravo iz razloga da se narodom ovlada po staroj "podijeli pa vladaj" doktrini. Socijalna pomirdba je jedan od glavnih preduvijeta za uspješnu provedbu Programa nacionalnog opstanka, a ipravak nepravdi pretvorbe i privatizacije kroz nacionalizaciju je jedini način ostvarenja te željene socijalne nacionalne pomirdbe. Kao što je u Tuđmanovo vrijeme bila potrebna ideološka pomirdba kako bi se obranili od svih silnica koje su bile protivne samoj ideji hrvatske države, tako je sada jednako neophodna socijalna pomirdba za opstanak te krvavo izborene države.

Država može biti dobar vlasnik

Bankarski sustav hrvatske nacionalne ekonomije se usmjerava i tako podešava da stimulira isključivo domaću proizvodnju: sve od poljoprivrede do industrije. Banke sudjeluju i u ponovnoj privatizaciji svega onoga što biva poništeno i vraćeno u državno vlasništvo, ali na bitno drugačiji način nego prije. Obim privatizacije je svakako daleko manji nego prije stoga što je apsolutna neistina da je država najgori vlasnik i da se sve pod svaku cijenu mora rasprodati da bi moglo dobro poslovati. Prijašnja iskustva državnog vlasništva, koja su uglavnom bila negativna uz rijetke iznimke, bila su posljedica lošeg i nesposobnog državnog vodstva i društvenog uređenja. I komunizam i demokracija selektiraju tuđincu poslušničku, korumpiranu, štreberski neinventivnu i od naroda otuđenu vladajuću elitu koja je onda i u upravljanju nad državnim vlasništvom pokazala svoje stvarno umijeće.

Vlasništvo je za upravljanje nekim poduzećem od drugorazrednog značaja. Ono što je bitno je da vlasnik, onaj koji odlučuje tko upravlja, postavi i kontrolira sposobnog upravitelja, ono što se danas popularno naziva menađerom, i da mu odredi strateške okvire unutar kojih ima slobodu djelovanja za ostvarivanje istih. Potpuno je svejedno iz toga aspekta da li će INU, HEP, telekomunikacije i sl., imati u vlasništvu hrvatska država ili neka strana korporacija, oba vlasnika će uposliti upravitelje koje izaberu da upravljaju, npr. INA-om. Ono što nije svejedno i zašto država mora ostati vlasnik je određivanje strategijskih okvira izabranim upraviteljima. Korporacija će izabrati strategiju koja je u potpunoj suprotnosti s interesima nacije i države i koja gleda samo interes korporacije, što je i razumljivo te je nerazumno očekivati išta drugo od toga. Hrvatska država, odnosno vladar i vlada s ministrima, određuju sasvim drugačije strateške odrednice upravljanja, onakve kakve su u suglasju sa nacionalnom ekonomijom i koriste boljitku i prosperitetu cijele nacije. To je ključna razlika, "sitnica", u upravljanju

nad vlasništvom nad sredstvima za proizvodnju i zato se vlasništvo ne može davati bilo kome, pogotovo ne globalnim monopolistima koji samo gledaju kako će porobiti i staviti u robovski položaj svaki narod i svakog pojedinca u tom narodu.

Privatnog vlasništva će svakako biti jedna od osnovica društvenog poretka i banke će to omogućavati kreditiranjem kvalitetnih i stručnih programa proizvodnje i razvoja. Poglavito se to odnosi na sektor malog i srednjeg poduzetništva koje je ujedno i najpropulzivniji gospodarski čimbenik. Tamo gdje je privatno vlasništvo i vođenje poslova stvarno najdjelotvornije i koristi općenacionalnim interesima i konceptu nacionalne ekonomije, tamo će i biti privatizacije državnog vlasništva, ali i to smije biti omogućeno samo hrvatskim državljanima ili povratnicima iz dijaspore koji se vraćaju živjeti u domovinu. Osnovni princip pri određivanju što će se privatizirati je pozicija unutar hrvatskog gospodarstva kao monopolista ili da li postoji razvijena konkurencija. Privatnik je najgori monopolist jer gleda svoje privatne interese i iskorištava do kraja svoju poziciju. Zato npr. željeznice ili HEP koji su apsolutni monopolisti unutar Hrvatske nikada ne smiju biti privatizirane od ikoga, a ponajmanje od tuđinca. Posebno kada se u sve uračuna i za državu strateška uloga tih privrednih činitelja. S druge strane razni npr. ugostiteljski objekti ili mala i srednja privreda i cjelokupna poljoprivreda nemaju nikakvog razloga biti u državnom vlasništvu i najdjelotvorniji su u rukama privatnika upravo zbog međusobne konkurentnosti koja regulira cijene i usluge te potiče inovativnost i svaki drugi vid kreativnosti.

Strana ulaganja nisu potrebna nego pogubna

Nikakvih stranih ulaganja ili ostalih nebuloza takvoga tipa koji ograničavaju suverenost države za račun suverenosti globalnih korporacija neće biti. Tu famu o tome kako će nas iz problema izvući nekakva strana ulaganja treba jednom i za sva vremena odbaciti. Strana ulaganja mora se razobličiti kao najobičniju obmanu koju promoviraju (priželjkuju) kao rješenje ili neznalice (kvaziznalci) ili zavodnici koji su u službi upravo tih stranih ulagača. Strani ulagači su također u bliskoj vezi s nebuloznošću zaduživanja stranim novcem i principjelno su jednako pogubni, a ovdje su podmetnuti kao materijalizacija fiktivnih brojeva koji nam se pišu prilikom neprestanog zaduživanja kako bi otplaćivali dospjele obveze. Zato i je stalno prisutan "savjet" MMF-ovih emisara koji traže uvijek veću i veću otvorenost za "strane ulagače" i privatizaciju cjelokupnog nacionalnog blaga. Kao drastičan primjer onoga što se po toj vezi sprema dovoljno je navesti postojanje "radne studije" o privatizaciji Nacionalnog parka "Plitvička jezera", a po tom načelu i svih ostalih nacionalnih parkova kojima Hrvatska obiluje. Već sada postoji promišljena izvedba otimačine onoga što izgleda kao znanstvena fantastika, ali po tiraniji kapital-odnosa i izdaji vladajućih političkih struktura to vrijeme nije u nekoj dalekoj budućnosti nego, na žalost, vrlo blisko.

Objasniti suštinu stranih ulaganja tako da postane razvidnom njihova nedopustivost i nespojivost s nacionalnom slobodom i državnim suverenitetom također je moguće tako da se na sve gleda u svjetlu spomenutog ekonomskog rata i prisustvo raznih vojski na toj bojišnici. Strana ulaganja su onda sukladna ulasku strane vojske na naš teritorij, a ukoliko je veličina (snaga) stranih ulaganja, tj. vojske veći manja je i sloboda, a veća je okupiranost. Nema slobode sa stranom vojskom unutar naše države isto kako nema sa stranim kapitalom koji preuzima vlasništvo nad sredstvima za proizvodnju, preuzima vlasništvo nad samim teritorijem. Nijedna država ne šalje svoju vojsku bez htijenja da u najmanju ruku ima i suverenitet nad područjem gdje joj je vojska stacionirana, jer da nije tako onda bi se ta vojska koja se šalje u "pomoć" potpuno podvrgla zemlji domaćinu, a to znači do mjere da više država pošiljalac nema nikakvo zapovijedništvo. Tj. da je praktički prepustila svoju vojsku drugome na potpuno slobodno raspolaganje. Naravno da se takve transformacije vojnih postrojbi ne dešavaju niti će se ikada desiti i samim zadržavanjem zapovijedništva nad vojskom preuzima se dio suvereniteta države domaćina, i taj suverenitet je u najboljem slučaju usko ograničen na samo mjesto boravka stranih trupa, ali uvijek se više ili manje preljeva i izvan tog područja. Sve to govori da je pristajanje na boravak stranih trupa, htio to netko ili ne, gubitak pune suverenosti. Potpuno je ista stvar i sa stranim ulaganjima, odnosno sa stranim novcem. Kao i kod vojnih postrobi jedini prihvatljivi oblik tih ulaganja bio bi odricanjem kontrole nad novcem, odnosno to bi onda bile čiste donacije ili poklanjanje novca. Kao što toga nema kod vojnih postrojbi i kod novčanih ulaganja nema darivanja nego je onaj koji se želi kroz formu metajezika "stranog ulagača" prikazati kao dobrotvor ustvari onaj koji preuzima suverenitet i

ne pušta stečene pozicije iz svojih ruku. Naprotiv, radi sve kako bi svoje postrojbe, tj. novac kod tzv. ulaganja, što više umnožio i učinio ih apsolutno dominantnima na terotoriju domaćina sve do potpunog preuzimanja svih značajki suvereniteta. To jest, sve do ukidanja slobode zemlji domaćinu, zemlji u koju se "ulaže" i preuzimanja iste pod svoje privatno vlasništvo.

Tu je i vidljiva sva naivnost prisutna u Hrvata jer dozivati spasenje preko stranih ulaganja jednako je hipotetskoj situaciji gdje bi bili u vojnom sukobu sa Mađarskom, Italija bi nam se velikodušno nudila da nam pomogne tako da nam pošalje svoje divizije, a najbolje u cijeloj ovoj priči je to da bi se radilo o smišljenom zajedničkom planu Mađarske i Italije. Jedna je preuzela ulogu prijetnje, a druga se ponudila kao riješenje. Genijalnost plana je u tome što se kroz našu glupost koju pokazujemo pristajanjem na to "riješenje" događa njihova pobjeda bez ispaljenog metka i ostvarenje konačnog strateškog cilja: okupacija Hrvatske i međusobna podijela plijena. To je savršeno genijalno, ali može funkcionirati samo na temelju naše gluposti, neznanja, nepoštenja, izdajstva, sluganstva i ostalih pripadajućih karakteristika neslobodnih umova. Umova porobljenih okovima teških grijeha koji ograničavaju istinsku spoznaju i spoznaju istine. Tko se sam oslabi kroz odmak od Istine u Gospodinu taj onda dolazi u stanje u kojemu mu se razne sugestije koje izviru iz oca laži priviđaju kao dobre i istinite. Kao što je svakome sa imalo zdravog razuma jasno da je jedini način sačuvanja slobode i suvereniteta u vlastitoj jakoj vojsci koja će nas braniti od agresora, a da je isto tako i u slučaju novčanih ulazaka u vidu tzv. ulaganja jedino riješenje u vlastitom monetarnom suverenitetu koji nas štiti od strane okupacije te pripadnom ulaganju u sebe same svojim vlastitim radom.

Ako netko želi raditi nešto u Hrvatskoj može to raditi samo poštujući u potpunosti hrvatski suverenitet, bez posebnih privilegija što je sada slučaj sa svim tim stranim ulaganjima. Kada se stvari tako postave odjednom će svi dosadašnji interesenti za ulaganje, a u stvarnosti za izvlačenje kapitala (nacionalnog bogatstva) i preuzimanje vlasništva nad zemljom, promijeniti pjesmu i tražiti će druge žrtve. Izvlačenje dobiti iz nacionalnog proizvoda integriranjem u globalnu potrošačku ekonomiju koja razara nacionalne države, a i same nacije kao takve, neće biti omogućeno kroz podvalu skrivenu pod imenom tzv. stranih ulaganja.

Sustavno obezvređivanje hrvatske zemlje, gospodarstva i samih ljudi koje se provodi po direktivi i nadzoru judeo-masonskih globalnih monopolista ima za cilj spuštanje cijene svemu i svima u Hrvatskoj kako bi nas kupili što jeftinije. Princip je isti kao i kod pretvorbe i privatizacije u Hrvatskoj kada su namjerno masovno upropaštavana poduzeća i prikazivala su se kao nevrijedna kako bi ih povezani pojedinci mogli "legalno" kupiti za sitne novce. Istu stvar sada rade sa Hrvatskom u cjelini – kao sa jednim velikim poduzećem koje se privatizira u globalnom sustavu vrijednosti. Sve se upropašćuje i prikazuje kao bezvrijedno i bez mogućnosti razvoja ako ne dođe strani *"spasitelj"*. Sukladno ratnoj poredbi bilo bi to jednako namjernom uništavanju vlastite vojske i obrabenih sposobnosti, a da bi onda namjerno izazvanom ratnom priijetnjom ti isti koji su našu obranu srozali, kao jedinu opciju obrane zagovarali dovlačenje stranih, *"prijateljskih"*, vojnih kontigenata. Inače, sa obranom se stvarno, a ne samo hipotetski, događa potpuno reduciranje obrambenih sposobnosti i to je jednako tako povezano sa financijskim porobljavanjem i privatizacijom cjelokupne Hrvatske, no o tome nešto kasnije.

Namjerno se svim mogućim kombinatorikama društvo dovodi do očaja da bi zavapilo za pomoći kod globalnih monopolista i pristalo na sve vjerujući obećanjima o medu i mlijeku, a to se sve putem medija, koji su uz banke također kao prvi preuzeti od tih istih monopolista, uporno, sustavno i nadasve suptilno nameće masama. Kroz kulturu i medije priprema se teren za sveobuhvatno podčinjavanje cijele države i nacije – podčinjavanje u duhu jedanko kao i u materiji.

Podloga kune u zemlji i ljudima - prehrambena poluga; stvaranje pune zaposlenosti

Državnom prosperitetu i stvarnoj suverenosti doprinijeti će i valutna politika koja će se voditi prema općenacionalnim interesima. Glavna bit valutne politike je da hrvatska valuta mora biti vezana, imati svoje osnovno pokriće, uz vrijednost i bogatstvo hrvatske zemlje i mora. To bazično, temeljno vrednovanje novca uz samo tlo, samu grudu zemlje, daje novcu (hrvatskoj kuni) najbolju moguću stabilnost i pouzdanost ne računajući tu vjeru i Božju pomoć u svemu, koja se podrazumijeva i bez koje se ništa

ne može, nego promatrajući samo materijalističko-racionalistički aspekt novčane vrijednosti. Podloga novca u zemlji i moru je samo osnova na koju se nadograđuje rad hrvatskog seljaka na zemlji i ribara na moru kao primarne nadogradnje – onoga što stvara novu vrijednost na trajno stabilnoj podlozi. Zatim dolazi rad hrvatskog radnika u koji ulazi i tehničko - tehnološka razvijenost povezana sa radom hrvatskog znanstvenika i cijelog pripadajućeg odgojno – obrazovnog sustava, ali i državnog aparata koji svojim postojanjem također doprinosti stvaranju novih vrijednosti. Štoviše, država, tj. državna vlast sa vladarom predstavljaju glavu i mišiće cijelog koncepta stvaranja novih vrijednosti na temelju zemlje i mora. Država je ona koja sve skupa drži na okupu i daje nepovezanim jedinkama ili grupama ljudi sinergijsko spajanje na opću korist. Ali i na jednu još veću transcedentalnu korist koja nazilazi puku materijalnu kalkulaciju kroz svoju posvećenost Svevišnjem i Njegovoj volji.

S takvom osnovom stvaranja novca postiže se ne puna zaposlenost, nego više nego puna zaposlenost, zato jer što više ljudi radi bilo što produktivnoga ili na bilo koji način korisnoga za društvo može se stvarati veća količina novca za opticaj, i tako se povećava i sveukupno nacionalno bogatstvo mjereno novcima. Najskuplje košta i državu najviše opterećuje radno sposoban čovjek koji ne radi, neobrađena njiva ili stroj koji stoji. Zaposlenost će biti i više nego puna stoga što će uvijek nedostajati nove radne snage, a pogotovo će to biti izraženo u samom početku sprovođenja programa nacionalnog opstanka. Smišljena antipopulacijska politika koja je dovela do biološkog izumiranja nacije svakako će biti onemogućena i provesti će se jedna sveobuhvatna i bitna populacijska obnova, ali zbog jasnih bioloških ograničenja najveći plodovi u gospodarstvu zbog prirasta populacije dolazi nakon nekih 20 do 30 godina, a do tada "starci" moraju iznjeti teret na svojim leđima jer nekoga drugoga jednostavno nema. Ti starci, to su isti oni koji su '91. bili nositelji borbenih djelovanja u domovinskom ratu. Rat i dalje nesmiljeno traje i nikada neće ni prestati do kraja svijeta i vijeka. Sada je samo promjenjen oblik borbenih djelovanja, pa iz blatnih rovova treba što prije uskočiti u rovove duhovnog, kulturnog, medijskog i političko-ekonomskog bojišta.

Vezivanje hrvatske valute uz zlato ili tuđinske valute je besmisleno i vodi propasti države i nacije. Uz masu razloga koji su već prije navedeni postoji i jedan krajnje jednostavan: vezivanjem novca uz zlato ili devize ne može se adekvatno zadovoljiti potražnja za novcem u hrvatskoj državi, ali i svakoj drugoj državi općenito. Zlato i stranu valutu mogu oni koji njima raspolažu proizvoljno stavljati ili povlačiti iz opticaja, spekulirajući onako kako im odgovara. Seljaka koji radi na zemlji ili radnika u tvornici nije moguće tako lako maknuti ili staviti prema trenutnom hiru kako je to moguće sa brojevima kroz monopolistički globalni bankarski i burzovni sustav. Taj omjer još je nepovoljniji kada se uzme sama zemlja ili tvornica koje su još teže preseljive i manipulativne od ljudi, jer se na ljude i može djelovati, a tako se i radi, putem kulture i medija pa judeo-masonska klika može lakovjerne i zavesti da se stave njima u službu, ali ne mogu zavesti zemlju da ne rodi ili kuću da se sruši sama od sebe. Za tako nešto moraju primijeniti očigledne destruktivne metode klasičnog ratovanja koje onda nisu tako djelotvorne jer su svima jasne pa tako i izazivaju reakciju. Ove metode mekog ratnog djelovanja preko kulture i medija nisu tako razvidne neupućenim masama pa jednako tako nema primjerene reakcije na razaranje duha i razuma koje se izvodi.

Također kao pokazatelj bezumnosti vezivanje na zlato kao podlogu (ali isto tako na stranu valutu, naftu i sl.) naše nacionalne valute predstavlja činjenica da novac predstavlja društvenu koncenzualnost kroz koju se izmjenjuje različiti rad unutar područja novčanog suvereniteta, tj. suvereniteta države, budući da se međusobno preklapaju. Znači, kako se izmjenjuje rad na određenom području nema smisla da se kao jedan etalon vrijednosti uzme nešto čega nema unutar područja sveopćeg rada i ono što nije radom stvoreni višak vrijednosti. Naprotiv, punoga smisla ima uzeti kao podlogu i trajnu vrijednost novca ono što predstavlja najvredniji i najproduktivniji produkt rada na području novčanog suvereniteta. U slučaju Hrvatske to je svakako podloga u zemlji i moru i sve one vrednote koje na toj podlozi bivaju radom stvorene kao višak vrijednosti. Zlato mi niti imamo u nekim značajnijim količinama, niti je zlato na ovim prostorima odnekuda došlo u tolikim količinama da na toj masi možemo temeljiti naš rad i stvaranje viška vrijednosti. To što smo deficitarni u zlatu, a jednako tako i u nafti, moramo gledati kao blagoslov jer bi time bili samo dodatno upropašteni te smo nasuprot tome bogati u pravim vrijednostima: visokoj vrijednosti zemlje, mora, rijeka, jezera i vodenih izvora na osnovu kojih možemo stvarati istinsko bogatstvo i pripadajuće blagostanje cijelog društva. Ono što je za oplemenjivanje svih

nabrojanih bogatstava presudno je čovjek, a tu je samo potrebno promijeniti društvenu paradigmu i osloboditi neosporne ljudske potencijale koje hrvatski čovjek ima.

Nitko izvana ne može utjecati na vrijednost naše valute ili izvoditi štetne spekulacije i manipulacije u snažnoj i suverenoj državi u kojoj postoji nacionalno jedinstvo, ali i po tome jedinstvu prikladno odabrano državno uređenje i suverena valutna politika. Etiku društva slijedi i pripadajuća estetika društva, a država i državni model predstavlja osnovnu estestku pokaznost iz koje se dalje razvija sva ostala estetička izražajnost: ono što vidimo kroz kulturnu djelatnost, arhitekturu, urbanizam i sl.

Kako je novac apstraktne prirode poput brojeva tako i vrijednost novca ovisi o unutarnjem odnosu prema državi i naciji, o razini jedinstva i povjerenja u toj istoj državi i naciji. Naše misli su samo naše (mislim na pojedinca, ne na masu) i onako kako svojom unutarnjom slobodom izaberemo, tako i imamo. Svo zavođenje i sve laži služe tome da nam sugeriraju izbor koji kao slobodna bića obavljamo. Tako i zamišljena i prihvaćena vrijednost koja se pridodaje brojevima pod imenom novca ovisi o stupnju povjerenja koji se daje novcu. Ako se vjeruje u Boga i svo se pouzdanje daje Njemu, ne živi se tjeskobno i u strahu, pa se onda i jedna u usporedbi sa Gospodinom tako trivijalna stvar poput novca ugrađuje u mir i pouzdanje naroda koji iskreno živi vjeru.

Pojam nezaposlenosti stoga postaje nepotreban zato jer se svakome omogućuje ili određuje nekakav posao. Uvijek se može naći nešto korisnoga što bi se moglo raditi, a emisija novca sve to precizno prati i svakome zaposlenome omogućuje naplatu svoga rada ubiranjem proizvoda rada ostalih zaposlenih unutar suverenog valutnog područja. Kako će se razvijati i unapređivati organiziranost i produktivnost (količina) proizvodnje unutar države, tako će i naknada za rad i sveukupno materijalno blagostanje rasti i primjereno se povećavati za sve državljane, ovisno o sposobnostima svakog pojedinca.

Osim navedenog pokrića kune u zemlji i radu ljudi hrvatska valuta ima i svojevrsni pandan pokriću u zlatu koji je prije postojao za ostale valute. To ima biti tzv. prehrambena poluga (nasuprot zlatnoj poluzi) koja se sastoji od za život neophodnih, a pravilno uskladištenih dugotrajno nekvarljivih prehrambenih proizvoda pohranjenih u državnim robnim zalihama. Ta prehrambena poluga sadržava potreban udio konzerviranog mesa, voća, povrća, ulja, soli, šećera, žitarica, kukuruza, mlijeka, dječje hrane i sl., uz, naravno, životno neophodnu pitku vodu koja se isto tako skladišti i/ili čuva kao strateška sirovina u količinama dovoljnim da nacija preživi u slučaju najgorega. U prehrambenu polugu prebacuju se svi otkupljeni poljoprivredni viškovi, a ono što se ne može uskladištiti neće biti bačeno ili spaljivano kao što se radi u toliko naprednom i navodno humanom kapitalizmu, nego se donira gladnima u svijetu gdje god za to ima potrebe. Isto tako se radi i s uskladištenim namirnicama kojima istječe rok valjanosti. Bivaju zamijenjene novima, a stare, još uvijek potpuno upotrebljive, distribuiraju se onima kojima trebaju. Tako nešto je ne samo Bogu milo, nego i čisto racionalno korisno Hrvatskoj kao državi jer gladnima dajemo hranu da se nahrane i prežive te eventualno poslije stanu sami na svoje noge. Država ništa ne gubi jer gladna sirotinja ionako nije tržište, ali je zato potencijalno tržište ako uz našu pomoć savlada nevolju u kojoj se našla. Na pomoć gladnima i sirotinji treba gledati kao na proširivanje tržišta, ulaganje u razvoj, a ako se materijalno i ne isplati nije ni važno jer svakako se isplati na duhovnoj razini. U svakom slučaju Hrvatska nikako ništa ne gubi jer daje ono što joj je nepotrebno, a sigurno dobiva natrag nagradu na bilo koji način.

Nepotrebnost držanja deviznih i zlatnih rezervi

Valutna politika Hrvatske potvrditi će da rad stvara kapital, a ne da kapital stvara rad kako se neprestance sugerira i naučava od medija do sveučilišta. Kada netko govori da ne možemo pokrenuti proizvodnju ili bilo što napraviti zato što nemamo novca i da se zato moramo zadužiti bezočno laže. Svjesno ili nesvjesno sasvim je svejedno. Ono što je potrebno je radna snaga (odnosno ljudi) i sredstva za rad, ako ih sami nemamo ili ne možemo, opet radom, stvoriti. Tak nakon izvršenog rada može se stvarati novac kao mjerilo rada. I plaće se isplaćuju naknadno, nakon obavljenog posla, a ne unaprijed za rad koji će se tek izvršiti. Novac koji se isplaćuje radnicima koji rade na projektima za koji su posuđeni strani novci isplaćuju se naknadno i u domaćoj valuti, a ne u devizama. Gdje onda odlaze posuđene devize za cijeli projekt u koji su ukalkulirane i plaće radnika? Odgovor je u gomilanju deviznih

rezervi, "bijegu" deviza na inozemne račune i masovnoj korupciji struktura.

Prema tome, ako Hrvatska i Hrvati žele imati više novca i dostojan život koji mogu ostvariti tim novcem, trebaju se "samo" (samo)organizirati i početi raditi za sebe i svoje novce koji će im mjeriti rad. To je pravi nacionalni interes u novčarstvu i ekonomiji, a ne nekakve judeo-masonske globalne ekonomske teorije namijenjene porobljavanju naroda.

S deviznim rezervama koje su sumanuto gomilane po preporukama financijske internacionale postupa se tako da ih se hitno usmjeri za kupovinu nama neophodnih sirovina, mehanizacije i tehnologije u skladu sa potrebama i zahtjevima u prvom redu ministarstava poljoprivrede, građevinarstva, gospodarstva, energetike i znanosti (koje i kakve su potrebne u tim sektorima biti će prikazano detaljno u svakom pripadajućem dijelu posebno). Uz devizne rezerve za istu svrhu se iskorištavaju i obavezne rezerve na depozite u bankama. To će biti onaj nužan impuls kojim se pokreće cjelokupni gospodarski kotač i omogućuje stvaranje vlastitog novca u dovoljnim količinama. Sve se usmjeruje prema maksimalno mogućoj gospodarskoj samodostatnosti. U tom smjeru mogu se mirno i bez bojazni **iskoristiti praktički cjelokupna sredstva deviznih rezervi** jer za servisiranje uvoza tekućih energetskih, sirovinskih, tehnoloških i ostalih nužnih potreba Hrvatska stjecajem povijesnih okolnosti **ima više nego zadovoljavajuće devizne prihode** od doznaka novca hrvatskih iseljenika koji rade ili su radili diljem svijeta, devize dobivenih od tranzita kroz Hrvatsku, devize od turizma i devize od izvoza.

Zlatne rezerve su također nepotrebne te se zlato koje Hrvatska posjeduje iz sadašnjeg pasivnog stanja neiskorištene sirovine koja je samoj sebi svrha zlato ima prebaciti u aktivno stanje gotovog proizvoda na nacionalnom tržištu tako da se oplemeni ljudskim radom. Zlato se doslovce ima dati provjereno najboljim i najvještijim filigranskim majstorima tako da mu multipliciraju vrijednost svojim radom. Kada se izrađeni zlatni proizvod proda država uzima svoj udio koji će svakako biti veći od cijene koju bi dobila prodajom neobrađene zlatne sirovine, a majstor-zanatlija sebi uzima primjereni dio kao naknadu za svoj rad. Ako napravi bolji proizvod i skuplje ga proda, više će i sam zaraditi. I taj dio koji dobije radnik-zanatlija može se posredno računati kao da je dobila nacionalna ekonomija hrvatske države. To je stoga što ti novci ostaju najvećim dijelom u sustavu nacionalne ekonomije, odnosno praktično prikazano, za te novce će se kupiti npr. hrana, odjeća, obuća, namještaj i sve ostalo što se proizvodi i/ili prodaje unutar nacionalne ekonomije.

Što je gospodarska samodostatnost veća ostaje više bogatstva unutar države. U slučaju zlatnih rezervi bitno je voditi preciznu evidenciju kome je i koliko zlata dano na obradu i paziti da ne dođe do zlouporabe unutar procesa. Sasvim je svejedno za državu da li ima 100 kg zlata u polugama u podrumu unutar neke banke ili 100 kg zlata raspoređenih po izlozima zlatarnica. Bitno je samo točno znati gdje se masa zlata nalazi. Ali, zato nije svejedno državi hoće li se radom stvoriti nova vrijednost i ista iskoristiti u povećanju bogatstva države i cijele nacije.

Usmjerenje dobivenih viškova na razvoj života

Jedino preuzimanjem kontrole nad stvaranjem svojeg novca i usmjeravajući tu monopolnu poziciju stvaratelja novca na dobit države i nacije moguće je pokrenuti programe masovnih javnih radova i pokretanje sveukupne proizvodnje uz neophodan razvoj i modernizaciju. Istodobno se sprečava odljev nacionalnog bogatstva preko granice koji onemogućava ulaganje u vlastiti razvoj i sva ostala područja od nacionalnog interesa (posebno je važna vojska i policija zbog odvraćanja nasilnog pokoravanja). Dobit se mora zadržati unutar same države i mudro iskoristiti – ta jednostavna formula suština je mudrosti vladanja novcem i gospodarskim prosperitetom. Koliko je samo novca prebačeno van Hrvatske i koliko smo zbog toga zaostali u razvoju i kao nacija osiromašili naprosto je stravično. Radi se o milijardama koje su doslovce otišle tuđincu u ruke umjesto da su ostale i izgradile se crkve i ostali vjerski objekti, kulturne ustanove, vrtiće, škole, sveučilišta, znanstvene institute, ceste, stanove i kuće, industriju i poljoprivredu. Gubitak nije ograničen samom količinom iznesenog novca nego i novom vrijednošću koju bi novac omogućio zadržavši se u Hrvatskoj. Svi smo kao nacija osiromašeni za taj neostvareni rad i bogatstva koja bi taj rad ostvario, ali prvenstveno smo oštećeni za bogatstvo u ljudstvu koji je u alarmantnom demografskom uništenju emigriralo u inozemstvo (i to najproduktivniji i

najobrazovaniji dio) ili zbog antipopulacijske politike nije niti rođeno. **Hrvati kojih nema su najveći nacionalni gubitak**, i to nije šuplja fraza kojom se demagoški služi današnja politička klika nego žalosna činjenica koja se mora najhitnije promijeniti.

Sveopća nacionalna bijeda koja se tako uspostavlja je upravo ono osiromašenje koje nad svima sprovodi judeo-masonska financijska internacionala želeći tako zadobiti što više bogatstva, odnosno apsolutne svjetske moći.

Novac se mora držati u stanju protočnosti

Za punu realizaciju valutne suverenosti i ubiranja što većih plodova od iste mora se što bolje znati koliko se novca može stvarati. Za to su potrebni aktualni i precizni statistički podaci i financijska evidencija koja ništa ne zaobilazi. Država mora biti sređena i sa pouzdanom upravom koja će moći zavesti potreban red i disciplinu. Državno računovodstvo i statistika moraju biti integrirano u sklopu HNB-a i ministarstva financija tako da se u svakom trenutku mogu dobiti na uvid državni prihodi i rashodi te sveukupno kretanje kapitala tako da se može pravodobno reagirati na svaku anomaliju.

Putem državne blagajne onemogućuje se svaki zastoj kapitala jer je novac stvoren za opticaj i svaki zastoj pogubno utječe na nacionalno gospodarstvo, a samim time i na državu. Baš zato i dobivamo ekonomske upute da novac gomilamo na deviznim rezervama, a isti ti koji to savjetuju neprestano drže taj novac u pokretu. To ide na našu štetu, a njihovu korist. Otuda i uporni zahtjevi za što širom privatizacijom svega što vrijedi, sa zemljom kao konačnim ciljem. Svjetski monopolisti svoje ogromne akumulacije kapitala za koje nemaju realno materijalno pokriće ne drže u mirovanju nego ga "materijaliziraju" što većom cirkulacijom kroz gospodarstvo. Kroz isto ono gospodarstvo koje zbog umjetno izazvanih nestašica kapitala vapi za istim.

Vrijednost povjerenja

Uvođenjem reda, principijelnosti i pravednosti u državu može se ostvariti najviša moguća razina povjerenja među samim državljanima. Povjerenje je jedan od najvažnijih faktora za gospodarski razvoj i smanjenje nepotrebnih troškova proizvodnje što dovodi do veće konkurentnosti na međunarodnom tržištu ili ratištu, ovisno o perspektivi iz koje se gleda. Nacionalna država s nacionalno homogenim stanovništvom uvijek će imati puno veću razinu povjerenja ljudi koji u njoj žive od multietničkih modernih država poput SAD i EU koji postaju nametnutim modelom budućega svijeta tzv. multietičnosti i multikulturalnosti.

Uvijek su razlike i podijeljenost prisutni (i to nimalo malene kako se prikazuje preko medija i tako prikriva stvarna razina netrpeljivosti između raznih skupina) i uvijek će biti prisutni. Samo unutar jednog toliko nametnutom idealu demokracije i države poput SAD-a postoji tolika podjela i nedovoljno povjerenje između crnaca, bijelaca, azijata, Arapa, Židova i autohtonih domorodaca. Ali ni to nije sve, nego postoje dodatne podjele unutar samih osnovnih skupina pa se tako bijelci dijele na tzv. WASP-ove, Irce, Talijane ili Poljake, a azijati na Kineze, Vijetnamce, Korejce, Japance. Kada se sve još dodatno zaplete kulturnim, civilizacijskim i vjerskim razlikama dobije se cijela kaša netrpeljivosti, zavisti, okrivljavanja drugih za vlastite neuspjehe, povijesnih antagonizama, socijalnih razlika i svega ostaloga što dovodi razinu povjerenja na minimum i potreban je tromi, skupi i neučinkovit kontrolno–represivni aparat koji je opet podložan političnim interesima i svakakvim kompromisima što sve skupa drastično umanjuje gospodarsku djelotvornost i tako dodatno potiče nepovjerenje. Time je krug zatvoren i samo se povećava unutarnja društvena napetost koja ima za posljedicu umnažanje svih oblika zala unutar tog umnažajućeg kruga nepovjerenja.

Kako povjerenje unutar društva utječe na samu cijenu proizvoda najbolje je pokazati na primjeru restorana gdje u društvu s povjerenjem vlasnik zna da mu gosti neće pobjeći, a da ne plate račun. Tamo gdje nema povjerenja zbog učestalih bjegova gostiju ili same sumnje da bi mogli to napraviti vlasnik mora zaposliti zaštitara da stoji na vratima i pazi na goste. U još goroj varijanti nepovjerenja uz zaštitara stoji i odvjetnik, a gosti dolaze sa svojim odvjetnikom i sva komunikacija se obavlja preko odvjetni-

ka: od najobičnijeg naručivanja hrane do plaćanja računa. Sve se to, i zaštitar i odvjetnici, odražava na cijeni proizvoda i dovodi do toga da svi gube svoje bogatstvo potpuno nepotrebno i utrošak društvene energije ide u jednu vreću bez dna. Jedini koji su u takvome kaosu na dobitku jesu odvjetnici kojima nepovjerenje odgovara jer bi inače bili potpuno nepotrebni i morali bi raditi nešto produktivno umjesto parazitskog uvlačenja u tuđi rad. Tako se na produkciji nepovjerenja stvara pravosudno-odvjetnička parazitska kasta koja je kao i u primjeru restorana potpuno nepotrebna i samoj je sebi svrha.

Nacionalna država sa svojim nacionalnom ekonomijom stoga uvijek može preko smanjenja troškova zbog visoke razine povjerenja djelotvorno konkurirati multietničkim državama s visokim udjelom nepovjerenja. Naravno, pod uvjetom da je ta država uzorno uređena s kvalitetnom razinom reda i discipline. Japan je upravo na tome imao nedostižnu prednost nad SAD-om jer je država s izuzetno visokom razinom povjerenja. U Japanu mali i veliki poduzetnici mogu surađivati bilo međusobno, bilo s korporacijama, potpuno neformalno, samo preko usmenog telefonskog dogovora, znajući da će svaka strana ispoštovati dogovoreno. Tako se štedi na vremenu i svim ostalim troškovima, podiže se fleksibilnost cijele industrije, ostvaruje se bolja komunikacija i tako ubrzava razvoj cijelog društva. Amerikanci su mislili da su Japanci jeftiniji samo zbog visoke automatizacije proizvodnje, a kada su sami podigli još suvremeniji pogon krajnji proizvod bio je i dalje skuplji i lošiji od japanskog. Kada se išlo u detaljnu analizu kako bi se otkrilo kako je to moguće, otkriveno je da su troškovi postojanja visoke razine nepovjerenja u društvu bili preveliki teret u procesu proizvodnje.

Hrvatska ima nacionalnu homogenost, ali sređenost države i cijelog društva je slaba, praktički nikakva. Nacionalna homogenost (internacionalisti to pogrdno i prezirno gledaju kao etnički očišćenu zemlju žaleći za većim udjelom drugih nacija, rasa i vjera u stanovništvu) koju posjedujemo puno je teže ostvariti i rijetkost je u zapadnom društvu, dok se djelotvorna država koja će kvalitetno urediti stanje u društvu ipak može izgraditi. Kada se dovede red u pravni i upravni poredak, gospodarstvo i sveukupnu državnu politiku brzo se uspostavlja i općedruštveno povjerenje upravo zbog toga što problem etničkih, kulturnih ili vjerskih razlika nije tu prisutan. Osnovno načelo za postizanje društvenog povjerenja mora biti u pravednosti koja dolazi iz samog državnog vrha, iz same osobe vladara koji zna što radi i koji se klanja jedino Bogu i Crkvi kao Božjoj tvorevini na Zemlji, a nacija to intuitivno prepoznaje i ima povjerenje u vladara i samu državu. S ovakvima liberalno–demokratskim pokvarenjacima na vlasti, bili oni bivši, sadašnji ili budući sasvim je svejedno, u društvu se ne može uspostaviti nikakvo povjerenje, a sa protokom vremena i demografskim izumiranjem Hrvata te dolaskom raznih tuđinskih etnikuma situacija će biti samo još puno gora.

Otplata duga traži požrtvovnost svih

Ono što će biti strahoviti uteg gospodarskom razvoju Hrvatske je otplata dugova u koje je Hrvatska dospjela izdajničkom i diletantskom politikom prijašnjih i sadašnjih struktura. Tako smo dospjeli u situaciju da danas (2006.g.) moramo godišnje na ime povrata inozemnih dugova izdvojiti otprilike skoro 5 milijardi dolara s visokim trendom povećanja jer vrli ekonomski eksperti posuđuju novac da bi mogli platiti dospjele dugove i tako cijeloj naciji stavljaju jaram plaćanja kamate na kamatu.

Otplata duga i skidanje tog jarma s leđa nacije jedna je od glavnih zadaća vlade nacionalnog opstanka u sklopu Programa nacionalnog opstanka. Dug se prvenstveno treba otplaćivati prihodima od izvoza jer je takva koncepcija gospodarski najzdravija. Izvoz se zato mora znatno povećati, a zbog toga postoji realna vjerojatnost da se radi otplate zaduženja u prvim godinama programa nacionalnog opstanka (1 – 3 god.) mora ići na radikalne mjere štednje kako bi se mogao ostvariti istovremeni gospodarski razvitak. Konkretno, to znači da ako bude potrebno cijela nacija mora biti spremna živjeti na javnoj kuhinji, raspodjeli neophodnih namirnica prema normativima i svim ostalim potrebnim oblicima nacionalne solidarnosti u svrhu dugoročnog očuvanja nacije i države. Postoji i mogućnost da takve drastične mjere neće biti potrebne, ali kako puno toga ovisi o unutarnjim i vanjskim nepoznanicama mora se biti spreman na sve, a ovo je najdrastičniji razvoj događaja na početku rada na Programu nacionalnog opstanka. Takvo stanje najveće neizvjesnosti trajalo bi od 1 do 3 godine jer to je razdoblje potrebno za ozbiljnu i kvalitetnu (re)organizaciju države i društva. Nakon toga se već moraju vidjeti znatniji plodovi Programa nacionalnog opstanka i može se bitnije normalizirati stanje u državi. Mo-

gućnosti normalizacije doprinijeti će i to što će se u tom razdoblju upravo zbog sveopćeg odricanja otplatiti dobar dio glavnice inozemnog zaduženja i godišnji pritisak otplate stranog duga time biva bitno manji, a u skoroj budućnosti u potpunosti nestaje što omogućuje konačno postizanje svenacionalnog gospodarskog blagostanja u kojemu nema socijalno obespravljenih i zanemarenih Hrvata. To nisu nikako obećanja o luksuznom životu s malo rada nego o jednom dostojanstvenom životnom standardu koji svima omogućuje rad i ubiranje plodova tog rada. Neće se svi voziti u Mercedesima ili živjeti u velebnim vilama, nego će si to moći priuštiti jedna mala manjina koja to i radom zaslužuje, ali zato svi moraju imati kvalitetno riješeno stambeno pitanje i isti tako adekvatno omogućen potrebiti prijevoz. Odnosno, socijalna pitanja moraju biti pravedno riješena. Takvi će otprilike biti parametri socijalnog maksimuma i minimuma, a u tom rasponu rasporediti će se cijelo društvo, već prema mogućnostima i sposobnostima.

U procesu štednje najvažnija je principijelnost i zakidanje svima jednakomjerno, od vrha nadolje. Razlika u primanjima će svakako biti i ne smiju se ukidati dokle god se isplaćuju primanja za rad, ali u početku te razlike morati biti svedene na jedan minimum. Kako se gospodarska situacija popravlja mogu se na jednakom načelu svima primanja adekvatno povećavati.

Kao uzor moraju se isticati najviše političke strukture na vlasti sa samim vladarom na čelu jer samo tako nacija može biti motivirana da odradi svoj dio onako kako bude bilo potrebno. Ne može se od naroda zahtijevati odricanje, a istovremeno dopustiti bilo kome, a posebno političkom vodstvu i gospodarskoj upravljačkoj eliti neprimjereno ponašanje, nepotrebnu raskoš, rasipništvo, bogatunski elitizam, dekadenciju i slične pojave. Takve stvari gotovo trenutno dovode do podjela u narodnom tkivu i smanjuju sveukupnu nacionalnu stvaralačku energiju, a koja nam je prijeko potrebna na najvećem mogućem nivou.

U cilju likvidiranja inozemnog duga i olakšavanja cijele situacije sprovode se temeljite i djelotvorne istrage da bi se došlo do značajnih novčanih sredstava koja su nedopustivo iznesena u inozemstvo. Ono što se uspije pronaći i povratiti natrag treba biti usmjereno najprije na otplatu samog zaduženja. Postoje realne mogućnosti da se dobar dio novca i vrati pod uvjetom da se uspiju pohvatati najodgovorniji pojedinci koji su sudjelovali u prebacivanju kapitala. Kako je prljava rabota oko zaduženja nacije i izvlačenja kapitala izvršena po direktivama izvana to ne treba očekivati stvarnu pomoć iz inozemstva u razmrsivanju klupka, nego možemo očekivati samo zataškavanje i prikrivanje. Trag novca moramo slijediti iz našeg dvorišta i prema inozemstvu nastupiti ne sa upitima, nego sa spoznajama gdje je pokradeni hrvatski novac. Bez domaćih ljudi unutar bankarskog i financijskog sustava nije se moglo raditi zlo naciji, a upravo ti ljudi trebaju poslužiti državi da se zlo koje su nanijeli barem donekle ublaži. Spremnost na suradnju bila bi im u svakom slučaju preporučljiva jer za svoju pohlepu na račun naroda svakako će odgovarati. No, tu se više radi o pitanju represivnog i pravosudnog državnog aparata što izlazi iz okvira ovoga poglavlja.

Novac, odnosno brojevi, koji je davan za zaduživanje Hrvatske je najobičnija apstrakcija bez materijalne podloge (kako je već prije objašnjavano). I upravo zato institucije u službi financijske internacionale (MMF, Svjetska banka, WTO) zahtijevaju rasprodaju nacionalne imovine kako bi za naš rad, rad svih minulih naraštaja koji su nam ostavili zemlju u nasljeđe, rad koji jeftino dajemo za otplatu prispjelih dugova, onda mogli taj apstraktni i nerealan novac, te puste umnožene brojeve materijalizirati konkretnim bogatstvom. Svojim brojevima bez pokrića daju pokriće u našem bogatstvu, a u prvom redu u zadobivanju vlasništva nad zemljom i imovinom. Kada se zagospodari zemljom i imovinom zagospodari se i ljudima koji joj pripadaju, ali na način da se prema ljudima nema nikakve odgovornosti ili obaveza. Ako će biti pokorni i pristajati na sve što se traži mogu ostati, a oni koji to neće biti će demokratski i pravno (tzv. pravna država i njezina tiranija bešćutnog prava lišenog pravde) uklonjeni kako ne bi ometali privatno vlasništvo ili slučajno ugrozili interes kapitala. Za takav scenario teren je već dobrano pripremljen kroz sveopće (kultura, mediji, odgojno–obrazovni sustav) ispiranje mozgova. Dobar primjer je izraz koji se nameće koji kaže kako je "privatno vlasništvo svetinja" i ako želimo ostvariti famozne euroatlantske integracije moramo to prihvatiti. Kada takovo svetogrđe uđe u svijest, kada se prihvati kao istina, onda kasnije nije problem da se ta "svetinja" primjereno i zaštiti, a da se oni koji tu i takvu svetinju ugrožavaju ili ne poštuju tretiraju kao najgori heretici. Ili će možda u govoru

Novog svjetskog poretka veću težinu imati optužba za terorizam protiv privatnog vlasništva budući je sada aktualan nesmiljeni "rat protiv terorizma". Takvi detalji su nepoznanica, ali princip je neupitan.

Želja za posjedovanjem svog materijalnog bogatstva nacije dodatni je razlog zašto se odobrava zaduživanje državama za koje je jasno da su toliko potonule u dug da ga ne mogu vratiti. Takva država obezvrjeđuje sebe i svoje vrijednosti morajući pošto – poto doći do nužnih deviza za otplatu duga, a kada otplati dospjelu ratu onaj dio koji se ne vraća natrag kao novi dug i kamata na kamatu, vraća se kroz formu tzv. investicija. Tako se gubi i u tuđe ruke (točnije ruke financjske oligarhije) predaje sve ono što vrijedi u nekoj naciji, odnosno državi.

Općenito, cijela priča oko zaduživanje stranim novcima tragična je stranica ne samo Hrvatske, nego i svjetske povijesti jer pokazuje kako su prodane duše po cijelom svijetu izdale najosnovnije interese vlastitih naroda, vlastite braće i sestara, vlastite krvi, a sve za račun tuđih osvajačkih planova, planova iz pakla kojim se porobljavaju svi narodi da bi se iz ljudskog roblja zadobile ljudske duše. Kolika mora biti sebičnost i pokvarenost onih koji tako rade i zašto su takvi spada u spoznaje van ljudske pameti jer je na dijelu misterij Zla.

Kreditiranje rada nasuprot potrošnji štiti pojedinca od dužničke porobljenosti

Promjena u unutarnjoj kreditnoj politici omogućuje oslobađanje kreativnih proizvodnih snaga pojedinaca i cijelog društvenog kolektiva. Mora biti jasno da se krediti neće dijeliti masovno i bez kriterija, a pogotovo u početnoj fazi razvoja nacionalno samodostatnog gospodarstva. Najprije se trebaju skoro isključivo davati jedino krediti namijenjeni proizvodnji, a tek sa pokretanjem i barem minimalnim razvojem domaće proizvodnje (i poljoprivredne i industrijske) mogu se početi davati namjenski potrošački krediti koji strogo prate nacionalnu proizvodnju.

Kapitalistička praksa neprestanog poticanja potrošnje bez ikakvih kriterija osim interesa kapitala biva okončanom unutar hrvatskog ekoonomskog modela kristocentričnosti. Takva politika kreditiranja primjerena je kapitalističkoj potrošačkoj ekonomiji koja na taj način od svih društvenih slojeva, i onih nešto bogatijih i onih siromašnijih, stvara robove kapitala. U potrošačkom kapitalizmu praktički svatko tko ostvaruje nekakve prihode ili ima nešto što može dati kao hipoteku odmah dobiva priliku zadužiti se s nimalo niskim kamatama i trošiti na uglavnom nepotrebne i umjetno stvorene potrebe. Te potrebe koje se stvaraju kroz kulturni i medijski monopol su u pravilu nametnute i postoje samo unutar umova izmanipuliranih pojedinaca.

Pomoću takvih metoda iznuđivanja potrošnje, a kako bi mogli trošiti iznad svojih trenutnih mogućnosti, skoro su svi kroz individualno zaduživanje i lihvarske kamate dovedeni u stanje dobrovoljnog ropstva gdje su sami sebi ujedno i goniči robova. Kapitalizam ima tu nedostižnu prednost nad klasičnim robovlasničkim sustavom u tome što nema troškove nadzora nad robljem. Kapitalizmu nisu potrebni nadzornici nad robljem zato što se porobljeni ljudi osjećaju slobodnima, misle da su stvarno slobodni, i sami sebe tjeraju u robovanje pristajući i na najteži mogući rad. Sve kako bi zadovoljštinu ostvarili u ispraznoj potrošnji kojom i ono što zarade predaju u ruke svojim gospodarima (u biti modernim robovlasnicima). Demokratski cirkus u kojemu se stvara privid velikog izbora različitih mogućnosti, a realno sve ponuđeno je više – manje isto, daje samo privid nekakve vlastite važnosti i vlastitog upravljanja svojim životom. Kakva veličanstvena prijevara. Demokratsko mediokritetstvo i stabilnost u kapitalističkom ropstvu koje demokracija svojim iluzionizmom omogućuje daju uljuljkanim masama utjehu o vlastitoj slobodi, makar nitko niti ne zna što je to istinska sloboda.

Tako ljudi formalno imaju nešto svojega, imaju nekakav formalni život, ali stvarnost kapitalizma je to da su sve dali bankarima ili burzovnim mešetarima (prvenstveno kroz nametnute mirovinske izdatke) i strepe da ne ostanu bez ičega, doslovce bačeni na cestu. Ta Amerika (SAD) koja se agresivno nameće kao obećana zemlja sa bezbroj mogućnosti, kao najbogatija država s najjačim gospodarstvom, ima više od 5 milijuna beskućnika, ljudi bez ičega i ikoga. Društvo koje se prikazuje i hvali kako je sinonim uspjeha i ideal za cijeli svijet, a sadrži toliku bešćutnost spram svojih bližnjih nije bogato društvo. To je najjadnije i najsiromašnije društvo koje postoji, to je društvo koje nema ljubavi i u kojemu vladaju

sva moguća zla, a koja na kraju proždiru to društvo iznutra tako da neminovno propada u svojemu grijehu i otuđenošću od Milosti.

Pokretač kapitalizma nije ljubav nego mržnja, nije mir nego strah. Mržnja i strah u kojima ljudi žive zbog stalno prisutne egzistencijalne nesigurnosti jer ako slučajno ostanu bez dovoljno prihoda za otplatu kreditnog zaduženja ostali su bez cijelog svojeg svijeta budući da je sve usredotočeno na materijalne vrijednosti i ako se izgubi materija koja je bila znak sigurnosti, gubi se sve. Zato su ljudi spremni podnijeti svašta što se kapital-odnosom zahtjeva, svakakva odricanja od vlastitog ljudskog dostojanstva, samo da zadrže posao i primanja. Kao prvi na "listi za odstrel" u takvom mentalitetu, a kako bi se ostalo u milosti kapitala, nalazi se obitelj i djeca. Imati obitelj i djecu u kapitalizmu postaje najvećim luksuzom koji si je skoro nemoguće priuštiti. Zato se djeca tako olako ubijaju još dok su u majčinoj utrobi. Sve zato da se ne poremeti kreditno–dužnička kalkulacija, tzv. potrošački standard i mogućnost što boljeg služenja kapitalističkom robovlasniku. Djeca su obaveza koja oduzima vrijeme upregnutomu robu i umjesto da radi svoj ropski posao i da energija odlazi na stvaranje novog profita, rob se nekorisno troši na svoju djecu.

U kapitalističkoj kreditnoj maniji također vlada nepisano pravilo da se ljudi redovito kreditno zadužuju do krajnje granice podnošljivosti kreditnog opterećenja ostavljajući si minimalan prostor za "disanje". Izmanipulirana potrošačka pohlepa tjera ljude na takvo ponašanje u eri racionalizma prema vjeri i Bogu u jedno krajnje neracionalno djelovanje. To je stoga što to ponašanje potiče demon koji se krije iza pohlepe, a kada je vjera u Boga neprisutna, prisutan je sa svom silinom i upravlja ponašanjem zavedenog ljudstva.

Idealizirani kapitalistički Zapad živi i radi u grču i napetosti zbog kreditne zarobljenosti skoro cijelog zaposlenog ljudstva. Rijetki su oni koji nisu na neki način uvučeni u kreditno živo blato u kojemu što se više muče i trgaju da se izvuku, sve dublje propadaju. Hrvatski puk je zasljepljen i obmanut prividnim bogatstvom Zapadnjaka koji se šepure u svojim novim autima i raznim drugim potrošačkim ludostima pokušavajući svoje latentno nezadovoljstvo životom i svoju pogansku ispraznost ispuniti lažnim osjećajem superiornosti nad zaostalim i primitivnim Balkancima, a i svim ostalim imigrantima privučenih prvenstveno vlastitom nevoljom i nadom da će na Zapadu uhvatiti dio akumuliranog bogatstva. Lažan je taj tzv. standard Zapadnjaka kada su u cijeloj šaradi potrošačkog smeća izgubili stvarni standard. Izgubili su obitelj, djecu, zemlju, vodu, šume, zrak, hranu, vrijeme, mir i kao najvažnije: izgubili su vjeru u Boga koja daje ono što je ljudima stvarno potrebno, a ne zasipa ih lažima i lažnim prikazima bogatstva, mira i ljubavi.

Zato Zapadnjak duboko u sebi još zavidi nama, zaostalim primitivcima koji još donekle idemo u Crkvu na Sv. misu i koji upravo stoga još imamo određenu količinu milosti pa nam se obitelj i nacija još donekle drže tradicionalnih vrijednosti, vrijednosti koje su nas i održale na okrutnoj svjetskoj pozornici. Zato nas napredni Zapad, koji je odricanjem od svojeg kršćanskog bitka prigrlio civilizaciju smrti i mržnje, želi zavesti svojim nazovi standardom na jednako banalan način kao što su američki Indijanci bili prevareni ogledalcima, staklenim nakitom i "vatrenom vodom". Kada se čita povijest o takvim slučajevima prijevare kao što su tada prevareni lakovjerni domoroci čovjek pomisli kako li su mogli biti tako naivni i pristati na tako nepovoljne uvijete? Prodali su svoju zemlju za tričarije, a kada su uvidjeli da su prevareni i da će ostati bez ičega bilo je već kasno. Jednostavno su biološki istrijebljeni, kao što se istrebljuju životinje i kukci.

Isto kao što se sada mi čudimo nad naivnošću Indijanaca, tako će se u budućnosti neki povjesničar čuditi kako su Hrvati predali svoju predragocjenu zemlju za nekakvu iluziju o životnom standardu koji se mjeri brojem automobila ili modnim krpama s etiketama. Ostati ćemo bez svoje zemlje, nacija će biološki izumrijeti, a od toliko žuđenog standarda neće biti ništa nego će sve posjedovati probrana elita, isto kao što je danas slučaj na kapitalističkom Zapadu. Najveći dio bogatstva kroz manipulaciju brojevima preko banki i burzi posjeduje judeo-masonerijska financijska oligarhija, a iznad njih na hijerarhijskoj ljestvici stoji i upravlja najuži krug "prosvijetljenih" magova koji neposredno štuju i služe Sotonu i njegovi su visoki svećenici. Narodne mase su svega potpuno nesvjesne i kroz kulturu i medije toliko omamljene da ne žele vidjeti ni ono što je očigledno. Ono što svjetina navodno ima kao mjerilo

životnog standarda u stvari samo posuđuje od globalnih monopolista i za to plaća veliku rentu izdvajanjem iz svojeg obezvrijeđenog rada.

Suštinska nepravednost bankarske privilegije u kapitalizmu

I kod nas je to zlo kreditnog zaduživanja pojedinca bez mjere uzelo maha i raširilo svoje pipke kroz društvo navodeći ljude da svoju imovinu daju kao hipoteku i/ili (ovisno o slučaju) osiguraju druge ljude kao jamce za povrat kapitala. To je u cijelom kapitalističkom tzv. slobodnom tržištu u kojemu "svi imaju jednake šanse" (!!!) redovito pravilo. Banke su višestruko osigurane od sustava kada one posuđuju od centralne banke (čitaj: cijelog društva), a same se opet višestruko osiguravaju kada daju novac na posudbu uz kamatu. Nitko nije tako zaštićen i privilegiran kao što su banke i to bi bilo u redu da banke rade za javni interes, da rade za opće dobro, ali kako su banke u vlasništvu privatnih lica s imenom i prezimenom one rade samo za interese i pobude tih pojedinaca. Ono što upravlja tim pojedincima je samo Zlo, a sustav koji to sve servisira očito je stvoren zato da se moć Zla na svijet prenese na najpogubniji mogući način.

U slučaju unutarnjeg zaduživanja narodnih masa događa se da ti isti bankari koji kroz banke upravljaju gospodarstvom (između ostaloga) obezvrijede rad i stvore nezaposlenost te onima koji više ne mogu otplaćivati kredite preuzmu imovinu pod hipotekom. Istu tu imovinu poslije prodaju novim nesretnicima koji ulaze u kredite da bi je kupili. Ako se ne plijeni imovina pod hipotekom uzima se od velikog broja jamaca koji dolaze na jednog zaduženog, i to se uzima vrlo djelotvorno i brzo, bez ikakvih pravnih natezanja kroz koja mora proći čovjek iz puka kada želi naplatiti nešto što se očito njemu duguje. I tu su banke sa svojim monopolističkim položajem izuzetno privilegirane. One nemaju problema sa tzv. "pravnim državama" upravo zato što ta floskula radi za njih, za banke, a usmjerena je protiv interesa čovjeka, anonimnog pojedinca u narodnoj masi.

Postoji i dodatni razlog zašto je osiguravanje banaka preko jamaca loše za društvo u cjelini. Naime, ljudi jamce pretežito dobivaju iz kruga obitelji i prijatelja, jer nitko nepoznat neće nekome biti jamac, i kada se dogodi zakidanje od primanja zbog jamstva stvaraju se sukobi i razdor među ljudima. Razaraju se zdrave osnove društva, ljudi se otuđuju, postaju si neprijatelji, čak počinju mrziti jedni druge zbog takvog djelovanja banaka. Umjesto da se ljudi okrenu jedni drugima oni se izoliraju i okreću se isključivo prema novcu i što većem zgrtanju žuđenog novca. Ulaze u iluzorno kolo iluzije o sreći koju će zadobiti novcem. Dolazi do apsurda u kojemu što kapital više zla i siromaštva donosi pojedincima i cijelom društvu to se kod svih upravo povećava glad i pouzdanje upravo u kapital. Sve se prikladno imenuje benignom pojmom "tržišne utakmice", ali koja stvara nužnost da nekakvo mnoštvo konkurenata mora biti poraženo kako bi jedan jedini nad svima njima uspio. Tu mira i ljubavi nema mjesta po samoj naravi stvari, a to je ono što se želi promjeniti putem preobrazbe društva i osmišljenog društvenog sustava - države.

Hrvatska kreditna strategija

U Hrvatskoj nacionalnoj ekonomiji kreditna politika smije biti isključivo nacionalno razvojna (proizvodna), a nipošto ne isprazna kapitalističko–potrošačka. Odobravanjem kredita stvara se novi novac koji pretpostavlja da će biti prikladno pokriven budućim radom, a strateškim opredjeljenjem kome i za koju svrhu će se krediti odobravati određuje se cijelo gospodarsko ustrojstvo. Kada u državu koja ima mizernu poljoprivrednu i industrijsku proizvodnju kao što ima Hrvatska pripadajuće banke masovno dijele potrošačke kredite kreditno sposobnima podstiče se uvoz stranih proizvoda i dodatno uništavanje vlastite proizvodnje. Pogotovo je to pojačano kada iza masovnog unutrašnjeg kreditiranja ljudi stoji državno zaduživanje stranim novcem. Radi se o ubojitoj kombinaciji za suverenitet nacije opasnijoj od ratnog poraza i otvorene okupacije. U Hrvatskoj nacionalnoj ekonomiji mogu se kreditirati isključivo proizvođači, a tek nakon pokretanja proizvodnje moći će se davati potrošački krediti koji će opet biti strogo namjenski usmjereni jer će pratiti domaću proizvodnju.

Sigurno je jedan od značajnijih momenata hrvatske unutarnje kreditne politike ukinuće kamate kao krvopijske metode izvlačenja bogatstava od ljudi. Kamata kao takva biva potpuno ukinutom i nitko

ne smije posuđivati novac naplaćujući kamatu. Dežurni "dušobrižnici" odmah će zavapiti da ukinuće kamate znači i nemogućnost poslovanja bankama ili da se zato bankama oduzima stimulacija pa će bez kriterija posuđivati novac svakome ili ga uopće neće posuđivati. Ništa od toga ne stoji. Banke sigurno neće postati sirotinjske, ali da će izgubiti svoju povlaštenu i zaštićenu monopolističku poziciju privatnog interesa. To je sigurno, a tako treba i biti.

Monopol nad stvaranjem novca preuzima vladar i koristi ga za opće dobro, a ne za osobnu korist kao što čine privatne banke i bankari. Banke imaju svoju ulogu u stvaranju i kontroli novca jer se po prirodi stvari nalaze se "bliže izvozu" pa zato sigurno neće biti žedni vode, ali neće se razbacivati vodom dok je puk žedan kao do sada. Od provizija na poslovanje novcem (provizije također moraju biti pod kontrolom i ograničenjima), naplaćivanja svojih stručnih usluga i udjelima od dobiti investicija banke će svakako ostvariti prihode i više nego dovoljne za poslovni život i svoj daljnji razvitak.

Ukinuće kamate znači da se novac neće neosnovano stvarati, da novac neće stvarati novac što je dovodilo do otimanja od svih koji se nalaze na području suverenosti nekog novca, a najviše od seljaka i radnika na kojima se prelama glavnina nevolja uzrokovanih kamatarenjem.

Da bi se dodatno pojasnilo kako će funkcionirati beskamatni kreditni sustav najbolje je dati jednostavan primjer. Tako možemo zamisliti odnos gdje banka daje poduzetniku kredit od jedan milijun kuna uz odgodu plaćanja od jedne godine s rokom otplate od deset godina u jednakim obrocima. Ono gdje se nalazi zarada banke nije kamatni izračun na posuđeni novac nego ugovorni izračun gdje je ugovoreno da će poduzetnik koji je posudio novac još nadoplatiti 10% vrijednosti pozajmice iz svoje dobiti. Može na prvi pogled izgledati kako nema razlike između ovoga načina i "klasičnog" kamatarenja, no tome nije tako i razlika je potpuna. Razlika je iz temelja drastična.

Stvar je u tome što poduzetnik koji je posudio novac ima obavezu vratiti posuđeno (1 milijun kuna) i još 10% (100.000 kuna) što je sve zajedno 1.100.000 kuna za razdoblje od deset godina. Kod kamate od 10% to bi nakon deset godina iznosilo 2.000.000 kuna. No nije samo razlika od 900.000 kuna ta koja je ovdje značajna nego je od primarne važnosti to što **kod kamatnog sustava biva umjetno stvorena novčana masa od 1.000.000 kuna koja nema svoje materijalno pokriće u radu** nego se **nelegitimno ubacuje u ukupnu emisiju novca**. Kod beskamatnog sustava gdje se ugovorom regulira otplata 100.000 kuna od dobiti poduzetnika kao količina novca kojom i banka nešto zarađuje **ta novčana masa dolazi iz ostatka "regularno" stvorene ukupne emisije novca iza koje stoji realan rad**. Svota od 100.000 kuna nije stvorena pukim kamatnim računom iz ničega, tj. iz brojevnih apstrakcija, nego je stvorena brojevnim mjerenjem rada negdje na području državno-monetarnog suvereniteta. Tih 100.000 kuna poduzetnik zarađuje svojim radom u gospodarskom sustavu (starim riječnikom to bi se reklo radom na tržištu) i zbog toga tu nema stvaranja novog novca pukim umnažanjem brojeva bez pokrića u radu, a što dovodi do poremećaja i stvaranja načela nepravednosti koju onda trpe svi osim banaka koji su ti koji tu kamatu prisvajaju za sebe na račun ostalih. Ovo je bitno suštinski shvatiti u svjetlu bankarskog sektora koji je taj koji proizvodi novac koji se daje u opticaj u bilo kojem obliku (agregatu), a dopustiti bankama da naplaćuju kamatu isto je kao i dopustiti krivotvoriteljima novca da slobodno tiskaju novac i time obezvrijeđuju rad svih onih koji se nalaze u području suvereniteta te valute. Jedino sustavom bez kamate, a sa naplatom kredita iz dobiti ostvarene kroz poslovanje u tom istom beskamatnom financijsko-gospodarskom sustavu ne dolazi do remećenja principa pravednosti. Jedino se tako osigurava stanje gdje nema nepravednog osiromašivanja ljudi za račun bogaćenja privilegiranih pojedinaca.

Stimulacija bankama da daju kredite je u povećanju rada (proizvodnje) pa se time povećava i količina novca od kojeg će banka onda moći uzimati proviziju za svoj rad. Bitno je da to nije stvaranje novog novca iz novca nego se uzima od novca koji je pokriven realnim, a ne apstraktno-spekulativnim radom. Stimulacija je i u naplaćivanju u dobiti onoga koji je posudio novac ukoliko taj želi uzeti dobit od posla, a ne vratiti je u poslovne investicije. Time se, uz državni porez na dobit, dodatno stimulira investiranje u sve oblike proizvodnje ili potrošnju koja je povezana prvenstveno s domaćom proizvodnjom. Banke će osim toga u sustavu bez kamate morati više posuđivati ali istovremeno i bolje paziti kome posuđuju jer neće biti tzv. ekstraprofita koji su im kamate donosile i koji im je omogućavao i da

prečesto komotno posuđuju za krive namjene, gospodarski kontraproduktivne za nacionalno gospodarstvo, za državu, a u najmanju ruku niskorizične za banke.

Kamatno rasterećenje posebno će ići u prilog proizvodnji i privatnom malom i srednjem poduzetništvu uostalom i zato jer je svakako najpravednije i najsmislenije da se onome tko zna i umije proizvoditi ostavi novac jer će ga sam znati i najbolje iskoristiti za daljnji razvoj svoje djelatnosti. Bilo u modernizaciju, proširivanje, istraživanje i razvoj i sl., bilo u neke nove poduzetničke poduhvate.

Zbog ukinuća kamate doći će do povećane potražnje za jeftinijim (kapitalisti će na to gledati ne kao na jeftini nego kao na besplatni novac) novcem i banke će imati veliku mogućnost biranja onoga što izgleda najboljim zahtjevom za novcem od mnogih potražitelja kredita. Tu je ključ za razvoj i usmjeravanje cjelokupnog gospodarstva. Moći će se provoditi selekcija najboljih programa proizvodnje i usluga što bi sve skupa moralo podići kvalitetu i konkurentnost na domaćem, ali i na vanjskom tržištu roba i usluga. Kredite trebaju dobivati prvenstveno oni koji imaju određeno znanje, sposobnost, inovativnost, ugled, iskustvo, a sve prezentirano u konkretnim i razrađenim programima i bez potrebe za hipotekom ili jamcima. Svakako da nikako ne treba sitničariti i zahtijevati da sve bude idealno nego treba ići i na određeni rizik, ali sa rezonima.

Hipoteka otplate kredita je sam tražioc kredita i sve ono što se kreditnim novcem kupilo, a da nije potrošeno. Ako se dužnik dovede u situaciju da ne može otplaćivati kredit putem proizvodnog programa koji je pokrenut tim kreditom, što uvijek postoji kao mogućnost jer je poslovni neuspjeh sastavni dio gospodarstva, kredit dužnik otplaćuje svojim radom na poslu koji će već obavljati prema vlastitim sposobnostima i potrebama gospodarstva, a otplaćivati će onaj dio duga koji nije naplaćen materijalnim vrijednostima. Budući da neće biti nezaposlenosti to je dovoljna sigurnost povratka barem dijela sredstava. Ne radi se tu toliko o količini koja će biti relativno simbolična (odbijanje od dijela plaće za povrat duga), nego radi se prvenstveno o principu koji će osigurati povjerenje društva u takav novčarski sustav. Značajno je uvidjeti da je čovjek i njegova radna sposobnost određena vrsta hipoteke na kredit.

Moralni i pošteni ljudi su najveće gospodarsko blago

Najveći problem za uspješnu provedbu unutarnjeg kreditiranja jesu kadrovi koji će to sve skupa sprovesti. Na ljudskom faktoru značajnog broja pojedinaca koji će procjenjivati zahtjeve i odobravati kredite ovisi cijeli koncept, a to je vrlo sklizav teren. Nevolja leži u dokazanoj nekompetentnosti i moralnoj nepodobnosti trenutnih bankarskih kadrova. Nekompetentnost, apsolutno nekritični šreberski karakter koji gleda kako se najbolje okoristiti sustavom bez želje za najmanjim sagledavanjem nutrine, same biti, i krajnjeg cilja toga sustava. Čak niti motiv za ostvarivanje osobne koristi nije potaknuo interes za spoznajom istine, jer ako se sustav kapitalističke ekonomije stvarno spozna onda se još bolje može njime okoristiti onaj koji djeluje unutar njega. Ako je takav motiv i postojao ostalo se na najnižoj razini spoznaje, uzimajući ono što su nudili razni “veliki” gurui globalne ekonomije, svi odreda širitelji teških ekonomskih zabluda. Um ograničen svjetovnošću, prvenstveno pohlepom, nije mogao razbiti začarani krug laži u koji se uhvatio. Bezbožnički utjecaj (blago rečeno) na sustav obrazovanja selektira samo one koji se pokazuju kao najbolji štreberi, beskarakterni i oholi egocentrici. Ti se onda kao vjerni serviseri sustava nagrađuju tzv. uspjehom, karijerom i životom u potrošačkoj raskoši i nezasitnoj požudi. To je mamac i motiv za nove generacije da krenu takvim stopama, za odabir takvih “karijera”. Oni koji nisu tako uspješni učenici lažnih nauka moraju se zadovoljiti sa manjim primanjima, ali svejedno bivaju uključeni u sustav kao poslušna i dobro dresirana kasta, samo na nižoj razini privilegija.

Moralna nepodobnost proizlazi iz već navedene negativne selekcije i načina na koji se može napredovati, “biti uspješan”, kako se ta pokvarenost milo tepa novogovornim jezikom. Bankari kao poveznica korupcije i pohlepe gospodarske i političke elite mogu imati samo još goru moralnu svijest o dobru i zlu te su zbog takve moralne izopačenosti i nepodobni. Biti će usporedbi ovdje istaknute potrebite moralne podobnosti s nekadašnjom moralno–političkom podobnošću komunizma i aludirati će se na jednakost u zabludi i samom natražnjaštvu kad se sad najednom opet traži moralna podobnost. Ti i takvi ne uviđaju, a niti ne žele uvidjeti, da moral uvjetuje i politiku i gospodarstvo kao dio politike.

Zato je stari komunistički izraz stvarno i preopširan jer dodatak "politički" nije bio potreban. Također ne uviđaju da se moralna podobnost u svim bezbožničkim ideologijama uvijek zahtjeva i pomno gradi u slobodnozidarskim ili kakvim drugim srodnim podzemnim radionicama. Moral dolazi od Boga, a ono što se danas kiti imenom nekakvog morala ili ga čak i otvoreno prezire dolazi od Sotone. Da bi se stvorio Novi svjetski poredak judeo-masonerija širi i svugdje zahtjeva nemoralnu ili protumoralnu podobnost, a takva se praksa bez kompleksa iz prošlosti ne smije dalje provoditi.

Problem kadrova koji trebaju doći u bankarstvo rješava se zadržavanjem nužnog dijela već postojećeg ljudstva kako ne bi došlo do zastoja i kako bi se održao budući tehnički ustroj banaka, kako se ne bi sve jednostavno raspalo. Oni koji dolaze kao "nova krv" imaju zadaću nadgledanja, (samo)izobrazbe u toku rada kroz neposredno iskustvo, spoznavanja i uobličavanja svih pojedinosti razotkrivene i lažima neopterećene kristocentrične ekonomije te svakako i neposredan rad i upravljanje svim dijelovima bankarstva. Rad na potpunom znanstveno–teoretskom razobličavanju stvarne ekonomije ići će usporedno s preustrojem visokog školstva (fakulteta) koji su u potpunosti zatrovani lažima i naučavaju studente najobičnijm glupostima i izmišljotinama koje su podmetnute kako bi se uništilo države i nacije, a svu moć dalo zakulisnim moćnicima. To se odnosi prvenstveno i skoro isključivo na tzv. društvene nauke, a ekonomija je zbog gospodarske važnosti prva na listi za preobrazbu. Ekonomski fakulteti u Hrvatskoj stoga odmah moraju prestati s daljnjim radom jer ono što naučavaju samo dodatno šteti društvu i moraju se preustrojiti tako da što prije počinju stvarati i državi davati ljudstvo koje će biti uporabljivo za političko-ekonomski osustavljenu produkciju života.

U sustav prvog vala novog ljudstva u bankama ulaze najšarolikije osobe zbog već rečenog nedostatka pravilno izučenog kadra i potrebe za improvizacijom sa onim čime se raspolaže. Tako se u tu svrhu aktivizira cijela lepeza pojedinaca koji će zadovoljiti kriterije, od umirovljenika do neposredno svršenih studenata, nezaposlenih s diplomama ili zaposlenih na poslovima ispod razine njihove kvalifikacije. Osnovni kriterij kadroviranja mora biti moralna podobnost, karakternost i intelektualna sposobnost.

Trebati će imati i hrabrosti preuzeti veliku odgovornost koja je na bankama i bankarskim službenicima u ostvarenju svega traženog. Sigurno nije jednostavno prepoznati i procijeniti kome i koliki kredit se može odobriti. Tu se treba dobro paziti da ne prevlada činovnička uskogrudnost i postane prepreka vizionarima i ljudima koji su u svojem području spoznaja i znanja ispred ostalih pa doživljavaju odbijanje, nepovjerenje i ismijavanje, a sa druge strane vreba opasnost da se novac usmjeri na krupne promašaje i to još u velikom broju te tako olako rasipa i obezvrjeđuje.

Najkritičnije razdoblje je ono na samom početku i za uspješno savladavanje biti će traženi pravi ljudi, a kada je najteže najbolje se i pokazuje tko vrijedi, a tko ne. Kako se i kaže: "Na muci se poznaju junaci." To je i prilika svima dovoljno hrabrima i ambicioznima da iskoriste ono što se nudi i dokažu se dostojnima zahtjevima vremena. Kada se uspješno prođe ova početna neizvjesnost poslije sustav sam sebe dalje izgrađuje i razvija sa svojim prirodnim tokom onako kako je koncipiran.

Država jamči za kredite

Ulogu jamca na kredit preuzima država koja svojim djelotvornim ustrojem i kontrolnim mehanizmima nadgleda namjensku upotrebu kredita i pravovremeno reagira na pojave bilo kakvih nedopuštenih radnji.

Kroz opisan ustroj bankarstva može se onda i provoditi suverena politika i pravilno iskoristiti monopol nad stvaranjem novca što je prirodno državno pravo, a kojim se dosad koristila iskvarena bankarska klika.

Kako bi to funkcioniralo u provođenju željene gospodarske politike može se u grubim crtama prikazati na primjeru poticanja pokretanja poljoprivrede, revitalizacije i obnove sela kao temeljnog i najvažnijeg koraka gospodarskog razvoja.

Banke jednostavno preko HNB-a dobivaju nalog da najveća količina odobrenih kredita bude nami-

jenjena poljoprivredi i onome što ulazi pod program razvoja poljoprivrede (detaljno u poglavlju o poljoprivredi, ribarstvu i šumarstvu) tako da i sva prateća industrija adekvatno prati i podržava seljaka i poljoprivredu.

Poljoprivredni krediti moraju biti oni koji su najdostupniji na hrvatskom tržištu kapitala. Svakako da mora biti kredita i za sve vrste poduzetništva u industrijskoj proizvodnji, ali u početku u manjem obimu od poljoprivrednih. Veći broj ljudi moći će izabrati rad i život na selu kao poljoprivrednici, a posljedica će biti obnavljanje cjelokupne poljoprivredne proizvodnje koja će svaki uvoz hrane učiniti potpuno nepotrebnim.

Porezna disciplina moguća jedino pravičnošću i strogošću

Važna komponenta financijskog ustroja unutar Hrvatske je zavođenje reda i pdređivanje jasnih pravila porezne i carinske politike koja onda važe za sve, bez povlaštenih mangupa koji misle da za njih važe neki drugi propisi.

Zbog pohlepne skupine utajivača poreza i krijumčara koji se kriju iza pojma trgovaca, uspješnih poduzetnika i sličnih epiteta, cijelo društvo je dovedeno u stanje financijske anarhije. Oko velikog novca koji je u "igri" izgrađena je paralelna gospodarska struktura o kojoj ovisi životna egzistencija znatnog broja državljana, ili tzv. siva ekonomija. To je praktički jedna država unutar države u kojoj vladaju druga pravila i odlučuju paravladajuće strukture dobro isprepletene s korumpiranom vladajućom elitom.

Stoga se ni vlast, koja god da je, uopće niti ne želi ozbiljno pozabaviti tom problematikom zato jer su i sami dobrim dijelom upleteni u dobit koja se ostvaruje na ilegalnom tržištu. Čak i slučaju kada bi vlast i htjela stati tome na kraj ne znaju oni kako to učiniti. Ono što znaju, što je najlakše i najsigurnije, je papagajski ponavljati fraze i ne činiti ništa, kako se kaže: "ne talasati". Kako veliki broj ljudi preživljava kroz rad u toj sivoj ekonomiji, nerješavanje i prešutno dopuštanje da ista nesmetano opstaje jedan je konformistički oblik socijalne politike. Ako postoji politička volja i odlučnost, najmanji je problem represivnim aparatom suzbiti najveći dio nezakonitosti. Pravi problem našim bezvrijednim političarima predstavlja veliki broj ljudi koji onda ostaju bez svoje ionako ponižavajuće bijedne egzistencije. Oni (političari) ne znaju kuda s tim ljudima, kako ih zaposliti tako da rade i djeluju unutar legalnog gospodarskog sustava. Strah ih je gladne i ljutite gomile koju oni koji najviše gube nestankom sive ekonomije mogu lako nahuškati na njih, stvoriti im neugodnosti, poremetiti im njihovu uljuljkanost u vlastitu veličinu i značenje. Zato je jednostavnije sve ostaviti na praznim riječima i kozmetičkim potezima kojima se prikazuje narodu kako se neumoljivo bori naša vrla vlast protiv korupcije, krijumčarenja, ilegalnog rada, lažnog knjigovodstva, utaje poreza, nepoštivanja propisanih standarda, itd. Za tu svrhu ispraznih marketiških poteza ispaštaju oni mali, sitni igrači koji su doslovce prisiljeni upasti u nezakonitosti kako bi mogli otrpjeti nelojalnu konkurenciju iz druge ekonomske dimenzije. Uvlačenje svih u laž i krađu, kvarenje cijelog društva od vrha do dna je onaj dublji, duhovni, motivator koji upravo podstiče takav nakaradni model gospodarstva, a i same države.

Sve zajedno toliko osiromašuje nacionalnu ekonomiju, cijepa društvenu povezanost i slabi državu da ne može biti tolerirano niti trena. Nema te računice koja može opravdati trpljenje nelegitimnog gospodarskog sustava u području državnog suvereniteta. Ljudi će morati spoznati da stare navade moraju zaboraviti i da se u hrvatskoj državi sa svojom nacionalnom kristocentričnom ekonomijom stvari radikalno mijenjaju.

Ono što omogućuje uništenje sive ekonomije je puna zaposlenost cijele nacije, solidarna briga o svakom pojedincu i stroge mjere kazne za one koji krše zakon.

Neće ostati bez mogućnosti ostvarivanja egzistencije oni koji su dosad radili izigravajući propise te stvaranjem reda najednom ostaju bez svoje kompetitivne prednosti i propadaju u fer i poštenom nadmetanju s ostalima, ali sada na pošten i legitiman način. Naprotiv, većini će biti poboljšani radni i svaki drugi uvjeti, a maloj manjini koja se tako neprimjereno bogatila i živjela na račun drugih, takvo nešto više neće biti moguće. Ne samo to, nego će ta visokoprofiterska banda osobno i imovinski primjereno

nadoknaditi ono što su nepravedno stekli.

Kada se konačno djelotvorno obuhvati sav gospodarski život i tako kroz poreze, prireze, trošarine, carine i ostala davanja državni prihodi podignu na primjerenu razinu omogućuje se da i famozni PDV bude spušten na sasvim dostatnih 10%, stimulirajući na taj način još više domaću proizvodnju i posebice pogodujući poduzetništvu. Siva ekonomija i korupcija je u Hrvatskoj toliko velika da gubici koje država danas ima zbog sveopće nesređenosti su takvi da je bilo potrebno uvesti harač od 22% (skoro 1/4!) kako bi se koliko-toliko punila državna blagajna.

Za djelotvorno ubiranje PDV-a bitno je da tih 10% bude određeno za sve proizvode i usluge bez ijedne iznimke. Nema popuštanja ikome, a ako nešto treba stimulirati onda se to treba subvencionirati prikupljenim sredstvima nakon zahtjeva i odobrenja subvencije. Država mora znati točnu svrhu i namjenu subvencije, a ne sama sebi bušiti rupe na gospodarskom brodu kojim plovi kroz ionako opasne vode. Tako je i cijeloj poreznoj službi pojednostavljen rad što onemogućava sve vrste manipulacija i prijevara koje dolaze sa više poreznih razreda.

Posebna je stavka pitanje oporezivanja dobiti i tu treba razdvojiti oporezivanje rada kroz PDV od oporezivanja viška vrijednosti, a što sada nije slučaj i sve se skupa zahvaća PDV-om. Prema tome, kako se dobit ne može oporezivati zbog toga što time nepotrebno zakidamo onoga koji taj višak stvara, onda i u ovdje planiranoj koncepciji **nema poreza na dobit**. Potpuna je zabluda, kao puno ostalih stvari u ekonomiji današnjice, da se bez oporezivanja dobiti ne može puniti državni proračun. Svojom povlasticom stvaranja novca putem bankarskog sektora i s njim spojenog knjigovodstvenog nadzora nad cjelokupnim gospodarstvom država financira svoj proračun u skladu sa stvarnom materijalnom osnovom koju daje to isto gospodarstvo. Gospodarstvo koje je oslobođeno poreza na dobit i time mu omogućen najbolji mogući razvitak bez nekompetentnog upetljavanja. Sposobni poduzetnici nemaju brige oko uplitanja u njihove razvojne planove ili vizije koje su većini nedokučive pa tako zadržanu dobit mogu najsvrhovitije usmjeriti.

S druge strane, porez na privatnu imovinu mora biti progresivan. To bi trebalo svakome biti jasno jer se državne potrebe moraju podmirivati od onih koji imaju više, ima im se što uzeti i kojima to nije preveliko opterećenje. Bogati moraju biti svjesni da se moraju odreći dijela svoga viška u korist države jer im ta ista država i omogućuje bogaćenje, garantira im sigurnost posjedovanja imovine, a i sve ostale zdravstvene, radne, socijalne i odgojne pogodnosti kao i svima ostalima.

Time se najbolje ostvaruje osjećaj društvene solidarnosti između siromašnijih i bogatijih, a razvija se općedruštveno povjerenje. Ne ukidaju se razlike u imovini i bogatstvu nastale poštenim i zakonitim radom nego se samo smanjuju na prema okolnostima podnošljivu mjeru koja i dalje stimulira zdravu želju za bogaćenjem kroz rad, a destimulira antagonizam i zavist siromašnih prema bogatima. Država se tu ističe kao organizator mira, blagostanja i životne stabilnosti. Povećava se sveopća klima međusobnog povjerenja među ljudima, a o važnosti povjerenja na gospodarstvo već je dovoljno rečeno.

Cjelokupni ustroj financijskih, poreznih, carinskih i svih srodnih zakonskih propisa, a i samih pripadajućih službi, mora biti koncipiran tako da država radi sav računovodstveni posao. Ljudi se ne smiju zamarati i otežavati im njihov posao time da sami vode brigu oko vođenja kompliciranog knjigovodstva, izračunavanja i plaćanja svojih poreznih i ostalih obaveza, traženja povrata poreza, odbitaka i sl. To je jednako smisleno kao kada bi cijene u dućanu bile prikazane u parcijalnom obliku (nabavna cijena, porez, prirez, carina, trošarina, troškovi prijevoza, radne snage i sl.) i kupci bi morali sami računati koliko što košta. Kada bi došli na blagajnu sami bi morali sve zbrojiti i platiti, a ako bi pogriješili bili bi kažnjeni, ali samo ako su pogriješili na štetu dućana. Ako su preplatili i to ne otkriju uopće ili na vrijeme, onda nikome ništa. Na takvom sumanutom principu postavljen je knjigovodstveni sustav u Hrvatskoj, a koji je prepisana kopija iz kapitalističkog uzora. I nije slučajno tako izgrađen sustav, nego kao i sve u liberalnom kapitalizmu ima svoj skriveni razlog, a taj je lov u mutnom na korist bogatih.

Država je ta koja mora osigurati djelotvoran i sveobuhvatan knjigovodstveni sustav i zaposliti sposobno ljudstvo koje će obavljati usluge vođenja knjigovodstva cijelom društvu. Država jedino to i smije

raditi i ima neposredan interes da to radi što bolje i principijelnije. Svi su ravnopravni i nema povlaštenih ili privilegiranih. Kapitalistički model je izrazito nepravedan jer nema nikakve osnove očekivati od jednog polupismenog seljaka koji cijeli život radi na svojoj zemlji da sada zna kako pravilno i u svojem najboljem interesu ispuni sve postavljene birokratske prohtjeve. Ista je stvar i sa npr. mehaničarom, ugostiteljem, taksistom pa sve do visokoobrazovanih ljudi poput profesora ili znanstvenika. Svi su ljudi u društvenoj zajednici specijalizirani za svoje zanimanje i svako dodatno opterećenje koje zahtjeva savladavanje i učenje sasvim drugačijeg znanja od onog s kojim raspolaže i kojim se bave nepotrebno i nekorisno djeluje na sve zajedno. Ljude se mora pustiti da u miru rade svoj posao najbolje što umiju, a ne im stvarati nepotrebna opterećenja koja im odvraćaju pažnju od potpunog posvećenja njihovom radu.

Nepravednost se stvara tako da oni koji imaju veća primanja i spadaju u bogatiju društvenu skupinu mogu si priuštiti ljude koji su specijalizirani baš za to područje knjigovodstva, a slabije obrazovani i manje plaćen dio društva ostaje prepušten sam sebi i svojem neznanju ili, bolje rečeno, svojoj naivnosti što vjeruje onima koji ga vode. Žalosno je da se onda ljudi smatraju i odgovornima za svoje gubljenje u birokraciji i da se opet sve najviše prelama preko leđa nezaštićene sirotinje. Ista ta sirotinja ne može si priuštiti knjigovođe, a kada odgovaraju zbog pogrešaka nije u mogućnosti platiti skupe odvjetnike koji bi ih zaštitili od odgovornosti. Dakle, dvostruko su zahvaćeni društvenom nepravdom zbog svojeg socijalnog statusa.

Povlaštena elita ima sva sredstva na raspolaganju za ostvarivanje njihovih osobnih interesa i zato im savršeno odgovara sustav u kojem elegantno izbjegavaju odgovornost i za najočitije lopovluke (zadnji su primjeri Enron, AA, Worldcom, itd., gdje je bez odgovornosti mala skupina izvukla stotine mil. $ za sebe, a upropastila mnoge). U takvom sustavu razvila se i cijela gomila parazitske kaste ekonomista (računovođa) i odvjetnika koji se umnažaju poput ameba i posve nepotrebno opterećuju gospodarstvo svojim parazitizmom.

Hrvatski gospodarski ustroj mora biti očišćen od tih, ali i svih ostalih parazita, i ne smije robovati tuđim obmanama ili prohtjevima.

Jednostavnost je uvijek najdjelotvornija

Knjigovodstvo također mora biti maksimalno pojednostavljeno. Sve što oni koji nešto rade moraju znati je da vode urednu evidenciju koliko i od koga je novaca, sredstva ili usluga primljeno i koliko i čega je prodano nekome drugome. Bitno je da se ukupni ulaz i izlaz poklapaju sa trenutnim stanjem u blagajni ili skladištu, a za ostalo na osnovi predane evidencije brinu se državne institucije. Takvim načinom evidencije novca i roba vodi se sveukupna državna bilanca i može se odmah vidjeti ako se brojke negdje ne poklapaju. U slučaju da netko izvlači novce u neprijavljene poslove, kriminalne djelatnosti, preko granice ili bilo što sličnoga, tako nešto se mora očitati na način da se prikaže negativan (netko ilegalno izvlači sredstva) ili pozitivan (ilegalan unos) prikaz. Knjigovodstvena bilanca mora težiti savršenstvu, odnosno **morala bi prikazivati nulu**, što bi značilo da je gospodarstvo pod nadzorom (ne apsolutnim upravljanjem nego baš pod nadzorom) nadležnih državnih institucija i da su iz sustava odstranjeni paraziti. Tada ne bi bilo moguće da jedna tvrtka poput INA-e uskraćuje na stotine milijuna kuna dobiti, a ako to može činiti jedna takva tvrtka može se samo zamisliti kakvo je ukupno stanje. Općenito, problematika krivog kniženja i iskrivljenog prikazivanja objektivnog ekonomskog procesa u sebi krije veliki potencijal razvoja jednom kada se postavi na zdrave osnove. Tu je riječ o razini važnosti koja je u rangu sa preuzimanjem novčanog monopola, a na neki je način i simbiotski povezana sa istim jer bez adekvatnog knjigovodstva bitno se reducira potencijal koji povlastica stvaranja novca u sebi ima. U biti je ta povlastica stvaranja novca samo jedna stavka u knjigovodstvenoj evidenciji državnog tijela, a druga je stvar što je to primarna stavka sama po sebi jer je novac samo po sebi nadasve specifičan.

Svi korisnici državne brige o knjigovodstvu kao korisnici budućeg Državnog knjigovodstvenog servisa ili ZAP-a, kako se god instituciju nazvalo, imaju svako pravo i mogućnost za kontrolu ispostavljenih knjigovodstvenih obrazaca te, naravno, kroz uvažavanje primjedbi i nadoknađivanje svih nepravilno-

sti. Baš kao što i kupac u dućanu dobiva račun po kojem, ako želi, može provjeriti trgovca i njegovu kalkulaciju.

Realizacijom djelotvornog državnog knjigovodstva koje radi poslove usluga za cijelu naciju omogućuje se da se ljudi maksimalno posvete svojemu radu i svojim obavezama bez nepotrebnog zabrinjavanja o njima sporednim ili nedokučivim stvariima koje samo donosi frustracije i nervozu te uludo troši korisnu radnu energiju na posve sporedne stvari. Seljak tako može mirno voditi knjige i jednostavno sakupljati račune o svojim prodanim usjevima ili stoci te kupljenim potrepštinama, posvetiti se svojemu poslu najbolje što može, usavršavati se i unapređivati u onome čime se bavi i čime koristi cijelom društvu. Znanstvenik može mozgati o novim spoznajama, problemima i rješenjima koji ga se tiču i kojima je kao čovjek profesionalno posvećen. Svi bez bojazni da će odgovarati ili biti na gubitku zbog loše ispunjenih birokratskih formulara na kojima su pitanja i razne rubrike koje im nisu jasne.

Isto tako, ukida se sustav koji bogatima omogućuje dodatno bogaćenje izigravanjem pravde, a sirotinja je takvim uređenjem osuđena na još veće siromaštvo. To je u razvijenom kapitalizmu izuzetno izraženo i samo je dodatni dokaz da tu ne postoji nimalo toliko proklamirane jednakosti uvjeta za sve ljude. Na sav glas se viče kako su svi jednaki, a što se glasnije viče jedni postaju jednakijim od ostalih. Jedna izabrana i povlaštena kasta koja za tu privilegiju prodaje svoje duše, ali i tuđe navodi da propadnu u pakao u koji su oni sami dobrovoljno pristupili.

Kako djelovati u svijetu

U kapitalizmu je sve savršeno podešeno tako da oni koji imaju kapital (novac) neprestano mogu povećavati svoju prednost u odnosu na široke mase koje pate od kroničnog nedostatka kapitala i u stalnom su nezadovoljstvu. Nema tu nikakvog fair play-a ili trunčice morala, to su priče za malu djecu i naivne Hrvate koji su uvjereni da blagostanje donosi Zapad sa svojim sekularističkim demokracijama, liberalizmom i kapitalizmom.

I ostalim narodima je podvaljena ista obmana, ali to je zasad njihov unutarnji problem jer ono čime se zanimam je riješavanje problema u vlastitom dvorištu. Svaki narod mora sam unutar sebe naći volju za preobraćenje i da si primjereno uredi državu onako kako prema vlastitoj posebnosti smatra najprimjerenije, slobodno raspolažući punom suverenošću nad sobom i svojom zemljom. Za razliku od jako humanog demokratskog Zapada gdje SAD silom nameće svoje bezbožne sekularne svjetonazore gradeći na civilizaciji smrti Novi svjetski poredak, Hrvati neće nikoga siliti da prihvate Krista i Crkvu. Hrvatska treba samo uspostaviti poredak koji će svojim primjerom biti na uzor svima, a za sve ostale koje su drugačijih, antikršćanskih nazora zauzimati ćemo se snagom ljubavi i molitve da se obrate. Hrvatska ima obvezu svoje bitke van državnih granica suvereniteta voditi na duhovnoj razini mijenjajući tako svoje nepovoljno svjetovno okruženje koje se nalazi pod kontrolom Sotonskih štovatelja u samoj srži njihove pokretačke sile. Ono što se nalazi unutar područja državne suverenosti braniti će se sa svim snagama kojima se raspolaže i nitko više neće slobodno moći porobljivati ovaj narod. Ako to želi postići morati će se dobro namučiti i pritom pokazati svoju pravu narav lažova, lopova i silnika.

Hrvatska ne treba izvoziti nikakve univerzalne svjetovne ideologije i pasti u zamku da postane čak i nekakvi ideološki agresor. Ono što branimo je pravo na odabiranje vlastitog puta i vlastite sudbine svih i svakoga. Nema nikakvih univerzalnih – danas popularno zvanih globalnih – obrazaca za političko i gospodarsko uređenje. Svaki narod ima svoje posebnosti, jednako kao što to ima i svaki čovjek. Već postojanje različitih jezika uvjetuje sve ostale političke i gospodarske razlike među narodima. Uz to drugačije i u drugim uvjetima žive ljudi na dalekom sjeveru, u tropskom pojasu, u pustinji ili planinskim visoravnima i svi oni imaju svoju zasebnu povijest već samo zbog zemljopisno-klimatskih uvjeta i zato su drugačije izgrađeni kao pojedinci i kao društvo.

Kako onda možemo mi ili bilo tko drugi dolaziti drugome i umjesto da se pristojno ponašamo kao gosti u tuđem posjedu početi nametati svoje standarde koji nama odgovaraju i koji dolaze iz našeg domaćeg okruženja? Zar znamo bolje od drugih što je njima samima dobro, a što je loše? Zapad sa svojim kapitalizmom i demokracijom očito sve to zna. Na one koji nisu voljni prihvatiti njihovu "do-

brotu" gleda se kao na primitivce, maltene životinje, koji nisu dovoljno svjesni ("prosvijetljeni") i zato si uzimaju moralno pravo silom nametati razne vlastite interese koji se proglašavaju univerzalnim, a stvarno su interesi zla koje ih goni. To navodno čovjekoljublje je veliko opravdanje lažnim moralistima koji sebe smatraju boljima i izabranima da grade novog čovjeka i novi svijet. Grade na temeljima od laži i zato će im propasti njihov Novi svjetski poredak kao kula od karata. Lahor Istine biti će razarajući uragan za njihovu nakaradnu građevinu, tu novu Babilonsku kulu.

Izabrani Sotonini sljedbenici dopuštaju si da preziru one neizabrane, one koji nisu u njihovom povlaštenom magijskom krugu i da siju smrt i patnju na manje vrijedne. Ljude kao na bezvrijednu usputnu prepreku koja im stoji na putu njihovih demo(n)kratskih planova i koja nije vrijedna obzira zbog "viših interesa" – koje oni definiraju po svojoj oholosti. Ti isti licemjeri onda tu istu svoju izopačenost vole lažnim optužbama baciti na one koji se protive njihovoj ideologiji. Tko nije za kapitalizam i demokraciju postaje najgori rasist, antisemit, nacist, homofob, seksist i sva sila izraza kojima se služe metodom "drž'te lopova". Stvarno treba biti podao da onaj koji se služi mrežom tajnih društava u kojima se stvara ekskluzivitet, posebnosti i izabranosti jedne male grupe, lažno optužuje onoga koji je van svega toga organiziranog zla za mržnju prema ljudima. Ne samo to, nego se postavlja kao zaštitnik te si daje pravo da optuženoga i uništi svim mogućim sredstvima. Zbog toliko izokrenutih načela pravednosti (a izokretanje naglavačke je simbol Sotone posebno izraženo u obredima crne mise kada se izokreće raspelo) uopće nema svrhe i smisla obazirati se i ulaziti u opravdanja na takve i sve slične optužbe koje će dolaziti iz usta širitelja laži. Sa zlom se ne ulazi u nikakve rasprave i uvjeravanja nego se zlo molitvom i zagovorom Kristu i Mariji tjera na odstup.

Ono što je univerzalno za svijet i povezuje sve ljude je vjera i moral koji proizlazi iz vjere. Kršćanstvo je kao vjera određeno da bude ponuđeno svima na spasenje i sa prihvaćanjem Krista i Crkve niti čovjek niti narod ne gubi ništa od svoje posebnosti već je baš zadobiva tako da zna poštivati i ljubiti sebe i svakoga drugoga koji se razlikuje od njega.

Slobodno tržište je fikcija i zamka

Pojam postojanja tržišne ekonomije isto je tako besmislen i prijetvoran kao i mnogo toga u kapitalizmu. Kakve uopće apsolutno slobodne tržišne utakmice i prepuštenosti gospodarstva samome sebi može biti u sustavu u kojem netko uvijek raspolaže monopolom nad stvaranjem novca i raspoređivanjem istoga prema vlastitim interesima? Ili tamo gdje je uspostavljena monopolna kontrola nad trgovinom i sve stavljeno u kontroliranu spekulaciju koja donosi bogatstvo onima koji obavljaju tu kontrolu? Ili tamo gdje država sa svojim državnim proračunima favorizira jedne, a zanemaruje druge? Istinskim sustavom slobodnog tržišta ili tzv. tržišne ekonomije mogao bi se nazvati samo anarhični poredak bez novca i bez države gdje je svatko prepušten samome sebi i ne postoji pojam društvene solidarnosti. To je još jedna demonska komponenta kapitalističke duhovnosti u kojoj se ne potiče ljubav spram bližnjeg, nego se kroz tendenciju prema tzv. slobodama stvara mržnja i otuđenost čovjeka prema čovjeku. U kapitalizmu ljudi su nemilosrdni protivnici koji se bore u ringu za nagradu do koje se može doći samo zatiranjem svih ostalih. Sa ljubavlju u kapitalizmu čovjek se baca u skupinu tzv. poraženih, gubitnika vrijednih svakog prezira.

To je jedno animalističko preživljavanje jačeg bez vjere i morala, bez milosrđa nad slabijim. Judeo-masonski političko-ekonomski model liberalne demokracije u sklopu sekularizma postavljen je tako da ogromna većina upravo u tome darvinističkom smislu doživi kontekst u kojem živi. Da se pomiri sa tim makar i priznali da je loše i nepravedno (to je mirenje i prihvaćanje zla koje nije dopustivo) te da počinje živjeti na takav način upropašćujući sebe i druge.

Tako svjetina postaje uvučena u unutarnju rastuću lavinu zla u kojoj je svako protiv svakog. Mladi protiv starih, djeca protiv roditelja, žene protiv muževa (feministička emancipacija), klasa protiv klase (marksizam), grad protiv grada (npr. provocirani sukob Zagreb-Split), narod protiv naroda i u nedogled bi se mogle navesti sve moguće isprepletene kombinacije. Suština je da se dovede do stanja mržnje čovjeka i čovjeka i ljudi i Boga (u smislu da mržnja ide isključivo od čovjeka jer Bog beskrajno ljubi sve i uvijek će ljubiti).

Dok se potiče podjela i otuđenost ti isti koji to iniciraju kao uska i sakrivena manjina međusobno se "bratski" pomažu i rade jedni drugima u korist, a sve opet sa jednim zajedničkim konačnim ciljem koji je konstantan od samoga početka djelovanja. Radi se o već toliko puta spominjanom sotonski inspiriranim zavođenjima i kvarenju ljudi samo zato da bi se ugrabilo što više ljudskih duša. Magija, kultura, mediji, politika i ekonomija samo su sredstva koja služe tome cilju.

Prema tome, tamo gdje postoji novac i država ekonomija je upravljana u većem ili manjem obimu i ne može biti govora o apsolutnoj slobodi gospodarstva ili nekakvom slobodnom tržištu. Ta priča o nekakvoj spontanosti ekonomije i nedokučivoj višoj sili ili čak božici fortuni (ubačeni poganski element kojemu se onda treba klanjati) kao odrednici gospodarskih kretanja služi da se umrtvi i skrene bunt narodnih masa koje su pogođene nepravdom kapitalizma s onih koji stvarno upravljaju kapitalom, a to znači i kapitalizmom. Stvaraju se izmišljeni iracionalni elementi koji su, vrlo prigodno, van ljudskih dosega. Racionalizam je toliko otupio ljude da se ne uočavaju najočitija proturječja pa tako u ekonomiji koja se smatra znanstvenom disciplinom na racionalnim principima kao i sva znanost, bez problema ulazi vanracionalno područje onda kada je to potrebno.

Stvorilo se uvjerenje koje se dokazuje kvaziznanstvenim ekonomskim teorijama da se globalni kapitalizam mora prihvatiti i da se ništa ne može napraviti u pogledu ispravljanja nedostataka kapitalizma i svih njegovih najočitijih proturječja. Navodno to nije moguće ispraviti zato jer je uzrok nevolja u kaosu slobode tržišta i sve se događa samo po sebi.

Jedna od standardnih fraza je i da su trenutne poteškoće kapitalizma opravdane zbog konačnog blagostanja i idile u svijetu, a koja samo što nije ostvarena. I tako se govori praktički kroz cijelo 20. stoljeće sa čvrstim uvjeravanjima da je treći milenij vrijeme konačnog trijumfa kapitala i demokracije.

Istina je upravo suprotna, a u novom mileniju od kapitalizma i demokracije neće doći ništa dobroga. Sav prividni kaos kapitalizma namjerno je isprogramiran tako da radi u korist vlasnika kapitala, odnosno u ostvarivanju ciljeva sotoninih magova iz vrha judeo-masonske piramide.

Sami određujemo svoju sudbinu – na nama je odgovornost

Za Hrvatsku je bitno da se shvati da ne možemo za vlastite nevolje kriviti nikog drugog do li sebe same. Ako smo si mi dopustili da nas nadmudri judeo-masonerija ili bilo tko drugi, da nam zasjednu na leđa i postanu nam gospodari u vlastitom domu stvarajući od cijele nacije roblje koje nije ni svjesno svojeg položaja, onda očito snosimo odgovornost za svoju glupost. Sve se događa po pravdi Božjoj i zato nesreća koju trpimo ima svoj uzrok i svoju svrhu.

Politička naivnost Hrvata ponajprije dolazi iz krivovjerja hrvatske intelektualne i poglavito političke elite, a grijeh unutar naroda je ono što rađa takvu nacionalno destruktivnu elitu. Grijeh zavisti (jala hrvatskog), podjele, lažne optužbe, pohlepe, oholosti, bluda, ubojstva i još koječega drugoga. Abortusa pogotovo jer državnim zakonima ozakonjeno te tako **institucionalizirano ubijanje nerođenih lišava nas blagoslova života** – blagostanja tu nema i nikada neće biti. Što je sav taj grijeh rašireniji to nam dolaze gori domaći satrapi i izdajnici. Nisu Hrvati ništa gori po tome od ostalih, naprotiv, još se vjera dobro i drži u odnosu na druge i Hrvatska je dobila puno milosti po svojim vjernim sinovima i kćerima. Zbog grijeha nije nas se Bog odrekao nego strpljivo čeka nacionalnu katarzu, obraćenje od zlih navada i iskreno pokajanje. **Nebesa čekaju na preobrazbu Hrvata i Hrvatske.** Kada ili ako se to dogodi, onda dolazi i bujica milosti koja uključuje i ono o čemu današnji svijet materijalnih vrijednosti najviše promišlja: svjetovnom bogatstvu. Rečeno je: "*Tražite stoga najprije Kraljevstvo i pravednost njegovu, a sve će vam se ostalo dodati.*" (Mt 6, 33).

Kada u narodu prevladaju takvi pojedinci koji su ljudi izgrađene moralne vertikale: pošteni, pametni, vrijedni, hrabri; onda će i stablo koje je dalo ploda biti pošteđeno venuća. Za to nisu potrebne izborne cirkusarije, izborne komisije i prebrojavanja nego će Bog znati koliko je srca uz Njega. To je tiha i nečujna "demokratska procedura" u kojoj laži nema mjesta i u kojoj se ostvaruje sve ono obećano u "predizbornoj kampanji". Kada se to postigne svi će hrvatski izrodi, paraziti koji sada guše narodno

stablo, odjednom nestati sa scene. Ili će se vratiti Bogu i svojoj domovini, jer svi su pozvani na obraćenje i spasenje, ili će otpasti u gnjilež.

Za oslobađanje Hrvatske od judeo-masonskog zagrljaja ovisimo samo o sebi i o svojoj volji i svojem izboru da živimo dostojno i da živimo vjeru. Najlakše je nekog drugog optužiti za vlastite pogreške, gluposti i za nevjeru koja je osnovni uzrok svega toga. Judeo-masonerija je samo vješto, demonski iniciranim lažima iskoristila ono što smo kao nacija i kao pojedinci omogućili da nam naprave. Da je bilo vjere i pripadajuće sposobnosti unutar nas samih sigurno im to ne bi bilo moguće. Ako nam je to ikakva utjeha činjenica je i da su se sve ostale nacije pokazale nesposobnima oduprijeti se judeo-masonskom zlu. Čak su puno dublje potonule u ropstvo nevjere od nas pa nam pokušavaju nabiti komplekse nazivajući nas zaostalima, nazadnima, primitivnima i sl. Ne podnose demoni koji su ovladali tim "naprednim" društvima prisustvo ikoga imalo slobodnijih od njih, sve žele povući na dno. Sve rade da bi u tome uspjeli i zato je Hrvatska u neprestanoj nemilosti, uvijek na optuženičkoj klupi i uvijek loša. Takva će i ostati sve dok ne postane kao i sav ostali neopoganski Zapad koji se odrekao svojih kršćanskih korjena.

Svjetovna osamljenost Hrvatske, odbačenost od Zapada kojem se mnogi žele svidjeti, ono što doživljavamo kao vječno nerazumijevanje i neshvaćanje ima svoje razloge i nije slučajnost, nekakvo neznanje ili neprosvijećenost Zapada. Situacija je analogna slučaju kad jedan pravednik ne živi po svojemu mišljenju, niti po mišljenju ljudi, nego po svetoj Božjoj zapovjedi. Njega svijet ne voli. Svjetina mu se ruga zato što sama njegova pojava prekorava njihova zla, jer on u njima ne sudjeluje. Isto je i s Hrvatskom. Kada postane država po mjeri zlog svijeta biti ćemo prihvaćeni u njihove integracije kao ravnopravni po grijehu.

Zato je dobro da u sveopćoj agresiji kroz kulturu, medije i politiku koji zagađuju duhovni prostor svojim liberalizmom još nismo dostigli od Zapada postavljenu normu i još nismo na njihovoj "visokoj" razini. Dobro je da tradicija, domoljublje, vjera u Krista i pouzdanje u Crkvu egzistira na daleko većoj razini u nas nego u većini tzv. naprednih nacija Zapada, ako se još uopće i same osjećaju nacijom.

Situacija je teška i opasna po cijeli narod, za cijelu domovinu, "našu lijepu", ali je rješiva i **zadnje što treba učiniti je očajavati ili naricati nad vlastitom sudbinom kao kakva baba narikača**. Izuzevši vjeru, koja je van konkurencije i koja je temelj svega dobroga, najvažnije je postati svjestan svoje suverenosti kao nacije i ne dopustiti ikome da nam preotme i najmanji djelić suvereniteta. Kada se uzme jedan dio isto je kao da se uzelo sve, suverenitet onda više ne postoji zato jer se ne ostvaruje u svojem izvornom značenju. Pritom se ne misli samo na suverenitet u smislu državnosti, nego na suverenitet na području vlastitog sjećanja i identiteta. Suvereno, a to nadasve znači slobodno i bez prisile, čuvamo svoje sjećanje i svoj nacionalni identitet. Pišemo i pamtimo svoju povjest oslonjeni na istinu u Isusu Kristu, pa po tome i najjače utvrđeni u svojem identitetu. Zakidatelji suverenosti idu na osporavanje svake istine, na zabranu istine upravo nametanjem nasilja, ratom, uništenjem, ubijanjem svake opcije koja je u istini.

Načina za nacionalni opstanak svakako ima, ali je samo pitanje vjere da li će nacija imati u sebi dovoljno životne vitalnosti da stvori volju za preživljavanjem. Ta volja za preživljavanjem može se postići samo ljubavlju jer Ljubav je život stvorila i davalac je života pa tako i htijenje za životom dolazi po ljubavi. Preživljavanje, opstanak, bez ljubavi nemaju smisla i nisu vrijedni truda, a vjerom u Krista pobjeđujemo u svakom slučaju jer vjera daje blagoslov života, a bezvjerstvo je rodilo današnju civilizaciju smrti.

Na nama samima je odgovornost za neuspjeh i opet se nemamo pravo tužiti na ikoga sa strane zato jer smo se eventualno pokazali nesposobnima, zato jer smo posustali u vjeri.

Završne riječi poglavlja o financijama

Cijela ova studija o politici i ekonomiji, o ulozi vladara, vlade, Ministarstva financija i ostalih državnih tijela u upravljanju gospodarstvom putem ovladavanja novcem ima za cilj omogućiti borbu protiv zla

koje nas napada i realizirati svjetovne uvjete za opstanak nacije i ostvarenje svojeg poslanja.

Sva složenost ekonomije prikazana je što je moguće jednostavnije i kraće. Najvažnije smjernice su zadane i najočitije obmane su prikazane. Koja god vlast bila u Hrvatskoj lako će se moći vidjeti kakva je po tome hoće li slijediti tuđinske laži ili će suvereno raditi u korist nacije. Prvi i sasvim dovoljan ispit podobnosti za upravljanjem državom je pitanje sekularnosti ili teokratskog modela. Svi koji ustraju na sekularnoj državi šire propast i zabludu, bez obzira kakva im je sva ostala retorika i praksa. Marginalizacija Boga i uzdanje u oholu ljudsku pamet dolazi do zla i zato može donijeti ništa drugo doli zlo.

* * *

Ipak, kada se podvuče crta, ono što predstavlja najveći diferencijalni faktor između kristocentrične i kapitalističke ekonomske koncepcije je u pristupu prema ljubavi kao dubinski najvažnijem ekonomskom subjektu. Bog je ljubav i ljubav je Bog te je čovjeku potrebno tu ljubav primati kako bi je mogao dalje davati, ali istovremeno bez davanja nije mu moguće niti primati istu tu ljubav. Radi se o uzajamno ovisnom procesu neprestane cirkulacije ljubavi koja se odigrava na nadmaterijalnoj razini ali istovremeno ima svoj presudni zahvat u svijetu materije. I to do takve razine da se cijeli svijet najprije stvara, a potom i održava ljubavlju Božjom koja je ona samostvarajuća konstanta po kojoj se nadvladava sva entropija ovoga griješnoga svijeta.

Opisana posebnost međuodnosa ljubavi Boga i čovjeka, te čovjeka i čovjeka, objašnjena je u Prvoj Ivanovoj poslanici: *Rekne li tko: "Ljubim Boga", a mrzi brata svog, lažac je. Jer tko ne ljubi svoga brata kojega vidi, Boga kojega ne vidi ne može ljubiti. I ovu zapovijed imamo od njega: Tko ljubi Boga, da ljubi i brata svoga.* (1Iv 4, 20-21). Iz ovoga je i izvedeno kristocentrično načelo nužnosti prisustva međuljudske ljubavi unutar ekonomskih načela jer ekonomija predstavlja jedan dio onoga vidljivoga što smo pozvani nadasve ljubiti. Istovremeno, da bi bili u mogućnosti ljubiti moramo moći primati ljubav, a to je ostvarivo kroz odnos prema Božjoj ljubavi koja nam se neizmjerno daje ukoliko joj se otvorimo. Primanje, davanje, ponovno primanje i ponovno davanje – sve je to produktivni rad ljubavi koji se potom jednako produktivno prebacuje na područje vidljivoga i opipljivoga, a što je, između svega ostaloga što ulazi u te parametre, obuhvaćeno i područjem ekonomskog sustava.

Kako je Bog ljubav prekrasno je ispjevano u psalmima, pa je tako prikladno dati taj spjev kako bi se čitatelju ponudila mogućnost da odmah pokuša spojiti Božansku vrhunaravnost s ljudskim ovozemaljskim življenjem. Spojiti ono što je svijet prigrlio s onim što je svijet prezreo i smatra nepotrebnim. Spojiti svijet s nebesima – onako kako i stoji u molitvi *Oče naš*. Ujedno se može spoznati presudnost onoga Božanskog po svim ljudskim pitanjima, pa tako i po pitanjima ekonomije. U psalmima tako, za moguću spoznaju djelatne Božje ljubavi koja suštinski diferencira kristocentrizam od kapitalizma, prikladno piše:

Bog je ljubav

Blagoslivljaj Jahvu, dušo moja, i sve što je u meni, sveto ime njegovo!
Blagoslivljaj Jahvu, dušo moja, i ne zaboravi dobročinstva njegova:
on ti otpušta sve grijehe tvoje, on iscjeljuje sve slabosti tvoje;
on ti od propasti čuva život, kruni te dobrotom i ljubavlju;
život ti ispunja dobrima, k'o orlu ti se mladost obnavlja.

Jahve čini pravedna djela i potlačenima vraća pravicu,
Mojsiju objavi putove svoje, sinovima Izraelovim djela svoja.
Milosrdan i milostiv je Jahve,spor na srdžbu i vrlo dobrostiv.
Jarostan nije za vječna vremena niti dovijeka plamti srdžba njegova.
Ne postupa s nama po grijesima našim niti nam plaća po našim krivnjama.

Jer kako je nebo visoko nad zemljom, dobrota je njegova s onima koji ga se boje.
Kako je istok daleko od zapada, tako udaljuje od nas bezakonja naša.

Kako se otac smiluje dječici, tako se Jahve smiluje onima što ga se boje.
Jer dobro zna kako smo sazdani, spominje se da smo prašina.
Dani su čovjekovi kao sijeno, cvate k'o cvijetak na njivi;
jedva ga dotakne vjetar, i već ga nema, ne pamti ga više ni mjesto njegovo.
Al' ljubav Jahvina vječna je nad onima što ga se boje i njegova pravda nad sinovima sinova,
nad onima što njegov Savez čuvaju i pamte mu zapovijedi da ih izvrše.

Jahve u nebu postavi prijestolje svoje, i kraljevska vlast svemir mu obuhvaća.
Blagoslivljajte Jahvu, svi anđeli njegovi, vi jaki u sili,
što izvršujete naredbe njegove, poslušni riječi njegovoj!
Blagoslivljajte Jahvu, sve vojske njegove, sluge njegove koje činite volju njegovu!
Blagoslivljajte Jahvu, sva djela njegova,
na svakome mjestu vlasti njegove: blagoslivljaj Jahvu, dušo moja! (Ps 103, 1-22).

Imajući ovo saznanje nije moguće imati ekonomski sustav koji je lišen ljubavi jer takav sustav je samouništavajući, samoga sebe uništava svojim ne-ljubljećim unutarnjim principom. Nema boljeg dokaza za ovu tvrdnju od slike svijeta koju stvara kapital-odnos koji je nesakriveno odmaknut od ljubavi. I to do te mjere da se ljubav u kapitalizmu smatra najvećom slabošću, a kao vrlina se ustoličuje isključivo sebeljublje, interes ugađanja isključivo sebi i onome što se vidi kao uzimanje bez davanja. Tko više uzme, a manje daje taj je u kapitalizmu onaj koji napreduje u hijerarhiji moći. Tko je udaljeniji od ljubavi bliži je kapitalizmu i to je najgora posljedica kapitalizma, posebno ovoga razvijenoga neoliberalnoga kapitalizma u kojemu je svaka ljubav sustavno prognana iz društveno-ekonomskih odnosa i svemu što se po njima dalje modulira na osnovi tiranijskog upliva kapital-odnosa.

Uostalom, doktrina liberalizma je u tome da se osobni interesi pojedinaca stavljaju na (slobodno) tržište bez ikakvih ograničenja, potpuno oslobođeni (zato se to i zove liberalizmom jer se pretpostavlja sloboda od svega što egocentrično usmjereni čovjek smatra da mu šteti). Pretpostavka liberalizma dalje govori da se stanje društva koje nastaje kroz tako sukobljene osobne interese samo od sebe harmonizira na najpravedniji način tako da ono što je dobro dominira, a ono što je loše nestaje. Pobornici liberalizma drže da ljudima treba omogućiti da slijede svoje vlastite interese i želje. Oslobođene i sukobljene osobne koristi svojim sukobom i dobivenim rezultatima sukoba trebale bi, po liberalnom nauku, dati najbolji mogući društveni poredak. Ljubavi tu nema i ne može biti mjesta, pa zato ne treba nikoga čuditi zašto je svijet kojim dominira liberalni kapitalizam koji je sada u fazi tzv. globalizma takav kakav već je: u stanju nepravde, rata i sveopćeg uništenja. Najkraće: svijetom bez ljubavi pustoši smrt koja je kroz globalizam ustoličena u jednu veliku (globalnu) civilizaciju smrti.

S druge strane, onaj ekonomski sustav koji u sebe ugrađuje ljubav kao neiscrpnu produktivnu osnovu ne može a da ne uspije u promociji života. Kristocentrična ekonomija pretpostavlja svoju superiornu produktivnost upravo na ljubavi kao vrhunaravnoj novostvorenoj vrijednosti po kojoj se stvaraju i sve ostale nove vrijednosti ili, govoreći ustaljenim ekonomskim terminima, tzv. viškovi vrijednosti društveno-ekonomskih procesa. Naravno, taj je uspjeh istovremeno i siguran i nepostojan upravo onoliko koliko je to i čovjek. Kako je čovjek pozvan svoju ljubav očitovati najprije na drugom čovjeku, na svojoj braći, tako i ekonomski procesi kao jedan od segmenata međuljudskih odnosa ne mogu biti dobri bez djelatne ljubavi unutar svih razina ljudskih zajednica: obitelji, roda, plemena, nacije i tek na kraju cjelokupnog ljudskog društva na globalnoj razini.

* * *

U hrvatskoj državi Ministarstvo financija mora imati zadaću u najkraćem roku ostvariti opisani model državne kontrole nad novcem kroz nacionalno bankarstvo s HNB-om na čelu i u suradnji s ostalim ministarstvima upotrijebiti monopol suverenosti nad stvaranjem novca u korist cijele nacije. Ministarstvo financija mora svojim radom uspostaviti ovdje predočenu kristocentričnu ekonomiju i sve vrijednosti koje se uz nju vezuju.

Kada bi se htjelo cijelu kristocentričnu ekonomsku misao najkraće opisati i kroz te definicije provjera-

vati koliko država umješno radi s kapitalom i radi li uopće za korist nacije to bi se moglo izraziti trima ključnim tvrdnjama (postavkama):

1. Lažna povijest stvara lažnu ekonomiju, laž daje laž (zato se mora samostalno analizirati povijest i u zaključcima misliti svojom glavom).

2. Ne služi čovjek kapitalu nego kapital služi čovjeku, a čovjek Bogu.

3. Kapital ne stvara rad, nego rad stvara kapital.

Riječima Sv. Benedikta to je opisano njegovom poznatom izrekom na kojoj je i stvorena moderna Europa:
Ora et lavora.

Odnosno, u hrvatskom prijevodu:
Radi i moli.

Još jednostavnije, pučki bi to bilo izrečeno:

Uzdaj se u se i u svoje kljuse.

Pametnome dosta. Tko je shvatio stvarnu suštinu kristocentrične ekonomije uvidjeti će svu ozbiljnost rečenog, ali i optimizam izražen jednostavnom duhovitošću narodne izreke.

Optimizam vjere u cijeloj tragičnoj, ali zato još više trijumfa vrijednoj povijesnoj drami i Hrvatske, i cijeloga svijeta.

2.2. Ministarstvo prehrane, poljoprivrede, ribarstva i šumarstva

"Neka zalihe služe za hranu u zemlji za sedam godina gladi što će snaći zemlju egipatsku, tako da za gladi zemlja ne propadne."
(Postanak 41, 36)

"Budete li živjeli prema mojim zakonima, održavali moje zapovijedi i u djelo ih provodili, davat ću vam kiše u pravo vrijeme te će zemlja rađati rodom a stabla po polju donositi plodove. Vršidba će vam stizati berbu, a berba stizati sjetvu. Jest ćete kruh svoj do sitosti i u svojoj ćete zemlji živjeti u sigurnosti."
(Levitski zakonik 26, 3-5)

Tko obrađuje svoju zemlju, sit je kruha,
a tko trči za ništavilom, nerazuman je.
(Mudre izreke 12, 11)

Tko obrađuje svoju zemlju, nasitit će se kruha,
a tko trči za tlapnjama, nasitit će se siromaštva.
(Mudre izreke 28, 19)

Korist zemlje je nada sve; i kralj ovisi o zemljištu.
(Propovijednik 5, 8)

Hrana je oružje

Razvoj poljoprivrede i svega što ulazi u šire značenje poljoprivrede (ribarstvo, šumarstvo, pčelarstvo, itd.) od presudnog je značenja za uspjeh Programa nacionalnog opstanka te nije slučajno prvo u redoslijedu gospodarstvenih sektora. Odnosno, odmah se naslanja na Ministarstvo financija i predstavlja prirodni nastavak tamo opisane koncepcije ovladavanja novcem i materijalne podloge novca na plodovima zemlje i mora. U biti je poljoprivreda jedini istinski stvaratelj novih vrijednosti zato jer jedino u poljoprivredi imamo stvaranje novoga života ili produkciju života. Industrijska proizvodnja je premetanje mrtvim ili neorganskim stvarima i samo ima isključivo potčinjenu ulogu pomagača života, ali novi život ne može direktno producirati.

Također je poljoprivreda odmah na redu nakon financija i zato jer je prvi čovjekov nagon potreba za hranom, a zatim dolazi utopljavanje (odjeća) i udomljavanje (zaklon, nastamba, kuća). Tek nakon osnovnog zadovoljenja tih temeljnih potreba dolazi najrazličitija nadgradnja, ovisna o čovjeku i uvjetima u kojima se nalazi.

Poljoprivreda se ne može smisleno razvijati ukoliko se najprije ne zna što je ono što nam je najpotrebnije, a ujedno i nakorisnije za prehranjivanje. Zato i je stavljeno prehranjivanje zajedno s poljoprivredom, kako bi jedno odredilo drugo i kako se ne bi dogodilo da se samosmislenom poljoprivredom kao čisto ekonomskoj računici nanese više štete nego koristi. Imati znanje i mogućnost da se može dovoljno i dobro (kvantitativno i kvalitativno) prehraniti od osnovnog je značaja da bi se imalo slobodu i neovisnost od bilo koga drugoga pa se po tome osnovu na hranu kao sredstvo kojim se omogućuje sloboda, kako pojedinca tako i zajednice, mora gledati kao na oružje u ratu gdje jedna nečista sila na sve načine želi pokoriti cijelo čovječanstvo. Kako je hrana jedna vrlo osjetljiva materija, a ujedno i čovjeku neophodna na svakodnevnoj osnovi, tako i planeri ljudskog porobljavanja djeluju i putem ovladavanja nad hranom. Nitko to nije bolje izrekao nego jedan od onih koji su dio tog protuljudskog/antikristovskog klana – Henry Kissinger, i to sljedećom izjavom: *"Kontroliraj naftu i kontrolirat ćeš zemlju. Kontroliraj hranu i kontrolirat ćeš ljude"*.

Želi se u potpunosti preuzeti monopol nad prehranjivanjem ljudi i to na globalnoj razini, jer kada se čovjeka obezvlasti nad zemljom i ujedno ga se ostavi gladnim pogodan je za ucjenjivanje i nametanje

volje onoga koji ga je do takvoga stanja i doveo. Tada je moguće ljude navesti i da se u svojoj potpunoj bijedi, a glad je krajnji stadij bijede, klanjaju onome koji im ponudi riješenje njihovih problema, njihove krajnje bijede. To je stanje u kojemu je moguće putem vještih laži i manipulacija stvoriti u ljudima takav dojam da u oživotvorenom upropastitelju vide dolazak spasitelja. Tada je moguće, bitno je olakšano, nametnuti nekog lažnog proroka i lažnog spasitelja. Drugim riječima – to je pogodno tlo za nastup Antikrista u svoj njegovoj zavodljivosti i zemaljskom blještavilu.

Jasno je dokazano koliko hrana utječe na ponašanje, raspoloženje, sreću i cjelokupnu kvalitetu ljudskih života. Molekule hrane djeluju kao hormoni regulirajući tjelesne funkcije i potičući diobu stanica. Molekule mogu prouzročiti mentalnu neravnotežu, od nedostatka pažnje i hiperaktivnog poremećaja do teških mentalnih bolesti. Hrana može biti moćnijom od lijekova ukoliko se zna s njom koristiti. Prehranjivanje zdravom hranom ne samo da produžuje život, nego, što je daleko važnije, održava visoku kvalitetu naših života dok starimo. U svakom slučaju, enorman je utjecaj koji hrana ima na ljudsko mentalno i emocionalno stanje i upravo iz tih spoznaja treba shvatiti kako se planira kroz konrolu hrane kontrolirati ljude. Nasilno nametanje industrijske (nezdrave, GMO) hrane koja izaziva nervozu, manjak koncentracije, nemir, nesanicu, bijes, depresiju i kod djece zamjećenu hiperaktivnost upravo je na tragu bezbožnih sila koje planiraju ovladati svijetom po principu izgradnje nekakvog njihovog reda iz kaosa. *Ordo ab chao* je na djelu u svijetu i svojevrsna javno izrečena verbalna formula na osnovu koje se stvara Novi svjetski poredak.

Zato je problematika hrane – prehranjivanja i poljoprivrede – toliko osjetljiva i značajna te zato na hranu treba uvijek gledati u jednom širem kontekstu duhovnog boja gdje je hrana potencijalno opasno oružje u rukama neprijatelja Boga i čovjeka. Zato i nadzor nad hranom ne može biti ispušten van dosega suvereniteta države i njenog vladara koji ima dužnost i u tom segmentu brinuti o svojim podanicima koji su mu dani na povjerenje. Hrana je oružje kojim se mora raspolagati i djelotvorno upravljati da nas se ne bi s tim istim oružjem u tuđim rukama lagano pokorilo i upropastilo ne samo u ovome prolaznome svijetu, nego i za vječnost u koju smo pozvani.

Sveta euharistija je najvrednija hrana

Prehranjivanje je posebno od svega ostaloga i zato jer je svakodnevno i permanentno za cijeli život. To je ljudska potreba za kruhom svagdanjim i toliko je važna da je sadržana i u molitvi koju nam je Isus ostavio posredstvom apostola i evanđelja.

I ne samo da nam je ostavljen zaziv za kruhom svagdanjim u molitvi Nebeskom Ocu nego nam je predano i samo tijelo Kristovo u Svetoj euharistiji da se možemo nahraniti nebeskom hranom. Tu je vidljiv sav značaj koji je dan ljudskom prehranjivanju pa se i pružanjem Krista u vidu zemaljskog obroka pokazuje milosrđe Gospodinovo kada je time čovjeku dao najbolju hranu koju može poželjeti. Sveta euharistija je toliko puna svega nama potrebnoga da kada mi sami dođemo u stanje najviše milosti može se živjeti samo se hraneći svetim hostijama i ničim drugim. Dobar primjer takve mogućnosti dala je Terezija Neumann (1898.-1962.), katolička mističarka iz Bavarske koja je dugi niz godina živjela hraneći se isključivo euharistijskim obrokom. Dakle, kada će se u daljem tekstu govoriti o smjernicama na kojima treba počivati hrvatska strategija prehranjivanja i s tim nerazdvojno povezane poljoprivrede, uvijek treba imati na znanju da je osnova strategije sadržana u utjecanju na hranjenje i tijela i duše koje u svoj punini jedino pruža euharistijsko slavlje. Sve ostalo što se tiče prehranjivanja samo je jedna nadopuna na tu od Boga danu savršenu osnovu prehrane i sve se, i fizički i metafizički, oslanja na Euharistiju.

Kada imamo takvo utemeljenje naše strategije prehranjivanja onda mora biti jasno da nam sve nečiste sile svijeta ništa ne mogu, jer ako im i uspije na bilo koji način ovladati običnom zemaljskom hranom, nikada neće imati moć nad živim Isusom prisutnim u Euharistijskom kruhu. Time smo i svi mi koji se na tome nebeskom kruhu hranimo sigurni u svojoj slobodi i neovisnosti od moćnika i vladara ovoga svijeta. Kao i narod židovski u pustinji koji je 40 godina preživljavao hraneći se isključivo manom koja je padala s neba, a koja je ujedno predskazanje predanja Kristovog u otajstvu Euharistije, tako i Hrvati, ali i svaki drugi narod koji je vjeran Crkvi, ima osiguranu prehranu u modernoj globalnoj pustoši koja

se nagovještava mnogim znacima današnjeg vremena.

Čuvati se kulta hrane

Na tome tragu je i pristup prema ostalom, tj. nesakramentalnom, prehranjivanju, te treba paziti što se i koliko se uzima hrane za potrebe življenja. Bog nam je dao razum da ga koristimo pa se po tome možemo i razumno prehranjivati tako da ne skrnavimo naša tijela koja su Božji hramovi i kao takvi se trebaju prikladno čuvati i poštovati. Pri tome se ne treba dovesti u stanje kulta tijela i idolopoklonstva tijelu, a što je slučaj u neopoganiziranom Zapadu, nego stvari treba staviti na svoje prikladno mjesto. Tu nam je uvijek od pomoći nedvosmislena objava u evanđelju gdje Isus kaže da *"Ne onečišćuje čovjeka što ulazi u usta, nego što iz usta izlazi - to čovjeka onečišćuje."* (Mt 15, 11). Prema tome, vidi se čemu je dan prioritet i što je ono na što treba najviše paziti, a što može postati zamka idolopoklonistva ako se hrana i prehranjivanje uzme u jednoj isključivosti.

U tu svrhu svakako spada i pravilna spoznaja o postu kao jednom od obliku prehranjivanja – koliko god to izgledalo proturječnim. Post predstavlja jednu od vrijednosti koje je nekada kršćanski Zapad prakticirao i po tome također i primao korisne darove, a jednako tako predstavlja dokaz kako je nestanak posta iz društvene uobičajenosti doveo isto to društvo do tjelesne i duševne propasti. Prisutna epidemija pretilosti (prekomjerne tjelesne težine), samo je vanjska manifestacija duhovne stvarnosti koja je u društvu prisutna. Kako se društvenim uređenjem u biti glorificira egocentrizam, tako se formiraju egocentrični ljudi, a sve se na kraju reflektira i na tjelesnim karakteristikama ljudi koji su najprije svoj duh "ugojili" neograničenom sebičnošću, sebičnošću koja je propovijedana i poticana sustavom vrijednosti unutar kojih se živi. Zato je ponovna revalorizacija posta kao onoga čime se hrani duh, jednako tako bitna za ono što obuhvaća tjelesnu prehranu i sve tjelesne posljedice koje iz nje proizlaze.

Ipak, to nikako ne znači da se neće paziti na prehranu stanovništva, jer se i kroz hranu izvršava planirani proces ostvarenja Novog svjetskog poretka i pripadajuće svjetske vlade. Zato hrvatska država neće tolerirati te će i zakonom zabraniti sve prehrambene obrasce (proizvode) koji služe tim podzemnim ciljevima. Konkretno to znači da u Hrvatskoj neće više biti prisutni takvi trovači ljudskih tijela poput silnih lanaca brze prehrane svih oblika i namjena (tu je McDonald's najprepoznatljivija globalna kompanija). Ono što smije postojati u jednoj formi koja je najbliža tom pojmu brze prehrane biti će isključivo u domaćem vlasništvu i isključivo od domaće hrane, a to podrazumijeva da bude u skladu s tradicionalnim, prihvaćenim i provjerenim prehrambenim navikama Hrvata. Isto tako ne smiju više biti prisutni i prodavači raznoraznih varijacija šećernih vodica koje se potpomognute hipnotizerskim marketinškim metodama nameću prepariranim masama. **Jednostavno rečeno – nema više Coca-cole.** I ovdje je moguća jedino domaća varijanta stranih napitaka s tom razlikom da će se kod domaćih napitaka dobro paziti na sastav tih napitaka i moguće nepoželjne posljedice istih.

Ipak, kao jedna od najdrastičnijih prehrambeno-poljoprivrednih dogmi svakako se ističe potpuna zabrana svega što ima bilo kakve veze s genetskim modifikacijama, tzv. genetskim inžinjeringom. **Hrvatska mora biti u potpunosti GMO zaštićeno područje (eng: GMO free zone)** i na tome graditi i svoj međunarodni identitet jedanko kao i nacionalni suverenitet. Po pitanjima GMO-a nema bilo kakvog popuštanja i to je jedno od glavnih uporišta nacionalnog opstanka jer opstanak nije kompatibilan sa prihvaćanjem GMO tehnologije u bilo kojem obliku.

Općenito govoreći, sektor ministarstva zadužen za prehranu mora paziti na sve moguće anomalije i negativnosti u prehranjivanju stanovništva i nametati one standarde koji tradicijski i kulturološki odgovaraju hrvatskom narodu. Pravilna prehrana stanovništva i postavljanje primjerenih standarda te njihovo nadziranje od velikog su značenja za dobrobit naroda, a i za ljudsku sposobnost odupiranja porobljavanju u svakom obliku. Kako ćemo se najbolje hraniti možemo najbolje znati samo mi sami jer sami sebe i svoju zemlju sigurno bolje poznajemo od nekih dalekih činovnika raznih nadnacionalnih tvorevina, a koje sada polako nameću svoje univerzalne standarde svima i svakome, gledajući jedino i isključivo na korist kapitala. Također se kod prehrambenih standarda mora paziti i na očuvanje lokalnih specifičnosti i tradicija u pripremi i konzumiranju hrane, a što je opet zadaća koju jedino sami i vlastitom pameću možemo odraditi i nitko je neće odraditi umjesto nas. Svatko kome prepustimo

naše brige i probleme na riješavanje, naše tegobe, da ih riješi umjesto nas samih, samo će gledati da se okorosti nama i našom nesposobnošću u svoju korist.

Uništavanje sela i seljaka

Da treba ovladati prehranjivanjem svjesni su i judeo-masonski zlotvori koji kroz širenje svojih monopola i cijele bankarsko-burzovne mreže stoljećima vode jednu konstantnu destruktivnu politiku naspram prehrane, odnosno sela, seljaka i poljoprivrede. Kroz djelovanje na selo i seljaka direktno se omogućava i ovladavanje prehranom nad ljudima pa zato kroz povijest i imamo upravo prisutan takav obrazac događanja.

Prvi veliki udar na selo bila je industrijalizacija u ranom razdoblju kapitalizma. Ogromne mase slijevaju se u industrijska središta i kao ljudi bez ičega, kao proleteri tjerani životnim nagonima, rade kao jeftini nadničari. Glad ih sili da šute i budu sluge pokorne. Taj trend je ostao i dalje prisutan i kroz svo razdoblje sve do danas selo polako ali sigurno odumire, a većina puka se proleterizira i stavlja u potpunu ovisnost o kapitalu. I sama proizvodnja hrane se izobličuje te postaje skoro u potpunosti industrijska, a znanstveni "napredak" daje nagovijestiti da će se genetičkim metodama postići puna industrijalizacija poljoprivrede. Tradicionalno obrađivanje zemlje postat će turistička atrakcija i povlastica najbogatije elite, a za mase će izlaziti hrana iz tvornica, doslovno na pokretnoj traci.

Ta tvornička poljoprivreda se prigodno naziva agrobiznisom, a kako je u kapitalizmu biznis sveta krava i daje svojim nazivom privid nečega dobroga, onda je sve predodređeno da se razvije do svoje krajnosti. Sa svoje zemlje se dosljedno istiskuju vlasnici obiteljskih farmi kako bi se oslobodio prostor za kapital-interes učinkovite divovske kompanije specijalizirane za industrijsku poljoprivredu, poznate kao "tvorničke farme". Oni mali privatni poljoprivrednici koji su ostali, većinom su prisiljeni raditi za velike agrokompanije kao njihovi "kooperanti". Proizvodnja hrane iz ruku obiteljskih farmi prelazi u ruke globalnih korporacija. Seljaci ili farmeri postupno postaju njihovim zaposlenicima zaduženi samo za hranjenje i održavanje tisuća životinja u golemim oborima. Više nisu vlasnici ni životinja ni zemlje. Postali su moderniziranom verzijom kmetova gdje je feudalac neodređen pod institucijom banke i kreditnim linijama drži kmeta u pokorništvu.

Drugi veliki udar selu i seljacima sproveden je komunističkim terorom koji pogađa upravo ona područja koja su industrijski i kapitalistički nedovoljno razvijena da bi se destrukcija dovoljno brzo odvijala sama po sebi. Komunizam svojom brutalnošću provodi pogrom seljaka i tako usaglašava stalešku sliku Zapada i Istoka, kapitalizma i komunizma.

Nakon što je svojim nasilnim metodama poslužio svrsi i uništio selo i seljaka te teško ranio Crkvu (pravoslavnu najviše, ali i manjinski katolici trpe teške, čak još i gore progone), komunizam je poslužio svojoj osnovnoj svrsi i moglo se odigrati teatralno transformiranje u demokratski kapitalizam. Komunizam je silom od seljaka stvorio mase proletera za koje se navodno zauzimao i onda ih jadne i bijedne, s potpuno uništenom zdravom seljačkom osnovicom, predao na milost i nemilost svojem fiktivnom oponentu – kapitalizmu.

Takvi postupci brutalnog uništenja seljaštva i prisilnog stvaranja proletarijata naguranog u gradovima nisu ograničeni samo na komunističku djelatnost. I u nekim nekomunističkim, ali zato SAD-u potpuno podložnim režimima, poput onog u Indoneziji, koristi se otvorena sila u protjerivanju velikih ljudskih masa sa svojih malih i relativno samodostatnih seoskih zajednica u bijedu straćara koje okružuju tzv. zone slobodne trgovine. Od strane SAD-a naoružane i uvježbane vojne postrojbe vrše doslovni genocid nad nedužnim ljudima kako bi, prema unaprijed osmišljenom obrascu, doveli prestrašene preživjele pojedince u situaciju da su prisiljeni za potpuno bijednu nadoknadu raditi u neljudskim uvjetima za račun istih onih koji su sve i zakuhali u svojim podzemnim kuhinjama.

Da su ti ljudi ostavljeni na miru i da su u takvim okolnostima izgrađene te famozne slobodne trgovinske zone ne bi se našlo dovoljno očajnika koji bi donekle bezbrižan i ipak relativno ugodan život od poljoprivrede zamijenili za rad u tvornicama. Tvornicama koje se nalaze u tim zonama sumraka

ljudske ljubavi, kako bi bilo puno prikladnije da se te zone nazivaju, jer ono što se i kako se radi u zonama slobodne trgovine predstavlja jednu od nepravda koje vape do neba. I zato, kada se čuje da se u Hrvatskoj propagiraju takve zone sumraka kao nekakvo riješenje za naše probleme treba znati o čemu se tu stvarno radi i koga služe oni koji takve zone nama nameću.

Glad daje dodatnu moć kapitalu

Zašto se provodila i provodi takva politika pustošenja sela i nasilnog stvaranja gradskog proletarijata jasno je kada se spozna istina da upravo glad daje kapitalu svo pravo na radnika, bolje nego što je to pravo davala carska vlast aristokraciji.

Namjernim izgladnjivanjem i slabljenjem radnika lako ga se potčinjava volji kapitala i može se radništvom kao mobilnim sredstvom služiti uklanjanju svih prepreka na putu judeo-masonskih gospodara. Seljak je nepogodan za takve svrhe jer je vezan za svoju zemlju i u normalnim okolnostima nije podložan gladi jer može prehraniti najmanje sebe i svoju obitelj. Kombinacijom revolucija, ratova i zaduživanja kod bankara seljaka se dovodi i u stanje gladi i prisiljava ga se da u nadničarenju zaradi za koricu kruha. U današnjoj fazi razvoja kapitalizma izgladnjivanje radnika primjenjuje se na nerazvijene zemlje svijeta (treći svijet) dok se na bogatijem Zapadu radi malo drugačije i više suptilnije te se radnika hrani lošom i otrovnom hranom koja stvara sve moguće zdravstvene probleme na tijelu i umu. Ista industrija koja truje ljude hranom poslije skupo prodaje ozdravljenje kroz svoj farmaceutsko-zdravstveni sektor, zatvarajući krug eksploatacije do kraja. Čak i to ozdravljenje koje se prodaje je jako upitno i u više slučajeva još dodatno pojačava krug upropaštavanja tijela i uma dovodeći ljude do potpune potčinjenosti, onemoćalosti i podložnosti svakom vanjskom utjecaju.

Selo nije pogodno za manipulaciju kao grad

Osim pragmatičnih političko-gospodarskih razloga postoje i duhovni uzroci uništenja sela, seljaka i poljoprivrede. Seljaštvo je privrženo tradiciji, običajima, zatvoreno je za pridošlice i kruto prema novitetima. Seljak ima u sebi uvijek jednu dozu nepovjerenja i podozrivosti prema svakome koga ne poznaje i zato se na selu ne može djelotvorno provoditi judeo-masonska politika miješanja nacija i rasa te stvaranje jedne globalne nacije.

Na selu je obitelj sačuvana u svojoj izvornoj i zdravoj formi, bez generacijskih podjela i bez ustanova preko kojih judeo-masonski sociolozi, pedagozi i ostala svita provodi indoktrinaciju i zavađanje ljudstva od najranije mladosti. Vrtić sam po sebi ne bi bio toliko loš (mada ništa nije toliko dobro poput obitelji) da se ne koristi kao sredstvo usađivanja vrijednosti koje su definirane judeo-masonskom liberalnom etikom i moralom. Starački domovi su nepoznanica na selu baš zbog obiteljske međugeneracijske solidarnosti, a sama pojava i potreba za njima pokazatelj su propasti najelementarnijih vrijednosti u društvu. Kada djeca ne žele skrbiti o svojim roditeljima u njihovoj starosti i ostavljaju ih samima, bez ljubavi i bez života, i kada roditelji postanu običan teret na koji se gleda kao na dodatni financijski trošak, onda je u takvom moralnom posrnuću idući korak eliminacija troška. Kao što se ubijanje djece prikladno naziva abortusom, tako će i eliminacija starih i nemoćnih biti nazvana eutanazijom. Stvarno nema razloga da se to ne ostvari jer poredak koji ubija milijune djece čupajući ih iz majčinih utroba zbog konformizma, bluda i svakakvih drugih opravdanja (čovjek je majstor u opravdavanju i nema toga što nije sposoban sebi opravdati), taj i takav poredak ubijat će i starce. Da bude zadovoljena pravednost takav "razvoj" i takva društvena evolucija zahvatit će upravo one generacije koje su u svojoj mladosti izvršile, dopustile i prešutile masovno čedomorstvo.

Opisani tijek događaja u društvu i ostvarenje demonskih načela u međuljudskim odnosima sigurno ne bi bio moguć bez programiranog pustošenja i raseljavanja sela, suprotstavljanja i otuđivanja sela i grada, stvaranja mase proletarijata i stavljanje svih u služanstvo kapitala.

Selo je populacijski uvijek bilo progresivnije i imalo je veći demografski prirast te se iz sela uvijek nadopunjavao gradski demografski manjak. Zato je u državi bitno ostvariti skladan populacijski omjer gradskog i seoskog stanovništva. Za Hrvatsku postotak seljaka ne bi smio biti ispod 50% ukupne po-

pulacije. Taj omjer populacijske ravnoteže između sela i grada od 1 : 1 ima svoj smisao i u odnosu između Kajina i Abela, gdje je Kajin onaj koji podiže grad i postaje po tome stanovnik grada, dok je Abel ona druga polovica koja predstavlja poljoprivrednike, one koji žive od zemlje, makar to u Abelovom slučaju bilo posrednim putem preko uzgoja stoke. Isto je tako u priči o Kajinu i Abelu prisutno obznanjenje vječnog ubijanja sela, poljoprivrednika, od strane sila koje dolaze iz grada. Tu gradski čovjek ubija seljaka.

Također je bitno naučiti iz te priče da se ne smije brat okrenuti protiv brata, tj. ne smije se grad okrenuti protiv sela i opravdavati se neznanjem. Točnije onim Kajinovim: *"Zar sam ja čuvar brata svoga?"* (Post 4, 9). Da, mi smo svi čuvari svoje braće i po tome je i grad sa svojim superiornijim intelektom, većom scijentističkom moći i sveukupnom tehničko-tehnološkom sposobnošću dužan čuvati selo kao svojeg brata. Grad je i nositelj i stvaratelj povijesti te po tome i onaj na kome je odgovornost. Grad ima sveto poslanje da čuva selo, ali selo isto tako samim svojim postojanjem čuva grad i na toj bratskoj ljubavi treba počivati i cijeli međuodnos između ova dva društvena subjekta. Iz tog međuodnosa koji je na bazi ljubavi, a ne na bazi sukoba i na bazi osustavljenog nasilja, a što je sada na djelu u ovoj civilizaciji liberalnog kapitalizma, odnosno sekularizma kao takvog, treba počivati snaga države. Udio od najmanje 50% seoskog stanovništva ide upravo u tom pravcu postizanja odnosa bratske ljubavi između sela i grada, a po tome i unutar cijele države koja kroz odnos ljubavi gradi svoju snagu.

Selo je uvijek bilo snažno uporište vjere i Crkva je upravo među seljacima imala najveći autoritet. To će ohola i ateistička inteligencija, sva zaražena racionalizmom, dočekati s podsmijehom govoreći kako slabija školovanost čovjeka znači da u Boga, posebno u Isusa Krista kao Boga i Djevicu Mariju kao bezgrešno začetu mogu vjerovati samo neuki, neprosvijetljeni, nazadni, primitivni itd. – da ne nabrajam sve iskonstruirane fraze. U svojoj samozaljubljenosti ne vide da upravo to potvrđuje Krista i Crkvu kao autentične jer poniznost, pouzdanje u Boga, a ne u sebe same i svoju ljudsku ograničenost, jednostavnost i najobičnija vjera bez skepticizma "mudrih" ostvarit će to da se ispuni rečeno: *"Tako će posljednji biti prvi, a prvi posljednji."* (Mt 20, 16).

Današnji svjetovni prvaci, politička i društvena "krema" zamućena po judeo-masonskom receptu doći će gdje joj je mjesto, a poniženi, progonjeni, varani i izopćeni upravo će zato biti uzdignuti na vrh.

Verbalna diskriminacija seljaka

Izopćenje sela vidljivo je već na verbalnoj razini. U samom jeziku kojim govorimo i razmišljamo seljak je diskriminiran pojmom građanstva. Pojmom kojim se služi u svrhu podsvijesnog zaborava na selo i seljaka kao sastavnog dijela jednog organski cjelovitog naroda. Svugdje se spominju samo građani (s dodatkom građanki, tako da se posije i spolni razdor tim namjernim naglašavanjem). Građani ovo, građani ono, građansko društvo, građanska prava, itd. Tko onda želi biti ili ostati seljak kada se uopće ne spominje? Ili, kada se spominje, onda je to pretežno u izrugujućem i ponižavajućem kontekstu.

Takvom verbalnom diskriminacijom seljaka na račun građana suptilno se dala svim ljudima jedna podsvijesna poruka kako, ako se želi biti, onda to nije moguće kao seljak nego samo kao građanin (građanin u smislu stanovnika grada). Kada se kaže da se želi biti to znači težnju svakog čovjeka da bude priznat i poštovan od svoje okoline, a temeljno je priznanje to ako nas se uočava da uopće postojimo. Ako nema tog temeljnog priznanja postojanja, a što je slučaj kada se nametnuo pojam građanina koji direktno isključuje seljaka, čovjek se osjeća nezamjećenim i misli da je zbog nečega kriv što mu nije dan ni najmanji znak koji bi mu se potvrdilo da je zamjećen. Zbog toga se u ljudskoj nutrini javlja težnja da se ostvari to potvrđivanje postojanja i želi se postati onim što ta riječ, koja je prouzročila osjećaj nezamjećenosti, i označava. Želi se postati građaninom, a takva težnja je posebno dominantna kod mladih ljudi današnjice koji se onda odlučuju na dobrovoljan odlazak na mjesto gdje će i steći željeni status. To je jedna iracionalna želja i zbog toga će u tom procesu odricanja od svojeg identiteta prihvatiti i racionalno teže i lošije življenje nego ono od kojeg se došlo, a sve zbog zadovoljenja te duboke nutarnje težnje za priznanjem postojanja.

Iz tog razloga u Hrvatskoj državi neće smjeti biti u javnoj uporabi pojam građanina nego se prelazi na

prikladniji i pravedniji pojam državljanina kojim su svi obuhvaćeni i nitko se ne diskriminira.

Odnos tri sekularna zla prema selu

Judeo-masonski rat protiv sela i seljaka vodi se svim sredstvima i uvijek s istim ciljem: uništiti, zatrti, ubiti, a sve polagano i suptilno u demokraciji, i brzo i okrutno u komunizmu. To je stara i provjerena metoda "dobar policajac" - "loš policajac" gdje obje strane rade zajedno za isti cilj, a samo su prividno u oprečnosti.

Od tri demonska uređenja sekularizma: demokracije, komunizma i nacizma, samo je nacizam imao afirmativan pristup prema selu i seljaštvu. Razlog je u tome što je kod nacizma prepoznata duhovna i nacionalna postojanost sela htjela biti iskorištena za prihvaćanje, čuvanje i razvijanje novopoganskog vjerovanja u naciju, zemlju, starogermanske mitove s cijelim panteonom raznih "bogova" i polubogova. Točnije, nacizam je umjesto zatiranja veće duhovne usmjerenosti sela kroz eliminaciju sela išao na zloporabu te karakteristike sela i seljaka.

Uzrok veće usmjerenosti seljaka prema duhovnosti i vjeri leži prvenstveno u radu. Način na koji seljak osjeća svoj rad bitno je drugačiji od onoga koji osjeća radnik. Radnik radi i stvara na podlozi napravljenoj od čovjeka, dok seljak radi na od čovjeka nepromijenjenoj podlozi iskorištavajući zemlju na kojoj se odigrava uzvišeni i tajni proces stvaranja života. Zato je seljaštvo više predodređeno vjeri u Boga te biološka i duhovna snaga i opstojnost neke nacije imaju veće uporište unutar seljačkog staleža, a nestankom sela nacija bitno slabi.

Nacionalizacija i preraspodjela zemlje

Nestankom ili samo smanjenjem seljačkog staleža neke nacije ista postaje slaba i podložna vlasnicima kapitala o čijoj milosti onda ovisi golo preživljavanje.

Sa zemljom čovjek je kralj, bez nje je ništa. Isto vrijedi još više za jednu naciju. Bez zemlje nacija više nije ni prava nacija nego gomila slugu i robova.

Država stoga mora imati stvarnu kontrolu nad svom zemljom, a seljaci koji će posjedovati i raditi na svojoj zemlji najbolje će je paziti jer su neposredno vezani i ovise o njoj.

Država Hrvatska zato mora provesti nacionalizaciju sve napuštene i neobrađene zemlje, prvenstveno one čiji vlasnik je odsutan, nije poznat ili je sporan, na način da se brzom presudom i danim riješenjem prekine nepotrebno i skupo parničenje. Sva dosadašnja prodaja ili preprodaja zemlje strancima zakonom se poništava i stranac ne može biti vlasnik ikakvog zemljišta, poljoprivrednog ili nepoljoprivrednog. Ne može se strancu prodavati niti pedalj zemlje jer nikako nije moguće odrediti pravičnu cijenu koju bi trebao platiti. Ne može se platiti zemlja koja je natopljena krvlju naših predaka od najkasnije 7. st. do danas, ovog zadnjeg rata za nezavisnost Hrvatske. Riječ je o kategorijama koje nadilaze bilo kakvo materijalno vrednovanje.

Koliko je junaka i nejači (žena i djece) izginulo braneći upravo samu zemlju, tlo po kojem hodamo, more po kojem plovimo? Sve u cilju ostanka i opstanka na toj grudi zemlje koju nam je Bog u svojoj milosti dao na korištenje. Nema te cijene i toga blaga koje može netko, čiji preci nisu ginuli i patili da bi svojem potomstvu predali pravo na danu zemlju, sada ponuditi i kupiti si posjed bilo koje vrste. Svi dobronamjerni stranci su dobrodošli i biti će im ponuđeno da se osjećaju ugodno kao gosti koji su tu na našem posjedu i mi im iznajmljujemo korištenje posjeda, dobara i usluga.

Ne mogže i neće šaka najgorih hrvatskih hulja koji sada profitiraju rasprodajom zajedničke očevine računati da će proći nekažnjeno, a oni koji se koriste njihovim izdajstvom i kupuju ono što ne smiju ostat će bez svega. Zemljom i svim zemljišnim posjedima pravo imaju unutar sebe prodavati i kupovati hrvatski državljani i nitko drugi. Oko ovog pitanja nema raspravljanja ili popuštanja jer to je pitanje suvereniteta koji posjeduje država.

Ministarstvo poljoprivrede ima zadaću provoditi besplatnu razdiobu zemlje svima koji će raditi i proizvoditi na toj zemlji. Nema koncesije i takvog oblika naplate nego jasnog vlasništva koje je neupitno sve dok se na danoj zemlji radi i proizvodi prema subvencijama i poticajima ministarstva. Država se naplaćuje kroz poreze na proizvodnju i imovinu seljaka, a ne naplatom rente ili prodajom zemljišta. Uostalom, ta zamisao nije ništa novoga jer je u principu isto to prije više od stotinu godina propovijedao genij Ante Starčevića:
"Zemlja je tu da ljude hrani; njeno vlasništvo izvršava se obrađivanjem.
Dakle svaki vlasnik onakova tla, ako ga u naznačeno vrijeme ne iskrči, ne isuši, uopće ne stavi pod obrađivanje, ili ga ne proda ili drugačije odstupi drugomu koji će ga obdjelavati, morao bi to tlo bez svake naknade izgubiti, pa bi se ono imalo besplatno dati onima koji su vrijedni i voljni obrađivati ga.
To bi bila vrsta izvlastbe za općenito dobro, tu prvašnji vlasnik ne bi kvarovao, a sav bi narod, cijela bi zemlja dobila, prometnuv u korisnu gojitbu tlo koje danas zrak kvari ili divljoj zvjeradi za utočište služi, dakle cijeloj okolici samo škodi na zdravlju i imetku."

Takav način poticanja rada na zemlji privući će na selo veći broj ljudstva i moći će se planski naseliti demografski prazna hrvatska područja, a to ujedno predstavlja i rješavanje značajnog obrambeno-sigurnosnog problema. I tu je jednako prikladno citirati Antu Starčevića:
"Svijest o vlasništvu zemlje daje čovjeku ponos i dostojanstvo; vlastelin drugačije će suditi o vlasniku zemlje negoli može suditi o čovjeku koji uza sve zloće ne ima nepokretna, i nije na ništa vezan; ***iz vlasništva zemlje najbrže se rađa ljubav domovine i pravice****."*

Ovome bi samo nadodao da se i ljubav prema Stvoritelju jednako tako uklapa u odnos vlasništva nad zemljom onoga tko zemlju obrađuje i ubire plodove zemlje.

Selo osnova nacionalnog oporavka i opstanka

Zbog izuzetne važnosti poljoprivredne proizvodnje i svih oblika rada povezanih s poljoprivredom na monetarni poredak u Hrvatskoj se najhitnije pokreće provođenje programa i stvaranje poticaja seljacima za proizvodnju. Valuta (kuna) i cijelo gospodarstvo ima čvrstu podlogu u visokorazvijenoj poljoprivredi s autentičnim selom i seljačkim staležom. Bez planiranog razvoja sela i poljoprivrede cijeli program nacionalnog opstanka je neostvariv. I to ne bilo kakvog sela i poljoprivrede, nego samo u potpunosti ostvaren seljački preporod može zadovoljiti potrebe cjelokupnog programa nacionalnog opstanka.

Zato je potrebno djelovati brzo i djelotvorno jer je u poljoprivredi vrijeme ono čega istinski nedostaje. Zatečeni protudržavni sustav banaka, trgovine, uvoza, birokracije i svih ostalih prepreka u samom početku mora improvizirati i snalaziti najbolje što se može s onim čime se raspolaže, a oni koji će u tom razdoblju zlorabiti trenutnu nesređenost državnih organa i cijelog sustava moraju se predvidjeti kao nužno zlo koje će vrlo brzo biti otkriveno i primjereno kažnjeno uvođenjem reda u državu. Poljoprivredi, selu i seljacima, daju se sve moguće stimulacije i pogodnosti te će se sigurno događati da će se nekolicina time htjeti okoristiti u početnoj konfuziji jer takva je narav ljudi, neki jednostavno ne mogu odoljeti iskušenjima da pohlepno uzimaju ono što im ne pripada. Hitnost razvoja poljoprivrede zahtijeva da se i ta vjerojatnost stavi u početnu kalkulaciju jer će ukupna konačna korist biti znatno veća. Razlog tolike hitnosti krije se u biološkoj ograničenosti razvoja poljoprivrede (npr. maslinarstvo će rasti onoliko brzo koliko raste stablo masline) i kako već stoga puni razvoj dolazi nakon više godina, ako ne i desetljeća, onda s razvitkom, s radom, se mora početi ne uskoro, ne sutra, nego sada i danas. Bez odgađanja i ispraznog debatiranja jer vrijeme je dragocjeno i nemamo ga na bacanje.

Blagotvornost poljoprivrede na industriju

To je sve moguće pod prvotnom pretpostavkom da moramo konačno kao nacija biti nezavisni od ikoga drugoga u prehranjivanju i da ničim ne ovisimo o tuđoj milosti u ovom poganskom i nemilosrdnom svijetu, a pogotovo o tako delikatnoj stvari kao što je prehranjivanje. Želimo li uživati sve blagodati istinske nezavisnosti i suverenosti, da bismo to postigli, moramo s napornim radom početi

najprije u poljoprivredi. Proizvodeći svu hranu potrebnu da se prehrani radništvo rješava se jedno posve nepotrebno i neprirodno opterećenje u troškovima industrijske proizvodnje. Kad se ostvari željeno i proizvodi sva tražena hrana te tako smanji trošak rada radnika bit će zatvoren unutarnji gospodarski kotač koji postiže učinak da hrana za Hrvate postaje jeftinija (samim time jeftinija je i strancima, bilo turistima, bilo potencijalnim uvoznicima), ali pojeftinjuje i sva domaća industrijska proizvodnja.

Konačna posljedica je povećana kupovna moć zbog smanjenja udjela koji se izdvaja za hranu (danas je to najveća stavka u troškovima prosječne hrvatske obitelji), a povećana kupovna moć ostavlja sredstva za ulaganje na ostale sektore proizvodnje. Mali i srednji poduzetnici imaju tako bogatije tržište i to im je prilika za pokretanje nove ili dodatni razvoj trenutne proizvodnje. Velika državna poduzeća sa svojim upraviteljima isto tako imaju priliku razviti se na valu povećanja kupovne moći državljana, pogotovo u interakciji s pratećim privatnim poduzetništvom. Sveukupno povećanje industrijske proizvodnje omoguje i stvaranje kvalitetnih konkurentnih i traženih izvoznih proizvoda (tu se ne misli na turističku potrošnju kao izvoz nego na doslovan izvoz robe preko granice) priskrbljujući državi, i posredno proizvođaču, devize nužne za uvoz stranih sirovina, proizvoda ili usluga potrebnih u vlastitom procesu proizvodnje.

Hrana se ne smije uvoziti nego proizvoditi

Cijela filozofija razvoja poljoprivrede krajnje je jednostavna i sastoji se u principu da se sve što je moguće proizvesti u Hrvatskoj mora tu i proizvoditi. Ne smije se uvoziti praktički ništa i nema te subvencije koja je prevelika i koja je skuplja od uvoza. Uvoz hrane je najskuplji način trošenja novca, pogotovo što se radi o skupim, i za otplatu zaduženja prijeko potrebnim devizama. Svaka subvencija za poljoprivrednu proizvodnju se isplati u sustavu zaštićene nacionalne ekonomije u kojoj će se nalaziti Hrvatska.

To je stoga jer praktički svaka kuna koja se daje seljaku kao subvencija za proizvodnju ostaje unutar nacionalne ekonomije. Naravno, uz uvjet da se ostali sektori proizvodnje, posebno industrijski, razviju tako da zadovoljavaju sve potrebe sela i seljaka za rad i život (cjelokupna poljoprivredna mehanizacija, gnojiva, znanstvene i stručne usluge, potrebe osobne potrošnje, itd.).

U samom početku razvoja poljoprivrede, dok se industrija nije dovoljno razvila, uvoz hrane se ograničava samo na ono što trenutno nije moguće proizvoditi kao npr. kava, banane, začini i sl. Kada se razvije dovoljna industrijska i stručna infrastruktura koja će ponuditi rješenja da se i u Hrvatskoj proizvodi dobar dio takvih proizvoda i takva, danas mnogima naizgled nemoguća i neisplativa proizvodnja, biti će stimulirana i ostvarena. Nema nikakvog razloga da se na području južne Dalmacije, ili bilo gdje drugdje gdje je to moguće, ne uspostavi proizvodnja svakovrsnog južnog voća, od banana, naranči i grejpa koji već sada uspijevaju u privatnim eksperimentima (uvjetno tako nazvanim) pa sve do najzahtjevnijih sorti. Ako je potrebno i ako se time omogući proizvodnja, u nacionalnoj, za razliku od globalne kapitalističke ekonomije, mogu se graditi i najzahtjevniji staklenici koji će simulirati potrebnu klimu za uzgoj specifične biljke. Ne postoji nikakav gospodarski razlog koji sprječava takvu strategiju osim unutarnje nesposobnosti, nedostatka znanja potrebnog za ostvarenje traženog i industrijske nerazvijenosti potrebne da se znanje konkretizira "na terenu". Na primjeru staklenika i proizvodnje južnog voća ili čak kave to znači da hrvatska industrija mora moći visokokvalitetno proizvesti skoro svu opremu, infrastrukturu, energiju, gnojiva, zaštitna sredstva (sve na prirodnoj bazi) itd. Ako to industrija nije u stanju pratiti onda se može govoriti o promašenoj, preskupoj i stoga neisplativoj investiciji. Investiciji koja donosi više štete nego koristi jer se više novca (deviza) troši na uvoz potreban za izradu i rad pogona nego što bi koštao direktan uvoz, uzimajući u obzir i pozitivan učinak stvoren proizvodnjom i zapošljavanjem ljudi u industriji.

Kapitalizam je protivan selu i poljoprivredi

Na poljoprivrednoj proizvodnji vrlo se jasno može uočiti kapitalistička devijacija od interesa ljudi, naroda i nacija, prema čistom interesu samog kapitala. Kapitalu odgovara isprazna potrošnja u što većem obimu gdje nije važno što se proizvodi nego koliko i što se prodaje. Primat prodaje znači i povećanje

trgovine bez ograničenja, posebno ograničenja koja stvaraju državne granice.

Trgovina donosi zaradu, donosi kapital neprimjereno uloženom radu, brzo vraća uloženi kapital, a same investicije su relativno male u odnosu na npr. znanost ili proizvodnju. Kroz burze sva je trgovina stavljena na razinu obične spekulacije te je ujedno i apsolutno monopolizirana.

Takav izobličeni gospodarski poredak očitava se kao neporecivo besmislen najviše na poljoprivredi kod nas u Hrvatskoj. Pored plodnih njiva, pored čistih voda i pored čistog mora u Hrvatsku se uvozi razno smeće iz svih krajeva svijeta koje se onda prodaje narodu kao hrana, i to skupa hrana u odnosu na platežnu moć. Kako i kome se isplati uvoziti npr. jabuke iz Italije, krumpire iz Sirije ili janjce iz Australije? Zar nismo kao nacija sposobni posaditi voćnjake, vaditi krumpire ili napasati ovce? Zar se samo na razlici u prijevozu robe ne uviđa da tu nešto nije normalno? Tako razmišljaju i neobrazovani, "priglupi" seljaci i postavljaju ista pitanja, ali onda nastupaju izučeni obmanjivači koji se kite velikim znanjem koje je običnim smrtnicima tako daleko da kada stanu nešto objašnjavati nitko ih ne razumije. Što je i bio cilj, jer tako od nečega banalno jasnoga stvaraju misterije kojima navodno ovladavaju samo malobrojni, a prvenstveno oni sami koji i obmanjuju.

Izmišljaju se kojekakve ekonomske nužnosti i politički razlozi poput članstva u EU ili WTO-u. Globalni trendovi, globalizacijska nužnost, kretanje kapitala, poticanje investicija (stranih, naravno – zašto bi sami nešto pokrenuli), integracije, regionalne suradnje, otvorenosti, demokratičnosti, transparentnosti, sva sila raznih statistika s brojevima, postocima, krivuljama, dijagramima i sl., a sve u svrhu uvjeravanja da baš tako mora biti i da će baš zato doći jedna nevjerojatno dobra budućnost. Praktički će se ostvariti ulazak u kapitalistički raj u kojem se uzorni Zapad skoro i nalazi, a mi se moramo žrtvovati (čitaj: prodati, poniziti, odreći se vjere, nacije) kako se vrata kapitalističkog raja slučajno ne bi zatvorila. Naravno da je to laž i naravno da se tako guramo što prije ostvariti zemaljski pakao Novog svjetskog poretka. Problem je "samo" svjetinu otrgnuti iz opsjednuća koju je izvršila laž svojim mantričkim zavođenjem i obećanjima.

U zdravoj naciji to buđenje izvršili bi oni koji se ubrajaju u tzv. intelektualnu elitu zajedno s mladim snagama, budućim nosiocima narodnog stijega. Spoj mudrosti i mladosti prepoznao bi i uklonio nacionalnu pogibelj. Nezgoda je u tome da upravo ta intelektualna elita, a i mladi pod njihovim utjecajem, najviše i provodi to obmanjivanje nacije zato jer je formirana i upravljana iz judeo-masonskih financijaških struktura pa je i sama najvećim dijelom izmanipulirana.

Da nije tako našao bi se netko i nešto napravio, ili barem pokušao napraviti da spriječi očigledne protunarodne, protuljudske djelatnosti. Našao bi se netko tko bi rekao da je uvoz i trgovina hranom po cijelom globusu interes kapitala, a ne ljudi. Kapital koji posjeduje naftu (energiju), sirovine, brodove, luke, ljude ima interes da prevozi ovce od Australije do Hrvatske i zaradi na svim mogućim područjima. Istovremeno nas se tako radi ovcama, pa ćemo kao ovce i završtiti na šišanju i klanju jer pastiri koji su nas stvorili ovcama su pastiri u službi podzemlja.

Visoko plaćene sluge kapitala imaju interes da to omoguće svojim radom kao predsjednici, premijeri, ministri, zastupnici, suci, bankari, burzovni mešetari, trgovci, novinari i sva ostala pripadajuća svita.

Financijska oligarhija se uz pomoć svojeg kapitala pobrinula da se demokratske političke strukture mijenjaju, a da se ništa suštinski ne mijenja, da se ne odstupa od globalističkog projekta Novog svjetskog poretka. Mogli smo to dobro vidjeti u Hrvatskoj na slučaju ulaska u WTO i poljoprivredne politike. Za vladavine HDZ-a poljoprivreda je sustavno uništavana krivom gospodarskom politikom. Ministri poljoprivrede, svi odreda, kao da su imali zadaću što više upropastiti selo i seljaka. To su uspješno i provodili na takav način da bi sigurno manje štete po hrvatsku poljoprivredu bilo da je ministar bio neki osnovnoškolac ili nepismeni seljak, pod uvjetom da se ne bi korumpirali, da su imali jaku moralnu komponentu u karakteru. Zdrav razum i intuicija združeni sa poštenjem postigli bi bolje rezultate od ministarske "pameti". Uz samoubilačku poljoprivredu državni vrh s Tuđmanom na čelu uporno se trudio pod svaku cijenu ući u WTO stvarajući kod ljudi uvjerenje da je WTO korisan za naciju. Tragikomično je izgledalo silno trsenje da se konačno bude primljeno u članstvo WTO-a. Neprestano su se

tražili neki gospodarski ili politički razlozi i uporno se odbijalo primiti Hrvatsku.

Tuđman i HDZ svakako su htjeli, ali nikako nisu mogli ostvariti članstvo, a vrla politička opozicija glasno je likovala i obećavala da će san o WTO-u samo oni moći ostvariti. Pozicija i opozicija jednako su težile jednoj, u najmanju ruku, gluposti, a realno protudržavnoj i protunacionalnoj instituciji. Pitanje WTO-a postalo je pitanje prestiža tko će brže omogućiti članstvo Hrvatskoj umjesto da postane pitanje što je to WTO i da li je koristan za naciju i državu.

Hrvatska sloboda nespojiva s WTO

WTO je institucija koja služi uspostavi jednog razvijenijeg oblika komunističke (svjetske) planske proizvodnje, a najveća razvojna razlika nalazi se u kulturnom i medijskom sektoru (tzv. marketingu) koji je na kapitalističkom Zapadu skoro u potpunosti preuzeo vođenje ljudskim življenjem. Planirano i ciljano stvaraju se potrošačke potrebe koje su tako snažne da ljudi mogu zanemariti esencijalne potrebe s onim nametnutima i realno nepotrebnim. Suština marketinga je razvijanje najobičnije sebičnosti, egocentričnosti i ostvarenja osobnih (opet nametnutih, izmišljenih) ambicija. Ako se netko ispriječi tom cilju postaje smetnja koju valja odstraniti. Ako brak ili djeca onemogućuju karijeru ili sportski auto, brzi motocikl i sl. onda se treba odreći braka ili pobiti djecu ako su slučajno na putu. Ništa ne smije spriječiti osobnu sreću koja se prema svim sugestijama ostvaruje zgrtanjem i potrošnjom kapitala prema nesputanim afinitetima. Ograničenja ne postoje, odnosno sve je limitirano samo količinom kapitala koji se podjeduje. To je ona famozna tvrdnja da se "sve i svakoga može kupiti", ili da "sve ima svoju cijenu", potrebno je samo dovoljno ponuditi.

WTO ima ulogu uspostaviti carstvo kapitala na sveglobalnoj razini štiteći i protežirajući korporacije na račun suverenih država. Prihvaćanjem WTO-a država također na svoju štetu prihvaća i nekakav WTO sud koji presuđuje u sporovima i donosi globalne zakone. Doktrina WTO-a je vrlo jednostavna: slobodna trgovina pod uvjetima koji idu na isključivu korist globalnim korporacijama, a jednu od glavnih uloga imaju veliki konglomerati s područja agrobiznisa. Ti interesi su uvijek iznad suverenih država i iznad brige za zdravlje i sigurnost ljudi i ostalog živog svijeta.

WTO po jednom u svojoj suštini komunističkom obrascu određuje kvote proizvodnje, a u slučaju poljoprivrede to poprima nadasve nakaradne oblike. Države su ograničene i određeno im je koliko čega smiju proizvesti i izvesti te koliko čega i od koga moraju uvesti. Kako je tako nešto što odstupa od svake zdrave pameti moglo proći jednostavno je nevjerovatno? To je jednako kao kada bi netko jednoj obiteljskoj kući sa pripadajućim dvorištem u kojem se nalazi povrtnjak ili voćnjak netko odjednom došao i rekao da će odsada uzgajati ne prema svojim mogućnostima, navikama i potrebama nego onako kako im se odredi. Jednako tako da će ta obitelj onda od točno određenih drugih uzgajivača kupovati njihove proizvode. Zar je moguće zamisliti glavu obitelji koja bi pristala na takve uvjete? Nerezonski je pretpostaviti da jedna sposobna obitelj sa plodnom zemljom pristane na ograničavanje i strogu kontrolu površine i količine hrane koju će za sebe ili za prodaju proizvoditi. Još da taj netko postane glavnim autoritetom po svim pitanjima koja bi se suštinski trebala ticati samo pojedine obitelji i njihovih unutarnjih odnosa. Na tako nešto ne pristaje nitko pri zdravoj pameti i to nema veze sa razinom obrazovanja, kako se uporno želi progurati i stalno se nameće isprazna forma ispred suštine. Ipak, sve je to na državnoj razini progurano kao nekakav nezamjenjivi progres i velika korist bez koje prijeti propast.

Nije samo WTO tako koncipiran nego i sama EU unutar sebe stvara takvu gospodarsku organizaciju da se slobodno može preimenovati u Sovjetsku europsku uniju. To je neosporna činjenica (kapitalistička planska privreda skoro je identična s komunističkom), a pravo je pitanje zašto je to tako? Odgovor je opet isti: interes kapitala je iznad čovjeka i njegove države. Interes kapitala je trgovina pod svaku cijenu i kvote služe upravo tome. Hrvatska u WTO-u ne smije sama zadovoljiti svoje prehrambene potrebe nego mora na silu, čak ako i nema potražnje što je navodni kapitalistički spiritus-movens, uvesti nametnute kvote. Ako nam nije potrebno možemo poslije baciti ili spaliti, ali uvesti moramo. Jednako tako **ne smijemo proizvoditi za svoje vlastite potrebe iznad određenim nam kvotama!** I onda se za tako nešto zalažu vladajuće i opzicione političke stranke mudrujući kako treba izboriti bolje

kvote i kako su oni ti koji će u tome uspjeti. To je strahota hrvatske stvarnosti koja se, ukoliko se želi ostvariti nacionalni opstanak, mora izmjeniti. I to ako je potrebno i na način koji je dopušten kada je riječ o tiranijskom odnosu prema ljudima – nasilnim prevratom. Ovdje je riječ o tiraniji nad hrvatskim narodom kojeg se planski planira duhovno deprivirati od kršćanskih osnova i svjetovnog blaga izraženog rasprodajom "lijepe naše". Tiranijom laži, nepravde i smrti nad istinom, pravdom i životom. Tiranijom tuđinskih slugu nad svojim (tj. "svojim") narodom.

Takav odnos se između ostalog manifestira i na način da superdemokratska SDP&co. šestorka/petorka koja je došla nepsredno nakon Tuđmanove smrti uspjeva ostvariti navodni interes Hrvatske i učlaniti državu u WTO. To im je jedna od glavnih perjanica velikog umijeća i visokih postignuća koja su ostvarili. Uporno i papagajski se hvale time kada nabrajaju svoje "uspjehe". Posebno su apsurdna saborska prepucavanja s HDZ-om kao opozicijom kada im neki SDP-ovac, HNS-ovac, HSS-ovac ili liberal replicira na kritiku time da se hvali kako su uspjeli ostvariti članstvo u WTO-u i kako HDZ-u to nije uspjelo. Jadan HDZ-ovac na to nema pravog protuodgovora jer je i sam stvarno tužan što on i njegovi to nisu uspjeli ostvariti i time se šepuriti.

Cijena članstva nije mala, ali za takvu "čast" i takvu "privilegiju" kao što je WTO ništa nije preskupo našim političarima, tzv. državnicima. Pogotovo stoga što oni osobno samo profitiraju, a narod je ionako manje vrijedan od njihovih veličina i njihovih potreba koje su u skladu s tom umišljenom veličinom. Pokazalo se da i od HDZ-a postoji gora poljoprivredna politika, a kao neposredni grobar hrvatskog sela i seljaka istaknula se stranka koja u sebi nosi pridjeve seljačka i hrvatska. Stvarnost je stvarno uvijek "žešća" od mašte jer takve apsurde i proturječja nisu smislili ni Becket ni Orwell, a čak niti popularni Monty Pythonovci u svojem televizijskom serijalu.

Kapital nameće svoj interes

Stvarne razlike između pozicije i opozicije, sve sile stranaka i strančica nema te svi zajedno navode vodu na isti mlin: podložništvo svjetskim moćnicima. Samo je stvar u tome koja će skupina zasjesti na poziciju vlasti i zadovoljiti svoje osobne interese. Briga za narod, naciju, državu, briga za čovjeka, obične su fraze, glumljene i namještene poze u službi pridobivanja simpatija masa, glasačkog tijela koje će im dati demokratski "blagoslov" za zlodjela koja rade dok su na vlasti.

Zakulisnim upraviteljima i njihovom kapitalu sasvim je svejedno koja će garnitura iz ponuđenih političkih klonova biti izabrana od prevrtljive svjetine. Ionako kroz monopolističku kontrolu nad medijima manipuliraju masama na način koji im odgovara, a svaka vlast koja se formira podložna je njima i njihovom kapitalu. Ne postoji nikakva odgovornost prema biračima, prema narodu, kako se stalno naglašava. To je puka obmana, obično ulizivanje puku i povlađivanje samozavaravanja ljudi o vlastitoj važnosti i sudjelovanju u odlučivanju i upravljanju svojim životom kroz uzveličani izborni proces.

Političari u demokraciji odgovaraju jedino kapitalu, onom istome koji im je i omogućio dolazak na vlast. U demokratskom cirkusu za uspješno obmanjivanje i zavođenje ljudi potreban je znatan kapital bez kojeg je kandidat osuđen na marginalizaciju. Ulaskom u spregu s kapitalom političar postaje njegov obveznik i dužan ga je opravdati kao investiciju. Ako to znači da mora zanemariti ljude, a brinuti o kapitalu, onda političar tako i radi. Takva simbioza prisutna je kako i kod nas tako i u svijetu. Razlika je samo u stupnju razvijenosti, odnosno, u umješnosti obmane.

Da nije tako zar bi se moglo s poljoprivredom, selom i seljakom događati to što se događa? Zar bi mogli pored plodnih oranica uvoziti hranu upitne kvalitete? Zar bi se mogli uzimati strani zajmovi da se pokrene poljoprivredna proizvodnja i tako direktno stavi opterećenje na rad na zemlji? Zar bi bila moguća orkestrirana protudržavna, protunacionalna i protuljudska rabota svih vrsta i oblika?

Nema slučajnosti u događanjima, sve je dobro usmjereno i vođeno iz tame u koju se zavila judeo-masonska svjetska vrhuška, a eksponirani domaći poslušnici potrošna su roba na demokratskom tržištu. Zato demokracija i pripadajuća joj politička klika ne mogu pozitivno riješiti problem poljoprivrede, sela i seljaka, sve kada bi to netko i htio pokušati. Ne može se iskočiti iz vlastite kože ili preskočiti svoju

sjenu. Kapital je ta koža ili sjena i kapital u demokraciji diktira svoje uvjete ne obazirući se na nečije namjere.

Genetski modificirana hrana apsolutno nedopustiva

U tom kontekstu nalazi se i problem oko nametanja genetski modificirane (GM) hrane kao hrane za čovječanstvo i kojom se navodno treba riješiti problem gladi u svijetu. Bez suvišnog ispraznog polemiziranja sa zagovornicima i promotorima takve hrane treba zauzeti stav da je GM **hrana apsolutno neprihvatljiva**.

Neka se hrane njome oni koji je zagovaraju ili prihvaćaju, a Hrvatska i Hrvati jesti će svoju staromodnu i provjerenu hranu. Problem je u tome da se kroz genetski modificiranu hranu teži uspostaviti monopol nad cjelokupnom svjetskom proizvodnjom hrane i takva odlučna hrvatska politika predstavljat će nezgodan presedan. U tu svrhu koriste se razne smicalice poput patentiranja sorti i sjemenki, puštanja istih u okoliš i onda procesuiranja na raznim nadnacionalnim "neovisnim" sudovima tražeći enormne odštete ili prihvaćanje njihovih uvjeta.

Ideja da se sustavno uništavaju izvorne, autohtone sorte i sjemenke, a onda genetski konstruiraju i patentiraju nove "poboljšane", svakako komercijalnije za vlasnike patenta i korporacije koje ih distribuiraju, neosporno je diabolična. Idući korak može biti patentiranje vode i zraka pa da onda plaćamo korporacijama pravo na piće i disanje.

Posebna je opasnost za cijeli ljudski rod postignuće objavljeno 2001. godine kada je izvješteno o postojanju jedne posebne genetski modificirane kulture – kontracepcijskog kukuruza. To je postignuto uzimanjem antitijela žena s rijetkim stanjem poznatim kao imunosna neplodnost, izoliranjem gena koji reguliraju stvaranje tih antitijela i, uz pomoće tehnika genetičkog inžinjeringa, ugrađivanje tih gena u stabljike kukuruza. Stvorene su stabljike kukuruza koje stvaraju antitijela za uništavanje sperme – **kukuruz koji stvara sterilnost kod muškaraca**.

Slična je priča i u **već provedenom** ubacivanju genetički modificiranog hormona koji zajedno sa nosačem tetanusnog oksina spriječava održavanje trudnoće i dovodi do pobačaja. Sve je izvedeno kroz suradnju Zaklade Rockefeller i UN-ove Svjetske zdravstvene organizacije (WHO) koja je izvela masovna cijepljenja "protiv tetanusa" u Nikaragvi, Meksiku i Filipinima.

Dakle, ako ovo što se događa sa GM hranom, odnosno sa genetskim inžinjeringom i hranom općenito, nije diabolično onda se može postaviti pitanje što se uopće može smatrati diabolikom? Želja za potpunom kontrolom nad ljudskom vrstom koje otvoreno promovira nakanu za eliminacijom većine čovječanstva. Moćnici svijeta osnivaju i potpomažu organizacije koje su namjenjene smanjenju broja stanovnika i kontroli rađanja. Jedan od njih, osnivač CNN-a Ted Tuner, daje izjavu kojom precizno opisuje zamišljenu globalizacijsku idilu koja treba doći nakon intenzivnog djelovanja civilizacije smrti: *"U ovome trenutku ima daleko previše ljudi na ovome planetu.* ***Trebamo smanjiti svjetsko stanovništvo sa sadašnjih pet milijarda na najviše 250 do 300 milijuna****"*. Diabolično je nasilno narušavanje suštinskog identiteta živih organizama GM metodama koje su dokazano opasne. Diabolično je izgladnjivanje ljudi kako bi im se onda ucjenjivanjem nametnulo nešto što će od njih učiniti robove. Diabolično je promišljeno širenje boleština i tjelesnih poremećaja kroz hranu. Diabolično je nasilno izmjenjivanje samih osnova organskog života i oholo nametanje svoje egocentrične volje kao nekakvog dobročinstva prema ljudskom rodu. Sve je to diabolično po svojoj nevjerovatnoj zlobi i pokvarenosti koju sadrži.

Suverena i jaka država Hrvatska nikada ne smije prihvatiti takve diabolične diktate nego mora u cijelom globalnom despotizmu kapitala i demonskim nasrtajima na naciju ostati čvrsta i nepokolebljiva. Najbolji način da to može ostvariti je biti sposoban nahraniti samog sebe, bez ikakve ovisnosti o vanjskom svijetu.

Odstraniti moralnu zatrovanost sela današnjice

Spoznavajući svu važnost razvoja domaće poljoprivrede i sve značajke sela i seljaka kao neizostavne komponente nacionalnog tijela, ne treba upasti u nekakvu idealiziranu ili romantiziranu predodžbu o svemu tome. Ljudi na selu jednako su ljudi kao i svugdje na svijetu te kao takvi skloni svakom grijehu. To se posebno odnosi na selo i seljaka današnjice gdje se djelovanje civilizacije smrti i laži manifestira propadanjem i zamiranjem svih pravih/kršćanskih vrijednosti.

Komunistički i kapitalistički (tj. sekularni) političko-gospodarski inženjering doveo je do toga da grad izgubi svoju uglađenost, a selo svoje poštenje. Duh otuđenosti i bešćutnosti promovira se putem kulture i medija svugdje i svima pa tako i na selu dolazi do prave poplave svih mogućih devijacija. Potrošački mentalitet s cijelom pratnjom zala koju podstiče (pomodarstvo, sebičnost, oholost, pohlepa, blud, lijenost itd.) razvio se i na selu, kod seljaka, a posebno je razgranat u mladih, nagovješćujući samo još goru budućnost sela.

Demokratska propaganda kapitalizma postigla je usađivanje svjetonazora o mogućnosti ostvarivanja “kruha bez motike” što je kod prijašnjih generacija poljoprivrednika bilo nezamislivo jer su intuitivno znali da samo teškim i napornim radom mogu živjeti i preživjeti. Danas je njihovim potomcima (ne svima, ali svakako znatnom broju) rad na zemlji postao pretežak i neomiljen usprkos pomoći silne mehanizacije o kojoj se još donedavno nije niti sanjalo, a isto tako mnogima je postalo ispod časti, ispod nekakvog njihovog dostojanstva biti seljakom.

Nisu svjesni da takvim stavom neposredno vrijeđaju svu silu svojih predaka koji su mukotrpno radili i živjeli u dostojanstvu svojega zvanja. Odricati se svojih časnih očeva koji su svoju očevinu ostavili u nasljeđe znak je propasti i znak je da se takvo pogubno stanje mora promijeniti.

Dobar primjer takvog mentaliteta dobrano je prisutan na turističkim područjima. Svi se orijentiraju na život isključivo od turizma želeći na brzaka zaraditi i lagano živjeti isključivo od toga. Rad na polju ili stočarstvo se napušta i biva prepušten najstarijima ili se moraju unajmljivati npr. pastiri iz Rumunjske. Nitko neće čuvati ovce i biti pastir, kao da je to zvanje ukleto ili nedostojno u društvu. Ideal postaje graditi silne apartmane bez reda i plana, otvoriti kafić ili u nešto ambicioznijem slučaju restoran. Dogodio se potpuni poremećaj vrijednosti rada i usluga tako da se poljoprivredom uistinu ne isplati baviti u odnosu na daleko lakše i ugodnije poslove poput iznajmljivanja ili usluživanja.

Zamka je u tome da se otklanjanjem većine populacije od rada u poljoprivredi i stvarna zarada tako preorijentirane populacije realno smanjila. Ono što se zaradi od turizma umjesto da ostane u nekom nekada poljoprivrednom mjestu odlazi za potrebe uvoza hrane (i svega ostaloga također) i tako su svi na gubitku i svi su nezadovoljni, osim uvijek prisutne političko-lopovske klike kojoj su najvažniji samo njihovi osobni interesi. Rješenje je relativno jednostavno i sastoji se u tome da se pristojbama i porezima prema nepoljoprivrednim djelatnostima i subvencijama poljoprivrednoj proizvodnji izjednače poremećene vrijednosti rada. Samo tako mogu se ljudi (posebno mladi) motivirati da se vrate radu na zemlji, raskrčavanju zemljišta i građenju gromača koje predstavljaju vrijednost koju treba sačuvati. Samo tako može se ukinuti praksa da npr. vlasnik kafića glumi nekakvu “facu” ubirući prihode i zapošljavajući druge da rade ono što bi trebao raditi on sam. Kada imati i voditi kafić postane naporno i odgovorno u odnosu na zaradu prestat će i idealiziranje takvog poduzetništva jednako brzo kako je i nastalo. Slična je stvar s iznajmljivanjem apartmana koje treba biti samo dodatna zarada jednom poljoprivrednom domaćinstvu, zarada koja će poboljšati životni standard, a ne osnovni izvor egzistencije ili da je poljoprivreda ta koja se “šlepa” uz iznajmljivanje.

Suština svega je održavanje sklada u radnim vrijednostima, ne dopuštajući da se jedna aktivnost neprimjereno istakne na račun neke druge, jer kada se to dogodi u konačnici gube svi.

Stvaranje strateških zaliha zdrave hrane

Po procjenama stručnjaka Hrvatska može relativno komotno proizvoditi hrane za godišnju potrebu

više od 20 milijuna stanovnika i tolikom obimu proizvodnje treba težiti i što prije ga dostići, a ako se nadmaši tim bolje. Ako to sada izgleda nepotrebno i pretjerano u odnosu na broj stanovnika (oko 4,5 milijuna) treba gledati dugoročne ciljeve. Ispravnom državnom politikom koja je ovdje prezentirana populacija će rasti masovnim povratkom iseljene Hrvatske svih generacija i natalitetom unutar same države što će stvoriti nove potrošače poljoprivredne proizvodnje sa stalnim trendom rasta. Zato će oni početni poljoprivredni viškovi koji su se u početku velikim dijelom uskladištavali s vremenom postajati sve manji, taman onoliki da se održavaju nakupljene strateške zalihe.

Prestankom uvoza poljoprivredne viškove konzumirati će i svi strani gosti, bili oni tranzitni ili turistički, a sa svojom neiskvarenom hranom bez ikakvog GM udjela u sebi Hrvatska će sigurno naći mjesta na svjetskom tržištu.

Cijeli svijet nam stoji na raspolaganju za izvoz naše hrane, a na nama je da se izborimo za kupca. Za ponudu hrane, a isto tako i svega ostalog što možemo ponuditi, nije nam potreban nikakav posrednik poput WTO-a koji će nam određivati što, kako i kome, nego nam je **potrebna samo kvaliteta, dobar proizvod koji nudimo**, i **kada se posjeduje nešto što stvarno vrijedi kupac uvijek postoji**. Gospodarska politika kapitalizma i njegovih servisa (MMF, Svjetska banka, WTO) koja gleda samo kako bi oborila cijenu i obezvrijedila ljudski rad globalnim unificiranjem nama neće ništa predstavljati jer planiramo raditi prema vlastitim interesima i standardima. To znači da ako svi ili većina prihvate proizvodnju genetski modificirane hrane, Hrvatska to neće prihvatiti i proizvoditi će "klasičnu" hranu kojoj će upravo zbog ekskluzivnosti biti još više olakšana prodaja, a svi proizvođači genetski modificirane (GM) hrane nadmetat će se međusobnim obezvrjeđivanjem rada, odnosno stvaranjem sirotinje po cijelom svijetu.

Osnovni princip za poticanje poljoprivrede treba biti garancija otkupa cjelokupne proizvodnje po unaprijed znanoj cijeni, ali jednako tako i stabilno definiranje udjela pojedinih poljoprivrednih proizvoda. Količina proizvodnje neće biti ograničena ili limitirana već se težište stavlja na kvalitetu proizvoda i prema unaprijed određenim standardima isplaćuje se sve što je proizvedeno.

Svi viškovi koji se ne mogu potrošiti prehranom domaćeg stanovništva, turista ili izvozom uskladištuju se kao strateške zalihe i to je hrvatski pandan zlatnim i deviznim rezervama kako je to već objašnjeno u prethodnom poglavlju o financijama i novcu. Tako se stvora već prije spominjana tzv. prehrambena poluga koja će biti materijalno pokriće za novac (papirnati i financijski), vrijednost koje će svaki donosilac hrvatske valute moći dobiti izraženu u kilogramu poluge. To znači da što se više strateških rezervi uspije pohraniti to će se za vrijednost kune moći sigurno realizirati (naplatiti) veća protuvrijednost u količini zamišljene prehrambene poluge.

Spremišta robnih rezervi imaju se tako graditi da budu strateški raspoređena po cijeloj Hrvatskoj i svaka županija i svaki grad, manji i veći, moraju imati svoje strateške prehrambene rezerve. Na razini sela grade se mikrospremišta kod svakog proizvođača (poljoprivrednog domaćinstva) ili skupine proizvođača, a veličina će varirati ovisno o obimu i vrsti proizvodnje, mjestu proizvodnje i ostalim specifičnim činiocima.

To će onemogućiti brzo i djelotvorno uništavanje rezervi hrane od strane agresora, a omogućuje daljnju upornu obranu teritorija u slučaju presijecanja Hrvatske i izdržavanje borbe u okruženju. Koliko je to bitno za obrambenu strategiju koju će Hrvatska provoditi biti će vidljivo u poglavlju o obrani.

Za razliku od u potpunosti iluzorne stabilnosti koju pružaju nagomilane rezerve zlata ili, još gore, papira i brojeva, ovo su stvarne vrijednosti koje u najtežim situacijama, a povijest nas uči da one redovito dolaze, svima postaju brzo razvidne. Pojednostavljeno rečeno, kad su djeca gladna, plaču ili su od gladi već umrtvljena, ne može ih se nahraniti zlatom ili papirom. U takvim situacijama vidi se sav značaj molitvenog zahtjeva za kruhom svagdašnjim.

Najgora situacija u kojoj se svaki normalan roditelj može naći je da nije u stanju nahraniti svoju djecu i da mora gledati kako umiru od gladi. Takve strahote koje je mučno samo zamišljati, događale su se

kroz cijelu povijest, a nisu bili zaobiđeni ni ovi naši hrvatski prostori. To što sada iz lažne sigurnosti iz naslonjača gledamo takve slike na TV-u i što se to događa daleko od nas ne znači da se neće ponoviti. Demonska narav kapitalizma koji podstiče masovnu glad, danas po Africi i Aziji, sutra se može ispoljiti i pred našim kućnim pragom. Stoga bi bilo pravedno da se oholi i bešćutni Zapad, a i svi oni koji se u njega ugledavaju kao nekakvim velikim uzorom, i sami nađu u situaciji koju su svojom pohlepom i bešćutnosti stvorili drugima. Pustiti ljude, pustiti djecu da polagano skapavaju od gladi dok se bacaju i spaljuju viškovi hrane kako bi se uspostavila cijena na nekakvom tržištu koje se još kiti nazivom slobodnim, nije ništa drugo do li paklena rabota. Što prije izađemo, osudimo i neposredno djelujemo protiv takvog sustava to će nam biti bolje kao državi, naciji i nadasve kao ljudima.

Pod pojmom boljitka najmanje se misli na materijalni boljitak, iako je i on prisutan i ima svoju ulogu, nego se radi prvenstveno o duhovnom boljitku, onome što bi bilo sadržano u pojmu sreće i/ili ljubavi. Da je materijalno bogatstvo put do sreće, ljubavi ili mira, svega onoga za čime čovjek čezne, onda se ne bi brakovi bogataša redovito raspadali, obitelji i rodovi izumirali, ne bi se cijelo društvo koje je bogato (kao npr. Švedska) raspadalo iznutra i imalo veliki udio samoubojica, depresivaca, neurotika i svih ostalih modernih bolesti objesnih bogataša.

Poticanje manjih obiteljskih gospodarstava na načelu permakulture

Ono što će još više povećati stvarnu vrijednost i konkurentnost naše hrane bit će proizvodnja koja je u najvećoj mogućoj mjeri orijentirana na proizvodnju tzv. zdrave hrane (Ministarstvo i banke jedino potiču takav oblik proizvodnje). U svoj našoj nesreći koja nam je u sklopu cijelog gospodarstva upropastila i poljoprivredu dobro je to što nam je zemlja ostala relativno sačuvana od svega onog što je zadesilo razvijene zemlje (onečišćenja svih oblika, GMO hrana, smanjenje bioraznovrsnosti, hormoni, herbicidi, pesticidi, antibiotici, kravlje ludilo, itd) i ta sreća u nesreći mora se iskoristiti kao vrijedna kompetitivna prednost.

Poljoprivredna proizvodnja i očuvanje samoga sela sa seljacima biti će poticana posvuda, od maloga i izoliranog otoka na Jadranu pa do superplodne Baranje. U skladu s regijom, podnebljem i čuvajući tradicionalne vrednote napravit će se plan izrade malog i srednjeg seoskog obiteljskog gospodarstva koje će biti uklopljeno u sveobuhvatni urbanistički plan izgradnje sela, gradova, županija, regija i države. Planiranjem proizvodnje i urbanističkim osmišljavanjem posebno se treba paziti na očuvanje okoliša od zagađivanja i očuvanje zatečene bioraznovrsnosti kojom smo još uvijek izuzetno bogati. Budući da se u našem užem i širem okruženju bioraznovrsnost smanjuje, očuvanjem iste bogatstvo i sama vrijednost države (to znači i državnog monopola poput novca čija je podloga u zemlji) još će više porasti. Naš najveći kapital, poslije ljudi, naravno, predstavlja očuvano zemljište, rijeke, jezera, močvare, šume, more, a iz te očuvane i predragocijene supstancije izvučeni plodovi imaju isto tako svoju visoku vrijednost. Iz tog kapitala izlazi temeljna osnova novca, našeg financijskog kapitala koji je samo sredstvo, jedno pomagalo u transformaciji vrijednosti i što boljoj protočnosti iste kroz gospodarski sustav valutnog suvereniteta.

Temeljni nositelji poljoprivredne proizvodnje ima biti veliki broj i svugdje prisutna obiteljska gospodarstva, a nakaradne tvorevine poput poljoprivrednih kombinata više neće moći postojati. Ali, isto tako nema mjesta novoj zabludi i podvali u odnosu prema poljoprivredi, a to je moderni farmer zapadnog (američkog) tipa. Posao prerađivačke industrije koji jednim dijelom, i to mahom neuspješno, rade ili su radili kombinati biti će postavljen na zdrave osnove poticanjem poduzetništva (malog i srednjeg) koje će najbolje znati djelotvorno organizirati proizvodnju. No, i ovdje će se ići na to da se najviše potiče prerađivačka djelatnost samoga poljoprivrednog proizvođača, jer je takav koncept najvitalniji i daje najkvalitetnije proizvode. Dodatnu potporu poduzetništvu, uz svoj interes za razvoj trebaju pružati i velika državna poduzeća (npr. Podravka) koja će djelovati poput lokomotive koja vuče za sobom cijelu kompoziciju.

Svaki oblik masovne, industrijske i zbog toga loše i štetne hrane, biva za trajno ukinut. Osnovna logika je protukapitalistička što znači da se umjesto jedne farme za proizvodnju jaja, pilića ili kokoši u kojoj je sve podređeno smanjenju troškova i povećanju kvantitete uspostavlja potpuna suprotnost kroz velik

broj seoskih domaćinstava koja će svojom brojnošću proizvoditi jednaku ili čak i veću količinu, ali s drastično boljom kvalitetom proizvoda. Što je najbolje, manji su i troškovi ove vrste proizvodnje po malim domaćinstvima umjesto industrijskim kompleksima. Interes kapitala po svojoj inerciji tjera da se na što manjem prostoru uz što manje troškove nagura što više peradi i što je više moguće proizvodi. Ako postoje metode koje će povećati proizvodnju ili smanjiti troškove one se primijenjuju makar bile pogubne za krajnjeg potrošača. Kapitalističkog ulagača zanima samo dobit i povećanje dobiti, a sva moralna pitanja postaju suvišna.

Zato se i događaju slučajevi poput trovanja dioksinom, kravlje ludilo te razne druge afere uzrokovane pohlepom kapitala. Zato se forsira proizvodnja na industrijskim farmama gdje se životinje hrane vlastitim izmetom, stisnute jedna uz drugu tako da nikada ne vide danje svjetlo. Zato su tako dobivena jaja blijeda i slabo hranjiva, meso se raspada i doslovce smrdi, a juha je "tanka" i blijeda.

Nasuprot kapitalizmu i njegovom poimanju poljoprivrede, bez većih problema u suprotstavljanju stoji nacionalna kristocentrična ekonomija u kojoj ljudi i ljudski rad nisu trošak nego bogatstvo. Država umjesto da investira u masovnu industrijsku proizvodnju hrane može investirati u masovnost ljudi, odnosno u masovnost obitelji kao osnovne ljudske zajednice te sa obitelji spojeno malo i srednje obiteljsko gospodarstvo kao osnovu poljoprivredne proizvodnje.

Pridržavajući se tih osnovnih načela na državnom teritoriju izgrađuje se poljoprivredna proizvodnja koja je najbolje obuhvaćena pojmom permakulture gdje je ulaganje ponajprije ulaganje u život, a ne u profit. Tako se i sve što je navedeno kao osnova poljoprivredne politike izgrađuje prema principima bliskima filozofiji permakulture. Tako i obiteljska gospodarstva koja će se stimulirati i poticati ljude za rad u poljoprivredi imaju svoju osnovu u nekom prosjeku od ca. 3 do 6 hektara zemljišta, a krajnji je cilj od cijele države napraviti jedno veliko premakulturno imanje. Svakako da u sklopu cijele ideje nerazdvojivu ulogu ima i energetska proizvodnja i potrošnja te kada se u posebnom poglavlju o tome govori podrazumijeva se usuglašenost sa poljoprivrednom strategijom masovno rasprostranjenih malih obiteljskih gospodarstava. Svako gospodarstvo je ujedno u potpunosti energetski samodostatno. To nije nimalo problematično izvesti ako se svako gospodarstvo promišljeno izgradi kao energetski učinkovito i istovremeno sa vlastitim energetskim izvorima (solarne ćelije, vjetrenjače, vodika, biomase, toplinske crpke, geotermalni izvori i sl.). Tako u planiranoj budućoj Hrvatskoj za najduže 40-tak godina sa 15-tak milijuna stanovnika od kojih je najmanje polovica na selu ta polovica je energetski samodovoljna i nije nikakvo opterećenje energetskog sustava. Time se oslobađaju energetski potencijali za ostatak gradskog stanovništva, potrebe prometnih komunikacija i cjelokupnu industriju i tako se izgrađuje država koju nije moguće ucijenjivati po bilo kojoj osnovi.

Umjesto da imamo pustu zemlju na kojoj ponegdje postoji nekakav pogon za proizvodnju loše hrane za proletarijat u gradovima, Hrvatska mora imati napučenu zemlju, živa sela sa živim ljudima koji proizvode hranu koja stvarno vrijedi i kojom će se hraniti cijela Hrvatska, ali i puno šire od uskih državnih granica.

Država treba biti sposobna i umješna sve organizirati i samo ubrati plodove koje zemlja daje. Država svakako mora sprovoditi nadzor i kontrolu nad proizvodnjom, ali je samim zdravim ustrojem već obavljen najveći dio posla i kontrola se odvija unutarnjom logikom. To je zato što kapitalist koji zarađuje na industrijskoj hrani tu hranu sam ne konzumira te sebi i svojima može priuštiti zdravu i kvalitetnu hranu koja je zbog svoje ekskluzivnosti preskupa i nedostupna većini, a malo obiteljsko seosko gospodarstvo hrani se onim što i sami proizvode pa na sebi i na svojoj djeci neće tako lako eksperimentirati raznim otrovima zbog profita.

Država preko ministarstva poljoprivrede i banaka mora planski poticati proizvodnju praktički svega u zemljoradnji, stočarstvu, voćarstvu, konjušarstvu, peradarstvu, vinogradarstvu, pčelarstvu, maslinarstvu, ribarstvu i ribogojstvu, akvakulturi, marikulturi, uzgoju industrijskih biljaka, krznarstvu i svemu ostalome što potpada pod pojam sela i poljoprivrede. To poticanje ili subvencioniranje nema veze sa ovim poticajima i subvencijama koje su prisutne na Zapadu i odvijaju se po kapitalističkim načelima otuđenja čovjeka od zemlje, a osnovni je trend sadržan u stalnom smanjenju broja poljoprivrednika i

okrupnjivanju poljoprivrednih površina. Sve subvencije kapitalističkog tipa se svode na tehničko-tehnološko poticanje nasuprot poticanja u ljude koji rade na zemlji. Potiče se porast profita i smanjenje troškova, a ne potiče se porast vrijednosti proizvoda, zaštita bioraznovrsnosti i očuvanje života u cijelosti. Za razliku od opisanog liberalno-kapitalističkog modela poljoprivrednih subvencija u Hrvatskoj se ima primjenjivati suprotan model koji subvencionira obitelj, točnije, malo i srednje seosko obiteljsko poljoprivredno gospodarstvo i rad te obitelji na svojoj zemlji. To je ono što je smisao subvencija u nacionalnoj kristocentričnoj ekonomiji: poticanje života, njegove raznolikosti i njegove jedinstvenosti po kojoj i dolaze sve istinske vrijednosti.

Kao jedan uzor i primjer kako i na kojim načelima bi trebala biti temeljena cjelokupna poljoprivredna proizvodnja u Hrvatskoj može se navesti primjer nekadašnjeg boksača Željka Mavrovića koji radi ono što bi u svojoj osnovnoj ideji, prilagođeno podneblju i tradiciji, trebali raditi svi koji se bave poljoprivredom. Jedina razlika treba biti u tome da se ostvari to da obiteljska gospodarstva svako za sebe proizvodi što je moguće veću raznolikost proizvoda na zemlji koja je u neposrednoj blizini same kuće u kojoj obitelj živi i gdje je smještena sva potrebna oprema i infrakstruktura.

Konačni cilj poljoprivredne politike je od Hrvatske stvoriti jednu svjetsku oazu ekološke poljoprivredne proizvodnje gdje će se masovno i teritorijalno sveobuhvatno raditi isključivo na prije opisanim osnovama te tako postići ne samo diferencijaciju od ostatka svijeta na bazi superiorne kvalitete proizvedene hrane nego će ta ista hrana biti u najmanju ruku cijenom pristupačna, ako ne i konkurentna. Takvom dvostrukom prednošću nad ostatkom svijeta dogoditi će se to da nećemo moći udovoljiti potražnji za našim poljoprivrednim proizvodima do kakve će doći.

Kada se u inozemstvu, a to poglavito znači na Zapadu, stvori potrebna reputacija i navedena potražnja, onda niti administrativne mjere koje bi mogle služiti kao pokušaj da se ograniči prodaja naših poljoprivrednih viškova neće biti djelotvorne jer onda kupci sa Zapada koji će biti uskraćeni za ono što žele sami dolaziti po svoje tražene proizvode na isti način kako smo mi prije išli u inozemstvo po prehrambene ili neke druge proizvode. Puke administrativne mjere zaštite u takvim slučajevima nikada ne mogu pružiti dobre rezultate. To onda biva čak još i povoljnija situacija za Hrvatsku što se tiče ostvarivanja novčane dobiti jer se tako ostvaruje najjeftiniji oblik izvoza: izvoz kroz turizam. To je izvoz gdje kupac sam snosi sve troškove – od transporta do carinskih davanja. Da se ne spominje dodatna zarada od onih kupaca koji istovremeno sa kupovinom prehrambenih proizvoda kupuju ostale ponuđene turističke i svake druge usluge (npr. zdravstvene, kulturne, zanatske, industrijske, sportske i sl.).

Voda u poljoprivredi

U koncipiranju ostvarenja djelotvorne i optimalne poljoprivredne proizvodnje jedna od ključnih stvari je znanje u korištenju vodnih potencijala. Hrvatska ima taj blagoslov da raspolaže s izuzetno bogatim vodenim potencijalima no ukoliko postupamo nerazumno taj blagoslov bi mogao lako postati prokletstvom. Upravo kako je to bilo na područjima velikih civilizacija koje su se sve razvile oko velikih vodenih tokova (Eufrat i Tigris, Nil) te je zbog obilja koje je dobiveno korištenjem navodnjavanja omogućeno stvaranje znatnih poljoprivrednih viškova, a što je oslobodilo velike proizvodne snage za ostale djelatnosti. Tako je i ovdje vidljivo da se svaki razvoj gospodarstva mora temeljiti na poljoprivredi kao osnovnoj djelatnosti koja daje slobodu ostaloj populaciji da svojim nepoljoprivrednim radom pridonosi stvaranju novih vrijednosti koje onda obogaćuju cijelo društvo.

U problematici gospodarenja vodnim bogatstvom u poljopivredi od ključne je važnosti, i zato i navodim ove primjere, da se zna kako je preveliko navodnjavanje poljoprivrednih površina na koncu dovelo do devastacije tla i bitnog reduciranja poljoprivredne proizvodnje, a što je prouzročilo i samo urušavanje sustava koji se na njoj izgradio. Naime, dogodilo se to da se velikim navodnjavanjem, zbog toga što svaka voda sadrži određenu količinu soli, tlo nakon nekog vremena zagadilo (presolilo) i nije više moglo dati urode na prijašnjoj razini.

Da se tako nešto ne bi dogodilo i nama i da ne bi povučeni velikim vodenim bogatstvom kojim raspolažemo nerazboritom gradnjom neprikladnih sustava napajanja upropastili svoja poljoprivredna

zemljišta potrebno se preorijentirati isključivo na kapljični sustav napajanja.

Zbog toga razloga i iskorištavanje deviznih rezervi dio kojih će biti odvojen za razvoj poljoprivrede biti će prvenstveno usmjeren na ostvarenje izgradnje sustava kapljičnog napajanja na cjelokupnom teritoriju države Hrvatske, a isto će se tako potrebnim donacijama pomoći i Hrvatima u BiH da na područjima gdje obitavaju mogu razviti takav isti sustav.

Osim dugoročne koristi od očuvanja tla za dugi niz budućih generacija ostvaruje se i taktička korist uštede udjela troškova vode u cijeni hrane. Također se omogućuje da je za zadovoljenje potreba za vodom na cjelokupnom području otoka, obala i zaleđa posve dovoljno koristiti vodne potencijale jadranskog sliva, a što bi u slučaju uobičajenih metoda navodnjavanja bilo nedovoljno za zadovoljenje potreba svih potrošača vode poput stanovništva i industrije. Na taj će se način moći na najjednostavniji način dovesti voda i do poslijednjeg otoka i najudaljenijeg sela u dalmatinskom zaleđu, a da se ne ugrozi opskrba vodom ostalim korisnicima. Također, umjesto velikih zahvata preusmjeravanja obilnijih vodnih kapaciteta crnomorskog sliva puno je jeftinije koristiti najbližu vodu iz jadranskog sliva.

U svakom slučaju bitno je za naglasiti da se ovakvim pristupom prema gospodarenju, ali istovremeno i sa ne manje važnom zaštitom vodnog blaga kojim se raspolaže, pridaje značaj koji ima najveću stratešku vrijednost jer su vode ono što će biti zalog nacionalnog bogatstva budućnosti. Kako je hrvatska valuta i cijelo gospodarstvo najuže povezano s samom zemljom (to znači i vodama na toj zemlji) tako će i visokim rastom cijene vode koje sigurno dolazi u vrlo bliskoj budućnosti porasti i cjelokupno nacionalno bogatstvo. Čak je i veliki rast bogatstva cijele nacije do kojeg će doći i određeni teret zbog postojanja bezobzirnih moćnika ovog svijeta, a koji teže posjedovanju cjelokupnog svjetskog bogatstva, te se može očekivati da će nam to bogatstvo htjeti na svaki način preoteti. I tu je, između ostalih, razlog zašto je poglavlje koje se tiče obrane, a koje je jedno od najopširnijih, toliko bitno za nas u svjetlu događaja koji će se na ovaj ili onaj način na kraju odigrati prema svojem suštinskom strateškom sudaranju dvaju nespojivih strategija. Jedna je strategija života, istine i ljubavi, i tu strategiju izabire slobodna Hrvatska, a druga, ona koja danas drma svijetom, je strategija smrti, laži i mržnje.

"Tko ima uši, neka čuje." (Mt 11, 15). Zato neka Hrvati dobro slušaju ukoliko žele opstati, a ako im je svejedno, mogu i gluhi i slijepi ići gdje hoće, jer se onda prije ili kasnije završava u provaliji. Mogu onda ići i u EU, NATO, WTO, MMF i u svakakva druga velika slova koja sakrivaju i jednu veliku prijevaru.

Značaj posjedovanja konja i magaraca (tovara)

Iz strateško-obrambenih razloga posebna se pažnja posvećuje konjušarstvu, odnosno uzgoju svih vrsta konja, od rasnih jahaćih do teških teglećih i malih planinskih, uključivo i dalmatinskih tovara. Razlog leži u tome da zato što egzistiramo u svijetu takvom kakav jest i da se može bilo kada dogoditi globalna katastrofa izazvana bilo od strane čovjeka (ratni sukobi, zagađivanje i sl.) ili prirode (potresi, suše, poplave), a mogući su i svi oblici uzročno-posljedičnih veza jednih s drugima. Isto tako uvijek postoji mogućnost agresije na Hrvatsku te odsijecanje od ostatka svijeta najbrutalnijom vojnom silom.

Da zbog toga ne bi došlo do općeg državnog kolapsa i da bi se prometne komunikacije i proizvodnja zadržale makar na minimalnoj razini treba imati pripravljenu stratešku rezervu u vidu konja i magaraca. U kriznim situacijama takva pripremljenost višestruko povećava i obrambene sposobnosti oružanih snaga što nije ništa manje bitna stvar.

U normalnim, mirnodopskim uvjetima, konji i magarci nikako neće biti nepotreban trošak s tek eventualnom potencijalnom koristi, nego se mogu iskoristiti kao stvaratelji novih vrijednosti. Od poljoprivrede i industrije do policije, vojske i turističke ponude, posebno stoga što se turizam bitnim dijelom ima sastojati od ponude tzv. ekološko-rekreaciono-tradicionalnog programa ponude (detaljnije u dijelu o turizmu u sklopu govora o gospodarskom ustroju).

Školstvo prilagođeno potrebama sela

Obrazovno-odgojni sustav mora biti prilagođen uvjetima i potrebama života na selu. To ponajviše znači da se mladost koja živi na selu i dolazi iz seljačke populacije prvenstveno treba odgajati i obrazovati tako da ih se nauči biti boljim i uspješnijim seljacima. Imaju se naučavati ponajviše znanja potrebna za rad na poljoprivredi koja se želi razvijati, a kako je već naglašeno, riječ je o konceptu moderno osmišljene ekološke i tradicionalne poljoprivredne proizvodnje. Posebna pažnja u sustavu školstvana selu posvećuje se njegovanju kulturne tradicije svakog područja i očuvanju umijeća svih, danas već skoro izumrlih, starih zanata. Uz posve prirodne bazične nauke iz pismenosti, matematike, povijesti i vjeronauka te tjelesnog, higijenskog i predvojničkog odgoja u takvom se duhu trebaju očitovati specifičnosti seoskog školstva.

Sve to nikako ne znači da će seoska djeca biti na bilo koji način diskriminirana ili sputavana u razvijanju svojih talenata, naprotiv. Kako Bog daje ljudima darovitost po nama nedokučivom obrascu tako će i odgojno-obrazovne institucije morati omogućiti da svako seosko dijete koje ima darovitost i/ili volju može pristupiti i pohađati sve obrazovne strukture unutar države pod ravnopravnim uvjetima kao i ostatak populacije. Današnja politička i gospodarska elita Hrvatske dobrim je dijelom i sama došla iz sirotinjskih seoskih obitelji, a njihovo školovanje omogućio je rad cijele nacije bez obzira što je to bilo u komunističkoj Jugoslaviji. Umjesto da to bude razlog više da i drugima omoguće isto, ta elita koja je dobila priliku to isto ne želi pružiti novim naraštajima nego polagano uvađa elitizam u školstvo.

Dosljednim radom ministarstva poljoprivrede i cijele države ostvaruje se nužan povratak seljaka zemlji i stvara se autentični seljački stalež koji će biti temelj cijele nacije i pripadajuće joj države. I kao što su čvrsti i zdravi temelji neke građevine i preduvjet svakoj daljnjoj nadgradnji, tako je seljački stalež neophodna osnova za ostatak nacije.

Još o podvali građanštine

Iz potrebe uspostave što čvršćeg nacionalnog jedinstva iz političkog jezika mora nestati namjerno nametnuta fraza o građanima Hrvatske, hrvatskim građanima, o građanskim pravima ili dužnostima, o nekakvom građanskom društvu i sl. Verbalna agresija "građanštine" toliko je intenzivna i sustavno se provodi nad cijelom nacijom da je to teško izdržati i ostati mentalno postojan. Izražavanje demokratskih političara i prateće kulturne i medijske podrške prepuno je građana, sve sami građanin do građanina. Seljaci ne postoje na primarnoj verbalnoj razini, nego se prema potrebi demokratskih demagogija samo tu i tamo spomenu i brzo vrate u pojmovno ništavilo. Na taj način seljak, selo i pripadajuća poljoprivreda nestaju i prije no što su stvarno do kraja istrebljeni. To je činjenica u svijetu kojim dominiraju masovni mediji te se za ono što se ne spominje može reći da niti ne postoji. I opet je jedan od najvećih apsurda da politička stranka koja se naziva seljačkom i deklarativno se zauzima za selo i seljaka sasvim normalnim smatra takovo stanje te se njezino vodstvo i samo koristi diskriminacijskim izrazom građanštine. To samo dodatno pokazuje i dokazuje da razlike među strankama nema i da je politička elita u potpunosti otuđena od naroda te okrenuta isključivo sama sebi, svojim ambicijama, svojoj oholosti, pohlepi i taštini.

Verbalnom diverzijom od seljaka se suptilno stvaraju otuđeni i diskriminirani ljudi, ljudi koji nisu sastavni dio društva, ljudi koji nisu dovoljno vrijedni da budu u rangu s urbanim dijelom populacije i koji onda moraju slijediti odluke koje donose oni navodno vrjedniji, a sve se događa na jednoj podsvjesnoj razini.

Društveno-politički učinak je višestruk. Potiče se i prihvaća zatiranje sela i seljaka, bilo na kapitalistički ili na komunistički način, svejedno je. Na taj način stvorene urbane mase ovisne o milosti kapitala i podložne masovnoj kulturi i masovnim medijima postaju lako vođene ovce koje bleje i idu na šišanje onako kako zakulisni gospodar želi. Ljudi su doslovno kao ovce stjerani u jedan skučeni i omeđeni tor tako da ih gospodar može sve imati na oku i pod svojom kontrolom. Tako je stvoreno današnje moderno globalno društvo koje je kao jedna posebnost u odnosu na cijelu prijašnju povijest po tome što je završetkom XX stoljeća prvi put na planetu urbana populacija kvantitativno nadmašila ruralnu s

trendom stalnog rasta u korist grada nasuprot selu. Ista se stvar odigrava i kod nas u Hrvatskoj gdje se u gradove, a posebno u Zagreb, poput životinja u peradarskim farmama ljudi naguravaju, a da se istovremeno za boravak prikladno zemljište ostavlja nenaseljenim. Takav apsurd, gdje u jednom Zagrebu nema dovoljno prostora i cijena boravka neprimjereno raste, a istovremeno je svugdje unaokolo prava pustoš, posljedica je politike podčinjenja kapital-odnosu gdje se sa ljudima upravlja na osnovu istih profitnih probitaka kao i u slučaju peradi u industrijskim peradarnicama.

Nametanje pojma građanina kao univerzalnog i sveobuhvatnog za cijelo društvo nije od jučer nego se stoljećima sustavno uvodi, a presudni trenutak je u potpunosti judeo-masonski vođena francuska revolucija. Od tada do danas pojam čovjeka kao građanina ušao je u sve jezike zapadne civilizacije i u potpunosti je izvršio svoju svrhu i planiranu destruktivnu namjenu. Svugdje je unio neprirodnu podjelu unutar nacionalnog tkiva otuđivši grad od sela i radnika od seljaka. Otuđivši prirodni poredak stvoren od Boga od ljudskog poretka podložnog Bogu stvorivši time uvjete za Novi svjetski poredak. Komunizam se i tu vješto nameće kao tobožnji zaštitnik interesa radnika i seljaka, a u stvarnosti isporučujući kapitalu dodatne mase proletera i doslovno ubijajući seljake i rušeći selo.

Hrvatska nema apsolutno nikakvog interesa u nasljeđivanju i prihvaćanju protunacionalnih i protudržavnih tekovina Zapada (kapitalističkih i komunističkih), što svakako uključuje i lingvističke obrasce namijenjene unošenju podjele u društvo, odnosno u našem slučaju u hrvatsku naciju.

Prihvaćanjem pojma građanštine unosi se podjela u tkivo nacije i zbog toga se u stvarno suverenoj i neovisnoj Hrvatskoj **može govoriti samo s pojmom državljanina**. Mogu postojati samo državljani države Hrvatske, prava i dužnosti državljana, a floskula građanskog društva nije niti smisleno prevodiva (državljansko društvo?) što samo pokazuje koliko je usmjerena protiv nacionalne države i njezinih državljana. Točnije, usmjerena je protiv svake države kao takve, te je po tome istovjetna proklamiranome komunističkom i/ili (anarho)liberalnom cilju odumiranja države.

Svi oni koji toliko nameću ostvarivanje nekakvog idealiziranog građanskog ili civilnog društva mogu bez greške biti prepoznati kao provoditelji judeo-masonskog ideološkog programa s konačnim ciljem uspostave globalnog carstva zla što je skriveno iza pojma Novog svjetskog poretka.

Podvala civilnog društva

Pojam civilnog društva istoznačan je s građanskim društvom, a u zadnjem povijesnom razdoblju sve intenzivnije se koristi stoga što je selo već uvelike marginalizirano te kapital po inerciji samo dovršava proces uništenja. Ovdje se može govoriti od razvoju pojma granđanštine u pojam civilizma s time da je građanština bila usmjerena prema razaranju sela i seljaka, a civilizam je usmjeren prema rezultatima tog razaranja. Civilizmom se nasilno stvorena urbana populacija stavlja u djelotvorniji ideološki kavez istovremeno oduzimajući potrebne sposobnosti za bijeg iz tog zatvora. Civilno društvo želi na isti način (ne samo da želi, već to i postiže) kao što je kroz novogovor građanštine podsvjesno diskriminirano selo marginalizirati, otuđiti i diskriminirati svaki oblik militarizma, budući je militarizam suprotnost civilizmu. Odnosno, želi se vojsci i vojnoj službi oduzeti vrijednost koju ona mora imati kao branitelj nacionalnog i državnog suvereniteta. Kroz idealiziranje pojma civilnog društva u narodu se želi umrtviti svaki obrambeni instinkt, tako da judeo-masonsko preuzimanje nacionalnog i državnog suvereniteta naiđe na što slabiji otpor, a oni koji ga pokušaju pružiti bit će lakše optuženi, suđeni i kažnjavani za svoje navodne grijehe militarizma protiv idealiziranog "civilizma".

U suštini želi se onemogućiti i obeshrabriti borba i suprotstavljanje Zlu, a što je dužnost svakoga, ali posebno je dužnost kršćanina kojemu su na raspolaganju sva sredstva za borbu i zato nema opravdanja za dezerterstvo. Nameće se krivo shvaćanje Kristove misli koja se tumači tako da se ne treba opirati Zlomu, dok u isto vrijeme on obilazi kao ričući lav gledajući koga da proždre. Općenito, nametnuta je slika o Isusu kao o onome tko je blag i slatkorječiv, dok je svakome tko pročita evanđelja jasno da o tome nema ni govora. Jasno je da nije slučajno to stvaranje slike o Isusu kao o mlakome pacifisti gandijevskog profila te se tu mogu vidjeti i korijeni cijele te nakaradne ideje "civilnog društva".

Kako je rečeno, pojam civilnog društva treba promatrati kao jedan prirodni nastavak, kao jedno sazrijevanje pojma građanskog društva. Tako se građane u smislu stanovnika gradova, koji mogu biti i vojnici te tako ipak impliciraju i jednu militantnu komponentu unutar sebe, srozava na razinu pukih civila lišenih prava i/ili sposobnosti, ali poglavito **same volje za obranom od svake vrste agresije na svoju slobodu**. Jasno je kome to ide u prilog i odakle dolazi pomno orkestrirano nametanje tog novitetnog pojma kakav je navedeno civilno društvo ili civilizam kako je ta ideja ovdje prikladno imenovana.

Ribarstvo i šumarstvo

Pod okrilje ministarstva poljoprivrede ulaze razni pojmovi koji se ne mogu doslovno smatrati poljoprivrednom djelatnošću nego tu pripadaju po jednom širem smislu (npr. stočarstvo ili pčelarstvo i sl.). Ribarstvo i šumarstvo su dva područja djelatnosti koja su zbog svoje posebnosti i obima posebno tretirana unutar ministarstva poljoprivrede.Uostalom, u sam naziv Ministarstva je iz tih razloga svoje važnosti uključeno i ribarstvo i šumarstvo.

Vrijednosti mora, obale i otoka – mnogi ih žele oteti

Jadransko more sa svojim podmorjem, otocima i obalom predstavlja jedno od najvećih prirodnih bogatstava Hrvatske. Uostalom, povijesne pretenzije naših susjeda bile su usmjerene skoro isključivo na ovladavanje morem i obalom. Od Venecije do Italije koja je samo preuzela štafetu posezanja za našom obalom, otocima i morem. Osmanlijsko carstvo također je htjelo izbiti na more i postati gospodarom Jadrana, što bi im omogućilo ulazak u samo srce Europe i osvajanje Rima i Papinske države kao duhovnog središta (bazilici Sv.Petra bila je predviđena prenamjena u konjušnicu sultanovih konja). Želeći to postići prvo se htjelo osigurati desni bok i stratešku dubinu pa je zato osvajanje Beča i rušenje Habsburške Monarhije postala tolika opsesija osmanlija. Da su u tome uspjeli prodor i ovladavanje Jadranom bila bi puka formalnost, a samim tim neposredno bi se ugrozio cijeli apeninski poluotok, i s kopna i s mora. Tako bi bio omogućen metafizički (duhovni) pokretač osmanlijskih osvajanja i njihov krajnji strateški cilj – uništenje kršćanstva uništenjem papinstva. Jadranska istočna obala je u toj strategiji prirodno mjesto za okupljanje trupa i izvršenje invazije prema Rimu najkraćim i najlakšim logističkim putem – morem i pomorskim sredstvima. Treba imati na umu da je to vrijeme kada je pomorski transport bio najdjelotvorniji transport po pitanju mogućnosti ostvarenja brzine i količine. Jedino se pomorskom invazijom na središnjicu apeninskog poluotoka moglo doprijeti do Rima.

Kada je turska opasnost prošla, na izmučenu i iscrpljenu Hrvatsku svoje pretenzije pokazuje Mađarska. I ništa ne zanima Mađare osim mora, izlaska na more i postajanja pomorskom nacijom, što se posve otvoreno i bez imalo ustezanja i traži i provodi. Hrvatska i Hrvati stajali su na putu zamišljenom izlasku pa se moralo ići do toga da se posve negiraju kao stvarnost ("...gdje je ta Hrvatska i Hrvati? ") i iz tolike oholosti mogla ih je izbaviti samo Jelačićeva pljuska koju nisu mogli ignorirati jer su Hrvati za koje se nije znalo gdje su osvanuli usred Budima da ih vide oni koji pitaju. Vojna pobjeda poslije postaje dobrim dijelom politički poraz, a Mađarska uporno dalje do zadnjeg dana Monarhije nastavlja svoju politiku mađarizacije Hrvatske s ciljem izbijanja na more.

Samo raspad Austro-ugarske zbog izgubljenog rata konačno umrtvljuje mađarske pomorske pretenzije, ali zato plijen grabi Srbija stvaranjem versajske Jugoslavije. Zbog kulturne i industrijske, općenito kulturno-civilizacijske nerazvijenosti naspram Hrvatske i pomanjkanja ikakve pomorske tradicije Srbija nikada nije znala djelotvorno iskoristiti zlatnu koku koja joj je pala u krilo. Na našu sreću, moglo bi se reći da je zbog tih razloga Srbija bila manje zlo od Mađarske, a posebno manje zlo od Italije koje bi posao ovladavanja teritorijem puno djelotvornije izvršile na štetu Hrvata. Samo na primjeru Istre koju je Italija ugrabila i vladala njome od 1918. do 1943. godine danas možemo vidjeti posljedice etničkog i kulturnog inženjeringa u cilju potpune talijanizacije prostora. Srbima u dugačkom razdoblju obiju Jugoslavija nije uspjelo postići praktički ništa značajnijega u posrbljavanju Hrvata, čak niti kroz formu jugoslavenštine kao prikrivenog velikosrpstva. Srbija nije uspjela osvojiti more i obalu ni biološki ni kulturno, ali je zato kroz vlast u federaciji eksploatirala velike količine dobiti koju je to hrvatsko more i obala ostvarivalo radom hrvatskog čovjeka. Sve devize priskrbljene obalom i otocima išle su u Beograd, a natrag se vraćao jugo-dinar prema vrijednosti koja je štitila antihrvatske interese. Ono deviza

što je ostalo u rukama Hrvata bilo je zbog nedovoljno djelotvorne financijske kontrole i nerazvijenosti državne uprave, ali je taj balkanski mentalitet koji je tada bio relativno koristan za Hrvate, danas štetan zato jer se dobrim dijelom zadržao ili čak i uvećao. Kulturno naslijeđe koje nam je ostalo življenjem u zajedničkoj državi svakako je jedna najteže ili najsporije ispravljiva činjenica današnjice. Da Hrvatska i Hrvati imaju kulturno ozračje i državnu upravu na razini one koja je bila u Austro-Ugarskoj do 1918. sve državne i društvene reforme i planovi bili bi daleko lakše provedivi nego što je to slučaj danas nakon usvajanja značajnog obima balkanskog mentaliteta.

Srpska agresija na Hrvatsku 1991. imala je za cilj sačuvati vlast primarno nad teritorijem mora i obale jer im je on bio izvor lake zarade i nisu imali namjeru odreći se istoga bez borbe. Nije Srbija i njezina elita koja je pokrenula rat (SANU još 1985.g.) ciljala na pusti kamenjar oko Knina ili šume na Banovini, nego su more, obala i otoci bili ono što se htjelo prigrabiti, a hrvatski Srbi u zaleđu bili su samo paravan i dobrovoljci u provođenju tih planova. Planirali su umarširati u hrvatske gradove na obali i živjeti na tuđi račun kao “oslobodioci” od privilegija kao i njihovi očevi i djedovi.

Osvojiti hrvatsko more bio je konačni cilj velikosrpske ideologije koja se pokušala realizirati u ovom posljednjem ratnom sukobu od ‘91. do ‘95. Koliko je hrvatsko more bilo onaj jedini pravi ratni plijen velikosrpstva vidljivo je i u samom mentalnom sklopu Srba koji se da lako očitati po javnim reakcijama. To što su velikodušno nagrađeni za zločin i agresiju poklanjanjem polovice Bosne i Hercegovine smatraju potpuno nevažnim i velikim neuspjehom. Ne radi se o bizantinskim previjanjima kako bi se glumilo žrtvu ili oštećenoga, već je riječ o stvarno iskrenom uvjerenju u Srba. Oni su kao narod iskreno razočarani onim što objektivno nisu smjeli dobiti niti jedan kvadratni metar. I po sramotnim diplomatskim “normalizacijama” i kulturnim re-bratimljenjima, po izjavama i razgovorima s tih susreta, pisanju srpskog tiska i govorenju na srpskim elektronskim medijima uvijek je prisutna nekakva nostalgija i žalopojka za mogućnosti ponovnog dolaska na Jadran.

Ratni neuspjeh ne samo da ih je ostavio bez nadzora nad Jadranom, nego im je uvelike onemogućio i dolazak kao najobičnijih gostiju. Nedostaju Beogradu ljetni odmori po sunčanim “ostrvima” za sitan novac koji su ionako većinom dobili upravo haračem nad dobiti koju je more omogućavalo. Frustracija je tolika da nemaju strpljenja makar odglumiti nezainteresiranost nego preko diplomacije službeno rade na što bržoj mogućnosti normalizacije (čitaj: hrvatskog pristajanja na povijesne laži) i kao posljedici ponovnom dolasku turista iz Srbije. “Naši” državnici su kao i uvijek spremni na sve što opet gradi nesretno srušeno “bratstvo i jedinstvo”. Ovaj put se sve obavija u demokraciji i kapitalizmu najvažnijom motivacijom: navodnom velikom novčanom dobitku od srpskih turista. Sve da i je tako, nezavisna hrvatska vlast nikada ne smije pristati na preskakivanje ijedne stepenice u procesu stvarne normalizacije (čitaj: srpska katarza i obraćenje te isplata primjerene ratne odštete za agresiju), a međudržavna normalizacija u vidu omogućavanja kretanja ljudi i roba je jedna od posljednjih stepenica normalizacije. Tako bi se barem trebala ponašati jedna normalna država sa jednom normalnom upravljačkom elitom – sa istinskim državništvom. Dakle, ne traži se čak ni neka posebnost, samo jedna normalnost u državnim poslovima, ali očito je da je i to previše za hrvatsku stvarnost.

Uza svu fingiranu normalizaciju Zagreba i Beograda pretenzije za hrvatskim morem i obalom ne jenjavaju nego se pokušava barem nešto ušićariti u mutnom. Beograd je uspio nametnuti nekakvu problematiku oko pitanja Prevlake, a hrvatska bivša i sadašnja vlast krajnje diletantski to uopće prihvaća kao temu razgovora. Krajnji rezultat je nekakav privremeni sporazum u kojemu se Hrvatska odriče mora koje dotiče našu obalu. Stvarno je zapanjujuće kakve se stvari mogu dogoditi.

Ista stvar događa se i na sasvim drugom kraju obale gdje se vode jalovi razgovori oko nečega oko čega razgovora nema. Upravo pokazivanje dobre volje i prihvaćanje ustupaka koji Hrvatskoj ne trebaju, poput dozvola slovenskim ribarima da ribare duboko po našem moru, otvaraju apetite suprotnoj strani koja sve to očitava kao slabost. Neka Slovenci love svoje ribe u svojem bazenu, a ako su već toliko u Europi neka idu kod Talijana proširivati svoje ribolovno područje, a imaju i ostatak EU-a na raspolaganju ako im Italija nije dovoljna.

Protektoratu Bosne i Hercegovine već je nerazumno prepuštena luka Ploče, a idući zahtjev za hrvat-

skim ustupkom, znakom dobre volje ili europejstva ići će od izlaska na otvoreno more Neuma (po istoj logici kao i Slovenci) pa do ustupanja Konavla tzv. Republici Srpskoj na bilo kakav zakukuljeni način. Nikakve ludosti u tome pravcu ne trebaju previše čuditi, jer kada se jednom krene putem nacionalne sumanutosti dalje se ide u sve teže stanje. To je logika razmišljanja pijanog bogataša koji je naslijedio bogatstvo i nema osjećaj za trud koji stoji iza njega pa se tako i u Hrvatskoj misli da imamo puno mora, obale i otoka pa možemo naokolo dijeliti koliko je kome potrebno.

Proglašenje gospodarskog pojasa

Sve prije je rečeno i ugurano pod temu ribarstva naprosto zato jer se do problematike gospodarenja morem došlo najprije ovdje, tj. na temi poljoprivrednog razvoja. Ono što je bitno jest da more mora imati isti status kao i kopno i ne može se gledati na more kao na nekakvu javnu (međunarodnu) prćiju kojom svatko ide kako mu se prohtije. Ribarstvo je primarna gospodarska grana koju je čovjek uspostavio s morem. Hrvatska ima dužnost i obvezu sačuvati prehrambenu sposobnost svojeg mora i spriječiti druge da otimaju iz istog, kao što ne može kombajn iz Vojvodine zalutati na slavonsku njivu i početi žetvu pšenice, tako ne mogu tuđe brodice ribariti po već ionako preizlovljenom Jadranu.

U prvom redu mora se istog trena, kada vlast preuzme Hrvatska državnička opcija, proglasiti morski gospodarski pojas koji nam pripada po istim pravima koja su si i drugi osigurali. I tu je vidljiv sav besmisao politike od Tuđmana do Mesić/Račan/Sanader razdoblja. Razlog neproglašenja pojasa i omogućavanja više ulova domaćim ribarima već samim onemogućavanjem lovljenju veće i modernije talijanske ribarske flote bio je i ostao krajnje nevjerojatan: ulazak u nadnacionalne integracije (EU, NATO, WTO i sl.). Briga oko vlastitog naroda, interesa vlastite države, očuvanja vlastitog teritorija gospodarski vrijednim; sve to nije bilo dovoljno da odbaci rezon o potrebi povlađivanja Italiji zbog ulaska u Europu. Neka nam ribarstvo, ribari i prerađivači, neka svi propadnu, samo neka se uđe u Europu, onda će svima biti bajno i krasno. Neka nam Talijani pokupuju propale i obezvrijeđene tvornice za preradu ribe i morskih plodova pa umjesto da ubiremo svu vrijednost koja se izvlači iz mora radnici će dobiti i biti sretni s redovitom mizerijom, jer ako neće oni raditi biti će dovoljno ribara koji su propali i sada su bez posla pa da ih zamijene. Stvarno narod koji trpi takvu vlast koja izvodi tako očite gluposti nije ni zaslužio nego da postane sluga u vlastitoj kući.

Tako hladnokrvno prihvatiti odricanje od gospodarskog pojasa zbog fiktivnih povlađivanja "svijetu" među nacionalnom političkom i intelektualnom elitom znak je teške otuđenosti mozga od tijela (elite od naroda). Ono što zna svaki ribar nije od značaja za "visoku" politiku u kojoj se vodi bilo sukob civilizacija, bilo antiteroristička borba po cijelom svijetu za očuvanje demokracije, samo se ne vodi suverena nacionalna politika. Hrvati i Hrvatska nisu od važnosti kada su u pitanju veliki globalni dosezi domaćih malih divova ili velikih patuljaka koji nas vode ili su nas vodili.

Kada se proglasi gospodarski pojas na moru i uspostavi puni nadzor nad morskim akvatorijem može se voditi ista politika poticaja proizvodnje kao i na kopnu. S morem i prehrambenim potencijalom mora gospodariti se racionalno i u skladu s mogućnostima održivog korištenja prirodnih resursa, a prema stručnim procjenama o ukupnom bogatstvu koje postoji na morskom akvatoriju. Ako bi se htjelo kratko izraziti stanje u gospodarenju morem kojem se teži je da se od naše polovice Jadrana učini jedno veliko ribogojilište u kojemu je princip prirodnog poretka ono što je osnovni usmjerivač svakog pothvata.

I bez egzaktnih podataka o ribljem fondu unutar hrvatskog gospodarskog pojasa dovoljno je znati da talijanska jadranska ribarska flota iskorištava upravo to područje i na tome cijela talijanska ribarska, prehrambena i turistička industrija ubire visoke zarade. Radi se o iznosima od minimalno jedne milijarde eura, a vjerojatno oko tri do četiri milijarde eura godišnje kada se sve "zavrti" u unutarnjem gospodarskom kotaču. Nema niti jednog razloga zašto Hrvatska ne bi preuzela taj prihod kada na to ima svako pravo. Malena ribarska flota u odnosu na talijansku za početak čak nije ni nedostatak nego prednost zbog toga što se već došlo do prekomjernog izlova i značajnog smanjenja ribljeg fonda. Taman dok se hrvatska ribarska flota ne dovede do optimalne veličine u odnosu na kapacitet našeg dijela mora daje se dovoljno vremena prirodi da se riblji fond obnovi.

Talijani, Slovenci ili bilo tko drugi koji su dosad živjeli od našeg dijela mora neka se pomire s hrvatskim suverenitetom i pristojno stanu u red za kupnju **naše ribe u našem dućanu**, a ne u stranome. Bilo našim izvozom, bilo dolaskom u goste i konzumacijom u Hrvatskoj, a taj će način biti preferiran pa će se izvoziti samo oni krajnji viškovi koje hrvatsko tržište ne može konzumirati ili pohraniti.

Šume se moraju čuvati

Za kraj je ostalo obraditi još šumarstvo kao jedan od bitnijih segmenta Ministarstva. Osnovna stvar u upravljanju šumskim bogatstvom je zabrana izvoza bilo kakvog oblika (sirovina ili polusirovina) drvene građe. Upravo obrnuto, razvojem industrije i svih potreba industrije može se samo uvoziti drvena građa za vlastite potrebe. Drvo se može izvoziti samo kao finalni proizvod domaće drvno-prerađivačke industrije i nikako drukčije.

Ono što treba postati izvoznim proizvodom ne smije biti sirovina već to mora biti znanje. U slučaju šuma i drvne industrije to znači da je dizajnerski rad onaj izvozni proizvod koji je utemeljen na šumskom bogatstvu koje posjeduje Hrvatska. Time se ostvaruje najoptimalnije stanje gospodarske ustrojenosti u kojemu je čisti ljudski kapital ona vrijednost na kojoj se gradi uspjeh u svjetskom okruženju. Ljudski kapital je izvor stvaranja stalno obnovljivih novih viškova vrijednosti koja nije ograničena ničim drugim nego ljudskom imaginacijom i/ili duhom. U slučaju poput dizajna i sličnih oblika poput inžinjerskih ili tehnoloških inovacija to je osnova budućeg hrvatskog gospodarskog ustroja i ostvarenja nacionalnog blagostanja i svjetovnog opstanka u surovim svjetskim uvjetima. Tako i šumsko blago samo predstavlja onu sirovinsku osnovu na koju se nadograđuje etički i estetski što djelotvornije osmišljen političko-ekonomski sustav upravljan državnim autoritetom i svim pripadajućim ovlastima.

Ovdje na primjeru gospodarenja šumama vidi se i sva nužnost cjelovitog pristupa organiziranog ovlastima državnog suvereniteta. Potrebno je tako imati sposobnost ovladavanja samim šumskim površinama, financijama, gospodarstvom, znanošću i tehnologijom jer ukoliko nešto od toga izostane doazimo u ovo stanje u kojemu smo danas. Tako se ca. 80% hrvatske drvne građe izvozi na preradu i istovremeno skupo plaća kao finalni proizvod u državnim uredima, hotelima, privatnim domovima, uredima, školama, itd. Istovremeno domaća industrija prerade drva propada, industija alatnih strojeva je već odavno uništena, a iskusni zajedno sa mladim i sposobnim inžinjerima, tehnolozima i dizajnerima nemaju mogućnosti realizirati svoje sposobnosti. Ljudski kapital ostaje nerealiziran te se onda svi ti koji su najviše odgovorni za takvo stanje iscuđavaju kako je to moguće i istovremeno obećavaju velike uspjehe u budućnosti. A sve počinje od jednostavnog zanemarivanja brige o vlastitim bogatstvima u zemlji i ljudima te prepuštanja istih nekome drugome. Taj drugi je najgori grabežljivac i ništa dobroga neće napraviti niti sa zemljom, a još manje sa ljudima koji mu se ovako neodgovorno prepuštaju od strane državnih vlasti koje su svojim zvanjem pozvane štititi i državu i državljane.

Šume su previše vrijedne i nikad ih nema dovoljno da se mogu nemilice uništavati za potrebe kapitala. Također, šume su toliko važne za očuvanje zdravlja zemlje i ljudi da se prema šumama mora odnositi s izuzetnom brigom u cilju dugoročnih probitaka. Nedopustivo je nemarno i neodgovorno ponašanje jer blagodati šuma moraju naslijediti i buduće generacije, a ne da se sve uništi za zadovoljenje sebičnih potreba današnjice. To je posebno izraženo u šumama jer se za pojedina šumska bogatstva treba čekati i više od stotinu godina, a da bi bila postignuta. Tu se ne može sebično rezonirati i sve prigrabiti sebi, a budućim naraštajima ostaviti pustoš.

Ulaganje u šume svima donosi visoke dividende

U tu svrhu radikalno se ima promijeniti odnos prema šumama i umjesto da se šumske površine smanjuju počet će se s masovnim planskim pošumljavanjem svugdje gdje je to moguće. Pošumljavat će se gradovi, otoci, obala i obalno zaleđe (ostvarivanjem tzv. programa oplemenjivanja krša) i cijeli kontinentalni dio. Ukratko – cijela Hrvatska. Pošumljavanje će biti jedna od onih investicija koje su dugoročne i koje u početku izgledaju kao bacanje novca u vjetar jer se na rezultate mora čekati godine i desetljeća, ali kada se posao izvrši onda je to poput vječno rastuće dividende za sve državljane. To je stoga što se kuna koja je vezana uz vrijednost zemlje isto tako dodatno vrednuje kako se povećava šumsko bogatstvo.

Vrijednost pravilno održavanog šumskog područja raste eksponencijalno zato jer osim same drvene građe šume se gospodarski mogu iskoristiti kroz veliki broj drugih oblika eksploatacije (lov, divljač, turizam, prehrana, farmaceutika i sl.). Ta dividenda može se raspodijeliti na dva načina: da se povećava vrijednost kune ili da se stvara novi novac u takvoj količini da je kuna stalno stabilna. U prvom slučaju najveći dio dividende uzimaju oni koji imaju više novca, a u drugom država kao monopolist stvaranja novca raspoređuje novac prema općedruštvenoj koristi. Zbog toga je društveno korisnije držati valutu stabilnom i nove vrijednosti raspoređivati prema državnim/nacionalnim interesima i potrebama.

U sklopu Ministarstva upravo iz zvih navedenih razloga ustrojava se djelotvorna lugarska služba sa širokim ovlastima u svrhu suzbijanja svakog oblika nedopuštene eksploatacije i uvođenja reda u gospodarenje šumama.

Šume osnažuju obrambenu sposobnost države

Kao zadnje, ali nikako ne i najmanje važno, valja spomenuti da šume imaju značajnu stratešku vrijednost u obrambenom smislu. Pogotovo se to odnosi na ublažavanje tehnološke inferiornosti u odnosu na potencijalnog agresora jer nije moguće koristiti sve prednosti najsuvremenije tehnike (posebice promatranja iz zraka) kada smo zaštićeni i skriveni ispod krošnji stabala. Pokazalo se to i na primjeru Zaljevskog rata, Kosova i Afganistana. Na ogoljenim područjima Iraka i Afganistana preciznost je bila višestruko veća nego u šumovitim predjelima Kosova i Srbije gdje je uništeno tek simboličan broj oklopa i tehnike (u tri mjeseca intenzivnog bombardiranja tek desetak) koje su Srbi izmjestili iz vojarni i posakrivali po šumovitom terenu.

Da Amerikanci/NATO nije imao stalnu i neprestano rastuću pješadijsku potporu OVK kao (za Zapad) jeftinu potrošnu robu, Srbi ne bi imali nijedan vojni razlog za prihvaćanje povlačenja s Kosova. Zračna premoć SAD/NATO onemogućila je manevar srpskoj tehnici i ljudstvu, a neprestani upadi i napadi OVK prisiljavali su Srbe na pokret i izlaganje zračnim udarima. Vojni i policijski vrh u Beogradu pravilno je procijenio da vrijeme nemilosrdno radi protiv njih i da je bolje prihvatiti strateški uzmak dok gubici ne postanu preveliki jer OVK je brzo izrastala u regularnu vojsku i zato je postojala opasnost da albanska pješadija oslobodi Kosovo što bi vuklo i političku posljedicu u lakšem osamostaljenju Kosova. Tako nešto je bilo neminovno uz zračnu podršku koju su borci OVK imali i takav razvoj događaja definitivno bi značio i formalni gubitak Kosova. Prihvaćanjem NATO protektorata nad Kosovom spriječena je ta, za Srbiju puno lošija varijanta, i Kosovo je barem formalno ostalo u sastavu Srbije/Jugoslavije te je predavanjem političkog nadzora nad Kosovom zapadnim silama bitno usporen proces političkog osamostaljenja Kosova.

Da su Srbi ostali uporno braniti teritorij Kosova samo bi imali gubitke u ljudstvu, a prije ili kasnije bili bi vojno poraženi s opasnošću da se cijela Srbija/SR Jugoslavija doslovno raspadne iznutra pod teretom i sramotom poraza. Srbi su bili najranjiviji u ljudskom faktoru jer nisu bili spremni na velike žrtve, za razliku od Albanaca koji su k tome bili i dodatno motivirani stogodišnjim terorom nad njima. Albanci su bili spremni dati više mladosti za svoju slobodu od Srba, a demografska superiornost im je dodatno odgovarala. Obitelji s petero do desetero djece mogu puno bolje emocionalno podnijeti gubitak dijela svoje djece jer im ipak ostaje nekakvo potomstvo. Srbi sa svojim malim obiteljima puno teže doživljavaju smrt svoje djece ili samu mogućnost da bi mogli izgubiti svoju djecu.

Koliko su Srbi bili inferiorni u sposobnosti trpljenja gubitaka prema Albancima, još su više Amerikanci/NATO bili inferiorni prema Srbima. Zato je neosporna činjenica da nije bilo OVK kao izvora ljudskog faktora, Srbi su mirno mogli ostati pritajeni i skriveni u kosovskim šumama, planinama i gudurama te čekati da se suoče s američkim/NATO pješaštvom. Čim bi u SAD počeli dolaziti vojnici u vrećama, makar i u relativno malom broju, cijela Amerika bi se raspucala iznutra i brzo bi se gledalo kako se što elegantnije izvući da se skroz ne uruši unutar sebe.

Ono što omogućuje navedenu pretpostavku su šume koje su postojale (postoje i dalje) na Kosovu i anulirale su tehnološku (prvenstveno zračnu) superiornost u dovoljnoj mjeri da se može pružiti djelotvoran otpor.

Zato je i od vitalnog značenja za obrambenu sposobnost Hrvatske imati velike i svugdje prisutne šumske površine koje pružaju najbolju moguću vizualnu zaštitu i unaprijed osujećuju ili barem bitno otežavaju napad od onoga koji nije spreman dobrano i sam pustiti krv.

O blagodatima poljoprivrede

Na kraju ovoga poglavlja, samo kada se napravi gruba računica koliko se danas hrane uvozi (sasvim nepotrebno) i koliko se gubi samo sa jednom stavkom kao npr. neproglašavanjem gospodarskog morskog pojasa dolazi se do zapanjujuće visokih deviznih sredstava (minimalno dvije milijarde eura godišnje). To znači da kada se ta nakaradnost ukine onda taj novac ostaje unutar Hrvatske i mogu se iskoristiti za unutarnji razvitak i poljoprivrede i industrije, a razvoj ta dva sektora znači i sveukupno dodatno povećavanje bogatstva nacije. Te dvije milijarde eura na taj način se još dodatno povećavaju unutarnjim radom pokrenutim tim novcem jer neće se taj novac (devize) trošiti na nepotrebnu potrošnju nego će se koristiti kao sredstvo za uvoz materijalnih ili intelektualnih potrepština neophodnih za pokretanje vlastite proizvodnje i vlastiti razvitak prvenstveno ljudskog kapitala.

Ujedno, važno je za istaknuti da je vrijednost koja se rađa na zemlji jedina uistinu obnovljiva vrijednost, i to obnovljiva u relativno predvidivim i sigurnim ciklusima. Sve ostalo, sva ostala proizvodnja, temelji se prvenstveno na trajnom iskorištenju bogatstva izvučenog iz zemlje. Tako se željezo jednom izvučeno iz zemlje više ne može obnoviti i ponovno uzeti. Ono je jednom iscrpljeno, stavljeno u gospodarski ciklus i kao takvo više se ne obnavlja na mjestu svojeg izvora. S druge strane, pšenica, kukuruz, stoka, riba, med, drvna građa itd., sve se obnavlja i ponovno je moguće to bogatstvo uključivati u proizvodni ciklus kao jedina istinska novostvorena vrijednost. Uključivati tu istinsku novu vrijednost u gospodarstvo i u sveukupno bogatstvo naroda i države. **Prema tome, svaki rast ukupnog nacionalnog bogatstva, ili kako se to popularno naziva BDP-a, svoju jedinu pouzdanu, trajnu i vječno obnovljivu osnovu može imati samo na poljoprivredi, na plodovima zemlje i mora.** Ili, još konkretnije rečeno, svaki rast bogatstva i općega materijalnog blagostanja može izlaziti iz uzgajanja i poticanja života, a nikako ne na kanibalističkom industrijskom rastu koji je odvojen od svoje poljoprivredno utemeljene životne osnove. Pogotovo kada se u tu neživotnu koncepciju uračuna i novčarska kamatno-spekulativna agresija prema svemu živome i usmjerenost na nasilje i smrt.

Prehrambena samodovoljnost multiplicira bogatstvo nacije

Praktično na terenu lako se da dokazati sva nazadnost sadašnjeg financijskog (novčarskog) ustroja gdje su devize (strani novac) pokriće za vrijednost nacionalne valute i gdje se zato moraju gomilati devizne rezerve. Kada rad počinje stvarati novac, kako i je jedino smisleno i naravno, onda će se ispostaviti da novca ima dovoljno za pokretanje i održavanje gospodarstva države. Naravno, pod uvjetom da se najprije nešto radi i stvori radom.

Tako devize sačuvane novom poljoprivrednom politikom neće imati vrijednost pukog numeričkog preračunavanja u kune (npr. 2 milijarde eura ≈ 15 milijardi kuna, tečaj 2006.g.), nego, ako je prosječni potrebni udio deviza za pokretanje nekog rada 25%, onda se na koncu sa sačuvanih 2 milijarde eura i istih uloženih u vlastiti rad, **stvara ne pukih 15 već 60 milijardi kuna**, a sve s realnim materijalnim pokrićem, tj. pokrićem u radu, ne u spekulativno-kamatnom iluzionizmu. K tome, treba reći da je udio deviznih sredstava uglavnom daleko manji od ovdje navedenih 25% i realno se kreće oko 10% u prosjeku što daje i višestruko veću mogućnost obogaćivanja vlastitim radom.

Kako je već rečeno, vlastiti rad mjeri se u vlastitoj valuti i udio deviza u radu je samo manje ili više parcijalan, ovisno o vrsti radne djelatnosti. Tako je u poljoprivredi zahtjev za devizama iznimno malen, a u energetici ili informatici relativno velik (u današnjem stanju nerazvijenosti), sve ovisno o stupnju razvijenosti gospodarske samodostatnosti. Zbog toga što je udio devizne komponente za poljoprivredni razvoj izuzetno mali tim je još veća korist i konačna vrijednost ulaganja u domaću poljoprivrednu proizvodnju.

Svenacionalna jedinstvenost i solidarnost su nužnost za boljitak

Razvoj poljoprivredne proizvodnje s pravilnom monetarnom politikom dovodi do velike ponude jeftine i zdrave hrane na hrvatskom tržištu. Učinak će biti dvostruko koristan jer onda nema smisla i potrebe za prekograničnim šopingom pučanstva i privlači se strance da dolaze kod nas kupovati ili konzumirati hranu. Konzumacija hrane pretpostavlja i uslugu pripreme pa se još dodatno uvećava opća korist. Da bi se došlo do takvog stupnja razvijenosti poljoprivrede, a i cijelog pratećeg gospodarstva, mora se prekinuti s navikom kupnje u inozemstvu (Slovenija, Mađarska, BiH) onda kada je tamo nešto jeftinije, a do takvih pokušaja sigurno će doći u početku provedbe Programa nacionalnog opstanka. U samom startu hrana će biti skuplja nego izvan države, ali to je cijena razvoja i takvo stanje moraju svi istrpiti kako bi se postiglo planirano. Za to će biti potrebno od tri do pet godina i u tom razdoblju carinska i sanitarna služba na granici moraju sprovoditi rigoroznu kontrolu te se ne smije dopuštati niti minimalan uvoz hrane za osnovne potrebe. Kada se ne bi tako postupilo, računica kojom se potiče gospodarstvo bila bi upropaštena i sav bi trud bio jalov. Devize potrebne za učešće u pokretanju proizvodnje na mala vrata bi otišle van zemlje pa bi se smanjio i ukupan rad (proizvodnja) i prateća emisija kuna. Cijelo gospodarstvo na koncu ostaje uskraćeno za velike novčane iznose te se ne uspjeva pokrenuti i stagnira ili se razvija “na kapaljku”.

Tek kada se postigne razvijenost poljoprivrede i gospodarstva takve razine da se domaćem čovjeku ne isplati odlaziti negdje drugdje kupovati hranu onda i rigorozni granični nadzor uvoza hrane može popustiti jer nema više svrhe. Ono što će uvijek ostati je sanitarni nadzor zato da se ne bi uvezlo nešto što može predstavljati opasnost za zdravlje ili eko-sustav.

Na jednom naizgled sporednom pitanju poput ino-šopinga i apsolutno represivnog ukidanja istog očituje se značenje potrebe za nacionalnim jedinstvom i društvenom solidarnošću. Nije jedinstvo potrebno tek kada dođe do očite pogibeljne opasnosti nego i na naizgled malim stvarima poput ove. Nacija mora spoznati i uvidjeti da se jedinstveno i složno provode zakoni koje donosi državna vlast i čiji je cilj opće dobro svih ravnomjerno. Jedinstvo u prihvaćanju potrebnih mjera za izlazak iz ponora u koji smo propali jedini je način da se nešto postigne.

Mentalitet sebičnosti i nespremnosti na osobna odricanja mora biti svladan od svih koji žele dobro sebi i naciji. Ako se misli samo prigovarati, a ništa ne poduzimati, ili još gore, raditi suprotno od rečenog, onda je bolje ništa ne raditi i gubiti vrijeme i snagu uludo, već prepustiti takve sebične ljude i takav ograničeni narod svojem izboru.

Jedinstvena nacija mora se motivirati da se samodisciplinira u mjeri da represivne i preventivne mjere ne trebaju poprimati nakaradne oblike jer se onda postiže kontraefekt i opet se urušava cijela koncepcija nacionalnog preporoda. Samo jedna iskreno jedinstvena nacija može na konkretnom primjeru zabrane individualnog unosa hrane u državu položiti ispit i postići traženo.

Marginalni otpadnici, šverceri i kriminalci nisu problem jer lako ih je ukloniti i kazniti. Problem je ako se većina ponaša na taj način dopuštajući si luksuz kršenja državnih pravila. To je skupi luksuz koji onda dolazi na naplatu cijeloj naciji i to u obliku sveopće nacionalne propasti i porobljavanja. Bez jedinstva u djelovanju nema rezultata i jasno je da nema smisla forsirati nešto za čim ne postoji konzensualna volja, ne treba “šibati mrtvog konja”, a u krajnjoj liniji, nije moguće sveopćom represijom sve natjerati na pravilno ponašanje. Ne mogu se svi pohapsiti nego u narodu to mora doći iznutra, spontano iz srca, bez sitnog kalkulantstva.

Princip vrijedi za sve napore koji će se morati izvršiti. Jedinstvo koje dolazi i koje se osjeća u srcu važno je za postizanje rezultata, čak je i presudno. Devijantni elementi koji će uvijek biti prisutni na svim područjima su u slučaju nacionalnog jedinstva od sporednog značenja. Neće biti problem državnoj vlasti u jedinstvenoj i solidarnoj naciji pronaći i primjereno kazniti takve na način da svima budu za opomenu, ali ako to nije slučaj i ako nema jedinstva, onda sve postaje problematično.

Društvena solidarnost nacije mora biti na takvoj razini da se nitko nema razloga žaliti da je zanemaren

ili da ne može zadovoljiti osnovne ljudske potrebe. Solidarnost znači da se onaj koji ima trenutno više, više se mora i odreći kako bi svi kasnije mogli puno više dobiti natrag zajedničkim životom i radom. Solidarnost konkretno znači da ako se dogodi nepovoljna, teška situacija (a na početku kada se kreće s radom na Programu nacionalnog opstanka može biti jako teško mnogima) i ljudima je ugrožena egzistencija, onda se prema potrebi nacija solidarno stavlja na racionaliziranu potrošnju hrane ili drugih namirnica. Osnovno je da se nitko ne ostavi gladnim, pothranjenim, golim, bosim, nezbrinutim ili na bilo koji drugi način zapostavljenim. Nitko ne smije biti odbačen kao nepotreban teret i koliko je kažnjavanje prijestupnika opomena toliko je ovo još važniji pozitivni način principijelnog i dosljednog vođenja brige o narodu kao cjelini, brinuti o svakom pojedincu iz te cjeline.

Primjeri Tita, Draže Mihajlovića, Pavelića i Stepinca

Dobar primjer je postupak Tita za vrijeme II. svjetskog rata u tzv. bitki na Neretvi. To što je Tito bio pravi izdanak judeo-masonske kuhinje i kroz komunizam vodio protuhrvatsku i protukatoličku politiku ne mijenja na činjenici da je bio sposoban unutar svojeg pokreta gdje je on bio apsolutistički vladar i davao mu je svo obilježje. Očito mu je bilo jasno da svoje sljedbenike može pridobiti jednim potezom kojim će se dokazati kao onaj koji brine o svojim ljudima onda kada je najgore i kada su mnogi skloni zaboraviti na bližnje i brinuti se samo o sebi. Upravo tada Tito inzistira na zaštiti i skrbi za ranjenike, slabe i bolesne te tako kod svojih sljedbenika dobiva golemi kredit koji kasnije vješto koristi. Preživjeli postaju iskreni glasnogovornici njega i njegovog pokreta stvarajući i prenoseći legendu o čovjeku koji se brine o svojim ljudima. Cijeli komunističko-partizanski pokret postaje jedinstveniji i čvršći što mu omogućuje da prema sebi privuče veće i složnije narodne mase nego konkurencija (vlada u Londonu). Draža Mihajlović sa svojim četnicima imao je samo reputaciju baziranu na strahu, na običnom teroru, ali ništa više od toga. Stoga je Tito prevladao i uspio zadobiti prevlast i na područjima koja su bila izrazito četnički orijentirana, a to su u suštini i ostala, samo sada s jugo-komunističkom fasadom i pod Titovim vodstvom. Poanta je u tome da je ljudima trebalo nešto pozitivnoga i lijepoga za što će se uhvatiti, a tu pozitivnu sliku o sebi uspio je izgraditi Tito. I tu čak nije ni bitno koliko je stvarno Tito mario za ranjenike i koliko ima istine u tom mitu o brižnom komadantu Titu koji jaše na čelu kolone i brine za svakog svojeg sljedbenika. Bitno je da su Tito i njegovi komunisti uspjeli proširiti takav glas i da je to bilo ono što je ljude privuklo i ujedinilo u takvoj mjeri da su se spremno žrtvovali za sve što im je rečeno da treba uraditi.

Ustaški poglavnik Ante Pavelić je poput Draže Mihajlovića također bio neuspješan u stvaranju pozitivnog aspekta svoje osobe i cijelog pokreta koji je vodio. Čak je uspio ispustiti masovne simpatije i odobravanje velike većine hrvatskog naroda uspostavi NDH te se u kratkom roku euforija izgubila i prešlo se u stanje tihog neodobravanja svega i svačega, bilo to dobro ili loše. Koliko god osobno imao simpatije i odobravanje za legitimno oslobodilačko djelovanje ustaškog pokreta u razdoblju kraljevine Jugoslavije, lošim i nedovoljno sposobnim vođenjem Hrvatske države od ‘41. do ‘45. sami su sebe ostavili u povijesti zapisanim kao velike gubitnike.

Posebno se to odnosi na tragičnu završnicu kada Pavelić ostavlja svoje vojnike i ljude koji su bili s tom vojskom na milost i nemilost sudbini, a sam se spašava zajedno sa svojom obitelji i ugrabljenim blagom. Umjesto da osobno on i njegovi najbliži suradnici preuzmu na sebe mržnju koju je neprijatelj osjećao prema Hrvatima i Hrvatskoj, te da tako barem donekle amortiziraju krvavi pir ratnih pobjednika, Pavelić netragom nestaje što dodatno raspiruje bijes progonitelja koji se onda zvjerski iskaljuju na nezaštićenom narodu. Ponašanjem u porazu Pavelić je pokazao da nije bio pravi čovjek za nacionalnog vođu, nije bio onaj koji stvara nacionalno jedinstvo i da s njim na čelu NDH nikada nije imala prave šanse za opstanak, a bijegom na kraju dao je konačnu sliku karaktera koji nije graditelj nacionalnog jedinstva. Hitler je po tom pitanju bio stvarno dosljedan i nije se išao igrati skrivača kada je Crvena armija došla do Berlina, a imao je sve mogućnsti za tako nešto. Ljudi su to vrlo brzo intuitivno osjetili i postepeno se sve više udaljavali od Poglavnika i NDH, što je toliko oslabilo državu da se nije mogla sačuvati od jedinstvenog i jakog partizanskog pokreta.

Ono što nije bio Pavelić, sve je to bio Stepinac koji svojom žrtvom spašava dušu hrvatstva i hrvatske državotvorne ideje ostavljajući je na životu za neka buduća sretnija i povoljnija vremena. Stepinčevo

žrtvovanje za vjeru i domovinu stvara duhovnu podlogu koja omogućuje ostvarivanje nacionalnog jedinstva 1991.g. kada je jedinstvom Hrvata ostvarena hrvatska država.

U ljubavi nema prisile

Može izgledati prenategnuto ili pretjerano inzistirati na jedinstvu nacije za nešto naizgled sporedno poput individualnog uvoza malih količina hrane za osobne potrebe, ali upravo na takvom i sličnim detaljima u kojima je potrebna svenarodna provedba cijeli program se prelama. Ne može se, a nema niti svrhe i smisla, sve i svakoga kontrolirati i određivati mu što treba raditi. U konačnici, i kontrolore bi trebalo kontrolirati po istom principu i tako u nedogled. Ako se u narodu ne dogodi spontani prevrat kojim će ljudi plebiscitarno prihvatiti potčinjavanje i pokornost državnoj vlasti i vladaru na osnovi povjerenja nikakve metode represije i terora ne mogu to postići. **Ljubav se ne može stvoriti silom nego samo milosrđem, a nacionalno jedinstvo je proizvod ljubavi.** Državni represivni aparat zato ne služi da stvori ljubav i jedinstvo, nego da zavede red i disciplinu u već ostvareno jedinstvo kako malobrojni pojedinci ne bi isto zlorabili za svoju osobnu korist.

Zato kada državna vlast odredi da se hrana ne smije uvoziti onda se to mora i provesti zbog cijelog niza razloga (vrijednost i stabilnost nacionalne valute, razvoj poljoprivrede i industrije s pripadajućim radnim mjestima, obrambeni razlozi, zdravstveni razlozi, itd.), a bez jedinstva to nije moguće.

* * *

Iz svega zajedno što je izloženo o ovoj tematici razvidno je koliko vođenje ispravne prehrambene i poljoprivredne politike ima značenje te da mora biti osmišljeno i vođeno u sklopu cjelokupne nacionalne politike s jasnim konačnim ciljem.

Zadatak uspostave prehrambene politike te s tim povezane obnove sela i poljoprivrede sigurno nije lagan, ali plodovi koje će donijeti bit će višestruko korisni za cijelu naciju.

2.3. Ministarstvo unutarnjih poslova

Ljubavlju se i vjernošću pomiruje krivnja,
i strahom se Gospodnjim uklanja zlo.
(Mudre izreke 16, 6)

Bič konju, uzda magarcu,
a šiba leđima bezumnika.
(Mudre izreke 26, 3)

Opet stadoh promatrati sva nasilja koja se čine pod suncem, i gle, suze potlačenih, i nikog nema da ih utre; i nasilje iz tlačiteljske ruke, a zaštitnika niotkuda.
(Propovjednik 4, 1)

Ti ne budi od onih koji, imajući svoju kuću u neredu, pokušavaju uvesti red u tuđe kuće.
(Sv. Josemaría Escrivá: "Brazda")

Grubi pregled stanja

Unutarnja čvrstoća nužna za opstanak

U Programu nacionalnog opstanka nakon financija i poljoprivrede na ljestvici važnosti i prioriteta po kojoj se organizira država nalazi se resor unutarnjih poslova, odnosno nalazi se sigurnost države i državljana.

Logika prioriteta je slijedeća: financije hrane državu, poljoprivreda hrani državljane (ljude), a unutarnja sigurnost štiti i državu i ljude od samih sebe, ali i vanjskih ugroza koje djeluju unutar državnog tijela. To znači da je najopasniji neprijatelj prvenstveno unutar nas samih i da najprije treba pobijediti samog sebe, a nakon toga dolazi na red vanjski neprijatelj. Upravo isto pravilo pobjede nad samim sobom važi jednako za pojedinca kao i za državu kao organizaciju pojedinaca. Zato i obrana (vojska) dolazi tek nakon policije u redosljedu osmišljavanja i ustrojavanja države.

Za obranu od nečeg izvanjskoga najprije je potrebna unutarnja čvrstina i zato vojska može biti ne znam kako razvijena, snažna ili brojna, ali ako unutar države nema snage, ali i mira, jedne unutarnje smirenosti u snazi i sigurnosti, onda je sva ta vojna snaga namjenjena obrani od vanjskog napada u stvari iluzorna i realno prilično slaba. Poput tehnički i tjelesno vrhunski pripremljenog boksača koji ima slabe kosti koje lako puknu, ili ima problema se srcem, bolesnu jetru i sl. Takav boksač nema dobre izglede za uspjeh u ringu.

Bez straha od prigovaranja liberal-demokrata, bez kompleksa vječnog opravdavanja uvijek prisutnome domaćem ili stranom mjeritelju slobode i demokracije i bez lažnog moraliziranja treba se otvoreno reći da djelotvorna država zahtijeva uvođenje reda i discipline, poštivanje zakona, uspostavu opće sigurnosti u svim slojevima društva i stvaranja prijeko potrebne doze samodiscipline unutar naroda. Bez djelotvorne, visokoprofesionalne i unutar sebe disciplinirane policije od svega toga ne može biti ništa. Naravno, kao i u svim ostalim ljudskim djelatnostima i ovdje se treba podrazumjevati moralni imperativ koji je onaj čimbenik koji omogućuje stvarnu realizaciju navedenih zahtijeva. Bez prisustva moralne komponente nije ostvarivo i stvarno je nerealno ili sanjarsko htijenje da se policijskim djelovanjem unutar države stvori red utemeljen na načelu pravednosti.

Bez povjerenja nema djelotvornosti

Isto tako, ako se ne očituje moralna snaga kod pripadnika policijskih postrojbi nije moguće ostvariti

odnos povjerenja između naroda i policije. Ukoliko policija nema povjerenje naroda može se ona organizirati i ustrojiti kako god to želi ali nikada neće postići željenu djelotvornost, ili, u krajnjem slučaju, ako i postigne, troškovi policijskog aparata i takve represivne države postaju preveliki materijalni i psihološki teret pod kojim se prije ili kasnije urušava cijeli sustav. Čak je i materijalni trošak ovdje od sporednog značenja, a puno je opasnije nezadovoljstvo do kojeg dolazi uslijed represivnosti koja se oslanja na kroničnu nepravdu. Ljude puno više smeta sama nepravda nego to što su zakinuti za neka materijalna dobra. Materijalno zakinuće je samo povod za pobunu dok je odsutnost pravednosti onaj stvarni motivator nezadovoljstva.

Povjerenje i neposredna suradnja sa pukom, tzv. "običnim ljudima", je najjeftinije i najdjelotvornije riješenje u uspostavi reda i sigurnosti, a da bi se to moglo postići potrebno je učiniti dvije najosnovnije stvari: **vratiti povjerenje u samu državu kroz pozivanje na odgovornost onih koji su i doveli do ovakvog mizernog stanja, te rasčistiti i uvesti red unutar same policije**. Ukoliko se te dvije stvari dosljedno i pravično ne naprave policija će ostati ono u što se polagano tijekom vremena i pretvorila – čuvara privilegija režimskih struktura, a ne čuvara države i nacije. I više od toga, policija bi morala biti u svojoj nutrini tako pozicionirana da se kod puka osjeti da ona služi i djeluje tako da čuva transcedentalne vrijednosti koje se vezuju uz državu i naciju. To nikako ne treba doslovce shvatiti nego se radi o opisu jednog osjećaja, jedne duboko podsvijesne asocijacije koju bi trebalo stvoriti unutar narodnog bića kada se pomišlja na policiju.

Danas, nažalost, kod hrvatskog naroda nije prisutna niti naznaka takvog ideala i policija se sve više otuđuje od svojeg naroda. No nije uvijek bilo tako i to je ono što daje jednu nadu u mogućnost ponovnog postizanja jednog takvog, skoro idealnog stanja.

Koliko je sada policija otuđena od puka vidljivo je ako se prisjetimo samih početaka stvaranja hrvatske države, od 1990-te do kraja 1991. godine i onda usporedimo to razdoblje sa stanjem danas. Narod i hrvatska policija bili su tada praktički jedno jedinstveno tijelo i svaki hrvatski čovjek je u policajcu vidio zaštitu i pomoć, ali i policajac je jednako tako osjećao naspram naroda. Ljudi su se policiji obraćali s punim povjerenjem i upravo je to povjerenje bilo zaslužno da se sa mladim i neiskusnim, slabo obučenim, opremljenim i organiziranim policijskim snagama unutar same Hrvatske održi državna vlast. Uzrok visokome povjerenju je bio u idealiziranoj slici buduće hrvatske države i sigurno je da se taj idealizam na tako visokom stupnju nije mogao vječno održati, ali trebalo je taj idealizam iskoristiti da se uspostave čvrsti temelji buduće državne sigurnosti.

Umjesto da se država gradi u tome pravcu čini se upravo suprotno i općenacionalni idealizam se koristi za sveopći grabež nacionalnog dobra. Dok su ljudi bili uzneseni sanjanjem svojih ideala jedna mala skupina promućurnih grabežljivaca iskoristila je prigodni trenutak i učinila teško razbojstvo nad hrvatskim narodom. Kada su ljudi nakon nekog vremena, neki prije, neki poslije, polako došli k sebi i uvidjeli što se ustvari dogodilo već je bilo kasno. Sustav se učvrstio, takav kriminalni kakav je bio, a što je imalo za posljedicu to da je **policajac od zaštitnika naroda postao zaštitnikom režima**. I to najprije jednog nedjelotvornog i nedovoljno dobrog režima (vrijeme Tuđmana), a potom jednog još puno goreg i puno pogubnijeg izdajničkog režima (sve nakon Tuđmana).

Policija postala zaštitnik lopova

Policajac od osobe koju je vlast postavila da se brine o sigurnosti naroda postaje osoba koja se brine o sigurnosti povezanih klika pokvarenog režima. Točnije, brine se o sigurnosti njihovog plijena i njihovih privilegija koje su si nezasluženo priskrbili. Time ljudima policajac postaje osoba u koju nemaju više visoku raznu povjerenja, nego netko tko se izbjegava i s kim se surađuje više po dužnosti nego po vlastitoj težnji. Više po strahu nego po ljubavi, a to nikako nije dobar temelj za bilo što jako i trajno.

Tu distanciranost ljudi osjećaju više intuitivno nego po raciju, ali ono što hrani tu intuiciju jesu razne sitnice poput djelotvornog i dosljednog kažnjavanja prekršaja poput krivog parkiranja ili nevezanja pojasa, a potpunog izostanka ikakvih kazni za one koji su naciji oteli skoro cijelu imovinu. Zbog takvog konteksta sveopće nepravde nije nikakvo čudo da je kriminal u sveopćem porastu i da stanje

sigurnosti u društvu postaje krajnje mizernim. Po svakoj racionalnoj logici razvoja, iz policije u kaosu stvaranja države u ratu u policiju koja je uređena, a država je u razdoblju mira, trebalo bi biti upravo suprotno i policija bi sa vremenom trebala biti sve djelotvornija, a razina sigurnosti veća. No situacija je potpuno suprotna razumu i to samo dodatno pokazuje koliko je povjerenje presudno za sigurnost i unutarnji mir države (poput unutarnje smirenosti čovjeka, pojedinca, koji je kroz mirnoću jak), a to je opet moguće postići samo pravednošću i principijelnosti vlasti, odnosno samoga vladara kao apsolutističkog nosioca sve državne vlasti.

Dok se policija bude doživljavala kao zaštitnik visokopozicioniranim i povezanim lopovima neće biti pomaka na bolje nego će se stanje sigurnosti sve više srozavati. Pogotovo sa dodatnim udarom na životni standard stanovništva koji, kada je još pojačan svopćim moralnim padom, dovodi do sinergijskog umnažanja negativnosti, a kao posljedicu dobivamo stanje općeg rasula i anarhije.

Hrvatski narod je iznevjeren

Kada se sve zbroji i oduzme rezultat je taj da hrvatska policija nije iznevjerila državu u stvaranju, ali je naknadno u potpunosti iznevjerila hrvatski narod. Iznevjereni su oni za koje je država i namjenjena. Narod je računao na zaštitu države od lopova i pokvarenjaka. Narod je takav, može se reći da je naivan, ali naivnost sadržava i određenu dozu nevinosti, a to znači da je nevin nastradao od krivoga.

Hrvatski narod je nastradao od pokvarenih i korumpiranih političara, od svih tih zastupnika, ministara, stranačkih dužnosnika, sudaca, tužitelja, tajkuna, gospodarstvenika, bankara pa sve do najobičnijih gangstera, svodnika, krijumčara, dilera, itd, itd. Hrvatski narod je nastradao, a policija nije bila tu da ga zaštiti. Oni koji su imali tu dužnost i zadaću pali su na ispitu, a ponajviše, ako ne i isključivo, vladajuća elita. Nije se našao nitko među tom elitom da se usudi izdignuti iznad pomirenja sa nepravdama, da se otuđi od mentaliteta propusta i nečinjenja. Od podređenih se ne može očekivati ništa ako to ne dobiju kao primjer, kao uzor od svojih nadređenih, i ono što rade je da samo slijede primjer koji vide.

Državno tolerirani kriminal dolazi iz samog državnog vrha. Bilo bivših, bilo sadašnjih režima, uglavnom manje-više jednako. Stvorila se sprega između kriminalaca, policije i sve sile tajnih službi, a sve pod patronatom hrvatske političke elite koja i snosi najveću odgovornost za takvo stanje. Ono što ih sve zajedno drži na okupu je moć i novac koji je u igri i koji svi na taj način sebi više ili manje priskrbljuju.

Jasno je da problem tako diskreditirane policije nije u samim policajcima na terenu. Naprotiv, još s obzirom na cijeli kontekst životne stvarnosti u Hrvatskoj, policija na terenu djeluje i više nego dobro. Upravo kao što bi isto tako djelovao i boksač koji se bori sa jednom rukom zavezanom iza leđa, a da još nije oboren na pod. Te najniže policijske strukture, kojima je i najteže raditi zbog cijelog stanja u društvu i državi, onakvi su kakvo im je vodstvo i mogli su se samo najbolje uklopiti u zadane okvire.

Banalni primjeri nedjelotvornosti

Za dokazati potpunu policijsku (to posredno znači i državnu) nedjelotvornost ne treba puno truda. Samo je dovoljno otvoriti oglasne novine i vidjeti kako se posve otvoreno i bez imalo ustručavanja masovno nude razne nezakonite usluge – od muške i ženske prostitucije u svim mogućim oblicima, raznih gatara, proricatelja, iscjelitelja, nadriliječnika i sl., pa do masovnog zelenaštva i preprodaje ukradene i/ili krijumčarene robe. Isto tako nije moguće prošetati tržnicom, a da se posve otvoreno ne nude na prodaju krijumčarene cigarete.

Očito je da ono što vidi svatko razuman ne mogu vidjeti i u skladu sa time djelovati naši policijski djelatnici. Vjerovatno je za njih previše zahtijevno otvoriti novine, nazvati izložene brojeve, ugovoriti uslugu i namjestiti jednu najobičniju i najjednostavniju zasjedu. Uhititi, te preko istih dalje odmotavati klupko kriminala koje se ispreplelo u državi Hrvatskoj. To napraviti sa svima koji se oglašavaju i barem tu počistiti Hrvatsku od međunarodnog lanca prostitucije, domaćih gangstera-zelenaša, razbojnika i krijumčara. Ako ništa drugo, barem im onemogućiti takvo javno i otvoreno djelovanje i oglašavanje,

jer kada bi im se suzbilo nesmetano oglašavanje donekle bi im se smanjili i prihodi, a samim time i moć koju novcem ostvaruju u korumpiranom državnom tijelu.

Sve je to previše zahtijevno, traži inicijativu, traži izlaganje pogibelji sukoba sa političkim strukturama koje to sve i dopuštaju svojim djelovanjem (odn. nedjelovanjem). Tu se i krije razlog zašto se ništa ne radi – kada bi se pokrenule takve ili slične akcije brzo bi se došlo do vrha koji ujedno upravlja tom istom policijom koja bi ga trebala odstraniti. Neće upregnuti kriminalci koji vladaju Hrvatskom sami sebe uhićivati jer toliko ipak znaju, kad već nisu u znanju koje bi im omogućilo da se odvrgnu od zla kojem su podlegli.

Hrvatska vapi za hrabrima

Hrvatska je danas potrebita heroja koji će se iskazati na svojem području i koji će pokazati da se može, smije i mora drugačije raditi. Trebamo heroje koji će se izložiti pogibelji, danas čak i više nego 91, zato jer je tada heroja bilo puno. Svaki mladić koji je dobrovoljno krenuo u borbu je heroj na svoj osobni način, dok danas takvog herojskog zanosa nema. Nastupilo je razdoblje potpune rezignacije i razočaranosti. Svi junaci nikom polegoše. Nestalo je idealizma žrtvovanja sebe za slobodu i boljitak drugih. Zbog toga se sada tim više traže hrabri pojedinci koji će svojim primjerom pokazati i tako pokrenuti narod hrvatski iz letargije i apatije u idealizam. Iz smrti u život. Takvi ljudi potrebni su svugdje, ali posebna potreba postoji unutar policije upravo zbog prije navedenih razloga unutarnje snage i pobjede nad samima sobom.

I ne samo zato, nego i stoga što policija ima ovlašćenje za primjenu sile, a sila je jedino sredstvo što će ukloniti ove strukture koje su zasjele na grbaču hrvatskog naroda. Oni poznaju i priznaju jedino silu, pa će po toj istoj sili jedino i biti odstranjeni. Ne mare ti za Boga ili čovjeka već smatraju kako im je sve dozvoljeno i na sve imaju pravo po svojoj "uzvišenosti".

No, kako priznaju samo grubu silu, tako time zazivaju i sredstvo kojim će biti uklonjeni sa svojih pozicija i tu je njihova velika slabost, jer sila kojom se sami služe lako se preokrene i usmjeri na njih same. Ponajviše iz razloga što su oni (vladajuća kasta) ponikli i rade na načelu nepravde i nema stvarne snage unutar njih jer su podijeljeni unutar samih sebe. To je zorno opisano Isusovim riječima kada odgovara farizejima na njihov upit odakle njemu tolika snaga: *"Svako kraljevstvo u sebi razdijeljeno opustjet će i svaki grad ili kuća u sebi razdijeljena neće opstati. Ako Sotona Sotonu izgoni, u sebi je razdijeljen. Kako će dakle opstati kraljevstvo njegovo?"* (Mt 12, 26).

Te Isusove riječi neka budu na umu svima, a posebno onima od kojih mjesto i vrijeme traži da hrabro nastupe i pokažu se dostojnim svoga poslanja u životu. Od onih koji misle da su premali i beznačajni da bi bili sposobni promijeniti ono što treba mijenjati, a u stvarnosti su veliki, ali samo ako se predaju služenju pravdi i istini te time prionu uz Boga. Najednom sporedni i naizgled slabi postaju prvima i nepobjedivima te tako svome životu daruju istinski značaj, ne lažnu fasadu od konformizma i karijerizma.

Kako je rečeno, problem policijske nedjelotvornosti i korumpiranosti dolazi od državne vlasti, od same vlade i od samog ministra policije sa svim njegovim osobljem i drugim visoko pozicioniranim pojedincima koji svi skupa snose praktički svu odgovornost za sve što hrvatska policija je ili nije napravila. Stoji činjenica da je morala napraviti puno više i bolje, ili barem to pokušati napraviti. Barem pokušati djelovati onako kako nalaže barem minimalni osjećaj za pravdu i poštenje. Za takvo djelovanje traži se velika hrabrost i odlučnost u suprostavljanju moćnicima u političkom sustavu i praktički predstavlja sigurno progonstvo, podmetanja i izopćenje, ali upravo tako se jedino i može nešto učiniti boljim. **Samo nepristajanjem na konformizam sustava može se isti promijeniti.**

Ima u hrvatskoj policiji na svim razinama dovoljno onih koji osjećaju nezadovoljstvo stanjem nepravde i zločinačke dominacije u državi te su samo zbog toga što ne vide nigdje izlaza iz tog stanja u poziciji da se moraju povlačiti unutar sebe i mirno gledati na svo zlo što se događa. Neka njima ponajviše budu na umu prije navedene riječi i neka sami sa sobom račiste za što će se oprijedijeliti kada dođe trenutak

odluke. Stavljeno u cijeli kontekst nije nimalo slučajno da upravo u nastavku svoga odgovora farizejima Isus dodatno poručuje i daje jasno uputstvo, ali i opomenu: *"Tko nije sa mnom, protiv mene je, i tko ne sabire sa mnom, rasipa."* (Mt 12, 30).

Bezbožnicima bez morala i savjesti govoriti o pravdi i poštenju može izgledati nerealno, sanjarski ili idealistički, te se na razne druge načine opravdavaju sebi i drugima za svoju uronjenost u laž i obmanu. Upravo se i radi o tome da se bez idealizma unutar samog čovjeka, bez morala i etike, bez Božijeg straha koji potire grijeh, bez svega toga nema mogućnosti izgrađivati mir među ljudima. Unaprijed odustati od morala, odustati od snivanja nečega lijepoga, nečega boljega, znači prihvatiti zlo i prihvatiti sve ono ružno što dolazi uz prihvaćanje zla.

Vladajućima odgovara loše stanje u policiji

U tom kontekstu nisu jadni policajci na terenu glavni krivci zato što zatvaraju oči pred očitim zlodjelima i što su upali u sitnu korupciju, nego su prvenstveno krivi oni koji su ih takvima napravili i onemogućili im da djeluju onako kako bi bilo pravedno, a da ne naštete vlastitoj karijeri i dovedu u pitanje svoje zaposlenje. Krivnja se nalazi i u srozavanju radnih i životnih uvjeta policijskim djelatnicima, onemogućavanja riješavanja osnovnih životnih problema poput stanovanja, školovanja djece i sl. Tako se ljude u policiji lagano, malo po malo, gura u kaljužu sitnog kriminala i sitne korupcije. Ovaj detalj je vrlo bitan jer kada je političkoj eliti koja je ogrezla u velikim zločinima prema naciji uspjelo kroz sitnice iskvariti ljude, na neki su način takvo ljudstvo u policiji izjednačili sa sobom te podsvjesno učinili identifikaciju interesa režimskih klika sa interesima cijele policije.

Ta sitna korupcija je stvarno sitna po individualnoj materijalnoj dobiti, ali je zato krupna po posljedicama u ugledu među narodom, a i samom osjećaju krivnje kod policajaca koji tako nemaju moralne snage da se suprostave silama koje manipuliraju sa svime time skupa. U toj se kaljuži naočigled i neposredno najbliže puku nalaze policajci kao najmanje krivi, dok su oni ponajviše odgovorni za takvo stanje i daleko više materijalno zbrinuti zahvaljujući svojem lopovluku diskretno sklonjeni od pogleda javnosti. Oni su sebe promovirali u ljude od časti i ugleda, vjere i poštenja, a da bi takvima i ostali i kako se ne bi iskvarili družeći se sa običnim smrtnicima, nižim i manje vrijednima, preselili su se u elitna naselja i područja te dobro zaštitili od svakog uznemiravanja.

Kako ima biti

Dosada je bilo uglavnom dan jedan uvid u zatečeno stanje i u temeljne uzroke toga stanja. Također su izneseni neki principijelni stavovi što treba učiniti i na čemu bi se trebalo temeljiti buduće djelovanje.

Nakon takvog, nazovimo ga uvoda, slijedi dio koji je više usmjeren na konkretizaciju i detaljizaciju (do jedne potrebne i realno moguće razine) budućeg ustroja s obzirom na sve što treba napraviti i što se može predvidjeti kao problemi koje će trebati riješavati.

Očekivati protudržavni otpor poraženih struktura (domaćih i stranih)

Zbog velikih, suštinskih, promjena u organizaciji same države, u promjeni samog političkog sustava koji od sekularističko-liberalno-demokratskog postaje teokratsko-apsolutističko-hijerarhijski. Zbog promjene u svim dosadnašnjim režimima loše usađenih društvenih navika (što je posljedica jugo-komunističkog režima, a čak još i više od svih ovih demokratskih vlasti, i tzv. desnih i tzv. lijevih) jasno je da treba očekivati otpor u sprovođenju Plana nacionalnog opstanka.

Najnezadovoljniji i najveći neprijatelji Programa nacionalnog opstanka biti će direktno pogođeni domaći elementi koji su i imali najviše osobne koristi od izdaje nacionalnih interesa zbog svojih prizemnih probitaka. To je jedna šarolika svita sastavljena od strančarskih partitokrata, anarho-liberala, bankara i burzovnih mešetara, kriminalaca sa maskom uglednih poduzetnika i gospodarstvenika, "pravih" kriminalaca iz tzv. kriminalnog podzemlja, raznih lokalnih velmoža, jugo-komunista, homoseksualnog lobija (koji je povezaniji i rasprostranjeniji puno više nego se to može pretpostaviti), femi-

nističkih ideologkinja, pravno-odvjetnička kasta i svi oni koji su koristili nesređenost države. Ukratko, svi koji su se našli u korumpiranosti demokratskog sustava i velikoj nesposobnosti (toliko velikoj da se može reći da se radi o totalnoj nevoljkosti za djelovanjem) državnog vrha da se uvede red i zaštiti interese cijele nacije.

I njihovni inozemni nalogodavci će odmah uvidjeti svu opasnost po njihove već dobrano ostvarene planove porobljavanja Hrvatske i sveopćeg uništenja hrvatskog naroda, a sve još dodatno povezano sa širim geostrateškim interesima u cilju stvaranja Novog svjetskog poretka. Uz sve to postoji tajna i nevidljiva sprega domaćih i stranih judeo-masonskih (i svih ostalih tajnih i polutajnih društava) elemenata koja će na svoj način u ložama blagosloviti svako protunacionalno i protudržavno djelovanje.

Imajući bogatstvo i utjecaje koje su zadobili za proteklog razdoblja i komunizma i demokracije ti svi mogući protudržavni elementi mogu unijeti destabilizaciju u državu i naciju, sve u cilju povratka na stare odnose u kojima su bili povlašteni i uživali na račun zanemarivanja naroda i nacije. Od njih samih kao takvih ne postoji neka realna opasnost jer su i relativno malobrojni i, što je značajnije, previše zaljubljeni u sami sebe i svoje materijalne blagodati, a da bi riskirali vlastitu glavu. Ono što će sigurno pokušati, a tako su uvijek i radili kroz povijest, je da uz blagoslov i svu moguću podršku izvana izmanipuliraju svoje niže suradnike u puku kojima su bacali manje ili veće mrvice, a koji će im ostati vjerni jer im neće biti po volji ostati i bez tih mrvica. To je njihova provjerena politika gdje se **jedna polovica sirotinje iznajmi da ukloni drugu polovicu sirotinje**, a sve kako bi pozadinski moćnici ostali na svojim stečenim pozicijama.

Pomoću takvih metoda htjeti će i u Hrvatskoj zadobiti i organizirati šire slojeve pučanstva te tako izvesti kroz noviju povijest toliko ponavljani i poznati "spontani demokratski prevrat". Kada se radi o uspostavi demokracije onda je nasilna metoda potpuno prihvatljiva i daje joj se puna legitimnost. Za razliku od prevrata u demokraciji koji nije prihvatljiv ni u kakvoj formi, institucionalnoj ili vaninstitucionalnoj. Demokracija je naprosto nametnuta kao nepromjenjiva forma, apsolutna politička dogma, a svatko onaj koji je dovodi u pitanje postaje legitimna lovina za progon u svakom pogledu, i tjelesnom i duhovnom.

Demokracija je uspostavljena (odnosno sama je sebe uspostavila) krvavom revolucijom koja nije poštivala nikakve ustave, zakone i državne institucije. Nije se u francuskoj revoluciji obaziralo na proceduru, ali sada kada je demokracija uspostavila svoj sustav, kada je uspostavila svoju tiraniju u svilenim rukavicama, sada se odjednom mora koristiti tim istim tiranskim i totalitarnim demokratskim sustavom kao nepovredivom svetinjom. Čak i onda, u rijetkim slučajevima kada se i usprkos samog sustava uspije dovesti demokratski poredak u pitanje, onda si ta toliko tolerantna demokracija daje za pravo da se zaštiti silom i nepoštivanjem vlastitih načela na koja se toliko zaklinje. Opravdanje nalazi u nekakvoj zaštiti navodno najviših vrijednosti čovječanstva, a demokracija je samu sebe proglasila tom najvišom vrijednošću. Zato u pokušaj "demokratskog prevrata" kojim će se htjeti svrgnuti svaku vlast u Hrvatskoj koja nije sluganska i izdajnička na treba uopće sumnjati i oni koji to ne uviđaju, a žele opstanak hrvatske nacije, u najmanju su ruku neozbiljni.

Temeljna obnova policije

Da bi se to spriječilo, a i da bi se konačno uveo red u državu, neophodna je djelotvorna policija. Policija koja će zadobiti povjerenje naroda da se dosljedno i pravično brine o sigurnosti države i svih državljana i gostiju u njoj, a ne da se samo brine o sigurnosti povlaštene manjine, što je do sada bio slučaj. Policija može zadobiti autoritet, poštovanje i povjerenje samo ako se pod prvo sama unutar sebe sredi i nesposobna i korupirana struktura (koja je u značajnoj manjini) odstrani.

To je policija u kojoj će disciplina i odgovornost biti podignuti na daleko višu razinu stoga da bi sa zadobivenim širokim ovlastima i privilegijama sama mogla izaći na kraj, a da se ne kompromitira u očima puka. Umjesto sramotnog otpuštanja najmanje odgovornih za loš rad i još kao vrhunac apsurda integriranja u hrvatsku policiju onih koji su direktno radili na protudržavnoj pobuni (sve je opet izvedeno po napucima izvana MMF-a, OSCE-a, UN-a, EU-a i tko zna koga sve ne, a upravo zato da bi

država bila što slabija i lakša za destabilizaciju i pokoravanje) ponovno se mora dobro popuniti brojno stanje ljudstva i to prvenstveno novim mladim kadrovima. Zapošljavanjem novog ljudstva obnavlja se temeljna, kriminalistička, specijalna i granična policija, a uz ljudsku obnovu ići će paralelno i obnova i presistematizacija cjelokupnih materijalno-tehničkih sredstava. Oprema se pod obavezno mora proizvoditi prvenstveno u samoj Hrvatskoj jer to je uslov da bi do kvalitetnog i potpunog opremanja uopće moglo i doći. Veliki dio mora biti komplementaran sa potrebama priozvodnje za Ministarstvo obrane, odnnosno Hrvatske vojske i tu je zato prisutan visoki prioritet kod privrednog planiranja.

Svaki pokušaj opremanja policije sa opremom koja je prvenstveno uvozna, a što je praksa kroz cijelo proteklo razdoblje demokracije, na kraju je završavao neuspjehom i nedovoljnošću jer su troškovi bili preveliki za ekonomski model koji se primjenjivao. Oprema koja se proizvodi u Hrvatskoj nije niti blizu toliki trošak ili opterećenje za privredu koliko je to čisti i u konačnici nepotrebni uvoz. U modelu nacionalne ekonomije u kojemu se obrt sredstava događa unutar područja suverenosti nacionalne valute, ono što se izdvoji za proizvodnju policijske opreme ostaje najvećim dijelom unutar sustava i troši se na druge proizvode za koje je opet nužno da su pretežno domaće djelo.

Djelotvorna policija nije trošak nego dobit

Što se tiče troškova samoga ljudstva, u ovom slučaju policajaca, i tu se može lako vidjeti koliko su lažna ili nerazumna opravdanja otpuštanja i smanjivanja policijskih snaga navodnim prevelikim opterećenjem za državu. Po toj sumanutoj logici policija predstavlja opterećenje za državu koje se treba ukloniti, a zato kriminal koji djeluje od samog vrha pa sve do društvenog dna ne predstavlja opterećenje kojeg se treba osloboditi.

Koliko država gubi od navedenog sveprisutnog kriminala može se po prilici predpostaviti i radi se o iznosima od više desetaka milijardi kuna, pa kada djelotvoran policijski rad preusmjeri ta sredstva koja su višestruki gubitak na korist državnih, a to znači i nacionalnih interesa, **onda se početno ulaganje u policiju pokazuje kao jedna od najboljih i najbržih državnih investicija**. Dobit koju država ostvaruje uvođenjem visokog stupnja reda, sigurnosti i povjerenja je jasna i očita, a potrebna je samo volja da se potrebno sprovede. Skupo je i destruktivno imati ovakvo stanje kakvo imamo danas, i to je toliko izražajno da će se vrlo brzo osjetiti blagotvorni gospodarski učinak djelotvorne policije.

Ako će se nešto u ustroju Ministarstva unutarnjih poslova smanjiti to je glomazan i neefikasan birokratski aparat, posebno onaj koji treba biti u službi usluga državljanima. Iz ušančenosti u birokratske urede mnogi će morati izaći vani, "na cestu" i spriječiti kriminal i sve nedopuštene i protudržavne aktivnosti prije nego što uopće i dođe do istih. Prevencija je uvijek najbolja, najjeftinija i najdjelotvornija. Samom djelotvornom prevencijom automatski se smanjuje i potreba za radom tolike birokracije, pa će istoj biti olakšan i pojednostavljen rad.

Uvađanje kvartovskih postaja i policajaca

U tom smjeru policija treba biti tako organizirana da svaka gradska četvrt, svako naselje, ima svoje "domaće" policajce koji će danonoćno živjeti sa ljudima među koje su postavljeni da uvedu i čuvaju red i sigurnost. Ne mogu se čuvati, paziti i maziti samo elitna stambena, radna i poslovna područja, a sirotinju prepustiti njima samima nemarom i nebrigom u takvoj mjeri da se kriminal razmaše do razine u kojoj na određenim teritorijalnim "džepovima" kriminalci preuzimaju suverenitet države i vladara na sebe. To je u potpunosti nedopustivo jer postupci kao npr. reketarenje, ali i svi drugi oblici iznude, znače da vlast, da država, nema autoriteta i sposobnosti da zaštiti puk, pa se pojedinci osjete dovoljno jakima i sigurnima da na sebe preuzmu ono što smije raditi samo država, a to je suverenitet nad zemljom i ljudima. Suverenitet je nedjeljiv jer ne mogu postojati dva gospodara, ne može se služiti dvojici gospodara. I tu Isus je bio jasan kada govori: *"Nijedan sluga ne može služiti dvojici gospodara. Jer ili će jednoga mrziti, a drugoga ljubiti, ili će uz jednoga pristajati, a drugoga prezirati."* (Lk 16, 13).

I zato, ili će se priznati Boga za gospodara te putem teokratski uređene države Hrvatske sa vladarom na čelu služiti Njemu, Bogu Ocu i Sinu i Duhu Svetome, ili će se za gospodara priznati netko drugi koji

nije od i za Boga, te time i oni koji mu služe idu u krivom smjeru. To je i razlog zašto u ovom slučaju na primjeru kriminala, kada netko neovlašteno pokuša uzeti suverenitet na sebe, država mora reagirati na najodlučniji beskompromisni način.

U cijeloj ovoj priči o redu i sigurnosti u državi dobro je to što se tu dobri rezultati mogu postići relativno brzo. Jedan od razloga je i taj što su hrvatske obavještajne službe, koje su nastale na osnovici od obavještajno-sigurnosnih službi jugo-komunističkog režima, naslijedile i iskustvo i organiziranost na obavještajnom polju tako da je nastavljeno sveopće praćenje i evidentiranje svih imalo relevantnijih ljudi i događaja. Naslijeđena je i nastavljena stara praksa korištenja kriminalaca kao sastavnog dijela obavještajnog sustava i uzajamnog pomaganja, već prema potrebama i mogućnostima. To da se surađuje i koriste kriminalni elementi nije nikakva ekskluziva bivše udbe, SDS-a (odn. SDB-a) i KOS-a već je to čak i puno prisutnija praksa na Zapadu, a posebice u SAD-u. Razlozi takve sprege nadilaze racionalna objašnjenja i duhovne su prirode, jer u tome se i očitava sama narav takvih sustava državnih uređenja i takvih režima. Ono što je za Hrvatsku važno je to da je trebalo što prije prekinuti sa takvom praksom i takvim sustavom te tako okrenuti novi list povijesti i početi stvari raditi onako kako to i spada prema Bogu i ljudima.

Zašto to nije učinjeno nije lako odgovoriti. Onaj tko je bio svakako najviše zadužen da to uredi bio je predsjednik Tuđman. Nažalost, u njegovom odnosu prema ovoj problematici ima puno propusta i nedosljednosti. Razlog za to može ležati upravo u tome da je on sam bio na ovaj ili onaj način bio povezan sa nekima u obavještajnim krugovima i kako su oni njemu na početku koristili i praktički bili nužni u projektu stvaranja hrvatske države, poslije jednostavno nije imao dovoljno snage da se riješi toga balasta. Na kraju su te strukture, i domaće i strane, dovele do stanja podijeljenosti i nestabilnosti u državi, a sam Tuđman pred kraj svoje vladavine i života praktički gubi nadzor nad događajima, dopušta da se Hrvatska usmjeri u potpuno krivom smjeru i na kraju ostaje praktički sam, ostavljen i izigran od svojih najbližih suradnika.

Ono što je značajno za stanje danas je to da onaj hrvatski vladar koji to stvarno i želi može vrlo lako napraviti čistku svih imalo bitnijih kriminalnih elemenata. Da bi to bio u stanju važno je to da nema, poput prije spomenutog Tuđmana, bilo kakve obaveze ili teške životne mrlje u biografiji koje omogućuju ucjenu i tako sprječavaju potrebno djelovanje. Kako u obavještajnim arhivama postoji zabilježeno praktički sve o svakome, pri preuzimanju vlasti potrebno je samo doći u posjed te građe i na osnovi toga dalje primjereno djelovati.

Splet životnih okolnosti doveo me je u poziciju da osobno iščitavam veliki broj povjerljivih obavještajnih podataka o svim oblicima kriminalnog i nećudorednog ponašanja osoba iz samog državnog vrha pa naniže, do samog dna u liku kriminalnog podzemlja. Tada u mladenačkom neiskustvu, naivnosti i nadobudnosti nisam shvaćao da taj cijeli obavještajni sustav služi skoro isključivo samo za držanje cijele te strukture u međusobnoj ovisnosti jednih o drugima, a manjim (minornim) dijelom za samu zaštitu države. Točnije, primarna mu je zadaća bila u očuvanju aktualne vlasti, a sekundarna očuvanje države i nacije. U tome svjetlu treba razumjeti i slučaj sporenja oko kontroliranja obavještajnih struktura za vrijeme tzv. koalicije u neposrednom posttuđmanovskom razdoblju, jer nitko nije želio prepustiti kontrolu nad obavještajnim podacima nekome drugome, bio taj i njegov formalni koalicijski partner. Također to objašnjava nekakve "nestanke" i pohranjivanja obavještajnih podataka i raznih dosjea u zatvorene i zapečaćene arhive na više godina. Politička kasta se među sobom dogovorila o uzajamnoj zaštiti i očuvanju stečenih dobara i pozicija moći.

Sve skupa je dovelo do takvoga apsurda da je na kraju napravljeno solomonsko riješenje čija je žrtva bilo dalje srozavanje državne obavještajne sposobnosti. Partitokratskim strukturama niti u jednom ovako važnom državnom sustavu kao što je obavještajni i protuobavještajni državni aparat nije bilo moguće nadjačati sitne osobne i stranačke interese i ako je iz toga išta dobro, to je upravo takav postupak stranaka i njihovih prvaka koji ih razobličava u njihovoj sebičnosti. Nikome, niti poziciji ili opoziciji, niti lijevima ili desnima, ne odgovara stvarno sređivanje računa. Ono što ih sve zajedno povezuje i u čemu se uspijevaju usuglasiti je rad na tome da se sve zataška i zaboravi. Svima im je bitno da se nalaze unutar demokratskog sustava i da od njega žive poput parazita na tijelu naroda i države. Ako

pri tome još uspiju izboriti poziciju vlasti, tim bolje, a ako ne, onda udobno egzistiraju i u hladovini tzv. opozicije.

Zato ona vlast koja ima moralnu jakost i volju da oslobodi ovu naciju od krvopija koje su joj zasjele na vrat to može i prilično brzo i temeljito učiniti. Bitna je samo stvarna politička volja.

Represija je kratkoročna, ljubav je vječna

Uvođenjem želje(z)nog stupnja reda i sigurnosti ne samo da će biti oslobođena, sačuvana i iskorištena izuzetno velika novčana sredstva, i to u korist države i nacije, nego će doći i do jednog sinergijskog efekta koji će osloboditi potisnute kreativne i produktivne vrijednosti koji se nalaze zarobljenima unutar narodnog tijela. Kao što se uklanjanjem parazita-nametnika sa živog organizma isti oslobađa i može se dalje normalno i zdravo razvijati, tako se i nacionalno biće brzo oporavlja i uzdiže jednom kada se riješi svojih parazita-nametnika.

Naravno, ne može se unutarnji red i sigurnost bazirati na samoj represiji, nadzoru ili prevenciji u smislu izvanjskog čuvanja. Te stvari će svakako biti najviše naglašene na samom početku, ali dugoročno se mora ići na sami izvor problema, ne na poslijedicu. Ono što najbolje i najjeftinije smanjuje kriminal i sve druge oblike nemorala, a kojima se treba baviti policija, je usađivanje straha Božjeg u mentalitet ljudi. Ustvari, treba samo uraditi upravo suprotno od onoga što je sa uspjehom uradila bezbožnička klika, a to je da su kroz liberalizam i komunizam iz mentaliteta ljudi izbacili vjeru u Boga. Samim time nema niti straha o odgovornosti pred svevidećim sucem cijelog svijeta nego je čovjek današnjice uvjeren da odgovara jedino samome sebi. Prepušten samome sebi čovjek neminovno pada u ponor samozavaravanja o vlastitoj božanstvenosti kojom postaje jedini mjerodavni presuditelj što je dobro, a što je zlo.

Problem je u tome što već ionako, još od praroditeljskog pada, na ovome svijetu vlada sukob međusobno suprostavljenih volja od Boga odmetnutih ljudi, a sa usađenom ideologijom ateizma suprostavljene ljudske volje proizvode multipliciranu svjetovnu borbu čovjeka protiv čovjeka. Sav nesklad svijeta do kojeg je došlo proističe upravo iz ljudskih neusklađenih i od Boga odmetnutih volja. Umjesto jedinog načina smirivanja situacije, a to je podčinjavanje čovjekove odmetnute volje volji Božjoj (...budi volja Tvoja, kako na nebu, tako i na zemlji), pakleni graditelji Novog svjetskog poretka stvaraju sustav posvemašnjeg ljudskog propadanja u divljoj promociji egocentričnosti. Zato kršćanska kultura, pa čak i većina ostalih religijskih kultura, grade društvo i državu tog društva s bitno smanjenom razinom zločinstava, nemorala i nezakonitosti općenito. Samim time i policija i zadaća koju policija ima vršiti postaje lakše ostvariva, i to uz manji utrošak energije, onda kada se državnim sustavom kroz odgoj, obrazovanje i prihvaćenu kulturu u ljude ugrađuje svijest o Svemogućem Bogu, a time i strah Božji.

Ušteda u potrošenoj energiji može se onda djelotvorno iskoristiti na nekom drugom potrebitom mjestu. Sve zajedno, jednom kada se napravi, državu čini snažnijom, sposobnijom za opstanak i izvršenje svojeg povijesnog poslanja, a povijesno poslanje svakog prosvijetljenog i slobodnog čovjeka i njegove države kao izraza njegovog djelovanja je proslava i navještanje Isusa Krista svom snagom (umnom i tjelesnom) i svim srcem svojim. Koliko god u današnjem svijetu to izgledalo apstraktno ili jednostavno neprimjereno, nemoderno, da ne kažem ludo ili sumanuto, to je naprosto tako i drugačije ne može biti. Ludost je to kojom kršćanin treba biti ispunjen, upravo onako kako i sv. Pavao naučava: *"Nitko neka se ne vara. Ako tko misli da je mudar među vama na ovome svijetu, neka bude lud da bude mudar. Jer mudrost ovoga svijeta ludost je pred Bogom. Ta pisano je: On hvata mudre u njihovu lukavstvu. I opet: Gospodin poznaje namisli mudrih, one su isprazne."* (1Kor 3, 18-20).

To je istina, odnosno Istina, a što je ta Istina potisnuta obmanom i zavođenjem Laži, upravo je potvrda same stvarnosti u koju je svijet došao. Stvarnosti u kojoj je svijet izgubio Istinu i prihvatio Laž. Zato što je to tako kako je i imamo stanje u svijetu takvo kakvo imamo i zato se protiv takvog svijeta treba hrabro i s vjerom boriti znajući da smo na putu pobjede vječne Ljubavi. Ljubav je ono što je vječno i na čemu se treba temeljiti i jedan represivan aparat kakav je po svojem djelovanju policija, ma kako to na prvi pogled izgledalo nemogućim ili protuslovnim.

Policija dio sveukupnih oružanih snaga

Dugoročniji razvitak policije treba ići usporedo sa daljnim razvitkom gospodarstva, industrije i tehničko-tehnološke razine društva, a također mora biti usmjeren prvenstveno na kvalitetno obučavanje i opremanje osoblja.

Ustroj policije koncipiran je tako da bude sastavni dio sveukupnih oružanih snaga sa glavnom zadaćom u obrani (također, prema potrebi, i zauzimanju) urbanih (naseljenih) mjesta sa posebno prilagođenom opremom i obukom za vođenje gradsko-gerilske borbe protiv bilo kojeg potencijalnog agresora. To konkretnije znači da iz mirnodobskog policija brzo prelazi u ratni ustroj sa svim prije određenim zadacima. U tu svrhu osnovna organizacija temeljne policije biva popunjavana rezervnim sastavom, koji većim dijelom treba biti sastavljen od žena, koji onda preuzima najveći dio standardnog i statičkog policijskog mirnodopskog posla upravo iz razloga da bi pretežito muški dio policije bio na raspolaganju za izvođenje zahtijevnijih borbenih djelovanja.

Osnovno načelo jedinstvenosti oružnih snaga je da policija u slučaju agesije i proglašenja ratnog stanja potpada pod zapovijedništvo Glavnog stožera i stavljena je njemu na raspolaganje sa svim svojim resursima kako bi se što djelotvornije izvršavale ratne operacije. Sa druge strane, u vremenu mira, oslale oružane snage su one koje se po potrebi stavljaju u podčinjeni položaj policiji kada zbog bilo kojih razloga policija treba ispomoć za izvršenje svojih zadaća unutarnje sigurnosti. To se prvenstveno odnosi na profesionalne vojne postrojbe koje će biti one koje su uvijek u pripravnosti za ispomoć, ali prema potrebi to uključuje i sve ostale vojne formacije.

Osnovno o ulogama temeljne, kriminalističke i posebnih postrojbi policije

Već spomenuta koncepcija “kvartovskih policajaca” biti će upravo onaj temelj/kostur obrane grada ili naselja od agresora. Svaka četvrt mora imati malenu policijsku postaju kvartovskih poliajaca koja služi kao sjedište za smještaj policajaca i opreme, za nadzor nad pripadnim područjem (putem postavljenih kamera, senzora, osmatrača i sl.), povezanost sa centralom i ostalim postajama, prostorijama za pritvaranje privedenih, te prema potrebi za svaki drugi oblik korisne namjene. Na taj kostur kvartovskih postaja prema obrambenim potrebama biva pridodavano ljudstvo iz ostatka temeljne policije koji nije kvartovski raspoređen i predstavlja neku vrstu manevarskih i interventnih policijskih postrojbi u ratnim uvjetima.

Također, te kvartovske policijske postaje moraju biti u uskoj povezanosti ponajviše s postrojbama teritorijalne obrane (TO) i civilne zaštite (CZ) u prvom redu zbog prostorno-teritorijalne komplementarnosti i iz toga proistekle potrebe za visokim stupnjem suradnje. Tako se i najvećim dijelom lokacije skladišta oružja i opreme TO i CZ određuju u suglasju upravo s navedenim kvartovskim postajama omogućujući na taj način bolju sigurnost samih skaldišta, a da se ne stvaraju dodatni troškovi osiguranja istih.

Isto tako, u svrhu sveobuhvatne sigurnosti i obrane, i sama policijska vozila trebaju biti posebno konstruirana tako da mogu prema potrebi izvršavati mirnodopske i ratne zadatke. To će biti omogućeno tzv. modularnim projektiranjem i izgradnjom modularne konstrukcije vozila. Tako konstruirano vozilo odbacivanjem jednog modula i stavljanjem na to isto mjesto već prije napravljenog i pohranjenog modula prelazi iz mirnodopskog vozila za ophodnju i transport policajaca i/ili uhićenika u vozilo za (prvenstveno gradsko) npr. minobacačko, protuoklopno ili protuzračno djelovanje, a sve zajedno povezano i usklađeno sustavom veza, osmatranja i dojavljivanja sa ostatkom oružanih snaga.

Kao jedna od najvećih novosti u opremanju temeljne policije predviđa se opremanje svakog policajca na dužnosti, njihovih prostorija i vozila digitalnim video i audio uređajima za snimanje. Na taj način može se reći da će se jednim udarcem ubiti (najmanje) dvije muhe. U ovom slučaju to je zaštita ljudstva (civila) od policijske zlouporabe ovlasti i time povećanje odgovornosti samih policajaca, te olakšavanje daljnjeg pravosudnog procesuiranja onih koji su privedeni ili osumljičeni po nekoj zakonskoj osnovi. Snimka će brzo i nepobitno pokazati kakav je eventualni prekršaj ili prijestup počinitelja, kako

su nađeni i uzeti dokazi, kakva je bila suradnja sa policijom (eventualno opiranje uhićenju) i sve ostalo što je potrebno u nekom sudskom procesu. Ovime se bitno smanjuje i nepotrebno pisanje policijskih izvještaja jer će najveći dio biti zabilježen u izvornom zvučnom i vizualnom obliku i kao takav svakako najobjektivniji. Isto tako kolege i nadređeni tako mogu neposredno kontrolirati rad ljudstva te prema potrebi pomagati policajcima u radu (koji nije bezopasan i sadrži visoki životni rizik za djelatnika, posebno u početku kada će se kriminalne skupine htjeti suprostaviti silom) ili spriječavati nerad i nedopuštene radnje koje štete ugledu cijele policije i same države.

Dok temeljna policija treba biti više statični element u koncepciji sigurnosti i obrane, dotle postrojbe interventne policije (IP) i antiterorističkih jedinica (ATJ) moraju biti brza i visokovrijedna manevarska snaga policijskog aparata.

Osnovna raspodjela snaga interventne policije sukladna je podjeli Hrvatske na 21 županiju i svaka županija mora imati svoj odred interventne policije koji bi svaki trebao imati najmanje oko 250 do najviše 500 pripadnika – ovisno o pojedinoj županiji i gradovima. Ukupno za cijelu Hrvatsku to je ca. od 5.000 do 7.000 ljudi u sastavu interventne policije.

Uz to još svaki glavni regionalni centar, a to su Zagreb, Split, Osijek i Rijeka, mora imati svoju ATJ brojnosti od oko 400 do 600 ljudi. Opremljenost, obučenost i motiviranost pripadnika IP i ATJ moraju biti na najvećem mogućem stupnju što podrazumjeva baš sve što u to ulazi. Od obuće i odjeće, oružja i sredstava veze, pa do voznog parka – zemaljskog, vodenog i zračnog. To ne znači da će temeljna policija biti u nečemu zakinuta, da će hodati u dronjcima i izlizanoj obući, nego to znači da će IP i ATJ dobiti ono što prema ustroju, zahtjevima i obučenosti potrebuju tako da se nadopunjuju i međusobno potpomažu sa pripadnicima temeljne policije koji isto tako imaju biti vrhunski opremljeni za svoje potrebe.

Uspoređujući sa sadašnjim prilično mizernim stanjem može se reći da će buduća opremljenost temeljne policije uvelike nadilaziti ono čime danas raspolaže jedina hrvatska ATJ u Lučkome, a sukladno tome buduća IP i ATJ nalaziti će se na jednoj razini o kojoj današnji hrvatski političari, koji bi trebali biti zainteresirani za sigurnost nacije i države, niti ne razmišljaju. Vrhunac njihovog promišljanja povećanja djelotvornosti policije je u poslušničkom slušanju stranih savjeta i prepuštanju promišljanja o tome što je to hrvatska nacionalna sigurnost nekome drugome. Tako je puno lakše izbjeći ikakvu odgovornost, jer ako nešto pođe po zlu uvijek se može opravdati upravo tom istom poslušnošću. To je ona fraza o "radu po europskim standardima" koja služi kao jocker karta uvijek kada se hoće nešto očito loše prikazati kao nešto nepobitno dobro. Na kraju odgovornost ne snosi nitko, jer isti onaj stranac koji je davao uputstva posve opravdano ističe da je on samo davao savjete, a nije ih provodio, te da nije on odgovoran za posljedice. Ceh na kraju plaća država i sama nacija svojim slabljenjem i svojim propadanjem, a to je upravo i krajnji cilj cijele te i takve politike.

Konjanička policija

Poseban i odvojeni dio policije su odredi konjaničke policije (KP). Iz više razloga nužno je imati konjaničke policijske odrede, a ako ništa drugo onda zato što to daje jedan poseban estetski izgled cijeloj policiji i državi u smislu povećanja plemenitosti. Radi se o posebnosti odnosa između čovjeka i konja te psihološkoj nužnosti očuvanja tog odnosa bez obzira što nema racionalnih razloga za iste. Isto kao i kod IP, i konjanička policija mora biti prisutna u svakoj od 21 županije i gradskim regionalnim centrima i to od najmanje 50-tak do najviše 100-tinjak grla po županijskom/gradskom konjaničkom odredu. Konjaništvo se ima upotrebljavati prema potrebama određene županije i/ili grada; od upotrebe u gradu, nadzora granice i teško prohodnog terena, pa do zaštite prirode – šuma, nacionalnih parkova, rijeka, jezera, močvara i sl.

Granična policija

Granična policija treba biti posebno povećana u odnosu na sadašnje stanje i za razliku od drugih dijelova policije doživjeti će i najveće suštinske promjene. Promjena je prvenstveno uvjetovana potrebom

za djelotvornim i sveukupnim nadzorom državne granice. Za spoznaju koliko je to zahtjevan zadatak dovoljno je pogledati današnji oblik države Hrvatske. Ne samo da imamo dugačku kopnenu granicu sa malom prostornom dubinom, nego imamo i veliku morsku granicu koju je potrebno usto tako učinkovito pokriti. Zbog toga nadzor državne granice na kopnu granična policija treba izvoditi u suradnji sa postrojbama HV-a, prvenstveno sa ročnicima, ali prema potrebi i sa profesionalnom i pričuvnom vojskom. Pri tome je kod mirnodopskog stanja nadzor državne granice pod policijskom upravom i vojska je u službi policijskih potreba koje policija nije sama u stanju zadovoljiti. U ratnom stanju granična policija postaje sastavnicom oružanih snaga i podčinjena je Glavnom stožeru HV-a u kojemu ima svoje predstavnike radi što boljeg usklađivanja borbenog djelovanja. To je direktno prepisano iz iskustva Domovinskog rata i kako se pokazalo izuzetno djelotvornim tako se isto treba nastaviti i još dodatno unaprijediti tamo gdje se može.

Da bi se dugačka hrvatska granica mogla kontrolirati ljudstvo mora biti opremljeno svim mogućim tehnološkim pomagalima koji će omogućiti da se poveća faktor djelotvorne kontrole čovjeka po kilometru i smanje troškovi s istovremno povećanom produktivnošću. Granična policija mora se opremiti i ustrojiti tako da uz upotrebu termalnih i standardnih kamera, senzora kretanja, radara, mikrofona, bespilotnih letjelica i svih ostalih uređaja svojim nadzorom pokrije cijelu granicu po dužini i potrebnoj dubini. U tu svrhu duž cijele kopnene granice biti će pravilno raspoređene izdvojene postaje granične policije sa pripadajućim osmatračkim tornjevima. Koliko god nekome takva koncepcija možda izgledala nakaradno ili nepotrebnom treba znati da samo postojanje naprekinutog i međusobno povezanog niza osmatračnica već sam po sebi radi svoj posao jer predstavlja jednu psihološku prepreku za sve one koji planiraju izvesti nelegalan ulaz ili izlaz iz Hrvatske. Korištenje visoke tehnologije će omogućiti da gustoća, a samim time i troškovi izrade i brojnost ljudstva, ne budu nepotrebno veliki iako je i ovdje na djelu veća dobit od postignute sigurnosne učinkovitosti nego potrebni troškovi.

Ono što svaka postaja za zaštitu granice treba sadržavati je vozni park prilagođen terenu koji se nadzire. Od terenskih vozila, motocikla i malenih sveterenskih vozila, pa do snijежnih skutera za zimsku djelotvornost. Isto tako, ako zbog terena postoji potreba, postaje će imati konje kojima se omogućuje najveća moguća mobilnost pripadajućim graničnim policajcima i na najtežem terenu i u najtežim uvjetima. Isto tako, svaka postaja prema potrebi može biti opskrbljena dresiranim psima tragačima koji poput konja imaju biti nadopuna tehnološkoj opremljenosti i na taj način zaokružiti cijelu sigurnosnu koncepciju nadzora državne granice.

Prema ljudstvu koje se planira angažirati u graničnoj policiji voditi će se i tome poslu prilagođena politika stimulacije. To se prvenstveno odnosi na naseljavanje ljudstva sa njihovim obiteljima što je moguće bliže mjestu rada, a da bi to bilo moguće mora se kao najvažnija stvar kvalitetno riješiti ponajprije stambena, ali i sva ostala socijalna pitanja graničnih policajaca i njihovih obitelji u mjestima u blizini državne granice.

Pomorska policija

Nadzor državne granice na moru ali i kontrola cijelog akvatorija predviđa se staviti u ovlasti pomorske policije. Ista treba u suradnji sa HRM, HRZ i za tu svrhu posebno ustrojenoj obalnoj straži štititi sigurnost, zakone i interese države Hrvatske na moru.

Za djelotvoran nadzor morske granice i samog morskog akvatorija nije potrebno izmišljati puno nekih posebnih noviteta nego je cijela stvar vrlo jednostavna. Hrvatska brodogradilišta trebaju pod hitno izgraditi policijske glisere i patrolne čamce koji će svojim djelovanjem sa svojih baza i sidrišta po cjelokupnom hrvatskom arhipelagu djelotvorno pokriti cijeli prostor. Sa jednom takvom bitno ojačanom i time ujedno djelotvornijom pomorskom policijom moći će se nadzirati pomorsko dobro i paziti da ne dolazi do bilo kakvih nezakonitosti, a što opet donosi koristi u vidu sigurnosti pomorskog prometa, turista, zaštite od domaćeg i stranog krivolova, arheoloških i ekoloških devastacija, itd. Sve skupa onda daje i konkretne materijalne prihode kojima se uvećava ukupno nacionalno bogatstvo i tako u potpunosti opravdava potrebno ulaganje u ljude i opremu.

Obavještajno-sigurnosne službe

Što se tiče obavještajnih i protuobavještajnih službi u sastavu MUP-a normalno je da će postojati i da će imati važnu ulogu u sigurnosti države, ali bilo kakvo daljnje detaljiziranje o samoj organizaciji nema smisla jer se time suzbija tajnost kao osnovno obilježje obavještajnog i protuobavještajnog rada. U svakom slučaju neće biti omogućena sadašnja situacija da se o tajnim službama vode nekakve velike javne rasprave i detaljne medijske analize, što je jedan nonsens sam po sebi. O samom radu službi, koliko ih ima, kako su strukturirane i sa kakvim zadaćama biti će upoznati samo oni koji to i trebaju znati. Floskule da se tzv. javnom raspravom i blebetanjem kumica sa placa ili birtijaških zgubidana o državnim tajnama navodno spriječava njihova zloupotreba su najobičnija glupost. U hijerarhijskoj nacionalnoj i teokratskoj državi sa vladarom koji zna što su interesi nacije te ih, uzdajući se u Boga, dosljedno i pravedno štiti, do sustavnog zastranjenja ne može doći, a da se istovremeno ne uništi nacionalno jedinstvo i razina povjerenja koji su temeljni nosioci državne snage. Po pridržavanju tog načela jedinstva i povjerenja ono što je potrebno je da se od svih državljane učini djelatnicima na sigurnosti njihove države, a to je moguće jedino ako je državna vlast pravedna prema svojim podanicima, ali ako uz tu pravednost zna raditi na korist naroda i po svim ostalim pitanjima. Tako i sigurnosni sustavi trebaju biti samo vrh cijele strukture koja je oslonjena na bliskost sa cjelokupnom populacijom. U tom pogledu za uzor treba uzeti Izraelski Mossad koji je od svih stručnjaka po pitanjima obavještajnih poslova priznat kao najefikasnija služba u svijetu. Razlog toj efikasnosti leži upravo u organskoj povezanosti Mossada sa Izraelcima, tj. da se bude posve jasnim, sa cjelokupnom židovskom populacijom po svijetu. Svi Židovi su od strane Mossada percipirani kao oni koji će dati potrebne informacije ili odraditi neki posao za Mossad, ali jednako tako Mossad je sebi dao u zadatak brinuti i štititi svakog Židova na planetu. Koliko je krajnji cilj kojemu Mossad služi kome je na taj način i svjetsko židovstvo podčinjeno, a da toga nije niti svjesno sasvim je drugo pitanje. Ovdje se ide samo u analizu sa ciljem spoznaje kako ustrojiti što učinkovitiju obavještajno-protuobavještajnu službu na korist Hrvatskoj i Hrvatima.

Sa druge strane, treba samo pogledati tko nam to daje takve savjete, štoviše takve odredbe, koje vode slabljenju djelotvornosti državnog obavještajnog aparata, a samim time i slabljenju obrambene sposobnosti cijele države. To je taj toliko idolizirani Zapad sa SAD na čelu, a upravo SAD ima takav obavještajni sustav koji je namijenjen i izgrađen u svrhu prekrivanja i pokoravanja cijelog svijeta. SAD želi, a uvelike to i ostvaruje, preuzeti apsolutni nadzor nad svim svjetskim informacijama. Da bi si olakšali posao uz vlastito jačanje rade i na slabljenju svih ostalih koji nisu pod njihovom neposrednom i potpunom (to u konačnici znači judeo-masonskom) kontrolom. To su države koje su institucionalno i organizaciono judeo-masonski izgrađene i kontrolirane, a to otprilike uključuje većinu država NATO-a (sa posebnim mjestom Velike Britanije, Kanade i Francuske), Izrael, Južnu Afriku (bjelačku anglo-saksonsko protestantsku strukturu koja kroz bogatstvo ima stvarnu moć i predstavlja neformalnu državu nad formalnom državom), Australiju i Novi Zeland. Po svijetu dijele savjete kako oslabiti i njima podrediti tuđu obavještajnu sposobnost, dok istovremeno sami neprestano i nesmiljeno pojačavaju vlastitu obavještajnu snagu. Tako danas imamo situaciju da je Hrvatska u potpunosti, i iznutra i izvana, premrežena i umrežena cijelom vojskom stranih i domaćih špijuna, ali i puno gore od toga, jer ti špijuni nisu toliko značajni koliko činjenica da se iz tih stranih centara za sakupljanje, obradu i plasiranje informacija određuje hrvatska politika. Praktički nam državu vode strane obavještajne službe kao krajnja i vidljiva instanca judeo-masonskih okultnih i tajnih društava jer ne treba nikada zaboraviti da je obavještajni aparat samo u službi jednog opskurnijeg aparata. Obavještajne službe su u stvari operativni i vidljivi segment tajnih judeo-masonskih struktura i služe provedbi njihovog koncepta svjetskog uređenja u kojemu nema mjesta za Boga. U svakom su slučaju obavještajne službe su od njihovih ljudi u potpunosti upravljane bilo posredno, bilo neposredno te su određene tom upravljačkom strukturom.

Za spoznavanje ove istine potrebno je proniknuti u masonsku ideju, u njezinu suštinu, u njezin duh, a sve se to može pročitati promatranjem i razmatranjem te iste masonerije. Konkretno to znači poznavati masonsku simboliku, rituale i cjelokupni izgled samih masona i njihove lože. Dakle, ako postoji unutar lože posebno mjesto namjenjeno čuvaru hramskih ulaznih vratiju, tzv. dvernik, čija je zadaća čuvati ložu od upada nezvanika onda se to mora shvatiti u kontekstu širem od ograničenog prostora

same lože. Slobodni zidari su prema svojim pravilima reda obavezni dati najbolje od sebe u izvršenju svojih dužnosti i zato jedan revni dvernik neće simbolično čuvati ložu samo za vrijeme njezina rada nego će to raditi uvijek i svugdje. Moglo bi se reći da će djelovati i preventivno prema svakom mogućem izvoru ugroze za koji ocijeni da može predstavljati ugrozu, a možda je samo slučajnost da je upravo u ovom vremenu svijetu nametnuta doktrina "preventivnog rata" gdje silnik sam određuje kada je potrebna ta preventivnost. I sama simbolika dva ukrštena mača masonski dvernici nose kao značku obješenu na plavoj traci oko vrata ima značenje u tome da se jednim mačem hram čuva iznutra, a drugim izvana. Odnosno, da se hram čuva i prema unutra i prema vani koliko je god to moguće. Dobar slobodnozidarski dvernik osigurati će loži najbolju zaštitu na taj način da preventivnom zaštitom spriječi ikakvo približavanje opasnosti po ložu, a to je najdjelotvornije ostvarivo ovladavanjem i upravljanjem državnim sigurnosnim strukturama. I to bilo posredno ili neposredno, ovisno o konkretnom mjestu i vremenu. U tome svojemu radu svaki masonski brat zadužen za sigurnost lože ima svu pomoć svoje ostale masonske braće koja su mu dužna u svemu pomoći, upravo kao i on njima u njihovom radu i njihovim dužnostima.

Ovako izložena, sama za sebe, ova ideja ili ovo objašnjenje nema neku veliku snagu, nije dovoljno uvjerljivo i ne može se očekivati da prosječan čitatelj koji nije upućen u cijelu problematiku, u cijeli labirint javnog i tajnog u povijesti i politici uvidi cijelost. Ali ako se samo uvidi da se ta ideja ovladavanja svime, pa i sigurnošću vlastitog djelovanja – u što je uključen i obavještajni segment – konstantno i marljivo razvija kroz stoljeća, onda dobivamo situaciju u kojoj smo danas gdje je vrijednim i upornim djelovanjem ostvaren poredak koji radi po masonskim principima praktički sam od sebe. Radi kao po nekoj "inerciji zla" koja se kotrlja i usavršava samom svojom snagom i genijalnošću. Ne treba zaboraviti da je Sotona genijalan u svojem zlu i da tu svoju genijalnost prenosi i na svoje službenike, a u masoneriju sa ne prima bilo tko, nego se upravo biraju i privlače oni koji imaju veći dar intelekta od ostatka ljudi, one koji imaju darovane talente u bilo kojem poželjnom obliku. Đavo se služi onima koji su od Boga dobili dar uma, ali ne koriste ga za opće dobro, za dobro svojega bližnjega, nego žele ugoditi prvenstveno samima sebi i svojoj oholosti. To se prikladno dotiče *Prispodobe o mnama* (lk 19, 11-27) jer je veliki zavodnik naveo one kojima su povjerena određena dobra, određeni darovi, darovi poput intelektualnih sposobnosti, da te darove ne stave u službu Bogu već da ih okrenu na protubožju djelatnost.

Uza svu potrebnu tajnost u radu tzv. tajnih službi osnovno načelo koje se u Hrvatskoj treba primjeniti je skoro potpuna unutarnja otvorenost prema razmjeni podataka. Potpuno je besmisleno i kontraproduktivno za ostvarenje svakog napretka prema boljemu stvarati barijere u unutarnjoj komunikaciji kroz mistifikaciju i proglašavanjem tajnom svega i svačega. Pogotovo iz razloga što one službe i strukture koje danas djeluju do tih informacija ionako dolaze bez ikakvih problema. Puno više vrijedi kroz informacijsku otvorenost (ali i svaku drugu otvorenost- posebno otvorenost srca) sebe ojačavati pa se kroz unutarnju snagu odupirati nasrtajima izvana nego stvoriti jedno paranoično i nepovjerljivo društvo koje time samo pokazuje da nema dovoljno vjere.

Isto tako i sam rad obavještajno-sigurnosnih službi neće biti okrenut primarno prema vani, prema vanjskoj ugrozi, iako sigurno neće biti ni taj rad izostavljen, nego ima se prvenstveno okrenuti prema unutra i raditi na otkrivanju i eliminiranju svih kriminalnih, koruptivnih, nastranih (npr. pedofilija), krijumčarskih i ostalih tome obrascu sličnih djelatnosti. Operativne, organizacijske i tehničke mogućnosti obavještajno-sigurnosnih službi stavljaju se u funkciju navedenog djelovanja. Razlog takve nakane djelovanja je u prije objašnjavanoj spoznaji da je najučinkovitija sigurnosna, obavještajna i protuobavještajna politika ona koja kod što većeg dijela svojih državljana (nacije u širem kontekstu hrvatstva) postigne takvo zadovoljenje njihovih težnji da se oni sami pretvaraju u čuvare države i nacije. To je ponajprije ostvarivo putem pravičnosti, putem pravde koju se toliko ne spoznaje koliko je se osijeća. Materijalno blagostanje tek je sporedna, čak potpuno marginalna stvar na ljestvici vrijednosti koja motivira ljude da se emotivno solidariziraju i identificiraju sa državom i nacijom. I to u tolikoj mjeri da svo djelovanje i sve smicalice izvanjskih protudržavnih sila postanu potpuno neučinkovite kada se radi dobro i pošteno te kada se odstranjuju oni uistinu zločinački elementi u unutrašnjem državnom i nacionalnom tijelu.

Učiniti od naroda jedan veliki sigurnosni sustav je ono što se treba težiti postići, a djelovanje države i državnih organa treba ići u smjeru postizanja toga cilja. Tada se izdajstva ili prodaja neće tako olako moći izvršiti i strani manipulatori neće imati dovoljno (Juda će uvijek biti, nažalost) vrbovanih ljudi da bi mogli ostvariti svoje ciljeve. Radi se o jednostavnom načelu ljubavi i kada je ljubav prisutna, iskrena i prava ljubav, ne može se ta ljubav prodati po ikojoj cijeni. Kada kroz načelo opće usmjernosti k pravednosti u državi usplamsa ljubav prema svemu što nacija i naša nacionalna država Hrvatska predstavljaju. Kada se sve potpm stavi u još čvršću ljubav prema bližnjemu, onda oni koji žele takvu zajednicu podriti imaju veliki problem. Stvar je sukladna jednoj obitelji u kojoj je prisutna roditeljska ljubav prema svojoj djeci i adekvatna ljubav djece prema roditeljima. I kako je onda moguće, kako je uopće zamislivo, da netko npr. podmiti jednog roditelja da bi ovaj izdao svoju obitelj? Kako bi npr. prodao svoju djecu? To je nešto nezamislivo i jednako tako je moguće postići nezamislivost takve vrste na razini države i nacije. Tamo gdje je ljubav prisutna nema tog bogatstva koje može navesti na izdaju. I suprotno, tamo gdje su vrijednosti poremećene, gdje nema ljubavi, tamo se za sitniš događaju stvari o kojima čitamo u novinama kada neki roditelj prodaje svoju djecu, a da bi zadovoljio svoju bijednu sebičnost. Država i nacija je samo jedna drugačija, nešto proširenija obitelj, rod i pleme, ali sva načela i svi principi ostaju u potpunosti važećima.

Da je veliki i skupi obavještajno-sigurnosni sustav potpuno promašen i u suštini besmislen pokazalo se za vladavine Franje Tuđmana. Nikakvu korist taj sustav Hrvatskoj nije dao u smislu zaštite od stranih utjecaja i stranih obavještajnih djelatnosti kada je u zemlji bilo takvo stanje načelne nepravde kakvo je već bilo. Poglavito u vidu pljačke nacije kroz pretvorbu i privatizaciju, ali i drugih stvari, pa onda nije bio problem destabilizirati vlast i na koncu samog Tuđmana. Cijeli hrvatski sigurnosno-obavještajni aparat bio je nemoćan pred adutima koje su u rukama držale strani centri moći, a koje su onda medijski plasirali tako da istinu o lopovluku, istinu o nepravdi prema naciji za koju je svaki državljanin znao i još je više osjećao na svojoj koži kroz loše socijalno stanje, prikažu na način koji njima odgovara od prigode do prigode. Umjesto što se toliko pažnje pridavalo samom državnom sigurnosno-obavještajnom aparatu trebalo je tu pažnju i trud više usmjeriti na državu kao takvu, na državu u cjelini i na sam bitak postojanja države. To bi bila situacija u kojoj se ne dijele aduti protivničkoj strani nego se drže u ruci i diktira igra kako nama odgovara pa je onda puno lakše na kraju i pobijediti.

Najbolje u cijeloj priči je da prva varijanta puno košta, a ne donosi skoro ništa, dok je druga bitno jeftinija, a donosi maksimalizirane rezultate na polju sigurnosti. Dodatno donosi i korist za cijelu državu jer je načelna utemeljenost na istini, pravdi i moralnosti općenito ono što rađa dobrim plodovima za sve ljude i zato niti ne može biti neke suštinske dileme kada se govori o tome što i kako će Hrvatska raditi i kako će u tome biti pozicionirane i njene sigurnosno-obavještajne službe.

Nažalost, koliko je obavještajni rad bio i ostao krivo usmjeren može se dati jednim primjerom koji udara u samu srž zastranjenja. Riječ je o tome da obavještajne službe ovoga što bi trebala biti hrvatska država kao obavještajno interesantim i za sigurnost države potencijalno opasnim smatra jednu crkvenu organizaciju kao što je to Opus Dei. Obavještajne službe Opus Dei obrađuju svojim radom i svojim nadređenima (vladajući političari), a to znači i onima kojima ti nadređeni služe i čije su pokorne sluge, prenose sve što uspiju napraviti svojim radom (špijuniranjem). To je valjda dovoljan pokazatelj da se i na represivno-špijunskom djelovanju nije ništa suštinski promijenilo u odnosu na komunizam. Sada u demokraciji nema više grube represije, ali i dalje ima obavještajno-špijunske djelatnosti protiv Crkve. U ovom primjeru koji je javno razotkriven protiv Opusa Dei, ali to i pokazuje da je zakulisni manipulator fokusirao svoju pažnju i djelatnost na onaj dio u Crkvi koji smatra potencijalno najopasnijim za svoje ciljeve. Hrvatske obavještajne strukture samo vjerno slijede naputke svjetskih centrala i u skladu sa promijenjenim okolnostima mijenjaju prijašnju udbašku taktiku koja je praktički u cijeloj Crkvi vidjela opasnost za režim. Sada se pažnja usmjerava prema globalnoj strategiji, prema onima koji predstavljaju prijetnju nad-vladi, nasuprot prijetnje nekadašnjoj Jugoslaviji. To pokazuje i da su suvereniteti država već neformalno izmaknuti iz formalnih državnih okvira i diskretno predani skrivenim graditeljima Novog svjetskog poretka jer štiti se i brani onaj koji je nositelj suvereniteta i onaj koji stvarno vlada, a ne oni koji su samo jedan smokvin list. Tako se i priprema teren za što sigurniji i bezbolniji formalni transfer vlasti i potpuno ukinuće državno-narodnih suvereniteta te prelazak istih u ruke novodobnih vladara svijeta s njihovim velikim i svemoćnim mesijom kojeg namjeravaju usto-

ličiti. Tko je taj mesija valjda je već jasno isto kao što je valjda jasno da se sve izvodi iz tajnog magijsko-sotonističkog upravljačkog centra. Kome te istine nisu prihvatljive i tko tvrdoglavo živi u magli neznanja nema druge pomoći osim Božje i prosvijetljenja s nebesa pa da uspije progledati i konačno vidjeti istinu. Istinu o tome tko to upravlja ovim svijetom i tko (duboko vjerujem samo trenutno) upravlja Hrvatskom, pa tako i našim obavještajnim službama.

U tom svjetlu istine može jedino postati jasno zašto je potrebno u potpunosti preuzeti nadzor nad obavještajnim službama i u potpunosti preokrenuti njihovo djelovanje. Konkretno to znači da se neće više nadzirati Opus Dei jer on nije prijetnja nego blagoslov i svaka druga pomoć ne samo državi Hrvatskoj nego i cijelom svijetu, već će se nadzirati ona suprotna strana, ona koja je i protiv Boga i protiv čovjeka. Nadzirati se trebaju oni koji su protivni djelu Božjem ostvarenom po čovjeku. Tako neće biti omogućeno preuzimanje države putem tuđinski upravljanog obavještajnog aparata nego će država sebe njime braniti na što ima svako legitimno pravo i dužnost.

Da bi to preuzimanje stvarnog nadzora nad obavještajnim strukturama moglo biti izvršeno nije moguć nikakav kompromis sa svim starim, predhrvatskim kadrovima koji su ostali jednako tako vjerni zlu i nepoštenju, samo sada pod drugim imenom i vanjskom formom. I ovdje je Tuđmanovo razdoblje potpuno zakazalo jer je to bilo vrijeme kada se moralo s tim strukturama zauvijek rasčistiti, a ne štititi ih i još im omogućavati djelovanje. Ako to Tuđmanu nije bilo moguće u početnom razdoblju od ‘90. do ‘92. sigurno je bilo moguće kasnije i iz razloga državnog opstanka koji je ujedno i na korist općeg dobra to se moralo napraviti. Umjesto toga događaju se nekakva igrokazna suđenja kojema se unaprijed zna ishod, a da bi nakon toga osoba koja svojim likom i djelom utjelovljuje sve ono što nije valjalo u komunističkoj Jugoslaviji postala uglednim poduzetnikom te se kroz stranice medija smije u lice cijeloj naciji. Taj lik nekadašnjeg udbaškog egzekutora je sporedni karakter, a pravi su zločinci oni koji su mu i prije, i poslije, a i sada njegovi nalogodavci i koji se nalaze na pozicijama moći u Hrvatskoj. Sa takvim pojedincima koji svoju pokvarenost kroz međusobnu povezanost čine moćnom nema mogućnosti razgovora i **oni su u svakom pogledu smetnja državnoj sigurnosti koju nije moguće tolerirati**. Tuđman je iz nedokučivog razloga sve ostavio netaknutim i sada žanjemo gorke plodove te i takve politike jer je samo on imao autoriteta i snage da provede prijeko potrebno “veliko čišćenje”. Od svih koji nastupaju nakon Tuđmana na bilo kojoj poziciji vlasti iluzorno je išta očekivati jer je riječ o apsolutnim slabićima koji nemaju nikakve stvarne povijesne težine. Sve poslije Tuđmana je galerija impotentnih likova, jedne poslušničke klike odane jedino vlastitoj pohlepi za trenutnim ispraznostima. Ili, kako je jedan danas izgubljen, a nekad lucidan pjesnik prikladno ispjevao: *“Lutke od krvi bez trunke ideje, ubice na cesti.”*.

Stoga – da se rezimira sve prije rečeno o obavještajnom aparatu – preuzeti obavještajnu kontrolu nad nekom drugom državom moguće je samo tamo gdje vladaju lokalne poslušničke i prodane izdajničke vlasti i zato je prvi i osnovni uvjet da se poboljša obavještajna sigurnost upravo preuzimanje vlasti nad državom od samosvjesnih i jedino Bogu podložnih ljudi. Ljudi koji ljube Boga i svoje bližnje kao sami sebe. Na taj način svjetskim silnicima oduzimamo jednu značajnu i učinkovitu polugu kojom pokoravaju i drže u pokornosti nacije, a sebi priskrbljujemo vrijedno oružje.

Vatrogastvo

U sastavu MUP-a ostaju vatrogasne jedinice kao posebna organizacijska cjelina kao što je i do sada bio slučaj. Također se javlja potreba povećanja brojnosti, a posebno povećanja razine tehničke opremljenosti. Posebnost, odnosno novitet je u tome da vatrogastvo dobva posebne mobilizacijske i organizacijske ovlasti u slučajevima borbe protiv požara na način da preuzima na sebe upravljanje svim resursima (ljudskim i materijalnim) za potrebe gašenja požara. U cilju što bolje borbe protiv požara biti će i postrojbe HV-a na poseban način subordinirane vatrogastvu tako da se maksimalno iskoristi vojna organiziranost i uvježbanost, a nadasve brojnost. To znači da se u gašenju požara može mobilizirati koliko je god to potrebno profesionalnih, djelatnih, ročnih i pričuvnih vojnih postrojbi (iste će biti kroz program obuke i uvježbavanja već osposobljene za gašenje požara od strane MORH-a) i potom sa njima stručno vodi gašenje požara. U zaštiti od požara svoju ulogu ima preventivno i rano otkrivanje požarišta u kojoj će svoj posao odraditi svi organi države, a posebno MORH (detaljnije o

tome u slijedećem poglavlju o organizaciji i ustroju obrane).

U vatrogastvu isto vrijedi zakon da se uloženi rad i sredstva višestruko isplate i ako se pravilno radi veliki požari kojih smo svako ljeto redovito svjedoci i imamo ih priliku gledati postati će stvar prošlosti. Opet je sve pitanje volje za riješavanjem državnih problema, jer ako ima volje ima i rezultata. Današnja politička elita ima volju samo za ostvarenje svojih sitnih interesa i u tome se svi zajedno nalaze i međusobno posredno ili neposredno štite.

Kratki rezime

Rezime cijelog poglavlja o unutarnjoj državnoj sigurnosti bi ukratko mogao glasiti da reda i sigurnosti u nacionalnoj i teokratskoj državi, kao i u svakoj drugoj državi koja drži do sebe, mora biti, a da se toga mogu plašiti samo oni kojima ta država nije na srcu pa su ili nesvjesno zaraženi ili su i sami dio judeo-masonskih podvala o internacionalizmu i fiktivnim slobodama. Hrvatska država će u svakom slučaju znati kako se najbolje zaštititi i u tome smjeru će djelovati bez ikakvih ustupanja prema najvišim principima koji dolaze usmjerenošću prema ostvarivanju Kraljevstva Božjeg, a za ostvarenje toga cilja ne treba slijediti svijet, nego upravo suprotno, treba se sa svijetom boriti.

To što netko misli da je svijet previše jak da bi se išlo protiv njega samo pokazuje da taj ne vidi veličinu Božju i da ako se dobije samo mrvica te veličine svijet biva lakoćom savladan.

To je i smisao Isusove poruke kada govori u Evanđelju (Mt 17, 19-21): *"...Zaista, kažem vam, ako imadnete vjere koliko je zrno gorušičino te reknete ovoj gori: 'Premjesti se odavde onamo!', premjestit će se i ništa vam neće biti nemoguće."*

Dakle, rečeno nam je potpuno jasno da je dovoljno imati vjere i ništa nam neće biti nemoguće. Uradimo onda po tome naputku.

2.4. Ministarstvo obrane

A David odgovori Filistejcu: "Ti ideš na me mačem, kopljem i sulicom, a ja idem na te u ime Jahve Sebaota, Boga Izraelovih četa koje si ti izazvao. Danas će te Jahve predati u moju ruku, ja ću te ubiti, skinut ću tvoju glavu i još ću danas tvoje mrtvo tijelo i mrtva tjelesa filistejske vojske dati pticama nebeskim i zvijerima zemaljskim. Sva će zemlja znati da ima Bog u Izraelu. I sav će ovaj zbor znati da Jahve ne daje pobjedu mačem ni kopljem, jer je Jahve gospodar bitke i on vas predaje u naše ruke."
(1 Sam 17, 45-47)

Konj se oprema za dan boja,
ali Jahve daje pobjedu.
(Mudre izreke 21, 31)

Kaže mu tada Isus: "Vrati mač na njegovo mjesto jer svi koji se mača laćaju od mača i ginu."
(Mt 26, 52)

Ako je krvavo klanje strašan prizor, neka to bude samo razlog da ratove ozbiljnije shvatimo a ne da mačeve, kojima zamahujemo, malo-pomalo iz ljudskosti tupimo, dok se jednoga dana opet ne pojavi netko s oštrim mačem, pa nam odsiječe obje ruke.
(Karl von Clausewitz: "O ratu")

U svakoj bitki pobjedu obično ne pruža toliko mnoštvo i neobučena borbenost koliko umijeće i uvježbanost. Vidimo, naime, da rimski narod nije pokorio svijet ničim drugim doli uvježbanošću u oružju, znanjem podizanja tabora i vičnošću vojevanja... Nadasve je koristilo umješno odabrati novake, podučiti ih – da tako reknem – zakonitostima oružja, ojačati ih svakodnevnim vježbanjem, poljskom ih obukom unaprijed upoznati sa svime što se može desiti u bojnom redu i u bitkama, te strogo kažnjavati zabušante. Poznavanje bojne vještine, naime, pothranjuje borbenu odvažnost. Nitko se ne boji činiti ono za što se uzda da je dobro naučio. U borbenom nadmetanju spremnije su za pobjedu uvježbane male snage: sirovo i neobučeno mnoštvo uvijek je izloženo pokolju.
Preporučljivo je da (vojnici) što češće sijeku šumu, nose terete, preskaču grabe, plivaju u moru ili rijekama, stupaju punim korakom ili čak naoružani trče sa svojom prtljagom, da se prakticiranje svakodnevnog napora u miru na čini preteškim u ratu. Stoga, bilo da se radi o legiji, bilo o pomoćnim četama, neka neprestano vježbaju. Kako dobro uvježban vojnik žudi za bitkom, tako je se neobučen boji. Konačno, treba znati da u bitki više koristi vičnost nego snaga. Ako, naime, izostane obučenost u oružju, seljačina se ne razlikuje od vojnika.
Vojnik ne smije prestati vježbati s oružjem bilo da je početnik ili već stari ratnik. Mora se boriti za vlastiti spas i za opću slobodu, posebno jer stara i mudra izreka kaže da se sva umijeća sastoje u vježbanju.
Borbenost više pomaže negoli mnoštvo.
Priroda rađa malo snažnih ljudi: više ih stvara radinost dobrom obukom.
Vojska naporom postaje učinkovita, dokolicom malaksava.
(Publije Flavije Vegecije Renat: "Sažetak vojne vještine")

- Gledaj na vojnike kao što bi gledao na dojenčad i oni će s tobom voljno ići u duboke doline; gledaj na vojnike kao na voljenu djecu, oni će voljno umrijeti s tobom.
- Iscrpi neprijatelje držeći ih zaposlenim i ne dopuštajući im mirovanje. Ali prije nego što to možeš učiniti, trebaš obaviti svoj posao. Taj posao znači razvijanje jake milicije, bogatu naciju, skladno društvo i uredan način života.
- Prilagodba znači ne držati se slijepo utabanih metoda, nego se, u skladu s događajima, odgovarajuće mijenjati, djelujući onako kako je pogodno.
- Dakle, vojna sila nema stalne postave; voda nema stalnog oblika: sposobnost da se ostvari pobjeda mijenjanjem i prilagođavanjem u skladu s prilikama kod protivnika, zove se genijalnošću.
- On neće moći odmjeriti gdje će naše dvokolice izbiti, ni odakle će naša konjica zapravo naići, ni gdje će naša pješadija zapravo udariti, tako da će se on raspršiti i razdijeliti, i morat će se na svim mjestima čuvati od nas. Tako će njegove postrojbe biti razbijene, a snaga mu podijeljena i izmrvljena i na mjestu na

kojem budemo napadali, možemo upotrijebiti veliku vojsku, protiv njegovih razdvojenih postrojbi.
- Ne računaj na to da protivnici neće napasti; vodi brigu o svom vlastitom nedostatku pripreme. Kada možeš napasti gdje god želiš i braniti se svugdje, tvoja vojna strategija je potpuna.
- Skrivaj svoj oblik, budi sređen unutar sebe, te vrebaj na pukotine i nemarnost.
- Stvori nepobjedivu vojsku i čekaj trenutak slabosti neprijatelja.
- Biti u stanju, znači biti u stanju motivirati druge da se bore do smrti. Ako zgrabiš pobjedu prodorima i zasjedama, to se zove superiornost u inteligenciji. To nije stvar sukoba armija.
- Procijeni vodstvo, uvjete okoliša, disciplinu, postrojbe, časnike i sustav nagrada i kazni.
- Varka je u svrhu ostvarivanja pobjede nad neprijateljem; zapovijedanje grupom zahtijeva iskrenost.
- Bez varke ne možeš provesti strategiju, bez strategije ne možeš kontrolirati protivnika.
- Udari na njihove pukotine, napadni ih kada su opušteni, ne dopusti da neprijatelj sazna kako se (treba) pripremiti. Zbog toga se i kaže da je u vojnim operacijama nepostojanje forme najučinkovitije. Jedan od velikih ratnih vođa je rekao: "Najučinkovitiji od svih pokreta je onaj koji je neočekivan; najbolji od planova je onaj koji je nepoznat."
(Sun Tzu: "Umijeće ratovanja")

- Puštam obmanutog neprijatelja da napadne moj oblik, ali odmah stojim iza njega i obaram ga.
- Tehnika koja se zasniva samo na fizičkoj snazi je slaba; tehnika koja se zasniva na duhovnoj snazi je jaka.
(Morihej Uešiba: "Misli i ideje")

Pišeš mi, a ja citiram: "Moja radost i moj mir. Nikada se neću uzmoći pravo radovati ne budem li imao mira." A što je mir?
Mir je usko povezan s ratom. Mir dolazi nakon pobjede. Mir od mene traži stalnu borbu. Bez borbe neću naći mira.
(Sv. Josemaría Escrivá: "Put")

Uvodno razmatrajne o osnovama rata i ratovanja

Već na samom početku ovog poglavlja koje se tiče organiziranja obrane države Hrvatske vidljiva je jedna posebnost koja nije prisutna na drugim područjima državne organizacije, tj. pripadajućim poglavljima. Riječ je o relativno brojnim raznoraznim preduvodnim citatima koji se blisko dotiču tematike rata i ratovanja. Ti navodi su probrani i poredani tako da je u principu dovoljno pročitati samo njih i onima koji imaju nekakvo osnovno znanje iz povijesti i koji su na bilo koji način barem djelomično upućeni u vojno-obrambenu problematiku mogu zaključiti kakva će se strateška, ali i taktička strana obrambene koncepcije primjenjivati. Sve je tu navedeno. Od duhovnog počela na kojem se svako ratovanje dobija ili gubi, pa do posve praktičnih savjeta u upravljanju vojskom i osnovnim principima vođenja vojske i sveobuhvatnog ratovanja.

Zato svakome koji ni inače nije bio previše zainteresiran za vojništvo i ratovanje i svu pripadajuću problematiku, preporučujem da slobodno preskoči cijelo ovo poglavlje koje će biti prepuno mnogima nerazumljivih i dosadnih tehničkih i svakih drugih pojedinosti o tome kako hrvatske oružane snage i obrambena doktrina trebaju izgledati. I ne samo kako trebaju izgledati, nego što je još važnije, kako s malo uloženih sredstava mogu izgledati, i tako državi i naciji osigurati slobodu i neovisnost. Ovo je bilo posebno važno za naglasiti jer je po obrambenoj doktrini koja se ovdje predlaže **za zanemarivo mala sredstva omogućena djelotvorna obrana**, a što je u opreci s toliko forsiranom srljanju u NATO savez koji osim što predstavlja veliko materijalno opterećenje nudi samo laži i obmane po pitanju sigurnosti. Odnosno, taj NATO će, poput nekada JNA, postati okupatorskom vojskom od onoga trenutka kada mu se "pridružimo", a u biti kada se podložimo bezbožnim načelima koja stoje iza njega.

Molitva i krunica naše najjače oružje

Dovoljno je znati da je molitva naše najjače oružje i već samo s time može se ostvariti samostalno koncipirana obrambena doktrina. U tom svjetlu jedna krunica je za neprijatelje razornija nego sva

sila VBR-a (višecijevnih bacača raketa). Post je djelotvorniji od svakog oblika modernog psihološkog ratovanja putem kulture i medija. Euharistijsko slavljenje Gospodina je odgovor na svaki oblik ABK (atomsko-biološko-kemijsko) ratnog djelovanja. Ispovijedanje nadilazi sve obavještajne smicalice i prljave rabote koje se planiraju u tajnim prostorijama svjetskih centara moći. To je naše temeljno oružje. Radi se o ljubavi razorne snage veće od svog nuklearnog arsenala koji je nagomilan diljem svijeta. Tko može tako naoružan izgubiti?

O maloprije spomenutom duhovnom počelu na kojemu se svako ratovanje temelji dovoljno je reći da je samo po sebi razumljivo da Hrvatska kao teokratska država izgrađena na kršćanstvu naukovanom od strane Svete Crkve svoju obrambenu snagu crpi iz utjecanja Kristu i Mariji. Njihova Dva Presveta Srca su temeljna obrambena snaga cijele države i cijele nacije, a to je upravo omogućeno zbog teokratskog državnog uređenja gdje apsolutistički vladar brine i svojim postupcima osigurava da tako bude i da tako ostane. Takva država, takav narod i svaki pojedinac koji je tako usmjeren, nepobjedivi su. Nema te zemaljske sile koja može nadvladati ljubav i milosrđe koji se na svijet izljevaju iz Dva presveta nebeska Srca. Ustvari, svaka sila izgleda jadno i bespomoćno svakome koji milošću biva prosvijetljen te tako dobije spoznaju gdje je smještena snaga koja pokreće sve vidljivo i nevidljivo.

Borba pod znakom Dva Srca

Zato i zastava koja se ima vioriti iznad oružanih snaga države Hrvatske je zastava na kojoj su prikazana Dva presveta nebeska Srca. Pod tim barjakom treba se voditi borba koja će time biti prikazana Isusu i Mariji. U Njihovu hvalu i slavu za sve vijeke vjekova. Tek iza te zastave i tog znaka doći će hrvatska zastava pokazujući time da se ne borimo za uske zemaljske interese, koliko god oni bili i pravedni i opravdani, nego svoju zemlju, koja nam je ionako od Bog povjerena, i svoju naciju stavljamo u princip podređenosti nebesima. Simbolično se odričemo zemaljskog, a težimo nebeskom. Osim zastave i amblem sa istovrsnim znakom Dva Srca ima biti prisutan ušiven na ramenu, tako da je na jednoj ruci sadašnja oznaka HV-a s hrvatskim grbom, a na drugoj navedeni amblem s Dva Srca.

Rat ide od duhovne prema svjetovnoj dimenziji

Imajući spoznaju o duhovnoj naravi i osnovi svakoga ratovanja vladar i pripadna državna vlast nikako ne treba zanemariti i svjetovnu razinu ratovanja, odnosno ono što se uobičajeno i smatra ratom i ratovanjem. Naprotiv, znajući i polazeći od duhovnog treba graditi svjetovno. Pri tome se ne valja plašiti nesavršenosti do kojih neminovno dolazi zbog naše ljudske ograničenosti. Ljudski je griješiti. Konačno, Isus je i došao da spasi grješnike, ne pravednike. Zato kada se pogriješi ne treba posustajati i/ili odustajati nego ustati i krenuti dalje s radom. Ono što je u tome jedino važno je da smo stalno usmjereni prema Isusu Kristu u svojem kretanju, da se od te usmjerenosti ne odstupi nikada i ni pod kojim okolnostima. Svakakve se tegobe i muke mogu isprriječiti na našem putu, ali sve treba prihvatiti kao onaj križ koji je Gospodin nama namjenio na našu korist. I treba biti siguran da će nam biti dana snaga da ga podnesemo samo ukoliko ostanemo u Njemu. Neće nas se opteretiti preko naših sposobnosti, jer zna Gospodin svojom svevidećom providnošću koliko je što najbolje za nas bolje nego bi mi to ikada mogli znati. Pouzdanje i pouzdanje, vjera i vjera, molitva i molitva. Uvijek i neprestano trebamo ustrajati i raditi po ovim načelima i nećemo biti ostavljeni, a da li ćemo ostati vjerni onako kako bi trebali ovisi samo o nama. O svakom pojedincu. I tu je dana sva sloboda izbora i u toj slobodi treba izabrati Ljubav. Treba trpiti za, i iz ljubavi, jer ako nismo u stanju trpjeti, onda tu nije riječ o pravoj ljubavi nego o jednoj mlakosti koja nema s ljubavlju puno veze. Riječ je o laganju i drugima i sebi samima te se po tom življenju u lažnoj, neiskrenoj ljubavi dolazi u stanje konačne propasti.

No, ponavljam, na nama samima je sva sloboda izbora. To je pravi izborni proces, to je ono što je čista nebeska demokracija u svojem potpuno pozitivnom kontekstu, a ne ova upravo đavolski izokrenuta ovozemaljska sekularizirana demokracija gdje se ljudi među sobom biraju i traže spasitelja unutar sebe. Nebeska demokracija je proces biranja koji je jedini pošten i pravičan, upravo onoliko koliko je Svevišnji pošten i pravičan. Tu nema mjesta izbornim prijevarama, zavođenjima ili bilo kakvim drugim manipulacijama. Punom osobnom slobodom biramo ili odbacujemo Boga i sve što je Božje. Vrlo kratko i jasno. Upravo kako i treba biti tako da i najpriprostijem čovjeku bude jasno. Zato je i rečeno:

Vaša riječ neka bude: 'Da, da, - ne, ne!' Što je više od toga, od Zloga je." (Mt 5, 37). Veliko mudrovanje služi samo zbunjivanju puka, a pravedan vladar neka ga zadrži za sebe, a podanicima treba govoriti što je jasnije moguće. Tako se otklanja mogućnost zabune i nerazumijevanja, a to je ono što se sada čini s predumišljajem, jer se onda sve može naknadno tumačiti kako je komu drago. Ova zemaljska demokracija gdje se bira čovjeka umjesto Boga i po tome kako je riječima zakomplicirana i beskonačno obimnija od jednostavnih *da, da* i *ne, ne*, očito je od Zloga. Griješni ljudi među sobom izabiru grešnika koji bi ih trebao spasiti od tegoba života. Mogu samo izabrati one koji im ugađaju u njihovim grijesima zato jer su (smo) i sami bogati istima. Birati se može samo Boga na nebesima koji je savršen, birati se može Isusa koji u milosrđu otkupljuje naše grijehe, birati se može Duha Svetoga da nam pomogne u našem neznanju, birati se može Blaženu Djevicu Mariju jer je jedina bez grijeha. To je jedina izborna lista koja je spasonosna, a sve drugo što se odabire prije ili kasnije, brže ili sporije, vodi u propast. Vezano uz obranu kao temu ovog poglavlja, izaberimo pobjedničku stranu u ratu koji nam je nametnut za vječnost koja je pred nama. Izaberimo onu pobjedničku duhovnu dimenziju kako bi i svjetovne bitke zaogrnuli željenom pobjedom.

Potreba za detaljnim planiranjem

Na kraju ovog uvodnog razmatranja opet ponavljam da se slobodno može preskočiti detaljiziranje plana ostvarivanja strategije hrvatske obrane koje ovdje slijedi. Sav bitak i suština dana je u navodima te sve još malo dodatno pojašnjeno ovim uvodom u konkretno iznošenje plana nacionalne obrane.

Posve logičnim nameće se pitanje zašto je uopće to detaljiziranje izloženo, te čemu uopće služi? Razlog je posve praktične naravi. Detaljno planiranje, odnosno detaljno koliko je to moguće, jer možda bi bilo bolje govoriti da se radi o nešto preciznijim smjernicama djelovanja, potrebno je stoga što se Program nacionalnog opstanka ne može izvoditi parcijalno nego samo i jedino sveobuhvatno i totalno. Zato je i državno uređenje iste naravi kakva je i potreba, tj. sveobuhvatna i apsolutistička vlast u rukama jednog vladara. Vladar i vlast koja provodi Program nacionalnog opstanka ima tešku i složenu zadaću ovladati financijama, pa potom pokrenuti gospodarstvo i poljoprivredu, urediti stanje u prosvjeti, pravosuđu, kulturi, znanosti, osigurati energetske potrebe i komunikacije svih oblika (promet, telekomunikacije) i sve ostalo što je sačinjava ono o čemu vlast treba promišljati za korist svojih podanika, a na konačnu korist i slavu Boga na nebesima. Ova posljednja korist koja se navodi neophodna je zbog određivanja mjerila, etalona, što je stvarno korisno, a što nije. Uvijek je prisutna opasnost upadanja u zamku samoobmane da se nečija osobna korist postavi kao mjerilo da li je nešto dobro ili loše. Nikada se ne može ničije osobno htijenje, osobna volja, staviti kao mjerilo po kome se određuje što je dobro odnosno loše. Zato nam je i dana jasna odredba u molitvi koju nam je u Evanđelju ostavio sam Isus gdje se zaziva isključivo i samo volja Božja na nebu i zemlji.

Vezano s obrazlaganjem potrebe za detaljnim smjernicama po kojima će se kroz Ministarstvo obrane raditi obrambene pripreme, treba reći da je upravo zbog navedene složenosti prisutna i ta potreba. Mora se na početku, kada će se krenuti skoro od ničega, znati koliko je potrebno graditi i stvarati određene kapacitete proizvodnje ili bilo čega drugoga, tako da ne dođe do nepotrebnih naknadnih troškova proširivanja ili nadokrpavanja nečega što je jednom već izvedeno. Time se omogućuje da jednom ostvaren zadatak poslije nije potrebno popravljati i sva se energija može fokusirati na naredne zadatke. Zbog teškog stanja u kojemu se Hrvatska nalazi takav luksuz rasipanja energije si ne možemo priuštiti i greške ili bilo kakve troškove koje je bilo moguće spriječiti, a do kojih će sigurno doći, treba svesti na minimum. Konkretnije se može dati neki primjer takve povezanosti i komplementarnosti između brodogradnje, željezara, raspoloživih energetskih kapaciteta, željeznice, znanosti i sveučilišta (nije time iscrpljena povezanost, daje se jednostavniji primjer) te planiranih potreba i narudžbi oružanih snaga za npr. ratnim brodovima, topovima, minobacačima i komunikacijskom opremom. Prema danim procjenama i obrambenim planovima, i zbrajanjem s isto tako grubo planiranim postupcima u ostalim segmentima, treba imati nekakvu sliku kakve su nam ukupne potrebe. To na hipotetskim primjerima znači da bi se puno bolje moglo znati da li se i/ili kako se trebaju obnoviti željezare u Sisku i Splitu, za koji kapacitet i kojih vrsta proizvoda bi se trebale svaka specijalizirati, te da li je čak potrebno izgraditi neku novu željezaru jer se inače ne bi moglo zadovoljiti sve gospodarske zahtijeve. Sveučilištima i znanstvenim institutima mogli bi se dati prioriteti i slika potreba za novim kadrovima.

Preciziranjem se omogućuje i dugoročno planiranje proizvodnje i osiguravanje dugotrajne potražnje za proizvodnjom. Npr. veliki kapaciteti koji će se u početku koristiti za izradu određenog oružja poslije će biti iskorišteni za potrebe izrade rezervnih dijelova, održavanje i posebice za izradu streljiva koje će se u početku raditi u manjem obimu upravo zato da se može producirati više oružja.

Sažeto rečeno tehničkim riječnikom, detaljiziranje koje slijedi služi omogućavanju: tipiziranja, standardizaciji normi, proizvodnih postupaka, štednje i sirovina i energije, zabrane proizvodnje koja nanosi štetu prioritetima, uspoređivanja postignutih rezultatâ proizvodnje, izmjeni iskustavâ, razvijanja novih radnih postupakâ, određivanje programâ standardizacije i programiranje poduzećâ, koncentracije proizvodnje, ograničavanju i proširivanju kapacitetâ, osiguravanju radne snage, premještanje proizvodnje, kontrolu proizvodnje, nabavke, ujednjačavanju i iskorištavanju strojevâ itd.

Riječ je o korporativnom pristupu vođenja države i o tome će detaljnije biti riječi u poglavlju o gospodarstvu. Ovdje je bilo potrebno objasniti zašto se moralo ići u donekle preciznu sliku izgleda i potreba oružanih snaga, no svakako da to nije isključivi razlog, ali je jedan od najvažnijih. U tu skupinu spada i potreba da se cijelom narodu, ali posebno onima koji će biti obuhvaćeni sustavom oružanih snaga, svakome objasni uloga koju ima te da na taj način uvidi smislenost koja bi neupućenošću u određene detalje moguće izostala. Time bi moglo doći do nevoljkosti za realizacijom danih zadataka, jer je teško bilo kome motivirati se za neki napor ukoliko taj napor doživljava kao besmislen. Neznanje (neinformiranost) je pokretač mišljenja da traženo naprezanje nema smisla, a postojanje izloženog koncepta treba pružiti znanje (informacije) onima koji su zainteresirani. To je posebno važno zbog psihološkog rata koji će se voditi medijskom propagandom i kulturnim djelovanjem nama neprijateljskih sila u svjetskom okruženju. Htjeti će se posijati defetizam i otpor prema jedinstvenom djelovanju koje će voditi državni vrh na čelu s vladarom, a to bi im bilo olakšano bez izlaganja cjelovitosti i smislenosti djelovanja državne vlasti čime im se unaprijed uskraćuje mogućnost obmanjivanja. Barem u tome segmentu, jer ne treba misliti da neće pokušati djelovati s namjerom da nas obeshrabre i razjedine gdje god im je to moguće.

Tajne u dubinama srca

Pri tome nema opasnosti da su neprijateljima razotkrivene neke vojne tajne koje će mu omogućiti da prema njima prilagodi svoje djelovanje u slučaju agresije i ratnog sukoba. Ništa nije dano što ionako nije posve dostupno i kao što mi znamo kakvu koncepciju ratovanja i svega povezanog s njime provode drugi, tako oni znaju i o nama. Ne treba trošiti snagu na skrivanje nečega što niti nije moguće sakriti, a niti ne predstavlja ono što je uistinu nužno, ali i uopće moguće sakriti kao obrambenu tajnu.

Prvenstveno stoga što u konačnici nedokučivost ratnog djelovanja nije prisutna u podacima bilo kojeg oblika nego je skrivena u dubinama srca, pa nitko ne može znati kako će se bilo koja organizacija ponašati u borbi. To je vječna neizvjesnost ratovanja i kao što je kod kockanja neizvjesnost u rezultatu do zadnjeg trenutka ono što stvara kockarsku ovisnost, tako i rat još više sadrži tu kockarsku privlačnost te su mnogi skloni ulasku u rat vođeni upravo tom slabošću.

Tu se Tuđmanu mora odati priznanje jer se nije ulovio u tu zamku koja dolazi s ratnim uspjesima. Znao je stati na loptu i ići onako kako je zacrtao što je uvijek najbolje, makar ono što je planirano i nije toliko dobro. Najgore je mijenjati strategiju i na kraju ostati nigdje. Sve započeti i ništa ne dovršiti. Tuđman se držao svojega plana i nije se dao od njega odgovoriti, a znao je čekati kada je trebalo. Mnoge loše posljedice tog nesavršenog ljudskog plana trpimo danas, ali mora se znati da je osnovni cilj bio uspostava hrvatske države te je to i ostvareno. Na nama je da sada ono što nije dobro ispravimo, a toga nažalost ima podosta, čak i previše, no što je tu je. Državu imamo, pa prema tome možemo raditi na ispravkama kako znamo i umijemo. Nitko nam drugi nije kriv ako smo nesposobni za dobro djelovanje, a najmanje Tuđman. On je svoje odradio onako kako je znao i umio.

Sposobnost čekanja donosi pobjedu

Nesposobnošću čekanja, čime je inače raspolagao Tuđman u Domovinskom ratu, može se objasniti

inače racionalno posve neshvatljivo srljanje u neprestano nove ratne pohode i onda kada je sve govorilo da je vrijeme za prestanak ratovanja. Vrijedno je za uočiti da čekanje implicira trpljenje, posebice u ratu, pa je po toj osnovi većim prianjanjem i nasljedovanjem Krista i kršćanskog nauka omogućeno dulje čekanje u odnosu na neprijatelja koji to nije u stanju. Za moći čekati treba znati trpjeti, a znati trpjeti može najbolje onaj koji sav Kristov. To je objašnjeno novozavjetnim riječima: *"Jer vama je dana milost: "za Krista", ne samo u njega vjerovati nego za njega i trpjeti, isti boj bijući koji na meni vidjeste i sada o meni čujete."* (Fil 1, 29-30).

Oni povijesni likovi koji nisu bili kršćani, a posebice oni koji su manje ili više otvoreno protukršćanski nastupali, imali su izraženu karakteristiku velike nestrpljivosti i u trenucima kada su bili na vrhuncu svoje moći te po takvom stanju realno nisu imali razloga za nestrpljivost.

Vidljivo je to upravo kroz povijest jer Aleksandar nije znao stati u svojim osvajačkim pohodima također kao što i Napoleon, isto kao i Hitler, nije mogao podnijeti stanje mira i iskoristiti ga ojačanje osvojenog područja, te nakon tog strpljivog procesa čekanja nastaviti osvajanje, ako već nije mogao bez želje za svjetskom vlašću i apsolutnom moći. To bi bio razuman potez jednog Aleksandra i Napoleona ili Hitlera, ali oni to nisu bili u stanju napraviti. Njih su vukli nerazumni i (samo)destruktivni nagoni isto kao što kockara koji je osvojio određeni dobitak na ruletu vuče da ga cijelog opet stavi na kocku. Veći dobitak, veće novo uzbuđenje i užitak koji dolazi s tim uzbuđenjem ono je što preokupira svako razumsko promišljanje i tek se sa gubitkom dešava otriježnjenje i dolazi se natrag k svijesti. Zato i nije dopušteno kockanje onome koji želi ostati pribran u duhu i tijelu te onaj koji ne želi izgubiti imetak na kocki neka niti ne pristupa kockanju. Isto je i sa ratovanjem. **Onaj koji ne želi izgubiti rat neka ne ratuje**, odnosno neka ne pokreće rat i ne napada druge jer će biti poražen zbog gubitka vlasti nad svojim duhom i tijelom. Tako vidimo kako sam sebi određuje poraz onaj koji napada, tj. onaj koji poteže mač na drugoga.

Hrvatska ugovorom obvezana s Bogom

To da se ne ide u rat i da se ne napada drugoga je upravo na tragu istine kada Isus jasno kaže da se ne izvlači mač iz korica, jer tko se mača laća od mača i pogiba. Tko krene u ratno osvajane, izgubiti će rat. Važno je uočiti da Isus kaže da se mač ne izvlači iz korica, ali ne govori da se i mač i korice bace u trnje, nego ostavlja pravo čovjeku da nosi mač upravo zato da bi baš mačem mogao poraziti onoga koji se tim mačem nedopustivo razmeće i ugrožava druge. Tu je osnovni razlog zašto se hrvatska strateška koncepcija obrane ili ratna doktrina naziva **totalnim obrambenim ratom**.

Presudna je riječ ovdje *obrambeni* jer Hrvatska svu svoju oružanu silu koju ima (svoj mač) **smije koristiti isključivo kao obranu od onoga koji vadi mač iz korica**. Po Božjoj providnosti Hrvati su i ugovorom sa Svetom stolicom formalizirali takav odnos još 679. godine obvezujući se papi Agatonu da neće napadati zemlje drugih i da će živjeti u miru sa svima koji to budu željeli, kako bi zadobili Gospodinov blagoslov i zaštitu apostola Petra. Ovaj ugovor pape Agatona s Hrvatima o nenapadnom ratu je ono čega smo se kroz povijest vjerno držali i po tome dobili kao narod poslanje stvaranja jedinstvene kršćanske Europe nasuprot antikristovske Europske Unije i cijele globalne podzemne sile koja stoji u pozadini. Nema mjesta strahu od razgoropađenih silnikâ koji će nas htjeti uništiti pod svaku cijenu, a to konstantno i čine. Samo je potrebno vjerno se držati sporazuma iz stoljeća sedmog i nema trunke sumnje da se "druga strana" na nebesima neće držati ugovora. Mi ljudi smo ti koji kršimo ugovore, Bog je vječna istina, pravednost i ljubav te nikada nije prevario ni jednog čovjeka.

U ovome kontekstu potrebno je vidjeti kolika je pokvarenost i opasnost prisutna kada se Hrvatsku želi optužiti za nekakvu agresiju na BiH, a riječ je o posve legitimnom i po ugovoru dozvoljenom obrambenom ratu. Želi se lažiranjem povijesti, a sud u Haagu je glavni službeni falsifikator, Hrvate uvjeriti da su izvršili agresiju, a time onda i kršenje ugovora, što sve skupa ima za cilj da nas se što više odvoji od Boga i od Njegove Svete Crkve.

Ulazak u jednu imperijalističku vojnu asocijaciju kakav je NATO također **predstavlja zamku kršenja ugovora između Hrvatske i Svete stolice, odnosno, kršimo svoj nacionalni zavjet dan Bogu**. NATO

je savez koji već vodi, i voditi će samo još i više, osvajačke ratove pa će po tome osvajačkom principu na koncu i propasti kao što su propali svi silnici. Sile zla žele nas i na taj način prevariti i poput zmije u edenskom vrtu nudi nam se laž za pristanak sudjelovanja u protubožjoj djelatnosti kao što je potezanje mača na drugoga. Znaju da ako prihvatimo njihove ponude postajemo lako pokorivi jer nas prema ugovoru koji smo sklopili Božja zaštita više neće štititi. I nećemo se imati pravo žaliti, jer mi ćemo biti ti koji ugovor kršimo, a ne dragi Bog. On će ga samo provoditi onako kako je i dogovoreno. **Zato je ulazak u NATO nedopustiv i svatko tko je od Boga neće na NATO pristati, jer se ne može pristati na raskidanje ugovora sa Svevišnjim.**

Hrvatska vjernost Crkvi smetnja Novom svjetskom poretku

Ovako, dok smo još donekle u vjeri kao narod, pogotovo ako se gleda sveopće poganstvo koje je zahvatilo ostatak Europe i svijeta, i dok još nismo nasjeli na zamke koje su pred nama (i to vrlo blizu, tako da više nema vremena za neodlučnost) predstavljamo prijetnju i opasnost za planere Novog svjetskog poretka. Ova mala i jadna Hrvatska predstavlja smetnju u povijesti dosad neviđenom silniku. Sigurno da nismo smetnja i opasnost zbog svoje svjetovne veličine ili moći, nego ono što upravljači ovog svijeta vide kao opasnost i čega se boje je vjernost Kristu, Mariji i Crkvi. Strah je to toliko očit jer ne bi se oni nama toliko bavili, ne bi nas pokušavali prevariti na sve moguće načine, ne bi nas toliko maltretirali raznim licemjernim uvjetima i svim drugim destruktivnim metodama da nas se toliko ne boje.

A ja im poručujem neka se boje, jer imaju sve razloge za strah. Neka strahuju jer Bog je silni i jedini te neće dovjeka dopuštati sve što po svojem milosrđu i ljubavi daje posrnulom čovječanstvu.

Strahujte silnici jer ćete po malima i posljednjima biti poraženi vi koji sada oholo uzimate prvenstvo, bezobzirno se gurajući i gazeći preko nevinih. Strahujte, jer bliži se vrijeme vašeg pada i jauka vječnoga. Strahujte, jer vam je strah Božji posljednja prilika da se obratite od zalâ koja činite, i zla kojim ste ispunjeni.

Osvrt na vojništvo Hrvata kroz povijest i sadašnje stanje

Hrvatska ratnička tradicija

Svi znamo da živimo u nesavršenom svijetu (najblaže rečeno) u kojemu oni koji raspolažu silom nameću svoju volju slabijima bilo upotrebom, bilo već samom prijetnjom upotrebe te iste sile. U tom i takvom svijetu hrvatsko ime je opstalo više od 5.000 godina po čemu smo uz Židove jedinstven narod sa fascinantnom poviješću. Žalosno je to da tu povijest makar i u najjednostavnijem obliku poznaje sramotno mali broj Hrvata, posebno tzv. intelektualaca. Naša povijest može biti i jedan od razloga zašto se iz judeo-masonskih krugova ta povijesna posebnost koja je dokazana (zadnji i konačni dokaz je genetika koja je dodatno potvrdila sve ostale povijesne dokaze i pretpostavke) i realna činjenica sustavno negira, obezvređuje i gura u zaborav. Kada je hrvatska povijest barem djelomično poznata dolazi se do spoznaje da je ono što nam je omogućilo opstanak kroz povijest bila ratnička vještina kojom smo se uzdizali nad, ili bili najmanje na istoj ravni sa ostalim narodima i koja je bila jamac sigurnosti na olujnom moru povijesti.

Hrvati su organizirano ratovali još u perzijskom carstvu, borbom su se probijali kroz bespuća srednje azije, Kavkaza i preko velikih stepa, sve do dolaska u današnju domovinu. Višestoljetnom seobom u neprestanom sukobu samo su najjači opstali da bi ih Božja Providnost nagradila ovom predivnom hrvatskom zemljom. Dokle smo god bili dovoljno jaki da se odupremo stranim osvajačima, kojih je uvijek bilo i uvijek će ih biti, bili smo svoji gospodari, svoji na svome, na od Boga povjerenoj zemlji. Onoga trenutka kada bivamo vojno poraženi počinje višestoljetna golgota Hrvata pod vlašću raznih tuđinaca koji su uvijek gledali samo kako bi nas što bolje iskoristili za svoje ciljeve. Time što je vojnim porazom, a koji je uslijedio zbog prije stvorenog nejedinstva, došlo i do gubitka državne suverenosti i potrebe za ulazak u veze koje su nas potom skupo koštale trebalo bi biti dovoljno za spoznaju da se vojnom snagom mora štititi sada ostvarena država. I kada se onda, usprkos svih svjetskih sila, napokon u jednom krvavom ratu na kraju 20-tog stoljeća Hrvatska silom svoje vojske i milošću Božjom izbori

za svoje mjesto pod suncem, dok je zemlja još natopljena krvlju žrtava, radi se sustavno na odricanju i zapuštanju našeg jedinog garanta državne nezavisnosti, slobode i suverenosti – hrvatske vojske.

Današnje opominjuće stanje

Stanje u kojem se sada (2006.g.) nalaze Oružane snage RH je jednostavno rečeno katastrofalno. To stanje se nešto više odnosi na tehniku i logistiku dok je ljudski potencijal na nešto boljoj poziciji, ali i tu je prisutan trend pada vrijednosti, a posebno po pitanju malobrojnosti vojske koja se tako nerazumno prihvatila. Također, i sama opremljenost nije adekvatna, sredstva i oprema su zastarjeli. To se posebno odnosi na situaciju u HRM i HRZ i PZO gdje je manje od jedne trećine tehničkih sredstava ispravno. Znači i ono zastarjelo što se ima nije većinom niti uporabljivo. Zastrašujuće zvuči podatak da HRM ne može adekvatno izvršiti raketni udar, provoditi protupodmorničke i protuminske borbe, već samo može obavljati zadaće prevoženja, polaganja mina i ophodnja. HRM je skoro srozana na razinu djelatnosti za koju nije niti potrebno imati ratnu mornaricu, jer da nema mogućnosti polaganja mina, zadaće prevoženja i ophodnji mogu izvoditi i civilni brodovi. Kod PZO sustava kojim se raspolaže i ono malo zastarjelog oružja što je uporabljivo ne može djelovati iznad 3.000 metara visine. Nema opreme za ABK zaštitu, sredstva veze ne rade i veza je dovedena do toga da postoji dok radi GSM mreža jer je mobilni telefon postao neformalno sredstvo veze. Zalihe ubojitih sredstava su na donjoj granici pouzdanosti, a to treba čitati tako da će zbog toga netko nastradati kada se ta sredstva koriste ili u obuci ili u eventualnom ratu. Skladišta su skladišta samo po imenu jer ne udovoljavaju niti najmanje standarde. Nema niti strateških zaliha goriva i po takvom stanju, ono malo voznog parka i druge tehnike što bi se pokrenulo, ne bi nigdje dospjelo. Topništvo je karakteristično po velikom broju kalibara (12) i još većem broju modela (32), što je jedna operativno vrlo nepovoljna činjenica.

Izvođene su svakakve sulude reforme, a kao jedna od posljedica je da su iz sustava izišli stručni i iskusni majstori nositelji održavanja. Obuka je potpuno reducirana na jednu mizernu razinu kao još jedna posljedica tih reformi, i to je slučaj i kod profesionalnih i kod ročnih postrojbi koje se ionako planiraju uskoro potpuno raspustiti.

Sve je ovo navedeno o stanju u vojsci u biti je samo vrh ledenog brijega i prava se istina skriva od nacije jer bilo bi teško opravdati utrošak značajnih sredstava sa učinkom neprijateljskog djelovanja. Na određeni način, ako bi se gledalo samo materijalno-tehnička sredstva, a ljudstvo isključilo iz računica, ispada da je razdoblje mira uništilo više hrvatske oružane sile od razdoblja rata. Takav zločin nad nacionalnom sigurnošću nema opravdanja i bez odgovornosti onih koji su to skrivili ne može biti ni napretka.

Ne može se bez jake vojske

Ako je narod već takav da je podložan manipulaciji i brzom zaboravu, njegove intelektualne elite morale bi znati čuvati interese nacije. Morale bi, ali umjesto da vode i čuvaju nacionalno tkivo upravo najveća većina tih intelektualaca i sve te tzv. elite radi sve protiv nacionalnih interesa, a apsolutno je protivno nacionalnim interesima ovakovo sramotno slabljenje HV-a i sveukupne obrambene sposobnosti. Uopće, žalosno je kako sva ta intelektualna svita toliko prezire i mrzi HV da se ne mogu niti suspregnuti u lažnom hinjenju brige za obranu domovine te ih nadvlađuje nervoza što HV kao takva još uopće postoji. Ne mogu dočekati da HV nestane utapanjem u NATO ili nekakve druge "obrambene saveze" u kojima se naša sigurnost i nezavisnost pouzdaje u tuđu dobru volju! Nije prošlo puno godina od vremena kada su ti isti, u koje bi se sada trebali s povjerenjem pouzdati da će nas braniti, posve mirno i bešćutno stajali sa strane i jedino što su poduzeli **bilo je da nam još više otežaju borbu namećući nam embargo na oružje**. Zar ima itko razuman tko ne vidi da je embargo na uvoz oružja bio svjestan pokušaj ubijanja Hrvatske? Nije tu bilo nikakvog slučaja ili nepoznavanja situacije, znali su vrlo dobro što rade i kome embargo ide na ruku, a kome ne. Usprkos toga i usprkos nekih diletantskih poteza državnog vodstva koje je još dodatno otežalo stanje slabim obrambenim pripremama i organizacijom države za rat, a zahvaljujući prvenstveno samoorganizaciji na terenu i herojstvu nadahnutih pojedinaca koje je obaralo sve standarde vojne zakonitosti, Hrvatska je ipak obranjena.

Tuđman je loše radio što se previše oslanjao i respektirao tzv. međunarodni faktor te je zbog toga zapostavio razvoj hrvatskih obrambenih sposobnosti kao sporednog, a uspostavu međunarodnog legitimiteta, tzv. priznanja, kao glavnog cilja. Sama riječ priznanje pokazuje o čemu se radi i gdje je tu zamka zablude. Priznanje. Od koga? Zašto? Da li ja kao osoba trebam priznanje da bih postojao? Ako me netko ne prizna da li ja onda ne postojim? Naravno da ne. Ako nešto traži priznanje to su onda sama naša djela s kojima nastupamo pred drugima. Djela kojima izražavamo sebe i komuniciramo sa svijetom. Kada govorimo i riječima upućujemo poruke želimo da budu primljene, a samim time i shvaćene. Na izgovorene riječi želimo dobiti znak da su primljene, da su shvaćene i da je time priznat smisao našeg izražaja. Pri-znanje, od pri-znati, upravo potvrđuje da je riječ o znanju, znanju o samima sebi kojemu je pridodano (pri-dodano) tuđe razumijevanje našeg izričaja, našeg djelovanja u svijetu. Priznavanje našega djelovanja je priznavanje koje stvarno tražimo. To je priznavanje koje i jedino možemo tražiti jer ona druga nemaju smisla, potpuno su nepotrebna. Ista stvar odnosi se i na državu. Tražiti priznanje da jesi, nije smisleno. Jer, ili jesi, pa to i sam znaš svojom sviješću, svojom pameću ("Mislim, dakle jesam!"). Ili nisi, pa to niti ne znaš jer te nema, i što onda tu znači priznanje nekoga drugoga? Diplomacija kao govor države je djelo koje je tražilo odgovor o razumijevanju, ali ako onaj kome je upućena riječ ne odgovara to ne znači da država ne postoji jer primatelj može upućeno čuti i isto razumijeti ali ne želi odgovoriti, ne želi priznati naše djelo govora. Ali to je ujedno i sve što može napraviti jer mi i dalje postojimo sve dok smo živi, sve dok znamo da smo država. Netko nas može ignorirati i praviti se da nas ne čuje, ali ako smo postojani i, posebno, ako smo jaki i čvrsti (kaže se: svoji i Božji) onda će prije ili poslije taj isti ignorant morati imati posla s nama i u tome trenu sva se ta ignorancija okreće protiv njega i dolazi na naplatu. Zato, zbog svega upravo izloženog, mora se raditi na jakosti države, a vojska predstavlja tu jakost prema van i podupire diplomaciju na najbolji mogući način u njenom komuniciranju s drugim državama. Diplomacija bez jakosti države i vojske predstavlja praznu priču, riječ bez odgovora, podložništvo i sluganski vapaj za nekakvim priznanjem da bi sami sebe uvjerili da smo živi. Ovo bi trebalo biti dovoljno da se shvati da moramo biti jaki i da moramo imati jaku vojsku. Bez toga u svijetu ovakvim kakav je kao da nas nema i naše postojanje postaje ovisno o onome od koga molimo priznanje.

Gospodarstvo kao vojna logistika

Da bi vojska bila jaka mora se imati prvenstveno jaku logistiku, jer vojska nije ništa drugo nego krajnji potrošač logističke osnove. I to jedan veliki potrošač kojeg nije lako zadovoljiti. Logistika je opet ništa drugo nego gospodarstvo koje omogućuje postojanje vojske kao organizacije koja troši sredstva. Zato, da bi se moglo imati dobru i jaku vojsku mora se imati još bolje i jače gospodarstvo, a kako je uopće moguće ustrojiti takvo gospodarstvo izloženo je u poglavlju o financijama jer za uspostavu gospodarstva prvenstveno je potrebno ovladavanje novčanim tokovima. Kako je to u potpunosti ostvarivo i kako se time (ovladavanjem financijskim umijećem) može izgraditi uspješno gospodarstvo, tako je moguće na istim tim temeljima, na toj logistici, utemeljiti i vojsku.

Nažalost, niti Tuđman, a pogotovo strukture oko i nakon njega, nisu radili po ovakvom strateškom promišljanju, nego je bilo rađeno iz potpuno krivih gospodarskih koncepata. Tuđman je slijepo kopirao zapadnjački gospodarski ustroj koji je dobar za svjetske zakulisne moćnike koji tako i ostvaruju svoju svjetovnu moć istovremeno slabeći sve ostale, ali koji nije mogao nikakvog dobra donjeti hrvatskoj državotvornoj ideji koja pretpostavlja istinsku samostalnost i potpunu suverenost. Takav obrazac napravio nas je slabim i ovisnim upravo o onima od kojih bi ponajviše trebali zazirati i koji su ti koji žele potčiniti cijeli svijet. Ono što je ostalo nakon Tuđmana i što samo sebe smatra državništvom nije vrijedno previše riječi jer nisu ništa drugo nego sitni slugani kojima nije niti najmanje stalo do Hrvatske. Tuđman je, uza sve propuste koje je učinio, ipak bio čovjek sa srcem, emotivac koji je tražio nekakav oblik jake i samostalne Hrvatske, samo što u tome nije u potpunosti uspio, i ostavio je Hrvatsku na lošim osnovama i u krivom usmjerenju, ali ju je ipak nekakvu ostavio. Ono što se dalje radilo dovodi do toga da neće ostati niti malo h od Hrvatske. Bezlični aparatčici samo sluganski slijede naputke koje im dostavljaju i nevjerovatnom mirnoćom izgovaraju laži obmanjujući narod niti ne trepnuvši.

Tuđmanov način

Na sugestiju, i to u najmanju ruku na sugestiju, a vrlo je lako moguće i po neposrednom nalogu iz inozemnih centara moći, Tuđman ulazi u pregovore i neposredne razgovore s Miloševićem. To samo po sebi i ne bi bilo loše jer se time eventualno barem teoretski mogao spriječiti rat i postići mirno riješenje, a ako ništa drugo, dobivalo se na vremenu koje je išlo na ruku prvenstveno Hrvatskoj. Mogućnost mirnog rješenja nekog problema nikada ne treba odbaciti i sve to nije sporno, ali ono što je bilo izrazito krivo je to da se dobiveno vrijeme nije niti blizu primjereno iskoristilo za potrebnu organizaciju obrane. Oslanjajući se previše na diplomatsko rješenje i lažna obećanja, te hrpu praznih riječi i ofucalih fraza međunarodne diplomacije, našli smo se u situaciji da kada se rat u potpunosti razbuktao nije bilo dovoljno oružja za obranu, a niti sama organizacija i koncepcija obrane nije bila dobro organizirana i promišljena. Ako je uopće ikada i bila dublje razmatrana? Sám tijek događaja prisilio je Tuđmana da uvidi koja je stvarna nužnost ako se želi imati državu i da se okrene jačanju vojske. Silom događaja pokazalo se da se bez vojske ne može i da se mora imati respektabilnu vojnu silu s obzirom na geopolitičku poziciju Hrvatske ali i bogatstva kojima raspolažemo. U tome vojnom jačanju i težnji da se bude vojno-obrambeno siguran Tuđman je uletio u novu zabludu, a to je težnja ulaska u nadnacionalne vojno-državne saveze. Točnije, od samog Tuđmana je kao cilj postavljen ulazak u NATO i to je postala sveta krava hrvatske politike. Ali ono što je kod Tuđmana u svoj njegovoj zabludi priključenja NATO-u i EU-u bilo dobro je to da je **barem imao želju da Hrvatska bude i regionalna vojna sila u sveukupnoj cjelini takvog vojnog saveza**. To je svakako daleko manje zlo od ovoga što današnji poslušnici planiraju i rade HV-u, a dobar dio posla slabljenja su već itekako dobro odradili. I nije bitno što je možda kod Tuđmana u toj težnji da Hrvatska bude lokalna vojna sila bilo motivirajuće njegovo samoljublje i želja za veličinom. Naprotiv, to su upravo pozitivne Tuđmanove karakteristike kao državnika i možemo žaliti što nisu bile još jače izražene, jer tako postoje barem neke šanse da i država bude nešto jača, sa više samopoštovanja, pa je tako i vanjski faktori više respektiraju. Tragedija je današnje Hrvatske što je vode likovi bez ikakvih ideala, težnji, aspiracija prema velikome, nego su se instalirale sitne duše, ljudi bez srca, bezkičmenjaci i mlakonje. Obična skupina poslušnikâ i klimavacâ koji niti ne sanjaju o tome da mogu biti slobodni od stranog nadzora. Jednostavno im je sluganstvo u krvi i zadovoljavaju se ulogom visokopozicioniranog i privilegiranog sluge. Tuđman je barem bio ili vruć ili studen, u svakom slučaju, **uz sve njegove mane i promašaje nije bio mlakonja**, vodio je državu autoritarno i onako kako je to sam htio i najbolje znao. To što nešto nije znao ili umio bolje napraviti manji je grijeh. Za razliku od vremena Tuđmanovog muževnog vodstva Hrvatska je danas u potpunosti predvođena mlakonjama koji ne zaslužuju ništa drugo nego da ih ta ista Hrvatska ispljune iz sebe jer su bljutavi i stoga u potpunosti nepodnošljivi.

NATO – buduća vojska Antikristova

Došli smo tako u situacije da po onome kako se HV danas razvija biti ćemo jedna sićušna postrojba u sklopu NATO vojske koja će voditi ratove za interese svjetske judeo-masonerije. Našu mladost će slati da gine po cijelom svijetu, danas u sklopu nekakvog antiterorizma, a sutra već za nekakvu drugu obmanu. Možda za interese neke korporacije koja ima problema s domorodačkim stanovništvom u otimanju njihove zemlje i njihove slobode te ih treba "demokratizirati", odnosno pokoriti pod parolom oslobođenja. Cijeli NATO i ima svrhu postati globalna plaćenička visokoprofesionalna vojska koja će služiti onoga koji tu vojsku plaća, a ne onoga s kime i gdje živi.

U samom nazivu "NATO" naglašeno je sjeverno usmjerenje koje otkriva okultno duhovno značenje i namjenu toga saveza. Naime, već je Marko Marulić to razotkrio u 15. stoljeću pišući*: "Za Antikrista, tu najgadniju i od svake grozote užasniju zvijer, drže da će doći iz sjevernih krajeva, prema ovim riječima Jeremije:»Sa sjevera će buknuti svako zlo po glavama stanovnika zemlje.« (Jr 1,14).*" Čak je pred političkim središtem NATO-a u Bruxellesu stilizirana četverokraka zvijezda kao znak saveza (u stvari ta zvijezda predstavlja križ) prigodno jednim svojim krakom zabodena u zemlju i izrađena tako da se jasno raspoznaje izokrenuti križ sa svim prikladnim proporcijama. Da je to puka slučajnost može vjerovati samo onaj koji nije upućen u značenje simbolizma i simbola koji su poput jednog univerzalnog tajnog pisma kojim se sporazumijevaju samo oni "odabrani", inicirani u potrebne stupnjeve masonskih i ostalih ezoterično-okultnih misterija.

Ulazak u NATO predstavlja ulazak u antikristovu vojsku u stvaranju, i država Hrvatska kao kršćanska država, kao država posvećena Djevici Mariji, sa svojom vojskom ne smije pristupiti u tu i takvu udrugu. Upravo suprotno, moramo se pod svaku cijenu oduprijeti i ostati nezavisni te ukoliko je potrebno i braniti se od napada te vojske i onih koji njome upravljaju ili se njoj podčinjavaju. Isto tako Hrvatska treba pokrenuti i biti sjeme jednog drugačijeg saveza koji će biti vojska Kristova i Marijina te koja će se suprostaviti antikristovoj vojsci. Ako Hrvatska ipak ostane sama ne treba se ničega plašiti, jer Bog podaruje pobjedu svojim slugama i zaštićuje ih od napadaja Zloga. Vanjska prividna snaga i moć samo su obmana koja želi utjerati strah i potčinavanje zemaljskoj sili, a prava snaga dolazi iz onostranosti, ona transcedentira svijet i zato nije uvjetovana njime, nego upravo suprotno, svijet je taj koji je podčinjen duhovnome. Konačno, Bog je stvorio svijet i sve što postoji, pa prema tome taj svijet je u potpunosti podložan Njemu.

Opstanak usprkos protivljenja Zapada je pravo priznanje

Nije nimalo slučajno da je vojska izložena sustavnom obezvrjeđivanju i to redom sve od strane manje vrijednih individua koje se nikako ne mogu pomiriti s postojanem Hrvatske, a jako dobro znaju gdje trebaju udariti. Znaju oni da je HV osigurao Hrvatskoj opstojnost. Ti isti se rađe oduševljavaju "međunarodnim priznanjem" i uzdižu to priznanje kao najvažniji događaj novohrvatske povjesti. Ja znam da ću uvijek izabrati 10 ili 50 godina formalnog nepriznavanja nasuprot slabe i nesuverene države Hrvatske. Bez problema bih mogao živjeti "nepriznato", a da se odlučnim, organiziranim i stručnim pripremama, što bi dovelo do manje žrtava i razaranja, brzo suzbila pobuna Srba, porazila JNA i agresorskoj Srbiji održala lekcija koju bi dugo pamtili. Ovako je sve ostalo nedorečeno i nedovršeno te se nije, ako ne zauvijek barem na jedno duže vrijeme, suzbila svaka nada i htijenje za novim velikosrpskim poduhvatima. **Srpski imperijalizam je ostao neporažen na svojem izvorištu i odatle će prvom prilikom opet krenuti na nas.**

Uvijek bih izabrao spas Vukovara i njegovih branitelja nad "međunarodnim odobravanjem", ili izazivanjem sažaljenja u međunarodnoj javnosti. Onaj koji tako ne misli neka ode i kaže to obiteljima poginulih branitelja i civila. Neka im kaže da je trebalo slušati savjete i želje stranih probisvjeta (koji su nam ionako željeli i planirali propast) da bi dobili njihovu pohvalu. Neka se objasni invalidima da se nije bolje organizirala obrana zato da Hrvati ne bi slučajno izgledali kao negativci. **Nikada više se ne smije dospjeti u takvu situaciju da se hrvatski vojnik i hrvatski čovjek koristiti kao moneta za podkusurivanje stranim interesima.** Pa što ako bi i ispali izmišljeni agresori u riječima međunarodnih licemjera? Mi bi znali da se branimo i da vodimo pravedan i potpuno legitiman obrambeni rat protiv agresora i nacija bi jedinstveno slijedila takvu pravednu odlučnost i u takvome jedinstvu lako bi se preživjelo eventualno razdoblje diplomatskog prigovaranja i izolacije. Sve te silne sankcije kojima nas se stalno grozi nisu problem jedinstvenom narodu i pravednim vladarima te ih se ne bi niti osjetilo. Sigurno je jedno, a to je da je puno lakše podnositi nekakve izolacije ili sankcije od onog što moraju trpjeti poginuli i osakaćeni i njihovi bližnji, a upravo su oni danas potpuno obezvrijeđeni, zapostavljeni i poniženi. Uostalom, što to i znači diplomatska izolacija? Za iznutra jaku državu čija jakost počiva na kršćanskoj vjeri i nacionalnom jedinstvu diplomatska izolacija se svodi na izbivanje sa ućešća na diplomatskim balovima i raznim ostalim domjencima, čija je suština u iću i piću dodatno "oplemenjenom" ceremonijalnim snobizmom i ispraznom protokolarnošću. Vjerovatno upravo baš iz ovog razloga naša politička elita toliko i uzdiže to priznanje kojim su pripušteni u taj "uzvišeni" svijet međunarodne diplomacije. Drugog rezona nema kod tolikog slavljenja diplomatskog priznanja osim ovog prilično ispraznog razloga, ali samo onaj koji nije izbliza vidio našu političku elitu, i to bez obzira na stranačku pripadnost, može misliti da njima ne upravlja ništa osim sitnih osobnih htijenja, snobizma, hohšaplerstva i raznih ostalih plitkih pobuda.

Jedino čega uvijek ima to su prigodničarska i kampanjska (posebno kada se odvija izborni cirkus) obećanja šakom i kapom, jer riječi današnje obmanjivače bez savjesti ništa ne koštaju, oni ih mirno mogu izbaciti prema potrebi i prilici. U svakom slučaju, u biranju između odlučne obrane nauštrb međunarodnih simpatija i poslušnosti, bili bi mirne savjesti pred Bogom po tome pitanju, a to je ono što je najvažnije, iz toga proizlazi sva potrebna snaga.

Zato samo oni koji imaju mentalitet psa koji traži tapšanje svojeg gospodara mogu biti ushićeni tim famoznim "međunarodnim priznanjem". Priznali smo se sami time što smo se obranili od neprijatelja koji nam je osporavao pravo na ikakvu egzistenciju. Da je Hrvatska kojim slučajem vojno poražena od tog priznanja ne bi bilo ništa, a okupatoru bi se brzo dala upravo ta toliko prenapuhana diplomatska legitimnost. Ako se imamo ikome zahvaljivati i klanjati to je samo dragome Bogu koji nam je uslišio molitve, a nikako ne judeo-masonskim obmanjivačima u obliku tzv. uglednih međunarodnih diplomata i cijele te diplomatske škole.

Srpski imperijalizam nije suzbijen

Ovako, zbog svega toga, danas imamo situaciju da je srpska agresija odbačena iz Hrvatske, ali nije odbačena imperijalistička težnja unutar same srpske elite, a njihovim utjecajem i u znatnom dijelu srpskog naroda. Naprotiv, u Srbiji je stvorena frustracija zbog poraza i želja da se u "idućoj rundi" ostvari ono što se u ovome ratu nije uspjelo. Treba biti svjestan da se ne može živjeti na staroj slavi i na lovorikama zadnje pobjede bez obzira na svu njenu veličanstvenost. Treba biti svjestan da poražena strana nije neinteligentna i da uči iz svoga poraza i diplomatski, gospodarski i vojno se priprema da bi bili djelotvorni prema hrvatskoj okamenjenoj i usnuloj obrambenoj koncepciji današnjice.

Kao što je već prije rečeno u poglavlju o unutarnjim poslovima, istinski nezavisnu i Kristu podložnu državu Hrvatsku, neprijatelji Boga i čovjeka najprije će pokušati uništiti iznutra, a ako to ne bude moguće, onda se ide na agresiju izvana. Za očekivati je da se za tu vanjsku agresiju ponovno upotrijebi Srbija, bilo samostalno, bilo kao dio jedne šire agresorske sile. Na takvu surovu stvarnost se treba prilagoditi i organizirati tako da je se spremno dočeka, a ako bi se dogodilo da Srbija i Srbi kao narod iz nekog razloga dožive određenu katarzu i obrate se od pretenzija prema hrvatskim zemljama, tim bolje za sve skupa. Kada bi se dogodilo da se unutar Srbije dogodi jedno otrežnjenje te se odbije biti sredstvo zakulisnim upravljačima, onda je to za Hrvatsku dobar razvoj događaja na koji se lako prilagoditi. Ako se sve ipak odvija prema lošijem scenariju gdje Srbija ili bilo tko drugi služi kao izvršitelj agresije po tuđem nagovoru, Hrvatska mora biti spremna i za tu mogućnost.

Ono što se nikako ne smije dopustiti je upravo ovo što se sada događa, a to je pouzdavanje u drugoga da će nas štititi i braniti umjesto nas samih. Kada neki nazovi stručnjaci (nažalost, veliki ih je broj i svugdje su prisutni u medijima) neprestance ponavljaju da je Hrvatskoj po NATO standardima i koncepciji dovoljno imati malu profesionalnu vojsku bez ročne službe i rezervnog sastava koja će brojiti mizernih desetak tisuća ljudi, onda se radi o opasnoj obmani nacije. Naime, vojno-teoretski može biti čak i točno da je to dovoljno za obranu Hrvatske, ali samo i isključivo samo ako se obrana izvodi u sklopu cjelokupnog saveza, odnosno **samo ako cijeli NATO brani Hrvatsku**. Dakle, tvrdnja da je Hrvatskoj dovoljna mala profesionalna vojska nije vojno-stručno utemeljena, nego se bazira na političkoj volji NATO saveza i negovih članica da se angažiraju u obrani Hrvatske. Obrambena sigurnost Hrvatske u sklopu NATO-a **nije vojna već politička kalkulacija** i kao takva je nadasve opasna. Oni koji ipak i dalje zagovaraju NATO računaju s poštenjem u međunarodnoj politici, a to je apsolutno kriva računica. Ako će NATO i željeti braniti Hrvatsku, činiti će to braneći sami zemljopisni pojam koji će biti praktički u privatnom vlasništvu financijske internacionale koja kontrolira i sam NATO. Ustvari, ta financijska internacionala je i osmislila NATO kao **svoju privatnu vojsku koja će braniti njihov privatni posjed i njihove privatne interese**. Taj slučaj je prema tome za Hrvate nedopustiv i, ako do toga dođe, a rasprodajom domovine i potpunim (formalnim) odricanjem od suvereniteta i nezavisnosti sve ide u tom pravcu, tada će Hrvatima biti više u interesu da podržavaju onoga koji ugrožava interese i vlasništvo (nelegitimno vlasništvo, stečeno prijevarom i izdajom) bezbožnih svjetskih moćnika. Za takav razvoj događaja, da opet priželjkujemo tuđu pomoć u oslobađanju od nečijeg jarma, neće trebati dugo čekati. Isto kako je i prva Jugoslavija brzo za Hrvate postala ugnjetavajuća i nepravedna sila, jedna sveopća tiranija koja je potirala sve što slobodarsko-hrvatski diše, tako će i Novi svjetski poredak u formi EU/NATO brzo postati opresivni i nepopularan unutar hrvatskog naroda. Ključni će trenutak biti kada se uvidi da smo postali na samo sluge, nego i nepoželjni uljezi na nekada našoj, a sada tuđinskoj zemlji. Isto kao u slučaju Jugoslavije, tako će i oslobađanje od ovoga novoga porobitelja biti nemoguće ostvariti bez krvavih žrtava, a budući da se radi o puno jačem i podmuklijem neprijatelju, nije isključeno da nas u tome postupku i nestane kao kompaktne nacije. Može se dogoditi da

Hrvata bude samo u tragovima, a na ovim prostorima, tada u vlasništvu i pod potpunom kontrolom tuđinca, živjeti će neki drugi ljudi. Kako je zemlja sama po sebi lijepa i visokovrijedna neće ih (razne nehrvatske elemente) biti teško privoliti da dođu tu raditi i živjeti, a u globalnom svijetu postoji više milijardi potencijalnih kandidata koji će biti i više nego voljni da se dođu ovdje naseliti i raditi za stranog vlasnika nekada naše zemlje. Da se ne bi mislilo da se ovo odnosi na neku bližu ili dalju budućnost dovoljno je uočiti da je organizirani proces naseljavanja Hrvatske stranim, nehrvatskim i nekatoličkim elementima već dobrano uzeo maha, a budući da Hrvati demografski nestaju, neće trebati puno pa da se dogodi ono što nekima izgleda nemogućim – da budemo manjina u Hrvatskoj. I to je dio rata protiv Hrvatske i Hrvata, i to je način na koji se izvodi okupacija i pokoravanje teritorija. O tome naši aktualni vlastodršci ne žele razmišljati jer im je lakše i probitačnije biti tuđinskim slugama, pa makar nasljedovali Judu Iškariotskog.

Zbog svega toga, a i cijelog niza raznih drugih razloga, Hrvatska mora omišljavati, provoditi i neprestano razvijati **svoju vlastitu obrambenu politiku** koja će nam dati stvarnu i realnu zaštitu uzdajući se u Boga i u same sebe – u "svoje kljuse".

Odgovornost za sadašnje stanje nacionalne obrane

Za porazno stanje u kojem se danas nalazi HV pred državom Hrvatskom trebaju odgovarati svi koji su do toga doveli. Od ratnih i poratnih profitera do današnjih rasprodavača nacije. Optužba je jasna za sve: podrivanje obrambenih sposobnosti nacije i veleizdaja.

Današnja obrambena politika je u potpunoj suprotnosti s najosnovnijim nacionalnim interesima. Još za vrijeme predsjednika Tuđmana i HDZ-a bilo je puno propusta strateške naravi. Ako netko misli drugačije neka samo objasni kako to Tuđman može biti nepogrešivi strateg, a da se Hrvatska nalazi u ovakvomu stanju u kakvome se nalazi? To je jednostavno nespojivo i Tuđman je nesumljivo bio dobar strateg, ali samo do određene razine. Točnije do razine stvaranja hrvatske države, ma kakva ona bila, no tu je upravo i problem Tuđmanove strategije, jer na problematiku kakvu državu treba stvarati daje potpuno krivo strateško usmjerenje. Zato je došlo do ovoga do čega je došlo, odnosno dolazi u pitanje najprije sama opstojnost Hrvatske kao države, a nešto malo dugoročnije i Hrvata kao naroda.

Vezano za tematiku obrane riječ je u prvome redu o tome da se nije razvijala domaća vojna industrija, a to je posve shvatljivo kada se i poljoprivreda i industrija u cijelosti srozavaju i potpuno se oslanjaju na samorazarajući uvoz, pa se na potpuno devastiranoj proizvodnoj poljoprivredno-industrijskoj bazi niti ne može nešto značajnije napraviti. Isto tako, sredstva za obranu trošila su se u značajnoj mjeri nenamjenski, raširila se nestručnost, nepotizam, kriminal, itd. Disciplina i autoritet su bili i ostali u potpunosti nezadovoljavajući. Posebno se to odnosi na ročni i pričuvni sastav, dok u profesionalnim jedinicama postoje neki svjetli primjeri dobre discipline i obuke – npr. dočasnička škola u Šepurinama kod Zadra, a koja je ukinuta valjda upravo zato što je radila na liniji na kojoj bi trebala biti cijela vojska. Također je na djelu posvemašnja nebriga za kvalitetno, primjereno i zasluženo zbrinjavanje i zadovoljavanje životnih potreba pripadnicima profesionalnih sastava oružanih snaga. Čak se namjerno radi tako da se što više vojnika pod ugovorom dovede u stanje nezadovoljstva kako bi ih se što više dobrovoljno razvojačilo i tako napustilo službu.

Već je tada, pod Tuđmanom, počela ideološka indoktrinacija o "potrebi za zadovoljavanje NATO standarda", a prema savjetima stranih (naravno – NATO) stručnjaka prvo se treba riješiti vojnika s ratnim iskustvom, smanjiti brojnost i ukinuti ročnu službu s jedne strane. Dok s druge strane treba ići u nabavu oružja kod nikog drugoga nego kod njih samih, odnosno kod njihovih nalogodavaca. Interesantno je kako niti jedan savjet iz tog NATO miljea nije došao u vidu brige za razvoj hrvatske proizvodnje vojne opreme ili oružja, nego se sustavno nameće potpun oslonac na drugoga, tj. na njihove proizvode. Mudro nam savjetuju kako je najbolje da od njih kupujemo oružje. I to po mogućnosti ono najskuplje, ali koje je njima već zastarjelo i sami ne znaju kuda bi s njim.

Cijeli je niz takvih i sličnih propusta ali, usprkos svemu, nekako je ostvaren i održavan barem jedan obrambeni minimum minimuma i barem je bio sačuvan institut vojne obaveze. Sve se nekako držalo

na okupu dok je Tuđman još bio živ, ali nakon njegove smrti i to malo dobroga što je postojalo sustavno se i nesmiljeno uništava. Promjenom vlasti 2001. i dolaskom koalicije poslušnika na vlast ide se u otvoreno uništenje HV-a popraćeno usklađenom medijskom kampanjom koja treba naciji umrtviti zdravi instinkt za samoočuvanjem. Veliki broj profesionalnih vojnika sa ratnim iskustvom, a koje je vrednije od bilo kakve simulacije na obuci, otvoreno se proglašava nepotrebnim viškom. Kada se ne posjeduje bolje objašnjenje takvog ponašanja jednostavno se koriste prigodne fraze kao npr. da ti ljudi ne odgovaraju nekakvom NATO standardu po prosjeku godina ili ostale razno-razne slične izmišljotine.

Podvala civilnog služenja vojske

Također, uvodi se civilno služenje vojnog roka čime se ruši princip jednakosti u obavezama za obranu domovine te se time obrazovaniji i bogatiji socijalni slojevi izdvajaju iz ostatka narodnog tkiva pretežitim biranjem civilne varijante služenja vojne obaveze. Vojska mora u odgojnom smislu djelovati upravo suprotno i dotada socijalno nepovezane, međusobno strane i otuđene dijelove društva na jedan poseban način spojiti, a to je prvenstveno moguće kroz proživljavanje zajedničkog iskustva patnje prisutne u svim tegobama dobre vojne obuke. Na obuci se moraju zajedno čeličiti i patiti i siromašniji i bogatiji mladići, slabije i bolje obrazovani, budući radnik u tvornici i seljak u polju i budući sveučilišni profesori i znanstvenici, upravitelji tvornica i državni činovnici. Svi moraju zajedno proći obuku u kojoj zajedno izdržavaju svu težinu i zajedno prolaze kroz sve tegobe i postepeno izrastaju u muškarce koji se ne predaju i ne posrću pred životom i problemima na koje će naići. Vojska na taj način učvršćuje vjeru u osobnost, vrijednost svakog pojedinca unutar nacionalnog kolektiva na njegov jedinstven način bez obzira na socijalno porijeklo i tako dugoročno podiže razinu povjerenja u cijeloj državi. Ne stvaraju se i ne odgajaju snobovski i elitistički pomodari koji prezrivo gledaju na druge, nego se usađuje poštivanje i prihvaćanje društvene solidarnosti i prihvaća se hijerarhijsko uređenje cijele zajednice. U takvoj odgojnoj vrijednosti vojne službe dobiva se bolje osvješćenje o međusobnoj međuovisnosti svih o svima i da se ne može jedna socijalna struktura gledati izdvojena od ostalih. Svi su međusobno povezani i ovisni o svima drugima – to mora biti odgojna pouka vojne obuke. Jedan liječnik mora biti svjestan da zaslugom rada jednog smetlara ima privilegiju da živi u čistom prostoru, a za koji se ne treba sam truditi nego se može u potpunosti posvetiti svojoj struci. Isto tako taj isti smetlar treba spoznati da je liječnik onaj koji svoje zahtijevno umijeće stavlja njemu i njegovim najbližim na raspolaganje, a zbog visoke zahtijevnosti za ovladavanjem tim umijećem dobiva i zasluženu materijalnu naknadu koja je stoga zasluženo veća od njegove smetlarske.

Žene uključene u vojnu obvezu

Pod obavezom služenja vojnog roka mora biti ne samo muška, nego i ženska populacija. Razlozi zbog čega i žene moraju služiti vojsku u biti su isti kao i za muškarce, uz svakako najvažniji razlog koji je i stvorio nužnost da se mora i žene uključiti u vojsku, a to je malobrojnost Hrvata i potreba da se maksimalno iskoristi sav ljudski potencijal. Služenje vojnog roka kod žena ima i svoje posebnosti što konkretno znači da se obuka i ročna služba koja ukupno traje tri mjeseca obavlja posve izdvojeno i zasebno od muške vojne komponente. Vojarne ženskih ročnika trebaju biti izdvojene i skoro svu obuku obavljaju same žene, osim nekih teoretskih predavanja i predmeta za koje eventualno neće biti ženskog nastavnog kadra. Zašto je takvo strogo izdvajanje potrebno ne treba previše pojašnjavati jer iskušenja do kojih bi dolazilo omogućavanjem zapovijedanja muškaraca ženskim ročnicima bila bi prevelika i neminovno bi dovela do obezvređivanja cijele ideje uključivanja žena u vojsku. Ženama mogu zapovijedati samo druge žene za vrijeme obuke, dok se poslije, nakon završene obuke i uključivanja u pričuvni sastav (poglavito u sastav TO, no o tome detaljno u poglavlju o TO-u) samostalne ženske pričuvne formacije uključuju u veće formacije koje su pretežno muškog sastava. Bitno je znati da i sklopu te integracije u cjelinu oružanih snaga ženske formacije (odijeljenja, vodovi) ostavljaju se čisto ženskima sa ženskim zapovijedanjem, koje je onda dalje podređeno ili pretpostavljeno unutar vojne hijerarhije.

Vojska kao odgajatelj

Već je i prije nešto govoreno kako vojska odgaja vrijednosti idealizma, odanosti domovini, formira jedinstven narod smanjujući (ako je dobro ustrojena i potpuno brišući) klasne podjele unutar nje (vojske) same, a barem dio toga onda se mora kasnije odraziti i na državu u cjelini. U današnjoj globalnoj poplavi sveukupnog mlitavljenja i feminiziranja (koje ima skrivenu okultno-sotonističku pozadinu) vojska odgaja muškarce. Od dječaraca stvara čvrste i samosvjesne ljude, a takve je uvijek najteže kontrolirati od strane zakulisnih manipulatora koji si žele olakšati posao zatiranjem tih svih prije navedenih vrijednosti.

Vojska zato ima neprocjenjivu vrijednost u svakoj nacionalnoj državi, jer je ona završetak odgojnog procesa koji započinje još u predškolskom uzrastu. Sa odsluženim vojnim rokom postaje se punopravnim i odgovornim članom društva sa svim privilegijama i obavezama odabira svojeg osobnog životnog puta. Od zaposlenja u javnim službama do daljnjeg obrazovanja na visokim učilištima. Svaki poslodavac će znati da odslužena vojska znači potvrdu visoke psiho-fizičke spreme i da time dobiva boljeg i produktivnijeg radnika. Isto tako u bodovanju osnovice za plaću pričuvni vojnik imati će određenu stimulaciju u odnosu na jednako kvalificiranog civila bez odsluženog vojnog roka.

Status civila imati će oni koji odsluže svojim odabirom tzv. civilno služenje vojnog roka bilo zbog prigovora savjesti ili bilo kojeg drugog razloga. Ta opcija će i dalje biti moguća, ali ne na ovakav način da razmaženi mamini i tatini sinovi rade nekakve lagane poslića i misle kako su pametniji od drugih koji se muče služeći vrijeme kao vojnici. Još je čak i vremensko trajanje otprilike jednako onome koje njihovi vršnjaci odslužuju u vojsci. Da bi se postigla barem nekakva pravednost civilno služenje mora trajati najmanje tri godine i moraju se raditi isključivo nepopularni i naporni fizički poslovi. Tako će se stvarno razdijeliti oni kojima savijest uistinu prigovara od onih koji se žele "lišo" izvući. Ni taj omjer u odnosu 1:3 nije potpuno pravičan jer odsluženi ročnik poslije sve do svoje starosti ima obaveze redovitog mirnodopskog vježbanja u sastavu pričuvnih snaga, a nepravičnost posebno dolazi do izražaja eventualnim izbijanjem rata i sudjelovanjem u njemu. U ratu dolazi do izražaja činjenica da tri godine civilnog služenja poslije kojeg taj koji je odradio civilnu službu više nema obaveza u vojnoj obrani države te je tako u manjoj životnoj pogibelji i nije tako puno. Zato se to civilno služenje i treba učiniti toliko teškim da se na njega odluče stvarno samo oni koji su iskreno uvjereni u moralnu ili vjersku neprihvatljivost služenja vojske.

Sami najbolje stvaramo svoju obranu

U hrvatskoj državi obrambena strategija mora biti napravljena u skladu s našim potrebama i prilagođena našim povijesnim, zemljopisnim, gospodarskim i demografskim čimbenicima i svim drugim mogućnostima. To ne može nitko bolje (s)poznavati od nas samih i nikakvi se strani obrasci ne mogu slijepo preuzimati od nekoga drugoga.

Zbog političkog opredjeljenja očuvana suvereniteta i koncepta nacionalne države sa teokratskim poretkom te odupiranja judeo-masonskoj nadvladi koja želi vladati svijetom naša obrambena strategija mora biti u skladu sa takvim opredjeljenjem i svim posljedicama koje iz toga proizlaze.

Ipak, glavni razlog zbog kojeg možemo očekivati mržnju moćnika ovoga svijeta prema Hrvatskoj i Hrvatima je u usmjerenju prema Kristu i Njegovoj Crkvi i življenju u skladu sa tim usmjerenjem. Antikristovski koncipiran svijet današnjice neće moći istrpjeti bilo kakvo očitovanje istinske kršćanske forme, u ovom slučaju forme države i naroda koji je spreman nositi svoj križ.

Što nas čeka i što nam je činiti

Priprema za totalni obrambeni rat

Sva sila tog i takvog svijeta krenuti će na uništenje forme koja se ne uklapa u njihov bezbožni svijet i zato se kao osnovna stvar podrazumijeva organizacija i priprema za totalni obrambeni rat. To znači da

moramo biti u mogućnosti braniti i ljude i teritorij u najtežoj mogućoj situaciji koju možemo zamisliti, makar nas svi napali svom snagom i iz svih smjerova. Polazeći iz takvog ishodišta i na tome dalje stvarajući obranu dolazimo do stanja gdje je učinjeno sve ljudsko što se moglo napraviti da se zaštiti država i ljudi unutar države te se sve skupa predaje u Božje ruke i Njegovu volju.

Otprilike isto kao što je i David vježbao bacanje kamena iz praćke i tek na toj osnovi od rada, muke i truda predao svoju borbu u Božje ruke. Nije David ljenčario i besposličario misleći kako je silno pravedan i izabran te mu nije potrebno raditi sve što mu se ljudskim razumom objavljuje kao potrebno. Na rad vježbanja bacanja kamena iz praćke koji je bio prikazan Svevišnjemu pridodala mu se pobjeda nad Golijatom. Isto tako i Hrvatska ne može biti pasivna misleći da je dovoljno sjediti i čekati pomoć Božju. Bez muke i samopožrtvovanja nema niti blagoslova Gospodnjeg. Zato isto kao što je David za pobjedu nad Golijatom izabrao sebi primjerenu strategiju i uložio vrijedan rad, napor i trpljenje u tu strategiju, tako i Hrvatska danas izabire svoju obrambenu strategiju i sa svojim državljanima radi ustrajno na toj osnovi.

Da bi to mogli ostvariti, a da to bude u skladu s trenutnim (odnosno planiranim budućim) mogućnostima mora se razmišljati na način šahovskog velemajstora. Moramo znati da sve što radimo, proizvodimo i razvijamo danas, sutra ima svoje mjesto i ulogu u obrani zemlje. To se posebno odnosi na prometno, urbanističko i arhitektonsko planiranje izgradnje u cijeloj državi i imajući potrebe obrane na umu treba tako i iščitavati izložene zamisli kada se dođe do poglavlja koja obrađuju taj dio uređenja države Hrvatske. Uostalom, jedan dio cjelokupne ideje totalnog obrambenog rata već je iznesen u dijelu o poljoprivredi i disperziranim strateškim zalihama hrane kao i u samoj prehrambenooj polugi kao materijalnoj novčanoj podlozi. Ipak, kao jedna osnovna misao vodilja, obrambena strategija Hrvatske mogla bi se najkraće izraziti riječima: **"Svaka kuća bunker, svaki grad/naselje/selo Vukovar!"**.

Stvaranje područja Nove vojne krajine

Planirano popunjavanje praznih hrvatskih područja stanovništvom samo je jedan dio, dok je organiziranje i obučavanje cjelokupne hrvatske populacije, svakog pojedinca, onaj nadgrađujući dio koji daje konačni željeni rezultat i to ne treba nikada smetnuti sa uma. Nikada postavke same po sebi ne odrađuju zadaću isto kao što u slučaju pronalaska nebrušenog dijamanta prava vrijednost dolazi tek nakon složenog i neizvjesnog procesa brušenja. Zbog toga mora postojati jedna čvrsta i specijalizirana jezgra koja će izvoditi upravo taj proces "brušenja dijamanata" na državnoj i nacionalnoj razini. Mora postojati jedan specijalizirani prostor gdje će vojništvo biti način života i gdje će vojni stalež moći ostvariti svoj puni potencijal, nesputan ograničenjima do kojih dolazi prisutnošću u pretežno civilno uređenoj sferi. Postojanje jednog tako vojnički određenog prostora omogućiti će upravo to da se izgradi jedan vrhunski vojni stalež. Zato se u dugoročnoj obrambenoj strategiji ide na određivanje jednog središnjeg mjesta i njemu šire pripadajućeg prostora gdje će sve biti podređeno vojništvu. Time se ujedno smanjuje mogućnost stvaranja antagonizma između civilno usmjerenog stanovništva od profesionalnih ratnika do koje neminovno dolazi zbog izrazite posebnosti ratničkog mentaliteta. Ovime se jasno daje razgraničenje između civilne i ratničke sfere, i oni koji odaberu zanimanje vojnika uvijek će imati svoje utočište u kojemu posve razumljivo i ljudima svojstveno neshvaćanje različitosti jednih i drugih biva bitno ograničeno.

Središnje mjesto u kojemu će se dešavati "brušenje dijamanata" u Hrvatskoj treba biti područje koje je najprimjerenije nazvati Novom vojnom krajinom sa glavnim urbanim centrom u Slunju. Područje Nove vojne krajine u najgrubljim obrisima bi uključivalo površinu omeđenu linijom Rakovica – Plaški – Tounj – Severin na Kupi na jugu i Marindol – Barilović – Tušilović – Vrginmost – Staro Selo Topusko na sjeveru. NVK bi imalo poseban status unutar Hrvatske i bilo bi pod direktnom upravom Ministarstva obrane. Da bi se shvatio barem jedan razlog zašto je neizostavno potrebno ustrojiti jedno takvo područje na prije navedenim međama dovoljno je pogledati izgled Hrvatske i svakome je jasno da smo ranjivi zbog dugačke granice u odnosu na sveukupnu površinu, ali se kao strateški obrambeni problem posebice ističe hrvatsko "usko grlo" između cazinske krajine i slovenske granice. Zato se kao prvi i temeljni zahvat u planiranom totalnom obrambenom ratu i u "obrani urbanističkim planiranjem" kao jednim dijelom te totalne obrane nameće što brže i djelotvornije uspostavljanje navedene Nove vojne krajine.

Slunj je prirodno središte i u njega se iz Zagreba izmješta cjelokupno Ministarstvo obrane sa svim pripadajućim odjelima, službama, glavnim stožerom, pratećim upravama i vojnim učilištima. Zagreb će time dobiti veliki broj slobodnog stambenog, kulturnog i poslovnog prostora, a što je još važnije, cjelokupni vojni i civilni kadar i njihove obitelji koji će biti premješteni u Slunj dobivaju visokokvalitetno riješena sva stambena pitanja, a i sve ostale životne potrebe. Ujedno se time i sam Slunj izdiže iz jednog provincijskog gradića koji je sada veliko selo, u jedno urbano sjedište sa svim pratećim sadržajima. Državu sve neće puno koštati jer će se raditi na nenaseljenom i praktički neizgrađenom području. Što je još bolje, upravo zato što se grad Slunj i cijelo područje počinju graditi praktički od nule, moći će se graditi i izgraditi što je najbolje moguće u svakom pogledu. Slunj, a i ostali gradovi i naselja koji će se po sličnom konceptu naseljavanja i izgradnje “od nule” stvarati u Hrvatskoj po Planu nacionalnog opstanka, izgraditi će se kao prekrasni urbanistički primjeri onoga što će teokratska država Hrvatska biti u mogućnosti ostvariti kada se pokrene danas zarobljena i novčarskim vampirizmom iscrpljena hrvatska nacija koja je konačno slobodna od okova povijesnih zabluda.

Cijelo područje Slunja će biti na dobitku, jer naseljavanje djelatnika MO-a i pripadnika HV-a s obiteljima pokreće svu prateću proizvodnju i usluge i na jednu sada umiruću površinu donosi život. Gradnja kvalitetnih i prostranih (o standardima gradnje biti će riječi u dijelu o prostornom i životnom planiranju) stambenih jedinica u lijepom i sačuvanom okolišu biti će popraćena svime što zahtijeva kultura urbanog življenja. Tako će Slunj dobiti sve: od vrtića, škola, sportskih dvorana i bazena do kina, kazališta, knjižnice, trgova i parkova svih oblika i namjena. Kako određena vojna infrastruktura (vojarne, poligoni) već postoji to sve čini Slunj upravo idealnim za ovakav projekt. Na određeni simbolični, ali i stvarni način, područje NVK tvoriti će spojnicu sjeverne i južne Hrvatske i upravo tamo gdje bi Hrvatska trebala biti strateški najosjetljivija zbog opasnosti da se brzo i lako rascijepi na dva dijela, postati će najjača i najteže osvojiva.

Upravo kao što vojska ima, između ostalih, ulogu spajati i povezivati razne socijalne strukture, tako i područje NVK-a ima ulogu čvrstog i neraskidivog spajanja kroz povijest deformiranog oblika države Hrvatske. Odnosno, budući da će tu biti prisutna vojna uprava to znači da HV, da hrvatski vojnik, povezuje i spaja cjelu Hrvatsku u jaku i jedinstvenu državu.

NVK buduća hrvatska Sparta

Osnovna ideja Nove vojne krajine (NVK) je u tome da to područje u konačnici bude izgrađeno i naseljeno tako da tvori hrvatsku Spartu u najboljem smislu tog pojma. Tu se treba razvijati, odgajati i usavršavati hrvatska ratnička elita, a da bi se moglo iz ljudi najviše izvući treba im i pružiti najbolje moguće uvjete. Taj prostor neće nikako biti razdvojen ili nepristupačan ostalim državljanima i stranim gostima, barem ništa više ili manje od ostatka Hrvatske. Razlika će biti prisutna u samom upravljanju zemljištem i ingerencijom nad ostalim vidovima uprave (promet, poljoprivreda, energetika, odgoj i obrazovanje, itd.). Kritičari bi mogli reći da će to biti neki oblik države u državi, samo bez uočljivih granica, i biti će na neki način u pravu, ali vojska je sama po sebi već određeni oblik države u državi. Za vojsku važe posebna pravila, posebne dužnosti i posebno pravo. To posebno dolazi do izražaja u posebnom vojnom pravosuđu s vojnim sudovima gdje se vidi posebnost vojske koju čak niti liberalizam ne može ukinuti ukoliko želi imati djelotvornu vojsku. Ovdje, u slučaju NVK, će samo biti riječi o razvijenijem i osmišljenijem vojnom sustavu koji služi omogućavanju ostvarenja zadanih ciljeva, a u osobi apsolutističkog vladara vojni i civilni dijelovi su usaglašeni i ne dolaze u sukob koji bi mogao ugroziti samu državu.

Na području NVK posebna pažnja treba biti posvećena stvaranju ratničkog staleža od potomstva naseljenog ljudstva, ali i od sve ostale mladeži iz cijele domovinske i iseljene Hrvatske koja iskaže takve afinitete i pripadnu volju za razvoj u tom pravcu. U tome i je “spartanski” dio NVK, a ono što će biti odlučujuća razlika u odnosu na antičku grčku Spartu je kršćanska vjera koja će voditi ratništvo u skladu sa voljom Božjom tako da ne dođe do zastranjenja.

Slika 3
Područje Nove vojne krajine

Uspostava i postojanje NVK nipošto ne znači da MORH i HV neće biti prisutni na ostatku teritorija, naprotiv. Biti će prisutni, ali na način da je to prilagođeno koncepciji totalnog obrambenog rata. Zato će osim MORH-a i sve današnje gardijske brigade (koliko ih je god malo danas ostalo) i ročne vojarne biti izmještene iz Zagreba i svih ostalih hrvatskih gradova i imaju biti stacionirane prema potrebama prihvaćene obrambene strategije. Pritom se isto tako država mora pobrinuti da osigura prikladne životne uvjete za pripadnike oružanih snaga i njihove obitelji.

Gospodarstvo usklađeno s obrambenim potrebama

Gospodarstvo i znanstveno-tehnološka istraživanja trebaju pratiti obrambene potrebe, a istovremeno koristiti vojne kapacitete za civilnu upotrebu, ili obratno, već prema potrebi i mogućnostima. Npr., ulaganje u istraživanje, razvoj i proizvodnju sustava veze i elektronskog osmatranja povezano je s civilnom proizvodnjom telefonije, mobitela i drugih telekomunikacijskih uređaja. Nije to ništa novoga i taj recept je uvelike u uporabi, jedino se nitko nije potrudio da i Hrvatska uradi sličnu stvar. Države slične Hrvatskoj po stanovništvu i teritoriju to uspješno primjenjuju. Švicarska, Finska, Švedska ili Nizozemska imaju Nokiu, Ericson ili Philips.

I Hrvatska ima sposobne ljude da pokrenu i vode tražene projekte. Ako tih ljudi trenutno i nema pravilnom odgojno-obrazovno-znanstvenom politikom sigurno će se pojaviti, bitno je samo postaviti si ciljeve i uporno raditi da se ostvare. Raditi sa vjerom u Boga i vlastite sposobnosti jer sa defetizmom i samopodcjenjivanjem tipa "to mi nismo sposobni", "premali smo" ili "nerealni zahtijevi", ne namjeravam uopće polemizirati budući je to gubitak dragocjenog vremena i nepotrebno rasipanje energije u jednu vreću bez dna. Takvi defetisti sve procjenjuju po svojoj ograničenosti, nedarovitosti i nesposobnosti. **Nepostojanjem vlastitog vizionarstva i mogućnosti spoznaje tuđe vizije znaju samo kritizirati i omalovažavati.** Unaprijed im je teško uložiti napor i žrtvu za ostvarenje uzvišenih ciljeva. Imaju ipak toliko inteligencije da shvaćaju da se treba pomučiti za bilo kakvo vrijedno postignuće, pa im je komfornije ostati u svojoj žabokrečini osrednjosti, a koja im još donosi ugled i egzistenciju koju ne zaslužuju. Ukoliko nešto i osjete ili vide da je dobro iz zavisti nastavljaju u svojemu odbacivanju i podmetanju te likuju kada čovjek posrne. Niti bi stari Kostelić uspio sa svojom djecom, sa Janicom i Ivicom, Bošković i Tesla u svojim znanstvenim djelima, Juraj Dalmatinac u svojim građevinskim bra-

vurama da nisu imali viziju i hrabrost slijediti je neraskrčenim putevima u nepoznatu budućnost.

I oni koji nisu uspjeli i doživjeli poraze poput Kvaternika ili Zrinski-Frankopana isto tako vrijede mnogostruko više od ziheraša koji su u trenucima njihovog neuspjeha samodopadno mislili da su jako pametni govoreći *"evo, vidite, znao sam da neće uspjeti"*, uzdižući se tako na tijelima posrnulih heroja.

U razvoju naoružanja i opreme oružanih snaga najprije se počinje s istraživanjem, razvojem i proizvodnjom najbazičnijih potreba vojske pa daljnjim razvojem prema najsloženijim mogućim sustavima, a sve u simbiozi s civilnom proizvodnjom. Od vojničke čizme koja se proizvodi u sklopu industrije obuće pa do borbenog aviona ili rakete nosača satelita koji će predstavljati zbir za budućnost planirane sveukupne tehnološko-znanstvene razvijenosti Hrvatske. Ne treba isključiti iz htijenja i jedne danas tako nevjerovatne mogućnosti proizvodnje poput upravo navedenih, jer tek ukoliko su ciljevi visoko podignuti i krajnji rezultat može biti visok. Tu također treba uključiti i kretanje u sasvim nepoznatom i nepredvidivom smjeru kojim se može promjeniti sama vojna doktrina bilo na taktičkom, bilo na strateškom planu. Tko može točno znati što nadahnuti pojedinci mogu stvoriti ili čemu se mogu domisliti, a pogotovo ako iza nadahnuća stoji teokratski sustav koji je po svojoj biti podčinjen Svevišnjem i tako voljno stavljen Njemu u službu?

Hrvatska posljednji bedem kršćanstva

Dok je teokracija u svojem istinskom izdanju djelotvorna u državnom sustavu nije moguća zlouporaba blagoslova koju teokratska država po svom poslanju služenja Bogu dobiva, jer upravo koliko će blagoslova dobiti za dobro koje radi, toliko će još više biti uskraćena ukoliko se izokrene na zlo. Pozivanjem na put, istinu i život koja je u Kristu preuzima se i odgovornost za istinito življenje istoga jer u protivnom teokratska država postaje jedna velika farsa koja svojim postojanjem blati Spasitelja. Upravo kao i kod svakog pojedinca koji se naziva kršćaninom i koji svojim životom, svojim djelovanjem, svjedoči koliko je stvarno Kristov, a koliko je u stvari samo moderni farizej. Svaki kršćanin ima i veću odgovornost pred Bogom upravo zbog blagoslova što je uopće stavljen u stanje milosti da se takvim naziva i da bude izabran od cijele mase ostalih ljudi koji nikada nisu imali tu milost da se spase poznavanjem Isusa Krista. Odgovornost, kako prati pojedinca, tako prati i državu kao uređenu zajednicu pojedinaca.

Nema nam bijega od odgovornosti nikome na ovome svijetu, a pogotovo ne nama Hrvatima budući da smo dobili najveće moguće milosti bivajući dijelom Katoličke Crkve, štujući i predajući se zagovoru Blažene Djevice Marije, Majke Božje, prihvaćajući je svojom Majkom i Kraljicom. To je posebno lijepo izraženo marijanskom pjesmom "Zdravo Djevo" gdje se Blažena Djevica Marija izričito naziva Kraljicom Hrvata. Uz Mariju kao našu Nebesku Kraljicu imamo i Sv. Josipa za zaštitnika Hrvatske što sačinjava jedan odnos koji upućuje na najveći mogući blagoslov i zaštitu jer Sveta Obitelj štiti sve obitelji, rodove i plemena kao proširene obitelji i narod/naciju kao daljnje uzdignuće obitelji i svega što obitelj treba značiti. Uz takvu milost traži se i velika odgovornost, upućenost na opravdanje takve izabranosti, u biti potpuno nezaslužene, a samim time i spremnost na velike žrtve i patnje koje smo kroz povijest uvelike i podnosili, ali koje moramo do kraja odtrpjeti kako bi opravdali upravo tu nezasluženu izabranost.

Svaki pojedinac je vrijedan i ima svoj puni smisao u Božjem planu. Svaki narod, isto tako, ima svoj puni smisao i poslanje koje mora izvršiti. Poslanje hrvatskog naroda vidim upravo u proslavi Krista i Majke i njihova Dva Srca u ovim apokaliptičkim antikristovskim vremenima. Ne može biti drugog razloga "dobivanja" Marije Djevice i Sv. Josipa za nebeske vladare i zaštitnike nego zato jer će Hrvatskoj i Hrvatima taj dar biti prijeko potreban u ispunjenju svojeg povijesnog poslanja. Ako je Hrvatska nekada prije bila nazivana "predziđem kršćanstva" onda se danas **treba nazvati posljednjim bedemom kršćanstva**, odnosno, mora uistinu postati takvom da bi se mogla tako i nazvati. Točnije, to znači upravo preuzimanje teokratskog državnog modela koji bi najvjernije opravdao takav naziv jer predziđe koje je branilo i krvarilo za ondašnju kršćansku Europu ostaje na kraju vremena samo, ostavljeno i prezreno od poganizirane Europe, a glavni neprijatelj sada se ne nalazi izvan zidina Europe nego s unutarnje strane bedema.

Sama Europa je postala nekršćanski koncipirana i danas više bezbožna nego nekadašnji islamski osvajači čiji potomci imaju u svojem islamističkom krivovjerju više pravovjerja u odnosu na sadašnji masonski duh Europe. I sama Hrvatska kao nekadašnji bedem (predziđe) je sva izrušena i ruinirana, ali se nekim neobjašnjivim čudom ipak još uvijek drži jer je upravo stalna borba i stalna patnja ona nevidljiva poveznica koja sve koliko-toliko drži na okupu. I to drži taman toliko dosta da se na takvim temeljima hrabro podigne jedna obnovljena utvrda Riječi koja je život postala. Utvrda usred neopoganske građevine današnje judeo-masonski koncipirane Europe. Utvrda oko koje će se oformiti ujedinjena kršćanska Europa suverenih nacijâ nakon pada kule babilonske koja se danas iz Bruxella gradi bez zaglavnog kamena i koja zato neminovno tone u pijesak na kojemu stoji.

Koja oprema i kakvo ljudstvo?

Nakon ove digresije vratimo se konkretnoj koncepciji opremanja i naoružavanja hrvatskih oružanih snaga. Osnovna ideja totalnog obrambenog rata je u tome da se onim što je trenutno na raspolaganju i onim što je moguće najprije krene na vrhunsko uvježbavanje i opremanje vojnikâ-pješakâ. To uključuje sva modrena pomagala koja mu povećavaju borbenu djelotvornost: sustav veze, dnevnog i noćnog osmatranja tako da je uporabljiv svih 24 sata u svim vremenskim uvjetima, zaštite, osobnog naoružanja (npr. jurišna puška mora biti vrhunske izrade i najveće moguće pouzdanosti bez obzira na moguću nešto veću cijenu izrade te puške), različitih kompleta uniformi ovisno o godišnjem dobu i terenu (nije isto boraviti na krškom kamenjaru ili slavonskoj ravnici) i sve ostalo što je tu uključeno.

Na tom temeljnom zahtijevu se pokreće te se ide polako na dalje nadograđivanje počevši od najjednostavnijeg prema složenijem. Tako pod prvo dolaze na red ručna (prijenosna) bestrzajna i raketna protuoklopna i protupješadijska borbena sredstva, minobacači (60 – 240 mm), artiljerijski sustavi protuzračne obrane (20 – 90 mm) i prijenosni raketni sustavi protuzračne obrane. Tek iza toga ide se na eventualno (ako će uopće biti potrebno ili moguće) daljnje nadograđvanje i proizvodnja zahtjevnijih sustava naoružanja i opreme. Bit je u tome da sve bude potpuno podčinjeno i prilagođeno hrvatskoj obrambenoj doktrini.

I najbolja oprema nije nikakva garancija upjeha ako se ljudstvo ne obuči pravilnoj primjeni i uvježba na taktičkoj razini, a prvenstveno ako nema srčanosti kao borac i kao čovjek. To je izuzetno lijepo izrazio Njegoš kada je u svojem *"Gorskom vijencu"* opjevao junaštvo Vuka Mandušića (koji je inače Hrvat čija se sablja i danas čuva kod franjevaca na otoku Visovcu) kojemu na njegovu tugu za uništenom puškom dolazi odgovor: *"Zdravo tebi tvoja glava na ramena, ti ćeš drugu pušku nabaviti, a u ruke Mandušića Vuka biće svaka puška ubojita."* Čovjek koji vrijedi, koji je osposobljen i motiviran borac nadvladava materijalne probleme snagom svoga duha, stanjem svoga srca. Ukratko, osnovna je spoznaja ta, kako je i rečeno u poslovici, da "boj ne bije svijetlo oružje, nego boj bije srce u junaka". Time je izražena sva istina o onome što je presudno u bojevanju. Srce junaka, srce borca u vihoru rata, to je ono što dobija ili gubi bitku, a da bi to srce bilo uzdignuto na što veću razinu junaštva potrebno ga je suobličiti sa Dva presveta nebeska Srca – Isusovim i Marijinim Srcima. Snagu srca kroz koju se pobjeđuje u boju prepoznao je i opjevao jedan Njegoš da bi hrvatska sada crpla snagu iz Dva Srca za sve buduće bojeve koji nam predstoje.

Upravo zato je na zastavi oružanih snaga i na amblemima (oznakama) vojnika prisutan znak Dva Srca. Nije taj znak tu zato da on na neki način djeluje, to je zabluda koja je istovrsna magijskom principu djelovanja na svijet kroz najrazličitije načine, nego je taj znak da podsjeća da se naše srce treba promjeniti, podčiniti i suobličiti po nebeskim principima. Ta promjena, to činjenje i podčinjavanje, događa se u srcu, duboko unutra i nije površinskog karaktera kao što je to slučaj sa svim ostalim oblicima promjena.

Zboga toga, kao što će biti visoki standardi za proizvodnju i nabavu potrebnog oružja i opreme, tako će još veći standardi biti postavljeni u procesu obuke i školovanja boraca, a za udovoljenje najvećeg standarda na duhovnoj razini pobrinula se posvećenost na Dva Srca. To neće biti ograničeno samo na profesionalne gardijske postrojbe nego na cjelokupne oružane snage. Ako se psihofizičke sposobnosti ne mogu zahtijevati da budu na istoj razini kod pripadnika GBr (Gardijske brigade) i pripad-

nika domobranskih postrojbi ili teritorijalne obrane koje će biti pretežito sastavljene od nešto starije populacije, može i mora se kod svih postići ista visoka razina discipline, samosvijesti, odgovornosti i (samo)organiziranosti. Ista razina poštivanja autoriteta zapovijednikâ ili same zapovijedi i spoznaje odgovornosti koja proizlazi iz narušavanja discipline i vojnog poretka. Pričuvni vojni sastav mora biti svjestan da nije ni po čemu manje podložan svojim dužnostima i svim pripadajućim odgovornostima jer upravo zajedništvo profesionalne i pričuvne vojne komponente čini nerazdvojivu koncepciju totalnog i neprekidnog obrambenog rata. Sve to tim više što će razlike u razini opremljenosti biti praktički minimalne, prvenstveno ovisne o mogućnosti samih vojnika da koriste neko oružje ili opremu.

Samo školstvo (što uključuje predškolske ustanove, osnovnu i srednju školu, a donekle i više i visoko školstvo) imaju biti sastavni i vrlo važni dio procesa odgajanja, izučavanja i stvaranja visokovrijednih i visoko motiviranih ljudi spremnih da brane svoju domovinu od ugroze bilo kojeg potencijalnog agresora. Ono temeljno u motiviranju ljudi da brane svoju slobodu, svoju slobodnu egzistenciju kao nacija i prvenstveno kao kršćanski vjernici, upravo je prijanjanje uz samu mistiku vjere. Kao i u svemu ostalome i ovdje, a možda ovdje i više nego igdje drugdje, bez vjere u Gospodina nema ničega.

Primjeri Staljina i Hitlera

Čak je i jedan takav predhodnik antikristov poput Staljina u vremenu epohalnog sraza s Hitlerovom Njemačkom dopustio, i po neformalnom dekretu tolerirao, vjersko izražavanje svojih vojnika u Crvenoj armiji, što je do tada bilo najstrože zabranjeno. Prije početka rata bilo kakvo isticanje vjere vodilo je ravno u Sibir, a onda najednom, kada je došlo do stanja da je poraz postao vrlo moguća opcija, a što je značilo i istrebljenje samog ruskog naroda, Bog je odjednom uskrsnuo u komunističkom SSSR-u. Vjera je postala neophodna da se obeshrabrena i defetistička komunistička vojska sabere i neviđenim junaštvom i žrtvovanjem ogromnog broja mladosti porazi najbolju vojsku toga razdoblja, ako ne i ikada u povijesti (koliko je to uopće i moguće uspoređivati). Staljin tada počinje oslovljavati svoje podanike braćom i sestrama, a u igranim filmovima tog razdoblja zazvonilo je crkveno zvono. Staljin, bivši bogoslov, progonitelj i uništavatelj crkve, odlučio je pozvati u pomoć Boga kojeg je odbacio.

Jedan događaj posebno je značajan i znakovit tako da možemo očitati vrijednu pouku. Nakon napada Njemačke na ondašnji SSSR i velikih uspjeha Wermachta koji su prijetili potpunim porazom Crvene armije, Ilija, mitropolit Livanskih planina, zatvorio se u kamenom podzemlju i bez spavanja i hrane klečao je s molitvom Majci Božjoj za Rusiju. I objavilo mu se čudotvorno viđenje (o kojem je napisao pismo poglavarima ruske crkve): trećega dana u golemom ognjenom stupu javila mu se Bogorodica i iskazala mu Božje određenje: *"Moraju se otvoriti crkve i samostani u čitavoj zemlji. Svećenici se moraju vratiti iz zatvora. Lenjingrad ne predavati, ali oko grada pronijeti Svetu ikonu Kazanske Majke Božje. Potom ikonu prevesti u Moskvu i tamo obaviti službu Božju, dalje je otpremiti u Staljingrad..."*.

Staljin koji je tek nedavno, 1938. godine, najavio "bezbožnu petoljetku" na kraju koje (1943. godine) je morala biti zatvorena i zadnja crkva i uništen i zadnji svećenik, odlučuje ispuniti zahtijeve iz Ilijina viđenja. Tako je počeo Staljinov neobičan i kratak povratak Bogu. Počelo je ono o čemu nisu pisali komunistički, ali niti liberalno-demokratski povjesničari, a jednako su tako svi skupa nijemi i danas. Prema Staljinovoj naredbi iz logora je pušteno mnogo svećenika. U Lenjingradu, umirućem od gladi, opkoljenom Nijemcima, stanovnici grada bili su iznenađeni i zadivljeni kad je iznesena čudotvorna ikona Kazanske Majke Božje i kad je započela procesija. Potom je ikona dopremljena u Moskvu, odatle je upućena u opkoljeni Staljingrad. Ta tri grada tako postaju tri velika i odlučujuća poraza neprijateljske strane. Isto tako otvara se 20 tisuća crkava, Trojice-Sergijeva i Kijevo-Pečerska Lavra. **I pozdrav "s Bogom" prije bitke izgovaraju Staljin i njegovi vojni čelnici.** Prvi put "Pravda" objavljuje obavijest o susretu čelnika boljševika s čuvarom Patrijaršijskog prijestolja, mitropolitom Sergijem. Na tom susretu, prema "Pravdi", Staljin je "blagonaklono primio odluku o izboru Patrijarha i izjavio da od vlade neće biti nikakvih zapreka".

Iz ovog se uviđa koliko je obraćenje nužno, ali i koliko je Bog milosrdan da podaruje pobjedu jednom Staljinu i njegovom bezbožnom sustavu kada su Boga prihvatili makar možda i neiskreno te pod jednom krajnje pragmatičnom nužnošću. Za razliku od tvrdoglavog, oholog i u cijelosti antikršćanski

usmjerenog Hitlera. Koliko je Hitler u odnosu na Staljina bio udaljeniji od Boga vidljivo je kroz cijelu njegovu vladavinu, ali posebice u zadnjim danima u opkoljenom Berlinu. U okultizam-sotonizam potpuno upućen i iniciran Hitler ni u zadnjim trenucima svojeg života i pred samo suočenje sa smrću ne pokazuje ni najmanju sklonost pokajanju i makar ikakvom obraćenju prema Bogu. Hitler je potpuno zatvorio svoje srce prema Milosti i bio je u potpunoj predanosti Velikom Napasniku bez obzira što ga je taj isti Napasnik tako očigledno prevario. Po tome je bio vjeran i uzoran učenik svoga okultnog mentora Dietricha Eckarta, neskrivenog štovatelja Lucifera i mrzitelja svega kršćanskoga.

U tom svjetlu treba i spoznati uzroke poraza Hitlera i opstanka jednog takvog zlikovca kakav je Staljin. I nikada prije u povijesti nije zabilježena toliko hladna zima kao 1941. godine kada je trebalo zaustaviti (doslovce zalediti) njemačke divizije u punom zaletu. Sve skupa stavljeno u prikladan kontekst ima svoj vrhunaravni smisao i logiku.

Nema tu nikakvog slučaja, Otac Stvoritelj cijeli svijet drži u Svome dlanu i brine o svakoj travki i svakoj kapljici vode u Riječju stvorenom logosu. I zato obrana Hrvatske i sav rad na toj obrani mora biti posvećen i utemeljen na Stvoritelju, mora biti predan na pouzdanje Mariji, Majci Spasitelja našega Isusa Krista, jer drugačije i van toga nema nam spasa.

Ljubav pobjeđuje

Samo po Milosti i Ljubavi može u srca ljudstva ući ono što će omogućiti da domovinu brane srca junačka. Upravo kao i '91 kada se nosila krunica, makar mnogi nisu znali ništa o krunici. Po nekoj intuiciji, a točnije po Milosti, prislonilo se uz vječno Spasenje, a onda i uz trenutno zemaljsko spasenje koje nam je tada dano u vidu pobjede nad agresorom. Nažalost, nije to dovoljno istaknuto danas kada se bezobrazno i nadasve drsko falsificira i blati Domovinski rat sa svih strana, i izvana i iznutra. Ne ističu se detalji poput onog kada ispaljeni projektil tipa "Orkan" od strane JNA na Međugorje ostaje neeksplodiran. Pakleni zvončići ostaju neraspršeni po području hodočašća i molitve Djevici. Znajući to znamo i vjerujemo da i sve ostalo isto tako zakazuje kada to Providnost odredi.

Pametne bombe, nevidljivi avioni i sve druge novotarije nemoćne su pred krunicom, molitvom, a nadasve pred življenjem i nasljedovanjem Krista. Tako gledajući, bezbožni i/ili protubožji zlikovac je onaj koji je slabija strana, gubitnička strana. Tog i bilo kojeg drugog neprijatelja treba ljubiti i to nije u proturječju sa istovremenom ratničkom svjetovnom borbom protiv tog istog neprijatelja. Izvršavajući svoju svetu dužnost obrane svojih bližnjih i svoje domovine, svaki pojedinac ljubeći neprijatelja zadobiva pobjedu. Mržnja je kratkog daha, ljubav je vječno uznoseća. Tako hrvatski vojnik-ratnik koji ljubi neprijatelja ne iscrpljuje svoju snagu u mržnji, nego upravo suprotno, on raste u snazi što više vremena protiče. Taj vojnik u svojoj mirnoći koju zadobiva ljubljeći doslovce ima prednost u tome što će ako je to potrebno moći mirnije, a time i preciznije, nišaniti na neprijatelja i tako ga zaustaviti. Na prvi pogled to bi moglo biti proturječno, ljubiti da bi se moglo bolje ubiti, ali kada je ispunjen uvjet o pravednom ratu (vidi Dodatak 2), onda je dužnost svakoga koji je sudionik tog rata da pruži najbolje od sebe. Da bude ispunjen ljubavlju i da, ako je potrebno, položi svoj život ili nužnošću ratnog djelovanja oduzima tuđi život da bi zaštitio i spasio svoj kao i živote drugih.

To se traži od svih uključenih u obranu (u ovom slučaju obranu Hrvatske), od vrha do dna društvene hijerarhije, ali jasno je da sam državni vrh mora prednjačiti primjerom i uzorom jer drugačije jednostavno ne ide. Vladar te sveukupna vladajuća garnitura ne mogu tražiti od svojih podanika više nego sami iskazuju.

Sama koncepcija hrvatske obrane je u svojoj biti vrlo jednostavna, ali upravo ta jednostavnost zahtijeva veliku umješnost postizanja. Sve se na kraju svodi na samog čovjeka i na njegovu osposobljenost, ali prvenstveno na njegovu motiviranost da se bori. Da bi ta motiviranost, koja se naziva i borbenim moralom, bila velika i čvrsta potrebno je duhovno osnaženje, a to za nas znači osnaženje u Isusu i Mariji, u njihova Dva Srca.

Kvaliteta nad kvantitetom

Vojnik-pješadinac je osnova koncepcije totalnog i neprekidnog obrambenog rata koji se ima voditi i stvari treba postaviti tako da onoliko koliko je dobar najlošiji pripadnik HV-a, toliko je jaka obrambena snaga hrvatske države. To podrazumijeva da se treba oformiti takav sustav da se onemogući postojanje slabih vojnika na bilo kojem mjestu. Oni koji se neće pokazati dovoljno dobrim da budu pripadnici oružanih snaga moraju biti iz njih uklonjeni. Veća je korist imati neku postrojbu od 50 ljudi koji ispunjavaju tražene kvalitete za tu postrojbu nego forsirati kvantitetu i imati 500 ljudi od kojih 450 ne valjaju. Tada ta većinska nevaljalost uguši i onih dobrih 50, a da se ne ide dalje u posebno detaljnu analizu koliko su veći troškovi za tu veću postrojbu koja je još i nedjelotvorna. Troškovi su to koji su bačena sredstva zato jer koristi od toga nema nitko osim potencijalnih neprijatelja. Bolje je za manje novaca raditi sa onih dobrih 50 ljudi i od njih imati nešto što je obrambeno djelotvorno nego za više novaca dobiti brojnu nedjelotvornost. Ili, još je bolje za ista sredstva koliko bi koštala loša postrojba od 500 ljudi dodatno unaprijediti borbene mogućnosti onih 50 kvalitetnih vojnika sa kojima se trenutno raspolaže.

Upravo zato će se i posvetiti toliko pažnje stvaranju velikog broja visokoosposobljenog profesionalnog vojnog kadra, ali još i više isto tako osposobljenog pričuvnog sastava koji će zajedno činiti hrvatsku vojnu silu koju neće moći nikakva strana sila pokoriti bez obzira na svoju prividnu snagu. Treba se samo sjetiti kako je mala grčka vojska porazila mnogostruko veću perzijsku silu. Bez obzira na protok vremena od tada do danas i promjenu u ratovanju i ratništvu koje je to vrijeme donjelo i bez obzira na raskorak u najmodernijoj vojnoj tehnologiji kojom danas raspolaže svjetski silnik, suštinski se ništa nije promijenilo i taj manjak u sofisticiranosti ratne tehnike i više je nego nadoknadiv kroz prednost u motiviranom ljudstvu koje je k tome dobro uvježbano i relativno pristojno opremljeno, a sve u sklopu opće strategije vođenja totalnog obrambenog rata.

Da bi se to moglo postići potrebno je raditi na osposobljavanju ljudstva u cijeloj raspoloživoj populaciji, a posebno treba početi raditi sa najmlađima tako da se do maksimuma podigne broj jakih i odlučnih ljudi koji će svojom rasprostranjenošću i sveprisutnošću uspješno voditi i završiti totalni obrambeni rat, ako uopće i dođe do toga da se bude prisiljeno braniti od agresije.

Oružane snage u strategiji totalnog obrambenog rata

Oružane snage sastavljene su od:
I. Kopnene vojske (HV)
II. Ratne mornarice (HRM)
III. Ratnog zrakoplovstva i protuzračne obrane (HRZ i PZO)
IV. Policije (MUP)
V. Civilne zaštite (CZ)

Svaka sastavnica oružanih snaga biti će prikazana više ili manje opširno sa svim pratećim detaljima osim policije jer je ta komponenta sveukupnih oružanih snaga već opisana u zasebnom poglavlju koje se bavi ministarstvom unutarnjih poslova.

Također nema potrebe posebno objašnjavati da je vladar kao apsolutista ujedno i vrhovni zapovjednik svih oružanih snaga. To je posve prirodno i jedino smisleno jer kakav bi to apsolutista bio koji ne bi ujedno zapovijedao vojskom i policijom, ali i sveukupnim oružanim snagama. Apsolutizam vladara se i temelji na vojsci i policiji kao sigurnosnim polugama kojima se smije i mora poslužiti u cilju zaštite države i nacije. Ali, koliko se apsolutizam temelji na vojsci i policiji, tako se i jedan zaštitni mehanizam protiv despocije vladara odmetnutog od Boga i nacije nalazi upravo u vojsci (manje u policiji) po odabranoj koncepciji naoružanog naroda koji je onaj koji provodi totalni obrambeni rat (o tome podrobnije u daljnjem tekstu).

Za svaku komponentu oružanih snaga biti će dan jedan okviran plan razvoja i osnovno usmjerenje prema kojemu će se stvarati buduća obrambena snaga hrvatske države.

I. Kopnena vojska (HV)

Kopnena vojska ili u daljnjem tekstu HV najveća je i najbitnija komponenta oružanih snaga. HV je namjenjena za vođenje oružane borbe na kopnu, obali mora i otocima su-djelujući zajedno s ostalim dijelovima oružanih snaga. HV je glavni i najbrojniji dio ukupnih oružanih snaga i osnovni nosilac oružane borbe na kopnu. HV osigurava vođenje dugotrajnog rata i upornu oružanu borbu čak i pri nepovoljnom odnosu snaga i razlici u kvaliteti ratne tehnike. Mora biti sposobna voditi oružanu borbu primjenom različitih oblika borbenih djelovanja u uslovima oskudice u nekim sredstvima ratne tehnike i kada agresor uspije zauzeti dio našeg teritorija.

Na tome kako će se uspjeti u stvaranju djelotvorne kopnene vojske ovisi i uspjeh cijele zamisli totalnog obrambenog rata. To je i razumljivo budući da je riječ o planiranju obrane svojeg teritorija i kako raspolažemo ograničenim ljudskim i još više tehničko-tehnološkim (industrijskim) kapacitetima, a uz to je narod i kompletna država bitno osiromašena, mora se planirati obrana koja će se moći izvesti. To je za sada jedino moguće upotrebom kopnene vojske zbog relativno lakšeg i jeftinijeg ustrojavanja borbenih postrojbi HV-a koje trebaju na sebe preuzeti skoro sav teret obrane u eventualnom ratnom sukobu.

Pogotovo će to biti izraženo u početnom razdoblju provođenja Programa nacionalnog opstanka kada će trebati istovremeno pokretati i cjelokupno gospodarstvo, stenjati pod jarmom dužničkih obaveza koje će se morati početi otplaćivati, reorganizirati skoro cijelu državu od vrha do dna, a istovremeno će se morati naći dovoljno sredstava da se osigura djelotvorna obrana. Ne smije se zavaravati da ćemo imati privilegiju zaštićenosti od svijeta takvog kakav on je, a takav je da nas neće podnositi i nema sumnje da nam prije ili kasnije slijedi sukob. Možda do tog sukoba dođe za 10, 50, 200 ili 1.000 godina, ali **ako vjerujemo objavi u Svetom pismu onda znamo s potpunom sigurnošću da sukob slijedi**. Sukob između vojske antikristove i vojske Kristove, a smisao Otkrivenja nije u tome da previše mozgamo na što se koji dio odnosi i što znači (iako se i to razmatranje nikako ne treba odbaciti), nego je smisao Otkrivenja u jasnoći objave konačnog ratnog obračuna, konačnog sraza, započetog na nebesima anđeoskom pobunom i završnim činom koji će se dogoditi na Zemlji i među samim ljudima kao onima na koje je taj rat prenesen. Neki, a prema Otkrivenju to je nedvojbeno rečeno da će biti velika većina čovječanstva, biti će upregnuti na strani Antikrista, dok će jedan mali ostatak, jedno malo stado, ostati vjerni Isusu Kristu.

Smisao cijelog ovog napora je upravo **u pripremi hrvatskog naroda da bude to malo stado koje je na Kristovoj strani**. Ali, nije ovo isključivo rezervirano za Hrvate jer je svaki čovjek u biti pozvan da nam se pridruži – ma tko on bio i ma gdje on bio – kako može i umije, a zbog stanja koje će vladati u tim poslijednjim vremenima praktički jedini, ali zato i najbolji, način kojim se netko može priključiti je molitvom. Hrvatska bi trebala biti onaj mali prostor i onaj mali broj koji će predstavljati jezgru ili okosnicu oko koje bi bila okupljena sva braća po vjeri u Isusa Krista. Jedan znamen i jedan pokazatelj nemoći cijelog svijeta u vlasti zloga kroz osobu Antikrista pred onima koji ostaju vjerni. Zato, i to opet ponavljam zbog značaja, ne smije se odstupiti od providencijalno sklopljenog ugovora s Petrovim namjesnikom iz VII. stoljeća kojim se obvezujemo biti borci koji se brane, a braneći sebe branimo i svoju vjeru, jer je upravo ta vjera i razlog što ćemo biti napadnuti. No, vjera je i razlog što ćemo ostvariti pobjedu. I to ne pobjedu u tom budućem, bližem ili daljem, ali svakako sigurnom sukobu, nego pobjeda dolazi odmah. Pobjeda se odmah može prepoznati kroz svakodnevno bivstvovanje.

Preobraćenjem naroda od svih protubožjih sekularnih obmana na teokratski model uređenja međusobnih ljudskih odnosa i ukupnih odnosa prema nebesima svaki dan donosi jednu novu pobjedu. Svaki dan htjeti će nas se na ovaj ili onaj način poraziti, ali to neće biti ostvarivo onako kako bi oni i njihovo podzemlje kojem se klanjaju to htjeli. Svaki dan i svaki put doživljavati će poraz za porazom, a sama činjenica da još postojimo biti će stalni dokaz je da je pobjeđivanje na djelu.

Neprestani porazi dovesti će do bijesa i još veće mržnje i po tom konstantnom svakodnevnom pobjeđivanju dogoditi će se stanje gdje će nas pokušati svom svojom silom uništiti i preobratiti na njihovu nevjeru. To će biti vrijeme završne bitke i za to vrijeme i služi sva ova sadašnja priprema i odricanja,

jer samo se prikazivanjem muke i trpljenja Bogu u slavu i čast na kraju i zaslužuje dobiti plodove koji su u konačnici po Milosrđu daleko iznad naših najvećih nadanja i uopće svake mogućnosti pojmanja. **Kada će to vrijeme biti ne može se znati, ali zna se da će biti i zato se treba što je bolje moguće pripremiti.**

Taj zadatak pripreme za završni obračun, ali i za svakodnevne napore, nije lagan, ali je neizbježan i nema druge nego prihvatiti se posla. Konkretno će se cijela ova težina i složenost provođenja plana nacionalnog opstanka odraziti tako da će se neko relativno kraće vrijeme morati prihvatiti stroge mjere sveopće štednje i racionalizacije kako bi se moglo premostiti ponor u koji se upalo i preći preko njega na put istine i života.

* * *

HV po konceptu totalnog obrambenog rata sadrži sedam vrsta operativnih postrojbi:
1. Gardijske brigade (GBr) A (profesionalne) i B (pričuvne) sastavnice
2. Djelatno-pričuvne brigade (DPBr)
3. Djelatno-pričuvne namjenske postrojbe (DPNP)
4. Domobranske pukovnije (DPu)
5. Teritorijalnu obranu (TO)
6. Školsko-akademske i ročne postrojbe (ŠARP)
7. Postrojbe za specijalne operacije (PSO)

1. Gardijska brigada

Gardijska brigada (GBr) je sam vrh opremljnosti i obučenosti HV-a. U svom konačnom ostvarenju (treba znati da sam proces potpunog stvaranja i popunjavanja ljudstvom i tehnikom sigurno neće trajati manje od nekih desetak godina) jedna gardijska brigada popunjena i združena sa svim svojim dijelovima (A i B sastavnica zajedno) broji otprilike do 7 tisuća ljudi, ovisno o specifičnoj namjeni. To je jednako broju od jedne NATO divizije, a odgovor zašto je tome tako i kako će se to izvesti upravo slijedi. Jasno je da GBr neće biti kruto unificirana nego će se uskladiti sa područjem na kojemu je stacionirana i namjeni koja joj je dodijeljena u sveukupnoj strategiji obrane. Tako će se razvijati pješadijske, teške i lake oklopno-mehanizirane, brdsko-planinske i zračno-desantne brigade, odnosno razne kombinacije prema strateškim i taktičkim planovima i potrebama. Na samom početku ostvarivanja obrambene koncepcije osnovne i praktički jedine biti će formirane pješadijske verzije GBr iz sasvim očitog razloga: zato jer ju je najlakše i najjeftinije ostvariti. Stoga prikaz koji slijedi tiče se te čisto pješadijske GBr, ali to je i više nego dovoljno jer će sve ostale vrste biti izvedene iz te čisto pješadijske osnove i neće niti biti puno odstupanja od iste. Osnovni principi i osnovna zamisao biti će u svima prisutna, samo ponešto prilagođena traženoj namjeni.

Da bi se došlo do nekakve slike kako stvarno GBr izgleda potrebno je krenuti od samog početka, od same osnove i na tome polako graditi do konačne slike. Početak izgradnje GBr-a je čisto pješadijska koncepcija koja je uzeta iz maloprije spomenutih posve praktičkih razloga jer razvoj ostalih oblika bitno povećava cijenu, a također je i neizvediv zbog hrvatske industrijske devastiranosti kao posljedice znatne zaostalosti u industrijskoj proizvodnji. Posebno se to odnosi na proizvode tzv. visoke tehnologije, a upravo se znatan dio potreba proizvodnje naoružanja i opreme može izrađivati samo posjedujući visokotehnološku proizvodnu sposobnost. Zato se ide redom, od najjednostavnijeg i najjeftinijeg pa prema sve složenijem i skupljem. Sve prema potrebama i mogućnostima. Zbog istih razoga GBr duže vrijeme neće biti potpuno ostvarena i popunjena svim predviđenim oružanim sustavima jer će trebati čekati da se najprije razvije domaća industrija koja će moći proizvoditi npr. artiljerijske topničke i raketne sustave, PZO sustave, oklopne transportere, tenkove, naprednu elektroniku itd. Bez obzira na početnu nepopunjenost predviđenim oružanim sustavima popunjenost ljudstvom trebala bi biti potpuno izvršena u što je kraće mogućem vremenu neovisno od materijalne popune. Točnije, na formacijska mjesta koja će ostati neostvarena u svojoj osnovnoj namjeni upravo zbog neposjedovanja potrebnih oružanih sustava ljudstvo će biti postavljano kao da tih sustava ima. Ne samo to, nego će to isto ljudstvo biti onoliko koliko je to moguće teoretski i praktički obučavano i uvježbavano u speci-

jalnostima datih formacija. To će omogućiti da kada se predviđeni borbeni sustavi osiguraju vrijeme potrebno za ovladavanje njihovom uporabom bude što kraće. Ograničenje u popunjavanju ljudstvom biti će ne u posjedovanju potrebnih oružanih sustava, nego u visokim zahtijevima i, posebno, u teškoj i strogoj osnovnoj početnoj obuci te u cijeloj daljnjoj vojnoj profesionalnoj službi. U tom pogledu, u inzistiranju na navedenim standardima, ne smije biti popuštanja bez obzira na eventualnu početnu malobrojnost ljudstva koje će htjeti i moći udovoljiti traženom. Nije bitno ako na samom početku bude oformljeno možda tek 10-20% punog formacijskog sastava, jer puno je važnije stvoriti potrebnu kvalitetu i postepeno je popunjavati nego sniziti kriterije da bi se dobila brojnost. Oni koji ne udovolje kriterijima GBr-a mogu biti raspoređeni u ostaje postrojbe i tu će se moći ostvarivati brojnost, dok GBr mora biti pojam nepopustljive vojno-borbene vrijednosti kojoj brojnost sama po sebi nije važna koliko je važna kvaliteta.

* * *

Po već prije navedenom principu od malog i jednostavg prema većem i složenijem daje se i prikaz izgleda cjelovite gardijske brigade. Ono što je temelj koncepcije ne samo GBr nego i cijele HV, odnosno svih oružanih snaga Hrvatske i same strategije totalnog obrambenog rata, je sam vojnik kao pojedinac koji je tako kvalitetno uvježban i opremljen da ako je potrebno i potpuno samostalno zna, može i, što je najvažnije, želi borbeno djelovati prema neprijatelju. Odnosno da bude u stanju i da bude sposoban povezati se i udružiti sa ostalim pojedincima i tako povećati svoje izglede za preživljavanje i sinergijski uvećati svoju borbenu moć. To povezivanje najdjelotvornije je ako je unaprijed smišljeno, uspostavljeno i uvježbavano. Zato i postoji pojam i koncepcija vojnih postrojbi raznih oblika, namjena i specijalnosti. Kao prvo i osnovno organizacijsko uređenje sastavljeno od vojnika-pojedinaca je streljačko odijeljenje (SO) i iz njega se dalje grade sve ostale formacije.

Što se samog vojnika-pojedinca tiče bitno je (to važi za sve, ne samo za GBr) da svaki borac zna da nitko nema ovlasti potpisati ili na bilo koji drugi način prihvatiti poraz i okupaciju od strane agresora kao i da i **posljednji vojnik koji ostane u borbenom djelovanju može na sebe preuzeti državni suverenitet**. Borba nikada ne prestaje i po toj zamisli treba ne samo uvježbavati vojsku za borbeno djelovanje nego i za prihvaćanje te puno razumijevanje takvog mentaliteta po kojemu se i bez funkcioniranja zapovijednog lanca iz bilo kojeg razloga, prema hijerarhijskom ustroju preuzima odgovornost nad područjem gdje se pojedinac nalazi. To preuzimanje odgovornosti znači i preuzimanje suvereniteta, jer ako bi se i dogodilo da se na cijelom ostalom području dogodi kapitulanstvo ili bilo koji drugi oblik defetizma i izdaje, onda onaj sa najvećim položajem u vojnoj hijerarhiji koji i dalje ustrajava u borbi na sebe preuzima sve ovlasti i dužnosti vladara. On na sebe preuzima sav legitimni suverenitet hrvatske države i nitko nema prava ili ovlasti, bez obzira na visoki položaj koji bi eventualno zauzimao, prihvatiti podložništvo ili poraz. Ono što je u ovom konceptu najvažnije je da se u cijelom narodu kroz kulturu, obrazovni i medijski sustav djeluje tako da neprihvaćanje poraza bude jedino moguća i prihvatljiva opcija i da se oni koji bi prihvatili opciju kapitulanstva od toga ustručavaju prvenstveno iz razloga što bi u narodu bili opće prepoznati kao izdajice i kao takvi moralno, ali i tjelesno osuđeni i kažnjeni. Treba stvoriti takav mentalitet da pitanje osobne časti i poštenja bude vrijednost koja se najviše cijeni. Tada neće biti prisutan strah od eventualne likvidacije kao izdajnika (što također nije isključeno, nego je od sekundarne vrijednosti), nego treba preduhitriti sam čin prihvaćanja izdaje od straha od sramote i suda povijesti i, što je možda i najzačajnije, od posljednjeg suda kada će se odlučivati za vječnost. Nije slučajnost da Dante u svojoj Božanskoj komediji izdajice smješta na samo dno pakla. Samo tako kulturno izgrađeni mentalitet, a to se posebno tiče mladih naraštaja koji su odrasli u novostvorenoj državi Hrvatskoj, osigurava djelotvorno ostvarenje koncepcije totalnog obrambenog rata. Na toj spoznajnoj osnovi može se ići u daljnje preciziranje vojnih formacija sa svim potrebnim detaljima.

Streljačko odijeljenje (SO) je najmanja organizacijsko-formacijska jedinica jačine 12 ljudi. Sastoji se od zapovjednika odjeljenja i njemu subordiniranih 11 ljudi naoružanih i opremljenih za jedno zaokruženo i sveobuhvatno (u mogućnosti jednog odjeljenja) borbeno djelovanje. SO je osnovna ciglica sa kojom se dalje grade sve formacije, od voda (SV), satnije (PS), bojne (PB) pa do puka (DPu, PuTO) ili brigade (DPBr, GBr).

Osnovno naoružanje SO-a:
- jurišna puška (JP) 7,62×51 mm: 7 kom.
- poluautomatski ručni bacač granata (PARBG) 40 mm: 1 kom.
- puškomitraljez (PM) 7,62×51 mm: 2 kom.
- snajperska puška (SnP) 7,9 mm: 2 kom.

Iz samog naoružanja, vrste i kalibra, izvodi se dalje taktička organizacija i formacija SO-a, ali također može se vidjeti i šira strateška zamisao. Prihvaćanje kalibra 7,62 × 51 mm kao temelja SO-a dovodi do većeg ubojitog dometa samog SO-a, ali i omogućuje veću raspršenost ljudstva što u konačnici znači pokrivanje vatrom većeg područja sa manje ljudi, ali i otežava uništenje samog SO-a jednim zračnim ili artiljerijskim udarom. Isto tako kalibar 7,62 × 51 mm djelotvoran je protiv zaštitnih prsluka koji su u uporabi, što nikako nije beznačajno jer se tako bitno povećavaju gubici u ljudstvu neprijateljske strane, a upravo su u ljudima potencijalni agresori najdeficitarniji. U tu svrhu izabran je i kalibar 7,9 mm na snajperskoj puški što omogućuje dodatnu preciznost i ubojitost SO-a na još većoj daljini. Dva puškomitraljeza doprinose povećanju ukupne vatrene moći, a isto takvu ulogu ima i poluautomatski bacač granata.

Na svakog opslužitelja PM-a dolazi jedan pomoćnik sa JP koji je i nositelj dodatne količine streljiva za PM. Isto tako za PARBG 40 mm dodatne granate nose ravnomjerno raspodijeljene (zbog svoje ukupne mase) preostala četiri čovjeka sa JP. Na toj osnovi dalje se određuje kako se SO raspoređuje u grupe za borbu. Ovisno o taktičkoj potrebi i situaciji, a zahvaljujući raznolikoj dijeljivosti broja dvanaest, SO može poprimiti najrazličitije oblike borbenog rasporeda. Može se podijeliti u 4 grupe po tri čovjeka što bi i bio neki osnovni ili standardni raspodjel po grupama za borbu. U tom slučaju I grupa za borbu sastoji se od zapovjednika, PARBG 40 mm i JP-a; II grupa od SnP, JP i PM-a; III grupa od PM-a i dva JP-a i IV grupa od SnP i dva JP-a. Ako je raspodijel u obliku 3 grupe sa po četiri čovjeka I grupu čini zapovjednik, PARBG 40 mm i dva JP-a te II i III grupu SnP, PM i dva JP-a. I tako se dalje mogu kombinirati razne taktičke varijante od 12×1, 6×2, već navedeni 4×3 ili 3×4 kao najstandardniji, pa do formacije 2×6 i kao krajnje 1×12 kada je SO nepodijeljeno i čini jednu jedinstvenu grupu za borbu. Naravno, podrazumjevaju se i sve ostale moguće varijacije, sve ovisno o situaciji u SO-u i stanju na bojišnici, a o čemu se odluka prvenstveno ostavlja odluci samoga zapovjednika SO-a. Samostalno odlučivanje i prepuštanje inicijative zapovjednicima na terenu, pa i samim vojnicima kada to traži situacija, sastavni je dio strategije. Ustvari, ne samo sastavni, nego na određeni način i presudni čimbenik cijele strategije. Upravo je zato i toliko važno i nužno da ljudstvo, vojnici, dočasnici i časnici budu prožeti vjerom i nadahnuti Duhom Svetim koji tako postaje neprijatelju nedokučiv i neuništiv oblik povezanosti ljudstva i samih postrojbi preko nadahnutih ljudi. Radio komunikaciju se može lako ometati ili potpuno prekinuti te tako potpuno suzbiti sustav zapovijedanja no na nebesko nadahnuće nije moguće djelovati. Na ovaj se način ujedno o najbolje nadahnjuje ljude: dolazi hrabrost, mirnoća, pouzdanost, ljubav, mudrost, itd. Pouzdanje u Gospodina i nadahnuće Duhom Svetim nije nikako ograničeno samo na borce nego treba uživjeti u cijelom nacionalnom biću jer se samo tako u punini i ispoljava. Za mogućnost vođenja uspješnog totalnog obrambenog rata potreban je i jedan oblik, uvjetno rečeno, totalnog nadahnuća Duhom Svetim.

Vratimo se konkretnim stvarima. Tako uz osnovno naoružanje SO je opremljeno i osnovnom opremom, ali također i dopunskim sredstvima za borbu koja se nalaze u sklopu pozadinskih zaliha samog SO-a i s kojima je svo ljudstvo u potpunosti obučeno u uporabi.

Osnovnu borbenu opremu svakog vojnika SO-a čine:
- optika i optronika za noćnu borbu; SO mora biti potpuno borbeno sposobno 24 sata u svim vremenskim uvjetima
- integrirani komunikacijski uređaj kratkog dometa za potrebe unutar SO-a (zapovjednik ima vezu sa drugim odjeljenjima i višim zapovjedništvom, tj. vodom i satnijom)
- ručni raketni bacač (RRB), jednokratne upotrebe, dometa oko 300 m, probojnost od 400 mm naviše, od 3 do 9 kg težine (uzori: ruski RPG-26, RPG-27; njemački Armbrust; srpska Zolja i sl.)
- zaštitni prsluk i kaciga od kompozitnih materijala
- pištolj 9 mm

- komplet za ABK zaštitu (zaštitna maska, odijelo), intendantska i oprema za prvu pomoć
- uniforma, čizme koje štite od protupješadijskih mina (tzv. "pašteta"), borbeni ranac i borbeni prsluk
- vojnička rasklopivo-rastavljiva lopatica-sjekirica-pila za izvođenje potrebnih inžinjerijskih radnji u svakom trenutku i na svakom mjestu neovisno o pozadinskoj potpori
- zaštitne naočale, zaštitne rukavice, itd.

Dopunska sredstva i naoružanje SO-a čine:
- male ("džepne") bespilotne letjelice za blisko televizijsko osmatranje i (po mogućnosti, ukoliko je letjelica za to osposobljena) uništavanje neprijatelja u dodiru i/ili neposrednom okolnom terenu (uzor američki "Pointer", ali potrebno je razviti poseban vlastiti sustav džepnih letjelica)
- protupješadijske i protuoklopne mine, eksplozivi i upaljači specijalne namjene
- četiri minobacača 60 mm sa borbenim kompletima pripadnih protupješadijskih i protuoklopnnih mina
- teški mitraljez 12,7 mm
- snajperske puške 12,7 ili 20 mm
- dodatni kompleti RRB-a jednokratne upotrebe
- sredstva za optičko i optroničko osmatranje većeg dometa i boljih karakteristika
- sredstva i oprema za maskiranje i zaštitu od neprijateljskog optroničkog osmatranja
- osnovna oprema za terenski boravak (šatori, vreće za spavanje)
- rezervni kompleti streljiva i osnovni rezervni djelovi za najnužnije popravke opreme i naoružanja

Osnovna borbena oprema zajedno s osnovnim naoružanjem čine ono što ljudstvo SO-a uvijek nosi na sebi (naravno, uz mogućnosti sitnijih izmjena prema trenutnoj potrebi taktičkog djelovanja). Dopunska sredstva i naoružanje sadržane su u pozadinskim zalihama SO-a, a koje su (pozadinske zalihe) uvijek prisutne u području stacioniranja SO-a i kreću se za i/ili ispred SO-a pomoću prigodnih sredstava za transport. U strukturi GBr osnovno i standardno sredstvo za transport je vojni kamion Torpedo 110 4×4. Isti se nekada radio u tvornici traktora Torpedo u Rijeci, ali je destruktivnim vođenjem države taj proizvodni pogon, naravno, uništen, ali kako je proizvodnja uništena, tako će se ponovno i pokrenuti. Na svako SO u GBr ide jedan kamion, a ukoliko je namjena drugačija dodijeliti će se drugačije sredstvo prijevoza. Oklopni transporter za oklopno-mehanizirane jedinice, Pinzgauer za brdsko-planinske jedinice i sl., ali sve mora biti domaće proizvodnje. Dok se ne postigne sposobnost domaće proizvodnje postrojbe se neće niti opremati navedenom ili nekom drugom opremom, osim u nekim malobrojnim iznimnim i prijeko potrebnim slučajevima. Npr. za razvoj raketnih sustava za prijenosne PZO sustave potrebno je određeno vrijeme, pa nije isključeno da se jedan operativni minimum potreba zadovolji nužnim uvozom.

Vojno-namjenski proizvedenim sredstvima za transport i borbu trebaju biti opremljene u potpunosti sve GBr i DPBr, dok domobranstvo i TO zadovoljavaju svoje potrebe mobilizacijom civilnih vozila prema prije utvrđenom planu mobilizacije i modularnim izmjenama domaće proizvedenog civilnog voznog parka unutar države Hrvatske.

U strukturi SO-a očitava se i cjelokupna koncepcija obučavanja i ratovanja. Borbena obuka mora biti usmjerena u pravcu ovladavanja preciznog i djelotvornog otvaranja vatre, što je i dodatno omogućeno odabirom kalibra jurišne i snajperske puške. Svaki vojnik i odjeljenje u cjelini moraju biti sposobni precizno gađati, koordinirati i usklađivati međusobno djelovanje i poslije preciznog, jakog i brzog vatrenog djelovanja premještanjem ili maskiranjem biti nedohvatljivi neprijatelju koliko je god to moguće. Opredjeljenje za kalibar 7,62 mm koji omogućuje veći ubojiti domet od standardnog NATO kalibra od 5,56 mm ima i svoje povijesno utemeljenje. Dva su primjera iz kojih je izvedeno opredjeljenje za ovakav koncept većih kalibara s većim dometom. Jedan je falanga Aleksandra Makedonskog koja je sadržavala zbijeno ljudstvo opremljeno dugačkim kopljima kojima je izuzetno otežan pristup protivničke strane do prvih redova falange, a kada bi i uspjeli doći bili su već razbijeni i bitno oslabljeni nanesenim gubicima pa je prvom redu falange znatno olakšano dokrajčenje neprijateljskih snaga. Dakle, tu je dugo koplje bilo oružje koje je značilo razliku u odnosu na protivnike, a taktika falange je bila samo prilagođena izabranom oružju. Drugi i još bolji primjer uzet je iz stogodišnjeg rata kada je u bici kod Crecyja francusko teško oklopljeno viteštvo, koje je do tada bilo neprikosnoveno u svojoj domi-

naciji na bojištu, posve uništeno engleskim strijelcima opremljenim dugim lukom. Od tada više nikad oklopljeni vitez nije povratio svoje povlašteno mjesto i sve ostale privilegije koje je svojom dominacijom na bojištu imao. Dugi luk je ovdje bilo odlučujuće oružje, a način na koji je strijelac raspoređen i upotrebljen na bojištu bila je taktička odluka. U oba slučaja odabir oružja značio je odabir strategije kojom se želi pobijediti i sve ostalo bilo je podređeno toj strategiji. Posebno je u primjeru engleskog dugog luka bilo riječi o jednoj dugoročnoj strateškoj odluci jer bilo je određeno da svaki feudalac prema veličini posjeda ima obavezu osigurati određeni broj izvježbanih strijelaca iz dugog luka, što nije bilo jednostavno izvesti jer za djelotvornu uporabu dugog luka traži se dugotrajna i stalna izobrazba. Zato se umijeće korištenja dugog luka preko turnira i pučkih natjecanja populariziralo među pukom i omasovljuje se do te mjere da se za vojni pohod moglo probrati one najbolje. Upravo zbog masovnosti, ali masovnosti koja ima potrebnu kvalitetu uporabe, francuski vitezovi bili su pometeni sa bojišta jednom dotada neviđenom šumom strelica koja je zbog svoje konstrukcije (rekli bismo kalibra u slučaju puške) bez problema probijala na vitezovima prisutan oklop. Kada se ta povijesna iskustva primjene u hrvatskoj doktrini učinak će biti isti. Odnosno, sa naizgled posve običnim odabirom nečega što nije nedostupno protivničkoj strani dobiva se pobjednička strategija. Kao i u povijesnim primjerima, naravno da sam odabir oružja sam po sebi ne znači ništa ukoliko nije potkrijepljen pravilnom taktičkom upotrebom. Na taj način dolazi se do spoznaje da je strategija sadržana u odabiru taktike i makar to izgledalo proturječnim ipak ima smisla. Odabir dugog luka od strane Engleza je gledano samo za sebe taktička odluka odabira oružja za borbu, ali taj odabir taktike usklađen sa na to vezanim ostalim taktičkim odlukama strateške naravi ima za posljedicu ostvarenje osnovnog smisla svake strategije, a to je na kraju rata biti pobjednikom.

Zbog svih tih razloga obuka ne samo u GBr, nego i u svim oružanim snagama treba sadržavati taktičko uvježbavanje kojim se sva komunikacija unutar SO-a u borbi, mirovanju/zasjedi, pokretu ili nekom drugom zadatku može odvijati samo putem uvježbanih i određenih signala i/ili znakova rukama i prstima. To će biti temelj komunikacije unutar SO-a, a sva tehnička nadogradnja raznim komunikacijskim uređajima samo je dodatno sredstvo koje se onda tako samo još djelotvornije iskorištava.

Štoviše, uvijek je potrebno gledati dalje i tražiti više i zato SO mora biti jedno tijelo koje ima ljudstvo uigrano do razine da se ljudi međusobno razumiju i anticipiraju međusobno djelovanje čak i bez formalne komunikacije. Poput dobro uigrane nogometne momčadi čiji se igrači toliko poznaju da odigravaju akcije kojima protivnici ne mogu parirati. Upravo je to i cilj, da SO bude momčad kojoj suprotna strana nije dorasla. Ta razina uvježbanosti ljudstva tražiti će se u svim postrojbama, a podrazumjeva se da u GBr mora biti najbolje izražena, iako, zbog međusobnog dugotrajnog poznavanja (i privatno i unutar pripadajuće postrojbe) i redovitog uvježbavanja, u postrojbama npr. domobranstva ili TO-a isto je tako moguće postići jednu visoku razinu uvježbanosti SO-a. Razinu koja nije ništa značajno lošija od GBr nego čak može biti i bolja zbog iskustva koje dolazi sa godinama, a ako i nije, to je uvjetovano prvenstveno psihofizičkim ograničenjem ljudstva.

SO je osnova daljnjeg građenja streljačkog voda (SV), a SV je koncipiran kao niža taktička jedinica u sastavu satnije, ali da istovremeno bude u potpunosti sposoban samostalno izvoditi borbene zadatke.

Osim SO-a u sastavu SV-a nalaze se odijeljenja ostalih namjena, vrsti i specijalnosti. Tako SV u GBr sadrži protuoklopno odijeljenje (POO), mitraljesko odijeljenje (MO), snajpersko odijeljenje snajperskih pušaka 12,7 i 20 mm (SnO-12,7 i SnO-20), minobacačko odijeljenje minobacača 82 mm (MBO-82), odijeljenje prijenosnih raketnih protuzračnih sustava (PRPZO), sanitetsko-kirurško odijeljenje (SKO) i odijeljenje za vezu, televizijsko osmatranje bespilotnim letjelicama i protuelektronsku borbu (ViBLO). Tu je i zapovjedništvo voda (ZapV) koje se sastoji od zapovjednika, zamjenika zapovjednika i četiri vojnika za vezu i osiguranje zapovjedništva.

Streljački vod (SV); sastav, naoružanje i oprema drugih odijeljenja:

Protuoklopno odijeljenje (POO); 12 ljudi, zapovjednik nišandžija prvog RRB-a:
- ručni raketni bacač (RRB), višekratne upotrebe, kalibra 100 -120 mm, dometa do oko 1000 m, mase od 10 do 13 kg (uzori: ruski RPG-29 i PRO-A Šmelj; njemački Panzerfaust 3-T6000): 6 komada odn.

vojnika koji ih duže
- jurišna puška (JP) 7,62×51 mm: 6 komada koje duže vojnici poslužitelji RRB-a ujedno zaduženi za nošenje dodatnog streljiva za RRB
- svi ostali standardni zahtjevi i oprema kao i kod SO-a, prilagođeni POO-u

Mitraljesko odijeljenje (MO); 6 ljudi, zapovjednik nišandžija prvog mitraljeza:
- mitraljez 7,9 mm, masa do 10 kg, modernizirana verzija starog “Šarca”: 3 kom.
- jurišna puška (JP) 7,62×51 mm: 3 komada koje duže vojnici poslužitelji mitraljeza
- mitraljesko postolje za protupješadijsko i protuzračno djelovanje
- ostalo kao kod SO-a prilagođeno MO-u

Snajpersko odijeljenje 12,7 ili 20 mm (SnO-12,7 ili SnO-20); 8 ljudi, zapovjednik snajperista prvog snajpera:
- snajperska puška 12,7 ili 20 mm, mase 12 do 20 kg, domet 1500-2000 m: 4 kom.
- jurišna puška (JP) 7,62×51 mm: 4 komada koje duže vojnici pomoćnici snajperista koji u marševskom poretku nose dio rastavljene snajperske puške i dodatno streljivo za istu
- ostalo kao kod SO-a prilagođeno SnO-u

Minobacačko odijeljenje minobacača 82 mm (MBO-82); 12 ljudi, zapovjednik nišandžija prvog minobacača:
- minobacač 82 mm: 4 kom.
- jurišna puška (JP) 5,56 mm, skraćena verzija, masa ca. 3 kg: 12 komada
- posadu minobacača čine tri vojnika: nišandžija, punitelj i poslužitelj koji ujedno nose rastavljeni minobacač u marševskom poretku
- težište na uporabi vođenih i samonavođenih mina za minobacač, posebno za djelovanje po oklopljenim ciljevima neprijatelja, odn. svim motornim vozilima općenito
- ostalo kao kod SO-a prilagođeno MBO-82-u

Odijeljenje prijenosnih raketnih protuzračnih sustava (PRPZO); 12 ljudi, zapovjednik nišandžija prvog raketnog sustava:
- prijenosni raketni sustav za protuzračnu borbu (uzori američki Stinger i ruska Igla): 6 komada
- jurišna puška (JP) 5,56 mm, skraćena verzija: 12 kom.
- ostalo kao kod SO-a prilagođeno PRPZO-u

Sanitetsko-kirurško odijeljenje (SKO); 4 – 6 ljudi, zapovjednik glavni priučeni ratni kirurg:
- jurišna puška (JP) 5,56 mm, skraćena verzija: komad po čovjeku
- osnovna namjena vješto za prvu ruku “zakrpati” ranjeno ljudstvo i tako omogućiti otpremu na mjesto visokostručnog kirurško-medicinskog zahvata i povećati izglede za preživljavanje
- pripadnici odijeljenja prolaze osnovnu potrebnu kiruršku i anestezijsku obuku dobivajući polaganjem potrebnih ispita status vojnog ratnog kirurga za prvu obradu
- sa pripadajućim kirurškim i anesteziološkim sredstvima koja nose sa sobom na licu mjesta obrađuju ranjenike

Odijeljenje za vezu, televizijsko osmatranje bespilotnim letjelicama i protuelektronsku borbu (ViBLO); 10 – 12 ljudi:
- jurišna puška (JP) 5,56 mm, skraćena verzija: komad po čovjeku
- sustavi veza, prisluškivanja, ometanja
- 1 – 3 sustava bespilotnih letjelica većeg radijusa sa mogućnošću djelovanja po neprijateljskim ciljevima (uzori američki “Ex-drone”, “Pioneer”, “Outrider”, izraelski “Mikro-V”, “Scout” i, kao posebno zanimljiv, izraelsko-švicarski sustav “Ranger”)

Zapovijedništvo voda (ZapV); 6 ljudi:
- zapovjednik voda i zamjenik zapovjednika voda
- četiri vojnika za vezu i osiguranje zapovjedništva

Kada se na osnovu ovako formiranih odijeljenja ide na stvaranje SV-a dobije se raspon brojnosti SV-a GBr-a od najmanje 82 do najviše 166 čovjeka. Pješadijska GBr po koncepciji ima ovu najjaču varijantu SV-a, dok jedinice DPBr, DPu i TO imaju razne druge slabije varijante SV-a (od 48 do 104 čovjeka).

Sastav SV-a u GBr:
SO×4 + POO×2 + MO + SnO-12,7 + SnO-20 + MBO-82×3 + PRPZO + SKO + ViBLO + ZapV = 166 ljudi

Sveukupno to je 166 ljudi koji na taj način svojom obučenošću, brojnošću i vatrenom moći i više nego pariraju satnijskim formacijama potencijalnih agresorskih postrojbi. Ono što je za koncept SV-a od velikog značenja je da se na ovoj razini osigurava ispunjavanje svih uvjeta za mogućnost izvođenja borbenih djelovanja po konceptu C4 (Command, Control, Communications, Computers & Inteligence). To znači da zapovjedanje, upravljanje (nadzor), veza, računala i obavještajni podaci čine jedinstveni sustav. Svakako da taj koncept C4 ide prema gore i idealno se sve treba ujediniti u jednu cjelinu na razini cjelokupnih oružanih snaga, pa čak i šire jer se i gospodarstvo i ostali državni organi uključuju u informacijsku autocestu. Zašto je SV određen kao najniža razina ostvarenja C4 koncepta leži u razlogu velike vjerovatnosti prekidanja tako široko umreženog sustava od strane nadmoćnog agresora, ali u stanju tog prekida svaki SV mora nastaviti sam cjelovito djelovati kao jedna vojska u malome. Ukoliko se uspije informatički povezati na što široj osnovi, tim bolje, ali ukoliko se ostane informacijski izoliranim SV onda mora moći unutar sebe djelovati po konceptu C4 i tako bitno povećati vlastitu borbenu i taktičku efikasnost.

Osim SV-a potrebno je još opisati strukture protuoklopnog voda (POV), minobacačkog voda (MBV), artiljerijskog diviziona (LArDi) i drugih postrojbi da bi se moglo prijeći na pješadijsku satniju (PS) i pješačku bojnu (PB) kao idućih razina strukture GBr. Sve načelno rečeno za SV jednako tako vrijedi za sve navedene formacije koje su na razini SV-a te su one jednako tako svaka za sebe predviđene u svim okolnostima ostvarivati C4 koncept upravljanja.

Protuoklopni vod (POV) uz već prije opisano POO sadrži odijeljenja protuoklopnih raketnih sustava (OPORS).

Odijeljenje protuoklopnih raketnih sustava (OPORS); 12 ljudi:
- protuoklopni raketni sustav (uzori: ruski Metis, Kornet, Kokon; američki Javelin; europski MS-Trigat), posada od tri čovjeka: 4 kom.
- jurišna puška (JP) 5,56 mm: 12 kom.
- ostalo kao kod SO-a prilagođeno OPORS-u

Sastav POV-a u GBr je na kraju slijedeći:
POO×4 + OPORS×3 + PRPZO + SKO + ViBLO + ZapV = 116 ljudi

Minobacački vod (MBV) ima u naoružanju minobacače 120 mm grupirane po odijeljenjima (MBO-120).

Odijeljenje minobacača 120 mm (MBO-120); 12 ljudi, zapovjednik nišandžija prvog minobacača:
- minobacač 120 mm: 3 kom.
- jurišna puška (JP) 5,56 mm, skraćena verzija, masa 3 kg: 12 komada
- posadu minobacača čine četiri vojnika

Sastav MBV-a u GBr je slijedeći:
MBO-120×6 + PRPZO + SKO + ViBLO + ZapV = 108 ljudi

Laki artiljerijski divizion (LArDi) posjeduje slijedeće artiljerijsko naoružanje:
Top-haubicu 105 mm, posada od pet ljudi: 8 oruđa
Višecijevni bacač raketa (VBR) 122 mm Rak, posada od pet ljudi: 8 oruđa

Sastav LArDi-a u GBr je slijedeći:
TH-105×8 + VBR-122Rak×8 + SKO + ViBLO + ZapDi = 106 ljudi

IngV = vod inžinjerije; 50 ljudi. Sastoji se od tri odijeljenja inžinjerije (IngO) koje svako broji 15 ljudi i zapovjedništva voda. Opremljen i namjenjen izvođenju zaprečavanja, miniranja, utvrđivanja, maskiranja i osiguranja kretanja i manevriranja.

SanS = satnijski sanitet; 10-15 ljudi. Opremljen za prihvat i potpunu kiruršku obradu ranjenika. 1-3 kirurga sa pomoćnim osobljem.

VVP = vod vojne policije; 20 ljudi.

DIG = diverzansko-izviđačka grupa; 30 ljudi. Uvježbano i opremljeno ljudstvo za razne specijalne namjene i za djelovanje i izviđanje u neprijateljskoj pozadini.

ITTO = intendantsko-tranportno-tehničko osiguranje; za PS i ostale postrojbe u sastavu GBr brojnosti do 50 ljudi dok je brojnost ITTO-a u ostalim postrojbama manja s obzirom da je i brojno stanje ljudstva i tehnike u tim postrojbama isto tako manje u odnosu na GBr. Tako je ITTO kod DPBr sastavljen od do 40 ljudi, u domobranskim postrojbama do 30 ljudi i u sastavu TO pod nazivom teritorijalna stanica za logističku podršku (TSLP) sa fleksibilnim i nedefiniranim brojnim stanjem s obzirom na posebnost same TO kao statičkih postrojbi (detaljnije u dijelu o samoj TO).
Inače, predviđeno je da se gardijska satnija u borbi hrani kuhanom ili suhom hranom. Hrana se priprema u satniji i otprema na položaje. Prema situaciji i potrebi za maskiranjem položaja ne obavlja se dostava hrane od satnije do položaja nego se dijelovi satnije (vodovi, divizioni, baterija ili na razini odjeljenja) sami organiziraju oslanjanjem na obližnja domaćinstva ili ustanove, a ako je potrebno ljudstvo samo prikuplja jestivo bilje ili lovi divlje životinje. Intendantskom opremom i drugim potrošnim materijalom satnija se snabdijeva iz intendantske stanice u sastavu ITTO-a. Tehničko osiguranje obuhvaća snabdijevanje i održavanje materijalno tehničkih sredstava. Satniju osnovnim sredstvima, streljivom, pogonskim gorivom, minsko-ekplozivnim sredstvima i svim ostalim sredstvima snabdijeva stanica za snabdijevanje u sastavu ITTO-a. Pri djelovanju u nepovoljnim uvjetima, eventualnom okruženju ili u neprijateljskoj pozadini satnija i svi dijelovi satnije snabdijeva se u lokalnim spremištima domobranskih pukovnija i TO, te u seoskim, općinskim, privrednim, policijskim, gradskim, županijskim i svim ostalim prije izgrađenim, improviziranim ili prenamijenjenim prostorima.
Sama ideja postojanja ITTO postrojbi sastoji se u općoj koncepciji u kojoj ne postoje zasebne i samostalne pozadinske postrojbe nego samo kao sastavni dio drugih formacija predviđenih da mogu samostalno djelovati. Razlog tomu je posve jednostavan i uklapa se u opću zamisao totalnog obrambenog rata. Naime, kada ne postoje velike pozadinske formacije koje bi bile zadužene za opskrbu određenog većeg područja ili većeg broja drugih postrojbi, onda nije ni moguće s nekoliko preciznih, jakih i iznenadnih udara praktički uništiti ili bitno smanjiti logističku sposobnost za uspješno pružanje otpora. Upravo kako stoji stvar i sa svim ostalim obrambenim zamislima gdje se uporno zastupa nepostojanje velikih i koncentriranih ciljeva nego raspoređivanje velikog broja malih i raspršenih potencijalnih ciljeva, tako i ITTO postrojbe slijede to pravilo.

BaPZO = baterija protuzračne obrane; Do 60 ljudi. Baterija je sastavljena od artiljerijskih sustava protuzračne obrane (PZO) i od samohodno/kombiniranih raketnih sustava PZO (RSPZO). Artiljerijski sustavi umreženi su i koordinirani sustavima za dojavljivanje i upravljanje vatrom za djelotvornu protuzrakoplovnu (PZ) borbu protiv aviona na visinama do 5000 m, helikoptera, krstarećih raketa i bespilotnih letjelica.
U jednoj bateriji u sastavu gardijske PS nalaze se slijedeća samohodna (gusjeničari ili točkaši) artiljerijska PZ oruđa: rotacioni šestocijevni 20 mm PZ top (PZT-20/6), dvocijevni 40 mm PZ top (PZT-40/2) i brzometni 76 mm PZ top (PZT-76). Raketni sustavi PZO (RSPZO) namjenjeni PZ borbi horizontalnog dometa do 20.000 m i visine do 10.000 m. Uzor su ruski sustavi tipa Pancir-S1, Tor-M1 i Tunguska, kanadsko-švicarski ADATS, i sl. Posebno je pogodan sustav Pancir-S1 pa će se uzeti i kao prihvaćeni i uvedeni sustav u sastavu PZ baterije PS-a. Treba istaknuti da kod formiranja PZO baterije vrlo vjerovatno neće biti moguće istu neko vrijeme u potpunosti formirati i popuniti željenim

raketnim PZ naoružanjem, pogotovo stoga što će razvoj domaće proizvodnje biti relativno dug, a uvoz bitno ograničen zbog skupoće sustava. Zbog tog razloga u početku će mjesto RSPZO u bateriji PZO biti popunjeno bilo nekim od artiljerijskih PZ sustava ili prijenosnim raketnim PZ sustavima. To znači da će u konačnici cijela GBr u početnom stadiju stvaranja biti u nemogućnosti potpuno odbaciti ili ometati neprijateljske zračne snage i zračni prostor će biti dobrim dijelom prepušten neprijatelju. Ali upravo iz tih razloga mora se više pažnje posvetiti dobrom maskiranju i isticanju lažnih ciljeva, odnosno svim mogućim mjerama kojima se reducira ta zračna supremacija neprijatelja. Kada se poslije na tu silom prilika naučenu i sprovedenu strategiju izbjegavanja i smanjenja djelotvornosti djelovanja iz zraka pridoda stavljanje u funkciju djelotvornih raketnih PZ sustava onda će konačni rezultat protuzračne obrane biti tim više bolji i djelotvorniji.

Konačni izgled BaPZO izgleda otprilike ovako:
- PZT-20/6 × 4 oruđa = 12 ljudi
- PZT-40/2 × 4 oruđa = 12 ljudi
- PZT-76 × 4 oruđa = 12 ljudi
- RSPZO × 2 oruđa = 16 ljudi

Sveukupno do 60 ljudi u sastavu BaPZO.

ZapSat = zapovijedništvo satnije; 10 ljudi. Zapovjednik i zamjenik zapovjednika satnije i ljudstvo za ispomoć i osiguranje zapovijedništva.

Kako je već napomenuto, iznad razine SV-a u strukturi GBr dolazi na red pješačka satnija (PS).

Pješačka satnija (PS) ukupno ima do ca. 840 ljudi. Satnija je tako postala po broju ljudstva brojna poput prosječne NATO/SAD bojne sa razlikom da je u NATO/SAD sustavu znatno manji broj vojnika-boraca na prvoj liniji fronte, odnosno u neposrednom borbenom dodiru i djelovanju dok je ostalo ljudstvo angažirano u potpori iz bliže ili dalje pozadine. Zbog tehničko-tehnološke, a to prvenstveno znači zračne i tenkovsko-oklopne supremacije NATO/SAD-a u odnosu na ostatak svijeta takvu koncepciju oni si i mogu priuštiti, ali upravo zbog toga tome se treba suprostaviti inzistiranjem na jakom i brojnom pješaštvu i svim sredstvima kojima se pješak može okoristiti. Na taj način, kada ne postoje krupne i lako uočljive mete poput tenkova, transportera i sl., te kada se borbene jedinice rasprše u dubinu i širinu te maskiraju čekajući prilazak neprijateljskih postrojbi, odjednom cijela masa borbene tehnike postaje od sekundarne važnosti, dok odnos čovjeka na čovjeka postaje primaran. U kombinaciji sa ostalim obrambenim pripremama taj se odnos može još više pomaknuti na štetu neprijatelja i uz Božju pomoć i utjecanju za pomoći i zaštiti Blaženoj Djevici Mariji (na to nikada, baš nikada, ne treba zaboraviti kao ratnu stvarnost, jer Bog je stvarnost ovoga svijeta pa je prema tome i stvarnost ratnog sukoba koji se događa u tom istom svijetu) agresor, ma tko on bio, postaje od lovca i progonitelja sam lovina i progonjeni.

<u>Gardijska PS pune jačine sastoji se od:</u>
SV×2 + POV + MBV + LArDi + IngO + SanS + VVP + DIG + ITTO + ViBLO + PRPZO×2 + ZapSat = 836 ljudi

Osim PS postoje također i formacije protuoklopne satnije (POS), teškog artiljerijskog diviziona (TArDi) i drugih u sastavu pješačke bojne (PB) koja dolazi na red kao nova formacijska razina.

Protuoklopna satnija (POS) broji do 615 ljudi, ali to brojno stanje od manjeg je značaja od činjenice da sadrži izuzetno veliki broj protuoklopnog oružja i to od onoga za blisku borbu pa do složenijih PO sustava većeg dometa.

<u>Protuoklopna satnija (POS) sastoji se od:</u>
POV × 3 + MBV + IngO + SanS + VVP + ITTO + PRPZO×2 + ViBLO + ZapSat = 613 ljudi

Teški artiljerijski divizion (TArDi) posjeduje slijedeće artiljerijsko naoružanje:
Top-haubicu 155 mm (samohodna ili vučna), posada od sedmero ljudi: 8 oruđa

Haubicu 205 mm (samohodna ili vučna), posada od sedmero ljudi: 4 oruđa
Samohodni VBR 122 mm (uzor Ruski sustav 9K59 "Prima", u daljnjem spominjanju stoga će se tako i označavati), posada od troje ljudi: 8 oruđa
Samohodni VBR 300 mm (uzor Ruski sustav "Smerč"), posada od troje ljudi: 2 oruđa

Sastav TArDi-a u GBr je slijedeći:
TH-155×8 + H-205×4 + VBR-122 "Prima"×8 + VBR-300×2 + ViBLO + ZapDi = 136 ljudi

Pješačka bojna (PB) praktički je zadnja razina u izgradnji gardijske brigade (GBr). To je iz razloga što po samoj koncepciji GBr se sastoji od jedne pješačke bojne oznake "A" i druge oznake "B" i pripadajuće brigadne artiljerije, inžinjerije, PZO-a, vojne policije, zapovjedništva i ostalih nužnih ili korisnih formacija. Oznake A i B predstavljaju profesionalni (A) i pričuvni (B) dio GBr-a. Teoretski, a koliko je to moguće i praktički, razlike između A i B sastavnice GBr ne bi trebalo biti što se tiče same borbene kvalitete ljudskog potencijala. Sastav A dijela GBr-a čine isključivo vojnici po pozivu, oni koji su izabrali vojsku kao svoje zanimanje i koji od vojske žive, ostvaruju egzistenciju za sebe i svoje bližnje. Zahtijevi koji se stavljaju pred jednog profesionalnog vojnika vrlo su veliki i nikako neće biti lako ispuniti tražene standarde da bi se moglo biti profesionalnim vojnikom, a posebno se to odnosi na služenje u gardijskim postrojbama. Točnije u gardijskim A postrojbama jer profesionalnih vojnika, dočasnika i časnika neće biti samo u gardijskim jedinicama nego će biti dijelom prisutni (istina, u znatno manjem broju u odnosu na broj u GBr) i u ostalim operativnim postrojbama, a i samim oružanim snagama, tj. ostalim vidovima i rodovima hrvatskih oružanih snaga (Ratno zrakoplovstvo i PZO, Ratna mornarica). Prema tome, sasvim je normalno za očekivati i bilo bi neprikladno kada ipak sastavnica A ne bi bila bolje borbene kvalitete od B sastavnice.

Što se tiče te B sastavnice koja će biti sastavljena kao pričuvna komponenta GBr u njen sastav treba biti selektiran iz civilne, vojno neprofesionalne populacije, te od umirovljenih pripadnika vojske, poglavito samih GBr-a. Ti umirovljeni vojnici biti će prvenstveno postavljani na više zapovijedne dužnosti (od voda naviše) što će omogućiti bolju disciplinu, obučenost, uvježbanost i suradnju A i B sastavnica unutar cjelovite GBr. S druge strane, od civilnog sektora koji daje pričuvu uzima se ono najbolje što se nudi i ugrađuje u sustav GBr-a. Pričuvni pripadnici GBr moraju također zadovoljiti izuzetno visoke standarde i sve ostale zahtijeve koji će biti stavljeni pred njih, ali će zato imati i posebne civilne privilegije koje trebaju motivirati ljude da se maksimalno trude udovoljiti tim strogim mjerilima. Npr., dok će inače ostala pričuva (DPBr, DPu, TO) imati godišnju obavezu od najmanje sedam dana i još osam do deset vikenda vojnih vježbi, pripadnici pričuve GBr imaju obavezu od najmanje dva tjedna i dvanaest do četrnaest vikenda. Ali, upravo zbog većeg opterećenja i privilegije su znatnije. Od prednosti u zapošljavanju u državnim službama i prilikom napredovanja u službi (na znatan broj radnih mjesta u državnoj službi neće niti biti moguće dobiti zaposlenje i/ili napredovnje u službi ukoliko se nije pripadnikom pričuvnog sastava, a posebno gardijske pričuve), mogućnosti upisa na više i visokoškolske ustanove, veći koeficjent plaće, lakše stambeno zbrinjavanje, prioritet u podjeli poljoprivrednog i drugog zemljišta, privilegije za obitelj (suprugu, djecu i roditelje), itd.

Jedna od posebnosti koja će biti vezana uz pripadnike gardijskih postrojbi je ne toliko privilegij koliko obaveza i odgovornost držanja cijelog osobnog borbenog kompleta u vlastitom domu (ono što se doslovce može nositi na vlastitim leđima i nogama – uniforma, osobno naoružanje, komplet streljiva i sl.). Naravno, za tako nešto morati će se zadovoljiti strogi uvjeti i propisi skladištenja i uslovi pod kojima se smije za naoružanjem i opremom uopće posegnuti. Posebno se mora kod ljudstva izgraditi svijest o odgovornosti koju imaju i posljedicama kada se to pravo i dužnost držanja oružja zloupotrijebi. Sam rigorozni proces selekcije i obuke mora do neke mjere razlučiti, ali i odgojiti disciplinu i samodisciplinu kod ljudi, tako da se mogućnost da oružje bude na raspolaganju neodgovornim i slabim pojedincima svede na najmanju moguću mjeru. U cijelom društvu koje je već na neki način kocipirano dobrano militaristički, a posebno kod pripadnika gardijskih postrojbi, razvija se kultura posjedovanja oružja kao nečeg normalnog i kao takvog na neki način poništenog kao ekskluzivnosti. Isto tako, u toj kulturi posjedovanja oružja naglasak je upravo u tome da se oružje poštuje i čuva za namjenu zbog koje je i prisutno na dohvatu ruke. Taj mentalitet se posebice djelotvorno postiže vježbanjem borilačkih vještina pomoću kojih, ukoliko se ispravno naučavaju, dolazi do poštivanja i

respektiranja protivnika, a posebno do spoznaje da sukob treba u prvom redu izbjegavati i prihvatiti ga samo kao nužnu obranu. Vježbanje borilačkih vještina, kao jedna korisna pedagoška metoda i stavljena u pravi kontekst (tj. kristološki kontekst), pospješuje kontrolu agresivnosti i učvršćuje moralnost. U svakom slučaju nema potrebe strijepiti da će se u Hrvatskoj zbog toga što će probrani i temeljito obučeni ljudi posjedovati oružje to povećati broj ubojstava vatrenim oružjem. Posebno ne ukoliko policija odradi svoju zadaću i iz društva ukloni danas prisutni kriminalno-parazitski milje koji to vatreno oružje zloupotrebljava bez obzira na zabranu posjedovanja i nošenja oružja, a mladi ljudi bez vodstva i perspektive onda u njima (kriminalcima) vide svoje uzore koje onda i oponašaju. Kada se da lekcija iz pristojnog ponašanja i pokaže se da nije moguće nekažnjeno biti kriminalcem koji bez muke i rada zadobiva materijalno bogatstvo i još se nametati nekakvim uzorom mladim naraštajima, onda se i mentalitet prema poštenom radu i odgovornosti mijenja, a napetosti i frustracije društva nestaju ili se bitno smanjuju. Čim se taj sociološki uzrok nasilja sredi i postavi poredak na načelu pravednosti u Hrvatskoj se relativno brzo može doći do smirivanja unutarnje napetosti među ljudima ponajviše zbog toga što nema etničkih razlika koje su stalne i nepromjenjive dokle god postoje razni etniciteti unutar jednog društvenog sustava. U SAD-u postoji totalni socijalni i etnički (rasni i vjerski) nered i princip nepravednosti kroz cijelu povijest tog društva i zato je tamo toliko ubojstava vatrenim oružjem koji nije moguće riješiti bez rasformiranja samih SAD i stvaranja nečeg potpuno novoga. Nečega etničkim razlikama i poviješću neopterećenoga, no onda niti ne bi bile SAD nego nešto sasvim drugo. Kako do toga samoukidanja neće doći (barem ne mirnim putem) tako je i problem velikog broja ubijanja vatrenim oružjem u SAD nerješiv. Hrvatska je kao nacionalno homogena država upravo suprotna SAD-u i stoga je potpuno ostvarivo naoružavanje cijelog naroda i postepenog unošenja kulture masovnog posjedovanja ili lake dostupnosti vatrenog oružja, a bez opasnosti da dođe do zlouporabe te velike količine lako dostupnog oružja te da se tako koncept naoružanog naroda pretvori u međusobno obračunavanje oružjem unutar tog istog naroda. U svakom slučaju, pravilnim, što opet znači ponajprije pravičnim, postupcima države bez većih problema moguće je ostvariti društvo gdje će ubojstva vatrenim oružjem biti na puno manjoj razini nego su to danas, a da istovremeno sama dostupnost oružja bude dovedena skoro do maksimuma.

Razlog ovome sustavu pohranjivanja oružja i opreme u domovima pripadnika GBr je dvojaki. Prvi je razlog čisto vojnički i radi se o mobilizacijskoj brzini. Pohranjivanjem osobnog naoružanja i opreme u vlastitom domu te razrađenim putevima okupljanja u suglasju sa razvijenom brzom prometnom željezničkom i cestovnom mrežom omogućava se puna mobilizacija i zauzimanje borbenih položaja za manje od 24 sata, u pogodnim okolnostima i za manje od 12 sati ili čak i do skoro trenutnog. Drugi je razlog politički koliko i vojni. Radi se o **koncepciji naoružanog naroda koja je u samoj biti totalnog obrambenog rata** kao koncepcije obrane države Hrvatske. Da bi se Hrvati mogli nazvati naoružanim narodom moraju imati oružje na dohvat ruke, oružje mora doslovce biti u posjedu ljudi i zato oni koji čine elitu i glavnu vojnu snagu moraju imati to oružje u najvećoj mogućoj blizini kako bi bili najbrže i u svoj punini uporabljivi kao ta najjača i najvažnija vojna sila. Ostale postrojbe, odnosno ostatak naroda isto je naoružan, ali to oružje se pohranjuje u teritorijalno bliskim zajedničkim osiguranim spremištima i to od razine voda do najviše razine bojne zbog izbjegavanja velikih spremišta i preferiranja većeg broja malih spremišta, što je dodatno osiguranje od mogućnosti brzog i iznenadnog uništenja naoružanja i opreme od strane neprijatelja. Time je neprijatelju jasno onemogućeno jednostavno pokoravanje jednog naroda i mora unaprijed planirati sa dugim i krvavam ratom, a kada je neprijatelj samo prisiljen razmišljati na takav način već se nalazimo na dobrom putu da ga se i odvrati od samog ratovanja. **To odvraćanje neprijatelja od samog ratovanja najveća je i daleko najbolja moguća ratna pobjeda koja se može zamisliti.** Kada se pobjedi prije nego se zarati ima se razloga najviše veseliti jer neprolijevanje krvi razlog je za to i, iako nema ushita i triumfalizma koji dolazi kod pobjede u pravom ratnom sukobu, u velikoj su zabludi oni koji zbog težnje za slavom i ratnim uspjehom s omalovažavanjem gledaju na tihu i većim dijelom nevidljivu ratnu pobjedu postignutu prije početka samog rata. Cijela svrha promišljanja i ustrojavanja obrane na opisani način totalnog obrambenog rata i ima za cilj **prvenstveno odvraćanje od agresije**, a što je priprema obrane bolja to su veći izgledi za odvraćanje.

U sklopu drugog razloga naoružavanja naroda na maloprije opisani način dolazi ono što se može nazvati narodnom demokracijom, a da se to ne smatra nečim negativnim, što je posljedica ovoga što se danas naziva demokracijom. Relativna dostupnost oružja narodu i to na način da je jednoj znatnoj

elitnoj (elitnoj, ali socijalno raznolikoj, nikako ne monolitnoj skupini) vojnoj strukturi data nešto lakša dostupnost oružju omogućava državljanima jedan unutarnji osigurač od vladara koji je zastranio i svojom despotskom vladavinom doveo do tiranije te da ga je potrebno svrgnuti i silom ukloniti sa vlasti. Kako apsolutističko-autokratski sustav to onemogućava ikome osim samom vladaru svojevoljeno, onda se to svrgavanje može izvesti jedino jednostavnim narodnim revoltom. Jasno je da se za tako nešto moraju stvoriti razni i istovremeno vrlo iznimni uvjeti (vidi Prilog 3), ali samo postojanje te mogućnosti mora biti vladaru na znanju kako bi ga na neki način i prijetnja silom od strane podanika držala u kreposti i poštenju, pravednosti i skromnosti. **Vladar mora biti svjestan da je sluga i na neki način zatočenik svoga naroda**, a ne obratno, i da zato i treba dobro raditi svoj posao, ispunjavati svoje dužnosti prema Bogu i narodu i sa odgovornošću prihvatiti svo breme privilegija koje dobiva kako bi ispunio upravo te dužnosti. Sve u slavu Božju i za dobro svojih bližnjih, a u slučaju vladara to znači za dobro svojih podanika. Upravo stoga ovo je jedini oblik u kojem se demokracija može smatrati pozitivnim pojmom jer je ovdje u nju uključena stvarna odgovornost, a u teokratskoj državi to znači odgovornost i prema nebesima i prema svijetu istovremeno jer se jedno sa drugim prožima i nadopunjuje. Ispunjava se posvećenim ljudskim djelima molitva Ocu našem gdje se kaže *"kako na nebu, tako i na zemlji"*. To je jedino moguće u formi teokratske države i nikako drugačije i zato jedino tu može pojam demokracije biti jednim vrlo malenim, više pričuvnim, osiguravajućim, i po mogućnosti nikada potrebnim dijelom tog sustava. Jedino tako da se uspostavi osigurač kroz naoružani narod, time ostvari mogućnost posezanja za aklamativnom narodnom demokracijom kojom se silom ruši tiranijski vladar, i demokracija može sadržavati pozitivnu premisu.

Ukratko: **apsolutistički vladar i naoružani narod u teokraciji činitelji su istinske narodne demokracije**, dok su sve ostale sekularno-liberalne demokracije zločinačke protubožji i protuljudski tiranijski totalitarizmi najgore vrste. Gori su i od komunizma i od nacizma, jer su te dvije varijacije sekularizma prvenstveno porobljavale tijelo svojih podanika, a tek zatim duh, dok liberalna demokracija porobljuje primarno duh i daje iluziju slobode. Naziv fantom slobode vrlo je primjeren za liberalnu demokraciju i govori o njoj više nego bi to mogli cijeli eseji.

No, vratimo se konkretnim detaljima izgleda A i B postrojbi. Do razine vodova (SV, POV, MBV) nema razlike u brojnosti ljudstva, opremljenosti naoružanjem, opremom i svim drugim materijalno tehničkim sredstvima. Na formacijskoj razini satnija i bojni dolazi do diferencijacije između A i B postrojbi gardijskih brigada. To se prvenstveno odnosi na sastav artiljerije i PZO postrojbi uz još neke ostale manje razlike.

Sastav PB(A) u GBr je sljedeći:
PS×3 + POS + TArDi + IngV + SanBo + VVP×2 + DIG + ITTO + BaPZO + ViBLO + ZapBo = 3.537 odn. do 3.550 ljudi

SanBo = sanitet bojne; 20 ljudi. Isto kao kod saniteta satnije osim većeg broja ljudstva i dodatne opremljenosti za zahtijevnije zahvate.

ZapBo = zapovijedništvo bojne; 20 ljudi. Zapovjednik, zamjenik zapovjednika bojne i prateće osoblje.

Sastav PB(B) u GBr je slijedeći:
PS(B)×3 + POS(B) + TArBa + IngV + SanBo + VVP + ITTO + BaPZO(B) + ViBLO + ZapBo = 2.972 ljudi

Pješačka satnija B (PS(B)), odnosno pričuvno-mobilizacijska satnija unutar gardijske brigade, ima ukupno do 750 ljudi što znači da je nešto manja i time slabija od PS(A). Sastav i broj streljačkih vodova i protuoklopnog voda je potpuno identičan kod A i B postrojbi i tu nema reduciranja borbene vrijednosti satnije. To je i logično budući da se u strategiji prvenstveno ide na forsiranje pješadijske borbe čovjek na čovjeka, tzv. borba "prsa o prsa", gdje zbog blizine borbenog kontakta i uvijek prisutne konfuzije prilikom borbe u dubini nije moguća toliko djelotvorna podrška zračnim i artiljerijskim snagama koliko je to moguće kada se neprijatelj nalazi izvučen izvan borbenog kontakta. Odnosno,

ukoliko je zračna ili artiljerijska podrška i ostvarena, onda je bitno smanjena djelotvornost upravo zbog navedenih razloga. Osnovna razlika između PS(A) i PS(B) je u artiljerijskoj vatrenoj podršci koja je dosta slabija od A formacije i u inžinjerijskom odijeljenju kod B u odnosu na vod inžinjerije kod A postrojbi.

Sastav PS(B) je slijedom toga slijedeći:
SV×2 + POV + MBV + LArBa + IngO + SanS + VVP + ITTO + PRPZO×2 + ViBLO + ZapSat = 750 ljudi

LArBa = laka artiljerijska baterija; 55 ljudi. Baterija je reducirana samo na artiljerijska oruđa sa posadama i zapovjedništvo baterije. Ulogu koju ima ViBLO u sastavu artiljerijskog diviziona (uočavanje ciljeva, korekcija vatre, veza i sveukupno upravljanje vatrom) na sebe preuzima i ViBLO u sastavu satnije. Ista se stvar odnosi i na sanitet kojeg u bateriji nema budući da je sanitet satnije uvijek dovoljno blizu i stoga može preuzeti na sebe i funkciju baterijskog saniteta.

ZapBa = zapovjedništvo baterije; 5 ljudi. Uz zapovjednu ima i ulogu održavanja veze sa višim zapovjedništvom, ali i sa svim jedinicama u području mogućeg djelovanja i pružanja vatrene podrške te na osnovu zapovijedi i/ili prikupljenih informacija upravlja vatrom baterije.

Sastav LArBa je slijedeći:
TH-105×4 + VBR-122Rak×4 + ViBLO + ZapBa = 55 ljudi

BaPZO(B) odnosno baterija protuzračne obrane kod B formacije ima sastav praktički isti kao kod A formacije sa tom razlikom da je brojnost artiljerijskih i raketnih PZ sustava prepolovljena.

Konačni izgled BaPZO(B) izgleda otprilike ovako:
- PZT-20/6 × 2 = 6 ljudi
- PZT-40/2 × 2 = 6 ljudi
- PZT-76 × 2 = 6 ljudi
- RSPZO × 1 = 8 ljudi

Sveukupno do 30 ljudi u sastavu BaPZO(B).

Protuoklopna satnija B (POS(B)), ima sastav do ukupno 500 ljudi. Kod protuoklopne satnije glavna je razlika u manjem broju protuoklopnih vodova.

Protuoklopna satnija B (POS (B)) sastoji se od:
POV×2 + MBV + IngO + SanS + VVP + ITTO + PRPZO + ViBLO + ZapSat = 467 ljudi

TArBa = teška artiljerijska baterija; Do 55 ljudi. Posjeduje slijedeće artiljerijsko naoružanje:
Top-haubicu 155 mm (samohodna ili vučna), posada od sedmero ljudi: 4 oruđa
Samohodni VBR 122 mm, posada od troje ljudi: 4 oruđa

Sastav TArBa je slijedeći:
TH-155×4 + VBR-122×4 + ViBLO + ZapBa = 55

ZapBa = zapovjedništvo baterije; 5 ljudi. Uz zapovjednu ima i ulogu održavanja veze sa višim zapovjedništvom, ali i sa svim jedinicama u području mogućeg djelovanja i pružanja vatrene podrške te na osnovu zapovijedi i/ili prikupljenih informacija upravlja vatrom baterije.

Konačno, sada se imaju svi elementi, može se dati prikaz jedne pješačke gardijske brigade u punom sastavu.

Sastav GBr je slijedeći:
PB(A) + PB(B) + TArDi + IngV + SanBr + SatVP + DIG + ITTO + BaPZO + ViBLO + ZapBr = 6.985, odn. ca. 7.000 ljudi

GBr sveukupno posjeduje slijedeći zbir ljudstva, oružja, oruđa i borbenih sustava:

- ljudstvo za neposredno borbeno djelovanje (borci prve linije dodira): 3.728
- ljudstvo za borbenu podršku: 3.257
- snajper 7,9 mm (SnP-7,9): 96
- snajper 12,7 mm (Sn-12,7): 48
- snajper 20 mm (Sn-20): 48
- ručni raketni bacač za protuoklopnu borbu višekratne namjene (RRB): 368
- protuoklopni raketni sustav (PORS): 132
- prijenosni raketni sustavi za protuzrakoplovnu obranu (PRPZO): 276
- sustavi bespilotnih letjelica (BL): 65
- minobacač 82 mm (MB-82): 144
- minobacač 120 mm (MB-120): 144
- top-haubica 105 mm (TH-105): 36
- VBR 122 mm “Rak”: 36
- top-haubica 155 mm (TH-155): 20
- haubica 205 mm(H-205): 8
- VBR 122 mm “Prima”: 20
- VBR 300 mm: 4
- PZ top 20/6: 10
- PZ top 40/2: 10
- PZ top 76 mm: 10
- PZ raketni sustav: 5
- vojna policija (VP): 310 (tj. bojna vojne policije u sastavu GBr)
- diverzanti i izviđači: 150

Iz ovako izloženog sastava cjelokupne GBr može se vidjeti kako izgleda jedinica u svojoj cjelini. Prvo i osnovno što upada u oči je omjer ljudstva u neposrednom borbenom djelovanju i ljudstva u njihovoj pozadini, a koji su u sastavu GBr. Riječ je o 3.728 naprema 3.257 ljudi, odnosno to je omjer od otprilike 1,2 : 1. Kada se to usporedi sa NATO/SAD omjerom od otprilike 1 : 7 sa trendom još daljnjeg povećanja tog velikog omjera na štetu borca na prvoj borbenoj liniji, onda je još jasnije koliko je u obrambenom ratu prednost na strani onoga koji umije dobro iskoristiti takvu slabost neprijatelja. GBr kao potpuno samostalna formacija ima upravo tu namjeru i zato je od velike vrijednosti koncepcija u kojoj je ljudska sila iskorištena na najdjelotvorniji način, a to je ujedno i najjeftiniji način na koji se može uopće osmišljavati hrvatska obrambena doktrina. Omjer i broj ljudstva za neposrednu borbu posebno će biti visok u samom početku kada većine pozadinskih borbenih sustava (npr. teške artiljerije, PZ raketnih sustava i sl.) neće ni biti i kada će ljudstvo koje će popunjavati materijalno-tehnički nepopunjene jedinice prema potrebi biti angažirano kao standardno pješaštvo.

Ljudi najslabija komponenta Zapada

Koliko je nedostatak ljudstva za borbu problematičan za SAD vidljivo je u borbama u Iraku gdje jedna slabo organizirana, opremljena, obučena, nepovezana i dijelom čak međusobno suprostavljena skupina raznih gerilskih grupacija predstavlja nerješiv problem za, barem na papiru, najmoćniju vojnu silu koja je ikada postojala u ljudskoj povijesti. Od angažiranih 150 do 170 tisuća vojnika koje imaju u Iraku, Amerikanci su u tolikom nedostatku ljudi da, kako bi mogli pokriti teritorij Iraka barem u nekom manjem dijelu (veći gradovi, naftna polja, glavne prometnice), moraju angažirati pozadinsko ljudstvo iz npr. artiljerijskih sustava samohodnih haubica 155 mm u “običnoj” ulično/cestovnoj borbi. Silna tehnika i tehnologija koja prati cijeli taj artiljerijski sustav i koji ih je koštao golemih troškova, ljudstvo koje je isto tako skupo uvježbavano za najdjelotvorniju uporabu istih, sve se to gura sa strane i praktički skuplja prašinu (u ovom slučaju irački pijesak), te se to isto ljudstvo mora angažirati i trošiti u nečemu za što se nisu pripremali. Čak i sami američki časnici javno priznaju da je situacija izrazito nepovoljna za njih i da je ono što je u svemu dobro to što je irački otpor na izrazito niskoj razini organiziranosti i usklađenosti. Po njihovoj vlastitoj procjeni, da su iračani samo na razini organiziranosti na kojoj je prije 40 godina bio Vietkong, trpili bi izrazito visoke gubitke koje su danas još manje spo-

sobni istrpjeti nego su to mogli u Vijetnamu. Drugim riječima – brzo bi podvili rep i pobjegli.

Znajući to potrebno je dakle udariti na tu izrazitu slabost neprijatelja koji nije spreman krvariti i koji je dekadencijom izgubio životnu snagu, snagu koja je u žrtvovanju za druge, za bližnje, za naciju i domovinu koje transcedenciraju materijalnu stvarnost zbog ideala ljubavi koja se predaje nekome drugome i koja u tome nalazi vrhunac života. Zapad je potonuo u sebeljublje u kojem se veliča i cijeni obična sebičnost te se i zato ne može pronaći dovoljno ljudi spremnih ići ginuti za nekoga ili nešto osim onoga što donosi plitki osobni probitak. Tako SAD/NATO ima vojsku koja je sastavljena od ljudi koji time riješavaju svoje socijalne probleme i ambicije. To može biti i vrlo djelotvorna vojska s dobrim rezultatima u borbama, ali samo dotle dokle se sve odvija prema određenim planovima i nekim predviđanjima zapovijednika, ali i osobnim predviđanjima tako motiviranih vojnika. Kada se dođe do poteškoća i kada se razvije neizvjesnost u svemu povezanom sa ratom koji je u tijeku, a pogotovo kada se počne pogibati u broju većem od očekivanog, onda naglo i nepovratno nestaje borbenog morala i gleda se samo kako preživjeti, odraditi ugovor sa vojskom i otići što dalje od mjesta sukoba. Sa spoznajom o relativno velikoj mogućnosti pogibije relativno visoke novčane naknade koje zarađuju boreći se potpuno gube na vrijednosti i ne pružaju motivaciju za borbu, odnosno za eventualnu pogibiju. To je i potpuno razumljivo, jer videći svoje mrtve drugove koji su zbog siromaštva došli s istim motivima zarade kao i oni, postaje im kristalno jasno da im mrtvima novci ne koriste, a kako je to vrijednost koja ih je motivirala, tako ih još više demotivira nestajanje tog istog smisla, a time i smisla daljnje borbe. Neprijatelj (u ovom slučaju američki okupator Iraka) time postaje nervozan i razdražljiv jer želi okončati svoju agoniju u koju je upao nemajući ništa što bi mu popunilo nastalu prazninu motiva za borbu i suočenja sa smrću. Što vrijeme više odmiče, dolazi do većeg moralnog i motivacijskog raspada u redovima agresora, a to opet samo pojačava nervozu i bijes, koji dovode do smanjenja prisebnosti i suvislog razmišljanja. Ovaj krug je u stvari živo blato koje neumoljivo guta svoju žrtvu i koja sve brže propada što više pokušava izaći van.

Zato, dobro organizirani i pripremljeni narod sa svojom vojskom, odnosno sa svojim cjelokupnim oružanim snagama, a u koncepciji naoružanog naroda cijeli narod praktički čini oružane snage, koristi sve slabosti neprijatelja te na nervozu i nestrpljivost odgovara još većom staloženošću (jedinstvom) i (s)trpljenjem. Čekanje je tu od ključne važnosti i tu se treba ugledati na iskustvo Kutuzova koji je samim umijećem čekanja pobijedio Napoleonovu veliku armiju. To je vrlo iscrpno i nadasve nadahnuto opisao Tolstoj u svom romanu "Rat i mir" gdje je govorio upravo o umijeću čekanja da se neprijatelj sam porazi, ali i o svim poteškoćama sa kojima se onaj koji tu strategiju primjenjuje suočava. Kod strateškog čekanja potrebno je imati veliku razinu organiziranosti, određenu minimalnu pripremljenost i nadasve motiviranost koja omogućuje da moral opstane i onda kada je pozicija naizgled izgubljena. Posebno se upravo te moralno-motivacijske vrline ne mogu dobiti po nikakvoj racionalističkoj formuli, nego je riječ o nadnaravnim utjecajima koje pokreću najintimnije, najdublje i istovremeno najuzvišenije pobude u ljudima i zato još jednom dolazi do uloge stanje vjere u narodu koji želi zaslužiti svoj opstanak na ovome svijetu kao slobodan narod Božji.

U navedenom kontekstu omjer borbenog i pozadinskog ljudstva je daleko najznačajniji podatak koji se može iščitati iz strukture GBr. Ostali podaci također imaju svoju vrijednost ali su u prvom redu više čisto tehničke naravi i mogu puno više značiti nešto samo onome koji ima barem neko minimalno znanje iz područja naoružanja i vojske općenito.

Stoga, iz razloga da se previše ne izgubi na ulaženje u objašnjavanje svih detalja samo će se ukratko izložiti najbitnije napomene koji se odnose na priložene podatke.

Orijentacija na minobacače

U koncepciji stvaranja oružanih snaga nije se išlo na uvođenje teške borbene tehnike poput tenkova i oklopnih transportera, čak niti kao teoretska mogućnost. Tenkove i oklopne transportere staviti će se kao mogućnost tek onda kada se postigne pouzdano preuzimanje nadzora nad zračnim prostorom, a do tada takva borbena sredstva nemaju skoro nikakve svrhe. Naprotiv, u današnjoj zračnoj superiornosti Zapada (SAD/NATO-a) i njihovoj vrlo djelotvornoj avijaciji koja je u stanju pronaći i potpuno

uništiti sav oklop koji se pojavi na bojišnici stvaranje bilo kakvih oklopnih postrojbi predstavlja uludo trošenje vrijednih sredstava i isto tako nepotrebno izlaganje ljudstva jeftinoj pogibiji. U današnjem odnosu snaga ići na stvaranje ikakvih oklopnih jedinica znači svojoj vojsci raditi skupe metalne masovne grobnice. Osim što su borbeno nekorisni i čak štetni zbog nepotrebnih gubitaka ljudstva, tenkovi i oklopni transporteri skupa su oruđa za izradu, održavanje i izvođenje obuke.

Kada se usporedi jedan tenk s minobacačem od npr. 120 mm i kada se za cijenu jednog tenka može izraditi najmanje tisuću minobacača jasno je kakva je tu razlika u korisnosti. Tenk se lako locira ukoliko ga se borbeno koristi ili čak samo namjerava koristiti, a minobacač je puno teže pronaći, lako maskirati i obavljati svaku vrstu pokreta. I kada se vidi da tako može umjesto jednog beskorisnog tenka postojati nekih tisuću vrijednih minobacača koje nije moguće tek tako poništiti uništenjem iz daljine, onda je jasno da dilema niti ne postoji i da se ide na odabir obrambene koncepcije koja je smislena i korisna. Uz to minobacač zahtijeva minimalno održavanje i pravilno konzerviran može skoro u nedogled čekati da dođe vrijeme da se upotrijebi, što je opet u potpunoj suprotnosti sa jednim tenkom. Isto tako za pokret (manevar) minobacača dovoljna je i obična ljudska snaga pripadajuće posade i nije ovisan o nafti kao što je to jedan tenk koji je prava vreća bez dna što se tiče potrošnje goriva, a to ujedno samo dodatno povećava sveukupnu skupoću držanja tenka kao takvog. Zato GBr posjeduje tolike minobacače (oko 144 komada 82 mm i 144 komada 120 mm) koji čine osnovnu i najpouzdaniju vatrenu podršku na koju GBr u slučaju sukoba može ozbiljno računati.

U široj strategiji obrane na postojeću količinu minobacača trebala bi doći određena, i to ne nimalo beznačajna, količina minobacača ostalih postrojbi hrvatskih oružanih snaga. To su prvenstveno lokalno-teritorijalne postrojbe domobranstva, TO i policije. Prema koncepciji obrane, čak i ako bude barem dijelom provedena, neće se moći dogoditi takva situacija, a da se GBr ili DPBr nađu na nekom području Hrvatske bez podrške nekih lokalnih snaga. Te snage sa svojim prije planiranim i izgrađenim skladištima tvore i logističku potporu elitnim manevarskim jedinicama koje se tamo zateknu. Iz toga razloga vatrenu moć jedne GBr treba vidjeti u tome potpunom kontekstu. Pogotovo se vatrena i logistička podrška očekuje od jedinica TO koje su minimalno manevarske, ali koje su koncipirane upravo na način da tim minimalizmom udovolje svim obrambenim potrebama mjesta gdje se nalaze. Detaljnije o postrojbama TO biti će riječi nešto kasnije.

Što se tiče toliko spominjanih minobacača treba još jednom ukazati na usmjerenost prema nabavi i razvoju minobacačkih mina, odnosno na vođene i samonavođene projektile raznih namjena (od standardnih protupješadijskih, preko kumulativnih protuoklopnih, pa sve do projektila namjenjenih protuzračnoj obrani). Ima još jedna stvar koja se tiče opredjeljenja prema masovnom korištenju minobacača, a to je da su minobacači u percepciji vojnih stratega potpuno podcijenjeni jer razmišljaju otprilike u stilu: “Tko je još dobio rat minobacačima?”. Upravo se po takvom načinu razmišljanja može i nazrijeti kolika je tu praznina koja samo čeka da bude ispunjena jednim iznenađenjem kada odjednom dožive da se upravo i sa minobacačima dobiva rat.

Jeftino smanjenje zračne dominacije neprijatelja

Druga značajna pojedinost u GBr je veliki broj prijenosnih raketnih sustava za protuzrakoplovnu obranu (PRPZO) kojih ima 276 komada u formacijskom sastavu, ali treba naglasiti da će se težiti tome da broj bude i veći tako da se postrojbe poput artiljerijskih, inžinjerskih ili intendantsko-transportnih opreme određenom količinom prijenosnih PZ sustava. Tako te postrojbe mogu dodatno doprinjeti boljoj PZ zaštiti od napada aviona sa manjih visina leta i, prvenstveno, borbenih i transportnih helikoptera. Na eventualnu primjedbu da se radi o neprimjereno velikoj količini tog oruđa mora biti jasno da je prisutna potpuna zračna inferiornost s naše strane i da je nebo praktički u neprijateljskom posjedu. Kada već nije u neko skorije vrijeme realno ostvariva kontrola zračnog prostora onda se kroz veliki broj prijenosnih PZ sustava taj neprijatelj treba barem onemogućiti u neometanom djelovanju na malim visinama, a to posebno pogađa njegove helikopterske potencijale. Sa PRPZO sustavima ista je situacija kao i sa minobacačima. Relativo su jeftini i zbog male veličine i mase ne mogu se locirati i mogu biti svugdje dopremljeni i upotrebljeni. Ostali složeni raketni PZ sustavi većeg dometa biti će tek naknadno uvađani u naoružanje i to tek kao vrijedna nadopuna brojnom malom i mobilnom PZ

oružju. Dok se GBr ne opremi rakenim PZ sustavima većeg dometa na njihovim formacijskim mjestima biti će korišteni prijenosni raketni PZ sustavi.

S artiljerijskim PZ sustavima druga je priča i isti će zbog svoje relativne jednostavnosti izrade biti brzo proizvodno svladani i producirani te kao takvi masovno distribuirani svim postrojbama u sastavu oružanih snaga. U sastavu GBr predviđeni su sustavi kalibra 20, 40 i 76 mm od kojih svaki ima svoje prednosti i nedostatke, a upravo zato su svi ti kalibri i ravnomjerno prisutni. Isto kao i u slučaju kod minobacača, lokalne postrojbe TO imati će u svojem sastavu znatan broj artiljerijskih PZ oruđa i povezani sa sustavima u sastavu GBr-a zajedno tvoriti gustu vatrenu pokrivenost zračnog prostora. Posebnost artiljerijskih PZ sustava u GBr u odnosu na ostale postrojbe je u nešto većoj tehnološkoj složenosti (uglavnom samohodni u GBr, u odnosu na uglavnom vučne u ostalim postrojbama, šesterocijevni rotacioni 20 mm i dvocijevni 40 mm sa ugrađenim radarima u odnosu na “klasične” 20 mm i 40 mm topove, itd). Za razliku od GBr u teritorijalnim postrojbama nalaziti će se uz navedene i artiljerijski sustavi kalibara 12,7 mm, 30 mm i 90 mm. Ovaj zadnji od 90 mm posebno je značajan zato jer će to ujedno biti i artiljerijsko oruđe najvećeg kalibra u sastavu teritorijalnih postrojbi (domobranstvo, TO, policija) i kao takovo ujedno uz PZ borbu biti namjenjeno i za protuoklopnu borbu kao i za vatrenu podršku kopnenim i mornaričkim snagama. Kalibar 90 mm kao PZ oružje određena je sinteza ratnog iskustva Njemačke u II svjetskom ratu kada je to oruđe uspješno korišteno u borbi protiv savezničkih zračnih napada i iskustva iz najnovijeg doba u Srbiji i oba zalijevska rata. Svjedočenja pilota koji su iskusili let iznad Bagdada ili Beograda pokazuju da se uz male i ne skupe inovacije moglo tada uništiti znatno više nego što je ostvareno, ali ono što nije uspjelo njima (Iračanima i Srbima) sa dobrom pripremom može poći za rukom nama. Sa određenim izmjenama i prilagodbama kalibar od 90 mm može se pokazati kao vrlo neugodan za avijaciju isto onako kao što je to bio iznad Njemačkog neba prije 60 godina. Jedina razlika je ta da danas napadači nisu u stanju istrpjeti ni 1% ondašnjih gubitaka. Velika brojnost i rasprostranjenost svih kalibara u teritorijalnim postrojbama činiti će jedan štit na cjelini hrvatskog neba koji će, istina biti relativno niskog maksimalnog dosega između 5.000 do najviše nekih 7.000 m, ali i to će biti dovoljno da se neprijatelja značajno ograniči u iskorištavanju svoje apsolutne zračne dominacije. Isto tako treba reći da artiljerijski PZ sustavi imaju zadaću djelovati i štititi nebo od slobodnog leta bespilotnih letjelica koje imaju veliku važnost u koncepciji ratovanja NATO/SAD. Za uništavanje bespilotnih letjelica male veličine posebno će biti pogodni PZ sustavi manjih kalibara (20 i 30 mm) ali i informatički umreženo automatizirano hidrauličko-mehaničko postolje malih dimenzija i mase za mitraljeze 7,9 i 12,7 mm koje će omogućiti izuzetnu masovnost i gustoću vatre do visine od 1.000 m. Ono što će biti od važnosti u cijelom zbiru artiljerijskih PZ sustava raznih postrojbi u oružanim snagama je koncepcija informatičkog umrežavanja i jedinstvenog upravljanja vatrom na manjem ili većem području borbenog djelovanja, ali isto tako i posve samostalnog djelovanja pojedinih oruđa ili grupacija oruđa ukoliko neprijatelju uspije prekinuti sveukupnu informacijsku povezanost.

Bespilotne letjelice kao džepno zakoplovstvo

Tu odmah dolazimo i do naših vlastitih sustava bespilotnih letjelica kojih prema formacijskom sastavu ima nekih 65 komada. Radi se o letjelicama malog (10 do 100 km) i srednjeg (do 300 km) radijusa leta koje po potrebi mogu i borbeno djelovati na ciljeve na zemlji. Veliki broj bespilotnih letjelica nužan je upravo zbog razloga što borbeno djelotvornih hrvatskih zračnih snaga (avijacije) praktički nema i bespilotne letjelice svojom masovnošću preuzimaju na sebe jedan dio posla što bi ga inače trebali odraditi borbeni zrakoplovi i helikopteri. To je na neki način i dobro jer se tako neće niti pomišljati da se padne u iskušenje nabavke i uvođenja ikakvih novih borbenih zrakoplova. Ako se prije govorilo o nepodobnosti i skupoći tenka u odnosu na minobacač, to je sve još više izraženo u odnosu između cijene modernog borbenog zrakoplova i cijene bespilotne letjelice.

Kako bespilotne letjelice imaju namjenu za osmatranje bojišta, izviđanje objekata na zemlji pomoću tehničkih sredstava, ozračivanje ciljeva na zemlji kada se po njima djeluje vođenim ubojitim sredstvima, borbeno djelovanje po ciljevima na kopnu, moru i zraku, vođenje protuelektronske borbe, održavanje veze i dr., onda se posjedovanjem velikog broja sustava bespilotnih letjelica mogu djelotvorno zadovoljiti cijeli niz borbenih potreba na suvremenom bojištu. Svakako je najbolje od svega u vezi sa bespilotnim letjelicama to da se može relativno lako i jeftino razviti domaća proizvodnja svih potrebnih tipova letjelica.

Tenkovi kao željezni grobovi – protuoklopna snaga GBr

U analizi protuoklopnih sredstava za borbu očito je da je jedna GBr opremljena izuzetno visokim brojem najrazličitijih protuoklopnih sredstava. U cjelokupnu sliku PO mogućenosti jedne GBr ne ulazi samo formacijskih 368 komada ručnih raketnih bacača (RRB) višekratne namjene, 132 komada protuoklopnih raketnih sustava (PORS) nego tu ulazi i više tisuća RRB-a jednokratne uporabe, protuoklopne mogućnosti minobacača sa samonavođenim ili upravljanim PO minama, a ista se stvar odnosi i na artiljeriju, inžinjerijsko miniranje zemljišta, PO mogućnostima bespilotnih letjelica i još dodatnoj snazi u određenim PO mogućnostima teritorijalnih jedinica koje su obuhvaćene u području djelovanja GBr.

Promatrajući GBr sa stajališta protuoklopne sposobnosti moglo bi se reći da je cijela GBr u neku ruku protuoklopno koncipirana i ta konstatacija ne bi bila kriva. To je i razumljivo budući da je potencijalni agresor toliko oslonjen na svoju oklopnu snagu da ga se mora na bilo koji način istjerati iz toga silnog oklopa, odnosno mora se taj oklop uništiti. Tu svima za uzor, a i po konkretnoj zamisli, treba biti **iskustvo Vukovara gdje se pokazalo da je silan oklop u stvari samo jedan veliki tigar od papira kada se sučeli makar i sa skromno opremljenim, ali zato odlučnim i motiviranim pojedincima**. Vukovarsko iskustvo je pokazalo da sam oklop u urbanom ratovanju ne predstavlja veliku opasnost, pogotovo ako ga se dočeka spremno, već je samim vukovarskim braniteljima puno veći problem od oklopa predstavljalo "čisto" pješaštvo zbog izrazito nepovoljnog odnosa snaga i još više zbog nedostatka borbenih sredstava i logističkih problema. I to najblaže rečeno, jer Vukovar je za njegove branitelje bio logistička noćna mora i da se državni vrh malo potrudio moglo se sa skromnom ljudskom i materijalnom popunom spasiti Vukovar, ali, što je bilo bilo je, **i iz cijele tragedije mora se barem izvući pouka za buduće bitke**. U svakom slučaju, kada se sve zbroji, jedna GBr ima teoretsku sposobnost, da kada bi borbeno djelovanje samo formacijskih PO sredstava (višekratni RRB i PORS, znači bez RRB-a jednokratne namjene) bilo 50% djelotvorno, uništiti više od 250 tenkova, oklopnih transportera ili bilo kojih drugih teže oklopljenih ciljeva. To predstavlja praktički skoro polovicu teško oklopljenih sredstva koja su amerikanci i njihova "koalicija voljnih" doveli u Irak. Prema tome, kada se uzme u obzir da se planira formiranje deset GBr na teritoriju Hrvatske, to onda znači da samo tih deset GBr sa 10% djelotvornosti (što je postotak u najgorem mogućem slučaju i može biti samo bolji) uništavaju više od 500 komada teškog oklopa što je praktički skoro sva količina koju su SAD angažirali u Iraku. Ova sposobnost uništenja oklopa važna je zbog odvraćanja od agresije jer kada se na GBr pridodaju sve ostale postrojbe u oružanim snagama Hrvatske, onda svim planerima agresije mora postati jasno da bi im upuštanje u rat predstavljalo veliku neizvjesnost čak i uza svu silnu materijalnu premoć kojom raspolažu. Iz toga razloga se i proizvodnja PO sredstava nalaziti visoko na listi prioriteta, odmah uz proizvodnju osobnog naoružanja (jurišne puške, snajperi, mitraljezi) i streljiva. Čak je značaj posjedovanja znatnog broja suvremenih PO sredstava toliko važan da se u tome segmentu na samom početku može učiniti iznimka i odstupiti od čekanja da se potpuno razvije domaća proizvodnja i ići na nabavu jednog minimalno potrebnog broja "za prvu ruku". Kako će se poslije postepeno (ali što je moguće brže i zato će i ulaganja u razvoj i proizvodnju biti značajna) razvijati domaća PO sredstva koja će morati biti na traženoj razini kvalitete, tako će i ona na početku zatečena ili nabavljena PO sredstva biti iz GBr premještana u ostale postrojbe čime će se postići bolja unificiranost što opet olakšava logistiku. Sve u svemu, protuoklopna sposobnost hrvatskih oružanih snaga od izuzetnog je značenja za uspješno vođenje totalnog obrambenog rata, a samim time PO sposobnost GBr kao oružanog vrha, same hrvatske ratničke elite, onog najboljeg što se može izvući iz naroda, predstavlja odsudnog činitelja strategije odvraćanja agresora.

Snajpersko ratovanje

Odmah na prethodnu rečenicu nadovezuje se komentar za broj od 96 snajperskih pušaka od 7,9 mm i po 48 snajpera 12,7 mm i isto toliko snajpera od 20 mm. To su brojke formacijskih snajperista i to znači da se iza svake brojke nalazi za snajpersko djelovanje probran i obučen vojnik koji iz oružja koje duži izvlači sve što mu ono može pružiti. To je posebno važno naglasiti zato jer kada bi se broj snajperista računao samo po broju snajperskih oružja onda bi taj broj bio višestruko veći iz razloga što je u biti svaka jurišna puška prihvaćenog kalibra 7,62×51 mm opremljena optikom i mora biti konstruira-

na tako da posjeduje elemente snajperske preciznosti. To je stoga što, kako je već prije i spominjano, starteška koncepcija ratovanja predviđa taktiku malog rasipanja streljiva u iznenadnim i preciznim vatrenim udarima pješačkim oružjem. Dakle, svo ljudstvo će biti obučavano i uvježbavano na nečemu što je prilično blisko snajperskom djelovanju širokih razmjera, a sami formacijski snajperisti na oružjima kalibara 7,9, 12,7 i 20 mm biti će ono najbolje što se izdvoji u tome procesu.

Artiljerija nije prioritet

I kao zadnje ostaje analiza i komentar artiljerijskih oružanih sustava u sastavu GBr. Ono što je važno istaknuti je da sam razvoj i uvođenje artiljerijskih sustava određuje koja oruđa i u kojoj količini će biti zastupljena. Samim time jasno je da će se najprije i najlakše razviti i uvesti sustav VBR 122 mm "Rak" (kraćeg dometa, do 12.000 m i manjih dimenzija) i VBR 122 mm "Prima" (domet do 20.000 m). Tada na red prema složenosti izrade dolazi top-haubica 105 mm na osnovi koje se dalje razvija top-haubica 155 mm i haubica 205 mm. Kao zadnji u nizu dolazi VBR 300 mm koji je poslijednji po prioritetu razvoja i potreba u oružanim snagama. Isto tako značajno je naglasiti da će jedino GBr imati u svojem sastavu sve navedene sustave artiljerije. Od ostalih postrojbi artiljerijsko oruđe biti će dijelom zastupljeno samo još u PDBr i samo iznimno u nekim domobranskim postrojbama i to će se raditi samo o sustavima VBR "Rak" i top-haubici od 105 mm. Jasno je da će i to popunjavanje biti izvršeno tek u dosta kasnijoj fazi organiziranja oružanih snaga i da će u početku prioritet u popuni topništvom i VBR-ima imati GBr. Osnova artiljerijske podrške u svim ostalim postrojbama biti će već istaknuto oslanjanje na minobacače 82 i 120 mm upravo zbog prije obrazlaganog odnosa cijene i borbene korisnosti. Isto tako, opet vrijedi pravilo da dok se ne razviju i uvedu u postrojbe složeniji artiljerijski sustavi na njihovim formacijskim mjestima biti će uvedeni minobacači 120 mm.

Kada se to zna onda ispada da će u cjelokupnim oružanim snagama na kraju popunjavanja svo teško topništvo i VBR sustavi biti u rukama GBr-a. Radi se o ukupnoj količini od oko nekih 360 top-haubica 105 mm i isto toliko VBR-a "Rak" (ovim brojevima treba pridodati i manji broj koji će biti prisutan i u PDBr, ali koji pogotovu na početku neće biti značajnijeg obima), 200 top-haubica 155 mm, do 80 haubica 205 mm, oko 40 komada VBR-a 300 mm i 200 VBR-a "Prima". Sva ta količina artiljerijskih oruđa i više je nego dovoljna za potrebe hrvatske u koncepciji totalnog obrambenog rata i zato će se sa samim razvojem i uvađanjem u uporabu moći komotno pričekati bez ikakve nužnosti za hitnošću. Tek kada se Hrvatska oporavi gospodarski, ali i na unutarnje-političkom planu, onda će se moći pristupiti planiranoj proizvodnji navedenih artiljerijskih sustava. Ono što će se morati ubrzano razvijati i što je nužnost koja je neophodna je ovladavanje proizvodnjom naprednog artiljerijskog streljiva, ali to je više povezano sa razvojem takvih projektila (mina) za minobacače pa se radi samo o prirodnom nastavku srodnih stvari. Time će se omogućiti djelotvornija uporaba artiljerijskih oruđa kojima Hrvatska sada raspolaže i koji će biti ti koji će privremeno popunjavati planirane artiljerijske sustave koji će doći tek naknadno, kako je već objašnjeno.

Osigurati se od mogućnosti brzog uništenja iz zraka

I, za kraj, ostalo je još samo ustanoviti da se brojka od 310 pripadnika vojne policije u sastavu GBr odnosi na bojnu vojne policije koja je pridružena svakoj GBr, ali na način da je ljudstvo manje-više ravnomjerno raspoređeno u svim jedinicama iz razloga da se omogući veća samostalnost manjih formacijskih postrojbi. Po toj podjeli vod vojne policije ima 20, satnija 90 i bojna (tri satnije i zapovjedništvo sa vojno-sigurnosnim odjelom) navedenih 310 pripadnika.

Ista se stvar odnosi i na 150 pripadnika diverzanatâ i izviđačâ koji će biti probrani i osposobljeni izvršavati i najzahtijevnije zadatke koji se mogu postaviti pred već ionako samom po sebi zahtijevan posao diverzanta ili izviđača. Posebnost koja dolazi do izražaja u odnosu na ostale pripadnike GBr je prvenstveno u ljudskim psihofizičkim sposobnostima izdvojenih selekcijom kroz GBr i u opremanju raznom opremom specijalne namjene i zbog toga određene logističke izdvojenosti od ostatka GBr.

Na kraju cijelog poglavlja u kojem se prikazuje i objašnava cijela ideja koncepcije GBr dovoljno je još pojasniti kako bi formiranje samih GBr postrojbi izgledalo na terenu. Prema toj zamisli Hrvatska bi

trebala oformiti deset GBr koje bi bile raspoređene po cijeloj zemlji i to na način da se pet od tih deset brigada nalazi na području sjeverne Hrvatske (područje iznad područja NVK), a preostalih četiri na području južno od područja NVK. Preostala jedna GBr bila bi raspoređena na teritoriju NVK i posebno specijalizirana upravo za obranu toga područja.

Zbog stalne opasnosti od iznenadnog masovnog zračnog udara i zbog visoke preciznosti oružanih sustava potencijalnog agresora dolazi do problema uništenja vojarni kao mjesta boravka pripadnika ne samo GBr, već i ostatka oružanih snaga. Zato se ima provoditi načelo potpune razmrvljenosti i usitnjenosti vojarni za boravak i skladištenje oružja, opreme i svih ostalih materijalno-tehničkih sredstava. To konkretno znači da se neće ići na stvaranje vojarni većih od potreba jednog streljačkog voda, a to znači za boravak najviše do 200 ljudi. Na taj način jedna GBr biti će već svojim mirnodopsko-stacionarnim rasporedom raširena na planiranom području djelovanja, a ako je potrebno izvršiti manevar i izmjestiti se na bilo koje drugo područje ili ostvariti koncentraciju snaga po bilo kojoj osnovi i to će se moći djelotvorno i brzo učiniti. Bitno je osigurati se od toga da se ne bude lakom i krupnom metom koju je moguće (makar samo i teoretski) bitno onesposobiti zračnim blitzkriegom. Time se onemogućuje da potencijalni agresor sam sebe uvjeri da mu je moguće izvesti brzo i djelotvorno uništenje naših najvrednijih snaga i time ga se dovodi u stanje u kojem je znatno povećano odvraćanje agresora i od samog započinjanja rata, odnosno od lakog pada u iskušenje da nas se napadne, a da se prođe bez teških poslijedica za napadača. Svaka GBr ima i svoju glavnu, "veliku" vojarnu u kojoj se nalazi smješteno zapovjedništvo i u kojoj će se moći održavati potrebne smotre, obučavanje, školovanje, kulturni i sav ostali sadržaj koji ulazi u područje vojničkog života, ali te vojarne neće biti vojarne boravka i skladištenja glavnine ljudstva i opreme u sastavu GBr. Glavni centar GBr ujedno je i centar pripadajućeg zbornog poručja tako da se prikazom gardijskih središta ujedno daju i centri zbornih područja.

Osim glavne vojarne dotične GBr, postojati će još i po jedna "pričuvna" vojarna za potrebe svake od pripadajućih bojni (dakle dvije). Rečeno jezikom brojki to znači da jedna GBr na području na kojem je stacionirana posjeduje nekih od najmanje 30-tak do najviše 50 objekata za potrebe boravka ljudstva i skladištenje naoružanja i opreme. U tu cifru se ne računa broj tajnih i/ili improvizranih prostora za, u prvom redu, skladištenje naoružanja i opreme, a manjim dijelom za potrebe ljudstva, a koje će svaka GBr kontiunirano stvarati na cijelom području svojeg stacioniranja kao sastavnog dijela redovne obuke koja je stalna i neprekidna.

Što se tiče prije spominjane raspodijele GBr na teritoriju Hrvatske po načelu pet na sjeveru, četiri na jugu i jedna na teritoriju NVK, trebalo bi još malo pobliže dati sliku kako će te postrojbe biti raspoređene. Točnije, govoriti će se o lokaciji one centralne, "glavne", vojarne (koja je ujedno i centar zbornog područja), dok se podrazumjeva da se ostatak manjih vojarni nalazi raspoređeno na području koje okružuje brigadni (tj. zborni) centar.

Po tome principu raspored centara GBr-a navodi se prema gradovima u kojima su smješteni. Na sjeveru središta su u Petrinji, Varaždinu, Požegi, Osijeku i Vinkovcima. Na jugu središta su u Puli, Gospiću, Kninu i Imotskom. Brigada u NVK smještena je u Slunju. Iz svega se može vidjeti kakva je uloga GBr u cjelokupnoj koncepciji obrane Hrvatske. Sa sveukupnim sastavom od otprilike nekih 70.000 ljudi, i to 40.000 profesionalnog i 30.000 pričuvnog sastava, gardijske brigade u svojem punom sastavu predstavljaju snagu koju niti jedan potencijalni agresor današnjice nije u stanju savladati. I to se odnosi samo na GBr-e same po sebi, bez uzimanja u obzir ostalih dijelova hrvatskih oružanih snaga.

Upravo iz razloga što potpuno popunjene i opremljene GBr predstavljaju svojim značenjem za obrambenu sigurnost države nužno je dovršenje stvaranja GBr što brže izvesti. Ono što će tu biti najveći problem i gdje se mora imati najviše strpljenja je problematika popune ljudstvom. Zbog visokih kriterija i velike zahtijevnosti koju traži pripadništvo u GBr neće se moći neko vrijeme u potpunosti dovršiti formiranje postrojbi. Tek sa dolaskom novih naraštaja koji će u odgojno-obrazovnom sustavu već na neki način biti pripremani i usmjeravani za vojništvo moći će doći do pune realizacije zamišljene koncepcije. Dok se to ne desi morati će se zadovoljiti onim čime se raspolaže, a jedina eventualna dopuna ljudskom fondu na koji se može računati biti će dijaspora i to one generacije koje su većinom ili rođene ili od najranije mladosti žive u inozemstvu. Tu se računa i potomstvo druge ili treće generacije

koje je uspjelo sačuvati osjećaj pripadnosti ili barem svjesnosti porijekla koje imaju po svojim precima. Detaljnije o samom programu povratka iseljene Hrvatske natrag u domovinu biti će riječi u poglavlju o Ministarstvu iseljeništva.

No, vratimo se na problematiku GBr. Upravo zbog navedene hitne potrebe što bržeg formiranja GBr, a i cijelih oružanih snaga i svih problema koji će to pratiti, bilo je potrebno ulaziti u ovakvo relativno detaljno obrazloženo i izneseno viđenje riješenja za zadovoljenje hrvatskih obrambenih potreba. Primjedbe i kritike onih koji će sve ovo detaljiziranje i planiranje smatrati besmislenim imale bi neku vrijednost kada ne bi bilo stanje u Hrvatskoj i u cijelom svijetu takvo da se može, ili gurati glavu u pijesak i slijediti svijet u propast, a u koji ide krupnim koracima, ili odlučiti preuzeti odgovornost pred Bogom i pred vlastitom saviješću pa povesti Hrvatsku putem opstanka i spasenja kao Božjeg naroda koji je vjeran svojemu Stvoritelju i svojemu dobročinitelju po čijoj milosti smo i dobili svako dobro koje imamo.

2. Djelatno pričuvna brigada

Djelatno pričuvna brigada (DPBr) na ljestvici borbene vrijednosti dolazi nakon GBr, ali ima i svoje posebnosti koje će se upravo izložiti i sa kojima je ta formacija, iako formalno manje borbene vrijednosti, ipak od jednako presudne važnosti, a posebice je u početnom razdoblju nezamjenjiva u planiranoj koncepciji obrane države Hrvatske.

U samom nazivu nalazi se i objašnjenje naravi ovih postrojbi, a riječ je o pojmovima djelatna i pričuvna. Djelatna komponenta u nazivu odnosi se na ljudsku sastavnicu koja je profesionalno angažirana u vojsci, ali koja zbog određenih razloga ne može udovoljiti visokim standardima za ućešće u GBr. Poglavito se tu radi o starijim kadrovima ostalim iz razdoblja stvaranja hrvatske vojske u Domovinskom ratu, a koji još imaju dostatnu psihofizičku sposobnost za vojnu profesiju, ali iz posve objektivnih razloga ne mogu ispuniti zahtjeve koje traži jedna GBr. Time što će DPBr imati znatan udio takve ljudske sastavnice nimalo ne znači da je time ta vrsta postrojbi podcijenjena ili na bilo koji drugi način omalovažavana. Upravo naprotiv, to predstavlja jednu neponovljivu vrijednost ako se umiju prepoznati te vrijednosti koje u sebi nosi ljudstvo sa neposrednim ratnim iskustvom i kao takve iskoristiti na dobro domovine. Zbog u ratu potvrđenog i borbom iskovanog domoljublja koje ti ljudi u sebi sadrže, posebno će vrijednost djelatno-pričuvnih postrojbi doći do izražaja na samom početku stvaranja hrvatske vojske i cijelih oružanih snaga.

Naime, radi se o tome da u kritičnom trenutku samog nacionalnog prevrata i pokretanja Hrvatske u pravcu stvaranja teokratske države koja preuzima na sebe sav suverenitet koji svaka država mora imati u potpunoj i niti za mrvicu okrnjenoj cjelosti, te kada Hrvatska krene tim putem, treba očekivati samo napade i pokušaje uništenja takve preobražene Hrvatske. Ako neprijatelji osjete ili vide da smo slabi i neorganizirani, ako samo pomisle da bi mogli brzo i jednostavno izvršiti agresiju u bilo kakvom obliku, to će i učiniti i ne treba se samozavaravati da je stvarnost drugačija i treba uvijek imati na umu da imamo posla sa bešćutnim uništavateljima svega što im se nađe na putu, ako su to u stanju. Priznaju i poštuju samo silu i snagu, a sve drugo preziru i ne pružaju milosti. Tko to ne zna ne poznaje najosnovnije povijesne činjenice, i nije potrebno znati daleku povijest, dovoljno je samo malo promotriti 20. stoljeće i sve je kristalno jasno.

Zablude sekularizma

Radi se o već prije iznesenom konceptu stvaranja samodovoljne i neovisne države koja se klanja i traži milost samo od Boga, a ne o bilo kojoj verziji idolopokloničke države pod nazivom sekularizma gdje se kroz ostvarenu distancu od vjere u Boga, poglavito od vjere u Isusa Krista kao spasitelja ljudskog roda, stvara društvo nesvjesnih robova. Sekularizam je podvala gdje je država potpuno svjesno, sa očitom i neskrivenom namjerom, odijeljena od Crkve, a kada se država kao ljudska tvorba tako svijesno odvoji od Crkve onda se čovjek koji je podanik te i takve države također odvaja od Boga. Točnije, tu imamo na koncu poslijedice koje su u današnjem razvijenom sekuliziranom svijetu toliko jasno vidljive da je razlog zašto na takve očito pogibeljne posljedice izostaje makar i jedna najobičnija intuitivna

reakcija ugroženog čovjeka koji se bori za svoje preživljavanje i opstanak upravo u tome što je kroz godinama (stoljećima) diskretno podmetnutu i nametnutu antikršćansku kulturu stvoren mentalitet koji prihvaća smrt i ne prepoznaje život. Prihvaća se trenutak, a negira se vječnost. Potpuno se gubi osjećaj za više vrijednosti kao posljedica zadovoljenja sebičnih i trenutno ugodnih impulsa, a prezire se i ismijava svaki idealizam, težnja prema plemenitosti i bilo čemu što nadilazi to trenutno-materijalističko zadovoljavanje. U taj prezir i ismijavanje, doslovce negiranje ikakve vrijednosti ideala, kao posve prirodni nastavak takvog svjetonazora dolazi prezir i odbacivanje ljubavi, jer ljubav nije ništa drugo nego najviši ili najuzvišeniji ideal. Kako je Isus Krist sama Ljubav, savršena Ljubav, onda se na taj način kroz sekularno-demokratsko srozavanje ljudi odvraćaju od Njega, od tog savršenog ideala. Isus je sekulariziranim ljudima današnjice potpuno neshvatljiv, odnosno, prihvaćaju ga kao nekakvu pričicu u cijelom nizu manje ili više sličnih, bez osnove mjereći povijesnu stvarnost, mjereći ono što je jedino pravi put, istina i život, svojim srozanim i ograničenim mentalitetom. Ono što čovjeka današnjice jedino može vratiti natrag na pravi put samo je teška nevolja i zato na sve nevolje koje pogađaju hrvatski narod treba gledati sa aspekta Božanskog milosrđa, jer samo kroz nevolje i patnju moći će se nešto i promjeniti u mentalitetu hrvatskog čovjeka koji je trenutno uhvaćen u klopku teških zabluda. Samo dodatnim nevoljama koje se bez sumnje sručuju na Hrvatsku, htio to netko ili ne, u naciji može doći, i doći će, do preokreta koji će po Milosti biti spasonosan.

Borbu odraditi do kraja

Kada se spominju teške nevolje dolazimo natrag do same teme ovog poglavlja, a to je djelatno-pričuvna brigada (DPBr), odnosno djelatna komponenta u njoj, gdje sam i stao prije ove male tematske digresije. Zbog teškog razdoblja u kojem se već danas nalazimo i koje ide samo prema još puno gorem, upravo spominjano angažiranje iskusnih hrvatskih ratnika u stvaranju uistinu slobodne i suverene Hrvatske ima svu svoju vrijednost. Na kraju krajeva, može se i čisto racionalno razmišljati i pitanje na koga se Hrvatska uopće može pouzdati kada danas ili sutra dođe do teške pogibelji i kada će trebati djelovati prema suzbijanju i nadvladavanju opasnosti i svih poteškoća koje će se na nas sručiti. Nudi se samo jedan odgovor: Hrvatska trenutno nema nikoga drugog da joj pomogne osim dragoga Boga i ljudi koji su već jednom išli nesebično dati svoje živote da bi se ona ostvarila.

Neki su svoje živote i predali za život Hrvatske, a **svi oni koji su ostali živi**, makar i emotivno ili tjelesno ranjeni, **imaju dužnost odraditi rat do kraja**. I to kako prema Bogu koji im je po providnosti odredio nastavak borbe, tako i prema poginulima koji sa nebesa promatraju što se događa. Nema odustajanja i povlačenja sada kada je došlo do toga da se žrtva Bogu i domovini prikazuje uzaludnom ili se obezvrijeđuje, čak se kriminalizira, postaje zločinom braniti svoj dom. Nije to nikakva slučajnost, nije to neznanje onih koji tako rade. To je uvreda upravo samog Boga i to je uvreda onih koji su položili svoje živote, i to ne samo u ovom poslijednjem ratu, nego time vrijeđamo svu svoju prošlost i sve hrvatske žrtve kroz cijelu povijest, jer povijest je neprekinuta cjelina koja ono što se izražava danas kao trenutak sadašnjosti sadrži u sebi cijeli ljudski niz sve do samog stvaranja prvih ljudi. Dakle, kada se sve dotiče samog početka povijesti i kada se kreće prema završetku, onda se tim više ne smije zaboraviti barem ono što se dogodilo u nedavnoj prošlosti i prema toj prošlosti imati poštovanje koje jedino može biti zalog za dostojanstvenu i mirnu budućnost.

Zato nema i nikada ne smije biti popuštanja po pitanju odnosa prema ovom poslijednjem domovinskom ratu i nema napuštanja borbe. Ono što je započeto i **za što su ljudi ginuli mora biti odrađeno do kraja** i to dosljedno do najmanjeg detalja, inače nam poginuli na oltaru domovine neće izaći iz savijesti koliko god se svatko samozavaravanjem pokušao osloboditi tog tereta savijesti. Tu se dobrim dijelom i krije uzrok tolikih suicida branitelja. Kroz potpuno nepotrebne i štetne lijekove pokušalo se ugasiti unutarnji nemir koji je kod nekih izraženiji više, a kod nekih manje, i manifestira se na različite načine. Svjetski zlotvori koji kroz slugansku domaću kliku u Hrvatskoj potajno djeluju, upravo su iskoristili taj posve jasan i neuništiv zov savjesti koji je glas mrvih koji traže pravdu, i upravo su svojim metodama "ozdravljivanja", a u stvari programiranim i planiranim djelovanjem prema poticanju osjećaja krivnje i depresije tih najosjetljivijih i u biti najosjećajnijih ljudskih bića čiji je zov savjesti bio najjači, te su tako izvršili odstrijel jednog dijela preživjelih hrvatskih branitelja. To što su oni (neki branitelji) formalno digli ruku na sebe, svoje bližnje ili su si na neki drugi način ugrozili zdravlje, ne

spašava te zlotvore od odgovornosti i neće im pomoći da uteknu pravednoj kazni koja ih slijedi, i to nekima već na ovome svijetu, a ostalima koji se izmaknu nesavršenoj ljudskoj zemaljskoj pravdi posve sigurno nema bijega od suda Božjeg.

Zbog svih tih razloga, a i zbog još beskrajnog niza drugih, mi preživjeli i barem donekle zdravi i sposobni moramo odraditi svoju dužnost prema domovini Hrvatskoj i svim žrtvama ugrađenim u nju. To je dakle današnja i vrlo skoro buduća zadaća preživjelih hrvatskih branitelja: do kraja odraditi započeto tako da naša djeca, djeca naše djece i djeca djece naše djece – da cjelokupno naše potomstvo – ne bude opterećeno našim neizvršenim obavezama. Tako da oni koji dolaze mogu raditi i stvarati slobodni od naše neodgovornosti i našeg izbjegavanja odrađivanja dužnosti prema Bogu i bližnjima. I posve sam uvjeren da odaziv branitelja takvom jasnom i iskrenom pozivu da se ponovno stave na puno raspolaganje svome narodu neće izostati. U to nema sumnje, makar se dosta njih danas osjećaju izigranima i prevarenima, pa u time uzrokovanoj ogorčenosti često govore kako sa današnjim iskustvom nikada ne bi išli u obranu domovine i druge u tom smislu slične stvari. To je samo izraz teškog ogorčenja koji nije suštinski iskren i upravo se na to ljudstvo može jedino s pouzdanjem i računati jer imaju sačuvane emocije, nisu ohladnjeli, srce im je još uvijek neokamenjeno, kao što je to slučaj s mnogima, a posebno onima koji su zasjeli na pozicije državnog i gospodarskog vodstva i pretvaraju se nekakvom nacionalnom elitom. I upravo je na državnom vodstvu, na osobi vladara, sva obaveza da svojom iskrenošću, principjelnošću i pravednošću te emocije preokrene u stvaralačkom smjeru, i to stvaralačkom za korist cijele nacije. U tome usmjeravanju je i smisao formiranja DPBr koje će iskoristiti domoljubno htijenje i ratno iskustvo na najbolji mogući način. I to tako da budu uključeni svi koji su bili angažirani od ‘91 do ‘95 od kojih su neki nastavili raditi u vojsci (da bi dobar dio njih bio poslije doslovce najuren), a ostali su se vratili natrag u civilni život. Ili pokušali vratiti, jer ono što su našli bilo je kriminalno otimanje nacionalnog bogatstva koje je mnogima uskratilo dostojanstvenu egzistenciju. Djelatno-pričuvna brigada najvećim dijelom ponovno spaja te danas razdvojene i razmrvljene komponente, a koje su u najtežim trenucima za Hrvatsku bile u jednom veličanstvenom jedinstvu tako da se kroz samo oformljivanje navedenih postrojbi ujedno odrađuje i jedna socijalna funkcija spajanja pokidanih djelova nekad jedinstvene cjeline.

Dodatna je pogodnost braniteljske populacije koja će sačinjavati srž DPBr ta da je na to ljudstvo moguće računati na isti način kako je bilo i ‘91., a to znači da se neće postavljati pitanje materijalne naknade koja kao ni tada, ni sada, ali i nikada neće moći biti ni blizu primjerena stvarnim zaslugama. Zbog potpunog materijalnog osiromašenja države Hrvatske, na samom početku neće se moći adekvadno materijalno stimulirati angažirano ljudstvo, ali tu mora prestati svaka sličnost sa 91., a i svim daljim godinama mlade države, jer tragično loše vođenje zemlje po socijalnim pitanjima dovodi do teških nepravdi koje sada sa mukom moramo ispravljati. Za takav zahtijev potrebno je ponovno uspostaviti visoko povjerenje ljudi prema državi i državnom vodstvu, ali posebice treba povratiti povjerenje razočaranih branitelja. Samo uspostava neupitnog povjerenja može ostvariti situaciju da se od ljudi traži da za skromna sredstva odrađuju složen i zahtijevan posao, sa obećanjem da će im biti naknadno nadoknađeno. Razlog zašto će se morati tako raditi, tj. da će se moći plaćati skromne početne naknade, je u tome da se tako stimulira angažiranje mladih kadrova u GBr koje su zalog za obranu u daljoj budućnosti. Budući je situacija na svim područjima u državi krajnje jadna, i kako na mnogim drugim područjima postoje izuzetne potrebe koje moraju biti namirene, jednostavno se mora ljudima reći istina da se nema i da se ne može ići iznad onoga koliko se ima. Ono što bi tome zakinutom ljudstvu trebala biti posredna stimulacija (to se ne odnosi samo na djelatne pripadnike DPBr nego na praktički cijelu hrvatsku radnu populaciju, ali zbog posebnosti vojnog zvanja ovdje je taj problem naglašen više nego u drugih) je to što će moći brzo i jasno vidjeti da ta zakinutost ima smisla jer je namjenjena životu, a to znači primarno mladima, našoj djeci i svim našim potomcima kojima predajemo naših ruku djelo, i da si sa tako časnim i vrijednim djelom žrtvovanja za potomstvo gradimo najbolji mogući spomenik u povijesnom sjećanju koje ostaje za nama.

Nema sumnje da kada ljudi vide da se grade i stvaraju npr. vrtići, škole, sveučilišta, kulturne ustanove, kuće i stanovi, ceste i željeznice; kada se vidi da lopovluk ne ostaje nekažnjen i kada se ispravljaju očite nepravde iz nedavne prošlosti; kada se vidi da se obnavlja i potiče hrvatska poljoprivreda i industrija i ostvaruje se puna zaposlenost, i još druge stvari od značaja i vrijednosti; ali nadasve kada se vidi da se

provodi načelo stvarne i iskrene pravednosti koja je svjesna svoje ljudske nesavršenosti, ali koja poštuje i ljubi čovjeka i njegovo dostojanstvo što je moguće jedino podsredsvom ljubavi prema Bogu. Tada i samo tada, kada se sve navedeno može vidjeti i osjetiti, moguće je ostvariti općenacionalno pomirenje i stvoriti povjerenje toliko potrebno u ovim odsudnim vremenima ne samo za Hrvatsku kao državu i naciju, nego za samog čovjeka kao jedinstvene i neponovljive jedinke. Dakle, kada se pokaže da su vlast i vladar svojim djelima na načelu pravednosti, ljubavi i istine onda više ništa nije nemoguće, pa se tako i danas nemogući zahtijevi koji bi kod naroda izazvali bunt, revolt i neposluh zbog posvemašnje otuđenosti i kompromitiranosti vladajućih struktura, praktički preko noći prihvaćaju i ljudi se mogu motivirati za žrtvovanje u teškom i neizvjesnom radu. Može se od ljudi tražiti da se predano i hrabro bore samo kada vide (bilo bi puno bolje reći kada u srcima osjete) uzvišeni smisao koji nadilazi zemaljski jad i patnju. Čak dolazi do određenog proturječja gdje se upravo zbog nakupljenog očaja i ogorčenja nepravdom cijelog sustava beznađa koje vlada danas Hrvastkom, upravo zbog svega toga, ljudi još više u svojoj nutrini traže nešto što bi vratilo smisao njihovom postojanju. Zato ne treba zbog, trenutno potpuno objektivno gledano, desperatne situacije u društvu iz toga zaključivati da nema mogućnosti riješenja. Ono se u stvari i nalazi upravo u toj dovedenosti do krajnje granice pogibelji, očaja i desperatnosti i iz tog stanja crpi svoju snagu koja nekom prostorom ili vremenom udaljenom promatraču može izgledati potpuno neshvatljivom. **Zato i vidim nadu i čvrsto vjerujem da hrvatski narod može izaći iz zamke osobnih sebičnosti u stanje općeg sebedarja.** A koje (to sebedarje) je jedino koje na kraju čovjeku vraća i više i bolje nego to on sam zna i želi. Upravo suprotno od onoga što ostaje iza sebeljublja i ograničenog koristoljublja. Iza sebe ostavlja samo pustoš i bijedu, a da je tome tako možemo vidjeti kako nam je sada kada i živimo po tome bezbožnom principu sebičnosti.

Toliko o općenitim, ali bitnim stvarima koje se dotiču same suštine ideje DPBr, a što se tiče konkretnog prikaza postrojbe to će se u daljnjem tekstu izložiti na sličan način kao i kod GBr.

Primanje prvog udara i psihološki borbeni gubici

Također je značajno za naglasiti da se planira postojanje samo jednog i to pješadijskog oblika DPBr-a s naglašenom upravo tom pješadijskom komponentom. Isto tako je važno reći da je na neki način, i to se ne smije prešutjeti već s ponosom naglasiti, DPBr postrojba određena da sama podnese najveći teret prvog udara eventualne agresije. Odnosno, ima ulogu biti neka vrsta lukobrana koji svojom pozicijom razbija silinu prvog vala i omogućuje da se tako oslabljen potpuno ugasi bez pogubnih posljedica za usidreno brodovlje, samu obalu i objekte na obali, a to je upravo izvorna namjena lukobrana. Razlog u takvom konceptu je upravo u iskorištavanju ljudstva sa proživljenim ratnim iskustvom kao najveće vrijednosti DPBr.

Treba znati da je u modernom ratu današnjice najveći adut tehnološki superiornijeg neprijatelja iskorištavanje te superiornosti u takvoj silini i intenzitetu, što je još dodatno osnaženo sve većom preciznošću pogađanja točno određenih ciljeva, da se kod napadnutog ljudstvo dovede u takvo psihičko stanje da potpuno izgubi volju za borbom. Dolazi do potpunog uništenja borbenog morala i gubitka volje za pružanjem otpora.

Općenito, zbog tolikog napretka u ubojitosti oružja psihološki gubici predstavljaju apsolutno najveći udio u ukupnim gubicima uzrokovanih borbenim djelovanjima. Ratni sukob današnjice treba u prvom redu shvatiti kao sukob na propagandno-informativno-psihološkoj razini gdje se najprije želi djelovati na ljudske umove i psihu, a tek potom kapitalizirati to djelovanje ostvarenjem ratne pobjede. Želi se postići potpuno obeshrabrenje, defetizam, predaja, jednom riječju želi se uništiti svaka volja za otporom i na takvom bezvoljnom stanju ostvariti vojne ciljeve. Isto tako odnos borbenih udara prema propagandno-psihološkom djelovanju je došao do točke gdje propaganda više ne slijedi borbeno djelovanje, nego se borbeno djeluje u skladu sa propagandno-psihološkim ciljevima i postavkama.

To nije nikakva nepoznanica i ta koncepcija se niti ne skriva, što je posebno bilo izraženo u drugom zaljevskom ratu prilikom operacije okupiranja Iraka 2003. godine. Tada je početni naziv za cijelu akciju bio “Šokiranje i obezglavljivanje” i to je upravo bila suština strategije pokoravanja jedne države koja nije bila dovoljno poslušna i nije se kao takva uklapala u zamišljeni tempo stvaranja Novog svjetskog

poretka. Irački vojnik je dotad neviđenim dvadeset i četverosatnim bombardiranjem u kratkom vremenskom intervalu bio doveden u stanje teškog šoka, a korištenjem visoke tehnologije zapovjedni centri su bili ili uništeni, ili im je prekinuta svaka komunikacija s postrojbama na terenu. Takvoj strategiji treba pribrojiti i najvažniji razlog zašto je bila toliko uspješna, a to je iračka unutarnja slabost proizašla iz dva glavna razloga. Prvi je taj da je Irak umjetna tvorevina sastavljena od različitih etničkih i vjerskih komponenti koje su međusobno bile u dugotrajnom sukobu i vječnom nezadovoljstvu. Nešto nalik Jugoslaviji gdje se jednako tako nije moglo očekivati da će populacija biti imalo jedinstvena i uopće voljna braniti takvu tvorevinu. Drugi je razlog u lošem i pretjerano tiranskom, a istovremeno u znatnoj mjeri pokvarenom i korumpiranom režimu koji nije uspio na borbu mobilizirati niti onu povlaštenu etničku komponentu da bi se borila za opstanak tog režima. To bi bilo slično situaciji da je uspjelo NATO-u u napadu na tzv. SR Jugoslaviju (Srbija i Crna Gora) postići stanje da Srbi ne budu motivirani i jedinstveni u pružanju otpora i pokušaju da zadrže nadzor nad Kosovom i da žele poraz te SRJ u istoj mjeri kao i Albanci. Uopće ne ulazim u pitanje da li Kosovo treba biti nezavisno ili u sastavu Srbije, ovdje nije riječ o tome. Radi se o pitanju motivacije naroda za borbu za ono što smatraju svojim i čemu pridaju vrijednost dovoljno veliku da riskiraju svoje živote pružanjem otpora agresoru. Srbi su se u slučaju NATO napada pokazali solidno jedinstvenima u pružanju otpora bez obzira što su mnogi bili nezadovoljni vladajućim režimom Slobodana Miloševića i njegove žene i suvladarice Mirjane Marković. Iz takvog srpskog jedinstva u borbi za Kosovo treba i Hrvatska izvući opomenu da se treba uvijek biti na oprezu jer tu jedinstvenost mogu sutra ponovno usmjeriti prema nama ukoliko pomisle da im se pruža prava prilika, a osnovni razlog za to da pomisle da im se ta prava prilika pruža može biti samo naša slabost. Naravno, u kombinaciji sa inozemnim poticanjem Srbije na novu agresiju kao što je to već jednom i učinjeno.

Vratimo se ipak na starategiju šokiranja i obezglavljivanja koja je uspješno primjenjena u Iraku. Iračkim postrojbama se dogodilo da su u kratkom vremenu posve uništene i prestale su postojati kao ikakve borbene cjeline upravo kroz iskorištavanje stanja psihološkog šoka. Brzo i praktički posve neometano prodiranje američkih postrojbi koristilo je upravo to stanje potpune nevoljnosti za borbom ujedinjenom sa prekidom zapovijednih linija. Nije se našlo na nižim zapovjednim razinama dovoljno motiviranih i sposobnih manjih postrojbi, ili čak pojedinaca, koje bi zaustavile potpuno izložene i ranjive američke kolone koje su bile toliko razvučene i tako logistički preopterećene brzim napredovanjem da je ono što ih je usporavalo bilo ne vojni otpor, nego logistički problem opskrbe čelnih jedinica gorivom, svladavanje terena, vremenske prilike i sl.

Da se takva strategija ne bi mogla uspješno primijeniti na nama služe upravo postrojbe DPBr. Svojom ratnom prekaljenošću angažiranog ljudstva i drugačijem odnosu ratnih veterana prema smrtnosti može se neutralizirati početno stanje šoka na koje agresor računa, a koje ne treba zanemariti. Za vrijeme koje svojom izloženošću i primanjem prvog udara “kupuju” DPBr jedinice, ostale neiskusne i od dodira sa teškom ratnom stvarnošću, objektivno predviđajući, psihološki uzdrmane postrojbe mogu prebroditi tu početnu posve prirodnu i svakome sa ranim iskustvom shvatljivu krizu, te se uspješno uključiti u borbu i iskazati svu svoju vrijednost. Naime, šokiranje je uspješno na kratke staze i mora se brzo eksploatirati te ako se u tome ne uspije zauvijek je izgubljeno. Čovjek je u tom pogledu neobično stvorenje jer se kroz neko vrijeme na sve privikne i kada poput dječjih bolesti preboli stanje šoka od početnog intenzivnog bombardiranja postaje imun na takve metode i uspjeva posve djelotvorno fukcionirati čak i u posve ekstremnim i naizgled neizdrživim uslovima. Opet je Vukovar ovdje najbolja potvrda jednog ljudskog djelovanja koje nadilazi svake racionalne procjene i pokazuje koliko je nenadoknadiva vrijednost motiviranog čovjeka.

Takvom obrambenom strategijom uspijeva se od ljudstva koje je na raspolaganju izvući ono najviše što se može i istovremeno izbiti neprijatelju brzinu kao njegovog najjačeg aduta. Kada potroši tu kartu i kada se uvuče u dugotrajnost i upornost koji moraju biti naši aduti, onda se može prijeći iz stanja podređenosti u stanje onoga koji određuje pravila igre onako kako mu to najviše odgovara. U te adute svakako treba računati na ovaj način sačuvane, u borbi očeličene i relativno odmorene postrojbe GBr koje tada mogu biti glavni činitelj strateške prevage u planiranom dugotrajnom ratu.

* * *

Za spomenutu ulogu amortizera prvog udara DPBr će biti namjenjenoj ulozi prigodno sastavljena tako da taj posao može najbolje odraditi. To konkretno znači da se struktura jedinica razine odijeljenja ne mijenja, ali se sve iznad toga slaže na drugačiji način nego u postrojbama GBr.

Zato se može odmah i dati prikaz jedinica na razini voda.

Sastav SV(DP)-a u DPBr:
SO×3 + POO×3 + SnO-12,7 + MBO-82 + ViBLO + SKO + ZapV = 112 ljudi

Sastav POV(DP)-a u DPBr:
POO×4 + OPORS + MBO-82 + ViBLO + SKO + ZapV = 92 ljudi

Sastav MBV(DP)-a u DPBr:
MBO-120×4 + ViBLO + SKO + ZapV = 68 ljudi

Iz ovih sastava može se isčitati da u vodovima za razliku od vodova u GBr nema odijeljenja prijenosnih raketnih PZ sustava. To je iz razloga što se ti sustavi nalaze u sastavu zasebne postrojbe koja se nalazi u DPBr. Radi se o vodu za podršku (VzP).

Vod za podršku (VzP) služi kao postrojba koja svojim raznolikim sastavom i naoružanjem koje posjeduje pruža podršku pripadajućim satnijskim jedinicama na način kako to zahtijevaju borbene okolnosti i prema procjeni zapovjednika.

Sastav VzP-a je slijedeći:
PRPZO×2 + SnO-20×2 + MO + ViBLO + ZapV = 62 ljudi

Vod protuzračne artiljerije (VPZArt), do 20 ljudi; sastoji se od artiljerijskog oruđa za PZ borbu i prema potrebi može pružati i vatrenu podršku za pješadijske potrebe. Sustavi sa topovima od 40 i posebice od 76 mm mogu koristeći potkalibarska zrna djelovati i protiv srednje oklopljenih ciljeva, nadopunjujući tako sveukupnu protuoklopnu sposobnost.

Konačni izgled VPZArt izgleda otprilike ovako:
- PZT-20/6 × 2 = 6 ljudi
- PZT-40/2 × 2 = 6 ljudi
- PZT-76 × 2 = 6 ljudi

Iduća formacijska razina je satnija i tu imamo tri postrojbe sa svojim posebnostima koje imaju kao sastavnice DPBr: pješačka satnija (PS(DP)), protuoklopna satnija (POS(DP)) i minobacački vod (MBV(DP)).

Pješačka satnija (djelatno-pričuvna) (PS(DP)) ima u svom sastavu ukupno do nekih 670 ljudi i osposobljena je za potpuno samostalno borbeno djelovanje. Po svojim karakteristikama vrlo je bliska gardijskoj B pješačkoj satniji s glavnom razlikom da nema topništva i raketnih PZ sustava. Prvenstveno je koncipirana da djeluje kao čisto pješadijska postrojba u bliskom borbenom kontaktu i tu pokaže svoje najbolje osobine, upravo one zbog kojih i postoji kao takva.

Pješačka satnija (djelatno-pričuvna) (PS(DP)) sastoji se od:
SV(DP)×3 + POV(DP) + MBV(DP) + VzP + VPZArt + IngO + ITTO(DP) + SanS + ViBLO + ZapSat = 670 ljudi

Protuoklopna satnija (djelatno-pričuvna) (POS(DP)) sastoji se od 520 ljudi i prvenstveno je namijenjena za intenzivnu protuoklopnu borbu i kao takva ima borbenu sposobnost za suprostavljanje i uništavanje velikog broja teških oklopnih ciljeva.

Protuoklopna satnija (djelatno-pričuvna) (POS(DP)) sastoji se od:
POV(DP)×3 + MBV(DP) + VzP + VPZArt + IngO + ITTO(DP) + SanS + ViBLO + ZapSat = 520 ljudi

Pješačka bojna (djelatno-pričuvna) (PB(DP)) slijedeća je formacija u nizu prema brigadi. Sastoji se od nekih 1.610 ljudi i iz sastava bojne vidi se da je izrazito pješački koncipirana i svojim sastavom nameće se kao postrojba posebice pogodna za urbanu borbu gdje je zbog pješačke karakteristike sposobna izvoditi brze manevre, a da pri tom ostvari i visoki stupanj maskiranosti. Već po samoj toj karakteristici proizlazi i strateško opredjeljenje da se jedinice razine bojne, a samim time i cijela brigada, mobilizacijski i lokacijski okupljaju na područjima unutar gradova.

Pješačka bojna (djelatno-pričuvna) (PB(DP)) sastoji se od:
PS(DP)×2 + MBV(DP)×2 + VPZArt + IngO + ITTO(DP) + SanB + PRPZO×2 + ZapB = 1.610

Sa razine bojne može se sada dati prikaz izgleda cjelovite djelatno-pričuvne brigade.

Sastav DPBr je slijedeći:
PB(DP)×2 + POS(DP) + LArDi(DP) + IngV + SanBr + SatVP + ITTO(DP) + VPZArt + ViBLO + ZapBr = 4.070 ljudi

Laki artiljerijski divizion (djelatno-pričuvni) (LArDi(DP)) posjeduje slijedeće artiljerijsko naoružanje:
Top-haubicu 105 mm, posada od pet ljudi: 8 oruđa
Višecijevni bacač raketa (VBR) 122 mm Rak, posada od pet ljudi: 8 oruđa

Sastav LArDi(DP)-a u DPBr je slijedeći:
TH-105×8 + VBR-122Rak×8 + SKO + ViBLO + ZapDi = 110 ljudi

DPBr sveukupno posjeduje slijedeći zbir ljudstva, oružja, oruđa i borbenih sustava:

- ljudstvo za neposredno borbeno djelovanje (borci prve linije dodira): 3.070
- ljudstvo za borbenu podršku: 1.000
- snajper 7,9 mm (SnP-7,9): 72
- snajper 12,7 mm (Sn-12,7): 48
- snajper 20 mm (Sn-20): 32
- ručni raketni bacač za protuoklopnu borbu višekratne namjene (RRB): 384
- protuoklopni raketni sustav (PORS): 28
- prijenosni raketni sustavi za protuzrakoplovnu obranu (PRPZO): 36
- sustavi bespilotnih letjelica (BL): 64
- minobacač 82 mm (MB-82): 76
- minobacač 120 mm (MB-120): 108
- top-haubica 105 mm (TH-105): 8
- VBR 122 mm “Rak”: 8
- PZ top 20/6: 16
- PZ top 40/2: 16
- PZ top 76 mm: 16
- vojna policija (VP): 50

Iz ovoga prikaza cjelovite DPBr prva činjenica koja se ističe je omjer ljudstva za neposredno borbeno djelovanje sa ljudstvom za pozadinsku podršku. Taj omjer iznosi visokih tri naprema jedan (3 : 1) i po tome je djelatno-pričuvna brigada još izrazitije orijentirana za pješadijsku borbu “čovjek na čovjeka” od gardijske brigade i to upravo iz razloga što je i namijenjena prihvaćanju prvog udara agresora u njegovom planiranom brzom napredovanju prema urbanim područjima i htijenjem njihovog zauzimanja u što kraćem vremenu.

DPBr je predviđena da izvodi borbena djelovanja ponajprije u uslovima gradsko-uličnih borbi i da u

tim borbama bude postrojba koja stoji na pozicijama prvog ešalona obrane, sa GBr u pozadini ili razmještenom po dubini teritorija, već prema planovima, okolnostima i mogućnostima.

Razmještaj i brojnost

DPBr ima veliku manevarsku sposobnost i bez korištenja transportnih sredstava što posebice dolazi do izražaja upravo u uličnim borbama kada se traži upravo mobilnost samog ljudstva, a zbog uvjeta borbe nije moguće ili je bitno otežano koristiti sredstva za transport. Ova strategija odnosi se na napad agresora koji je izrazito superiorniji u borbenoj tehnici poput NATO-a i/ili SAD, a u drugim prilikama gdje je odnos manje ili više ravnopravan, sve se postrojbe drugačije postavljaju i primjenjuje se potpuno drugačija strategija u kojoj se i DPBr koristi na posve drugi način. Ali, kako se strategija prvenstveno postavlja za najtežu moguću varijantu, tako i razmještaj DPBr ide prema tome da se udovolji tim zahtijevima. Zato se i obavlja smještaj DPBr postrojbi unutar vojarni koje se nalaze u samim gradovima koje se i planira braniti.

Što se tiče samog broja DPBr postrojbi to je upravo povezano s brojem gradova koji imaju populacijsku sposobnost da oforme barem jednu DPBr, a ako ne u samom početku cijelu brigadu onda barem jednu djelatno-pričuvnu bojnu ili satniju. Riječ je o gradovima s populacijom brojnijom od ca. 20.000 stanovnika što onda čini brojku od najmanje 25 djelatno-pričuvnih brigada s tim da bi ta brojka s planiranim porastom populacije idealno bila do nekih 35 do 40 DPBr. Za početak računa se na predviđenih 25 brigada i ide se sa formiranjem istih. Isto kao i kod GBr u samom početku neće biti moguće popuniti i formirati cjelovite postrojbe, ali to je od sporedne važnosti i bitnije je da se počne sa pravilnim ustrojem. Nije presudno da se odmah postigne brojnost i zato će negdje umjesto operativne brigade biti oformljene tek bojne ili čak samo satnije. Puno je važnije inzistirati na dosljednosti u disciplini i pravilnom uvježbavanju onoga što se može dobiti od ljudstva i na toj razini postepeno ići prema dovršenju postrojbi. U tom formiranju, bilo cjelovite brigade ili samo neke niže formacijske jedinice, najveća zapreka za brzo dovršenje prema predviđenoj koncepciji ne smije biti ljudstvo nego naoružanje i oprema. Stoga će popunjavanje ljudstvom ipak biti relativno brzo organizirano, a naoružanje kojim će biti opremljeni privremeno je ono kojim se trenutno raspolaže i, kako se počinje proizvoditi i jednim manjim dijelom dobavljati ono predviđeno naoružanje i oprema, tako se isto postepeno uvoditi u postrojbe.

Kako je rečeno da se planira formiranje oko 25 DPBr, a to znači da će u tim postrojbama biti angažirano do nekih ca. 100.000 ljudi od kojih je najviše 20% djelatne komponente. Što će reći da će DPBr imati u angažmanu najviše do ca. 20.000 profesionalnih vojnika. Ostatak u DPBr je pričuvna komponenta i po mobilizacijskim planovima trebaju biti na razini brzine kao kod GBr što znači da postrojba mora biti borbeno spremna za manje od 24 sata. Situacija da su DPBr stacionirane u gradovima i da se okupljaju na gradskom području omogućuje taj visoki zahtijev i nadoknađuje nedostatak brzine koju ima GBr, ali je više disperzirana i time nešto teže okupljiva kao cjelovita postrojba u odnosu na DPBr.

Protuoklopno usmjerenje

Od ostalih karakteristika DPBr vrijedi istaknuti da je vidljiva činjenica da je artiljerijska podrška zasnovana skoro isključivo na minobacačima i to ponajviše onih kalibra 120 mm čija velika brojnost u odnosu na ukupno ljudstvo nadoknađuje više simboličku prisutnost topništva (top-haubica 105 mm i VBR “Rak” 122mm). To topništvo ionako je tu prisutno prvenstveno za slučaj kada DPBr djeluje u ravnopravnijim borbenim uvjetima i kada se može koristiti kao standardna manevarska postrojba na otvorenom frontu. Isto tako i u protuoklopnoj snazi najviše se oslanja na male i lako mobilne RRB, a nešto kompliciraniji i teži PORS zastupljeni su u bitno manjem broju. Isto kao i kod GBr, a tako je i u svim ostalim postrojbama, toj protuoklopnoj vatrenoj sili treba pridodati i protuoklopna raketna oruđa jednokratne upotrebe, a koje posjeduje svaki pješadinac u postrojbi, a također i protuoklopne mogućnosti samih minobacača 82 i 120 mm. Na taj način DPBr izrazito je ubojita protiv oklopnih postrojbi i kada bi se primjenio kriterij koji je primjenjen za GBr tada jedna DPBr sa 50% djelotvornosti samo formacijskih protuoklopnih sredstava (RRB, PORS) ima sposobnost uništenja više od dvije stotine teških oklopnih ciljeva. Kada se to prenese na svih 25 DPBr i uzme najgore zamisliva djelotvornost

od samo 10%, onda ukupna sposobnost uništenja oklopa iznosi više od tisuću potencijalnih ciljeva.

Kada bi se samo uzele u obzir najslabije protuoklopne mogućnosti GBr i DPBr i zbrojile ispalo bi da nam ništa drugoga nije niti potrebno jer zbir nadmašuje sav teški oklop koji posjeduje NATO (uključujući i SAD). Ali, naravno da se u koncepciji totalnog obrambenog rata koji se provodi kroz naoružan i organiziran narod ne oslanja samo na te postrojbe, nego upravo suprotno, snaga se crpi iz masovnosti koja neprijatelju ne pruža niti teoretske mogućnosti za pobjedu na vojnom polju. To je iz razloga što kada se pribroje mogućnosti domobranskih i postrojbi teritorijalne obrane, cijena koju se treba platiti da bi se pokorila jedna takva nacija daleko je previsoka čak i za najveće silnike u povijesti ljudskog roda poput ovih koji su sada na djelu. Tada dolazi do slučaja kada David praćkom pobjeđuje Golijata, i da je Golijat imao nešto pameti ne bi se niti upuštao u borbu protiv Davida. Borba je bila odlučena i prije nego što je počela, kao što je to slučaj kod svake borbe jer *"Svaka je bitka unaprijed odlučena"* (Lao Ce). I to je uvijek jasno naknadno, nakon bitke, a u tako malo slučajeva prije borbe. Jer da nije tako onda onaj koji uviđa da je gubitnik ne bi trebao prihvatiti borbu i izbjegavao bi je sve dok si ne omogući uvjete koji mu donose pobjedu.

Što se tiče Hrvatske i navedenog primjera gdje se uzima u analizu samo jedan segment borbe kao što je to protuoklopna sposobnost treba još reći da kada bi se uzela u računicu teoretska sposobnost uništenja neprijateljske žive sile onda ukupni rezultat još više preteže u korist Hrvatske i njezine obrambene sposobnosti. U ovoj koncepciji Hrvatska može biti poražena jedino ako se sama preda i popusti, ako sami nemamo dovoljno volje za žrtvovanjem i prihvaćanjem gubitaka kao sastavnog dijela života. Samo unutarnje nejedinstvo i podvojenost može nas poraziti i zato treba računati da će neprijatelj, kada uvidi da drugačije ne može, ići na pokoravanje nas samih kroz nas same, upravo igrajući na tu kartu razbijanja jedinstva i sloge, a temelj svega je vjera koja omogućuje ostvarenje i onoga što nam može izgledati nemoguće. Ali, ako vjerujemo i molimo, Bog će nam dati sve što je u skladu sa Njegovom voljom, a ta volja Božja zna bolje i od nas samih što je uistinu najbolje.

Vrijeme radi protiv liberalizma

Neprijatelj sam nije sposoban krvariti i zato će pokušati pod svaku cijenu izbjeći mogućnost da se dovede u situaciju da mora trpjeti gubitke. Radi se o već nekoliko puta spominjanoj nesposobnosti današnjih svjetskih nasilnika te ujedno najvećih i najgorih terorista koje predvode SAD, odnosno NATO kao njihov prirepak, da podnesu imalo značajnije ljudske gubitke. Razlog leži u diskreditaciji sekularne demokratsko-liberalne ideje na kojoj su zasnovani kao država i koja je istinski prožela ljude (odnosno zavela ih je) i jedno vrijeme ih uspješno (uspješno za ostvarivanje tajnih antikristovskih ciljeva) motivirala za žrtvovanje ako treba i vlastitog života za tu ideju. Korumpiranost i dekadencija vladajućih elita, a i samo ostvarivanje liberalizma unutar područja Zapada, doveo je do posvemašnje unutarnje slabosti koja samo čeka da se ispolji u svojoj punini, a kada se to dogodi cijela sila srušiti će se kao kula od karata. Moglo bi se reći da će se srušiti poput Golijata kada je bio pogođen jednim preciznim i snažnim pogotkom na ranjivo mjesto. Upravo je i prisutna doza jedne povijesne ironije gdje je Zapad bio u usponu samo dok je još bio pod utjecajem tradicionalnih vrijednosti prošlih epoha, a koje su sve bile na ovaj ili onaj način kršćanske, te manje ili više oslonjene na kršćanstvo, čak makar to bilo površno ili prijetvorno. Narodi Zapada, a prvenstveno anglosaksonski element toga Zapada, bio je u mogućnosti ostvariti idealističku ideju liberalizma samo kroz vrijednost idealizma žrtvovanja za druge i za nešto što transcedentira materijalnu stvarnost. Kada je taj naboj vrijednosti "ispucan" i kada je liberalna sebičnost otuđenog i u svojoj samozaljubljenosti osamljenog čovjeka konačno ostvarena, i to samo djelomično, jer još ima prostora za daljnje propadanje čovjeka u ponor liberalizma, tada više nema niti snage koja je tu nakaradnu ideju silom ostvarivala i nametala cijelom svijetu. Tada se ta protubožja konstrukcija raspada praktički sama od sebe.

Stvar je vrlo analogna danas prilično raširenom kultu i obožavanju zdravlja i izbjegavanja boli i bolesti kao nečeg strašnog, najgore zamislivog modernom čovjeku. Obožavanje zdravlja, opsjednutost zdravljem i intenzivna i preovladavajuća želja za zdravljem već je sama po sebi bolesna. Dakle, isključivo htjeti biti zdrav je bolesno stanje i ujedno krah same te težnje već kod samog njenog formiranja. Što je i razumljivo jer je u potpunosti nekršćanska, a sve što nije kršćansko nema života u sebi. Nije Krist

došao da izliječi čovječanstvo i da ukine patnju i bol, nego je došao da je podnese i istrpi upravo za sve nas, da bi po tome bili otkupljeni i spašeni u vječnosti. Krist je patnji i boli dao uzvišeni smisao te zato nema potrebe niti ima smisla težiti životu lišenom patnje i bola.

Liberalizam je u sukobu s tim načelima i upravo kao i u slučaju prianjanja isključivo kultu zdravlja, i liberalizam u sebi kao ideji nosi bolest. Odnosno propast jr već u samoj nutrini liberalne ideje. Vrijeme kraha i propasti liberalizma, ispoljenog u demokratsko-kapitalističkim državnim sustavima je upravo ovo naše današnje.

To je bilo posebice jasno vidljivo onome koji je gledao farsično, ali uvijek znakovito tzv. predizborno sučeljavanje dvojice prividno suprostavljenih, a u biti od istih zakulisnih sila produciranih pretendenta za poziciju predsjednika SAD u izborima 2004. godine. Znakovito je zbog toga što se kroz govorništvo i riječi koje izlaze iz ustiju može uvidjeti stanje nutrine i srca odakle riječi dolaze, može se očitati stanje duha. Tako je bilo vidljivo jedno izrazito uzbuđenje obojice, u inače dosadnom i monotonom recitiranju napamet naučenih odgovora na unaprijed poznata pitanja, kada se spomenulo pitanje mogućnosti ponovnog uvođenja mobilizacije za vojnu službu. Odnosno mobilizacije državljana SAD za sudjelovanje u ratu, budući da je stalno aktualan problem manjka ljudstva za ratovanje u okupiranom Iraku. I jedan i drugi natjecatelj doslovce su se zaklinjali i više puta jasno ponavljali da mobilizacije i prisilnog novačenja neće biti i da vojnu silu namjeravaju i dalje graditi isključivo na dobrovoljno-profesionalnoj osnovi, tj. na plaćeničkoj vojsci. Koliko je tu bila očitost straha u glasu, licu, očima i gestama kod obojice kada se govorilo o novačenju i koliko je tu bila ispoljena očita spoznaja da nema više sposobnosti motiviranja ljudstva nego mu se moraju dodvoravati. Jasno im je da kada bi neko od njih dvojice spomenuo da postoji i najmanja mogućnost da se uvede novačenje, to bi kod razmažene biračke svjetine izazvalo paniku masovnih razmjera koja bi mogla dovesti do urušavanja cijele, na pijesku laži i obmana izgrađene konstrukcije. Oni koji to nisu uvidjeli gledajući taj "duel" i koji o tome prvi put čuju neka se potrude nabaviti snimku tog događaja i možda će im naknadno promatranje otvoriti oči. Neka pogledaju koliki se strah krije u tim najmoćnijim ljudima svijeta koji su kao nekakvi lideri, barem formalni vladari, najjače svjetske sile kojoj nitko nije ni blizu po teoretskoj snazi. Strah je to koji je pokazatelj istine, strah je to koji im izlazi iz savjesti u kojoj se kod svakog čovjeka susreće čovjek s božanskim i gdje se izražava jedna nepobitna istina. Može se savijest potisnuti, može se unaprijed pripremati cijela predstava, ali potisnuta i negdje sabijena savijest samo čeka trenutak kada zbog nekog razloga snaga potiskivanja negdje popusti i onda se ispoljava na najrazličitije načine, a jedan od tih načina je i strah koji dolazi kada se dotakne dio neke istine. Tako je i kod tih toliko programiranih i pripremljenih demokratskih obmanjivača za trajajnja izborne predstave u trenutku kada su se dotakli za njih pogubne istine o slabosti i smrtnosti njihovog poretka odjednom savjest producirala neviđeni strah koji je probio sve fasade demokratske pučke predstave. Pripremljenost i uvježbanost nije im bila od koristi kad su se suočili sa po njih toliko opasnom istinom.

Koliko je taj strah velik vidljivo je kroz podatak da bi eventualno novačenje u SAD za ukupne ratne potrebe američke vojske za okupaciju Iraka (prema američkim procjenama) od ca 260.000 do 300.000 ljudi, što je dvostruko više od sadašnjeg broja ljudstva u Iraku koje varira od nekih 130.000 do 150.000 vojnika, iznosilo manje od 0,1% ukupne populacije SAD (čak blizu 0,05% od ukupne populacije). Isto tako i sami potencijalni veći gubici koji bi došli sa povećanjem broja vojnika na ratištu isto su tako u potpunosti vojno i demografski potpuno beznačajni za jednu tako veliku državu poput SAD. Jednako kao što su bili potpuno vojno nebitni i u razdoblju od prve godine okupacije i iznosili oko 1.000 ljudi i prema istom postotku proporcionalno bi iznosili najviše do oko 3.000 ljudi, a još k tome vrlo je vjerovatno da bi bili puno manji. Pogotovo u kasnijem razdoblju kada ojačana vojna sila uspije uništiti slabe i neorganizirane gerilce popunjavanjem praznina u prostoru do kojih sada dolazi zbog nedovoljne brojnosti, ali i samim fizičkim istrebljenjem protivnika.

Inače, kada se već spominju sami postupci na terenu, na riječima i u teoriji toliko humana i pravedna, prema medijskoj prezentaciji skoro pa svetačka vojska SAD-a, izrazito je sklona nemilosrdnom ubijanju svega živoga što im se nađe na nišanu. Svi su, po izvještajima kontroliranih medija, opravdano i posve legitimno ubijeni i po pravilu radi se uvijek o protivničkim snagama koje su to i zaslužile. Nema veze ako su to djeca, žene, starci, bolesnici, zarobljenici, slučajni prolaznici i promatrači, jer ako se i

prizna da su stradali civili onda je to uvijek opravdano kao tzv. kolateralna šteta (prevedeno: usputna šteta). Jedan izraz koji sakriva činjenicu da se ubijaju nevini.

Osvrćući se još na sam broj poginulih američkih vojnika i eventualno nešto veće američke gubitke u slučaju da se izvrši novačenje i uputi dodatno ljudstvo u iračku bojišnicu, vrijedi istaknuti da samo u automobilskim nesrećama u SAD-u godišnje pogine oko 50.000 ljudi, ali na tu brojku američka psiha ne reagira, jer je to posljedica upravo upražnjavanja životnog stila stvorenog liberalizmom koji kod ljudi izaziva egocentrizam. Nema u automobilskim nesrećama žrtvovanja za druge, nego se radi o usputnom produktu prihvaćenog mentaliteta i prihvaćenog načina hedonističkog života modernog egocentrika. Kod pogibije u ratu negdje daleko u svijetu i za isto tako daleke ciljeve treba se odreći samog sebe za drugoga i biti spreman u tome dati i svoj život. To je toliko strano, štoviše, to je posve odbojno Amerikancu, ali i Zapadnjaku općenito, jer nije mu na kraj pameti da bi mogao izgubiti život koji je toliko prigrlio, za nekakvu imaginarnu korist bližnjeg svoga. Točnije, čovjek liberalnog mentaliteta nema svojeg bližnjeg osim samog sebe, svi ostali su mu daljnji i ne vidi razloga zašto bi im on sam, kao sam sebi najveća vrijednost, bilo što dao. Ako već treba davati to se naplaćuje, a život im je skupa roba. Točnije, njihov, svakog pojedinca, život im je vrijedan i skup, dok su im tuđi životi posve bezvrijedni.

Spomenuti nevjerovatno niski postotak populacije koji bi bio zahvaćen novačenjem i koji bi više nego zadovoljio potrebe koje SAD imaju da poprave svoju slabu poziciju u koju su upali ulaskom u Irak, ipak je toliko strašan za prosječnog Amerikanca da predstavlja nepodnošljiv teret za njegovu psihu. Toliki da oba predsjednička pretendenta iz sveg glasa viču i zaklinju se: *"Nema novačenja, nema novačenja! Obećajem, tvrdim, garantiram da neće biti novačenja jer se naša vojna koncepcija zasniva isključivo na plaćeničkoj vojsci i takva će i ostati!"*. Čak je i u navedenom verbalnom sučeljavanju izazivač za predsjednički iznio optužbu da aktualni branitelj predsjedničke pozicije koristi formacije američke Nacionale garde (to je američka varijanta pričuvne vojske koja je nešto između teritorijalne obrane i klasičnih pričuvnih postrojbi) i zakonsku poziciju te Nacionalne garde u smislu uvođenja novačenja "na zadnja vrata". Neki oblik neobjavljenog i neformalnog novačenja kroz mobilizaciju tih postrojbi i njihovog slanja u Irak. Naravno da je ta optužba, taj teški krimen, sa svom odresitošću pobijena i odbačena kao posve netočna od strane optuženog protukandidata. Vladar najjače svjetske sile ne može svojim podanicima ispostaviti zahtijev za i najmanju žrtvu, a da mu svjetina simbolički ne odrubi glavu izbornim izjašnjavanjem.

Iz svega je očito da se radi o jasnoj slabosti koja kada se jednom iskoristi i tako neprijatelj porazi, a poraz je već i to ako ne uspije ostvariti svoje ciljeve i ako bude uvučen u dugotrajnu krvavu borbu, onda mu ne preostaje ništa drugo nego da prizna poraz i povuče se ili da nastavi tvrdoglavo dalje i sam propadne unutarnjim urušavanjem. Hrvatska mora biti spremna za sve opcije koje neprijatelj izabere i samo se tako sa punom spremnošću na najbolji način i odvraća od svake agresije.

Zaključak koji bi se odnosio na DPBr formaciju mogao bi se sažeti u spoznaji da se srž tih postrojbi, i djelatni i pričuvni dio, sastoji od braniterljske generacije od '91 do '95 te da se na duhu toga herojskog razdoblja nastavlja gdje se stalo i ispravlja ondje gdje se zastranilo. Generacija koja je svojom krvlju omogućila da se država Hrvatska uopće oformi, makar kao i sjena onoga kakva bi trebala biti, ta generacija ima prema mrtvima, prema živućima i prema onima koji će tek živjeti u domovini nam našoj jedinoj **svetu dužnost da svoju zadaću odradi do kraja**. Zadaću koliko tešku toliko još više časniju. U tome može se uspjeti jedino uzdajući se u Providnost, u Riječ koja je tijelom postala i uzdajući se u presveti zagovor Blažene Djevice Marije, naše Kraljice.

3. Djelatno-pričuvne namjenske postrojbe

Djelatno-pričuvne namjenske postrojbe (DPNP) su postrojbe koje su po svim svojim osnovnim karakteristikama bliske i svojevrsna su nadopuna djelatno-pričuvnoj brigadi.

Riječ je o postrojbama koje su namijenjene (specijalizirane) za određenu djelatnost koju izvršavaju prema odredbama višeg zapovijedništva ili samoinicijativno u skladu sa situacijom na terenu.

Riječ je o postrojbama koje namjenjene i opremljene za:

- transportne i tehničke usluge
- inžinjerijske i građevinske djelatnosti
- atomsko-biološko-kemijsku obranu (ABKO)
- vezu, informatiku, elektronsko izviđanje i protuelektronsko djelovanje

Uglavnom će DPNP biti locirane unutar središta zbornih područja i većih gradova, a po svojoj ukupnosti neće predstavljati posebno brojnu komponentu HV-a. Osnovna je ideja i namjena ovih postrojbi da predstavljaju eventualno potrebnu nadopunu svim ostalim segmentima oružanih snaga.

To se ponajviše odnosi na transportno-tehničku i inžinjerijsku namjenu DPNP čime se omogućuje lakša nadopuna manevarskih i inžinjerijskih zahtjeva koji se mogu pojaviti u tijeku ratnih operacija.

ABK obrana i veza/informatika imati će, s druge strane, namjenu da najbolje iskoriste visokostručno pričuvno ljudstvo na način da se najdjelotvornije iskoristi njihovo civilno zanimanje.

Nije prisutna neka posebno unificirana forma samih jedinica te će se formirati prema potrebama i mogućnostima svakog zbornog područja zasebice. Na taj način neće se upasti u zamku normiranja nečega za što nije unaprijed moguće utvrditi stvarnu potrebu ili mogućnost. Moglo bi se reći da će formiranje biti obavljeno "u hodu", onako kako će se oružane snage razvijati u svojoj ukupnosti.

4. Domobranska pukovnija

Domobranska pukovnija (DPu) postrojba je koja po borbenoj kvaliteti dolazi u nizu iza DPBr i predstavlja poveznicu ili neku vrstu prijelaza iz visokomanevarske postrojbe poput GBr i manje manevarske DPBr prema skoro potpuno statičnim i manevarski bitno ograničenim postrojbama teritorijalne obrane (TO). Domobranska pukovnija ima veću manevarsku sposobnost i barem teoretski veću borbenu vrijednost od TO. Više je koncipirana na načelu posjedovanja lakog pješačkog naoružanja od bilo kojih drugih postrojbi, a to je ujedno i činitelj lake manevaribilnosti kojoj je i svrha da svojim pokretom služi kao nadopuna u prvom redu prostorno bliskijim jedinicama TO-a. Na neki način DPu predstavljaju najčišće pješaštvo koje se može oformiti, a da ipak postoji i određena pozadinska vatrena i svaka druga standardna logistička potpora. U tom pogledu ima dosta sličnosti sa DPBr i glavni činitelj kojim se DPu diferencira od iste je ljudstvo koje ulazi u sastav navedenih postrojbi.

Domobransku pukovniju popunjavaju ponajviše ljudi nešto slabijih psihofizičkih mogućnosti od ljudi u DPBr, a uzrok je prvenstveno u nešto većem prosjeku godina starosti. Sukladno tome postavljaju se i zadaci pred DPu prema onome što je moguće i izvući od pripadajućeg ljudstva. Također je važno napomenuti da taj princip većeg starosnog prosijeka nije izričito pravilo i znatan broj DPu biti će u biti popunjen istom populacijskom skupinom koja bi inače bila uključena u DPBr, ali zbog mjesta stanovanja nisu u prilici da ih se u iste uvrsti. Zato će to ljudstvo biti angažirano u DPu i tu će tvoriti značajan faktor u karakteru istih. Prema tome, koliko je diferencijacija između dviju srodnih postrojbi u ljudstvu (uglavnom po prosjeku starosti), toliko je i jedna od glavnih sličnosti u karakteru koji proizlazi iz oslonjenosti na značajan udio braniteljske populacije. To isto kao i kod DPBr i čini jednu od najvećih vrijednosti DPu. Zbog toga ukupna uloga DPu nipošto nije beznačajna već se pravilnom pripremom i korištenjem u borbi od DPu mogu tražiti i dobiti visoki rezultati.

Izgled jedinica u sastavu DPu na razini vodova:

<u>Sastav SV(Dom)-a u DPu:</u>
SO×2 + POO + MBO-82 + SKO + ZapV = 58 ljudi

<u>Sastav POV(Dom)-a u DPu:</u>
POO + OPORS + MBO-82 + SKO + ZapV = 46 ljudi

Sastav MBV(Dom)-a u DPu:
MBO-120×2 + ViBLO + ZapV = 40 ljudi

Sastav VzP(Dom)-a u DPu:
PRPZO×2 + ViBLO + ZapV = 42 ljudi

Domobranska pješačka satnija (DomPS) sastoji se od 304 ljudi i kao kod DPBr koncipirana je kao laka pješadijska postrojba s tom razlikom da je još dodatno kvantitetivno oslabljena. Usprkos toga potpuno je sposobna samostalno djelovati i izvršavati sve borbene zadaće.

Sastav DomPS-e u DPu:
SV(Dom)×2 + POV(Dom) + MBV(Dom) + VzP(Dom) + ITTO(Dom) + SanS + ViBLO + ZapSat = 304 ljudi

Domobranska protuoklopna satnija (DomPOS) sastoji se od 234 ljudi i bazirana je na istom principu kao i domobranska pješačka satnija. Glavna joj je karakteristika velika pokretljivost i sposobnost lakšeg maskiranja zbog odsutnosti teškog naoružanja.

Domobranska protuoklopna satnija (DomPOS) sastoji se od:
POV(Dom)×2 + MBV(Dom) + VzP(Dom) + ITTO(Dom) + SanS + ViBLO + ZapSat = 234 ljudi

Domobranska pješačka bojna (DomPB) iduća je razina domobranske pukovnije. Sastoji se od 794 ljudi u dvije satnije i postrojbama za pozadinsko-logističku i vatrenu podršku.

Domobranska pješačka bojna (DomPB) sastoji se od:
DomPS×2 + MBV(Dom)×2 + IngO + ITTO(Dom) + SanB + PRPZO×2 + ViBLO + ZapB = 794 ljudi

Domobransku pukovniju (DPu) moguće je sada prikazati u svom konačnom obliku. Sastoji se od nekih 2.000 ljudi u dvije bojne i pratećim pozadinskim jedinicama.

Sastav DPu je slijedeći:
DomPB×2 + DomPOS + MBV(Dom) + IngV + SanPu + ITTO(Dom) + PRPZO + ViBLO + ZapPu = 1.994 ljudi

DPu sveukupno posjeduje slijedeći zbir ljudstva, oružja, oruđa i borbenih sustava:

- ljudstvo za neposredno borbeno djelovanje (borci prve linije dodira): 1.010
- ljudstvo za borbenu podršku: 986
- snajper 7,9 mm (SnP-7,9): 32
- ručni raketni bacač za protuoklopnu borbu višekratne namjene (RRB): 84
- protuoklopni raketni sustav (PORS): 24
- prijenosni raketni sustavi za protuzrakoplovnu obranu (PRPZO): 90
- sustavi bespilotnih letjelica (BL): 22
- minobacač 82 mm (MB-82): 56
- minobacač 120 mm (MB-120): 60

Odnos ljudstva za neposredna borbena djelovanja i ljudstva za borbenu podršku iz pozadine je otprilike jedan naprema jedan. Glavni razlog takve strukture je u primarno statičnom i relativno slabo pokretljivom konceptu na kome se zasniva DPu. Isto tako zbog samog ukupnog brojnog stanja DPu-a koje iznosi do 2.000 ljudi, kada se popune najosnovnije pozadinske jedinice ne preostaje previše ljudstva za potrebe borbenih postrojbi. No, to se ionako ne traži od domobranstva jer njegova uloga mora biti takva da uspije izvršiti manevar u svojoj bližoj okolini bez prevelikog udaljavanja od mjesta svojeg stacioniranja.

Konkretno, to znači da ako je jedna DPu stacionirana npr. u Križevcima ili u Sinju, onda je operativno

područje tih pukovnija prvenstveno u bližem radijusu tih naselja i usklađivanju djelovanja sa skoro potpuno statičnom TO koja je praktički svugdje prisutna na cijelom pripadajućem terenu, te suradnja sa eventualno prisutnim postrojbama GBr ili DPBr. Sve ovisi o razvoju situacije na terenu i o odluci višeg zapovijedništva ili samostalno samih zapovjednika na terenu jer postoji znatna mogućnost da neprijatelj uspije prekinuti cjeloviti sustav zapovijedanja. Principjelno, samo bi u iznimnim slučajevima dolazilo do premještaja DPu iz svojeg predviđenog područja djelovanja. Svojom prisutnošću DPu ima i ulogu ispomoći GBr-u tako da te postrojbe ne budu previše opterećene i da tako mogu dulje opstati u stanju visoke borbene sposobnosti.

Brojnost samih DPu postrojbi trebala bi iznositi nekih 50 pukovnija ili oko 100 tisuća ljudi. Otprilike svako naselje iznad deset tisuća ljudi moralo bi imati svoju domobransku pukovniju koja bi bila popunjavana ljudima upravo iz šireg područja djelovanja DPu, a svakako da veći gradovi daju i manje ili više proporcionalno veći broj pukovnija. Kao i u slučaju DPBr ukupni broj domobranskih pukovnija rasti će i pratiti sveukupni porast stanovništva u Hrvatskoj. Tako ovdje predviđenih 50-ak pukovnija nikako nije i konačna brojka nego je samo jedna početna osnova koja se razmatra kao ona koju je moguće planirati u trenutnom demografskom stanju nacije.

Što se tiče samog smještaja DPu će se stacionirati po naseljima prema prije navedenom principu i to na način da se svaka pukovnija smješta i okuplja u mirnodopskom razdoblju u jednom objektu koji zadovoljava sve potrebe za smještaj ljudstva, naoružanja i opreme. Tu je potrebno i naglasiti da je sami smještaj i zadovoljenje smještaja od posve malog značenja i u tom pogledu objekt koji pripada DPu-u treba pružiti minimalne uvjete za smještaj samog ljudstva. Bitno je osigurati smještaj pripadajuće opreme i naoružanja te mogućnost smotre same postrojbe i izvođenje prikladne obuke te eventualno korištenje prostora kao zbornog mjesta.

Kod analize naoružanja i opreme koje je u sastvu DPu važno je naglasiti da za razliku od GBr i DPBr gdje je osnovno pješadijsko oružje jurišna automatska puška kalibra 7,62×51 mm, kod DPu ta puška, odnosno taj kalibar, biva zamijenjen kalibrom 5,56×45 mm. Time se postiže olakšanje samim vojnicima koji tako nose manji teret i mogu se lakše kretati, a zbog svoje općenito prosječno slabije psihofizičke spreme i razine obučenosti od ljudstva u GBr i DPBr sam gubitak prednosti koju donosi veći kalibar nije značajnije prisutan. Veća bi šteta bila zahtijevati isti kalibar i tako zbog tjelesnog opterećenja koje je teže nadvladati i zbog slabije sposobnosti preciznog djelovanja na većoj udaljenosti (što moraju biti u stanju pripadnici GBr i DPBr) na kraju stvoriti više štete nego koristi. Za namjenu koja je predviđena za DPu i za opće sposobnosti ljudstva koje je popunjava kalibar 5,56 mm je upravo idealan i zadovoljava sve potrebe. Osim jurišne puške na kalibar 5,56 mm biti će na isti kalibar "prevedeni" u streljačkom odijeljenju prisutni puškomitraljezi. Ostalo naoružanje koje je formacijski predviđeno da bude prisutno u postrojbama ostaje isto. Tako DPu ima u svom sastavu 32 snajpera 7,9 mm, ali zato formacijski nema snajpera većeg kalibra upravo iz razloga nešto veće mase i potrebom za višom razinom psihofizičkih sposobnosti i same obučenosti u uporabi tih oruđa.

Protuoklopne sposobnosti DPu izražene su stanjem od 84 RRB-a višekratne namjene i 24 komada oruđa protuoklopnog raketnog sustava. Samo uporabom tog pripadajućeg oružja jedna DPu može voditi respektabilnu protuoklopnu borbu i za bilo kojeg agresora predstavljati značajnog čimbenika kojeg ne smije ignorirati. Po principu analize PO sposobnosti koji je primjenjen kod GBr i DPBr ispada da sve planirane pukovnije kod razine PO djelotvornosti od 10% uništavaju više od pet stotina oklopnih ciljeva, a to je otprilike broj tenkova i teških oklopnih transportera koje su SAD angažirale u Iraku. Naravno, kao i kod ostalih postrojbi, i DPu ima u svom sastavu veliki broj RRB-a za jednokratnu namjenu koji još dodatno pojačavaju sveukupne PO sposobnosti.

Kada se već spominju dodatne PO sposobnosti onda treba računati i na artiljerijska sredstva u sastavu DPu. Radi se isključivo o minobacačima 82 i 120 mm koji uporabom naprednih mina mogu i te kako značajno pridonjeti uništenju neprijateljskog oklopa. Količina od 56 minobacača 82 mm i 60 minobacača 120 mm posve zadovoljava potrebe i namjenu DPu-a, a isto tako bitno smanjuje ukupne troškove stvaranja cjelokupne postrojbe. DPu ne posjeduje nikakve složenije sustave i tako ne zahtijeva velike troškove koji sa njima dolaze u samoj cijeni izrade, održavanja i obuke. Po tome gledištu DPu je u

odnosu cijene i dobivenih mogućnosti najrentabilnija postrojba što je od velikog značaja u samom početku ostvarivanja Programa nacionalnog opstanka, a time i koncepcije totalnog obrambenog rata kao njegovog sastavnog dijela.

Iz razloga upravo tih niskih troškova i visokih borbenih mogućnosti po tom istom principu i skoro sa istim naoružanjem (uz razlike u kalibrima jurišnih pušaka, teških snajpera i sl.) biti će izgrađivani i GBr i DPBr, a tek sa pokretanjem gospodarstva i općim razvojem države uvađati će se skuplji i složeniji oružani sustavi. Na neki način, u početnom razdoblju sve postrojbe biti će samo razni oblici DPu, a tek daljnim usponom države moći će se sve navedene postrojbe stvarno i izdvojiti te formirati onako kako je to planirano.

Ostalo je još spomenuti brojku od 90 komada prijenosnih PZ raketnih sustava koji su prisutni u relativno visokom broju upravo iz razloga što je to jedino sredstvo za PZ obranu kojom DPu raspolaže. Kao dodatna PZ sredstva mogu se računati jedino PZ raketni ili artiljerijski sustavi kojima raspolažu postrojbe TO koje su prisutne na području djelovanja DPu.

Sustava bespilotnih letjelica ima 22 što je dovoljno za potrebe DPu-a. Isto kao i kod svih ostalih postrojbi i ove bepilotne letjelice imaju višenamjensku ulogu i kao takve bitno pridonose ukupnoj borbenoj sposobnosti.

Rezime kojim bi se moglo sažeti koncepciju domobranskih pukovnija bio bi – masovnost i rasprostranjenost sa niskim troškovima. To je upravo i bit cijele koncepcije totalnog obrambenog rata, samo što je DPu trajno određena da ostane jednostavna, jeftina i još masovnija kako raste broj stanovništva, dok su GBr i DPBr (manje od GBr) predviđene za određenu stalnost u samom kvantitetu (broju postrojbi, odn. ukupnom broju ljudstva) i porast je usmjeren prvenstveno samo u kvalitetu postrojbi (uvađanje složenijih oružanih sustava). Koliko god DPu bile podređene u borbenoj vrijednosti, po svojoj koncepciji ipak su sastavni i nezaobilazni dio jedne cjeline gdje i onaj, koji je uvijetno rečeno sam po sebi borbeno vredniji, ipak ne može izraziti svoju punu vrijednost bez djelovanja cijelog sustava. Spoznaja da svatko ima svoju jedinstvenu i nenadoknadivu vrijednost i da su svi ovisni o jedinstvenom izvršavanju svojih dužnosti cjelokupne populacije bitna je za uspješno ostvarenje obrambene koncepcije totalnog ratovanja bez prestanka. To je opet u vezi sa toliko bitnim i žuđenim nacionalnim jedinstvom koje se ogleda na svim područjima, a pogotovo u jednom toliko složenom i teškom stanju kao što je to rat za svoju slobodu.

5. Teritorijalna obrana

Teritorijalna obrana konačni je i po svojim karakteristikama u mnogome poseban dio postrojbi koje sačinjavaju sveukupne oružane snage države Hrvatske.

Osnovna je karakteristika TO-a masovnost i sveprisutnost, ali bez ikakve čvrste i unaprijed strogo definirane forme. Izgled neke TO postrojbe prvenstveno je uvjetovan samim područjem gdje je prisutna. Ako se radi o nekom zaselku od 50 stanovnika od kojih je za TO sposobno npr. 15 ljudi, onda će ta TO postrojba imati u najmanju ruku oblik jednog streljačkog odijeljenja dodatno ojačanog sa još tri borca. To bi i bio jedan minimalni osnov te TO jedinice jer je u koncepciji TO-a predviđeno da ta postrojba od 15-ero ljudi na svojem području posjeduje npr. barem jedan minobacač 82 mm ili, što bi bilo još bolje, od 120 mm, barem jedan artiljerijski PZ sustav od 20 pa sve do 90 mm, barem jedan PO raketni sustav ili bestrzajne topove. Isto tako da tom odjeljenju od 15 ljudi budu na raspolaganju RRB-i jednokratne i višekratne namjene, itd. Ukratko, ta mala postrojba u nekom zaselku predstavlja vojsku u malom i prema potrebi opslužuje pripadajuće naoružanje i djeluje prema razvoju događaja ili ako je informacijski povezana sa višim zapovjedništvom prema primljenim naredbama. Djelovanje je prvenstveno pasivno i zasniva se na držanju pozicije i spremnosti u očekivanju neprijatelja. Također sa svojom širokom lepezom naoružanja potpomaže pridošle postrojbe tako da im se stavlja logistički na raspolaganje. To konkretno znači da kada neka postrojba, npr. jedan SV(Dom) – odnosno streljački vod iz domobranske pukovnije – biva raspoređen u taj fiktivni zaselak sa svojih 15 pripadnika TO-a, onda se naoružanje, streljivo i oprema kojim TO raspolaže daje na raspolaganje domobranstvu.

Točnije, onaj višak koji TO nije u stanju opsluživati, a u primjeru zaselka TO odjeljenje ima više naoružanja nego može odjednom opslužiti, jer kada je dio ljudi npr. kod minobaača (3-5 ljudi), dio kod protuzrakoplovnog topa (3-7 ljudi) i dio raspoređen negdje na položajima (9-3 ljudi, tj. ono što je preostalo) tada su određeni "višak" bestrzajni topovi, protuoklopni raketni sustavi, teški snajperi (12,7 ili 20 mm), mitraljezi 7,9 mm, itd. Također se taj vod domobrana opskrbljuje dodatnim streljivom kod lokalnog TO spremišta, odnosno iz zaliha TO-a. Naravno, to se sve događa tek u slučaju kada se nije u mogućnosti snabdijeti redovnim logističkim putem iz svoje pukovnijske logistike.

Iz istog razloga po strateškoj koncepciji totalnog obrambenog rata sve TO postrojbe imati će relativno velike zalihe streljiva i druge opreme u odnosu na svoju veličinu i stvarno realne potrebe. Na taj način omogućava se neovisnije manevriranje ostalim postrojbama budući da će postojati određena razina logističkog osiguranja koje postrojbama u manevru daju svugdje prisutna spremišta TO-a. Ista stvar se odnosi i na intendantsko zbrinjavanje manevarskih postrojbi u situaciji kada se zateknu bez povezanosti sa svojom logistikom. TO postrojbe prema potrebi intendantski osiguravaju na njihovom području prisutne ostale vojne postrojbe omogućujući tako dodatnu sigurnost u preživljavanju u borbi te održavanje vojnih formacija operativnima i u slučajevima prekida komunikacija i linija opskrbe, a posebice u neprijateljskom okruženju.

Za razliku od primjera malenog zaselka sa svojom minimalističkom TO jedinicom, na suprotnom kraju TO spektra bio bi primjer TO postrojbi u npr. Zagrebu kao najvećem hrvatskom gradu, ali u u svim drugim većim gradovima jednako. Tu bi se slijedilo princip zaokruživanja TO jedinica na razini nekadašnjih mjesnih zajednica i tako bi teoretska brojnost mogla iznositi i do više tisuća ljudi. Sve bi zavisilo od brojnosti populacije i postotnog udjela za TO sposobnog ljudstva. Iako bi brojnost mogla biti i relativno velika, suštinski ne bi bilo puno razlike u samom ustroju. Proporcionalno svojoj veličini bilo bi prisutno i svo naoružanje navedeno u prvom primjeru te bi se isto tako stvarale zalihe tzv. viška naoružanja kojim bi se prema potrebi mogle koristiti prisutne manevarske postrojbe, ali sa kojim je ljudstvo TO u potpunosti osposobljeno djelovati tako da ništa nije nepotrebno ili neiskorišteno u slučaju kada TO djeluje potpuno samostalno.

Sama struktura jedne veće TO postrojbe krajnje je jednostavna i zasniva se na jednostavnom principu pravilne piramidalne strukture. To znači da se ide od odijeljenja (do 20 ljudi) koja su sva formacijski istovrsna, odnosno nema stroge podjele po specijalnosti nego se prema naoružanju koje je prisutno određuje vrsta ili namjena odjeljenja prema potrebi situacije na terenu. Tako se može dogoditi da u jednom vodu ne postoje dva identična odijeljenja, a samim time niti nema identičnih vodova, satnija, bojni i pukovnija kao najveće TO postrojbe. Okvirno bi se moglo govoriti o vodovima veličine od 50 do 100 ljudi, satnijama od 150 do 200 ljudi, bojnama od 400 do 600 ljudi i pukovnijama od 1.000 do najviše nekih 2.000 ljudi. Sama svrha formiranja većih TO formacija je u ovladavanju upravljanjem obrane na području gdje se ljudstvo nalazi i TO postrojba kao takva može nastati samo na jednom vrlo uskom područnom principu. Ne može, recimo, ono TO odjeljenje iz zaselka koji je dat kao primjer, biti dio voda ili neke druge formacije TO ukoliko nije teritorijalno blizak sa ostalim dijelovima (odn. odijeljenima). Ukoliko je izolirana i izdvojena ta je formacija tada samostalna bez obzira na svoju veličinu. Jasno je da će takvi slučajevi biti relativno rijetki i da će se uglavnom moći formirati barem formacije razine vodova koje će i pokrivati veće područje, ali radi se o principjelnom konceptu koji se zasniva na strogoj obrani teritorija. Zato postojanje zapovjedne strukture ima smisla samo ako je u mogućnosti upravljati ljudima na pripadajućem području kao jednom kompaktnom cjelinom. Sa izdvojenim formacijama ne bi se moglo dovoljno uspješno zapovijedati i zato je bolje prepustiti ih samima sebi da se snalaze najbolje što mogu na području na kojemu su prisutne i koji najbolje poznaju pa tako mogu izvući maksimum iz pripadajućeg im obrambenog prostora.

Iz toga razloga nije moguće dati precizniju sliku naoružanja i opreme kojom raspolaže TO, no dovoljno je znati da se radi o velikim količinama najrazličitijeg naoružanja i pripadajuće opreme. Ono što je sigurno je da je riječ o krajnje jednostavnim oružanim sustavima koji ne uključuju ikakve skupe i složene sustave.

Najsloženiji i najzahtjevniji oružani sustav kojim će TO raspolagati je univerzalni/višenamjenski 90

mm protuzrakoplovni/protuoklopni brzometni top-haubica koji je po svojoj ideji i izvedbi u biti vrlo jednostavno oruđe. Sve ostalo su standardni artiljerijski PZ sustavi od 12,7, 20, 30, 40 i 76 mm (ovaj zadnji od 76 mm također posjeduje i protuoklopnu namjenu).

Svakako su prisutni, i to u izuzetno velikom broju, minobacači 82 i 120 mm (ukupno bi u konačnici trebalo biti više od 10.000 cijevi!). Isto tako masovno su prisutni jednokratno i višekratno uporabljivi RRB-i, protuoklopni raketni sustavi (PORS) i bestrzajni topovi kao protuoklopna komponenta naoružanja TO-a. I to bi bilo sve od onog malo složenijeg naoružanja, a sve ostalo je lako pješačko naoružanje (jurišne puške 5,56 i 7,62×51 mm; snajperi 7,9, 12,7 i 20 mm; bacači granata 40 mm, i sl.).

Naravno, ono što toj naizgled jednostavnoj i sirovoj zamisli daje snagu je brojnost TO postrojbi. Kako u svim ostalim postrojbama oružanih snaga ima sveukupno do oko 300 tisuća ljudi i ako je maksimum postotka koji se može dobiti za borbeno djelovanje iz populacije negdje oko 25%, onda je ono što preostaje TO-u oko 500 do 700 tisuća ljudi. Sve zavisi od toga kolika je razina organizacije, discipline, motiviranosti i, svakako, količina samog naoružanja kojim se raspolaže tako da se može stvoriti naoružani narod.

Uloga žena u TO-u

Jedna specifična posebnost TO-a je u tome da u svom sastavu, za razliku od drugih postrojbi, sadrži ženske borbene i ostale vojne formacije. Preciznije rečeno, sva ženska populacija koja odsluži obavezni vojni rok biva nakon završetka osnovne obuke priključivana u sastav TO-a. Već prema samom sastavu određene TO postrojbe, odnosno prema postotnom udjelu žena i kvalitativnog sastava unutar toga istoga udjela, biti će određeno kako će žene biti iskorištene unutar svake konkretne TO postrojbe.

Principijelno će se sa ženama u TO-u koristiti na način da one koje su psihofizički sposobne, kroz obuku osposobljene i na koncu dobrovoljno uključene u TO formacije (od odijeljenja do vodova) za izvođenje zahtjevnijih borbenih zadataka, dok će se ostatak žena u TO-u nalaziti u poglavito pozadinskim jedinicama koje su namijenjene intendantskom i sanitetskom osiguranju pripadajuće TO postrojbe i područja koje dotična TO postrojba pokriva. To nikako ne znači da ta pozadinska usmjerenost glavnine ženske vojne populacije isključuje borbeno djelovanje i za to potrebnu osposobljenost. Razlog takvoj koncepciji leži u najboljem iskorištavanju cjelokupnog ljudstva i u tom smislu treba iskoristiti svakoga na način da može pružiti najviše. Tako treba, poznavajući psihologiju žene, iskoristiti njene majčinsko-zaštitne instinkte i postavljanjem žena u krajnju pozadinu učiniti ih istovremeno zadnjom linijom obrane. Točnije zadnjom linijom obrane koja se nalazi ispred malodobne djece koja su u ratu predviđena za sklanjanje u najbolja skloništa kojima se raspolaže. Što se tiče navedenih skloništa o tome će biti detaljnije rečeno u poglavlju o civilnoj zaštiti.

Kao najveće nacionalno blago i kao živuća budućnost djeca će se uvijek najbolje zbrinjavati u najboljim i najsigurnijim skloništima, a zadnju liniju obrane ispred tih skloništa držati će žene. Kada neprijatelj, tko god on bio, dospije do te linije znači da je svaka obrana ispred uništena i onima koji su tu postavljeni mora biti jasno da djeca postaju ugrožena mogućnošću da ih doslovce zarobe i kasnije na sveki mogući način zlouporabe neprijateljske snage. Mora biti jasno svima da današnji neprijatelji Hrvata i kršćanstva sigurno nemaju plemenite namjere prema našoj djeci koju bi eventualno zarobili, a da je tome tako vidljivo je iz današnje stvarnosti kada se hrvatsku mladost kroz kontrolirano kulturološko formiranje i medijsko manipuliranje želi upropastiti na najgore moguće načine. Istu stvar treba očekivati, i još samo puno gore, kada bi u ratnom sukobu djeca postala neprijateljski ratni plijen. Ovaj neprijatelj koji nam radi o glavi, a pogotovo o duši, sve će svoje umiješnosti upotrijebiti kako bi našu djecu pridobio na svoju stranu. To prvenstveno znači da bi ih antikristovski odgajao i time htio potpuno udaljiti od kršćanske vjere jer time bi sebi na najbolji način osigurao društvo pokornika i robova. Zato i tolika pažnja samoj zaštiti djece od strahota ratnih djelovanja, ali i njihovo postavljanje na mjesto koje je ono koje neprijatelj može zadnje osvojiti. Povijesno gledano žene su uvijek bile zadnja linija obrane ispred djece, ali su se u tom srazu sa nadirućim napadačem uglavnom služile jedinim sredstvom kojim su raspolagale – vlastitim tijelom, odnosno predavanjem sebe osvajaču i na taj su način štitili svoju djecu nadajući se da će to omogućiti preživljavanje njihove nejači. Neki put

to je uspjevalo, neki put nije, ovisno o mjestu, vremenu i vrsti sukoba i takvo ponašanje ne treba niti najmanje osuđivati ili prezirati jer se radi o spašavanju svoje djece i tu je žena činila ono što je mogla i čime je raspolagala, a to je bilo njezino tijelo i njezina ljepota. Jedina druga opcija koja je bila na raspolaganju bilo je samoubojstvo sebe i djece i bio je česti slučaj da se pribjegavalo tome očajničkom riješenju, koliko se to može uopće i zvati riješenjem. Isto tako, u rijetkim prilikama koje su joj se pružale, žena je uvijek spremno prihvaćala i preuzimanje vojne obrane u svoje ruke, naravno, u skladu sa svojim psihofizičkim sposobnostima.

Naravno da žene neće biti ograničene samo na tu obranu posljednje linije nego će ženska sastavnica TO-a biti angažirana i na zaštiti raznih drugih važnih objekata, kontroli promentnih punktova, vojnopolicijskom nadzoru dijelova teritirija ili cijelih gradova, naselja i sl. Time se omogućuje da se vojno sposobna muška populacija maksimalno može iskoristiti u borbenom djelovanju, a da se ne rasipa i nepotrebno zamara na sporednijim i neborbenim (ili manje borbenim) poslovima.

U obrambenoj koncepciji hrvatske žena se naoružava i obučava za obranu te joj se omogućuje da zaštiti sebe i sve svoje. Poglavito joj se omogućuje i namjerno se ženu stavlja u poziciju da bude zadnja zapreka između napadača i onoga čemu je žena kao majka najviše privržena, a to su djeca. Motivirana tim iskonskim majčinskim zaštitničkim instinktima žena kao borac može pružiti puno u koncepciji totalnog obrambenog rata. Bitno je ženu pravilno pozicionirati i psihološki pripremiti tako da jasno uvidi neprihvatljivost predaje i podvrgavanja napadaču, jer na taj način neće moći spasiti djecu budući da se radi srazu kristovske i antikristovske opcije. Podvrgavanjem agresoru svojevoljno i svjesno se predaje djecu u ruke antikristovih slugu i tako ih se upropaštava na najgori mogući način. Ukoliko žena bude u stanju prihvaćanja ove istine onda neće biti te sile koja će je moći natjerati da joj se podvrgne i tom pogledu žene su čak psihološki stabilnije od muškaraca. Tu se već nalazimo u području psihološkog ratovanja jer isti je slučaj i sa spoznajom o zločinstvu pobačaja i kada je žena u stanju spoznaje istine, a vjera u Krista je puna istina, onda je nikakva zavođenja ne mogu navesti da uništi život koji nosi u sebi. Tako i imamo prilike vidjeti da su najveće i najžešće zagovornice prava začetog ploda na život upravo žene. Ali jednako tako i najžešće zagovornice čedomorstva isto su tako žene. Sve je pitanje vrijednosti koju žena prihvati, a kada je nečemu privržena žena se toga jako tvrdoglavo pridržava. Uostalom, onome tko ide u crkvu vidljivo je da je ženski element daleko prisutniji od muškog i takvo stanje je upravo dodatna potvrda da je žena postojanija od muškarca koji zna daleko više oscilirati u odnosu na vrijednote bilo koje vrste.

Zato se od strane zakulisnih sila podzemlja i radi toliko na suzbijanju vjere kod žena i, posebice, suzbijanju pokornosti žene prema crkvenom autoritetu i to je prastara priča o zmijinom poticanju Evinog buntovništva i prkošenja. Suština feminizma koji je i izmišljen kako bi se žene na istom principu račvastog jezika, ali pod drugom krinkom, ponovno navelo na isti put propasti, upravo se nalazi u jednom prkosnom buntovništvu. Zato se i navedeni pojam psihološkog ratovanja u prvom redu odnosi na borbu duhova tj. pokušava se uništiti vjera, a posebice je na udaru katolička vjera budući je ona jedina pravovjerna i sa Petrovim nasljednikom na čelu. Tako u kontekstu motiviranosti i osvještenosti žene za borbom i zaštitom svoje djece, bilo rođene ili nerođene, radi se prvenstveno o tome da se kroz vjeru, katoličku vjeru naučavanu Crkvom, žene moralno učvrste na neuništivom temelju. Nakon tog učvršćenja, a kako je rečeno, žena je čak i mnogo postojanija od muškaraca i teže ju je slomiti jer ima veću sposobnost od muškaracâ u kontinuiranom i ravnomjernom naprezanju. Muškarci imaju ampitudne uspone i padove koji po svojoj visini nadilaze snagu žene, ali nisu u mogućnsti dugo držati tu visoku razinu jakosti te moraju popustiti i akumulirati snagu za novi uspon. Žene nemaju mogućnost ostvarenja tako velike amplitudne snage poput muškaraca, ali zato onu svoju razinu koju postignu mogu skoro beskonačno održavati praktički nepromijenjenom. U ratnoj psihologiji to znači da se na ženu koja je u vjeri, i na toj osnovi se uzdiže teže se djeluje nego na muškarce koji su u trenucima amplitudnih padova podložniji (ranjiviji su) psihološkom djelovanju neprijateljske strane. Odnosno, ovdje kod razmatranja uloge žene u obrambenoj doktrini, još je ljepše vidljivo koliko je sakrament braka oko kojeg se formira obitelj potreban i muškarcima i ženama budući da jedni druge komplementiraju i zajedno se sinergijski uvećava snaga potrebna za odupiranje svim silama koje se trude povući ljude na dno i tamo ih zadržati.

Kako je već rečeno, vidljiva je ovdje opisana karakteristika žene i na pitanju abortusa gdje su i najžešći pobornici i najžešći osporavatelji čedomorstva upravo žene. Na dvjema suprotnim stranama upregle su svoju postojanost u snazi dvama različitim silama. Na strani čedomorki zmija ih je zavela i iskoristila žensku ustrajnost za svoju protubožju volju, a na strani pobornica očuvanja života Isusu je podčinjena i predana ženska sposobnost ustrajnosti.

Čitava ova ideja o ženi kao sastavnici oružanih snaga ima puno šire kontacije od usko vojno-obrambenih. Čak je i glavni smisao upravo sadržan izvan tog militarističkog područja i kroz vojsku kao državnu instituciju radi se na jednom drugačijem osvješćivanju žena u odnosu na ono što se radilo posljednjih desetljeća, a i dalje se nesmiljeno radi putem popularne kulture i monopoliziranih medija. Žena je nositelj obiteljskog života i čuvar obiteljskih vrijednosti. Tek tako svjetonazorno osviješćena može u potpunosti imati svu potrebnu motivaciju da to neprocijenjivo blago koje kao stvaraoc (stvaraoc zato jer rađa i time gradi obitelj, što muškarac nije u stanju) ima kroz svoju obitelj, svim silama želi i zaštititi. Naravno, to svjetonazorsko osvješćivanje nije jednosmjerno i rezervirano samo za žene. Daleko od toga. Zapravo, hrvatski muškarci su ti koji su podbacili te se moraju prvi osvjestiti i iznutra preobraziti da bi ih žene uopće mogle slijediti, kako i spada jer je jasno napisano: *Jer muž je glava žene kao i Krist Glava Crkve - On, Spasitelj Tijela. Pa kao što se Crkva podlaže Kristu, tako i žene muževima u svemu!* (Ef 5, 23-24).

Koliko je moralno potonuće, i samim time i karakterna mlakost, danas prisutno kod hrvatske muške populacije vidljivo je u činjenici kolike mlade djevojke odvode razni strani strvinari koji su uz to nezasitni u svojem presezanju prema Hrvaticama. To i nije za čuditi jer nije nikakva novost da je hrvatska žena pravo blago, ali zato tim više hrvatski muškarci ispadaju maloumnim mlakonjama kada to blago kakvo neće naći nigdje drugdje na svijetu puštaju drugima da im ga otimaju. Taj sindrom puštanja hrvatskih žena koje su stvarno Bogom dana ljepota, a i sva ostala vrijednost, posebice postaje intenzivno zabrinjavajućim u posljednjim desetljećima liberalne demokracije. Kolika je to podvala i koliko je to paklenski poticano, ali i koliko tu ima neshvatljive gluposti, vidi se u izuzetno agresivnom nametanju i širenju homoseksualnosti među Hrvatima dok se mlade žene odvlače da bi u inozemstvu nerijetko služile kao prostitutke raznim svjetskim prevarantima. Da ima u Hrvata imalo samosvjesti, da ista nije sustavno razorena upravo odvraćanjem od vjere i tradicije (sada je to prikazano kao nešto primitivno i nazadno), takvo nešto bilo bi nezamislivo. I za ovaj primjer muške gluposti postoji jasno napisana odredba u Svetom pismu, a koje se Hrvati ne pridržavaju: *Muževi, ljubite svoje žene kao što je Krist ljubio Crkvu te sebe predao za nju da je posveti, očistivši je kupelji vode uz riječ te sebi predvede Crkvu slavnu, bez ljage i nabora ili čega takva, nego da bude sveta i bez mane.* (Ef 5, 25-27). Da se ostalo i vjeri nikada se ne bi moglo dogoditi ovakvo zastranjenje gdje se hrvatske žene od raznih tuđinaca i domaćih bezumnika koriste kao što to nije dolično ljudskog dostojanstva. Čak se došlo do takvog stupnja izgubljenosti da se hrvatske žene koriste kao pozivnica i nude se strancima na "probu" kako bi se ti isti stranci impresionirali i udobrovoljili. Kakav pad, kakva sramota! Dosegli smo nekadašnju razinu pacifičkih poganskih plemena koji su bijelim mornarima predavali svoje žene smatrajući to čašću i privilegijom. Ta plemena su ukinula taj običaj prilično brzo jer su uvidjeli svu pogubnost koja im je po tome došla, a da bi sada Hrvati preuzeli taj običaj.

Zbog svega skupa, odnos prema ženama mora se pod hitno promijeniti onako kako to doliči, a kao najbolje uputstvo muškarcima kako to treba biti navesti ću slijedeći svetopisamski citat: *Dakle, neka svaki od vas ljubi svoju ženu kao samog sebe, a žena neka poštuje svog muža.* (Ef 5, 33).

Druga strana također koristi žene u svojim oružanim snagama, ali ta žena je potpuno zavedena i zlouporabljena da bi se popunilo kritično malo brojno stanje. Način na koji su žene uporabljene u vojskama NATO-a, a prvenstveno SAD-a, je štetan za njih kao žene. Što znači da je koristan za nas i to do punog izražaja dolazi u stanju intenzivnog ratnog sukoba i već spominjane nesposobnosti da se duže vrijeme trpe i minimalni gubici u ljudstvu. Isforsirano amazonstvo koje je sada na djelu u vojsci SAD kao posljedica feminističkog ludila i tzv. političke korektnosti kratkog je daha i brzo se ispuhuje nakon čega im slijedi bolno otriježnjivanje. Način na koji su žene integrirane u vojsku SAD najbolja je garancija jednog unutarnjeg rasapa iznutra čim se dođe do prvih ozbiljnijih poteškoća.

Razvrat i dekadencija slabe obrambenu sposobnost

Ista stvar odnosi se i na pitanje homoseksualnosti, u ovom slučaju u vojsci, ali isto se odnosi na cijelo društvo, jer prihvaćanje homoseksualnosti kao nekakve normalnosti neminovno dovodi do opadanja životne snage u tom istom društvu. Rečeno teološkim riječnikom prihvaćanje grijeha kakav je homoseksualnost znači odbijanje Božjeg blagoslova, a bez Boga nema života. Da je tome tako govori i činjenica da se i same vojne snage Zapada pokušavaju iznutra oduprijeti legitimizaciji homoseksualizma u vojsci jer su savršeno svjesni povijesne činjenice da razvrat i dekadencija oduzimaju snagu. Ali imaju tu jedan nerješiv problem zato jer se ne može vojska izdvojiti od društva iz kojeg se formira. Tako se malo pomalo današnje stanje zapadnjačke Sodome i Gomore neminovno preslikava i u njihovim oružanim snagama, htjeli to oni ili ne. To je također dobro sa stanovišta hrvatske države jer je tako potencijalni neprijatelj svakim danom sve slabiji i slabiji, i to bez obzira prihvatio on formalno homoseksualnost u vojsci ili ne. Već samo stanje prihvaćanja homoseksualnosti u društvu dovoljno je da oslabi vojni potencijal toga društva čak kada bi, hipotetski govoreći, bilo moguće u vojsku selektirati samo ljudstvo normalnih spolnih sklonosti. Razlog tome je vrlo jednostavan jer homoseksualizam je skoro najgore stanje propasti u koje čovjek može dospijeti. Naime, homoseksualna sklonost je plod grijeha. Ona je skoro najdublji bludnikov pad. Niže od toga samo je općenje sa životinjama i na kraju sa samim Sotonom, što je i prirodni kraj bezdana u koji se upalo. Na tome kraju, kada grijeh potpuno preuzme vlast nad čovjekovim srcem, razotkriva se tko je i bio zloduh svih prethodnih razna propasti i kada je čovjek potpuno predan vlasti podzemlja otvoreno se razotkriva i sam Sotona jer čovjek je toliko upropašten da se neće odvratiti od same slike zla, što bi inače učinio, nego ulazi u odnos sa njim. Zato sekularistički poredak, a posebice liberalno-demokratska varijanta sekularizma, koji je i sam koncipiran u tami podzemlja, potiče sve što upropaštava čovjeka, a kako homoseksualnost to radi izrazito djelotvorno, tako je prisutna prava pošast takvih sklonosti. Sklonosti koja se u od Boga odijeljenom sekularnom uređenju širi progresivno poput najopakije zarazne bolesti.

Na samom povijesnom početku sekularističkog pohoda, koji je otvoreno krenuo francuskom revolucijom i traje do danas, nije bilo toliko izraženo stanje propasti koje se upravo najbolje može očitati odnosom prema razvratnosti i prihvaćanjem dekadencije kao normalnog stanja. Danas je tome tako i samim uzajamnim odnosom između poretka i pada u grijeh gdje se jedno s drugim uzajamno hrani i podstiče dovodeći do eksponencijalne krivulje stanja upropaštenosti. Nalazimo se u vremenu kada se ta krivulja naglo diže prema beskonačnosti što znači da nije ostalo puno prostora (to istovremeno znači da je ostalo vrlo malo vremena) za daljnje održanje takvog poretka te da će kao takav propasti kao što je to uvijek i bilo u povijesti. Zapad sa svojim sekularnim poretkom izabire vlastitu smrt, a današnje nasilno nametanje svjetonazora da je homoseksualnost normalna, čak poželjna stvar garantira vrlo brzu propast. Suptilno se putem monopoliziranih medija sugerira čak i takva mentalna konstrukcija da su homoseksualci bolji ljudi od ostalih, onih normalnih i neizopačenih, koji su sada nosioci nazadnih, ograničenih, primitivnih, i sl. shvaćanja.

O tome kakva je pogubnost prihvaćanje homoseksualizma jasno je dano na više mjesta u Bibliji. Po samoj Božjoj riječi muško i muško nije čovjek, već neplodna demonska tvorevina, nečovjek. Muško nije u sebi plodno, iako iz njega potječe sjeme čovječe, niti je žena bez muža svoga plodna, već je muško plodno u ženi i žena s mužem. **Tek u takvom zajedništvu naravi, što je zaista ambijent rađanja i života, njih dvoje su čovjek.** Takvi su zaista na sliku i priliku svoga Stvoritelja. Jedino za takav vid čovještva reče Bog da je dobro. To znači, blagoslovi ih; na njih izli svoju dobrotu. Dakle, jedino oni posjeduju ljubav. **Ni za muško s muškim, niti za ženu sa ženom ne reče Bog da je dobro.** Čak ih ne spomenu. To znači da oni ne postoje u Njegovim očima i da, kada bi se pojavili, moraju pred Njim biti uništeni. Vječnost ih ne prima; zato i jesu prolazne utvare. Takvim parovima ništa nije dao. Kako im nije dao potomstvo, tako im nije dao ni Zemlju niti išta što je na njoj. **Ne pripada im ništa, a kamo li Božji lik; odraz istinske Ljubavi.** Laž je što takvi nazivaju ljubavlju jer je to sebičnost, a ne dobrota. Ako to zajedništvo muška s muškim, ili žene sa ženom, ne dolazi od Boga, a postoji, onda je zasigurno od Sotone. Ta odvratna smrtnička nakaza koja nam se hoće nametnuti pod nečim dobrim i lijepim je tvorevina bludnosti. Takav par, ali i takva zajednica, ima samo ono što mu njegov začetnik može dati, a to je vječni Božji prezir, vječno prokletstvo. Nema života, nema blagoslova takvu društvu i takvu poretku i zato niti njihova vojna snaga nema više onakve potencijale kakve bi trebala imati prema

statičnom povijesnom shvaćanju i usporedbi suhih povijesnih obrazaca bez sagledavanja duha stvari koje su na djelu. Kristov apostol Pavao to jasno navodi kada kaže:
"Zato ih je Bog po pohotama srdaca njihovih predao nečistoći te sami obeščašćuju svoja tijela, oni što su Istinu - Boga zamijenili lažju, častili i štovali stvorenje umjesto Stvoritelja, koji je blagoslovljen u vjekove. Amen.
Stoga ih je Bog predao sramotnim strastima: njihove žene zamijeniše naravno općenje protunaravnim, a tako su i muškarci napustili naravno općenje sa ženom i raspalili se pohotom jedni za drugima te muškarci s muškarcima sramotno čine i sami na sebi primaju zasluženu plaću svoga zastranjenja. I kako nisu smatrali vrijednim držati se spoznaje Boga, predade ih Bog nevaljanu umu te čine što ne dolikuje, puni svake nepravde, pakosti, lakomosti, zloće; puni zavisti, ubojstva, svađe, prijevare, zlonamjernosti; došaptavači, klevetnici, mrzitelji Boga, drznici, oholice, preuzetnici, izmišljači zala, roditeljima neposlušni, nerazumni, nevjerni, bešćutni, nemilosrdni. Znaju za odredbu Božju - ***da smrt zaslužuju koji takvo što čine*** *- a oni ne samo da to čine nego i povlađuju onima koji čine."* (Rim 1, 24-32).

Naime, propast ljudi prihvaćanjem grijeha dovodi upravo do navedenog stanja kada se zbog odsustva svake plemenitosti i prevladavanja zakona sebičnog udovoljavanja vlastitim sebičnostima u bilo kojem obliku gubi svako dobro. Vojne snage takvog poretka ne mogu više niti približno odraditi zadaću koju su mogle prije šezdesetak godina (II. svjetski rat), ili čak niti prije samo tridesetak godina (Vijetnamski rat), te ono što bi danas trebali s lakoćom odraditi s višestruko većom snagom koju imaju tehnologijom primjenjenom u ratovanju odjednom sve postaje velika muka i tegoba. **Uzrok je u tome što je prisutna veća progresija životnog pada nego što je progresija tehnološkog napretka.** Neka oni samo dalje rade po svome i neka se odvedu u propast, mi moramo ostati čvrsti i postojani u vjeri i time pobjeđujemo.

U tom kontekstu, kada je za obrambenu sposobnost nužno biti duhovno utemeljen na pravovjernom kršćanstvu, **vladar koji je ujedno i vrhovni zapovijednik ne može dopustiti potkapanje duhovnih temelja svojeg naroda na bilo koji način i u bilo kojem obliku**. To isto tako znači da se zabranjuje slobodno djelovanje raznih sekti sa svojim lažnim prorocima i lažnim mesijama koji su sada preplavili Hrvatsku upravo iz razloga kako bi kao narod bili upropašteni i obrambeno nesposobni. Ista stvar vrijedi i za stvari poput vračanja, astrologije, proricanja na bilo koji način, tzv. iscjelitelje, duhovne učitelje i sve ostale slične zavodnike. Naravno, u tu skupinu kao vrhunac sekte/organizacije koja antikristovski djeluje ulazi masonerija. Država koja želi biti slobodna i suverena ne može dopustiti da se unutar nje organizira rad neprijatelja svake države i svakog naroda, neprijatelja svakog čovjeka. Isto važi i za razne druge paramasonske organizacije poput Rotary ili Lions klubova i sličnih udruga koje sve rade pod različitim imenima i na različite načine, ali s istim ciljem i pod istom zakulisnom kontrolom. Razne tzv. nevladine udruge koje su pod kontrolom inozemnih nadzornih elemenata i agentura isto tako gube pravo djelovanja i stavljaju se izvan zakona. Svima je cilj u konačnici isti i onaj vladar koji ima namjeru zaštititi svoj narod mora sve ove navedene protudržavne elemente eliminirati iz društva koliko je god to moguće. Ono što je najmanje moguće je da se stave van zakona i zabrani im se djelovanje. Već i to bi bio za početak veliki napredak, jer sada je stanje takvo da država, a to znači sam narod, financiraju te iste strukture koji im rade o glavi. To što su neki od njih upregnuti u takvo djelovanje iz neznanja, a imaju stvarno dobre nakane, još više pojačava razlog za prekid zloupotrebljavanja neukih ljudi. Isto tako, ne treba očekivati da će stavljanjem van zakona te grupe i ta djelovanja biti u potpunosti zaustavljena, ali sigurno je da sa daljnjim pravilnim državnim djelovanjem i to tajno i nezakonito djelovanje protiv Boga i čovjeka biti dobrim dijelom suzbijeno.

Zato, da bi mi kao narod bili što jači dovoljno je samo držati se onoga što je objavljeno po Milosti koja želi svima omogućiti spasenje, ali oni koji po darovanoj slobodi to ne žele sami si biraju smrt. Zato i na ovom mjestu koje govori o obrani od agresora ima toliko govora o ovim istinama jer treba biti savršeno jasno da za pobjedu treba imati život i ljubav nasuprot smrti i prokletstva i po tome osnovu temeljiti svaku strategiju kojoj je cilj pobjeda. Da bi se uopće i znalo što je to stvarna pobjeda i prema tome se usmjeriti dana nam je objava u Bibliji i tumačenje (nauk) kroz Crkvu, pa po tome jedina i prava pobjeda je prisutnost u vječnom životu kod vječne ljubavi.

Tu nema nikakve sumnje i zato u ovom dijelu koje obrađuje TO kao kvalitativno najslabiji, ali zato

najmasovniji dio oružanih snaga, ukoliko je uronjen u načelo života i ljubavi, te još pogotovo ukoliko je i šira zajednica po tom načelu koncipirana, onda i jedna u odnosu na neprijatelja naizgled vojno slaba komponenta može istoga poraziti i kada bi se borila sama po sebi, bez ostalih dijelova oružanih snaga. **Važno je znati koje su slabosti neprijatelja, posebice one koje su duhovnog određenja i utječu na formiranje morala, te prema tome prigrliti ono što će dati nedostižnu prednost nad tim i takvim slabim neprijateljem.** Mi moramo, a ne samo da moramo nego jedino tu i možemo, biti jači od protivnika koji koji nas napada upravo na onome području koje mu je najslabije i koje ga određuje kao vječnog gubitika, a nas – ako smo vjerni do kraja – kao pobjednike u vječnosti.

* * *

U završnom dijelu daje se okvirni pregled koliko TO sveukupno posjeduje slijedeći zbir osnovnog oružja, oruđa i ostalih borbenih sustava na ukupnu brojnost od min. 500 tisuća ljudi na populacijsku brojnost do ca. 5 miliona Hrvata:

- snajper 7,9 mm (SnP-7,9): ca. 50.000
- snajper 12,7 mm (Sn-12,7): ca. 5.000
- snajper 20 mm (Sn-20): ca. 5.000
- mitraljez 7,9 mm: ca. 50.000
- teški mitraljez 12,7 mm: ca. 10.000
- automatski bacač granata 40 mm: ca. 5.000
- ručni raketni bacač za protuoklopnu borbu višekratne namjene (RRB): ca. 50.000
- protuoklopni raketni sustav (PORS): ca. 5.000
- bestrzajni top: ca. 1.000
- prijenosni raketni sustavi za protuzrakoplovnu obranu (PRPZO): ca. 5.000
- sustavi bespilotnih letjelica (BL): ca. 500
- minobacač 82 mm (MB-82): ca. 5.000
- minobacač 120 mm (MB-120): ca. 5.000
- PZ top 20/3 mm: ca. 1.000
- PZ top 30/2 mm: ca. 1.000
- PZ top 40 mm: ca. 1.000
- PZ top 76 mm: ca. 1.000
- višenamjenski top 90 mm: ca. 2.500
- vojna policija (VP): ca. 5.000

Gledajući ove približne i manje ili više varijabilne brojke u svakom slučaju ističe se činjenica da se radi o ogromnim količinama naoružanja i to sve bez oružja ostalih komponenti oružanih snaga koje sveukupni broj potrebnog oružja čini još većim. No upravo ta izuzetna brojnost i čini osnovnu ideju totalnog obrambenog rata koji može voditi samo **dobro naoružan narod koji je još bolje duhovno naoružan** tako da ima volju braniti svoju slobodu pred nastrajima protubožjeg svijeta. Ne treba se bojati upravo se tako izraziti i ako je potrebno postaviti se nasuprot cijelog svijeta ukoliko je cijeli antikristovski vođen i nije ovdje važna naša malenost naspram golemosti svijeta jer osnovno je učvršćenje u vjeri koje obara velike i ohole te uzdiže malene i pokorne. I to te velike ruši upravo preko malenih baš zato da im se pokaže sva bezvrijednost njihovih vjerovanja u laži te služenje toj istoj laži. Jedan lahor, jedan mali povjetarac istine, dovoljan je da obori cijelu konstrukciju laži i obmane. Taj lahor istine je pravi uragan za strukturu od laži današnjeg globalističkog imperija u svojem nadimanju nad svijetom. Neka se zna da će oni vjerni Bogu biti ti koji će izgovarati riječi iz Svetog pisma koje lijepo opisuju poraz oholosti:

Gospod je srušio prijestolja silnika i potlačene posadio na mjesto njihovo.
Gospod je iskorijenio oholice i posadio ponizne na mjesto njihovo.
Gospod je porazio zemlje poganske i razorio ih do samog temelja.
Neke je od njih odveo i uništioi zbrisao njihov spomen s lica zemlje. (Sir 10, 14-17).

Jedna od značajki koja će biti posebnost strategije totalnog obrambenog rata, a prvenstveno je poveza-

no sa TO postojbama, je pripravljenost na ratni ustroj cijele države i kroz prethodno planiranje izraženo koncepcijom modularnih konstrukcija civilnih i gospodarskih vozila. Riječ je o istom konceptu koji je spomenut kod policije i konstruiranja policijskih vozila. Ovdje se to isto načelo proširuje na razini cijele države te sva civilna (osobna) i gospodarska vozila (mala dostavna vozila, kombiji, kamioni od male do velike tonaže, autobusi za javni gradski prijevoz, taksi vozila, itd.) biti će konstruirana i proizvedena na način da se jednostavnim izmjenama predviđenih modula iz mirnodopske stave u vojnu službu. Kao primjer kako bi to trebalo izgledati može se navesti konstrukcijsko planiranje da se autobusi javnog gradskog prijevoza predvide za modularnu prilagodbu za prihvat PZ/PO 90 mm brzometnih topova. Time se postiže mobilnost tih topničkih sustava, a da se ne mora stvarati nepotreban trošak izrade namjenskih vojnih vozila za tu namjenu. To je posebno važno zbog masovnosti koja je prisutna u TO i jedino sa na taj način može ostvariti potrebna mobilnost borbenih sustava prisutnih u TO-u, ali i u ostatku oružanih snaga.

Trebalo bi se podrazumjevati samo po sebi da je za i najmanje ostvarenje ovakve zamisli najprije potrebno pokrenuti domaću proizvodnju gospodarskih i osobnih vozila svih namjena. Jedino se vlastitim proizvodnim sposobnostima koje zadovoljavaju potrebe gospodarstva i javne namjene može u tu proizvodnju uklopiti i vlastite obrambene strateške planove. Tu je i vidljivo koliko je bitno imati visoku razinu gospodarske samodovoljnosti i neovisnosti jer ako nismo u stanju sami stvarati za vlastite potrebe i za udovoljenje našim posebnostima nitko drugi neće to učiniti umjesto nas. Ako i ima nekog tko bi umjesto nas proizvodio to će nas skupo koštati, a da i to što je skupo plaćeno ne zadovolji obrambene zahtijeve jer smo tada uvijek ovisni o tome drugome i samo po tome odnosu ovisnosti već slabiji i podložniji agresoru, tko god on bio.

Što se tiče ovih konkretnih brojki predviđenog naoružanja za TO, ali i za sveukupne oružane snage, to može danas izgledati (pre)puno i nedostižno zbog troškova izrade, no tome nije ni približno tako. Zbog posvemašnje gospodarske ruiniranosti hrvatske države danas je tako nešto nemoguće i preskupo, no treba znati da je cijela država financijski i gospodarski naopako vođena i zato i imamo stanje kakvo imamo. Kada se preuzme puni suverenitet nad novcem i tako ovlada financijskom polugom kojom se onda pokrene gospodarska sputanost tada više neće biti problem udovoljiti sveukupnim zahtijevima obrane po koncepciji totalnog obrambenog rata i naoružanog naroda. Posebice još i stoga što će se proizvodnja naoružanja u početku prvenstveno usmjeriti na najjednostavnije i najosnovnije oružane sustave. Neće se bacati novci na posve nepotrebne (sigurno na početku i još podosta dugo vremena u budućnosti) stvari poput tenkova, oklopnih transportera, zrakoplova, složenih raketnih sustava i sl. koji su jedna konstantna vreća bez dna, a opet bez neke (ako i ikakve) borbene vrijednosti jer su lako uništivi. Ako ih ne uništi materijalna sila te skupe sustave brzo unštava vrijeme i tehnološka zastarijelost i tako su posve upitni kao borbeno djelotvorni.

Znajući sve navedeno i da je stoga osnovna zamisao naoružavanja naroda realno ostvariva, onda nije niti ova na prvi pogled nedostižno velika količina predviđenog oružja nerealna. Ono što je u ovoj zamisli važnije i teže ostvarivo od ovog čisto materijalnog aspekta je organiziranje, obučavanje i discipliniranje samog ljudstva da bude na potrebnoj razini. To je već rečena izreka da boj ne bije svijetlo oružje, nego boj bije srce u junaka. Za zadovoljenje takvog zahtijeva da prosiječna razina obučenosti bude primjerena nakani totalnog obrambenog rata trebaju biti djelotvorni svi dijelovi države. Točnije, cijela država sa vladarom na čelu mora biti dobra, a to znači nadasve pravedna. Primjereni izraz bio bi da država mora biti pravednička po svojoj naravi, a da bi bila maksimalno moguće pravednička jedino je moguće u teokratskom uređenju koje je podčinjeno nebeskoj vlasti Dva presveta nebeska Srca – Srcu Isusovu i Srcu Marijinu, te pokorno crkvenom učiteljstvu. Iz tog principa dalje se izvlači svako dobro i svo blagostanje. Iz toga proizlazi i ono što je u ratu potrebno najviše od svega – volja i motivacija za borbom bez paralizirajućeg straha od gubitka života.

Gospodarska ranjivost Zapada

Kada se sve posloži kako je predviđeno, čak makar i samo djelomično, ali važno je da bude principijelno, onda potencijalni agresor, tko god on bio, zna da ne može postići svoje ciljeve. Kada se ostvari jedna tražena razina onda će npr. navedenih 50.000 RRB-a u sastavu TO-a značiti da sa samo 2 %

iskorištenosti oruđa neprijatelj mora računati na 1.000 uništenih oklopnih sredstava (tu se misli na teže oklopljene ciljeve poput tenkova i oklopnih transportera). Namjerno je kod TO-a dana minimalna iskoristivost borbenih sredstava od 2 % u odnosu na 10 % kod ostalih formacija jer se računa na višestruko manju borbenu vrijednost TO-a od domobranskih pukovnija kao po vrijednosti najbliže formacije. I sa tom malom iskorišćenošću brojka od ca. 1.000 uništenog oklopa predstavlja brojku koju cijeli Zapad, i kada bi bio jedinstven te kroz formu NATO-a izvršio agresiju, ne može ni približno podnjeti. Jednostavno su sami proizvodni kapaciteti i gospodarske mogućnosti preslabe da se nadoknadi takav gubitak na bojištu. Svaki, i najjeftiniji teško oklopljeni cilj kojim raspolaže Zapad, toliko je skup zbog silne primjene skupe tehnologije da bi upuštanje u produkciju zamjenskih oklopnih sredstava potpuno slomilo sadašnji gospodarski ustroj Zapada. Radi se o jednostavnoj računici gdje jedan projektil koji nas košta oko 10.000 kuna uništava nešto što njih košta i do 50 milijuna kuna. Slom se ne bi dogodio zbog samih privrednih nemogućnosti Zapada da se postigne industrijska produkcija potrebnih ratnih sredstava, nego zbog toga što bi to preusmjeravanje proizvodnje značilo uskraćivanje na masovnom potrošačkom dijelu proizvodnje i općem padu potrošačkih mogućnosti zapadnjaka. Tako nešto njegov mentalitet (modernog zapadnjaka) ne bi mogao istrpjeti i nije spreman odreći se i najmanjeg luksuza zbog bilo kojeg razloga, a kamo li zbog potreba ratovanja.

Zapadnjak danas trpi i prešutno odobrava ratove koji se vode upravo i s ciljem da se održi trenutno stanje svjetske nepravde gdje se potrošački raj jednog dijela zapadnjačkog srednjeg staleža održava paklenom bijedom ostatka svijeta. Sve dok ratovanje ne utječe na takvo stanje svetske nepravde zapadnjaci će trpjeti svoje režime i davati će im podršku. Deklarativno mirotvorstvo je samo jedno javno farizestvo koje služi zavaravanju vlastite savijesti. Sve u stilu: “Malo ću protestirati protiv rata, gladi i bolesti u svijetu, a onda ću otići kod frizera na novu frizuru koja je u trendu, kupiti novi album neke pjevačke ikone i požuriti kući da bi se moglo spremiti po modnim zahtijevima za cjelonoćni izlazak po raznim okupljalištima potrošača slobodnog vremena.”. Ovo se čak odnosi na jednu manjinu, dok većina svoju savijest umiruje samim gledanjem besmislenih proturatnih protesta par sekundi na TV-u i prebacivanjem programa na nešto drugo što u potpunosti odvraća um od ikakve dokoličarenju i konzumizmu suprotne stvarnosti.

Zapad, ovakav kakav je danas, niti najmanje ne brine o ikakvim ljudskim pravima ili stvarno želi mir i pravednost u svijetu, nego jedino brine o samome sebi i svojoj ugodi, pa tek kada na sebi osjeti posljedice počinje iskreno težiti promjeni. Tek kada osjeti gubitak svoje udobnosti zapadnjak će početi iskreno protestirati i stvarati pritisak koji će dovesti do zaustavljanja agresije koju započinje iz sustava koji on sam svojim radom opslužuje.

Još je jedan razlog zbog kojeg Zapad više nije u stanju nadoknaditi materijalne gubitke koje bi pretrpio na ratištu, a radi se o tome da se sva proizvodnja postupno prelocirala na područja jeftine radne snage koja za bijednu naknadu izrađuje cijeli spektar proizvoda. No to nije slučaj sa proizvodnjom naoružanja i opreme jer se ta proizvodnja zbog svoje strateške naravi nije mogla dislocirati. Barem ne u cjelosti, jer se neki djelovi dobavljaju s područja dislocirane proizvodnje, ali se glavnina ipak proizvodi na “domaćem terenu”. Upravo ta proizvodnja na vlastitom tlu predstavlja neizdrživ trošak jer se ne uklapa u sustav današnje globalne ekonomije i dovodi bržeg do kolapsa cijelog gospodarastva. Jedini način na koji bi se kolaps mogao izbjeći bio bi da zapadnjaci uposleni u privredi, a posebno oni na proizvodnji za vojne potrebe, pristanu raditi za minimalnu nadnicu, za plaću koja odgovara onoj koju dobiva radnik iz područja trećeg svijeta. Tako nešto nije moguće očekivati od zapadnjaka i zbog toga se ili neće moći nadoknaditi materijalni gubitak na bojištu ili će doći do gospodarskog kolapsa i svega što bi on prouzročio.

Ova analiza odnosi se samo na čisto materijalni aspekt ratnih gubitaka gdje je hipotetski pretpostavljeno da nema nikakvih ljudskih gubitaka na strani Zapada. Kada se u to uračunaju neizbježni ljudski gubici i psihološka nemogućnost da se oni istrpe, o čemu je već dovoljno rečeno, vojna sposobnost Zapada, odn. SAD kao glavnog silnika, predstavlja jednog tigra od papira.

Ista je stvar i s ostalim količinama koje su navedene. Sveukupno se radi o velikom potencijalu i sigurno je da se preko noći neće moći sve ostvariti, ali ići će se određenim redom prema prioritetima. Kada

se već spominju prioriteti jasno je da je TO na dnu prioriteta i da će se najprije svo zatečeno staro naoružanje koje se razduži od ostalih formacija slijevati u TO. Tek kada se popune sve ostale formacije koje su ispred TO-a moći će se primjereno i sam TO popunjavati naoružanjem koje će se proizvoditi. Upravo i zbog velikih poteba koje dolaze od masovnosti TO-a i produkcija naoružanja će morati biti na masivnoj razini. Riječ je o proizvodnji od najmanje 100 tisuća godišnje samo za jurišne puške, a i to će morati biti napravljeno tako da se prvih godina ta brojka i poveća. Razlog je jednostavan – treba osnovnim pješadijskim sredstvima potpuno naoružati predviđenih milion, a po mogućnosti i više, ljudi koji čine ukupne oružane snage u manje od deset godina.

Visoka serijska proizvodnja značiti će i smanjenje cijene proizvedenog po jedinici proizvoda, a to će značiti i mogućnost konkuriranja na tržištu oružja tako da će se dio ulaganja u proizvodnju moći pokrivati i iz izvoza. Taj segment nikako ne treba podcijeniti ili odustati od toga jer potencijalno tržište je veliko te ukoliko se uspije postići kvaliteta koju će tražiti sami početni kriteriji Ministarstva obrane, onda se sa sigurnošću može računati i na unosne izvozne poslove. Pogotovo je tu važan faktor politika koja stoji iza samog proizvođača oružja jer se hrvatska neutralnost i nemješanje u suverenost drugih mora računati kao važan udio koji se dobiva sa kupnjom našeg oružja. To može doći do izražaja ako se i ostatku država u svijetu koje se žele osigurati od današnjeg imperijalizma uspješno predstavi hrvatska koncepcija obrambenog rata koji se ne oslanja na skupe oružane sustave (koje nećemo proizvoditi) nego na masovnu upotrebu jeftinog ali djelotvornog oružja, a upravo to oružje ćemo i proizvoditi.

Dobar dio svijeta, a posebice onaj dio koji se naziva tzv. trećim svijetom, naprosto vapi za nekim koji im može ponuditi djelotvorno, jeftino i, kao najvažnije, politički neuvjetovano oružje za obranu. I ne radi se samo o oružju nego se u ponudu uključuju i usluge obuke i školovanja koje su jednako bitne kao i samo oružje, a usto su za Hrvatsku još unosnije jer je uvijek isplativije prodavati znanje. Točnije, kad se kaže da se prodaje znanje misli se na prodaju određenih informacija, a s informacijom je ekonomska prednost u tome što kada je prodamo ne ostajemo bez nje nego se može u nedogled prodavati, sve dokle ima vrijednost. Kada se proda proizvod kao npr. jurišna puška mora se proizvesti nova da bi se mogla prodati i opet zaraditi na njoj. S druge strane, kada se proda obuka i izobrazba u hrvatskim centrima za vojnu obuku onda ne moramo ponovno proizvesti sposobnost obučavanja nego ona je uvijek trajno prisutna i samo raste u svojoj vrijednosti. Sve u svemu, zaradu na prodaji oružja i vojne ekspertize nikako ne treba potcijeniti ili zanemariti jer je čak i SFRJ u svoj svojoj komunističkoj retardiranosti na prodaji oružja i usluga uspjela ostvariti relativno pristojne rezultate u pravilnom pristupu prema zemljama tzv. trećeg svijeta.

Pametnom vanjskom politikom možemo preuzeti dobar dio velikog svjetskog tržišta oružja. Pogotovo ako se dokažemo kao iskreni partneri koji neće ucijenjivati svoje kupce ideološkim doktrinama i imperijalističkim težnjama. Mnogima je dosta oholosti i bahatosti SAD i njihovih saveznika-poslušnika te su potpuno spremni za partnerstva u kojima im se ne oduzima sloboda. Radi se o najvećem dijelu islamskih zemalja, Afrike, Latinske Amerike i Azije koja su istovremeno područja bogata s nama potrebnim sirovinama, a ono što mi možemo ponuditi zauzvrat je znanje koje te zemlje nemaju (tu se dotičemo područja razvoja znanja i znanosti što je posebno poglavlje). Na nama je da se potrudimo da imamo proizvode koje možemo ponuditi, a to da imamo takve proizvode mora se ostvariti po zahtjevima domaćih obrambenih planova. Što se tiče same konkurentnosti u pogledu cijena tu neće biti problema i sigurno će hrvatski proizvod biti povoljniji za kupnju od zapadnjačkih. Razlog leži u već prije spomenutoj činjenici da se proizvodnja naoružanja kao strateška stvar ne može izmjestiti na lokacije gdje je iskorištena bijedno plaćena radna snaga, odnosno na teritorij izvan SAD i EU. Zato cijena zapadnjačkog oružja ne može biti konkurentna hrvatskom, kao što će to biti slučaj sa ostalim proizvodima koji se danas proizvode po tzv. zonama slobodne trgovine, što je samo eufemizam koji stvarno znači zonu slobodnog robovlasništva. Da ne bi bilo sumnje, sa svojom kristocentričnom ekonomijom hrvatska će moći konkurirati i parirati i takvoj novodobnoj robovskoj proizvodnji (kako i zašto dano je u poglavljima o financijama i gospodarstvu), tako da će onome što se proizvodi na području samog Zapada poput oružja to nadmetanje biti tim lakše. Nema niti jednog razloga osim poslušništva stranim interesima da ne preuzmemo dio koji možemo i koji nam se nudi praktički kao na tanjuru.

Jedna je stvar sigurna. U suverenoj Hrvatskoj sigurno se neće moći dogoditi slučaj koji je moguć samo

u sluganskom režimu stranih poslušnika, kao kada je Hrvatska otkazala posao s Iranom kako bi bili podobniji za prijem u NATO ili EU, možda i za oboje, nije to ni važno. Hrvatska je posao s Iranom odbacila iz nekakvih globalno-sigurnosnih razloga (potpuna izmišljotina koju su naveli naši domaći slugani), a da bi odmah taj isti posao s Iranom preuzela francuska poduzeća. Takve su stvari dio one cjeline kada se misli na izdaju Hrvatske i varanje naroda, te je to ono što će se kad-tad sankcionirati i odgovornost će se ipak doživjeti.

* * *

Na završetku poglavlja koje obrađuje TO, ali koje ujedno zaokružuje praktički cijelu kopnenu vojsku i po tome je dio jedne cjeline, bilo bi bitno istaknuti da nije smisao obrambene koncepcije u tome da se besmisleno gomila oružje nego je sav smisao upravo u samoj suprotnosti tome i u sakupljanu duhovnog bogatstva koje je ono odlučujuće. Oružje je ovdje tek ono što omogućuje legitimnu obranu vlastite slobode i integriteta, ali i puno više od toga, obranu bližnjih koji su nemoćni braniti se, a ugroženi su od strane bilo kojeg agresora. Dužnost je svakog sposobnog da učini sve što može kako bi zaštitio one bližnje koji su u opasnosti, a dati ili samo staviti u opasnost svoj život za bližnjeg nadasve je kršćanski. Zato svi oni koji se takvima osjećaju trebaju biti osviješteni o takvom odnosu prava i dužnosti koji nadilaze svjetovne zakone i ulaze u sferu onih viših, moralnih, a koji kao takvi proizlaze iz vjerskog određenja. Kršćani, a i vjernici drugih religija, biti će ti kojima je požrtvovnost za drugoga smislena i takav postupak transcedentira suhu stvarnost, dok će sebeljubni ateistički mentalitet, koji dolazi prvenstveno iz liberalne ideologije izražene sekularističkim kapitalizmom, takvo žrtvovanje za dobrobit drugoga prezirati i odbaciti.

Hrvatska i Hrvati biraju Krista i Njegovu svetu Crkvu i time se izabire sigurna i vječna pobjeda bez obzira koliko se ostvarili svjetovni obrambeni planovi koji mogu biti i najpametniji na svijetu, a da se ne realiziraju ili da ne ispune očekivanja.

Da bi se bilo što moglo uspješno napraviti potrebna je molitva jer bez molitve nema uspjeha. Molitva je time postavljena kao naše prvo i najjače naoružanje kojim raspolažemo i sve što je dosada izloženo, a i što će još doći na red, temelji se na molitvi. Bez molitve nema uspjeha u ovome svijetu, s molitvom dobiva se sve.

6. Školsko-akademske i ročne postrojbe

Školsko-akademske i ročne postrojbe (ŠARP) koje se obrađuju o ovome poglavlju odnose se na postrojbe u sastavu HV-a, odnosno kopnene vojske, i razmatraju se odvojeno od istih postrojbi u sastavima HRZ i PZO (Hrvatsko ratno zrakoplovstvo i Protuzračna obrana) i HRM (Hrvatska ratna mornarica). Ono što je posebno u ŠARP iz sastava HV-a je da se početni i najtemeljniji dio pješadijske obuke ili školovanja za sve pripadnike oružanih snaga mora najprije odraditi u istima, a tek se nakon toga prelazi na daljnu obuku ili školovanje u ostalim dijelovima oružanih snaga.

Koliko je sposobnost kvalitetnog školovanja i obučavanja bitna za samu obrambenu sposobnost oružanih snaga i cijele nacije istaknuto je već prije kada je određeno formiranje tzv. Nove vojne krajine koja ima kao jednu od primarnih zadaća upravo omogućiti najbolje moguće školovanje i obučavanje svih pripadnika oružanih snaga. Istovremeno se to ostvaruje uz najmanje troškove jer specijaliziranost cijelog teritorija i stanovništva na tom teritoriju za svrhu stvaranja najbolje osposobljenih vojnika, dočasnika i časnika kao i svaka druga specijalizacija u proizvodnji (odn. stvaranju) dovodi do pada troškova i porasta produktivnosti sa mogućnosti relativno preciznog određivanja standarda kvalitete.

Cijela NVK je jedan veliki obučni centar i jedan veliki poligon za izvođenje školovanja i obuke. Tu se nalaze centri za obuku koji zadovoljavaju sve potrebe ročnika i pitomaca za sve specijalnosti koje je potrebno svladati, a isto tako nalaze se i svi školsko-akademski centri za izobrazbu profesionalnih i pričuvnih vojnika, dočasnika i časnika, ali također i srednjoškolska vojna akademija za one djevojke i mladiće koji su i u predvojnoobvezničkom životnom dobu odlučili pripremati se za život profesionalnog vojnika. Po ovoj podjeli će se i ići u detaljnije opisivanje svake pojedine ŠARP skupine da-

jući najosnovnije smjernice djelovanja, da bi sve bilo u suglasju sa izabranom koncepcijom totalnog obrambenog rata, a i da bi ta koncepcija što bolje i što brže bila djelotvorno provedena.

(1) SREDNJOŠKOLSKA VOJNA AKADEMIJA (SVA) je obrazovno-odgojna institucija koja za one mladiće i djevojke koji nakon završene osnovne škole odluče, ili barem pretpostave, da će kao punoljetni državljani raditi kao vojnici od zanata. Osnovna ideja bi trebala biti jasna – oni koji još kao mladi osjete poziv ili kakav drugi interes za vojsku dobiti će na raspolaganje najbolju moguću pripremu za takvo opredijeljenje. Treba naglasiti da je u cijeloj državi upravo prema obrambenoj strategiji na djelu određeno militarističko (ili spartansko) odgajanje već od predškolskih institucija i taj odgojno-obrazovni proces ne zaobilazi niti jednog sposobnog državljanina.

To što se ovdje smatra militarističkim ili spartanskim nije u samoj realizaciji toliko istaknuto i u stvari se skoro u potpunosti radi o brizi za pružanje najboljeg znanog i mogućeg odgoja i obrazovanja kojim se od najmlađih dana brine o pravilnoj psihofizičkoj spremi koja poslije daje najspremnije ljude za cjelokupni život, a obrambena pripremljenost samo je dio života koji je već sam po sebi jedna vječna borba (detaljnije o samom odgojno-obrazovnom sustavu u poglavlju koje se istim bavi). Npr. time se kasnije dobije veća proizvodna produktivnost, drastično se smanjuju troškovi zdavstva jer se preventivno spriječilo razvijanje cijele gomile zdravstvenih tegoba (samo jednom vrlo jeftinom brigom za zdrava stopala i pravilno držanje koja kreće od predškolskog uzrasta ostvaruju se uštede koje se poslije mjere u milijardama kuna), otkrivaju se i selektiraju se nadareni pojedinci koji mogućnošću ostvarenja svojih darova doprinose boljitku cijelog društva, itd. Prema tome, u tom sustavu sasvim prirodno dolazi i do povećanja obrambenih sposobnosti zbog povećanja opće razine brige za razvoj, odgoj i obrazovanje mladih i tu je neko specijalističko obrazovanje iz same obrane zastupljeno u jednom malom i posve sporednom obimu. Moglo bi se reći da je najmilitarniji dio tog predškolskog i kasnijeg školskog odgoja i obrazovanja naglašena nastava iz tjelesnog odgoja (točnije sa naglaskom na borilačkim vještinama kao jednim dijelom tog tjelesnog odgoja, a posebice kroz streljaštvo, tj. učenjem gađanja iz zračne puške i pištolja, malokalibarske puške i pištolja te streličarstvo sa lukom i samostrelom) i znatan udio terenske nastave što znači boravak i učenje velikog broja predmeta na otvorenom u prirodi. Koliko će to biti moguće nastava će se izvlačiti iz učionica vani na otvoreni prostor, ali i tu je militaristički cilj sasvim sporedan, dok je u prvom redu zdravstveni, edukativni i odgojni. Jer tako se po pitanju npr. zdravlja mladim bićima omogućuje postizanje najboljeg mogućeg prirodnog imuniteta, što će imati za posljedicu da kasnije u životu neće biti gutači farmaceutika nego jaki i na bolesti otporni ljudi.

Srednjoškolska vojna akademija ima namjenu one koji to odaberu kroz jednu stvarno spartansku izobrazbu više usmjeriti u militarističkom pravcu, ali time neće niti najmanje zakinuti svoje polaznike u obrazovnom dijelu i po svemu će biti u najmanju ruku u istoj ravni sa ostalim srednjoškolskim ustanovama. Koliki će biti kapacitet i koliko će takvih srednjoškolskih centara biti ovisiti će o interesu među mladima za takvim odabirom, ali i potrebama samih oružanih snaga ukoliko interes preraste potražnju. Sigurno je jedno, a to je da će ta škola biti na glasu kao izuzetno zahtijevna i samo najsposobniji će biti u mogućnosti zadovoljiti upisne kriterije, ali i kriterije koji će se postavljati kroz samo školovanje.

Također je važno za istaknuti da odabir i završetak te škole ne znači istovremeno i obvezu za daljnjim upisom u visoku vojnu školu (vojnu akademiju) već je maturant posve slobodan izabrati svoj daljnji životni put prema nahođenju. Naravno, sve nakon odsluženog vojnog roka koji mora odslužiti u svakom slučaju, ma kako izabrao. Završena srednja škola omogućuje lakše podnošenje vojnog roka samo po tome što je novak četiri godine prije pripreman na sličan način kako se živi i radi u "pravoj" vojsci i ništa više od toga. Nakon odrađenog vojnog roka i eventualnog odabira upisa na vojnu akademiju prethodno obrazovanje u SVA trebalo bi biti nekakvo olakšanje u svladavanju iste, no isto tako ne mora značiti ništa. U slučaju odabira zanimanja profesionalnog vojnika odmah po završetku ročne službe bez daljnjeg školovanja dobiva se status dočasnika i to je praktički jedina prednost ili privilegij koji se dobije završetkom SVA u odnosu na ostale srednje škole.

Ako se izabere daljnja civilna karijera ide se u pričuvni sastav i kao takav prirodno bi trebalo biti najčešći slučaj da se bude u pričuvnom (B) sastavu GBr jer sam završetak SVA pretpostavlja sposobnost

na razini GBr(B) sastavnice i to kao pričuvni časnik, ali za sam čin pričuvnog časnika prolaziti će se standardna procedura kao i za ostale pričuvne časnike iz GBr(B).

Kao obrazovno-odgojni centar SVA sa svojim postrojbama pitomaca nije uključena u borbeni sastav oružanih snaga, ali je zato uključen u skoro sve aktivnosti koje se tiču same obuke, a koje su povezane sa suradnjom u obuci sa ostalim školskim i obučnim centrima i njihovim postrojbama. Konkretno to znači sudjelovanje u združenim vojnim vježbama gdje se podiže taktička operativna razina osposobljenosti za sve namjene. Tako se npr. može uvježbavati urbano ratovanje, maskiranje i zasjede, borba u okruženju, traženje ubačenih diverzantskih grupa, itd. Kakve će veličine i prema tome kojeg naziva biti postrojba SVA ovisi o veličini i brojnosti same SVA. U svakom slučaju, kako je već i naglašeno, neće imati borbenu namjenu nego samo školsko-obučnu i kao takva će biti i korištena.

<u>(2) CENTRI ZA OBUKU ROČNIKA</u> su sa svojim ročnim postrojbama ujedno i najbrojniji i najznačajniji u procesu osposobljavanja hrvatskog čovjeka za djelotvornu vojničku osposobljenost. Govoreći o centrima za obuku ročnika poglavito se govori o samoj koncepciji obuke pa se prema toj koncepciji prilagođava organizacija i izgradnja samih objekata.

Obuka ročnika mora biti sprovođena s najvećom dosljednošću i s najvećom odlučnošću. Tu se utemeljuje odnos vojnika prema vojnoj obvezi, a i prema daljnjoj pričuvnoj službi u razdoblju civilnog života. Situacija koja je danas postignuta radi upravo protiv interesa povećanja obrambene sposobnosti hrvatskog naroda. U prvom redu riječ je o posvemašnjem nedostatku osnovne discipline i odgovornosti bez čega vojska niti ne može funkcionirati. Problem je u nemogućnosti sankcioniranja neposluha i odbijanja izvršenja naređenja od strane ročnika tako da se došlo u situaciju da osoblje zaduženo za obuku nema ili ima vrlo slabi autoritet nad vojskom. Uzroci toga stanja sežu i prije i dalje od kruga vojarne te se bjesomučnom protudržavnom propagandom raznih tzv. nevladinih organizacija vrši, a od sluganskih vlasti tolerira, nedopustivo uplitanje u rad vojske. Nameće se nekakav nadzor nad vojskom od strane raznih grupa za pritisak koje od vojske onda stvaraju jednu anarhističku rulju koja nema smisla niti svrhe. To je i bio krajnji cilj takvih uplitanja tako da hrvatska država bude potpuno obrambeno oslabljena. Tako se došlo do stanja gdje ovakva kakva je danas ročna služba stvarno nema puno smisla niti svrhe. Vojnici se dosađuju i izležavaju ne znajući što bi sami sa sobom, što je garancija problema jer nezaposlena vojska može raditi samo ono što ne bi smjela i to je opće poznata stvar tako da se i tu postavlja pitanje odgovornosti. Nadređeni ne znaju što bi učinili da spriječe nevolje koje dolaze od dokone vojske pa su se dosjetili toga da ih pošalju njihovim kućama ili im daju slobodan izlazak praktički cijeli dan. Time se misli kako je to velika mudrost jer tako troškove vojske poput prehrane ili pranja odjeće preuzimaju najčešće roditelji ročnika. I tu je postignut vrhunac "mudrosti", jer se gleda kako uštedjeti na npr. hrani tako da se vojsku pušta kući. Gdje je tu smisao vojske nije mi jasno, jer onda se moglo roditeljima poslati priručnik o osnovnoj vojnoj obuci pa da onda preuzmu i ostatak troškova obrane, a da oni koji bi to trebali raditi mogu u miru uživati zatvoreni u svojim vojarnama sa minimalnim troškovima jer onda uopće ne bi imali ročnike. Bila bi to virtualna vojna obuka i u ovoj državi apsurda možda do toga uskoro i dođe jer se stvarno svašta može očekivati, ali da se nešto poduzme i radi onako kako bi to trebalo sigurno ne.

Moglo bi se ispisati stranice i stranice primjera o tome kakve se gluposti rade u sustavu ročne službe, ali da bi se skratilo, jednostavnije je izložiti stvari onako kako bi one trebale izgledati pa neka oni koji imaju volju to onda uspoređuju sa ovim kakvo je stanje sada.

Ročna služba mora trajati dvanaest mjeseci i kada se to kaže onda se doslovce misli na svaki dan i svaki sat koji ulazi u to razdoblje. Ročnik ne može imati nikakve dopuste i odlaske iz postrojbe osim u najekstremnijim potrebama koje mogu uključivati situacije poput smrti ili teške bolesti u najužoj obitelji, rođenje djeteta i eventualno neke slične događaje. Inače, ukoliko toga nema, ročnici nikada ne odlaze iz kruga vojarne, a pogotovo ne sa terenskog boravka bez odobrenja i dozvole. Najviše što može biti dopušteno je posjet rodbine i prijatelja na dan polaganja prisege (i taj događaj ograničen na nekoliko sati toga dana) i za vrijeme boravka u vojarni posjet nedjeljom popodne u krugu vojarne u trajanju od najviše sat vremena za užu obitelj (supružnik, roditelji, braća, sestre). Ročnik mora znati da kada je stupio u krug vojarne, a posebno od polaganja prisege, nema više mogućnosti osjetiti civilni život

sve dok ne odsluži vojni rok do kraja, makar i u vojnom zatvoru. Ne može postojati nikakav sustav nagradnih dana nego mora biti prisutna spoznaja da je nagrada već u tome da se uspjelo završiti rok bez kaznenih dana jer se svaki kazneni dan mora odraditi i znači produženje vojnog roka. Sasvim je prirodno i prijeko potrebno imati i sustav nagrađivanja, ali on će biti usmjeren na vojnički život unutar vojarne tako da će stimulacija biti npr. izuzeće od straže ili požarstva, bonovi za vojničku kantinu, napredak u činu, ordenje i novčana stimulacija za neka izvanredna djela, itd.

Vojni rok biti će podijeljen na dva odvojena dijela, oba u trajanju od šest mjeseci. Prvi dio biti će osnovna pješadijska i u kasnijem razdoblju specijalistička obuka koja uključuje sve što jedna cjelovita vojna obuka treba imati. Nakon odrađenih prvih šest mjeseci, koji će biti uglavnom ograničeni na boravak u vojarni iz koje se ide na poligone za vježbu sa manjim udjelom višednevnog terenskog boravka, biva se raspoređeno u aktivne ročne postrojbe. Te ročne postrojbe mogu biti veličine od satnije do pukovnije i biti će koncipirane sukladno principima koji su prisutni u ostalim postrojbama.

Ono što će biti specifično za drugih šest mjeseci je to da se tu događa ukidanje i onih prava na posjete koji su do tada bili prisutni, a i ostalih pogodnosti boravka u vojarni, te ročnici u biti imaju do krajnjih mogućih granica simulirano ratno stanje. To konkretno znači da će ročnici pola godine provesti na terenu na otvorenom i imati će smještaj upravo onakav kakav bi vojnik imao kada bi se nalazio u ratu negdje na crti bojišnice ili bilo gdje drugdje na bojištu. Na taj način moći će se najbolje provjeriti koliko je dobro i uspješno odrađena priprema i svaka druga obuka u prvih pola godine, a sama vojska će u mirnodopskim uvjetima dobiti najbolju sliku što znači biti u ratnom stanju i koliko rat od ljudi traži. Nema bolje obuke, čeličenja i uvježbavanja taktičkih zadataka od razine odijeljenja naviše, od dugotrajnog terenskog boravka dopunjenog redovitim (neprestanim) taktičkim uvježbavanjem.

Ako to nekome izgleda preteško ili presurovo treba znati da je krajnja svrha u tome da se u eventualnom ratnom sukobu ostvare minimalno mogući gubici s maksimalnim udarom po napadaču. Ako se i dogodi da se tako strogi sustav vojne obuke nikada ne provjeri u praksi, tim još bolje, jer je **upravo njegovo dosljedno provođenje jedan od glavnih razloga zašto je potencijalni agresor odustao**. Ako pak ipak dođe do rata i ako se cijelim naporom uloženim u obuku spasi makar i jedan život više nego što bi to bilo po sadašnjem ustroju (što je u stvarnosti nemoguće, ali nudi se kao jedna najgora hipotetska mogućnost) i u tom slučaju opet se isplatilo i vrijedilo je svog truda i muke. To je zato što taj samo jedan sačuvani život je život nečijeg djeteta, roditelja, supružnika, brata, sestre ili bilo kojeg drugog bližnjega. Zato to nije nikakva jeftina demagogija, jer kada se žrtvama da lik i život koji taj lik živi, onda se mora drugačije gledati na inače samo suhoparne statističke podatke. Osobno znam da se mora učiniti sve što se zna i može da bi svojoj djeci ili unucima makar malo povećali izglede za preživljavanje u mogućem ratu koji ih može zahvatiti. Kada se zna ono što se zna da je potrebno napraviti da se sačuvaju životi, onda je grijeh to ne napraviti. Podrazumijeva se da to bude časno, nikako onako kako to radi otuđena elita koja svoju djecu sklanja u inozemstvo dok tuđu šalje u smrt. Na taj način i u toj spoznaji treba promatrati predviđenu stegu i surovost obuke. Ukratko, a to je već prije i rečeno, znoj štedi krv.

Taj kontinuirani trenski boravak neće biti lišen i svojeg smisla koji prelazi samu obučnu svrhu i ročne postrojbe bivaju istovremeno angažirane prvenstveno na još dvama konkretnim zadaćama. Prva je ispomoć policijskim snagama za kontrolu državne granice, a druga je uloga koju će dobiti za prevenciju u protupožarnoj borbi. Problem ljetnih požara je jedan dobar primjer potpune nesposobnosti svih vlasti da riješe ono što im je u opisu radnog mjesta. Najlakše je kukati kako se nema novca za skupe protupožarne zrakoplove i kako se praktički moramo pomiriti sa time da nam naša zemlja izgori u prah i pepeo. Da ima imalo ozbiljne težnje za riješavanjem problema ne bi bilo teško doći do tako jednostavnog i nadasve isplativog riješenja kakvo je angažiranje ročnih postrojbi u protupožarnoj prevenciji i samom gašenju ukoliko već negdje izbije.

Jednostavno zato što je samo potrebno organizirati sustav obuke tako da se u njega uklopi i zaštita od požara. Kako je već rečeno, terenski boravak je najbolja moguća simulacija teškoće ratnih uvjeta i u sklopu zadaće boravka na terenu ročnicima se zada i obaveza nadgledanja, tj. osmatranja i patroliranja na prostoru gdje je određena postrojba izmještena, te time bitnog onemogućavanja podmetačima po-

žara u njihovom djelovanju i brza reakcija na svaku pojavu požara. Tu je svakako prisutna i povezanost sa ostalim postrojbama HV-a koje se također uključuju u gašenje požara sa ljudima i sredstvima koji su u tu svrhu predviđeni, a posebice povezanost sa vatrogasnim postrojbama kao najopremljenijima i najosposobljenijima za gašenje požara. Ročne postrojbe po tome principu mogu biti disperzirane po cijeloj obali i zaleđu, a poglavito na najugroženijim i najteže dostupnim mjestima. Kada se još na sve navedeno javno obznani da ročnici imaju stimulaciju kroz nagrađivanje za hvatanje podmetača požara onda se prljavi rat protiv Hrvatske koji se izvodi i kroz podmetanje požara bitno onemogućava jer će svaki podmetač dobro razmisliti da li će uspjeti proći nekažnjen u svojoj raboti.

Cijela zamisao je višestruko isplativa zbog toga jer, osim obuke koju bi ionako trebalo provoditi, istovremeno se sprječava i/ili brzo uočava, dojavlja i neposredno priručnim sredstvima gasi svaki požar. Kada bi se samo zbrojili troškovi boravka ročnih postrojbi na terenu, a koji su relativno mali i prvenstveno su troškovi prehranjivanja ljudstva i nešto većeg trošenja odjeće i obuće, i troškovi koji su svake godine prouzročeni požarima, onda se i najgrubljom računicom može vidjeti da se kroz uporabu ročnika u biti ostvaruje dobit koja nije nimalo beznačajna. To je čak nešto što nadilazi puki novčani dobitak koji je suha brojčana računica, jer se tako čuvaju prvenstveno šume i cijeli ekosustav koji ima takve široke i dugoročne implikacije na dobrobit ljudi da je stvarna dobit koja se time ostvaruje ona koja je iznad mogućnosti novčanog izražavanja. Ovdje je novčana računica dana samo kao jedan očit dokaz kako je puno toga moguće napraviti i da se to i u uslovima kakvi su u našoj zemlji može ostvariti te tako uštedjeti i zaraditi na puno razina.

Ostale moguće mirnodopske zadaće na kojima će biti pripremljene ročne, ali i sve ostale postrojbe, su zadaci poput pomaganja u elementarnim nepogodama (poplave, suše, potresi) ili raznim drugim humanitarnim zadaćama koje mogu iskrsnuti, a ove postrojbe su pogodne da pomognu državi i cijeloj zajednici kroz državu (npr. potraga za izgubljenim ljudima, traženje tijela žrtava zločina i sl.). Na svim ovim primjerima ujedno je vidljivo koliko je postojanje vojske potrebno čak kada bi netko i mogao garantirati da neće doći do vanjske agresije, jer uvijek mora postojati spremna jedna organizirana skupina ljudi koja je sposobna djelovati u najtežim uslovima, a ne nekakvo uspavano, tzv. civilno društvo koje nam se želi nametnuti. Razmaženo i anarhično civilno društvo hedonističkih mekušaca u koje se srlja doživilo bi potpuni slom pred jednom elementarnom nepogodom poput jednog malo težeg potresa.

Kao sastavni, ali poseban dio ročnih postrojbi bila bi škola za pričuvne časnike. U školu za pričuvne časnike novačili bi se u prvom redu oni koji na testiranjima i osalim karakteristikama udovolje traženim kriterijima. U školi će važiti svi osnovni principi koji su prisutni i u redovitim ročnim postrojbama s glavnom razlikom u većoj zahtijevnosti za pitomce koja i proizlazi iz odgovornosti koju imaju kao budući pričuvni časnici. Značaj dobrog vođenja od strane časničke strukture posebno je izražen u hrvatskoj koncepciji totalnog obrambenog rata gdje je predviđeno upravo izrazito oslanjanje na samostalnu inicijativu časnika i dočasnika.

Kada se već spominju i dočasnici treba naglasiti da je njihovo osposobljavanje jednako, ako ne i važnije, od samih časnika, ali oni će se selektirati i specijalistički obučavati iz redovitog ročnog sastava. Razlozi važnosti kvalitetno osposobljenih dočasnika su isti kao i kod časnika, a zbog naravi odabrane strategije, bez dočasnika koji su krajnja donja razina zapovijednog lanca nema uspješne realizacije planirane obrambene koncepcije.

Razlika u profilu traženog ljudstva koje bi bilo idealno za časnike i dočasnike mogu se opisati kroz primjere javnih osoba, odnosno istaknutih sportaša jer spost i nije drugo nego ratni sukob prenesen u drugi oblik. U traženi profil časnika uklapaju se jedan Ivica Kostelić ili Zvonimir Boban jer obojica posjeduju vrline jake volje, upornosti, uzornosti, hrabrosti, ali i jedne zdrave intelektualne nadogradnje. Za traženi profil dočasnika dobar je primjer jedan Goran Ivanišević. Tu je više istaknuta karakteristika velika srčanost i hrabrost, čak do te mjere da ide u jednu pozitivnu ludost, a to je upravo ono što se traži jer iz toga proizlazi totalna nepredvidljivost koja na koncu protivnika potpuno dezorijentira. Svakako da je tu prisutna i visoka inteligencija bez koje ni ne bi mogli biti uspješni u svome fahu, ali ta inteligencija nije opterećena nepotrebnom intelektualnošću koja dolazi kao posljedica isprazne izo-

braženosti. Upravo je to i čimbenik koji omogućuje da dočasnik bude bliskiji s podređenim vojnicima, a svojom srčanošću i svim ostalim primjerima koje pruža nameće se kao neosporni lider svojih ljudi koji su ga onda spremni doslovce svugdje slijediti. Nisu oni jedini javno poznati koje se moglo navesti za primjere uzora, ali su svakako među najpoznatijima i zato su ovdje i navedeni. U toj interakciji između dočasnika i časnika bitno je ljude pravilno rasporediti tako da se svačije nadarenosti najbolje iskoriste. Sve bi se možda moglo najkraće opisati tako da se kaže da časnik mora biti mozak sa srcem, a dočasnik srce s mozgom.

Sve što je dosad navedeno i važilo je za muške ročnike jednako će važiti i za žene s tom razlikom da će obuka biti njima (ženama) posebno prilagođena i da će vojni rok za žene biti u ukupnom trajanju od četiri mjeseca s posljednjim mjesecom kao onim koji predstavlja terenski boravak. I taj sam terenski boravak neće biti toliko zahtijevan koliko će biti za muškarce, no i takav će u potpunosti ispuniti svoju svrhu.

Sve zajedno, koliko će ih već biti, ročne postrojbe biti će uključene kao sastavni dio ukupnih operativnih borbenih postrojbi i u slučaju izbijanja rata oni ročnici koji se zateknu u vojnoj službi biti će adekvatno svojem statusu i angažirani u borbi.

(3) VOJNA AKADEMIJA za izobrazbu djelatnog časničkog kadra sa svojom postrojbom pitomaca ima zadaću stvoriti vrhunski školovane časnike i od njih učiniti ne samo ratnike nego i mislioce svojeg zanimanja. Tu će se kao jedan uzor dati dualistički (ne religiozno dualistički, da ne bi bilo zabune) pristup izgradnje ratnika kod samuraja. Samuraj je osim vještine borbe, a to znači ponajprije mača, razvijao vještine lijepih umjetnosti poput kaligrafije (vještina pera) ili pjesništva. Nikako to ne treba doslovno preslikati, ali osnovni princip i neka pravila sigurno bi bilo korisno primjeniti. Još kada se na sve nadogradi kršćansko utemeljenje dobijaju se idealni rezultati u stvaranju budućih hrvatskih časnika.

Samo se po sebi razumije da u tom procesu stvaranja novih naraštaja časnika glavnu riječ imaju voditi hrvatski časnici koji su se potvrdili u domovinskom ratu. Tu se nalazi predragocijeno vrelo znanja i sposobnosti kakvog nema nigdje u svijetu i to mogu s punom odgovornošću tvrditi. Hrvatski časnici koji su vodili hrvatsku vojsku moraju upravo zbog dragocijenosti praktičnog ratnog iskustva biti iskorišteni tako da do maksimuma prenesu sve što znaju novim generacijama tako da hrvatska vojska može imati osiguranu budućnost. Tragedija koja se sada događa je izuzetna jer su mladi i iskusni časnici najureni u mirovinu i time se događa nenadoknadivi gubitak kontinuiteta, i što je još gore, stečeno znanje gubi se u zaboravu vremena.

Kako se ovdje dotičemo prvenstveno samih postrojbi kao takvih tu se nema puno toga za reći. Akademija će kao i svaka akademija imati svoje postrojbe, a kolike će one biti ovisiti će o tome koliko će se časnika uopće i školovati na vojnoj akademiji. Sama uporaba postrojbi u cjelovitom sklopu uporabe ostalih postrojbi biti će slična riješenjima za ročnike sa određenim razlikama koje proizlaze iz same činjenice da se tu radi o obuci i školovanju budućih časnika. Tako će biti u mirnodobskom razdoblju, dok se u slučaju izbijanja rata postrojbe rasformiravaju i pitomci se raspoređuju na primjerene zapovjedne dužnosti diljem oružanih snaga, već prema potrebi ili mogućnosti raspoređivanja. Jasno je i zašto - ostavljanje postrojbi pitomaca vojne akademije u ratnom stanju predstavljalo bi opasnost zbog mogućnosti brzog uništenja velikog broja manje ili više osposobljenih budućih časnika. Da se to ne bi dogodilo pitomci se raspoređuju diljem zemlje, ali postoji još jedan razlog zašto se piromačke postrojbe u ratu raspuštaju. Radi se o pružanju mogućnosti dokazivanja i potvrđivanja u zapovijedanju ljudima koji su zapovijedanje vojskom ionako izabrali kao svoje zanimanje. Osim toga, nažalost kada je već tu, rat je najbolja škola koju budući časnici mogu izučiti i nakon završetka rata Hrvatska ima novu generaciju pobedničkih ratnih časnika.

* * *

S opisom postrojbi sa vojne akademije završava iznošenje izgleda ŠARP postrojbi. Rekapitulirajući cijelo poglavlje moglo bi se reći da je osnovna ideja upotrebe ŠARP postrojbi kao jednog dijela ukupnih

postrojbi u oružanim snagama u tome da se iste koriste tako da uz obuku i školovanje istovremeno bude prisutna i praktična korist od cijelog procesa. Odnosno, što je još bolje, da se stvari postave tako da ono što ima neku praktičnu neposrednu korist za cijelu zajednicu (poput uloge u protupožarnoj zaštiti) istovremeno bude i najbolje sredstvo za izvođenje određenog dijela obučavanja i školovanja vojnika i pitomaca. Još sažetije rečeno bilo bi u izrazu kada se kaže da je nešto ostvareno tako da je spojeno ugodno s korisnim. Ugodna je, recimo, ušteda do koje dolazi zbog spriječavanja velikih šteta od požara, a korisna je obuka koja se istovremeno dobije. Taj princip se ne primjenjuje samo ovdje nego je svugdje prisutan gdje ga je i najmanje moguće ostvariti, ali ovdje je najočitiji primjer kako se to treba raditi i kako se isplati tako raditi.

Taj princip je sadržan i u samoj koncepciji totalnog obrambenog rata koja služi u prvom redu kao odvraćajuća strategija i svi troškovi koji se moraju podnositi uvijek su manji od troškova do kojih dolazi samim ratom, a pogotovo od troškova koji su posljedica poraza i gubitka slobode i suverenosti. Na vlastitoj povijesti znamo koliko je skupa bila višestoljetna hrvatska nesuverenost. Umjesto da postanemo nacija veličine, odnosno brojnosti od najmanje 15 milijuna ljudi (to je demografska projekcija broja Hrvata da se nije dogodila nesretna teritorijalna i populacijska redukcija na hrvatsku štetu u prostoru današnje RH i BiH) imamo jedan neprirodni perec oblik države sa jedva preko 4 milijuna Hrvata, sa čak i nešto više Hrvata izvan države još uvijek razasutih po cijelom svijetu. Sa sadašnjom pameću znamo da kada bi se mogli vratiti u prošlost, kada je još postojala suverena i slobodna Hrvatska sa vladarom narodne krvi, nitko imalo državotvoran i razuman ne bi žalio ulaganja sredstava i svakog drugog napora u očuvanje te slobode i suvereniteta. To je iz razloga što bi svaki takav trošak i napor izgledao beznačajnim kada bi ga se usporedilo sa navedenim troškom gubitka populacije, a koji je došao kao posljedica gubitka slobode i tuđinskog odlučivanja nad našom sudbinom.

Sada opet imamo svoju državu i barem formalnu suverenost (iako, kako stvari stoje sa suludim srljanjem u tzv. euro-atlantske integracije brzo ćemo i tu formalnost predati tuđincima) te bi poviješću poučeni trebali investirati u očuvanje svoje slobode jer sloboda donosi najveći profit. Za to je dokaz i Dubrovnik koji je upravo zato što je bio slobodan mogao i plaćanjem Otomanskom carstvu sačuvati tu svoju slobodu. **Nije Dubrovnik bio slobodan zato što je bio bogat, nego je Dubrovnik bio bogat zato što je bio slobodan.** Hrvatima to mora biti jasno i danas možda više nego ikada. Pogotovo stoga što su ovo izuzetna povijesna vremena za cijeli svijet koji je postao jedno jedinstveno bojište i nije tu u pitanju dobit koja se odnosi na novac (iako ima i tu komponentu) nego se radi o dobiti (ili profitu) koja se sagledava za vječnost, o dobiti koja transcedentira stvarnost. To je dobit koja dolazi samo i jedino po Kristu, u Kristu i sa Kristom.

7. Postrojbe za specijalne operacije (PSO)

Kao posliednje postrojbe koje se razmatraju u ovome nizu borbenih postrojbi u sastavu kopnene vojske dolaze postrojbe za specijalne operacije (PSO). PSO su ovdje dane kao dio kopnene vojske ali one u sebi objedinjavaju sve rodove oružanih snaga. Njihova namjena je u izvođenju nekonvencionalnih borbenih zadataka i kao takve imaju neuniformirani izgled i ustroj. Usko su povezane i surađuju sa vojnim obavještajnim i protuobavještajnim službama. Na neki način one su i dio tih službi, ili su te službe dio njih, svjedno, no kako god bilo u konačnici to nije presuđujući faktor.

Da bi se dobile neka otprilike gruba slika o čemu se radi dovoljno je navesti osnovne karakteristike koje su specifične za PSO. Tjelesna sprema nije presudni čimbenik jer u nekim ograncima PSO kao što je odjel za informatičko (hakersko) djelovanje mogu posve djelotvorno raditi i osobe sa npr. nekim tjelesnim hendikepom poput oduzetosti ekstremiteta, gluhonijemosti ili sljepoće. Također nije presudan ni spol ni godine starosti i sve ovisi o tome o kakvoj specijalnoj operaciji je konkretno riječ.

Svakako da će postojati i ono što bi se moglo nazvati standardnim PSO jedinicama ili bolje rečeno grupama, jer će u pravilu biti u pitanju male specijalizirane grupe. Svaka sa svojom posebnom karakteristikom. Nekih grupa će biti više, nekih manje, što će opet ovisiti o tome koliko se ljudi uspije primjereno osposobiti, a i kakve će biti trenutne i ukupne potrebe.

Jedna od posebnosti PSO koju je potrebno istaknuti i dodatno obrazložiti biti će povezana sa odnosom prema smrtnoj kazni. Takva odredba na neki način postoji i danas te će se tu raditi o kontinuitetu takve politike, no ono što će biti drugačije je nadopuna kojom se izvršenje smrtne kazne uvodi u stanju ratnog sukoba. To može biti jedino i pravo jer ratni sukob i nije ništa drugo nego omasovljeno i organizirano dopuštenje ubijanja, ali to ubijanje je opravdano kao dio legitimnog prava svih ljudi i svakog naroda na obranu.

Tu se dolazi do smisla uvođenja smrtne kazne u stanju ratnog sukoba jer tu na neke postupke koji zahtijevaju smrtnu kaznu treba gledati kao na oblik borbe protiv neprijateljskog djelovanja. Prvenstveno se radi o svemu što bi se moglo obuhvatiti pod zajednički nazivnik kao izdajstvo i podrivanje obrambenih sposobnosti države. Ukoliko do toga dođe država koja želi opstati mora takve stvari spriječiti, a u ratu se neprijatelja i njegovo sprječavanje u djelovanju izvodi oružanom silom koja ima legitimitet izvršiti ono što smatra da je najbolje kako bi odradila svoju dužnost najbolje što se može. Kada netko npr. izvede određenu sabotažu ili surađuje sa agresorom takvim činima postaje neprijateljskim pripadnikom te time i mogućom žrtvom legitimnog izvršenja smrtne kazne. Ta smrtna kazna moći će se provoditi samo u strogo propisanim uvjetima koji će, koliko je to ljudski moguće, spriječiti zlouporabu takve mogućnosti. To na navedenom primjeru znači da se sa uhvaćenim suradnicima agresora postupa kao sa ratnim zarobljenicima i predaje ih se sudskim presudama, ali ukoliko zbog ratnih uvjeta ne postoji mogućnost držanja u zatočeništvu i normalnog sudskog procesa prema potrebi pribjegava se i izvršenju smrtne kazne.

Možda je još bolji primjer kada u samoj borbi neki pojedinac odbije naređenje, a zbog borbene situacije nije moguće odvođenje u vojni zatvor i suđenje. Tada svaki časnik, dočasnik ili čak i svaki vojnik ima puno pravo, ukoliko procijeni da je to bilo jedino moguće u toj situaciji, na licu mjesta izvršiti smrtnu kaznu nad takvim pojedincem. Tu se radi o gledanju općeg dobra i ukoliko je odbijanje naređenja ugrozilo opće dobro, a u ovom primjeru opće dobro je ono koje koristi vojnoj postrojbi u izvršenju svoje zadaće, a koja je opet dio jednog većeg općeg dobra za cijelu državu, onda se takav potez mora smjeti i mora moći izvršiti. Bez postojanja jedne takve jasne i objavljene mogućnosti izgubila bi se potrebna doza autoriteta kojom vojska mora raspolagati. Inače bi si vojska oduzela ono čemu je i namjenjena, a to je da bude djelotvorna u sprječavanju agresije i oduzimanja slobode. Oduzimanjem mogućnosti izvršenja smrtne kazne u stanju rata vojska izgleda neozbiljno i nedorečeno. Vojnik bi izgubio osjećaj načela pravednosti koje mora važiti za sve jer može s punim pravom misliti da on koji izvršava naređenja i ispunjava povjerene zadatke te tako izlaže svoj život nije ravnopravan s nekim koji to odbije, a zbog nepostojanja mogućnosti izvršenja smrtne kazne na licu mjesta zna da mu time život nije ugrožen.

Kada je mogućnost izvršenja smrtne kazne prisutna onaj koji se koleba odabrati će rizik koji donosi izvršenje zapovijedi jer tu ipak postoji mogućnost preživljavanja. Dok, ako odbije naređenje, mora znati da postoje dobri izgledi da će izgubiti život. To je okrutna realnost vojništva i tako vojska radi i tako djeluje od kada i postoji kao ljudska tvorevina te se ne može izmjeniti ta stvarnost isto kao što se ne može izmjeniti stvarnost da vojnici nose oružje da bi njime ubijali. Bilo bi ljepše da nose cvijeće, ali time bi onaj vladar (odnosno ona vlast) koji bi to uradio počinio grijeh propusta brige o zaštiti povjerenih mu podanika.

Vladar mora raditi tako da ne provodi ikakvu nepravednu politiku kojoj je cilj porobljavanje drugih ljudi, tuđeg vlasništva ili bilo što drugoga te treba biti iskreni mirotvorac. Ali takav mirotvorac koji ne zapostavlja sigurnost drugoga, a u slučaju vladara ti drugi – to su njegovi podanici, te na tome gradi svoje mirotvorstvo. Isto kao što je muž kao glava svoje obitelji dužan brinuti o svim aspektima sigurnosti te svoje obitelji. Ne može otac biti neaktivan ako vidi da mu netko napada npr. djecu. Dužan je učiniti sve koliko je to moguće da bi ih zaštitio. Ukoliko je potpuno posvećen ili zavjetovan nenasilju, što je posve legitiman, dapače, vrlo plemenit stav, i u tom slučaju dužan je djelovati koliko mu je dopušteno. Karikirano, ali u cilju pojašnjenja, u slučaju da netko uperi pušku na dijete negov otac (ili majka, ovo važi za sve) kao čovjek zavjetovan na nenasilje ne može napasti, ali može stati između puške i djeteta bez obzira što može odmah poginuti, a napadač slijedećom metkom ipak izvršiti svoj početni naum.

Ako se vratimo na osobu vladara on isto tako ne može biti pasivan nego mora čak i preventivno misliti o zaštiti svojih podanika. I ne samo zaštiti nego o svakom drugom dobru. Mora raditi najbolje što može da stvori silu koja će moći zaštititi dijete na koje je uperena puščana cijev, a kao vladar nema taj privilegij da se odrekne djelovanja silom na napadača jer to je ono što njegovo vladarsko mjesto zahtijeva. Ljudi se i pokoravaju vlasti drugoga kroz formu državnog uređenja zato da bi se osjećali zaštićenijima i sigurnijima te vladar to mora znati. Ako se prihvatio odgovornosti vladanja prihvatio se i odgovornosti pružanja najbolje zaštite svojim podanicima, a nije najbolja zaštita to da se pasivno stane između metka i djeteta. Onaj koji se posvećuje i zavjetuje apsolutnom nenasilju i po cijenu najvećih iskušenja to može raditi na svojoj koži, nikako ne na račun drugih, a to bi se dogodilo da neki vladar tako djeluje i pod izgovorom zagovaranja potpunog nenasilja zapostavi ili ukine obranu svojim podanicima.

PSO u takvom stanju stvari, kada je mogućnost izvršenja smrtne kazne stavljena kao mogućnost u ratu, ima ulogu organiziranog izvršavanja jednog dijela smrtnih kazni nad podanicima koji su to i zaslužili prema prije određenim kriterijima. Prvenstveno se tu radi o principu da se prema koncepciji totalnog obrambenog rata ne može prihvatiti nikakav vid okupacije. Pod tim se podrazumijeva da **nitko nikada ne može imati ovlaštenje da se makar i na nekom ograničenom prostoru i u ograničenom vremenu potčini bilo kakvom stranom suverenitetu** osim onoga koji hijerarhijski proizlazi od osobe vladara. Oni koji bi to ipak učinili, a uvijek i svugdje ima Juda, kako ih neće biti u Hrvatskoj, moraju u najkraćem roku biti onemogućeni u takvom djelovanju, a u slučaju okupacije to je najčešće moguće jedino likvidacijom.

Taj princip mora biti potpuno dosljedan i izuzetno strog. Nitko ne smije za okupatora ništa raditi, niti najmanji posao ili ustupak, jer time postaje kolaboracionist te ga se može legitimno likvidirati. To uostalom nije obveza okupiranog pučanstva čak niti po u ovom vremenu prihvaćenih ratnih konvencija. Okupator je dužan sam brinuti brigu o okupiranom teritoriju kako god to može i nema nikakvo pravo prisiljavati stanovništvo da mu se u tome asistira. Naravno da će on to htjeti napraviti jer si želi što više rasteretiti svoje snage, ali upravo zbog toga će i biti uspostavljen tako strogi sustav koji će one koji pristanu na bilo kakvu suradnju s agresorom eliminirati iz mogućnosti izvođenja te suradnje na način koji je u datim okolnostima izvediv. Negdje će ti suradnici biti uhapšeni, suđeni i sprovođeni na mjesta zatočeništva, a negdje i nekad će biti likvidirani jer tako nalažu okolnosti. Za postojanje takvog planiranja moraju svi znati da se ne bi izvlačili na neznanje.

Primjere nedopuštene suradnje moglo bi se navoditi u nedogled, ali dati će se neki ogledni hipotetski slučajevi. Tako recimo u skupinu nedopuštenosti spada neki prevodilac koji pomaže okupatoru u komunikaciji. Neka si okupator kako god to zna i umije sam osigura prevoditelje koji će mu pomoći u komuniciranju sa stanovništvom na okupiranom teritoriju, nitko ne može biti po bilo kojem osnovu međunarodnih ratnih konvencija obavezan pomoći mu u tome.

Čak se uopće ne smije komunicirati sa okupatorom na njegovom jeziku ukoliko se taj jezik i poznaje, već je svaki državljanin pod obavezom komuniciranja (i to onog minimalnog komuniciranja koje je konvencijama dopušteno) sa okupatorom samo na hrvatskom jeziku, a neka se oni onda snalaze kako znaju i umiju. I to samo komuniciranje je ograničeno ratnim konvencijama i zna se što okupator smije pitati i što su bilo zarobljenici, bilo civilno stanovništvo, dužni odgovarati. Više od okvira tih konvencija nitko ne smije progovoriti niti slova ni na hrvatskom ili u bilo kojoj drugoj formi komunikacije. Takve će stvari biti naučavane još od najranijeg stupnja obrazovanja tako da se u konačnici s vremenom dobije populacija koja dobro zna što se smije, a što je zabranjeno. Da se zna kakve su dužnosti i kakva su prava u svim okolnostima u kojima se mogu zateći.

Ovo je bio primjer jednog naizgled banalnog slučaja kao što je to prevođenje i najnužnija komunikacija, a i sama dopuštena razina opće komunikacije. Iz ovoga razumljivo je samo po sebi da onda slučajevi poput nekakvog većeg stupnja kolaboriranja sa okupatorom kao npr. postojanje nekog oblika vlasti podložnog okupatoru ili makar i trunku u suradnji sa okupatorom ne dolaze u obzir. Ti koji se toga usude prihvatiti moraju jasno znati što ih očekuje, a ukoliko se odjel PSO-a za likvidacije kolaboracionista uspije organizirati makar i dijelom od onog zamišljeno idealnog, ti kolaboratori sigurno neće

mirno spavati. Tu, u slučaju suradnje sa agresorom i okupatorom, radi se o podrivanju obrambenih sposobnosti države jer nedozvoljena suradnja omogućuje neprijatelju da lakše djeluje po preostalim oružanim snagama i time je posve legitimno obraniti se od takve situacije i neprijatelju do kraja otežati posao.

Upravo zbog takve naravi PSO-a da zbog raznih zadataka moraju djelovati u tajnosti, a i zbog povezanosti s vojnim obavještajnim strukturama, nikada se neće smjeti znati koji sve točno odjeli za djelovanje postoje, koliko ih ima, koliko je ljudi uopće angažirano i koji su to ljudi. Cijeli PSO, skoro od samog vrha, a i to će se pokušati zatajiti koliko je god to moguće, biti će obavijen tajnošću. Tu opet za uzor treba uzeti Izrael i tajnost koju su oni uspjeli postići u svojim strukturama sa sličnom namjenom koju imaju i PSO. To je i glavno oružje PSO-a, jer iz tajnosti proizlazi i sam uspjeh bilo koje specijalne operacije.

Zbog svih ovih razloga da se djeluje najbolje moguće u opću korist vidljiva je važnost obuke i školovanja. Posebno časnika i dočasnika, jer na njima će biti teret donošenja odluka. Iz nečega tako odgovornoga kao što je odlučivanje o životu i smrti u uvjetima rata i cijelog kaosa koji dolazi s ratom vidi se koliko je bitno dobro osposobiti sve ljude, a posebno one koji će ponajviše donositi odluke. Zato se i ovdje vidi značaj uspostavljanja djelotvornog sustava obuke i školovanja o čemu je bilo riječi u prethodnom poglavlju, te je istovremeno vidljivo koliko je sve povezano jedno s drugim i kako je nemoguće raditi parcijalno, nego isključivo sveobuhvatno i totalno. Da bi sve to bilo moguće raditi kako spada potrebna je sveobuhvatna i totalna vlast, a ne rascijepkanost demokracije koja nije ništa u stanju dobroga napraviti, nego sve što radi vuče u smjeru opće propasti i jedne društvene anarhije.

Planeri i upravljači svjetskih kriza i računaju na sveopću anarhiju kao posljedicu demokracije te kada postignu željenu razinu kaosa namjeravaju ponuditi rješenje i mir u vidu uvođenja reda i sigurnog poretka, ali to onda neće biti na načelima demokracije nego upravo na načelu totalitarnog svjetskog vladara. Taj svjetski vladar biti će nitko drugi doli lažni mesija, Antikrist, koji će izvoditi razna čudesa i zavođenja za takvo djelovanje prethodno modificirane ljude. Da se nešto takvoga ne bi nama dogodilo pribjeglo se upravo već toliko puta spominjanoj koncepciji totalnog obrambenog rata koji je ostvariv samo u totalno slobodnoj (suverenoj) državi.

Postrojbe za specijalne operacije imaju ulogu odraditi jedan dio toga totalnog rata. Jedan težak i naizgled prljav zadatak, ali rat je sam po sebi prljav kakav god bio. Kad se već mora ratovati onda se to treba odraditi najbolje što se može, a da bi to bilo najbolje u svakom pogledu, mora se sve podčiniti Bogu kao vrhovnom moralnom principu i po toj smjernici djelovati te tako biti siguran da se ne može zastraniti, a niti izgubiti sve dok se Bogu, jedino i samo Njemu, utječemo.

II. Hrvatska ratna mornarica (HRM)

Nakon postrojbi kopnene vojske (HV-a) kao glavnog dijela oružanih snaga na red dolazi prikaz osnovne koncepcije Hrvatske ratne mornarice (HRM).

HRM namjenjena je za izvođenje borbenih djelovanja na pomorskom dijelu Jadranskog pomorskog vojišta, radi obrane suvereniteta i teritorijalne cjelovitosti Hrvatske i na tom dijelu naše teritorije, tj. našeg akvatorija.

Zadaci koji su postavljeni pred HRM su: borba protiv agresorskih pomorskih snaga i slabljenje njegove udarne moći te sprječavanje uspostavljanja prevlasti na Jadranu; obrana otoka, obale, obalnog mora i unutarnjih plovnih puteva; obrana od pomorskih i zračnih desanata na moru, otocima i obali; održavanje prevlasti u našem obalnom moru; osiguravanje pomorskog saobraćaja i podrška ostalim dijelovima oružanih snaga koje djeluju u području zahvata HRM.

U ustrojavanju HRM koristiti će se isti principi kao i kod HV-a što znači da se gleda na što bolji odnos uloženog i dobivenog prema krajnjem zadanom cilju, a taj bi trebao biti potpuna kontrola i prevlast na moru u ratnom sukobu sa bilo kojim odnosom neprijateljskih snaga. Zbog puno veće tehničko-tehno-

loške razine koja je potrebna i za minimum potreba HRM-a takav zahtijev možda nikada neće ni biti moguće ostvariti zbog izuzetno velikih troškova koje bi stvorio, ali bez obzira na to ići će se prema toj strateškoj odrednici onoliko koliko je to u datom trenutku ostvarivo.

Ako već nije moguće kao u slučaju kod kopnene vojske relativno brzo stvoriti respektabilnu i za agresora teško savladivu vojnu silu, onda se treba barem bitno otežati preuzimanje prevlasti na moru. Tako potencijalni agresor, kada su stvorene barem neke pomorske snage, ne može računati na laku pobjedu na moru, pa da onda ponesen takvim ostvarenjem dalje planira i kopneni segment invazije.

I kod ustroja HRM-a biti će prihvaćen koncept totalnog obrambenog rata samo što će biti prilagođen zahtijevima pomorskog ratovanja. U prvom redu zbog naprednog i zato skupoga oružja koje je potrebno neće biti niti blizu toliko omasovljen koliko je to slučaj u kopnenoj komponenti oružanih snaga, ali, u usporedbi sa ostalim vojskama (ratnim mornaricama), brojnost i određena masovnost biti će jasno vidljivi.

Da bi sve bilo malo jasnije daje se podjela HRM-a na slijedeće segmente:

1. Površinsko ratno brodovlje
2. Podmornice
3. Obalna obrana
4. Mornarička pješadija

Za cijelu zamisao ustroja HRM-a značajno je za istaknuti da se brodograditeljski i remontni dio nalaze kao sastavni dio ratne mornarice, ali se isto tako i svi ostali kapaciteti stavljaju u službu stvaranja ili održavanja naoružanja i opreme za potrebe HRM. Ostali proizvodni kapaciteti, oni koji nisu usko specijalizirani za svrhu HRM-a, komplementrani su i u suglasju sa potrebama ratne mornarice. Prema tome, kako će se razvijati tehničko-tehnološka razina cijelog gospodarstva i sa tim povezana proizvodnja oružja za cjelokupne oružane snage, tako će se razvijati i sposobnost izgradnje traženog roužja i opreme za HRM. U tome svjetlu treba i spoznavati sve navode koji se tiču proizvodnje naoružanja i opreme u svim segmentima HRM-a o kojima će biti nešto pobliže rečeno.

1. Površinsko ratno brodovlje

Sagledavajući sadašnje stanje i brodovlje kojim se raspolaže program izgradnje površinskih ratnih brodova za potrebe HRM-a biti će ostvaren u tri koraka.

Korak prvi – uključuje samo korištenje onog naoružanja i opreme koje je zatečeno te se sva ulaganja tiču samo obnove svega što je zapušteno i stavljeno u stanje u kojemu HRM niti nije smislena. Jer zašto imati uopće ratnu mornaricu ako nije uporabljiva? Za paradiranje u bijelim uniformama?

Ima ih koji i misle tako, ili najveći dio odgovornih uopće ništa niti ne misli osim o tome kako će za sebe izvući neku sitnu korist, a brigu o ratnoj mornarici ne žele niti blizu svojeg zanimanja. Najlakše im je brigu prpustiti drugome i, kao u svemu ostalome, predati (predavanje je ujedno i prodavanje u kojem uzimaju proviziju) naciju i domovinu u potpuno vlasništvo stranim gospodarima.

Znači, u tom prvom koraku radi se sa onim čime se trenutno raspolaže te se što je najhitnije moguće ispravlja stanje gdje je sada samo jedna trećina tehničkih sredstava ispravna, a i sve ostale anomalije. Isto se tako ponovno u sastav HRM-a vraćaju svi remontni zavodi, a kada se to već radi onda se u tim zavodima stvara jedna buduća osnova za dalje širenje HRM-a tako da poslije bude olakšano dugoročnije planirano djelovanje.

Ovime je urađen jedan minimalni napor da se svori kakav-takav nadzor nad morskim akvatorijem te da se bude dominantan barem nad neposrednim južnim i sjevernim susjedima koji su iskazali jednu krajnje drsku i nepristojnu aspiraciju za oduzimanjem hrvatskog dijela Jadranskog mora.

Obnovljeno zatečeno stanje u potpunosti zadovoljava te prve nužne potrebe za kontrolom svojega pomorskog dobra (u to se bez ikakve rezerve odmah uključuje i pomorski gospodarski pojas na koji Hrvatska ima puno pravo bez ikakvih ograničenja) i zaštitom istoga od pretenzija onih koji koriste sluganstvo i slabost naše vladajuće garniture.

Korak drugi – je daljnji razvoj na osnovi već postojećih i mogućih proizvodnih sposobnosti koje se sada višestruko umnožavaju.

To konkretno znači da se ide u izgradnju novih ratnih brodova tipa moderniziranije raketne topovnjače Kralj Petar Krešimir, a broj koji će se moći izgraditi ovisiti će prvenstveno o gospodarskoj dinamici razvoja. U svakom slučaju, prema najlošijim predviđanjima, moralo bi se moći izgraditi od 15 do 20 novih brodova toga tipa u razdoblju od 5 do 10 godina. Bitno je za napomenuti da se prilikom izgradnje te nove serije raketnih topovnjača za potrebe HRM-a prethodno urade minimalne modifikacije na samim brodovima tako da se u budućnosti, prema planiranom dosegu razvoja, može lakše izvršititi dodatna modernizacija cijele serije.

Isto je tako tu prisutna i gradnja određenog broja brzih patrolnih čamaca hidrokrilne konstrukcije i desantnog brodovlja. Što se tiče upravo spomenutog desantnog brodovlja važno je istaknuti da se i tu primjenjuje načelo da se vojni kapaciteti koriste u civilnom području, a za korist države. Izgradnjom nekoliko većih desantnih brodova (poboljšana verzija današnjeg tipa "Cetina") te obnovom i izgradnjom manjih desantnih čamaca mogu se i jedni i drugi koristiti kao korisna sredstva za rasterećivanje linijskih trajekata u vrijeme najveće turističke gužve. Sva ili barem dobar dio komercijalnih vozila za opskrbu otoka mogu se ukrcavati na desantne brodove i tako ostaviti više prostora za privatna osobna vozila turista ili samih otočana. To je posebno korisno u vrijeme najvećih gužvi i priliva silnog broja vozila u kratkom vremenu kada se postojećim prijevoznim kapacitetima nikako ne mogu izbjeći gužve. Ako to već nije nikako moguće u potpunosti ostvariti, barem je moguće donekle ublažiti čekanja i smanjiti začepljenja jednostavnom organizacijom raspoloživih sredstava.

Ovaj drugi korak počinje odmah nakon jednog relativno kratkog razdoblja prvobitnog doba neizvjesnosti i uvijek prisutnih tegoba u svakome poduhvatu koji prema procijenama može trajati od najmanje jedne do najviše pet godina u kojima će se postići sposobnost prelaska na drugi korak tako da to neće biti ni najmanje opterećujuće iznad granica izdržljivosti za hrvatsku državu.

Korak treći – završni i u konačnici neprekinuti razvoj i izgradnja HRM-a prema planiranome strateškome cilju. U koje vrijeme će doći do realizacije ovog trećeg razvojnog koraka nije lagano prognozirati jer se za razliku od prelaska s prvog na drugi korak, gdje se radi o uglavnom samo čisto organizacijskim i voljnim sposobnostima (jer sa skoro svime potrebnim za realizaciju se raspolaže od prije), ovdje u iskoraku broj tri nema druge osnove osim planiranog ulaganja u znanost i tehnologiju, tj. razvoj vlastite pameti i sposobnosti rada.

To je uvijek neizvjesno što se točnog preciziranja vremena tiče, ali jedno je sigurno, a to je da se prije ili kasnije višestruko isplati te je potrebno imati upornost i strpljenje da bi se dočekalo sazrijevanje plodova. Kao i kod plodova prirode gdje sazrijevanje ovisi o čimbenicima kojima se ne može upravljati poput npr. dana sunčanih sati, količine oborina i tome slično (može se čak i u znatnoj mjeri kontrolirati određene parametre, ali uvijek ostaje neizvjesnost vanjskog utjecaja) i u razvoju vlastite pameti i s tom pameću povezane proizvodnje nema mogućnosti egzaktnog previđanja. Previše je toga ostavljeno na području posve iracionalnom i jedino što se može činiti je ono što se provlači kroz cijelu ovu knjigu, a to je utjecanje molitvi i nebeskom prosvijetljenju i mudrosti Božjoj, pa da se po toj milosti skrati vrijeme potrebno za ostvarenje planiranog razvoja. Naravno, taj naum će i biti uslišan jedino ako je utemeljen na dobrim nakanama i potvrđen dobrim djelima te se uklapa u volju Božju. Ako ne, onda ništa od toga, te se treba toj volji i podložiti i prihvatiti je znajući da je tako za naše dobro.

Ako bi se ipak htjelo ljudskom prosudbom procijeniti koliko bi trebalo proći vremena za prelazak u početak ostvarivanja tog trećeg koraka moglo bi se dati jedan okvir od najmanje pet godina (ukoliko se poklopi početni preustroj sa nadgradnjom, tj. ukoliko onaj prvi korak bude jako kratak) pa do naj-

više nekih deset do petnaest godina. Pri ovome je važno naglasiti da se ovdje računa na sami početak realizacije trećeg koraka u kojemu (u tom početku) neće niti blizu biti dovedena u ralizaciju sama konačna nakana tog početka. Radi se samo o jednoj novoj, sveobuhvatnijom i daleko naprednijom sposobnošću proizvodnje, u ovom slučaju za potrebe HRM-a, kojom se počinje stvarati ono što sada izgleda potpuno nedostižnim. Taj početak će biti relativno skroman u poređenju sa industrijski najrazvijeninima, ali u odnosu na nas same biti će to jedan jako značajan iskorak iz jedne žabokrečine iza kojeg tek s daljnjim vremenom slijedi priključenje na razinu koja je potrebna za realizaciju djelotvorne HRM. Svakako će to biti i trenutak kada će i cijela država postati potpuno djelotvorna u svim svojim dijelovima, a ne samo parcijalno i neusklađeno, tako da se može ostvariti što je više moguća samodostatnost gospodarstva. Sa tom državnom samodostatnošću (u gospodarskom, ne u socijalnom, kulturnom i duhovnom pogledu) dolazi i praktički potpuna obrambena sposobnost, a upravo u jednom tako zahtijevnom obrambenom segmentu kakva je moderna ratna mornarica može se vidjeti kolika je razina i gospodarske i s njom povezane obrambene samostalnosti. Danas je po stanju u HRM jasno i neosporno vidljivo da samostalnosti ili samodostatnosti nema niti u tragovima, odnosno, svodi se na puki deklarativni formalizam koji svaki strani silnik, i to čak i neki vrlo ograničeni silnik, može po svojem nahođenju osporiti i silom poništiti kada mu se to prohtije.

Da bi suverenost bila stvarna, a stvarna je onoliko koliko smo je sposobni i voljni obraniti, mora se izgraditi jedna respektabilna ratna flota koja garantira mogućnost obrane od napada i najjačeg silnika. Ostvariti tako nešto moguće je ako se primjene slična načela kao i kod kopnene komponente što znači da se u visokom stupnju ovog trećeg koraka ide na izgradnju velikog broja malih, ali ubojitih plovnih jedinica (deplasman do 500 tona) koji samim svojim brojem već predstavljaju tešku zadaću za svladavanje. Prema tome, graditi će se već spominjane raketne topovnjače kao idealan tip plovila za postavljenu strategiju pomorskog ratovanja. Kao uzor tipa plovila koje bi bilo idealno spomenuo bih Izraelske raketne topovnjače tipa Hetz koje se od ostalih razlikuju po tome što uz rakete “brod-brod” imaju i raketne sustave “brod-zrak” te time ostvaruju i određenu protuzračnu borbu. Na takve izmjene i modernizaciju se mislilo kada se spominjala izgradnja novih serija raketnih topovnjača tipa Kralj Petar Krešimir. Za potrebe HRM-a brojka tih plovnih jedinica kretala bi se od najmanje stotinjak pa do jednog višestrukog umnoška toga broja. Pri tome radilo bi se i više specijalističkih tipova raketnih topovnjača ili raketnih čamaca što znači da bi bili posebno opremljeni za protuzračnu/proturaketnu, protupodmorničku ili protuelektronsku borbu tako da se kombiniranjem plovnih jedinica stvaraju taktičke grupe koje imaju mogućnost univerzalnog djelovanja, poput najmodernijih razarača ili krstarica, a da su istovremeno disperzirani u prostoru tako da nisu lako uništivi.

Da tako brojna flota za jednu malu zemlju poput Hrvatske ne bi bila nepodnošljiv trošak koji bi doveo do posve nepotrebnog iscrpljivanja pribjegava se pričuvnoj koncepciji ratne flote. To znači da se do najviše 10% brodovlja operativno koristi u djelatnom sastavu HRM-a, dok je ostatak izvučen i konzerviran na suhim dokovima raspoređenima po cijeloj obali. Svaki brod u pričuvi ima i svoju pričuvnu posadu koja je sastavljena od ljudi iz lokalnog stanovništva te se samo u slučaju agresije ili neposredne ratne opasnosti brod sa svojom posadom stavlja u bojnu spremnost. U međuvremenu, dok je na snazi mirnodopski režim, pričuvne se posade redovito izmjenjuju na simulatorima i na jednom dijelu djelatnog brodovlja koje i služi da bi se pričuva neprekidno držala na visokoj razini osposobljenosti. Tu će važiti isti principi stimulacije i kazni kao i kod pričuve u kopnenoj vojsci te će se s vremenom cijeli sustav posve prirodno uklopiti u normalni i svakodnevni život svih državljana. Isto kao što je to slučaj sa Švicarskom gdje je isto tako na snazi strogi vojnoobveznički sustav, ali koji je toliko uklopljen u mentalitet Švicaraca da se obaveze koje iz njega proizlaze prihvaćaju kao nužnost upravo iz razloga što je prisutna i svijest da se za dugo razdoblje bez rata može dobrim dijelom zahvaliti upravo toj spremnosti na napore i odricanja u svrhu stalnog povećanja vlastitih obrambenih sposobnosti.

Jasno je da je pokretanje i uopće upuštanje u takav poduhvat kakav je ovaj uvjetno nazvan treći korak razvoja površinskih ratnih brodova u sastavu HRM-a moguć tek onda kada se ostvari barem osnovna ravnoteža u kontroli zračnog prostora. Odnosno, to znači da nema nikakve svrhe, makar to gospodarski i tehnički-tehnološko bilo moguće, ići u ikakvu dalju izgradnju dok se istovremeno na istu razinu ne dovedu mogućnosti protuzračne obrane. Tek se oduzimanjem potencijalnim agresorima potpune dominacije u zraku kojom danas raspolažu može kretati u pravcu izgradnje jedne takve brojne flote

malih površinskih ratnih brodova. Dok dominacija ovakva kakva je danas postoji nema smisla i svrhe graditi puno lakih meta neprijateljskom zrakoplovstvu. Trošila bi se sredstva i vrijeme, a učinak bi bio gubitak materijalnog i ljudskog potencijala koji je stoga bolje iskoristiti na nekom drugom, svrhovitijem i pametnijem mjestu.

Također, kada bi došlo do mogućnosti početka izgradnje značajne borbene flote išlo bi se i na izgradnju jednog manjeg broja nešto većih plovnih jedinica u klasi korveta deplasmana 1.000 do 1.300 tona. Pri tome bi broj tih plovila uvijek ostao na jednoj simboličnoj količini i sva bi se snaga zadržala na razini raketnih topovnjača i čamaca. Tih nekoliko korveta bile bi prisutne više radi jednog prestiža nego zbog vojne nužnosti. Također, zbog svoje veće autonomnosti djelovanja korvete bi puno korisnije bile u obavljanju mirnodopskih zadaća poput kontrole granica i akvatorija od manjih, te time i u radijusu djelovanja ograničenijih, raketnih topovnjača i čamaca.

Sve u svemu, kada bi se samo počeo izvoditi ovaj tzv. treći korak to bi značilo da se već došlo do toga da je Hrvatska kao država sposobna proizvoditi visokozahtijevnu i sofisticifiranu borbenu opremu. Već sami takav status predstavlja jednu dodatnu snagu na već prije postojeću ljudsku i duhovnu snagu, a ako u tome nije bilo podređenosti ili ikakve druge inferiornosti prema ikome onda se sa materijalnom nadogradnjom samo dodatno učvršćuje obrambena sposobnost.

2. Podmornice

Kod razvoja podmorničkih snaga vrijediti će skoro ista pravila kao i kod površinskih ratnih brodova samo sa određenim posebnostima koje dolaze sa podmornicama kao takvima.

Kod podmorničarstva treba znati da je ono na teritoriju Hrvatske prisutno koliko i podmorničarstvo u svijetu. Najprije u sastavu austrougarske ratne mornarice u čijem je sastavu pretežiti dio posada i znatan dio časnika bio Hrvatske narodnosti. Zatim u sastavu obje Jugoslavije gdje je i u tim za Hrvate izrazito neprijateljskim državama ipak ostao dodir s podmorničarstvom te je tradicija tako ostala prisutna. U novostvorenoj hrvatskoj državi ta je tradicija dovedena u pitanje i postoji realna opasnost da se izgubi tanka nit na kojoj još uvijek stoji.

U tu svrhu, ali i ne samo zato nego prvenstveno zbog važnosti posjedovanja podmorničarske borbene sposobnosti u koncepciji izgradnje djelotvorne HRM podmornice imaju glavnu ulogu.

Ukoliko je kroz prikaz plana razvoja površinskog brodovlja izgledalo da se sve ulaže u tu komponentu ratne mornarice nije tako. Podmorničarsko djelovanje biti će ono koje ima biti glavna zaštitna snaga u obrani pomorskog dijela ratišta. Kako zbog izuzetne složenosti i zahtijevnosti izgradnje podmornica koje će biti tražene to će i mogućnost ostvarenja planiranog podmorničarskog rata biti vremenski daleko najudaljenija, no to ne treba niti najmanje otkloniti takvo strateško opredjeljenje.

Osnovna ideja je u tome da kada se uspije ovladati proizvodnjom podmornica koje će udovoljiti traženim zahtijevima ide se u realizaciju kroz masovnu izgradnju sa istim principima kao i kod raketnih topovnjača i čamaca. Podmornice koje će se tražiti biti će malenog deplasmana (od 50 do najviše 300 tona) koje uglavnom ulaze u kategoriju tzv. "džepnih" podmornica, ali koje će biti drugačije od svih današnjih po tome što će se staviti uvijet da budu izgrađene od kompozitnih materijala tipa kelvara i sl., sastavljana od prstenastih elemenata, sa usavršenim zatvorenim pogonskim sistemima, karakteristikama visoke bešumnosti i nevidljivosti, itd. Pri tome jedan od glavnih uvjeta treba biti sposobnost da se posjeduje mogućnost zaronjavanja do ca. 1.300 metara iz razloga što je najveća dubina Jadranskog akvatorija upravo iznad te granice. Tu se i otkriva dio namjere koja je u tome da se potpuno ovlada morskim dnom i da jadransko dno bude za HRM pristupačno i pod kontrolom kao što je to i kopno za HV. Takva futuristička vizija ne mora nikada ni biti ostvarena, čak niti približno u svojoj cjelini, ali ono što je bitno je da se znastveni i stvaralački napori usmjere u tom pravcu. Tu se ne radi samo o vojnom razlogu. Naprotiv, vojni je razlog ovdje sporedan dok je gospodarski primaran i radi se o ovladavanju iskorištavanja podmorja za gospodarske svrhe na sve načine koji nisu pogubni za okoliš ili predstavljaju prijetnju morskom ekosustavu. Zbog teritorijalne i sirovinske ograničenosti Hrvatske

mora se moći iskoristiti sve ono što nam je povjereno, ali se u tome iskorištavanju mora uvijek paziti da se poklonjeno ne uništi bezobzirnošću, a to smijemo i možemo samo mi sami napraviti najbolje kako treba. Nitko sa strane se ne može bolje brinuti o onome što je naše, a ako se i brine to čini iz razloga što je već u želji prisvojio i otuđio našu imovinu za svoju korist. Kako je svijet posložen tako da se ne mogu naći oni koji bi iz iskrene ljubavi išli nama pomagati nego se sve radi na računici koristi i interesa, a sa svrhom povećanja svjetovne moći prema apsolutu, tako i nema alternative nego se sam brinuti o svojemu i nikome ne dopustiti uplitanje.

U kontekstu ovladavanjem nad Jadranskim podmorjem tu je jasno da se samo posjedovanjem sposobnosti kretanja i rada u podmorju može to podmorje djelotvorno i zaštititi. Zato se u prvom redu ide na gospodarsku i ekološku komponentu razvoja podmorskih (to znači prvenstveno podmorničarskih u raznim oblicima) sposobnosti kretanja, boravka i rada.

Krajnja vizija bi bila ostvarenje mogućnosti stvaranja pravih podmorskih gradova koji će biti gospodarski (između ostalog i turistički), znanstveno i ekološki isplativi, a kada se sve stavi u jedan širi kontekst u kojem će se to događati jasno je da ta isplativost neće biti veći problem. Za uvid u taj širi kontekst potrebno je pročitati sve ostale smjernice razvoja u Programu nacionalnog opstanka i po tome shvatiti kako je jedan danas tako naučnofantastični koncept poput ovog iskoraka u podmorje u stvari sasvim prirodni dio jedne cjeline. Da bi bilo sve na neki način zaokruženo i u jednoj duhovnoj komponenti treba reći da se ne misli raditi nekakvu bezdušnu koncepciju društva budućnosti, a ta asocijacija je uvijek prisutna kada se nešto tako zamišlja što je zasluga nametnute vizije budućnosti (kroz popularnu literaturu, filmove i TV) u kojoj nema Krista i nema Njegove svete Crkve i ta društva budućnosti su posve dekristjanizirana. Sve vizije budućnosti u popularnoj kulturi posve ignoriraju Isusa i ponašaju se kao da ga nikada nije ni bilo i ta slika je toliko intenzivno nametnuta praktički svima koji su odrasli u ovom modernom svijetu što je dovelo do toga da se već automatski iz podsvijesti kod najveće većine ljudi kod vizioniranja budućnosti polazi od takve bezkristovske matrice.

Ovdje je riječ o budućnosti koja ima u sebi život, pa kada se npr. govori o stvaranju nečega što odgovara nekakvim podvodnim gradovima to podrazumijeva da je crkva kao građevina u samoj osnovi tih gradova i daje im temeljni identitet i svaku daljnju odrednicu. Makar ti gradovi pod morem bili samo mjesta za privremeni boravak radnika koji su tu uposleni i tada se mora graditi tako da postoji mjesto duhovne okrijepe, a crkva kao objekt Crkve kao institucije tu su da tim ljudima daju najbolju moguću okrijepu i sve drugo što dolazi kroz mogućnost pristupa molitvi i euharistijskom slavlju. Samo na takvim osnovama je moguće išta novoga graditi i uopće upuštati se u ikakve poduhvate koji su inače osuđeni na propast. Na neki način ovdje je, za sada samo na papiru kao jedna ideja, dan nalog da se krene prema izgradnji jedinstvenog objekta u povijesti sakralne gradnje, a to je da se izgradi crkva ispod mora, na morskom dnu, kao dio jednog šireg životnog prostora namjenjenog ljudima.

Može nekome izgledati besmisleno, ali u kontekstu podmorskog obrambenog ratovanja i uspješne ostvarivosti istoga potrebno je najprije postaviti duhovnu osnovu, a izgradnja crkvi pod morem koje imaju svoju namjenu (nisu crkve tu zbog sebe samih nego zbog ljudi) predstavlja onaj temelj koji daje garanciju za svako bojevanje. Za uspješnu izgradnju podmorničke flote u sastavu HRM-a silom prilika biti će potrebno prije postići navedenu viziju iskoraka u podmorje u civilnoj varijanti, ali upravo ta sila prilika je dana po Providnosti, jer je zbog toga dana nužnost duhovnog utemeljenja onih koji će u tom podmorju i boraviti.

Isto tako, kada se realizira nešto od predviđene vizije, onda se i podmornice HRM-a mogu koristiti na posve drugačijim taktičkim osnovama, a što opet omogućuje borbenu strategiju koja je ispunjena sa toliko posebnosti i nepoznanica za agresora da se već samo tim novitetima dobiva jedna prednost koju onda treba znati umješno iskoristiti ako dođe do potrebe za tim.

Sva ova futuristička vizija u suglasju je sa onim što je uvršteno pod pojmom tzv. trećeg koraka kod opisa površinskih ratnih brodova i u stvari predstavlja konačnu stratešku odrednicu. Dok država ne dođe u mogućnost da se ta strategija počinje provoditi ići će se na jednu minimalističku podmorničarsku varijablu očuvanja tradicije podmorničarstva u kojoj će se u samom početku podržati izgradnja jedne

do dviju podmornica koje će biti u klasi podmornica “Sava” i “Heroj” iz bivše SFRJ. Uz te i određeni broj malih diverzantskih podmornica biti će u tom osnovnom ili najmanjem sastavu podmorničarskih snaga HRM-a. Time će se postići održanje kontinuiteta ne samo u vojnoj nego i u civilnoj sferi, a što će poslije biti početna osnova za daljnju nadogradnju prema iznesenoj zamisli.

3. Obalna obrana

U sastavu HRM Obalna obrana je ekvivalent onoga što je TO kod HV-a. U osnovi to bi se bez problema i moglo uvrstiti u sastav TO-a, ali zbog određenih posebnosti koje zahtijeva djelotvorna obalna obrana potrebno je izvršiti diferencijaciju i uključenje u sastav HRM-a.

Osnovna razlika nameće se zbog sustava naoružanja koje će biti u sastavu Obalne obrane, a riječ je u prvom redu o mobilnim protubrodskim raketnim sustavima “zemlja-more” i sa time povezanom cijelom strukturom osmatranja i dojavljivanja.

Velika razvedenost obale sa velikim brojem otoka čine pogodno tlo za uspostavu jedne guste mreže koja je sposobna protubrodski djelovati i tako bitno ograničiti agresorsko preuzimanje kontrole nad znatnim dijelom vanjskog i cijelim unutarnjim morem. Sve druge djelatnosti Obalne obrane imati će sve druge karakteristike koje su prisutne i u TO. Posebno se to odnosi na visoki udio pričuvne sastavnice u odnosu na skoro zanemarivi djelatni dio u sastavu Obalne obrane. Takav ustroj ima svoj glavni nedostatak u tome što prema stanju kakvo je danas na otocima pronalaženje ljudstva praktički da nije moguće zbog velike demografske pustoši koja je na otocima prisutna. Tek sa ponovnim oživljavanjem otoka i njihovo naseljavanje brojnom populacijom (detalji u poglavljima o gospodarstvu, prometu, urbanizmu i obitelji) moći će se djelotvorno ustrojiti i jednu Obalnu obranu koja će čak sama za sebe, bez ratnog brodovlja i borbenih podmornica, predstavljati respektabilnu vojnu snagu od koje se neće moći nesmetano i bez pogibelji ulaziti na pomorsku komponentu hrvatskog teritorijalnog suvereniteta.

4. Mornarička pješadija

Mornarička pješadija nalazi se u sastavu HRM i služi za izvođenje borbenog djelovanja na kopnenom dijelu jadransko-pomorskog bojišta, na obali i na otocima. Namjena mornaričke pješadije je vođenje borbe protiv pomorskih i zračnih desanata na obalama i otocima, za desantiranje i izvršavanje zadataka na zaposjednutoj obali i otocima. Borbeno djelovanje izvodi samostalno i u suradnji sa pomorskim snagama, ali i svim ostalim jedinicama.

Mornarička pješadija nalazi se u istoj ravni kao i GBr postrojbe što se tiče stasusa postrobi i standarda koji će se tražiti od vojnika, a i same postrojbe. Ono što će biti različito od ustroja GBr je ograničenost mornaričke pješadije na jedinice veličine pješačke satnije (do 900 ljudi) koje su posve samostalne. Također, neće biti pričuvne komponente nego samo čisto profesionalni sastav. Onaj dio koji je u GBr pričuvni ovdje je “pokriven” sa jedinicama obalne obrane, a mornarička pješadija predstavlja manevarsku komponentu sveukupne cjeline.

U sastavu HRM-a biti će najmanje četiri samostalne satnije sa svojim sjedištima u glavnim pomorskim centrima (Rijeka, Šibenik, Split i Dubrovnik). Sveukupno u sastavu mornaričke pješadije bilo bi do 4.000 ljudi što je u početku posve dovoljno za namjenu koja je postavljena. Tek naknadno, sa razvojem države i stanovništva, snage mornaričke pješadije bile bi povećane prema novim mogućnostima i potrebama.

III. Ratno zrakoplovstvo i Protuzračna obrana (HRZ i PZO)

Ratno zrakoplovstvo i protuzračna obrana najskuplji su i najzahtjevniji dio oružanih snaga. Istovremeno, potencijalni agresori upravo su ovdje apsolutno dominantni i premoćni do te mjere da potpuno preovladavaju zračnim prostorom. Sve to znači da je ovdje najteže i vremenski najduže potrebno da bi se moglo postići makar najmanji pomak u smjeru stjecanja kontrole nad zračnim prostorom.

Zbog takve situacije neće se jedno duže vrijeme ići na ikakvo formiranje modernih zračnih snaga jer bi to tražilo previše sredstava, a koristi ne bi bilo jer bi se sve što i nabavilo bilo bi inferiorno u odnosu na one koji predstavljaju pravu prijetnju te bi bilo potpuno neupotrebljivo. Zato se ide jednom potpuno drugom logikom i ono ratnog zrakoplovsta što će se ima biti će namjenjeno za zaštitu zračnog prostora u mirnodopskom razdoblju. Odnosno, koristiti će se za presretanje letjelica koje narušavaju Hrvatski zračni prostor te u suradnji sa pomorskom policijom i obalnom stražom u lovljenju plovila koje nedopušteno borave u prostoru pomorskog suvereniteta. Za takvu namjenu posve su zadovoljavajući i ovi skoro muzejski modeli borbenih zrakopova kakvi su Mig-21 kojima Hrvatska danas raspolaže.

Iz tog razloga prva stvar, a dugo vremena i jedina, koja će se napraviti je da se postojeći zrakopovi Mig-21 potpuno osposobe za najosnovniju upotrebu, ali bez ikakvih skupih zahvata tzv. modernizacije jer takvo što trenutno nije potrebno. Tek se nešto kasnije, kada se i ako se nađu sredstva, može ići u nabavu najviše do dvanaest zrakoplova (jedna borbena eskadrila) koji bi bili nešto novije proizvodnje, ali isto tako ne bi se tražila neka pretjerana modernost jer bi to samo povisilo cijenu, nego je potrebna samo osnovna funkcionalnost za namjenu koja je i prije navedena. U tu kategoriju spadali bi (zbog jeftinosti) zrakoplovi tipa Mig-29 (mogu biti stariji i već rabljeni) ili neki u sličnoj kategoriji od istih ili nekih drugih proizvođača. Tom novom nabavom za duže vrijeme bi se ispunile sve potrebe HRZ-a jer stvaranje jedne jake flote ratnih zrakoplova može doći u obzir jedino ako smo sami sposobni proizvoditi zrakoplove koji se traže za djelotvornu kontrolu zračnog prostora u slučaju rata. U tome neka nam kao uzor posluži Švedska koja je kao država u potpunosti zaokružila svoju obrambenu proizvodnju do razine najmodernijih zrakoplova. Tako nešto sigurno neće biti skoro ostvarivo, ali to nije razlog da se ne vrše barem neka bazična ulaganja u razvoj modernog zrakoplovstva jer se sva znanstvena ostvarenja skoro uvijek mogu iskoristiti na civilnom području djelovanja pa se kroz taj sektor isplati i ulaganje u vojni sektor.

Ista stvar vrijedi i za transportne mogućnosti HRZ-a. Prijeko je potrebno imati jedan minimalan broj transportnih helikoptera (30 do 40) i malih transportnih zrakoplova (5 do 10). Sve više od toga mora čekati bolja vremena sa boljim materijalnim i proizvodnim mogućnostima.

Ono što će biti novitet i gdje će se HRZ moći relativno brzo razvijati biti će područje bespilotnih letjelica koje će postati glavna sastavnica HRZ-a. Bespilotne letjelice već su u planu korištenja izložene kod opisa HV-a i radi se o taktičkim letjelicama koje su dometa do najviše 100 kilometara. HRZ ima u svojem sastavu druge dvije kategorije bespilotnih letjelica: operativne (do 1.000 km) i strategijske (iznad 1.000 km, čak i do 10.000 km).

Korištenjem bespilotnih letjelica moći će se donekle nadoknaditi nepostojanje klasičnog ratnog zrakoplovstva, a posve je moguće da daljnjim razvojem bespilotne letjelice postignu to da se ukine potreba za konvencionalnim ratnim zrakoplovstvom.

Kod razvoja PZO-a vrijede isti principi kao i kod zrakoplovstva jer isto se radi o skupoj i složenoj opremi koja može imati smisla jedino kada je dovoljno dobra da ne bude laka meta za potencijalnog agresora. Kod PZO-a povoljnije u odnosu na zrakoplovstvo je to da su ti sustavi ipak lakše ostvarivi za samostalnu proizvodnju, a isto tako ima na tržištu sustava koji bi mogli doći u obzir za nabavu ukoliko bi se u državnoj blagajni našlo dovoljno sredstava kojima bi ih se moglo kupiti. U svakom slučaju, ništa se ne bi forsiralo i sililo pod svaku cijenu jer ta komponenta oružanih snaga ionako nije ona koja je osnova strateške obrambene koncepcije nego je samo jedna korisna nadogradnja.

V. Civilna zaštita (CZ)

Civilna zaštita je dio oružanih snaga koji predstavlja jedan od glavnih dijelova budući da se koncepcija totalnog obrambenog rata može puno bolje provoditi ukoliko je civilna zaštita podignuta na što veću razinu. Mogućnost vođenja totalnog obrambenog rata i razina civilne zaštite su u takvoj međuovisnosti da je to i razlog zašto je uopće civilna zaštita stavljena kao dio oružanih snaga iako nema apsolutno nikakvu vojnu namjenu u sebi, nego se isključivo bavi zaštitom civilnog stanovništva od strahota rata.

Zašto je uopće i došlo do toga da je civilna zaštita toliko važna za mogućnost uspješnog ratovanja? Razlog leži u tužnoj stvarnosti gdje globalni svjetski silnik u obličju SAD-a ne pokazuje nikakve obzire u svojem pohodu na svjetsku vladavinu i uspostavu Novog svjetskog poretka. Kroz dva zaljevska rata, a posebno kroz napad na Srbiju i Crnu Goru (ondašnju tzv. SRJ), jasno se vidjelo da su glavne mete postali oni ciljevi koji omogućavaju normalan civilni život. Metom su postale elektroopskrba, vodoopskrba, prehrambene zalihe, komunikacijske mogućnosti, sredstva javnog priopćavanja i sl., a isto tako nema susprezanja od neposrednog ubijanja civila kada se napadaču tako prohtije. Time se kroz uništenje mogućnosti makar i minimalne egzistencije civilnom stanovništvu postižu posve vojni ciljevi. Meta je postalo sve ono što utječe na borbeni moral cjelokupne populacije, a kako je civile lakše slomiti od vojnika, tako su se našli na nišanu bezobzirnih silnika. Istovremeno, uz jedno takvo prljavo ratovanje koje je daleko ispod razine čak i srednjovjekovnih opsada kada se izgladnjivanjem postizala predaja gradova i utvrda, stvara se jedna licemjerna i posve lažna slika o velikoj humanosti i svakoj drugoj obzirnosti njihove vojske i cijelog sustava. I to je dio ratne strategije: falsificiranjem stvarnosti, lažima i obmanama, navesti žrtvu da podlegne i prihvati poraz. Također, time se kontrolira i vlastito stanovništvo i buduće žrtve koje ostaju u stanju pasiviziranosti ili tzv. zombinizacije.

Zato, da se ne bi doveli u stanje gdje je civilno stanovništvo ugroženo do te mjere da mu prijeti neposredna pogibelj, ali i da ne bi izgubili volju za otporom, mora se do te mjere razviti sustav civilne zaštite da se život uvijek može održavati na jednoj podnošljivoj razini. Glavni uzor u tome kako se to temeljito i dosljedno treba napraviti pruža nam švicarski model civilne zaštite te ga treba u mnogim postavkama skoro doslovce kopirati, a samo neke stvari prilagoditi, osuvremeniti i dodatno unaprijediti budući da je Švicarska svoj sustav CZ koncipirala 60-ih godina prošlog stoljeća i mogućnosti modernog ratovanja nameću poboljšanja u tu svrhu.

Civilna zaštita ne iscrpljuje se samo u zaštiti stanovništva u ratu nego je namijenjena za sve zamislive oblike nepogoda koje mogu pogoditi državni teritorij. Tu se CZ izdiže iznad vojne strukture i u slučaju svih neratnih ugroza postaje tijelo koje vodi ostale strukture u svrhu što učinkovitijeg djelovanja. Tako npr. u slučaju poplave CZ koristi raspoložive jedinice oružanih snaga kao svoje ruke na terenu prema planovima, okolnostima i u suradnji sa Glavnim stožerom.

Civilna zaštita, odnosno njeno vrhovno operativno vodstvo, mora osmisliti i isplanirati sve scenarije ugroze stanovništva koji su ostvarivi te poduzeti odgovarajuće pripreme da se spremno i organizirano reagira u svakoj situaciji. U tu svrhu i znatan dio ostalih državnih struktura mora biti podložan propisima i kontroli koja će se provoditi upravo zato da se poduzmu sve moguće pripreme za eventualne nepogode. Bile one ratne, ljudske/tehničke (poput npr. industrijskih havarija) ili elementarne.

Kako je za uzor uzet švicarski model tako i ostvarenje neće biti lagano i brzo, nego će isto kao i kod Švicaraca biti dosljedno i uporno, pa se tek nakon više desetljeća može doći u poželjno stanje civilne zaštite. Najvažnije je da se propisani standardi stvarno i primjenjuju i da se ne dogodi jedno veliko simuliranje i eskiviranje od propisa, a što je realna opasnost, budući da standardi civilne zaštite direkno utječu na cijene izgradnje svih novih objekata, ali i adaptacije već postojećih. Također to opterećuje i ostale gospodarske grane, ali onoliko koliko opterećuje, najmanje i vraća natrag, samo što se to ne uočava pa i ne bilježi kao dobit. Tako, kada je sustav civilne zaštite razvijen i učinkovit te dođe do npr. zemljotresa, ali nema većih štetnih posljedica, tada se ne računa kolika bi šteta bila da se nije ulagalo u civilnu zaštitu i sve tražene standarde koji su po njoj postavljeni. Upravo ta neostvarena šteta je u stvari profit koji CZ ostvaruje, ali se ne bilježi kao takav. Taj nezabilježeni profit je ono što opravdava opterećenje koje stvara dosljedno pridržavanje svih standarda CZ-a. Gledajući na CZ u takvom svjetlu vidi se da je početno opterećenje u stvari investiranje u jedinu pravu osiguravajuću kompaniju te ako se ta ista privreda rastereti upravo od toga nepotrebnog papirnatog osiguravanja ljudi i dobara, onda niti nema prevelikog novog opterećenja. Sredstva su se uglavnom samo preusmjerila iz područja apstraktnih spekulacija koja se prikazivala kao sigurnost na teren stvarne (u ljudskom domenu) sigurnosne izgradnje.

Neutralna Švicarska ima najkompletniji sustav civilne zaštite u svijetu. Švicarskom civilnom obranom (tako Švicarci nazivaju civilnu zaštitu, što je isto nadasve znakovito) rukovodi Federalna uprava za

civilnu obranu (FOCD) i obuhvaća širok spektar opasnosti, uključujući nuklearni napad, invaziju uz upotrebu konvencionalnog oružja i mirnodopske katastrofe. Njihov cilj je da imaju od vlade odobren prostor za skloništa za zaštitu od nuklearnog udarnog vala u kući ili blizu kuće svakog od približno 7 milijuna stanovnika Švicarske. Pored kućnih skloništa za stanovništvo, švicarski sustav osigurava skoro 100.000 ležaja u zaštićenim podzemnim bolnicama i posebna skloništa za one koji rade u važnim industrijskim granama, koje moraju nastaviti sa proizvodnjom i za vrijeme rata.

Intelektualno središte švicarske civilne obrane je "Koncepcija iz 1971", obvezujući dokument koji je osnova za postojanje programa civilne obrane u Švicarskoj. Ona prihvaća federalnu odgovornost za organizaciju "neposredne zaštite stanovništva", ali priznaje da najveći broj mjera civilne obrane treba sprovesti na nivou kantona ili zajednice. Dokument opravdava švicarsku koncepciju civilne zaštite potrebom humanitarnog osiguranja, odvraćanja, kontroliranja krize i **opstanka države**.

Mada formalno nije pod jurisdikcijom oružanih snaga, civilna obrana i švicarska vojska čvrsto su povezane, a služenje vojnog roka bitno je za održavanju jedinstva civilne obrane isto kao i za održanje jedinstva švicarske države. Zato se u Švicarskoj ne gleda na civilnu obranu kao na alternativu za oružane snage već kao na njihovu dopunu. Upravo kako je predodređeno da bude i u hrvatskoj obrambenoj koncepciji. Značajno je to što za obučavanje i vježbe švicarska vojska redovito koristi velika skloništa civilne obrane kao barake i privremene štabove. Na taj način veliki dio stanovništva postaje svjesno postojanja javnih skloništa, zapaža kako ona djeluju, i uči da ih smatra stalnim i korisnim dijelom prirodne okoline. Švicarska vojska daje programu civilne obrane vidljivost i legitimnost tako što ga integrira sa različitim drugim oblicima obrane i obrambene obuke. Uspostavljena je čvrsta veza između civilne obrane i služenja vojnog roka te je civilna obrana važan aspekt regrutacije i ukazuje na jedno šire shvaćanje obrambenog otpora.

Sa stajališta OFPC, švicarka civilna obrana uključuje više od osiguranja fizičke zaštite za stanovništvo: ona nastoji da mu osigura **psihološko blagostanje**. To je jedna komponenta opće obrane (défense générale) nasuprot raznovrsnim aspektima suvremenog rata. Retorika *Civilne obrane* (Défense Civile), priručnika švicarske civilne obrane distribuiranog svim domaćinstvima 1969, naglašava to više puta:
Rat danas nikoga ne štedi. On je totalan. ***Od sada pa nadalje, zaštitne mjere koje je neka zemlja prisiljena poduzeti ukoliko želi opstati također moraju biti totalne.***
To iziskuje prvenstveno nacionalnu vojnu obranu: ali ona mora biti praćena i zaštitom stanovništva, uz provođenje politike koja odgovara našoj privredi i našem duhovnom životu. ***Otpor je prvenstveno stvar volje svake osobe, svjesne vrijednosti svoje slobode.***

Ovome se nema što nadodati i sve je u potpunosti primjenjivo za Hrvatsku isto kao i za Švicarsku. Osnovna primjedba dežurnih kritizera odmah će biti tvrdnja da mi nismo Švicarska, odnosno da smo slabi i siromašni, pa prema tome i nesposobni izvoditi jednu takvu koncepciju. To je samo djelomična istina, jer ta tvrdnja stoji u sadašnjem političkom sustavu koji je sluganski, nekritički prekopiran i posve destruktivan za naciju u svakom pogledu – duhovno, biološki i materijalno. Suverena i slobodna država Hrvatska o kojoj je ovdje pružena vizija nije podložna zakonitostima koji sada vladaju i obnovom na duhovnom, biološkom i materijalnom području biti će u mogućnosti provoditi ono što danas izgleda potpuno nemoguće. Štoviše, kada se krene u realizaciju i uvidi koliko je ostvareno već u jednom relativno kratkom vremenu, postati će razvidno koliko smo u prošlosti bili zakinuti i osiromašeni zbog prianjanja uz protudržavne i protuljudske sustave. Brzo će doći do toga da se i jedna Švicarska sustigne na materijalnom planu pa će i ostvarenje svih planova biti olakšano. Ali glavni prioritet uvijek mora biti prvenstveno duhovno uzdignuće po kojem se omogućuje biološko uzdignuće (demografski oporavak) jer se tek po tim varijablama dolazi do materijalnog blagostanja. Sve ostalo su zablude i obmane koje vode u konačnu propast na svim područjima.

Za švicarske zvaničnike koji su napisali *Civilnu obranu*, civilna obrana uključuje mnogo više od zaštite: ona nije samo sredstvo pasivne obrane već i oruđe za oblikovanje političke volje. Planira se otpor protiv svih oblika koji su prisutni u modernom ratovanju: propaganda, defetizam, iscrpljujući i subverzivnim ratom, špijunažom, terorizmom, prijetnjama i ucjenjivanjem, otporom, itd. Stoga *Civilna obrana* opisuje čitav spektar obrana. Civilna zaštita je neodvojiva od "vojne obrane", "političke obrane",

"ekonomske obrane", "društvene obrane" i "duhovne obrane". U Švicarskom proračunu postoji i stavka za "psihološku obranu i obranu države". Oblik napada ne može se unaprijed odrediti i zato je neophodno pripremiti se za svaku eventualnost.

U *Civilnoj obrani* sklonište je prikazano kao vojno utvrđenje: *"Skloništa za stanovništvo su kopije vojnih utvrđenja. Zahvaljujući njima stanovništvo će izbjeći smrtne opasnosti koje im prijete... Civilna skloništa su stoga isto tako važna za nezavisnost naše zemlje kao i utvrđeni gradovi, oklopne jedinice i avioni".*

"Koncepcija iz 1971" opisuje pak prvi cilj civilne obrane na sljedeći način: *"Civilna obrana je sastavni dio nacionalne obrane. U sudjelovanju sa vojskom prvenstveno, njen zadatak, zahvaljujući dobroj pripremi, je da doprinese tome da mogućnost napada ili pokušaj ucjenjivanja naše zemlje budu što manje vjerovatni".* Izdanje Civilne zaštite u Švicarskoj (La Protection Civile en Suisse) iz 1984. u centar pažnje stavlja odvraćanje kao funkciju civilne obrane: *"Pripremajući se ozbiljno za izvršenje svog zadatka, civilna obrana daje odlučujući doprinos odvraćanju".*

Kao i za vrijeme drugog svjetskog rata, Švicarci još uvijek svojom obrambenom doktrinom svakom potencijalnom agresoru prijete da će dići u zrak strategijske pravce za transportiranje koji bi za neprijatelja bili prvenstveni cilj invazije. U cijeloj Švicarskoj postoji više od 6.000 točaka određenih za uništenje, što u svakom trenutku osigurava da se onemogući korištenje mostova, tunela, autoputeva i željezničkih pruga. Planirani su detalji poput toga da tamo gdje nadvožnjak ide preko pruge, predviđeno je da segment nadvožnjaka padne na prugu. Detonirajuće punjenje ugrađeno je u nadvožnjak. Skrivena artiljerija smještena je s obje strane da bi spriječila neprijatelja u raščišćavanju pruge ili popravak štete. U blizini granice svi željeznički tuneli i tuneli za cestovni promet spremni su da se zatvore eksplozijom. Tamo gdje švicarski autoputevi prolaze kroz uski teren između obala jezera i podnožja litica, sve je spremno da se izazove odron kamenja. Sve je ovo taktika "spaljene zemlje" i služi odvraćanju invazije. Švicarska civilna obrana pridonosi odvraćanju tako da više utiče na procjenu neprijatelja o vjerovatnoći postizanja svog cilja nego što utiče na procjenu o vjerovatnim troškovima (vlastitim gubicima). Program civilne obrane dodatno potvrđuje riješenost Švicaraca da se bore. **Kao takav, on je dio njihove prijetnje da će prije dopustiti da im zemlja bude uništena nego što će se pokoriti, a to je upravo ono što hrvatska CZ ima postići.** I u Hrvatskoj civilna zaštita svojom uvjerljivošću treba dati odlučujući doprinos odvraćanju od svakog oblika agresije.

Svrha civilne zaštite je i osiguranje opstanka države. To uključuje specijalnu zaštitu manjeg broja lica što uključuje odabir ključnih radnika ili osnovnog ljudstva u vladi, industriji i hijerarhiji civilne zaštite. Da bi ta specjalna zaštita bila moralno opravdana bitna je ustrajnost na istovremenoj zaštiti svih državljana na jednoj razini koja nudi visoki stupanj mogućnosti preživljavanja u ratnim uvjetima. Opstanak države podrazumjeva da civilna zaštita poduzima sve potrebne mjere da se zaštiti osoblje i osnovna dobra i materijal u poduzećima, tvornicama, postrojenjima, industrijskim objektima, školama, bolnicama, javnim administrativnim službama i tome slično, i da održi funkcioniranje navedenih institucija i ustanova. Ukratko: civilna zaštita stvara jedan bitni preduvjet za opstanak države.

Primjer Švicarske i tu je potpuno prihvatljiv kao glavni uzor. Švicarska industrija je prisiljena zakonom imati značajnu ulogu u programu civilne obrane. Od organizacija od sto i više zaposlenih traži se da neposredno planiraju i razvijaju plan samozaštite. Isto tako, kao značajan doprinos pitanju obrane, vojna i civilna obrana dobijaju subvencije od industrije na različite načine. Ono što je važno, muškarci koji izostaju sa posla da bi otišli na obaveznu periodičku obuku u vojsku ili u okviru civilne obrane za to vrijeme i dalje dobijaju svoju civilnu plaću. Švicarska vlada refudira samo 70% tih sredstava industriji i ne čini ništa da bi kompenzirala izgubljeni rad. U cjelini gledano, odnos između industrije i organizacije vojno-civilne obrane ostaje vrlo bizak. Švicarska je možda jedina zemlja u kojoj postoji dobro uspostavljena korelacija između vojnih časnika i privrednog rukovodstva; mnogi privrednici napreduju u poslu poslije napredovanja u okviru oružanih snaga.

Hrvatska civilna zaštita mora isto kao i švicarska civilna obrana biti dio opće obrane, odnosno totalnog obrambenog rata i sveukupnog nacionalnog otpora. Isto tako, a po mogućnosti čak i više, mora se postići veza između vojske i privrede kako je to i u Švicarskoj.

Civilna zaštita, integrirana u svaki dom i u svako drugo mjesto boravka ljudi, najbolji je primjer otpora čiji je cilj da do rata ne dođe. Skloništa civilne zaštite moraju biti glavni simbol oružane neutralnosti, neovisnosti i državno-nacionalne suverenosti te trebaju doprinjeti otporu invaziji ukoliko do toga ipak dođe.

Na kraju, za civilnu zaštitu bitno je još reći da se ona logistički-prostorno bitno podudara sa postrojbama TO-a. Tako nešto je i razumljivo budući da je CZ statička i teritorijalno ustrojena isto kao i TO, pa su prirodno upućeni jedni na druge.

Završno razmatranje o obrani

Ono što bi ovdje bilo bitno ponovno za naglasiti je da se ovdje iznesenom obrambenom doktrinom Hrvatskoj omogućava na najjeftiniji način sebi osigurati slobodu i suverenost. To možda može izgledati nevjerovatnim, ali i cjelokupna realizacija prezentiranog naoružavanja traži manja sredstva od troškova nabavke, obuke i održavanja jedne lovačko-bombarderske eskadrile zrakoplova tipa F-16 ili nekih drugih slične kategorije. Posebno je sve gospodarski povoljnije zbog činjenice da se oslanjanjem na vlastite snage te pripadnom proizvodnjom naoružanja u samoj Hrvatskoj sredstva potrošena na obranu ostaju unutar nacionalnog gospodarskog sustava te prikladno razvijaju sve što je povezano sa procesima proizvodnje. Potpuna suprotnost kupnji skupih zrakoplova kojom ogromna količina nacionalnog bogatstva nepovratno odlazi izvan državnih granica. Samo po ovome trebalo bi biti očito koliko je nerazumno prihvatiti politiku ulaska u NATO ili neke slične aranžmane, a da se ne govori o svim političkim i duhovnim negativnostima povezanim s svjetskim hegemonistima.

Iz svega izloženoga vidljivo je da zadatak Ministarstva obrane zahtijeva veliku razinu sposobnosti i umješnosti u svakom pogledu. Simoličkim jezikom govoreći Ministarstvo obrane izrađuje i koristi mač kojim treba raspolagati da bi se moglo obraniti od onih koji mač potežu na svoje bližnje.

Kada se već spominje simbolika mača postoji još jedna simbolična parabola koja se odnosi na tematiku cijelog ovog poglavlja o obrani Hrvatske. Riječ je o poznatom mitu o “maču u kamenu” koji je tamo zaboden te čeka odabranu ruku koja će ga moći izvući. Time što će biti privilegiran da može izvući mač iz kamena onaj koji to učini je ujedno i taj koji je izbran da posjeduje zemaljsku vlast, a to što je mač mogao izvući znamen je koji ga potvrđuje kao Božjeg (odn. nekog drugog nadnaravnog autoriteta u poganskom svjetonazoru) izabranika za tu dužnost.

Taj mit je izuzetno populariziran kroz u prošlosti, ali i kroz razne vidove moderne kulture, no tu je svugdje prisutno gledište koje je oslonjeno na gnostičko-pogansku osnovu, a kršćansko-crkveno upućenje u taj mit je suptilno posve zanemareno. No, čudesni su putevi Božji, i jedna poganizirana i u protukršćanske svrhe popularizirana legenda ipak u sebi sadrži jednu temeljnu istinu koja, kada se kao takova iznese, u konačnici preokreće cijeli zli naum na dobro.

Naime, može se prihvatiti kao ispravnom po(r)uka u mitu o tome da se onome kome je dano da izvuče mač prida nebesko (onostrano) izabranje da obnaša svjetovnu vlast kao izabranik Božji. No ono što nije nikako prihvatljivo je cijela magijsko-čarobnjačka priča izvučena iz poganstva koja se vrti oko toga tko će biti onaj kome je dano da izvuče mač, što je taj mač, odakle je došao i tko ga je napravio. Isto tako i sami kamen u koji je mač zaboden nije prihvatljivo protumačen jer se smišljeno dvoznačno prikazuje kao poganski oltar i/ili alkemičarski kamen mudraca koji je i po tome odrednica nakane koja je u pozadini, a koja želi nametnuti mitološku “istinu” da će vlast na svijetu biti data po nekakvom poganskom odobrenju/određenju.

Sve je to posve krivo i potpuno lažno, da ne se kaže i antikristovski, a istina je posve drugačija i u svojoj suštini jednostavna. Kamen to je Petar – stijena na kojoj je izgrađena Sveta Crkva. Po toj vezi kamen predstavlja, odnosno, mogao bi se tumačiti kao Crkva. Mač je isto tako povezan s Petrom jer on je bio taj koji je svo vrijeme dok je sljedio Isusa kao učenik nosio mač, da bi ga i potegao odsjecajući uho jednome od onih koji su došli uhititi Isusa u Getsemanskome vrtu. Tada je Petar bio prekoren zbog svoje prevelike revnosti, ali taj mu je mač ostavljen na posjedovanje. Nije rečeno da se mač baci, nego da se

ne poteže, tj. da se ne napada, ali ostavljajući mogućnost da se mačem brani. Taj mač koji je ostao kod Petra u koricama, koji mu je povjeren te dodatno potvrđen značenjem koje ima odabir Petra za poglavara Crkve. Taj mač koji je od tada zaboden u stijeni, to je upravo onaj mač koji se daje kao odobrenje da ga se koristi u obrani od napadača, a kojim upravlja Petar i ima ovlasti da ga daje onome kome on to odobri. Odnosno, to nije mač u profanom smislu nego se radi o svojevrsnom maču istine gdje je po Petru – stijeni tj. Crkvi dano moralno određenje da li je neki rat pravedan ili nije.

Još jednostavnije govoreći, cijeli mit oko mača u kamenu u stvari progovara istinu da jedino Crkva može dati pravo odobrenje za vršenje svjetovne vlasti i jedino se po crkvenom pomazanju može ustoličavati onaj koji će mač smjeti nositi i po potrebi koristiti. Onaj kome kamen dopusti da uzme mač je onaj koji je ovlašten i koristiti ga. Crkva je ta koja može dati vladaru potreban blagoslov kako bi on mogao po tom blagoslovu na najbolji način koristiti silu kojom upravlja dostojno i pravedno, u slavu i hvalu Božju.

U državi Hrvatskoj tog načela dostojanstva i pravednosti se mora pridržavati svaki vladar i svaka vlast kako bi mač koji kao narod imamo za svoju obranu bio mač koji je pravovaljan i od nebesa odobren za djelovanje u skladu sa pravdom i voljom Božjom. Mač koji neće biti u službi laži i mržnje nego istine i ljubavi. To je ono što Hrvatskoj daje pobjedu, po tome će se, kada sve bitke okončaju i kada jednom svemu dođe kraj moći s ushitom pobjednika u vječnosti iz srca zapjevati:

Pobjednička pjesma

U onaj dan pjevat ću ovu pjesmu u zemlji Judinoj:
"Tvrd grad mi imamo: za obranu nam On podiže zidove i predziđa. Otvorite vrata! Nek' uđe narod pravedni koji čuva vjernost, čiji je značaj čvrst, koji čuva mir jer se u te uzda.
Uzdajte se u Jahvu dovijeka, jer Jahve je Stijena vječna; on obara one koji obitavahu visoko, razvaljuje tvrđu visoku, ruši u prah, sravnjuje sa zemljom te je gaze noge, noge ubogih i koraci nevoljnih."
(Izaija 26, 1-6).

2.5. Ministarstvo odgoja i obrazovanja

Tko štedi šibu, mrzi na sina svog,
a tko ga ljubi, na vrijeme ga opominje.
(Mudre izreke 13, 24)

Upućuj dijete prema njegovu putu,
pa kad i ostari, neće odstupiti od njega.
(Mudre izreke 22, 6)

Ludost prianja uza srce djetinje:
šiba pouke otklanja je od njega.
(Mudre izreke 22, 15)

Ne uskraćuj djetetu opomene,
jer, udariš li ga šibom, neće umrijeti:
biješ ga šibom, ali mu dušu iz Podzemlja izbavljaš.
(Mudre izreke 23, 13-14)

Ti, naprotiv, ostani u onome u čemu si poučen i čemu si vjeru dao, svjestan od koga si sve poučen i da od malena poznaješ Sveta pisma koja su vrsna učiniti te mudrim tebi na spasenje po vjeri, vjeri u Kristu Isusu.

Sve Pismo, bogoduho, korisno je za poučavanje, uvjeravanje, popravljanje, odgajanje u pravednosti, da čovjek Božji bude vrstan, za svako dobro djelo podoban.
(Druga poslanica Timoteju 3, 14-17)

Temelji jakosti

Ta još se do krvi ne oduprijeste u borbi protiv grijeha. Pa zar ste zaboravili opomenu koja vam je kao sinovima upravljena:
Sine moj, ne omalovažavaj stege Gospodnje
i ne kloni kad te on ukori.
Jer koga Gospodin ljubi,
onoga i stegom odgaja,
šiba sina koga voli.
Poradi vašega odgajanja trpite. Bog s vama postupa kao sa sinovima: a ima li koji sin kojega otac stegom ne odgaja? Pa ako niste pod stegom, na kojoj su svi imali udjela, onda ste kopilad, a ne djeca. Zatim, tjelesne smo oce imali odgojiteljima i poštovali ih. Pa nećemo li se kudikamo više podlagati Ocu duhova te živjeti? Oni su nas doista nešto malo dana stegom odgajali kako se njima činilo, a On - nama na korist, da postanemo sudionici njegove svetosti.
Isprva se doduše čini da nijedno odgajanje nije radost, nego žalost, ali onima koji su njime uvježbani poslije donosi mironosni plod pravednosti. Zato uspravite ruke klonule i koljena klecava, poravnite staze za noge svoje da se hromo ne iščaši, nego, štoviše, da ozdravi.
(Poslanica Hebrejima 12, 4-13)

Ne možemo stajati skrštenih ruku dok potajno proganjanje osuđuje Crkvu na umiranje od nedjelovanja, stavljajući je izvan sfere javnog života, a naročito sprečavajući njezino sudjelovanje u odgoju, u kulturi i u obiteljskom životu.
To nisu naša prava, već Božja, i On ih je povjerio nama katolicima...da ih izvršavamo.
(Sv. Josemaría Escrivá: “Brazda”)

Značaj odgoja i obrazovanja

Koncipiranje i usmjeravanje politike odgoja i obrazovanja na red dolazi nakon esencijalnih stvari za funkcioniranje i osnovnu održivost države kao što su financije, koje poput krvi i krvotoka omogućuju objedinjavanje cijele države pod jedan suverenitet; poljoprivrede koja je osnovna podloga financijske nadgradnje i daje temelj svakom drugom gospodarskom razvitku; te policije i vojske koji su oni koji osiguravaju mir, red i pružaju osnovnu sigurnost od unutarnjih i vanjskih remetilačkih elemenata kojih je u svim sustavima uvijek bilo i uvijek će biti, htjeli mi to ili ne. Odgoj i obrazovanje je odmah iza tih primarnih i neizostavnih dijelova državne strukture upravo stoga jer se tu udaraju najdugoročniji i, ako se dobro uradi, najčvršći temelji buduće državne opstojnosti, ali i nacije kao takve.

Koliko je važan odgoj i obrazovanje i koliko su tu puno dobroga može uraditi smatram bitnim pitanjem koje treba na najbolji mogući način takvim i prikazati jer mnogi ne uviđaju sve zamke, opasnosti, zablude, ali i izuzetne potencijale koji se tu kriju. Znati dobro i u samoj srži ispravno postaviti i provoditi politiku odgoja i obrazovanja velika je zadaća i odgovornost. No, za onoga tko nije ziheraš tu se istovremeno može vidjeti veliki izazov za postignućem nečega nadasve vrijednog i značajnog.

Hipotetski dokaz o važnosti i nužnosti odgoja i obrazovanja za državu

Za jedno bolje i možda lakše spoznatljivo uočavanje vrijednosti, odgovornosti, ali posebice i mogućnosti koje su sadržane u politici odgoja i obrazovanja poslužimo se jednom misaonom igrom kao posrednikom u prezentaciji jedne ideje.

Zamislimo da se nekim čudom nađemo prebačenima u prošlost nekih 500 godina. Može to biti i samo 50-tak godina pa do više tisuća godina u prošlost, u suštini se ništa ne mijenja na stvari. Još k tome, u zamišljenom transferu u prošlost bivamo stavljeni na položaj vladara neke zemlje i recimo da je ta zemlja jedna prosječna ili nešto ispodprosječna po veličini i razvijenosti, da stvar bude još zanimljivija.

Razlog zašto je potrebno da se zamišljeno prebacivanje u prošlost nadogradi postavljanjem na položaj vladara vrlo je jednostavan. Naime, cijeli je smisao ove misaone igre da se tako zamišljeno putovanje u prošlost upotrijebi kao poticaj za promišljanje što bi mi sa svojim znanjem iz sadašnjeg vremena mogli učiniti u prošlosti? Kada bi bili samo prebačeni kao iznenada postavljeni stranci koji nemaju nikakvu ili sporednu društvenu moć dogodilo bi se to da, ukoliko bi željeli bilo što učiniti, moramo doći na poziciju moći bilo kojeg oblika. Pozicija od moći ili nekog drugog načina poput utjecaja, autoriteta ili ugleda potrebna je da bi bili u stanju samo pokušati nametnuti i ostvariti neke zamisli koje bi imali budući da raspolažemo superiornijim spoznajama iz budućnosti. Ukoliko bi pokušali djelovati kao nekakvi nepoznati nadobudni pojedinci s neshvatljivim vizionarskim prijedlozima ondašnjim moćnicima u najboljem slučaju bili bi proglašeni luđacima i ostali bi potpuno neshvaćeni u izolaciji od mogućnosti djelovanja.

Poanta je u tome da bi brzo svaki tako u prošlost prebačen pojedinac došao do spoznaje da ukoliko želi bilo što od svojeg znanja primijeniti u bilo kojem obliku mora raspolagati nekom minimalnom društvenom moći i/ili ugledom. Sve ostale varijante su juriši na vjetrenjače i nemaju nikakvog smisla osim što se uludo troši energija, a istovremeno samo se nepotrebno riskira i vlastiti život jer netko od moćnika može došljaka iz budućnosti prepoznati kao prijetnju svojoj poziciji. Taj bi došljak, ukoliko bi ipak htio nešto učiniti sa svojim znanjem, bio bi primarno zaokupljen borbom za vlast ili neku drugu poziciju svjetovne moći, te bi tek s ostvarenjem tog cilja mogao dalje poduzimati radnje kojima bi se iskoristilo njegovo nadmoćno znanje koje nosi iz budućnosti.

Da ne bi smisao misaone igre bio izgubljen u opisivanju načina napredovanja u osvajanju moći/vlasti daje se ona idealna varijanta u kojoj putnik u prošlost odmah biva stavljen na poziciju vladara koji je istovremeno i posve slobodan apsolutistički djelovati, tako da nije sputan u onome što namjerava napraviti. Time se istovremeno pokazuje i to da za djelovanje u svjetovnom sustavu treba zadobiti i određenu poziciju moći ili ugleda jer bez toga nije moguće postići skoro ništa značajnijega u oblikovanju svijeta prema željenom obliku, tj. u željenoj etičkoj i estetičkoj formi. Ovime je neizravno dokazano,

iako to nije bila namjera ove hipotetske priče, da je pod određenim uvjetima pojedincima ne samo dopušteno, nego i da imaju dužnost doći u poziciju svjetovne moći kako bi kroz istu pomagali svojim bližnjima u ostvarivanju Kraljevstva Božjeg. Odnosno, imaju dužnost staviti se na raspolaganje svim svojim sposobnostima kako bi bili drugima na korist. Prema tome, pojedinac iz ove priče bi, ukoliko nije na poziciji vladara ili nekoj drugoj poziciji moći kojom bi se djelotvorno služio u pomaganju drugima, imao obavezu truditi se svim svojim silama i to bez obzira na pogibelj za vlastiti život i ugled, dosegnuti poziciju kroz koju bi mogao najdjelotvornije djelovati za opće dobro.

Dakle, prebačeni u prošlost i postavljeni na mjesto vladara, sada se nalazimo u suočenju s odgovornošću svojeg novog položaja i u skladu s tim moramo raditi što je moguće bolje za dobrobit države kojom vladamo. Može se uzeti i pretpostavka da raspolažemo jednim prosječnim obrazovanjem koje smo dobili u odgojno-obrazovnom sustavu vremena iz kojeg dolazimo, a čak možemo imati i završenu akademsku naobrazbu, no to sve nema neku bitniju ulogu. Puno je značajnije da se raspolaže jednom temeljnom inteligencijom koja nije uništena štrebersko-poslušničkim duhom današnjeg školstva već je ostala na onome što se može nazvati zdravorazumskim promišljanjem.

Već s pretpostavljenim potpuno prosječnim nivoom obrazovanja bili bi puno ispred najvećih umova onoga vremena u spoznajama svih vrsta i oblika. No, upravo bi zbog toga i uvidjeli da je to ujedno i najveći problem koji imamo pred sobom jer bi nam svo to znanje kojim raspolažemo bilo od relativno male ili čak i nikakve konkretne pomoći. Upravo zbog tolike razlike u znanim spoznajama ne bi bili u mogućnosti objasniti što hoćemo i što treba napraviti jer nikome ne bi bilo jasno što mi to uopće govorimo. Bili bi nerazumljivi ljudima onoga doba i morali bi se “spustiti” stepenicu iznad razine njihovog znanja da bi im mogli bilo što zadati, a da bi se to moglo i izvesti.

Na taj način državni napredak koji bi ostvarivali svojim vlastitim naprednim znanjem, kojega smo u opisanome slučaju prepuni u odnosu na ostale, bio bi vrlo spor u odnosu na ono što bi htjeli, iako bi čak i takav u odnosu na ostale države u svakom slučaju bio primjetan u nekom većem ili manjem opsegu. Kako smo mi došli iz današnjeg brzog vremena i nismo navikli na tako sitne korake, a pogotovo stoga što znamo koliko je još toga moguće ostvariti i koliko je još mogućnosti nerealizirano, osnovni problem koji se nameće je kako ostvariti maksimalno mogući napredak (kada se spominje napredak misli se isključivo na uz znanost vezani tehničko-tehnološki scientološki napredak) države koja nam je povjerena na upravljanje? Kako najbolje ubrzati prenošenje svojeg naprednog znanja iz budućnosti na scientološko-tehnološki zaostale podanike?

Odgovor na ovo pitanje je i smisao cijele ove misaone igre vraćanja u prošlost. Jedini odgovor koji se može dati na zahtijev za što bržim ostvarenjem napretka u znanju i tehnologiji, te s tim povezanim usponom same države kojom se upravlja, je da se uspostavi djelotvorni odgojno-obrazovni sustav koji polazi od zahvaćanja cijele populacije od najranije dobi prikladne za institucionalni odgoj i obrazovanje. Samo kroz masovno i ubrzano podizanje opće razine znanja u cijeloj državi i cjelokupnoj populaciji moguće je u što kraćem vremenu premostiti procijep od, u ovom slučaju, 500 godina standardnog povijesnog tijeka. Vladar iz budućnosti koji bi to osmišljavao morao bi najprije prve generacije nastavnika (jednako kao i pripadnih im učenika koje oni zaprimaju pod svoju skrb) nastavnim planom samo grubo strateški usmjeriti prema krajnjem cilju koji je samo njemu poznat, a ostalima potpuno nedokučiv. Nakon nekoliko generacija iz tog grubog usmjerenja iz cijelog obrazovnog sustava bi se kroz selekciju najboljih i najdarovitijih, te uz istovremenu primjenu u gospodarstvu nekih noviteta, polako ali sigurno podizala sveukupna tehničko-tehnološka razvijenost. U početku bi se sve polako i relativno naporno kretalo, ali kako bi se generacije smjenjivale te jedna prenosila svoje znanje drugoj, a uz istovremenu izdašnu potporu gospodarstva cijelom tom sustavu, privredna mogućnost te države i opća razina znanja i tehnologije išla bi eksponencijalnom krivuljom prema gore.

Tu je posebno važan upravo ovaj naglasak na velikom povratu prvobitno zarađenih sredstava ostvarenih u gospodarstvu kroz početnu fazu cijele strategije razvoja natrag u odgojno-obrazovni sustav. Tadašnjim gospodarstvenicima takav ukaz vladara iz budućnosti činio bi se posve neopravdanim i po svojem ljudskom htijenju davali bi veliki otpor takvoj politici. Tvrdili bi da je neprimjereno od njihovog rada uzimati tolika sredstva i trošiti ih na po njima nepotrebno veliko posvećivanje nekoj tamo

dječurliji. Tu upravo dolazi do izražaja važnost mogućnosti tog vladara za neometanim apsolutističkim djelovanjem bez uplitanja sa strane, jer ono što bi svima izgledalo nerazumno brzo bi se pokazalo vizionarskim. Sredstva koja su uložena u daljnji razvitak odgojno-obrazovnog sustava i koja su se na početku činila kao neprimjereni trošak i neizdrživo opterećenje gospodarstvu, vrlo bi se brzo višestruko vratila natrag dodatnom tehničko-tehnološkom razvijenošću i povećanom općom razinom znanja. Kada se kaže da bi to bilo brzo misli se na to da bi se ono što se prije trebalo ostvariti za 100 godina sada moglo za možda 10 ili 20 godina. To razdoblje od 10 ili 20 godina (ili 5 do 30 godina, svejedno) bilo bi ono kritično razdoblje za tog vladara iz budućnosti koje bi morao izdržati, a da bi tek s rezultatima svojih, svima drugima neshvatljivih usmjeravanja, konačno bio u mogućnosti smiriti nezadovoljstva onih koji misle da su nepravedno zakinuti zbog oduzimanja znatnih sredstava u ostvarenje njima nedokučivih ciljeva. Tada bi se dogodilo da bi ta prosiječna ili ispodprosiječna država postigla takav odskok od svojeg okruženja da bi postala toliko političko-ekonomski moćnom i dominantnom nad ostalima da bi vrlo lako ovladala i čitavim svijetom, ako bi to htjela. Tu dolazimo do posve druge tematike i nije ovdje cilj prikazati kako pokoriti svijet nego kako je važno **maksimalno ulagati u odgoj i obrazovanje od samog rođenja svakog državljanina**, a pitanje kako da korist od takvog ulaganja ne bude zlouporabljena odnosi se na pitanje smisla postojanja same države, ali i postojanja i življenja svakog pojedinca. Da ne zastrani ni država ni pojedinac, treba sve što se čini prikazati Bogu na čast i slavu te se pokoravati Svetoj Crkvi i Petrovu nasljedniku, tj. riječ je o već iznesenom konceptu teokratske države čiji je vladar samo jedan bijedni sluga Božji pa se po tome podčinjavanju odstranjuju i protubožja djelovanja.

Vrijedno je još jednom naglasiti da je za vladara i državu najbolje što je više moguće ulagati u odgojno-obrazovni sustav i to na način da taj sustav na najbolji mogući način obuhvaća cjelokupnu populaciju od najranije životne dobi. Praktički od samoga začeća, preko rođenja, predškolskog, školskog i visokoškolskog sustava koji svi skupa služe tome da stvore osposobljenu i produktivnu jedinku koja onda svojim djelovanjem stvara nove vrijednosti kojima višestruko nadoknađuje uloženi rad i istovremeno stvara dodatnu vrijednost koja se koristi za njegovu korist, ali i ponovno nesebično ulaže za korist novih naraštaja.

Što se tiče same zamisli o promišljanju djelovanja vladara iz budućnosti u nekoj državi u prošlosti, može se ići korak dalje i hipotetski "oduzeti" tome vladaru sve one spoznaje koje ima iz svojeg vremena i (p)ostaviti ga samo s osnovnom spoznajom da je prijeko potrebno ulagati u masovno (opće) odgajanje i obrazovanje svih stanovnika države kojom vlada jer jedino tako može svojim podanicima pružiti najveću moguću razinu blagostanja, zaštite slobode i neovisnosti od pretenzija ostalih država, i kao najvažnije, najveću proslavu imena Božjeg, Isusa i Marije.

Dakle, čak nije niti potrebno imati neko znanje iz budućnosti, ali ako se sve raspoložive snage usmjere u sticanje znanja, i u to putem sustava odgoja i obrazovanja od što mlađeg uzrasta što više ulagati, to će se sigurno i višestruko vratiti natrag toj državi i tome društvu koje se svjesno odlučilo na odricanje u vlastitim ugodama kako bi se što više moglo pružiti svojoj mladosti, tj. svojoj djeci. **Ulaganje u djecu od najranije dobi je ono što se natrag vraća s najvećom dividendom, tj. najvećom dobiti.** I to dobiti ne u usko materijalnom smislu, a i tu je dobit visoka, da ne bi bilo sumnje, nego poglavito u onom duhovnom smislu, jer osnovno ulaganje koje možemo unijeti u svoje potomstvo je da se drže zakona Božjih, naše vjere i naše nacije sa svim ostalim tradicionalnim vrijednostima koje će oni sami onda na najbolji mogući način nadopuniti svojim djelima.

Sasvim je logično, i po ovome se još dodatno potvrđuje, da je prije nego što se uopće može ulagati u mlade naraštaje i njihovo odgajanje i obrazovanje prije svega nužno ulagati i poticati u samo rađanje velikog broja novog naraštaja. Bez brojnosti novorođene djece nema visokog učinka (ako uopće ikakvog) niti od najboljeg odgojno-obrazovnog sustava. Bez života koji dolazi od slušanja naputka: *"A vi, plodite se, i množite i zemlju napunite, i podložite je sebi!"* (Post 9, 7), gdje je vidljiva povezanost između brojnog potomstva i podlaganja zemlje čovjeku u korist. Samo plođenjem i množenjem dolazi i potrebni blagoslov Božji za sva ostala djela koja radimo, a ako nema blagoslova nema niti uspjeha i sav je takav rad u propast.

Po pricipima prije iznesene priče o vladaru koji je došao iz budućnosti, a kojom se dokazuje da je nužno ulagati u odgoj i obrazovanje da bi država bila uspješna i djelotvornija od drugih, važno je doći i do još jedne važne spoznaje. Kako nije ljudima moguće po svojem nahođenju ići u prošlost ili vidjeti budućnost, tako nije nikada po ljudskom znanju moguće najbolje znati gdje se treba u obrazovnom programu staviti najveći naglasak. Zbog tog razloga vidljivo je da se mora uzdati u Božju providnost, jer jedino je Bog gospodar nad vremenom i jedino po toj milosti možemo dobiti najbolje impulse (nadahnuća) za nama najkorisnija usmjeravanja u obrazovanju. Po Milosti dobivamo najbolja uputstva gdje i što trebamo naučavati i spoznavati i Milost ovdje ima ono mjesto koje u priči ima putnik u prošlost koji zauzima mjesto apsolutističkog vladara neke zemlje i koji po svojim spoznajama iz budućnosti usmjerava svoje podanike u najkorisnijem pravcu, a da ne lutaju nepotrebno u svome neznanju. Ustvari, milosrdni Stvoritelj može davati samo puno bolja usmjerenja (tj. savršena usmjerenja) od bilo kojeg smrtnika, pa došao on s ne znam kakvim znanjem iz bilo koje budućnosti. Svi putevi vode u Rim, a po ovom dokaznom primjeru vidi se kako svi putevi spasenja vode k Gospodinu, a put je samo jedan – Isus Krist i Majka Marija kao glavni smjerokaz koji stoji na tom spasonosnom putu.

Kostelići – aktualni primjer iz života kako treba ulagati u djecu; uzor cijeloj naciji

Jedan dobar primjer kako treba ulagati i žrtvovati se za svoju djecu kako bi se po njihovim ostvarenjima moglo ubrati višestruke plodove za sve, za cijelu obitelj, i stare i mlade, tj. za cijelu naciju koja radi na takvim principima, imamo u pothvatu koji je ostvario Ante Kostelić sa svojom djecom – Ivicom i Janicom. Krenuo je od samog početka, od najranijeg uzrasta, i pazio da radi sve onako kako mu je razumom objavljeno najboljim za ostvarenje cilja. Mukotrpno je odvajao sebi od usta, radio i mučio se i iznad normalnih ljudskih mogućnosti, ali sve s ljubavlju prema djeci i s osloncem na Božju pomoć (prema vlastitom očitovanju u TV-intervjuu). Nakon velikih patnji i još veće upornosti i strpljivosti rezultati nisu izostali, a rezultati su takvi da je jedan čovjek pokazao i dokazao kako je sam samcat, uz pouzdanje u Boga i Njegovu pomoć, porazio čitav svijet. Svo bogatstvo i materijalna moć ovoga svijeta današnjice biva poražena s malim i posljednjim, ali hrabrim, upornim i u vjeri utvrđenim ljudima. Taj primjer može biti uzor cijeloj naciji kako je jedino moguće ostvariti ikakvo blagostanje i omogućiti si slobodu u ovom svijetu koji želi sve ljude porobiti.

Ono što vrijedi za jednu obitelj vrijedi i za jednu naciju kao veliku obitelj ili veliku zajednicu obitelji. Koliko se je spremno ulagati u svoju djecu i koliko se spremno mučiti i odricati niz godina (jer nema ničega preko noći, nema ničega dobroga bez muke i odricanja) toliko će se i višestruko vratiti natrag. Upravo kao i na navedenom primjeru Kostelića gdje se dugotrajno ulaganje i naprezanje vratilo natrag kao višestruko zadovoljstvo kroz ostvarene rezultate. Kada su došli rezultati došlo je i priznanje od tog tzv. svijeta koji jedino tako i funkcionira, te dok se sam ne uspiješ nametnuti neće te nitko priznati niti ti neće priznati nikakva "prava". Dok se Hrvatska kao država ne nametne kao stvarno jaka i sposobna nitko nam neće ništa priznati ili pokloniti "na lijepe oči", već upravo suprotno, gaziti će nas i gurati u stranu želeći nas potpuno potčiniti i staviti nas u poziciju njihovog sluge. Tko god da trenutno bio svjetski moćnik budući da se kroz povijest razni akteri stalno izmjenjuju na toj poziciji.

Vratimo se još jednom natrag na samu priču oko hipotetskog vladara koji zna da mora ulagati u odgoj i obrazovanje na najvećoj mogućoj razini, ali istovremeno to može i izvesti usprkos svih protivljenja kratkovidnih kritizera koji su poglavito vođeni vlastitom nesposobnošću (nehtijenjem) da se žrtvuju za druge, pa makar to bila i njihova vlastita djeca. To ne treba niti najmanje čuditi, jer kada se došlo do toga da je zbog ugađanja vlastitoj komociji pod uobičajenim i posve legitimnim postalo utrobno čedomorstvo, kako onda od tih istih očekivati da su u stanju predati se trpljenju za one koji su nekako preživjeli utrobni genocid? Rezonira se da je dovoljna žrtva to što su ih uopće poštedjeli od umorstva u majčinoj utrobi i rijetki su oni koji se žele upustiti u neko daljnje odricanje.

Poanta cijele ove priče je da, bez obzira što nema čudom dovedenih vladara iz budućnosti koji bi znali tajne budućeg vremena i uštedili nam time određeno vrijeme lutanja stazama životnih neizvjesnosti, princip ostaje potpuno isti. Vladar sa svojom državom mora osmisliti i ostvariti što je moguće bolji sustav odgoja i obrazovanja, pravilno ga usmjeriti u samoj nutrini svojeg smisla i svrhe, te kroz solidarno odricanje cijelog društva strpljivo dočekati plodove takve politike. Kada ti plodovi konačno dođu

onda se dalje ide puno lakše i u odnosu na ostatak svijeta koji nije u stanju (ili ne želi) slijediti takvu koncepciju nezadrživo se napreduje u svim segmentima države i društva.

Hrvatska država i cijela nacija mora moći ponuditi najbolje moguće uvijete razvoja svojih potencijala cjelokupnom pomlatku, a da bi se moglo pronaći i dodatno potaknuti one najdarovitije i one najbolje koji će onda na sebe preuzeti daljnji napredak. Jedan je od najvećih državnih interesa "zagrabiti" iz cjelokupne narodne kace sve što se nudi te svakome pružiti šansu za ostvarenje svojih potencijala. Mora se najdjelotvornije stvoriti i iskoristiti ljudski faktor s kojim se raspolaže te zbog toga **svako ulaganje u potomstvo nije trošak nego najosnovnija nužnost opstanka**.

Ulaganje u našu djecu je najbolja investicija za našu mirnu i sigurnu starost te mnogobrojna i najbolje moguće osposobljena mladost je jedini mirovinski fond koji ne može propasti, a sve ostalo su obične trice i kučine. Obmane financijskih manipulatora koji obećavaju mirnu i dostojanstvenu starost bez ulaganja u rađanje i najbolju skrb za one rođene obična su laž koju će svi koji joj vjeruju skupo platiti. Eutanazija kao odstrijel nepotrebne starosti samo je krajnji stadij te obmane, a kada laž dođe na naplatu biti će jednako masovno i jednako ležerno izvođena kao što je to danas slučaj s abortusom.

Ulaganje u mladost kao najbolja dugoročna investicija

Nema troška koji je prevelik kada se radi o ulaganju u razvoj novog života od začeća pa do privredne samodostatnosti ljudske jedinke. Nema ekonomske računice koja opravdava štednju u segmentu života, jer u kristocentričnoj ekonomiji koja je utemeljena na vječnoj i nepromjenjivoj istini, život je smisao same ekonomije. Ekonomija je tu da služi životu i da ga podstiče, da mu omogućava što je bolji razvoj i procvat. To je u potpunoj suprotnosti s ovom lažnom ekonomijom današnjice koja je utemeljena na laži, a kako je laž dovela do smrti tako ne treba čuditi što je smrt stalni pratitelj iste. Štoviše, smrt je ono što ovu današnju ekonomiju hrani i na čemu ona temelji svoju moć i bez stalnog umnažanja smrti ne bi bila u mogućnosti ostvariti ovakvu svjetovnu moć kakvu je danas ekonomija u vidu kapitalizma i ostvarila. Nakaradna ekonomija današnjice je podčinila život sebi i život je stavljen u službu ekonomiji, tj. kapitalu kao bitku te ekonomije.

Hrvatska je u situaciji da, kao u zamišljenoj priči, ako vladar dobro "pritegne" cijelu državu tako da se što bolje uspije pokrenuti odgojno-obrazovni proces, plodovi toga odricanja svima se relativno brzo višestruko vraćaju. Ako se nismo spremni žrtvovati za svoju djecu, pa za što smo se onda spremni žrtvovati i za koga smo se spremni odricati? Zar onda uopće zaslužujemo ikakvu milost od Oca na nebesima ako mi kao zemaljski očevi i majke nismo spremni odricati se za svoju djecu? On koji je poslao svojeg jedinorođenog Sina da se žrtvuje za nas ljude kao djecu Božju ne može očekivati i nije pristojno od nas odraslih da ne dajemo i sami žrtvu za svoju djecu. Tu je potrebna suštinska promjena mentaliteta hedonističkog ugađanja vlastitim ugodama prema odricanju i žrtvi za bližnje. I to za one bližnje koji najviše odricanja traže, ali za koje je i najmanje teško odricati se. Tu je potrebno temeljno obraćenje u vjeri te potpuno naslijedovanje Krista, jer jedino tako možemo dobiti potrebne snage i milosti koje su nam potrebne za uspjeh.

Ovime se htjelo pokazati kolike su mogućnosti skrivene unutar ljudi (tj. unutar naroda) ukoliko se pravilno vode i ukoliko se zna gdje ih treba voditi. Pravilan odgoj i obrazovanje mogu dati iznimne rezultate. Rezultate kakve nismo u stanju niti zamisliti, upravo kako ni prije pet stotina godina ondašnjim ljudima nije bilo moguće zamisliti oblik stvari koje dolaze. Ovim prikazom je pokazano kako je neophodno da se veliki napori moraju uložiti i svaka se vlast mora u velikom obimu posvetiti odgoju i obrazovanju novih naraštaja i to počevši od najranije dobi. Veliki je naglasak upravo na usađivanju istinskih vrijednosti u što ranijem životnom uzrastu jer ako se ne daju temeljne vrijednote ostavlja se prostor za ulazak svih oblika antivrijednosti. To je posebno važno zbog karakteristike mladih umova da su po prijemčivosti kojom upijaju informacije slični suhoj spužvi. Isto kao što suha spužva upija vodu, tako i umovi mladih upijaju informacije. Kada se spužva jednom natopi tada i voda polako i puno teže biva u tu spužvu dalje apsorbirana. Ista je stavar i s umovima ljudi. Dok su mladi sve lako i brzo ulazi, dok se kasnije nove informacije, u odnosu na razdoblje rane mladosti, bitno teže primaju. Tu i prestaje sličnost spužve i ljudskog mozga te je prisutna ključna diferencijacija: spužvu se može is-

cijediti, upijenu vodu odstraniti i spužvu ponovno učiniti sposobnom za veliko upijanje. Ljudski se um ne može tako iscijediti i ono što se u vrijeme rane mladosti tako brzo upija neponovljivo je i sa svakim ljudskim bićem ima se prilika za jedno i neponovljivo upijanje informacija te ono što uđe to najvećim dijelom i ostaje. Zato u odabiru onoga što će se dati kao najvažnije i najobimnije informacije treba biti nadasve mudar. Nema prostora za pogrešku, za eksperimentiranje i za nepromišljenosti svake vrste. Odgoj i obrazovanje moraju biti svjesni takve stvarnosti.

Kakav odgoj i obrazovanje

Važnost odgoja i obrazovanja je, dakle, neprijeporna. Ono oko čega se vodi bitka je po kojem će se načelu i u kojem cilju izvoditi taj toliko važni proces odgoja i obrazovanja. Odgajati i obrazovati je nužno u svakom pogledu, ostaje odgovoriti kako to najbolje činiti.

Izazov je prvenstveno u tome da se u onome kako će se odgajati i naučavati mladi taj odgovorni rad svidi Gospodinu i da se ne dovede u situaciju gdje bi se kroz odgoj i obrazovanje mlade na bilo koji način udaljavalo od Isusa Krista i od Njegovog spasiteljskog ostvarenja koje je dao ljudskom rodu. Tu, kod odgajanja i obrazovanja mladih, tj. onih najmanjih, ali istovremeno i najnevinijih među ljudima, treba vječno biti na umu upozorenje koje se tiče upravo odnosa velikih, odraslih, prema mladima: *"Onomu naprotiv tko bi sablaznio jednoga od ovih najmanjih što vjeruju, daleko bi bolje bilo da s mlinskim kamenom o vratu bude bačen u more."* (Mk 9, 42). Naglasak je na velikoj odgovornosti pred Gospodinom za način na koji je Sin predstavljen najmanjima od strane velikih i na koji je način time pružena mogućnost spasenja tim budućim odraslim osobama. Ne samo njihovog spasenja, nego i spasenja svih onih ostalih na koje će opet djelovati te odrasle osobe, a koji su, kao i svi, jednom bili djeca koja u sebe upijaju sve ono što ih se naučava i što vide. Oni koji kod najmanjih šire sablazan i time upropašćuju njih i s njima povezan cijeli niz drugih, toliko su se udaljili od Milosti i toliko su zla učinili da im je to težak teret na njihovom putu spasenja. Toliko težak da se prikazuje boljim imati mlinski kamen oko vrata i baciti se u more nego se takvom teškom sablazni opteretiti. Zato odgoj i obrazovnje treba u svojim temeljima biti prvenstveno usaglašeno s crkvenim naučavanjem da bi se tako izbjegla mogućnost krivog usmjeravanja i stvaranja ikakve sablazni kod najmanjih.

To bi bio onaj temeljni, duhovni, izazov i osnovna svrha svakog odgoja i obrazovanja. Iz takvog se polazišta mora krenuti prema daljem smislu odgojno obrazovnog procesa. Dalji smisao je da se mladima nakon duhovnog pruži i puni svjetovni smisao i svrha odgoja i obrazovanja. I to utemeljenima na upravo navedenim i jedino ispravnim duhovnim principima. Jedino ispravnim stoga što je to isključivo spasenjsko kretanje k Bogu Ocu, kako je i rečeno: *"Ja sam Put i Istina i Život: nitko ne dolazi Ocu osim po meni."* (Iv 14, 6).

Dakle, dano je jasno upozorenje, no dan je istovremeno i izričit naputak kako treba raditi da se ne zastrani. Uz prijetnju teškom kaznom pružen je siguran način da se kazna izbjegne. Tu je vidljivo prisutna Božja ljubav po tom principijelnom pružanju milosti čovjeku koji nije prepušten sam sebi da se domisli kako postići spasenje, već su sva riješenja dana i ponuđena na slobodni odabir. Na taj način sva je odgovornost u korištenju tom slobodom izbora ponuđenih opcija na samom čovjeku i ne može se prebacivati krivnja na nekog drugoga kada je samo trebalo slijediti onako kako je od Boga jasno pruženo i određeno. Tu je i sva nada i svo pouzdanje da se, ako se tih nebeskih naputaka pridržavamo, ne trebamo plašiti eventualnog neuspjeha i kažnjavanja zbog tog neuspjeha, jer nam u našim ljudskim slabostima i zastranjivanjima dolazi i sva potrebna pomoć. Time je i određena aktivnost u nasljedovanju Krista jer po tome nikome nema opravdanja za pasivnost, komotnost, mlakost ili nečinjenje. Kroz Milost koja svakog prati u njegovom poslanju nestaje opravdanja i traži se molitva i rad da bi učinili zemlju Njegovim Kraljevstvom.

Osnova židovske intelektualne nadmoći sadržana u čitanju Svetog pisma

Koliko je Bog milosrdan i koliko udjeluje darova onima koji mu se makar i malo utječu najbolje je vidljivo na samome izabranom izraelskomu narodu i na njihovom uzdignuću nad ostalim narodima ovoga svijeta i de facto vladanjem cijelim svijetom. Danas je biti Židovom jedna privilegija par exellance

u svjetovno-materijalnom vidu jer je na Židove skoro doslovce svugdje i u svim aspektima djelovanja na djelu jedan kriterij kojim su oni privilegirani i povlašteni u odnosu na ostale. Tu činjenicu zorno zaključuje francuski filozof Alain Finkielkraut, i sam Židov: *"Ah, divno li je biti Židov pri svršetku XX. stoljeća! Nismo više optuženici Povijesti, sada smo njezina mezimčad. Duh svijeta nas ljubi, časti, brani, prihvaća se obrane naših interesa. Čak postoji i potreba da se za sve traži naše dopuštenje. Novinari podižu nemilosrdne optužbe protiv svega onoga što Europa još ubraja u kolaboracioniste i nostalgičare nacističkog razdoblja. Crkve se kaju, države čine pokoru, Švicarska više ne zna kamo bi sa sobom,..."*

Postavlja se pitanje kako je to moguće i što su to Židovi napravili da su si u današnjem svijetu izgradili tako privilegiranu poziciju? Odakle im umijeće da kao narod tako nešto postignu? Kako im je to uspijelo? Nije ovdje sada pitanje da li je to što se ostvarila ovakva židovska svjetska dominacija dobro ili loše. Ne. Radi se o tome da se dobije odgovor na to kako je moguće da Židovi imaju unutar svoje populacije izuzetno visoki broj intelektualno superiornijih ljudi pomoću kojih je ostvarena ta dominacija? I to superiorinijih i od najobrazovanijih umova nežidovskih naroda. Namjerno je ovdje dan izraz najobrazovanijim, a ne najmudrijim, jer što se tiče mudrosti, među silnom intelektualnom elitom unutar nežidovskih naroda mudrih skoro da i nema. Potpuno su odsutni, a i oni koji se pojave bivaju zagušeni i sakriveni u galami mnogih tzv. umnika, ali ti umnici su potpuno lišeni dubinske mudrosti.

Kod Židova to nije slučaj i formalno obrazovno ispodprosječni Židov ima više mudrosti i umnih sposobnosti, koje posebno dolaze do izražaja u retoričkim raspravama, od nositelja najviših akademskih titula kod nežidova, tzv. goja kako Židovi nazivaju nežidove. Također je opće poznata činjenica da je kod Židova i sam udio akademski obrazovanih ljudi znatno veći nego kod ostalih naroda, što ne treba čuditi jer mudro je imati obrazovanje (znanje) pa tako i Židovi kao inteligentan narod imaju visoki postotak visokoobrazovanih unutar sebe. Kod Židova je također prisutna izuzetno visoka razina općeg znanja. Posebno se ta intelektualno-mudrosna razvijenost zrcali u sportu gdje je šah jedini sport u kojemu su Židovi osjetno prisutni kao nacija. Naravno koliko je uopće primjereno šah stavljati u kategoriju sporta. I ne da su u šahu Židovi jedino prisutni, nego su tu i izrazito uspješni i dali su dobar dio najvećih igrača šaha u povijesti te igre, ako ne i dvojicu najboljih ikada: Bobbya Fishera i Gari Kasparova. U drugim sportovima jedva da se ponegdje pojavi kakav predstavnik židovskog naroda, dok je to apstiniranje još izraženije u tzv. kolektivnim sportovima, što je također vrlo indikativno. To govori da Židovi zbog nečega imaju razvijenije intelektualno-umne sposobnosti, dok su u tjelesnim (u smislu sportsko-natjecateljskog ranga) sposobnostima poprilično inferiorni. Moguće je zaključiti da je riječ o pridržavanju jednostavnog načela da um caruje, a snaga klade valja, pa je tako jedan narod unutar sebe izgradio sustav vrijednosti koji je primarno usmjeren prema umnosti, i tjelesnosti pridaje sporedno značenje jer ga je povijesno iskustvo naučilo da se može opstati jedino na taj način, a Židovi su višekratno bili izloženi pogibeljima kao narod. Od bijega iz Egipatskog ropstva do 1948. godine i stvaranja Izraela kao cionističkog projekta kojim je postignuto stanje da progonjeni postane progoniteljem. Židovi su od lovine svih naroda svijeta, od te nepravde po bilo kojoj osnovi jer ni jedan narod ne treba proganjati, sada postali lovcima naroda po svijetu. Stvaranjem Izraela dogodio se taj preokret u nanošenju nepravde, ali nepravda je u svakom slučaju ostala i to je ono što se ne može ostaviti prešućenim.

Navedena neusaglašenost u razvijenosti uma i tijela u odnosu na ostale narode daje naslutiti da se ne radi o nikakvoj nasljednoj osobini nego je odgovor negdje u procesu odgoja i obrazovanja koji Židovi na sebi primjenjuju. Pri svemu ovome o čemu se sada govori ne treba izvlačiti zaključke da su zbog toga Židovi bolji ili lošiji, dobri ili zli, već je riječ o tome da su kao narod naprosto takvi, da je njihova pozicija u svijetu sada takva kakva je, i iz toga treba nešto naučiti: to je sve. Svi oni koji jedno puko razmatranje o Židovima stavljaju u neke kontekste koji nemaju veze sa zdravim razumom rade to iz posve malicioznih razloga i ne treba se niti osvrtati na njih jer toga nisu vrijedni. Uostalom, ti koji se nameću kao dežurni cenzori svačijeg promišljanja upravo žele skrenuti pažnju od usmjerenosti na bitak problematike i sve usmjeriti u ispraznu raspravu kojoj ovdje nema mjesta jer se sa zlobnicima i provokatorima ne raspravlja jednako kako i Gospodin jednom Herodu nije pružio zadovoljstvo komunikacije po onoj da se ne bacaju biseri pred svinje (*"Postavljao mu je mnoga pitanja, ali mu Isus uopće nije odgovarao."* (Lk 23, 9)). Posebno bi mi Hrvati trebali biti ti koji imaju što za naučiti od Židova jer je naša situacija sada takva da iako smo uspjeli obnoviti svoju drevnu državnost, nismo uspjeli u tome

da ta država postane garancijom nacionalnog opstanka i prosperiteta već je izvedena jedna apsurdna inverzija da se kroz dugo željenu hrvatsku državu radi na uništenju hrvatske nacije. Postignuto je stanje u kojemu naša vlastita država čini više zla za nacionalnu opstojnost nego je to bio slučaj dok države nije bilo i to je ono što upućuje na hitnu promjenu takve ne-države u državu za narod.

Vratimo se pitanju odakle tolika umnost kod Židova? Davane su razne hipoteze i različiti odgovori. Genetske predispozicije, socijalne nužnosti, rasne posebnosti, i sl. Nigdje nije bilo zadovoljavajućeg objašnjenja, jer Židovi nisu nikakva kompaktna rasa ili nacija. Čak ni lingvistički nema niti približne ujednačenosti, jer većina Židova niti ne govori hebrejski već se uglavnom služe jezikom naroda domaćina. Tek je poslijednjih desetljeća došlo do obnove hebrejskog jezika među Židovima i to onima koji žive u Izraelu, a tek jednim manjim dijelom u židovskoj dijaspori, tako da i sada više Židova govori engleski nego hebrejski.

Za Židove bi se moglo reći da rasno i jezično predstavljaju skoro cijeli svijet u malom. Dakle, potpuno su različiti unutar sebe, a ipak svi zajedno kao narod židovske vjere i nacije izdižu se nad ostalim, nežidovskim narodima. Kada se tako pogleda na toliko rasno neujednačen židovski narod može se uočiti što je sastavnica i poveznica te umnosti. To je od najranijeg djetinjstva usađeno sjeme židovske vjere kroz naukovanje Starog zavjeta, tj. židovske Tore, iz koje dalje klijaju bujni plodovi. Uostalom i samo Sveto pismo daje odgovor: *"Jer nijedan narod ne posjeduje mudrosti: Bog je onaj koji udjeljuje svako dobro, ponižava kako hoće, sve do dna carstva mrtvih."* (Tob 4, 19). Čak i kod onih koji poslije posve napuste bilo kakav vjerski život ta klica objavljene Božje riječi toliko je vrijedna da stvara rezultate koji nadmašuju sve one koji su lišeni takve božanske osnovice kod svojeg razvitka iz djeteta u čovjeka. I više od toga, vrijednost zapisane, čitane i slušane Riječi Božje je tolika da se prenosi s jedne generacije na drugu i kada ova nije neposredno naučavana, nego se samo posredno upija ono što roditelji ili djedovi i bake prenose od svojeg primljenog božanskog nauka. Naučavanje najmlađih osnovama starozavjetnih spisa daje Židovima kasnije toliku prednost da poslije tim blagom oplemenjeni ljudi mogu te talente koristiti prema svojoj slobodi. Mogu se ti talenti koristiti za dobro ili za zlo, za Krista ili protiv Njega, pa tako i Židovi svojom slobodnom voljom imaju svako pravo i slobodu odabrati ono što žele i za to snositi odgovornost pred Stvoriteljem kao i svi ostali ljudi. Ni više, ni manje. Upravo po riječima: *"Tko nije sa mnom, protiv mene je, i tko ne sabire sa mnom, rasipa."* (Mt 12, 30).

Iz svih objektivnih statističko-analitičkih pokazatelja je posve razvidno da postoji jedna jasno izražena intelektualno-obrazovna prednost koju Židovi posjeduju pred ostalim narodima. Točnije, to svojstvo umne superiornosti je izgrađeno i ostvareno ponajviše u posljednjih 300-tinjak godina, dok je prije tog razdoblja židovstvo bilo u najmanju ruku na istoj ravni u odnosu na ostale kršćanske narode, ako ne i potpuno inferiorno u nekim granama znanja i mudrosti. U svakom slučaju nije se židovstvo moglo staviti u dominantnu poziciju nad ostalim (kršćanskim) narodima, nego su Židovi bili ti koji su bili intelektualno podređeni kršćanskim narodima. To su ti narodi poneki put znali i zloporabiti za neopravdano ugnjetavanje nedužnih zbog grijeha ili zločina pojedinaca, i to još iz davnih vremena, ali to ništa ne mijenja na stvari o kojoj je sada riječ. Nije tada bilo ikakvih izgleda da bi židovstvo u svojem negativnom sadržaju koji je sadržan u upornom odbacivanju Isusa Krista kao Mesije, uspjelo i mali dio takvog svjetonazora nametnuti kršćanskoj većini. Tada je to bilo neostvarivo, ali se vremenom u svijetu stvorila takva (nova) pozicija moći da je sada situacija postala upravo obrnuta. Kršćanstvo i Crkva su u situaciji podređenosti u svjetovnoj moći u kakvoj su prije bili Židovi, dok je istovremeno preovladao mentalitet u kojemu se ne očitava Krist kao neosporni Mesija naroda Zapada. U svijetu današnjice Isus je sveden na jednu od opcija koje su ponuđene na tržištu (slobodno tržište svega i svačega, pa tako i vjerskih istina) i postavljen je kao samo jedna od mogućnosti u beskonačnosti konzumizma. Time je ostvaren tijumf židovstva i svih ostalih koji Isusa ne priznaju Bogom jer nama, kršćanima katolicima, nametnut je sustav koji to božanstvo ne priznaje. I to je nametnut na vrlo suptilan način tako da je to izvedeno kao nešto što smo mi kršćani sami tražili i htjeli oduvijek postići, kao nešto što nas same najprimjerenije ispunjava. Štoviše, uspostavljen je jedan sustav koje ponižava i vrijeđa Gospodina, jer je pristajanjem na stavljanje Isusa na tržište raznih ponuđenih istina, koje su sve jednako vrijedne, istina Isusova Božanstva posve relativizirana. Relativiziranjem Isusa Krista sve je postalo upitnim i ništa više nije sigurno. To na koncu otvara vrata samopostavljanju čovjeka kao Boga, jer u posvemašnjem relativizmu jedina sigurna istina može se naći jedino unutar vlastitog pobožanstvenja, odnosno jedino

se vlastitom mjerom može smiriti uznemirenost nastala nepostojanjem utvrđene istine. Postavši sam sebi bogom čovjek si je stvorio i sigurnost u svojem djelovanju. Jer za sigurnošću i istinom čovjek žudi svim svojim bićem, i tu žudnju iskorištava napast grijeha da bi nas krivo usmjerila i osobnom samobožanstvenošću posve odvojila od Gospodina. To je sve posljedica relativizma kojem je dopušteno da se ostvari kao dominantni kulturni mentalitet modernog doba.

U vrijeme zajedništva Crkve i države, tj. prije krvavog revolucionarnog pohoda sekularizma, židovstvo se nije moglo nametnuti kao dominantno nad područjem unutar kojeg je obitavalo te se samim time nije mogao ostvariti relativistički mentalitet. Znalo se vrlo jasno odrediti najbanalnije stvari kao npr. što je lijepo, a što je ružno. Posebno je to izraženo u umjetnosti kojoj je bio nepojmljiv stav da se kao legitimnim umjetničkim djelom priznaje ono što sadrži ružnu ili odbojnu estetiku. Danas je upravo po relativizmu gdje je sve jednako vrijedno poremećen odnos prema istini, pa tako i ružnoća dolazi u istu ravan s ljepotom. Sve je moguće proglasiti estetski ili etički prihvatljivim, već prema trenutnoj potrebi na tržištu vrijednosti. Znajući da je u umjetnosti, a i u cijelom univerzumu, ljepota suobličenost s Isusom, a ružnoća proizlazi iz nebožanskog, iz obacivanja Spasitelja, jasno je da kada se ta dva principa relativizacijom izjednače, istovremeno se izjednačuju nebesa i podzemlje.

U razdoblju prije početka svojeg naglog uspona, a koji znakovito počinje otprilike sa stvaranjem masonerije 1717. godine u Londonu, jedino mjesto gdje je židovstvo ostvarivalo svoju dominaciju bilo je na području vladavine Islama. S Islamom Židovi nisu nikada imali stvarnih problema i kroz povijest su prilično lako na bilo koji način uspijevali suptilno sebi podvrći i pokoriti islamsku silu, jednako kao što je to učinjeno s kršćanstvom kasnije. Bilo kroz infiltraciju i neformalnu vladavinu kao u maurskoj Španjolskoj i Osmanlijskom carstvu ili, kada je to bilo potrebno, neposrednim pokoravanjem kao što je to učinjeno stvaranjem novodobnog Izraela. Naravno, ova druga opcija postala je ostvarivom tek kada je sekularizam odradio svoju zadaću u potiranju kršćanskog na Zapadu i to na najbrutalniji način kroz svoja dva ekstremna oblika: komunizam i nacifašizam. Oba su bili sredstvo za destrukciju u rukama protukršćanskih klika svih provinijencija, a tu svoje mjesto ima i protukršćanski element prisutan u židovstvu, posebno onaj pseudojudejsko-farizejski dio koji se nametnuo židovskom narodu jednako suptilno kao što se židovstvo (židovstvo u smislu relativiziranja Isusa Krista) nametnulo svijetu.

Kao što je istaknuto, u vremenu bliskosti Crkve i države, točnije Crkve i vladara, židovstvo se nije uspjelo nametnuti i nije posjedovalo skoro nikakavu javnu moć, a da ne spominjem odsustvo ikakvih privilegija. Upravo suprotno, bilo je potisnuto i tolerirano kao jedna manjina koja nije bila omiljena i koja je bila ta koja je trpjela i progone i nepravde. Kršćanski element je bio taj koji je vladao i odlučivao, a židovstvo se tu moralo prilagođavati i snalaziti kako je umjelo i znalo. Posve suprotno od današnje situacije. Postavljeni u takav položaj pseudojudejsko-farizejski upravljači zavedenog i prevarenog židovskog naroda su uvidjeli da, ukoliko žele imati imalo izgleda za preuzimanje vladajuće pozicije, moraju uništiti kršćansku utemeljenost europske dominacije koja je istovremeno ostvarila i svjetsku ekspanziju pokoravajući sve i svakoga tko bi im stao na put, a sve prvenstveno zahvaljujući darovima odgoja i obrazovanja primarno utemeljenog na kršćanstvu. Pseudojudjeski-farizejski elementi među Židovima svoju nakanu uspijevaju provoditi prvenstveno na način da uz Toru istovremeno i Talmud zadobiva jednakopravan tretman u odgojnom formiranju ljudi. Čak se događa da je Talmud pretpostavljen Tori pa tako i dolazi do sadašnjeg stanja da židovstvom dominira talmudski duh. Ono što je u svemu bitno je da je opisani proces dekristijaniziranja Europe bio dug i uporan, ali je naposljetku zahvaljujući u prvom redu nedosljednom življenju kršćanstva kod europske vladajuće elite (aristokracije), antikršćanskim klikama uspjelo ovladati pozicijama moći nužnim za omogućavanje političkog inžinjeringa da se kroz ratove i revolucije potpuno odvoji (otuđi) europske narode od svojih kršćanskih korijena.

Lučonošno prosvjetiteljstvo sa svojom francuskom revolucijom početak je konstantnog uspona u moći nekršćanskih elemenata svih provinijencija i svojim agresivnim sekularizmom koji uključuje nametanje agnostičko-ateističkog odgojno-obrazovnog sustava postupno dovodi do potpunog slabljenja intelektualno-obrazovnih potencijala unutar europskih naroda. Još uvijek prisutnu dominaciju Zapada nad ostatkom svijeta (ne računajući tu Židove koji služe u upravljanju Zapadom, a pseudojudejci su ti koji kroz cionizam upravljaju Židovima) treba zahvaliti inerciji ili još donekle prisutnim kršćanskim

elementima u formiranju mentaliteta modernog Zapadnjaka. Tu se i vidi koliko je kršćanstvo uistinu dominantno nad svime ostalim jednako kako je i trojedini Bog gospodar svega vidljivoga i nevidljivoga pa i sami tragovi kršćanskoga unutar Zapada i ostaci ostataka prisutnosti kršćanske vjere u životima Zapadnjaka daju ono što se danas manifestira kao bolji životni standard ili općenito komforniji uvjeti življenja nego na pretežno nekršćanskim područjima.

Tu se nalazi i odgovor na pitanje što je ono zbog čega Židovi kao narod danas potpuno dominiraju svijetom. Razlog se nalazi u dvostrukom diferenciranju između Židova i nekadašnjih kršćanskih (katoličkih) naroda. Židovi se uspinju na od propalih kršćana oslobođenom terenu jer ih više nitko nije mogao obuzdavati i parirati im u intelektualno-umnom djelovanju. Razlog zašto Židovi nisu u istom stanju propasti kao i Europljani, tj. Zapadnjaci općenito, leži u židovskoj vjernosti Tori, tj. židovskoj Bibliji (24 knjige sastavljena od tri dijela: zakona, proroka i spisa) i milosti Božjeg prosvijetljenja koje dolazi i od jednog u odnosu na svu puninu kršćanske Biblije posve ograničenog i reduciranog izvora mudrosti, ali i svega ostalog znanja. Zapadnjaci su izbacili vjeru iz svojeg odgoja i obrazovanja, te su tako izgubili komparativnu prednost nad Židovima koji se svojeg starozavjetnog nasljeđa nisu odrekli. Zapad po inerciji i dalje ima određenu dominaciju nad svijetom, ali je nesposoban oduprijeti se židovskoj stalnosti u svojoj vjeri i umne prednosti koju po tome imaju, pa je sam Zapad postao sredstvo Židova koji su sredstvo pseudojudejaca u ostvarenju antikristovskog plana. Naravno, Sotona je onaj glavni manipulator koji se raznim skupinama ljudi, a i svakim čovjekom pojedinačno, služi kao svojim sredstvima u protubožjem i protuljudskom djelovanju.

Zapadnjaci su kroz otpad od kršćanske vjere svoje umove suobličili životinjskima jer više nemaju prave analitičke i razmatrajuće sposobnosti, a još manje ima sposobnosti za predviđanje onoga budućega na osnovu prošlosti i trenutnog stanja. Dok su se europski narodi držali svoje kršćanske vjere i potčinjavali se crkvenom naučavanju nitko ih nije mogao porobiti ili staviti u potčinjeni položaj na bilo koji način. Kada i nije bilo ljudske pameti da zaštiti, bilo je Providnosti da ispolji svoju nebesku zaštitu. Svega se toga odrekao moderni Zapadni čovjek, te se stavio u stanje potpune zaglupljenosti i zaluđenosti od strane onih/onoga kojima je osnovni cilj uništiti sve ljude, bez obzira na porijeklo, vjeru i rasu. U te koji su uhvaćeni u tu mrežu prijevare i obmane treba svrstati i same Židove koji su samo jedno vrijedno oruđe u rukama oca svih laži.

"Vama je otac đavao i hoće vam se vršiti prohtjeve oca svoga. On bijaše čovjekoubojica od početka i ne stajaše u istini jer nema istine u njemu: kad govori laž, od svojega govori jer je lažac i otac laži." (Iv 8, 44). Kroz ove evanđeoske riječi gdje Isus direktno govori svojem židovskom narodu vidimo kako taj genij zla zna zloupotrijebiti Božansko Milosrđe te tako od izabranog naroda stvoriti svoje oružje kojim onda razara cijeli svijet upravo kroz židovsku vjernost svojim starozavjetnim zakonima i na utemeljenju židovskog odgoja i obrazovanja na tim svetim spisima. Do tolike današnje dominacije Židova nad gojima dolazi zbog kod Židova neprestano prisutnog tradicionalnog pristupa u odgajanju najvećeg dijela svoje mladosti. To što je to upravljano i izvedeno sa zakulisnim i antikristovskim ciljevima ne mijenja ništa na osnovnoj pouci iznesenih misli, a to je da se Božja riječ i crkveni nauk mora staviti u srž i temelj svakog odgoja i obrazovanja ukoliko se želi oduprijeti tolikoj sili laži i zavođenja.

Pouka cijelog ovog razmatranja o Židovima i odgoju i obrazovanju je ta da se uvidi jednostavno načelo djelotvornog odgoja: riječ Božja. Židovi tako kroz pridržavanje svoje tradicije uporno prakticiraju **čitanje, slušanje, raspravljanje i razmišljanje** o objavljenoj Božjoj riječi. Ista nam je najcjelovitije dana kroz kršćansku Bibliju. Točnije, kroz od Crkve odobrenu katoličku Bibliju jer protestantske denominacije i razne ostale sekte ili lažni proroci imaju manje ili veće, ali u svakom slučaju nedopustive promjene. Posve jasno stoji zapisano: *Tko ovomu što doda, Bog će njemu dodati zla napisana u ovoj knjizi. I tko oduzme od riječi proroštva u ovoj knjizi, Bog će mu oduzeti udio na stablu života i na svetom gradu - na svemu što je napisano u ovoj knjizi.* (Otk 22, 18-19).

Upravo se i kroz priklanjanje objavljenoj Riječi kroz Sveto pismo istovremeno samo po sebi nameće redosljed i prioritet kod odgoja i obrazovanja. Zato je i bilo masnim slovima u gornjem tekstu maloprije istaknuto ono što se događa kada se Knjiga otvori i naučava/proučava, jer je to jedan sveprožimajući proces. Naučavatelj je ujedno i proučavatelj, a proučavatelj je naučavatelj te se tako događa jednako

u čovjeku samome kao i u međugeneracijskom odnosu. Stariji naučavajući mlađe i sami uče, a mlađi učeći od starijih i sami svojim pitanjima naučavaju starije, jer mladost postavlja najteža pitanja i traži najbolje odgovore.

Ako se želi Riječ čitati mora se naučiti čitati, mora se opismenjavati. Dakle pismenost je primarni vid obrazovanja ili onaj koji je počelo svega ostaloga. Tko se nauči čitati na svetim riječima taj onda ima najbolju školu čitanja, a isto se odnosi i na pisanje i pismenost koja se iz toga dalje rađa. Pismenošću se ide prema svemu ostalome jer je prava pismenost lijepa i teži lijepome, pa tako iz pismenosti nastaje i lijepa književnost kao umjetost riječi, a samim ovladavanjem procesom pisanja daje se osnova za lijepo oblikovanje prostora kroz ostale umjetničke izraze. Uostalom, nije slučajno u različitim kulturama rođena kaligrafija ili umjetnost pisanja na posebno izražajan način. I Zapad, tj. kršćanstvo, je imao svoje kaligrafe i prisutna je podudarnost sa zamiranjem kaligrafije nakon koje slijedi i postupno gubljenje kršćanske dominacije na Zapadu i preovladavanje materijalističkog židovstva koje se svojeg krasopisanja ipak nije odreklo. Zapadni se duh previše potčinio stroju koji je u potpunosti preovladao nad pisanjem što baca jedno sasvim drugo svjetlo na značenje pronalaska tiskarskog stroja. Svakako da je tiskarski postupak koristan, ali samo ako se i dalje zadrži doticaj s bitkom pismenosti kroz kaligrafsko-krasopisamsko usredotočenje na vizualnu estetiku spojenu s tjelesnom tehnikom. Kina i Japan su primjeri suprotnog ekstrema gdje je previše uloženo u samo umijeće, a zanemarena je opća praktičnost. Židovstvo je i ovdje najdjelotvornije usuglasilo obje vrijednosti, a kršćanstvo kroz svoju kristocentričnost vrlo lako može i mora nadmašiti židovstvo ograničeno njegovom starozavjetnošću, ali jednako je tako ograničeno i svojom pretjeranom materijalističnošću.

Ako se želi Riječ slušati i o njoj raspravljati potrebno je imati za to prikladan odgoj jer se tu ne može pristupiti bez jednog urednog i pristojnog odnosa prema slušanju i govorenju. To je ujedno i najbolja osnova za, kako unutarosobnu, tako i unutardruštvenu ili unutarnarodnu disciplinu i poredak stvari. Tako se stvari postavljaju na svoje mjesto naizgled same po sebi, ali je tu na djelu milosna ruka nebeskog Oca koji nam pomaže uvijek kada Ga se želi prihvatiti u svojim životima. Retorika je isto tako nekada predstavljala ono što se smatralo neizostavnim iz svakog odgoja i obrazovanja, dok je sada nestala i postala zamijenjenom vulgarnom galamom koju ponajviše šire mediji čija je to (galama) temeljna retorika. To kao i sve ostalo nije slučajnost već korespondira s demokracijom gdje je galamdžijstvo i svađalaštvo uzdignuto na masovnost cjelokupnog sustava i u tome se kakafonijskom kaosu više ne može ništa čuti. Tamo gdje nema mogućnosti slušanja nema niti prosperiteta, nema mira, nema dobra, već vlada duh raskolništva i tužilaštva. Jednog tužilaštva gdje je prisutan duh o kojem se govori kada se kaže: *Jer zbačen je tužitelj braće naše koji ih je dan i noć optuživao pred Bogom našim.* (Otk 12, 10).

Ako se, na kraju, želi o Riječi razmišljati uči se kako razmišljati i kako učiti. Uči se razmišljanje i uči se učenje te se neprestano usavršava u svemu kada se uvidi koliko smo mali i koliko smo udaljeni od Izvora. Tako se istinski usavršava znanje znanja ili kako najbolje poboljšati svoje obrazovanje, ali jednako tako i kako usavršiti odgoj jer jedno ide uz drugo. Nećemo dobiti od Svevišnjeg znanje (obrazovanje, mudrost) ako Mu neodgojeno prilazimo, a tko je pristojan s Bogom takav je i sa svime od Njega stvorenim, a onda posebice s čovjekom kojeg je On napravio po svojoj slici. Naravno da je ljubav ona punina koje je pristojnost samo jedan dio i to više jedan formalni dio, dok se traži iskreno djelovanje ljubavi iz srca. Tu se na koncu razmišljanja, koje je svojim usavršenjem prešlo u kontemplaciju, dolazi do uvida u to da je čovjek predodređen od Stvoritelja za cijeloživotno učenje i (samo)spoznavanje. Razmišljanje je neprestani rad i rad je neprestano razmišljanje kojima se suobličujemo i nasljedujemo dani nam primjer Spasiteljev. Tu se nalazi i rješenje za problematiku motiviranja na samoobrazovanje koje je ono što predstavlja jedino pravo oprijedijeljenje kod pitanja odgoja i obrazovanja. Sav trud treba imati smisao u tome da pruži potporu i najbolje omogući svačije samoobrazovanje koje mu kao posebnoj individui treba. Ne može se temeljiti ništa dobroga na šabloni po kojoj se svatko mora oblikovati, nego otvoriti prostor za kreativnost svakoga jer svatko njome raspolaže makar i u najmanjem obliku.

Budući da se novoobnovljena kršćanska osnova budućeg hrvatskog odgojno-obrazovnog sustava temelji na cjelokupnoj objavi sadržanoj u nerazdvojivoj cjelini Starog i Novog zavjeta naučavanih Svetom Crkvom, to će i rezultati koji će se postići na takvim temeljima biti od ostatka svijeta nedostižni. Niti

dekristijanizirani svijet, a niti izmanipulirani židovski narod koji svoju sadašnju supremaciju temelji samo na jednoj Talmudom pomućenoj vjernosti Starom zavjetu (Tori), neće moći parirati narodu (ili narodima, jer ako se i drugi priključe tim bolje) koji se otvorio svim Božanskim darovima poslanim od Spasitelja. Kreativne mogućnosti koje se mogu ostvariti nadmašuju ono što i najoptimističniji mogu predvidjeti jer je Stvoritelj nepredvidiv, a kreativnost dolazi od Njega.

Stoga, na pitanje zašto odgojno-obrazovni sustav ne osposobljava za kreativni odnos prema životnim poteškoćama odgovor se nalazi upravo u svemu prije navedenom. Osnovni je uzrok u oholom odbacivanju svega božanskog danog upravo zato da bi nam bilo lakše, bolje i ljepše u zemaljskom, a nadasve naknadnom nadzemaljskom životu. Zato i svi izneseni planovi prisutni u Programu nacionalnog opstanka u biti predstavljaju minimum onoga potencijalno mogućega i kao takvi su pisani s velikom rezervom u sebi koliko god to izgledalo nevjerovatnim.

Da ne bi bilo nekih eventualnih sumnji da se na Božjoj riječi treba temeljiti odgoj i obrazovanje imamo upravo u Svetom pismu danu jasnu uputu zemaljskim vladarima što i kako im je pravilno činiti da bude dobro i njima i njihovim podanicima:
Vama su dakle, vladari upravljene riječi moje
da se naučite mudrosti i ne griješite.
Jer oni koji sveto čuvaju svetinje sami se posvećuju,
i koji su u tom poučeni nalaze obranu.
Žudite stoga za riječima mojim,
čeznite za njima: one će vas poučiti.
(Knjiga mudrosti 6, 9-11).

Uzroci nedjelotvornog školstva u zlu sekularizma

Ovdje smo, dakle, dotakli suštinu problema odgojno-obrazovnog sustava današnjice, ali tu je istovremeno dano i rješenje te problematike. Kakva je današnja situacija u (pred)školstvu, ali i na veleučilištima i sveučilištima, posljedica je dugotrajne i sistematske uklonjenosti Božanskog nauka iz sustava školstva i pedagogije. Pohodom sekularističkih principa kroz institucije uspjelo se posve izbaciti i najmanji udio kršćanskog nauka. Sve je postalo utemeljeno na humanističko-znanstvenim principima koji su ništa drugo do li pamet odmetnuta od Boga. Išao je taj proces polako, ali je uspio u svojoj krajnjoj nakani. Najprije se uspjelo znanstveni humanizam koji ne uključuje Boga nametnuti kao ravnopravnu opciju, da bi se potom komunističkm terorom zabranilo ikakvo spominjanje Stvoritelja, i kada se potom u postkomunističkom razdoblju nekako ugura sat vjeronauka to se pretvara u jednu suprotnost svojoj izvornoj nakani. Vjeronauk se predstavlja kao samo jedan predmet koji dodatno opterećuje učenike već ionako izluđene masom nekorisnih i potpuno besmislenih nastavnih predmeta. Još kada se sve stavi u kontekst pove degradiranog autoriteta same institucije školstva i nastavnika, postaje vidljivo koliko je vjeronauk u ovakvom obliku i u ovim uvjetima kontraproduktivan. Posebice kada se medijski i kulturni manipulatori pobrinu da ga takvim naprave u očima djece i njihovih roditelja.

O kakvoj je to sustavnoj orkestraciji u obezvrijeđivanju školstva riječ? Na djelu je istovremeno narušavanje autoriteta i odgojnog poslanja roditelja s isto takvim djelovanjem na području školstva. Uspjelo se ulogu učitelja srozati na najniže grane kroz demokratizaciju samih škola. Programi koji se naučavaju izraz su tog pokvarenog i suptilnog duha demokracije gdje se sugerira da svi imaju jednako pravo na mišljenje te je to odvojeno od potrebe imanja znanja i pameti. Time se postiže učinak gdje svatko misli da smije neodgovorno misliti i time u poplavi mišljenja istina biva potopljena. Nije važna kvaliteta mišljenja nego se forsira kvantitet, važno je diskutirati, debatirati, brbljati i svi su za sve mjerodavni po svojem "svetom" demokratskom pravu. Đaci i studenti sami uvelike odlučuju o nastavnom programu, o sadržaju satova, ocjenjuju učitelje i profesore, a i sami sebe. Tu još dodatno razaranje stvaraju sami roditelji koji se također petljaju u odgojno-obrazovnu djelatnost po demokratskom načelu da svi o svemu odlučuju.

Škola je polako pretvorena u ustanovu koja služi samo pukom prenošenju znanja, dakle nastavnoj, a ne odgojnoj svrsi. Kad barem to znanje ne bi bilo kontaminirano lažima iz podzemnih radionica, onda bi

se i ukinuće odgojne komponente lakše podnijelo. No na djelu je prenošenje posve lažnih i krivih, ili u najmanju ruku, događa se prenošenje tendencioznih, selektivnih, dobrim dijelom suvišnih, pogrešno rastumačenih i iskrivljenih znanja. Stvaraju se naraštaji indoktrinirani na liberalizam, demokraciju, jednakosti, ravnodušja spram velikih pitanja Boga i čovjeka, u duhu pacifizma, feminizma, dokidanja država, nacija, granica i sličnih obmana. Nisu usađeni i navještani nikakvi ciljevi i vrednote, svatko je prepušten samome sebi i postavljanju samoga sebe kao mjerilu svih vrijednosti.

Umjesto da škole imaju odgojnu ulogu, kako je i bilo od samih početaka, nadovezujući se tako na roditeljstvo, škole se reduciraju na prenositelje krivovjernog znanja – kako je već i istaknuto. Umjesto da služi odgajanju karaktera i razvijanju ličnosti, škole to još dodatno kvare ugađajući svim niskim pobudama i puštajući da se učvršćuju štetne naravne sklonosti. I takva loša nastavna politika neprestano se dodatno pogoršava stalnim izmjenama kroz koje se postavljaju takve norme da normalan rad više nije moguć. Osnovno je načelo svih tih izmjena u tome da se povlađuje učenicima tako da će na kraju nastavnici morati pisati testove i odgovarati umjesto samih učenika. Jednako je tako i u primjeni načelo da se sve određuje prema onima koji su problematični i ispoljavaju najslabije rezultate, tako da svi ostali moraju zbog toga stagnirati u svojem razvoju. Posebno se to odnosi na pravu epidemiju tzv. hiperaktivnosti kojom se opravdava nečiji roditeljski i svaki drugi propust u odgoju, ali ti koji se nazivaju hiperaktivcima svojom samom prisutnošću potpuno uništavaju nastavni rad i tako unazađuju cijelo društvo. Ako se već i prihvati da ta hiperaktivnost stvarno postoji kao simptom, onda se imaju formirati hiperaktivna razredna odijeljenja s hipreaktivnom djecom i s njima prikladno raditi, a one koji su u stanju normalno pratiti nastavu pustiti na miru od terora (hiperaktivne kao i svake druge) manjine. Uopće, svi ti moderni nastavni i pedagoški programi koji se nekritički preuzimaju nemaju druge svrhe nego da se cijelo društvo izgradi u jednu amorfnu masu koja se stvara kroz spomenuto povlačenje onih naprednih na dno kroz određivanje nastave mogućnostima onih najlošijih unutar razrednog odijeljenja. To i ima svojeg smisla kada se zna što su krajnji ciljevi graditelja Novog svjetskog poretka, pa tako totalitarno društvo u kojem vlada tiranija kapitala i pripadajuća kapitalistička antikristovska elita ne može željeti društvo vrsnosti nego umjetno stvorenu što veću jednakost svih sa svima. Ta se jednakost ne stvara tako da se podiže razina znanja i vrijednost odgoja nego upravo suprotno, onim lakšim putem, srozavanjem vrijednosti i istinskog znanja i stvaranjem jednoličnosti u općoj zaglupljenosti. Riječ je doslovce o zombizaciji društva u kojemu se želi producirati jedno bezvoljno biće koje je poput zombija bezvoljni rob sposoban za obavljanje najosnovnijih poslova koje mu odredi njegov vlasnik. Tako i moderno zombizirano društvo postaje jednim robom koje bez slobode vlastite volje izvršava onu zadaću koju je odredio pritajeni vlastodržac budućeg Novog svjetskog poretka.

Veliki je pad u tom smislu učinjen i zakonskom zabranom uporabe kaznenih mjera, od tradicionalne šibe pa sve do najobičnijeg ukoravanja, opominjanja ili prijetnji. S druge strane, poticanjem raznih "dječjih prava", đacima je sve dopušteno. Danas se može svaki đak mirno upustiti u otvoreno vrijeđanje i ponižavanje, čak i fizičko zlostavljanje učitelja, a da ne snosi ikakve ozbiljnije posljedice. Ista se stvar odnosi i na roditelje koji imaju dopuštenje da se upliću u rad nastavnika što dovodi do toga da su uz učeničke, nastavnici izloženi i roditeljskim prijetnjama, pa sve do neposrednih napada. Zbog nefunkcionalne policije i pravosuđa takvi ispadi prolaze potpuno nekažnjeno, pa ugled nastavnika dodatno biva degradiran ne samo u krugu škole nego i kao zanimanje koje se onda ne poštuje na razini cijelog društva. Sve je to skupa dovelo do toga da današnji đaci ne dobivaju ni etički niti estetski odgoj, ne uče što je dobro i lijepo, nego samo ogoljene i za manipulatorsku svrhu izabrane činjenice. Time se uz dobrotu i ljepotu u konačnici uskraćuje i sama istina.

Jedna od posljedica takve politike uskraćivanja mogućnosti kazne je gubitak svakog autoriteta, a to znači i autoriteta države. Time imamo, između ostalog, stvorenu problematiku neprestanog porasta kriminala bez obzira na to što se povećavaju i kroz tehnologiju ojačavaju policijske snage. Kako drugačije objasniti da je nekada, ne tako davno, bilo potrebno višestruko manje policajaca na broj stanovnika nego što je to potrebno danas? Zbog čega je prisutna veća sklonost kriminalnim radnjama i svakom ostalom nezakonju sada nego što je to bio slučaj prije? Odgovor se nalazi u različitom pristupu u školskom odgoju, odnosnu odgoju ljudi u svakom obliku. Autoritet države se prije strogo nametao i učio od najranijeg uzrasta, a osnovna je pouka bila da se za djela snosi i odgovornost. Učitelj je bio onaj državni reprezent koji je pokazivao i usađivao svjesnost za odgovornost i onda ne treba čuditi da tako

odgojena osoba teže pada pred iskušenjem kršenja državnih zakona. Od malena se naučilo lekciju da se snosi bolna odgovornost za svoje postupke. Danas je pojam odgovornosti za svoje postupke nestao iz odgojne pedagogije. Ne samo da je nestao već se nameće sekularna pedagogija čija je bit sadržana u tome da se u svemu odgovornost prebacuje na druge. Djeca su naučena da odgovornost za postupke prebace na druge, a zbog toga im je sve unaprijed dozvoljeno i za ništa ne snose posljedice. Kasnije, kao odrasli ljudi samo ponavljaju takav obrazac i naučeni da nisu odgovorni ni za šta i da imaju pravo ugađati svojim željama puno lakše izabiru put kriminaliteta i protuzakonitosti, a da ne govorimo o nemoralnosti. Ne treba čuditi da je tako formirana populacija teže kontrolirana i od države obuzdavana putem represivnog policijskog aparata. Policija u vrijeme Franje-Josipa nije imala problema s autoritetom države pa se lako nosila s uvijek prisutnim kriminalnim elementima, dok današnja policija koja djeluje u državi lišenoj svakog autoriteta unatoč svojoj višestruko većoj brojnosti i još povećanoj materijalno-tehničkoj djelotvornosti, muku muči s kriminalom. I to u tolikoj mjeri da je kriminalna struktura postala moćnijom i od same policije jer je i ta policija sastavljena od ljudstva koje je prošlo isti odgoj kao i kriminalci pa se lakše međusobno jedni drugima suobličuju. Čak u tolikoj mjeri da je nekad teško povući liniju između kriminala i policije, odnosno između kriminala i države. Sve to nije direkto vezano s ukidanjem kažnjavanja u školama i ne može se sve tako pojednostaviti, ali sigurno je da porast svih oblika kriminalnosti ima značajnog udjela u takvom pedagoškom pristupu. To je važno znati stoga da se ne bi pomislilo da će se uvođenjem primjene kaznenih mjera sve najednom riješiti. Riječ je o samo jednom važnom i djelotvornom (ujedno i najjeftinijem) načinu kojim se kroz pravilno odgajanje utječe na odnose u cijelom društvu. Ono što je najbitnije je da se odgojem da jasno određenje u stimuliranju dobroga i kažnjavanju lošega, bez relativiziranja i samoobmanjivanja. Pohvala mora biti nagrada za nešto vrijedno; pohvala mora biti povezana sa stvarnošću, a ne s nečijim željama. Djeca jako dobro znaju, i kada im se ne nameće drugačije to spremno i prihvaćaju, da se od pravog nastavnika očekuje da djecu poučava i da to ne obuhvaća samo potporu, nego i stegu, zahtjevnost i ukor.

Vrlo je indikativan primjer kakve obrazovne dosege postiže sekularistički odgojno-obrazovni model vidljiv u jednoj studiji iz 1989. godine gdje je uspoređeno znanje matematike kod učenika iz osam zemalja. Američki učenici pokazali su najslabije, a korejski učenici najsolidnije znanje iz matematike. Kada su istraživači zamolili učenike da sami ocijene svoje znanje iz matematike američki učenici dali su sebi najvišu ocjenu, dok su Korejci sebe ocijenili najnižom ocjenom. Upravo obrnuto proporcionalno s njihovim rezultatima, ali potpuno u skladu s razinom kontaminiranosti odgoja i obrazovanja modernim izmišljotinama sekularne pedagogije.

Primjeri destruktivnih odgojno-obrazovnih načela

Kao destruktivni metod ubačen u cijeli nakaradni odgojno-obrazovni sustav posebno se ističe princip sustavnog falsificiranja povijesti koji onda postaje kavez iz kojega nije moguće izići van jer se odgovori na životne probleme s kojima se susreću tako modelirani umovi vade iz iskrivljenih unosnih podataka. Riješenja zadobivena tim modelom nikada nisu potpuna i neprestance se događa samo jedno umnažanje problema, bez izgleda za riješenjem. Taj princip upada u zamku lažirane povijesti iznesen je već kod objašnjenja uzroka mogućnosti postojanja lažne ekonomije, a isto je tako primjenjiv i na sve ostalo što se tiče ljudskih odnosa. I to odnosa među ljudima (čovjeka i čovjeka), ali i između ljudi i Boga (čovjeka i Boga). Naučavanje laži i prihvaćanje laži dovodi do poremećaja svih tih odnosa, a prvenstveno odnosa s Nebeskim Ocem. Točnije, ti se odnosi prekidaju i nameće se prihvaćanje mogućnosti življenja bez odnosa čovjek-Bog, a sve se usmjerava na odnos čovjek-čovjek, koji se onda nikako ne može primjereno i na zadovoljstvo svih urediti. Svatko misli da mora biti po njegovom, jer sebe postavlja kao izvorište svih mjerenja, ali tako se upravo i događa opći sukob svakoga sa svakim, jedan globalni bratoubilački rat kojemu nema kraja. Otac laži naprosto uživa gledajući svoju riječ na djelu među ljudima koji su je prihvatili.

Najbolji primjer takvoga falsificiranja temeljne povijesti, a koji ima posljedice da se stvaraju samoporobljeni i dezorijentirani ljudi, je naučavanje tzv. evolucijske teorije. Stvaraju se slijepci da bi na koncu bilo ostvareno ono na što nas je Isus upozorio: *"Slijepi su, vođe slijepaca! A ako slijepac slijepca vodi, obojica će u jamu pasti."* (Mt 15, 14).

Nametanjem teorije evolucije ili darvinizma kao onog znanja koje se mladima prenosi kao istinito postiglo se obezvređivanje i potpuno degradiranje Svetog Pisma kao Božanske objave sa svom propadajućom i nepromjenjivom istinom. Postiglo se sveopće zasljepljenje masa te više nema onoga koji bi ih izveo iz puta u provaliju, a to ponajprije zbog demokratske povratne sprege tako stvorenog slijepila jer se slijepci među sobom natječu da bi ih slijepci birali. Sustav se tako sam od sebe održava i još k tome tijekom vremena samo dodatno pojačava u općoj zabludi.

Teorija evolucije, koja je uistinu samo jedna teorija, i to prenategnuta i s jednog stvarno objektivnog znanstvenog stajališta posve nekonzistentna teorija, postala je istinom ljudskog roda i svijeta. Nije nimalo slučajno da je to tako, jer time je postignut učinak naučavanja bezbožništva i davanja legitimiteta pobožanstvenju svakog pojedinca. Kada se kao potpuno dokazana i od institucija odobrena teorija evolucije naučava od najmlađeg uzrasta, pa još tako iz generacije u generaciju, dobije se društvo u kojemu se Bog ne priznaje i jednostavno se ne smatra potrebnim podvrgavati se objavljenim Božjim zakonima. Riječ je o prvenstveno moralnom pitanju, o pitanju morala koji se usađuje u ljudski um. Kada je evolucija ono što je stvorilo i svijet i čovjeka, onda to u potpunosti isključuje Stvoritelja i isključuje moralnost koju On svojom objavom određuje. Evolucijski moral je moral po mjeri samog čovjeka, to je moral razine supermarketa i ugađanja vlastitim željama. To je moral gdje se ne podliježe odgovornosti pred Stvoriteljem za učinjene postupke. Tu je moguće raditi ono što sam čovjek smatra najprimjerenijim prema vlastitim prosudbama. To je direktno povezano sa sotonističkim principom *"Čini što ti je volja i to neka ti bude sav Zakon."* koji je svojoj "Knjizi Zakona" objavio najpoznatiji sotonist modernog vremena Aleister Crowley. Kroz nauk evolucije taj izravni zakon dobiven iz podzemlja je zamaskiran i suptilno nametnut u odgojno-obrazovnim ustanovama današnjice.

Osim toga darvinistički nauk koji se sada nameće mladim naraštajima i na kojemu su već odgojene brojne generacije ima u sebi kao osnovnu premisu izjednačavanje čovjeka sa životinjom. Taj princip uopće nije novi i od Darwina izmišljen nego se on proteže otkada se zna za povijesnog čovjeka. Ista je stvar na djelu i kod egipatskih božanstava u raznim životinjskim oblicima (zmija, čagalj, krokodil, sokol, itd) što je od ljudi na koncu i učinilo zvjeri, a i cijelo je društvo bilo zvjerski uređeno: bez milosrđa i bez ljubavi. Darwin je samo malo preuredio i za oholog zapadnjaka prilagodio te iste egipatske (ili bilo koje druge poganske) principe te ih lukavo nametnuo kao navodnu znanstvenu istinu po kojoj se onda može dalje stvarati prigodna moralno-etičko-estetska nadgradnja.

Ne treba onda čuditi da judeo-masonski upravljano zapadno društvo i pripadajuće države u svojim odgojno-obrazovnim institucijama Darwinovu teoriju evolucije stavljaju na pijedestal apsolutne i provjerene istine. Tu se čak ne dopušta ni eventualno propitivanje ispravnosti te teorije evolucije, nego je ista postala dogmom liberalne demokracije. Ta dogma je u potpunom neslaganju s katoličko-kršćanskim vjerskim dogmama i stoga je neizvedivo i neodrživo opstajanje te dvije opcije kao jednako legitimnih, a kamoli da se teorija evolucije uzdigne kao istinita na račun kreacije, kako je sada slučaj. Nije moguće služiti dva gospodara jer: *"Nitko ne može služiti dvojici gospodara. Ili će jednoga mrziti, a drugoga ljubiti; ili će uz jednoga prianjati, a drugoga prezirati."* (Mt 6, 24), te je ista stvar s evolucijom i kreacijom (Božjim stvaranjem svega vidljivoga i nevidljivoga).

Konzekvence takvog naučavanja evolucije kao istine vidljive su u potpunom moralnom potonuću svijeta današnjice i gubljenja svake mjere u razmjerima pada u grijeh. Kako ne bi i bilo tako kada je grijeh kao takav odbačen, jer kako može biti ispravna crkvena (kršćanska) dogma o grijehu kada nema stvoritelja svijeta i čovjeka, već je sve samostvoreno, pa se po tom principu i čovjek ima samoostvariti u nekoj zamišljenoj punini svojeg htijenja i svojih želja. Grijeh je u takvom kontekstu smetnja evolucijski moduliranom čovjeku i da mu ne bi smetao u njegovom usponu na tron vlastitog pobožanstvenja odbacuje se pojam grijeha, a usput na smetlište leti i cijelo kršćanstvo koje je ono koje taj grijeh i naučava. Kroz ovakav odgojno-obrazovni inžinjering zakulisni upravljači postigli su stanje svijeta u kojemu je nekada kršćanski Zapad sada od sebe u potpunosti odbacio Isusa, Mariju i Svetu Crkvu kao nepotrebno opterećenje svojim, kroz evolucijsku znanost opravdanim, htijenjima i željama.

Još je jedan vrlo indikativan i vrlo konkretan primjer potpunog zastranjenja odgojno-obrazovnog sustava od svake pameti, a ponajprije od istine kojoj bi trebao barem težiti. Nedostatak najosnovnijeg

poštenja prisutan je u nastavnom gradivu, i to poglavito u odnosu na činjenice iz kojih se kasnije stvara slika povijesti. Riječ je o principu povijesnih laži, o sustavnom i smišljenom krivotvorenju povijesti, a o čemu je govoreno u prvom dijelu. Naravno da je nastavno gradivo od najvećeg utjecaja na stvaranje povijesne percepcije nekog naroda, čak je važnije od medijskog sektora. To je zbog toga što se nastavno gradivo i kod učenika i kod nastavnika (naravno, i kod glavnine roditelja) percipira kao apsolutno provjerenim i istinitim, jer iza odabranog nastavnog plana i programa stoji autoritet države i svih pripadajućih institucija. Narodne mase, i to s punim pravom, očekuju od učenih glava s diplomama i visokim titulama, a kojih su prepune nadležne državne institucije, da daju takvo gradivo koje je provjereno i koje je temeljeno na težnji k istini. Nažalost, tome nije tako, i cijela armija magistara i doktora znanosti napravila je nešto što ima zadaću da ljude drži u neznanju i zabludi, a time su ujedno i pokazali kolika je stvarna vrijednost svih tih titula kojima se kite. U stvari, te akademske titule niti nemaju drugu svrhu nego da daju dodatno pokriće lažima, poluistinama i podmetanjima koja se serviraju puku.

Vratimo se onome što je spomenuto maloprije, jednom indikativnom i neoborivom primjeru koji pokazuje koliko je laž drska kada se potpomogne sustavnom moći, kada laž postane državna vlast, kada državnici uđu u službu laži. Radi se o primjeru koji je posebno vrijedan jer nije ograničen samo na Hrvatsku nego vrijedi za sve sekularne sustave (danas je to skoro cijeli svijet), a to ujedno dodatno dokazuje da potiču od istog principa.

Naime, riječ je o slučaju poznatog književnog klasika Emila Zole. Zola je dio svih lektira svake imalo ozbiljnije škole, a pri tome se kao i sa svakim drugim književnikom koga se obrađuje naučavaju barem najosnovniji biografski podaci. Tu, kod biografskog priloga koji se pruža uz Emila Zolu, vidi se koliko je laž sustavno utemeljena i koliko su moćne judeo-masonske strukture kada im uspijeva raditi to što rade. Kod onoga tko poznaje život i djelo Emila Zole i koji bi išao pošteno raditi njegov kratki životopis namjenjen učenicima, ali i bilo kakav drugi životopis, ne bi bilo moguće kao najvažniji podatak izbaciti događaj Zolinog obraćenja na katolicizam u kojem je sakramentalno potvrđen u mladosti kao i svi ondašnji mladi ljudi. I to ne bilo kakvog obraćenja, nego obraćenja u kojem veliki pisac pokajnički i pokornički piše pismo Papi u kojemu priznaje svoje dugogodišnje masonstvo na visokom stupnju inicijacije tijekom kojega je svjesno radio protiv Crkve i protiv Krista s ciljem zavođenja masa.

Do samog obraćenja je došlo čudesnim nizom događaja: najprije je Zola podrugljivo došao kod seoske crkve da bi ismijao “glupi narod”, a da bi se iste večeri poskliznuo što je za posljedicu imalo trostruki prijelom noge. Stanje noge nije se popravilo niti nakon više mjeseci pa su se liječnici bavili mišlju da nogu amputiraju. Problemi s nogom su se nasavili sve do Badnjaka kada je Zola morao ostati u krevetu i nije se mogao sastati sa prijateljima koji su ga posjetili. Iste je noći usnuo san u kojemu je imao viđenje čija je osnovna poruka bila u tome da mu se u snu obratila lijepa žena s djetetom u naručju i koja mu je prijekorno rekla: *“Zar stvarno nemaš želje koju bih ti mogla ispuniti? Baci štake i kreni!”*. San i pojava žene u snu nije sablaznila Zolu već mu se žena u snu učinila poput majke koja zna voljeti. Kada se probudio sljedećeg jutra rekao je svojoj zabrinutoj ženi da još večeras moraju zapaliti svijeću ispred slike Majke Božje. Tada je Zola osjetio trnce u nozi i kao da ga nešto vuče. Pokušao je ustati i to je učinio bez napora. Najednom nije više osjećao nikakvu bol u nozi, a oteklina se potpuno povukla.

Nakon tog događaja Zola posjećuje mjesnog župnika i pismeno ga izvješćuje o svom čudnovatom ozdravljenju. Ubrzo se ispovijeda kod kaledonskog nadbiskupa monsinjora Salloisa i predaje mu sljedeći dokument koji osobno potpisuje:
“Ja, dolje potpisani, član Velike lože i ujedno viši svećenik i najviši majstor (nositelj višeg reda časti), osnivač reda slobodnih zidara i njegovih loža u Egiptu, pojašnjavam ovim dopisom da sam bio član sekte slobodnih zidara 30 godina i 20 godina majstor toga reda i na taj način imao dovoljno vremena za temeljno sagledavanje njegovih nazora i planova:
- Slobodni zidari smatraju sebe potpuno čistim filozofskim i liberalnim redom kojem je stalo do istine i napretka morala i koji teži znanosti, umjetnosti i dobročinstvu.
- On lažno prikazuje sigurnost i tolerantnost prema ostalim religijama te da se na sastancima ne raspravlja o politici i religiji.
- Osim toga red obmanjuje javnost da slobodno zidarstvo nije religiozna sekta već hram pravde, milosrđa

i dobročinstva prema bližnjemu.
Posve suprotno tvrdim da slobodno zidarstvo nije ono za što se izdaje. Sve navedeno kao dobro u njihovim zakonima i ritualima lažno je. Sve su to same drske laži. Sve to pusto pretvaranje oko vrlina kao što su pravednost, dobročinstvo, milosrđe i ljubav jesu obmana kako u ložama tako i u srcima slobodnih zidara, čak su one njima potpuno strane – čast iznimkama – i ne prakticiraju ih. Istina nema mjesta u slobodnom zidarstvu; ona je braći lože potpuno strana. U redu slobodnih zidara caruje laž koja pred ničim ne preza. Pod prividnim plaštom istine gospodare tamo laž i zloba koje su lakomisleni i površni narod potpuno zarobile. Stojim iza toga da je slobodno zidarstvo vjerska sekta čiji je cilj razoriti sve postojeće religije i sebe postaviti na njihovo mjesto te svijet uvjeriti u idolopoklonstvo.
Danas se iskreno kajem zbog toga što sam 30 godina živio u zabludi, ali priznajem u čemu sistem slobodnog zidarstva počiva i da sam šireći tu nauku zavodio ljude koji su me masovno slijedili.
Nakon što me Bog prosvijetlio svjestan sam svega lošeg što sam počinio.
Zbog toga se odričem slobodnog zidarstva priznajući pred Crkvom kajanje za moje stranputice. Molim Boga za oproštenje za sve loše što sam uradio za mog pripadanja redu slobodnih zidara i molim nadpastira njegovu svetost papu Lava XIII. da mi oprosti i sve one koje sam na neki način zaveo." Rim, 18. travnja 1896.

Još je vrlo znakovito za istaknuti da Zola godine 1902. vrlo prigodno umire "nesretnim slučajem" zbog kvara na plinskim instalacijama u njegovoj kući. I to upravo kada je bio u procesu pisanja ciklusa romana *Četiri evanđelja* koji tako ostaju nedovršenima. Masonerija mu očigledno nije oprostila i pokazala je što slijedi svima koji prekrše njima dane zavjete. Dodatni motiv za likvidaciju bio je svakako i u bojazni da bi pisac mogao napisati uspješno književno djelo, ali sada kao obraćenik na kršćanstvo i masonski otpadnik, pa po tome kroz svoj literarni rad ugroziti masonsku djelatnost.

Tako nešto kao što je ovdje opisano obraćenje jednostavno nije moguće izbaciti niti iz najšturijeg životopisa Emila Zole, jer time se mijenja i baca sasvim drugo svjetlo na sav njegov rad, a pogotovo se mijenja percepcija onoga što masonstvo stvarno jest u odnosu na ono kakvim se hoće prikazati. Čak ako se i cijelo obraćenje tumači kao senilne sanjarije jednog starca, nije moguće izostaviti taj događaj, jer bi učenicima koji slušaju i uče o Zoli onda bilo prikladno reći da je slavni pisac potkraj života izgubio razum i počeo fantazirati. Činjenice svakako potvrđuju da je Zola bio pri punoj svijesti i razumu, ustvari, Milošću je tek potkraj života stvarno progledao i uvidio svoju prijašnju glupost, a to je i razlog zašto je ta krucijalna životna epizoda izbrisana iz svih povijesnih udžbenika, ali i skoro svih biografija.

Drugi primjer koji može samo još dodatno potvrditi kako se selektivno i neistinito prikazuje povijest također se odnosi na Francusku, ali onu iz razdoblja građanske revolucije. Francuska revolucija se nadasve afirmativno prikazuje u medijima i kulturnome stvaralaštvu koje se promovira jednako kao i u školskom gradivu na sekulariziranom Zapadu i njegovim svjetskim podložnicima. Francuska je revolucija uvijek prikazana potpuno afirmativnom, legitimnom i dobrom te se uopće ne propituje što je stajalo u motivaciji kod njene realizacije.

Istina je potpuno suprotna od one napisane u školskom gradivu i namjera revolucije bila je subverzijom i fizičkim nasiljem uništiti Katoličku crkvu, a zatim upropastiti čovjeka kao onda nezaštićenu lovinu ribara iz pakla.

Kako je uistinu bilo pokazuje prikaz jednog dijela koje navodi Nikola Batistić u svome djelu *"Sotona i sotonski šegrti"* izdanoga 1912. u Senju, ali prikladno nepostojećega za odreditelje današnjeg nastavnog štiva:
"U tu svrhu dne 12 srpnja 1790. skalupiše i proglasiše zakon o tako zvanom civilnom ustavu klera, koji je pobudio ne samo kod svećenstva već i kod boljeg građanstva žestoko negodovanje i protivnost. Ali sve bijaše utaman, jer se je 'volja naroda' morala vršiti i svatko raditi što ona zahtijevaše osobito glede načela vjere. Strašno se je bješnjelo proti svima, kako svećenicima, tako svjetovnjacima, koji bi izjavili da je taj zakon proti njihovoj savjesti. Isti bezvjerac Taine piše gnjevom i prezirom o tom sotonskom postupku, te između ostaloga kaže: 'Novi lov se je započeo a lovina je bila vanredno mnogobrojna'. . . I to se je zbivalo u prisustvu i po nalogu framasona i demokrata, koji su uvijek imali na ustima liberalne fraze: sloboda duha i sloboda savjesti, kao što ih imaju i današnji slobodni mislioci, najprevejaniji farizeji. No, nije se na

tomu ostalo. Kao novi okrutni Neroni, ti tobožnji usrećitelji naroda, htjedoše izbrisati iz pučke savjesti i sam pojam Boga, te u Parizu Konvent u javnoj sjednici proglasi, da se kršćanstvo ukida. Odmah poslije tog sramotnog zaključka, barun Anacharsis Cloots, koji se je sam ostentantivno prozvao 'osobnim neprijateljem Božjim' izvede pred francuski narod po nalogu Konventa novo božanstvo, koje se je u buduće jedino moralo štovati: naime 'ljudski razum' u spodobi neke besramne ženetine. Ovu su okruženu od drugih ženskih glava iste bagre vozili po gradu do stare katedrale Notre Dame, i tu joj najviši dostojanstvenici konventa dadoše bratski, t.j. framasonski poljubac. Zatim je postaviše na oskvrnuti veliki oltar, gdje je gazeći Raspelo stajala u oblaku tamjana i primala na klanjanje svojih svećenika; predsjednika konventa i njegovih tajnika. Ostale katoličke crkve u Parizu i u cijeloj Francuskoj bile su koje zatvorene, a koje opet pretvorene u hramove novog božanstva 'ljudskog razuma'. Poslije malo bio je proglašen ateizam državnom religijom, a time postavljen zadnji kamen demagoškoj zgradi podignutoj od slobodnih mislilaca nadahnutih od sotone, tog prvog slobodnog mislioca."

Tako učeći bez istinitog prikaza Francuska i skoro cijeli svijet slavi početak te revolucije na dan 14. srpnja kada je pala Bastilja, a i taj je događaj posve izokrenuto prikazan te se takvim i naučava. Ono što je činjenica je da u toj Bastilji kada je rulja prodrla u nju zatekla samo sedam zatvorenika i to: četvoricu falsifikatora, dvojicu luđaka i jednog grofa (Conte de Solanges) koji je bio utamničen na zahtijev njegove obitelji zbog "monstruoznih zločina protiv čovječnosti". Osim toga francuska revolucija nije bila pobuna francuskog naroda. Od 800.000 tadašnjih stanovnika Pariza svega je oko 1.000 ljudi sudjelovalo u napadu na Bastilju. U neredima u Francuskoj, koji su bili neposredno umiješani i u osvajanje Bastilje bili su unajmljeni banditi i plaćenici koji su prema zakulisnim vođama revolucije trebali biti dokaz da se radi o narodnom ustanku.

I moglo bi se nizati sličnih primjera izokrenutog nastavnog štiva koje se predaje u školama, ali jednako tako i po sveučilištima što predstavlja sramotu za sve koji imaju akademske titule u društvenim znanostima, a povijesno znanje im je potpuno iskrivljeno. Samo iz primjera francuske revolucije odmah se kroz novu i istinitu povijesnu sliku mogu dohvatiti posve praktične spoznaje koje koritste pravilnom djelovanju. Tako je npr. očita konstanta uporabe kriminalnog svijeta kod izvršavanja državnih prevrata te se država koje hoće biti otpornom na napade iznutra mora istih riješiti, a pogotovo ne sa njima sukoalirati u raznim djelatnostima. Isto se odnosi i na teoretska znanja iz područja ekonomije ili prava te se jedino spoznajom onoga što se stvarno desilo mogu donositi primjereni zaključci.

Koliko odgoj i obrazovanje može proizveti pogubnih posljedica uviđa se i kada se zna kako se Rusiji dogodilo da zapadne u sadašnje stanje. Sve vuče korijenje od naizgled vremenski dalekog razdoblja kada su ruski pravoslavni plemići svoju djecu dali u ruke "učenih ljudi", azilanata nadošlih pred bičem inkvizicije, koji su ih pretvorili u anarhiste, boljševike, alkoholičare i svjetske teroriste. Na kraju rezultat je bijedna ruska zemlja iz koje izgladnjeli pojedinci bježe u redove zločinačkih skupina, a unesrećene kćeri, kao bijelo roblje, popunjavaju prve redove svjetske prostitucije. Teška je to žalost i prebolna rana jednog nekoć tako produhovljenog i svetog naroda u čijim se srcima i danas nazire evanđeoska širina, takozvana "širokaja slavjanskaja duša!" Upravo zato, najprije nakon boljševičke pustoši i potom kapitalističke otimačine onoga što je ostalo, ta je zemlja, više od kruha gladna Božjeg evanđelja. No nije toga gladna samo Rusija nego i svijet u cijelosti no u Rusiji je prisutna jedna posebnost koju ističe i Fatimska poruka o potrebi obraćenja Rusije kako bi se porazilo Zlo.

Kako se i nama ne bi dogodila slična tragedija kao u Rusiji i da bi mladi naraštaj od samog početka svojeg procesa odrastanja i razvitka umnih sposobnosti bio što bolje postavljen, sve ono lažno se mora izbaciti, razobličiti i naučavati Istinu i samo Istinu jer ona jedino daje pravu slobodu.

Hrvatska mora činiti suprotno od dekristijaniziranog Zapada

No to što je uradio Zapad i na primjeru Zole i francuske revolucije, a pogotovo na primjeru nametanja darvinizma, i što se na taj način udaljio od Milosti, nama je upravo razlog više i prilika više da još jače, još radikalnije i još fundamentalnije nego ikada prionemo uz vjeru u Isusa, Mariju i pokornost Svetoj Majci Crkvi. Kako je odabirom moralnog nauka koji proizlazi od evolucijske teorije Zapad izabrao i doživio posvemašnji moralni pad i opće rasulo, time Hrvatska ima prigodu upravo odabirom

moralnosti koja proizlazi iz spoznaje da imamo svojeg Nebeskog Stvoritelja postati suprotnost današnjega Zapada, a praktički i cijelog svijeta. Ako se ograničimo samo na ekonomsku dobit koja dolazi nasljedovnjem Božanskih normi i objava, dobit koju primamo je tolika da od obilja koja po tome dolaze treba unaprijed stvoriti jednu ogradu iz razloga da nas to materijalno obilje ne pokvari. Moralni kapital je ona vrijednost koja je najdeficitarnija u modernom svijetu, a to je ujedno i najvredniji kapital koji postoji. Što je najbolje, neiscrpan je i potpuno besplatan. Iza moralnog kapitala dolazi puna afirmacija svih potencijala ljudskog kapitala. Fizički kapital i kapital sam po sebi, onaj izražen kroz novac, sporedne su i manje bitne vrijednosti. Moglo bi se reći da te vrijednosti imaju i destruktivni karakter po ljude kada su postavljeni ispred njih (ljudi), a to je upravo slučaj u kapitalizmu gdje samo ima otkriva što je primarno. Po tom načelu sustav koji će Hrvatska primjenjivati mogao bi se nazvati moralizam (moral kao antipod kapitalu), ali to nije prikladno zbog toga što moral ne proizlazi sam od sebe, iz nekog vakuuma ili, ne daj Bože, od samog čovjeka. Nazivom "moralizam" tako nešto moglo bi se sugerirati, makar na podsvjesnoj razini, pa je već prije utvrđeni naziv/složenica "kristocentrična ekonomija" ili "kristocentrizam" jedini prikladan zbog isticanja Isusa Krista kao izvora svega dobroga, pa tako i morala kao ključne vrijednosti ljudskog kapitala.

Hrvatska se kroz uspon moralnih vrijednosti temeljenih na Stvoritelju, suprotno od evolucije koja se temelji na umišljenom samorazvoju čovjeka, obogaćuje i uspinje u svim segmentima ljudskoga, pa time i materijalnom bogatstvu kao jednom vidljivom području ljudskih potreba i legitimnih htijenja. Da bi to bilo moguće ostvariti potrebno je puno toga promijeniti u sustavu odgoja i obrazovanja, a navedeni primjer današnje zablude i lukave zamke u vidu prihvaćanja i nametanja evolucijske teorije samo je ono što se posebice ističe i služi kao jedan dobar primjer zmijske lukavštine. Isto tako služi i kao svojevrsni lakmus papir države i društva koje upravlja odgojno-obrazovnim institucijama, jer sve dok je darvinizam, u biti jedna posve nedokazana teorija, prisutan kao istinit i nametan kao dogma, jasno je da to društvo i ta država nisu slobodni nego su pod vlašću sila iz podzemlja u kojem god obliku i na koji god način.

Opcije djelovanja su isključive i nema sjedenja na dvije stolice. Ili se u potpunosti predajemo Isusu i Mariji, ili propadamo. Nasljedovanje svega drugoga osim onoga temeljenoga na kristološkim i marijanskim principima dovodi u situaciju kakvu imamo danas i u nas, a još više izraženu u svijetu kojem se posve sumanuto i autodestruktivno želimo suobličiti. Sustav liberalne demokracije kroz kapitalističko uređenje odgaja nevrijednosti i antivrijednosti u odnosu na kršćanske vrednote. Ukinućem svakog odgoja u školama i ostalim institucijama države pomaklo se, neprimjetno i diskretno, odgojna mjesta na tzv. estradu, film i sve druge oblike popularne kulture, a koja je modulirana i definirana u magijskom krugu visokoiniciranih posvećenika Kneza Tame. Odgoj našoj mladosti dolazi kroz šareni svijet taštine i snobizma, mode, šunda i kiča, produciranim lažnim zvijezdama i zvjezdicama, ispraznim i slavnim sportašima, pjevačima, glumcima i glumicama, manekenkama, najavljivačicama, fiktivnim veličinama i lažnim autoritetima. Tragično je da se svim tim oholim, narcisoidnim, razmaženim, ispraznim idolima čiji se kult nameće, a koji sami većinom nesvjesno pronose stavove i poruke iz najdubljeg podzemlja, isprani i isprazni svjetovno odgojeni i obrazovani mozgovi nekritično dive. Prihvaćaju ih kao svoje uzore, životne obrasce i ideale. Umjesto da se postane zrelim, cjelovitim, odgovornim osobnostima masovno se postaje površnim ispljuvcima duha vremena, bolesnim animalnim kreaturama bez ukorjenjenosti u vrednotama i bez životnog smisla. Spodobama koje bi tek da ugodno i tupo, sebično vegetiraju, pokušavajući drsko izazivati i šokirati svoju okolicu jeftinim ekstravagantnostima, umišljeno prezirući čitav svijet, a navlastito ono što je u njemu vrijedno zalaganja, uzvišeno, plemenito i otmjeno.

Ima danas na vlasti u Hrvatskoj koji se brinu za budućnost djece, ali isključivo svoje i to po svojim ograničenim rezonima, ne uviđajući da vlastitom potomstvu možda kratkoročno pomažu, ali ga sigurno dugoročno upropaštavaju. Isto kao što je to nekada i aristokratski ili imućniji građanski stalež gledao samo svoje najuže interese te vežući interese samo sa svojom djecom. Šire od tog uskog aspekta nisu sagledavali, pa su shodno tome i propali tako da im ni rodoslovlje nije ostalo sačuvano. U prvom su se redu odrekli služenja Bogu i Crkvi te se shodno tome upustili i u protubožje udruživanje i svaku drugu takvu djelatnost. To ih je sve koštalo i opstanka same muške linije rodoslovlja, a da je tome tako dovoljno je pogledati koliko je danas prisutno nasljednika po muškoj lozi nekadašnjeg visokog

plemstva samo unutar Hrvatske. Skoro da nikoga niti nema, a i ono što je prisutno ili nije hrvatske krvi ili je i samo na umoru, uz posve rijetke i krajnje izuzetne primjere. Da će se tako zbiti dano je u upozorenju kod prve zapovijedi Božje kada je rečeno: *"Kažnjavam grijeh otaca - onih koji me mrze - na djeci do trećeg i četvrtog koljena, a iskazujem milosrđe tisućama koji me ljube i vrše moje zapovijedi."* (Izlazak 20, 5-6).

Ista se stvar odnosi i na ove današnje vlastodršce i na njihovu djecu. Ako su imalo mudri shvatiti će da je činiti dobro svim bližnjima jedina garancija za njihovo potomstvo. Ovo kako se sada radi, da se brine samo o sebi i svojima, a sve to na račun uskraćivnja budućnosti ostatku nacije, nije dobro za nikoga. Da nisu ograničeni svojom pohlepom i požudom uvidjeli bi da time dugoročno zakidaju i svoj rod. Ukoliko im i dalje ostane bitno da se sada i ovdje osjećaju velikima i moćnima pod svaku cijenu, snaći će ih pravednost kada to Gospodin odredi. Neke prije, neke kasnije, ali bijega od pravde im nema.

Većina ljudi ipak u sebi ima želju za pomaganjem i žrtvovanjem za svoje bližnje, odnosno djecu kao najbliže i ljudima najmilija stvorenja. Ta želja za žrvovanjem se izražava htijenjem da se potomstvu na neki način omogući bolja budućnost, određeni boljitak usmjeren budućem vremenu. Još bolje rečeno, želi se za sobom ostaviti nešto na čemu će potomstvo moći dalje nastaviti nadograđivati započeto djelo, samo se više ne zna što je to pa po tome niti kako to ostvariti. Koristeći tu želju, a zlorabeći neznanje, judeo-masonski zakulisni upravljači vješto manipuliraju ljudima. Stvorio se takav sustav da se međusobno otuđeni i razdijeljeni ljudi sve više međusobno bore, a kako bi u toj bjesomučnoj borbi do istrebljenja oni koji tim sustavom upravljaju izveli svoju krajnju namjeru.

Samo jedan dio i samo jedan u nizu mogućih primjera koji mogu približiti o čemu je tu riječ može se dati kroz model nametnutog sustava tzv. mirovinske reforme, a što je eufemizam za trijumf ljudske lakovjernosti lažima. Ta mirovinska reforma po zapadnom (kapitalističkom) modelu nedavno je izvedena i u nas te se takvim potezom uspjelo ostvariti model u kojem je zagarantirana propast i države i nacije zajedno. Modelom mirovinske reforme prihvaćeno je da se omogući dodatan bijeg i ono malo kapitala što ostane u Hrvatskoj na spekulativnim poslovima po cijelom globusu, na tzv. globalnom tržištu kapitala. Time je omogućeno da se i taj ostatak ostatakâ umjesto na povratak u investicije unutar granica Hrvatske izvuče u investiranje svega onoga što se nalazi van Hrvatske. To je sva suština i sva pamet vezana uz principe mirovinskog sustava koji je sada prihvaćen. Sve ostalo su samo obična zamuljavanja i verbalna petljanja koja i imaju namjeru zakomplicirati tu jasnu istinu kako ne bi bila tako očito protuhrvatska. Umjesto da bogatstvo koje neki narod stvara zadrži za razvoj vlastitog života, za vlastito *"plođenje i množenje"*, to se bogatstvo izmiče od te najosnovnije i najbitnije namjene te se koristi u svrhe upravo suprotne tome cilju. Ta mirovinska reforma postiže učinak koji pouzdano radi protiv koristi našeg potomstva, a osnovni smisao svakog mirovinskog sustava je da se osigura mirna i barem donekle sigurna starost u kojoj se više ne može privređivati nego živjeti od onoga što je uloženo za vrijeme produktivnog razdoblja. Kako je pokazano, a nadam se i jasno dokazano, da je jedino intenzivno ulaganje u sami život, samo rađanje, ali i naknadno ulaganje u što bolje osposobljavanje tog novodobivenog života, jedina opcija koja je uistinu progresivna u najboljem smislu te riječi, onda i mirovinsko ulaganje jedino ima smisla ukoliko služi toj svrsi. Na kraju krajeva, uvijek se primanja umirovljenika i sve bogatstvo koje oni mogu primanjima sebi priuštiti izdvajaju iz onoga što se trenutno privređuje. U kontekstu ovog poglavlja koje se tiče odgoja i obrazovanja mirovinska reforma je dodatno onemogućila da se u tom segmentu današnjim produktivcima osigura osnova za njihovu starost. Onemogućeno je dobivanje (rađanje) i osposobljavanje novih produktivaca koji onda svojim radom uzdržavaju one koji su im i omogućili da postanu i opstanu. Laži koje su pratile ovu mirovinsku prijevaru sugeriraju da nije potrebno ulagati u novi život, a posebice podmuklo sugeriraju da nema potrebe za žrtvovanjem za svoje potomstvo, nego će im se buduća starost osigurati kroz rad samog kapitala, posve lišenog ljudske dimenzije postojanja. Kao da kapital išta može sam od sebe stvoriti i da se bez nove mladosti išta može novoga produktivnoga napraviti? Oni u čiji će rad taj od mirovinske reforme preuzeti kapital investirati neće imati ikakvih sentimentalnih ili bilo kakvih drugih obzira prema onima koji su u njih investirali, posebice stoga što će i to globalno investiranje pratiti (kao što je to već navelike na djelu) velike nepravde i zločinstva.

Demografski progres kao osnovica svakog ulaganja u odgoj i obrazovanje

Ove istine moraju biti ljudima jasno obznanjene i ne smije se podleći propagandnoj mašineriji koja tvrdi drugačije. Stvaraju se takvi političko-ekonomski (u stvari već su stvoreni) odnosi koji su u potpunoj opreci s poticanjem rađanja i htijenju za prirodnim prirastom stanovništva, a isto tako i s daljnjim ulaganjem i u ono malo što je nekim čudom ipak rođeno. Nacija se posve svjesno i ciljano demografski uništava kako bi bila što slabija i podložnija kasnijim diktatima globalnih centara moći. Najkraće rečeno: **financijskoj internacionali s njezinim kapitalom nije u interesu ulaganje u našu djecu, u naše potomstvo, i oni to neće činiti**. Zašto bi oni ulagali u našu djecu kada imaju više koristi u svojem planiranom postizanju apsolutne svjetske moći ako novu radnu snagu izvlače iz ostalih područja po cijelom planetu koji im stoji na raspolaganju? Prema tome, to ulaganje u vlastito potomstvo ili mi sami imamo uraditi, ili neka nas nestane i neka nas učine slugama u vlastitoj zemlji, jer ako nije bilo volje za žrvovanjem za svoje potomstvo, onda stvarno nema nikakvog razloga zašto bi imali pravo tražiti da budemo slobodni i svoji na svome.

Taj antipopulacijski društveni inžinjenring je potpuno zavladao cijelim Zapadom i time je unesen nemir i nesloga u sve pripadajuće nacije. Imigranti koji su preplavili Europu zalog su buduće propasti i svih oblika sukoba unutar same Europe. Trenutno veći sandard koji zapadnjaci imaju dobrim se dijelom zasniva na "štednji" kod vlastitog demografskog samoodržanja. Isto tako i cifre kojima se prikazuje koliko Zapad ulaže u vlastite odgojno-obrazovne sustave daju jednu krivu sliku ako se ne umiju pravilno sagledati. Kao prvo, riječ je o sramotno malim sredstvima u odnosu na ukupnu produktivnost privrede. Kao drugo, i ono što se ulaže čini se prilično selektivno ili se ulaže u krive i samorazorne odgojno-obrazovne programe. Najveći dio sredstava ulaže se u obrazovanje samog vrha obrazovne piramide, dok se na dno, na bazu, odvaja u najmanju ruku nedovoljno stvarnim potrebama. U sam proces rađanja, odgoja i obrazovanja od samog početka, od one najniže i najosnovnije stepenice ne ulaže se skoro ništa. Posebice SAD imaju izražena ta dva ekstrema, ali i ostatak Zapada nije puno bolji, a i oni koji su u tome prednjačili pomalo se približavaju modelu SAD-a. To se izvodi po istim principima obmanjivanja kao i kod nas pa se provode razne reforme i miroviskih i obrazovnih sustava pod frazom "prilagođavanja uvjetima globalnog tržišta". Time se i ono malo što je obilježavalo neke zemlje Zapada (poglavito Europe) kao prosperitetne i bogate, sa dobrim zbrinjavanjem umirovljenika i investiranjem u školstvo, neminovno gubi u novim pravilima koja dolaze.

Hrvatska je posebno pogođena ovakvim sustavom gdje Zapad probire i k sebi uzima sve ono što ostatak svijeta producira kao vrijedno. Koliko je samo gotovih i formiranih mladih umova otišlo iz Hrvatske na rad u inozemstvo. Istina je da su tamo uložena i određena ne mala sredstva za njihovo daljnje usavršavanje, ali tu se radi o "igri na sigurno", jer su se već očitovale osnovne vrijednosti i sposobnosti pojedine osobe, a onaj koji je uložio i vrijeme i trud u selekciju od malih nogu nema na kraju ništa od svega toga. Ne samo da nema, nego je i taj od Hrvatske oteti produktivac u sustavu ekonomskog rata stavljen u službu onih sila koje rade protiv nas.

Prikladno je znakovit primjer kada je relativno nedavno, prije par godina, na tisuće mladih informatičara otišlo na rad u Njemačku na poziv i ponudu od same njemačke vlade. Time Hrvatska trpi takve gospodarske gubitke kakve ni višestruke srpske agresije nisu u stanju napraviti, a da bi sve bilo još tragičnije i apsurdnije, "naša" vlast ne samo da nije pokušala spriječiti taj odlazak sposobne mladosti, nego ga je još i poticala i odobravala. U tome su naši vrli vlastodršci vidjeli riješenje za smanjenje broja nezaposlenih u Hrvatskoj, i iznad te nadasve stupidne računice nisu niti pokušavali razmišljati. Da SAD, Njemačka ili bilo tko drugi na Zapadu imaju imalo djelotvorni vlastiti "pogon" iz kojeg se razvijaju i dobivaju svoju produktivnu radnu snagu ne bi morali upijati toliki broj nove radne snage iz cijelog svijeta. I to radne snage u rasponu od najobičnije nekvalificirane do vrhunskih znanstvenika. Kapital ne zanima interes nacije ili čovjeka, gleda se samo što brže oploditi pod bilo koju cijenu. Zato i gleda maksimalno iskoristiti svakoga uposlenika kojemu svjesno ne pruža priliku za osnutak obitelji i daljnjeg biološkog očuvanja znajući da bi to samo smanjilo upregnutost istih u jaram kapitala. Pojedinac se koristi dok se ne potroši, a onda biva odbačen i na njegovo mjesto dolazi zamjena, bilo domaća, bilo uvozna. Takvo ponašanje prema čovjeku je posve u skladu s potrošačkom osnovom ekonomije koja je na djelu te se i čovjeka brzo potroši i nadomjesti novim poput obične stvari. Isto kao što se po

potrošačkom obrascu proizvodnje ide prvenstveno na količinu u odnosu na kvalitetu te se ne ulaže u podizanje kvalitete, već se upravo suprotno kvaliteta namjerno srozava kako bi se izazvala nova potražnja. Tako se i kvaliteta ljudstva koje je upregnuto u tu potrošačku ekonomiju sustavno srozava i nadomještava novim supstitutima koji su sve slabije osposobljeni. Kako postoji nepresušni izvor sirotinje odakle se ljudi mogu jeftino uzimati kapital nema potrebe brinuti se o tome da ulaže u neki kvalitetniji odgojno-obrazovni sustav. To je posebice omogućeno time što nema pravog oponenta tome kapitalističkom sustavu, nema prave konkurencije budući da je ostvarena monopolizacija na globalnoj razini. No od svih monopola koji su stvoreni presudan je monopol na mišljenje kojim se niti ne osmišljava alternativa i ne nudi se prava konkurencija ovom sekularističko-kapitalističkom modelu. Narušavanje i osporavanje ovog monopola na model mišljenja i življenja, na mentalitet i svjetonazor, je upravo ono što je slobodni prostor za djelovanje Hrvatskoj kao državi i gdje se ima mogućnost ostvariti veliki potencijal koji samo čeka da ga se oslobodi od porobljenosti.

Hrvatska prilika je upravo iskoristiti taj monopol, to sekularističko jednoumlje koje je ovladalo zapadnom civilizacijom, i opće rasulo koje je time stvoreno u nekada uspinjućim kršćanskim narodima. Na nama je da iskoristimo propast europskih nacija i otpad od vjere, i da to u prvom redu iskoristimo ne za svoje ciljeve, nego za slavu Božju, za proslavu imena Isusova, za ostvarenje Kraljevstva Kristovoga.

Državne odgojno - obrazovne institucije

Kod stvaranja prigodnog odgojno-obrazovnog sustava važno je načelo da se iz svakog pojedinca izvuče najviše što se može u skladu s nadarenošću koju posjeduje i da se u tome nipošto unaprijed ne postavljaju ograničenja kod mogućnosti onih najdarovitijih. To je bitno zato jer je upravo pronalaženje i izdvajanje onih najdarovitijih kruna cijelog sustava, te kada se ti dragulji pronađu, onda se ne treba žaliti truda i sredstava da se i izbruse na najbolji način. Kakvo to brušenje treba biti u svojoj suštini najlakše je pojmiti ako se kaže da ti dragulji trebaju biti ugrađeni u krunu Krista Kralja, tj. da se takvom cilju treba težiti kada se sa njima kroz državne institucije radi. Time se nikako ne obespravljuju ili zanemaruju oni ostali, oni koji ne pokazuju izuzetnu nadarenost. Tako nešto bilo bi velika greška, ako ni zbog čega onda iz posve praktičnog razloga usaglašavnja ostatka populacije s mogućnostima koje će pružati oni najnapredniji. To konkretno znači da nema koristi za državu ako ima par genijalaca, ako nema solidne obrazovne baze koja će moći raditi po zamislima tih genijalaca. Ukoliko postoji preveliki ponor između vrha i dna, onda nema mogućnosti da se impulsi potaknuti s vrha sprovedu u djelo i time od cijelog posla nema ništa, ili u najboljem slučaju vrlo malo od željenoga. Uz posebnu usmjerenost na pojedince koji vidno odskaču od sredine mora postojati i usmjerenost na podizanju opće razine znanja, na podizanju onoga što se može nazvati jednim prosjekom znanja. Niti su svi genijalci, niti će tako ikada biti, ali svatko mora imati mogućnost, ali i određenu obavezu, ostvarivanja svojih najboljih potencijala i isto takvu mogućnost i obavezu da nađe prikladno mjesto u društvu.

Predškolske ustanove

Odgojno-obrazovni proces mora se početi sustavno provoditi već od najranije dobi, a to znači kroz onaj segment koji se naziva predškolskim odgojem. Tu prema današnjem ustroju postoje dvije glavne skupine: jaslice (do tri godine) i vrtić (od treće do sedme godine).

Što se jaslica tiče tu se ne ide na ikakvo poticanje ili bitnije poboljšavanje uvjeta rada boravka u jaslicama jer će sve poticajne mjere biti usmjerene na to da se djeca te dobi odgajaju u roditeljskom domu, odnosno da majka bude ta koja je glavni odgajatelj i učitelj, a otac onaj koji to sve pomaže svojim radom jer i uloga očinstva je jednako tako neophodna. Ipak, majka je ona koja u tom razdoblju praktički nezamjenjiva i zato je najbolje za pravilan razvoj djece da budu s majkom. Iz tog razloga će se i ići u smjeru da ukoliko majka pod svaku cijenu želi ostaviti dijete na skrbi u jaslicama, to će morati biti i primjereno plaćeno u punoj, od države nesubvencioniranoj cijeni. Ono što će biti urađeno od strane države, a da bi se taj rad majki olakšao i poboljšao, biti će obilasci od strane patronažnih sestri i obavezni dolasci s djetetom na redovite liječničke (pedijatrijske) preglede. Posredni način omogućavanja najboljeg odgoja i sve ostale skrbi o djeci biti će riječitije pojašnjen u poglavljima o prostornom i životnom planiranju (urbanizmu) i obitelji, radu i socijalnoj skrbi.

Jedina mjera koja će biti donekle stimulirana, i to samo u početku iz nužnosti zbog nedostatka radne snage, biti će ponekad iznimno omogućavana jaslička skrb za djecu u vremenu koje će majka provoditi na poslu, ali u skraćenom radnom vremenu (najviše do 4 sata). Kako je potreba države za radnom snagom velika, tako će zbog te nužnosti biti omogućeno i za neka radna mjesta donekle stimulirano polovično radno vrijeme majkama s malom djecom, ali to će biti više iznimka nego pravilo, te se s vremenom ta opcija **mora sama od sebe ugasiti**. Jaslice tako trebaju pružati uslugu čuvanja djece onim ženama koje zbog određenih razloga ipak moraju ići na rad, ali i to samo u reduciranom vremenu.

* * *

Dok će razvoj jasličke skrbi biti relativno skroman i skoro neprimjetan s konačnom nakanom da se potpuno ukine, ulaganje, razvoj i promjene koje se imaju dogoditi u vrtićkom sustavu prilično su obimne. Najkraće bi se moglo reći da se razina kvalitete usluga i skrbi koju pružaju vrtići podiže na jednu visoku normu, a kao neku sliku o čemu se radi dovoljno je znati da ono što se danas smatra najboljim vrtićem u Europi neće biti dovoljno dobro da bi bilo prihvatljivo u Hrvatskoj. Prosječni vrtić kod nas mora biti, a i biti će, bolji od najboljeg u Europi. Tu se misli isključivo na materijalno-tehničku razinu kvalitete koje je jedino i moguće objektivno komparirati. Pedagoške metode koje će se primjenjivati su neusporedive jer u Hrvatskoj, za razliku od EU i šire, osnova pedagoškog nauka se ima crpsti iz kršćanske vjere i biti će u skladu s istinama koje vjera naučava. No oba ta čimbenika u konačnici bivaju ovisnima o ljudskom faktoru te se i najbolji materijalni uvjeti i najbolja pedagoška teoretska osnova ne mogu smatrati odlučnima ukoliko nema osoblja koje će znati raditi onako kako je to potrebno. To je i na kraju onaj glavni činitelj koji će odlučiti da li je svo to ulaganje imalo svrhe te neće zgrade i programi sami za sebe biti ti koji će hrvatske vrtiće učiniti stvarno boljima od onih u EU-u ili bilo gdje drugdje na svijetu, nego je to odgojiteljsko osoblje koje s djecom mora znati raditi.

Da bi to osoblje bilo na razini zadaće i odgovornosti koja će se od njih tražiti, a da bi bili i privučeni da se tim zanimanjem uopće bave, mora se osigurati i primjerena materijalna stimulacija. No, nije riječ samo o toj stimulaciji, nego se cijela percepcija onih koji u toj struci rade mora izmjeniti te se kroz medije i kulturu promovirati to zvanje. Ono što država može odmah napraviti zbog izuzetne važnosti ovog zvanja za budućnost nacije i države te za samu mogućnost opstanka u ovom podivljalom svijetu je da se zvanje odgajateljica (i odgajatelja, ali najvećom većinom u vrtićima trebaju raditi žene), a sukladno tome i zvanja nastavnika u osnovnim i srednjim školama, stave po razini privilegija i stimulacija na istu ravan kao i policija i vojska (uz još poneke iznimke poput zaslužnih umjetnika, vrhunskih glazbenika, balerina i sl.). Jedina je razlika u tome što ovdje neće biti benificiranog radnog staža, već standardno vrijeme umirovljenja kao i kod ostataka zaposlenih.

Osnovni principi na kojima se treba temeljiti izgled samih vrtića i pripadajućih pedagoških programa bili bi određeni smanjenjem brojnosti djece u grupama (razredima). Sukladno tom principu i sama prostorija ima biti nešto veća, prostranija i sadržajnija. Općenito, cijeli vanjski i unutarnji izgled mora odražavati jednu estetičku i funkcionalnu harmoniju kojoj je svrha pobuditi i dalje razviti sve potencijale koji su u djeci. Arhitektura i unutarnje uređenje prostora moraju sadržavati težnju suobličavanja s Kristom kao davateljem svega lijepoga i skladnoga. Već samim tim vizualnim i prostornim kristološkim načelima utiskuje se u djecu jedna dobra osnova za svako drugo suobličavanje. I to biva utisnuto u najdublju nutrinu djece, tako da im to ostaje prisutno za cijeli život te će im se, htjeli to oni ili ne, cijeli život očitovati u jednoj nadogradnji na tim sublimiranim temeljima. To nikako ne znači da je time ikoliko ukinuta slobodna volja nego je samo postavljeno jedno polje, jedan prostor, na kome se ta slobodna volja uistinu očituje slobodnom na najbolji mogući način. Nije moguće da se nema izgrađeno barem neko područje unutar kojeg sa svojom slobodnom voljom odabiremo naše djelovanje, a ako je tome tako, onda je svakako bolje da to područje bude bliskije božanskom, jer se tako samo povećava količina slobode koju imamo. Upravo je suprotno sa situacijom koju imamo danas kada se slobodna volja mora očitavati u od Boga jako udaljenom prostoru, čime je i razina slobode koju stvarno imamo bitnije reducirana. To je iz razloga što je udaljenost od božanskog, od Božjih zakona, prouzrokovana djelovanjem velikog napasnika, oca laži, đavla ili Sotone, pa po tome i naše očitovanje biva pod njegovim većim utjecajem i lakše smo skloni povjerovati lažima kao istini, kada je tome slučaj.

Sadržaj koji je obavezan unutar vrtića uključuje manju sportsku dvoranu, za djecu posebno prilagođenih gimnastičkih i drugih naprava za razvoj motoričkih sposobnosti; dvoranu za glazbene, kazališne i lutkarske predstave; zimski vrt; tekuća voda (fontane i vodoskoci); osvjetljenost primarno danjim svjetlom; igračke koje pružaju najbolji emocionalni i intelektualni razvitak; zatvoreno/otvoreni mali bazen; uređeno, ograđeno i prostrano dvorište sa stablima, livadom, napravama, povrtnjakom i cvijetnjakom; kuhinja i praonica te i razne ostale mogućnosti koje ovise i o samoj lokaciji vrtića, ali i područnoj tradiciji jer nije isto biti žiteljom otoka ili slavonske ravnice.

U sklopu, i kao sastavni dio svih prije navedenih materijalnih sadržaja, dolaze primjereno osposobljeni ljudi koji će osigurati da se svi ti obavezni sadržaji najdjelotvornije koriste. To uključuje i one koji i nisu direktno uključeni u proces odgajanja, ali posredno ipak imaju bitnog utjecaja poput kuhinjskog osoblja koje putem načina pripreme i serviranja hrane pridonose pravilnom razvoju djece. Isto tako svaki vrtić pod obavezno mora imati djelatnika osiguranja koji danonoćno nadzire cijeli vrtićni prostor koji je i fizički ogradom odijeljen od okoline te nije moguće neovlašteno ući i izići iz vrtićkog kruga.

Posebna se briga mora voditi oko samog sadržaja odgoja i osnovnog naučavanja djece. Potrebno je pružiti adekvatnu stručnu pomoć prilikom opažanja problema u razvoju djeteta, a isto se tako moraju uočeni talenti i svaka nadarenost dodatno poticati i stimulirati posebnim programima rada. Dati će se mogućnost odabira glazbenog naučavanja i/ili učenja stranih jezika, a kao dodatna poticajna mjera za što bolji intelektualno-emocionalni razvitak je svakodnevno puštanje klasične i prikladne duhovne glazbe kroz vrtićki razglas za vrijeme igre i drugog neobaveznog slobodnog vremena djece. Posebno se tu misli na djela baroknih majstora (od Bacha do Mozarta), a i istraživanja su dokazala blagotvorni utjecaj klasične glazbe na živi svijet: od biljaka i životinja pa sve do čovjeka. Glazbena kultura ima izuzetno veliku važnost kod postavljana dobrih intelektualno-duhovnih osnova kod mladeži koju se želi što ispravnije izgraditi u ljude. Također nije slučajno ovoliko zanemarivanje naukovanja glazbene kulture kada se zna kako je glazba nešto što predstavlja najizravniji pristup prema transcedentalnom, a ovo moderno društvo pozemljarski je usmjereno protiv svih viših vrijednosti. Čovjek svojim umijećem glazbenog izražavanja postiže snažan učinak na slušatelje, a pogotovo je taj učinak izražen kod onih najmlađih. Sv. Augustin nam o ovoj posebnoj vrijednosti glazbe govori riječima: *"Tko pjeva dvostruko moli."*

No, iznad i prije svega mora postojati za svaki uzrast prilagođeno učenje barem najosnovnijeg sadržaja Svetog Pisma, čitanje nekih odlomaka ili prepričanih biblijskih priča, te svako ostalo naukovanje od strane vjeroučitelja o svim socijalnim, etičkim i estetičkim pitanjima koja djecu zanimaju. U svakom slučaju vjerska istina, tj. istina sadržana i dana po Isusu i Mariji je ono što je bit cijelog tolikog truda koji se uopće ulaže u predškolski odgoj. Bez ovog sadržaja sav je posao isprazan i nepotreban jer je lišen svake svrhe, čak je i kontraproduktivan jer navodi na ljudsku svemogućnost i samoostvarenje, a to je upravo ono protiv čega se i borimo.

Još su dvije nimalo nevažne stvari predviđene u promišljanju predškolskog odgoja. Jedna je obavezno uvođenje uniformiranosti i djece i odgajatelja. Podrazumijeva se da se mora raditi o najkvalitetnijoj odjeći i obući koju točno prema svakom djetetu davati država kroz svoju obnovljenu industrijsku proizvodnju. I to se mora osigurati odjeća i obuća za sva godišnja doba, tako da se djeca i roditelji oslobode troškova, ali i navezanosti na pomodarstvo i s tim blisko isticanje socijalnih i svakih drugih razlika. Isto tako s uvađanjem uniformiranosti već se unaprijed na podsvijesnoj razini postiže određena razine stege koja onda ostaje i kasnije prisutna kada dijete odraste, ali i u odraslijoj dobi. Ta uniformiranost ne isključuje određene posebnosti pa svaki vrtić može izabrati svoj vizualni identitet, a unutar tog vrtićkog identiteta opet svaka vrtićka grupa svoju dizajnersku prepoznatljivost. Također se osim vizualno-psiholoških efekata uniformiranosti kroz pravilno izabranu obuću djeluje zdravstveno-prevencijski budući da svako dijete mora dobiti obuću prema svojem stopalu. Tu će se posebice iskazati povezanost privrede i znanosti budući da se primjenom napredne tehnologije kao što je kompjutorsko skeniranje i liječničkim pregledom kralježnice dobiju potrebni podaci te se isti kroz sveopću umreženost na razini države proslijeđuju domaćim proizvođačima obuće.

Druga su redoviti i česti izleti npr. u zoološke i botaničke vrtove, odlasci u prirodu poput nacionalnih

parkova, mora, planina, ili na neke druge sadržaje poput nekih znamenitosti, drugih gradova i regija, a što će sve biti relativno lako ostvarivo zbog nove prometne koncepcije koja se ima ostvariti (vidjeti promet i veze). U to se predviđaju i jednodnevi, ali i organizirani višednevni izleti u dječja odmarališta koja će biti obnovljena i/ili izgrađena diljem Hrvatske. Unutar ovoga spada i rad djece u vrtićkom povrtnjaku i cvijetnjaku kako bi što bolje dijete uvidjelo kako je priroda unutar sebe koncipirana te se izletima u prirodu to naučavanje samo još dodatno nadopunjuje, ali isto tako se te koristi odnose i na tjelesni razvoj koji dolazi samim kretanjem kroz prirodu i radom (igranjem) u prirodi.

Priroda je sama po sebi nastavnik sa svojom nepogrešivo ispravnom pedagogijom koja je u neposrednom dodiru sa Stvoriteljem jer čovjeku nije u mogućnosti negirati je. Čovjek je može vrijeđati, a time istovremeno vrijeđa i Stvoritelja, ali ne može se iz prirode umaknuti koliko god se trudio to postići. Prema tome, kako je priroda stvorena od Boga koji je savršen, tako je samo po sebi logično da se djeca od najranije dobi upute na nastavu u prirodu, neposredno i bez distanciranja toliko omiljenog čovjeku moderne. Vrtići, a jednako tako škole kao i knjige ili neka druga nastavna sredstva, su ipak umjetne ustanove (predmeti) te time više ili manje udaljene od plana i namjera koje su prisutne u prirodi. Zato je sasvim prirodno da se posjećuje prirodni zavod za odgoj i obrazovanje i to tim redovitije što je učenik mlađi jer tada čovjek ima više toga za naučiti. Jasno je da ovo učiteljstvo koje će se obavljati u prirodi i po prirodi ne staje na vrtićkom (predškolskom) odgoju nego se kontinuirano produžuje do svoje kulminacije u odsluženju vojne službe. Nakon toga smanjuje se intenzivnost i ide se na održavanje te prikladno nadopunjavanje onoga što je u razdoblju mladenačkog upijanja primljeno.

Ova usmjerenost na prirodu kao jednog od odgojitelja povezana je i s htijenjem da se dobije odrasle ljude koji neće biti potpuni ovisnici institucija i organizacija nego ljudi sposobni opstati i u uvjetima kada su prepušteni samima sebi. Čak je bitnije samo postići potrebnu dozu samopouzdanja gdje se strahovi o deprivaciji od modernih pomagala svode na što manju razinu jer se time postiže ostvarenje jednog društva koje je svjesnije svoje sposobnosti samostalnog preživljavanja ukoliko se dospije u nepovoljno okruženje po bilo kojoj osnovi. U biti jedna od svrha ovog današnjeg koncepta odgoja i obrazovanja po načelima nekakvog civilnog društva i ostalih nebuloznih liberalnih doktrina je upravo u tome da se stvori čovjeka potpuno ovisnim o svemu što proizlazi iz visokotehnološkog supermarketa i pripadnog udaljavanja od izvorne prirodne utemeljenosti. Takav čovjek je slabi čovjek, čovjek kojeg je lako prestrašiti i pokoriti prema htijenjima onih sila koje su u monopolnoj kontroli nad minulom, sadašnjom i budućom ljudskom produkcijom, tj. imaju ekonomski monopol. U suprotnosti sa takvim slabim i prestrašenim čovjekom je jak i neovisan čovjek koji ima potrebne sposobnosti najosnovnijeg opstanka u prirodi i s prirodom pa tako već podsvjesno nije podložan manipulativnim opsjenama novodobnih porobljivača. I na razini nacije vrijedi isto načelo i kada jednu naciju tvore jaki pojedinci bez egzistencijalne bojazni zbog eventualnog odbacivanja od strane okoline onda se neće htjeti pod svaku cijenu dopasti tome svijetu kako nas ne bi od sebe odbacio. To je danas izraženo kroz namjerno potencirano uvjetovanje euro-atlantskih integracija kao navodne životne nužnosti, jer ako nas ne prime u svoje društvo onda smo propali – sami smo nesposobni opstati. Da nije individualnog straha uzrokovanog nepoznavanjem samoga sebe kao i nepoznavanjem prirode ne bi bilo ni nacionalnog strahovanja od odbacivanja nesklonog nam svijeta, tj. svijeta upravljanog onim silama koje porobljuju sve narode pa tako porobljuju i sve ljude.

Naravno, sve što je prije navedeno kao koncept predškolskog odgoja i obrazovanja je potpuno besplatno za sve zaposlene roditelje, a budući da nezaposlenosti kao mogućeg stanja uopće ne može biti to znači da svi državljani imaju tu mogućnost za svoju djecu. Roditelji će imati i moguću alternativu u odgojnoj skrbi u tome da nipošto nisu prinuđeni poslati svoju djecu u državne vrtiće već ih mogu ili sami odgajati ili slobodno sami organizirati svoje odgojne ustanove. Tu imaju svaku slobodu, te ukoliko se sa sadržajem i načinom odgajanja u državnim ustanovama ne slažu mogu se snalaziti kako god to umiju, ali ono što ne mogu je da se petljaju i nameću neka svoja pravila ili "demokratska mišljenja" u ono što određuje, zahtijeva i pruža država. Isto tako od države se neće niti najmanje financirati ili subvencionirati bilo kakve alternative jer država zna što je za korist nacije, a pružajući slobodu (do određene razine definirane ustavom i zakonima, to bi se trebalo podrazumijevati) svojim državljanima u odgoju svoje djece. Država ne može prihvatiti ograničenje ili reduciranje svoje slobode da radi ono što ne smatra jedino ispravnim. Roditeljima se pruža jasna opcija: ili prihvatite ono što vam se

nudi ili radite bolje ako mislite da to umijete i možete, ali ne ometajte svojim upetljavanjem državu u svojemu radu na nacionalnu korist.

Osnovna i srednja škola

Nakon predškolskog odgoja i dobre pripreme koja se tu treba izvršiti dolazi osnovnoškolsko odgajanje i obrazovanje. Dok je u predškolskom razdoblju naglasak bio više izražen na odgojnoj djelatnosti, a obrazovanje je bilo sporedno, u osnovnoj školi značajno se povećava obrazovni udio, a odgojni se i dalje nastavlja na temeljima koji su otprije zadani.

Promjena u odnosu na sadašnju situaciju, što se tiče nastavnog programa, biti će u tome da će doći do oslobođenja od jedne nepotrebne i posve kontraproduktivne nagomilanosti predmetima i sadržajima samih predmeta koji ne daju nikakvu korist. Ne samo to, nego potiču posve krivo usmjeravanje djece na štrebersko-beskarakterni model ponašanja, a posve je zanemareno poticanje i naučavanje samog razmišljanja i korištenja vlastite pameti kod donošenja zaključaka. Sve se svelo na to da se učenike naučava kako treba ono što je zadano na najbolji mogući način izmemorirati, i onaj koji je u tome najbolji taj je ujedno najbolji i najuzorniji učenik. Svakako da treba imati, pa i razvijati, sposobnost pamćenja, ali ukoliko se ne da svrha i pokaže kako se podacima treba znati koristiti u produktivnom vidu, sve je potpuno beskorisno. Da je tome tako ne treba čuditi jer upravo to i je u duhu demokracije i sekularizma – da se sve svede na ukalupljene jedinke koje sve imaju istu vrijednost, a bez isticanja jedinstvenosti svakog čovjeka i jedinstvenosti od Boga danog poslanja svakom pojedinom čovjeku. **Svačiji život je dio Božjega plana i uz svaki život ide pripadajuće i jedinstveno životno poslanje koje se ne može svesti na brojku u demokratskoj proceduri.**

Odbacivanjem sekularizma i demokracije, komunizma i nacizma/fašizma kao sekularističkih izražaja, i prihvaćanjem teokratsko-nacionalne države bitno se izmjenjuje i pristup u odgajanju i naučavanju mladih. Uz navedeno i pojašnjeno učenje i poticanje učenika u razmišljanju imaju se provoditi i sve ostale korisne i stimulativne djelatnosti.

Nastava u osnovnim školama treba biti održavna u jednom turnusu koji je cjelodnevni u rasponu od 8 do 16 ili 17 sati. Nije slučajno da se odredilo vrijeme od 8 kao početak nastave jer je to u sinhronizaciji s bioritmom učeničke populacije za koju je utvrđeno da je kontraproduktivno ulaziti u psihofizičke napore prije izlaska sunca, a sa kojim se aktiviraju određene tjelesne funkcije. Osim same nastave vrijeme je ispunjeno odmorima za doručak, užinu, ručak i marendu, vremenom za učenje, čitanje ili pisanje zadaće, a također je kao znatni dio nastavnog vremena svakodnevno u većem ili manjem obimu prisutna tjelovježba i sport. Na taj način tih ca. osam do devet sati dnevno neće biti ispunjeno suhoparnim nastavnim predmetima, nego upravo suprotno, **sadržajima koji osim znanja grade i karakter**. Ono što je najbitnije u ispunjenju vremena učenika provedenoga u školi je to da se ne smije pružiti prilike za dosađivanje ili bilo kakvo drugo dangubljenje, nego se kroz intenzivno ispunjen i strogo kontroliran boravak i rad mora oduzeti svaka mogućnost smišljanja ili poduzimanja nepodopština, a koje su posljedica prenstveno dosade i osjećaja neodgovornosti.

Iz razloga koje nije potrebno posebno u detalje dodatno objašnjavati, značajnost novog sustava školstva je i u odvojenosti muških od ženskih učenika. Da se, posebno u nastupu puberteta, ne bi učenicima odvlačila pažnja od nastave, potebno je izvršiti spolno razdvajanje, a isto tako nije moguće pružiti valjani odgojno-obrazovni program kod koedukacije spolova. Naime, tada se nužno ulazi u razne kompromise da bi se udovoljilo posebnostima jednih i drugih, tj. muške i ženske djece, pa su na kraju svi na gubitku. Jedino kroz spolno razdvojenu edukaciju može se svima dati ono što je svakome spolu najprimjerenije da bi se najbolje razvio u svakom pogledu. Spolna segregacija u školstvu biti će popraćena i primjerenom gradnjom samih školskih objekata, pa će se tako i škole posebno izgraditi za muški i ženski spol, odvojene jedne od drugih, dok će se pritom objekti poput sportskih dvorana, bazena i sl., postaviti na razmeđi između istih te koristiti od obje škole (muške i ženske), ali i tu bez međusobnog doticaja u sklopu nastave.

Osnovna škola u biti zadržava sve ostale sadržaje koji su već navedeni kod predškolskog odgoja poput

stvari kao što je sami arhitektonski izgled školske zgrade; veliko školsko dvorište s uređenim parkom, nasadima i vrtovima; sportska dvorana, bazen, sportska borilišta na otvorenom; kazališna/kino dvorana za prijem profesionalnih kazališnih trupa ili postavljanje predstava od strane samih učenika; kuhinja s kantinom gdje je svakom pojedinom učeniku ponuđena primjerena prehrana; knjižnica s čitaonicom, itd.

Ono što je ovdje od velike važnosti je potpuna zatvorenost i zaštićenost cijelog školskog prostora, tako da više jednostavno neće biti dopustivo i moguće gledati tragične slike poput današnjih kada su već osnovnoškolska dvorišta, a i same škole, postale mjesta gdje učenici slobodno i masovno puše cigarete, ali i konzumiraju alkohol ili razne narkotike, a da se ništa po tome ne poduzima. Naravno, ako se ne računaju pozerske i nimalo djelotvorne medijske kampanje kojima je stvarna svrha nije htijenje da se promjeni porazno stanje, nego samopromocija političara i drugih aktivista ili tzv. sponzora.

U tom smislu je razobičavajući i neobjašnjiv podatak da, usprkos tome što je prodaja duhana i alkohola maloljetnicima zakonom zabranjena, nije zabilježen niti jedan slučaj da je itko zbog toga odgovarao, a djeca se mogu vidjeti u masovnom broju kako puše ili se opijaju na javnim mjestima bez straha od organa zaduženih za sigurnost i provedbu zakona. To opet samo dodatno potvrđuje kako je cijela država sa svim svojim institucijama posve zakazala, da je država po tom pogledu postala potpuno besmislena. Jer ako nije u stanju pravosuđe, sudstvo, policija i školstvo sprovesti zaštitu djece samo na pitanjima najosnovnijih zakonskih normami poput cigareta ili alkohola, onda se postavlja pitanje smisla postojanja takve države? Da li je smisao države u tome da bi se jedna klika mogla njome okoristiti za vlastite probitke, što je sada slučaj, ili je smisao države u općem dobru svih ljudi koji u njoj žive? Kako svatko normalan zna da je smisao države u korištenju općem dobru svih, onda država mora tako i djelovati. Ako kojim slučajem tako ne djeluje, što je neoboriva činjenica jer država Hrvatska ne ispunjava svoju namjenu, onda se mora i onda je dužnost tu anomaliju pod svaku cijenu i bez obzira na žrtvu ispraviti. To je dužnost činiti svakome, a posebno onome koji se smatra vjernikom jer time se spriječava (ili barem smanjuje) djelovanje zla na ljude, a u ovom slučaju djelovanje nedjelotvornog školstva, djelovanje na djecu koju je posebno važno čuvati i pravilno odgajati i naučavati.

U svrhu zaštite djece od loše prehrane, kao jedna od prvih mjera imaju se ukloniti već dobrano prošireni automati sa slatkišima, gaziranim pićima i ostalim sličnim proizvodima industrije hrane. Koliko je tako nešto doslovce opasno i pogubno za zdravlje djece i za njihov pravilan razvoj pokazuje primjer u školskom sustavu SAD-a gdje je praksa postavljanja aparata s hranom prisutna već duže vrijeme, a posljedice koje su proizašle iz takve prakse imaju razmjere epidemije. U SAD je pretilost djece postala nacionalna pošast i jedan od najvećih problema koji sada pokušavaju donekle ublažiti raznim vatrogasnim mjerama. No te mjere nemaju nikakvog učinka zbog utjecaja američke prehrambene industrije kojoj je u interesu zadržati postojeće stanje, a ta industrija je jedna ogromna zvjer. Tvrtke za proizvodnju hrane se žestoko bore za kupce i izbacuju mase proizvoda koje se prvenstveno oslanjaju na marketing, cijene, ukus i pogodnosti – a ne na nutricionističke vrijednosti – kao osnovnu prodajnu strategiju. Industrija hrane troši i više od 35 milijardi dolara na reklame, od čega najveći dio otpada na pripremljenu hranu, bombone i grickalice, bezalkoholna i alkoholna pića i deserte. Samo ca. 2% troškova za reklame odlazi na voće i povrće, žitarice i grahorice. Većina reklama odnosi se na stvari koje ljudi najmanje trebaju i nezdrave su: masti, ulja, šećer. Ponuda daleko nadmašuje potražnju, odnosno ljudsku potrebu, pa tvrtke proizvođači hrane čine sve što je u njihovoj moći da pridobiju kupce za svoje proizvode. To je dovelo do navedene situacije da npr. Coca-Cola ili Taco Bell uđu u američke javne osnovne i srednje škole, prodaju nehranljiva, visokokalorična bezalkoholna pića učenicima, odnosno nudeći im svoje ručkove brze hrane s visokim postotkom masnoće. Reklame preplavljuju televiziju, šibajući svoje masne i šećerom zasićene proizvode za vrijeme dječjih serija i u drugim udarnim terminima. U svrhu nametanja potrošnje i istovremene političke potpore industiji hrane, a da bi se nesmetano nastavilo sa tovljenjem djece u školama, prikazuje se idealizirana slika radišne farmerske obitelji kao izvora hrane, iako proizvodi koji se prodaju dolaze s divovskih tvorničkih farmi koje nemaju nikakve veze s tradicionalnim obiteljskim farmama.

Ova američka epidemija preobilnog hranjenja nezdravom hranom i doslovnog tovljenja bila bi manje vrijedna pažnje da se ne širi i na druge zemlje po globusu u zastrašujućem ritmu. Kanada, zemlja koja

je po načinu ishrane najsličnija SAD, našla se također na udaru epidemije dječje pretilosti i samo potvrđuje koliko je takva praksa opasna.

Za nas je posebno znakovit primjer Francuske, poznate po navici svojih stanovnika da konzumiraju velike količine tijesta i sira, a da se ne udebljaju, koja je također pretrpjela udar slične epidemije poslije dolaska američkih lanaca brze prehrane u 1980-tim. Istraživači su za porast tjelesne težine okrivili povećanu konzumaciju životinjskih masti i smanjenje količina zdrave hrane koja se služi u francuskoj tradicionalnoj kuhinji.

Svakako da postoje i iznimke od tog terora industrije hrane i kapital-interesnog moduliranja svega, pa tako i dječje prehrane u školama. Primjer koji vrijedi spomenuti dolazi iz SAD-a gdje je jedan entuzijastički bračni par, po struci biokemičari, jednoj školi ponudio program kvalitetne prehrane s ciljem poboljšanja učeničkog ponašanja. Imali su sreću da je uprava škole prihvatila njihovu velikodušnu ponudu kojom su uklonjeni automati za prodaju sokova i prerađenu hranu te se učenike počelo hraniti svježom, cjelovitom hranom. Rezultati su bili revolucionarni. Škola je prije imala tinejdžere koji su bili nepristojni, odbojni i bez manira do te mjere da im je bio potreban policajac koji bi se bavio disciplinom i oduzimanjem oružja. Nakon promjene prehrane škola je postala mirna, djeca su se dobro ponašala, neopravdani ostanci više nisu problem, a svađe su rijetkost. Djeca su postala pažljivija i bolje usredotočena, mirnija i lakše se s njima moglo razgovarati. Ocijene su se popravile, a učitelji su se mogli više posvetiti podučavanju umjesto da neprestano discipliniraju učenike. Prestala su ometanja i poteškoće s ponašanjem učenika kakva su bila prije. Čak su i problematični učenici zahvaćeni ovom "revolucijom". U pet godina provedbe programa nije bilo unošenja oružja, odustajanja od škole, izbacivanja, samoubojstava, pa čak niti droga. Sve bi trebalo biti dovoljnim dodatnim dokazom o potrebi posvećivanja cjelovite brige o svim ljudima – a to je posao države i onih koji se smatraju istinskim državnicima.

Kao predmet dužnosti državničkog promišljanja i debljinu se može sa sigurnošću identificirati kao međunarodnu epidemiju koja se prenosi globalizacijom, odnosno kroz sve što donosi i nameće tzv. slobodna trgovina i tzv. tržišna ekonomija. Za Hrvatsku je od velikog značaja oduprijeti se ovome vidu uništenja nacionalne snage, a navedena pojava velikog broja aparata za industijsku hranu u školama je znak da procesa tovljenja u tijeku i da ga se mora pod hitno obustaviti. Posebno zato jer su djeca izložena tom podmuklom procesu putem iznuđivanja potrošnje istovremeno povezanim s ukidanjem dobre alternative. Zato u hrvatskom školskom sustavu neće biti dozvoljena prisutnost onoga što ne odgovara najvišim nutricionističkim standardima, a Hrvatska tradicionalna kuhinja zajedno s domaće proizvedenom hranom je ono što pruža najkvalitetniju prehranu našoj mladosti.

Općenito, pogubnosti globalizacije i nesmiljenog širenja tzv. slobodnog tržišta i slobodne trgovine ne dotiču se samo problematike prehrane u školama i s tom prehranom povezane učeničke pretilosti, nego se odnosi i na svu ostalu problematiku vezanu uz školstvo. Korporacije, koje su samo izvršitelji globalizacijske ideje, uspijevaju u eliminiranju barijere između reklama i obrazovanja koliko god tako nešto izgledalo nemogućim zbog temeljne suprostavljenosti reklame (tj. propagande kojoj je laž i prevara osnova rada) i obrazovanja (koje bi trebalo počivati na spoznanim istinama i težiti daljnjem spoznavanju istih). Školstvo se neprestano obezvrijeđuje i zakidaju mu se sredstva koja ono traži da bi moglo dostojno egzistirati kroz mehanizme prisile poput diktata MMF-a, Svjetske banke i WTO-a koje nameću najgoru kapitalističku doktrinu nerazvijenim zemljama. Istovremeno i one bogate, tzv. razvijene zemlje, trpe suštinski iste principe vladavine kapitala, ali nametnute iznutra, od strane njihove vlastite vladajuće strukture koja je samo puki izvršitelj korporacijskih interesa. Školstvo suočeno sa sve većim kresanjima proračuna našlo se u velikoj neprilici zbog istovremenog naglog rasta troškova održavanja modernog obrazovanja, prisiljavajući mnoge da traže alternativne izvore financiranja. Zasute razvitkom računalne tehnologije, škole koje si nisu mogle priuštiti niti nove udžbenike iznenada su suočene s očekivanjima da opreme učionice audio-vizualnom tehnikom, video kamerama, školskim računalima, desktopima s najmodernijim obrazovnim software programima, pristupom internetu, itd.

Iako mnogi obrazovni eksperti s punim pravom ističu da su pedagoške koristi koje donosi tehnologija

u učionicama u najboljem slučaju upitne, ostaje činjenica da moderna privreda vapi za tehnički potkovanim ljudstvom, pa se po toj potrebi oblikuje i "partnerstvo" između škola i korporacijskih sponzora. Globalizirano društvo ne treba misleće ljude, ne treba slobodne ljude, nego je tu prisutna potreba za proizvodno-potrošačkim zombijima koji su tu da bi služili Zvijeri koja se krije iza svega i koja raste u snazi po usavršenju tog globalizacijskog modela do krajnjih granica. Globalizacija treba, pa prema tome i kroz školstvo tako i formira, ljude koji su robovi, a istovremeno su sami sebi i goniči i čuvari. U ovom kontekstu, korporacijsko partnerstvo i sponzorski ugovori mnogim su se javnim školama na Zapadu (posebice onima u siromašnijim četvrtima) činili kao jedino mogući izlaz iz zamke.

Činjenica da se sve više škola okreće privatnom sektoru za financiranje tehnologije ne znači da su se vlade odrekle svoje uloge opremanja javnih škola računalima. Upravo suprotno. Političari tzv. razvijene demokracije na Zapadu masovno upotrebljavaju parolu "kompjutor na svakom stolu" što znači da će se sredstva od školstva velikim dijelom potrošiti na skupu tehnologiju, dok istovremeno nema porasta državnog financiranja školstva. To znači da se mora negdje zakinuti, a to redovito biva na ostalim edukativnim programima poput glazbenog ili tjelesnog odgoja i sl. Ta sredstva se političarima otplaćuju financiranjem njihovih kampanja od strane onih koji u svemu tome ubiru zaradu, pa se tako zatvara krug oko unazađenog školstva. Tako i kod nas toliko promovirano i medijski forsirano kao navodno životno nužnim opremanje škola računalima treba gledati kroz spoznaju da se radi samo o običnom kopiranju već utvrđenog obrasca služenja interesima kapitala, a ne interesima ljudi.

Kad su sve te kompanije brze hrane, sportske opreme i računala uskočile da popune namjerno izazvane praznine u proračunima, donijele su sa sobom i svoje vlastite obrazovne planove. Postiže se, i to sustavno u sve većem obimu, da korporacijske marke nisu samo jedan dodatak, nego subjekt obrazovanja, ne samo fakultativni nego osnovni obrazovni plan. Jasno je da kompanije koje tako izopačuju školstvo nemaju ništa protiv obrazovanja. Učenici svakako trebaju učiti, kažu oni, no zašto ne bi čitali o našoj kompaniji, pisali o našoj marki, istraživali svoje vlastite afinitete prema markama ili crtali nešto za našu iduću reklamnu kampanju? Poučavati učenike i graditi svijest o markama (to u biti znači nagoniti na bezumno potrošačko ponašanje) prema korporacijama mogu biti dvije strane iste medalje. Korporacije vrlo suptilno i na mala vrata prodaju ideju da je njihov program od neprocjenjive važnosti za obrazovanje, da modernizira suhoparne zastarijele obrazovne izvore kao što su knjiga i učitelji. Prema modelu koji se promovira, proces učenja je puki prijenos građe u učeničke mozgove. Postaje nevažno da li je ta građa "slučajno" Disneyev filmski hit ili Pitagorin poučak. Prema tom načelu efekt je isti: više pohranjene građe, to je ono što se traži. Mozgovi isprani korporacijskom propagandom posljedica su sekularizma, demokracije i kapitalizma, odnosno, na Zapadu, kao najrazvijenijim sekularnim državama kojima u potpunosti vlada kapital, **škole su postale masovne praonice mladih mozgova**. Nama u Hrvatskoj, kao i svima ostalima, ukoliko nastavimo ovako bezumno putem sekularističkog bezbožništva slijedi isto takvo oblikovanje školstva po modelu demokracije i kapitalizma. Nažalost, puno je toga već prisutno, no nikada nije prekasno da bi se odustalo od ispravljanja zabluda u koje smo upali.

To da nam slijepo slijeđenje Zapadnog modela dovodi do potpunog uništenja svake životne osnove trebalo bi već biti jasno svakome tko je makar i manjim dijelom u istini. Zapad je svojim prihvaćanjem relativizma, odnosno odstupanja od istine koju je prije nasljedovao kroz kršćanstvo, sebe osudio na porobljenost i smrt. Samo istina oslobađa i samo je Isus *"Put, Istina i Život"* (Iv 14, 6), a sve što odstupa od tog načela vodi u propast.

Bez utemeljenosti u Kristu kao izvoru istine i negiranjem Istine davanjem legitimiteta relativizmu nije bilo snage da bi se oduprijelo izopačenjima školstva kakva su sada na djelu. Naime, nekadašnji tzv. radikali iz vremena revolucije i nemira od 1968. sada su zaposleni kao akademici na sveučilištima iz kojih i dolazi ideja da je i sama istina podložna različitim tumačenjima, odnosno relativna. Ova spoznaja učinila je za mnoge akademike intelektualno neodrživim angažiranje u političkom argumentiranju koje bi privilegiralo bilo koji model učenja (javni) nad nekim drugim (tj. korporativni). A kako je istina postala relativna, tko sada može reći da su Platonovi dijalozi iole veći "autoritet" od (anti)filozofije dijaloga prisutne u npr. TV seriji "Prijatelji", a da sam sebi ne upadne u usta?

Kao i kod vrtića, i u školama učenici moraju biti u potpunosti uniformirani, od glave do pete, i to tako da se po školskoj uniformi i po pripadajućim obilježjima svaki učenik na cesti ili bilo gdje van školskog prostora lako i jednostavno može identificirati. Time će se dodatno otežati izbivanje s nastave, ali i svako drugo huliganstvo, zato jer se po uniformi koju je obavezan nositi na putu u, i iz škole, lako može pronaći izgrednika. Osim toga, nošenje uniforme ima i psihološke učinke u smislu prihvaćanja stege i autoriteta, ali i naučavanju učenika podvrgavanju pravilima putem propisa koji prate nošenje uniforme.

I izvođenje nastave na otvorenom, "na terenu", u prirodi ili na prigodnim lokacijama širom Hrvatske isto je tako određeni nastavak prije opisivane prakse vrtića. U procesu učenja i pokazivanja nadarenosti od strane učenika, oni učenici koji pokazuju zanimanje ili nadarenost za određene predmete trebaju biti i dodatno izučavani u specijalističkim grupama za posebno darovite. Bez obzira na taj dio, u samom pohađanju predmetnih satova neće se ići na unaprijed zadani razred (grupu) nego se formiraju razredi prema pokazanim rezultatima iz pojedinog predmeta. To konkretno znači da kada je na rasporedu sat matematike, onda se oni koji su u svojoj generaciji najbolji matematičari okupljaju u jednom razredu, oni malo slabiji u drugom, i tako redom do onih koji su pokazali najslabije znanje iz matematike. Isto će važiti i za sve druge predmete. Ondje gdje će postojati razredi u obliku kakav danas poznajemo biti će u tome da imaju svojeg razrednog učitelja (razrednika) i da kao razred grade svoj identitet kroz sportske i razne druge radne aktivnosti (rad u dvorištu, čišćenje kruga, snijega, i sl.). Tako se na najmanju moguću mjeru svodi sputavanje onih naprednijih ograničenošću onih manje naprednih, a istovremeno se ne dopušta izgradnja nekakvog pretjeranog elitizma onih najdarovitijih, već se svi na jednoj razini međusobno socijaliziraju kao jedan kolektiv.

Već je i u prethodnim poglavljima govoreno o višestrukoj važnosti koju ima sport kao jedno vrijedno i korisno pedagoško sredstvo za odgajanje mladih. Zbog cijelog niza raznolikih razloga sport mora imati veoma istaknutu ulogu u odgojno-obrazovnom sustavu. Već u predškolskom odgoju biti će dan jedan kvalitetni temelj, a u školskom odgoju i obrazovanju na tu osnovu se još dodatno nadograđuje. Tjelovježba i sport moraju biti svakodnevni i za sve u tom smislu obavezni kao jedan zadani minimum. Po već navedenom modelu određeni predmeti poput **borilačkih vještina, streljaštva, mačevanja, streličarstva, atletike i gimnastike biti će ono što ulaziti u to potrebno najmanje obavezno znanje** koje treba savladati i zadovoljiti određene standarde, a sve pod stručnim planiranjem i nadzorom. Upravo onako kako to nalažu pravila sportske struke. Sve je dio opće pripreme za prije opisivanu hrvatsku doktrinu totalnog obrambenog rata, pa tako kroz intenzivan rad na nečemu kao što je vještina streljaštva Hrvatska gradi buduću vojsku visoke preciznosti gađanja. Pogotovo kada se jednako tako osim same vještine preciznog gađanja kroz sreljaštvo istovremeno izgradi i visoka psihofizička sprema.

U tom smislu potpune cjelovitosti s Programom nacionalnog opstanka i cijeli sportski odgojno-obrazovni program mora ispuniti sve svoje specifične zahtijeve. Poput onih da, ukoliko se želi postići najbolje s mladim tijelima s kojima radi, treba znati određene zadanosti. Poput onih da se na koordinaciji treba raditi u dobi od 7 do 10 godina, eksplozivnoj snazi od 10 do 12 godina, te agilnosti od 11 do 13 godina. Ono što se ostvari u tome razdoblju ostaje dalje za cijeli život, pa se stoga ne smije s radom na djeci i s djecom zakasniti da se ne izgubi aktiviranje tih sposobnosti. Sukladno tome, ali i ostalim sličnim zahtijevima, postavlja se način na koji se osmišljava sport u školama, ali i šire od toga, s tim zakonitostima se usaglašava samo školstvo u svojoj cjelosti. To bi se odnosilo na onaj obvezatni sadržaj, dok je svakako značajno prisutan i dodatni sportski program pristupačan za sve zainteresirane. Oni koji će pokazati i najmanje htijenje i volju za dodatnim sportskim aktivnostima imati će i priliku da to ostvare. Kroz ponovno uspostavljanje sustava sportskih natjecanja u pojedinačnim i kolektivnim sportovima na samoj školskoj, gradskoj, županijskoj i državnoj razini dodatno će se popularizirati htijenje među mladima da se što masovnije i aktivnije uključe u ponuđene aktivnosti. Koliko je to korisno samo na razini upošljavanja mladih, posebno u razdoblju puberteta, i kroz tjelesnu aktivnost trošenja velikog viška energije kojom raspolažu, znano je skoro svakome imalo razumnome. Mlade se mora nečim zaposliti, inače će se sami zaposliti nečim drugim, a to je vrlo često loše za njih same, a i za njihove bližnje.

Posebno će mjesto, i to kao jedna aktivnost koja na poseban način spaja intelektualnu gimnastiku i

tjelesnu spremu, imati ponovna popularizacija igranja šaha. Šah se ima izvući iz ladice zaborava u koju je gurnut, a na njegovo mjesto su uskočile isprazne i za tijelo i um mladih štetne kompjutorske igrice. I ovdje je vidljiv utjecaj korporacijskog formiranja tržišta u kojem nije profitabilno mlade naučavati igranje šaha jer je za to dovoljna obična drvena ploča i figurice te nema masovne potrošnje na uvijek izbacivane novitete kod kompjutorskih igara. Šah nije potrošačka igra, nema tu mogućnosti neprestanog izbacivanja na tržište i ubiranja profita i posve je neprimjeren za gramzivi kapitalizam.

Svakako da će postojati i informatičko obrazovanje, ali neće se dopustiti da se obrazuju (formiraju) generacije koje će biti u potpunosti ovisne o kompjutorima te bez njih neće biti u stanju djelovati. Kompjutori i informatika kao takva ima biti korisno sredstvo i djelotvorna nadgradnja temeljnih ljudskih vrijednosti i sposobnosti koje u svojoj biti uvijek ostaju nepromjenjive. Klasični nauk je ono što treba biti osnovica obrazovnog programa, kada se izuzme Sveto pismo i naučavanje koje ga prati na temelju crkvenog nauka kao određena armatura tih temelja. Klasični nauk je osnovica koja će omogućiti da se kroz informatičko opismenjavanje što umješnije iskoriste sve dobrobiti koje se kroz razvoj informatike mogu dobiti, a da se spriječi danas prisutno zaglupljivanje tehnologijom. Danas je prisutno preveliko uzdizanje same informatizacije, kao da ona sama po sebi riješava stvari. Ne uviđa se da samim postavljanjem kompjutera u učionice ne dolazi do stvarno neke veće koristi, čak je moguće da to donosi i veću štetu od koristi, zato jer nema primjerenog rada sa samim učenicima i oni nemaju ono što je potrebno, a da bi kroz pomoć koju daje informatika (to je poglavito brzina obrade podataka i pristup podacima) mogli izvući najviše iz sebe. Ako nema potrebne spoznaje o tome koji podaci su vrijedni, koje podatke treba tražiti, a koje odbaciti kao nepotrebne, onda povećana količina podataka kojima imamo pristup kroz kompjutere ne donosi neko olakšanje, nego samo jednu prezatrpanost gomilom podataka s kojima ne znamo što bi napravili.

Kako će se promišljati nastavni plan može se dodatno približiti kroz to što će i ćirilica biti sastavni i obavezni dio opismenjavanja mladih u hrvatskoj državi. Kroz poznavanje ćirilice osim obogaćivanja pismenosti i proširenja dostupnih podataka dodatno se ojačava obrambena sposobnost jer potencijalnog protivnika treba što bolje poznavati. Doslovce ga treba znati pročitati. Srbija uvijek, nažalost, ali to je tako, predstavlja potencijalnog agresora i treba računati da će svjetski moćnici uvijek najprije igrati na kartu srpskih pretenzija prema Hrvatskoj. Možda upravo saznanje da smo temeljito obrambeno pripremljeni bude onaj činitelj koji doprinese jednom čudu i odvrati Srbiju od neprijateljstva prema Hrvatskoj te neposlušnosti prema istim onima koji ih, kada im to odgovara, s lakoćom bombardiraju.

Kada sve skupa bude izvršeno kako je i izloženo, doći će do bitnog pomaka u samoj percepciji i doživljaju nastavnika i nastavničkog zanimanja. Vratiti će se i ponovno će biti uspostavljeno poštovanje i autoritet nastavnika, upravo suprotno sada prisutnom potpunom rasulu svih vrijednosti i respekta, a što je vidljivo već samim pogledom na škole izvana i na to kako izgledaju. Ne može se očekivati da učenici, ali i roditelji, cijene instituciju po kojoj se može slobodno i nekažnjeno šarati ili razbijati. Također, i nastavnike nije moguće respektirati kada su doživljeni kao nekakvi jadnički koji nemaju bolji životni put, pa moraju životariti sa mizernom plaćom i bez ikakve perspektive da se životno srede i osiguraju minimum dostojanstvenog življenja. Da bi takvo stanje bilo poništeno od nastavničkog zanimanja učiniti će se cijenjenim i uglednim poslom sa svim pripadajućim privilegijama koje i zaslužuje.

Vrijeme školskih praznika ne smije značiti da učenici neće imati mogućnost za organizirane aktivnosti svake vrste i svih oblika. U tu svrhu ponovno će se ustanoviti institucija đačkih odmarališta koji imaju biti raspoređeni po cijeloj Hrvatskoj i ispunjeni edukativnim i sportskim sadržajima tako da bude korisno ispunjen cijeli dan. To je opet na tragu navedenog pravila da se sa djecom i omladinom mora neprestance raditi i nikako ih se ne smije prepustiti njima samima da besposleno lutaju ulicama. Društvene posljedice zapuštanja mladih dobrano su vidljive. Ovakva nebriga za odgoj i obrazovanje mladih jednaka je veleizdaja nacionalnih interesa kao što je to sluganско pokoravanje stranim nalozima ili ratno profiterstvo. Veleizdaja je posebice stoga što se na primjeru privatne škole izgrađene na obroncima Medvednice vidi da Hrvatska gospodarsko-politička elita ipak zna nešto o tome kakve bi škole trebale biti, ali potpuno bezobzirno ono što je kao prostor dobro omogućavaju samo svojoj djeci, dok ih za ostatak nacije nije briga. Bešćutno ostavljaju narod neka bude prepušten uvjetima koje nameće globalizacija i koji su upropašćujući za državu i samu nacionalnu egzistenciju.

Što se tiče samog trajanja osnovne škole tu se neće mijenjati razdoblje od osam godina, a nakon toga dolazi četverogodišnja srednja škola. Dok osnovna škola treba svugdje biti manje ili više ista, s tim da će glavna razlika kod osnovnih škola biti u tome da li školuju gradsku ili seosku djecu, pa će prema tome i modificirati svoje nastavne i odgojne sadržaje.

U samom konceptu izgleda, standarda, komfora, stege, i ostalih pojedinosti neće biti bitne razlike između osnovnih i srednjih škola. U biti, srednja škola će samo nastaviti sa onim što je bilo ostvareno u osnovnim školama, samo što će sve biti primjereno prilagođeno starijem srednjoškolskom uzrastu. Glavna razlika prisutna je u obrazovnom programu, u nastavnim predmetima, načinu predavanja i kriteriju ocijenjivanja.

Postojati će dva osovna srednjoškolska usmjerenja: gimnazijski i privredni, a selekcija će se obavljati kombinacijom klasifikacijskog ispita i prosjeka uspjeha u osnovnoj školi. U sređenoj i odgovornoj državi neće biti moguće "švercanje" kroz sustav za ikoga, jer takve pojave bivaju brzo uočene od naroda i onda dolazi do posve opravdanog općeg nezadovoljstva zbog nepravičnosti sustava, a po tome i do cijepanja nacionalnog jedinstva. Tko na bilo koji način zlouporabi svoj polažaj snositi će tako teške posljedice da će svatko jako dobro razmisliti prije nego što se upusti u takve poduhvate.

Gimnazije trebaju imati programe obrazovanja kakvi su gimnazijama primjereni, odnosno kakve su oduvijek imale, samo malo nadopunjen najosnovnijim informatizacijskim potrebama. S druge strane, privredno usmjerene srednje škole imaju osnovnu zadaću da povezanošću s gospodarstvom produciraju visokokvalitetno educiranu radnu snagu koja će potom podići cjelokupnu kvalitetu i produktivnost gospodarstva. To nikako ne znači da učenici koji završe privredno usmjerenje bivaju na bilo koji način uskraćeni za mogućnost daljnje fakultetske naobrazbe. Visoko školstvo biti će jednako otvoreno za sve koji završe srednju školu bez obzira koja je to škola, a jedina razlika je u određenom predznanju s kojim se dolazi na fakultete. Tu bi uglavnom prednost po primljenom znanju trebali imati oni koji imaju završenu gimnaziju, jer je gimnazija i zamišljena kao određena predpriprema za fakultete, ali ipak na kraju sve ovisi o samim učenicima i njihovom pristupu u radu na studiju koje su si odabrali, a to je posve individualna stvar, neovisna o prethodnoj naobrazbi. Čak će i neki fakulteti biti zbog svoje naravi na određeni način lakši za svladavanje onima koji dođu na studij iz privredno usmjerenih srednjih škola.

Najvažniji činitelj koji će osiguravati da će fakultetima bez većih poteškoća biti omogućen pristup i onima koji nisu pohađali gimnazije je to da gimnazija treba biti relativno malo u odnosu na broj privredno usmjerenih srednjih škola. To će osigurati da se gimnazijski obrazuju stvarno samo oni koji za to pokažu i najbolje predispozicije kroz osnovnu školu i kvalifikacijski ispit. Za upisati se u gimnaziju biti će potrebno ostvariti visoke rezultate i takvom selekcijom i kvantitativnim ograničenjem gimnazijalaca škole privrednog usmjerenja neće biti lišene velikog broja onih koji su također intelektualno daroviti, ali ipak nisu uspjeli (ili nisu htjeli) upisati gimnaziju. Time se postižu dvije za društvo i državu značajne stvari.

Pod prvo, većina se obrazuje za rad u gospodarstvu, a jedna manjina je usmjerena na pretežno intelektualni rad, što treba biti prikladno popraćeno promjenom današnjeg mentaliteta u kojem je fizički rad nedovoljno cijenjen i vrednovan. Zbog cijelog niza razloga stvorena je takva klima da se svi odgajaju u percipiranju fizičkog rada kao manje vrijednog i nedostojnog pametnog čovjeka. U hrvatskoj državi koja hoće ostvariti nacionalni opstanak tako nešto mora biti poništeno pod svaku cijenu i rad će upravo kroz školski sustav biti primjereno cijenjen i poštovan. To se ponajprije postiže time da ljudi mogu dostojno živjeti i stjecati ugled radeći bilo koji zakonit posao i u tom smislu mora biti prisutna društvena solidarnost. Naravno da će visokokvalificirani djelatnik, npr. liječnik ili sveučilišni profesor, imati veće prihode, veću kuću ili stan i slične pogodnosti, jer mora se stimulirati i motivirati nagrađivanjem ono što zahtijeva svladavanje većih vještina ili znanja i ono što je ostvarivo ipak jednom manjem dijelu populacije. Mora se poticati hijerarhijsko ustrojstvo, pa tako i hijerarhija po školskoj osposobljenosti te to podrazumijeva da jedan građevinac (radnik, ne poduzetnik) ili vozač tramvaja imaju manje prihode, manji stan ili kuću, ali on to sve mora moći ostvariti svojim radom bez zakidanja u jednom minimumu koji se smatra dostojnim življenjem. U svakoj pravičnoj državi koja ima iole pametno

vodstvo moraju se ostvariti takva načela ukoliko se ne želi oslabiti nacionalno tkivo, a time i samu obrambenu sposobnost. Treba dati svima na spoznaju da je naciji jednako potreban i kirurg i smetlar, te da se bez oba zanimanja ne može djelotvorno živjeti. Ako nema kirurga svi su zakinuti u slučaju da se nađu u potrebi za kirurškim zahvatom i spašavanju života, a ako nema smetlara svi su zakinuti za čistoću životnog prostora i praktički se živi na velikom smetlištu. U oba slučaja dolazi do problema i u sređenoj i dobro ustrojenoj državi svi su svjesni ove međusobne ovisnosti svakoga o svakome i društvena solidarnost je postavljena na zdrave noge. U takvoj državi zavist i osjećaj nepravedne zakinutosti svedeni su na najmanju mjeru, a da će ih uvijek ipak biti posljedica je čovjekove nesavršenosti i sklonosti grijehu, te na to treba i računati i ne živjeti u utopističkim sanjarenjima o bezgriješnom čovjeku. Teokratska i nacionalna država je najbolje sredstvo određenog poništavanja i usaglašavanja ljudskih nesavršenosti, ali ne treba u toj i takvoj državi gledati nekakvo savršenstvo koje je stvaratelj raja na zemlji. Kao i svaka ljudska tvorevina ima svoje nesavršenosti, ali je definitivno najbolje uređenje koje, takvo kakvo je, treba štititi ljude od upadanja u veće zlo i pomagati svim pojedincima u postizanju njihove individualne posvećenosti, a ne sustavno stvarati uvjete za poticanje i širenje zla, što je sada slučaj u sekularnom ambijentu.

Pod drugo, pravilnim omjerom između gimnazija i privrednih srednjih škola gdje su gimnazije bitno malobrojnije i čine jednu posebnost srednjoškolskog sustava, sprečava se dekadentnost, lijenost i neborbenost (kapitulanstvo pred izazovima i teškoćama života) novih naraštaja. Takva koncepcija temelji se na tome da je ideja da je nastava kadra bitno promijeniti ljude i da je njezin rezultat da ih poboljšava ili, što je još gore, izjednačuje. To je čista masonski izniknula i raširena ideja prosvjetiteljstva po kojoj je samo potrebno ljude obrazovati, pa će se izgraditi nekakav raj na zemlji. Demokracija kao prosvjetiteljsko čedo pukim ponavljanjem takvih sumanutih tvrdnji stvorila je od istih jednu od svojih najnepokolebljivijih dogmi.

No, kao i na mnogim drugim stvarima, demokratske su se ideje našle u dubokom nesuglasju s činjenicama iskustva. Ne treba se puno pomučiti da bi se dokazalo da nastava ne čini čovjeka ni moralnijim ni sretnijim, da ona ne može ukinuti grijeh prisutan u ljudima, te da kada je loša više šteti nego koristi, a što je današnja stvarnost.

Već je napomenuto da je sada u nastavi prisutno odgojno načelo po kojemu se želi razvijati inteligenciju učenjem naizust zadanog gradiva. Sav se trud učenika onda svodi da samo što više nauče, i od osnovne škole pa do doktorata nema ničega drugoga osim učenja napamet cijelih knjiga, a inicijativa i suđenje o onome što se uči nimalo se ne uvježbava. Nastava je poprimila značenje recitiranja i pokoravanja bez promišljanja. Takav odgoj predstavlja pravu pogibelj jer dovodi do toga da puni onoga koji ga prima ljutim nezadovoljstvom s uvjetima u kojima je rođen i željom da iz njih izađe. Radnik ne želi više ostati radnik, seljak ne želi više biti seljak, svi teže tome da se dokopaju javnog namještenja koje je plaćeno od strane države. Umjesto da pripravlja ljude za život, škola ih pripravlja za javne službe u kojima se može uspjeti bez ikakve ili vrlo slabe potrebe za samostalnosti i vlastite inicijative.

Država koja proizvodi preveliki broj učenih ljudi, ljudi s diplomama, stvarno ima potrebu za samo malenim brojem tako obrazovno osposobljenog ljudstva, a svi ostali bivaju ostavljeni bez posla. Time se hrani i osigurava one prve - zaposlene, ali i ima za nezadovoljnike i neprijatelje one druge - nezaposlene. S vrha do dna socijalne piramide, od mjesta običnog pripravnika do profesora ili ravnatelja nekog državnog zavoda, jagmi se danas golema masa s diplomama u ruci i s karijerom na umu. Istovremeno nije moguće naći dovoljan broj radnika u građevinarstvu, zdravstvu ili školstvu koje je izvan većih gradova. Akvizicija znanja koje nikome neće trebati sigurno je sredstvo da od čovjeka napravi buntovnika, a pogotovo stoga što zakulisni manipulatori dobro znaju navedene principe i ponajviše kotrolom nad medijima, ali i ostalim polugama moći kojima raspolažu, potiču na bunt onako kako im najviše odgovara u njihovim opskurnim ciljevima.

U privredno usmjerenim srednjim školama nepotrebne i besmislene količine sirovih informacija zamjenjuju se s profesionalnom nastavom koja će biti kadra vratiti mladež na polja, u radionice, u sve vrste pothvata od kojih danas svi uporno bježe. Zdravo prosuđivanje, iskustvo, inicijativnost, to su uvjeti uspjeha u životu, a ne štrebersko pamćenje nastavnog sadržaja. Knjige su korisni riječnici koji

daju savjet, no zato je sasvim beskorisno držati u glavi njihova duga poglavlja. Ideje se obrazuju samo u svojoj prirodnoj i normalnoj sredini; ono što čini da njihove klice prokliju jesu nebrojeni osjetilni dojmovi koje mladić ili djevojka danomice primaju u radionici, brodogradilištu, na sudištu, kod naukovanja, u bolnici, gledajući oruđe, materijal i posao s kupcima, radnicima, rad, dobro ili loše obavljen posao, skup ili lukrativan; to su evo sitna posebna opažanja za oči, uši, ruke, pa i sam miris, koja se, nehotice primljena i neopazice izdjelana, organiziraju u duši da prije ili kasnije sugeriraju ovu ili onu novu kombinaciju, pojednostavljanje, uštedu, dotjeranost ili pronalazak. Posve neprimjerenim odgojno-obrazovnim sustavom mladi je čovjek lišen svih tih dragocijenih dodira i svih tih prijemčivih potrebnih elemenata, i to baš u najplodnije doba. Većina učenika, i to velika većina, nepotrebno su izgubili i vrijeme i trud, više godina svojeg života, i to djelotvornih godina, važnih i čak odlučnih. Nakon dobivenih svjedodžbi i diploma pretvaraju se da su ljudi spremni za život, a kad tamo: oni su već gotovi s životom. Povuku se u svoje zvanje, eventualno ga i korektno vrše, ali ništa više. Radi se o osustavljenom multipliciranju mediokritetstva, a što nije za čuditi jer je demokracija ono što potiče dolazak mediokriteta na pozicije državnika, onih koji imaju vlast, pa onda takvi nisu ni sposobni učiniti ništa drugoga doli izraziti sebe kroz sustav koji ih je iznijedrio. Energiju i djelatnost zamjenjuju kod tih nazovidržavnika rasprave koje su strahovito prazne; kod masa zanos ili srdžba od jednog dana; kod književnika neka vrsta suznog, nemoćnog i ispraznog sentimentalizma i beskrvne rasprave o životnim nevoljama. Bezgranični se egoizam širi posvuda – egocentrizam je način mišljenja moderne. Pojedinac se konačno ne zanima ni za što do li za sama sebe. Savjest polaže oružje, općenita se moralnost snizuje i postupno nestaje ustupajući mjesto raskalašenoj dekadenciji, jednoj orgiji hedonizma unutar cijelog društva. Čovjek gubi svu vlast nad samim sobom. On više ne zna gospodariti sobom; a tko ne zna biti sam svoj gospodar, bit će mu doskora drugi gospodarom i tu se krije odgovor zašto su zakulisne sile nametnule ovakvo stanje: želi se zagospodariti nad cijelim svijetom i to treba shvatiti te se ne bojati te istine. Strah prihvaćanja izvire od toga što ako se prihvati istina da nas se želi porobiti mora se tome i suprostaviti, a toliko je lakše ostati u laži i komociji nedjelovanja.

U školama privrednog usmjerenja znanje se neće crpiti iz knjige, već iz same stvari. Inžinjer će se obrazovati u laboratoriju ili radionici, a ne u školi, što će svakome omogućiti da dođe do onog stupnja koji odgovara njegovoj inteligenciji, da bude radnik i nadglednik, ako ne može dalje, a inžinjer tek onda ako ga njegove sposobnosti do toga dovedu. To je apsolutno korisnije za cijelo društvo, nego da se kroz masovnu produkciju putem velikih brojeva dobiva više inžinjera nego što je to potrebno, ali i sama razina korisnog znanja tako stvorenih inžinjera je žalosno mala. Što je najgore, ovdje je bio naveden primjer inžinjera, ali je daleko destruktivnija enormna produkcija ekonomista i pravnika, a i ostalih sličnih zanimanja, koji su potpuno nepotrebni u ovakvom broju koliko ih sada ima. Točnije, koliko ih ima, u Hrvatskoj se ne bi trebalo dati diplomu nijednom novom ekonomistu ili pravniku u idućih nekoliko stotina godina. Pod uvjetom da uopće posjeduju neko korisno znanje, a što nikako nije slučaj.

U bolnici, u tvornici, kod graditelja, kod čovjeka od zakona, učenik, doveden vrlo mlad, ima tu prvu obuku i naukovanje. Prethodno ili prije nego što stupi na posao on je mogao polaziti kakav općeniti i skupni tečaj da stekne okvir u koji će porazmjestiti kasnija opažanja. Daje se mogućnost odabiranja polaženja tehničkih tečajeva u slobodnim trenucima da se po mogućnosti srede i usporede svakidašnja iskustva što ih se stječe radom. Pod takvim vodstvom raste praktična vještina, te se sama razvija točno do stupnja što ga podnose učenikove sposobnosti i u pravcu potrebnom za njegov posao, specijalnim radom kojemu se želi posvetiti. Tim načinom mladi ljudi najbolje dolaze do toga da izvuku iz sebe sve što se u njima nalazi. Do otprilike najviše dvadeset i pete ili šeste godine, a i ranije, ako mu ne manjka temelja i sposobnosti, dobiva se ne samo koristan radnik već i samonikli poduzetnik, ne samo stroj već i pokretač. **Još kada se u sve uračuna i sposobnost daljnjeg samoobrazovanja kao ono najvrednije gradivo koje bi se trebalo učenike naučiti, dobivamo jednu zaokruženu odgojno-obrazovnu cjelinu**. Dobivaju se mladi ljudi kojima se bez bojazni može povjeriti daljnja sudbina države i nacije. Takvi će znati ostati i opstati u ovome svijetu koji je prepun zamki.

Upravo suprotno od današnjeg stanja gdje se mehaničkim bubanjem i preopterećivanjem apstrahira od zbiljskog života u koji će mladi doskora upasti, od društva koje ga okružuje i kojemu se odmah mora prilagoditi ili ga već od početka izbjegavati, od ljudskih sporova u kojima bi se održao i obranio, gdje mora čvrsto stajati, spreman, oboružan, izvježban, očeličen. Ovu prijeko potrebnu spremu, ovu

solidnost zdravog razuma, volje i živaca, ne daje naše školstvo mladima, već baš obratno: daleko od toga da ga učine sposobnim, ono ih lišava sposobnosti za neposredno i konačno zvanje. Mladež se postupno odriče zvanja koji zahtijevaju zdrav sud, inicijativu, energiju, osobno naprezanje i volju. I najmanja ih odgovornost plaši. Horizint prosječnosti koji se nudi zadovoljavajući joj je i samo se gleda kako upasti unutar tog sustava prosječnosti, tog već više puta objašnjenog sustava mediokritetstva.

Srednja škola po ovdje izloženoj koncepciji odgoja i obrazovanja postaje jednako obavezujućom kao i osnovna, a oni koji pokažu bilo nezainteresiranost, bilo nesposobnost za najosnovnijim učenjem imati će obavezu odraditi barem odgojnu funkciju škole s minimalnim traženim dodatnim obrazovanjem. Tu će prvenstveno biti naglašeno praktično naukovanje nekog zanimanja, a od manjeg će značaja biti koje je to zanimanje. U najgorim slučajevima, tj. onima koji će htjeti potpuno zanemariti školovanje, skoro sva nastava biti će sam rad u kombinaciji sa sportskim i kulturnim aktivnostima, a za taj rad će i dobivati određenu naknadu. Ipak, i tu će se raditi o školovanju i postojati će određene školske obaveze čak i takvih učenika, a ako je potrebno raditi će se i po specijalnim programima za one koji imaju bilo kakvih poteškoća u svladavanju gradiva, ili bilo čega drugoga. Tako će mladim ljudima makar i kroz određeni oblik prisile biti osigurano razdoblje tzv. "đačkog doba", a nakon završetka škole i odsluženja vojnog roka, postati će potpuno životno i radno sposobni, ali ujedno životno i radno obavezni.

Ukoliko pojedinci ipak neće prihvatiti podvrgavanje obaveznom školskom režimu i ukoliko se na bilo kojem mjestu dogodi delikventno ponašanje moraju postojati i primjerene ustanove koje će znati obuzdati one koje to treba. Popravni domovi su sastavni dio odgojno-obrazovnog sustava, a njihov rad u svojoj biti nije različit od rada škola, samo sa pojačanom represivnom prijetnjom i ovlastima.

Završna rekapitulacija

Što se tiče samih troškova izgradnje i održavanja ovako izložene koncepcije odgojno-obrazovnog sustava sve osim informatičke opreme u stanju smo sami proizvesti tako da nas košta samo naš vlastiti rad i trud. Također, može izgledati da neće biti moguće realizirati navedene visoke norme predškolskih i školskih ustanova zbog prostornog ograničenja u kojemu se nalaze današnje školske zgrade i dvorišta, ali kada se vidi kako je dana koncepcija urbanističkog planiranja biti će jasnije da neće biti problem uklopiti površinu škola i vrtića u postojećim područjima. Prvenstveno će taj problem biti riješen strategijom gospodarskog razvoja koja će preferirati gospodarska ulaganja u manjim gradovima Hrvatske, pa će kao jedan prirodni slijed izgradnje gospodarstva doći i izgradnja odgojno-obrazovnih objekata najprije u tim istim manjim gradovima. Pogodnost takvog pristupa je višestruka jer manja mjesta imaju dovoljno praznog prostora za bitno slobodnije urbanističko djelovanje od napučenih gradova, a i cijena terena je bitno niža. Takvim pristupom svjesno će se ići na migraciju stanovništva iz velikih gradova prema manjima, pa kada sada prenagurani gradovi malo opuste, biti će lakše preurediti i njih prema novim urbanističkim standardima koji uključuju predškolske i školske ustanove (o svemu detaljnije u poglavlju o urbanom planiranju Hrvatske).

Zato nema niti jednog stvarnog razloga da se ne bi moglo realizirati ostvarenje navedenog programa odgoja i obrazovanja. Nebriga i zapostavljanje našeg pomlatka zbog vlastitog komfora ne može biti opravdano nikakvim razlozima i to svako mora imati na umu. Nemar prema djeci je nemar prema Bogu, prema naciji i prema samome čovjeku kao pojedincu.

* * *

Kao što je već više puta naglašeno, cijeli odgojno-obrazovni sustav, od predškolskog do kraja srednjoškolskog, biti će prožet vjerskim odgojem. Točnije, osnovno naučavanje koje će biti prisutno je slušanje i čitanje Riječi Božje dane u Svetom Pismu, dodatno pojašnjeno i protumačeno na osnovama crkvenog učiteljstva. Tako će biti usađena pravilna moralna, etička, estetska i svaka druga vrijednost kao klica čije je klijanje ovisno o slobodnoj volji svake idividue. Odgovornost vladara pred Bogom zahtijeva da se sjeme objavljene Riječi zasije svima, a kako će se dalje razviti nije više na odgovornositi nikoga doli svakoga pojedinca zasebno. Bitno je da nitko ne ostane uskraćen ili, još gore, da bude poučavan u protubožjim načelima, a što je sada slučaj.

Ono što se danas promovira putem medija, a u školama potvrđuje kroz nastavne programe, sramotno je i nedopustivo. Tako se i došlo do takve izpačenosti da se djeci koja su tek počela otkrivati i spoznavati svoju spolnost na najvugarniji način nameće bludnički svjetonazor kao onaj koji je posve legitiman i normalan. Sve se još dodatno potvrđuje raznim (kvazi)znanstvenim dokazima, a koji nisu ništa više od običnog mišljenja i očitovanja političke volje koja to odobrava. Kakva je politika, takvi su i priloženi znanstveni dokazi, prema dnevnoj potrebi, a ne prema istinitosti.

U kombinaciji s obožavanjem novca, a koje je sveprisutno, smišljeno se guraju oni najmlađi na životne stranputice kojima će biti i doslovce i simbolički zaraženi. Takav poremećaj svih vrijednosti, sa sustavnim razbijanjem obitelji, koja bi inače služila kao djelotvorna barijera, kroz alkoholizam, maleni životni prostor, nezaposlenost ili zaposlenost kojom su roditelji prenapregnuti i odvojeni od svoje djece, obezvređivanje roditelja nametanjem raznih idola, itd., djeca doslovce postaju lovina. Sva sila raznih predatora okomila se na našu djecu od kojih su daleko najgori perverznjaci koji imaju razrađene metode kojima si pribavljaju “mlado meso” za svoju pohotu najgore vrste. Cijela lepeza poslova cvjeta i neprestano dobiva sve veći opseg. Poslovi u kojemu su mladi postali obična roba na kojoj se zarađuje ili kojom se zarađuje, a počesto i jedno i drugo.

I tko je kriv za takovo stanje? Sigurno je da su krivi sami roditelji zbog osobnog nemara prema vlastitoj djeci i trčanjem za lažnim idolima i prihvaćanjem krivih vrijednosti, ali ne može se slabima i neukima zamjeriti što su nadmudreni od lukavih i prepredenih, nego glavna zamjerka ide na račun onih koji su po svojem poslu koji su preuzeli kao državnici potpuno zanemarili dužnost zaštite svojih podanika. Zato najveću krivnju za sadašnje porazno stanje u Hrvatskoj snosi intelektualno-politička elita koja ima potrebne talente, ali ih koristi na krivi, ili čak i na potpuno zli način. Narod uvijek biva vođen, ne može ni jedan dan biti bez nekakvog oblika vodstva, i oni koji na sebe preuzimaju to vodstvo preuzimaju i odgovornost za taj narod kojim žele upravljati. To vodstvo je politička elita i potpuno je svejedno na koji način je vlast zadobivena, u svakom slučaju preuzima se i odgovornost. Nije bitno da li je vlast osvojena grubim državnim udarom ili fingiranom voljom naroda koja se naziva demokracijom – u svim slučajevima vlast uvijek obnaša jedna uska i međusobno povezana manjina. Manjina povezana svim mogućim interesima i sporazumima – ovdje nije ni bitno točno kojima. Zato od krivnje odgovornosti ne mogu pobjeći niti ove naše političke elite koje su krive za sramotni nemar prema cijeloj naciji. U ovom konkretnom slučaju prema djeci i cijelom potomstvu hrvatske nacije.

Zbog vlastite pohlepe politička elita je ostavila djecu da ih samo Zlo proguta, onako nevine, nejake i neuke kakva djeca već jesu. U Evanđelju jasno piše: *Nato će im Isus: “Pustite dječicu i ne priječite im k meni jer takvih je kraljevstvo nebesko!”* (Mt 19, 14). To nepobitno znači da i pred Bogom snosimo odgovornost kako ćemo podizati svoju djecu i zato ih se ne može prepustiti u podzemlju kreiranim svjetonazorima prepunih laži i obmana.

U tom se duhu i završava ovo poglavlje jednim odrešitim navodom iz Svetog Pisma kojim je dano na uvid ljudima kako trebaju razmišljati kada se radi o odgoju djece:

Odgoj djece

Tko ljubi sina svog, često ga
bije šibom, da se na koncu u njemu obraduje.
Tko valjano odgaja svog sina, imat će od njega koristi
i ponosit će se njime među znancima svojim.
Tko pouči sina svoga, čini zavidnim neprijatelja svoga
i raduje se pred prijateljima svojim.
Pa i umre li otac, kao da i nije umro,
jer ostavlja sina sebi slična.
Za svojeg se života radovao gledajući ga
i na samrti se svojoj ne žalosti.
Jer za neprijatelje ostavlja osvetnika,
a prijateljima sina koji će im znati milost uzvraćati. (Knjiga Sirahova 30, 1-6)

2.6. Ministarstvo znanosti i tehnologije

Nauči me razumu i znanju,
jer u zapovijedi tvoje vjerujem.
(Psalmi 119, 66)

Izdaleka ću svoje iznijet' znanje
da Stvoritelja svojega opravdam.
Zaista, za laž ne znaju mi riječi,
uza te je čovjek znanjem savršen.
(Job 36, 3-4)

Jer Jahve daje mudrost,
iz njegovih usta dolazi znanje i razboritost.
(Mudre izreke 2, 6)

Razumno srce traži znanje,
a bezumnička se usta bave ludošću.
(Mudre izreke 15, 14)

Razumno srce stječe znanje
i uho mudrih traži znanje.
(Mudre izreke 18, 15)

Mudrošću se zida kuća
i razborom utvrđuje,
i po znanju se pune klijeti
svakim blagom dragocjenim i ljupkim.
(Mudre izreke 24, 3-4)

Mudrost mudraca veću moć daje gradu nego deset mogućnika.
(Propovijednik 7, 19)

Ljudima je dao znanost
da uzmognu slaviti snagu djela njegovih.
(Knjiga Sirahova 38, 6)

A vi imate Pomazanje od Svetoga,
i znanje svi imate.
(Prva Ivanova poslanica 2, 20)

Uloga znanja u proslavi Gospodina

Kao što je u gore navedenim izvatcima iz Svetog pisma na savršeni način izrečeno, znanje ima jednu uzvišenu misiju u proslavi Stvoritelja. Ono što je tu također jasno vidljivo je da znanje može dolaziti samo iz jednog izvora, od izvora svega vidljivoga i nevidljivoga, pa tako i svega znanja, a ljudima se ono znanja što ga imaju daje po ljubavi kojom nas Otac ljubi. Također, znanje je određeni vid istine, a znanost je čovjekov trud da dođe do istine. Znanje i znanost koji nisu u objavljenoj istini, koji ne sadrže Istinu, nisu ništa doli puka tlapnja bez obzira na sve domete koje dosegnu. Znanost lišena transcedentalne spoznaje nema punine, prazna je i vodi u ponor.

Ivan Pavao II. iznosi svjedočenje o stanju u znanosti današnjice u enciklici *Vjera i razum* koje potvrđuje prije iznesenu tvrdnju:

"U području znanstvenog istraživanja ojačao je pozitivistički duh koji ne samo da se udaljio od svakog značenja kršćanske vizije svijeta, nego je također, i u prvom redu, pustio da se sruše svi pokazatelji metafizičkoga i moralnoga razmišljanja. Tako se dogodilo da su se neki, upućeni u znanost a uopće nemajući etičke svijesti, našli u opasnosti da im u središtu zanimanja više ne bude osoba i njezin cijeli život. Dapače, čini se da su neki od njih, sasvim svjesni snage tehničkoga napretka, osim logici tržišta popustili također napasti demijurgijske moći nad prirodom i nad samim čovjekom."

Ministarstvo znanosti i tehnologije ima tu osnovnu zadaću da bude pomoć onima koji su najviše napredovali u znanju, a da bi im bilo moguće u tom svome osobnom poslanju ostvariti najviše i najbolje što mogu. Sve je, naravno, podložno osnovnom cilju teokratske države, a to je služenje i proslava Gospodina, priprava kraljevstva Krista Kralja, pa tako i sve ono što će biti kroz sustav dobiveno ima koristiti tome cilju. To je ujedno i jedini način da se znanje ne bi zloupotrijebilo i stavilo u službu napasniku, velikom zavodniku i ocu laži. Inače, a to je vrlo interesantno, Sotona ili đavao kao osoba nema znanstvene mogućnosti koje su dane čovjeku. Štoviše, nema uopće nikakvog interesa u znanstvenom području upravo iz razloga što bi time bio u opreci sa svojim od Boga odijeljenim karakterom, pa po tome i od istine koja je sva u Bogu. Zato se đavao služi ljudskim slabostima i podložnostima njegovom napastvovanju da bi ono znanja i ono znanosti koje je čovjek dobio preokrenuo u službu suprotnu Bogu, od kojega je to znanje i ta znanost i došla. To je jedna upozoravajuća spoznaja, jer ako je tome tako, onda je na onima koji su znanje po milosti i dobili istovremeno i jedna velika odgovornost da te istine koje su došle s izvora ne upropaste na način da ih se uspije upregnuti protivno tom izvorištu. To je nužno već po najtemeljnijoj pristojnosti, jer ako od nekoga dobijemo vrijedan dar, tada je stvarno krajnje bezobrazno taj vrijedan dar koristiti protiv darovatelja. Bolje je onda dar ne primiti. Tako se čini manje zlo. To je rečeno i u Evanđelju: *"Kome je god mnogo dano, od njega će se mnogo iskati. Kome je mnogo povjereno, više će se od njega iskati."* (Lk 12, 48).

Današnje moderno vrijeme je razdoblje upravo jedne takve nepristojnosti i bezobraštine prema Bogu, prema našem Stvoritelju, jer silno znanje kojim je čovjek ovladao skoro je u potpunosti upregnuto u protubožju djelatnost. I ono malo koristi od znanja što služi u dobre svrhe, biva u svijetu današnjice zasjenjeno količinom znanja koje je u službi zla. Tako je npr. znanje iz medicinskih znanosti korisno u pomoći novorođenoj djeci, trudnicama i sl., ali je to isto znanje ostvarilo najveći i najgori zločin u povijesti čovječanstva – utrobno čedomorstvo, masovna ubojstva nerođenih, onih najnevinijih i najbespomoćnijih. Primjera poput ovih ima svugdje, na svim područjima znanosti, i nije za čuditi da je tome tako jer znanost je u službi sustava koji je magijski utemeljen i posvećen je antikristovskom djelovanju u svojoj najintimnijoj biti. Znanost je postala službenica sustava koji po svojoj naravi nije, ne želi i ne može biti dobar. Kako je drugačije i moguće nego da kapitalizam koji označava obožavanje Mamona, boga novca, i od novca je stvoreno jedno božanstvo, novca u kojem je postavljena apsolutna zemaljska moć, i da sada taj kapitalizam koji vlada svijetom koristi znanost, nego za sebe, a protiv Boga? Bez sustavne promjene od kapitalizma prema kristocentrizmu nema mogućnosti da se znanost, koja je uvijek na kraju samo jedno sredstvo dano ljudima, upotrijebi kao sredstvo čija je svrha u Kristu, s Kristom i po Kristu.

Tu je dano i određenje po kojemu ima djelovati i hrvatska znanost te kako se ista ima koristiti. Što se tiče samog Ministarstva znanosti i tehnologije, ono nije tu samo po sebi i nije izdvojeno iz cijelog državnog sustava, nego se radi o prirodnom nastavku procesa započetog odgojno-obrazovnim procesom. Oni koji se potvrde i pokažu kao najbolji u sticanju znanja i idealnog samoobrazovanja biti će ti kojima će se pružiti mogućnost dodatnog usavršavanja.

U kontekstu koji povezuje prethodno poglavlje o odgoju i obrazovanju sa znanosti i tehnologijom, riječ je o krajnjem i najvrednijem produktu one priče o hipotetskom prebacivanju u prošlost i temeljenju državništva i državne snage na ulaganju u čovjeka i povećanje znanja kod ljudi. Dakle, to ulaganje u čovjeka u svojoj suštini se svodi na ulaganje u znanje i tim se znanjem koristi država kao zajednica ljudi u službi Bogu i općem ljudskom dobru. Znanstveni napredak koji omogućuje *veću moć gradu nego deset mogućnika* (Prop 7, 19) i na kojemu se ima temeljiti i snaga Hrvatske dolazi upravo od ulaganja u čovjeka i njegovo znanje.

Posebice se to odnosi na znanost koja se dotiče tehnološkog razvoja iz razloga što je razvijenost tehnologije postala onim čimbenikom koji omogućuje diferencijaciju između uspješnih i neuspješnih država, između jakih i slabih, bogatih i siromašnih. Pri tome ne treba biti u zabludi da je tehnologija sama po sebi dobra već time što je nova ili što predstavlja veće umijeće, jer pod tehnologijom ne treba gledati samo materiju i energiju, nego u tehnološki paket dolazi i riječ, a riječ je presudna, riječju se ovladava tehnologijom. Točnije, pravom riječju se ovladava tehnologijom, a krivoriječjem tehnologija ovladava čovjekom. I tu se treba citirati Ivana Pavla II. koji je na ovu činjenicu upozorio u svojoj prvoj enciklici *Redemptor hominis* gdje je napisao:
"Čini se da je suvremeni čovjek stalno ugrožen od onoga što proizvodi, to znači: od proizvoda rada svojih ruku, i još više od rada svoga razuma, od težnji svoje volje. Plodovi te mnogolike ljudske djelatnosti postaju vrlo brzo i često na nepredvidljiv način ne samo predmeti "otuđenja" – što znači da bivaju naprosto oduzeti od onoga koji ih je proizveo – nego se, barem jednim dijelom, izravno i neizravno, ti plodovi okreću protiv samoga čovjeka. Oni su zaista upereni i mogu biti upereni protiv njega. Izgleda da je u tome srž drame suvremenog ljudskog življenja u njegovoj najširoj i općoj protežnosti. Čovjek zaista sve više živi u strahu. Boji se da njegovi proizvodi – naravno ne svi niti većinom, nego neki, i to baš oni u kojima je osobito sadržana njegova genijalnost i poduzetnost – mogu vrlo oštro biti okrenuti protiv njega."

Riječ je u domeni čovjeka i to znači da kako će tehnologija biti iskorištena ovisi o čovjeku kojemu je dano da se riječju koristi. Ako se vratimo na početak ove misli, dolazi se do spoznaje da se po riječi ostvaruje snaga ili slabost, opstanak ili propast. Kao konačna spoznaja svakom kršćanskom vjerniku jasno je kao dan da je najveća snaga stoga sadržana u *Riječi koja tijelom postade* (Iv 1, 14) i da se po toj riječi daje svako dobro, pa onda i tehnološko dobro. Stoga oni koji su u suglasju s utjelovljenom Riječi istovremeno imaju sve mogućnosti za najbolju spoznaju svijeta koji je riječju i stvoren. Jer *U početku bijaše riječ* (Iv 1, 1) i *Sve postade po njoj* (Iv 1, 3). I u Starom zavjetu imamo upućenost na to da se s pouzdanjem oslonimo na Božju riječ kada želimo dosegnuti znanje: *Zato crpite nauku iz riječi mojih i bit će vam na probitak.* (Mudr 6, 25). Ne samo da se ovdje čovjeka upućuje na to da znanje izvire iz Božjeg izvora, nego se naglašava da je to čovjeku garancija da će njemu to znanje biti istinski korisno, a ne da se znanje okrene protiv čovjeka, protiv njegove slobode i života općenito, jer su sloboda i život nerazdvojive kategorije.

Kao što je za ovladavanje tehnologijom od važnosti imati brojnu visoko osposobljenu radnu snagu kao jednu čvrstu proizvodnu osnovicu ili bazu, tako i svoju posebnu važnost za državu ima relativno malobrojna znanstvena elita. Znanstvena elita ostvaruje državi onaj dodatni korak kojim se jedna nacija može održati u današnjim surovim i nemilosrdnim političko-ekonomskim (svjetovnim) uvjetima koji vladaju svijetom. Znanstvenici svojim radom omogućuju ostvarenje tzv. "faktora X" ili one trajne nepoznanice u jednadžbi gospodarskog uspjeha, a država svojim pravednim i pravilnim (tj. kristocentričnim, teokratskim) ustrojem omogućuje znanstvenicima punu afirmaciju u svojem radu, ali uvijek pazeći da ne bi došlo do zastranjenja i da se ne podlegne znanstvenoj moći kao onome koje vodi umjesto da bude vođeno. Na najkonkretnijoj, pragmatičnoj sferi razmišljanja, jasno je da znanstvenici svojim radom i rezultatima državi i društvu otvaraju nove puteve razvoja, a istovremeno neke prijašnje čine zastarijelima ili promašenima.

Značaj sveučilišta kao rasadnika znanja

Najosnovnija i najbitnija institucija stvaranja znanstvenika, ali i znanstvenog stvaranja, imaju biti sveučilišta i znanstveni instituti koji trebaju biti međusobno povezani tako da jedni druge potpomažu u uzajamnom ostvarivanju. Sveučilište je oduvijek bilo jedno posebno tijelo unutar države i društva gdje je zbog same prirode onih koji sveučilište sačinjavaju bilo posebice orijentirano na slobodu i slobodoumnost. Sloboda mora biti sastavni dio sveučilišne atmosfere, ozračja u kojemu se djeluje, jer sloboda je u potpunosti povezana s istinom, a to je i naglašeno kada je rečeno *upoznat ćete istinu i istina će vas osloboditi* (Iv 8, 32). Istina oslobađa, ali proces jednako tako ide i u suprotnom smjeru, pa je također točno tvrditi da sloboda otkriva (pruža) istinu. Zato svako znanstveno djelovanje može biti jedino uspješno ukoliko je čovjek koji se bavi znanošću slobodan. Odnosno, što je više istinski slobodan, to je i veći zahvat u vrelo istine.

Orijentiranost na slobodu nikako nije ništa loše samo po sebi, ali je procesom sekularizacije i odvajanjem države od Crkve to, uvijek manje ili više uokvireno slobodoljublje, prešlo u svoju suprotnost i postalo egocentrično samoljublje ljudskog pobožanstvenja. To je vidljivo uspostavom raznih vrsta ateističkih humanizama, filozofijski utemeljenih, koji se ne ustručavaju da se same pokažu kao nove religije. Taj proces nije se dogodio preko noći nego je išao polako i u etapama, a osnovno mu je obilježje u odvajanju teologije od drugih oblika istraživanja i znanstvene spoznaje. To odvajanje teologije paralelno je s povijesnim procesom sekularizacije kojim se odvaja država od Crkve, što je sasvim logično jer kako bi drugačije taj proces i mogao biti izvršen?

Između teologije i filozofije postoji organska povezanost ali to nije razlog da se ne prizna nužna autonomija koja je potrebna filozofiji i znanosti da bi se one, svaka u svojem području, prihvatile vlastitog istraživanja. Dopuštena i potrebna autonomija izopačila se uslijed pretjerane racionalističke težnje duha pa se došlo do filozofije koja je posve odijeljena od vjerske istine i potpuno samodostatna. Postupno se dalje razvijajući na ovim pogrešnim načelima koji su udaljeni od kršćanske objave došlo se do same opreke kršćanstva.

Tako je i uloga filozofije potpuno promijenjena. Iz mudrosti i sveopće znanosti svedena je na jedno od mnogih područja znanja, a i gore od toga, pa je filozofiji dodijeljena posve sporedna uloga. Tako se došlo u jednu slijepu ulicu gdje nije moguće vidjeti krajnji cilj. Zato, da bi se moglo uzdignuti u svim vidovima ljudskih misli, bile one teološke ili filozofske, vjera i filozofija moraju obnoviti onu tijesnu povezanost koja čini da budu u skladu sa svojom naravi, a da istodobno sačuvaju svoju samostalnost.

Ponovna uspostava ravnoteže između autonomije i određenja područja unutar kojeg djeluje ta autonomija moguća je samo u teokraciji. Ovo što se danas naziva autonomijom sveučilišta nije ništa drugo nego obična (samo)obmana jer u povijesti nikada nije bilo veće represije unutar akademske zajednice i nikada nije bilo većeg ukinuća autonomije nego što je slučaj danas u liberalnom kapitalizmu, tj. u demokraciji. Niti u vrijeme Staljina ili Hitlera nije se toliko ukinula slobodna misao i misao slobode, barem unutar akademske zajednice, i to upravo iz razloga što je sada prevladalo mišljenje da je sloboda dosegnuta demokracijom, tj. slobodnim tržištem, slobodnim kretanjem kapitala, slobodnim (tzv. neovisnim) sudstvom, slobodnim medijima, slobodom govora, itd. Sve te slobode nisu ništa doli iluzija, fantazmagorija ili fantom slobode kako je i jedan nekršćanski orijentirani Bunuel dobro izrekao naslovom svojeg filma. I u najgorim sekularističkim terorima u vidu komunizma i fašizma ostavljena je određena autonomija sveučilišta koja su bila pod strogom paskom, ali se znanstvenoj eliti puno toga toleriralo i gledalo kroz prste što se ostatku populacije nikako ne bi. Makar to bilo iz čisto pragmatičnih potreba tih režima za produktima znanstvenog rada, ipak je bilo određenog odmaka i posebnosti, nekih neformalnih pravila koja su pružala makar minimalnu slobodu djelovanja ondašnjoj znanstvenoj eliti. Ako ništa drugoga, a to je ono što je presudno kada se tvrdi da je u tim totalitaizmima bilo više slobode, ljudi su bili svjesni represije i terora u kojemu se nalaze i nisu bili toliko obmanuti iluzijom slobode koliko su to ljudi (tj. znanstvenici) današnjice. Nema goreg ukinuća slobode od toga da se ne spozna vlastita porobljenost. Ili, još gore, da se od te spoznaje okreće glava, da se događa ono što je Orwell u romanu “1984” nazvao dvomisao ili što se popularno naziva autocenzura slobodnog mišljenja i mišljenja slobode.

U zbilji današnjice, slobodu u svim sferama društva je preoteo kapital/novac i sveo ju je na potrošnu i kvarljivu robu za koju se kao na aukciji natječu oni koji novcem raspolažu. Bez novca nije moguće dobiti niti tu iluziju od slobode tako da je čovječanstvo prinuđeno žudjeti za novcem kako bi moglo ostvariti konzumaciju ograničene slobode (ograničene stoga što kada je postala potrošnim proizvodom, sloboda je izgubila svoju esenciju i zadržala samo vanjski privid). Sloboda se posve vulgarno nudi poput još jednog proizvoda u supermarketu slobodnog tržišta koje je od svega stvorilo konzumaciju mjerljivu novcem. Sloboda se plaća, ljubav se isto tako mora platiti, a i sve ostale temeljne vrijednosti čovjeka su stavljene na tržište (slobodno tržište, oslobođeno tržište, i slični eufemizmi). Naravno, riječ je o lažnoj slobodi jer prava se sloboda ne može tako tretirati jer njezin bitak to ne trpi, a ista je stvar s ljubavi koja se samo takvom naziva dok je riječ o običnoj prostituciji ili pornografiji, o bludu koji s ljubavlju nema veze. Opsjenarska mašinerija, tzv. marketing, samo je u jedan tako plemenit i prekrasan pojam kao što je to ljubav upakirala bludničenje i u pojam slobode umetnula robovanje kao ono što se

čovjeku podložnom svakome grijehu najlakše može podmetnuti pod tim imenima.

Tako je i na tom toliko idoliziranom Zapadu u slučaju sveučilišta i njegove autonomije sve svedeno na ovisnost o kapitalu i potpunu podložnost diktatu tog kapitala, a što ima za posljedicu apsurde o kojima je nešto detaljnije govoreno u prethodnom poglavlju (poglavlje 2.05.: Ministarstvo odgoja i obrazovanja). Po istim načelima obmane izokrenuta su stvarna značenja pojmova i na njihovo mjesto stavljeni pogubni supstituti koji, ako ih se čovjek vjerno drži, vode ravno u provaliju.

Ono što je za samu Hrvatsku pogubno je da se i ovdje potpuno nekritički preslikavaju obrasci koji su formirani na tom kapital-odnosu podloženom Zapadu. Trenutno je aktualan tzv. Bolonjski proces koji je kao i većina ostalih sličnih besmislica potpuno destruktivan za ljudsku slobodu, ali i svaku težnju prema istini. Glavnu riječ kod nametanja tog Bolonjskog procesa imaju mediji koji nasilnim metodama iznuđivanja pristanka kod neukih masa stvaraju afirmativnu sliku o nečemu što je za naciju pogubno. Nije to ništa novoga i cijela ova kakofonija oko Bolonjskog procesa je u suglasju s jednako tako medijski propagiranim euro-atlantskim integracijama, globalizacijom i ostalim procesima dekristijanizacije i anacionalizacije. Svemu je zajednički nazivnik u sluganstvu kapitalu, pa je tako i ovaj Bolonjski proces o kome je ovdje riječ u kontekstu poglavlja o znanosti i tehnologiji samo jedan od načina da se dodatno poveća tiranija kapitala nad čovjekom.

Teokracija nije podložna kapitalu ili bilo kojem drugom lažnom idolu i zato je jedina u mogućnosti ostvariti istinsku ljudsku slobodu i autonomiju, pa po tome i stvarne autonomije sveučilišta kao jedne institucije unutar svojeg tkiva. U Hrvatskoj kao teokratskoj državi sveučilište će, kao i sve ostalo, biti uklopljeno u državnu hijerarhiju i to će samo dodatno pomoći sveučilištu da profunkcionira onako kako zaslužuje i kako traži potreba nacionalnog opstanka u današnjem poganiziranom svijetu.

Na određeni način vraćamo se na sami početak, u vrijeme kada su prvi kršćani ondašnjim poganima navještali Krista. Pritom su se morali, da bi ih pogani pravilno shvatili, oslanjati na naravnu spoznaju Boga i glas moralne svijesti svakog čovjeka. Tako će i Hrvatska kroz na novi/stari način obnovljenu znanost i znanstvenu (filozofsku) misao morati iznaći oblik djelovanja kojim će na najbolji način modernim poganima (prvenstveno Zapadu) otvoriti put poruci i spoznaji Boga Isusa Krista. To je jedan od glavnih apostolata znanosti koju ona ima raditi i koji joj daje osnovni ton. Nije smisao u znanstvenom ovladavanju u tome da bi se stekla i uzdignula svjetovna moć države, pa bila ona i teokratska, nego je smisao u navještanju evanđelja svijetu, širenju poruke spasenja svim ljudima, da se svatko spasi. Povećanje i stjecanje svjetovne moći ili snage je samo usputni dobitak koji dolazi po Providnosti i onako kako je to u skladu s Božjom voljom i svaki taj dobitak treba znati koristiti u skladu s ovim sazananjem. Dakle, ako Providnost i da neku svjetovnu moć ili bogatstvo, u ovom slučaju putem znanstvenih spoznaja i tehnološkog umijeća, onda je to u svrhu ostvarenja konačnog cilja, u svrhu savršenstva, a svo savršenstvo i sav cilj sadržani su u Isusu Kristu. O tome se govori kada je rečeno: *Ako se, vi vladari nad pucima, radujete prijestoljima i žezlima, tad mudrost štujte da dovijeka kraljujete*. (Mudr 6, 21). Također: *Ako je bogatstvo blago poželjno u ovom životu, što je onda bogatije od mudrosti koja sve stvara?* (Mudr 8, 5). Mudrost je državništva u tome da se ne podlegne obogaćivanju, tj. materijalnom ili svjetovnom, kao svojem vrhunskom smislu nego da duhovno savršenstvo predstavlja kao ono gdje se svojim radom teži. Odnosno, gdje se svojim ljudskim jednako kao i narodnim (nacionalnim) poslanjem želi na koncu dospijeti.

U tom smislu treba gledati suživot i supomoć sveučilišta i gospodarstva u Hrvatskoj. Raditi će se o jednoj uskoj suradnji i jedno će drugome davati potrebne stimulanse. U tu će suradnju biti uključeni i znanstveni instituti i sve ostale znanstvene ustanove. Znanost daje gospodarstvu potrebita rješenja, daje znanje (što i samo ime govori), a gospodarstvo iz toga ostvaruje dobit. Što je znanost unapređenija i znanstvena riješenja bolja, veća je i dobit koju gospodarstvo ostvaruje, a putem pravične raspodjele od strane vladara u teokraciji i narod time ostvaruje primjereno materijalno blagostanje. To će biti omogućeno zato što dobit više neće uzimati globalno umreženi paraziti putem banaka i burzi (tzv. financijska internacionala), odnosno kroz cijelu lažnu ekonomiju današnjice (kako je već objašnjeno u poglavlju o financijama), te će sve dobrobiti od znanstvenog napretka ići na korist cijeloj naciji, ali i šire, svim ljudima u svijetu bez razlike po bilo kojoj osnovi jer svi smo braća po Kristu i ako to nije

prazna fraza onda će se u skaldu s tim biti i odnos prema svakom čovjeku.

Zato, kada se jednom prođe najteže razdoblje poteškoća promjene cjelokupnog društveno-državnog uređenja, svi će državljani moći osjetiti blagodati teokratsko-nacionalne države. Ta blagodat, višak vrijednosti ili životni standard – kako se općenito naziva – zavisi od toga koliko se brzo, djelotvorno i umješno uspije iskoristiti ljudski potencijal, a kao posebno značajan, čak i presudan za državu u suvremenom svijetu, je ljudski potencijal znanstvenika. S tim neiskorištenim znanstvenim potencijalom Hrvatska još uvijek raspolaže usprkos katastrofalne politike koja je dopustila odlazak velikog broja znanstvenika u inozemstvo ili one koji su još uvijek tu ne koristi prikladno njihovim mogućnostima.

Nužnost korištenja postojećeg znanstvenog kadra, vraćanje izgubljenog i stvaranje novog znanstvenog osoblja nameće posebnu brigu i pažnju koju će država morati ostvariti pod svaku cijenu, ukoliko želi opstati kao prosperitetna i slobodna. Odnosno, gledano u širem kontekstu, ukoliko ima stvarnu volju ispuniti svoje poslanje na ovome svijetu. Ljudi su svakako najvažniji i u odnosu na njih materijalna sredstva kojima se raspolaže za znanstveni rad posve su nebitna te su zaludu svi planovi razvoja znanosti ako nema ljudi koji će svojim znanjem znati stvarati.

Kako su planovi koje izlažem na ovim stranicama zahtijevni, ali istovremeno u potpunosti ostvarivi, tako se i pred hrvatske znanstvenike postavljaju ciljevi koje će svaki istinski znanstvenik prihvatiti kao izazov koji traži najbolje od svakoga. Izazov mora kod pravog znanstvenika pobuditi sve kreativne snage u spoznavanju (znanstvene) istine, u procesu riješavanja zadanih problema, te u odgovoru na sam izazov treba probuditi pozitivan natjecateljski duh, znanstveni prkos, i da se svaki znanstvenik istovremeno suoči s problematikom na osobnom nivou. Radi se o karakteru koji se ne miri s porazom i uvijek traži način na koji bi dobio bitku. Također, riječ je o jednostavnom naputku: *Doista, tko god ište, prima; i tko traži, nalazi; i onomu koji kuca otvorit će se.* (Mt 7, 8). Dakle, mora se uporno tražiti i nikada ne odustati. To je život – borba bez odustajanja. Da bi ta borba bila smislena, a ne da bude ono što je samome sebi cilj te po tome postane samo jedan novi kumir, imamo i krajnji cilj borbe predočen u Gospodinu, našem Spasitelju. U takvom saznanju ne može se ne uspijeti osim ako se odustane. Ista je tu stvar sa znanstvenicima kao i sa vrhunskim sportašima, jer ta je skupina ljudima bliskija pa zato i vučem ovu paralelu, te oni najbolji suočeni s jakim protivnikom postaju još bolji, odgovaraju izazovu i traže nove koji bi ih motivirali i u kojima se potvrđuju.

Stvaranje sveučilišno - znanstvenog distrikta

Koliko će ulaganje u znanost biti stvarno, a ne samo deklarativno, vidjeti će se ostvarivanjem predviđenog projekta koji je koncipiran na sličnoj osnovi kao i projekt Nove Vojne Krajine (NVK) za obrambene potrebe (vidi poglavlje 2.04.: Ministarstvo obrane). Riječ je o konceptu izgradnje jednog područja s jednim glavnim gradskim centrom u kojemu bi se ostvarila sveučilišna i znanstvena koncentracija. Taj koncept se uvjetno može nazvati "Projekt Korenica" iz razloga što bi Korenica bio budući gradski centar te zamišljene sveučilišno-znanstvene regije.

U Korenici bi se morala ostvariti hrvatska verzija Harvarda, Yalea ili Camebridgea, samo što bi sve bilo bolje i dosljednije napravljeno nego što je to tamo slučaj. Bolje u prvom redu stoga što Korenica kao hrvatsko sveučilišno-znanstveno središte neće biti elitističko mjesto u kojima uz stipendirane i malobrojne neimućne talente prolaze djeca onih imućnijih i grade svoju daljnju karijeru samo na imenu sveučilišta koje su završili. Posebno je interesantno da ta povlaštena elita završava gotovo isključivo društvene nauke iz kojih onda nikada nije moguće precizno odrediti nivo izobrazbe jer tu nema egzaktnih mjerila u znanstvenim doprinosima do li povijesti same, a kako je povijest krivotvorena tako i sve neznalice i prevaranti imaju svu slobodu djelovanja bez opasnosti da ostanu otkriveni. U društvenim znanostima svatko uz malo priučenog sofizma može "prodavati pamet" nadaleko i naširoko, pogotovo ako mu ugled dižu tzv. "neovisni" mediji, a ima i ideološko-logističku podršku cijelog sustava. U prirodnim znanostima to nije moguće jer se svaki šarlatan prije ili kasnije "provali" kao takav. Tu povijest nije mjerilo točnosti nego je sve moguće matematički odrediti, pa tako i jednostavno provjeriti.

Da ne bi bilo pogrešnog tumačenja maloprije rečenog o glavnom nedostatku zapadnjačkog koncepta

sveučilišnog organiziranja (tj. SAD/Velika Britanija) svakako da na navedenim mjestima kao Harvard, Yale ili Camebridge ima puno vrijednosti koje ne treba nipošto previdjeti. Tako nešto bilo bi nadasve neinteligentno jer nije moguće biti konstruktivan i kreativan ako se može na svijet gledati s unutarnjom iskrenošću kojom sprečavamo samozasljepljenje uslijed nekritičke orijentacije na očite negativnosti. U stvari, radi se o tome da ne podlegnemo mržnji koja je ta koja stvara zaslijepljenje kojom ne vidimo i onu ljudsku, onu dobru stranu kod svakoga čovjeka, ma koliko on bio otuđen od dobra i priklonjen zlu. Pogotovo zato jer je i sam zaveden u svojem neznanju i kao onaj koji je u tome mraku na nama je da tu tminu rastjeramo donoseći svjetlost svojim radom i svojim cjelokupnim življenjem. Na nama je da budemo istinski sinovi svjetla. Tako i navedene sveučilišne institucije Zapada imaju svoje vrijednosti koje treba mudro spoznati i razlučiti od nedostataka, pa onda na toj spoznaji napraviti sveučilišni koncept koji nadmašuje svojom plodnošću (znanstvenom produktivnošću). Upravo je visoki stupanj neproduktivnosti u odnosu na uloženo posljedica krive suštinske koncepcije temeljene isključivo na kapital-odnosu bez duhovne nadgradnje. Ono što i koliko dolazi iz sveučilišnih centara Zapada nije dovoljno da prekrije razarajuću silu koju unosi kapital u cijelo područje svoje dominacije pa tako i sve ono vrijednoga što se stvori biva mjereno samo s time koliko služi svome gospodaru: novcu. Spoznaja tuđih i općenito povijesnih iskustava ne ograničava se samo na Zapad današnjice nego obuhvaća što širi i što dublji horizont u prostoru i vremenu te se prikladno primjenjuju u izgradnji onoga što je najprimjerenije za ostvarivanje željenih rezultata.

Zato, kada bi se htjelo slikovito opisati ono što se hoće postići, prikladno bi bilo ustvrditi da bi Korenica trebala biti Hrvatskoj nešto kao što je to bila Atena u staroj Grčkoj, upravo kao što je i Slunj kao centar NVK uspoređen/suobličen sa Spartom. Isto kao i u slučaju Slunja, i Korenica kao univerzitetski centar uzima samo ono dobroga iz grčke predkršćanske kulture i isto oplemenjuje, usavršuje svojim kršćanskim svjetonazorom i kršćanskim usmjerenjem.

Korenica i jedno neveliko područje u bližoj okolici stoga zadobiva poseban status distrikta koji je izdvojen iz sastava županije u kojoj se nalazi i u tom je pogledu kao teritorijalna jedinica autonomna i u posebnom statusu unutar državne strukture. I time se sveučilištu omogućuje ostvarivanje potrebne autonomije i s time povezane slobode i pronalaženja istine. Prostorno bi površina tog distrikta bila na sjeveru određena granicom nacionalnog parka Plitvička jezera, na istoku granicom s BiH, na jugu Krbavskim poljem i na zapadu područjem unutar radijusa od ca. 10 kilometara. Cijeli budući grad treba planirano graditi tako da idealno udovoljava potrebama od ca. 50.000 u bližoj (ca. 20 godina), do 100.000 ljudi u nešto daljoj budućnosti, a koji ga imaju trajno naseljavati.

Slika 4
Područje Sveučilišno-znanstvenog distrikta Korenica

Od Korenice se ima napraviti jedan sveučilišni grad sa sadržajem koji će i više nego što je to dovoljno ispunjavati sve potrebe populacije. Kada bi se htjelo najjednostavnije dočarati kako bi grad trebao izgledati moglo bi se reći da bi se radilo o jednom velikom botaničkom vrtu ili usporediti s velikim parkom unutar kojeg je utkan/utisnut/integriran cijeli grad.

Predivni prirodni okoliš je najbolji mogući ambijent u kojemu će studenti, profesori i svi drugi znanstvenici biti potpuno rasterećeni svih nepotrebnih briga i problema. Sve će biti projektirano i građeno u skladu s ispunjenjem idealnih uvjeta boravka i rada. Studentski domovi i kuće, prostrane kuće za profesore i znanstvenike, knjižnice, laboratoriji, sveučilišne prostorije svih namjena, gradski parkovi i druge javne površine, zabavni i kulturni sadržaj, itd. Paziti će se na sve detalje koji neki mogu smatrati nebitnima, ali tako što će na području distrikta biti ukinut svaki promet vozila na motore s unutarnjim sagorijevanjem te uspostavljen sustav javnog prijevoza i prometovanja isključivo tihih vozila na električni ili neki drugi prikladni alternatvni pogon stvoriti će se ozračje mira, čistoće i zelenila. Tišinom (odnosnom zvukom prirode), čistim zrakom i vizualnom smirenošću cijelog gradskog krajolika postići će se sveobuhvatno stimuliranje osnovnih ljudskih osjetila, i to na najbolji način – u skladu sa Stvoriteljevim načelima.

Valjda je svakome jasno da kreativnoj, a i svakoj drugoj radnoj stimulaciji, više koristi kisikom bogati zrak ispunjen mirisom šume i cvijeća, pjev ptica i paleta boja prirode, noćno nebo na kojemu su vidljive zvijezde i Mliječni put, u odnosu na jednu gradsku histeriju i sveopće zvučno, zračno, svjetlosno i vizualno zagađenje koje je sada na djelu. Današnje stanje nastalo svim navedenim zagađenjima kao da ima funkciju sakriti pred čovjekom svu ljepotu koju je Stvoritelj svega vidljivoga i nevidljivoga kreirao i po toj estetskoj redukciji ujedno reducirati i čovjekov senzibilitet prema slobodi, istini, pravdi i naravno samoj ljepoti svega stvorenoga. To je jedno zakulisno-podzemno potaknuto stanje gdje se kulturom, politikom i ekonomijom izopačuje etika i estetika istovremeno, a sve sa ciljem čovjekovog porobljenja.

U stvari sva proklamirana načela koja su iznešena i kod opisa predškolskog i školskog odgoja i obrazovanja (prethodno poglavlje) gdje je veliki naglasak stavljen na što većem broju nastavnih sati provedenih izvan učionice u prirodi i poticanju kreativnog razmišljanja odnose se i na sveučilište. Jasno, sa jednako tako za sveučilišnu populaciju logičnim izmjenama i prilagodbama koje slijede predmet studija i nije moguće dati unaprijed definirana čvrsta pravila već samo temeljna načela. Realizacija ovisi na kraju o ljudskom čimbeniku i svaki profesor je onaj koji treba sam pronaći idealnu mjeru za svoj kolegij. Po tome se i prepoznaje kao onaj koji zna i umije od onoga koji je običan akademski pozer s titulom i funkcijom te koji nije umješan u vlastitom samoobrazovanju. **Naučiti kako znati postavljati prava pitanja i naučiti kako učiti je ono čime kroz sveučilište treba što bolje ovladavati.** Sveučilište ima zadaću uputiti darovite mlade ljude kako da najbolje povećaju svoju kreativnu, analitičku i praktičnu inteligenciju, a to je moguće samo onima koji i sami "znaju znanje", kako se to popularno kaže. Oni koji ne mogu sami sebe obrazovati nisu u stanju niti drugima pružiti više od pukog prijenosa zabilježenog znanja, a tu funkciju sada puno jeftinije i brže može ispuniti moderna komunikacijska tehnologija. Jedna od visokih neiskorištenih vrijednosti tehnološkog napretka je upravo u tome da pruža mogućnost razbijanja okoštale i birokratizirane akademske zajednice koja je debelo degradirala u svojoj unutarnjoj vrijednosti i nema dovoljno kreacionog zamaha u sebi koliko bi trebalo barem u jednom osnovnom mimimumu. Čak je postala sama suprotnost kreativnom iskazu i predstavlja prepreku svemu onome što smatra ugrozom vlastitog statusa.

Da ne bi bilo nesporazuma što se tiče htijenja da se Korenica uredi na jedan ovako specifičan način kako je to maloprije opisano, isto se tako planira u cijeloj Hrvatskoj promijeniti takvo neprirodno i nezdravo stanje kakvo u gradovima vlada danas (vidjeti poglavlje 2.11.: Ministarstvo zaštite okoliša, arhitekture i prostornog uređenja), ali distrikt Korenice biti će daleko najnapredniji i najrigorozniji u tom pogledu. U svakom slučaju ti se standardi u distriktu moraju najprije ostvariti u odnosu na ostatak Hrvatske i tako dati i prikladni usmjerujući primjer kakva se Hrvatska želi urbanistički izgraditi.

Naravno da je Korenica odabrana ne samo zbog prirodnih ljepota nego i zbog obrambeno-sigurnosnih razloga strateške naravi, a koje su skoro u potpunosti iste kao i u slučaju Slunja i NVK-a. Prazni prostor

u blizini hrvatskog uskog grla i sadašnji etnički sastav koji je potencijalni izvor novih manipulacija i nestabilnosti isto će tako biti otklonjeni sveučilišno-znanstvenim distriktom i svime što on donosi. I to ne samo na uskom području distrikta nego puno šire jer će jedan ovakav grad potpuno revitalizirati i privući na doseljavanje i rad cijelu lokalnu mikroregiju u pravcima prema Plaškom, Udbini i Donjem Lapcu, a koji su također svi redom od iznimne važnosti za Hrvatsku. Taj prosperitet bliskih područja dolazi već samo kroz poljoprivredni razvoj i poticaje, a nadopunjavanjem s privrednim razvojem cijelo područje koje je sada sirotinjsko, pusto i depresivno nepoduzetno lako se preobražava u područje s visokim prosperitetom.

Studenti neće kao danas biti u brizi i opterećenju oko posve banalnih i nepotrebnih stvari kao što su smještaj ili prehrana nego će svu svoju energiju moći posvetiti svladavanju studija i naučavanju onoga zbog čega su i došli. Treba paziti i ne dopustiti da se to ne izrodi u preveliko paženje i maženje studenata i tako postizanja suprotnog učinka. To se ne može dogoditi ako se razumije kršćanski nauk i prihvaćanje tegoba, življenje i suočenje s njima, a ne bježanje od njih. Po tome principu studentima neće biti omogućeno da studij dožive kao nekakav odmor nego to treba biti suočavanje s poteškoćama, ali poteškoćama znanstvenog rada i naukovanja onoga što su odabrali. Patnja se nikako ne smije niti htjeti ukinuti jer sve što vrijedi, sve što čovijek uspije dobroga i uzvišenoga napraviti, dolazi kroz patnju i samo kroz patnju. Bez patnje, bez muke, nema vrijednosti i nema dobrih plodova, a kroz uknuće patnje ili samo već kroz jedno takvo htijenje dolazi do zlih plodova. I u narodnoj poslovici je to rečeno izrazom: *"Bez muke nema nauke"*, a i engleski jezik ima sličnu poslovicu: *"No pain, no gain."*. Te su izreke nastale kao posljedica neposrednog promatranja ljudskih čina i plodova koji ih slijede pa kao takve imaju svu potrebnu vjerodostojnost životnog iskustva više naraštaja. Ono što Zapad žanje danas, a što je prije posijao unutar sebe, je htijenje da se ljudstvo (čovjek) oslobodi svih ovozemaljskih patnji i poteškoća. Zapad je odbacio i prezreo križ kada je (s)krenuo putem kojim se želi osloboditi svjetovnih patnji želeći skoro isključivo zadovoljiti svoj nagon za tjelesnim užicima. Zapad je time odstupio od Isusa i od nasljedovanja Njegovog djela na križu i jasno je da mu je posve nerazumljivo Isusovo otkupljenje grijeha i Njegova ljubav prema čovjeku. Isus je postao nerazumljiv stranac modernom zapadnjaku i samo jedna egzotična priča iz davnine, nekakva bajka bez temelja u stvarnosti. Rezultat je moralna i svaka druga propast, dekadencija, sebičnost, samouništenje na sve smislive načine – ukratko – imamo civilizaciju smrti koja se odvojila od života, koja život prezire.

Također, studenti i njihov pristup, ali sukladno tome i profesorski rad sa studentima, mora se transformirati iz studija kojemu je cilj diploma u studij kojemu je cilj znanje. I ne samo sirovo znanje, koje se samo po sebi može relativno lako pohraniti preuzimanjem naslijeđenog predanja, nego treba podstaknuti istraživački pristup prema primljenom znanju i težnju da se ulazi u meritum stvari. Studenti trebaju svojim studiranjem ulaziti u dubinu, otkrivati i shvaćati bitak stvari, ne ostajati na površini i to ponajviše zbog nevoljnosti za angažiranjem. Nema spoznaje bitka, pa je posve razumljivo da nije spoznat ni bitak studiranja, tj. da studirati znači fokusirati svoje umne sposobnosti na spoznavanje odabranog predmeta. Gotovanstvo je postalo glavnim principom studija i studenata što je samo odraz cjelokupnog društvenog stanja te zato ovo kakva je situacija i nije nešto iznenađujuće. Iznenađenje i odstupanje od onoga što se trenutno može očekivati od studenata bilo bi to da nije ovako kako je nego da se nekim čudom radi dobro i na korist naciji kao i čovjeku zasebice. Čak je došlo do toga da nema niti one prirodne i po svojoj prirodnosti posve zdrave mladenačke averzije prema starijim autoritetima i buntovništva protiv istih, a da se kroz to buntovništvo želi svojom nadogradnjom primljene predaje dati i svoj povijesni udio. Jasno je da, kada se spominje buntovništvo i averzija mladosti naspram starosti, onda se tu podrazumijeva jedna minimalna pristojnost u skladu s primjerenim odnosima koji se temelje na četvrtoj Božjoj zapovijedi kojom se traži poštivanje roditelja. No jednako je tako jasno da je i mladenački karakter također dio Božanske providnosti i ne smije se mladost bezrazložno gušiti do te mjere da joj se oduzme njeno mjesto u svijetu. I mladost i starost, ukoliko su obije "strane" okrenute Svevišnjem, svojim oprečnostima ustvari potpomažu jedno drugome i tako treba gledati na njih te u toj spoznaji urediti i sveučilište kao mjesto u kojemu se one nadopunjavaju i potiču u konstruktivnosti za zajedničko dobro i slavu Gospodinovu. Sa druge strane, ovakav sadašnji neproduktivni i malo korisni pristup studiranju i takva načela koja su u tom pristupu sadržana neće više biti prihvatljiva hrvatskoj državi i po tom pitanju okrenuti će se jedna nova stranica, a studentima će se omogućiti da se u potpunosti i na najbolji način realiziraju onoliko koliko doista vrijede.

Ista se stvar odnosi i na profesorsku i ostalu znanstveno-istraživačku populaciju kojoj će zbog praktički besplatnog zemljišta biti omogućeno da svoje stambene potrebe zadovolje na visokokvalitetan način, a to će posebno doći do izražaja kada se sve stavi u kontekst cijelog gradskog distrikta tako da će to biti jedna od glavnih stimulacija za privlačenje istih za rad. Kod dovođenja profesorskog i znanstvenog kadra ta stimulacija posebnog distrikta sa svim što je navedeno biti će također i jedan od motivatora za privlačenje svih potencijalnih inozemnih kadrova za dolazak i rad u Hrvatskoj. Time će se i ostvariti fundamentalni pomak Hrvatske i cijelog hrvatskog naroda od jednog izvoznika mozgova u onoga koji privlači tuđe vrijedne mozgove k sebi, a glavna ciljana skupina biti će upravo zapadnjaci, a pod kojima se ubrajaju i oni koji pripadaju nekadašnjem istočnom bloku. Ono što će Hrvatska moći ponuditi da bi ih privukla neće biti primarno materijalnog (pri tome se misli prvenstveno na novce) karaktera, nego to će biti kvaliteta življenja koja će vrijediti više od svih novaca koji se mogu ponuditi. Prvenstvena kvaliteta življenja dolazi iz moralnosti društva, a to znači od kršćanskog utemeljenja i prianjanja uz pripadajuće vrijednosti. Samo kao jedan ilustrativni primjer može se pretpstaviti da je mnogim vrijednim, dobrim i sposobnim ljudima diljem Zapada već dosta mentalnog teroriziranja raznim feminističkim ili homoseksualnim izopačenostima, ali i cijelog kapitalističkog sustava. Ono što u cijelom svijetu nedostaje je jedna alternativa tome sustavu koji je usmjeren i protiv Boga i protiv čovjeka. Kada ti isti vide da bilo samostalno, bilo sa svojom obitelji, u Hrvatskoj imaju jednu alternativu za slobodan i neopterećen rad, a da se istovremeno nude i više nego solidni materijalni uvjeti, uvjeti u skladu sa njihovim staležom, ne treba sumnjati da će mnogi jedva dočekati da iskoriste priliku koja se nudi. Poslije prvih dobrih iskustava već samo usmenom predajom između ljudi diljem svijeta, jer ipak živimo u vremenu masovnih komunikacija, doći će do takve potražnje za radom u Hrvatskoj od strane mnogih zapadnjačkih profesora i znanstvenika tako da će relativno brzo ponuda biti veća od potražanje pa će se čak moći odabirati samo one najbolje. Mogućnost neposredne usmene potvrde o onome što i kakvo je stanje u Hrvatskoj važno je zbog propagandnog rata za koji ne treba sumnjati da će biti provođen protiv jedne suverene i od sila zla slobodne Hrvatske te će se tako ljudi željni istinske slobode poticati za dolazak. Da se ne govori o pogodnostima koje će Hrvatska nuditi u zaštiti obiteljskih vrijednosti i same djece od svih modernih zala (sekte, narkotici, kriminal, otuđenje, zagađenje okoliša, terorizam i sl.) pa će samo po tome i sigurnosti života Hrvatska biti poželjnija od Zapadnog potrošačkog – i zato lažnog – raja.

Institut za proučavanje ljudskih djela

Kao jedna dodatna posebnost koju vrijedi istaknuti u sklopu Korenice kao jednog svučilišno-znanstvenog centra ističe se osnivanje znanstvenog instituta za proučavanje ljudskih djela po cijelom svijetu. Tu će se ne samo doslovce proučavati cijeli svijet, nego će se istovremeno obuhvatiti i sama Hrvatska tako da se poveže znanje (informacije) svih ministarstava, županija, gradova, općina, poduzeća i sl. Riječ je o suštinskoj zamisli i ideji Stevana Dedijera te se sve njegove radnje i naučavanja koja se odnose na tu zamisao trebaju doslovce prekopirati i realizirati. Tako nešto je on godinama bezuspješno predlagao hrvatskim vlastima da se osnuje, ali njegov prijedlog je bio da se to ostvari u Dubrovniku, dok je ovdje sve u načelu isto samo što je premješteno u Korenicu te još više prošireno po obujmu i sredstvima koja trebaju biti u to uložena.

Ne samo da bi taj centralni institut za proučavanje ljudskih djela te selekciju i obradu svih korisnih informacija bio tu sam za sebe nego bi svaki državni resor (svako ministarstvo), a posebno sama osoba vladara/državnika imala svoje specijalizirane istraživačko-analitičko-deduktivne timove koji bi služili sveukupnim političko-gospodarskim interesima države Hrvatske. Kao što se svaki kreativan čovjek uvijek pita o bilo čemu što mu ulazi u predmet interesa i kroz to samoispitivanje, akumulaciju i sistematizaciju pitanja ujedno dolazi i do nekakvih odgovora, tako i timovi sa svojim poljem djelatnosti imaju osnovnu zadaću postavljati si pitanja i tražiti odgovore, a da bi odgovori bili pravi, istina i sloboda su ono što je nadasve potrebno.

Centralni institut za proučavanje ljudskih djela bio bi ona središnja i integrirajuća institucija u kojoj bi se sve informacije, sve ideje, sva pitanja ubacila i međusobno "prokuhala" na način da se dobije korisna (jestiva) smjesa. Takva integracija na nacionalnoj razini bila bi ono što omogućuje kreativni

sinergizam i, inače ka samoizolaciji sklone kreativce, iste povezala na jednu veću korist za sve koji se nalaze unutar državnog suvereniteta jer bi se omogućilo stanje permanentne prednosti nad ostalima u svjetskom okruženju. I to bližem i daljem jednako. To je ujedno i najbolji način za djelotvornu protuobavještajnu sposobnost – uvijek biti korak ispred i dok drugi tek sa vremenskim zaostatkom proučava stare informacije, staro znanje, mi to isto znanje već koristimo i dolazimo do novih, a ostalima neproučenih informacija. To nikako ne znači da nema tajnosti potrebnih podataka i da se ne treba što bolje zaštititi od curenja tajnih informacija, nego to znači da se **ne smije upasti u klopku unutarnjeg ugušenja protoka informacija, makar i po cijenu težeg održanja tajnosti**. Sve iz već spominjane veće vrijednosti (koristi) od otvorenosti u odnosu na paranoičnu zatvorenost.

Inače, Stevana Dedijera se općenito smatra ocem ili tvorcem industrijske špijunaže iako je on sam s punim razlogom osporavao sam naziv te titule objašnjavajući da je samo riječ o jednom sustavnom prikupljanju i obradi dostupnih informacija. Dobro je uočio da velikih tajni nema, ali se treba malo potruditi da se dođe do željenih podataka budući da moderno doba obiluje cijelim mnoštvom dostupnih informacija. Kao još važniji dio u toj Dedijerovoj koncepciji zastupljeno je učenje i ovladavanje kreativnošću. Sposobnost izlučivanja kreativnog iz sirovog znanja je onaj segment koji je najvrijedniji i koji predstavlja istinski vrhunac znanstvenog djelovanja. Hrvatske vlasti iz posve nerazumljivih razloga i van svake pameti, a što je jedna trajna i neprekinuta konstanta hrvatske politike, potpuno se oglušuju i ignoriraju ono što im se htjelo pokloniti. To je doslovce bio poklon i, što je najbolje, imao je vrijednost veću od svih tzv. financijskih oblika pomoći koji nisu ništa drugoga doli klopke za glupe lakoumnike i pohlepnike. Očito je našoj političkoj eliti bilo nedokučivo spoznati vrijednost koju znanje može imati za naciju, a glavni razlog takvog slijepila leži u nepoštenju, moralnoj iskvarenosti, tj. prizemnoj pohlepi za novcem koja je u kapitalizmu dominantni način posrnuća u idolopoklonstvo. Materijalistička gramzivost, suzila im je vidik isključivo na "torbe s novcima" koje su im pokazane od strane međunarodnih financijaša, a pogotovo ih je impresioniralo to što će oni sami ugrabiti dio pokazanog im novca. Jedino je tako moguće objasniti potpuni nedostatak vizionarstva, ali i najosnovnije pameti, jer opće je poznata kineska poslovica koja kaže da ako se gladnome pokloni riba nahranjen je za jedan dan, a ako ga se nauči loviti ribu nahranjen je za cijeli život. Ista se stvar odnosi i na sticanje znanja i s tim pripadajućim ovladavanjem tehnologijama, te je samo na takav način moguće riješti problematiku opstanka suvremene države Hrvatske u modernom svijetu.

Stvarno je tragično da se nije barem minimalnim sredstvima krenulo u osnivanje jednog odjela za prikupljanje i proučavanje ljudskih djela jer bi iz toga sada imali barem jednu dobru jezgru iz koje bi se puno lakše moglo proširiti započeto te izgraditi planirani institut u Korenici u zajedništvu sa sveučilištem, ali što je tu je, i kao u većini ostalih stvari, morati će se krenuti od ničega. Sve samo pokazuje koliko je politika svih protagonista prethodnih vlasti bila u mnogočemu pogrešna i strateški promašena, a to uključuje i samoga Tuđmana bez obzira što on odskače po svojim državničkim vrijednostima. Od strateške je važnosti bilo pitanje da li je Hrvatska zemlja koja se temelji na znanju, na sticanju znanja, ili koja slijepo slijedi i ovisi o tuđem znanju. Odnosno, onoliko koliko nam tuđinac dopusti da znamo. Opredijeljenjem u kojemu se primaju informacije od drugoga praktički se usmjerilo Hrvatsku na sluganski put prema doslovnom porobljenju jer taj drugi, koji još k tome radi protiv Boga i čovjeka po svojoj biti, kroz selekciju znanja (informacija) koja nam dostavlja istovremeno upravlja sa svima nama i određuje nam budućnost onako kako je on želi ostvariti.

Završna misao poglavlja o znanosti i tehnologiji

Ukratko, područje Korenice ima postati oazom znanstvenog rada i stvaranja unutar Hrvatske koja je također zamišljena kao svojevrsna oaza unutar Europe, odnosno Zapada. I to prvenstveno kao kršćanska oaza unutar poganske pustinje koja po tome i dobiva svoj izvor žive vode tako da može zabljesnuti svojim darovima usred te poganske pustoši današnjega svijeta. Korenica je pak oaza unutar oaze, nešto poput ruskih babuški koje su harmonično složene jedna unutar druge. Jedan posebno uređen i njegovan vrt unutar oaze. Vrt koji je dodatno osmišljen kako bi još više ukrasio i oplemenio istu tu oazu.

Za samu realizaciju cijelog projekta u najvećem dijelu je, isto kao u uglavnom svugdje, potreban samo rad unutar nacije. Jedan manji dio potreban je za opremanje složenijom opremom i taj će se morati u

prvoj fazi uvesti i za to će biti izdvojena sredstva iz deviznih rezervi koje će se cjelokupne iskoristiti, što je već i obrazloženo. No, i to se iz razloga svoje važnosti mora ponoviti, najpresudnije je pitanje uspješno riješavanje ljudskog faktora koji je glavni činilac brzine i kvalitete kojom će cjelokupni sveučilišno-znanstveni pogon profunkcionirati. Kao i u svim ostalim slučajevima jaka politička volja i nacionalno jedinstvo imaju sve mogućnosti da zajedno sa upornošću prije ili kasnije riješe poteškoće i svladaju sve prepreke.

Na samom kraju, kao završni, ali ujedno i presudni činitelj je Božji blagoslov, pa želeći se utjecati tome istinskome i jedinome dobru kao završna misao može se izabrati upravo objavljena riječ Gospodnja koja je uvijek vrijednija od svih ljudskih umovanja:

Priziv za božanskim nadahnućem

Zato neka mi dade Bog govoriti kako me svjetova
i misliti misli dostojne darova njegovih,
jer on je vođa mudrosti i upravlja mudracima.
U njegovoj smo ruci mi i riječi naše,
sa svim našim razborom i umijećem.
On mi je podario istinsku znanost o svemu što jest,
naučio me sustavu svijeta i svojstvima prapočela;
početku, svršetku i sredini vremena,
izmjeni suncovrata i slijedu godišnjih doba,
tijeku godina i položaju zvijezda;
naravi životinja i nagonima divljih zvijeri,
moći duhova i mislima ljudskim,
različnosti biljaka i ljekovitosti korijenja.
I spoznadoh sve što god je tajno i javno,
jer me poučavaše mudrost, umjetnica u svemu.
(Knjiga mudrosti 7, 15-21)

2.7. Ministarstvo gospodarstva (malo, srednje i nacionalno)

Budite jaki, i na posao! Jahve će biti s onim tko je dobar.
(Druga knjiga ljetopisa 19, 11)

Jesi li vidio čovjeka vična poslu svom:
takav ima pristup kraljevima i ne služi prostacima.
(Mudre izreke 22, 29)

Odviše ne mudruj radeći svoj posao
i ne hvastaj se kad si u stisci.
Bolji je koji radi i živi u izobilju
nego tko se hvasta a nema od čega živjeti.
(Knjiga Sirahova 10, 26-27)

Tko mene sluša taj se ne stidi,
i tko sa mnom radi taj ne griješi.
(Knjiga Sirahova 24, 22)

Na posao! Jer, ja sam s vama! -
riječ je Jahve nad Vojskama!
(Hagaj 2, 4)

Pred Bogom nijedno zanimanje nije samo po sebi ni malo ni veliko. Sve dobiva vrijednost po Ljubavi kojom se ostvaruje.
(Sv. Josemaría Escrivá: "Brazda")

Obitelj kao osnovna ćelija gospodarstva

Jedna od bitnijih distinkcija koja je karakteristična za teokratsko-kristocentrični društveno-politički ustroj je organizacija podređena blagodati obitelji kao one osnovne ljudske zajednice oko koje se sve nadograđuje. Ukoliko je obitelj na koristi od onoga što se i kako se radi onda je po automatizmu na koristi i cijela zajednica kojoj su interesi sukladni obiteljskim interesima. Naravno da je to u opoziciji sa sekularno-liberalnim modelom i pripadnoj kapitalističkoj gospodarstvenoj koncepciji gdje nema podložnosti interesa obitelji jednako kako nema niti prema čovjeku kao jedinki. Upravo suprotno, interes kapitala sastoji se u destrukciji obitelji koja predstavlja zadnju zaštitu ljudske individue pred svemoćnosti kapital-odnosa, jer izoliranog i osamljenog čovjeka je daleko lakše porobiti u svakom zamislivom obliku. Svjesno se izgrađuje jedno društvo u kojemu je čovjek lišen obiteljske zajednice kao svojeg zadnjeg utočišta pred svijetom u kojemu vladaju neljudski odnosi proizašli iz tzv. "tržišnog natjecanja" koje je samo jedan drugačiji naziv za međuljudski kanibalizam najbolje definiran izrekom koja kaže da je "čovjek čovjeku vuk". Logika kapital-odnosa nameće takav tijek razvoja budući da je investiranje u obitelj slabo profitna djelatnost te je do krajnosti otuđeni individualac najkorisniji kapitalu kao egocentrični konzument, ali jednako tako kao i isključivo proizvodnji usmjeren radnik. Tako se u jednoj osobi spajaju te dvije krajnosti koje istovremeno "hrane" jedna drugu: potrošač koji uvijek teži većem konzumizmu te sukladno tome samome sebi nameće potrebu za što većom produkcijom uz koju je vezano stjecanje kapitala potrebnog za potrošnju. Još kada se na sve nadoda spekulativnost i kamatna multiplikacija tog istog kapitala koji sudjeluje u tome procesu simbiotski povezanog neprestanog rasta potrošnje i proizvodnje, onda se dobiva potpuna porobljenost čovjeka koji nema kuda otići iz takvoga stanja u koje je dospio.

S druge strane, kako je ovdje sve opisano izokrenuto te se čovjek njegova obitelj uzimaju kao najveće vrednote onda i gospodarstvo jednako tako prihvaća obitelj kao ono nešto što tome gospodarstvu koristi. Tako se načelno na samu obitelj mora gledati kao na onu najosnovniju gospodarsku ćeliju iz koje

poslije proizlaze i po kojoj se oblikuje sve ono što se uzima za standardne gospodarske subjekte.

Pokušati će se ova distinkcija u odnosu na obitelj rasvijetliti primjerima "iz života". Kapitalizam gubi ukoliko se prerada, priprema i konzumacija hrane u što većem obimu zadrže unutar obiteljskog kruga zato jer se time suzbija nepotrebna potrošnja na kojoj se kapital najviše "oplođuje". Kristocentrizam svoju dobit zasniva upravo na tome da potrošnju koja je u službi kapitala reducira na što manju mjeru te se time kroz opisani pristup prema hrani u obitelji omogućava višestruko povećana produktivnost na drugim područjima ljudskih interesa, a to onda poglavito znači na onima koja su u funkciji cjelovitog života. Konkretno to znači da kada se prerada, priprema i konzumacija hrane većim dijelom zadrži unutar obiteljskog kruga onda se oslobađaju produktivne mogućnosti koje su u kapitalizmu inače angažirane na tim djelatnostima te se iste aktiviraju na nečemu što koristi toj istoj obitelji umjesto da je iskorištava. Tako se oslobođena kreativna energija usmjerava prema tome da se u funkciju čovjeka i obitelji upregnu oni klasični gospodarski subjekti koje se inače klasificira na malo, srednje i nacionalno poduzetništvo.

Ipak, budući da se ovdje bavimo upravo tom klasičnom ili standardnom gospodarskom subjektivnošću, tako se i ovdje izložena koncepcija gospodarstva temelji na planovima vezanim uz upravo navedene gospodarske čimbenike koji se nalaze izvan obitelji gledane kao jednog neovisnog gospodarskog subjekta. U biti obitelj i predstavlja jedino istinski neovisan gospodarski subjekt i takvim on mora i ostati jer se time istovremeno osigurava i osobna sloboda svakog pojedinog čovjeka koji je obiteljskom nezavisnošću najprimjerenije zaštićen u svojem ljudskom integritetu.

Zato se ovdje opisano planiranje gospodarskog razvoja treba gledati samo kao na ono što obitelj nadilazi i što je u načelnoj službi obiteljskog gospodarstva, pa tako na sve navedeno uvijek dolazi i taj moment jedinstvene gospodarske percepcije kojim se vladar i državna vlast treba znati primjereno poslužiti. Jer na vladaru i državnoj vlasti je da svojim djelovanjem i ovlastima koji su im povjerene paze na to da uvijek imaju u vidu jedinstvenu sliku ili ono što se naziva općim dobrom te u skladu s tim moraju određivati "pravila igre" za državljane kojima se mora omogućiti neopterećenost upravo od promišljanja te opće koristi te usredotočenje na svoje specijalnosti bez bojazni od negativnih posljedica ukoliko se pridržavaju propisanih pravila.

Gospodarska samodostatnost osnovni zadatak

Ministarstvo gospodarstva ima zadaću operacionalizirati ili materijalizirati svu prethodnu teoriju u praksu. Odnosno treba provesti u djelo načela kristocentrične nacionalne ekonomije koja su postavljena i zadana kroz pripadajući financijski ustroj. Određenošću financijskog uređenja gospodarstvu je omogućeno da unutar toga okvira, posve oslobođeno od kapitalističkog jarma, ostvari uzlet kojim kroz svoje rezultate na najkonkretniji način dokazuje svoju nadmoć. Time će se ujedno pokazati i sva nadmoć istine nad laži, ljubavi nad mržnjom, kulturom života nad civilizacijom smrti.

Ministarstvo gospodarstva mora uspostaviti maksimalno samodostatno gospodarstvo i tu je na djelu posve isti princip koji važi i za poljoprivrednu proizvodnju – **sve što se može proizvesti u Hrvatskoj mora tu i biti proizvedeno**. Taj princip je još dodatno popunjen obavezom da se ono što se nije u mogućnosti proizvoditi, a za čime postoji primjerena potreba, u najmanju ruku prouči i proanalizira na način da se ili pokrene cijeli proces koji je potreban za ovladavanje proizvodnjom, ili da se pronađe prihvatljiva alternativa.

Vrlo je važno obratiti pažnju na navedenu zadaću ostvarenja spomenute maksimalne gospodarske samodostatnosti jer tako nešto je u potpunoj oprečnosti s nakanom zakulisnih upravljača svjetskih kriza koji rade na tome da tako nešto nipošto ne dopuste. Cijeli je niz primjera kada su oni državnici ili istaknuti gospodarstvenici svojom djelatnošću narušili to načelo i usprotivili se navedenom obrascu potčinjavanja država i naroda kroz ovisnost o milosti financijske internacionale i njihovih korporacija. Svi su odreda uklonjeni iz pozicije s koje mogu djelovati, a oni koji su iskazali moralnu čvrstinu i nisu se pokorili ucjenama ili prijetnjama bivaju nemilosrdno likvidirani. Ta likvidacija odnosi se na dvije razine ili dvije dimenzije: najprije se događala fizička likvidacija, a zatim virtualna kroz falsificirani

povijesno-medijski prikaz ubijenih i njihovih djela. Bez obzira na te činjenice, Hrvatska se nikako ne smije zaplašiti i oni koji se smatraju dužnim da je vode moraju prihvatiti mogućnost likvidacije kao posve realnu, i to sve izgledniju što će rad na postizanju samodostatnosti biti uspješniji. Ovdje se dolazi i u domenu Božje intervencije, odnosno nebeske zaštite koja je ujedno i ona najvažnija, te koliko će vladar i cijeli državnički vrh biti u skladu s voljom Božjom i koliko je to u nakani Providnosti, toliko će isti biti i zaštićeni od svih oblika napada. Bitno je imati spremnost i volju žrtvovanja i izlaganja pogibelji svoj život za svoje bližnje, za svoj narod i za svo čovječanstvo, ali prvenstveno u cilju proslave Krista i uspostave Njegovog kraljevstva.

Povećanje (obnova) industrijske proizvodnje

Kako nam je industrijska proizvodnja mizerna i po kvaliteti i po kvantiteti neće biti ni lako ni brzo moguće ostvariti sve tražene zahtjeve. Poseban problem predstavlja pronalaženje i angažiranje kvalitetnog ljudskog kadra, ali svi su ti problemi rješivi i država je tu da se za to rješavanje i pobrine.

Pokretanje gospodarstva ponajprije podrazumijeva ponovnu industrijalizaciju zemlje, a izražava se tzv. indeksom industrijske proizvodnje koji ujedno treba biti i glavna sastavnica sveukupnog povećanja BDP-a (bruto domaćeg proizvoda). Kada se već i spominje taj inače toliko često imenovani BDP zgodno je i ovdje pokazati i dokazati svu laž i odmak od svake zdrave pameti svih silnih "uglednih" ekonomista, ekonomskih analitičara ili eksperata, kako si vole povlađivati. U stvari oni samo papagajski i štreberski ponavljaju naučene citate i fraze iz naputaka koji se poglavito dijele iz MMF-a i Svjetske banke kao glavnih eksponenata i nametatelja lažnih ekonomskih doktrina u modernom vremenu. Ekonomskih doktrina koje imaju cilj ostvarenje Novog svjetskog poretka s jednom svjetskom vladom.

Tako se kroz primjenu tih promašenih doktrina uporno tvrdi kako nije moguće ostvariti rast BDP-a veći od npr. 6 do 8% ili 10 do 12% kao jedan neostvarivi maksimum. Te se brojke sipaju posve neosnovano iz rukava, već prema prigodi, a vanjski privid nekakvog ugleda podržanog titulama i funkcijama daje lažnu vjerodostojnost neupućenim masama. Čak se tvrdi da je rast od recimo 4% ili 6% moguće održavati samo jedno kratko vrijeme i da brzo mora doći do bitnog smanjenja i čak do negativnog rasta (tj. pada BDP-a). Takve se tvrdnje nameću kao apsolutno istinite i potpuno primjenjive za cijeli svijet, pa se tako nameću i Hrvatskoj kao navodno točnima.

Svakome tko imalo pozna privrednu situaciju u Hrvatskoj jasno je da je naša proizvodnja na jednom niskom, krajnje malenom nivou, pogotovo u usporedbi s razdobljem najviše stope industrijske proizvodnje s kraja 80-tih. Dakle, prije se puno više proizvodilo i gospodarstvo je bilo u boljem stanju što se tiče proizvodnje i samodostatnosti. Sada je samo potrebno barem obnoviti i modernizirati samo ono što je prije postojalo i već se na tom ograničenom djelovanju dobiva brz porast BDP-a i indeksa industrijske proizvodnje koji potpuno opovrgava tvrdnje MMF-a i Svjetske banke o ograničenosti gospodarskog uzleta. Pogotovo se to odnosi na sami početak pokretanja upropaštene, a nekad barem donekle obimne proizvodnje u Hrvatskoj, jer tada se kreće skoro od ničega i posve je jasno da se onda i porast mjeren procentualno mora izraziti u visokim brojevima. Tek se nakon nekog vremena taj visoki postotni rast smanjuje i usporava, ali i tada ne važi ograničenje na nekih 2 ili 3% kako se sada nudi kao najviše moguće i još sa planiranjem negativnih ciklusa kao gospodarske neminovnosti. Tako nešto se onemogućava pravilnim monetarno-financijskim ustrojem bez kamatarenja, burzovnih spekulacija i neulaganjem u istraživanje i razvoj. **Odnosno, osnovni je problem neulaganje u samog čovjeka, a posebice neulaganje u novi život – u obitelj i rađanje.** Dapače, prisutno je ulaganje u sve ono što razara obitelj i što zatire rađanje te se u tom smjeru posebice promovira i svim sredstvima podstiče hedonizam, kontracepcija i čedomorstvo – sve ono što je izrazito antiživotno usmjereno. Stoga ne treba čuditi da u takvom političkom i gospodarskom poretku koji zatiru život dolazi do recesija, padova i kolapsa. Da ne govorim o svim ostalim zlima poput kriminala, nemorala, nepovjerenja, nasilja u obitelji i u cijelom društvu koja mahom dolaze posrednim putem, ali je jedan od glavnih podsticaja upravo to ozakonjeno ubijanje nerođenih. Svima će biti vidljivo kako je moguće dobro raditi upravo na primjeru Hrvatske koja će imati i u najslabijem slučaju neprestani rast BDP-a bez mogućnosti recesija i bilo kakvih drugih stagnacija, a sve će se prvenstveno temeljiti na podstcanju i slavljenju života i istinske ljubavi.

Situacija, što se tiče BDP-a, je usporediva s jednim pogonom za proizvodnju npr. čavala koji je proizvodio 100.000 tona čavala godišnje i onda najednom pao na mizernih 100 tona godišnje. Naravno da nije teško i ne treba predstavljati veći problem opet raditi ono što je već jednom ostvareno, a nekim preinakama i/ili modernizacijom čak i puno više od prijašnje brojke. Tako se, ako se tvornica čavala poistovjeti sa situacijom u nekoj državi, BDP u jednoj godini bez većih problema, samo jednom reorganizacijom i aktiviranjem zaustavljenih snaga, povećava za naizgled nemogućih 1.000% ili i više od toga. Čak i višestruko više ukoliko se dobro radi i pokretanjem onoga što je bilo prije istovremeno isprave i prijašnje greške i propusti, a također i unaprijede neki ili svi segmenti proizvodnje i organizacije.

Ili, da bi slikovitost primjera bila još jednostavnija, čovjek koji trči pa onda stane, i ako se na to ubrzanje u trčanju gleda kao na paralelu s BDP-om, očito je da ponovnim trčanjem iz stanja mirovanja u početku brzo raste taj srozani i niski BDP. Takva je i situacija s Hrvatskom i iz sadašnjeg stanja mirovanja treba samo krenuti u pokret i BDP će "čudom" porasti. Čudo će to biti samo za današnje ekonomske "eksperte", ali ne za ljude koji misle svojom zdravom, lažima nezagađenom i od Boga im danom pameti.

Riječ je o čistoj sugestiji i obmani da nije moguće pokrenuti se, upravo kao da bi netko zdravom čovjeku šaptao na uho i uvjerio ga da je nesposoban ustati i pokrenuti se naprijed te da mu jedino preostaje puzanje po zemlji onako kako tom zlonamjernom šaptaču i odgovara. U ovoj poredbi puzanja po zemlji ima i dobrog dijela primjerene simbolike jer mi smo, zajedno s cijelim svijetom, **običnom sugestijom navedeni na to da pužemo po zemlji i da se nalazimo u neprirodnom položaju od onoga kako nas je Stvoritelj napravio** i kako nam je dano da se krećemo. Također, tim postavljanjem u puzajući položaj simbolično smo suobličeni sa zmijom, onim stvorenjem koje je upravo naš Stvoritelj osudio na vječno puzanje zbog prijevare i laži koju je ona dala prvim ljudima. Ta zmija, đavo ili Sotona, taj otac svih laži koji toliko mrzi čovjeka ima tu pokvarenost da još jednom prevari i ponizi čovjeka tako da ga suobliči sa stanjem na koje je sam osuđen. I to osuđen na vječnost. Zato je današnje čovječanstvo kroz djelovanje slugu te edenske zmije dovedeno u stanje puzanja pred novcem kao njenom osnovnom polugom moći na ovome prevarenom svijetu. Zmija se narugala čovjeku dovevši ga u sebi suobličeno stanje puzanja. I to puzanja pred njom, zmijom koja na čovjeku primjenjuje kaznu koju je ona dobila od Svevišnjeg.

Mi ljudi nismo osuđeni za puzanje poput zmije i ne smijemo se dati prevariti i dalje dopustiti da se puže po zemlji kada imamo sposobnost za hodanje, za uspravan i čovjeku jedino dostojan stav. **Hrvatska ima zadaću pokazati da se iz stanja puzanja u stanje uspravljenosti i hodanja može i mora doći.** Također se mora pokazati i to da se u tom čovjeku primjerenom stanju hodanja nasuprot puzanja i njegov suodnos sa svijetom u kojem živi i radi bitno mijenja, i to da se mijenja na bolje. Taj odnos sa svijetom (materijom) koji je dijelom izražen i kroz BDP postaje čovjeku olakšan i u prvom redu pravedan i dostojanstven, kako odnosom između ljudi samih, tako i odnosom čovjeka prema Bogu. Sve se mijenja samo jednim jednostavnim potezom – odbacivanjem laži i prihvaćanjem istine, ustajanjem i kretanjem prema Spasitelju koji nas čeka sa svom ljubavi svijeta u sebi sadržanom. Isus nas točno tako i poziva kada kaže: *"Što spavate? Ustanite!"* (Lk 22, 46), ili: *"Ustanite, hajdemo!"* (Mk 14, 42). Jasno nam se daje odredba što treba učiniti, bilo na osobnom, bilo na kolektivnom (nacionalnom) planu. **Hrvatska i Hrvati moraju se probuditi iz sna u koji smo zapali. Hrvatska kao nacija mora skupiti hrabrosti, ustati i krenuti.** Druge nam nema, jer ako se to ne uradi, (p)ostaje se robom Novog svjetskog poretka i one duhovnosti koja ga inspirira. Da ćemo uspjeti govori nam i starozavjetni prorok Nehemija: *"Nebeski će nam Bog dati da uspijemo. Mi, sluge njegove, ustasmo da gradimo."* (Neh 2, 20).

Korporativna gospodarska uređenost države

U tom procesu podizanja Hrvatske, odnosno, u ovom kontekstu podizanja hrvatskog gospodarstva i nanovog industrijaliziranja zemlje, treba biti visoko svjestan stanja u svijetu današnjice. Za temu koja se sada obrađuje to znači da su internacionalne (dobar ili još i bolji izraz bio bi i nadnacionalne) korporacije ona gospodarska silnica koja je operator i kreator globalne gospodarske politike, a koja se određuje i upravlja putem novca. **Novac je krv i krvotok globalističke nemani, a korporacije su**

tijelo, mišići koji djeluju u svijetu, ubiru bogatstvo i nameću obrasce ponašanja i djelovanja.

Korporativno globalno djelovanje ima svoje razloge i svoj smisao u tome što je korporativna uređenost najprofitabilniji i najbolji način što boljeg korištenja radne snage (ljudi) i sredstava za rad. Ta je činjenica dobro poznata zakulisnim moćnicima i koriste je za svoju korist i za povećanje svoje moći, a kojoj teže u apsolutu. Ne postoji ono što mi kao pojedinci i kao nacije posjedujemo, a da se to ne želi preuzeti. Sve se oduzima i ništa se ne ostavlja – čovjeka, cijelo čovječanstvo je određeno da postane robljem globalnih moćnika. Čovjek je određen da izgubi slobodu, a da tijekom cijelog procesa oduzimanja slobode toga niti ne bude svjestan.

Korporacije imaju zadaću kroz svoju sposobnost djelovanja u svijetu odraditi tu zadaću na ekonomsko-političkoj razini i polako i neprimjetno, zaklonjeni metodama kojima se ljudima odvlači pažnja od suštinskih stvari, dekonstruirati sve države i prebaciti odlučivanje, prebaciti suverenitet koji bi trebao biti u isključivosti države, na različite nadnacionalne institucije. To su razne podružnice i ogranci UN-a, a i sam UN, ali u bitno manjoj mjeri, dok su glavni prijemnici te dislocirane suverenosti organizacije tipa WTO (Svjetska trgovinska organizacija), MMF, Svjetska banka, razna međunarodna sudišta i sve tome slično.

Koliko je taj proces uznapredovao vidljivo je kroz to da je na taj način korporacijama uspjelo u dobroj mjeri uzeti (ukrasti) suverenitet državama i pridržati ga za sebe i svoje organizacije, kako su i navedene samo neke najistaknutije od njih. Dakle, dogodio se, a još je u procesu konačnog dovršenja, prelazak suvereniteta s države na korporacije. Istovremeno, korporacije preuzimaju i sve ostale dužnosti i prava države. Korporaciije postaju nove države, samo što nema iscrtanih granica među korporativnim teritorijem jer i nije predviđeno da granice postoje u Novom svjetskom poretku i pripadajućoj svjetskoj vladi.

Korporacije preuzimaju državu i tu činjenicu treba dobro shvatiti kako bi se moglo znati obraniti od nasrtaja na Hrvatsku, a koji je već dobrano odrađen i preostalo je još samo malo za kompletiranje internacionalnog korporativnog preuzimanja naše domovine. Uostalom taj pojam – *corporate takeover* – već je duže vrijeme prisutan u svijetu financija pa je posve prikladno proširiti ga i na ovu operaciju preuzimanja države. Postojeća politička struktura i formalna suverenost, a koja će biti potpuno lišena ikakvih stvarnih poluga odlučivanja na današnjem teritoriju Republike Hrvatske, ostati će određeno vrijeme netaknutom i fingirati će odlučivanje u upravljanju, isto kao što to i sada čine. Kada dođe trenutak, a koji će biti izvršen na globalnoj razini, korporacije i sve što stoji iza njih, pomesti će i te lokalne sluge kao nepotreban višak koji im stvara nepotrebne troškove, a to će i imati puno pravo uraditi. Zašto bi, kada se steknu povoljni uvjeti, globalni moćnici podržavali postojanje te vlasti koja ionako o ničemu ne odlučuje i ničemu ne služi, doli obmanjivanju ljudi? Te poslušničko-sluganske strukture nisu čak niti podobne (barem u najvećoj većini) preuzeti upravljanje u tom novom poretku jer su i izabrane i profilirane prvenstveno po sposobnosti u poslušnosti, a ne po sposobnosti u upravljanju.

Hrvatska, suverena i slobodna Hrvatska, sa suverenim i slobodnim vladarom i pripadajućom vlasti, teokratska i nacionalna država Hrvatska, mora se i može se, s Božjom pomoći, oduprijeti tome korporativnom preuzimanju države. Da bi u tome bili uspješni i da bi mogli opstati i razvijati se i u gospodarskom (industrijskom) pogledu, Hrvatska treba principjelno preokrenuti cijeli proces i umjesto da nam naša domovina, naša Hrvatska država, nestane preuzeta od strane korporacija, **moramo se sami kao država ustrojiti kao jedna korporacija**.

Korporacije postaju države, a Hrvatska postaje korporacija – to je najkraći sažetak cijele ideje gospodarskog oporavka i daljnjeg hrvatskog razvitka. U toj korporativnoj Hrvatskoj svaki državljanin je ujedno i dioničar te nacionalne korporacije. Svatko već od rođenja postaje vlasnikom osnovne državne dionice: rodnim listom, tj. državljanstvom. Kasnije, nakon odrastanja i uključivanja u proces rada unutar države, tj. korporacije, prikladno svojem radu raste i udjelništvo u ukupnosti korporativne emisije dionica. Tako oni koji su postigli, napravili, zaradili ili nasljedili više imaju i veće dividende koje korporacija ostvaruje te nakon završetka radnog vijeka te dividende postaju ono što je opće poznato kao mirovine. Umjesto da se isplaćuju, dividende ulaze u cjeloviti mirovinski fond i tako se sa

dividendom koju neka korporacija ima čini ono što je uvijek najbolje – ulaganje natrag u daljnji razvoj. Sve ovo je kratko objašnjenje buduće koncepcije mirovinskog sustava, a opširnije će se govoriti u poglavlju o radu, obitelji i socijalnoj skrbi.

Kada se Hrvatska korporativno uredi do punog će izražaja doći sve prednosti teokratskog državnog uređenja, kristocentrične ekonomije i cijelog niza pripadajućih riješenja koja su prije iznesena, ili će tek biti iznesena u narednim poglavljima. Kao jedan primjer, a o tome je već i bilo riječi u dijelu o financijama, vrijedi znati da se samo na račun uspostave povjerenja i kapitaliziranjem na vrijednosti neiskorištenog moralnog i ljudskog kapitala, a koji je sada u potpunosti neiskorišten i stavljen u svoju suprotnost, može po produktivnosti, kvaliteti i cijeni nadmašiti sve međunarodne korporacije. Samo na nacionalnoj homogenosti, po kojoj je onda puno lakše ostvariti rast razine povjerenja nego u multietničkim, multireligijskim i višerasnim koncepcijama današnjih korporativnih tijela, Hrvatska ostvaruje jednu veliku produktivnu, ali i kreativnu prednost.

Znaju da je tome tako i zakulisni upravljači globalnih procesa, ali iz razloga pokoravanja ljudi i oduzimanja njihove slobode moraju pribjeći socijalnom inžinjeringu u kojemu se događa miješanje rasa, nacija, vjera, kultura, a sve iz razloga lakšeg porobljavanja i suzbijanja opozicije i revolta protiv globalizacije i izgradnje Novog svjetskog poretka. Metoda je jako stara i provjerena, izvodili su je još stari rimljani koji su zarobljenike koje su koristili kao svoje roblje namjerno miješali po etničkoj osnovi tako da nikada nije bilo jedinstvenog i homogenog ("etnički čistog") robovskog staleža. To se radilo potpuno svjesno i znajući da se time gubi produktivnost robovske snage i komplicira upravljanje, ali se zato povećava sigurnost robovlasnika i cijelog rimskog imperija od pobune robova. Ista načela, iste zakonitosti, vrijede i danas, a primjenjuju se i iste metode osiguravanja robovlasničkog poretka: nasilno se miješaju različiti etnikumi.

Osnova korporativnog načela je već više puta naglašena, a riječ je o principu da se sve što je moguće i proizvodi unutar korporacije, odnosno, u ovom slučaju hrvatske države. Time se postiže da dobit jednog segmenta korporacije ostaje sačuvana unutar sustava i usmjerava se prema strateškim planovima korporativnog vodstva. Isto tako može se tolerirati i podržavati i one segmente unutar korporacije koji sami za sebe ne stvaraju dobit, ali uključeni u ukupnu korporativnu računicu taj njihov parcijalni gubitak je ipak manji nego da se isti proizvod ili usluga mora dobavljati izvan korporativnog tijela. Tada je trošak veći zato jer se ukupna dobit korpracije ipak smanjuje kada se mora izvesti kapital izvan takve zaokružene cjeline kakva je korporacija.

Može se i dati jedan primjer i pretpostaviti da jedna automobilska korporacija ima gubitak na odjelu koji proizvodi automobilske gume i da taj gubitak iznosi npr. 10 n/j (novčanih jedinica) po gumi koja ukupno košta 100 n/j. Gubitak je 10 n/j, ali 90 n/j ostaje unutar korporacije i nije gubitak. Kada bi se išlo kupovati gume izvan korporacije i kada bi cijena bila i niskih 50 n/j po gumi, ipak bi to predstavljalo gubitak od svih tih 50 n/j po gumi i time bi to bio u biti veći ukupni gubitak za korporaciju makar bi na prvi pogled izgledalo da je riječ o uštedi. Jedini način na koji je moguće, odnosno na koji je isplativo korporaciji kupovati izvan svojeg tijela, je kada bi se našao neki izvanjski proizvođač koji bi prodavao gume po cijeni nižoj od 10 n/j. Cijela je hipoteza iznesena pod pretpostavkom da je riječ o proizvodima (auto gumama) iste kakvoće i istih svih ostalih parametara odlučivanja (garancije isporuke, fleksibilnosti proizvodnje prema narudžbama i sl.), a sve zbog pojednostavljenja i jasnoće same suštine principa korporativnosti i isplativosti iste.

Iskorištavanje deviznih rezervi za prvi poticaj razvitka

Određivanjem korporativno uređenog hrvatskog gospodarstva i prethodnim objašnjenjem suštine korisnosti takvog opredjeljenja može se prijeći na konkretne poteze i zadatke koji predstoje strukturama na vlasti koje provode Plan nacionalnog opstanka.

Na samom početku djelovanja na obnovi gospodarstva treba krenuti na način da se sredstva deviznih rezervi, a koja će se u potpunosti iskoristiti za potrebe države u provedbi Plana nacionalnog opstanka, preuzmu i iskoriste u tu svrhu.

Za neophodan uvoz prvih sredstava za rad, a kojih Hrvatska više nema, ili su više ili manje neupotrebljiva, po zahtjevima modernizacije i osnovnog pokretanja proizvodnje može se slobodno iskoristiti otprilike polovicu sveukupnih deviznih rezervi (ca. 4 milijarde dolara, 2006.g.). U ta prva, osnovna i najnužnija sredstva za rad spadaju u prvom redu ona sredstva koja će dalje omogućiti daljnju proizvodnju vlastitih sredstava za rad. To će biti pogoni za preradu najosnovnijih sirovina (kao što su željezare, rafinerije, proizvodnja polimera i plastičnih masa, guma, kemijska industrija i sl.). Zatim na red dolaze specijalni alatni strojevi i sva informatička i druga oprema neophodna za povećanje industrijske produktivnosti.

Na taj način uvesti će se i sve ono što nam je hitno potrebno, a ne isplati se čekati da se razvije vlastita proizvodnja. To će važiti isključivo u samom početku te kasnije neće biti tog početnog vremenskog pritiska i žurbe u pokretanju proizvodnje koji će nametati uvoz gotovih proizvoda, nego će u temeljima postavljen sustav kristocentrične ekonomije i korporativno uređene države podnositi i tolerirati pritisak vremena, tzv. vremenski faktor, kod razvoja i uvođenja vlastitih proizvoda. Ono što je od presudnog značaja je da se dobro pazi i da se točno odredi što je to što je nužno i potrebno za razvitak vlastite industrijske proizvodnje, pa da se mora uvoziti u prvoj etapi industrijalizacije. Treba odrediti kakvi će se modeli i standardi preuzeti s tim uvozom jer će se na tu baznu osnovicu nastaviti sva kasnija domaća proizvodnja i zasnivati sam razvoj industrije.

U prvom krugu hitnosti razvoja i pokretanja (ili povećavanja) proizvodnje dolazi i razvoj cjelokupne prehrambeno-prerađivačke industrije i proizvodnja svih sredstava za rad koja su potrebna poljoprivrednoj proizvodnji, a čije su smjernice i odrednice navedene u poglavlju o poljoprivredi. Radi se o pokretanju proizvodnje doslovce svega: od motike i štihače pa do traktora i kombajna. To je nadasve nužno iz razloga da se adekvatno može pratiti i maksimalno iskoristiti planirana obnova sela i cijele poljoprivredne proizvodnje, jer plodove zemlje i rad seljaka mora se što je više moguće zadržati unutar državnih granica, odnosno unutar područja valutnog konsenzusa. Sve što se u taj odnos unosi sa strane, a nešto je za sada neizbježno – poput nafte ili plina – izvlači dobit koju rađa zemlja van granica valutne suverenosti i odnosi je u tuđe ruke.

Nakon te poljoprivredne prioritetnosti dolazi sve ono što je još preostalo od devastirane hrvatske privrede, a i pokretanje nekih potpuno novih industrijskih proizvoda. U svakom slučaju svršeno je sa razdobljem pretvaranja Hrvatske u jedan veliki supermarket u kojemu se samo trguje, a proizvodnja je sustavno i planirano destimulirana i onemogućavana. K tome, da bi sve bilo još gore, osnovni predmet koji biva stavljen u veliku rasprodaju unutar tog velikog supermarketa je naša zemlja, naša prirodna bogatstva, a i sami ljudi koji na njoj žive, a jedna manjina domaćih izdajica na toj trgovini dobro profitira, sebe zbrinjava i narod tuđincu ostavlja.

Velika javna poduzeća pokretači srednjih i malih poduzeća

Glavni predvodnici reindustrijaizacije i ponovnog obnavljanja hrvatskog gospodarstva koji bi trebali biti poput matica u pčelinjaku i koji će vući i okupljati cijeli prateći privredni razvoj biti će velika državna javna poduzeća. To su nekad bila, a neki još donekle i jesu, relativno uspješna poduzeća poput npr. INA-e, Podravke, Đuro Đakovića, Končara, Torpeda, Plive, cjelokupna brodogradnja, cementare, drvno-prerađivačka industrija, Bagat, SAS, Riz, Tesla, Borovo, Varteks, itd. Isto tako oformiti će se i novi veliki proizvođači na nacionalnoj razini, već prema potrebama i mogućnostima.

Ono što je važno, i bez čega je stvaranje velikih državnih (javnih) poduzeća besmisleno, je velika i po cijeloj Hrvatskoj raspoređena mreža malog i srednjeg poduzetništva koje se unutar sebe nadopunjuje, ali i međusobno natječe u praćenju i podržavanju nacionalnih "giganata". Također, malo i srednje poduzetništvo istovremeno opslužuje nezavisne potrebe (nezavisne od potreba državnih poduzeća) na državnoj i lokalnoj razini. Ideja je da se **kroz korištenje informatičke tehnologije u potpunosti umreži cjelokupna državna, srednja i mala privreda** ta na taj način u svakom trenutku znati svoju proizvodnu sposobnost, iskorištenost kapaciteta, produktivnost, kvalitetu i sve ostalo što pruža moderna informatika. Tako se može vidjeti i gdje se nalaze eventualne rupe koje sprečavaju finaliziranje nekog proizvoda, gdje je ograničenost u kapacitetu, gdje je povećana i gdje je smanjena potražnja, gdje

se ne uspijeva ostvariti tražena kvaliteta proizvoda, itd. Mogućnosti koje umrežavanje cjelokupne privredne proizvodnje otvara praktički su nepregledne i samo je potrebno znati te mogućnosti umješno iskoristiti. Zato i ovdje može biti vidljivo kako je od strateške važnosti imati potpunu kontrolu nad linijama telekomunikacijsko-informatičkih veza. Štoviše, u ovom konceptu umreženja cijele države, a posebno svih privrednih subjekata – od onih najmanjih do najvećih – ide se na jedan presedan koji je usmjeren upravo na što većem iskorištenju potencijala informatičke tehnologije. Radi se o tome da je prigušena snaga koja se može otvoriti visokim stupnjem umreženosti toliko velika da je u cilju poticanja umrežavanja isplativo cijenu telekomunikacijskih veza smanjiti na apsolutni minimum. Konkretno, to bi iz sadašnjeg stanja skupog naplaćivanja impulsa izgledalo kao da se pruža skoro besplatna usluga. Ono što je najbolje je da to uopće nije nešto što je previše zahtjevno za ostvariti i na to treba gledati kao na jednu investiciju kojom se osigurava buduća gospodarska razvijenost na osnovama koje svjetsko okruženje nema i po tome se već osigurava bitno uvećana konkurentnost.

Određeni pomaci u tom smjeru prema umrežavanju i povezivanju kompatibilnih privrednih subjekata postoje i vrijedi ih pohvaliti. Riječ je o projektu stvaranja proizvodnih klastera koji su i u ovdje iznesenom konceptu predviđeni kao nositelji privrednog razvoja, samo što je sve još daleko više prošireno, pa tako i poboljšano u svojoj izvornoj ideji. Osim toga, u državi ovakvoj kakva je danas nije prisutna dovoljno odlučna potpora koju ideja klastera zahtijeva, a nedostaje i cjelovitost koju određuje nepostojanje vlastitog bankarskog sektora kao i niz ostalih zakonskih i socijalnih mjera kojima bi se stvorili klasteri visokih gospodarskih mogućnosti.

Veliki broj malih i srednjih poduzeća garantira potrebnu fleksibilnost tekuće proizvodnje i daje potrebnu brzinu pokretanja novih proizvoda, a ta dva segmenta prednjače i u inovacijama pomoću kojih najbolje ostvaruju prednost u odnosu na konkurenciju. Općenito, u sektoru male i srednje privrede poduzetništvo dolazi do svojeg punog izražaja i tu se ujedno trebaju i selektirati budući kadrovi koji će kroz dokazanu sposobnost preuzimati i upravljanje nad velikim državnim poduzećima. Državna poduzeća će isto tako od malog i srednjeg poduzetništva preuzimati i inovacije i sve dobre inovativne metode upravljanja i proizvodnje te ih primjenjivati na sebi. Tako će se i velika državna poduzeća izbaciti iz letargije i inertnosti u koje po svojoj naravi imaju sklonost upadati. Neprestanom interakcijom sa malim i srednjim sektorom i veliki državni "dinosauri" će bolje i djelotvornije funkcionirati, a samim time je na dobitku i cijela država.

Prioritetnost na vrhunskoj proizvodnoj kvaliteti

Izuzetna pažnja biti će posvećena podizanju standarda kvalitete i trajnosti proizvoda, i to od najmanjeg dijela nekog stroja poput običnog vijka pa do najkompleksnijih cjelina. Kvaliteta i trajnost proizvoda mora postati zaštitni znak i sinonim za sve hrvatske proizvode. Osim toga, na svjetskom tržištu je upravo u sektoru kvalitetnih proizvoda i najveća zarada i najbolja potražanja – svi Ferariji i Rols Rojsi su unaprijed rasprodani dok je to problem s Fiatom i Roverom.

Time se ostvaruje odlučna diferencijacija hrvatskih proizvoda od sve siline današnjih proizvoda potrošačkog kapitalizma. Sasvim je i prirodno da potrošačka ekonomija daje proizvode koji su potrošni – a to u prijevodu znači da je s razvojem potrošačkog društva i cijelog sustava prisutan neprekidan pad kvalitete. Istovremeno, i to upravo iz razloga potrošačke usmjerenosti, sve što ima ikoliko veću razinu kvalitete nudi se po potpuno neprimjereno visokim cjenama, tako da si to može priuštiti samo ona najbogatija elita. Ostatak je osuđen na odabir između velike, jedne enormne i potpuno pretjerane ponude na površini različitih proizvoda, ali svima je zajednička niska razina kvalitete i to ih čini istovrsnima u njihovoj biti. Tako se polako i neprimjetno formiralo tržište prepakiranog jeftinog šunda te precijenjene i većini nedostupne kvalitete. Upravo ovaj neprirodni rascjep je ono što je glavna prilika Hrvatske u borbi na globalnom tržištu i po svojoj nezavisnosti i suverenosti, po svojoj stvarnoj slobodi, moći ćemo se ubaciti u taj procijep te tako poremetiti nametnutu nenormalnost.

Kako je takvo stanje nametnuto i neprirodno te se stoga nalazi u stanju labilne ravnoteže, to će tim lakše biti i jednoj naizgled beznačajnoj Hrvatskoj svojim djelovanjem na takvom globalnom tržištu cijeli sustav poremetiti i izbaciti ga iz stabilnosti. Kada se to počinje vidno dešavati kroz burzovne panike

dolazi do potpunog trijumfa načela kristocentrične ekonomije i korporativnog državnog privrednog uređenja. Istovremeno, Hrvatska ostaje imunom na sve te burzovne histerije jer je od svega toga isključena i nije podložna burzovnom slomu kada ni nije u svjetskom sustavu burzi.

Kristocentrična nacionalna ekonomija države Hrvatske zbog svojih načela oprečnih potrošačkoj kapitalističkoj globalnoj ekonomiji može si bez problema priuštiti luksuz traženja visoke kvalitete u masovnoj proizvodnji, ali i u svakoj drugoj proizvodnji općenito. Kristocentrična ekonomija nije samoj sebi svrha i nema samoispunjenja/samoostvarenja kao što je to slučaj kod potrošačkog uređenja u kapitalizmu. Svar je ista kao i kod ljudi gdje je u sekularizmu čovjek isto tako na putu samoostvarenja pa nije za čuditi da je i ekonomski sustav suobličen takvom čovjeku. Jedino što je diskutabilno je da li je čovjek po sebi izgradio sustav, ili je sustav stvorio takvog čovjeka, i na to je pitanje jednako moguće odgovoriti kao i na poznato pitanje o kokoši i jajetu. Na kraju je posve svejedno što je bilo prije, a što poslije, nego je bitno uočiti suštinu nekorisnosti takvih odnosa za čovjeka i sukladno tome to promijeniti.

Čovjeku je teško pojmiti koliko je u potrošačkoj ekonomiji ljudskog rada i energije utrošeno apsolutno besmisleno, doslovce bačeno u vjetar. Koliko se samo stvarno korisnih stvari moglo stvoriti da je ta energija preusmjerena u korist čovjeka, u korist cijelog društva po načelu težnje za opće dobro, a ne da služi ostvarenju opskurnih ciljeva malobrojnih i kroz pakao povezanih pojedinaca. Ali, u tome i je suština stvari, jer bi onda ta manjina izgubila ono što neutaživo uzima za sebe – moć, božansku moć nad ljudima i nad cijelim svijetom. Nije ništa slučajno u procesu kapitalističke potrošačke ekonomije i unutar cijelog sekularizma jer judeo-masonerija u svojem iluminiranom vrhu točno zna što radi, za koga radi i sa kojim krajnjim ciljem to radi.

Bilo kako bilo, kvalitetom Hrvatska određuje svoj put u gospodarstvu, a s vremenom i šire od uskih državnih granica. Dok će se kapitalistička ekonomija temeljiti na neobuzdanoj i potpuno besmislenoj potrošnji pod svaku cijenu koja postaje sastavni dio njihove kalkulacije, Hrvatska će raditi po svojim načelima i po svojim od zla neovisnim kalkulacijama.

Kako bi to otprilike trebalo funkcionirati može se dati na primjeru auto industrije iako bi puno bolji bio primjer prihvaćanja i primjene tzv. *free energy* tehnologije (tehnologija koja daje praktički besplatnu energiju), ali zbog nepoznavanja te tematike široj javnosti, ali i određene neizgrađenosti istih u praktičnoj primjeni, bolje je govoriti u poznatim parametrima. Kada je već spomenuta koncepcija besplatne energije dovoljno je samo još reći da upravo kapitalistički sustav ne može i neće nikada, čak kada bi to bilo potpuno provjereno i ostvarivo, prihvatiti tako nešto upravo iz razloga nespojivosti sa svojom naravi koja ide u pravcu uzimanja, a nikada ne može nešto davati. Kada kapitalizam nešto počne davati, onda to više ni nije kapitalizam i odmah ga nestaje, urušava se unutar sebe poput kule od karata, a s njim i njegovi upravitelji.

Tehnologija odavno omogućuje takvu kvalitetu finalnog proizvoda da bi se bez većeg problema mogao masovno proizvoditi jeftin, a ujedno kvalitetan i dugotrajan automobil. Razlog zašto se to ne čini je u tome što bi tržiše brzo bilo zasićeno i veliki proizvodni pogoni koje su podigli veliki bankarsko-naftni monopolisti ne bi više donosili ekstraprofite kroz neprestanu proizvodnju novih automobila, ali isto tako kroz proizvodnju i prodaju dijelova koji se brzo troše ili kvare. Izračunali su da će tako, koristeći svoju povlaštenu i zaštićenu monopolističku poziciju, puno više i puno brže zaraditi. Zato su nestali s tržišta svi imalo kvalitetniji automobili poput poznate VW "Bube" i proizvode se isključivo više ili manje brzopotrošni modeli.

Osim poznate Bube vrijedi kao dobar primjer spomenuti pokušaj jednog nezavisnog entuzijaste da pokrene proizvodnju automobila koji je napravljen upravo po principu kvalitete, trajnosti i moderne tehnologije. Riječ je o stanovitom Tuckeru iz SAD-a koji je samo zdravorazumski razmišljao i došao do spoznaje da bi takav automobil trebalo proizvoditi kada ga je već moguće proizvoditi. Nije imao spoznaju o neprihvatljivosti takvog poduhvata za sustav u kojemu je djelovao, pa zato i sve što mu se dogodilo nije njemu, ali i svima koji su upoznati s tim slučajem, imalo smisla. Korporacije i s njima povezane banke su ga doslovce i namjerno stopirale, a država, koja navodno zbog svoje uzvišene de-

mokracije brine o interesu ljudi, nije učinila ništa da bi ga zaštitila. Upravo suprotno, sve državne institucije djelovale su prema interesima kapitala i protiv interesa čovjeka. U ovom primjeru iz nedavne povijesti tog gospodina Tuckera kao jednog inovatora i nezavisnog konstruktora automobila. Ista se stvar desila i jednom geniju kakav je bio Tesla koji je Weatinhouseu ponudio svoj sustav besplatne i neiscrpive energije za cijelo čovječanstvo i bio pritom glatko odbijen, ali ujedno i obilježen kao čovjek koji je opasan za svjetske moćnike. Sve samo dodatno dokazuje tu nespojivost kapitalizma s mogućnošću davanja i izgrađenost istoga samo za zakidanje – drugim riječima kapitalizam je sposoban samo za smrt.

U svakom slučaju, nema više trajnih i dobrih automobila, ima samo puno blještavila i razne preskupe dodatne opreme (koja je uglavnom čista podvala). Nema više stare Bube koja je inače nastala na načelima Hitlerovog režima i koji je u tom pogledu bio pravičniji prema svojim podanicima nego što je to danas ovaj demokratski kapitalizam. Ovo treba gledati isključivo u svjetlu ekonomije i razlučiti je od politike koja je bila nedopustiva i antikršćanska u svojoj cjelosti. Hitlerizam je brinuo isključivo o svojem izabranom arijevskom narodu i sve je druge vidio kao one koji mu moraju služiti. U tu svrhu je i koristio neka dobra ekonomska i gospodarska načela, a kako bi time najbolje realizirao svoju sveukupnu politiku. Tako je i Buba bila dio tog programa u kojemu germanska rasa dobija jeftine, dobre i kvalitetne proizvode, a kako bi se tako zadobivenom potporom tu istu germansku rasu, taj zavedeni njemački narod, navelo da služi krajnje mračnim ciljevima.

Te ekonomske i gospodarske principe, koji su k tome još i pragmatično provjereni unutar ondašnjeg Trećeg rajha, može se slobodno uzeti i primijeniti ih u drugom kontekstu bez opasnosti od zastranjenja. Isto kao što je pokrenuta proizvodnja Bube prije skoro 70 godina, ili kao što je jedan nezavisni entuzijast u SAD-u konstruirao i izgradio svoj auto, tako i Hrvatska može pokrenuti svoju proizvodnju automobila kojom će doslovce proizvesti uzbunu u auto industriji u cijelom svijetu. U ostvarenju tog gospodarskog cilja, ovdje u kontekstu proizvodnje automobila, ali odnosi se i na sve ostalo, vrijedno je ponoviti onu tvrdnju Henry Forda koji je rekao da bi rado platio radnicima najveće nadnice, prodavao najjeftiniji auto na svijetu i na taj način postao najbogatiji čovjek na svijetu, a sve uz pomoć najmodrenije tehnologije. U ovu Fordovu tvrdnju treba dodati samo to da se pod pomoći najmodernije tehnologije, odnosno pod produktom te tehnologije, može smatrati samo najbolja kvaliteta, jer tehnologija mora podrazumjevati i sadržavati porast kvalitete, kako u proizvodnji tako i u proizvodu.

Potrošačka ekonomija ne prihvaća takve zamisli o ustrajnosti u kvaliteti. Kristocentrična nacionalna ekonomija, naprotiv, samo takve zamisli i takva načela može prihvatiti i samo se tako i može realizirati. Opet je u igri odnos prema životu i smrti jer mogućnost prianjanja uz kvalitetu treba shvatiti kao mogućnost podrške života. Što je uostalom život nego najveća kvaliteta i što je to smrt nego suprotnost svega vrijednoga. Također, potrošačka ekonomija gleda isključivo interes kapitala i tu je kapital stavljen ispred čovjeka i to u tolikoj mjeri da postaje božanstvom. Čovjek je tu stavljen u službu kapitala, odnosno vlasnicima kapitala. Kod kristocentrične nacionalne ekonomije nema toga i zato je u mogućnosti da svojim subjektima (ljudima) osigura stjecanje plodova svojega rada na najdjelotvorniji način. Dvije ekonomije su jedna sa drugom po svim prametrima u potpunoj suprotnosti te nije moguće pomirenje između te dvije oprečnosti. To je stvar odabira između nepomirljivih krajnosti, upravo onako kako je i Isus jasno rekao: *"Tko nije sa mnom, protiv mene je. I tko sa mnom ne sabire, rasipa."* (Lk 11, 23).

Znajući sve prije navedeno treba samo zasukati rukave i prihvatiti se posla. Svjetsko tržište automobila naprosto vapi za jeftinim i kvalitetnim proizvodom, za jednom novom Bubom u raznim vrstama i oblicima. Hrvatska ima sve mogućnosti iskoristiti ovu priliku koja se nudi i koja doslovce doziva da se ugrabi. Koliko takvih praznina i nadosljednosti u kapitalizmu ima dobro je pokazano i na primjeru jednog Ryanaira, zrakoplovne kompanije koja je prilično jednostavno ušla u inače, po ekonomskim "znalcima" prezagušeno i zatvoreno tržište avionskih letova. Ponudila se jeftina, kvalitetna i od nepotrebnih opterećenja oslobođena usluga i desilo se nemoguće, a u stvari potpuno normalno. Još je sve izvedeno u sustavu kaptalizma što samo pokazuje kako bi u nekapitalističkom sustavu cijela stvar bila još djelotvornija jer bi bila oslobođena i od kamatnog i od burzovnog opterećenja.

Dakle, da se utvrdi gradivo, treba ponoviti da se Hrvatska privreda mora temeljiti na kvaliteti, trajno-

sti, pouzdanosti, ali i cijenovnoj pristupačnosti. Posebnost je i u tome da baš u ovakvom svijetu koji se nalazi pod terorom potrošačke ekonomije jedna nepotrošačka i nekapitalistička ekonomija još bolje profitira od toga i takvoga svijeta. Tu važi pravilo gdje ono čega ima u malim količinama i ono što ima svoju posebnost upravo još dodatno dobiva na svojoj vrijednosti. U moru globalističke osrednjosti koja ima trend ka još gorem stanju, ograničenost i posebnost uz zajedništvo sa makar i najosnovnijom kvalitetom postaje ekskluzivitet, prestiž, a to je još izraženije kada je taj ekskluzivitet cijenom nizak, a količinom ograničen. Tako će se desiti da će zapadnjaci od nas jeftino kupovati proizvode, a onda ih unutar sebe skupo, ili barem sa dobrom maržom, preprodavati iz razloga što Hrvatska produkcija neće moći zadovoljiti potražnju koja će se stvoriti. Iz principjelnih, moralnih i promidžbenih razloga namjerno se neće podizati cijena proizvodu u samoj Hrvatskoj i neće se lakomiti za ekstraprofitom, već će se ići na povećanje proizvodnje koliko je god to moguće.

Iz svih tih razloga Hrvatska mora uložiti sva svoja sredstva, sve svoje napore i svoje znanje u proizvodnju kvalitete i eksluzivnosti u paketu sa cjenovnom pristupačnošću. To sigurno neće biti ostvareno preko noći, ali upornošću, voljom i znanim usmjerenjem ostvariti će se prije ili kasnije.

Krenuti će se od onoga najprečeg i najnužnijeg, ali ujedno i najjednostavnijeg. Tako će se npr. obnoviti proizvodnja traktora u Riječkom Torpedu, kombajna u Đuri Đakoviću, motokultivatora u Osijeku. Zatim će se dalje nastaviti s pokretanjem proizvodnje gospodarskih i vojnih vozila, građevinske operative, autobusa za javni i cestovni saobraćaj i sl. Na kraju toga stupnjevitog procesa dolazi do proizvodnje osobnih automobila i motocikala kao krune cijelog pothvata.

Ovdje treba napomenitu dvije stvari. Prvo je bitno za znati da je u ovoj koncepciji predviđeno i sudjelovanje brodogradnje kao jednog nenadoknadivog gospodarskog pokretača i u tom pogledu treba donekle preslikati južnokorejsko iskustvo u njihovom stvaranju automobilske industrije. Južna Koreja je svoju automobilsku industriju razvila kao određeni nusprodukt svoje izuzetno uspješne brodogradnje. Taj nusprodukt nije razvijen slučajno nego u potpunosti promišljeno i svjesno, ali poanta je u tome da je brodogradnja, a kojom još donekle raspolažemo, bila osnovica iz koje se dalje krenulo. Dalje bi se samo išlo sustavnim širenjem i upotpunjavanjem prije formirane proizvodne mreže.

Druga stvar vrijedna za isticanje je unaprijed predviđena i konstrukcijski izvedena inovativna primjena proizvodnje dijelova i cjelina kao što su npr. modularne i kompatabilne mogućnosti. Tako se omogućuje da se brzim i predviđanjem unaprijed omogućenim adaptacijama i zamjenama, može od jednog oblika proizvodnje prijeći na neki drugi. Ili, od jednog gotovog proizvoda sa svojom namjenom napraviti neki drugi gotovi proizvod za posve drugu namjenu. Već je ta koncepcija spomenuta kada se govorilo o oružanim snagama i po tome će biti moguće od npr. jednog autobusa za javni gradski prijevoz stvoriti vojno vozilo za potrebe protuzračne obrane, artiljerije ili bilo čega drugoga što je potrebno i predviđeno po ratnim planovima. U ovu industrijsku interdisciplinarnost ulazi ona nužno tražena informatička umreženost koja ovdje opisanu gospodarsku pojedinost jedino i može realizirati. Bez potpune umreženosti od vrha do dna i po svoj širini u svim razinama horizontalnih stunjeva nema planiranog gospodarskog ostvarenja.

Mogućnosti su širom otvorene, prilika postoji i ne treba se unaprijed ograničavati. Neka poduzetnici, menadžeri, inžinjeri i projektanti sami stvaraju ono u što su kao stručnjaci najbolje upućeni, a država sa svojim gospodarskim ustrojem i cjelokupnim sposobnostima treba dati mogućnost stvaranja.

Prometna orijentacija koja smanjuje troškove

U cijeli gospodarski sustav kao dodatna kompetitivna prednost ulazi i unutarnja prometna orijentacija primarno oslonjena na željeznički prijevoz ljudi i roba, a također, tamo gdje će to biti moguće ići će se na brodski prijevoz (vidi detalje na prometu i vezama). Time se racionalizira cijena transporta na najmanju moguću mjeru unutar nacionalne industrijske mreže, odnosno unutar korporativno uređene države. Razlog zašto je željeznica višestruko isplativija u prijevozu ljudi i roba je u samom odnosu koštanja transporta kilograma tereta između ceste i željeznice koji iznosi ca. 1 : 20. Naravno, u korist željeznice i na štetu ceste. Posve je nerazumno inzistirati i ustrajavati na cestovnoj transportnoj ori-

jentaciji jer ta stavka prijevoza samo nepotrebno poskupljuje troškove cijelom gospodarstvu, a jednim željezničkim usmjerenjem taj se trošak višestruko smanjuje (20 puta!). Da se ne govori o potpunoj ovisnosti o nafti koja dolazi do punog izražaja kod cestovne orijentacije i potpune suprotnosti kod željeznica gdje je i bez kapi nafte moguće djelotvorno održavati transportno-komunikacijsku sposobnost oslanjanjem na energiju dobivenu iz hidrološki pokretanih elekrtičnih centrala, ali i ostalih alternativnih izvora energije (vjetar, solarne ćelije, itd). Ceste znače veliku gospodarsku ovisnost i podložnost ucjenama dok željeznica uz bolju konkurentnost stvara i veću neovisnost gospodarstva, a samim time i cijele države.

Brodogradnja nezamjenjivi dio hrvatskog gospodarstva

Brodogradnja se već spominjala u kontekstu pokretanja cijelog gospodarstva i navođenjem primjera Južne Koreje i u tome, ali i svakom drugom smislu, brodogradnja je od strateške važnosti za razvoj hrvatskog gospodarstva. U ovoj lažnoj ekonomiji i cjelokupno krivo postavljenom državnom uređenju neprestano se pronose i nameću mišljenja koja tvrde da Hrvatska mora odustati od svoje brodogradnje zbog nemogućnosti suprostavljanja globalnoj konkurenciji i cijeloj toj globalizaciji, a posebno da nije moguće oduprijeti se korejskoj i japanskoj brodogradnji te da takvo stanje treba prihvatiti kao neizmjenjivo. Tu je u prvom redu riječ o tome da to govore oni koji sve gledaju očima vlastite ograničenosti i nesposobnosti, pa po tom obrascu dalje šire i svoje uvjerenje.

Brodogradnja u Hrvatskoj ima svoje nezamjenjivo mjesto i kao takva se ne može prepustiti propasti, a da je u potpunosti održiva i nadasve isplativa kao gospodarska grana biti će omogućeno upravo kroz korporativnu uređenost gospodarstva. U kristocentričnoj nacionalnoj ekonomiji s korporativnim gospodarstvom isplativost gradnje brodova ne počiva na ograničenoj računici samog škvera koji i može biti u eventualnom (ne i nužnom – naprotiv) gubitku gledan sam za sebe, nego se računa korist koju ima cijela država i sveukupno gospodarstvo unutar valutne suverenosti te države. U tu računicu, što se tiče brodogradnje, posebno je bitno gledati na korist koju trgovačka flota s pripadajućim pomorcima donosi svojim radom. Ne može se usko gledati samo brodogradilište, a da se ne vidi trgovina kojoj ti brodovi služe i za koju su svrhu u konačnici i napravljeni. Kada se dobit iz te trgovine vraća natrag u brodogradnju umjesto da se gubi u kamatama ili skreće u špekulantske poslove inducirane burzama onda i brodogradnja može djelotvorno raditi i kroz povrat kapitala neprestano napredovati, osuvremenjavati i rasti u produktivnosti, kvaliteti i inovativnosti.

Isto tako, kada se brodovima koji se u velikoj produkciji rade prvenstveno za potrebe nove i obnovljene hrvatske brodske flote pridodaju i strane narudžbe, tim će se još više postići profitabilnost hrvatske brodogradnje. To je zato jer na veliki broj domaćih narudžbi dolazi manji broj stranih i tako se kroz priljev deviza kroz izvoz pojačava ukupna dobit nacionalnog gospodarstva. Domaća brodogradnja biti će ta koja će zadovoljiti potrebe planirane pomorske orijentacije, a koja neće ostati samo na praznim riječima, kako je bio slučaj dosada. Tako će se izgraditi i oformiti nova i moderna hrvatska trgovačka mornarica, ali ne samo taj segment brodovlja nego i gradnja luksuznih turističkih krstarica svih veličina, čarter flota glisera i jedrilica, ribarsko brodovlje, trajekti i ostali brodovi za unutarnji pomorski promet, potrebe policije i ratne mornarice, itd. Brodogradnja i mora biti usmjerena na to da svojom proizvodnjom većim dijelom zadovoljava potrebe našeg gospodarstva i cijele države, a tek jednim manjim dijelom orijentirana na izvoz. Time se postiže ono traženo idealno stanje gdje se gubitak vlastitog stvaranja viška vrijednosti svodi na jedan traženi minimum.

Upravo zbog tako velikih potreba za priozvodnjom brodova, a još k tome u što kraćem vremenskom roku, u brodogradnji će se trebati primijeniti načelo proizvodnje na tvorničkoj traci, ali prilagođeno na gradnju brodova. Onako kako je Ford izmjenio automobilsku industriju primjenom trake, tako se i brodogradnja treba izmjeniti i hrvatska privreda i hrvatska brodogradnja dobiti će zadaću da postigne sposobnost proizvodnje brodova kao na tekućoj traci uz maksimalno korištenje najmodernije tehnologije kojom se zamjenjuje i multiplicira ljudski rad. Upravo kako je i u modernoj auto industriji robotika i automatizacija već masovno primjenjena. Sintezom jednog starog riješenja kakva je pokretna traka, robotike i informatizacije u području brodogradnje postići će se i uspješno pariranje navodno nedodirljivim Koreancima i Japancima. Sve je ostvarivo ukoliko se potrudi riješiti probleme na koje

se nailazi, a najlakše je govoriti kako nema druge nego se unaprijed predati i, u ovom slučaju, cijelo svjetsko brodograditeljsko tržište prepustiti Koreji i Japanu.

O trgovini u gospodarstvu

U korporativno uređenom gospodarstvu na načelima kristocentrične nacionalne ekonomije postoji još jedna važna posebnost, a to je specifičan odnos prema unutarnjoj trgovini, ali jednako tako i prema trgovini općenito. Za to imamo osnove i u Svetom pismu gdje je lijepo dan bitak svake trgovine:

Trgovina

Trgovac teško odolijeva napasti, i prodavač nije bez grijeha.
Radi probitka mnogi griješe, i tko traži bogatstvo biva nemilosrdan.
Kolac se zabija između dva kamena, a grijeh se utiskuje između kupnje i prodaje.
Tko se čvrsto ne drži straha Gospodnjeg kuća će mu brzo propasti.
(Sir 26, 29; 27, 1-3).

Trgovina novcem kao vrhunac moderne trgovine je toliko iznimna da je stvoren cijeli zasebni sustav sa svojim posebnostima (tj. burze), a koji je opisan i razobličen u dijelu o financijama. Za trgovinu kao takvu u ostalom dijelu sveukupne (robno-novčane) ekonomske strukture vrijede isti načelni principi kao i za trgovinu novcem, s tom razlikom da je ovdje riječ o svojevrsnom sustavu unutar sustava. Trgovina robom i uslugama utisnuta je u trgovinu novcem i po tome već dobrim dijelom određena. Utisnutost je zbog činjenice da se novcem mjeri sva trgovina te se već po tome trgovina u svakom obliku podlaže novčanoj uvjetovanosti. Unutar te zadanosti trgovina robom i uslugama ima zajedničku osnovu s novcem u tome da je se ne može prepustiti samoj sebi, odnosno da je isto kao u slučaju novca nedopustivo predati monopol trgovanja u ruke privatnog interesa na štetu općeg dobra.

Zato država preuzima na sebe u potpunosti monopol nad trgovinom robama i uslugama, ali s tom iznimkom u odnosu na novac da će taj monopol biti ograničen isključivo na područje veletrgovine, tj. trgovine na veliko, dok će srednja i mala trgovina biti prepuštena privatnoj inicijativi.

Monopol nad veletrgovinom svih roba te nad svim uvozom i izvozom nužan je zbog onemogućavanja privatnih parcijalnih interesa nad općima. Kao i u slučaju industrijske proizvodnje i u trgovini se srednje i malo poduzetništvo prepušta onome što se općenito naziva slobodnim tržištem ili tzv. tržišnoj utakmici. Bitno je za naglasiti da se ta tržišna utakmica odvija unutar zatvorenog korporativnog sustava matične države i time je omogućena stvarna, a ne deklarativna ravnopravnost u tom natjecanju i istovremeno se sve sudionike upravo kroz državni monopol nad veletrgovinom štiti od nelojalne konkurencije izvan državom definiranog polja natjecanja.

U stvarnosti tržišne utakmice i slobodne tržišne ekonomije nema, niti je ikada može biti čim postoji barem jedna od sljedeće dvije stavke: državni proračun i bankarski sustav. To je stoga što je uvijek ili na donositeljima proračuna ili samim bankarima konačna riječ odluke i oni bilo posredno, bilo neposredno, određuju stanje na tržištu prema svojem djelovanju iz njihove privilegirane pozicije. I to čak kada to i ne bi htjeli činiti te ostati neutralnim. Ne treba biti naivan i misliti da uopće i postoji takva nakana za nedjelovanjem na tom tzv. "tržištu", nego je situacija upravo suprotna i donositelji odluka rade sve kako bi sebi i svojoj koristi potčinili tržište i sve one koji su tim tržištem obuhvaćeni.

Nema nikakve istine u tvrdnjama danas dominantne ekonomske misli i njezinih promicatelja da je otvorenost tržišta i omogućavanje nekakvog slobodnog tržišta, slobodne trgovine i svih ostalih pripadajućih izvedenica dobrobit za ljude i državu. Nerazumnim otvaranjem tržišta i država i ljudi u konačnici su veliki gubitnici i jedini koji u tom procesu izvlače korist su nadnacionalne i internacionalne financijske oligarhije sa svojim pripadajućim korporacijama i podčinjenim im necionalnim (državnim) gospodarstvima.

Za dočaravanje koliko je to istinito, a ovo što se sada naučava laž, dovoljno je uzeti primjer jedne Ve-

necije gdje je cijena kruha bila stabilna i niska, svima pristupačna, tijekom cijelih pet stotina godina da bi odmah po dolasku slobodne trgovine bila uništena ta višestoljetna tradicija. Venecija je odličan primjer kako uspješna može biti državno upravljana ekonomija i kako načela koja podržavaju slobodu djelovanja egoističnih partikularnih interesa pojedinaca u konačnici osiromašuju i u bijedu tjeraju cijelu zajednicu za račun neviđenog uzdizanja nekolicine pojedinaca željnih apsolutne svjetske moći.

U tom smislu unutar Hrvatske treba djelovati državna kontrola i regulacija tržišta (onog unutarnjeg, tj. korporacijskog tržišta) kao što to postoji i sada, samo što će se ta kontrola i regulacija voditi prema državnim interesima, a to znači prema interesu Gospodina, naroda i svakog pojedinog čovjeka kao dijela narodnog tijela.

Tako banke izabirom i kreditiranjem ponuđenih programa malog i srednjeg poduzetništva istom omogućuje razvoj prema svojim interesima, a država kroz zakone ili eventualnim davanjem poticaja (subvencija) usmjerava prema svojoj interesnoj strategiji. Tako se u predviđenom monopolnom modelu nad veletrgovinom, državnom kontrolom nad trgovačkom maržom u veletrgovini štite mali kupci i omogućuje se da egzistira pravičnost u trgovini, a istovremeno sprječava neumjereno uzimanje dobiti kod kupoprodaje. Time se onemogućava nezasluženo i neumjereno bogaćenje trgovaca, odnosno da razmjenom robe sebi ne uzimaju previše, tako podižu cijene ne tržištu i zloporabe svoj specifični položaj posrednika roba ili usluga (vidjeti Dodatak 5).

Svi znamo kakve su naizgled neobjašnjive razlike u cijeni koje su sramotno niske za npr. seljaka koji proizvodi i za svoj rad dobiva mizeriju u odnosu na cijenu njegovog proizvoda koja je formirana u prodaji kod istog tog trgovca koji je kupio jeftino. Najveći dio uzimaju trgovci na svojoj trgovačkoj marži pohlepno se bogateći na račun ostalih. Istina je da je ta marža dobrim dijelom uzrokovana i kamatnim pritiskom koji osjećaju i trgovci, ali kako u kristocentričnoj nacionalnoj ekonomiji kamate više neće biti tako i taj razlog za nepravičnost pri kupoprodaji više nije prisutan. Također neće biti prisutna niti ostala opterećenja današnje protuljudske i protubožje ekonomije poput spekulativnog burzovnog učešća, neadekvatne emisije novca, zastoja u opticaju novca, umjetno izazvanih kriza, nepovjerenja, i sl.

Zato je jedino država sposobna inzistirati na načelu pravičnosti i općem dobru svih državnih podanika i jedino država smije imati trgovački monopol u veletrgovini dok će na širokoj potrošačkoj razini mali i srednji trgovci međusobnom konkurentnošću paziti i omogućavati određenu kvalitetu usluge kako bi sebi privukli što veći broj mušterija. Država dobit ostvarenu kroz veletrgovinski monopol poslije usmjerava onako kako je to najkorisnije cijeloj naciji, upravo kako to radi i sa svim ostalim prihodima. Barem bi morala tako raditi ako su država i državnici dostojni svojeg poslanja.

Primjeri načela korporativnosti u državnom gospodarskom poretku

Kolika je razlika između korporativno uređenog gospodarstva u odnosu na aktualnu globalističku ekonomiju moguće je vjerno dočarati na primjeru jedne Podravke kao vrijednog hrvatskog gospodarskog čimbenika. Podravka je sama unutar sebe djelomično korporacija, barem u hrvatskim mjerilima i sveukupnim gospodarskim dosezima ostalih. Podravka unutar hrvatskog gospodarstva mora imati primarnu svrhu zadovoljiti hrvatsko tržište preradom i plasiranjem isključivo hrvatskih namirnica u kooperaciji s hrvatskim srednjim i malim poduzećima. Tek nakon zadovoljenja svih hrvatskih potreba, ako je to uopće ostvarivo, Podravka smije izvoziti svoje proizvode po cijelom svijetu. Važno je da se ne inzistira potpuno nepotrebno na izvoznoj orijentaciji nego da izvoz bude samo dodatak koji dolazi kao posljedica određenog viška koji se stvorio i koji je na raspolaganju za prodaju. Nikada se ne smije izvoz pretpostaviti zadovoljenju domaćih potreba jer se izvoznom utemeljenošću malo pomalo dovodi do situacije gdje se na kraju stvaraju veliki manjkovi za domaće tržište i sva se vrijedna produkcija izmiče van granica državnog suvereniteta. Na kraju to dovodi do deprivacije domaćeg tržišta od većine proizvedenih viškova vrijednosti, a to stvara i povećanu razinu općeg osiromašenja. Da ne bi bilo nesporazuma treba reći da izvoz nije loš i treba izvoziti, ali ne raditi isključivo da bi se izvozilo. Najkraće rečeno: izvoz - da, isključivo izvozna orijentacija - ne. Tako i uzeti primjer Podravke traži najkvalitetnije zadovoljenje unutarnjih potreba, a ono što preostane ili ono što se kroz dodatnu produkciju može proizvesti svakako da treba izvoziti i tako stjecati sredstva za uvoz onih potrepština

koja su Hrvatskoj neophodna ili na bilo koji način od koristi.

Otvaranje domaćeg tržišta koje se međudržavnim sporazumima dogovorilo i svim ostalim sličnim prihvaćanjima koja postižu takav učinak dovodi do toga da Podravka povećava svoj izvoz i na taj način ostvaruje sebi veću dobit. To je za Podravku kao poduzeće u jednom zrakopraznom prostoru, izdvojeno od konteksta države i nacije u kojoj se nalazi, jako dobro. No Podravka nije sama sebi svrha i nije mjerilo opće korisnosti nego se nalazi u državi Hrvatskoj, na području hrvatske nacije koja je svojom vjekovnom borbom i radom uopće omogućila da se ta Podravka izgradi. Ako se tako ne promatra onda se gubi iz vida sveukupnost države kao jednog velikog nacionalnog poduzeća, kao jednog nacionalnog gospodarstvenika koji mora gledati dobrobit svih svojih državljana. Generalni direktor (Podravke) gleda isključivo dobit i interese svojeg poduzeća i to je apsolutno u redu i samo tako i može raditi čelni čovjek bilo kojeg poduzeća. Ne treba se upravljačka (tzv. menadžeri) elita zamarati i nepotrebno opterećivati širim interesima od one odgovornosti koja im je povjerena na vođenje na najbolji mogući način. To je zadaća državnika, tj. vladara, kao onoga koji gleda kako najbolje upravljati državom i cijelim narodom. Vladar je taj koji gleda dobit i interes države i kao takav usaglašava sve parcijalne interese za cilj jedne opće koristi. Zato se njemu i sveopćoj nacionalnoj dobiti mora prilagoditi svaka proizvodna jedinica nacionalnog gospodarstva, a da se to ostvari na raspolaganju ima cijeli državni aparat i pripadajući suverenitet. Zato država i ima zakone kojima određuje pravila igre i štiti interese nacije. Ne može parcijalni interes neke manje jedinice određivati politiku države na štetu ostalih, štetu koja je na kraju veća od parcijalne dobiti.

Država (vladar) djeluje prema upravitelju Podravke po istom načelu kako bi taj isti generalni direktor onemogućio razvoj i rast dobiti jednog dijela svojeg poduzeća ako bi zbog toga pala sveukupna dobit cijelog poduzeća jer mu se to jednostavno ne bi isplatilo – zarada bi bila manja, a u novčano utemeljenoj ekonomiji (koja se služi novčanom razmjenom) time se mjeri uspješnost upravljanja.

Zato sve silne priče kako nadnacionalne integracije i rušenje nacionalnih barijera donose opću korist i navodni sveukupni progres nikako ne stoje, a nikako ne stoji te tvrdnje potkrepljivati davanjem raznih primjera partikularnih probitaka zadobivenih tim globalističkim procesima. To je čest slučaj kod nas u Hrvatskoj kada se ističu primjeri poput upravo Podravke ili posebice Plive, a ne sagledava se koliko je ta privremena dobit tih iz državnog tkiva odijeljenih sustava ostvarena na gomili nezaposlenih i uništenom domaćem gospodarstvu i poljoprivredi. Samo jedna manjina doživljava korist, a u sabirnoj računici na razini nacionalnog gospodarstva velika većina je u gubitku. K tome još s trendom daljnjeg osiromašenja koji i većini one partikularne manjine koja je trenutno profitirala na koncu oduzima tu dobit i stečeno bogatstvo.

Dakle, na kraju svi gube, cijeli narod je gubitnik, osim šake bezdušnika koji su zadovoljni samo svojim osobnim probicima na račun bližnjih, a sve po odredbama (načelima) stranih oligarha modernog svijeta. Da je tome tako vidljivo je upravo na primjerima koji se ističu kao navodno pozitivnima, jer i Podravka i Pliva izvoze svoj kapital u tzv. ulaganja na strana tržišta što je lijepa sročenost za gašenje domaće proizvodnje i dislokacije proizvodnih pogona na područja jeftinije radne snage, a također i odljeva sredstava širom globusa (globalnog tržišta). Umjesto da se dobit vraća natrag i ulaže u ljude, istraživanje, razvoj i potrebna proizvodna sredstva. Tako je i Pliva i Podravka otpustila ljude i prekinula ulaganje unutar same Hrvatske za račun svjetskih (globalističkih) profita.

To se na primjeru Podravke da lako dokazati. Rušenjem carinskih i svakih drugih prepreka mogu se uvoziti, a tako se i događa, sve potrebštine za Podravku i to samo gledajući da su iste što jeftinije jer se time podiže profit poduzeća. Tako se uvozi hrana (sirovinska osnova), prerađevine, ambalaža ili materijal za izradu istih, razne kemikalije i sve ono što će Podravku koštati manje od istoga domaćeg proizvoda. Naravno da će Podravka gledati kako će biti što konkurentnija na tome otvorenom tržištu kako bi mogla uopće opstati i zato je prisiljena štedjeti na svakoj stavci, zanemarivati kvalitetu i dobavljati uvijek samo što jeftinije moguće.

Koje su posljedice ovako postavljenog gospodarskog modela i ovakve politike na hrvatsko gospodarstvo, ali i cijelu državu i naciju? Ne samo da Podravka više ne uzima od domaćih proizvođača nego je,

da bi stvar bila još gora, otvoren dotok proizvoda svih ostalih stranih proizvođača hrane i prehrambenih prerađevina koji Podravci oduzimaju i onaj dosada sigurni segment domaćeg tržišta i time posve oslabljuju mogućnost opstanka na tom "slobodnom tržištu". To pogotovo stoga što je riječ o potpuno neravnopravnoj borbi iz cijelog niza razloga i Podravka je time predodređena za utapanje u neku od nadnacionalnih korporacija, a onda će tek biti kukanja i plakanja otpuštenih radnika zbog zatvaranja "nerentabilnih", "neprofitabilnih" ili "nekonkurentnih" pogona – kako se uvijek opravdavaju takvi postupci. Ti pogoni i ta proizvodnja će i biti nerentabilni u svjetlu računice nadnacionalne korporacije koja će progutati Podravku i tom istinom će mahati svima onima koji će naivno tražiti smilovanje i održavanje proizvodnje u Hrvatskoj. Ako će neka proizvodnja i opstati i to će biti po načelima slobode ovoga i onoga. Tj., uz slobodnu trgovinu u paketu dolazi i sloboda kretanja radne snage, pa će u Koprivnicu biti dovedena svjetska sirotinja da za jednu desetinu cijene hrvatskog radnika omogući profitabilnost pogona koji će eventualno opstati. **Kada do toga dođe biti će kasno i požnjeti ćemo plodove izdaje koja je sustavno sijana od strane hrvatske političke i gospodarske elite, a sami smo si krivi ako to nismo spriječili.** Drugi neće odraditi poslove umjesto nas, niti će netko drugi misliti umjesto nas.

Kroz ovakvu politiku kakva se sada vodi i pojašnjena je na primjeru jedne Podravke propada selo i seljaštvo, propada domaća industrijska proizvodnja, nestaje unutarnja trgovina na račun nesmiljenog uvoza nekvalitetne robe, a jedino što se stvara je nezaposlenost i mase izgladnjelih proletera. Ta masa, još ako se pridoda i strana sirotinja trećega svijeta koja je jadnija i od domaće, opet dovodi do obaranja cijene rada i onima koji imaju zaposlenje i onome koji misli da je relativno zbrinut i stabilan na svojem radnom mjestu. Manja cijena rada podiže dobit poduzeća, ali na koncu svu dobit i korist izvuku banke i burze koji su oni koji određuju globalna pravila igre svojim povlaštenim monopolističkim položajem.

U nacionalnoj korporativnoj i kristocentričnoj ekonomiji sa vladarom koji zna što radi banke i burze sa svojim globalnim korporacijama ne mogu niti pomisliti da bi mogle nametnuti svoje uvjete. Država i vladar s brigom o sveukupnim nacionalnim interesima brinu o stvarima kao što je očuvanje obitelji, poticanje rađanja, sela i poljoprivrede, domaće industrije i trgovine. dakle, u pravoj se državi čuva vlastita prerađivačka i sva ostala industrija, nadzire se i pravilno usmjerava dobit od proizvodnje i svih oblika trgovine.

Na ovome primjeru Podravke, kada bi se pravilno radilo, čuvalo bi se vrijednost rada radnika i same Podravke od stranih lihvara i spekulanata. Tržište Hrvatske je itekako dovoljno za Podravku i ima još i mjesta za ostale hrvatske proizvođače, samo je potrebno osloboditi se nepotrebnog uvoza i cijele koncepcije tzv. slobodne trgovine. Pogotovo kada se uračuna koliki je potencijal za dobit kroz preuzimanje kompletne turističke potrošnje koja je najjeftiniji mogući izvoz – umjesto da se roba opterećuje troškom prijevoza i carina transportiranjem prema stranom kupcu, on sam snosi trošak prijevoza dolaskom u Hrvatsku i kupuje našu robu. Turizmom se više nego obimno nadoknađuje marginalni dio neophodnog uvoza određenih stavki nužnih za proizvodnju, a koji se nalaze u konačnoj cijeni proizvoda. Npr. u jednoj mesnoj konzervi to je uvoz sirovine potreban za izradu konzerve u Hrvatskoj i energenata (nafte) za potrebe energije potrebne za cijeli proizvodni proces, a i ta energija mora biti proizvedena u nekoj hrvatskoj elektrani, nikako ne uvezena kao gotovi proizvod. Sve ostalo mora biti u potpunosti domaće – hrana, industrijski pogoni, radnici, znanje, dizajn, itd. Turizam isto tako višestruko nadoknađuje eventualno izgubljeno strano tržište koje se može zaštititi istim mjerama kao i mi, ali tu je prisutan daleko manji gubitak od dobitka korporacijskog uređenja i zaštite svojeg tržišta. Isto tako, ako se radi kako je predviđeno i proizvodi isključivo ekološka hrana neće biti dovoljni svi sadašnji proizvodni kapaciteti da se zadovolji potražnja na svjetskim tržištima za nepatvorenom i izvorno zdravom nezagađenom hranom, a koja opet ima takvu cijenu da donosti višestruko veću dobit. **Samo treba početi raditi i znati braniti svoje pravo na slobodu i suverenost odabiranja vlastitog puta razvitka, a nikako slijediti strane obrasce koji su napravljeni da bi se nas, i sve druge koji ih primjenjuju u svojoj gluposti, stavilo u sluganski položaj u kojem smo ovisni o tuđoj milostinji.** O otpacima koji će nam se kao psima baciti i za koje ćemo se još međusobno potući, na radost globalnih zlikavaca.

Globalizacija, integracije, EU i NATO imaju alternativu – nisu neminovnost

Globana ekonomija je promišljeno nametnuta kao jedna nepobitnost i apsolutna nužnost kojoj navodno nema alternative, što je jedna najobičnija izmišljotina. Da nema alternative globalizaciji, tzv. euro-atlantskim integracijama i svemu pripadajućem, jednostavno nije istina. Svaki slobodan čovjek, čovjek slobodnih obzora s imalo razuma morao bi uvidjeti kakva je apsurdnost tvrditi za bilo što da nema alternative jer je čovjeku dana sloboda i slobodna volja upravo zato da može odabrati između cijelog beskraja mogućnosti. Upravo zato da ne bude rob jednog određenja nego da može izabrati ono što sam hoće, a ne ono što me je nametnuto kao jedina opcija. Kazati da nema alternative osim jednog određenja, i jednog to antikršćanskog određenja, to je moguće niknuti samo u podzemnim radionicama mrzitelja čovjeka i njegove slobode. Ne može od onoga koji ljubi čovjeka doći ikakvo nametanje i ukidanje dane nam slobode. To dolazi od đavla, zmije koja lažima, obmanama i prijevarama nameće samo jednu opciju – onu svoju – istovremeno nam oduzimajući danu nam slobodu na najgori mogući način: da je se sami odreknemo. Prevareni čovjek svojom slobodom, a zaveden i prevaren, odriče se upravo te svoje slobode. To je stvarno pakleno smišljeno i to je pozadina svih onih koji kroz medije uporno proglašavaju samo jedan put bez mogućnosti alternative, bez mogućnosti izbora. I to baš oni koji se toliko zaklinju u demokraciju i demokratske izbore. Demokracija daje na biranje samo sebe samu, što znači da nema istinskog izbora unutar svoje ponude jer sve što nudi je u biti isto, samo s različitim nazivima, a upravo kroz nametanje globalizma kao jedine opcije vidi se da je demokratski izbor suštinski neslobodan i izvorno lažan.

Isto tako, nameće se mišljenje da je jedino globalizmom moguće najbolje riješiti probleme suvremenog svijeta i ostvariti ekonomske interese svih ljudi, doslovce cijelog čovječanstva. I to je najobičnija obmana i laž te je i tu istina potpuno suprotna od navedenih tvrdnji. Globalna ekonomija je sredstvo Novog svjetskog poretka koji je nameće u cilju svojeg ostvarenja, te služi uništenju nacija, država i čovjeka samoga, čovjeka kao pojedinca i u isključivoj je službi posjednicima međunarodnog kapitala: judeo-masonskoj financijskoj internacionali čija je duhovnost u potpunosti predana Sotoni.

Globalna ekonomija samo dodatno grabi sve veće količine bogatstava, poglavito kroz novac, i tako zadobiva sve veću svjetovnu moć, a istovremeno ostatak ljudskog roda gura u sve veću bijedu. Ta bijeda je ponajprije duhovna, a to i je bio glavni cilj – kroz ovladavanje materijom u stvorenom materijalističkom (kapitalističko-potrošačkom) mentalitetu čovjeka duhovno upropastiti. Točnije, odvojiti ljude od Spasitelja i staviti ih u bezizlaznu situaciju gdje se tako hendikepirani sve više utapaju u glibu grijeha što se jače trude sami sebe izvući van iz tog živog blata.

Na kraju ovog sada aktualnog procesa globalizacije sve će biti u potpunosti iznivelirano, sve će se razlike između ljudi svesti na najmanju moguću mjeru, ali to neće biti postignuto kroz Krista Spasitelja, nego će to biti jednakost po dubokom ogreznuću u grijeh. Nestati će razlika među ljudima u vidljivoj sferi svjetovnih pojavnosti pa će tako čovječanstvo biti lišeno i svojeg bogatstva koje ima upravo po međusobnoj različitosti i posebnosti. Posebnosti kako svakog pojedinca, tako i rasâ, kulturâ, nacijâ, jezikâ, itd. Brisanjem različitosti briše se i sloboda pojedinca i kolektiva jer nema više mogućnosti izbora doli isključivo i samo onoga što je ostalo.

To će posebno dramatično biti za gledati upravo na području današnjeg Zapada gdje će nestati starih europskih naroda kao pretežitog življa i ono što će preostati biti će jedna po životnoj dobi stara manjina dok će neprestani dolazak svjetske sirotinje stvoriti jednu novu i nekoherentnu dominantnu masu. Sve će to nepovratno spustiti i ovaj sada visoki životni standard zapadnjaka koji se ionako temelji upravo na zlorabljenju svojih dobivenih talenata i eksploataciji upravo onih područja odakle najveći broj migranata dolazi. Dolaskom nebrojene mase stanovništva iz tzv. trećeg svijeta na mjesto svoje eksploatacije "vaga nepravde" će se izravnati, ali ne tako da se oduzme nepravda na pretežitoj strani, nego tako da se pridoda nova nepravda na onoj manje opterećenoj strani. Istovremeno, svo ono novo bogatsvo koje će se pri tom "reduciranju troškova" na Zapadu dodatno stvarati biti će usmjeravano u ruke financijske aristokracije. Novi aristokrati već su prisutni i većim dijelom određeni svojim pozicijama moći, ali još ne raspolažu s dovoljnom moći i još nije stanje čovječanstva dovedeno do onog od njih željenog u kojemu će se moć otvoreno koristiti. Novi aristokrati postaju vladarima svijeta i sa-

dašnje države im trenutačno služe u cilju ostvarenja njihovih interesa, ali na koncu sve države postaju nepotrebnom formalnošću kada izgube i zadnji privid suvereniteta, te bivaju ukinute. Novo plemstvo Novog svjetskog poretka biti će apsolutni gospodari svijeta i među sobom će na koncu i izabrati ili proglasiti svojeg velikog cara i/ili patrijarha cijelog svijeta iz razloga što će im apsolutizam kapitala kojim će raspolagati davati ovlasti koje nadmašuju i najdespotskije mogućnosti stare aristokracije. Taj izabrani car svijeta je toliko žuđeni i dugoočekivani mesija koji će ostvariti sva materijalistička, tj. svjetovna, htijenja i koji će ostvariti upravo ono što pravi Mesija nije učinio i time izazvao odbacivanje, prezir, mržnju i na kraju raspinjanje na križu.

Ono što Hrvatska mora napraviti je da se odupre ovom procesu globalizacije koji nije ništa drugo nego jedan veličanstveni, jedan po svojem obimu stvarno grandiozni pakleni plan i koji nam svima donosi samo propast, jad i čemer. Hrvatska treba biti svoja na svome. Hrvati moraju biti svoji na svome. Smijemo se klanjati jedino pravomu Bogu od pravoga Boga i po tom određenju cijeloj ovoj konstrukciji iz podzemlja jasno reći: *"Odlazi, Sotono! Ta pisano je: Gospodinu, Bogu svom se klanjaj i njemu jedinom služi!"* (Mt 4, 10).

Stoljećima smo bili predziđe kršćanstva, prepušteni sami sebi na milost i nemilost turskom osvajaču, ali tvrdoglavo vjerni Isusu Kristu kao pravom i jedinom Mesiji, te u skladu s tim podložni Crkvi i Petrovu nasljedniku. U spomen i na slavu našim precima koji su se borili, patili i ginuli da bi nam sačuvali vjeru, domovinu i naše hrvatsko ime. Po tome imamo obavezu, ali i imamo povijesnu pouku što je to bilo što naše stare spasilo prije, pa će tako i nas sada spasiti samo vjera u Krista i nauk Crkve kojoj je On dao snagu da se odupre svim navalama iz podzemlja.

Uspostavom korporacijski organiziranog nacionalnog gospodarstva na temeljima kristocentrične ekonomije stvoriti će se jedan uzorni model življenja – svojim življenjem svjedočiti ćemo svoju vjeru. Svojom samodostatnošću i neovisnošću od globalnih moćnika biti ćemo jedna iznimka i smetnja Novom svjetskom poretku u stvaranju. Dužnost je postati oazom u pustinji ljudskog duha, jedan otok u moru zla koji nas okružuje i želi nas preplaviti tako da se udavimo u tome zlu. Dužnost je oduprjeti se Novom svjetskom poretku i bez obzira što smo mali i slabi. Zapravo, upravo se iz tog razloga moramo se pouzdati u obećanje da će mali i slabi srušiti velike i jake, kako je i rečeno: *Nego lude svijeta izabra Bog da posrami mudre, i slabe svijeta izabra Bog da posrami jake; i neplemenite svijeta i prezrene izabra Bog, i ono što nije, da uništi ono što jest, da se nijedan smrtnik ne bi hvalio pred Bogom.* (1 Kor 1, 27-29).

Tako Hrvatska sada predstavlja jedan mali i beznačajni kamenčić koji graditelji Novog Babilona preziru i smatraju lako obradivim po njihovom htijenju, a da bi nas onda uzidali u svoju đavolsku građevinu. Taj isti kamenčić, ukoliko se podložimo Bogu, postaje tvrdim i neobradivim, nedokučivim i nedohvatljivim tim globalnim graditeljima. Hrvatska tako postaje jedan kamenčić u čizmi judeo-masonerije koja hoće pregaziti cijeli svijet, ali zbog svoje neobradivosti taj kamenčić stvara i otvara krvave rane unutar te čizme koja oholo gazi sve ljude, a iz tih rana će izići van sva gnjilež njihovog demonskog bića kojim su ispunjeni.

Pokazati će se da vjera u Krista ruši sva lažna božanstva, sve one demone koji su već jednom bili istjerani vjerom prvih kršćana, ali su se vratili natrag u uređenu kuću u još većem broju. Onako kako je i opisano: *"Kad nečisti duh iziđe iz čovjeka, luta bezvodnim mjestima tražeći spokoja. Kad ga ne nađe, rekne: 'Vratit ću se u kuću odakle iziđoh.' Došavši, nađe je pometenu i uređenu. Tada ode i uzme sa sobom sedam drugih duhova, gorih od sebe, te uđu i nastane se ondje. Na kraju bude onomu čovjeku gore nego na početku."* (Lk 11, 24-26).

Tako su danas na mjesto nekada starih poganskih božanstavâ došli novi novopoganski bogovi, bogovi tzv. Novog doba ili New agea koji izvršavaju još veću, težu i opasniju obmanu ljudi. Osnovno sredstvo kojim se služe u ovoj novodobnoj prevari nad čovjekom je manipulacija materijalnim dobrima unutar sekularnog sustava koji je udaljio čovjeka od Boga i oduzeo mu moć odupiranja zlu. Sustavno se udomaćila laž putem svih vrsta i oblika lažnih nauka, a jedna od najznačajnijih je ova globalna ekonomija koja uzdiže Mamona kao obožavanje novca.

Rješenje za sve ove zmijske prijevare i zamke iz pakla je vrlo jednostavno: *"Podložite se dakle Bogu! Oduprite se đavlu i pobjeći će od vas!"* (Jak 4, 7).

Za kraj

Na završetku prikaza osnovnih smjernica gospodarskog ustroja i cijelog ovog poglavlja o hrvatskom gospodarstvu treba još znati da ministarstvo gospodarstva uz prije opisani razvoj industrije i cjelokupne proizvodnje, mora voditi i posebnu brigu o poticanju bavljenjem zanatima i obrtima sa posebnim naglaskom na očuvanju tradicionalnih manuelnih poslova.

Tako će uz razvijanje najmodernije tehnologije i napredne industrije ostati sačuvana ili obnovljena (revitalizirana) ona stara i unikatna znanja proizvodnje na najprimitivniji način. To ima ne samo kulturološko i komercijalno značenje – jer se takvom proizvodnjom može dobro i zaraditi, pogotovo kao proširenje turističke ponude – nego se time povećava obrambena i općenita opstojnost nacije. Riječ je o svojevrsnoj vožnji na dva kolosijeka: jedan je moderan i brz, ali ima slabost u lakom onesposobljavanju po raznim osnovama, dok je drugi kolosjek zastario i spor, ali je praktički neuništiv sve dok je čovjek sposoban svojim rukama raditi. Nikad se ne može znati kada se mogu zbiti događaji u svijetu, bilo bližem ili daljem, i u kojem smjeru mogu krenuti ta zbivanja te treba imati u pripravi sve opcije prijerenih odgovora na aktualne događaje.

Barem bi tako trebalo razmišljati i djelovati svako odgovorno državništvo, a ne prepustiti povjereni mu narod samome sebi brinući se samo za svoje osiguranje. Državniku, vladaru, vlastitost mora biti podređena podanicima kojima upravlja i sve svoje napore, sav svoj komfor i svu svoju bezbrižnost mora ostaviti pred vratima svoje palače.

I u cijelom tome poslu služenja svome narodu, služenja svojim podanicima, mora se biti uvijek svjestan da je ono dobro učinjeno, ako je uopće i učinjeno, dano po milosti Gospodinovoj.

Da se ne bi vladar uzoholio neka ima uvijek to na umu, a to je tako i rečeno i dano nam na znanje i ravnanje u Evanđelju:
Tako i vi: kad izvršite sve što vam je naređeno, recite: 'Sluge smo beskorisne! Učinismo što smo bili dužni učiniti!'" (Lk 17, 10).

2.8. Ministarstvo energetike

U peć treba puhati da se dobije toplina,
a sunce sažiže planine tri puta snažnije;
riga pare plamene i zrakama svojim zasljepljuje oči.
(Knjiga Sirahova 43, 4)

Po zapovijedi njegovoj puše južnjak,
vijavica sjeverna i vihor olujni.
(Knjiga Sirahova 43, 17)

Uvodno razmatranje o energetici

Ministarstvo energetike je poglavlje koje se direktno naslanja na prethodna dva poglavlja: znanost i tehnologiju te gospodarstvo. U tom kontekstu treba gledati i sve što će o u riješavanju zadovoljenja hrvatskih energetskih potreba biti rečeno i uvidjeti koliko je potrebno biti otvoren iznutra, unutar sebe, kako bi se najbolje moglo riješiti probleme i usuglasiti razna htijenja.

Energetika je problem broj jedan u cijelom svijetu i praktički cijeli svijet je zarobljen u veliko energetsko reketarenje, a zbog velike ovisnosti i velike moći koju daje raspolaganje energetskim izvorima (to su sada nafta i plin) tu se vode i glavne bitke na samom terenu. Hrvatska tu nema puno opcija i jednostavno mora zadovoljavajuće riješiti svoje energetske potrebe i to na način da na kraju budemo u potpunosti energetski samodostatni. **Ono što je najbolje od svega je to što Hrvatska ima sve uvjete za postizanje potpune energetske samodostatnosti.** Čak i daleko više od toga, izvoz struje može relativno brzo postati jednim od glavnih hrvatskih izvoznih industrijskih proizvoda na stalno rastućem svjetskom tržištu energije.

Zbog simbiotske povezanosti i ovisnosti industrije o energiji jedan znatniji dio deviznih rezervi mora se iskoristiti u smjeru što hitnije rekonstrukcije hrvatskog energetskog sektora. Razvitkom gospodarstva postaje moguće samostalno stvaranje i izgradanja energetskih postrojenja vlastitim znanjem i vlastitom proizvodnjom, no u samom početku postoji nužnost koja nameće da se uvozi znatna količina energetskih proizvođača.

Stanje u hrvatskoj energetici je takvo da se mora ispraviti postojeća situacija koja je posljedica zdravom razumu neshvatljive strategije pouzdavanja na dobavljanje tuđih energetskih viškova. Radi se o najobičnijem uvozu struje od ostalih i to sve više postaje glavni posao hrvatske elektroprivrede. To je posebno neshvatljivo iz razloga što je u cijelom svijetu prisutan problem kroničnog nedostatka energije za adekvatno zadovoljenje vlastitih potreba te nema u našem okruženju nikoga tko je energetski tako bogat da se možemo pouzdati u to da ćemo uvijek imati mogućnost uvoza energije. Uvoziti možemo samo dok se pojavljuju određeni viškovi, ali već prilikom prve krize i manjka energije desiti će nam se to da nećemo dobiti ništa jer u okruženju neće biti viška energije za ponuditi i svi će gledati kako prvenstveno namiriti sebe. Takvo stanje je nedopustivo i iz čisto ekonomskih razloga – jer najskuplje je uvoziti tuđi proizvod i kroz taj uvoz ostvarivati čisti gubitak i nepotreban odljev sredstava. Jednako je tako sav taj energetski uvoz nedopustiv i iz obrambeno-strateških razloga, jer ovisnost o jednom tako bitnom segmentu modernoga društva kakav je energetika ima direktne političke konotacije na državnu samostalnost. Biti ovisan o uvozu energije znači biti ovisan o tuđoj milosti, a budući da je svijet pod vlašću nemilosrdnih struktura to znači da ništa dobroga neće biti uvjetovano jednom kada se dogodi energetska ucjena.

Hrvatska energetska slika nije najbolja ako se gleda na način da se ograničavamo na energetsku proizvodnju koja je nametnuta u aktualnoj globalnoj ekonomiji. Kao država imamo relativno visoko iskorištenje naših hidroloških potencijala i tu su mogući još samo neki manji, ali ne i beznačajni pomaci i dobitak još neke dodatne energije iz tih izvora, a koji su ujedno i najmanje loše riješenje od svih trenutno prisutnih.

U svakom slučaju princip koji se treba primjenjivati, i to barem na početku, je da kada se već ne raspolaže s dovoljnom količinom vlastitih energetskih izvora za zadovoljenje energetskih potreba (posebice što će te potrebe brzo rasti s predviđenim rastom industrije) onda se za prvu ruku uvoz mora barem svesti na najmanju potrebnu mjeru. U tom smislu uvijek je bolje uvesti naftu, koja je jedan od glavnih energenata i za sada najmanje zlo kojim se imaju krpati energetske rupe, te proizvoditi struju u vlastitim elektranama, nego uvoziti struju izvana. Taj koji nam prodaje tu struju i sam je kupio naftu, iskoristio je za svoje potrebe i sada svoje proizvodne viškove izvozi nama, barem malo kompenzirajući svoj trošak uvoza nafte. Uvozom tuđe struje mi direktno subvencioniramo tuđu energetsku proizvodnju, a istovremeno uništavamo vlastitu proizvodnju, ali i svaku inicijativu za proizvodnjom. S druge strane, kada se primat stavi na vlastitu energetsku proizvodnju i odredi zadaća da se potpuno ukine ovisnost o uvozu bilo kojeg oblika energije, otvara se slobodan prostor za svaku vrstu kreativnosti i poduzetništva koje će znati prikladno iskorisiti pruženu priliku.

Politika energetske nezavisnosti

Hrvatski strateški cilj je stvaranje energetske neovisnosti i potpune energetske samodovoljnosti, a ako to trenutno nije u potpunosti ostvarivo mora se iskoristiti svu postojeću tehnologiju za najveće moguće smanjenje ovisnosti o uvozu energenata, a posebice o uvozu same energije (struje) kao gotovog proizvoda.

Dva su glavna smjera u planiranju uspostave samodostatne energetske politke: pasivni i aktivni smjer energetske politike. Odnosno, pasivnim smjerom ide se u realizaciju uštede na svim oblicima nepotrebnog i neracionalnog trošenja energije, te aktivnim smjerom na modernizaciju postojećih i gradnju novih energetskih izvora. Ta dva pravca idu jedan prema drugome i potpomažu ostvarenje željenog cilja pa sa dosljednim poštivanjem zadanih odrednica konačni uspjeh ne može izostati.

Racionalizacija energetske potrošnje (pasivna energetska djelatnost)

Ušteda ili smanjenje neracionalne energetske potrošnje obuhvaća sve državne sektore i praktički sve državljane. U tu svrhu energetska učinkovitost je standardizirana i jasno određena u skladu s tehnološkim mogućnostima vremena. Tako se uvijek mora planirati energetska djelotvornost na svim razinama društvenog poretka: počevši od općeg državnog urbanističkog plana pa sve do svakog pojedinačnog energetskog potrošača. Na taj način moguće je ostvariti prilično velike rezultate, zaustaviti nepotrebno visok utrošak energije i dobiveno preusmjeriti na novonastale industrijske zahtjeve i potrebe široke potrošnje stvorene planiranim porastom stanovništva. Naravno da se najprije treba to načelo primjeniti na samu elektrodistribuciju pa je obnova i modernizacija cijele elektrodisributivne mreže po principu najveće moguće uštede i što manje prisutnosti gubitka prilikom distribucije temeljna stvar koja se mora uraditi. Tek poslije se može radikalno ići na sve ostale mjere reduciranja nepotrebnih energetskih gubitaka.

To u praktičkim terminima znači da će se npr. odobravati gradnja samo onih objekata za stanovanje i poslovanje koji u svim vidovima najbolje zadovoljavaju racionalnu potrošnju energije. Jednako tako i svi postojeći objekti maksimaliziraju svoju energetsku učinkovitost. Radi se o tome da se postigne ostvarenje onoga što se u struci naziva niskoenergetskim kućama (eng. *low energy house*) istovremeno s energetski učinkovitom kućom ili objektom (eng. *energy efficient house*). O energetski učinkovitoj kući i/ili ostalim objektima biti će riječi kod opisa aktivne energetske politike i svega s tim povezanim.

Kroz niskoenergetsku kuću postiže se smanjenje energenata i energije za grijanje, hlađenje i pripremu PTV (potrošne tople vode) od 2 do 3 puta manje nego što je to slučaj sada, u energetski zanemarenoj gradnji, ali i energetski zanemarenom urbanizmu općenito. Takav objekt u istim omjerima smanjuje emisiju CO2 i drugih stakleničkih plinova, uz istodobno veću udobnost i zdravije stanovanje. To se sve odnosi na stvari poput dnevne osvijetljenosti prostorija, toplinsku izolaciju, izolaciju i kvalitetu toplinskih instalacija, zimsko-ljetne prilagodljivosti objekata, proizvodnju i montažu kućanskih aparata (hladnjaci, perilice, štednjaci, električna rasvijeta, itd.) koji ostvaruju najracionalniju energetsku

potrošnju bez obzira na to ako im je time proizvodna cijena nešto veća, itd. Osim samo na objektima, pasivne energetske mjere uključuju i sva ostala područja energetske potrošnje. Tako je obavezna zamjena stare neracionalne javne rasvijete modernom i višestruko štedljivijom, prometna orijentacija na javni prijevoz (tramvaji, podzemne željeznice, autobusi, taksiji i sl.) i željeznički unutarnji prijevoz (vidi promet i veze) te sve ostalo što će znanstveni i prikladno stručni projekti pokazati kao energetski korisnim.

Kao posebno indikatinvni primjer kako se mora raditi može se spomenuti visoka potrošnja energije u ljetnim mjesecima zbog sve većeg korištenja klima uređaja za hlađenje prostorija. Da se uporaba klima uređaja što je moguće više smanji mora se graditi i prostorno planirati tako da su stambeni, poslovni i radni prostori što je više moguće očuvani od vrućina kroz izolacijska i konstrukcijska svojstva, ali i korištenjem prirodnih izvora za hlađenje. Od sadnje drveća za stvaranje hlada pa do korištenja hladnih zračnih struja iz podzemnih struktura. Nekorištenjem ili što manjim korištenjem klima uređaja ne samo da se direktno štedi potrošnja energije nego se događa i ušteda u uštedi ako se zna da je uporaba klima uređaja odgovorna za smanjenje imuniteta i porast oboljenja kod ljudi pa se dodatna energija i doslovce troši na njihovo liječenje.

Kod primjene svih ovih pasivnih mjera bitno je shvatiti da one u sadašnjem političko-ekenomskom ustroju nikada ne bi bile ostvarive, ali, kao i kod svega ostaloga, na načelima nepatvorene i jedino ispravne političke i ekonomske koncepcije kristocentrične ekonomije i korporativnog gospodarstva tako nešto na neki se način nameće samo od sebe. Potrošačka ekonomija podnosi jedino neracionalnu potrošnju svega što je uopće moguće potrošiti kao objekt ekonomije, dok kristocentrična ekonomija i korporativno gospodarstvo podnosi jedino ono što teži svojoj uravnoteženosti i trajnosti, tj. istini i vječnosti kao idealističkim vrijednostima. Tako i svi nešto veći troškovi koji prate ostvarenje jednog nepotrošačkog sustava u biti nisu troškovi nego investicija koja nije uvijek brzopovratna ali na koncu, s malo potrebnog strpljenja, s malo trpljenja i podnošenja tegoba, donosi veliku dividendu u obliku stjecanja raznih drugih predmeta od vrijednosti. Naravno da je najveća i jedina prava vrijednost sadržana u stjecanju vječnog života i to nikada nije sporno ili još manje zaboravljeno. Prava suprotnost u odnosu na kapitalističko ulaganje u samu potrošnju koje dividendu koju daje temelji na što većem uništenju umjesto na što većem ostvarenju i istovremenoj potpunoj nebrizi za bližu budućnost, a kamoli za neku vječnost. Uopće, kod kapitalizma se radi o potpunom poricanju ikakve onostranosti i isključivom prianjanju uz ovozemaljski život kao jedinu vrijednost koja nadmašuje sve u tolikoj mjeri da život i uživanje života postaju apsolutna vrijednost po kojoj se mjeri sve ostalo.

Pojednostavljeno rečeno: ono što je uloženo u gradnju niskoenergetske kuće s npr. visokodjelotvornom izolacijom donosi dobit na način da ostavlja sredstva koja bi inače bila potrošena na grijanje ili hlađenje i što vrijeme više odmiče to ta dobit biva većom. U kapitalizmu dobit se sagledava u tome da se uštedi na izgradnji zanemarivanjem izolacije i tu je vlasnik kuće (korisnik) u vječnom visokom opterećenju plaćanja viših energetskih troškova i s vremenom čovjek kao pojedinac i potrošač sve više gubi, dok je potrošački kapital u stalnoj i rastućoj dobiti jer je kroz veće troškove grijanja i hlađenja povećana ukupna potrošnja **kojoj cilj nije u čovjeku nego u profitu**. U prvom slučaju ulaganja u energetsku učinkovitost čovjek je na dobitku, dok je u drugom slučaju čovjek gubitnik, a na dobitku je kapital koji se multipliciranjem troškova i sam multiplicira, ali na način da je sam sebi svrha. U prvom slučaju višak koji se zadobije rasterećenjem energetskih troškova investira se ili troši na druge (po mogućnosti isto tako vrijedne i korisne) ljudske potrebe, dok je u drugom slučaju čovjekovo bogatstvo stvoreno nekim njegovim produktivnim radom zarobljeno u jedno te istom začaranom krugu i čovjek nije u mogućnosti prebaciti svoje viškove rada na nešto drugo te biva lišen slobode opcija i zadovoljenja svojih drugih potreba.

Dio od posebne važnosti u željenim energetskim uštedama kojima se želi ostvariti najveća moguća energetska racionalizacija potrošnje je gospodarenje otpadom. Za ostvarenje najbolje mogućeg gospodarenja otpadom od države se postavljaju sve potrebne standardizacije i ostali propisi i zakonske mjere u tu svrhu. Tako se svaki proizvod koji se nalazi u prodaji ili bilo gdje u gospodarskom ciklusu mora jasno označiti kroz svoju sortirnu grupu tako da svatko zna gdje ga se može (mora) odložiti. Ovdje se može primjeniti sličan ili isti model sortirnih grupa koji je već prisutan u Njemačkoj i nekim drugim

državama i na osnovu kojega se najosnovnija sortaža otpada obavlja već na prvom koraku otpadnog zbrinjavanja kod samih državljana u njihovim domovima, javnim prostorima, proizvodnim i radnim mjestima. Tako se na najbolji način smanjuju troškovi gospodarenja otpadom i omogućuje usmjeravanje tako uštеđenih sredstava u izgradnju najmodernijih i najboljih otpadnih pogona. Isto tako, u suglasju s urbanističko-arhitektonskim planiranjem i konstruiranjem, sortiranje otpada mora se najprije odvijati unutar svakog domaćinstva, ureda ili proizvodnog pogona i to će biti strogo obvezujuća dužnost svakog državljanina i pravnog subjekta. Da bi se tako nešto moglo što bolje provesti moraju se ispuniti uvjeti da je to uopće realno ostvarivo, a to će se postići upravo masovnom izgradnjom novih ili adaptacijom starih stambenih i poslovnih objekata (vidjeti graditeljstvo i urbanizam).

Svaka stambena i poslovna jedinica mora biti dio cjelovitog sustava zbrinjavanja i gospodarenja otpadom. Sav otpad mora biti kvalitetno obrađen, ako je moguće recikliran, te će se ponovnom uporabom otpada u nekom daljnjem procesu proizvodnje težiti što većem udjelu tako zbrinutog otpada. Onaj otpad koji se iz bilo kojeg razloga ne može reciklirati mora biti uklonjen ili uskladišten tako da se okoliš očuva čistim i zdravim, bez ikakvih štetnih posljedica na osjetljivi ekosustav i čovjeka kao njegovog sastavnog dijela. Kod problematike gospodarenja otpadom potrebno je također stvoriti što je više moguće usitnjeni i disperzirani sustav reciklažnih i otpadnih postrojenja. Time se istovremeno postiže stanje u kojemu se najveća većina otpada zbrinjava i prerađuje tamo gdje i nastaje pa tako uz smanjene troškove transporta imamo i najpravednije moguće lociranje otpadnih postrojenja, a koja su redovito nepoželjna od strane lokalnih žitelja. Naime, svatko smatra da tuđi otpad nije pravedno dovoziti upravo njemu, a ne nekome drugome, iako je to pitanje potpuno neosnovano kod hermetički zatvorenih otpadnih postrojenja koja u okoliš ne ispuštaju nikakve neželjene tvari. Budući da se upravo takva postrojenja za gospodarenjem otpadom imaju izgrađivati onda se s vremenom mijenja i trenutno loša reputacija poslovanja s otpadom.

Ovakav sustav nebrige o otpadu kakav sada vlada kod nas ne može biti nikako prihvatljiv jer je samorazarajući i po tome je sastavni dio prisutne i prihvaćene civilizacije smrti i uništavanja koja je suština liberalizma i globalističke ekonomije. Treba naglasiti da i u svijetu sustav gospodarenja otpadom nije dovoljno dosljedno razvijen do kraja i nisu iskorištene sve tehnološke pogodnosti koje se nude. Glavna je prepreka upravo u diktaturi kapitala pa tako Hrvatska koja je ovdje ponuđenom koncepcijom djelovanja oslobođena od te kapital-tiranije ima priliku postaviti novu razinu standarda kod gospodarenja otpadom. To što je sekularno-liberalni sustav nesposoban oduprijeti se čak i tako očitim pogibeljnostima kakvo je nedosljedno gospodarenje otpadom ne treba čuditi. Na djelu je egocentrizam i samozaljubljenost čovjeka koji živi liberalnu doktrinu i gdje je svakome čovjeku sugerirano mišljenje o sebi kao božanstvu te nije više prisutna briga o svojim bližnjima pa ih se onda može i zatrpati smećem, a sve kako bi sami sebi ugodili. Nema tu više neke ozbiljne brige o potomstvu kojem bi trebalo očuvanim ostaviti u nasljeđe ono što smo i sami primili, ako ne i bolje od toga.

Tako se dešava bacanje otpada na deponije, ili još gore, divlje i nekontrolirano bacanje otpada i to pogotvo onog najopasnijeg iz razloga što je najskuplji za obradu i kvalitetno zbrinjavanje. U kapitalitalizmu je to posve legitimno ponašanje i narav kapitala navodi da se sve ono što se pokazuje kao gubitak profita, a što je na bilo koji način moguće izbjeći, i sve što se nepovoljno odražava u bankarskim bilancama ili smanjuje brzi povrat investicija odbacuje kao nepotrebno. Kapital čak ima tako destruktivno djelovanje po ljudski rod da se s proračunatom namjerom ide u zagađivanje bacanjem otpada (i to onog opasnog) po principu zbrinjavanja sukladnom bacanju smeća kroz prozor ili guranjem ispod tepiha, a sve kako bi se ljude trovalo i narušilo im se zdravlje. Kako kapital istodobno vodi cijelu farmaceutsku i zdravstvenu industriju tako se kroz opisani model trovanja proširuje tržište, povećava potrošnja i stvara dodatni profit. Jednostavno se stvaranjem novih bolesnika podiže potražnja za farmaceutskim proizvodima i zdravstvenim uslugama te ujedno podiže i ukupna dobit. Uštedilo se na trošku zbrinjavanja otpada i tu uštedu "investiralo" u zbrinjavanje (naravno, s skupom naplatom) oboljelih ljudi. Normalno da kada se tim prebacivanjem sa sektora otpada na industriju zdravlja toliko zarađuje da tu više nema političke snage i političke volje za suzbijanjem takvog stanja jer demokratski politički sustav brine prvenstveno o nedodirljivosti kapital-interesa. Isto tako, u kapitalističkoj računici razboljele ljude se ne vidi kao gubitak jer se čovjeka ionako smatra potrošnom robom koja kada pruži svoj produktivni maksimum postaje smetnja te se zamjenjuje novim ljudstvom kojeg na "zaliha-

ma" (tj. danas u trećem svijetu) ima u više nego dovoljnim količinama.

Kristocentrična (nacionalno-korporativna) ekonomija ima sasvim drugačiju kalkulaciju. Tu je na prvome mjestu čovjek potčinjen Stvoritelju i zato se vodi briga o dugoročnim interesima cijele zajednice, a u ovom kontekstu dugoročni je interes svih svakako očuvanje ljudskog života i čovjekovog okoliša jer uostalom, jedno ide sa drugim. Pravilnim i djelotvornim sustavom zbrinjavanja otpada sav uvoz sirovina također će biti određen prema stvarnim potrebama jer se neće uvoziti ništa što se ne može dobiti natrag iz zbrinjavanja i reciklaže otpada pa je time ostvareno i željeno reduciranje nepotrebne potrošnje koja bi inače bila prisutna. I to bilo u vidu eksploatacije i obrade sirovina unutar Hrvatske ili u vidu gubitka kroz odljev kapitala, a svaki odljev kapitala izvan područja suvereniteta treba smatrati svojevrsnim energetskim gubitkom koji je nenadoknadiv. Tako se naposlijetku smanjuje i cijena proizvoda jer je dosljednim gospodarenjem otpadom do kraja reduciran svaki uvoz što opet podiže unutarnju akumulaciju bogatstva kao i razinu proizvodne konkurentnosti.

Energetska produkcija (aktivna energetska djelatnost)

Istovremeno s energetskom racionalizacijom mora se događati gradnja novih energetskih postrojenja i obnova/modernizacija/prenamjena onih starih. Sve zajedno mora dovesti do toga da se u potpunosti zadovolje rastuće potrebe industrije i stanovništva.

Osnovna orijentacija u zadovoljenju hrvatskih energetskih potreba današnjice i bliže budućnosti je u tome da se u potpunosti raskine s navezanošću na naftu. To je posve ostvarivo već sa sadašnjim tehnološkim riješenjima, a investiranjem u istraživanje, razvoj i proizvodnju alternativnih energetskih riješenja samo se ta sada prisutna tehnološka razina može učiniti boljom te tako sve sadašnje kalkulacije treba smatrati najnižom razinom ostvarivosti koja konstantno ide prema sve većoj vrijednosti.

Posve je logično da se kod tako postavljenih parametara rješenje energetske proizvodnje traži kod onoga što se naziva obnovljivim izvorima energije.

Obnovljivi izvori energije jesu:
- energija vodenih tokova
- energija vjetra
- energija sunca/svjetla
- energija vodika
- energija iz biomase (alkohol, biodizel)
- energija iz okoliša (geotermalni izvori, toplinske crpke)

Ovako kako su navedeni, razni energetski izvori dalje se opisuju onako kako se predviđa njihova primjena u cjelokupnom energetskom proizvodnom sustavu. Kao jedna svima zajednička norma budućoj energetskoj proizvodnji nameće se što je više moguća disperziranost po cijelom državnom teritoriju. Taj uvjet je istovremeno komplementaran sa samim izvorima i načinima njihove primjene, ali i obvezatan u jednom minimumu čak i tamo gdje nema trenutne potrebe za energetskom proizvodnjom jer je ista zadovoljena prijemom s drugih lokacija, tj. onih izvora koji su veliki energetski proizvođači. Taj zahtijev dolazi iz koncepcije minimalne lokalne samodostatnosti sve do razine najmanjih upravnih ili nekih drugih područnih cjelina poput općina, mjesnih zajednica, naselja, stambenih blokova, pa sve do zasebnih objekata. To proizlazi iz potrebe zadovoljenja potreba koje nameće koncepcija totalnog obrambenog rata čime se postiže visoka razina sposobnosti pružanja upornog otpora u uvjetima okruženja. Jednako se tako potencijalnom agresoru oduzimaju krupni pojedinačni ciljevi kojima bi mogao energetski isključiti cijelu državu i tako ostvariti pritisak na energiju naučenu populaciju, ali i cjelokupno funkcioniranje države u svim svojim segmentima.

* * *

Na početku najveći udio energetskog snabdijevanja trebaju podnijeti hidroelektrane kojima trenutno raspolažemo, ali kasnije će taj oblik proizvodnje zauzimati jedan manji segment jer primat preuzimaju

ostali obnovljivi izvori, a koji su sada potpuno neiskorišteni. Hrvatski energetski hidropotencijali su uglavnom iskorišteni, kako je već i spomenuto, a ono što je još preostalo treba dobro procijeniti da li se isplati remetiti ekološku ravnotežu i prirodne ljepote gradnjom nekih novih akumulacionih hidrocentrala. Trenutno je stanje (podaci iz 1999. g.) da se iz hrvatskih hidroelektrana proizvodi ca. 2.076 MW, čime se pokriva ca. 46% ukupnih energetskih potreba sadašnjice. Ono što se provjereno zna jest da postoji mogućnost izgradnje protočnih hidroelektrana na Kupi, Dravi i Savi koje mogu proizvodnju povećati za još ca. 342 MW (ca. 17%), a o čijoj gradnji treba uzeti u obzir sve što se time dobiva, a što se gubi. Pogotovo ako se zna da će se dobrim radom ubrzo uspjeti iz ostalih obnovljivih izvora proizvoditi i više nego dovoljno. Ono što je sigurno moguće je da se iskoristi mogućnost gradnje velikog broja malih hidrocentrala gdje je god to moguće koje neznatno ili uopće ne uništavaju okoliš i ne remete bitno prirodnu ravnotežu. Nije važno ako se kroz male hidrocentrale ostvari skroman rezultat od npr. 1 ili 3 ili 7% (ili manje, možda i više, nije od ekonomsko presuđujućeg značenja) ukupnih potreba jer i najmanji postotni udio je značajna količina novca u sveukupnoj potrošnji energije koji bi inače otišao van državnih granica. Bolje je ta sredstva zadržati i korisno iskoristiti nego ih izgubiti zbog ničega drugoga doli lijenosti.

Kao posve ostvarivi i relativno visokoproduktivni energetski proizvođači može se smatrati projekte izgradnje niza protočnih hidrocentrala na rijeci Savi. Istovremeno tu je najmanja šteta po pitanju devastacije okoliša, a kakav je slučaj kod Kupe i Drave gdje postoje utemeljene ekološke primjedbe. Tu se, na pitanju Save, i vidi suštinska razlika dvije ekonomske koncepcije – kapitalističke i kristocentrične. Naime, kao glavni razlog zašto se do sada nije išlo u izgradnju protočnih hidrocentrala na Savi navodi se neisplativost investicije zbog trenutnih cijena na tržištu struje. Protočne centrale imaju manju produkciju od akumulacionih, a troškovi izgradnje su im nešto veći od termoelektrana na mazut (naftu), pa je struja koju proizvode nešto skuplja. Tek kada se cijene nafte povećaju do potrebne razine postati će isplativim ići u gradnju. Takav pristup je sve ono što se ne smije raditi jer nama je uvijek najskuplje uvoziti, a posebno se to odnosi na tako delikatno pitanje kakvo je energetska produkcija. U nacionalnoj kristocentričnoj ekonomiji gdje je gospodarstvo korporativno uređeno ne može se dogoditi da je neisplativo graditi elektranu koja osigurava veću ili potpunu energetsku neovisnost i čiji je energent besplatan, odnosno prirodno obnovljiv. Ta se elektrana ne otplaćuje time što se gleda koliko ona sama zarađuje naplatom na hrvatskom energetskom tržištu nego tako da se računa koliko je manje nafte potrebno sada uvoziti kada se jednom ta hidrocentrala stavi u pogon.

Prema tome, pitanje izgradnje svih novih energetskih postrojenja koja rade na obnovljivim izvorima energije nije više upitno i nije problematična cijena izgradnje i cijena dobivenog KW (kilovata) energije nego je upitno jedino to da li je taj energetski pogon onaj koji ostvaruje samodostatnost ili ne. Nije tu bitno ako je na početku cijena dobivene energije i deset puta veća od energije koja bi se dobila gradnjom nekih od ovisničkih sustava. To je iz razloga što primjenjena ekonomska načela kristocentričosti i korporativnosti omogućuju čekanje na dobit u dugačkim vremenskim razdobljima. No, kada se jednom, nekada prije, nekada nešto kasnije, investicija svojim radom unutar valutnog suvereniteta otplati, sve ono što se nakon toga proizvodi predstavlja stalni dobitak. Taj dobitak onda uživa cjelokupna populacija jer je ona i bila ona koja je to za svoju korist izgradila i sada može nesmetano ubirati plodove.

Dakle, da opet naglasimo zbog izuzetne važnosti, nije bitno ako neki energetski pogon odradi svoju amortizaciju za 10, 15 ili tek 20 godina, jer kada dođe do tog momenta onda je sve iza toga čisti profit za državu i naciju. Pogotovo stoga što će se sve raditi tako da bude kvalitetno i dugotrajno te uz redovito održavanje i pravilno servisiranje jednom izgrađeni pogoni mogu raditi stotinu ili više godina bez većih problema. Na primjeru jedne HE Ozalj to možemo najbolje provjeriti, jer nakon što se jednom, i to vrlo brzo, isplatila, sada već otprilike stotinu godina donosi čistu dobit nacionalnom bogatstvu. Za vrijeme tog svojeg dugotrajnog rada predviđeno investiranje u energetsku proizvodnju neovisnu o ikakvom uvozu energenata ostvaruje takve uštede i donosi toliku dobit državi da je prava ludost raditi bilo kako drugačije. Točnije, raditi ovako kako se sada radi, jer jedna termoelektrana na mazut nikada ne ostvaruje čistu dobit zbog neprestane potrebe uvoženja nafte. Pogotovo je vremenski faktor nesklon takvim pogonima jer će s vremenom i smanjenjem svjetskih zaliha nafte cijena samo neprestance rasti nabijajući troškove proizvodnje energije, a isto tako dovoditi do političke ovisnosti o onima koji će

raspolagati tim ograničenim energentom. Da se ne spominje šteta koja se nanosi kroz zagađenje koje takve elektrane produciraju.

Prema tome, nema nikakve druge opcije osim intenzivnog i što hitnijeg rada ne ostvarenju potpune energetske neovisnosti. Sve drugo od toga je potpuno promašena politika i jedna kriva strategija koja vodi u porobljenje.

Ono što Hrvatska ima učiniti s termoelektranama kojima raspolaže je da ih se u početku koristi kao nužno zlo, ali s daljnjim razvojem prvom će se prilikom ti pogoni preusmjeriti na korištenje prirodnim plinom. Odnosno, ako se to zbog uspješnog rada na izgradnji koncepcije obnovljivih izvora pokaže nepotrebnim, ide se odmah na prenamjenu u elektrane na gorive ćelije, tj. na vodik. Najbolja je varijanta da se te velike elektrane što prije zatvore i prenamjene u bilo što drugoga korisnoga. U svakom slučaju vrijeme velikih termoelektrana za Hrvatsku predstavlja prošlost i slijedi im sudbina dinosaura. To je iz razloga za Hrvatsku pozitivnih svjetskih trendova koji su tu jasni i plin je onaj energent koji će biti supstitut nafti kada se ista počne iscrpljivati i cjenovno rasti. Također je svjetska orijentacija na plin ona koja je Hrvatskoj isplativa zbog postojanja bogatih plinskih nalazišta u jadranskom podmorju i ta nalazišta moramo koristiti najprije isključivo za svoje potrebe, a nikako njihovu eksploataciju ići dijeliti sa bilo kim. Tek kada se postigne zadovoljenje hrvatskih energetskih potreba iz obnovljivih izvora može se slobodno ići u prodaju našeg plina na gladno svjetsko tržište i tu je još jedan visokovrijedni hrvatski izvozni proizvod. U svrhu što boljeg iskorištenja plina prisutnog u jadranskom podmorju potrebno je otvoriti nova crpilišta, a da bi to bilo moguće mora se investirati u potragu za novim plinskim nalazištima. I ovdje je svaki trošak potpuno opravdan jer eksploatacijom vlastitih nalazišta plina štedimo velike iznose koje sada odvajamo za uvoz, a posebna se prilika otvara u već skoroj budućnosti kada cijene na svjetskim tržištima energenata porastu zbog neprestanog rasta potražnje i smanjenja ponude. To je ujedno i razlog da se sa cijelim procesom ne treba pretjerano žuriti jer cijene plina u svijetu samo će rasti, pa tako što se uspije više čekati više se na koncu uspije zaraditi.

Što se tiče nuklearne energije ta mogućnost za Hrvatsku ni pod kojim uvjetima nije prihvatljiva. To nije zbog eventualne nesigurnosti samih nuklearnih elektrana jer tehnologija koja je prisutna u nuklearkama poslijednje generacije u potpunosti onemogućuje mogućnosti havarija tipa Černobil ili bilo kakvu drugu sličnog karaktera. Jednostvano tehnološki proces je doveden do te razine da se sam po svojem ustroju gasi kada dođe do bilo kakvog poremećaja i to je toliko sigurno da i kada bi se namjerno htjelo stvoriti efekt otapanja jezgre to ne bi bilo ostvarivo. Razlog zašto nuklearke nisu prihvatljive leži isključivo u neriješenom problemu zbrinjavanja visokoradioaktivnog nuklearnog otpada, a kako Hrvatska kao teokratska država djeluje u skladu s tim usmjerenjem prema Svevišnjemu onda nije moguće pristupiti problemu nuklearnog otpada ovako kako se to radi u tom sada toliko diviniziranom demokratskom "svijetu", posebice Zapadu. Hrvatska neće i ne može činiti stvari poput onih kakve su viđene kada je Božićni tsunami iz 2004. razobličio licemjerje Zapada i cijelog liberalnog poretka izbacivši na površinu kontejnere s nuklearnim otpadom na Somalijsku obalu. Takav način nikome ne donosi ništa dobroga jer svi mi dijelimo isti životni prostor, svi živimo na istome planetu pod istim nebeskim svodom i sve se na kraju obija o glavu onima koji misle da su uspjeli prevariti druge, a najviše su sami od sebe obmanuti.

Tako Hrvatskoj za djelotvorno izvršenje energetske samodostatnosti preostaje orijentacija na jedina dva preostala obnovljiva izvora energije – sunce i vjetar. Tu je isto posve neprimjenjivo pitanje navodne isplativosti onako kako se danas sagledava kroz kapitalističku optiku u globalističkoj ekonomiji jer Hrvatskoj se isplati svaka vlastita proizvodnja, a posebno ona koja je potpuno neovisna o uvozu.

Hrvatska zato mora planirati riješavanje svojeg energetskog problema (razmatrajući ovdje samo provjerenu energetsku tehnologiju) iskorištenjem energetskog potencijala vjetra i sunca (svjetla). Taj se proces odvija u dva stupnja. Prvo se grade manje vjetroelektrane na kopnenim površinama po cijeloj Hrvatskoj s tim da iste trebaju najviše biti postavljane na otocima, obali i zaleđu, ali i po kontinentalnom dijelu bez obzira što taj dio Hrvatske ima manju razinu ukupne količine vjetra. Bitno je da će tu biti riječ o manjim vjetrenjačama i da će osnovni cilj biti uspostaviti veliku energetsku mrežu koju će taj veliki broj manjih vjetroelektrana samo nadopunjavati, ali istovremeno i osiguravati visoku disper-

ziranost i razmrvljenost proizvodnih pogona.

Glavno mjesto iskorištenja energetskog potencijala vjetra je na moru, na otvorenoj pučini, i po toj osnovi planira se glavninu energetske produkcije tamo i smjestiti. Na otvorenom moru nalazi se rješenje cjelokupnih hrvatskih energetskih potreba kako sada, toliko još više u bližoj i daljoj budućnosti kada zbog industrijskog razvoja i populacijskog rasta jednako tako porastu ukupne hrvatske energetske potrebe. To što je otvorena pučina mjesto koje daje Hrvatskoj trajno energetsko riješenje još jednom pokazuje kolika je hitnost proglašenja gospodarskog pojasa, jer se upravo na području koje ulazi u gospodarski pojas ima izgraditi dobar dio od planiranih vjetroelektrana. Posebno u kasnijoj fazi kada njihov broj naraste u jednu znatniju količinu. Te vjetroelektrane koje se planiraju graditi na morskoj pučini su sasvim nešto drugo i riječ je o pravim divovima koji daju velike iznose kilovat sati (kw/h) električne energije, tj. svaka vjetroelektrana trebala bi proizvoditi ca. 5 MW. Na ovim vjetrelektranama, na njihovoj veličini i na njihovom velikom broju Hrvatska mora temeljiti svoju energetsku samostalnost te se nakon nekog vremena potrebnog da se izgradi sve ovo što je predviđeno, od današnjeg velikog uvoznika struje možemo staviti u velikog izvoznika struje koje će svi naši susjedi biti itekako potrebiti kada nastupi kronična naftna i pripadajuća energetska kriza. Ne samo da se može izvoziti struja nego je i sama proizvodnja vjetroelektrana i cijelog sustava energetske proizvodnje te stavljanjem istih u serijsku proizvodnju omogućeno svijetu ponuditi konkurentan proizvod koji je istovremeno nasušno potreban.

Osnovna je ideja vjetroelektrana u sljedećoj kalkulaciji. Kako je rečeno radi se o vjetroelektrani snage od ca. 5 MW. Visina bi iznosila oko 180 metara, a promjer rotora 125 metara. Takva vjetroelektrana zadovoljava potrebe otprilike 2.500 kućanstava po sadašnjem stanju energetske osmišljenosti kuća i drugih zdanja. Kada bi se dogodile makar minimalne preinake u cilju postizanja niskoenergetskih i energetski učinkovitih kuća i objekata tada jedna ovakva vjetrenjača uspijeva zadovoljiti najmanje 7.000 kućanstava, a s kvalitetnijim postignućima na kućama to je lako moguće dovesti i do brojke od 15.000 kućanstava ili više. Ipak uzmimo parametre od 2.500 do 7.000 kao one granične i najlošije u obje varijante. Pomnožene sa sto to znači zadovoljenje od 250.000 do 700.000 kućanstava. Odnosno, ako je prosjek četiri člana kućanstva, to je zadovoljenje za od 1.000.000 do 2.800.000 hrvatskih državljanâ.

Samo ove brojke dovoljno govore same za sebe, ali ima još "dobrih vijesti" po tom pitanju. I to još puno boljih nego ove do sada navedene. Velike vjetroelektrane postavljaju se na otvorenoj pučini i time se poništavaju sve negativnosti koje velike vjetroelektrane proizvode, a istovremeno se nalaze na mjestima najbogatijima vjetrom. Za početak mjesto postavljanja je koncentrirano na području sjevernog Jadrana koje je ujedno i dovoljno plitko tako da se mogu te predviđene vjetroelektrane mogu utemeljiti metodama kesona, potopljenim armiranobetonskim blokovima koji se potom ispunjavaju, pilotima i bunarima ili čeličnoj tronožnoj konstrukciji. Već prema točnoj lokaciji i vrsti podloge, ali i prema stručnim ekpertizama. Ono što je puno važnije od ovih tehnikalija je da se planira postavljanje najmanje stotinu takvih velikih vjetroelektrana tako da se ostvari planirana kalkulacija za proizvodnju energije za najmanje ca. 250.000 kućanstava. Prema najgrubljoj računici za investiciju toga obima, za nužni uvoz tehnologije za proizvodnju potrebnih dijelova ili nekih gotovih dijelova tih vjetroelektrana potrebno je izdvojiti oko milijun eura po jedinici, a ostatak cijene pratiti vlastitim kreditnim linijama. Kada se to umnoži sa stotinu predviđenih jedinica dobije se brojka od 100 milijuna eura. Ako se uzme u obzir sve ostale prateće troškove, posredne i neposredne, i najgore moguće poteškoće i tako sve umnoži pet puta imamo cifru od 500 milijuna eura. To je višestruko maksimalizirana količina koju je za taj projekt potrebno uzeti iz raspoloživih deviznih rezervi koje trenutno iznose nekih 9 milijardi eura, pa je to potpuno dostupan novac. Ono što je ovdje važnije od tih pukih brojeva je ono što se dobiva ostvarenjem projekta. Riječ je o najmanje 500 MW što je ca. 12% ukupnih hrvatskih energetskih potreba današnjice.

Sve se ovo treba shvatiti kao aktivni i prilagodljivi model koji realno ima u sebi još puno potencijala pa tako na području cijeloga Jadrana u zoni hrvatske gospodarske eksploatacije ima mjesta za postavljanje još nekih najmanje 2.000 velikih vjetroelektrana. To bi ukupno proizvodilo više od 10.000 MW energije. Dakle, za energetske potrebe više od dvije Hrvatske ovakve kakva je sada. Naravno da

se ovdje sada govori o dugoročnijem razdoblju razvitka, ali treba imati na umu kolike su tu zapravo mogućnosti za ostvarivanje dobiti. I to dobiti koja je u najboljoj funkciji onoga što se smatra općim dobrom.

Kada se jednom uspije "probiti led" i izgraditi prvih stotinu velikih vjetroelektrana na morskoj pučini može se dalje još intenzivnije ići prema jednoj serijskoj proizvodnji i postavljanju istih, a što radikalno smanjuje troškove sustava. Pogotovo kada se uspije postići vlastita proizvodnja cjelokupnog vjetroelektranskog sustava s minimalnim udjelom uvoza u gotovom proizvodu. Također je sve navedeno moguće postići i puno ranije te domaću serijsku proizvodnju i postavljanje razviti i nakon desetak konstruiranih, postavljenih i u distribucijsku mrežu uključenih vjetroelektrana. Time se i računica potrebnih izdvajanja iz deviznih rezervi bitno smanjuje, odnosno za istu se vrijednost mogu izgraditi nove stotine velikih vjetroelektrana na morskoj pučini. Tako se posve realnim može pretpostaviti izgradnja pet stotina ili i više vjetroelektrana. Ako se uzme brojka 500 i pomnoži sa 5 MW dobije se ukupna snaga od 2.500 MW ili više od 50% ukupnih današnjih Hrvatskih potreba. Ako se samo to zbroji sa 46% koje sada pokrivaju hidroelektrane i buduće iskorištene hidropotencijale koji taj udio podižu do najmanje 50%, onda se dobije najmanje 100% zadovoljenih energetskih potreba samo iz ta dva izvora. Tu se ne računaju one mnogobrojne male i srednje vjetroelektrane koje su disperzirane širom kopnenog teritorija. To su vjetroelektrane snage od 50 kW do nekih 500 kW. Ako se uzme prosjek tih vjetroelektrana od 100 kW i pretpostavi se da ih ima najmanje 5.000 onda se tu dobije zbroj od 500 MW godišnje snage. Sada sve to dovodi do najmanje 110% energetskih potreba današnje Hrvatske. Dakle, ovdje je jasno govorom brojki dokazano da samo sa ulaganjem u hidroelektrane i vjetroelektrane, a to bi tražilo u najgorem slučaju uporabu jedne milijarde raspoloživih deviznih rezervi za jedno pristojno vrijeme od najviše deset godina moguće **potpuno riješiti hrvatsku energetsku problematiku isključivo s obnovljivim izvorima energije**. No, ono najbolje je da to nije niti blizu ukupnim potencijalima koji nam se kao na tanjuru nude, nego imamo sve uvjete daleko nadmašiti naše vlastite potrebe i ponuditi energiju gladnom svjetskom tržištu.

Sve vjetroelektrane povezuju se u jedinstveni energetski sustav koji će se bazirati na regionalnim glavnim distributivnim centrima i na jednom centralnom upravljačkom mjestu koji će sve usuglašavati i nadopunjavati u skladu s ukupnim potrebama. Isto se tako unaprijed planira i mogućnost parcelizacije sustava te samostalnog rada i neovisnog energetskog planiranja proizvodnje i potrošnje na lokalnim razinama: od regija i županija pa sve do općina. Do takvih slučajeva u kojima je potrebno samostalno djelovati u zadovoljenju energetskih potreba uvijek može doći iz različitih razloga, a posebno je to važno za vrijeme elementarnih nepogoda i ratnih uslova, a kako je prije već objašnjeno.

Iza vjetra dolazi na red Sunce (odnosno samo Sunčevo svjetlo) kao jedno za Hrvatsku nadasve prihvatljivo riješenje. Ne samo prihvatljivo nego i spasonosno rješenje koje daje visoki udio u ukupnoj proizvodnji energije. Sunce može biti jako dobar izvor energije koji nadopunjuje energetsku potražnju, a isto je tako potpuno besplatano kao vjetar i vodeni tokovi.

Prirodni potencijal Sunčeve energije izrazito je vidljiv ako se zna da na površinu Hrvatske Sunce dozračuje prosječno oko 200 TWh dnevno. To je dvostruko više od sveukupne potrošnje primarne energije (ugljena, drva, tekućih goriva, prirodnog plina, vodnih snaga i uvezene električne energije) koja iznosi 100 TWh. Samo je 1,37% ukupne površine Hrvatske dovoljno za pokrivanje sadašnje cjelokupne godišnje potrošnje energije. Tehnički potencijal je jednako tako privlačan za riješavanje Hrvatske energetske problematike i daje realnu osnovu utemeljenu na tehnološkim dosezima na osnovu kojih se najsuzdržanijom procjenom predviđa da je tih 1,37% površine dovoljno za ukupno zadovoljenje potrošnje. Realnija procjena predviđa da je dovoljno samo nekih 0,5% površine! Sve je još povoljnije kada se u računicu ukalkulira činjenica kako je Hrvatska u odnosu na razvijene i gusto naseljene zemlje srednje i sjeverne Europe u mnogo boljem položaju ne samo zbog većeg raspoloživog prostora nego i zbog 2 do 3 puta veće insolacije i značajno povoljnije klime u hladnijem dijelu godine.

Tehnološka razina iskoristivosti svjetla je došla do prilično zadovoljavajućeg stupnja i kroz još neka manja dodatna ulaganja u istraživanja i razvoj još bi se mogla i poboljšati. Ono što je za sada potpuno ostvarivo i već je postojeće kao proizvod, samo što se ne primjenjuje iz razloga interesa kapitala, je

jedan sustav koji kroz fotonaponske ćelije koristi svjetlo za proizvodnju električne energije za potrebe kućanstva, obrta ili ureda. Riječ je o tome da postoji operativni sustav crijepova koji su ujedno svaki za sebe jedna električna ćelija te time krovna konstrukcija prekrivena tim crijepovima proizvodi električnu struju. Tako cijela krovna površina postaje jedna fotonaponska ćelija. Sustav ima takvu iskoristivost da jedna srednja obiteljska kuća koja ima krov od takvih crijepova-fotonaponskih ćelija uspijeva proizvesti struje dovoljno za zadovoljenje najmanje od oko 50% ukupnih potreba jednog domaćinstva. U principu taj solarni fotonaponski sustav može čak i proizvoditi više od potrošnje i taj višak dalje distributirati u elektroenergetsku mrežu. To je ponajprije slučaj kada se radi o cjelovitom energetskom sustavu koji uključuje sve elemente energetskog promišljanja na cjelovitoj razini.

Taj sustav iskorištenja sunčevog svjetla biti će ono što mora postati obavezom za skoro sve krovne površine u cijeloj zemlji. Izuzeće će biti povijesni i kulturni spomenici kojima bi izmjena krovnih konstrukcija oduzela izvornost i predstavljalo bi kulturnu devastaciju povijesnih objekata, ali zato svi novi, a također i svi već postojeći objekti, moraju postati nositeljima takvih fotonaponskih krovova koji proizvode struju. Dakako, i ovaj koncept iskorištenja sunčevog svjetla ulazi u sastav prije opisane jedinstvene distribucijske mreže i samo je dio jedne veće cjeline.

Osim pokrivanja svih postojećih i budućih krovnih površina kao prirodan prostor koji vrijedi iskoristiti i koji zauzima veliku zemljišnu površinu nameće se kompletna mreža auto-cesta koju vrijedi iskoristiti. To je moguće jednostavnom izgradnjom laganih mrežnih konstrukcija koje nadsvođuju cijelu površinu ionako preširoke auto-ceste koja je potpuno nepotrebno “pojela” previše vrijednog zemljišta. Također je tu moguće postaviti i onaj najučinkovitiviji elektronaponski sustav, tj. onaj koji ima opciju zakretanja prema položaju sunca. Time se od silnih hektara auto-ceste, istovremeno od jedne promašene i potpuno nerentabilne investicije stvara nešto što ima neku svoju vrijednost. I to izuzeztno visoku vrijednost jer je to onda najveći proizvođač električne energije, a također je i nadasve praktična dosjetka jer je cesta sama po sebi lako dostupna najprije za izgradnju i montažu, a zatim i za održavanje. Pogotovo ako se izračuna ukupna površina solarnih fotonaponskih modula koja bi onda iznosila nekih ca. 50 do 100 km², a samo to je dovoljno za najmanje 10% pa sve do 20% ili više zadovoljenja sadašnjih ukupnih potreba. Kada se u tu površinu uračunaju sve predviđene krovne konstrukcije onda se sve najmanje udvostručuje pa tako najmanje učešće električne energije dobivene fotonaponskim modulima iznosi 20%, a realno je pretpostaviti da je taj udio i iznad 50%. Znači, radi se o proizvodnji od najmanje 800 MW, pa do posve realističkih 2.500 MW ili i više od toga. To je više od sadašnje proizvodnje u hrvatskim hidroelektranama (2.076 MW ili 46% potreba).

Kada se uspostavi tražena i prije opisana prenamjena krovnih konstrukcija već samo na tome segmentu Hrvatska ima sve energetske adute u svojim rukama i za jedno relativno kratko vrijeme možemo ovisnost o nafti svesti na jednu posve malu stavku, ako ne i u potpunosti ukinuti onda kada se promijeni sustav pogon vozila s uvozne nafte na biodizel, alkohol, vodik ili plin.

Kada se već spominje nafta i potreba za naftnim derivatima tu ostaje uvijek prisutan problem zadovoljenja potreba koje proizlaze od vozila s pogonom na unutarnje sagorijevanje. Bez obzira što će se kroz pasivne metode učiniti sve da se na najmanju moguću mjeru smanji upotreba osobnih automobila u gradovima i cestovnog prijevoza tereta te tako smanji sveukupna potrošnja motornih goriva, ipak će jedno vrijeme postojati znatna potrošnja pa onda i potreba za uvozom nafte. Ono što je eventualno moguće napraviti je da se proizvodi određena količina biodizela i/ili alkohola, ali tu treba biti oprezan i dobro procijeniti da li se to isplati budući da time trpi proizvodnja hrane. Ono što se može napraviti je da se predvidi i unaprijed pripremi za eventualnost u kojoj bi došlo do prekida u dotoku nafte te, ako bi se to dogodilo, preorijentirati poljoprivrednu proizvodnju za proizvodnju biodizela i/ili alkohola. Ovdje je također vidljiva sva vrijednost pohranjivanja strateških rezervi hrane i uvođenju tzv. prehrambene poluge jer to omogućuje veću slobodu djelovanja u kriznim vremenima, tj. proširuje manevarski prostor državi i narodu u borbi za opstanak u najkritičnijim vremenima ne samo za nas nego i za svijet u cijelosti.

Osim biodizela i druga prikladna zamjenska goriva mogu biti ono što će omogućiti neporemećeno odvijanje cestovnog saobraćaja ili čak i potpuni prestanak potrebe za naftom. Posebno je taj scenarij

moguć u trenutku ostvarenja viška energetske produkcije iz samodostatnih proizvodnih pogona poput vjetroelektrana i fotonaponskih ćelija, a što pruža mogućnost proizvodnje vodika koji je jedna od potencijalnih zamjena za fosilna goriva.

Dok se na bilo koji način ne postigne nepotrebnost nafte kao energenta aktualnu naftnu ovisnost moramo pokušati ublažiti zaobilaženjem kupovine od naftnih monopolista. Najbolje je sa zemljama koje su bogate naftom poslovati neposredno, a taj princip važi i za nabavu svih ostalih sirovina koje su nam potrebne. U zamjenu i kao za nas najbolju opciju možemo ponuditi naše sposobnosti i znanje, produkte tih sposobnosti i znanja, jer sirovinama nismo previše bogati, a sve opet pokazuje značaj ulaganja u razvoj znanosti i tehnologije.

Kako je nešto već i spomenuto, na energiju vjetra i sunca direktno se nadovezuje primjena energije vodika. Osnovna je zamisao u tome da se preko vodika akumulira energija kroz elektrolizu vode u vrijeme kada je rad vjeroelektrana i solarnih ćelija iznad ukupne hrvatske potrošnje. Tako akumulirana energija, u obliku vodika, poslije se koristi onda kada vjetar i sunce ne mogu dati dovoljno energije u sustav. Gorive ćelije na vodik su izuzetno pogodne za ono što Hrvatska upravo želi postići: decentraliziranu proizvodnju na razini cijele države. To je posebno prikladno u velikim gradovima i gusto naseljenim područjima gdje je gotovo nemoguće graditi neke druge elektrane, a ponajviše nema prostorne mogućnosti za vjetroelektrane. Prednost ovih postrojenja na vodik je i u nečujnom radu i gotovo neznatnoj emisiji štetnih plinova, tako da se bez problema mogu ugrađivati u postojeće ili nove zgrade. Postrojenja mogu biti različitih snaga, od 4 do 10 kW za pojedinačne stambene zgrade i od 200 do 250 kW za velike potrošače različitih namjena. S vremenom će se doći do stanja da svako kućanstvo, stambeni, poslovni i radni objekt ima prikladno postrojenje na vodik kojim može samostalno energetski opstati u slučajevima potpunog prekida umreženosti u državni distribucijsko-proizvodni sustav.

Posebno je vrijedno kada se u sklopu vodikovih energetskih postrojenja ugradi iskorištenje stvaranja toplinske energije na način da se osigura grijanje protočne tople vode. Time se osim proizvodnje električne energije istodobno iskorištava stvorena toplina pa su takva postrojenja istovremeno i kotlovi ili su kotlovi istovremeno postrojenja, svejedno i ovisno o kutu gledanja. U svakom se slučaju radi o velikom broju malih decentraliziranih kogeneracijskih elektrana što je samo još jedna dodatna vrijednost cijelom sustavu koji se planira izgraditi.

Osim samih objekata na energiju vodika prikladno će se pogoniti i motorna vozila, a posebno će za tu svrhu postojati prikladne stimulacije kada je riječ o javnim gradskim i prigradskim prijevozima i dostavnim ili drugim gospodarskim vozilima svih veličina. Osnovno je da se kroz ovaj nimalo beznačajan dio potrošača naftnih derivata potrošnja istih što više smanji.

U sustav energetske samodostatnosti ulazi i primjereno iskorištavanje biomase tako da se sve ono što nije moguće vratiti u proizvodni ciklus i prikladno iskoristi. Biomasom u pojam se uzima ono gorivo koje se dobiva od biljaka ili dijelova biljaka kao što su drvo, slama, stabljike žitarica, ljušture, itd.

Dva su glavna procesa dobivanja energije iz biomase: biokemijskim procesima kojima se dobivaju biogoriva kao alkohol, biodizel i bioplin, te termokemijskim procesima kao što je to izgaranje koje izravno proizvodi energiju.

Svakako je za Hrvatsku najzanimljivija proizvodnja alkohola, tj. etanola, i biodizela kojima se mogu pogoniti vozila. Posebno se to odnosi na biodizel koji se može, osim iz različitih biljnih ulja, dobivati i od goveđeg loja i starog jestivog ulja čime se riješava zbrinjavanje otpada iz restorana i kućanstava.

Idući je obnovljivi energetski izvor korištenje energije iz okoliša. Pod tim se pojmom obuhvaćaju sve mogućnosti dobivanja energije iz neposrednog fizičkog okoliša: tla (podzemlja), vode i zraka. Sustavi za iskorištavanje energije iz okoliša načelno se dijele u dvije osnovne skupine: sustave koji koriste geotermalnu energiju iz dubina Zemlje i sustave toplinskih crpki u kojima se toplina iz neposredne okolice uz dodatnu energiju i prikladan medij dovodi na višu temperaturnu razinu.

Ukupni se geotermalni energetski potencijal u Hrvatskoj procjenjuje na 812 MW toplinskog učinka i 45,8 MW električne snage. U slučaju Hrvatske, područja Središnje Hrvatske i panonsko područje su ona koja imaju velike geotermalne potencijale, dok je područje Jadrana i Dinarida ono s razmjerno malim vrijednostima geotermalnih izvora. U skladu s tim i ulaganja u iskorištavanje se usredotočuju tamo gdje postoje najveći potencijali. Budući da je dosadašnja iskorištenost na posve niskoj razini tako tu postoji velika količina energije koja se može uključiti u ukupnost hrvatskog energetskog sustava.

Toplinske crpke također predstavljaju jednu komponentu cjelovitog energetskog sustava koji je usmjeren prema potpunoj samodostatnosti. Toplinske crpke koriste se prvenstveno za razne oblike grijanja. Budući da se predviđa izgradnja cijelog niza energetskih postrojenja na vodik, a koji istovremeno predstavljaju konstantan izvor topline, tako se planirano uvrštavanje toplinskih crpki najviše predviđa u toj kombinaciji. Svakako da se i svaki ostali način učinkovitog korištenja toplinskih crpki jednako tako treba iskoristiti, a sve iz razloga što je osnovni učinak toplinskih crpki u tome da one svojim radom smanjuju potrebnu količinu energije potrebnu za grijanje.

Uopće, dugoročno riješenje Hrvatskih energetskih potreba je u intenzivnom ulaganju u energetiku bez koje država u moderno doba ne može opstati, a da se ne dovede u stanje slabosti i tako potpadne pod tuđu dominaciju. Sadašnji proces i nije ništa drugo nego jedno konstantno potpadanje pod tuđu dominaciju na svim sektorima pa tako i u sektoru energetike koji je jedan od najodlučnijih metoda kontrole nad državama. Energetika po svojoj važnosti po državnu opstojnost, odnosno očuvanje suvereniteta, spada u istu ravan s financijama i poljoprivredom (hranom), a da je tome tako vidljivo je iz intenziviteta po kojemu se to očituje kroz nametanje ovisnosti i ostvarenje globalnog monopola na energente. Zato ulaganja koja su potrebna za energetsku samodostatnost idu u svim s time povezanim djelatnostima. Idu jednako u ulaganju u proizvodnju, ali za dalju budućnost najviše se mora ulagati u znanstvena istraživanja unaprijeđenja postojećih i pronalazak novih oblika proizvodnje i potrošnje energije. Tu se moramo osloniti prvenstveno na sebe (kao i u svemu drugome) jer je nama u interesu riješiti se ovisnosti o uvozu nafte, plina i bilo čega drugoga. Naftnim monopolistima to nipošto nije u interesu i oni žele da energetska ovisnost vječno traje. Kako će se to ostvariti ovisi o ljudskom činitelju koji ćemo uspjeti stvoriti (pronaći) i iskoristiti, a što sve ljudski genij može kreirati tek ostaje da se vidi.

Politika cijene naftnih derivata

Posebno se ima pristupiti formiranju cijena naftnim derivatima koji će biti raspoloživi na hrvatskom tržištu. Svakako da će se ići na to da hrvatske rafinerije nafte budu što rentabilnije i da se što više smanji šteta zbog nužnosti uvoza nafte koja će jedno razdoblje od najmanje pet do deset godina biti stvarnost. U tom cilju potrebno je što više nafte, koja je jedan čisti uvoz i prema tome trajni trošak unutar korporativnog gospodarstva, nakon prerade u rafinerijama prodati stranim državljanima jer se tako najbolje vraćaju izgubljena devizna sredstva. Da bi to bilo što obimnije politika cijena treba biti takva da cijena svakog naftnog derivata na hrvatskim benzinskim postajama bude najmanje 5% do 10% jeftinija od cijene kod nekog od naših neposrednih susjeda. Ono što inače predstavlja hrvatsku slabost, a to je oblik kifle, tj. velika duljina granice u odnosu na teritorijalnu površinu, sada postaje glavnim adutom jer svi stanovnici susjednih država koji žive uz granicu natakavati će svoja vozila kod nas i tako imamo zagarantirano tržište veličine od najmanje još jedne Hrvatske kada se sve skupa zbroji. Kao još dodatne kupce hrvatskih naftnih prerađevina treba uračunati sve one koji tranzitno putuju kroz Hrvatsku, a tu su i turisti koji predstavljaju jednako tako značajne potencijalne potrošače. Najbolje od svega je da ne predstavlja nikakav problem spustiti sadašnje cijene derivata iz razloga što su te cijene sada otprilike dvostruko veće nego što je njihova izlazna cijena iz rafinerije zbog opterećenja raznih državnih nameta. I tu je vidljiva neinventivnost hrvatskih gospodarstvenika kao i političara jer se većom prodajom ti prinosi, koji su sada ostvareni visokim nametima, ne samo nadoknađuju nego i premašuju. Najvažnije je da se tako postiže što je moguće veći povrat izgubljenih deviza koje se onda opet mogu iskoristiti za potrebe uvoza nafte. Isto tako ne treba samo kroz derivate plaćati npr. cestarine, kako je sada slučaj, nego je to jednako tako moguće putem obračunavanja naknade na prijeđenu kilometražu kod redovite obnove registracije vozila ili kroz neki drugačiji obračun.

* * *

Na samom kraju ovog poglavlja o energetici, a također i kao određenu nadopunu razmatranja o rješavanju energetskog problema znanstvenim novitetima treba spomenuti koncept tzv. besplatne energije (eng. *free energy*). Riječ je o tome da postoji velika građa i čak cijeli jedan sub-pokret koji se bavi tom problematikom. Najjednostvnije rečeno radi se o navodno već potpuno dokazanim i operativnim konceptima (i to na više različitih načina) koje samo treba primjeniti, ali nikako da se to negdje i učini. Ono što zagovaratelji, a i sami konstruktori, besplatne energije tvrde je da se radi o namjernom zataškavanju i sprječavanju te realizacije upravo iz razloga očuvanja kontrole nad svijetom i stečenih pozicija moći. Znajući kako te strukture djeluju na ostalim područjima tako nešto je posve realno i daje određeni kredibilitet konceptu besplatne energije. Zato u znanstvena i tehnološka ulaganja i istraživanja treba ući i to područje besplatne energije, a dodatna je pogodnost također i to što nije riječ o nikakvim skupim i pretjerano zahtijevnim ulaganjima. Tako se može s vrlo malim naporom doći do vrlo vrijednog rezultata što predstavlja dovoljan razlog za mirno riskiranje bez opterećenja da li je možda ovdje ipak riječ o najobičnijim znanstveno-inovatorskim zabludama.

Kada se spominje koncept besplatne energije nije moguće zaobići najvećeg genija po pitanjima energije – Nikolu Teslu, čije je životno poslanje bilo u tome da čovječanstvu omogući praktički neiscrpne energetske mogućnosti. Nikola Tesla je onaj koji se s pravom može nazvati začetnikom ideje slobodno-besplatne energije (free energy) kao i same ideje uzimanja energije iz tzv. “nulte točke”. Teslin genije i njegovo životno djelo je takve razine da u svakom slučaju zaslužuje da se na njemu osnuje i poseban specijalistički znanstveno-istraživački zavod sa pripadajućom sveučilišnom katedrom. Nikolu Teslu i njegov rad nepobitno traži adekvatnu reviziju i pokušaj da se nastavi sa svime onime što je sam Tesla htio ostvariti, ali su mu upravo ondašnji financijski monopolisti otvoreno rekli da njegove nakane ugrožavaju njihove pozicije moći. Od trenutka kada je njima predočio svoje nakane za davanjem čovječanstvu besplatne energije Tesla je pao u nemilost i počinje njegov pad u smislu gubitka najprije medijske potpore, a zatim i financijske oskudice kojom je postao osiromašeni i osamljeni starac koji hrani golubove u parku. Upravo iz razloga povijesne pravičnosti kako prema samome Tesli, tako i prema zakinutom čovječanstvu, potrebno je krenuti opisanim putem revizije i uskrsavanja Tesline ostavštine.

U svakom slučaju, rezultati ispitivanja koncepta besplatne energije biti će vrlo brzo očiti i ako se pokažu pozitivnim naravno da se odustaje od cijelog prije navedenog koncepta ostvarivanja energetske samodostatnosti i da se sve preorijentira na iskorištavanje te novootkrivene i provjereno primjenjive besplatne energije. To je moguće, a ujedno se vremenski i preklapaju razdoblja početka ostvarivanja i ulaženja u izgradnju konvencionalnih alternativnih energetskih izvora (vjetar, sunce) u koordinaciji sa svim pasivnim energetsko korisnim metodama sa pokazivanjem teoretske istinitosti i neposredne praktičnosti koncepta besplatne energije. Ukoliko od besplatne energije u oblicima koji su sada izloženi (predloženi, neki navodno i operativno dokazani) nema ništa ide se dalje onako kako je to određeno u konvencionalnom dijelu, a isto se tako ide dalje sa svim drugim znanstveno-tehnološkim istraživanjima i poticanjima inovatorstva.

* * *

Prvo pitanje koje postavlja mentalitet kapitalizma je koliko košta jedna takva orijentacija na energetsku racionalizaciju i orijentaciju na obnovljive izvore energije kao što su hidropotencijali, sunce, vjetar, vodik, biodizel i sl.? Postavlja se pitanje troškova te orijentacije koja je sadržana u konceptu energetske samodostatnosti i to je posve legitimno pitanje. Pogotovo što u kapitalizmu u kojemu se sada nalazimo samo profitabilnost daje legitimitet i samo profit daje blagoslov određenom djelovanju. Isto tako, kada bi se ostalo zarobljenim u kapitalističkom sustavu vrijednosti, nema nikakvog razloga da se prije iznesena politika energetske samodostatnosti prihvati i provodi. S druge strane, ako se iziđe izvan te potčinjenosti kapitalu, a što je postignuto primjenom kristocentričnog ekonomskog modela, onda se na pitanje o troškovima poput ovoga o troškovima politike energetske samodostatnosti može s lakoćom ponuditi odgovor. Tako se dolazi do odgovora da su troškovi, ovdje troškovi energetske samodostatnosti, sigurno veliki ili veći od sadašnjih troškova usko uspoređivanih unutar istog segmenta

troškovnog razreda, ali stavljeni u sveukupnost svih troškova postaju beznačajno mali. Tj., troškovi su trenutno povećani, ali su manji od troškova koje imamo ustrajanjem na staroj energetskoj politici.

Sigurno da više košta izgraditi neki objekt s visokodjelotvornom toplinskom izolacijom, sa sustavom solarno-električnih fotonaponskih ćelija, umreženog u vjetroelektrane i cijelokupnu elektrodistributivnu mrežu, gospodarenje otpadom, pročišćavanje otpadnih voda i kanalizacije, itd. Sve to zajedno zbrojeno košta, treba u sve uložiti velike količine ljudskog rada, ali ni blizu koliko košta devastacija života koja je posljedica kapital-pristupa koji radi upravo suprotno od svega navedenog. Kako to konkretno izgleda vidimo na primjeru izgradnje modernih poslovnih objekata gdje je toplinska izolacija zanemarena jer je kapitalu profitabilnije još dodatno zarađivati na kupoprodaji energije za grijanje zimi ili hlađenje ljeti, kako je prije već i opisano.

Ovdje, na ovom primjeru troškova energetske politike, bila ona samodostatna ili kapital-ovisna, vidljivo je kakvi su konkretni učinci kristocentričnog načela kada je kapital podređen čovjeku, a ne čovjek kapitalu. U kapitalizmu gdje je čovjek onaj koji je objekt kojim se kapital služi on onda ima svoju cijenu i time je i život općenito dobio svoju cijenu. Ili svoj broj, ako se podsjetimo da je novac samo broj s imenom i da je unutar zapadnjačke matematike sve stavljeno u matematičku funkciju kojom se ovladava svim brojevima sve do beskonačne veličine prema velikom ili malom, svejedno. Tako nije nikakav problem platiti (matematički izraziti) bilo koji iznos kapitala za život, bitno je da je život postao dijelom matematičke funkcije i da je u takvom odnosu moguće potpuno ovladati svim životom, a u konačnici ga i uništiti, što je htijenje onoga koji je donio smrt ljudima i mrzi Boga i čovjeka. Boga kao davatelja života i čovjeka kao onoga kojemu je život dan i povjeren u jednom privilegiranom položaju.

Nasuprot takvom uređenju odnosa među ljudima, kristocentrizam život slavi kao nepovredivu vrijednost i ne stavlja život na raspolaganje bilo kojem drugome načelu osim samome Stvoritelju i Njegovim odredbama. Kada se tako urede vrijednosti koje se stavljaju u određenu računicu onda nije trošak sve ono što služi očuvanju i slavljenju života, pa tako nije trošak niti ostvarivati politiku energetske samodostatnosti. Upravo suprotno, to je nemjerljivi dobitak koji je svima na korist i svi koji se nalaze unutar sustava kristocentrizma uživaju sve blagodati koje od njega dolaze. Svi će imati koristi od toga kada se postane neovisnim o uvozu nafte. I ljudi, ali isto tako i zemlja – tlo, voda, zrak, biljke, životinje – sva Božja kreacija ima se paziti sa svim dužnim poštovanjem prema onome koji je sve stvorio.

Na kraju, odgovor bi najkraće glasio da je trošak dobrog djelovanja koje štiti život u početku naizgled veći, ali se upravo kroz bogatstvo životne raznolikosti i očuvanosti jako brzo opravdava. Suprotni je slučaj kada je život (čovjek) u službi kapitalu. Taj se život onda gasi besmislenim i namjerno izazvanim trošenjem (potrošačka ekonomija). Kada je kapital u službi života (čovjeka) onda se omogućuje daljnji razvoj života ekonomskim valoriziranjem ulaganja u život (kristocentrična ekonomija).

Koncepcija politike energetske samodostatnosti je samo još jedan segment ulaganja u život i očuvanja života u svim oblicima i kao takva predstavlja jedan od kamenčića u mozaiku teokratskog poretka i pripadajuće kristocentrične ekonomije sa svojim korporativno uređenim gospodarstvom.

2.9. Ministarstvo graditeljstva

Svrši svoj posao vani i uredi svoje polje,
potom i kuću svoju zidaj.
(Mudre izreke 24, 27)

Ako Jahve kuću ne gradi,
uzalud se muče graditelji.
(Psalmi 127, 1)

Stanje u graditeljstvu

Ministarstvo graditeljstva ima jednu od ključnih uloga u ostvarenju plana nacionalnog opstanka i po tome je na određeni način presudno djelotvorno izvršenje svih zadaća koje su pred Ministarstvo graditeljstva postavljene.

Kroz Ministarstvo graditeljstva prvenstveno trebaju biti provedeni javni projekti masovnih proporcija i to će biti jedan od glavnih, a ujedno i najbrži privredni zamašnjak koji onda poslije za sobom pokreće cjelokupno gospodarstvo.

Toliko oslanjanje na graditeljstvo ima i svoju posve praktičnu stranu budući da Hrvatska raspolaže brojnom stručnom i u graditeljstvu iskusnom ljudskom komponentom, posebno onom visokokvalificiranom, a trenutni nedostatak niže kvalificirane radne snage može se relativno brzo otkloniti kroz osposobljavanje koje ne zahtjeva previše vremena.

Iz razloga takve usmjerenosti prema graditeljstvu dobar dio deviznih rezervi iskoristiti će se na kupnju velike i moderne građevinske operative jer nema vremena za čekanje da se privreda razvije do stupnja kada ćemo sami moći proizvoditi sve strojeve i opremu za graditeljstvo. Zato, kada se uvozi treba paziti na budući domaći razvoj vlastite proizvodnje svega potrebnog u graditeljstvu i da se ne dogodi praznina između ovog nužnog uvoza za početak rada i djelotvorne domaće proizvodnje. To je stoga što nakon ovog iznimnog uvoza više neće biti dozvoljeno uvažanje praktički ničega, upravo iz razloga da se stimulira domaće stvaralaštvo, poduzetništvo i inovativnost u izradi svih graditeljskih potrepština, odnosno da se potiče vlastita industrijska proizvodnja.

Današnje stanje u graditeljstvu ima također jednu posebnost u odnosu na ostale privredne grane, ali ta posebnost nas sve jako skupo košta. Riječ je o doslovce institucionaliziranom i krajnje drskom načelu korupcije i lopovluka na svim razinama djelovanja u Hrvatskoj, a koja se dotiču gradnje. To ne samo da dovodi do nevjerovatno visokih troškva gradnje, nego je i kriminal koji doslovce ugrožava ljudske živote, jer zbog nečije pohlepe zanemaruju se propisi i norme koje su tu zbog najosnovnijih sigurnosnoh razloga. Tu je riječ o tolikom opterećenju i tolikom lopovluku prisutnome na sektoru graditeljstva da kada se stanje dovede u red odjednom će se pokazati da je moguće izgraditi i obnoviti cijelu Hrvatsku i to brzinom i cijenom koje će izgledati nestvarne gledane iz današnje perspektive. I to sve samo na temelju odstranjenja kriminala u graditeljstvu, a ne računajući na novi organizacijski i tehnološki pristup koji će još dodatno poboljšati sveukupne mogućnosti. Uvođenje reda u graditeljstvo je ono što je još i najlakše sprovesti, a k tome je i posve besplatno, tako da je van svake pameti dopustiti da se događa ovo što se događa, a i sve što se događalo u prošlosti. Koliko su prijašnje strukture vlasti bile kratkovidne vidljivo je upravo u ovome segmentu, jer da su se imalo potrudile i da nije bilo takve korumpiranosti svima bi bilo puno bolje, pa bi čak i ti pohlepni lopovi na, i pri vlasti mogli krasti, a da to ne bi toliko upadalo u oči osiromašenom narodu.

Druga sramotna pojava u graditeljstvu, a povezana je i proističe iz ove prve, je situacija da se izvođenje i financiranje velikih javnih radova prepušta strancima putem tzv. koncesija. Sve takve djelatnosti odmah moraju biti prekinute i svi ugovori raskinuti, a za nekakvo obeštećenje neka se ti stranci obrate

istim onima koje su podmitili da bi bili pripušteni u naše dvorište. Za takvu destruktivnu praksu oni koji su odgovorni moraju snositi i posljedice jer su time upropastili domaća poduzeća, uvukli zemlju u inozemna zaduženja, te još kao krunu svega dali korištenje izgrađenoga strancima, a sve zbog vlastite ograničenosti i pohlepe. To što je urađeno u graditeljstvu je najobičniji zločin protiv naroda i grdno se varaju oni koji misle da će se uspjeti izvući nekažnjeno zbog svojih zlodjela.

Graditeljska organizacijsko-tehnološka revolucija

Iznimne situacije zahtijevaju i iznimne poduhvate, a građevinarstvo će to upravo imati dužnost i napraviti. Najznačajniji novitet koji će se dogoditi u građevinarstvu je u organizaciji cjelokupne izvedbe građenja na terenu. Tri su glavne stvari koje danas usporavaju brzinu, ali i kvalitetu izvođenja radova: organizacijski prazni hodovi specijalističkih ekipa, nepotpuna iskorištenost operative i proizvodnih kapaciteta, te neiskorištenost informatičkih mogućnosti. Ustvari, izostanak informatizacije je na određeni način uzrok i prva dva nedostatka, iako se može puno toga napraviti po tim pitanjima i u sadašnjem, konvencionalno uređenom načinu gradnje. Svakako da kada se spominje neiskorištenost informatičkim mogućnosti da se kod toga misli na one potencijale koji se otvaraju informatičkim umreženjem i o čemu je bilo govora kod poglavlja o gospodarstvu kada je iznesena obaeza za umrežavanjem cjelokupnog hrvatskog gospodarstva u jednu informacijsku cjelinu. Ovdje graditeljstvo kao jedan posebni dio gospodarske djelatnosti ima prioritet, ali jednako tako i obavezu, u postizanju traženog informatičkog umrežavanja.

Najkraće i najjednostavnije objasniti što i kako bi se graditeljstvo trebalo izmijeniti u cilju povećanja sveukupne produktivnosti i kvalitete bilo bi gledanjem na graditeljstvo kao na vojsku u ratu. Takvim pristupom graditeljskoj problematici otvaraju se nove vizure iz jednostavnog razloga što se može bolje spoznati koliko je slobodnog prostora prisutno pri unapređenju graditeljstva.

Danas je stanje u graditeljstvu otprilike na razini vojne doktrine iz predinformatičkog tehnološkog razvoja. To znači da kada bi se graditeljstvo osuvremenilo i prihvatilo isti koncept koji je prisutan u najmodernijim vojnim ustrojima (tj. SAD) postalo bi superiorno onom strarom graditeljstvu isto onoliko koliko je i moderna vojska u doktrini informatičkog ratovanja superiorna onoj staroj. Konkretno govoreći graditeljstvo treba preustrojiti tako da usvoji načelo ratovanja u realnom vremenu gdje je po horizontali i vertikali cijelog sustava prisutna informacijska povezanost, a koja omogućava trenutno reagiranje prema situaciji na terenu i potrebama koje iz toga proizlaze. Također se kroz koncept djelovanja (ratovanja) u realnom vremenu najdjelotvornije mogu izvršiti planirana djelovanja što znači da je prisutan najracionalnije uložen napor za ostvarenje bilo taktičkih bilo strateških ciljeva, a kako je i rečeno, na sve ono što izlazi van planiranih okvira može se isto tako najdjelotvornije reagirati.

Konceptom ratovanja u realnom vremenu i cjelokupnom informatizacijom bojišta postignuto je maksimaliziranje učinka iz prisutnih snaga pa tako za isti poduhvat više nije potrebno raspolagati sa istim brojem ljudstva ili istom količinom naoružanja jer se manjak višestruko nadoknađuje učinkovitošću i brzinom djelovanja.

Može se postaviti pitanje zašto se to načelo sada želi primjeniti u graditeljstvu, a nije se išlo na primjenu u koncipiranju obrambene doktrine? Razlog zašto se nije išlo na realizaciju ratovanja u realnom vremenu u obrambenoj politici je praktične naravi i leži u činjenici da potencijalni agresor zbog svoje tehnološke nadmoćnosti ima sve mogućnosti za potpuno onesposobljavanje jednog takvog sustava koji bi mi mogli razviti i time bi preko noći pao u vodu sav trud i sredstva bi bila uludo utrošena. Upravo iz razloga što se princip djelovanja u realnom vremenu u graditeljstvu planira izvoditi u mirnodopskim okolnostima i za mirnodopske namjene tako nešto ima smisla jer će se stvoreni sustav moći i iskoristiti u svojoj namjeni. Moći će odraditi ulaganje u svoj razvoj i po tome je smisleno i korisno isti ugraditi u graditeljstvo, a nije vrijedno truda i sredstava na tom sustavu temeljiti obranu. Mi svoju obranu, kako je i više nego detaljno opisano, temeljimo na spoznaji da je potencijalni agresor nadmoćan u tehnologiji i da ima visokodjelotvorno razvijenu doktrinu ratovanja u realnom vremenu koja se temelji na informatičkom umreženju svih vidova i rodova oružanih snaga. Mi smo svjesni koliko to povećava njegovu djelotvornu snagu i koliko je zahtijevno boriti se protiv tako dominantnog

neprijatelja, ali upravo iz te svijesti je i razvijen cijeli koncept totalnog obrambenog rata, naoružanog naroda i sve ostaloga što je već opisano. To ne znači da se neke mogućnosti koje ćemo moći koristiti, a koje djeluju na tom principu informatizacije bojišta, neće biti i primjenjene, naprotiv. Pogotovo se to odnosi na eventualne ratne sukobe sa protivnikom koji je na bliskoj tehnološkoj razvijenosti i upravo na tom tragu treba predvidjeti i mogućnost iskorištenja postojeće (odnosno planirane) informatičke povezanosti u gospodarstvu, a posebno u sektoru graditeljstva, kao jedne informatičke mreže koja se može transformirati iz mirnodopske u ratnu namjenu.

No vratimo se samom graditeljstvu i planiranoj informatizaciji cjelokupnog graditeljskog sektora na isti način kako je to učinjeno u modernim vojskama današnjice, tj. po onome što se naziva konceptom C4 (Command, Control, Communications, Computers & Inteligence). To znači da zapovijedanje, upravljanje (nadzor), veza, računala i obavještajni podaci čine jedinstveni sustav, ali umjesto u sklopu vojne, u sastavu graditeljske funkcije. I u graditeljstvu stoga treba postojati jedan pandan glavnog stožera za cijeli sektor i ratnih operativnih stožera za pojedine operacije, odnosno građevinske zadatke. Isto tako postojati će i sve ostale podudarnosti u organizacionom smislu i cijela građevinska djelatnost postati će jedna jedinstvena vojska, ali vojska koja umjesto pušaka, tenkova, topova i ostalog naoružanja svoje bitke vodi sa pneumatskim čekićima, bušilicama, mješalicama, kranovima, itd. Kao i u današnjoj modernoj vojnoj doktrini i u graditeljstvu će biti posao podijeljen između državnih (javnih) zaposlenika velikih građevinskih poduzeća raznih temeljnih specijalnosti (visokogradnja, niskogradnja, mostogradnja, tunelogradnja, itd) i privatnih podugovornih tvrtki koje imaju potrebnu fleksibilnost ili neku drugu posebnost, a koja je neisplativa velikim poduzećima. Upravo kako je sada slučaj te s profesionalnom vojskom u sastavu oružanih snaga neke države (točnije, SAD jedine imaju takvu doktrinu) dolaze i privatne zaštitarske tvrtke koje odrađuju poslove koje vojska nije u mogućnosti preuzeti. Sličnosti su prisutne i u podjeli zarade i rizika: vojska dobiva manju zaradu, ali trpi i manji rizik, a plaćenici su više plaćeni, ali su zato izloženi i znatno većem riziku.

Također će postojati i podudarnost u podjeli ljudstva na brojne regularne snage koje djeluju na širokom frontu i interventne postrojbe za specijalne namjene raznih specijalnosti i veličina. Postojanjem usko specijaliziranih timova biti će od iznimne važnosti isplanirati i izraditi njihovu koordinaciju na način da istog trenutka kada je na bilo kojem dijelu završena jedna faza gradnje i može se početi raditi sa novom, da se onda sa radom odmah i krene tako da nema zastoja odnosno da više nema danas toliko prisutnog praznog hoda.

Za dočaravanje slike kako bi to trebalo izgledati mora se imati neko osnovno znanje o tome kako uopće ide proces gradnje danas, na klasičan način, i imati spoznaje o trenutnim sposobnostima informatičkih sustava. Znajući ta dva parametra treba ih jednostavno spojiti u jednu cjelinu i učiniti ih djelotvornima. Tako se samo na primjeru izgradnje nekog stambenog objekta na novi, informatizirani način, a koji je dobro operativno izgrađen, može uvidjeti koliko je dobiveno kada se nacrt objekta digitalizira i pomoću sondiranja, prostornih skenera i laserskih označivača na licu mjesta proicira izvođačima radova. Odmah je moguće provjeriti sve što je izvedeno i što znači da sustav kontrole radova djeluje trenutno, a isto tako se tim istim izvođačima pokazuje što i kako moraju dalje raditi. Na samo to, nego se omogućuje najdjelotvornija sinhronizacija svih radova na objektu budući da se zna kako radovi napreduju i koji se mogu odmah nastaviti idući maksimalnom brzinom prema dovršenju posla. Logistička podrška je tu isto tako olakšana, a isto su tako i optimalno maksimalizirani proizvodni i transportni kapaciteti tako da se ne događaju danas potpuno uobičajeni slučajevi da se transport materijala obavlja na način da je prijevozno sredstvo iskorišteno sa 10% ili i manje od toga, sve ovisno više o pukom slučaju, a ne toliko o planiranju.

Ista se stvar odnosi i na iskoristivost građevinske operative koja zna biti tako malo iskorištena da je čak i posve upitno posjedovanje iste i to je jedan od razloga zašto se još uvijek puno toga kod nas radi na potpuno zastarijeli i staromodan način te se koriste većinom ljudi umjesto da se uposle strojevi. Tako imamo sliku da kao što nama izgledaju jadno neki građevinci iz zemalja trećeg svijeta koji još koriste ljudsku radnu snagu umjesto obične mješalice za poslove poput mješanja betona. Gledajući te slike pitamo se zašto je ne nabave i primjene (mješalicu za beton), pa si tako povećaju produktivnost. Ali mi isto tako izgledamo onim razvijenijima od nas koji nas gledaju i nije im jasno zašto si ne pomognemo

tehnologijom i povećamo vlastitu produktivnost. U oba slučajeva, i kod najrazvijenih zemalja, kod zemalja trećeg svijeta, a i kod nas, riječ je o pomanjkanju organizacijskog znanja koje umije iskoristiti tehnologiju tako da donosi korist, da radi svoj posao, a ne da sakuplja prašinu, jer kada nema iskorištenosti tehnologije u maksimalno mogućem omjeru dolazi do paradoksa da je isplativije ostati na nižoj tehnološkoj razini jer nije opravdano ulagati u nešto što se neće isplatiti svojim radom.

Zbog tog razloga upravo informatičkim umrežavanjem u sustav djelovanja u realnom vremenu omogućava se najveća moguća iskorištenost moderne tehnologije te se stajanje strojeva svodi na najmanju moguću mjeru. U gospodarstvu najveći je trošak radno sposoban čovjek koji nije zaposlen, a budući da jedan rovokopač ili jedna velika mješalica odrađuje posao tisuće radno sposobnih ljudi, time je nerad ili mirovanje strojeva još mnogostruko veći gubitak za gospodarstvo. U tom smislu treba uvidjeti da zastoj stroja izuzetno skupo košta onoga koji ga je nabavio jer odjednom kao da imamo na tisuće novonezaposlenih.

Cijeli je sustav posebno koristan u najdjelotvornijem iskorištavanju pameti i povećanju produktivnosti znanstvenika u graditeljstvu koji će biti okupljeni na jednom mjestu (institutima, sveučilištima, pokretnim laboratorijima) i primati informacije o svim problemima, a i obavljati kontrolnu funkciju kojom će paziti na projekt, parametre zadane kvalitete i sl. Prijemom informacija i neposrednom komunikacijom omogućava se rješavanje problematike u najkraćem roku bez gubitka dragocijenog vremena na sam dolazak na teren. Ako je i u nekim slučajevima nužno poslati ljudstvo na lokaciju i tada se može uštedjeti vrijeme barem kroz transfer informacija u znanstveni centar odmah po dolasku stručne ekipe i snimanja cijele situacije. Iz operativnih centara (ili jednog centra na razini države) šalju se sva potrebna uputstva ljudima na terenu (inžinjerima i radnicima) ili se prema potrebi aktiviraju i šalju na riješavanje posebni timovi za specijalne zahvate, tj. one koje standardno ljudstvo na terenu nije osposobljeno ili opremljeno za izvođenje.

Naravno, za ostvarivanje tako zahtijevnih normi i tako visokog tempa rada i sveukupne aktivnosti doći će i do posebnih radnih uvjeta koji će tako nešto učiniti mogućim. Budući da se ide na 24-vero satnu radnu aktivnost i ljudski rad doživljava prilagodbu, i u graditeljstvu sukladno tome moraju biti organizirane radne smjene od 4 × 6 radnih sati, s potpunom brigom oko smještaja, prehrane, radne odjeće i obuće, higijenskih, kulturnih i duhovnih potreba. Upravo sukladno onome kako je to i u vojsci koja također pruža kompletnu logističku i emocionalnu potporu svakom svojem vojniku. To će i biti jedan od razloga zašto će građevinski sektor zaposliti izuzetno veliki broj radne snage i upravo će više puta spominjan deficit u radno sposobnom ljudstvu biti najviše izražen u graditeljstvu. Hrvatskoj će nedostajati radnika i to posebno u graditeljstvu koje će postati glavna gospodarska djelatnost i mjesto masovnog zapošljavanja. Barem u samom početku, ali i u budućnosti će graditeljstvo biti na visokom mjestu po važnosti budući da su planovi izgradnje države orijentirani na dugi vremenski period, kako će biti izloženo kasnije u poglavlju o prometu i urbanizmu. Upravo zbog navedenog nedostatka radne snage trebati će još više podići uporabu tehnologije u graditeljstvu i time zamijeniti što više ljudi, ali niti to neće biti dovoljno i zato će se privlačenje i zapošljavanje Hrvata koji su zaposleni u inozemstvu i cijele iseljene Hrvatske svih generacija poticati i generirati upravo nuđenjem zaposlenja u građevinarskom sektoru. Ono što dodatno pogoduje takvoj zamisli je činjenica da je relativno visok udio ljudi na radu u inozemstvu ili iseljenika u dijaspori upravo i zaposlen u graditeljstvu pa tako mogu svoje znanje, a posebice radne navike, prenijeti natrag u domovinu.

U cijelu graditeljsku jednadžbu ulazi još i uporaba najnovijih (najboljih) tehnoloških dostignuća na području građevinskih materijala koji su došli do takve razine da praktički više nema građevinske problematike koja se ne može brzo i kvalitetno riješiti. To poglavito znači da će hrvatska industrija građevinskih materijala imati pred sobom zadatak da se ponovno uspostavi i još dodatno unaprijedi na način da se bude na razini svjetskih dostignuća. Možda to nekome izgleda prezahtijevno, ali ovdje je riječ o posve realnim zahtijevima jer ne radi se o tehnologiji koja je teško dostižna i visokosofisticirana poput mikroprocesora, nego je tu riječ o htijenju, o političkoj volji i organiziranosti, a potrebnog znanstvenog kadra imamo u posve dovoljnoj mjeri.

Zato danas već propala i ugašena poduzeća ili ona koja su prešla na običnu trgovinu i uvoz stranih pro-

izvoda prestaju sa takvom praksom i u suradnji s ministarstvima znanosti, gospodarstva i graditeljstva kreće se odmah na pokretanje proizvodnje tehnološki najrazvijenijih građevinskih materijala.

Načelo kvalitete u graditeljstvu

Konačno, jedan posebni zahtijev stavlja se i pred same projektante, a na građevinarima će biti da "samo" ostvare izrađene projekte. Radi se o projektiranju na način da se uz već prije određeno načelo kvalitete koje vrijedi za cijelo gospodarstvo, pa tako i za graditeljstvo, ovdje da i vrlo točna specifikacija garancije kvalitete za sve izrađene objekte u visokogradnji i niskogradnji koja jamči najmanje 100 godišnju uporabljivost bez ikakvih nužnih popravaka, a koji su uzrokovani samom gradnjom. Svi objekti moraju biti u takvom stanju solidnosti da se samo zbog vanjskih izvanrednih utjecaja mogu dogoditi strukturalna oštećenja.

Konkretno, kada se izgradi neka stambena jedinica (zgrada), nipošto neće smjeti niti u tragovima biti slučajeva kakvi su danas postali standardnom normom hrvatskog graditeljstva, a koji su pravi odraz stanja u cijeloj državi i državnog vodstva. Kako inače objasniti takve stvari poput stambenih zgrada koje su tako loše napravljene da nisu useljive, za to nitko nikada ne odgovara, novci se podijele, a ti stanovi još predaju na korištenje braniteljima ili drugoj domaćoj sirotinji? I tako se konstantno ponavlja i bez izgleda za pošteno izgrađenom zgradom radi se već godinama i nikome ništa, nego se još svaka trenutno vladajuća struktura hvali i naslikava pred tim nacionalnim sramotama. Po takvim pitanjima i takvim radnjama srozani smo na razinu onih najgorih tiranijskih banana-država Afrike ili Latinske Amerike u kojima nema nikakve odgovornosti, čak još gore nego u demokracijama zapadnog tipa gdje do određene razine postoji određena uređenost i zakonska principijelnost pa tako nije moguće na jedan primitivan i očigledan način izvoditi prijevaru nego se to radi pametnije i masama puno neprimjetnije.

Takva praksa katastrofalne izvedbe ne samo da ugrožava ljudske živote zbog mogućih opasnosti povezanih s neodogovornošću u izvedbi, nego naknadno daleko preskupo košta jer zahtijeva velika sredstva i energiju za popravak svega onoga što je loše izvedeno. To se sinergijski umnožava i na kraju sve skupa postaje jedna vreća bez dna i ulazi se u začarani krug vječnog krpanja i dokrpavanja već popravljenog iz kojega je moguće izaći jedino na način kako je Aleksandar Makedonski riješio problem gordijskog čvora – oštricom mača. Kriminalna praksa loše gradnje koja se ispravlja još lošijim popravcima, a sve na radost "podmazanih" političara na vlasti i izvođača radova koji podmićivanjem i drugim vezama dobivaju unosne poslove, može i mora se prekinuti jednim udarcem mača koji će ih sve skupa sasjeći i baciti u prošlost, gdje i pripadaju.

Dosizanje i ostvarivost kvalitete koja će se tražiti tehnološki je lako ostvariva, a to što će troškovi biti malo veći višestruko je kompenzirano oslobađanjem od troškova korumpiranosti i od cijene koja se plaća zbog neprestanih sanacija loših graditeljskih izvedbi.

Isto tako treba znati da se kroz kvalitetu povećava i opća vrjednost nekretnina i pripadajuće infrastrukture, a samim time raste vrijednost cijeloj državi kao jednoj korporaciji (korporativno uređenje!). I povjerenje u nacionalnu valutu i njena stabilnost isto je tako povećana izgradnjom visokovrijednih i trajnih objekata jer je trajnost ljudskih djela direktno povezana s novcem koji je utemeljen na radu, a ne na zlatnim ili, još gore, deviznim rezervama.

Uloga estetike u graditeljstvu

To povećanje vrijednosti nekretnina i infrastrukture, pa tako i države i njezine valute, povećati će se s još jednim detaljom. Riječ je o čisto emotivnom djelovanju što nikako ne znači da je manje značajno u djelovanju na ljudsku percepciju vrijednosti. U građevinarstvu posebno mjesto mora imati angažiranje na estetici, a za što će biti potican angažman zanatlija/umjetnika koji će svakoj građevini dati jedan osobni pečat i prepoznatljivost. Istovremeno se estetički djeluje i ukrašuje cijeli okoliš i tako svakom državljaninu daje jedan – makar i potpuno nesvjesni – emotivni i intelektualni poticaj. Sve što je lijepo pozitivno utječe na cjelokupno ljudsko biće, na svakog pojedinca, a na taj način kada se izgrađuje ono

što ima u sebi ljepotu utječe se na naciju kao jednu cjelinu.

Što i kako će se raditi prepušta se onima kojima je to struka i koji to najbolje trebaju znati: arhitektima, umjetnicima, zanatlijama i ostalima. Svatko će imati priliku pokazati koliko je sposoban i nadaren te će se ostvarivati svojevrsna trajna izložba na otvorenom. Jasno je da sve to ima i znatan turistički značaj i da estetsko oplemenjivanje prostora nekomercijalnim i naizgled nepotrebnim umjetničkim detaljima daje ono nešto što se urezuje u čovjeka kao poseban doživljaj koji nije moguće objasniti nego ga se može samo osjećati. Tako tom posjetitelju neće biti žao potrošenih sredstava za ono što duboko u sebi doživljava lijepim, plemenitim i ugodnim. Ovdje je dan samo jedan nagovještaj, a o svemu je detaljnije razmatrano u poglavlju o urbanizmu, arhitekturi i prostornom planiranju.

Završni komentar

Uspjeh cijelog Programa nacionalnog opstanka uvelike ovisi o ostvarenju građevinskih planova. To je iz razloga što ljudima u samom početku neće biti moguće davati velika novčana primanja nego će glavni način stimuliranja i motiviranja biti u brzom, trajnom, kvalitativnom i kvantitativnom zadovoljenju stambenih potreba. To je temeljno programatsko obećanje ovoga cijeloga Programa nacionalnog opstanka koje će svi s punim pravom najbrže očekivati da bude riješeno, a isto tako biti će neposredno vidljivo i opipljivo ispunjenje istoga. Relativno brzim ostvarenjem obećanih rezultata, a što je u potpunosti moguće, ostvaruje se željeni psihološki učinak na cijeli narod što onda omogućuje ustrajnost i volju za daljnje žrtvovanje u cilju podizanja Hrvatske iz ponora u kojem se sada nalazi.

Zbog prije navedenih razloga jednaku važnost ima gradnja infrastrukture (željeznice, ceste, mostovi, vodovodi, kanalizacije, itd.) i poslovno.privrednih objekata s jedne strane te gradnja stambenih objekata s druge strane. U tom cilju i građevinske snage biti će podijeljne na način da se otprilike jednakim snagama ravnomjerno pristupi sveukupnoj izgradnji.

Što se prije postigne ostvarenje visokog razvojnog nivoa moći će se dio građevinskog sektora staviti i na svjetsko tržište i svojom visokom produktivnošću raditi na unosnim poslovima širom svijeta. Graditeljsko znanje, umijeće i sposobnost postaju onim što Hrvatska može ponuditi svijetu i što predstavlja izvozni proizvod koji donosi potrebna sredstva za uvoz. Ali i više od samog poslovanja koje donosi dobit, graditeljstvo predstavlja i izvoz svjetonazora pretočenog u umijeće kojim čovjek ovladava tijekom cijele povijesti. Graditeljstvo je bilo istovremeno i poticaj i pomoć u ovladavanju silama svijeta poremećenog nakon praroditeljskog pada. Graditeljstvo je ono što predstavlja prvu potrebu nakon zadovoljenja bazičnih tjelesnih potreba za hranom (prehrana) i utopljavanjem (odjeća, obuća) te izgradnja ima značenje koje transcedentira sirovu ljudsku prirodu te navodi prema većem, ljepšem i boljem. Navodi prema vječnosti. Ono što je u graditeljstvu toliko posebno istovremeno je i opasno ukoliko nije podložno načelu potčinjenosti volji Božjoj nego joj je suprostavljeno. Onda imamo ostvarenje svega suprotnoga, svega što i dalje ide prema vječnosti, samo to je vječnost kojom se ide *"u peć ognjenu, gdje će biti plač i škrgut zubi."* (Mt 13, 50).

Ciljevi postavljeni u graditeljstvu visoki su i s kratkim vremenskim rokom za realizaciju što dodatno otežava cijeli poduhvat. Cijela koncepcija, novi pristup i nova organizacija u graditeljstvu stvarati i razvijati će se u hodu, od jednostavnijeg početka prema daljnjem (i neprestanom) usavršenju. Upravo zato u graditeljstvu se pruža jedinstvena prilika svakome da se dokaže i pokaže koliko vrijedi i kakve su mu sposobnosti.

Ima tu i neke neobične simbolike da opstanak i razvoj Hrvatske u jednu slobodnu i suverenu zemlju koja je u službi ostvarenja vladavine Krista Kralja te je po tome u sukobu sa judeo-masonskim (masoni = zidari) građenjem bezbožne i protubožje konstrukcije Novoga svjetskog poretka.

Graditelji nekakvog hrama čovječanstva, a u stvari čovjekovog (samo)pobožanstvenja, odjednom sa Hrvatskom onakvom kakva bi trebala biti imaju svojevrsnu graditeljsku opoziciju koja u njihovom svijetu, svijetu u kojem su postigli skoro totalitarnu moć, gradi Kristovu građevinu i kvari im njihovu antikristovsku idilu u kojoj se trenutno nalaze.

U tom graditeljskom nadmetnju vidjeti će se tko je vrijedan pobjedničkog vijenca. Vidjeti će se tko je bolji graditelj.

Mi koji gradimo kako je od Gospodina određeno: *"Tko god dolazi k meni te sluša moje riječi i vrši ih, pokazat ću vam kome je sličan: sličan je čovjeku koji gradi kuću pa iskopa u dubinu i postavi temelj na kamen. A kad bude poplava, nahrupi bujica na tu kuću, ali je ne može uzdrmati jer je dobro sagrađena. A koji čuje i ne izvrši, sličan je čovjeku koji sagradi kuću na tlu bez temelja; nahrupi na nju bujica i umah se sruši te bude od te kuće razvalina velika."* (Lk 6, 47-49).

Ili oni za koje vrijedi slijedeće: *Kamen što ga odbaciše graditelji postade kamen zaglavni.* (Ps 118, 22), i koji su odbacivanjem Spasitelja izgubili čvrstoću svoje gradnje te će im se kao takva urušiti.

Jer pisano je: *"Naprotiv, tko god sluša ove moje riječi, a ne vrši ih, bit će kao lud čovjek koji sagradi kuću na pijesku. Zapljušti kiša, navale bujice, duhnu vjetrovi i sruče se na tu kuću i ona se sruši. I bijaše to ruševina velika."* (Mt 7, 26-27).

2.10. Ministarstvo prometa i veza

Vjeran je glasnik onomu tko ga šalje
kao ledena studen u doba žetve:
on krijepi dušu svoga gospodara
(Mudre izreke 25, 13)

I ti ćeš gradit' na starim razvalinama,
dići ćeš temelje budućih koljena.
Zvat će te popravljačem pukotina
i obnoviteljem cesta do naselja.
(Izaija 58, 12)

Ministarstvo prometa i veza ima vrlo jasnu zadaću: omogućiti kretanje ljudi, roba i informacija kroz cijelu Hrvatsku na najdjelotvorniji i najkorisniji način.

Tu se odmah nameće osnovno pitanje: za koga najdjelotvornije i za koga najkorisnije? Posve bi normalno bilo da je jedini mogući odgovor za Hrvatsku i Hrvate. No, sada u Hrvatskoj to nije tako. Nerazumnim odricanjem od suverenosti, podilaženjem strancu i jednim sluganskim mentalitetom nema normalnosti ni u čemu, pa tako se ni ceste, mostovi, pruge, luke, a kao posebno tragičan slučaj, i telekomunikacije, podlažu protuhrvatskim interesima. Podlaže se interesu globalnog (nadnacionalnog) kapitala koji ujedno radi na uništenju svega religijskoga, tradicionalnoga, nacionalnoga, moralnoga, etičkoga i estetskoga (lijepoga). Takvom principu je potčinjeno osmišljavanje u izgrađivanju hrvatskih prometnica i veza svih vrsta i oblika. Sve je to moguće prvenstveno zbog idolopokloničkog kulta bezbožničkim euro-atlantskim integracijama ili navodne neizbježnosti globalizacijskog modeliranja života, globalizacije takve kakva već je. Ako ništa drugoga onda se ta podložnost opravdava činjenicom da globalizacija predstavlja neprikosnovenu silu (silu svakako predstavlja) i da se toj sili moramo pokloniti da ne bi bili uništeni. Nije im jasno da se pokoravanjem isto ide u sigurno uništenje, a da bi bilo gore, to je vječno uništenje jer smo time prekršili prvu Božju zapovijed i postali obični bijedni idolopoklonici. Nema sile do Boga na nebesima i na tome stajalištu mora se ostati makar bili uistinu uništeni od bezbožne zemaljske sile jer imamo sigurni pobjednički vijenac za vječnost.

Ipak, usprkos sve istine u Gospodinu, i dalje se uporno ispire mozak narodu da je to jednostavno tako i da se tu ništa ne može učiniti osim da pokorno spustimo gaće i prihvatimo tu neizbježnost globalizatorskog silovanja. Naravno da tako ponajprije govore oni koji i inače kroz život idu radosno i bludnosno spuštajući gaće na sve strane, ali ako ih njihova okorijelost u grijehu i čini nepromijenjivima to nikako ne znači da ostali nemaju mogućnost za drugačijim djelovanjem. Oni svojom porobljenošću, u kojoj god da bili, vjerovatno i istinski misle da nema druge mogućnosti činjenja, ali sputani su svojim ograničenjem, svojim odricanjem od istinske slobode, pa onda misle da se drugačije ne može i u tu zabludu uporno uvjeravaju sve oko sebe.

Sigurno je da se može drugačije, da se može slobodno, da se može istinom i da se može pravdom. Tako i u suverenoj i slobodnoj Hrvatskoj svoje prometnice i svoje komunikacije imamo ne samo pravo, nego i dužnost koristiti na korist naroda, nacije i države, a sve skupa u slavu Božju. U tom principijelnom stavu treba gledati sve što će u daljnjem tekstu biti manje ili više detaljno izrečeno o tome kakve nam trebaju biti naše komunikacije, naša povezanost, bila ona tjelesna ili informacijska.

Također je vrijedno za objasniti i da se ovdje, u osmišljavanju koncepcije prometa i veza, u biti tek počinje ispunjavati sav smisao prethodnih postupaka u financijama i gospodarstvu. Kroz ispravno uređene financije ovladava se stvaranjem, distribucijom i protokom novca što opet omogućuje poljoprivrednu i industrijsko-gospodarsku politiku prema vlastitim interesima. Poljoprivreda i industrija (cjelokupno gospodarstvo) daje onu osnovnu produktivnu proizvodnju koja se svojom samodostatnošću i unutarnjom povezanošću međusobno potpomaže i doprinosi ukupnom uzdignuću u bogatstvu,

snazi i moći države i nacije. No tek sa graditeljstvom se ide u stvaranje nečeg što nadilazi puke bazične potrebe ljudi i graditeljstvo ima to uzvišeno poslanje, kako je već i rečeno. Promet i veze, a također i odmah iduće poglavlje koje se bavi urbanizmom i arhitekturom, je ono što govori što će se s tim graditeljstvom konkretno raditi, kada je već tu i kada je osposobljeno za djelovanje u prostoru, a u ovom slučaju to je prostor hrvatskog državnog suvereniteta.

Na taj način gledano vidljiva je veza od novca, poljoprivrede, gospodarstva prema graditeljstvu. Tu se pokušalo dati odgovor s čime (novac, poljoprivreda, industrija – ovladavanje materijom, stvaralačkom energijom); zašto (graditeljstvo – gradnja za dolazak Spasiteljev) i na kraju gdje i što to treba raditi i/ili graditi (promet i veze te urbanizam i arhitektura).

Sve bi se moglo prikazati i kao postupak jednog čovjeka koji ponajprije ovlada umijećima prehranjivanja, vatre i izrade najosnovnijih alata – oruđa i oružja, a kada je to uspio u tolikoj mjeri da ima mogućnosti za dodatan rad ide na uređenje svojeg životnog prostora na način da to bude što bolje za njega samoga i njegove bližnje poput obitelji. Tu je odmah vidljiva i najveća zamka takve nakane ukoliko čovjek sam sebe stavi na prvo mjesto i ugađa isključivo samome sebi kao jedinom mjerilu vrijednosti. Tako orijentiran čovjek sam je sebi najveći neprijatelj i vodi se u teški jad i bijedu, u nesreću i žalost. Jedino ako se čovjek podloži Božjoj volji i sve čini u skladu s Njom imati će blagoslov s nebesa i neće propasti po danom mu Božanskome milosrđu. Tako i u ovome primjeru kada se čovjek koji je krenuo u uređenje svojeg životnog prostora u tome postavi na način da je za njega samoga najbolje ono što mu je od Svevišnjeg putem objava sugerirano onda je to uistinu put kojim se rad u prostoru čini dobrim i korisnim. Onda se radu može pristupiti s pouzdanjem znajući da smo vođeni od onoga koji je savršen i koji naša nesavršena djela ispravlja onako kako je to na vječnu korist.

Prijevoz putnika i tereta

Prvo i osnovno je riješiti prijevoz putnika i tereta ili ljudi i roba. To je od vitalnog značenja za cijelu državu i to ne samo iz uskih gospodarskih razloga nego i zbog općeg povećanja kvalitete života u državi, a što se ne da izraziti brojkama u nekim gospodarskim pokazateljima. Ali to što se ne može točno prstom pokazati i izmjeriti ne znači da isto ne donosi i pozitivan gospodarski učinak, upravo suprotno. Povezanost postiže učinak porasta povjerenja, identifikacije sa svima s kojima smo povezani u neku mrežu, makar ta mreža bila i cestovna i makar nikada ne išli tom cestom, nego samim time što cesta postoji već je prisutno podsvjesno povezivanje s onim ili onima koji su na drugom kraju te ceste.

Ne treba zaboraviti da je Rimsko carstvo svoju homogenost imalo zahvaliti prvenstveno sustavu cestovnih puteva koji su izgradili. Nije tu bila toliko, ako i uopće, prisutna sama materijalna manifestacija ili učinak od te ceste, koliko se radilo o povezivanju individualiteta onih koji su bili obuhvaćeni tom cestovnom mrežom. Sama izreka, sama istina, da *svi putevi vode u Rim* učinila je više na očuvanju Rimskog imperija nego sve legije zajedno. Riječi (tj. pero) su i ovdje pokazale svoju nadmoć nad mačem. To je bila ona prava sila koja je držala razne narode i teritorije pokorenima, ta jednostavna sponaja da su u cestovnoj mreži Rimskog imperija ulovljeni poput riba u mreži ribara. Već sama spoznaja da postoji cesta kojom kao stalno postoji jedna virtualna mogućnost dolaska legija bila je uglavnom dovoljna da drži osvojena područja u pokornosti. Cestovna mreža je samim svojim postojanjem davala puku mogućnost prisutnosti vojne sile Rimskog carstva, a kada je nešto virtualno odmah je i sveprisutno, i ne podčinjava se materijalnim ograničenjima. Tako je s realno malim vojnim snagama Rim držao svoj imperij u potrebnom jedinstvu. I tu, kada se opisuje cestovna mreža staroga Rima, vidljiva je providencijalnost u Isusovim djelima kada je apostole novačio među ribarima i dao im poslanje da postanu ribarima ljudi. Od Rimskog imperija koji kroz svoje ovladavanje materijom stvara cestovnu mrežu kojom potom ovladava ljudima koje obuhvaća tom svojom cestovnom mrežom, jedna mala grupica istinskih ribara putujući cestama na istima nadograđuje jednu duhovnu mrežu u koju na koncu biva uhvaćeno cijelo to Rimsko carstvo. Kakav veličanstveni obrat, jedan razumu onoga doba nevjerovatni (čudesni) obrat, obrat za koji je trebalo biti u kršćanskom ludilu. Točno kako je i napisano: *Doista, kad svijet u mudrosti Božjoj Boga ne upozna mudrošću, svidjelo se Bogu ludošću propovijedanja spasiti vjernike.* (1Kor 1, 21).

Znajući sada ovu istinu o cestama i povezanošću koja nadilazi samu cestu kao samo neko novo ljudsko djelo, onda moramo po tim spoznajama raditi na povezivanju koje je u prvom redu podložno Božanskome, a tek potom onome ljudskom. Treba znati da je i ovo kako se sada radi na povezivanju i kako se baca prometna mreža promišljeno djelovanje jednog novoga imperija na ljude, ali tako se isto kao i u slučaju Rimskog imperija i ova novovodobna prometna mreža i ovaj novodobni imperij mogu srušiti i preobratiti kao i stari.

Suština je ostala ista, promijenio se kontekst – imperij i apostoli. Rimski imperij je sada u liku SAD-a, *pax romana* je zamijenjena s *pax americana*, i riječ je o puno većim proporcijama i većoj sveukupnoj moći novodobnoga u odnosu na starodobni imperij. No i apostoli više nisu oni stari, pogotovo u smislu da nema više one prvotne intenzivnosti ranokršćanskog apostolata. Ugasnuo je početni žar, smanjila se budnost i u očišćenu se kuću vratilo mnoštvo novih demona, jačih od onih starih. Zbog navedene slabosti ljudskog faktora u apostolatu za obraćenje novog imperija potrebno je donekle drugačije se postaviti u cijeloj toj novonastaloj ili novodobnoj situaciji. Suštinski sve je isto i opet će pojedinci biti ti koji vrše apostolat, ali zbog promijenjenih okolnosti organizacija apostolata biti će prilagođena potrebama i mogućnostima vremena. Najosnovnija je razlika u poslanju koju sada ima odraditi ne jedna marginalna skupina ljudi koju niti njihov vlastiti narod u velikoj većini nije prihvatio, već jedan mali i marginalni narod koji je jednako tako neprihvaćen i prezren od svijeta. Država kao organizacioni izraz naroda ima u tom smislu svoju apostolsku ulogu i to je jedna od temeljnih razlika u odnosu na prve apostole. **Prije su apostoli bili pronositelji vijesti, sada to ima biti jedna država.** To ima smisla i u činjenici da se sada ne počinje od ničega nego od nasljeđa sakupljanog upravo na temelju prvoga apostolata i po tome i sadašnje mjesto države ima svoj novi smisao. Pogotovo što postoji izgrađena cijela crkvena organizacija koja je tu da po svojem određenju bude svim ljudima za spasenje. U ovome, u apostolatu vjere, vidim i smisao uspostave moderne hrvatske države na kraju postojanja država, u vremenu njihovog umiranja. Mali smo i posljednji smo, te po tome imamo upravo ono što je potrebno da posramimo velike i moćne.

Sve ovo pomalo se udaljilo od osnovne teme ovoga poglavlja, a to su promet i veze. Još konkretnije, bilo je započeto govorenje o putničkom i teretnom prometu i kako bi on trebao biti uređen u Hrvatskoj. Osnovna je stvar da prometna koncepcija bude u najboljoj koristi za ostvarenje gospodarske samodostatnosti, političke slobode i suverenosti, a isto tako i da se promišlja obrambena iskoristivost prometne mreže koja će se stvoriti.

Po svim ovim smjernicama praktički sve što se radilo u posljednjih 15 godina demokratske Hrvatske jedna je ogromna greška. Sve je loše napravljeno i nije nikakva primjerena strategija bila osmišljena u razvoju komunikacijske mreže koja je bačena na Hrvatsku. Kada kažem da nije bilo strategije to znači da je nije bilo od strane naših vlasti, a itekako je bila prisutna strategija, samo od strane nekoga drugoga.

U tom pogledu čak je i komunistička Jugoslavija sa svom svojom nehrvatskom koncepcijom radila više i bolje za ostvarenje hrvatskih interesa nego sama Hrvatska kada je dobila (dobila svojom višestoljetnom borbom, a na poklon zbog vjernosti Crkvi) svoju nezavisnost. Nije to Jugoslavija radila iz htijenja nego iz neznanja, jer da su znali da bi, recimo, s gradnjom jednog autoputa od Splita do Kralovca kakav je sada izgrađen, i ondje gdje je izgrađen, Hrvatska bila puno lakše pokoriva i bilo bi pravo pitanje da li bi se uspjeli obraniti od napada ondašnje JNA. Sigurno bi s takvom spoznajom i ona Jugoslavija gradila ovakve ceste i ovakvu bi mrežu bacila na nas. Slična je stvar i s prisilnim služenjem vojnog roka u bivšoj SFRJ. Da su kojim slučajem pružili opciju biranja između civilne i vojne službe Hrvati bi masovno odabirali civilnu, pa bi u ratu '91. bilo puno vojno potpuno neobučenih ljudi. Ovako je prisilno služenje JNA dalo osnovna vojna znanja na koja su se nadogradila znanja Hrvata iz inozemstva (prvenstveno Legije stranaca) i nije se moralo kretati od same nule.

Gradnja ovakvih autocesta kakve se sada grade zalog je budućih poteškoća i ove ceste nisu ništa drugo nego poziv potencijalnom agresoru koji raspolaže jakim oklopno-mehaniziranim postrojbama da se svojim snagama u slučaju napada komotno provoza uzduž i poprijeko Hrvatske. Sama trasa autoputa ide upravo kroz najvrednija područja vrlo bliske budućnosti – izvora pitke vode. Znajući da je voda

budući, i to vrlo skoro budući, predmet od globalne strateške vrijednosti jasno je da isto kako je danas putem vojne sile preuzeta eksploatacija nafte, tako će se uskoro preuzimati i pitka voda. Strateški planeri koji su nam nametnuli ovakve trase, naravno – samo zahvaljujući poslušničkim vladajućim strukturama koje su prisutne u Hrvatskoj, osigurali su svojoj vojnoj sili lako dosezanje i okupaciju izvora pitke vode u središtu Europe, a opet blizu morskih luka. Tako je sve dovedeno do optimuma za buduće preotimanje nadzora nad našim najvrednijim resursima, a mrežu u koju smo se dali uloviti još smo i sami skupo platili.

Da je to jedina stvar bilo bi donekle i podnošljivo, ali način kako je sve financirano putem uzimanja stranih kredita opterećenih lihvom, sa stranim izvođačima i sa stranim koncesijama daje cijeloj stvari još dodatnu težinu. No, ipak je ono najgore od svega i gdje svaka pamet staje činjenica da gradnja cestovne mreže autoputeva ovih profila nikako ne može biti koncepcija razvoja. Uopće, oslanjanje na cestovni saobraćaj, na dominantno cestovni prijevoz ljudi i roba kao onaj osnovni u potpunosti je promašen.

Koncepcija prijevoza koja se temelji na cestovnom prijevozu koji koristi motorna vozila i potpuno je ovisan o nafti promašena je u svemu. Gradnjom cesta i poticanjem kupovine automobila i kamiona kao onih koji izvode skoro sav prijevoz dovodi državu do općeg prometnog kolapsa, ekološkog zagađenja i ranjivosti zbog tako stvorene naftne ovisnosti. To je sve u potpunoj suprotnosti s načelima ostvarenja gospodarske samodostatnosti i s tim povezane racionalizacije/optimalizacije energetske potrošnje. Cestovna mreža kao rješenje prometnog povezivanja toliko je loša da je već samo na primjeru sezonskih turističkih gužvi vidljivo koliko je sve to promašeno.

Navodna veća brzina dolaska iz jednog grada u drugi, s jednog mjesta na drugo, potpuno je poništena velikim zagušenjima do kojih dolazi na više mjesta i iz više razloga. Prvi je taj da veća prometna protočnost u broju vozila ništa korisnoga ne donosi jer se zbog povećanog broja vozila događa i veći kolaps unutar gradova do kojih autoput dolazi. Kapacitet dovoženja do grada je povećan, ali je unutar gradova sve ostalo jednako neprotočno, odnosno, čak je svake godine još i gore zbog neprestanog doseljavanja u gradove i povećanja broja motornih vozila i bez dolaska turista sa strane. Drugi je razlog u velikim navalama za vrhunaca turističke sezone gdje je protočnost na naplatnim kućicama jednostavno nedovoljna i nastaju višesatne gužve koje posve dokidaju smisao gradnje autoputeva. Brže se proveze od točke A do taman ispred točke B, a da bi se onda toliko čekalo dolazak do te točke B da je vrijeme potrebno za konačni dolazak u B veće nego što je to bio slučaj prije dok je u funkciji bila stara i navodno sporija cesta. I za sve to, veću brzinu i veći kapacitet prometovanja koja donosi vremenski dulje putovanje, putnik još mora i masno platiti. Plaćati zato da bi se sporije došlo vrhunac je gluposti i zato je koncepcija autoputeva ovako kako je u Hrvatskoj izvedena jedna velika katastrofa koju ćemo skupo plaćati desetljećima. Kada bi to bilo nekim čudom ostvarivo najviše bi se isplatilo cijeli taj autoput preorati i zasaditi šume ili pašnjake za krave i ovce. Treba se samo sjetiti koliko se izrugivalo, i još se izruguje, i sve s punim pravom, tvornici glinice u Obrovcu kao primjeru komunističke gluposti, ali to nije niti blizu ovome promašaju od autoputeva što su se izgradili u demokraciji. I skuplji su, i štetniji su, a i opasniji u sigurnosno-političkom smislu. Od one tvornice barem se može učiniti nešto drugo kroz maštovitu prenamjenu: muzej bilo čega, hotel, zabavni ili tematski park, itd. Kod autoputa nije moguća tako jednostavna prenamjena funkcije.

Na ovo odbacivanje prometnog povezivanja na temelju auto-puteva, tj. cesta širokih profila, odmah će reagirati njihovi zagovornici i to prvenstveno na način da se onoga tko ukazuje na promašenost te koncepcije priljepi etiketa nekakvog nazadnjaka koji ne spoznaje moderno vrijeme i moderne trendove. U biti, o tome se i radi, jer slijepo slijeđenje zadanih trendova od strane drugih i jest ono što je dovelo do situacije u kojoj se nalazimo. Mi moramo sebi odrediti svoje nacionalne trendove i biti im dosljedni, a ne kaskati za tuđim zamislima, jer dok mi slijedimo ono što nam je izvana zadano poput domaće zadaće u školi, ti koji nam daju zadaću već smišljaju i planiraju što će biti u budućnosti, pa u skladu s tim i djeluju. Na taj način ostajemo vječno u zaostatku te samo još i više padamo u potčinjenost. Tako i odbacivanje cestovne orijentacije nipošto ne znači odbacivanje napretka u prometnom povezivanju, u ukupnom unapređenju prijevoza putnika i tereta. Upravo suprotno, zbog toga što će se samostalno i u vlastitom interesu promišljati ono najbolje za cijelu zajednicu biti će dana i **nama**

najprimjerenija rješenja. U svakom slučaju mogu biti samo bolja od ovih sadašnjih, jer bi već odstupanjem od ovih globalizacijom nametnutih rješenja, makar i po metodi slučajnosti, bilo učinjeno bolje nego što je to učineno sada.

Svaka država zahtijeva što bolju prometnu mrežu kako bi bila politički i gospodarski učvršćenija pa je svako istinsko državništvo obvezatno ostvariti najbolja moguća riješenja. Pogotovo ona država koja proklamira kao svoj osnovni cilj postići najvišu moguću gospodarsku samodostatnost mora po tom cilju isplanirati i svoju unutarnju komunikaciju.

To što je osnovna usmjerenost u planiranju komunikacijske (prometne) povezanosti primarno orijentirana prema unutra, ne znači da se ne uzima u obzir i povezivanje u skladu s okruženjem i da se ponaša autistično prema svijetskim komunikacijama. To nikako nije slučaj i unutarnje osmišljavanje se potpuno oslanja i na vanjske prometne zadanosti, samo te zadanosti su nama podložene, a ne određujuće. Najbanalniji primjeri jesu granični prijelazi i po njima se izvode i unutarnja planiranja, ali tu se još podrazumijeva i usklađivanje s prihvaćenom standardizacijom, normama, propisima, itd. Nije cilj biti izoliran od svijeta, a time se konstantno plaši nacija kada god se netko usudi misliti suvereno Hrvatski, nego je cilj biti slobodan i suveren u svojoj državi, ne biti poslušnik protubožjih i protuljudskih moćnika ovoga svijeta. Upravo nezavisnost i slobodu žele svima zakinuti ti svjetski moćnici, a domaće sluge koje im služe koriste se metodama laži i obmanjivanja kada se netko usudi samo predložiti put samostalnosti pa se odmah osjete ugroženima i optužuju da to vodi u nekakvu izolaciju i da onaj tko tako misli želi biti nekakav čudak koji se zatvara u svoju kuću i ne želi komunicirati sa svijetom. Koliko tu ima neistina i koliko tu ima podlosti kada se želja za istinskom slobodom proglašava nečim nazadnim i izolacionističkim od strane onih koji su svoju osobnu i našu nacionalnu slobodu prodali inozemnim nalogodavcima. Posebno je to prljavo kada se spozna istina da biti istinski slobodan neizostavno uključuje i otvorenost prema svima jer sloboda je ostvariva jedino u istini, istina u ljubavi, a ljubav je ponuđena i okrenuta prema svakom čovjeku bez obzira na njegovu grešnost. Ljubav je okrenuta i prema neprijateljima, prema onima koji žele i čine zlo, a jedino tako ih je i moguće poraziti. Ljubav prihvaća grešnika no isključuje prihvaćanje grijeha, a sile koje vladaju svijetom upravo nameću prihvat grijeha kao uslov za navodno sveljudsko (globalno) pomirenje.

Kod prometnog osmišljavanja Hrvatske radi se o tome da se gleda primarno vlastita politička i gospodarska računica. Po tome se, recimo, odustajanjem od gradnje cestovnih koridora gleda što time dobivamo, a što gubimo, sve se zbroji, prokalkulira i donese primjerena odluka. U procesu donošenja odluke ono što osnovno je da se odbacuje interes globalne ekonomije i gleda interes nacionalne kristocentrične ekonomije sa svojim korporativnim gospodarskim uređenjem. Tako bi se odustajanjem od cestovnih trasa globalnog određenja izgubilo na dobiti koju donosi tranzit motornih vozila, potrošnja u tranzitu, a nešto bi se dobilo povećanjem broja turista općim unutarnjim povezivanjem koje je ipak donekle korisno, ali ni blizu toliko koliko se prikazuje, i to je u biti sve. S druge strane, negativnosti cestovnih koridora koji su dio globalnih ekonomskih interesa su osim navedenog vojno-strateškog nedostatka i u tome što je trošak gradnje preskup u odnosu na dobit, ali ponajviše je štete od ekološkog zagađenja koje veliki tranzit (isto tako i povećani turistički dolazak) stvara na naš okoliš. Zagađenje direktno uništava osnovne prednosti koje sada još uvijek posjedujemo, poput uništenja relativno čiste zemlje za proizvodnju zdrave hrane na kojoj se ostvaruje i najveća zarada, zagađivanja izvora pitke vode kojima obilujemo u odnosu na veličinu i broj stanovnika, sveukupnu korist koju imamo zbog očuvane prirode i visokog stupnja bioraznolikosti u vidu turističke atraktivnosti i mogućnosti veće naplate onima koji kao turisti dolaze. Samo na osnovi ove jednostavne i šture poredbe samo nekih razloga za i protiv, grubo ali jasno je vidljivo koliko je samo na gospodarskoj osnovici sagledavanja korisnije za Hrvatsku izići izvan sustava globalne ekonomije, a u ovom slučaju to se dotiče globalne prometne povezanosti. Budimo svoji na svome – sa svojim prometom na svome političkom i gospodarskom poretku.

Željeznička mreža – osnovni kostur

Ono što je trebalo biti rađeno ne po slučajnosti nego po pameti, a što će suverena Hrvatska sigurno raditi i što jedino ostaje za raditi ukoliko želi biti i ostati slobodna zemlja slobodnih ljudi, je uteme-

ljenje prijevoza putnika i tereta na željezničkoj prometnoj mreži. Ta željeznička mreža nije sastavljena sama za sebe nego je isprepletena i na taj način dodatno unaprijeđena suplementarnom cestovnom mrežom.

Isto tako smatram bitnim istaknuti da je planirano raznim mjerama od strane države u što kraćem roku povećati broj stanovnika te tako izvesti populacijsku obnovu ispražnjene domovine. Kako će se to ostvariti bilo je ponešto rečeno, a još će se u drugim poglavljima popuniti sve praznine koje tu još nedostaju. Za potrebe ove tematike bitno je znati da se planira, a da je to i u potpunosti realno, udvostručiti stanovništvo Hrvatske u razdoblju od idućih 10 do najduže 15 godina, a nakon toga iduće podvostručenje može biti ostvareno i u kraćem razdoblju iz čisto bioloških razloga budući da će biti visoki udio mlade populacije sposobne za daljnje reproduciranje, što nikako nije danas slučaj. Ukratko, za najviše 30 do 35 godina Hrvatska mora brojiti najmanje ca. 15.000.000 stanovnika. Sa ovim saznanjem treba promatrati i sve što se iznosi kao planove za prometno povezivanje, ali i shvatiti da tako nagli populacijski oporavak prometna povezanost istovremeno i podstiče, a ne samo da ga pasivno isčekuje. Ustvari, demografski uspon i prometno povezivanje, u ovom slučaju na željeznici kao temelju, jedno s drugim suživljuje i podstiče u svakom dobru. Niti je uopće potrebno prometno povezivanje ako ljudi više neće biti, a niti nema mogućnosti za povezivanje i upoznavanje među ljudima ako nisu razvijene prometnice (veze) u bilo kojem obliku.

Cijeli je niz razloga zašto je željeznica onaj prijevoz na kojem će biti temeljena hrvatska prometna strategija:

- Višestruko veća racionalnost prijevoza po kilogramu tereta - omjer je otprilike 1:20 u korist željeznice - što znači da se onaj teret koji preveze jedan šleper za isti trošak može prevesti dvadeset šlepera.

- Višestruko jeftinija i mnogostruko brža izgradnja pruge u odnosu na cestu, a posebice u odnosu na širokoprofilne ceste kakve su ovi nametnuti i od strane svjetskih moćnika preferirani auto-putevi. Za ovu količinu kilometara što se izgradilo auto-puteva mogla se izgraditi kompletna najmodernija željeznička mreža preko cijele Hrvatske.

- Elektrifikacijom povezanom sa samodostatnom proizvodnjom energije (struje) postiže se potpuna neovisnost o nafti u pogledu prijevoza i time država ulazi u stanje neosjetljivosti na naftne ucjene svjetskih monopolista. Isto tako i u slučaju, a koji se ima dogoditi prije ili kasnije, iscrpljivanja zaliha nafte i plina ipak se može održati jedan pristojni nivo prometne povezanosti bez obzira što se cestovni saobraćaj koji je još uvijek ovisan o nafti nadograđuje na željeznički. Jedan minimum cestovnog saobraćaja koji može podržati osnovni željeznički kostur može se održavati bilo korištenjem alternativnih goriva poput vodika, bilo proizvodnjom alkohola i biodizela, ili na neki drugi način (električne ćelije i sl.). Moguće je sve kombinirati prema potrebama i mogućnostima. Isto tako je u ovu opciju zadržavanja u funkciji cestovne mreže koja se nadopunjuje na željezničku i u poglavlju o poljoprivredi navedena obaveza svim seoskim poljoprivrednim i poljoprivredno-turističkim domaćinstvima da drže propisan (ovisno o veličini domaćinstva i poticaja koja dobivaju) broj grla konja i/ili magaraca (tovara). U trenucima velikih kriza koje tek imaju nastupiti i uprezanje tegleće marve ima svoju prometnu ulogu u planiranju državne opstojnosti.

- Onda su tu prisutni ekološki razlozi koji su već spomenuti i koji nisu nimalo sporednog značenja jer očuvanje okoliša ujedno predstavlja i svukupno povećanje životnog standarda svim državljanima, ali to je moguće samo ukoliko smo u potpunosti suverena država i sami gospodarimo svojom zemljom. Ukoliko upravljanje zemljom i njeno iskorištavanje prepustimo bilo kome drugome i na bilo koji način, postajemo sirotinja na vlastitoj djedovini. Ekološki razlozi su primarni u tome da se ne dopusti ikakav tranzitni ili dostavni kamionski prijevoz kroz ili u Hrvatsku. Tako nešto neće biti dopušteno i po uzoru na jednu Švicarsku svi kamioni/šleperi koji žele prijeći preko hrvatskog teritorija mogu to učiniti samo ukrcavanjem na željezničke vagone. Neće se to odnositi samo na vanjske prijevoznike nego će i unutarnji prijevoz biti obavezan ići primarno željezničkim putem. Kamionski prijevoz će imati svoje mjesto na skoro isključivo lokalnoj razini gdje nema željezničke povezanosti.

- Veća pouzdanost u pogledu osjetljivosti na vremenske prilike – npr. puno se rijeđe događa da zbog snijega ili jakog vjetra vlakovi ne mogu voziti, a ako se i dogodi da napadaju snježni nanosi koji onemogućuju prometovanje prugom puno se lakše, brže i jeftinije uklanjaju. Također problemi poput poledica na cestama na prugama ne postoje, isto tako i obilne kiše ne predstavljaju nikakvu veću smetnju koja usporava kretanje, itd.

- Željeznica postiže veću brzinu prijevoza i može fleksibilno podešavati svoj prijevozni kapacitet bez vidljivijih poremećaja.

- Željeznicom se upravo zahvaljujući prije spometutoj brzini te većem i prilagodljivom kapacitetu uklanjaju prometna zagušenja kod svakodnevnog dolaska na i odlaska sa posla, ali i sezonska zagušenja nastala turističkom navalom. Orijentacijom Hrvatske i Hrvata na prijevoz željeznicom oslobađaju se prometnice za dolazak gostiju, ukoliko dolaze vlastitim automobilima, ali i goste će se putem cestarina, tunelarina i mostarina poticati da svoja vozila ostave ili doma ili prilikom prelaska granice da se koriste željeznicom.

- Vojno-strateški (obrambeni) razlozi o kojima je upravo zbog njihove važnosti više puta govoreno. Željeznička mreža s prikladnom cestovnom mrežom koja uključuje samo ceste malog profila (standardne dvije trake s uskim pješačko/biciklističkim stazama sa strane) problematična je za one vojne snage koje se temelje na tehničko-tehnološkoj superiornosti (posebno za oklopno-mehanizirane jedinice) i samom takvom koncepcijom mi agresora unaprijed sputavamo, povećavamo mu materijalne i ljudske gubitke koje mora planirati, a da nismo ispalili niti metka. Samim time se ostvaruje strategija odvraćanja i povećavaju se izgledi da rata ne bude, a to je svakako uvijek ono najbolje. U vojno-obrambenom pogledu razvijena mreža super brzih vlakova korisna je također i u ostvarenju brzog mobilizacijskog okupljanja i raspoređivanja prema obrambenim planovima.

Samo po ovim razlozima, a moglo bi se još podosta toga navoditi u prilog željeznica, a na račun autoputeva, vidljivo je da ukoliko se želi imati državu istinskog prosperiteta i blagostanja jedino se može ići na prometovanje željeznicom. Kada je to tako sasvim je prirodno da se čovjek pita zašto onda željeznica biva toliko zapostavljana i u svijetu, ali pogotovo kod nas u Hrvatskoj? Odgovor je jednostavan – zato jer je one koji bi se trebali brinuti za interese povjerenih im podanika baš briga za ljude, za čovjeka kao takvoga, i na razne su načine podložni naputcima koji dolaze doslovce iz samoga podzemlja. Neki su u direktnom odnosu sa podzemljem, neki samo posredno i nesvjesno, ali kako god bilo učinak na narode je isti – ljudi diljem svijeta su izdani i prevareni.

Uvijek i svugdje je prisutna nevidljiva ruka stranih, nadnacionalnih i protunarodnih interesa. To je nevidljiva ruka judeo-masonerije koja svoje interese ima na sasvim drugim mjestima od onih kojima većina ljudi teže. Interesi su u bankama, burzama, naftnim i ostalim globalnim korporacijama i cijeloj pripadajućoj globalnoj potrošačkoj ekonomiji – odnosno u kapitalizmu i njegovoj tiraniji nad čovjekom. Eto, zato je to ovako kako je u slučaju nametanja naftne komunikacijske ovisnosti i s prigrabljenom medijskom kontrolom i političarima-marionetama narodima svijeta može se sve po njihovoj volji prikazati u odgovarajućem svjetlu, onako kako to trenutak zahtijeva. Nema postojane i čvrste istine i sve je postalo podložno medijskoj manipulaciji kada se postiglo ostvarenje mentaliteta koji je baziran na relativizmu.

Oslobođena takvog tutorstva i uistinu slobodna, podložna jedino Stvoritelju, Hrvatska će svoje produktivne snage, sada oslobođene kroz primjenu nacionalne kristocentrične ekonomije i korporativnog gospodarstva, usmjeriti na izgradnju željezničke mreže preko cijelog teritorija i učiniti je sastavnim dijelom svojeg cjelovitog državnog i gospodarskog sustava.

U tom smislu zbog zadovoljenja cjelovitosti koja stoji iza osmišljavanja prometa u državi pruge će biti rađene na način da mogu nositi teretne kompozicije (za namjenu prijevoza tereta) i da po njima mogu prometovati super brzi putnički vlakovi koji s lakoćom postižu brzine i do 400 km/h.

Prikaz hrvatske željezničke mreže

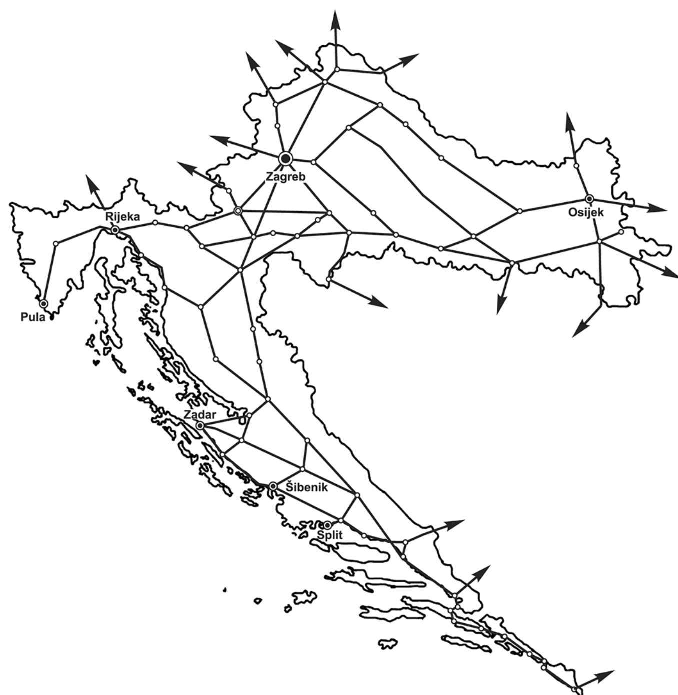
Da bi se to ostvarilo na najdjelotvorniji način, mora postojati jedan okvirni plan razvoja gdje je zadan način i tempo gradnje. Najprije se zato ide u izgradnju temeljnog željezničkog kostura, hrvatske željezničke kralježnice iz koje se poslije razvija daljnja željeznička i cestovna mreža.

Ta hrvatska kralježnica povezuje jedan Vukovar na krajnjem sjeveroistoku s Dubrovnikom (uključujući i Konavle) na krajnjem jugoistoku Hrvatske. Ta trasa ide, dakle, od Vukovara prema Vinkovcima gdje se spaja s krakom Beli Manastir – Osijek – Vinkovci – i dalje prema Beogradu, te iz Vinkovaca produžuje dalje ravno prema Zagrebu s tim da se tu redom priključuje i Slavonski Brod, Nova Gradiška, Novska, Kutina i Sisak. Iz Zagreba se dalje nastavlja na zapad prema Ljubljani. To je osnovni željeznički pravac istok – zapad u sjevernoj Hrvatskoj. Jasno je da se cijela mreža ima odmah upotpuniti i to pravcem od smjera iz Subotice na Osijek – Našice – Virovitica – Đurđevac – Koprivnica – Varaždin i dalje prema Mariboru. Oba ova pravca su u stvari dvije paralele položene u smjeru istok – zapad i na to se dalje vuku okomice sjever – jug.

Glavna (prioritetna) pruga je i ona koja bi išla trasom od Lendave preko Čakovca i Varaždina direktno prema Zagrebu, a isto tako i trasa od Pečuha preko Koprivnice, Križevaca i Dugog Sela na Zagreb. Tu je uključen i smjer od Maribora preko Krapine i Zaboka prema Zagrebu.

Kako je vidljivo Zagreb je glavna točka gdje se presjeca većina pravaca i dalje se iz Zagreba izvode trase prema jugu, odnosno prema cijeloj obali.

Prvi pravac je onaj prema najvećoj i najprometnijoj luci, a to je prema Rijeci i ide linijom Zagreb – Karlovac – Vrbovsko – Delnice – Rijeka, ali se tu ne zaustavlja nego od Rijeke se ide već postojećim izlazom prema Ljubljani i, kao jedna bitna novost od gospodarskog i političkog značenja, od Rijeke se ide u Istru. Ta trasa je na potezu Rijeka – Pazin – Pula. Ovim je ostvaren cilj da se od Vukovara ili Osijeka u Pulu stiže direktnom vezom za manje od dva sata. Ili ako se gleda na povezanost dva regionalna centra kao što su to Zagreb i Rijeka to iznosi nevjerovatnih tridesetak minuta!

Slika 5
Hrvatska željeznička mreža (kopno)

Postići stanje da se iz Rijeke u Zagreb stiže za ca. 30 minuta znači izmjeniti cjelokupnu gospodarsku i političku stvarnost jednom relativno jednostavnom i već dugo vremena prisutnom i provjerenom koncepcijom prijevoza brzim vlakovima. Onda će nekome tko živi u Rijeci biti relativno jednostavno prihvatiti i posao u Zagrebu (ili obratno), a da se ne govori o cijelom prostoru između te dvije točke. Sve to toliko povećava gospodarsku vrijednost (produktivnost, dostupnost radne snage, transport roba, itd.) da se odjednom iz jedne u vremenu zaostale države ubacujemo u područje svjetskih prvoligaša. I to samo na osnovi jedne stvari kakva je velika brzina putničkog prijevoza, ali i ubrzaniji teretni prijevoz je isto tako tu vrlo bitan i obje komponente željezničkog povezivanja podupiru jedna drugoj i gospodarski i politički učinak.

Drugi pravac iz Zagreba prema jugu ide jednom posve novom trasom (puni smisao dobija se čitanjem poglavlja o urbanizmu i arhitekturi) koja ide pravocrtno trasom Zagreb – Vrginmost – Slunj – Korenica – Udbina – Gračac. Kada se već spominje regija južno od Zagreba i Karlovca treba onda i do kraja razraditi i zadati pružne trase koje se tu imaju izgraditi. Riječ je o trasi Sisak – Petrinja – Glina – Vrginmost – Vojnić – Ogulin – Vrbovsko kojom se direktno i zaobilazeći Zagreb spaja sjeveroistok s jugom, odnosno jadranskom obalom. Također je spajanje Vrginmosta s Karlovcem uključeno u tu svrhu, samo što se radi o daljnjem povezivanju prema Sloveniji preko Ozlja.

Osim skraćenja transportne rute za prijevoz ljudi i tereta koji idu od sjeveroistočne Hrvatske direktno na obalu ovime se omogućuje lakše ostvarenje budućeg Zagreba koji u budućnosti ima biti jedan velegrad od 4 – 5 milijuna stanovnika i koji se ima prostirati u jednom eliptičnom radijusu koji na svojim krajnjim rubovima zahvaća/dodiruje Samoborsko gorje, Vukomerečke gorice i dio Lonjskoga polja. U toj eliptičnoj strukturi izgađivati će se i sustav gradske podzemno-nadzemne željeznice kao izabranog oblika javnog gradskog prijevoza. Te eliptične i kružne prometne veze raditi će se od užeg prema širem radijusu, upravo onim tempom kako raste i grad i gradsko stanovništvo. No, sve ovo navedeno dolazi na red za ostvarenje tek nakon dovršetka ove temeljne prometne mreže.

Na skoro isti način biti će rađeno i u Osijeku kao regionalnom centru za sjeveroistočnu Hrvatsku, samo što je Osijek manji u odnosu prema Zagrebu, a otprilike u istim proporcijama bi se trebao i dalje razvijati. Osim toga Osijek, ali to vrijedi za sve gradove istočne Slavonije i Baranje, ne smije se previše širiti po teritoriju zbog zemlje koja je prevrijedna u poljoprivrednom smislu i kao takva se treba sačuvati, te je tu preferirano poticanje razvoja sela sa svojim obiteljskim poljoprivredno-turističkim gospodarstvima. Sa Rijekom i Splitom je drugačija situacija zbog smještaja na bitno drugačijem području sa svojom specifičnom urbanizacijom i arhitekturom. O tome će biti riječi nešto kasnije i to na više mjesta upravo zbog dvije komponente koje određuju te gradove: more i zaleđe. Posebno se to odnosi na more koje sa svojim otocima određuje jedan posebno složen, ali na kraju s realizacijom i posebno vrijedan pristup cijeloj ovoj problematici.

Kada se vratimo na pravac od Zagreba prema jugu koji ide preko Gračaca treba reći da tu dolazi i pravac koji ide iz Rijeke preko Crikvenice, Senja, Otočca i Gospića te se tako kod Gračaca povezuje u jednu, nazovimo je Jadransku trasu, koja ide sve do krajnjeg juga i granice s Crnom Gorom.

U Gračacu se pruga dijeli u dva glavna smjera: prema Zadru i prema Kninu. Pravac prema Zadru ide linijom Gračac – Obrovac – Zadar. Pravac prema Kninu, kada dođe u Knin, opet se dalje dijeli u pravce prema Šibeniku preko Drniša i prema Splitu preko Sinja.

Iz Sinja se osim prema Splitu pruga odvaja dalje prema Makarskoj gdje se ujedno i spaja s trasom Split – Omiš – Makarska. Tu se ujedno i odmah gradi trasa Makarska – Zagvozd – Imotski s dalje planiranim povezivanjem prema Hercegovini, a u skladu s planovima očuvanja i povećanja hrvatske komponente u cijeloj BiH, o čemu je detaljnije riječ u poglavlju o autohtonim Hrvatima izvan državnih granica. Makarska ima i još jedno dodatno značenje kao novo željezničko čvorište o čemu će biti više rečeno nešto kasnije kada se detaljnije pozabavimo s otocima i njihovim uključenjem u prometnicama integriranu Hrvatsku.

Svakako da je i trasa Split – Šibenik – Vodice – Biograd – Zadar isto predviđena kao priorotetna. Još

se tu nadodaje i povezivanje od Sinja preko Drniša i Benkovca i priključenje na trasu Obrovac – Zadar kod Zemunika Donjeg. Kada se iscrta ovo područje srednje Dalmacije uokvireno točkama Gračac, Knin, Makarska, otoci i Zadar, sa Splitom u središtu, vidljiva je namjera da se cijela ta regija koja je jedna velika neiskorištena i trenutno umiruća zlatna koka, revitalizira i uzdigne na razinu da bude ne samo protuteža Zagrebu, nego i cijeloj tzv. središnjoj Hrvatskoj (šire područje oko Zagreba, od Karlovca do Varaždina). Na ovo područje središnje Dalmacije vratiti ćemo se kasnije kada će biti riječi o daljnjem zgušnjavanju željezničke mreže, a koje slijedi nakon ove primarne mreže. Cijeli ovaj bazen je isto tako i povijesno toliko značajan u državotvornim vrijednostima da se ne smije prepustiti ovakvoj polaganoj smrti u koju je zapao, a tu je prisutna i kulturna baština koja zahvaća sve do ranoantičkog razdoblja. Razlog zašto se, na prvi pogled možda neprimjereno, na jednom malom i slabo naseljenom prostoru predviđa prioritetna izgradnja relativno guste željezničke mreže leži u planiranoj brzoj populacijskoj obnovi politikom poticanja rađanja i povratka dijaspore tako da će brojnost cijelog područja pokazati svu opravdanost investiranja. Od sadašnjeg broja od ca. 600.000 do 700.000 ljudi predviđeno je poticanje što bržeg rasta na više od 2.000.000 ljudi, a dugoročno još i puno više. Kako to ostvariti i kako planirati urbanizaciju za taj broj ljudi biti će prikazano u idućim poglavljima. Za ovu tematiku bitno je da se gradnjom planirane mreže radi na prvom i osnovnom koraku kojim se omogućuju svi daljnji postupci u predviđenom socijalnom inžinjeringu.

Željeznica ide dalje od Makarske prema svojem krajnjem cilju u Konavlima trasom Makarska – Ploče – preko Malostonskog kanala na Pelješac zbog zaobilaska nedržavnog teritorija i dalje na liniju Ston – Slano – Dubrovnik – Cavtat i sve do Vitaljine iz razloga planiranog socijalnog inžinjeringa krajnjeg hrvatskog juga. Naime, cijelo područje Konavala, zajedno sa Konavoskim brdima u zaleđu, moraju se što prije populacijski revitalizirati, a gradnjom pruge kroz cijelo područje daju se sve mogućnosti za procvat svih oblika poduzetništva – od poljoprivrede, malog poduzetništva, zanata pa do ugostiteljstva i turizma. Također je prisutno i otvaranje moguće komunikacijske povezanosti Crnoj Gori putem željeznice, ukoliko s druge strane granice shvate mogućnost koja im se pruža ako se priključe.

Sve zajedno zbrojeno, ukupna duljina prioritetne ili one osnovne željezničke mreže iznosi skoro 2.500 km! Ono što je tu bitno je da se ta mreža mora izgraditi za najviše pet godina. Takav zahtijev izgleda nemogućim kada se gleda u svjetlu današnjeg stanja stvari, ali upravo zato i služi cijela reorganizacija države, odnosno financijskog i gospodarskog poretka u njoj. Posebno je tu važno sagledati ono što je rečeno u poglavlju o graditeljstvu i novim produktivnim mogućnostima koja se time stvaraju. Tih danas neostvarivih 2.500 km u biti iznosi 500 km godišnje (u prosjeku) što i nije nešto neostvarivo i ako se “kockice dobro poslože” i nema nekih većih problema, sve se može i prije izvesti.

Daljnji komentar ovog osnovnog željezničkog kostura bio bi suštinski istovjetan onome što je rečeno kod komentiranja povezanosti Zagreba i Rijeke. Zato je najbolje dati neke procjene vremena potrebnog za prijevoz putnika u ovako predviđenoj mreži. Od Zagreba do Zadra dolazi se za manje od sat vremena (oko 45-55 min., ovisno o broju stajanja na putu). Od Zagreba do Splita dolazi se oko jednog sata (60-70 min.). Koliko je samo podatak za Split u suprotnosti s danas dobivenim i sa krovova izvikanim “manje od četiri sata vožnje”. Osobnim automobilom, i to bez računanja na gužve prilikom izlaska iz grada i ulaska u grad, postiže se navodno veličanstvenih “manje od četiri sata vožnje” koji ujedno koštaju visokih ca. 500 ili čak i više kuna kada se zbroji cestarina, gorivo i amortizacija vozila, a koštati će još i više sa svakim poskupljenjem goriva, rastom kamatnih stopa i sveukupnim dugovnim opterećenjem. Kada se takvom otimanju bogatstva pojedincu koji želi putovati suprotstavi mogućnost da se za višestruko manju cijenu dođe četiri do pet puta brže onda je valjda i zadnjem poštenom skeptiku jasno što je bolje. Pogotovo ako se zna da će cijena prijevoza samo još dodatno padati sa populacijskim rastom i ostvarenjem gospodarsko-energetske samodostatnosti, a o čemu je već govoreno, ali pogotovo će doći do jednog naglog sveopćeg cjenovnog rasterećenja kada se riješimo jarma stranog duga koji nam je natovaren veleizdajom odgovornih struktura.

Posebno je lijepo za izračunati da se po predviđenoj željezničkoj mreži **od Vukovara do Dubrovika stiže za nešto malo više od dva i pol sata** (150-160 min.) i to kada se ide preko Zagreba, a ako se put krati skretanjem kod Siska i priključenju na trasu od Zagreba prema Vrginmostu i dalje na jug onda je vrijeme još kraće (130-150 min.). Spajanje Vukovara i Dubrovnika u prometnu vezu trajanja od oko

dva i pol sata putovanja predstavlja puno više od politike i gospodarstva, to je najbolji način da se sve ljudske žrtve, ali i žrtve samih gradova kao onih koji su materijalno uništavani, našim zemaljskim djelima prikažu smislenima, a ne da ispada da je sve bilo uzaludno. Nije Vukovar herojski branjen zato da bi Hrvatska bila poharana najprije od domaćih, a zatim od međunarodnih kriminalaca. Nije Dubrovnik trpio devastaciju svoje kulturne baštine koju nosi na svakom kvadratnom metru svoje površine, a da bi se ispraznio od Hrvata, od Dubrovčana, koji zbog općeg osiromašenja, ali i zbog neodgovornog državnog vodstva koje je jedna obična sluganska družina, prodaju u bescijenje svoj grad. **Nije se išlo u rat za nepravdu i laž nego za narodne pravice, poštenje i iskrenost od strane vladajućih prema povjerenom mu narodu.** Ideali su bili s punim pravom visoko postavljeni, a dobilo se sve suprotno od željenih ideala. Sve osim hrvatskog imena države, hrvatskog grba i hrvatskog barjaka, ali ako nema pravde, ako nema istine, onda ime i simboli postaju smokvin list kojim se prekriva nacionalna sramota, postaju suprotnost onomu što predstavljaju u sebi i u srcima ljudi. Oni kojima je Hrvatska na srcu ne mogu podnijeti ove izopačenosti i srce otrovano ovakvom pokvarenom Hrvatskom kakva je sada na djelu povlači na novo djelovanje i na nove borbe. Drugoga puta za izlječenje bola koje se trpi nema, a još je važnije od našeg bola dug prema onima kojih više nema. Dug prema poginulima za Hrvatsku kroz svo ovo vrijeme otkad su Hrvati ovdje, još od stoljeća sedmog.

Povezati Vukovar s Dubrovnikom na prije opisani način materijalni je dokaz prvenstveno nama samima da smo uistinu nadišli isprazna i patetična naricanja i da smo dostojni nasljedovati ovu od Boga nam povjerenu zemlju. Ljepota poklona traži samo najviše napore, najveća odricanja, ali i daje najveće zadovoljstvo – ispuniti obavezu, sačuvati dostojanstvo i čast, biti djelima dostojan ne samo ovozemaljskih blagodati nego ponajprije same vječnosti.

Prometna mreža - nadogradnja

Nakon izloženog plana onoga što se smatra osnovnim kosturom željezničke mreže dolazi na red određenje kako će potom se na tu osnovicu nadograđivati. Tu će se raditi o dva vida nadogradnje: o lokalnoj željezničkoj mreži i o cestama za promet motornih vozila.

Kod gradnje lokalnih željezničkih veza treba se gledati kako na najbolji način na pripadajućoj lokalnoj razini iskoristiti prisutnost ili blizinu temeljnog željezničkog povezanja. Ista se stvar odnosi i kod izgradnje cestovne mreže koja je po svojoj ukupnoj kilometraži izuzetno velika i na početku će se koristiti zatečeno stanje i tek sa ispunjenjem svih primarnih zadataka može se krenuti na ono što bi se moglo nazvati “pravom izgradnjom”. Riječ je o tome da se cjelokupna cestovna mreža u Hrvatskoj mora doslovce iznova izgraditi po novim standardima kvalitete koji će omogućiti da ono što se izgradi ne mora nakon kratkog vremena popravljati. Ceste su posebno zahvalne za ulaganje u kvalititetu izrade jer se kod oštećenja na cestama i popravaka koji su onda nužni nepotrebno stvaraju troškovi nastali povećanim trošenjem vozila, odvlačenjem graditeljskih kapaciteta s gradilišta na popravke i troškovi koji nastaju zbog zastoja uzrokovanih neprestanim popravcima. Sve to zajedno pomaže u uštedi energije koja se onda ne troši nepotrebno nego ju je moguće usmjeriti na stvaranje novih vrijednosti. To je poput situacije da se zbog rupa na trupu broda dio pogona koristi za ispumpavanje vode umjesto da se sav potencijal pogona koristi tako da se brod što brže kreće prema svome odredištu.

Raditi će se skoro isključivo ceste uskog profila, odnosno to su standardne ceste s dva prometna traka. Jedino što će biti pod obavezno prilikom gradnje tih cesta je da se sa svake strane ceste pridoda pola metra vidljvo obilježenog ili poput trotoara uzdignutog pješačkog prostora. Sve ovo što je izrečeno o cestama odnosi se na prometnice izvan gradova, odnosno na one ceste koje povezuju manje ili više naseljena mjesta, dok se prometnice unutar gradova grade prema sasvim drugim načelima i ne ulaze u ovo izlaganje.

Brodski prijevoz kao dio ukupne prometne strategije

Nakon izlaganja o koncepciji željezničkog i cestovnog prometa može se prijeći na objašnjenje kako je u Hrvatskoj koncipirano riječno i pomorsko prometovanje. Kada je riječ o brodskom prijevozu tu vrijedi isto ono što je vrijedilo i za željeznicu, a što se ticalo troškova prijevoza po kilogramu tereta. Gledajući

isplativost po odnosu utroška energije po jedinici mase ništa ne može po tome faktoru konkurirati brodovima. Jedino čime brodski prijevoz nije u stanju parirati željeznici ili cestama je brzina, i zbog toga se sve što će biti rečeno o brodskom prijevozu odnosi skoro isključivo na prijevoz tereta. Isto tako, zbog što bolje racionalizacije potrošnje energije i uštede iste zbog ostvarenja što veće samodostatnosti brodski prijevoz tereta biti će maksimalno potican i korišten. Hrvatska time unapređuje i čini konkurentnijim svoje cijelo gospodarstvo i u unutarnjem prijevozu će se tako sigurno i raditi, a ako se i netko drugi želi koristiti uslugama naše plovne prometne infrastrukture dobro je došao i rado ćemo ga poslužiti svime čime raspolažemo. Da će zainteresiranih sigurno biti ne treba sumnjati, posebno kada se u računicu ubaci i predviđena željeznička mreža. Na nama je da stvorimo nešto što vrijedi i to se onda nudi samo od sebe, svojom vrijednošću i koristi koju donosi. Kada se ništa ne radi i ništa ne nudi osim poslušništva i sluganstva koje promiče mentalitet da će nam netko drugi stvarati, misliti i raditi umjesto nas samih onda se ništa dobro niti ne može očekivati.

Kao jedna od vrijednosti s kojom Hrvatska raspolaže je činjenica koja je tako očigledna kada se pogleda karta Europe i vidi da se more usijeca duboko u nutrinu same sredine kontinenta. Kada se na taj blagoslov nadoda i Dunav na koji se naslanjamo svojim sjeveroistokom, onda imamo jednu sjajnu mogućnost koju je pravi grijeh lijenosti ne iskoristiti. Jedna od najvažnijih stvari koju Hrvatska ima napraviti u svojemu unutarnjem prometnom koncipiranju je da se nakon željeznice visoki prioritet da svim oblicima brodskog prijevoza, tj. riječnom i pomorskom. U toj je namjeri i planirano povezivanje Vukovara i Osijeka preko željeznice s cijelom jadranskom obalom, tj. sa svim pomorskim lukama, ali i direktnim povezivanjem sa svim destinacijama prema kojima vode željeznički pravci. Posebno je u najskorijoj budućnosti važno ostvariti već projektiranu izgradnju kanala od Vukovara do Županje, odnosno spajanje Dunava sa Savom. U što boljoj valorizaciji tog projekta potrebno je i Savu učiniti plovnom do Siska i još dalje sve do skoro pred Zagrebom, što je Sava nekada i bila, ali je zapuštena i zanemarena na račun forsiranog cestovnog prometa. Kod Siska se isto tako nudi mogućnost iskorištenja Kupe za riječni prijevoz sve do Karlovca. Dalje od Karlovca pa do Rijeke koristi se željeznički transport koji povezuje tih 80-tak kilometera koliko treba da bi se došlo do riječke luke i time na otvoreno more kojim je dalje dostupan cijeli svijet. Prema staroj dubrovačkoj izreci da kada čovjek umoči prst u more biva povezan s cijelim svijetom.

Na taj način, tj. uspješnim spajanjem na Dunav kod Vukovara i omogućavanjem plovnosti sve do Karlovca stvara se nova plovna ruta za prijevoz tereta koja je i po cijeni i po brzini povoljnija od sada postojećeg nastavka koji od Vukovara ide kroz Srbiju, Rumunjsku i Bugarsku u Crno more. Nije glavna prednost moguće hrvatske rute u kraćem putu, nego najviše u tome što je prolaz kroz Bosporski tjesnac onaj činitelj koji poskupljuje i usporava sada aktualni prijevoz. Zato onaj prijevoz koji nije namjenjen za daljnji put van Crnog mora niti neće biti preusmjeravan nego će to biti sav onaj ostali teret koji bilo dolazi, bilo odlazi kroz Bosporski tjesnac. Tom teretu će alternativa kroz Hrvatsku biti ono za čime sada sanja kako bi bio oslobođen svih problema koji su vezani s rutom koja ide u, ili van Crnog mora. Koliko je takav jedan projekt isplativ za Hrvatsku i koliko koristi gospodarstvo iz jednog takvog projekta može izvući teško je objasniti budući se sada nalazimo u stanju kada ništa ne ide kako treba u smislu da gubimo kontrolu nad svojom zemljom. Umjesto da se svom snagom prione na realizaciju jedne takve prilike koja se nudi, i da se na taj način osigura jedan konstantno visoki priljev sredstava koja bi se zaradila prijevozom velikih količina tereta kroz Hrvatsku, ne radi se ništa. Čeka se da stranci preuzmu kompletnu Hrvatsku pod svoje vlasništvo, pa će onda biti realiziran i navedeni plan, ali tada će svu dobit izvlačiti ti strani vlasnici, a nama će ostati samo mrvice, ako i to. Umjesto da se radi na stvarima koje donose opću korist cijelom društvu, povećavaju životni standard i sveukupno bogatstvo države, jedino čime se vlast bavi je pusto blebetanje praznih priča u kojima se govori o potrebi održanja procesa demokratizacije, građanskog društva, civilnog društva, euro-atlantskih integracija, uključivanja u proces globalizacije, privlačenja stranih ulaganja, itd, itd. Kao da će nam to samo po sebi dati kruha. Neće nas ništa od toga nahraniti ili na bilo koji način zbrinuti nego će nas samo baciti u još goru bijedu. Oni koji će jedini biti izuzeti od siromaštva i bijede su upravo ove strukture koje toliko nagovaraju na sve te zablude.

Ono što u ovom planu posebno dolazi do izražaja je jedna od najvećih pogrešaka Franje Tuđmana, a tiče se potpisivanja i pristajanja na daytonsko riješenje unutar BiH. U ovom nadasve korisnom pro-

metnom konceptu koji bi preuzeo na sebe veliki udio robnog prometa Hrvatska je prinuđena na određena ograničenja zbog nužnosti suradnje s tzv. Republikom Srpskom i njezinom pokroviteljicom u vidu Velike Britanije i SAD, a koji u cijeloj BiH vrše protektorat kojim prvenstveno teroriziraju Hrvate. Tuđmanovo odricanje od Bosanske Posavine tako ima i u ovom segmentu prometa i plovnosti Savom jako loše dugoročne implikacije na hrvatski nacionalni korpus. Pogotovo iz razloga što se sa Srbima u BiH na kraju i može postići dogovor jer je i njima samima u interesu da privuku zaradu prema sebi, ali bolje i svakako pravednije bi bilo da korist od Save, kao nositeljice s Dunava skrenutog i preusmjerenog brodskog prijevoza, izvuku Hrvati koji su tu živjeli prije nego su protjerani. To ipak ne može zaustaviti cijeli projekt i on će se svakako odraditi, a ujedno može poslužiti kao gospodarska osnovica za poticanje prognanih Hrvata za povrat na svoje posjede na načelima *kibuca*, a o čemu će biti više rečeno u poglavlju o strategiji pomoći autohtonim Hrvatima izvan državnih granica.

Kod spominjanja povezivanja putem riječnih i pomorskih veza treba naglasiti da je upravo zbog politike samodostatnosti i suverenosti trgovačka strategija okrenuta prvenstveno na međunarodnu trgovinu koja će ići preko morskih i riječnih luka. Željeznička mreža ima ulogu prvenstveno na najbolji način riješiti unutarnje prijevozne potrebe (putnika i tereta), dok je uloga brodsko-pomorskih veza i pripadajućih luka u prvom redu orijentirana na međunarodnu trgovinu. U tom smislu i ostvarivanje što bolje povezanosti s cijelim svijetom uključuje izgradnju jedne respektabilne trgovačke flote kojom ćemo ne samo zadovoljiti sve naše potrebe za uvoz ili izvoz, nego ćemo i ponuditi uslugu prijevoza svakome tko je zainteresiran. O tome kako se trgovačka flota ima graditi i koliki je to gospodarski prioritet bilo je rečeno u dijelu o gospodarstvu te nema potrebe ponavljati rečeno. Dovoljno je istaknuti da će ono što se danas samo na riječima opisuje kao nekakva pomorska orijentacija, a koje nema nigdje za vidjeti već 15 godina, u stvarno suverenoj državi Hrvatskoj biti odrađeno kako je i primjereno zemlji s takvim morem, obalom, lukama i postojećom pomorskom tradicijom.

Sve potrebne osnovice imamo: pomorsku i brodograditeljsku tradiciju i s tim pripadajuće znanje koje se mora na najbolji način iskoristiti za sve planirane poduhvate na uzdizanju Hrvatske kao jedne jake pomorske nacije. Kao i u većini ostalih slučajeva gdje sve već egzistira i samo je potrebno prihvatiti se posla, tako je i ovdje slučaj samo stvarne volje za djelovanjem, radom i mukom koja ide uz rad. Ili se želi izabrati nerad i plakanje nad vlastitom sudbinom, očekujući da će netko drugi raditi umjesto nas. Taj drugi i namjerno plasira takve defetističke sugestije i stvara uvjerenje među ljudima da nam on nudi riješenje za sve probleme, ali treba prozrijeti tu laž kao onu kojoj je namjera navesti nas same da se sami porobimo i postanemo sluge na vlastitoj zemlji.

Prometna problematika otoka i obale

Kao jednu posebnu cjelinu treba obraditi problematiku prometnog povezivanja otoka s obalom. Otoci predstavljaju jedno neprocjenjivo blago koje stoji skoro u potpunosti neiskorišteno, a kao jedan od osnovnih preduvjeta da bi ih se najbolje moguće iskoristilo stoji uspješno integriranje u hrvatsku prometnu mrežu.

U tom pogledu može se reći da će biti dvije osnovne faze u strategiji prometnog povezivanja otoka s kopnom.

Najprije se ide na dogradnju i temeljnu obnovu trajektne flote kojom se imaju povezati svi otoci i to bez obzira na navodnu rentabilnost trajektnih linija. Rentabilnosti nema niti je može biti sve dok otoci doživljavaju demografsko propadanje. Isto tako nije moguća demografska obnova na otocima i doseljavanje stanovništva sve dok nema dobrih prometnih veza. Da bi se ovaj začarani krug sveopće smrti ljudi i otoka (čemu otoci, čemu more, ako nema ljudi?) razbio mora se svjesno investirati u održavanje trajektnih veza, i to za jedno relativno duže vrijeme, sve dok se otoci ponovno ne nasele ljudima. Kada se to dogodi onda će trpljenje cijelog troška biti višestruko vraćeno natrag, ali će se već i prije zadovoljavajuće demografske obnove otoka zbog drugih osnova isplatiti poticanje održavanja navodno nerentabilnih trajektnih i brodskih veza otoka s kopnom. Riječ je o indirektnim povratima ulaganja u prometno povezivanje kroz turizam, poljoprivredu (maslinarstvo, stočarstvo, ribarstvo) i gospodarstvo (svi oblici privatnog poduzetništva).

Istovremeno s ulagajem u izgradnju trajektne i brodske flote za što bolje povezivanje otoka i kopna ići će se u velike građevinske projekte kojima se imaju ostvariti planovi o otocima kojima ih se dovodi u istu prometnu ravan s kopnom. To se prvenstveno dotiče onih većih i kopnu bližih otoka i u prvoj fazi se sva kreativno-produktivna energija usmjerava u tom smjeru. I kod investiranja u jedne tako zahtijevne projekte kakvi su podmorski tuneli (i to tuneli pristojnih duljina) i mostovi vrijedi isti princip isplativosti kao i kod ulaganja u trajektnu i brodsku flotu – ono što izgleda kao promašena investicija prvenstveno zbog manjka pučanstva koji na otocima sada žive, višestruko se vraća natrag jednom kada otoci ožive (i to doslovce znači da ožive, tj. da se vrati ljudski život na njih).

Bez ulaganja nema niti ubiranja dobiti, isto kako nema žetve ako se polje najprije ne posije. Ništa neće doći samo od sebe, bez našeg truda, muke i zalaganja. Ako za sve to nema volje, ako se kroz život ide bez shvaćanja odgovornosti i dužnosti koje su dane s poklonjenim životom, onda se ne može shvatiti ni sve ono što je bilo prije u knjizi govoreno isto kao ni sve što će se govoriti u nastavku. Sve onda ostaje potpuno strano onome tko čita jer za prihvatiti ponuđeno treba shvatiti zašto se to uopće i nudi. Mentalitet koji ne želi učiniti ništa što narušava postojeću uljuljkanost u uski konfor tipa "ne želim djelovati jer bi mi moglo biti naporno" ili "meni je još uvijek koliko-toliko dobro, a za ostale me baš briga" (radi se o običnom egocentrizmu), ali se na sve tuži i protiv svega se buni, je mentalitet u potpunosti nespojiv sa svime što se ovdje iznosilo i što će se dalje iznositi.

Cijelo se vrijeme u ovom spisu hrvatski narod i hrvatski čovjek poziva na jako djelovanje. Na djelovanje dostojno čovjeka, dostojno muškarca i žene, svakoga u svojem po spolu predodređenom poslanju. Djelovanje kojim se proslavlja Otac i Sin i Duh Sveti. To djelovanje traži da se upuštamo u ovakve stvari o kojima je ovdje riječ i koje su teške, zahtijevne, naporne, opasne, ali upravo zato i jesu više dostojne časnoga čovjeka i svih onih koji su Božji odabranici, onih koji slijede težak i naporan put Spasitelja i koji mu se predaju s punim pouzdanjem.

Nema nam druge nego prionuti na posao, a kako će nam biti neka bude po volji Božjoj. Nema nam druge nego u ovom slučaju o kojem je sada riječ – o prometnom povezivanju otoka, revitalizaciji i potpunoj valorizaciji tog blaga koje nam je povjereno – krenuti u jedno izuzetno snažno djelovanje.

Konkretno to znači da se imaju relativno brzo početi raditi podmorski tuneli ili mostovi kojima će se otoci spojiti s kopnom ili međusobno unutar sebe, a tako putem drugih otoka direktno s kopnom.

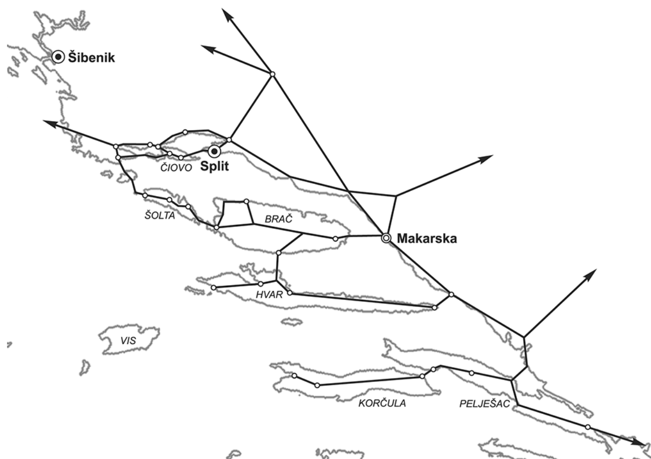
Glavna će pažnja biti usmjerena na već prije spominjano i time izdvojeno područje srednje Dalmacije od Zadra do Makarske. Tu se ujedno nalaze i oni veći i oni kopnu relativno bliski otoci. Radi se o maloprije navedenom planiranom graditeljskom poduhvatu u vidu izgradnje podmorskih tunela i/ili mostova. Kao prvi, a ujedno i najlakši, ima se izgraditi most koji će povezati Korčulu s Pelješcom i o tome ne treba biti nikakvog spora osim konstatacije da je već odavno taj most morao biti izgrađen. Trebalo bi već biti jasno da se ovdje kao i svugdje drugdje radi o željezničkom povezivanju i da se to premoštenje spaja s prugom koja ide na trasi Ploče – Dubrovnik.

Nakon ovog jednostavnog zadatka na red dolazi relativno zahtjevnija i nešto teža realizacija ostalih projekata. Tu je općenito riječ najprije o gradnji cijelog niza podmorskih tunela kojima se imaju spajati kako otoci međusobno, tako i otoci s kopnom. Riječ nije o tunelima u klasičnom pojmu nego se radi o na morskome dnu položenim tunelskim cijevima. Tehnologija za takvu gradnju je posve dostupna, a budući da se radi o polaganju tunelskih cijevi te nema potrebe za kopanjem tunela čak je i sama cijena relativno niska. Osim metode polaganja tunelskih cijevi na morsko dno koja bez problema može ići do dubine od 100 ili čak i više metara, primjenjiva je metoda tunelskih cijevi koje su poput podmornice postavljene na određenoj dubini i sustavom kabelskih usidrenja učvršćene na dno. Ovom drugom metodom "potopljenih cijevi" omogućava se prelazak podmorskih tunela i preko nadubljih morskih razina.

Tako se kroz polaganje podmorskih tunela najprije spaja Hvar s kopnom, odnosno Sućuraj sa Drvenikom. Radi se o tunelu duljine ca. 5 km i po tome je potpuno izvediv i u jednom relativno kraćem roku. Istovremeno sa gradnjom tunela izgradila bi se i željeznička pruga Sućuraj – Jelsa – Stari Grad – Hvar

čime se omogućuje priključenje na trasu pruge od Makarske do Ploča. Naravno da to podrazumjeva da je tunel namijenjen za željeznički promet i kao takav se ima i graditi.

Kada se to realizira ide se odmah na izgradnju podmorskog tunela ispod Hvarskog kanala koji je duljine ca. 4 km i kojim se Brač spaja s Hvarom, a to istovremeno znači i spajanje Brača s kopnom. Kao i u slučaju kod Hvara, i na Braču se istovremeno s gradnjom tunela gradi prigodna željeznička mreža koja ima spojiti glavna otočka mjesta (Bol, Supetar, Selca), ali uz sve to radi se istovremeno i na tunelu koji treba spojiti Brač i Šoltu preko Splitskih vrata.

Slika 6
Željezničko umreženje Južnog Jadrana

Kada sve bude dovršeno postiže se stanje u kojemu su Korčula, Hvar, Brač i Šolta postali u potpunosti integrirani s kopnom i nema više nikakve razlike u cijeni življenja na kopnu ili tim otocima. Čak se događa takvo stanje da je život na otocima postao jeftiniji i isplativiji nego na kopnu budući da sve značajke i vrijednosti otoka i dalje ostaju, a pridodaje im se kopnena povezanost kao jedna nova vrijednost.

Nakon ispunjenja ove osnovne zadaće na području spomenutih otoka u Splitskom akvatoriju, a i kada se odrade slični prioritetni zadaci na ostalim lokacijama (Zadar, Rijeka), dolazi na red prometno određenje cijelog okolnog područja grada Splita na način da to bude po istim principima dugoročnog razvoja grada i cijelog područja kako je dano i za Zagreb. Detaljnije o načelima urbanističkog djelovanja biti će rečeno u dijelu o urbanizmu i arhitekturi, no ovdje se daje osnovno prometno određenje koje je u uskoj vezi s urbanističkim planiranjem. Pogotovo stoga što se i u slučaju Zagreba i u slučaju Splita uvijek promišlja na način da se visokokvalitetno riješi življenje i rad u planiranom (planiranom, ali od Boga moljenom kao duhovnoj osnovici toga plana) demografskom uzdignuću.

U svjetlu maloprije rečenog područje Splita prometno se osmišljava na način da se krene na stvaranje jednog objedinjenja područja Splita s područjem Trogira preko Čiova i sa svim Kaštelima Kaštelanskog zaljeva. Osnovna stvar za tako nešto je da se od područja Marjana (od Rta Marjan do Uvale Zvončac) izgradi cijela jedna multiprometna mreža *podvodnih tunela* s Čiovom. Mutiprometna mreža je izraz za povezivanje podvodnim tunelima kojih ima više (najmanje tri) i od kojih je svaki namijenjen drugom obliku prijevoza. Tako tu za učinkovito povezivanje moraju biti izgrađeni tuneli za motorna vozila, podzemnu željeznicu koja je ujedno i riješenje javnog prijevoza, i "običnu" željeznicu. Svakako da se sa svakim povećanjem stanovništva u tom području stvara potreba za izgradnjom dodatnih tunela za motorna vozila i/ili javni prijevoz (tj. podzemnu željeznicu). U tom istom načelu ide i izgradnja prometnica na samom Čiovu, s Čiova u Trogir i pored Trogira, preko ili ispod Trogirskog kanala dalje prema Divuljama. Od Divulja ide ta veza javnog prijevoza u vidu podzemno-nadzemne željeznice dalje kroz cijela Kaštela u Solin i natrag u Split, zatvarajući tako puni krug. Pri tome se trasa te elipsoidne željezničke trase podiže u vis prema Kozjaku omogućujući time da se cijela planirana izgradnja obavi po dubini, na odmaku od same obale. To istovremeno rasterećuje sadašnje preopterećenje napravljeno na obali, a tako i osigurava najbolju buduću prezervaciju spomeničke baštine na

cijelom području. Umjesto sadašnjeg stanja divljanja i prenapučivanja samo jednog uskog prostora uz obalu ide se na jedno konstruktivno raširenje, a ovdje navedeno prometno riješenje osnovni je preduvjet za tako nešto.

S Čiovom je sasvim druga priča i tu se omogućuje relativno jednostvno djelovanje u izgradnji. Praktički je na Čiovu moguće stvoriti jedan novi grad, jedan do krajnosti isplaniran grad koji uzima ono najbolje iz lokalne urbane tradicije i spaja s modernim tehničko-tehnološkim dostignućima. Po površini koja je na raspolaganju moguće je napraviti nešto što bi bilo kao da se Split gleda u ogledalu (i po veličini, a još više naglašeno u svojoj arhitektonskoj vrijednosti).

Ono što ovako koncipirana izgradnja šireg splitskog područja otvara kao jednu ostvarivu perspektivu je urbanistički ulazak u sami Kaštelanski zaljev koji ovdje predstavlja svojevrsno unutarnje jezero oko kojeg je izgrađen cijeli jedan velegrad. Ne treba ovo nikako shvatiti doslovno, ali ono što se misli pod urbanističkim ulaskom u Kaštelanski zaljev je da se "venecijalizira" jedan dio zaljeva po ideji sukladnoj ideji kojom je izgrađena Venecija, ali i Petrograd pod Petrom Velikim. Posebna je pogodnost ovdje prisutna zbog toga što se upravo na osnovu iskustva Venecije može raditi tako da se izbjegnu problemi koji su sada tamo prisutni, ali da se istovremeno preuzmu one pozitivne vrijednosti. Također je prednost i u razvijenijoj tehnologiji koja omogućava da se jedan dio urbanog prostora djelotvorno iskoristi i na podmorskoj razini, a o čemu je nešto bilo pripomenuto kada se kod razmatranja obrambene koncepcije govorilo o podmorničarstvu. Ne bi trebalo uopće biti sporno da se kod ove koncepcije uvijek uzima u obzir zaštita okoliša po svim aspektima te nije ovime nakana betonizirati Kaštelanski zaljev tako da on izgubi onu svoju osnovnu vrijednost.

Toliko za sada o planovima za područje Splita. Bitno je bilo uočiti da se radi o jednom višeslojnom promišljanju u pristupanju rješavanja prometne problematike. U ovom slučaju najprije se ide na izgradnju šire osnovice, ili osnovice koja obuhvaća šire područje: Šolta – Brač – Hvar – kopno, a u što treba nadodati i povezivanje Sinja, Makarske i Imotskog, te dalje prema Hercegovini. Zatim se iz te kružnice većeg radijusa ide na kružnicu užeg radijusa, tj. na mjesto urbane koncentracije s pokušajima iznošenja vizionarskog riješenja koje je okrenuto u korist ljudi, a ne ubiranju profita i opstanku na vlasti pod svaku cijenu.

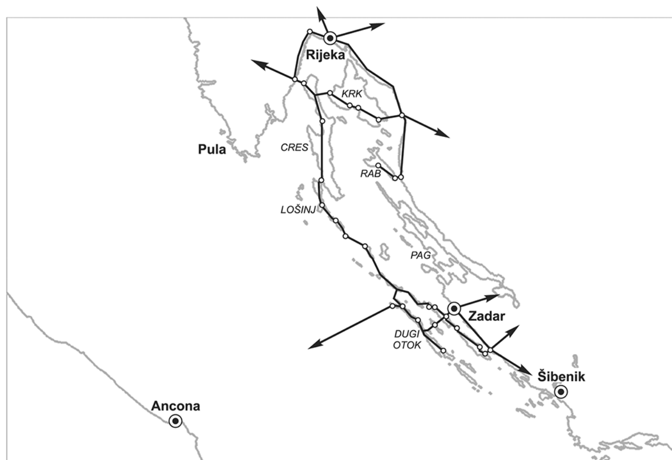
Kao krajnja i u planu kao posljednja (tek kada sve drugo bude ostvareno) faza na cijelom tom pripadajućem području ide se u spajanje Šolte s Velim Drvenikom te s Velog Drvenika na kopno. Tu se radi o valorizaciji Trogirskog zaljeva sličnoj onoj opisanoj s Kaštelanskim zaljevom. Ovdje je Trogir onaj centar koji je u prijašnjem primjeru bio Split i na sličan se način radi lokalna mreža za javni gradski prijevoz i za motorna vozila koja iz Trogira preko istočne čiovske izbočine ide u pravcu Vinišća, zatim u Marinu i natrag preko Segeta Donjeg u Trogir. Ovakvim konačnim (konačnim u svojim strateškim određenjima) dovršenjem cijele šire i uže prometne mreže omogućuje se cijeloj regiji sa Splitom kao centrom čvrsto unutarnje povezivanje koje daje najbolju mogućnost svima da na jednoj ravnopravnoj osnovici rade svoje poslove, ubiru plodove toga rada prema svojim sposobnostima i isto tako pravedne distribucije tih plodova za korist cijele lokalne i svedržavne zajednice.

Nakon ovog i više nego detaljnog izlaganja o Splitu i njegovom najširem zahvatu ide se malo sjevernije i dolazi do Zadarske regije koja je isto kao i ona Splitska planirana za prometni razvoj na način da se priključuju gravitirajući otoci na postojeću (tj. sada još samo u planovima) prometnu mrežu u zaleđu.

Dakle, principijelno ista se stvar ima napraviti i na području Zadra s tim da je ovdje prioritetno povezivanje između Pašmana i kopna kod Biograda (na moru). Zatim dolazi na red spajanje Ugljana sa Zadrom, da se dobije eliptični oblik kružnog toka koji cijelo područje razvija na isti način kako je to opisano kod Splita.

Tek će se u kasnijoj fazi ići na daljnje povezivanje otoka u zadarskom arhipelagu na način da se postigne povezivanje tunelima ili mostovima sve do Dugog Otoka. Ta trasa ide putem Ugljan – Rivanj – Sestrunj – Molat – Ist, a također i s Molata na Dugi Otok kao onom željenom krajnjom destinacijom.

Poslije se ostvaruje ono što se može smatrati konačnim dugoročnim ostvarenjem te se spajaju Iž na Ravu, a Rava s Dugim Otokom. Tako su u prometnu mrežu uključeni svi značajniji otoci zadarskog arhipelaga i tako se cijela regija sa Zadrom u središtu, otocima na jednoj i Ravnim kotarima, ali i dublje u kontinentu, na drugoj strani, povezuje u jednu smislenu cjelinu koja se ima primjereno i razviti. Kako će se još dodatno razvijati prometna povezanost, a koja se tiče baš ovog zadarskog područja, biti će rečeno malo kasnije.

Slika 7
Željezničko umreženje Srednjeg i Sjevernog Jadrana

Iza Zadra i njegovog područja utjecaja ide se dalje na sjever prema Kvarneru i Rijeci kao četvrtom velikom regionalnom središtu u Hrvatskoj. I Rijeka je predodređena da bude jedan hrvatski velegrad, i u skladu sa tim se najprije gradi prometna mreža u bližoj i široj okolici.

I ovdje se paralelno s ostalim projektima u istom rangu prioritetnosti u prvoj turi imaju povezati sa kopnom otoci Rab i Cres. U slučaju Cresa osim što se željeznicom i cestama stvara povezanost na njemu samom i bliskom mu Lošinju biti će kao dugoročni projekt planirano povezivanje između Cresa i Krka kroz Srednja vrata (otprilike na trasi Beli – Milohnići) s krajnjim ciljem da se spoji Krk sa Senjom tunelom ispod Velebitskog kanala. Time se postiže jedna zaokružena povezanost, spaja se i stvara jedna šira zajednica regija oko cijele Rijeke kao regionalnog centra, sa mogućnošću velikog sveukupnog prosperiteta, a sve po načelima kakvi su predviđeni i na ostalim područjima.

Prosperitet je to i za lokalnu zajednicu i za cijelu državu, a i naciju u cijelosti. Svi su na dobitku, a ponajprije čovjek i obitelj, jer je državna politika okrenuta zaštiti ljudskosti u svim vidovima izražavanja, ali ako se želi napraviti nešto što je dosljedno i vrijedno mora se dobrim učiniti osnova. Čovjek i njegova obitelj su osnova društva, države, nacije i na njih se mora usmjeriti pažnja ako se želi imati prema dobru usmjerenu zajednicu – bila ona neka mala lokalna zajednica, selo, naselje, grad, općina, županija ili država svejedno je. To je kao kad se zida kuća i ako se koriste loše cigle kuća ne može biti dobra, i suprotno, ako se koriste dobre, kvalitetne cigle, kuća ima temeljne preduslove biti dobro izgrađena.

Udaljivši se od osnovne teme poglavlja ovom digresijom htjelo se istaknuti koja je jedna od misli vodilja u osmišljavanju prometne povezanosti u Hrvatskoj, i na koji način treba gledati ne samo ovu zamisao o prometnom povezivanju na području Rijeke, nego se to odnosi i na sve ostalo što je ovdje rečeno o prometu i vezama.

Vratimo se ipak samoj Rijeci i konstatirajmo da se Rijeka na gore opisani način stavlja u središte njoj gravitirajućih regija Istre, Gorskog kotara, Like i Kvarnerskih otoka. Cijeli navedeni prostor povezuje se na jedan opće koristan način, a također se ljudi međusobno bolje zbližavaju i surađuju. U stvari, riječ je o već nekoliko puta spominjanom rastu povjerenja unutar ljudi i svim koristima; političkim, gospodarskim, kulturnim, itd., koja se putem uzdignuća međuljudskog povjerenja potom baštine.

Pri kraju ovog dijela koji se bavi otocima treba reći da u trenutku kada se postigne makar i djelomično

povezivanje navedenih otoka s kopnom biti će oslobođen veliki dio trajekta i brodova te će ih se moći sve zajedno preusmjeriti na one udaljenije, manje i zato prometno neumrežene otoke i time omogućiti još bolju povezanost i još veću mogućnost prosperiteta istih.

No, u ovom cijelom planiranju velike mostogradnje i tunelogradnje koja se ima odraditi ima jedan poseban zadatak na kraju, u vremenu kada već sve što se tiče i otoka i cijelog kopnenog teritorija bude dovršeno ili pri samom dovršetku. Riječ je o jednom unutarnjem i jednom međunarodnom projektu većih razmjera.

Ovaj unutarnji projekt tiče se spajanja iz, već od prije na prometnu mrežu "ulovljenih" zadarskih otoka, odnosno o izgradnji podmorskog tunela koji spaja otok Ist sa Silbom (ca. 6,5 km tunela) i dalje Silbu s Lošinjom (ca. 8,5 km tunela) preko otočića Ilovika, Sv. Petra i Kozjaka. Takvim povezivanjem stvara se jedna posebna povezanost koja ide praktički kroz cijeli sjeverni Jadran i neprekinuto sve do polovice srednjeg Jadrana. To dovodi do takvih pogodnosti za sve zahvaćene otoke poput brze dostupnosti skoro cijeloj Europi svih brodova i jedrilica namjenjenih iznajmljivanju ili onih koji su usidreni u našim marinama, pa tako i do povećanja kvalitetnog turističkog prometa. Sve ovo vrijedi i za sve one manje otoke koji se sada nalaze u neposrednoj blizini i koji nisu direktno spojeni na prometnu mrežu, ali su zato pomorskim putem dobro povezani sa svojim susjedima. Ista se stvar odnosi i na mogućnost svih ostalih oblika turističkog dolaska na otoke i kvalitetne usluge kojom se taj turizam najbolje i privlači i iskorištava. Tu je i dodatno olakšavanje i izjednačavanje komunikacijskih mogućnosti između kopna i otoka jer otočanima se na ovaj način daje više smjerova, više opcija biranja i to je jedna ne samo čisto materijalna (gospodarska), nego i psihološka dobit za sve žitelje. Sve skupa također treba vidjeti u pretpostavci (očekivanju) da su svi ti otoci postali ponovno napučeni i to znatno više nego ikada u prošlosti i da postoji veliki broj ljudi koji se žele što slobodnije kretati, budući da je kretanje ljudi i roba osnovica svake funkcionalne ekonomije, ali i države u cjelini, izvan uskih ekonomskih okvira. Osim toga, kada se spominju ekonomski okviri treba znati da se u relativnoj blizini, na pučini teritorijalnog mora, ali i u cijeloj dubini gospodarskog pojasa nalaze prije opisane vjetrenjače velikih dimenzija namjenjene energetskoj samodostatnosti koje treba održavati, a koje također i za izgradnju i za servisiranje trebaju dobru dostupnost ljudi i materijala iz industrijskih pogona koji se nalaze po cijeloj Hrvatskoj. S jednom ovako razgranatom mrežom to se postiže te ujedno omogućuje sveopći prosperitet na temelju rada vlastitih ruku i vlastite pameti.

Drugi veliki projekt, a koji je ujedno i međunarodnog karaktera, je povezivanje između Italije i Hrvatske i to na liniji Ancona – Zadar. Već postoji stanoviti projekt mosta koji bi se imao napraviti i povezati ta dva grada, ali u hrvatskom je interesu iz više razloga bolje napraviti podvodni tunel koji treba premostiti daljinu od ca. 105 km i to s polazištem od Dugog Otoka, a koji je prema izloženim planovima već potpuno integriran u jedinstvenu hrvatsku prometnu mrežu. Italija ima tu svoje interese jer je ona u jednoj prometno nepovoljnoj situaciji i predstavlja europsku slijepu ulicu te bi se ovakvim povezivanjem izbavila iz tog neugodnog položaja. Nama svakako odgovara da se Talijanima omogući što lakši dolazak ili prolaz kroz Hrvatsku jer i mi time zarađujemo u svakom pogledu. Velika količina teretnog prometa bila bi predodređena da ide tom rutom u, ili iz Italije, a time je još i više vidljivo koliko je bitno razviti željeznički i brodarski prijevoz kroz cijelu Hrvatsku kao osnovu unutarnjeg prometa. To je žalosno, ali je istinito u svijetu današnjice: kada si lijep, jak i bogat još ti se više dodvoravaju, poštuju te i omogućena ti je još veća zarada. Ista je stvar i s državom, te kada naša država postane kakva bi trebala biti, ali po svemu i mogla, onda će svi lijepo i uljudno s nama i surađivati. Kada mi već ostvarimo svoju prometnu koncepciju i svi oni koji su u našoj okolini uvidjeti će da će i sami imati koristi ako se s nama povežu. Mi kao država i nacija uvijek ostajemo otvoreni i susretljivi za svaku iskrenu i ravnopravnu suradnju koja je u funkciji mira i prosperiteta za sve ljude.

Dvostruki je razlog zašto se uopće ide u planiranje tako složenih pa prema tome i skupih izgradnji kada je već veliki rad i trošak uložen u ostvarenje svega onoga što dolazi prije. Prvo je tu prisutna jednostavna potreba da se postojeći i već uhodani ljudi i strojevi, ustvari cijelo gospodarstvo, održi u daljnjem pogonu, da svi ti ljudi imaju nešto za raditi i da se nakon velike izgradnje odjednom ne kaže "sada smo gotovi" i sve se zaustavi. Samo investiranje u svu opremu potrebnu za dubinsku (podvodnu) tunelogradnju zove da se ista iskoristi na što većem broju položenih kilometara, a da bi se što više

otplatila svojim radom. Uvijek se može novoga raditi, korisno raditi i ulagati svoj rad unutar sebe: najviše u ljude, a zatim i u zemlju, tj. more. Također, tu je riječ o načelu stvaranja novca na osnovi čistog uvjerenja/vjerovanja u novac, društveni konsenzus koji je tu prisutan i povjerenje koje se daje onima koji taj novac imaju pravo dijeliti (to je ono što je sada zlouporabljeno). Principijelno se radi o tome da se svo stvaranje novca kroz sustav tzv. dvostrukog knjigovodstva izvodi na način da se vjeruje u ostvarenje budućih radnji, tj. poslova ili poduzetništva svakakvih oblika. Sve je utemeljeno na čistoj pretpostavci i uvjerenju da će se planirani poslovi ostvariti i na osnovu toga se stvaraju i posuđuju novci u vidu kredita. Kakve sad to veze ima sa svime ovim o čemu se ovdje govori? Ima u tom pogledu da kada se pokaže kako uspješno bivaju odrađeni oni osnovni planovi i kada se postigne potreban stupanj povjerenja u rad, u ovom slučaju u upravljanje državom i u djelotvorno državno ustrojstvo, onda se dalje može slobodno ići i u takve radnje kakve su ove koje se navode jer je riječ o opće korisnim i vrijednim radnjama koje imaju puni gospodasko-socijalni smisao i isplativost pa se tako može unaprijed stvarati sva potrebna količina novca koja će omogućiti rad, ali koja će tijekom vremena taj rad kroz sebe i isplatiti. Tako nema bojazni da se sustav uruši i da se ostane besposlen jer uvijek ima nečega što se može napraviti. U tom smislu nije nimalo isključeno i nekim idućim generacijama se može ostaviti na odluku da se ide i u takve unutarnje projekte, poput povezivanja Visa s Hvarom, Lastova s Korčulom i tome slično, ali to je ipak još predaleka budućnost da bi se sada time pretjerano opterećivalo i radi se samo o još jednom pokušaju pojašnjenja suštine novčarstva i suodnosa sa gospodarstvom. Tj. rada koji je u temelju stvaranja novca. Ili još određenije: budućeg rada za čiju realizaciju postoji opće uvjerenje/povjerenje da će se izvršiti i na tome mišljenju stvorenog novca koji taj isti rad omogućava pokrenuti unutar postojećeg gospodarsko-političkog sustava.

Kao završna misao o izloženoj strategiji riješavanja prometne problematike otoka i obale može se replicirati mogućoj zamjerci da se neprimjereno velika pažnja i s tim povezani troškovi posvećuju cijeloj tematici. To bi moglo biti točno kada ne bi postojali upravo nebrojeni politički i ekonomski razlozi za takvo usmjerenje, a koje proizlazi upravo iz stava da se Hrvatska učini neovisnom, suverenom, jakom i bogatom državom u isto vrijeme. Otoci, obala, more – sve to predstavlja najveći potencijal kojim Hrvatska raspolaže, a budući da je potpuno neprimjereno i kontraproduktivno stanje prisutno danas onda je s promjenom na bolje upravo na otocima moguće ostvariti jedan veliki rast sveukupnog nacionalnog bogatstva. Otoci su jedna od onih stvari kojima Hrvatska raspolaže kao jednim ekskluzivitetom u europskoj dubini i sredini. Otoci, obala i more su ekskluzivitet koji drugima nije moguće postići ni na koji način i koji Hrvatskoj daju priliku da se postavi na svoje noge kako to jedna država i treba biti.

Zračni prijevoz

Uspostavom superbrzih željezničkih veza kroz cijelu Hrvatsku istovremeno nestaje svake praktične potrebe za unutarnjim zračnim prijevozom.

To je dobro iz razloga što prestaje potreba za financiranjem zračnog prijevoza za potrebe unutarnjeg transporta, a zračni prijevoz je onaj koji je daleko najskuplji po odnosu utrošene energije po jedinici prevezene mase. Ne samo da je najskuplji nego je i najnepouzdaniji i najosjetljiviji na vremenske prilike.

Također je dobro i to što se eliminacijom unutarnjeg zračnog prometa oslobađaju svi raspoloživi ljudski i materijalni kapaciteti za isključivu orijentaciju na međunarodni zračni promet. U tu svrhu nakon što se uspije ostvariti prve dobre političke i ekonomske rezultate i kada se donekle stabilizira stanje u cijeloj državi nakon velikih promjena koje će se odigrati, ide se na uspostavu velikog domaćeg avio-prijevoznika koji će nas povezati s cijelim svijetom onako kako je to nama na najbolju korist. To uključuje i nabavku novih zrakoplova koji mogu zadovoljiti sve potrebe jednog ambicioznog htijenja da se osjeti prisutnost na globalnom tržištu zračnog prijevoza. Imamo sve pretpostavke da linije koje će se uspostaviti budu u potpunosti isplative i to ne gledajući ih kao dio korporativnog gospodarstva, nego čak i kao zasebne jedinke na međunarodnom tržištu zračnog prijevoza. Potencijalni putnici su svi hrvatski iseljenici koje treba na svaki način dovoditi makar kao posjetitelje, ako ih se neće moći privoliti na trajni dolazak, a osim iseljeništva tu je prisutan i turizam kao onaj koji ima napuniti sjedišta zrakoplova.

Osim ulaganja u same zrakoplove, a čak i prije toga, mora se ulagati u potpunu obnovu i modernizaciju hrvatskih zračnih luka. Izgradnja novih i obnova starih zračnih luka prioritetna je i iz posve praktičnih razloga jer za taj posao potrebno je prvenstveno uložiti vlastiti rad, dok je nabava zrakoplova moguća jedino putem uvoza, što znači da je to uvoz tuđeg rada i za istu protuvrijednost je potrebno otkinuti negdje od prinosa vlastitog rada. Isto je tako bitno i to da se otvaranjem modernih zračnih luka daje mogućnost preusmjeravanja već prezagušenih i preopterećenih zračnih luka u bližoj srednjeeuropskoj regiji. Posebna se prilika pruža zbog uvođenja u komercijalnu uporabu novog Airbusovog zrakoplova koji po svojim dimenzijama traži i prilagodbu svih svjetskih zračnih luka. U tu prazninu, koja neće predugo trajati, mora se umješno ubaciti i iskoristiti ponuđenu priliku.

U skladu s prije rečenim ide i planiranje koje se zračne luke treba obnoviti za međunarodni prijevoz, koje nove izgraditi, a koje postaju nepotrebne u civilne svrhe.

Kao nova ima se izgraditi zračna luka pored Zagreba (ali onoga planiranoga višemilijunskog Zagreba) koja će ujedno biti i osposobljena za prihvat velikih zrakoplova.

Još će jedino Splitska zračna luka biti ta koja će kao novoizgrađena moći primati nove velike zrakoplove, dok će ostale zračne luke biti manjih kapaciteta. I u splitskom slučaju biti će mjesto nove zračne luke određeno izgledom Splita kao grada s više od milijun stanovnika.

Osim ovih dviju novih i velikih (u svjetskim razmjerima) zračnih luka obaviti će se primjerena modernizacija zračnih luka u Osijeku, Rijeci (Krku), Dubrovniku i Puli. Sve preostale zračne luke ili pomoćne zračne luke neće biti namjenjene međunarodnom povezivanju i prijeći će pod pretežiti nadzor oružanih snaga (vojske, policije, vatrogastva) i samo će jednim manjim dijelom imati i svoju sportsko-rekreativno-turističku funkciju. To ne znači da te zračne luke neće biti u slučaju nužde osposobljene primiti i civilne zračne prijevoznike i da se isto tako u budućnosti, ukoliko dođe do takve potrebe, mogu prenamijeniti i na civilni promet. Takve će stvari ovisiti o tijeku budućih događaja i u tom smislu treba ostaviti otvorenim sve potencijalne opcije koje donose korist državi i naciji.

Problematika gradskog i prigradskog prijevoza

Sve prije navedeno moglo bi se nazvati programom prometa na državnoj razini, ali isto se tako djelotvorno i najkorisnije za cijelu zajednicu mora riješiti gradski i prigradski promet.

Kvalitetno, a to jedino može značiti djelotvorno, rješenje gradskog i prigradskog prometa od velikog je gospodarskog značenja i direktno se odražava na sveukupnu razinu nacionalne produktivnosti. Jedna očita korist od kvalitetno riješenoga gradsko/prigradskog prijevoza je u tome da radnici i općenito svi zaposlenici brzim, lagodnim i neopterećujućim dolaskom na svoje radno mjesto čuvaju svoju radnu energiju za posao umjesto da su već od samog početka rada nepotrebno iscrpljeni samim dolaskom na posao. Ovdje ulazi i korist zbog olakšanog snabdijevanja i kretanja ljudi i roba unutar samoga grada što opet snižava troškove transporta i na taj način cijene u cjelini na državnoj razini. Sniženju troškova (cijena) pogoduje i potreba za manjim utroškom energije za unutargradski promet isto kao i potrebnog vremena za ulazak ili izlazak iz grada.

Drugi vid koristi od kvalitetno riješenog gradskog i prigradskog prometa nije toliko ekonomski opipljiv i nije trenutan iz razloga što je riječ o oslobađanju potisnute kreativnosti i ljudskog stvaralaštva na razini duha. O čemu se radi najbolje je objasniti primjerom gdje zbog lošeg prometnog stanja u gradu jedan profesor na fakultetu ili jedan nastavnik u školi nije u stanju svoj posao odraditi dobro ne na tehničkoj razini nastavnog programa, nego na razini zadovoljstva i nadahnuća unutar svoga radnog mjesta, a što nije i ne može biti opisano u opisu rada. Radi se o unutarljudskom raspoloženju koje se prenosi na međuljudske odnose i u tom multiplicirajućem lancu na području konačnog ostvarenja donosi dobre ili loše plodove. Osim na izabranim primjerima profesora ili nastavnika ista se stvar odnosi i na sve ostale ljudske djelatnosti, s time da je ipak veća šteta učinjena na području gdje je prisutna veća stručna naobrazba iz jednostavnog razloga što je tu prisutna potreba za većim korištenjem kreativnog razmišljanja. Tako neki inžinjer koji treba riješiti određene probleme zbog opterećenja i

stresa nastalog između ostalog i prometom (nije promet uzrok svih problema) ne može izroditi dobro, dovoljno dobro ili genijalno riješenje nego sve ostaje na razini prosječnosti ili čak i ispodprosječnosti. Čovjek koji je iscrpljen nepotrebnim problemom prijevoza nema više snage i volje za posvećivanje u vlastitom usavršavanju, za učenjem i novim spoznajama korisnim za posao, tj. barem nema više u dovoljnoj mjeri da bi nadišao prosječnost i učmalost. Ili, da se cijela stvar posve banalizira, može se reći da ljudi svoju kreativnu energiju troše na probleme poput probijanja kroz gradsku gužvu, traženja parkiranja i tome sličnim djelatnostima umjesto da čitaju, istražuju, razmišljaju, postavljaju pitanja, traže odgovore. Umjesto da postavljaju pitanja sebi samima o tome kako nešto napraviti bolje, kako najbolje riještiti probleme na koje nailaze ili koje uočavaju, itd., svakodnevno si postavljaju banalno frustrirajuća pitanja o problemu prijevoza.

Da bi se problem gradskog i prigradskog prometa što bolje riješio ne treba previše mudrosti nego je potrebno samo dobro i dosljedno primijeniti većinu od već postojećih rješenja. Svakako da i u prethodnom dijelu iznesena koncepcija željezničke mreže ima svoje mjesto i ulogu u gradskom i prigradskom prijevozu, ali ovdje je riječ o nadogradnji tog osnovnog transportnog riješenja. Osim toga, željezničkom mrežom se omogućuje veće kretenje roba i usluga u, ili van grada, a ovdje se radi o tome da se ponudi rješenje za sve to što će se tako naći unutar ili nadomak grada. Ako nema tog riješenja uzalud je bio sav prethodan trud jer će se sada samo veća količina ljudi i roba naći u još većoj gužvi.

Da do toga ne bi došlo mora se temeljito osmisliti sustav javnog gradskog prijevoza na općim načelima za cijelu državu, a onda je na samim gradovima i gravitirajućim naseljima i selima da samostalno primjene ta načela onako kako već kome najprimjerenije odgovara.

Osnovno načelo u osmišljavanju gradskog prijevoza mora biti isto kao i kod odabira na državnoj razini, a to znači da se prvenstveno ide na prijevoz tramvajem i podzemnom/nadzemnom gradskom željeznicom. Tek kao nadopuna koriste se autobusi i taksi služba.

Taksi koji je predviđen kao jedno pomoćno sredstvo javnog gradskog prijevoza neće biti skoro ni po čemu sličan ovome što je taksi služba danas osim po svome imenu. Na neki način dolazi do hibridnog sustava koji ima u sebi karakteristike gradskih autobusa i taksija istovremeno. Osnovna je zamisao u tome da se informatičkim umreženjem i centralnim nadzorom i upravljanjem postigne najracionalnija uporaba taksi potencijala, da se ostvari optimalizacija kapaciteta, a da se pritom i cijene svedu na jednu potpuno prihvatljivu mjeru. Čak do te mjere da se postigne stanje u kojemu je u najmanju ruku jednaki trošak pojedincu voziti se taksijem ili koristiti osobno vozilo, a malo dugoročniji cilj je da taksi bude i osjetno jeftiniji od osobnog automobila kao prijevoznog sredstva.

U tom smislu i sami oblik i veličina taksija mora biti definiran i donekle unificiran te će hrvatska privreda kao jedan od prvih zadataka imati izradu hrvatskog univerzalnog taksija. Po izgledu bi to trebalo biti vozilo u klasi modrenih monovolumena sa brojem od najmanje pet pa do najviše deset sjedišta za putnike. Ta najveća verzija je na granici da bude minibus, ali ipak ostaje kao jedno veće taksi vozilo. Tako izgrađen vozni park taksi vozila moći će kroz umreženje i obradu podataka izabirati optimalnu veličinu vozila kroz primljene narudžbe za prijevoz koje će biti moguće naručiti kroz sve oblike modrenih tehnoloških pomagala: telefonom, SMS-porukama, internetom i sl. Odnosno, što će se već novoga stvoriti budući da je na ovom polju veliki broj noviteta. Naručitelj taksi prijevoza daje podatke o tome da li želi vožnju samo za sebe ili je voljan dijeliti je sa putnicima koji se poklapaju sa njegovom voznom rutom, a o tome ujedno ovisi i cijena koja se plaća kao i vozilo koje po njega dolazi. Isto tako daje podatke gdje se nalazi (odnosno gdje taksi treba doći preuzeti ga), gdje ide i koliko još putnika sa sobom ima. Ukoliko ima i veće količine prtljage i taj podatak se daje centralnom dispečeru, a iz centrale se onda pripadnim algoritmima izračunava i određuje koji taksi i po kojoj voznoj ruti će isti voziti. Također će biti moguće i višednevne, tjedne, mjesečne ili godišnje rezervacije za neku određenu rutu po načelu da naručitelj ima svoj ustaljeni radni i prijevozni ritam. Za takve rezervacije isto će vrijediti popusti u cijeni i drugi vidovi stimuliranja zajedničkog prijevoza.

Kada se u tako osmišljenu organizaciju taksi prijevoza ugradi i element subvencije taksi vozila putem kreditiranja, domaće proizvodnje, korištenjem biodizela, plina ili vodika kao goriva, odnosno eventu-

alno nekog drugog za Hrvatsku isplativijeg pogonskog koncepta, onda može biti malo jasnije kako će tako osmišljena taksi služba biti jeftinijom od osobnog prijevoza.

Državnim mjerama i tako sustavno destimulirano biti će prijevoz i korištenje osobnog automobila. Način na koji će to biti izveden nije kroz cijenu goriva, upravo suprotno. Kako je rečeno, cijena goriva biti će uvijek najmanje 5-10% jeftinija od one kod najbližih susjeda (od Grčke do Njemačke i od Italije do Mađarske). Na taj način sav će se tranzit kod nas tankati gorivom, a isto će tako i svo stanovništvo susjednih država koje je dovoljno blizu granice dolaziti na naše benzinske crpke – upravo onako kako bi i naši ljudi znali raditi kada je to bio slučaj sa suprotne strane granice. Ne treba spominjati da će svi turisti koji dolaze osobnim vozilima isto tako biti veliki potrošači našeg goriva (našeg po tome što će biti prerađeno u našim rafinerijama i distribuirano našim kanalima distribcije).

Način na koji će biti destimulirano korištenje osobnih automobila od strane hrvatskih državljana je kroz registraciju automobila i takse na prijeđenu kilometražu koja će se paušalno plaćati u mjesečnim obrocima, otprilike onako kako se danas plaća struja.

Sa takvim dvosmjernim djelovnjem: jednim koje stimulira korištenje svih pogodnosti javnog prijevoza i drugim koje destimulira pretjerano korištenje osobnih automobila postići će se cilj koji je postavljen – brzi i djelotvorni gradski prijevoz koji je oslobođen gužvi, začepljenja, onečišćenja svih oblika i svojom protočnošću podiže sveukupnu nacionalnu produktivnost.

Što se tiče samog prigradskog prijevoza tu će važiti u načelu isti principi kao i kod gradskog prijevoza osim što neće biti gradnje tramvajskih ili željezničkih veza nego će se koristiti autobusi, taksiji ili osobna vozila za prijevoz do najbliže željezničke trase na koju se presjeda i koja onda dalje prevozi u grad do željenog mjesta dolaska.

Telekomunikacijsko povezivanje

Osim kretanja (povezivanja) ljudi i roba ministarstvo prometa i veza ima zadaću i osigurati najdjelotvornije kretanje informacija kroz cijelu Hrvatsku. Djelotvorno kretanje informacija ima jednako važnu ulogu unutar države kao i kretanje fizičkih tijela ili materije u vidu ljudi i roba. U stvari, danas je nemoguće jedno izolirati od drugoga i, ako se želi imati sveukupnu povezanost i materije i informacije, mora se jedno s drugim jednakomjerno razvijati. Posebno je to važno u spoznaji dominacije znanja nad grubom silom u svjetlu narodne poslovice: *Um caruje, a snaga klade valja*.

Telekomunikacijsko povezivanje koje služi što boljoj razmjeni informacija ima ulogu što boljeg upravljanja snagom od strane uma tako da jedno s drugim nije u sukobu nego u suradnji. Samo tako se i njihova namjena najbolje ispunjava: materijalno povezivanje se optimalizira, a informacijsko se materijalizira.

Sve to samo dodatno dokazuje koliko je telekomunikacijski sektor strateški značajan za razvoj i uspješnost neke zemlje, ali dodatno pokazuje hrvatsku katastrofu koja se dogodila poklanjanjem naših telekomunikacija stranim moćnicima u vidu korporacije. Nikakva nije slučajnost da se kao jedna od prvih velikih prijevara i velikih pljački naše imovine, našega blaga, sa ciljem ovladavanja Hrvatskom pod uljepšanim nazivom tzv. stranih ulaganja u Hrvatsku dogodila sa preuzimanjem telekomunikacijskog sektora. **Uz telekomunikacije su se skoro istovremeno i umješno sinhronizirano dogodila preuzimanja bankarskog i medijskog sektora što nas je praktički preko noći učinilo potpuno nemoćnima u kreiranju naše životne (političko-gospodarske) stvarnosti.** Sve što je poslije slijedilo i što se još sada dovršava kretanjem prema završnici u potpunom preuzimanju cijele Hrvatske samo je prirodna posljedica prepuštanja bankarstva, medija i telekomunikacija inozemnim centrima moći. Također je činjenica da početak te rasprodaje telekomunikacijskih kapaciteta počinje za vrijeme Tuđmana, a samo je dalje finaliziran prema svojem neminovnom kraju kada su došle sve ove postuđmanovske strukture. Koliku je i ovdje stratešku grešku učinio Tuđman jasno je svakome tko zna da nema nikakvog rezona prodavati ikoliki udio u vlasništvu nad telekomunikacijama u vremenu kada se događa informatizacija koja potpuno izmjenjuje sliku svijeta i preuzima dominantno mjesto u svim

područjima ljuskih djelatnosti. **Ići prodavati telekomunikacije u razdoblju informatičko-telekomunikacijske dominacije pokazuje suštinsko lošu koncipiranost izabranog državnog poretka.** Opet se postavlja nerazriješivo pitanje zašto je to Tuđman uradio, a samo lažni štovatelji njegovog lika i djela mogu mu pripisati neznanje jer mu time, htjeli-ne htjeli, impliciraju da je bio u najmanju ruku neinteligentan. Budući da smatram da je Tuđman u svakom slučaju imao i pameti i inteligencije daleko iznad prosijeka, tako je i odgovor na pitanje ovog, ali i ostalih sličnih postupaka uvijek na razini spekulacije. Tj. bez nekih novih povijesnih činjenica ili svjedočanstava iz toga razdoblja nije moguće ništa sa sigurnošću dokazati, nego samo pretpostavljati. Tako neka i čitatelj pokuša sam pretpostaviti što bi moglo biti ono što je Tuđmana navelo da u ovom slučaju preda telekomunikacije, a jednako je tako i sa bankarskim sektorom i medijima.

Ovdje se dotičemo telekomunikacija i zato je na redu rasčlamba cijelog tog postupka koji je odigran nadasve prljavo i, što je od velike važnosti, nepošteno i nezakonito. Prvenstveno se radi o tome da je telekomunikacijska mreža koju su hrvatski državljani godinama gradili i u nju ulagali bila relativno dobro razvijena i imala je sve preduvjete da se daljnjim ulaganjem u ljude i imovinu podigne na još veću razinu, u cijelom sektoru dodatno zaposli još ljudi i da cijeli sustav pridonosi boljoj produktivnosti cijele države kao jedne organski izgrađene nacionalne korporacije.

Umjesto svega toga jedna mala grupica političko-gospodarskih domaćih moćnika koji po ničemu nisu imali pravo tako nešto uraditi bez prikladnog obeštećenja državljana kao ulagača, a uz odobrenje predsjednika Franje Tuđmana, što mu jedna od većih strateških greški u vođenju Hrvatske, naš telekomunikacijski sustav u bescijenje prodaju stranom vlasniku. Istovremeno sa tom “prodajom” (čitaj: izdajom naroda) ti isti sami sebe nesmiljeno hvale kako su veliku i za naciju dobru stvar učinili i kako je ovo jedna nužnost koja svima donosi boljitak u vidu manjih cijena, bolje usluge, održanja radnih mjesta, daljnih ulaganja u istraživanje i razvoj i sve ostale prigodne izmišljotine koje su imale zadaću prikriti istinu. Bila je na djelu prava bujica frazeologije, slatkorječivosti, patroniziranja, demagogije, licemjerja, ali najviše od svega bilo je *mudrinićevanja* onih nadasve nemudrih i nepoštenih.

Istinu smo svi vrlo brzo osjetili, a sa protokom vremena samo se događalo i nastavlja se događati neviđena pljačka svih državljana, otpuštanja radnika, zapostavljanje ulaganja unutar Hrvatske i izvlačenje cjelokupne dobiti izvan granica države.

Dovoljno je samo pogledati svoje telefonske račune danas i prisjetiti se kakvi su bili prije, a tu je onda prisutna jedna nevjerovatna doza bezobraznosti i drskosti kojom nas sve uvjeravaju da usluge nisu poskupjele i da smo svi prema tome blesavi kada uviđamo ono što je očito i prigovaramo na nepravdu. Vjerovatno i jesmo svi blesani kada se uopće tako nešto dopušta da se događa, a da se ne dogodi masovni revolt državljana i da se sva ta banda ne pomete iz pozicija koje je okupirala. No zato što vlada takvo pokorničko, takvo dudekovsko ponašanje, ima se dobrim dijelom zahvaliti medijskom djelovanju na eutanaziranju i hipnotiziranju masa i tu je vidljivo zašto je sve i izvedeno na način kako je izvedeno.

Mediji su tu sa zadaćom da skrenu pozornost sa ovakvih i sličnih zločina nad narodom (banke, sami mediji) i da omoguće korporaciji i njihovim visoko plaćenim domaćim slugama, njihovim domaćim suučesnicima u pljački, da neometano nastave pljačkati državljane i iskorištavati radnike.

Ako netko već ima to raditi to sigurno ne može biti stranac niti neki domaći pojedinac, nego država koja će dobit ostvarenu monopolskim položajem zadržati u zemlji i skoristiti za opću korist ulaganjem u ljude i materijalna sredstva. Međunarodna korporacija gleda na naš dio svojih ukupnih telekomunikacija kao na dio svoje korporacije i radi ono što bi hrvatska država trebala raditi u svome korporativno uređenom gospodarskom modelu. Tako imamo situaciju da DT ili T-kom (kako se već zove) u nekadašnjem Hrvatskom telekomu (HT-u) prikazuje navodne velike troškove nabave opreme i intelektualnih usluga, ali ne govori se nigdje da su ti troškovi lažno prikazani jer su ostvareni poslovanjem HT-a sa ostalim dijelovima korporacije i da su namjerno neprimjereno visoki upravo iz razloga da se izvuče dobit van granica Hrvatske. Ono što je prije bio HT sada ostvaruje višestruko veći novčani promet nego prije “privatizacije” i to prvenstveno povišenjem cijena, ali i očekivanim razvojem fiksne

i mobilne telefonije koja bi se ionako razvila bez prodaje strancima, a vjerovatno i puno kvalitetnije nego što je to sada učinjeno. Dakle, višestruko povećani promet prati skoro nikakva dobit, što je opet u odnosu na prijašnje stanje dobiti HT-a jednostavno nemoguće, ali je ipak sve prošlo pod normalinim. Tako se iz HT-a, ali i iz cijele Hrvatske, od svih državljana izvlači bogatstvo i prebacuje u drugi dio korporacije koji nam je naravno nedostupan, a nama se serviraju priče o troškovima ulaganja zajedno sa visokim računima, ali i padom u kvaliteti razvoja u odnosu na ono kako se prije ulagalo i u ljude i u materijalna sredstva. Jednako tako se kao posljedica korporativnog razmišljanja tih novih vlasnika otpuštaju radnici u Hrvatskoj jer njihove poslove preuzimaju radnici negdje drugdje unutar korporacije i tako dodatno povećavaju profit, a već samim najavama novih otpuštanja raste vrijednost dionica na burzama što je opet jedan fenomen sam za sebe.

Da se ova nedopustivost više ne bi mogla odigravati suverena državna vlast ima pravo i dužnost poništiti nelegalnu i kriminalnu privatizaciju i **proglasiti nacionalizaciju cijelog telekomunikacijskog sektora**. Strane korporacije ne da nemaju nikakvo pravo tražiti nekakvu odštetu, nego imaju i platiti kompenzaciju hrvatskim potrošačima zbog očitog kriminala u kojemu su sudjelovale. Da bi taj kriminal bio i sudski dokazan i regularno prikazan svu domaću lopovsku ekipu i cijeli posao treba procesuirati i otvoreno pokazati istinu i razobličiti kriminal.

Nema tog pravnog izvrtanja koje može legalizirati transfer vlasništva koji je izvršen pod stanjem korumpiranosti, tajnih ugovora i ostalih oblika nemorala i nezakonitosti. Jedna većina je osiromašena za račun jedne umrežene manjine i to je nedopustivo i nema te zastare kojom se može pravdati nepravda. Sve ono što je privatizirano uz davanje provizija, pozicija moći ili bilo kojih drugih oblika korumpiranja, a telekomunikacije su bile među prvima u tom procesu političkog lopovluka, sve to nema legitimiteta i poništava se svaki legalitet. Takvi kriminalni transferi vlasništva nad sredstvima za proizvodnju su u potpunosti nevažeći.

Analogija je ista kada kradljivac automobila pokradeno vozilo proda nekoj trećoj osobi i kada se utvrdi da je riječ o prodaji ukradene robe onda se ista vraća vlasniku, a kupac je obeštećen onoliko koliko se može namiriti od kradljivca od kojega je kupio vozilo. Nije moguće tražiti da se ukradeno vozilo ostavi novome vlasniku i da oštećeni, a ujedno i pravi vlasnik, ostane bez svojeg vlasništva zato jer su lopov i onaj koji je od njega kupio tako dogovorili među sobom. Tu je stvar vrlo jasna i svi ugovori i dogovori između lopova i kupca nemaju nikakvo pravo iznad prava okradenog vlasnika. To što je kupac eventualno ostao oštećen drugo je pitanje i to ulazi u odnos između njega i lopova, ali ne može i ne smije se izvornog vlasnika time opterećivati jer bi se tako činila veća nepravda i veće zlo. Pogotovo je sve nelegitimno i nelegalno ako je kupac bio u dogovoru sa lopovom na način da ga je angažirao da mu ukrade točno određeni automobil i ponudio mu naknadu za takav kriminalni rad. Tada ne samo da kupac ne može potraživati povrat svojih sredstava od opljačakanog (čime se sada nama prijeti kada se spominje mogućnost revizije pretvorbe i privatizacije) nego taj kupac nije ništa drugo nego kriminalac kao onaj koji je i izvršio krađu. Taj kupac se onda tako treba tretirati i za svu štetu ili korist koja je izvučena iz otuđenog dobra i jednako ga se kao i lopova tereti za povrat iste.

Ista stvar vrijedi i u slučaju prodaje naših telekomunikacija i to što ih je jedna skupina kriminalaca preotela cijelom narodu i prodala dalje nekome trećem nije problem našeg legitimnog i jedino pravednog postupka povratka pokradenog u vidu nacionalizacije. Ne samo da smo dužni povratiti u svoje vlasništvo opljačkanu imovinu nego imamo i obavezu potraživati sve ono što je korištenjem otuđene imovine privređeno ukoliko se pokaže da je bila riječ o dogovornom (naručenom) otimanju. Ukoliko se na sudskim procesima pokaže i dokaže da je riječ o podmićivanju onih koji su izvršili otimanje i prodaju od strane kupaca (korporacije), onda se ta korporacija stavila izvan zakona i ima snositi odgovornost za takvo djelovanje.

Ovi principi vrijede ne samo za telekomunikacije nego i za sve ostale transakcije u kojima je bilo riječi o otimanju i preprodaji otetog, odnosno za banke (o čemu je i govoreno), ostala javna poduzeća i svu imovinu koja je nepošteno (nepošteno je ujedno i nelegitimno) promijenila vlasništvo.

Na tim načelima Hrvatska će nacionalizirati i povratiti ne samo telekomunikacije nego i sve što je na

principima krađe, laži i prijevare od naroda oteto i preprodano. Kada se to izvrši, a to je praktički odmah po preuzimanju vlasti iz ruku izdajnika i poslušnika u ruke slobodne vlade nacionalnog opstanka i suverenog vladara, onda se sa telekomunikacijama kao jednim od svojih državnih (javnih) poduzeća radi tako da se štite vlastiti interesi. To u prvom redu znači ulaganje u ljude, u zaposlenike, i ulaganje u samu telekomunikacijsku mrežu, ali isto tako i u razvoj svoje pripadajuće (prateće) telekomunikacijske industrije.

Završni komentar o prometu i vezama

Ostvarivanjem izloženih planova uspostave nacionalne prometne i telekomunikacijske mreže stvara se jaki i zdravi krvotok koji može nositi svu potrebnu količinu fizičke materije kao i netjelesnih informacija. Oba su vida protočnosti jednako važna i oba imaju služiti naciji i državi na način da se ostvari sveopći boljitak.

Ministarstvo prometa i veza ima tu tešku i odgovornu zadaću za odraditi, ali kao i u svim ostalim slučajevima, što je nešto teže to je i radost uspjeha veća.

2.11. Ministarstvo zaštite okoliša, urbanizma i arhitekture

Blagoslovljen Jahve jer me obasu
čudesnom dobrotom u gradu tvrdom.
(Psalmi 31, 22)

Blagoslovom pravednika grad se diže,
a ustima opakih razara se.
(Mudre izreke 11, 11)

Ezekija utvrdi grad svoj
i dovede vodu sred njega,
željezom prokopa pećine
i sagradi spremišta vodena.
(Knjiga Sirahova 48, 17)

Kako li su divna sva djela njegova,
kao sjajna iskra njihov je prizor.
Sve to živi i traje dovijeka,
i u svakoj prilici sve je poslušno.
Sve je dvostruko, jedno prema drugome,
i ništa nije stvorio nepotpuno.
Jedno drugo izvrsnošću nadmašuje,
i tko se može nasititi njegove krasote?
(Knjiga Sirahova 42, 22-25)

Jer ako Bog ne poštedje prirodnih grana, ni tebe neće poštedjeti.
(Poslanica Rimljanima 11, 21)

Ministarstvo zaštite okoliša i urbanizma ima u svojoj tvorbenoj koncepciji već naznaku onoga o čemu je u biti riječ. Očuvanje prirode, Božje tvorevine dane ljudima, u neposrednoj je vezi sa planiranjem/promišljanjem prostornog oblika koji će čovjek svojim rukama preobličiti. Ta preobrazba, ta transformacija stvorenoga i savršenoga je neizbježna samim čovjekovim postojanjem u stanju kakvom se sada nalazi, tj. u stanju podložnosti grijehu. Izgonom iz rajskog vrta do koga je došlo zbog čovjekovog suprostavljanja volji Božjoj dolazi do poremećaja skladnosti svijeta upravo po odmetnutoj i sa Stvoriteljem više neusuglašenoj ljudskoj volji. Svijet iz stanja harmonije i mira prelazi u stanje kaosa i rata. Čovjek je izgonom također postao prinuđen raditi da bi preživio, a svojim radom mijenja svijet, preobličava ga, i samo je pitanje po čijoj slici to radi: svojoj, svoga samouzdignuća, ili po istini i ljepoti Gospodinovoj.

Svojom slobodom čovjek je izabrao življenje u vječnom nesuglasju sa nebeskim izvorom te se sa daljnjim protokom vremena to nesuglasje sve više produbljuje. Čovjek čak ne prihvaća i one pružene opcije za sanaciju takvog stanja nego ide još dalje u pravcu potpunog uništenja svake organske veze sa stvorenom prirodom. Taj proces se odvijao polako, ali su ovladavanjem racionalističkom znanošću lišenoj moralnosti i etike snage razuma stavljene u službu uništavanja života. To i je potpuno principijelno sa smrću koja je ubiranjem ploda sa stabla pripuštena u svijet i koju je čovjeku kroz laž uveo veliki napasnik.

Genetički inžinjering samo je konačna i po mnogo čemu izravno prkoseća ljudska radnja kojom se ide u pravcu potpunog samouništenja. Genetski inžinjering je prirodni kraj puta koji je jednom krenuo jedenjem ploda spoznaje dobra i zla. Stvoreni ego proizveo je egocentrizam kao princip, i kao odrednicu volje trajno je zarobivši. Čovjek je naposlijetku ovladao spoznajama kako mijenjati ono što je u temelju određenosti životne raznovrsnosti i samoga života koji po toj raznovrsnosti buja, ali nije te

spoznaje podredio svome Spasitelju.

Redukcijom i kretanjem prema jednoobraznosti, prema nasilnom sabijanju živoga svijeta u istost (u jednu vrstu – hermafroditizam) ujedno se odvija i redukcija ljudske istinske slobode. Kod spominjanja hermafroditizma u kontekstu biološkog djelovanja u tom pravcu, svakako je puno shvatljivije i agresivno promoviranje i nametanje takvog mentalnog svjetonazora putem kulture i medija, a kojeg imamo priliku svjedočiti. Promjena nije samo na razini tijela, nego prvenstveno na razini duha, a tek po tako oblikovanom duhu i je moguće djelovati na svijet kako se djeluje. U tom smislu je upravo indikativno stanje širenja pošasti homoseksualizma kao prirodnog slijeda hermafroditizma, svođenja svega na isto, a ne na prihvaćanje Bogom određene različitosti. Uz egocentričnu samozaljubljenost sve poprima svoje utjelovljenje kroz udovoljavanje nagonima i težnji užitku u sebi samome u verziji tjelesnog odnosa sa istim spolom. Takav trend homoseksualiziranja cijelog društva kroz ozakonjenje takvog poremećenog mentalnog stanja, a sa istovremenim progonom onih koji to ne prihvaćaju, pravi je lakmus papir kojim se očituje skoro približavanje sveukupne propasti dotičnog društva i potpune devastacije života u obliku koji je biološki progresivan. To je bilo na djelu u svim prijašnjim kulturama i po njima izraslim civilizacijama. Kada se došlo u stanje gdje niti najosnovniji reproduktivni odnos među ljudima nije bio onaj koji je dominirao u sferi prihvatljivosti, tj. kao onaj koji je bio jedino prihvatljiv, onda je i na svim ostalim razinama međuljudskih odnosa i odnosa čovjeka sa prirodom došlo do tektonskih poremećaja i kompletnog urušavanja. Danas je dodatna okolnost toj životnoj destrukciji u vidu promocije dekadentnog homoseksualnog i sveg ostalog razvratnog ponašanja ta da se sve podiglo na svjetsku razinu i multipliciralo scientološko-tehničko-tehnološkim znanjem stavljenim u službu takvog svjetonazora što cijeli svijet vodi u uništenje.

Genetički inžinjering je također sam u sebi ultimativna laž koju je čovjek kroz prijanjanje uz laž oformio. Što je genetska manipulacija koja miješa različite vrste nego jedna obična laž? Laž je to u vrhunskom izdanju jer se suprostavlja istini Stvoriteljeve savršenosti i Njegovog savršenog djela koje je stvorio: svijet sa biljkama, životinjama i čovjeka u njemu. Genetske manipulacije izravno progovaraju jezikom bunta. Jezikom oholog bundžije koji je nezadovoljan poklonjenim (stvorenim) i ide podešavati svijet po svojem htijenju. Govor je to onoga koji mrzi život i ne želi život već sve usmjerava prema vječnoj smrti, upravo suprotno vječnom životu na koji smo pozvani. Nema drugog odgovora doli spoznaje da iza svega stoji zmija, đavao, koji mrzi Boga i čovjeka, mrzi dar života i gura u smrt.

* * *

Čemu ovaj općeniti uvod u problematiku očuvanja okoliša, zaštiti prirode? Iz vrlo jednostavnog razloga – da se uvidi nepomirljivost ovoga svjetskog poretka koji je na djelu sa onim što se kroz teokratsku državu Hrvatsku želi stvoriti te tako evangelizirati svijet. Tu naprosto nema mogućnosti pomirenja jer se dekonstrukcija živoga svijeta ne može usuglasiti sa kraljevstvom Kristovim koje je krajnji i jedini cilj teokracije.

Katastrofa, jedan biološki kolaps sa svim posljedicama koji iz toga dolaze sigurna je stvar u ovim uvjetima odosa između čovjeka i čovjeka te čovjeka i prirode. Točno odrediti trenutak toga kolapsa nije moguće i predstavljalo bi ništa više od običnog gatanja, ali to nije ni ono presudno, jer znajući kuda se ide može se barem donekle pripremiti.

Situacija je jednaka pretpostavci da se u vidu jedne višečlane obitelji nalazimo na Titaniku, i to u onom sirotinjskom dijelu, najnižoj klasi, i znamo da će do sudara sa ledenjakom doći. Naravno da nemamo nikakve izglede u mogućem utejcaju na kapetana broda da izmjeni kurs i brzinu i jedino što nam ostaje je da se dobro pripremimo za katastrofu tako da kada dođe do sudara sa santom leda i potapanja broda imamo spremnost koja nam daje veće izglede za preživljavanje. Ako ništa drugo, najmanje za omogućavanje preživljavanja djeci. U svojoj kabini trebalo bi po ovoj hipotezi pripremiti pojase za spašavanje, užad za spuštanje niz bok broda, alat i oružje za probijanje do mjesta sa kojega se brod može napustiti, improvizirana sklopiva splav koja može nositi barem najmanje osobe (tj. prisutnu djecu), itd. Ovo je samo improvizirano hipotetsko planiranje spašavanja sa Titanika, ali suština je u tome da odgovorni roditelji ukoliko imaju spoznaju da su u opasnosti imaju dužnost poduzeti sve da zaštite živote svojeg potomstva.

Ista se stvar odnosi na odgovorne državnike, tj. na vlast, jer ovo što Hrvatska sada ima ne može se nazivati državnicima i državništvom, nego samo suhom vlašću koja je samoj sebi svrha. Jednoj zajednici ljudi koji ne gledaju dalje od vlastite sebičnosti, od samih sebe u trenutnoj egzistenciji, a to je vrlo uski horizont. Ipak, da imamo državništvo u pravom smislu te riječi, onda bi se sve poduzelo da se povjereni mu puk zaštiti u najvećoj mogućoj mjeri od katastrofa koje dolaze, a koje su posve očigledne. U tom svjetlu odgovornog državništva treba gledati i sve što je dosada izneseno, posebice o oružanim snagama, strateškim rezervama hrane, sustavima energije i prometa. To je iz razloga da kada do krize dođe budemo dovoljno jaki obraniti se od onih koji će htjeti preživjeti i opstati na način da nas unište i pokradu naše vrijednosti. Ta jakost je zadaća cijele države, a Ministarstvo zaštite okoliša i prostornog planiranja je ovdje da se brine o tome kako što bolje sačuvati i povećati biološku raznolikost i ekološku ravnotežu općenito.

Zaštita okoliša

Ministarstvo ima zadaću osigurati da se sačuvaju prirodne ljepote, prirodu sa svim svojim životom kojeg sadrži u sebi i koji je onaj na čemu se temelji istinsko bogatstvo za razliku od lažnog bogatstva kapitalom tjerane potrošačke ekonomije. Podržavanje i opstanak živoga je posao Ministarstva kao odgovornog državnog tijela. Ono što je prisutno mora se zaštititi, a obnoviti i očistiti ono što je devastirano, zagađeno ili jednostavno zapušteno nemarnim odnosom. Glavna opasnost, ili glavni uništavatelj prirode, okoliša i svega živoga danas je podivljali kapitalistički sustav koji po svojoj naravi ne može činiti ništa drugo nego uništavati. I sam naziv potrošačkog društva ili potrošačke ekonomije govori da se radi isključivo o trošenju, o potrošnji koja je isključiva i odvojena od stvaralaštva, odvojena od kreacije. Odvojenost potrošačke ekonomije od stvaralaštva podrazumijeva da se ljudsko stvaralaštvo ne usmjerava ka novom stvaranju, ka poticanju života, nego je u potpunosti u funkciji razaranja (potrošnje).

Iz toga razloga nije moguća nikakva istinska zaštita okoliša bez potpunog odbacivanja liberalizma i pripadajućeg kapitalizma, tj. sekularizma općenito. Sve ove fingirane mjere koje se sada izvode imaju samo za cilj bacanje prašine u oči svjetini i osigurati nesmetan rad na postizanju profita pod svaku cijenu te kroz profitno umnažanje kapitala povećanju svjetovne moći prema apsolutu. Navodno zalaganje za okoliš jedna je marketinška manipulacija koja kao i sav marketig služi ostvarivanju profita, pa tako i ekološko djelovanje ne prelazi razinu virtualnog svijeta reklame. Čak je posve istinita i znanstveno ispravna spoznaja da što je veće zatiranje života, što je veća devastacija i uništenje, to je i profit veći i po toj sprezi današnji svijet ide u sigurnu ekološku katastrofu. Odnosno, riječ je o zakonitosti koja se naučava čak i na svečilištima kada se govori i studente naučava da je potrošnja donositelj dobiti. Ono što se ne naučava je istina o tome da to dovodi do zatiranja svega živoga. **Profitni ideal današnjeg globalističkog procesa je jamac sveopće ekološke katastrofe i nema mogućnosti ovu tvrdnju opovrgnuti.**

Upravo zbog načela kristocentrične ekonomije koja je oslobođena profita kao svojeg glavnog smisla Hrvatska je u mogućnosti ostvariti sustav koji nije u sukobu sa životom, nego taj život podržava u potpunosti, a na korist svima. Teokracijom i kristocentričnom ekonomijom na najbolji se način ostvaruje načelo djelovanja za opće dobro.

O samom značaju očuvnja okoliša, o sačuvanoj prirodi, čistom zraku, pitkim vodama, moru i svemu što ulazi u taj pojam moglo bi se govoriti u nedogled. Ništa ne bi pritom bilo suvišno jer ako ne sačuvamo ovaj mali, a predivan komadić zemlje, ovu malu parcelu koju smo dobili na brigu, ne znam što nam drugo ostaje? Kuda drugdje možemo otići živjeti i od čega ćemo živjeti? Ova hrvatska zemlja nas hrani, oblači i udomljuje. Ako se nemarno i oholo odnosimo prema daru koji smo dobili sa svim pravom imamo biti i uskraćeni za blagodati koje bi inače imali. Uništavajući okoliš sami sebi radimo najveću štetu. Sebi, ali i svojemu potomstvu kojem moramo ostaviti mogućnost uživanja u ljepoti Svoriteljevog djela, a kojeg smo jedan dio baštinili. Ne može se očekivati od novih naraštaja, ali isto tako i od starih, da cijene i vole svoju domovinu ako ne osjete njenu estetsku vrijednost koja transcedentira prolaznost vremena, a ljepota prirode, ljepota svijeta, to je Božja estetska prisutnost u svoj najvećoj punini.

Svi ljudi vole ono što sadrži ljepotu u sebi i prema tome se odnose sa pažnjom i poštovanjem. Ako Hrvatska postane jedno zapušteno smetlište, prljava i devastirana, prepuna otrova u svih vrsta, ne može se očekivati da će pobuditi u ljudima uzvišene osjećaje, spremnost prema žrtvi i odricanju, međusobni zajednički identitet i ponos. Poružnjivanje Hrvatske njezinom ekološkom devastacijom slabi svenacionalno jedinstvo i smanjuje se sveopća društvena solidarnost. Tko će se okupiti oko npr. nekakvog prljavog i smrdljivog kanalizacijskog ispusta kojim ide otrovna tekućina bez života u sebi i biti spreman svojim životom braniti takav prostor? Nitko to neće smatrati vijednim ičega osim zaborava na neugodan vizualni i svaki drugi osjetilni doživljaj. Čak ako i postoji povijesna vrijednost tog prostora koji je nekada bio lijep i ta povjesna memorija gubi svoju puninu, svoju snagu, jer je diskreditirana sadašnjošću, makar u drugačijem i naizgled nespojivom kontekstu. Sa druge strane, oko jednog bistrog i pitkog potoka sa svim pratećim biljnim i životinjskim životom već se intuitivno osijeća potreba zaštite takve estetske istine. Ljudi se spremno i voljno okupljaju i vide (još više osjećaju) u svemu tome onu vrijednost koja se uzdiže iznad prolaznosti zemaljskoga života.

Zato nije slučajna ni opća globalna devastacija okoliša jer osim pragmatičnih profitnih razloga tu je prisutna i jedna dublja metafizička uzrokovanost. Uništenjem okoliša uništava se Božja kreacija i razbijaju se podsvijesne niti koje nas sa Stvoriteljem povezuju. Uništava se i ljudska plemenitost i na takvim ljudskim ljušturama ide se u olakšano kreiranje svojeg novog svijeta i novog čovjeka (ili tzv. nadčovjeka). Uništenjem prirode i čovjeka misli se istisnuti i sama Božja prisutnost u svijetu. Misli se na taj način ustoličiti svoje božanstvo, svoju zvijer koju će stvoriti njihov novi, savršeni čovjek. Čovjek oslobođen grijeha i moralno nesputan u mogućnostima djelovanja. U potpunosti samoostvareni čovjek novoga doba, pravi čovjek Novog svjetskog poretka. U stvarnosti to je samo demonski zaveden čovjek koji je opet prevaren od istog obmanjivača. Kao i kod praroditelja, i konačno obećanje ljudskog samoostvarenja samo je jedna laž i ništa više od toga.

Očuvanje okoliša otežano je ponajviše zbog prisutnog prihvaćanja laži kao pogonskog principa moderne kulture. Laž je opće prisutna i samo se prihvaćanjem istine može uistinu sačuvati okoliš. Samo istinom nadvladava se lažna briga za zaštitu stvorenog svijeta, sve prirode i čovjeka u njoj.

Zbog ekonomskog oslobođenja od lažne ekonomije (ili ekonomije laži) kroz kristocentrizam i mogućnosti djelovanja u istinskoj zaštiti okoliša biti će u potpunosti ostvarivo sve što se odredi kao ekološki dobro sa okoliš. Iz razloga što je briga za očuvanje okoliša najuže povezana u prvom redu sa općim planiranjem cijelog obličja prostora i pripadajuće Ministarstvo sadrži u sebi dvostruku funkciju: očuvanja okoliša i ostvarivanje urbanističkog planiranja. Princip djelovanja ide od općeg prema pojedinačnom iz jednostavnog razloga što je tako moguće ostvariti najbolju moguću zaštitu okoliša.

Ministarstvo kao državna institucija ima prvenstvenu brigu o principjelnom određivanju i u sveukupnom nadzoru izvršavanja obaveze zaštite okoliša u ostalim ministarstvima i državnim tijelima.

Tako je kao jedan primjer kako će se brinuti o zaštiti okoliša moguće odabrati domenu Ministarstva prehrane, poljoprivrede, ribarstva i šumarstva. To Ministarstvo biva zaduženo i opremljeno za nadzor svih ekoloških pitanja povezanih sa svojom domenom. Tako će kontrolirati sve što se odnosi na proces proizvodnje hrane, koliko on utječe na zemljište, vode, zrak, ljude, životinje, biljke i sl. Kontrolirati će i same gotove proizvode na tržištu i to domaće, a posebice one malobrojne i iznimne uvozne prehrambene proizvode. Isto se odnosi i na more i ribarstvo, šume i gospodarenje šumama, itd. To sve podrazumijeva i ovlasti kontrole i tehničko-tehnološku opremljenost koja može zadovoljiti visoke zahtijeve modernog doba kod zaštite od svakakvih čovjekom stvorenih otrova, a koji su u upotrebi. Posebno se to odnosi na zaštitu od genetski modificiranih proizvoda svih vrsta i oblika.

Ministarstvo gospodarstva brinuti će na istim načelima o tome da je sva privreda, a posebno pripadajuća joj industrija, u potpunosti ekološki osmišljena. Zbog kristocentrične ekonomije i korporativnog gospodarskog ustroja taj na prvi pogled prividno nepotrebni i neisplativi trošak vrlo brzo postaje jedna od najisplativijih investicija. Osim ulaganja u život u smislu demografskog rasta (rađanja djece, obitelji kao temeljne ciglice državne zgrade) nema boljeg investiranja doli u zaštitu okoliša. Uostalom, to dvoje ni nije moguće precizno razdvojiti i jedno je utkano u drugo vezom slavljenja svetosti života.

Tako, recimo, obavezno je uključivanje u svaku industrijsku izgradnju strogih normi za pročišćavanje industrijske vode na način da na izlazu bude jednaka razina kvalitete kao i na ulazu i da bez toga nema pogona koji smije raditi. Ili isto tako stroge norme u vezi sa zvučnim onečišćenjem ili ispustom ispušnih plinova koji se smiju emitirati u prostor. Svugdje je apsolutna zaštita, naravno u granicama ljudskih mogućnosti, prioritet koji je na prvom mjestu. Vrlo je važno da se ti propisi dosljedno provode nad svim privrednim subjektima iz razloga onemogućavanja nelojalne konkurencije na unutarnjem privrednom planu, a do koje može doći ukoliko netko svoju konkurentnost temelji na tome da se ne pridržava ekoloških normi. Na vanjskom planu upravo se o tome i radi, jer se nedosljedno i cinično štiti jedno područje (uglavnom bogati Zapad) dok je ostatak oslobođen tih propisa (koji su ionako nedovoljni) i sva prljava industrija se jednostavno preseli na ta područja, tamo ostvaruje veći profit na zadovoljstvo "investitora" istovremeno uništavajući sve oko sebe. I to na lokalnom planu u ekološkom smislu, a na globalnom planu u gospodarskom smislu potpuno uništava svaku mogućnost poslovanja onima koji bi se htjeli pridržavati ekoloških normi zato jer nisu u stanju izdržati pritisak tzv. slobodnog tržišta. Hrvatska svojim zaštitnim mjerama stvorenim svojim zaštićenim ekonomskim sustavom nema taj problem pritiska do strane tzv. slobodnog tržišta koje gleda samo profit i zato nam je moguće raditi onako kako je za očuvanje i daljnje poticanje života najbolje.

Također je već u poglavlju o energetici dobrim djelom objašnjeno kako se kroz sveobuhvatne mjere energetske politike ima ujedno osim energetske samodostatnosti zaštititi i okoliš. Kod pitanja energetike najviše se približavamo konačnim i najvećim odrediteljem razine i djelotvornosti po pitanju očuvanja okoliša – prostornog planiranja, tj. urbanizma i arhitekture.

Prije nego što se krene u to područje treba odrediti neke od osnovnih ekoloških odredbi, ili strateških zahtijeva koji se imaju u osmišljavanju prostornog planiranja ugraditi. Riječ je nadasve o zahtijevima poput postizanja takvog stanja na području Hrvatske da se sve rijeke i cijelo more dovedu u stanje prve kategorije. To doslovce znači zadaću i obvazu da se iz svih rijeka može mirno, sa pouzdanjem i sigurnošću piti voda kao za čovjeka potpuno zdravi proizvod. To onda znači da se doslovce svi stambeni, poslovni, privredni, obrambeni i svaki drugi objekti usuglase sa tim zahtijevom. Svi prije navođeni planovi obnove industrije, poljoprivrede, izgradnje prometnica i ostalih objekata bivaju potpuno podčinjeni zahtijevu za potpuno pitkim vodama i čistim tlom. Može nekome tako nešto izgledati nemogućim jer samo jednim takvim zahtijevom traži se izgradnja jedne ogromne infrastrukture zbrinjavanja svih vrsta otpadnih voda i ostalih oblika onečišćenja koja mogu zadesiti rijeke (vode općenito – nadzemne i podzemne zalihe) ili more. To definitivno nije moguće u današnjem pojmanju moguće izgradnje, ali kroz kristocentrični ekonomski model, korporativno gospodarstvo i graditeljstvo koje je na sasvim drugoj produktivnoj razini od ove koju sada poznajemo i takvi strogi zahtijevi mogu se relativno brzo i nadasve kvalitetno izvršiti. Kada se to na koncu i ostvari onda do punog zamaha dolazi **povrat investiranog samo kroz posjedovanje velikih količina pitkih voda za koje onda više nije potrebno naknadno pročićavanje nego se one uzimaju kao već od same prirode na najbolji način stvoren proizvod**. Onda je to jeftina proizvodnja proizvoda koji je već sada vredniji od toliko napuhane vrijednosti nafte, a svakom minutom samo mu se povećava vrijednost. Visoki trošak ulaganja u izgradnju takve infrastrukture i takvog gospodarstva koje unutar sebe ima čistu vodu kao neprerađeni proizvod prirode unutar koje obitavamo brzo se vraća natrag kroz upravo tu uštedu do koje dolazi zbog nepostojanja potrebe za pročišćavanjem ili dodatnim traženjem (čak i uvozom – to se danas u Hrvatskoj događa!) pitkih izvora. To je u potpunoj surotnosti sa današnjim principom jer se umjesto pročišćavanja zagađene vode prije upotrebe, u ovome modelu voda čisti nakon uporabe i tako očišćena vraća u svoje mjesto unutar biosfere. Dakle, pristup kapitalizma je da sve vode zagade i onda iz zagađenog derivira ono što se ljudskim normama odredi prihvatljivim za konzumaciju, dok je kristocentristički pristup da se sve vode sačuvaju, a one koje se uzimaju na uporabu moraju se vratiti natrag nezagađenima. Dok će "bogati" Zapad trošiti silnu energiju na stvaranje pitke vode iz one prljave, otrovane, i kroz taj proces podići troškove praktički svemu ostalome u proizvodnom ciklusu iz razloga što je voda svugdje prisutna i nužna, dotle će Hrvatska svakim novim danom svoje troškove smanjivati i cijenu življenja (tj. životni standard) poboljšavati kroz pametno ulaganje u preventivnu zaštitu svojih voda (pitkih izvora), a isto tako i svojeg mora. Amortizacijom investicije u sustav koji u potpunosti zaštićuje čistoću voda i mora isti postaje stvarateljem dodatne vrijednosti koja se reflektira ponajprije na smanjenju ukupnih troškova u gospodarstvu, a što onda omogućuje i bolju konkurentnost u odnosu

na kapitalistički sustav u našem okruženju. Tu treba vidjeti i moćno oružje u propagandnoj borbi jer činjenica posjedovanja jednog takvog "luksuza" da svi državljani na raspolaganju imaju jeftinu pitku vodu vrhunske kvalitete u velikim količinama predstavlja pravi šamar lažnim vrijednostima globalističkog potrošačkog ludila u kojemu je podmetnut lažni životni standard kao navodna vrijednost, a u tom svom lažnom bogatstvu moraju pitku vodu kupovati u supermarketima. Svim posjetiteljima koji dolaze iz "razvijenog" Zapada u Hrvatsku jedna od senzacija koju će prepričavati svojim poznanicima ili prijateljima na večerama biti će kako je u Hrvatskoj pitka voda dostupna putem javnog vodovoda, a što će izgledati poput naučne fantastike pa time još efektnije u propagandističkom smislu.

Sve rečeno za zaštitu voda i mora vrijedi i za ostale vrijednosti koje su dio zaštite okoliša poput čistoće zraka, tla, bioraznolikosti, šuma, flore, faune i svega ostalog što predstavlja zaštitu života. Sve je jedna invensticija koja je realno jedino i moguća ukoliko se želi imati življenje dostojno ljudskog dostojanstva, a najbolje od svega je da se upravo takvim radom natrag vraćaju i najvrijedniji plodovi u svim oblicima i vremenom se samo sve obogaćuje u ljudima vrijednim darovima. U potpunoj suprotnosti sa kapitalističkim kratkoročnim i samo iluzornim koristima koje se vrlo brzo transformiraju u veliki trošak i nevolju po čovjeka koja se kroz ustrajanje u zabludi kapitalizma vremenom samo još više pogoršava i čovjeka baca u bezdan očaja i besmisla.

U svemu ovome najveći problem nije kako da se sami kao država i društvo organiziramo nego problem potpunog očuvanja okoliša dolazi iz našeg bližeg i daljeg okruženja. To ima i svoju pozitivnu stranu jer smo time predodređeni za što bolju suradnju ponajprije sa svojim susjedima i jedna od glavnih zadaća Ministarstva vanjskih poslova leži u dogovaranju kojemu je cilj zaštita okoliša. Da nije tako postojala bi realna opasnost od samozadovoljstva svojim sačuvanim blagom i samoizolacijom od ostatka svijeta budući da ne bi imali potrebe sami poticati, forsirati i čak nametati ekološke standarde koji su cijelom svijetu na korist. Ovako smo zbog vlastitog dobra prisiljeni kroz pitanje zaštite okoliša vršiti evangelizaciju svijeta, a u prvom redu naših susjeda, budući da je pitanje ekologije pitanje dominacije života i ljubavi nad smrću i mržnjom pa time postaje pitanjem priznanja i nasljedovanja Isusa Krista. Prema tome, ekologija i promicanje ekoloških vrijednota po svijetu je jedan oblik evangelizacije upravo iz prije objašnjavanih razloga o povezanosti kristocentrizma sa čuvanjem životnih vrijednosti.

Prisutna je tu i određena providecijalna određenost budući da je pitanje zaštite okoliša prilično zlouporabljeno i na vrlo suptilan način usmjereno u potpuno krivom smjeru, a dok je zanimanje za riješavanje ekoloških problema vrlo visoko čak i kod ateizirane i poganizirane zapadne javnosti po samoj naravi cijele materije. Kao dobar primjer kako se cijela ideja skreće na stranputicu i odvlači od puta istine i puta spasenja je nametanje hinduističkog svjetonazora nejedenja mesa (vegetarijanstvo) i neubijanja životinja kao onih postupaka koji će dovesti do očuvanja okoliša. To je toliko apsurdno i neistinito, ali ipak zbog medijskog ispiranja mozga ima učinak dovoljno dobar da osigura nesmetano razaranje svijeta i uništavanje života kapitalističkim razaranjem svijeta. Kao posebno banalan i lako razobličiv trik može se spomenuti medijsko nametanje nenošenja prirodne kože i krzna kao i supstituiranje istih sa industrijskim nusproizvodima. Riječ je o najobičnijem proširivanju tržišta za jeftinije proizvode na kojima se ostvaruje veći profit i marketinškim trikovima nametanja potražnje. Umjesto prirodnih materijala koji su nusproizvod poljoprivrede (ovdje se misli na oblik poljoprivrede kakav ima biti u Hrvatskoj, ne na industrijsku poljoprivredu kakva je na Zapadu) nameće se jedan nusproizvod industrijske proizvodnje, a prvenstveno petrokemijske industrije. Jedna koža koja se dobije od krave nema nikakvog ekološki štetnog djelovanja na okoliš dok zamjenski umjetni proizvod samim svojim procesom proizvodnje uništava okoliš. Dakle, svi oni aktivisti koji zagovaraju umjetna krzna i kože naivno su upregnuti u službu profita i time uništavanja okoliša te rade upravo ono protiv čega nastupaju. Oni svojom aktivnošću potpomažu prljavu i profitu podređenu industriju koja svojom aktivnošću pobije više živoga svijeta nego što se kroz potrošnju umjetnih odjevnih predmeta smanjuje ubijanje životinja u uzgajivačkim faramama.

Prema tome, da rekapituliramo sve prije navedeno, Ministarstvo zaštite okoliša i prostornog uređenja treba donositi i kontrolom pratiti provođenje ekoloških standarda kroz sve državne resore. Svi oblici proizvodnje i organizacije društvenog života stavljaju se u službu očuvanja okoliša. Važnost promišljanja ljudske organiziranosti koja je usmjerena prema uzvišenju života naznačio je i jedan skolastički

mislilac poput sv. Tome Akvinskoga koji je uz svoje filozofske spoznaje jednako tako ostavio i spoznaje do kojih je došao po pitanjima poput onih gdje i kako izgraditi grad i ostalim sličnim i naizgled banalnim i sa filozofskom općenitošću teško spojivim konkretnim naputcima. Ali upravo taj spoj filozofske teorije sa životnom praksom i je ono što je potrebno kako bi se uspjelo u izgradnji države kao jedne ljudske tvorevine namijenjene čovjeku, ali istovremeno i u službi Bogu. Tako i najveći od svih filozofa, Sv. Toma Akvinski, daje u svojim djelima konkretne naputke kako se država i vladar onoga vremena trebaju odnositi prema čovjeku i prirodi. Osnovna je misao u harmoniji, a harmonija je moguća samo sa Bogom kao osnovnim počelom. Sve što se pokušava harmonizirati bez Boga, a što vidimo na djelu danas, dovodi na koncu do općeg kaosa u kojemu su svi u sukobu sa svakim. Čovjek sa čovjekom, čovjek sa prirodom i priroda se čovjekom, a ponajprije je čovjek u sukobu sa samim sobom jer svako zlo koje se čini prema van najviše šteti samome činitelju. Stvaranjem kaosa sile podzemlja šire zlo po svijetu i čovjeka drže u nevidljivom ropstvu. Time je ujedno i jasnija masonska inicijacijska izreka *Ordo ab chao* (Red iz kaosa) jer se iz stvorenog i namjerno poticanog kaosa želi uništiti svako Božje određenje svijeta i na tako uništenoj kreaciji, kreaciji Stvoriteljevoj koja je bila dobra, izgraditi svoj svijet zla. U kaosu se ima uništiti ovaj, navodno stari, "zastarjeli", poredak, uvesti rad na protubožjim načelima i tako izgraditi Novi svjetski poredak.

Prostorno planiranje

Dio ministarstva koje je zaduženo za prostorno planiranje je ono od kojega sve u biti počinje, a što se na koncu tiče cijelog rada na izgradnji kraljevstva Krista Kralja. Znajući što je konačni cilj, koje je to konačno dovršenje, znamo da su u skladu sa takvim zahtijevom mora raditi dostojno Gospodinovom imenu na koje se oslanjamo. Osmišljenje prostornog uređenja ili planiranja, tj. urbanizma i pripadajuće mu arhitekture, u stvari predstavlja identifikacijsku kartu naše nutrine, našeg duha, sadržinu našeg srca.

To je u skladu sa evanđeoskim riječima: *Ta iz srca izviru opake namisli, ubojstva, preljubi, bludništva, krađe, lažna svjedočanstva, psovke.* (Mt 15, 19), kao i "*Ta svako se stablo po svom plodu poznaje. S trnja se ne beru smokve niti se s gloga grožđe trga. Dobar čovjek iz dobra blaga srca svojega iznosi dobro, a zao iz zla iznosi zlo. Ta iz obilja srca usta mu govore.*" (Lk 6, 44-45).

Tako se iz samog vizuelnog izgleda jednog grada, a i cijele države, može odmah očitovati stanje srca i koji je duh bio u čovjeku prisutan prilikom stvaranja. To je moguće sagledavati i gledajući povijesnu dimenziju, odnosno može se osim u prostoru (određenom području) očitati i kakvo je stanje srca i duha bilo u određenom povijesnom razdoblju. Urbanizam i arhitektura su oni najočitiji, a ujedno i u vremenu najtrajniji izražaji ljudskog stanja i tu se jako lijepo može vidjeti koliko je čovjek kroz povijest išao od ili prema Bogu. Arhitektura predstavlja vrhunac svake kulture, ona predstavlja suštinu i početnu osnovu svakog daljnjeg kulturnog izričaja koji se može sagledavati kao svojevrsna arhitektonska post-produkcija.

Cijeli urbanizam i arhitektura, te dvije glavne odrednice prostornog izgleda, imaju posebno mjesto u očitovanju stanja ljudskih srca i duha zbog toga što su na neki način najbolji prikaz jednog općeg prosijeka. Nema te statističko-analitičke metode koja bi bolje mogla iščitavati znakove nekog vremena nego što je to urbanizam i arhitektura. Sama umjetnost nije toliko precizna jer po svojem obimu, a i samoj nuždi egzistencijalne naravi ljudskog djelovanja, nije ona primarna. Odnosno, potrebu umjetničkog izričaja čovjek je uvijek mogao, a to je redovito i činio, izraziti u svim onim radnjama koje su bile neophodne za puko preživljavanje poput prehrane, odijevanja i stanovanja. Tek boljom produktivnošću određene zajednice mogli su se izdvajati ljudi koji su se bavili umjetnošću kao stvaralaštvom koje je svjesno svoje namjene, koje nije samo usputan produkt nekog drugog, nadređenog stvaralaštva.

Zato što je kod urbanizma i ahitekture riječ o onim primarnim i nad osamostaljnom umjetnošću nadređenim djelovanjima moguće je u istima očitavati najiskreniji izraz, najbolje definirajući rukopis jedne manje ili veće skupine ljudi na nekom prostoru unutar nekog vremena. U urbanizmu i arhitekturi sve je vidljivo, ništa se ne može sakriti i ništa nije nevažno te se sve objedinjuje u jednu cjelinu poput slike koju onda gledamo u njenoj sveukupnosti te dojam koji na nas ta slika ostavlja rezultat

je nje cijele. To je taj prosjek slike, ako se može tako govoriti, ta njezina cijelost koja ujedno očituje i slikara, a isto tako i urbanizam kao oblikovanje prostora predstavlja prosjek cijele zajednice kao stvaraoca. Naravno da je slikar jedan čovjek-pojedinac koji je distanciran od ljudi-zajednice, ali ovdje se gleda na slikara sa svojim prstima, rukama, nogama, očima i umom i izjednačava ga se sa ljudima u zajednici koji neki predstavljaju ruke, drugi noge, treći oči, a oni koji su upravljačka elita ili državništvo predstavljaju um koji svime upravlja. I kao što je kod samog slikara u njegovom izričaju um onaj koji upravlja tijelom, ipak je i samo tjelo na svoj način utjecalo na taj sami um. Nije svejedno da li slikar ima ruke, šake ili čak i oči ili je tjelesno hendikepiran na bilo koji način. Nije svejedno da li mu je tijelo mlado i zdravo ili staro i bolesno. To se sve odražava na samo djelo, htio to slikar ili ne, bio on toga svjestan ili ne, a ista se stvar odnosi na ljude kao određenu organiziranu zajednicu i ovisno o tome kakvi su pojedini dijelovi te zajednice koji svi skupa, ali i svaki na svoj način, istovremeno sudjeluju u djelovanju. Na kraju se očituje sveukupnost, ili prosjek stanja cjeline koja djeluje na način kako je djelovala i kako se time izrazila.

U tome nipošto nije bitno, a što mnogi smatraju presudnim, materijalno ili svjetovno bogatstvo određenog društva koje stvara i to sa ljepotom nema nikakve veze. Pa nije li danas čovječanstvo po materijalnom bogatstvu, po mogućnosti stvaranja i mogućnosti produkcije kroz tehnološki uzlet na najvećem povijesnom nivou od kada imamo sačuvane povijesne zapise, bilo u pismu, bilo u nekoj drugoj formi? I nije li izražaj prostornog uređenja upravo danas najviše udaljen od ljepote i harmonije nego što je to ikada bio u povijesti? Čak i u usporedbi sa predkršćanskim vremenima i civilizacijama. Poganska Grčka i poganski Rim imali su, po onome što možemo usporediti sa današnjicom, puno bolje razvijeno stanje duha. Ili, moglo bi se reći da su u antici onodobni pogani koji nisu imali prigodu/milost čuti navještenje Spasiteljevo, manje pali u bezdan otuđenja od božanskog i ljudskog u čovjeku od (post)modernog čovjeka koji je radosnu vijest čuo i potom je u potpunosti zanemario/zaboravio. Ako ništa drugo, barem po nuždi scientološko-tehničko-tehnološke inferiornosti antički pogani nisu se mogli uhvatiti u zamku modernog (postmodernog) čovjeka. Jedini zaključak koji bi se po pitanju odnosa urbanizma i bogatstva mogao dati je da upravo silno bogatstvo i robovanje tom bogatstvu sputava i snižava etički pa po tome i estetski izričaj.

Bitna je spoznaja utjecaja strukture na prostor, tj. da struktura svojim oblikom oblikuje i prostor u kojem se nalazi. Ne samo da oblikuje nego kroz to oblikovanje i ovladava cijelim prostorom vršeći utjecaj na cijeli proces života koji se u prostoru dešava. Ovisno o tome kakva je forma te strukture ovisi i kakav će biti sveukupni izražajni dojam prostora. Sama forma je direktno ovisna i predstavlja neposredni odraz onoga što je sadržaj srca. Forma je Kristova i Marijina i Njihova Dva Presveta Srca su izvorište forme ako smo mi kao oblikovatelji te forme u službi ta Dva Srca i Njima u korist i slavu ovladavamo prostorom kroz strukturu. No, ako je prisutna udaljenost ili, još gore, potpuna oprečnost od kristološkog i marijanskog izvora, onda se ovladavanje prostorom čini u nečije tuđe ime, za nečiju tuđu slavu i moć.

Iz tih razloga od presudne je važnosti prilikom promišljanja prostornog planiranja imati izvorište u Isusu i Mariji. Ta utemeljenost daje nam sposobnost očitovanja svih minulih i trenutno postojećih prostornih izražaja, ali isto nam tako daje i mogućnost novog stvaranja koje je usmjereno u pravcu nebeskog određenja.

Kod spoznavanja današnjeg stanja u prostoru, kako Hrvatske, Zapada ili cijelog svijeta samo je jedna riječ dovoljna da se opiše situacija: anarhija. Nije to bilo kakva anarhija, nego je riječ o onome stvaranju kaosa iz kojeg se želi stvoriti novi red, tj. Novi svjetski poredak, tako da je to anarhija koju stvara kapital svojom bezobzirnom težnjom ka povećavanju prema apsolutu na najbrži mogući način. Kapitalu pogoduje uništavanje bez odgovornosti prema posljedicama uništavanja i kojim se sam najbolje multiplicira iz razloga što bi odgovornost u ovom smislu predstavljala troškove i obuzdavanje kapitala. Kako je kapital onaj kojem se čovjek današnjice poklonio i podčinio tako su i sve posljedice tog idolopoklonstva vidljive i na prostornom oblikovanju putem urbanizma i arhitekture.

Urbanizam i arhitekturu današnjice do u najmanjeg detalja diktira profit i nema odstupanja od ove dogme modernog kapitalizma. Iz tog razloga moglo bi se govoriti i o polaganom umiranju urbanizma

jer kada nema mogućnosti ikakvog predviđanja koje je iznad profitnog određenja nema niti mogućnosti ozbiljnog urbanizma. Kako moderna dinamika profitnog diktata ide u ciklusima od najviše tri (3) mjeseca tako nije moguće ništa realno ozbiljnije planirati, a što bi nadilazilo ta tri mjeseca profitnih očitovanja u tzv. kvartalnim izvješćima. Ono što se ipak nude kao nekakve urbanističke odrednice treba gledati kao na običnu naučnu fantastiku i nema nikakve stvarne snage unutar sebe, a da je tome tako posve je lako dokazljivo kroz toliko radikalna "odstupanja" ili "korekcije" od prostornih planova tako da ono što se na kraju izgradi ima vrlo malo ili čak i ništa sa izvornom zamisli. Naravno da je glavni i uopće neosporivi razlog tim korekcijama diktat kapitala koji ide za time da izbacuje sve one stavke koje se pokazuju kao nedovoljno profitne i na njihovo mjesto stavlja sve što je isplativije, za što postoje zainteresirani tzv. investitori i sve u istom stilu metajezika kojem je svrha okrutnu istinu prikazati nužnom, ali ujedno i kao društveno korisnom. Praktički je postignuto prešutno konzensualno stanje u kojemu se makar i nerado, ali ipak prihvaća činjenica da kada kapital nije zainteresiran za izgradnju, odnosno u ovom slučaju za oblikovanje prostora po makar minimalnom interesu ili koristi za čovjeka, te se to prihvaća kao neminovnost jer je kapital postavljen na pijedestal neoborivog autoriteta. Kapitalu se dao božanski autoritet i po tome se autoritetu čovjek spustio na razinu obitavanja u potpuno dehumaniziranim prostorima koji čovjeka tlače obostrano: i psihološki (tj. duhovno) i tjelesno (svjetovno). Podčinjavajući se kapitalu čovječanstvo se stavilo u službu izgradnje strukture sa takvom formom koja ide u pravcu globalnog oblikovanja takvog prostora gdje čovjek ostaje prevladan nečovječnim i protubožjim izričajem.

Da je tome tako ne treba ići nigdje dalje od Hrvatke danas, a posebno u većim gradovima poput Zagreba ili Splita. Tu je na djelu potpuna anarhija, omogućena naravno općim stanjem korumpiranih zločinačkih struktura vlasti na svim razinama: od najniže lokalne do najviše državne. Ne postoji nikakva briga o nacionalnom, regionalnom i lokalnom urbanističkom uređenju. Pravila u potpunosti određuje kapital i interesi pohlepnih pojedinaca udruženih u skupine poput hijena koje samo gledaju na područje Hrvatske kao na lešinu u savani i kako na njoj što brže zgrnuti bogatstvo. Interes nacije i čovjeka je potpuno nebitan u ovom odnosu snaga kakav je prisutan i sve što se radi je u potpunoj suprotnosti od nacionalnih interesa. Dovoljno je pogledati što je napravljeno i što se radi. Selo se uništava i intenzivno raseljava u gradove, a o čemu je detaljnije obrazlagano na poglavlju o poljoprivredi. U samim gradovima u koje se to stanovništvo nasiljem kapital-odnosa prema čovjeku prisilno nagurava sve se opet radi u suprotnosti ostvarenja razvoja života dostojnog čovjeka, odnosno života uopće. Nema nikakve zainteresiranosti za razvoj života, a i ljubavi, jer bez ljubavi niti život se ne može primjereno razvijati, ako uopće ikako.

Svi koji živimo u Zagrebu ili Splitu, a i u ostalim većim mjestima, pogledavši kroz prozor možemo vidjeti na što liči prostor u kojemu živimo. Samo se gleda kako na svakoj slobodnoj i imalo atraktivnijoj površini izgraditi što više, što brže i što jeftinije. Za posljedicu imamo ekstremno skupe sićušne stanove u kojima čovjek nakon nekog boravka mora makar podsvjesno trpiti teške psihičke posljedice. Ako se ne rade mali i skupi stanovi rade se kao jedna znakovita suprotnost veliki i na principu hangara instant izgrađeni trgovački prostori ili opet s druge strane stakleno-čelični monstrumi koji predstavljaju poslovne prostore modrenog vremena. Ne postoji apsolutno nikakva briga o pratećim objektima, infrastrukturi i utjecaju tako bačenih i izgrađenih objekata na socijalni i ekonomski život u užem i širem prostoru. Nema promišljanja o tome gdje se djeca mogu igrati, gdje će djeca ići u vrtić ili školu i kako će ići. Ne razmišlja se postoji li dovoljno metara kvadratnih po žitelju primjerenih i uređenih zelenih površina sa parkovima i nasadima, igrališta, rekreacione površine gdje ljudi koji u blizini žive ili rade mogu provoditi vrijeme u odmoru. Ne samo vrijeme odmora ili slobodnog vremena, nego je tu i pitanje što čovjek vidi gledajući kroz prozore ili izlazeći na balkone i terase svojih stanova ili mjesta rada. O zanemarivanju kulturnih potreba da se ne govori, jer i ono što se kao kultura servira nije kultura nego opet samo novo mjesto za stvaranje profita kroz stvaranje mentaliteta podložnosti kapitalu, a kulturom se samopretenciozno naziva. Najobičnija i ono što bi trebalo biti jedna najbanalnija (najosnovnija, samorazumljiva svakome sa mrvicom zdrave pameti) stvar poput parkirnih mjesta novih vozila koja sa novostvorenim objektom ulaze u ovladavanje prostorom, sa cijelim posljedicama za odvijanje prometa, preopterećenja postojećih komunalnih i infrastrukturnih kapaciteta, sve navedeno se potpuno zanemaruje i prepušta samome sebi. To drugim riječima znači ono što je na početku rečeno kada se htjelo izraziti opće stanje: anarhija koja stvara stanje kaosa. Ljudi su prepušteni da se

snalaze kako god znaju i umiju, a kao jedino riješenje rasterećenja i bijega od cijelog kaosa koji pritišće čovjeka nudi se ovadavanje novcem, jedno intenzivno zgrtanje kapitala. Novac je potreban, i to u velikim količinama, da bi se uspjelo platiti velike iznose za prostore koji su koliko-toliko manje devastirani kapitalom i svojim prostornim izričajem nude barem nešto od onoga za čim čovjek u svojoj nutrini čezne. No, taj poriv za spasenjem koje se sugerira u stjecanju što veće količine kapitala upravo proizvodi još veću tiraniju kapital-odnosa na cijelo društvo i po tako pokrenutom začaranom krugu (doslovce je začaran, doslovce je magijski, okultni) samo se opće stanje još dodatno pogoršava za sve sudionike te paklenske igre.

Ljudi se velikom većinom, po zakonu ograničenih velikih količina kapitala za malobrojne i još veće grabljenje za ono malo preostalog kapitala od preostale velike većine, pokušavaju snalaziti kako znaju i umiju trošeći potpuno neproduktivno (nekorisno za čovjeka, ali korisno za kapital) energiju u pravnim sporovima i svakodnevnim problemima do kojih je došlo zbog nebrige pastira nad povjerenim im ovcama. Nedostatak ljubavi i brige prema bližnjemu omogućuje daljnju egzistenciju i dodatni napredak takvog pogubnog stanja za široke narodne mase, ali što je posebno tragikomično, i ovi koji sada trenutno profitiraju jednako neće biti izuzezeti od opće propasti. Zbog svoje kratkoročne pohlepe na koncu i sebi samima stvaraju zlo i nevolju.

U ljudima se tako stvara napetost, bolesti, stres, netrpeljivost i svakavi drugi po ljude štetni i nezdravi odnosi i stanja. Kada se samo pogleda kako ljudi žive, u kojim uvjetima, zatvoreni u svoje male stančiće poput miševa u kutijama za cipele i tako natiskani jedni uz druge i jedni na drugima. Stari ili nekvalitetni stanovi u bezličnim i zapuštenim zgradama i gradskim i prigradskim naseljima nabacanima bez plana i reda. Nije čudo da kriminal onda raste, da se nasilje unutar obitelji razbuktava jer je skoro neminovno kada su ljudi, toliko stisnuti jedni uz druge da ne mogu ni disati kako bi trebali, postavljani u jednu besperspektivnu situaciju kojoj se ne vidi izlaza. Uz alkohol i narkotike sve se još dodatno pogoršava, obitelji se lome i raspadaju, mladi nemaju nadzor nad sobom i autoritet koji bi ih vodio, prostitucija se pojavljuje kao nekakva normalna stvar, a sve to skupa nigdje ne vodi do li u još povećano društveno rasulo.

I kako sve to riješiti, i kako je ta problematika planiranog i po kapitalu determiniranog stvaranja anarhije i kaosa stavljena upravo unutar poglavlja o prostornom uređenju (između ostalih poglavlja koja se time direktno bave: odgoj i obrazovanje i unutarnjih poslova)? Načela djelovanja ostaju ista i za rad na pravcu dobra i protiv zla nije potrebno činiti drugo doli ovladavati prostorom na način da taj prostor pokoravamo za slavu Božju.

Da se ipak spustimo sa općenitosti na konkretne životne primjere koji teoriju potvrđuju kroz praktičnu primjenu, a na taj način, iako to nije bila namjera protagonista primjera koji slijedi, ujedno pokazuje koliko je čovjek podatan utjecajima unutar kojih se nalazi, posebice ako nije duhovno učvršćen na Petru-Stijeni.

Radi se o primjeru iz New Yorka sa kraja 70-tih godina dvadesetog stoljeća. Grad je imao problem sa svojim sustavom podzemne željeznice, odnosno, u podzemne galerije i hodnike uvukle su se razne ulične bande i postupno preuzele nadzor nad tim prostorom. Bande su terorizirale putnike, pljačkale, silovale, ubijale i to je bilo dovedeno do takve mjere da je policija potpuno odustala od pokušaja uvođenja reda i zakona. Čak je i ogorčenje građana dovelo do glasovitog slučaja gdje je putnik koji je višestruko puta opljačkan odlučio preuzeti zakon u svoje ruke. Naoružao se, čekao da dođe do ponovnog razbojništva nad njim i hladnokrvno poubijao sve napadače (trojicu ili četvoricu). Na suđenju ga je porota sastavljena od istih građana koji su i sami svakodnevno trpili nasilje u podzemnoj željeznici oslobodila svake krivnje, a što uopće nije za čuditi jer je dolje u podzemnoj željeznici došlo do potpunog bezakonja i anarhije u kojoj čovjek onda pokušava preživjeti kako zna i umije.

Ovime se samo htjelo opisati koliko je stanje u podzemnoj željeznici grada New Yorka bilo kritično i prijetilo je opće krvoproliće budući da su uzavrijeli rasni i socijalni antagonizmi cijele lepeze etnikuma prisutnog na prostoru New Yorka. Podzemna željeznica je postala pojam potpunog bezvlašća i nemoći organiziranog društva u suočenju sa kriminalom masovnih razmjera. Čak je i sama svrha postojanja

podzemne željeznice bila dovedena u pitanje budući da su svi koji su mogli izbjegavali služiti se istom, a posebice izvan radnog vremena kada je skoro u potpunosti opustjela i prešla pod puni suverenitet bandi. Bande su suvereno zavladale podzemnim prostorom New Yorka i činilo se da nije moguće riješiti taj problem. Policija je svim oblicima represivno-preventivnog tipa pokušavala istjerati bande van, ali rezultate nije nikako postizala, nego se nakon svake akcije snaga bandi samo dodatno povećavala jer su zadobivale u autoritetu na svojoj lokaciji, a policija ga je rapidno gubila.

U takvoj desperatnoj i gradskim vlastima očito neriješivoj situaciji našla su se dvojica entuzijasta koji su došli do zaključka koji se tog trenutka svima činio potpuno apsurdan i nerazuman. Oni su tvrdili da je problematiku kriminalnih bandi u podzemnoj željeznici New Yorka moguće riješiti promjenom konteksta u kojem se banditizam odigrava. Točnije, glavna ili primarna meta mora postati izgled prostora podzemne željeznice, a osnovni davatelj izgleda i identifikacije moći bili su grafiti koje su bande oslikavale svaka na svojem području. Orijentirali su se na same grafite jer su smatrali da se pripadnici bandi sa njima najviše identificiraju i oni predstavljaju legitimaciju njihove vlasti nad prostorom u kojem se nalaze. Zato i policijske akcije nisu imale učinka jer je policija privremeno potisnula pripadnike bandi sa njihovog područja, ali kada je akcija bila gotova i kada se opet ostavilo policijske pozornike da povremeno nadziru prostor, bande su se odmah vraćale na svoj teren koji nikada nije ni bio osporen budući da su grafiti ostajali netaknutima. Opstanak grafita govorio je svojim metafizičkim jezikom slike da je ovdje vlast nad prostorom kod kreatora slike, ili da je moć kod onoga čiji je i grafit.

Policijskim i gradskim strukturama nije bilo moguće objasniti i dokazati istinitost ovih tvrdnji pa su se dvojica neshvaćenih vizionara dali sami samcati na posao brisanja grafita iz prostora podzemne željeznice. Krenuli su u jedan teški, sizifovski posao brisanja grafita iz postaja podzemnih željeznica i time su se svakodnevno bavili, bivajući istovremeno izvrgnuti nerazumijevanju i ruglu. Nisu se dali pokolebati i uporno su radili po svojemu. Po danu, za radnog vremena na odabranim lokacijama spuštali su se u podzemlje i uporno brisali grafite. Oni su odmah preko noći bili ponovno iscrtani, ali i naredni dan su isti bili ponovno brisani. Radilo se o doslovnom sukobu volje i požrtvovnosti i onaj koji je imao višak istih vrlina na kraju je i pobijedio.

Malo po malo, nakon određenog vremena, na lokacijama na kojima su se uporno izmjenjivala pisanja i brisanja ona strana koja je grafite ispisivala počela je popuštati. Grafiti su se smanjivali po obimu i samom intenzitetu poruka koje su pošiljali. Prostor je polako bivao sve oslobođeniji od dominacije grafita. Neke postaje počele su ostajati očišćenima i po nekoliko dana, a istovremeno su i ostale uzmicale u ovome ratu izričaja i ovladavanja prostorom preko strukture. Najbolje od svega je to da je istovremeno sa očišćenošću prostora od grafita prostor bio očišćen i od bandi koje su djelovale unutar toga prostora. Na postajama oslobođenim od grafita, pa tako i od bandi, više nije bilo svih onih dotada nesuzbivih kriminalno-razbojničkih djelatnosti. Polagano se zakon i red iz nadzemnog prostora vraćao u prostor podzemne željeznice, a bande su kao nekim čudom uzmicale i bivale potpuno demoralizirane što se tiče voljnosti za djelovanjem u prostoru koji više nisu osjećale svojim.

Nakon nekih pet godina upornog rada na brisanju grafita u podzemnoj željeznici grada New Yorka došlo je do toga da su bande jednostavno iščezle kao što i snijeg nestane kada dođe proljeće. Bande su napustile postaje podzemnih željeznica i jednostavno su, ili potpuno nestajale, ili su se preselile na površinu u raznorazne zapuštene i devastirane objekte koje su obilježili svojim grafitima i time samo prelocirale područje svojeg suvereniteta. newyorška podzemna željeznica postala je potpuno sigurnom u smislu svakodnevne opće sigurnosti i proglašena je *"gang free"* zonom (područje oslobođeno od bandi). Zidovi su bili čisti, rasvjeta je radila, stolice su bile cijele i uporabljive, zahodi uređeni po sanitarnim standardima, itd. Dvojica fanatičnih entuzijasta dokazali su ispravnost svoje vizije i osobnim sporovođenjem iste učinili su nešto što su svi smatrali nemogućim i jednim doslovce suludim pothvatom.

Ovaj primjer newyorške podzemne željezice važan je zato jer se tako jasno može vidjeti da ako se mijenja kontekst ili sadržaj prostora, ako se prostor preoblikuje, i čovjek koji se nalazi u tom prostoru mijenja svoje ponašanje u skladu sa istim. U negativnoj estetici prostora kakav je bio prisutan kroz nacrtane grafite, zatamnjenost zbog uništene rasvijete, smrad iz zahoda i sveopću nefunkcionalnost

pripadajućeg inventara dominirali su i ljudi koji su kao kreatori bili ujedno i "vlasnici" te estetike. Tek sa izmjenom estetske forme bilo je moguće promijeniti stanje kriminala i razbojništva koje je dominiralo.

Ista stvar vrijedi i na sveopćoj razini bivstvovanja i sada smo svi pritisnuti i tlačeni jednom estetikom koja je nadahnuta samim zlom, a sprovedena kroz tiraniju kapitala. Kada se oslobodimo te tiranije, odnosno kada se odreknemo idolopoklonstva i klečanja pred novcem, onda je moguće i izgrađivati estetsku formu prostora koji je u nebeskoj službi, koja je na slavu Božju.

U Hrvatskoj se to ima i ostvariti kroz kristocentričnu ekonomiju i sve mogućnosti djelovanja koje se otvaraju izgrađivati će se estetika temeljena na liku Isusa Krista. Isto kao i u slučaju podzemne željeznice i bandi koje su svoju vlast potvrđivale, identificirale i temeljile na ovladavanju prostora putem forme, a da toga nisu bili niti svjesni, i globalistička banda djeluje na istim principima, samo što su oni puno svjesniji svojih postupaka i svih principa koji su povezani sa estetikom prostora.

Najbanalniji primjer kako je globalizatorsko osvajanje prostora slično onome uličnih bandi je ako pogledamo moderne gradove, ali i cijeli vangradski prostor, i vidimo što je prisutno. Možemo vidjeti velike poruke, ogromne blješteće panoe sa riječima, simbolima, slikama, porukama svih oblika. **Korporacije su svijetu učinile isto što i ulične bande New Yorku: identificirale su i obilježile prostor svoje dominacije i svoje vlasti kroz ispisivanje i oslikavanje svojih identifikacijskih oznaka. Stoga, ako se želimo osloboditi te globalizacijske bande koja vrši još gore razbojništvo nego ulične bande moramo najprije iz našeg prostora izbrisati sve njihove oznake.** Njihova antiestetika mora se ukloniti iz prostora da bi i njihovo djelovanje moglo biti poništeno. Te oznake su ne samo štetne u smislu objavljivanja svoje vlasti nad prostorom nego imaju i agresivnu ulogu iznuditelja potrošačko-kozumenrističkog ponašanja kojim se još jače učvršćuje stanje porobljenosti ljudi u prostoru. Dobra stvar u svemu je da je ova zadaća uklanjanja korporacijskih oznaka iz hrvatskog prostora jedna vrlo jednostavna i nadasve jeftina zadaća. Naime, prvo djelovanje na sveobuhvatnom kristološkom i marijanskom prostornom uređenju je da se iz cijele Hrvatske jednostavno maknu svi marketinško-promotorsko-iznuđivački objekti i zamjene svjetlosnim uređenjem, hortikulturnim uređenjem ili sakralno-kulturnim uređenjem. Naravno, posve je legitimna i prihvatljiva opcija da se na uklonjenom mjestu ne čini ništa ako je prostor sam po sebi ili uz minimalne korekcije dovoljno estetičan, a takvih slučajeva biti će ponajviše. To konkretno znači da u Hrvatskoj prestaje teroriziranje svim mogućim oblicima modernih i primarno vizualnih likova i oblika kojima je cilj isključivo u službi profita. Hrvatski prostor u gradovima, naseljima, uz ceste i svugdje gdje je to već prisutno, oslobađa se od siline jumbo-plakata, svijetlećih reklama na krovovima ili pročeljima zgrada, oslobađa se od sveopće agresije na ljudske umove i htijenja da se čovjeka podčini zakulisnim ispisateljima istih.

Povoljno je u ovome oslobođenju od konteksta konzumerističke mašinerije nametnute vizualnim terorom ne samo to što će Hrvatska i svi državljani doživjeti/osjetiti oslobođenje od jedne podsvjesne presije za podčinjavanje tim porukama, nego će svatko tko prijeđe državnu granicu odmah moći uvidjeti kolika je razlika između obitavanja u vizualno zagađenom Zapadu i hrvatskom oslobođenom području. Samo ovo oslobođenje, a koje ne traži velika sredstva i veliki rad zbog toga što se radi primarno o dekosntrukciji nametnutih poruka, njihovom jednostavnom fizičkom uklanjanju. Dakle, samo to je jedna velika promocija države i pozivnica svima koji žude za vizualnim mirom i oslobođenjem od vizualnog nasilja da dođu u našu zemlju kao gosti, kao turisti. Da se ne govori o, po izloženom zadatku uklanjanja vizualne agresije kapital-interesa, nestanku glavnih simbola globalizacije poput Coca-cole i McDonald's-a koji su svojim ne samo reklamnim porukama nego i samim prodajnim prostorima toliko zagadili prostor i uništili unikatnost različitih kultura i nacija da kada zapadnjaci doznaju da u središtu Europe postoji prostor oslobođen od tih gadarija, a posebno kada iskuse blagotvornost tako očišćenog prostrora, Hrvatskoj će samo po toj osnovi biti teško udovoljiti svima želju za što dužim boravakom kod nas koliko će takav prostor biti dragocijen. Inače, kad se spominju navedeni globalistički simboli, navedena imena već po napucima koji se tiču prehrane i poljoprivrede nemaju što tražiti u Hrvatskoj, ali bilo je dragocijeno kroz dominantne simbole globalizma pokušati oslikati koliko je bitno osloboditi sada zarobljeni prostor.

Vizualno-akustično zagovaranje prodaje i svih sličnih oblika prenošenja poruka neće biti ukinut samo za inozemne agresore nego će i domaći, hrvatski potencijalni i zaiteresirani oglašivači biti radikalno ograničeni i svedeni na jednu potpunu diskreciju. To se posebno tiče domaćih velikih tvrtki koje bi mogle poželjeti uskočiti u sada odjednom oslobođeni prostor. To nikako nema smisla i jednu agresiju zamjeniti drugom, makar bila u službi povećavanja ukupne domaće industrijske dobiti. To je iz razloga što bi domaća industrija privremeno i povećala dobit na taj način, ali bi vrlo brzo zbog njihovog (domaće-industrijskog) nametanja svojih uskih interesa stanje bilo vraćeno na staro te bi se izgubila sva blagodat oslobođenog prostora. Ljudi bi opet postali potčinjeni i podsvjesno zamarani i izmučivani agresivnim iznuđivačkim porukama. Posebice bi to pogubno djelovalo na privučene goste/turiste koji bi bili lišeni onoga što ih je prije privlačilo i što je bilo dobro. Sve bi na kraju, kada bi se napravio završni račun za državu i cijeli narod, donijelo više štete nego koristi i zato će biti uvedena stroga ograničenja i određenosti po kojima se smije prostorno oglašavati.

Za bilo kakvo isticanje poruka, identiteta i sl. morati će se dobiti odobrenje Ministarstva, a u tu svrhu moraju se napraviti i javno obznaniti propisi o svim oblicima oglašavanja. Osnovna ideja je ta da se npr. jedan restoran ili konoba svojim identetom apsolutno smije prikazivati prema vani kako bi privukla goste, ali to mora biti u skladu sa lokalnom kulturom i tradicijom i na način da je jasno, ali ne i agresivno. Moglo bi se reći da mora biti napravljeno sa puno dobrog ukusa, ali to je opet toliko neodređeno koliko je i pokušaj raspravljanja o ukusima. Bitno je da se shvati da je cilj propisa i traženja odobrenja koje je u skladu sa zahtijevima prostornog uređenja cijele države u tome da se u oblikovanju identifikacijsko-oglašivačkih poruka angažiraju arhitekti, umjetnici, dizajneri, etnolozi, povijesničari, zanatlije ili svatko tko ima darovitost za lijepim i to od strane investitora, onih koji objekt posjeduju ili ga žele izgraditi. Time se u dobroj mjeri osigurava bolji sveukupni sklad i harmonija bez bojazni da se cijela stvar otme kontroli i poprimi nakaradno završno oblikovnje.

Isto tako može se za primjer uzeti neka veća hrvatska tvrtka poput INA-e i naznačiti da će njezina sloboda vizualnog ili prostornog oglašavanja (identificiranja) biti bitno reduciranija u odnosu na slobodu već uzetih primjera restorana ili konobe. Razlog je u tome što bi zbog svoje financijske premoći postojala realna opasnost da INA ili bilo koja druga velika hrvatska tvrtka neprimjereno zagospodari prostorom. Zbog toga ograničenja idu na strogo reduciranje identifikacijskih oznaka isključivo na njihovim vlastitim objektima, a i tu primjenjujući sve one propise koji su bili navedeni i kod malih privatnih poduzetnika. U određenoj mjeri će velike tvrtke ovdje biti podvrgnute i strožim kriterijima te se više ima paziti na njih nego na male i srednje poduzetnike. U krajnjem slučaju, neka to ponuka velike tvrtke na veće angažiranje i prikladno financiranje umjetnosti u svim oblicima koji će im dati primjereni prostor u svijesti ljudi, a da to bude na korist svima. Možda to dovede do procvata lijepih umjetnosti na način kako je to bilo prisutno u doba velikih mecena renesanse, jer onda nije bilo prisutna profitno orijentirana mašinerija i bogati su svoje viškove usmjeravali u lijepo jer nisu znali da ih mogu negdje drugdje bolje usmjeravati u suptilne metode povećanja vlastite moći. Pod mišljenjem da postoji dobra mogućnost procvata lijepih umjetnosti misli se na sveobuhvatno polje umjetničkog izražavanja: od arhitekture pa do slikarstva i kiparstva, ali i svih ostalih mogućnosti. Bino je da se uvidi opća norma koju je vrlo teško riječima ili bilo kako dugačije unaprijed propisati ili odrediti. Lakše bi bilo reći da kada se nešto napravi, kada se u ovom slučaju na bilo koji način djeluje u prostoru, nije moguće odrediti propisima kako lijepo i dobro treba izgledati, ali je zato po ostvarenju moguće isto naknadno prepoznati i primjereno kvalificirati.

* * *

Nakon ovog jednog jednostavnog i jeftinog zadatka uklanjanja vizualnog nasilja i globalizacijske agresije u vidu osvajanja prostora ide se na one zadatke koji su po svojoj složenosti i nadasve po potrebnom uloženom radu bitno teže i sporije, te po tome i značajno skuplje. Riječ je o određenju sveobuhvatnog plana prostornog uređenja za cijelu Hrvatsku. Ono što je osnovni temelj svakog urbanističkog i arhitektonskog planiranja mora biti čovjek u službi Bogu. Čovjek u suodnosu sa Svevišnjim je onaj kojemu je prostorno planiranje namjenjeno i po tome određenju se mora krenuti u svakom promišljanju.

Kada je to slučaj, tj. kada je čovjek na taj način pozicioniran, onda se svakako mora uzeti u obzir mje-

sto/prostor u kojemu se čovjek nalazi. To se onda svodi na dvije veličine koje treba znati: prostornu površinu i brojnost ljudi. Ova prva veličina prostora je kostantna dok je populacijska brojnost ona promjenjiva varijabla. Danas na području Hrvatske živi nekih 4,5 milijuna ljudi i po tome smo prilično nenaseljena zemlja, posebno u odnosu na blisko područje razvijenih europskih država koje imaju veću gustoću naseljenosti od naše. To je loše u demografskom i po tome u političkom i ekonomskom pogledu, ali slaba naseljenost je ujedno i prilika da se slobodni i trenutno nenaseljeni prostor na najbolji mogući način iskoristi za dobro ljudi.

Bitno je u svemu ovome znati da je cijelim nizom mjera koje će se poduzimati, a kojih je značajan dio i ovo planiranje prostornog uređenja cijele države, predviđeno da se ukupni broj stanovnika Hrvatske za nekih 35 do najviše 40-tak godina dovede do brojke od najmanje 15 milijuna ljudi. Tako nešto je u potpunosti ostvarivo i detaljnije o tome će biti govora u poglavlju o radu, obitelji i socijalnoj skrbi te poglavlju o iseljeništvu (dijaspori). Što se tiče prostornog planiranja bitno je da se po tim planovima demografske obnove predviđa da se u prvih deset godina iz iseljene Hrvatske na povratak cijelim nizom mjera privoli najmanje 50% dijaspore svih generacija iseljenih Hrvata, a posebno ona mlađa i radno sposobna populacija. To bi odgovaralo brojci od najmanje 2 milijuna ljudi, ako je procijenjeno da po cijelom svijetu ima nekih 4 do 5 milijuna iseljenih Hrvata. Kada se toj brojci pridruži i predviđena demografska eksplozija koja se ima dogoditi dobije se brojka od nekih najmanje 8 milijuna državljana Hrvatske za najviše deset do petnaest godina. Iza toga, po jednom visokom demografskom trendu koji se ima nastaviti, a posebno zato jer će nove generacije mladih biti sposobni bolje demografski rasti od današnje staračke Hrvatske, nakon idućih 20-tak godina od tih 8 milijuna stanovništvo se skoro udvostručuje na 15-tak milijuna ljudi (u tu kalkulaciju je uključen i daljnji rad na povratku ostatka hrvatskih iseljenika). To su tih planiranih 15 milijuna za nekih 35 do 40 godina hrvatske države zasnovane na teokratskom uređenju. Po ovim brojkama, ovako kako su navedene, dalje se planira urbanističko i arhitektonsko djelovanje na cijelom hrvatskom teritoriju.

* * *

Prije nego što se krene u određene posebnosti treba dati izvjesnu sintezu i pregled osnovnih postulata koji su se doticali urbanizma i arhitekture, a bili su na neki način spominjani u prethodnim poglavljima te stoga postoji potreba za njihovim uvidom u sklopu ovog poglavlja i pripadajuće tematike.

❶ U poglavlju o prehrani i poljoprivredi je obznanjeno da će se hrvatska sela obnavljati i izgrađivati u skladu s načelom poljoprivredne politike koja potiče veliki broj malih i srednjih poljoprivrednih gospodarstava i to na cijelom državnom području. Za svaku regiju i na još nižoj razini lokalnih zajednica morati će se dobro paziti na poštivanje tradicionalnih oblika gradnje i uređenja cijele zajednice i na temelju tih postavki dalje raditi, a u određenoj mjeri i nadograđivati. Sveukupna forma i prepoznatljivost svakog područja mora ostati netaknutom, a ukoliko je negdje nagrđena ili na bilo koji način devastirana treba se učiniti sve da se uočeni propusti isprave.

❷ Kod govora o gospodarstvu bilo je rečeno da će se najprije poticati otvaranje malog i srednjeg poduzetništva u gradovima i naseljima koji spadaju u skupinu onih relativno malih tj. do oko 15-tak tisuća stanovnika. Osnovni je razlog u tome što se time omogućuje rasterećivanje ove sada nenormalne i potpuno destruktivne koncentracije u samo par gradova, točnije ponajprije u Zagrebu, onda uz njega u Splitu i još nešto malo u ostalim većim gradovima (Zadar, Rijeka, Osijek). Jako je bitno uspjeti realizirati taj željeni socijalno-demografski inžinjering i izvući dobar broj stanovništva kroz gospodarsku politiku na novootvorena radna mjesta po cijeloj Hrvatskoj. Time bi se omogućilo jedno značajno jeftinije riješavanje svih stambeno-poslovnih pitanja na najbolji mogući način jer se na lokacijama tipa npr. Benkovac, Udbina, Križevci, Županja, Glina, Drniš i sl., a koje su male i nenaseljene, može krenuti praktički od nule u smislu veće slobode djelotvornog arhitektonsko-urbanističkog djelovanja. Tu je ponajprije puno lakše ostvariti sve odgojno-obrazovne norme koje su postavljene onako kako je već opisano, ali i sve stambene i kulturne standarde življenja moguće je izvesti na način da ta danas mala i zapuštena mjesta postanu mjesta gdje je poželjno doći živjeti i raditi. I to toliko poželjno da postanu atraktivnijim mjestima boravka od velikih gradova ovakvima kakvi su danas.

Planiranjem urbanističkog izgleda tih manjih mjesta na način da se sada počne promišljati kako će situacija izgledati u budućnosti kada budu napučeni prema nekim okvirnim predviđanjima može se izbjeći sve ono što je zadesilo gradove i mjesta koja su se stihijski i potpuno neplanski razvijala, odnosno širila u prostoru po visini i površini.

Ideja je, dakle, u tome da se u prvoj fazi krene s urbanizacijom na selu (gradnjom primjerenih malih i srednjih seoskih gospodarstava), manjim naseljima i gradovima. Jedina iznimka od pravila veličine i prioritetnosti urbaniziranja i sveobuhvatne izgradnje je Vukovar koji je zbog svoje povijesne uloge i praktički mitskog značenja za modernu hrvatsku državu predodređen za obnovu na samom početku djelovanja. Osim toga, Vukovar je toliko devastiran i porušen da je već samo po tome i pogodan da ga se kod obnavljanja dodatno izgradi na najbolji mogući način, a koji uključuje sve normative koji su izneseni za određena područja djelatnosti (odgoj i obrazovanje, zaštita okoliša, obrana, promet i veze, energetika, itd.).

Dakle, osim primjerene stanogradnje, urbanizacija manjih mjesta prve faze djelovanja uključuje izgradnju svega potrebnoga za kvaliteno i produktivno življenje, za život dostojan čovjeka u miru i ljubavi sa samim sobom i sa svojim bližnjima. Tako se imaju izgrađivati onako kako je to već predviđeno: vrtići, škole, parkovi, igrališta, sportske dvorane, stadioni, bazeni, sva komunalna i druga infrastruktura, kazališta, kina, trgovine, organizacija javnog prijevoza, spalionice i reciklane otpada, muzejski prostori, arheološki i drugi tematski parkovi ukoliko postoji prigodna baština, obnavljati (restaurirati) svi spomenici kulture, itd.

❸ Kod planiranja obrambene koncepcije naoružanog naroda koji vodi totalni obrambeni rat urbanističko planiranje ima jednu od ključnih uloga u cijeloj doktrini obrane. Da se ostvari temeljna obrambena koncepcija najbolje opisana rečenicom *"Svaka kuća bunker, svaki grad Vukovar"*, potrebno je raditi sa u tome smjeru promišljenim planiranjem urbanističkog i arhitektonskog izgleda. Na razini države je u urbanističkom smislu tu važna nakana da se izgradnjom i naseljavanjem velikog broja sada malih gradića i njihovim pretvaranjem u gradove s brojnijim stanovništvom i većim opsegom urbane zone istovremeno učini i svojevrsnim otpornim točkama eventualnom agresorskom nadiranju. Kada imamo jedan kompaktan i smislen urbanistički koncept koji istovremeno svojim izgledom omogućuje efikasno pružanje otpora u vidu urbanog ratovanja i kada je takva mreža otpornih točaka raširena i relativno brojna onda se i planovi agresora da nas lako pokori vojnom silom unaprijed bitno osujećuju. Urbanističkim i arhitektonskim planiranjem i realizacijom tih planova postiže se više u cilju prevencije agresije nego što je to moguće pukim gomilanjem naoružanja i zbog te svoje mogućnosti odvraćanja od rata prostorno planiranje zbog vrijednosti ljudskog života sadrži u sebi jednu nemjerljivu korist. Već opisani planovi stvaranja Nove vojne krajine sa Slunjom kao vojnim središtem i distrikta Korenice kao sveučilišnog grada imaju, između ostalog, upravo tu obrambenu ulogu u svojoj zamisli.

Kada se u sve još uključe i arhitektonski normativi koji će istovremeno služiti rješavanju praktičkih i svakodnevnih urbanih potreba poput podzemnih garaža kojima se rasterećuje prostor na površini ili podzemne željeznice koja je u službi što optimalnijeg i racionalnijeg prijevoza ljudi, onda se dobije istovremeno i prostor za skloništa za obrambene potrebe, odnosno za potrebe civilne zaštite. Arhitektonski normativi neće biti ograničeni samo na urbane (gradske) zone nego će se morati primjenjivati na cijelom teritoriju. Tako i na selu i pripadajućim seoskim gospodarstvima ujedno dolaze i potrebe izgradnje prikladnih podzemnih skloništa za svako domaćinstvo, a uz skloništa za ljude isto tako spremišta za pohranjivanje zaliha hrane. O tome je bilo riječi u objašnjavanju povezanosti nacionalne valute s prehrabenim rezervama i materijalnim pokrićem iste u vidu prehrambene poluge.

Sve što se tiče arhitektonskih normativa povezanih s obrambenim planovima proizlazi ponajprije od zahtijeva da svaki državljanin ima predviđeno mjesto u skloništima koja osiguravaju djelotvornu zaštitu od posljedica atomskog, biološkog ili kemijskog ratovanja. Osim za zaštitu ljudi (stanovništva) isti se zahtijevi stavljaju i za zaštitu strateških robnih rezervi što uključuje ponajprije ono što ulazi pod pojam tzv. prehrambene poluge. Jedno je prirodno povezano s drugim, jer sam opstanak ljudi u skloništima određen je prvenstveno mogućnošću prehranjivanja neovisno o vanjskim uvjetima. Tu se za uzor uzima primjer Švicarske i iskustvo izgradnje djelotvornih atomsko-biološko-kemijskih skloništa za cijelu populaciju.

Osim arhitektonskih normativa koji se dotiču svakog pojednog objekta biti će prisutni i urbanistički normativi povezani s obrambenim planiranjem, a koji će se doticati manjih i/ili većih urbanih cjelina. Strategija oslonca na urbano ratovanje između ostalog se ostvaruje i urbanističkim planiranjem naselja, gradova i cijele države. Nije to nikakva novina te se u biti čini isto kao što je npr. Pariz krajem 19. stoljeća planski izmjenjen za vladavine Napoleona III. tako da je širokim ulicama i avenijama ostvarena nakana da se bitno oteža postavljanje uličnih barikada i borba pobunjenog građanstva protiv režimske regularne vojske. Suština je u tome da se zna što se hoće postići urbanizmom i kome se želi ići na ruku: branitelju ili napadaču, tehnološki superiornijem ili inferiornijem, i sl. Zato i svi hrvatski gradovi imaju biti urbanistički planirani tako da se ne ide na široke i velike ulice nego u prvom redu na jedan grubi standard koji bi bio najlakše opisan ako se zagrebački donji grad uzme kao jedan grubi uzorak. Svakako da je sve podložno prilagodbama uvjetovanim regijom i nasljeđem tako da se npr. za cijelo obalno i otočno područje ide u još veće sužavanje ulica i zbližavanje objekata što je u obrambenom pogledu još povoljnije za branitelje. Isto tako ne treba robovati nikakvoj uniformiranosti i svaki grad, gradić ili naselja (kvartovi) unutar istih imaju čak i obavezu težiti svojoj posebnosti i jedinstvenosti prilikom gradnje. Posebno je to uvjetovano već zatečenim stanjem iz kojeg će se polaziti od početka same gradnje te od toga ne treba nipošto bježati nego na najbolji mogući način nadograditi na sve što je vrijedno nadogradnje.

❹ Urbanizam i arhitektura imaju svoju ulogu i u preventivnoj zdravstvenoj zaštiti i to osim djelovanja na psihološkom planu i sa tim povezanim zdravstvenim problemima također i najdirektnijim djelovanjem svojim uporabnim karakteristikama. Tako u arhitektonske normative ulaze i parametri poput osvijetljenosti prostora dnevnim svjetlom i na to se mora misliti i kod stambenih i kod radnoposlovnih objekata. Prozračnost i dnevna svjetlost korisni su u prevenciji od cijelog niza bolesti, a isto je tako i sa problemima kao što su vlažni stanovi ili radne prostorije koje također uzrokuju u biti posve nepotrebna i lako spriječiva poboljevanja ljudi. Posebno se to tiče djece i uvjeta u kojima odrastaju jer su ona i najosjetljivija te su moguća kronična zdravstvena oštećenja ukoliko borave u neprimjerenim životnim uvjetima, a vlaga je jedan od glavnih uzročnika bolesti uzrokovanih lošim stanovanjem.

* * *

Kada se navedenim planom prve faze koja je usmjerena na selo i manja mjesta po cijeloj Hrvatskoj postigne željeno rasterećenje velikih gradova (posebno Zagreba) može se krenuti u drugu fazu kojom se ti gradovi imaju doslovce preoblikovati. Ići će se u doslovno rušenje svih objekata koji svojim karakteristikama narušavaju buduće planove za svaki grad koji se preoblikuje. Tako će se u ponekim slučajevima i cijela naselja morati srušiti, a da bi na njihovom mjestu izniknula nova i čovjekovom dostojanstvu primjerena. Važno je pri tome raditi po principu da se pojedini dijelovi grada obrađuju brzo i cjelovito tako da kada se krene u rušenje istovremeno se pokreće i izgradnja na istom tom prostoru tako da se ne dogodi da se stvaraju nenaseljeni ili opustošeni prostori.

Ovom idejom da se veći gradovi najprije donekle značajnije depopuliraju i na taj način se omogući njihovo preoblikovanje nipošto se ne namjerava te velike gradove ostaviti takvima, tj. depopuliranima. Upravo suprotno od toga – ideja je u tome da se jedino na opisani način od većih hrvatskih gradova mogu napraviti veliki gradovi ili čak i velegradovi, a da budu prostori koji slave život, a ne koji ga svojim ustrojem obezvređuju, kako je to sada slučaj. Jedino na ovaj način može se postići da gradovi budu funkcionalni i produktivni u svakom pogledu, tj. da svojim postojanjem stvaraju više koristi nego štete.

Također, gradovi moraju biti korisni u smislu svoje egzistencije unutar korporativnog gospodarskog ustroja i pripadajućeg gospodarstva. Zato i optimalizacija i racionalizacija gradskih funkcija poput prometa/transporta ljudi i dobara, zbrinjavanja otpada, energetske potrošnje, kulturnog identiteta i stvaralaštva i sl., mora imati svoje uporište u sveukupnoj jednadžbi države kao korporacije kojoj je cilj Kraljevstvo Kristovo. To onda znači da se na stvari kao što su gospodarenje otpadom ili pročišćavanje svih otpadnih voda ne gleda kao na troškove jer u jednadžbi svukupne nacionalne dobiti ekologija je jedan od apsolutnih preduvjeta za ostvarivanje dobiti. Zaštita okoliša je jedna od onih stvari što je u funkciji matematičke jednadžbe u kojoj se nalazi upregnuta nacionalna valuta pa stoga bilo kojim

djelovanjem koje obezvrijeđuje novac, tako i ekološka devastacija svima unutar područja valutnog suvereniteta donosi materijalnu štetu. Čak i onima kojima bi se činilo da imaju trenutne koristi, na koncu, kada se funkcija vremenom razvije, šteta dugoročno nadmašuje kratkoročnu računicu. To jednostavno proizlazi iz naravi kristocentrične ekonomije i pripadajućeg monetarnog ustrojstva i zato je jedino isplativo dosljedno se držati osnovnih principa kojima se ekonomija unaprijeđuje.

Tako i jedan velegrad poput budućeg Zagreba od 4 ili 5 milijuna stanovnika ne može biti na korist Hrvatskoj ako će svojim postojanjem stvarati takve troškove (sigurnosne zbog kriminala, energetske, prometne, i sl.) ili štete (gomilanje otpada, zagađenje zraka, voda, svjetla, itd.) zbog kojih ostale koristi ne bi bile od važnosti. Zbog toga mora se sada, kada je još moguće, isplanirati buduće djelovanje grada kao jednog velikog organizma koji je dio jednog većeg organizma države te koji sukladno tome mora biti produktivan u smislu da podržava civilizaciju života i da je u suprotnosti s današnjom civilizacijom smrti, a koja je utjelovljena u modernim gradovima današnjice.

* * *

Ovdje je od najveće važnosti znati jednu stvar vezanu uz urbanističko planiranje, a to je da duhovno utemeljenje predstavlja onu osnovu iz koje se izvodi cijeli projekt. To je vezano uz prethodno nabrajanje gdje namjerno nije spomenuta gradnja crkvi zbog svojeg izdvojenog značaja crkve kao građevine, a koje se imaju izgraditi ili obnoviti u planiranom svedržavnom urbaniziranju i socijalno-demografskom inžinjeringu velikih (nacionalnih) razmjera.

Crkva kao objekt u prostoru predstavlja središnje mjesto svakog urbanističkog plana i naprosto je nezamisliva svaka daljnja izgradnja bez te ishodišne točke. Tako će se i u prvoj fazi, kada se radi prvenstveno u prostornom planiranju sela i manjih gradova, crkve stavljati kao središnje građevine iz kojih se dalje razvija svaka pripadajuća razvojna koncepcija. Pri tome svakako i sam arhitektonski izgled crkve ima svoju iznimno važnu ulogu jer se iz izgleda crkve dalje nastavlja po nekom riječima teško opisivom vezu izgled cijelog mjesta, bilo ono selo ili grad. Izgled crkve opet je u uskoj vezi sa samom lokacijom i svime što je s tom lokacijom povezano tako da novoizgrađena crkva na dalmatinskoj obali ili na nekom od otoka svakako ne može biti izgledom suobličena crkvi u Slavoniji, Lici ili Kordunu.

Dotičući se samog izgleda crkvenih zdanja mora se reći da je u tom pogledu, što se tiče praktički skoro do u jedne novoizgrađene crkve, situacija jednako žalosna kakva je i po pitanju izgleda (urbanističkog i arhitektonskog) većine ostalih novoizgrađenih hrvatskih objekata. Čak je izgled, tj. arhitektura crkvenih zdanja u prosjeku još i gora od prosjeka svjetovnih modernih zdanja jer se ovdje, valjda ipak zbog većeg broja, ponegdje mogu zateći i neki svijetliji primjeri koji taj prosijek dižu čak na štetu ahitektonskog izgleda modernih crkvi. Tako od nekih tri stotine izgrađenih crkvenih zdanja možda nekih desetak zaslužuju prolaznu ocijenu te zadovoljavaju tražene estetske kriterije prikladne sakralnosti crkvi.

Bilo kako bilo, u oslobođenoj i preobraženoj Hrvatskoj se upravo kroz arhitektonsku protumodernu kao jednom pandanu nekadašnje protureformacije ide prema ostvarenju posvemašnje urbanističke protumoderne, a kakvi će konkretni oblici biti uobličeni po duhu protumoderne ostaje da se vidi.

Pojam i ideja protumoderne

Uvođenjem u opticaj pojma protumoderne dužnost je i nešto detaljnije protumačiti o čemu se tu radi. Protumoderna već po samom svojem nazivu govori dosta: okrenuta je u suprotnost s modernom, predstavlja njenu negaciju i odricanje od svih njenih zabluda. Rečeno je da se na jedan određeni način može usporediti s protureformacijom koja je bila odgovor Katoličke Crkve na reformaciju te i protumoderna ima isto takav odnos prema moderni. Protureformacija je bila jedan pokret, jedno sveobuhvatno djelovanje utemeljeno prvenstveno na teološkom planu, ali koji je iz sebe izveo i cijeli niz kulturnih i socijalno-političkih posljedica. Isto tako i protumoderna predstavlja prvenstveno ideju jednog teološki utemeljenog djelovanja na svijet u svim njegovim pojavnostima te će tako i kulturno oblikovanje izraslo na protumodernističkoj osnovi biti jednom sastavnicom veće cjeline. Protureformacija sa svojim kulturnim nasljeđem, koje je ponajviše izraženo kroz barok i rokoko, imala je ipak

puno lakšu mogućnost djelovanja budući da je reformacija usprkos svoje duhovne utemeljenosti na protestanskoj herezi bila barem deklarativno-površinski kristološki postavljena. Reformacija je naslje-dovala vjerovanje u Isusa Krista kao Boga i Spasitelja, riječ Božju danu u Svetom pismu i Crkvu (pro-testanti/reformisti su sebe smatrali pravom Kristovom crkvom) kao izvorištima nadahnuća. Štoviše, sebe je identificirala kao onog pravovjernog tumača vjere i navjestitelja radosne vijesti. Po toj osnovi i kulturni izraz reformacije ima izuzetnu vrijednost i sadrži obilnu estetsku i etičku kvalitetu. Posebno u ranim danima reformacije, dok se s vremenom i ta kristološka nadahnutost polako gubi i prelazi u svoju suprotnost, a razlozi toga gubljenja od kristološkog usmjerenja leže upravo u heretičkoj osnovi cijele reformacije.

Dakle, posve je druga stvar što je cijeli taj protestantski plod bio osuđen na neminovno uvenuće i što je i današnja moderna (postmoderna) upravo izraz tog krivog (krivovjernog, heretičkog) teološkog osnova protestantsko-reformacijskih dogmi. Protureformacija je u tom smislu imala olakšanu pozici-ju upravo po kontinuitetu kristološkog oslona u umjetnosti i kulturi uopće, a koju početno razdoblje reformacije nije prekinulo. Tek moderna u potpunosti prekida svaku površinsku, makar i deklaracij-sku, utemeljenost na liku i djelu Isusa Krista i po tome je pravi predstavnik nadolazećeg tzv. novoga doba i čovjeka koji odbacuje potrebu za obraćenje/suobličenje Bogu i time sam sebe pobožanstvenjuje. Čovjek je postao samome sebi najveće božanstvo, postao je individualizirani egocentrik, i po tome je izgubio svaki kriterij, svaku normu etike i estetike, a što se posebice izrazilo kroz modernu kao pravac u umjetnosti.

Protestantizam i cijela reformacija bivaju prvotno poraženima kroz protureformaciju, ali to nije pri-mjereno valorizirano na razini društvenih odnosa, posebno po pitanjima promišljanja države i držav-ništva, te se situacija potpuno mijenja kroz organizaciju revolucija koje ruše stare teokratske poretke s katoličkim monarhijama i nemilosrdnom silom nameću sekularizaciju kroz koju se utjecaj crkve na ljude stupnjevito marginalizira, a istovremeno se nameću i promoviraju one vrijednosti koje su u svojoj biti protubožje. Reformacija je i bila ta koja je kumovala revolurionarnom duhu te da nije bilo reformacije ne vidim kako bi uopće bilo moguće pokrenuti revolucije. Ovladavanjem strukturama svjetovnih vlasti putem građanskih revolucija i postrevolucijskih gibanja postepeno se ovladava odgoj-no-obrazovnim institucijama kao i pripadnom kulturom i medijima, te djelujući na općim principima sekularizma, nestaje svakog oblika naukovanja i podučavanja o kršćanskoj mistici. To ukidanje nauka o kršćanskoj mistici posebno je izraženo u institucijama tipa današnjih likovnih, glazbenih ili nekih drugih umjetničkih akademija koje tako programski koncipirane daju veliku produkciju antikršćan-skih umjetnika. Moderna je upravo to: protubožji izraz ateiziranog i gnostičkog ljudskog duha i u potpunosti odbacuje kršćanstvo u bilo kojem obliku, bio on reformiran ili ne. To je i posve prirodna posljedica protestantizma i njegovog svjetovnog uspjeha u vidu prevladavanja na svjetskoj geopolitič-koj sceni onih sila koje su prigrlile protestantizam. Ali, kroz stjecanje svjetske moći i s time povezanog materijalnog bogatstva došlo je do potpunog zamiranja tog protestansko-reformacijskog kršćanstva unutar tih samih, sada materijalno obogaćenih protestantskih naroda. To ujedno predstavlja i njihovo predodređenje za potpuno urušavanje jer su izgubili svaku životnu vitalnost i ovo što je sada na djelu samo je divljanje jedne bezbožne sile koja osjeća, koja čak i zna, da joj dolazi neizbježni kraj, ali koja želi pod svaku cijenu uspjeti u svojem planiranom formiranju svijeta bez Boga. Svijeta po volji i želja-ma čovjeka samoga i otuđenoga od svega dobroga, pa po tome i taj svijet koji se gradi poprima ovakve groteskne i bezlične oblike kakve imamo prilike vidjeti na djelu. Kultura reformacijskog nasilja prema katoličkom pravovjerju prelazi u civilizaciju smrti i po tome je u svim pogledima okrenuta i protiv samoga čovjeka, a na kojega se toliko poziva i za čije dobro se, navodno, svim silama bori.

Moderna u potpunosti ide i razvija se sukladno s cijelim opisanim procesom, te je svoje plodove dala najprije kroz apstraktnu umjetnost koja je potpuno dekonstruirala formu, nametnula joj samodostat-ne boje i oblike te je preslagivala (formu) po svojem vlastitom htijenju, ne podvrgavajući se prirodnim zadanostima danima nam po Stvoritelju. To je upravo ono spominjano nasilje zatiranjem života i uni-štenjem cijelog svijeta, programirano stvaranje anarhije i kaosa, a da bi se zatim taj razoreni poredak od Boga stvoren preobličio u Novi svjetski poredak u slavu čovjeka-boga ili nadčovjeka koji je Boga proglasio mrtvim.

Cijeli je niz raznih pravaca iznikao u moderni: futurizam, kubizam, dadaizam, konstruktivizam, nadrealizam i ostale tendencije u umjetnosti koje nije niti moguće sve odrediti i posve precizno klasificirati osim pod sveukupnost moderne. Sama moderna, koliko god bila odmaknuta od kristološke osnove, ipak u sebi rađa nekim vrijednostima i to nije moguće osporiti, ali to se može gledati kao na posljednje trzaje jednog umirućeg tijela koje zbog organske povezanosti na svoje kršćanske korijene ipak daje neke znakove života. Tako i moderna ipak stoji na dubokim kršćanskim osnovama i identitetu koji se očituje čak i onda kada ga se namjerno želi uništiti, a uzrok je i u tome da je u razdoblju moderne (prva polovica XX. stoljeća) sam prostor, samo okruženje u kojem je umjetnost djelovala, ipak bio pretežito kršćanski moralno određen. Jednostavno nije bilo moguće tako lako izići iz vlastite kože ili preskočiti vlastitu sjenu. Tek kada djelovanje na prostor upravo tih modernističkih formi počinje donositi i svoje plodove na način da su se ljudi počeli ponašati u skladu s umjetnošću kojoj su bili izloženi, dolazi do konačne smrti, odnosno do ugasnuća svake kršćanske naznake i to onda postaje razdoblje današnje postmoderne.

Svakako je indikativno da je postmoderna nastupila nakon II. svjetskog rata koji je ujedno svojim razaranjima golemih razmjera dao priliku da se u na ratnim razaranjima dekonstruirani prostor ubaci isključivo ona nekršćanska ideja već umiruće moderne i ista preuzme dominaciju, ili barem značajan udio. Oba svjetska rata (prvi i drugi) nisu drugo nego jedan veliki rad na prenošenju apstrakcije u svijet i to na jedini mogući način: nasiljem čovjeka nad čovjekom i čovjeka nad prirodom i prostorom u cjelini kroz rat masovnih razmjera. Postmoderna koja dolazi na takvo, svjetskim ratovima dekonstruirano, tlo je jedno veliko ništavilo, jedna posvemašnja sterilnost i beživotnost. Jedini smisao postmoderne je u tome da se kroz izražavanje prikazuje otpor ustanovljenim autoritetima moderne, ali to treba očitavati prvenstveno kao otpor prema onome što je unutar moderne posredno ili neposredno odavalo ikakvo kršćansko utemeljenje. To je onaj određujući otpor postmoderne prema svakom autoritetu jer je autoritativnost ono što svoje izvorište ima u Stvoritelju bez kojega za čovjeka uopće nema smisla prihvaćati ikakav autoritet van njega (čovjeka) samoga. Tako gledajući uviđamo zatajeno lice postmodernističke vječne ili apsolutne pobune protiv Gospodina. Apsolutna pobuna je moguća samo protiv najvećeg apsoluta, odnosno protiv Boga, i po tome se konačno i očitava koji je "djelatnik" bio prisutan u nadahnjivnaju cijelog procesa. Otpor protiv autoriteta moderne koji je prisutan kod postmodernista je otpor upravo protiv onih jedva preostalih, ali i tako malim ipak značajno plodotvornim, kršćanskim tragovima još donekle prisutnim u mentalitetu modernističkih autoriteta. Postmoderna se eklektički koristi ili citira ranije umjetničke pravce, čime ih se želi obezvrijediti i učiniti estetski izopačenima, te tako i ono kršćansko prisutno u njima izokrenuti u ruglo i prezir. U postmoderni je prisutan i posve je razvidan jedan neskriveni sotonizam koji se oholo odnosi i prema najvećim svetinjama kršćanstva. Sve je dopušteno i nema nikakvih granica ljudske slobode, tzv. slobode izražavanja koja se ujedno promovira kao najveća svetinja (post)modernog Zapada. Nije slučajno da se nameće sloboda izražavanja ili sloboda govora kao postmodernistička svetinja jer je u toj frazi implicitno sadržano ljudsko pobožanstvenje. I ne samo sadržano nego i legitimizirano kroz društveno uređenje: sekularnu državu sa svojim zakonodavstvom koje dopušta blasfemiju, ali kažnjava ugrozu te "slobode govora" koja je uskočila na upražnjeno mjesto nastalo sekularnim progonom Boga iz državno reguliranih društvenih odnosa. Bog je tu već odavno mrtav i postmoderna to želi svojim činima dokazati brišući onaj jedan, ipak donekle, više ili manje, prisutan strah Božji kod modrenista, ili barem prisutan strah pred reakcijom okoline, pred reakcijom društva, ako bi se otvoreno u javnosti izrazili nekim blasfemičnim ili izrazito protunaravnim djelima.

Postmodernisti nemaju te probleme modernista. Oni djeluju u zombiniziranom društvu u kojemu je kapital preuzeo potpunu vlast i nemaju nikakvog straha pred zemaljskom odgovornošću za svoja djela jer im nema tko nametnuti odgovornost budući da je relativiziranjem svega sve i dopušteno, a što se ne protivi ili ugrožava tiranijski kapital-odnos prema čovjeku. Sve ono što može istinski osloboditi čovjeka, a to je jedino po Kristu Spasitelju, u postmoderni kojom upravlja kapital nema mjesta i doživljava progon iz javnog svijeta. Kršćanska etika i estetika nemaju pravo javnog izražavnja u sekularističkom i kapitalom upravljanom svijetu upravo iz razloga što svojim djelovanjem jedino kristologičnost čovjeka može učiniti slobodnim. U tom svjetlu treba očitovati i polagano, doslovce puzeće i neprimjetno, ozakonjenje progona onih koji se usude dovesti u pitanje nametnute antikršćanske moralne i estetske stavove, a što se posebno dotiče stava prema nekakvim ženskim pravima i seksualnim slobodama koje

se na kraju svode na promoviranje i nametanje homoseksualnosti i masovnog utrobnog čedomorstva. Već su danas na području Zapada prisutni zakoni i zabilježeni slučajevi kažnjavanja zatvorom onih koji samo izražavaju moralnu neprihvatljivost homoseksualnog ponašanja te se pod firmom nekakvog "govora mržnje" ljude progoni te ujedno ostalima daje na znanje da nije dopušteno osporavati vrijednosti sekularizma, liberalne demokracije i kapitalizma sa svojim slobodnim tržištem te postmoderne kao režimske umjetnosti globalizma.

Povijesno je ovdje simboličan i znakovit jedan još od protestantizma prisutan duh pobune, izražen u samom nazivu: protestantizam – protestiranje. Protest i pobuna protiv autoriteta papa i Katoličke Crkve bio je onaj pogonski agregat protestantizma i cijele reformacije i tu nije bilo ničega uistinu kreativnog ili konstruktivnog, nečega što želi po svojoj biti raditi ili stvarati (davati) život, nego se prvenstveno išlo za rušenjem, nepriznavanjem, uništavanjem nečega što je bilo živo (i ostalo, naravno) kao što je to Crkva. Na kraju, kada se povijesnim procesom protestantizam istrošio u svojem jalovom i neživotno orijentiranom protestiranju i sam je ugasnuo. Više nije niti potreban zakulisnim silama koje su ga i pokrenule te ga se kao takvog ostavlja u skladištu povijesti. Ono što od protestantizma i reformacije ostaje nije vjera u Isusa Krista, Bibliju i Crkvu (makar i protestantsku), nego je ostao samo taj protest kao takav, a protest je ono što je prije opisivano kao suština posmodernističkog antiautoritativnog izražaja. Protest i pobuna kao jedino određenje djelovanja, a u postmoderni to je osnovni uobličitelj djelovanja.

Tako, kroz ideju postmoderne, vrlo prikladno nestaje i zadnji trag onoga reformacijskog protestantizma koje još donekle bio prisutan u ideji prosvjetiteljstva, idealizma, čak i marksizma. Sve te ideje nestaju i zajedno s njima i pokušaji davanja jedinstvenog tumačenja stvarnosti i provođenja opće emancipacije čovjeka. Postmoderna je raskinula s tim pokušajima i sa svakim, makar i fingiranim, radom na nečemu vrijednom za zajednicu, za bližnje, i postmoderna je potpuni izraz samodovoljnosti novodobnog čovjeka-boga kojeg interesira samo vlastita ugoda i služenje samo osobnim htijenjima. To je ta nedokučivost, besmisao i potpuna nerazumljivost koja je dominantno prisutna u postmodernim djelima i koja je odraz potpunog nezanimanja za drugog čovjeka te prikazuje krajnji egocentrizam umjetnika koji ne želi ništa pružiti drugom čovjeku. Postmodernističi umjetnik sve zadržava samo za sebe te potpuna egoističnost ide dotle da se i sama ideja, samo tumačenje umjetničkog djela, ne želi drugome dati (pokloniti, darovati), jer bi time bilo vlastitom egu nešto oduzeto. Kada bi se oduzelo od vlastitog ega to više ne bi bio egocentrizam, pa tako ni postmoderno po svojoj biti. Nema nikakvog davanja, nema darivanja sebe drugome u postmodernoj umjetnosti. Tako nešto bilo bi previše kršćansko i zato je isključeno, a posljedica takvog mentaliteta na formu koju postmoderna stvara je potpuna dehumanizacija cijelog prostora koji je postmodernistički uređen.

Cijeli ovaj traktat o reformaciji, protureformaciji, moderni i postmoderni bio je potreban da bi se moglo objasniti značenje protumoderne kao one ideje i onoga pokreta koji ima zadatak da iz doslovce ničega izraste u jedan izričaj i jednu djelatnost po kojoj će se proslavljati božanstvo Isusa Krista i bezgrešnost Djevice Marije. Kako je rečeno, protureformacija je djelovala na od reformacije neugaslom i kontinuiranom kristološkom usmjerenju, ma kakvo ono bilo, i zato je upravo po toj datosti protumoderna u bitno drugačijoj poziciji od protureformacije. No ovo postmodernističko stanje "smrti božje", stanje gdje se na Krista gleda kao na (još) jednog mrtvaca na križu, ovo stanje gdje je Krist, kao i Njegova Majka Marija, ponižen i prognan iz svijeta kao Onaj po kojemu čovjek ima svijet i sebe u tom svijetu suobličavati, to stanje daje i veću mogućnost proslave Gospodinove. Upravo zato jer se sada ima raditi od ničega, od te nule, te potpune ništavnosti života i ljepote koju je prihvatila postmoderna, i zato sve ono što će po protumodernizmu biti stvoreno i kako će se protumodernom djelovati u prostoru biti će konačni dokaz božanskog stvaranja iz ničega, *ex nihilo*. Svemogući Bog Otac je onaj koji je iz ničega, svojom izgovorenom riječju stvorio cijeli svijet i jedino On je taj po kojemu će i protumoderna moći iz ništavila postmoderne ipak stvarati život i ljepotu te tako slaviti svijet i život u njemu. Svijet i život koji su potčinjeni volji Božjoj i koji su po tome u poslanju čovjekovom da pripravi kraljevstvo Krista Kralja.

Protumoderna ujedno i svojim uzdignućem ljudskog stvaralaštva iz puta civilizacije nasilja i smrti na put ljubavi i života premošćuje pokidane spone sa svojim povijesnim identitetom izgrađenim na kr-

šćanskim temeljima, razvaljenima i zaboravljenima modernom te prezrenima i izokrenutima postmodernom. Protumoderna se može slikovno opisati kao most koji je izgrađen preko pustinje ljudskog duha, a koja je stvorena erozivnim djelovanjem moderne i postmoderne. Moderna je najprije zagadila rijeke, a potom je postmoderna rastjerala i oblake na nebu i isušila korita tako da više nije bilo vode koja bi davala život. Tako je nastala ova pustinja ljudskog duha današnjeg postmodernog čovjeka. Virtualni most protumoderne premošćuje tu pustinju i povezuje nas s vremenima u kojima je još bilo darova života, kada su rijeke bile čiste i kiše natapale zemlju. Tim premošćenjem dolazi se i do onog najbitnijeg u prošlosti na koju se protumoderna oslanja: otkupljenja na križu. Sav smisao premošćenja je u povezivanju sa svime onime što ima kontinuitet Bogočovjekove žrtve na križu. Dakako da tim virtualnim mostom u protumodernu dolazi i sva tradicijska, sakralna i ostala umjetnička djela bliže i dalje prošlosti te ih se koristi prema nadahnuću i u skladu s određenjima sadašnjosti i svega što ona može dati, ali sve je to sekundarni produkt onoga izvornoga čemu se teži. Protumoderna to sve sintetizira i obrađuje po milosti nebeskoj tako da producira novitete koje je nemoguće precizno odrediti kao što je to sa svakom umjetnošću koja po svojoj naravi mora izmicati predvidljivosti i najviše što se tu može učiniti je prepustiti se sa vjerom volji Božjoj. Vjerovati u svako dobro koje nam dolazi kada se otvorimo Kristu i svim darovima koja po Njemu dolaze.

Na taj način može se preko izgrađenog mosta dopremati sva kulturna blaga koja je čovjek u prošlosti ostvario, te se koristeći to blago ide dalje u budućnost, ne kao goli siromah, nego kao čovjek prepun darova Božjih. Darova koje je taj isti čovjek pozvan nadasve dijeliti svojim bližnjima, dijeliti s drugim čovjekom i tako se uistinu osjećati dubinski sretnim, jer se jedino darivanjem drugima, darivanjem sebe drugome, čovjek ispunjava srećom jer tada uistinu nasljeduje Krista koji se bezuvjetno darovao cijelom čovječanstvu. Darivanje je istinski susret s Isusom i po tome je darivanje božanska sreća u čovjeku i samo se kroz darivanje ostvaruje ljubav i mir među ljudima jer kada je čovjek istinski sretan onda ima potrebitog mira i ljubavi za sve. Upravo kao i Spasitelj po kojemu se sve to dobro i odvija.

Protumoderna je, dakle, onaj izričaj koji će biti prisutan kod urbanizacije i arhitekture prilikom ovladavanja prostorom kroz izražajnu formu. Kršćanska orijentacija dati će protumoderni takve kreativne snage, dati će nadahnuća po Duhu Svetom, da će već samim početnim, i makar po obimu skromnom djelovanju, zasjeniti ovu postmodernu ništavnost koja je sada na djelu.

Protumoderna nije nipošto nekakvo nekontrolirano ili slijepo vraćanje u prošlost, puko preslikavanje prošlosti, nego predstavlja povezivanje, spajanje sa, kroz tiraniju kapitala nasilno pokidanih, inače prirodnih, spona. Zadaća produmoderne je da svojim izrazom ne ide za tim da bude odraz duha vremena nego da Duhom Svetim taj duh vremena preoblikuje svojom snagom sadržanoj u ljepoti, istini i skladu. Protumoderna ne ide nasilno prema prošlosti, jer bi to bilo nešto potpuno besmisleno, nego se kroz premoštenje beživotne pustinje (post)moderne ide u budućnost i vječnost. Protumodernom se ide prema budućnosti kao i s bilo čim drugim, jer se i s postmodernom ide u budućnost, ali protumodernom u onu budućnost koja na kraju vremena biva uobličena u liku Nebeskog Jeruzalema koji predstavlja savršenost Stvoriteljevog urbanizma i arhitekture kojem trebamo težiti bez obzira što nikada nećemo moći tu savršenost dostići.

Protumoderna u biti i okončava dolaskom Nebeskog Jeruzalema i to treba biti jedini način ukinuća protumoderne kao pokreta jer jedino tada više nema potrebe za protumodernističkim načelima budući će sva biti savršeno ostvarena u božanskoj punini. Svi ostali pokušaji, a kojih će svakako biti od antikristovskih sila, od pozemljara, za poništenjem/uništenjem protumodernističkog pokreta neće uspjeti ukoliko će se protumoderna dosljedno držati vlastitih principa. Jednostavno nije moguće lažima poraziti istinu kao što ružnoća ne može zasjeniti ljepotu.

Isto tako, moglo bi se prigovoriti da nije moguće povlačiti sličnosti između reformacije i protureformacije s jedne, i moderne i protumoderne s druge strane, jer bi reformaciji bio bliži globalizam kao jedan sveopći pokret pa bi po tome i protureformaciji bio sukladan protuglobalizam ili antiglobalizam. Ta tvrdnja može načelno biti i točna, ali iz razloga što je današnja stvarnost informatičkog doba podigla razinu djelovanja s materije na informaciju, na sami pojam, tako po tome i (post)moderna nadilazi u važnosti djelovanja na svijet globalizam kao takav. Globalizam je upravljan (post)modernističkim

djelovanjem pa po tome načelu i protumoderna ima zadaću upravljati protuglobalizmom. Protumoderna kao kulturno određenje ima jače djelovanje nego kada bi se uzelo protuglobalizam kao jedno pretežno socijalno-političko-ekonomsko određenje za identifikacijsku oznaku tog pokreta.

Također je prisutna, a to samo pojačava odluku o protumoderni kao odabranom identifikacijskom pojmu, velika kompromitiranost antiglobalističkog pojma i cijelog egzistirajućeg antiglobalističkog pokreta koji je svojim anarhističkim i/ili nacifašističkim usmjerenjem na samom početku sebe osudio na neuspjeh.

Antiglobalizam koji je na djelu nema nikakve kršćanske osnove unutar sebe već je čak i otvoreno antikršćanski određen po nekim svojim htijenjima, te kao takav samo je na korist globalizmu u njegovom pohodu na čovjekovu slobodu i integritet. Zbog toga bi se, u slučaju da se uzme pojam protuglobalizma, uz taj pojam odmah nadovezala sva sila današnjih antiglobalističkih zabluda te bi to bilo posve nepotrebno opterećivanje jednim preteškim bremenom koji bi zbunjivao i samo sputavao u efikasnom djelovanju protiv djelujućih globalističkih zala. Cijela ideja protuglobalizma bila bi već na samom početku kompromitirana današnjim antiglobalizmom, što je samo još dodatna potvrda da ideja i pojam protumoderne imaju biti na snazi. Ako ništa drugoga, onda dok netko ne osmisli neki bolji identifikacijski pojam nego što je to protumoderna.

Još jedna napomena uz protumodernu vrijedi biti izrečenom. Radi se o tome da se naglasi kako protumoderna percipira svoju kreativnost prvenstveno kao igru jer igra je ono kako je Bog stvorio svijet i čovjeka, ali ne čovjeka kao igračku bogova (kako je mislio Platon), **nego čovjeka kao Božjeg igrača**. Ako se tako postave stvari, onda je protumoderna zamišljena kao izražaj Božjih igrača na polju velike kreativne igre. Uostalom, svaka umjetnost koja nije svojevrsni produkt čovjekove igre nije prava umjetnost. Tako i kod percipiranja umjetnosti, ukoliko nema prisustva tog osjećaja Božanske igre kao one stvaralačke kreativnosti, onda ta umjetnost nije dotakla ono na što je upućena.

* * *

Nakon ove nešto opširnije digresije o pojmu i ideji protumoderne vraćamo se na mjesto gdje smo stali s određivanjem smjernica urbnističkog i arhitektonskog djelovanja u Hrvatskoj. Točnije, bilo je spomena o crkvama kao osnovnoj uporišnoj točki svake urbanističke cjeline te se sada može malo bolje pojmiti o kakvoj se koncepciji kod gradnje crkava u protumodernističkom stilu radi.

Kako će protumoderna sebe izraziti kod gradnje crkava ali i svega ostaloga što se razvija uokolo crkvi kao urbanističkih središnjih točaka, nije moguće opisati jer bi to bilo u domeni prorokovanja, a ne vizionarstva (može netko slobodno reći i utopističkog vizionarstva – ne mijenja ništa na stvari). Isto kao i što ne može biti naređivanja da nešto mora biti lijepo jer ljepota je povezana s ljubavlju, ljubav sa slobodom i samo po tim zakonitostima može doći do istinske ljepote u stvaralaštvu. Ono što se sa sigurnošću može tvrditi je da će plodovi protumoderne svojim estetskim dometom, svojom ljepotom i skladom kojom će isijavati, toliko zasjeniti i poniziti ovu antiestetiku današnjice da će samo taj činitelj biti dovoljan da cijelu ideju teokratske države s pripadajućom kristocentričnom ekonomijom i korporativnim gospodarstvom prezentira apsolutno superiornom. Već samim svojim izgledom i općim kulturnim dometom potrebno je privući promatrača i na taj način otvoriti nevidljiva vrata duha za evangelizaiciju sada dekristjaniziranog/poganiziranog svijeta, a arhitektura i urbanizam su najjači i najprezentniji iskazi kulture i po njima se može djelotvorno djelovati.

Zagreb kao velegrad u budućnosti

Za jedan primjer kako bi u najosnovnijim grubim crtama trebalo izgledati buduće planiranje velikih gradova dati će se primjer Zagreba, iako se i od Splita, Osijeka i Rijeke isto tako namjerava napraviti velike gradove i regionalne centre. Dobrim je dijelom puno toga već i određeno u poglavlju o prometu i vezama te se iz toga dade iščitati kakva je polazna osnovica svih tih budućih velikih hrvatskih gradova. Posebno je to, što se detaljnosti tiče, bilo dano kod slučaja budućeg izgleda Splita koji se praktički spaja sa Trogirom i od cijelog Kaštelanskog zaljeva čini jednu veliku urbanu cjelinu i stvara jedan

prostor u kojem bi živjelo oko milijun stanovnika.

Zagreb je u tom planiranju određen za svojevrsnu posebnost i ima se razviti u jedan velegrad od ca. 4 do 5 milijuna, ali moguće i više, stanovnika. Osnovna je ideja u oblikovanju takvog jednog velegrada prije nego što uopće postoje naznake da bi grad mogao kao takav postojati. Samom zamisli o postojanju tako velikog glavnog grada Hrvatske i svih Hrvata događa se prvotno ostvarenje kasnije ostvarenog grada.

Da bi ta ideja od puke apstrakcije bila i ostvarena zamisao mora biti koncizna i barem donekle određena u temeljnim parametrima koji nisu strogo dogmatični nego prvenstveno načelni. Tako i sve ovdje izloženo treba i promatrati. Osnovno je polazište brojka od ca. 4 do 5 milijuna stanovnika i po toj veličini ide se u planiranje izgleda grada. Kao i svaki grad i Zagreb mora imati svoju jezgru, svoj centar koji i danas postoji u smislu da se to područje smatra istinskim gradom tako da i u govoru izraz "u gradu" podrazumjeva onaj najuži centar oko glavnog gradskog trga. Za Zagreb ove veličine to još može donekle i funkcionirati, ali za peterostruko veći Zagreb i taj centar, taj pojam "grada" treba prikladno proširiti. To znači da se praktički cijelo donjogradsko područje sve do glavnog kolodvora, a isto tako na zapad do Frankopanske i na istok do Draškovićeve ulice pretvara u jednu veliku pješačku zonu koja time cijela postaje pojmom samog gradskog centra.

Taj novi centar, ta proširena pješačka zona, nije nipošto prevelika ili pretjerana kako bi moglo izgledati na prvi pogled jer je prostor unutar sebe povezan javnim prijevozom unutar cijele mreže gradskog javnog prijevoza. Poput svojevrsne države u državi. Osim toga, ispod prostora proširenog centra nalazi se cijeli niz tunela od podzemne željeznice koji tu tvore veliko čvorište, ali prolaze i tuneli koji omogućavaju svojevrsni tranzit, ali i dolazak kroz mogućnost parkiranja u podzemnim garažama, osobnim vozilima tako da prošireni centar ne stvara prometno začepljenje. Tako se taj prostor može sagledavati kao jedno veliko šetalište ispod kojeg se na više razina odvija promet i to je sve skupa poput sante leda gdje je vidljivi vrh samo onaj manji dio u odnosu na ostatak pod morem. Tako ispod područja proširenog centra egzistira cijeli jedan podzemni grad koji je u jednoj cjelini sa svojim vidljivim nadzemnim dijelom. Taj površinski, vidljivi dio, oslobođenjem od automobilskog prometa i s time povezanim parkirnim prostorom pretvara se u jednu kompaktnu ponajprije kulturno-povijesnu, a zatim i trgovačko-poslovno-ugostiteljsko-zanatsku zonu koja je jedna funkcionalna cjelina. Posebno do izražaja može doći urbanistički i arhitektonski izgled tog područja, a koji je sada u potpunosti suzbijen i u procesu nestajanja. Temeljitom obnovom i restauracijom svih objekata, ulica i trgova na način da poprime svoj izvorni izgled i sjaj Zagreb postaje gradom sa sačuvanom dušom. Pogotovo kada se na ovu donjogradsku zamisao nadopuni gornjogradska obnova na istim strogim načelima.

Od tog novoga centra budućeg velikog Zagreba ide se dalje prema jugu, istoku i zapadu s tim da je osnovno načelo kojeg se ima pridržavati to da se kao osnovna urbanistička proporcija uzme Lenuccijeva zelena potkova i u skladu sa širenjem ista dalje nadopunjuje. I sam kompleks objekata koji se imaju graditi, a koji nisu tu otprije i imaju svoju vrijednost tako da po tome preživljavaju uklanjanje, gradi se proporcionalno sa svojom osnovom u donjogradskoj jezgri. Dakle, događa se povećanje volumena objekata i njihovo urbanističko povećanje, ali je sve usklađeno sa svojim izvorištem tako da izgleda kao grad da prirodno raste od svojeg rođenja i ranog djetinjstva prema zrelosti. Glavni model gradnje, iako nipošto ne isključivi, trebaju biti zatvoreni stambeni blokovi koji unutar sebe imaju svoje vlastito unutarnje dvorište namjenjeno potrebama stanara u bloku, a to je već poznata stvar donjogradskog prostora s tim da će ti novi blokovi biti prostorno nešto veće površine. To načelo gradnje zatvorenih stambenih blokova biti će ono dominirajuće na cijelom području grada Zagreba i ono će ujedno imati i svoju socijalnu ulogu budući da će ujedno predstavljati jedan socijalni standard ispod kojega se nipošto neće ići u kvalitativnom zadovoljenju stambenih potreba ljudi.

Jasno je da će biti jako puno posla na uklanjanju svih rugoba koje su se nametnule na tome prostoru i kojima ne može biti mjesta u Zagrebu koji želi biti lijep, ali i poseban u svjetskim razmjerima. Tako neće biti dopuštena gradnja nikakvih stakleno-čeličnih nakaza, ali i nebodera općenito. Ići će se za time da se ravnina krovnih površina iznivelira tako da ništa ne skrnavi pogled svojim prisustvom. Radi se o principu očuvanja autohtonih i prihvaćenih gradskih vizura. Na taj način Zagreb se širi u sva

tri navedena smjera dok se u pravcu sjevera, tj. u pravcu Medvednice i tzv. podsljemenske zone, radi na način koji je prilagođen tome posebno atraktivnom dijelu grada Zagreba. Dovoljno je znati da je najvažnije u potpunosti zaštititi bogatstvo Medvednice koje Zagreb ima i sve ono što je krivo napravljeno dovesti u red tako da se cijelo područje na primjereni način najbolje iskoristi za sve građane.

Prema istoku se na taj način radi sve do Dubrave koja je onda prva prava primarno rezidencijalna zona dok je na zapadu to omeđeno otprilike završetkom Ilice kod Gajnica. Važno je ta dva kraka (istočni i zapadni) spustiti na jug i sve dovesti do Save i uspješno izbiti na riječnu obalu. Određeni i po svojoj količini značajni dijelovi na lijevoj i desnoj obali Save doslovce se dovode do iznad same rijeke na način da rijeka bude poput cjelovite urbane sastavnice grada, dok se pojedini dijelovi ostavljaju netaknutima od strane gradskih objekata i imaju svoju parkovno-rekreacijsko-sportsku funkciju.

Tu dolazimo i do samog središta budućeg višemilijunskog Zagreba i osnovne uporišne točke za kompletnu urbanističku koncepciju grada: do crkve iznad Save na lokaciji blizu sadašnjeg mosta Slobode. To je ono mjesto koje je buduća ishodišna točka velikog grada i zato je tu potrebno napraviti nešto što će samim svojim izgledom definirati i izgled cijelog grada i po čemu će se sve određivati. Riječ je o zamisli izgradnje Crkve Dva Presveta Srca koja bi stajala na platou iznad rijeke Save i svojim dimenzijama i samim izgledom dominirala cijelim velegradskim prostorom u svim pravcima. Mora biti vidljiva od krajnjeg juga, istoka i zapada grada i zbog toga je nužna određena monumentalnost u visinu, ali i u tlocrtu, kako ne bi bila izgubljena u Medvedničkoj pozadini. Također se postavlja u tome pravcu glavna gradska vertikala koji polazi od Jelačičevog trga, preko nove pješačke zone i Glavnog kolodvora sve do pored navedene crkve Dva Presveta Srca. Sa svake strane crkve postavljaju se mostovi koji vertikalu produžuju dalje prema području južno od Save i preko vladinog kompleksa "vuče" okomicu grada dalje prema jugu tempom gradskog rasta.

Uza sve to ipak je najvažnija sama ideja da crkva Dva Presveta Srca stoji na platou iznad Save jer se time osim lokalno-gradske urbanističke funkcije događa i jedna svjetska, univerzalna urbanistička funkcija. Radi se o arhitektonskom oživotvorenju riječi Ivana-Pavla II. koje je izrekao 1994. godine u Zagrebu prilikom svojeg prvoga posjeta Hrvatskoj. Sveti Otac je tada govorio o rijeci Savi koja izvire u Sloveniji, prolazi kroz Hrvatsku dotičući se jednom svojom stranom i Bosne i Hercegovine te teče dalje u Srbiju i tu utiče u Dunav. Dunav je opet onaj koji od zapada ide prema istoku Europe i izlazi na Crno more. Time se htjelo pokazati na povijesno poslanje naroda na ovim prostorima da svojom međusobnom uvjetovanošću do koje dolazi zbog susjedstva jednih s drugima imamo doprinjeti jednoj većoj nakani i jednom većem poslanju od nas samih, a riječ je o ekumenizmu i ponovnom povezivanju dva europska plućna krila u jednu skladnu cjelinu. Svojim postojanjem iznad rijeke Save, zamišljena crkva Dva Presveta Srca ima na određeni način ulogu slanja ljubavi i pomirenja Savom prema njezinom nizvodnom toku onakvom kakav već ima. Sava na neki način pomaže tu tešku i složenu zadaću odraditi lakše kroz jednu metaforu poput slanja pisama dobre volje na način da ih se riječnim tokom šalje tamo gdje redovna pošta inače ne funkcionira. Riječni tok simbolički nadoknađuje našu slabost i svojom određenošću, svojom prirodnom zadatošću, nosi prema istoku plodove naših nastojanja u bratskoj ljubavi i miru među ljudima i narodima. Posebno stoga što je riječ o dvije polovice jedne kršćanske cjeline.

Prema tome, radi se o stvarima koje su iznad pitanja odnosa između dvaju naroda jer se kroz ovo područje direktno utječe na odnose između kršćanskog Istoka i Zapada te odgovornost nadilazi samo brigu o osobnome (nacionalnome) i tiče se sudbine cijeloga čovječanstva. Imajući te i takve spoznaje treba promatrati i toliku brigu o naoko nebitnim detaljima kakav je izgled i pozicija središnje crkve u budućem Zagrebu koju se planira izgraditi.

U lokalno-gradskom smislu crkva iznad Save služi premoštenju rijeke i povezivanju Zagreba u sveobuhvatnu cjelinu. Zagreb se konačno centrira uz Savu i izbija na rijeku u pravom smislu te tako prekida višestoljetnu položenost isključivo u smjeru istok – zapad i otvara pravac sjever – jug. Grad se tako spaja na Savi, a središnja točka toga spoja je u crkvi iznad rijeke. Tako Zagreb od grada kojeg Sava dijeli postaje gradom koji je svoju rijeku stavio duboko unutar sebe. Sava postaje sastavnim urbanim dijelom grada i na obije strane rijeke grad izbija sa svojim građevinama. Svakako da se to ne čini nepromi-

šljeno i devastirajuće na neke od dobrobiti koje proizlaze od slobodnog prostora na riječnim obalama, ali to ulazi u opće usuglašavanje zelenih površina s izgrađenim prostorom. Onoliko koliko je prisutan udio parkova, šetališta i ostalih rekreacijsko-relaksacijskih gradskih prostora, a svakako će biti bitno prisutan u koncepciji Zagreba kao velegrada, toliko će istih površina biti i uz riječne obale.

Prostor neposredno južno od crkve, uz samu obalu i plato na kojoj crkva stoji započinje mauzolejom prvom predsjedniku obnovljene hrvatske države, dr. Franji Tuđmanu, koji je tako nešto zaslužio bez obzira na sve propuste koje je učinio. Možda baš upravo zbog svih grešaka i nepravilnosti koje je stvorio tim mauzolejom njemu u slavu treba jednostavno sve skupa nadvladati činom izmirenja koji je u tome sadržan. Isto tako time se pokazuje da hrvatski narod svoje velikane poštuje kako je to primjereno jednom kršćanskom narodu koji je u stanju izmiriti se sam sa sobom i sa svojom prošlošću, a istovremeno i oprostiti grijehe svakom čovjeku, pa tako i dr. Franji Tuđmanu. Tuđmanov mauzolej je nužnost narodnog dostojanstva i samosvjesti o vlastitoj slobodi, jer slobodni smo sami svoju povijest valorizirati onako kako osjećamo pravednim, a ne kako mrzitelji svega hrvatskog i kršćanskog to žele odrediti.

Također je sama lokacija Tuđmanovog mauzoleja ona koja puno govori sama po sebi. Mauzolej je lociran u simetričnoj opoziciji spomeniku Tomislavu, prvom hrvatskom kralju koji se nalazi u starom dijelu Zagreba. Tuđmanov mauzolej je u novom dijelu Zagreba i po tome ujedno reprezentira i novu hrvatsku državu koju je nakon Tomislava sada obnovio Tuđman. Stari dio Zagreba ima spomenik osnivaču stare Hrvatske, a novi dio Zagreba spomenik osnivaču nove, obnovljene Hrvatske. U ovoj kompoziciji svakako sudjeluje i crkva Dva Presveta Srca koja je prikaz kršćanskog kontinuiteta koji traje od dolaska Hrvata (dakle i prije Tomislavove državotvornosti), pa sve do sadašnjeg razdoblja i moderne hrvatske države uspostavljene po Franji Tuđmanu. I sama dominacija crkve iznad Save po svojoj veličini u odnosu na spomenik Tomislavu i budući Tuđmanov mauzolej pokazuje koliko je vjera u Isusa Krista značajnija i od najvećih povijesnih ličnosti hrvatske povijesti. Obojica, i Tomislav i Tuđman, i njihove zemaljske tvorevine u poredbi sa Gospodinom moraju izgledati sitnima, a isto tako i sami nacionalni princip se tako simbolički potčinjava kršćanskome principu te mu se jednom arhitektonsko-urbanističkom simbolikom stavlja u službu.

Neposredno ispod mauzoleja, prema jugu i na području današnjeg velesajma, zapadno od jezera Bundek, nalazi se prostor predviđen za gradnju zatvorenog kompleksa hrvatske vlade i ministarstava, a koji uključuje i zgradu novoga hrvatskog sabora koji će prema potrebama moći okupljati predstavnike iz države i dijaspore na prigodnim nacionalnim sjednicama. Cijeli kompleks mora svakome posjetitelju, ali i izvanjskome promatraču, dočaravati snagu i usklađenost države i nacije u cjelini. Pri tome nije uopće nužno graditi nekakve moumentalne građevine unutar kompleksa vlade i sabora nego naglasak treba biti prvenstveno na estetici samog prostora, s time da unutar komleksa dominantna zgrada svakako ima biti novi sabor koji unutar sebe mora imati dovoljno mjesta za prijem više tisuća ljudi.

Gradnja vladinog kompleksa u skromnijim volumenskim gabaritima, a s izraženijim estetskim naglaskom, ima svoj smisao i u principjelnom antibirokratskom pristupu vladanju, pa po tome nije niti potrebno previše prostora za ljude koji će raditi u administraciji. Time se djeluje i preventivno jer za državnu djelotvornost vrijedi pravilo da što je birokratska aparatura manja, to je upravljanje djelotvornije (vidjeti poglavlje o pravosuđu i upravi). Poznati je princip da ukoliko neko državno tijelo ima upražnjeni prostor u koji može useliti birokracija taj prostor neizbježno biva popunjavan. Zato je jedan od načina sprečavanja rasta birokratskog aparata i taj da objekti u kojima su vlada i njena ministarstva smješteni budu što skromnijih veličina. Time se jednostavno samim fizičkim ograničenjem sprečava uvijek nepotrebno umnožavanje birokracije. Ne smije se uopće pružiti mogućnost smještaja novih zaposlenika na poslovima državne administracije tako da ako se novi ljudi i zaposle, oni onda i doslovce moraju raditi pod vedrim nebom. Kako to birokracija nikako neće prihvatiti tako se i broj službenika i na taj način drži na uzici. Tako će prostor vlade i ministarstava biti ispunjen na način da je fizički odvojen od vanjskog svijeta poput neke tvrđave ili zatvora, ali unutar zidina i cijelog prostora koji je relativno velik neće biti previše zgrada, a još će manje ti objekti biti zapaženi po svojoj veličini. Više će na tome prostoru prevladavati parkovno-hortikulturalno uređenje s pripadajućim kulturnim i umjetničkim postavcima.

Što se tiče industrijske zone budućega Zagreba kao velegrada ista će biti postavljena na prostoru istočno od Velike Gorice, a glavni razlog za odabir nalazi se u plovnosti Save koja na tome području prestaje. Tako industrijska zona grada Zagreba ima povezanost riječnim putem s ostatkom svijeta budući da je ta povezanost nadograđena izlaskom na otvoreno more, a posebice na Rijeku kao glavnu pomorsku luku.

Daljnji opis planiranog razvoja Zagreba nije potreban jer je ovo ona temeljna osnovica iz koje se grad postupno širi u eliptičnim kružnicama sve do svojih krajnjih granica, a koje su grubo određene željezničkom mrežom koja Zagreb okružuje. Svakako da se unutar grada imaju nalaziti svi prigodni gradski sadržaji koji gradove i stvaraju takvima. Možda najbolji primjer onoga što Zagreb nužno potrebuje govori podatak da od kraja XIX. stoljeća u Zagrebu nije namjenski izgrađen kazališni prostor. Također i ono kazališta što je improvizacijom prostora otvoreno nije učinjen pomak otvaranja novih od vremena kada je Zagreb imao 250.000 stanovnika, a u vrijeme pisanja ovog teksta Zagreb je milijunski grad. Svakako da je prirodno za očekivati da se sve ovakve i ostale slične anomalije korigiraju na najkvalitetniji način.

Kao još spomena vrijedno urbanističko određenje odnosi se na planiranu gradnju jedne vrste modernog gradskog centra s kompleksom gusto postavljenih visokih građevina na području koje se dotiče prostora Vukomeričkih gorica. Visoke moderne zgrade imaju tvoriti protutežu i alternativu prostoru starog Zagreba tako da se na kraju između dva opozitna centra nalazi uglavnom rezidencijalni prostor za život i boravak stanovništva. Tako cijeli Zagreb kao velegrad od više milijuna stanovnika biva smješten između Medvednice na sjeveru i Vukomeričkih gorica na jugu. Ta dva prirodna međaša ujedno imaju i svoju urbanističku ulogu kojom postavljaju suodnos između staroga i novoga, većega i manjega u svojevrsnomu kontrapunktu, jer se na obroncima velike Medvednice gradi tradicionalno i nisko prema naslijeđenomu povijesnome arhitektonsko-urbanističkom obrascu, dok se na obroncima bitno manjih Vukomeričkih gorica grade velike i visoke moderne zgrade gusto zbijene na jednom užem području. Unutar te svojevrsne posude nalazi se smještena glavnina žitelja koji onda i svojim dnevnim migracijama prema radnim mjestima idu od pretežno rezidencijalne sredine prema rubovima čime se postiže i ujednačenije opterećenje prometnica i cijelog prijevoznog sustava. Pogodnije je takvo načelno kretanje žitelja prema poslu iz razloga što je to u suprotnosti sa sadašnjim stanjem u kojemu se iz svih okolnih pravaca svi tokovi sabijaju u jednom središnjem prostoru, što na koncu dovodi do neizbježnog preopterećenja i zagušenja komunikacija. Sve u svemu, buduća slika Zagreba i sama gradska funkcionalnost u gospodarskom, energetskom, ali i socijalnom pogledu predstavljaju ono čime se Hrvatska ima pokazati i dokazati pred svijetom i kada se na taj način stvari dovedu u svoju zbilju, onda i odnos svijeta biva drastično promijenjen te iako i dalje ostaje u odnosu prema nama neprijateljski orijentiran, prisiljen je ponašati se pristojno i sa poštovanjem, a ne kao dosada kolonizatorski i nadasve uvredljivo.

Završni komentar

Primjerenom zaštitom okoliša i nadasve provedbom nacionalnog urbanističkog plana dogoditit će se to da će već samim pokretanjem prema realizaciji istoga doći do naglog porasta vrijednosti cijeloj Hrvatskoj, a zbog povezanosti valute neposredno sa zemljom na taj način raste i sveukupno nacionalno bogatstvo i bogatstvo svakog pojedinca.

Sam vanjski izgled cijele zemlje ima veću snagu od svih marketinških manipulacija kojima se goste može jedan put možda i privući na dolazak, ali ukoliko nema istine u pozivu nema ni trajnog učinka. S druge strane, ukoliko je prisutna istina izražena vanjskim izgledom koji privlači i podstiče uzvišene osjećaje u ljudima i najgora propaganda usmjerena protiv Hrvatske nema učinka jer nemoćna je pred neposrednim doživljajem i htijenjem za ponavljanjem istoga. Tako se zadobivaju vjerne mušterije koje su ujedno i najbolji proositelji istine o nama u svijetu, jer kada se sam hvališ to nema nikakve vrijednosti u odnosu na pohvale koje dolaze iz ustiju drugoga.

Također je bitna uloga prostornog uređenja Hrvatske u privlačenju iseljene Hrvatske svih generacija, ali posebno onih mlađih i radno sposobnih, da se u što većem broju odluče za život u Hrvatskoj.

Povratak iseljeništva natrag u domovinu je od presudne važnosti za hrvatsku državu, a primjereno izgrađen prostor je ono što na najbolji mogući način daje poticaj za jednu krupnu odluku kakva je preseljenje iz jedne u drugu državu. Ne samo da će to dati poticaj iseljeništvu za povratak nego će opravdati i cijenu koštanja kod kupnje od strane povratnika, ali i potaknuti na brže doseljavanje spoznajom da će ta cijena vremenom samo rasti i da je najbolje odlučiti se za povratak što je moguće brže jer će se tako jeftinije proći. To je ujedno na korist i samoj državi jer će upravo na samome početku biti i najviše potrebe za radnom snagom kojom je Hrvatska sada deficitarna tako da je svima na korist da se kompletna iseljena Hrvatska vrati u što većem broju i što je brže moguće.

* * *

Kao svojevrsni završni testament planova prostornog uređenja Hrvatske dolazi opis onoga što po svojoj zamisli predstavlja izražaj poslanja hrvatskog naroda i njegove države. Riječ je o gradnji koja svojom izvedbom predstavlja materijalni dokaz superiornosti teokracije nad sekularizmom, odnosno kristocentrične ekonomije nad kapitalističkom ekonomijom.

Osnovna karakteristika postmodernističke arhitekture je da se zbog potčinjenosti kapitalu radi skoro isključivo na osnovu profitabilnosti građevine. Zbog toga postmoderna nema niti jednu znamenitost koja bi bila tu zbog same potrebe da se nešto znamenito ili velikoga stvori, nego su one građevine koje predstavljaju postmodernu arihekturu poput visokih nebodera prvenstveno tu u funkciji zarade, a tek kao sporedna stvar dolazi estetski prestiž. Ukoliko se i ide na prestiž neke građevine i taj se prestiž stavlja u profitnu kalkulaciju tako da se računa koliko će profita po toj prestižnosti biti ostvareno.

Hrvatska ima priliku sa svojom grednjom popuniti tu prazninu koja sputava svaku kreativnost jer kada se već prije samog promišljanja o gradnji bilo čega mora misliti o zaradi onda je to blokada stvaralačkoj slobodi koja je ona potrebna komponenta kroz koju i dolazi sva ljepota izražavanja. To ne znači da se ne trebaju uzimati u obzir i troškovi gradnje, nego to znači da se mora raditi neopterećen profitnim diktatom. Velika je razlika između troškova gradnje i profita te građevine. Troškovi su problem sadašnjosti i po tome se može s njima posve drugačije suočavati od profita koji je problem neizvjesne budućnosti pa po tome realno potuno neriješiv za kreatora u svojemu vremenu. Zato više u današnjem sekularnom poretku nije moguće uopće niti predložiti gradnju nečega što bi bilo u rangu Sfinge i piramida u Egiptu, grčke hramove, gotičke katedrale u Chartresu ili Velikog kineskog zida. To su prije svega bili objekti kojima je izricana vjera i koji pokazuju uzvišenost određene epohe. Kako je ovo vrijeme bezvjerstva tako i pothvati gradnje koji zahtijevaju odricanja i velike neizvjesnosti nisu više mogući. Ograničeni svojim ljudskim vidicima, a lišivši se svake nebeske pomoći, nema niti najosnovnijeg pouzdanja u mogućnost ostvarenja nečega što nadilazi pozemljarstvo. Od majestetične arhitekture došlo se bijedne razine najobičnijeg trivijalnog građevinarstva. Sada je svakome koji se smatra slobodnim čovjekom, a po tome i svakoj slobodnoj naciji, postavljena dužnost rada na ponovnoj afirmaciji arhitekurnog izričaja koji traži obnovu junaštva stvaralačkog duha.

Da bi se Hrvatska mogla svojim građevinskim izričajem staviti na kartu svjetske povijesti potrebno je stoga upravo krenuti u poduhvat koji svijetu današnjice izgleda nadasve besmislen, nemoguć i ponajprije neprofitabilnim. Ono što je potrebno shvatiti, prije nego što se izloži konkretna zamisao, je da je bitna razlika između velikih građevinskih poduhvata iz prošlosti i građevina današnjice u tome što se prije išlo do krajnjih granica tehničko-tehnoloških mogućnosti dok se danas radi duboko ispod tih granica. Glavni je razlog toj suzdržanosti u podređenosti kapitalu i klečanju čovjeka pred tim lažnim božanstvom i taj je odnos već dovoljno objašnjavan na stranicama ove knjige.

Projekt koji Hrvatska ima zadatak izvesti je upravo ove vrste koja ide dalje od granica određenih kapitalom i njegovim profitom. Najjednostavnije rečeno, ono što hrvatska država, a po tome i hrvatski narod, imaju napraviti je izgradnja najveće svjetske građevine. Točnije, radi se o tornju visokom točno tisuću metara na čijem vrhu stoji upražnjeno zlatno prijestolje. Sve skupa to u svojoj simbolici predstavlja više toga. Visina od tisuću metara predstavlja tisućugodišnje kraljevstvo Božje. Upražnjeno prijestolje na vrhu predstavlja sadašnjost u kojoj je Isus na nebu, ali vjernici imaju potpunu sigurnost da će se vratiti kako je i obećao te kraljevati cijelim svijetom. Upražnjeno prijestolje predstavlja svima

poruku da budu svjesni te istine o Kristovom ponovnom dolasku i da se sukladno toj istini i ponašaju u svojem životu.

Posebno je značajno odrediti samu lokaciju gdje se ima izgraditi tisućmetarski toranj s upražnjenim prijestoljem na vrhu koje čeka da u njega zasjedne Krist Kralj. To nipošto ne smije biti lako dostupna lokacija jer bi po tome u svojoj intenciji postala previše komercijalna poput Eiffelovog tornja koji se komercijalno višestruko isplatio Parizu i Francuskoj samo po posjetima turista, a da se ne spominje komercijalna korist od vizualnog identiteta koji je s njim povezan. Kada bi se i ovaj toranj, nazovimo ga Prijestoljem Krista Kralja, postavio na sličnu lokaciju imao bi previše komercijalno-turističke sadržine u sebi, a tako nešto nije primjereno cijeloj ideji. Upravo suprotno, ideja je u tome da se do kraja odstupi od olakšavanja buduće komercijalizacije. Zato se kao jedina prihvatljiva lokacija izgradnje Prijestolja Krista Kralja nameće Jadransko more, odnosno izolirana hrid pored otočića Jabuke na krajnjem zapadu našeg dijela Jadrana. Time se postiže još i jedna dodatna simbolika cijelog projekta, jer sada se na cijeli taj toranj može gledati kao na svjetionik, ali to više nije svjetionik kojemu je namjena upozoravati brodove, nego je to svjetionik koji upozorava svijet na pogibelj otpadništva od vjere u Isusa Krista. Prigodno toj ulozi svjetionika na vrhu tisućmetarskog tornja, neposredno ispod zlatnog prijestolja, predviđa se postojanje svjetioničkih farova koji trebaju rotirati i u svojoj opoziciji odašiljati dva svjetla: bijelo i crveno. To su dva svjetlosna zraka koja predstavljaju Božansko milosrđe koje isijava iz Milosrdnoga Srca Isusova onako kako je to opisano po objavi sestri Faustini Kowalski. Tako predviđeni svjetionik treba cijelom svijetu isijavati ta dva svjetlosna zraka kojima asociraju na Milosrđe koje nas zove k sebi.

Samom svojom egzistencijom navedeni toranj/svijetionik ima vršiti i opominjuću, ali i evangelizatorsku misiju prema svijetu. Posebno se to odnosi na samu Europu i svojim postojanjem, sa svojom impresivnom veličinom toranj/svijetionik ima pokazati nekršćanskoj Europi svu njezinu jalovost.

Što se tiče same izvedivosti cijelog projekta to uopće nije upitno i građevinarstvo već podosta dugo vremena ima tehničko-tehnološku mogućnost gradnje visokih građevina. Bili su rađeni porijekti nebodera čak i od jedne milje (ca. 1.800 m), ali se došlo do krajnje granice od ca. 500 metara preko koje nije isplativo graditi. Jednostavno su zbog zadovoljavajućeg vertikalnog kretanja korisnika nebodera i prevelikog prostora i energetske potrošnje koju bi potrebna dizala zauzimala i stvarala visoke građevine došle do plafona od nekih 500 metara i iznad toga im trenutno nema pomaka.

Zamišljeni toranj/svjetionik nije zgrada koja ima svoje stanare i po tome nema niti problem vertikalnog prometa i slobodno se može iznutra raditi prema potrebnim konstrukcionim zahtijevima što još dodatno olakšava izgradnju. Bitan je sam objekt kao takav, tj. on ispunjava svoju svrhu svojim dovršenjem i svojom vidljivošću te se prema tom načelu ima i projektirati. Kako je to u potpunosti ostvarivo tehničko-tehnološkim graditeljskim mogućnostima tako i izgradnju objekta nema što zadržavati doli ne-htijenja za radom.

Što se tiče same cijene koštanja gradnje koju bi bilo potrebno platiti, ni tu se ne radi o pretjeranom iznosu koliko bi se moglo očekivati kada se spomene veličina samog objekta i lokacija izgradnje objekta. Dosta je reći da su troškovi korupcije u graditeljstvu veći od troškova izgradnje jednog ovakvog tornja/svijetionika i samo po tome je dovoljno razloga da se u izgradnju krene bez straha od nekakvog sveopćeg nacionalnog osiromašenja zbog toga. Ako smo izdržali godine nesmiljenih lopovluka i otimačine onda bi u jednoj državi koja je tu praksu dokinula trebalo biti moguće podnjeti jedan napor u slavu Božju. Pogotovo zato što se od trpljenja lopovluka ne dobija ništa dobroga zauzvrat, ali se trpljenjem za Gospodina dobija nemjerljivo blago. Zato sama cijena gradnje ne predstavlja iole ozbiljniji problem ukoliko postoji stvarna volja za djelovanjem. U biti, toranj Prijestolja Krista Kralja predstavlja i svojevrsno očitovanje volje i jedinstva hrvatskog naroda te ukoliko unutar sebe imamo potrebne vrijednosti onda nema mjesta za bojazni.

U cijenu gradnje se ne računa vrijednost planiranog prijestolja na vrhu koji bi trebalo biti napravljeno od zlata, a to zlato bilo bi ono koje Hrvatska potražuje kao imovinu bivše federacije (SFRJ). Kako za kristocentrični monetarni sustav zlato nema nikakvu vrijednost i kako onda s tim zlatom možemo bez

problema raspolagati kako god to hoćemo, onda je najprimjerenije to zlato oslobođeno od navezanosti na novac pokloniti u slavu onome po kojemu je ta sloboda i došla: Isusu Kristu.

Naravno da izgradnja jednog takvog objekta nije nimalo lagana i jednostavna, no to je i poanta cijeloga poduhvata. Poanta je u tome da jedna mala Hrvatska sa svim svojim problemima i sa svim neprijateljstvima kojima je izložena, ipak ide u jedan napor koji nema nikakve racionalne ili neke gospodarske osnove nego je isključivo sakralno-spomeničke namijene. Uza sve muke i probleme ovime se iskazuje vjernost Kristu i Crkvi te se unatoč svemu ide hrabro u ostvarenje jednog potpuno neizvjesnog projekta.

Neizvjestan je ne zbog svoje graditeljske zahtjevnosti nego zbog cijelog geopolitičkog konteksta u kojemu se nalazimo i mogućnosti da budemo na sve moguće načine napadani, a što ne isključuje i mogućnost otvorene agresije. Upravo zbog cijelog konteksta povijesti i geopolitike treba biti ispunjen jednom kršćanskom ludosti i krenuti u ostvarenje nemogućega ljudima samima, ali ljudima u suradnji sa Svevišnjim sve je ostvarivo.

2.12. Ministarstvo kulture i sporta

Tlače narod tvoj, Jahve,
i baštinu tvoju pritišću.
(Psalmi 94, 5)

Po naravi su glupi svi ljudi
koji ne upoznaše Boga,
oni koji iz vidljivih ljepota ne
mogu spoznati onoga koji jest -
nisu kadri prepoznati umjetnika
po djelima njegovim
(Knjiga mudrosti 13, 1)

Ne znate li: trkači u trkalištu svi doduše trče, ali jedan prima nagradu? Tako trčite da dobijete. Svaki natjecatelj sve moguće izdržava; oni da dobiju raspadljiv vijenac, mi neraspadljiv. Ja dakle tako trčim - ne kao besciljno, tako udaram šakom - ne kao da mlatim vjetar, nego krotim svoje tijelo i zarobljavam da sam ne budem isključen pošto sam drugima propovijedao.
(Prva poslanica Korinćanima 9, 25)

Trebalo bi povesti sveti rat za muževnost i čistoću, da bi se zaustavilo i zapriječilo pustošenje onih koji čovjeka smatraju životinjom.
To je vaša vojna zadaća.
(Sv. Josemaría Escrivá: "Put")

Kultura je ono što formira mentalitet ljudi i po tome je kulturno određenje ono koje prethodi svakom drugom, ponajprije političkom svjetonazoru, kao i samom načinu življenja. To se prvenstveno odnosi na problematiku potčinjavanja kapital-odnosu prema čovjeku koji je sada na djelu i gdje je kultura prividno potčinjena kapitalu, ali istina je ta da je samo kroz promjenu mentaliteta kroz kulturu omogućeno kapitalu da postane božanskim čimbenikom u Novom svjetskom poretku.

To je lako objašnjivo na primjeru profitabilnosti porno industrije. Porno produkcija je najprofitabilniji sektor filmske industrije Zapada i to u deseterostrukim razmjerima u odnosu na ostale, nepornografske filmske proizvode. Da je došlo do ovakvog stanja gdje je pornografija najisplativiji proizvod moralo se najprije izmjeniti mentalitet čovjeka jer da nema u ljudima stvorenog moralnog pada ne bi bilo niti zarade. Praktički cijela grana od više stotina milijardi dolara zarade teorijski je preko noći uništiva, jer dovoljno je u čovjeku podići moralnu vertikalu, i od konzumenta pornografije napraviti nepotrošača tog proizvoda. Stvar je samo u samome čovjeku, u njegovom mentalitetu koji ili želi kupovati pornografske filmove, ili se od toga u najmanju ruku uspijeva suzdržati. Da nema kulturne predodređenosti koja navodi ljude da masovno konzumiraju pornografiju, industrija pornografske produkcije bi preko noći propala. Moglo bi se i dalje proizvoditi pornografski proizvodi, ali ne bi ih bilo moguće plasirati na tržište i na njima zarađivati velike profite. Naravno da stvaranje porno-konzumenta nije bilo sprovedeno preko noći i da se radilo o višegeneracijskom procesu, ali poanta je u tome da bez upravo tog polaganog kulturnog djelovanja na čovjeka preko kojega je polako izgrađen jedan potrošač jednog proizvoda, ne bi bilo moguće kapitalu da se umnaža na nečemu poput pornografije. Tek kada je mentalitet kulturom formiran, mogao se kapital najdjelotvornije umnažati na porongrafiji i naizgled biti ovisan o toj industriji, dok je u stvarnosti ovisan o tome da čovjek ostane porobljen unutar samoga sebe, unutar svoje vlastite glave. Bez te unutarnje porobljenosti nema kapital nikakve stvarne moći za svojim usponom prema nebeskom prijestolju, kao što nema niti moći za porobljavanje čitavog svijeta. Glavna prepreka djelotvornom kulturnom indoktriniranju kroz koje se ljude modulira za robovanje kapitalu je vjera u Boga, a to poglavito znači u Isusa Krista kroz crkveni nauk, ali i ostale monoteističke vjere u sebi imaju barem neke od vrijednosti koje su u svoj punini sadržane jedino u kršćanstvu. Zato i sva kulturna manipulacija ide prvenstveno s ciljem uništenja kršćanske vjere i nametanja/podmetanja

svih mogućih drugih alternativnih mišljenja. Sve se to radi s ciljem pretvaranja ljudi i čovječanstva u gomilu roblja koje je u otpadništvu od Svevišnjeg te se ponaša oprečno Njegovim naputcima danima pisanim i prenesenim objavama.

To što je ovim primjerom važilo za pornografiju vrijedi i za sve ostale navike modernog čovjeka-potrošača koji je kulturom formiran tako da što bolje (po)služi kapitalu. Cijelo XX. stoljeće bilo je prožeto sustavnim uništavanjem umjetnosti i kulture općenito. Umrtvljenjem umjetnosti ubija se u ljudima i sama volja, osjećaj i svijest za estetiku. Tako se ostaje lišenim ljepote, a to ujedno znači da se ljude lišava utjehe i nade, ali i mogućnosti uzleta i težnje prema višim vrijednostima, plemenitosti i idealizmu, svega onoga što sa sobom donosi ljepota. Kroz ovladavanje polugama svjetovne moći sustavno se radilo na poništavanju umjetnosti i estetskih ljepota te da kroz takvu umjetnost ogadimo o samu ideju umjetnosti. Istovremeno se iz drugog pravca kao umjetnost, kao kulturna vrednota, nameće svakoliko smeće i kroz medijski monopol protura pod nekakvom (post)modernom umjetnošću.

Umjetnost i kulturno stvaralaštvo je oduvijek bila stvar duha i pripadajuće duhovnosti. Umjetnost i kultura je nešto iznimno, ono što odskače od mediokritetskog prosjeka (posebno prisutnog u, po demokraciji izopačenom, društvenom uređenju) i ima u sebi iskonsko aristokratsko načelo. Zbog toga i prihvaćanje i procijenjivanje umjetnosti zahtijeva isto tako određenu aristokratsku prirodu duha, ali to nikako ne znači da je od blagotvornog djelovanja umjetnosti isključeno sveukupno pučanstvo. Naprotiv, od istinske umjetnosti i kulture cijela populacija ima koristi, svaka osoba na svoj jedinstveni način.

S druge strane, kada se uspjelo učiniti da umjetnost izgubi svoje uzvišeno mjesto duhovne discipline, uspjela je i degradacija čovjeka unutar njega samoga; čovjek je izgubio samopoštovanje, a time i htijenje za jednim dostojanstvenijim življenjem. To je ponajprije postignuto sekularističkim maršom kroz povijest koji je odvajanjem Crkve od države odvojio čovjeka od Boga i tako ga istovremeno odvojio od najviše/najbogatije duhovne sfere. Umjetnost je postala nerazumljiva i odbojna širokim narodnim masama jer je učinjena banalnom, vulgarno-pornografskom, bez ikakvog dostojanstva unutar sebe. Kroz monopolističko djelovanje medija koji se kroz razvoj tehnologije nameću kao oni koji su glavni promotori u formiranju kulturnog mentaliteta postiglo se stanje u kojemu je hedonistički poriv za besmislenim i egocentričnim traženjem nekakve isključive sreće i užitka postalo stanje ljudskog roda modernog doba. Poglavito se to odnosi na Zapad i zapadnjake, dok je ostatak svijeta u manjoj mjeri podložen tome tretmanu, ali se svesrdno radi na svesvjetskom, globalnom kulturnom formiranju i u tome je sama bit globalizatorskog procesa današnjice.

Zato je i naizgled stroga odredba kojom se predviđa da u Hrvatskoj ne smije biti prisutna čak niti simbolika u vidu oglašavanja Coca-cole ili McDonald's-a u biti jedino i moguća, jer to je prvi ešalon kulturnog zagađenja nekog naroda. To je tako očito vidljivo jer su to dominantni simboli kulturnog preoblikovanja svijeta i poništenja svakog izvornog identiteta s predodređenim globalističkim identitetima u vidu nekulture. Najprije nekulture u prehranjivanju, jer prehrana je bazična (svakodnevna) ljudska potreba, i po tome bazičnom kulturnom srozavanju dolaze kasnije cijele horde antikulturnih i antiumjetničkih otrova za ljudsku dušu. Također je prigodno u navali Coca-cola i McDonald's antikulture da se tu ide istovremeno na trovanje i tijela i duše, pa se na tako oslabljeni organizam poslije puno lakše djeluje u jednoj sveopćoj sintezi globalističke antikulture. Svakako da protukulturno djelovanje ne biva ograničeno, nego se prostire kroz odgojno-obrazovne ustanove, sveučilišta, akademije, institute, itd. Svugdje se srozavanje estetskog ukusa i umjetničke razine postiže širenjem kiča i šunda. Umjetnički rang se uporno snižava da bi na kraju preostala puka nerazumljivost bez vrijednosti. Sve se to, takva nedjela i grozote koje nemaju veze sa umjetnošću i kulturom, hvale i uzdižu na sav glas, a oslabljena i iskvarena intelektualna masa snobova to poput bezumnika prihvaća i još dodatno promovira svojim neznanjem i nekompetencijom. Istovremeno se oni koji se tome odupiru i suprostavljaju nesmiljeno napadaju, izruguju i sramote proglašavajući ih neznalicama, nazadnjacima i primitivcima, a sve uz svesrdnu pomoć medija, kako je već i rečeno.

Takvo kulturno trovanje intenzivno se, praktički non-stop, provodi i nakon određenog vremena postižu se željeni učinci koji kod ljudi postižu oformljenje mentaliteta u službi protubožjih sila. Teži se

postizanju stanja šoka i sablazni koji potom kroz neosjetljivost prelaze u prihvaćanje svega serviranoga kao nečega "naprednoga" i "suvremenog" bez obzira koliko to stvarno bilo najobičnije smeće. Sve je postalo umjetnost i više nema mediokriteta koji ne može biti promoviran u navodno kulturno dobro. Kulturno stvaralaštvo je otišlo i ispod razine mediokritetstva u estetiku bolesnog i nastranosti. Samozadovoljavanje vlastitog ega raznih poremećenih umova tumači se kao umjetnička sloboda i kreativnost. Iza ovoga što se promovira kao umjetnosti više ne stoji nikakva žrtva umjetnika koji želi svojim radom uljepšati ili olakšati svakodnevno breme života jer nema onog najosnovnijeg htijenja da se ljubi Boga i bližnjega. Naprotiv, od te zapovijedi učinjena je inverzija i geslo bi glasilo da se ljubi samoga sebe svim srcem, dušom i umom, a bližnjega kao Boga kojega se negira (dakle – nikako).

Koji bi umjetnik danas bio spreman provesti godine u ležanju na leđima na tvrdim daskama i oslikavanju stropa? Nema mogućnosti za postojanjem takvoga jer je vrijeme postalo novcem i puno je lakše, komotnije i u skladu s hedonističkim zakonitostima napuhati srebrne balončiće ili paliti i gasiti žarulju te kroz pozerstvo impresionirati snobovsku intelektualnu "kremu". Umjetnost je kroz apsolutnu komercijalizaciju izgubila na svojoj vrijednosti točno onoliko koliko su na njoj vješti mešetari i cijela prateća industrija zaradili. Postavši podređenom sastavnicom potrošačke ekonomije koja je i sama jeftina i nekvalitetna, bez trajnosti u sebi i ikakve težnje ka vječnoj istini, tako je i umjetnost suobličena sa takvom stvarnošću današnjega svijeta.

Oni umjetnici i ona umjetnost koja nije u službi potrošačkog mentaliteta i vladavine kapitala biva posve marginalizirana, medijski izolirana i ograničena na najuži krug, a isto tako i lišena materijalnog stimulansa koji je stvarateljima istinske umjetnosti potreban za puko preživljavanje. I nije tu problem u sirotim umjetnicima i osuđivanju onih koji su se uspješno prodali na tzv. tržištu, nego je sa stanovišta državništva problem prvenstveno u konzumentima nametnute antiumjetnosti i antikulture, a o kojima bi osmišljeno državništvo brinulo i ne bi dopustilo da padne u stanje da se kapitalom određuje/formira duhovna hrana pučanstva.

Kultura modernog društva je u potpunosti demokratizirana i time neizbježno vulgarizirana. To ujedno znači da je svedena na puku brojku, na kvantitetu, a mjerilo kvantitete u kapitalizmu je novac i samo novac. Također, za kulturu se može ustvrditi da je demokratska u svim negativnostima koje demokracija donosi upravo po tome što se kulturom neke epohe može smatrati samo i isključivo ono što je opće prihvaćeno kao kulturna vrijednost od strane većine ljudi. Budući da su ljudi onaj subjektivni faktor koji određuje što je to kultura, tako i kultura nekog društva ili civilizacija kao konačni oblik kulture biva jednako nestalnom koliko je nestalan i sam čovjek. Posljedica toga je da nešto što se u jednom vremenu ne smatra kulturom, u nekom drugom vremenu ili na nekom drugom mjestu postaje najvišim kulturnim dobrom. Ista stvar vrijedi i obratno, naravno.

Budući da je sada na snazi kapitalistički sustav i na djelu je civilizacija utemeljena na kapitalu, tako je i stvarna kulturna vrijednost te civilizacije novac kao vrhunac umjetnosti. Novac je vrhunska umjetnost zato jer je on sam autoritet koji određuje umjetnost. To je u biti vrlo jednostavna poveznica gdje je novac autoritet za umjetnost, tako je ujedno on i sam umjetnost, odnosno kultura općenito, odnosno civilizacija na samome kraju cijelog procesa.

* * *

To što je kultura povezana za čovjekovu najdublju nutrinu ne znači da je ona time odmah predodređena da bude bilo loša, bilo dobra. Jednostavno, ovisno o ljudskoj slobodi djelovanja, nekada je dobra, nekada je loša.

Sada je kultura u poraznom stanju o čemu je već podosta izrečeno i to je stanje toliko loše da se slobodno može ustvrditi da je kultura prožeta izrazitim zlom. Štoviše, kultura je postala prepredenom kao nikada u znanoj povijesti, a svakako da to ima svoje uzroke i u demokratskoj tiraniji koja je jednako tako prepredena u svojem nastupu pred ljudima. Uostalom, radi se o posve jednakom izvorištu te prepredenosti za obje forme pa zato tu i nema neke čvrste granice između kulture i politike i jedno se samo nastavlja na drugome bez mogućnosti za odstupanjem od temeljnog principa.

Navedena prepredenost kulture koja se da očitati daje sliku kulture kao nekog organizma koji je naučio povijesnu lekciju, organizma koji je živ. Kultura daje znakove života po svojoj prepredenosti koju sada ima jer kao jedan povijesni organizam odaje očite znakove inteligencije.

Vratimo se osnovnoj ideji o kulturi u današnjoj civilizaciji kao novcu koji je onaj koji predstavlja stvarnu umjetnost u svijetu. Sve ono što se smatra umjetnošću, bilo prije, bilo sada, izgubilo je svoj umjetnički status po svemu osim po formalnom nazivu i formalnoj kvalifikaciji u ladicu "umjetnosti". To je status koji određuje prevrtljivi čovjek i koji je stoga jednako tako prevrtljiv i nestalan. Čovjek je takav od trenutka svojega pada pa do dana današnjega. Tu se nije ništa promijenilo u samoj čovjekovoj nutrini, čovjek je stalno isti, ali je promjena dana u prihvaćanju vanjske mogućnosti spasenja. Čovjek je u sebi i dalje jednako griješan kao i stari Adam, ali mu je sada, unazad 2000. godina, dana vanjska mogućnost da se prihvaćanjem te ponude spasi od svojeg prokletstva. Samo i jedino tako se može čovjek spasiti – izvanjskom intervencijom, izvana, izvanjskošću. Sve ono što je unutra samo kvari svo savršenstvo ponuđenog spasenja. To je uzrok našem ljudskom sljepilu koje nas razdvaja od gledanja našeg nebeskog Oca. Tek se prihvaćanjem isključivo vanjskog dara Božanskog milosrđa s potpunim odmakom od vlastitog rada na spasenju otvara zavjesa koja nas odvaja od gledanja lica Božjeg. Jer Otac je sveprisutan, On sve vidi i sve zna, samo mi ljudi ne možemo vidjeti Njega. Vide ga samo oni koji zasluže to stanje svetosti upravo po svojoj apsolutnoj poniznosti i potpunom predanju izvanjskom spasenju po Spasitelju. Sveci Božji su oni povlaštenici koji na trenutke vide kroz zavjesu razdvojenosti. Oni imaju tu milost gledanja preko granica povučenih grijehom i oni su dodatna potvrda svima nama ostalima kao nedovoljno vjernim ljudima da je spasenje tu i da je stvarno. Oni su stalno prisutna potvrda da je Spasitelj onaj koji spašava. On je ta izvanjkost koju čovjek mora prihvatiti ukoliko se hoće spasiti. To prihvaćanje je isključivo moguće u punini slobode i zato je ta izvanjska ponuda spasenja u potpunosti izvan nas. Da je u nama makar i najmanje prisutna unaprijed, po volji Stvoriteljevoj, onda bi se izgubila sloboda čovjeka. Izgubio bi se ljudski suverenitet nad svojim cjelovitim bićem i nad svojim odlukama. Suverenitet i nije ništa drugoga nego drugo ime za slobodu. Tako je ta riječ preferirana u političkom govoru jer bi se inače u procesu iznuđivanja globalizacijskog pristanka moralo govoriti o potrebi za odricanjem države od svoje slobode, a kada se govori o potrebi odricanja od suvereniteta onda to neupućenim masama ne zvuči toliko neprihvatljivim. Dakle, ukidanje suvereniteta znači i ukidanje slobode, a Bog koji je sama ljubav ne može čovjeku ukinuti slobodu, dok je onaj koji to može i koji to stalno i radi onaj koji je sama mržnja. To je stari ljudski "prijatelj", onaj koji se čovjeku prvi put obznanio u liku zmije.

Kultura je ona izvanjskost koja može presudno utjecati na to kako čovjek odbire svoje radnje u svijetu. Hoće li izabrati spasenje po Spasitelju, ili će ga nešto drugo preko ljudskog djelovanja svojim kulturnim obrascom navesti na krivi odabir. Puno je toga u ponudi u našoj izvanjkosti, cijeli univerzum, ali to ne znači da nema i onih pravih, istinski dobrih ljudskih kulturnih iskaza koji navode na put spasenja. Problem je u tome da se kroz ovu novčanu određenost onoga što kulturu definira sve svodi na novac. Na ime i broj novca. Tu, u carstvu novca, je ona dobra i spasenjska kultura izopćena i nametnuta je njezina suprotnost. Ta suprotnost nije u nekom prihvaćenom i definiranom pravcu u umjetnosti ili bilo kakvom drugom nazivlju za opisivanje kulturnog stvaralaštva. Ne, suprotnost je potpuna u svojoj unutarnjoj biti i kultura (post)moderne je vrhunski kulturni domet laži. Kultura novca crpi svoju snagu ili svoju kulturnu djelatnost upravo u količini laži koja ju prati. Laž je generator umjetnosti novca do te mjere da je vrhunski dokaz da je novac stvarna umjetnost upravo u vještini laganja. **Umjetnost novca je u tome što laž stvara stanje da novac nije umjetnost, nego je umjetnost ono što novac odredi.** Novac i upravljanje novcem se ne prezentira kao umjetnost nego kao samo još jedan suhoparni posao. Skreće se pogled nad onima koji novcem raspolažu, koji imaju ekskluzivitet na stvaranje novca i monopol nad upravljanjem novcem. Te se osobe ne percipiraju kao umjetnici, a danas, u ovom vremenu postmoderne, oni to jedino i jesu: umjetnici u stvaranju jedine prave umjetnosti današnje civilizacije – novca. Veliki majstori novčarstva, veliki svećenici Mamona, nisu neki menadžeri, direktori i sl., nego su oni veliki umjetnici svoga posla. Umjetnici su to u laži, a njihova istodobna stvarnost u svijetu kao ljudskih bića, njihova svjetovna moć je stvarna i nepatvorena, ona je materijalizirana podsredstvom novca, dok je istovremeno za svijet laž nevidljiva kao umjetnički princip današnje civilizacije. **Veliki umjetnici novca su istovremeno vidljivi i nevidljivi, stvarni i nestvarni, a laž je ono što im daje moć da takvima budu i po tome zadobiju moć nad ljudima.** Vidljivi su u obliku u kojem žele biti

viđeni, a nevidljivi su u onome što mora ostati sakriveno od neodabranih povlaštenika. Svoju tajnu brižno čuvaju znajući da bez nje gube svoju moć koju toliko žele povećavati – sve do samih nebesa. Na njihovu vječnu žalost, ta moć nije ni blizu onome za čim oni žude, tj. kakva im je obećana od strane oca laži. Veliki svećenici antikristovske *crkve jedne* i dalje vjeruju u obećanje koje je davno prišapnuto zmijskim jezikom: *"I vi ćete biti kao bogovi."* (Post 3, 5).

Ima ipak nešto što predstavlja najdragocjenije sredstvo i najveći poklon kojim nadvladavamo sve zamke koje su prisutne u izvanjkosti te nam u tom prostoru stvaraju zamućenje kod odabira onoga što je sve sadržano izvan čovjekove cijelosti. To nešto što nam je od Boga dano kao ispomoć kod sučeljavanja sa zamkama svijeta je Sv. hostija, Tijelo i Krv Kristova.

U tome poklonu nad poklonima prisutna je i naravna i nadnaravna logika istovremeno. To je logika u kojem na jedan trijumfalan način izvanjsko spasenje, sam Spasitelj osobno u svojoj punini ulazi unutar čovjeka, a da pritom ne dolazi do narušavanja nužne apsolutne slobode tog istog čovjeka.

Stoga, Sveta hostija se ovdje sagledava kao jedino istinsko kulturno dobro koje je ujedno ono jedno i jedino koje nadvladava onu iskonsku laž koja je nametnula kulturu novca, novac kao istinsku umjetnost modernog svijeta. Samo se Sv. Euharistijom može nadvladati trenutno teško stanje porobljenosti modernog društva tajnom umjetnošću novca, novcu kao kulturi samoj. Samo Sv. Euharistijom biva pobijeđena i uništena ova civilizacija smrti i kroz euharistijsku umjetnost životvorstva ostvarena trajna kulturna postojanost i trajni (vječni) život.

To je onaj krajnji cilj, prije tako neodređeno i više apstraktno definiran kod doticanja umjetnosti u poglavlju o urbanizmu i arhitekturi te spominjanja pojma protumoderne. **Euharistijska kultura je jedina kultura koja stalno ostaje kulturom.** Jedna kultura koja nikada ne umire i onda taj čin svoje smrti imenuje civilizacijom – što je dosada bio stalni slučaj u povijesti ljudskog roda – da kultura svojom smrću postaje civilizacijom. Civilizacija se predstavlja kao neka razvijenija forma kulture, ali je tu stvarno riječ o ugasnuću i smrti kulture. Ono jedino što na neki način preživljava i povezuje kulturu s civilizacijom je laž koja je konstantno prisutna. Laž je i ta koja stvara iluziju cjelovitosti i navodnog života u civilizaciji, no civilizacija je smrt kulture jednako kao što je i nakon laži u Edenu došla smrt. Razlog zašto dolazi do toga da uvijek opetovano kulture umiru i prelaze u civilizacijsku formu nalazi se prisutan u ljudskoj slabosti prouzročenoj grijehom.

Prevrtljiv čovjek nije sposoban ništa napraviti sam od sebe bez Božjeg blagoslova. Ne može čovjek ustrajati u onome što nije potpomognuto time što je u sukladnošću s voljom Božjom. Kad-tad to ljudsko (od)umire kao što i čovjeka zadesi smrt, jer život je vječan samo po Isusovom otkupljenju na križu.

Zato protumoderna kao umjetnički princip određen od čovjeka mora također doći u stanje odumiranja kao i svi ostali ljudski umjetnički i kulturni izričaji. Bitni je odmak protumoderne od ostalog povijesnog sadržaja u tome što protumoderna uistinu protumoderna jedino ako je doslovce hranjena darom Sv. Euharistije. Tada se nakon smrti protumoderne kulture ima dogoditi privremeno stanje smrti od tri i pol dana nakon kojeg se kultura uskrsuje i obnavlja u savršenstvu. Nije više moguće nametnuti trajno stanje kulturne smrti u formi civilizacije, tj. u civilizaciji smrti, nego je na djelu trijumf života u istinskoj civilizaciji života.

Dio opisanog procesa nagovješćuje se u Ivanovu Otkrivenju kod spominjanja dva svjedoka: *"Oni su dvije masline i dva svijećnjaka što stoje pred Gospodarom zemlje. Ako im tko hoće nauditi, oganj suče iz usta njihovih i proždire njihove neprijatelje. Doista, htjedne li im tko nauditi, tako treba da pogine. Oni imaju vlast zaključati nebo da ne pada kiša dok prorokuju; imaju vlast pretvoriti vode u krv i udariti zemlju kojim god zlom kad god htjednu."* (Otk 11 4-6). Dva svjedoka koji prorokuju su umjetnici istine koji se svojom umjetnošću suprostavljaju umjetnicima laži s Antikristom kao vrhovnim umjetnikom.

Otkrivenje dalje navodi: *"I njihova će trupla ležati na trgu grada velikoga koji se duhovno zove Sodoma i Egipat, gdje je i Gospodin njihov raspet. Ljudi iz svih puka i plemena i jezika i naroda gledat će njihova*

trupla ***tri i pol dana*** *i neće dopustiti da im se trupla u grob polože. Pozemljari će se radovati i veseliti zbog njihove nesreće i darivati jedan drugoga jer su ta dva proroka zadavala muku pozemljarima. Ali* ***nakon tri i pol dana*** *duh životni od Boga uđe u njih i stadoše na noge te strah velik obuze one koji ih promatrahu. I začuše glas s neba silan: "Uziđite ovamo!" I uziđoše na oblaku u nebo na očigled svojih neprijatelja. U taj čas nasta velik potres: pade desetina grada, a u potresu poginu sedam tisuća ljudi. Preživjele spopade strah te proslaviše Boga nebeskoga."* (Otk 11, 8-13).

Oni dakle, kao umjetnici istine bivaju ubijeni, a time se želi dokinuti istina koja progovara iz njihove umjetnosti prorokovanja te ono što se čini s njihovim tijelima nije ništa drugo nego ono što se u modernoj umjetnosti naziva konceptualnom umjetnošću, a također popularno su znane kao umjetničke izvedbe nazvane instalacijama i performansima. Antikrist i njegovo kulturno-umjetničko (tajno) društvo izvode jednu konceptualnu umjetnost kroz svoj antiumjetnički javni performans u kojem ubijaju dva svjedoka-proroka. Tim se performansom želi izreći mogućnost ubijanja/zatiranja istine, želi se pokazati kako je istina ubijena, a smrt pobijeđuje život. Instalacija je izloženost njihovih mrtvih tijela tako da i to gledanje od strane svijeta bude do kraja pojačano u svojem umjetničkom dosegu. No ono što se na kraju događa je upravo negacija te Antikristove umjetnosti, događa se negacija negacije, tj. negacija dominacije laži nad istinom. Kao umjetnici životvorne vječne istine dva svjedoka su ispunjeni euharistijskom životvornošću i po tome su protumodernisti. Sv. Euharistija je poput iskre koja ponovno pali utrnulu svijeću života kako u ljudima, tako i u kulturi kao ljudskoj djelatnosti. Na kraju je opisan i sav smisao kulturnog djelovanja kada se, nakon što su dva svjedoka uzašli na nebo, ljudi na zemlji navode da proslavljaju Boga nebeskog. **Kultura koja nema taj učinak na ljude da ih navede da proslavljuju Boga nije kultura koja je prihvatljiva.** To je kultura bez svrhe i smisla osim u samouzdizanju čovjekovom i njegovom htijenju da se postavi kao nekakvo božanstvo.

Pobjeda istine nad laži koja je izvjesna i neminovna, a koja je i prorokovana Svetim pismom, ujedno je i vječnost kristološki uglavljene kulture u punini vremena. Kolika je to razlika od iluzije života u raznim civilizacijama: trajno održavajuća kultura kojoj nema mane kao što je Isus Krist savršen i bez mana. Materijalni izraz te savršene kulture dan je u liku Novog Jeruzalema koji je isto tako savršen i vječan u svojoj ljepoti, u svojem umjetničkom izričaju.

Dakle, da rezimiramo, protumoderna umire kao i sve ono ljudsko i nesavršeno, ali dolazi natrag u život obnovljena savršenstvom Gospodinovim. Naravno, to što dolazi natrag je obnova u vidu kraljevstva Krista Kralja. Tu je Sv. Euharistija kao ona od Isusa darovana pomoć za čovjekov slobodan prihvat izvanjskog spasenja sada jasno prisutna i cijelom čovječanstvu vidljiva u osobi Krista Kralja. To je transformacija od euharistijske osnovice protumoderne u povratak Isusov na zemlju na kraju vremena. Uostalom, točno onako kako je to i navješteno.

* * *

Nakon ovog izlaganja u kojemu je opisano stanje kulture i umjetnosti može se prijeći na ono što je zadaća države i odgovornog vladara i što Ministarstvo kulture ima za raditi kako bi se kultura usmjerila u pravcu istine i ljepote.

U osnovi je receptura rada vrlo jednostavna, jer istinsko i potpuno duhovno ispunjenje može dati samo vjera u Isusa Krista i prihvaćanje crkvenog nauka. Isto tako je od krucijalne važnosti teokratski poredak kojim je država oslobođena od sve sile lažnih i protubožjih svjetonazora te nema odvajanja crkve i države, crkve i vladara. Tzv. sekularizacija nije ništa drugo nego uklanjanje Boga iz svakodnevnog života čovjeka, odnosno svojevrsno shizofreno nametanje dvostrukog morala: jedan za nekakvu privatnost ili intimu i drugi u javno-općoj uporabi. Jasno je da se ne može biti vjernikom samo na određeno vrijeme, a to se ponajprije podrazumjeva da se za radnog vremena, odnosno u ekonomiji kad se gleda u široj slici, vjera privremeno isključi i prihvate nekakve nereligiozne ili ateističke postavke. Nije to moguće jer: *"Nitko ne može služiti dvojici gospodara. Ili će jednoga mrziti, a drugoga ljubiti; ili će uz jednoga prianjati, a drugoga prezirati. Ne možete služiti Bogu i bogatstvu."* (Mt 6, 24). Nije moguće podređivati se dvama moralnim vrijednostima naizmjenice kao da je riječ o promjeni šešira i zato je jedino u teokratskom, a nikako u sekularnom uređenju ostvariva i primjerena kulturna politika.

Za zaštitu ili lijek/protuotrov na osobnoj razini od sadašnjeg kulturnog trovanja koje je u kontinuiranom i intenzivnom tijeku dan nam je recept u evanđeoskom obliku kada se govori da će oni koji uzvjeruju moći *zmije uzimati; i popiju li što smrtonosno, ne, neće im nauditi* (Mk 16, 18). Ako se na aktikulturu globalizma gleda kao na produkciju zmije i njezinog zmijskog jezika, a na neizbježivu konzumaciju te agresivne kulture kao na pijenje otrova, onda se uviđa da je vjerom u Krista dana jednostavna mogućnost opstajanja u miru, ljubavi, istini i slobodi unatoč svim naporima zakulisnih sila. Cijeli ovaj megasustav trovanja čovjeka i cijelog čovječanstva otrovom antikulture pada i nemoćan je pred najslabijim pojedincem koji se osnažuje na izvorištu žive vode. Jednostavnim stvarima poput redovitih ispovijedi, pričešćivanja, molitve (posebno molitva krunice), klanjanja pred Presvetim i ostalim sličnim postupcima koji proizlaze iz iskrene vjere, a ne iz praznih šablonskih gesti, svaki pojedinac ima mogućnost imuniteta na otrove koji se svom silom današnjega svijeta slijevaju u njega. I ne samo to, nego može koristiti antikulturu, može je uzeti doslovce kako je i rečeno da se može uzimati zmije, a sve kako bi time mogao ili te zmije uništiti ili ih čak baciti natrag onima koji su ih i poslali da truju i ubijaju ljude. Tako se i antikultura može ili poništiti/uništiti od strane vjernika, ili se može istu vratiti natrag u lice onome koju je emitira, pa neka se nosi sa njom kako zna i umije. Pritome se radi o legitimnoj samoobrani od agresije i kulturno sučeljavanje je samo jedna od bojišnica na kojima se vodi bitka između snaga dobra i zla. Ne samo da je jedna od bojišnica nego je jedna od glavnih mjesta na kojima se odlučuje ishod ratnog sukoba. To proizlazi iz neposredne kulturne determiniranosti duhovnom sferom, odnosno vjerom i religijom iz koje kultura neposredno izranja. Sile koje produciraju aktualnu antikulturu potpuno su svjesne koliku im smetnju predstavlja kršćanska (posebno katolička) vjera i tu se krije razlog zašto se svo djelovanje usmjeruje upravo protiv vrijednosti koje prizlaze iz vjere i koje su naučavane crkvenim naukom. Znaju da se samo uništenjem moralno-etičko-estetske vertikale može pobijediti/ovladati na horizontalno-materijalno-svjetovnoj razini, tj. može se ovladati cijelim svijetom i svim ljudima te potom uspostaviti svjetsku nadvladu Novoga svjetskog poretka.

Stanje kulture danas pravi je odraz kuda vodi sekularno uređenje, koju duhovnu hranu stvara i koje vrijednosti potiče. Kultura je nepogrešivi lakmus papir stanja duha nekog naroda. Hrvatska država i hrvatski narod napušta stoga sekularističku obmanu i ponovno uspostavlja suradnju vladara/vlasti/države i Crkve.

Stvar se u svojoj praktičnoj biti svodi na to da ili će kapital i njegovi vlasnici određivati što će biti duhovna hrana nacije, ili će to određivati vladar/vlast/država u najboljem nacionalnom interesu. Ne postoji nikakva sloboda ili tržišne ponude koja je navodno neutralna, nezavisna ili objektivna. Uvijek određena elita, jedan uski i izdvojeni krug ljudi usmjeruje i određuje pravce djelovanja. Judeo-masonski inicirana elita svakako određuje jednu kulturu koja je antikršćanski usmjerena, kulturu koja nema harmonije ni u zvuku ni u slici, kulturu koja je kaotična i anarhistična te se kroz nju djeluje na razgradnji postojećeg i izgradnji novoga svijeta, tj. na izgradnji tzv. Novoga svjetskoga poretka kroz proces globalizma.

Hrvatska država ima kulturu usmjeravati prema kršćanskim vrijednostima, etici i estetici s time da se istovremeno mora biti mudar kao zmija i bezazlen kao golub u odnosu prema umjetniku, a to se primarno odnosi u odabiru onih kojima će se povjeravati poslovi od strane države. Umijeće selekcije i odabira čovjeka i ovdje je od presudnog značaja te su uzalud sve velike teorije i sva institucionalna riješenja ukoliko se u izboru samog čovjeka podbaci. Tu opet dolazimo do već spominjane sposobnosti vladara da izabire i nadzire svoje neposredno potčinjene. Ako u tome uspije, ako posjeduje tu sposobnost ili taj dar, daljnjim hijerarhijskim tijekom se taj dobar odabir spušta sve do najnižih razina društvene hijerarhije. Po toj jednostavnoj, ali i rizičnoj metodologiji, i umjetničko angažiranje i sveukupno kulturno stvaralaštvo trebali bi biti pravilno usmjereni. To što je sadržana i doza rizika u biti samo dodatno potvrđuje vrijednost ove metodoloigije jer sve što je vrijedno ujedno je i teško, pa po tome i rizično. S druge strane, ziherašenje i uljuljkanost u nekakvu sigurnost koja to objektivno nije, nema u sebi rizika, ali sva je sigurnost jedino u tome da nema niti vrijednosti i ljepote.

Konkretnije o tome kakav ima biti kulturni/umjetnički izričaj je nešto detaljnije izrečeno u prethodnom poglavlju o urbanizmu i arhitekturi kada je spomenut pojam protumodernističkog pokreta kao novoj protureformaciji. To je po redosljednom konceptu ove knjige došlo na red da se objavi u di-

jelu koji se doticao arhitektonskog izričaja i zato nema potrebe sve nanovo ponavljati i objašnjavati. Dovoljno je da se istakne kulturno-umjetnička sveobuhvatnost protumodernističkog pokreta koji će ujedno biti i službeni naziv za identifikaciju onoga što će se tražiti kao stvaralačka orijentacija umjetnika. Protumoderna je prvotno spomenuta u arhitekturi i kroz arhitekturu će se najprije i konkretno uobličiti te kroz djelovanje forme u prostoru ponajviše utjecati na izričaj ostalih oblika umjetničkog izražavanja. Kasnije se taj cijeli proces međusobno nadohranjuje i kada se prvi val arhitektonsko-urbanističkog izražaja donekle “istroši” trebao bi se dalje napajati upravo na svojoj “djeci” koja su izrasla na njemu samome. Književnost, slikarstvo, glazba bivaju onda oni koji svojim djelovanjem preoblikuju arhitekturu i određuju joj dalji razvitak. Jedno određuje dugo, da bi se potom isto vratilo natrag. I tako bi se svim mogućim kombinacijama i međusobnim prožimanjima stalno išlo dalje i prema novome, ali uvijek u svemu utemeljenom u kršćanskom, tj. kristološkome i marijanskome izvorištu nadahnuća.

* * *

Osim na stvaranju novih kulturnih vrijednosti velika energija države usmjerava se na zaštitu cjelokupne kulturne baštine koju posjedujemo već samim teritorijem na kojemu se kao narod nalazimo. Kao država koja nasljeđuje čak i predantičku kulturu, preko naslijeđa stare Grčke i Rima, pa sve do kršćanskog identiteta koji je ovdje prisutan od samog svojeg nastajanja na razvalinama Rimskog imperija, Hrvatska ima toliko toga za čuvati, a isto tako i za otkrivanje još nedovoljno istraženih kulturnih blagâ koja posjedujemo. Svi imamo dužnost paziti na najdjelotvorniji način tako da ostane sačuvano ne samo za naše potomstvo nego i za cijeli svijet, jer svijet bez naše kompletne kulturne baštine je jedan bitno osiromašeni svijet.

Čuvanje i rad na reastauraciji i istraživanju naslijeđene kulturne baštine ujedno je i jedna od najboljih mogućih škola ili predpriprema budućih umjetnika jer nije moguće raditi na načelima protumoderne ukoliko nije na najbolji način savladano identifikacijsko nasljeđe prošlosti. Samo kroz potpuno ovladavanje svojim kulturnim identitetom moguće je krenuti dalje i nadograditi baštinjeno bogatstvo novim vrijednostima, a ne obezvrijeđivati ga i vrijeđati svoje pretke ovim maloumnim prihvaćanjem globalističkog antikulturalizma koji je prventsveno sadržan u njegovom antikršćanstvu.

* * *

Kao poseban vid umjetnosti i moderne kulture ima se posvetiti pažnja hrvatskoj filmskoj produkciji. Film je posebno značajan iz razloga što ima tu karakteristiku da poput kazališta objedinjuje sliku i zvuk u jednu cjelinu, ali ujedno i nadmašuje kazalište u umijeću identifikacije i uživljavanja gledatelja sa samom radnjom (dramom, dramaturgijom).

Film kao audio-vizualnu sintezu s kojom se gledatelj izuzetno jako emotivno veže i na taj način onome što je predočeno, ali i što je suptilno sugerirano u podlozi samog filma vjeruje kao nečemu istinitome, ima svoje posebno mjesto u modernoj kulturi. Iz toga su razloga manipulacije koje su izvedive uz pomoć filma skoro neograničene i sve ovisi o umješnosti filmskih stvaratelja. Posebnost filma je također i u visokoj ovisnosti filma o financijskim sredstvima kojima se raspolaže i po tome je film različit od ostalih umjetničkih izričaja kojima se je moguće baviti i bez ikakve materijalne potpore. Film nema tu mogućnost i mora sakupiti barem minimalna sredstva da bi bio realiziran i već je time bitno reducirana sposobnost barem neke neovisnosti o vlasnicima kapitala, tj. film je iznad svega upotrebljen u svrhu kapital-interesa, dok sa druge strane nema mogućnosti protuodgovora onih koji su kapitala lišeni.

U potpunosti ekspoaltirajući sve mogućnosti manipulacije filmom i pogodnost da kroz monopol na kapital ujedno imaju i monopol nad filmom zakulisni moćnici stvorili su cijelu jednu megaindustriju koja je praktički sama pokorila skoro cijeli svijet. Pomoću te industrije predočene u holivudski mit šire svoje globalističke i protubožje svjetonazore i moduliraju mentalitet svim konzumentima svojih proizvoda.

Da tu nema slučajnosti i da je film iskorišten kao najbolje propagandno sredstvo današnjice jasno je svakome tko ima dovoljno vlastite pameti. Posebno se to odnosi na dvije stvari koje se kroz filmove

suptilno čini. Riječ je o falsificiranju povijesti koje svoj vrhunac postiže upravo kroz filmsko uprizorenje željenih povijesnih događaja, ali isto tako kao što se preoblikuje povijest kroz film se predoblikuju budući događaji onako kako to producentima odgovara. Upravo po Orwelovoj paroli iz "1984": *"Tko kontrolira prošlost kontrolira budućnost."*

Zbog svih ovih navedenih razloga odnos hrvatske države prema filmu i filmskoj produkciji nadilazi sitne i uske komercijalne rezone, iako ni oni nisu isključeni jer je posve realno stvarati filmove koji su istovremeno u službi istine, a imaju i svoj komercijalni učinak. Koliko će se filmova moći godišnje snimati i kakvi će to biti filmovi dobrano će ovisiti o tempu sveukupnog gospodarskog oporavaka, a posebno o brzini industrijskog razvoja kroz koji je jedino moguće bitno povećati filmsku produkciju. Samo industrijskim razvojem koji omogućava da se proizvodi najveći dio potrebne filmske opreme i ostalog materijala moguće je sniziti troškove filma. Na toj osnovi i grubom procjenom početnih hrvatskih gospodarskih mogućnosti na početku Programa nacionalnog opstanka moralo bi se postaviti jedan minimum od barem dvadesetak filmova godišnje kojim bi se postiglo očuvanje nacionalnog, kulturnog i vjerskog identiteta u narodu. Time se ujedno koliko-toliko djelotvorno parira američkoj i ostaloj inozemnoj produkciji te se ublažava i njihov propagandistički učinak. Nakon gospodarskog i industrijskog razvoja, ali i demografskog oporavka, filmska produkcija mora se isto tako primjereno povećavati podižući broj filmova na najmanje pedesetak dugometražnih igranih filmova godišnje ujedno podižući i produkcijsku razinu svakoga filma. Dugoročno ta se produkcija povećava i iznad tog broja, ali nema potrebe previše definirati kvantitet filmske produkcije za predaleku budućnost.

Kao glavno središte hrvatske filmske industrije sam po sebi se nameće Zagreb budući da postoje određene osnove u prostorijama Jadranfilma te se iste imaju višestruko obnoviti, proširiti i modernizirati kako bi postali jedan primjereni filmski studio koji može zadovoljiti planiranu filmsku produkciju. Kada se jednom pokrene cijeli filmski pogon i razvije pripadajuća tehnička podrška sa svom industrijskom podlogom, i filmski studio i svi ostali kapaciteti privlačiti će i strane filmaše da se koriste našim uslugama. Posebno to treba sagledati u kontekstu urbanističko-arhitektonskog planiranja po kojemu će stare gradske jezgre od sjevera do juga Hrvatske biti pogodne za filmska snimanja skoro bez ikakvih prethodnih priprema budući da je cijela Hrvatska oslobođena modernog globalizatorskog korporacijskog "potpisa" u ovladavanju prostorom (npr. nigdje neće biti simbola Coca-cole ili McDonaldsa).

Hrvatski film ima ulogu u cijelom moru filmskih laži pokrenuti val istine s konačnim učinkom tsunamija na obalama ljudskih umova. Taj tsunami ima namjenu pomesti nakupljene toksine koji su se tu postepenim doziranjem godinama gomilali i tako ozdraviti sve bolesne i oslabljene. To se primarno odnosi na Hrvate, zatim na sve kojima je hrvatski jezik razumljiv, ali i na stranom tržištu postoji čak i dobar komercijalni potencijal, jer sve što se uradi van današnjih šablona kojih su ljudi zasićeni a da toga nisu niti svjesni ima veliku privlačnost jer sadrži duhovno osvježenje koji ljudi nasušno trebaju i traže. Glad za istinom je velika i samo treba raditi dobro, i to prije svega u duhu istine i slobode pa će tako i proizvedeno naći svoj put u srca ljudi diljem svijeta. Svakako da će se puno raditi i na onim filmovima koji će biti uglavnom ograničeni na domaće tržište, ali to je isto tako nužnost koju zahtijeva nacionalni interes bez obaziranja na suhe komercijalne kalkulacije.

Ima toliko toga iz bliže i dalje nacionalne povijesti, a što se mora na primjereni način uprizoriti i kroz te filmove izgrađivati primereni odnos prema svojoj nacionalnoj povijesti i svim herojima koji su je obilježili. Hrvati prije i za vrijeme svojih seoba, dolazak Hrvata na more, hrvatski knezovi i kraljevi, obrana Sigeta, Klisa, Siska, Đurđevca, Ruđer Bošković, Marko Marulić, urota Zrinski – Frankopan, ban Jelačić i revolucija iz 1848., Rakovička buna, borbe Hrvata na Soči u I. svjetskom ratu, bl. Ivan Merz, Velebitski ustanak iz 1932.g., II. svjetski rat (posebno važno zbog intenzivne protuhrvatske propagande), bl. Alojzije Stepinac, Domovinski rat 1991.-95. Ovdje su navedene samo neke od mogućih tematika koje se imaju filmski obraditi i to ne jedanput, nego isti događaji u više različitih pristupa i odabira osnovne dramske tematike.

Za primjer potpune neinventivnosti i pravoga zločina prema filmu dovoljno je pogledati što i kako se obrađuje tematika Domovinskog rata. Nema najosnovnijeg smislenog i pristojnog filma koji bi jasno odredio i pokazao herojstvo i pravednost Hrvatske i agresiju Srbije i jugoslavenske vojske. I ne radi

se o samim novcima potrebnim za dobar film nego je prvenstveno riječ o potpunoj nemotiviranosti filmskih stvaratelja za jednim takvim filmom. Svi se trude biti "napredni" i "moderni", a prvenstveno se distanciraju od svega što im smrdi na nekakav nacionalizam i rade na tragu oponašanja fiktivnih "svjetskih trendova u filmskoj umjetnosti".

Tako je prava sramota da za posve mizerne novce nije snimljen film o događaju na dubrovačkom ratištu 1991. godine kada je mala grupa branitelja na tvrđavi na Srđu u jednom epopejskom događaju odbacila napad neprijateljskih snaga sklonivši se u podrume tvrđave, naručivši granatiranje od strane minobacača u Dubrovniku i za vrijeme intenzivnog vrhunca bitke i granatiranja pjevanjem pjesme "Zovi, samo zovi" neprijatelja doslovce "ubili u pojam". Sam događaj, kada ga se ide doslovce prepričati i tako ekranizirati, već sam po sebi ima sve elemente dramatike koji se čine nestvarnima, doslovce filmskima. Dakle, nije potrebno ništa izmišljati nego samo vjerno prenijeti ono što se uistinu dogodilo. Sve je moguće vrlo jeftino snimiti jer je mjesto radnje usko i ograničeno, a i vrijeme radnje je relativno kratko, tj. odigrava se u jednome danu (i manje od dana). Scenografija postoji, svjedoci događaja postoje, panorama Dubrovnika kao bisera Mediterana je u službi radnje filma je tu, istinsko herojstvo se odigralo, agresor je poražen pjesmom branitelja stjeranih uza zid – što je uistinu filmično i privlačno ne samo na hrvatskoj razini, itd.

Ista se stvar može uraditi i u slučaju Vukovara te se cijela radnja može smjestiti u podrum/prizemlje jedne kuće u kojoj se branitelji Vukovara nose s napadima agresorskih postrojbi. I tu nije potrebna visoka (skupa) produkcija nego se traži umijeće filmskog stvaralaštva i najobičnija kreativnost. Čak niti haaški falsifikatori i poništavatelji prava Hrvatima na obranu nisu našli elemente koje bi mogli premodulirati u navodne hrvatske ratne zločine pa nema niti toga opravdanja za hrvatske filmske (ne)radnike u njihovom otklonu od obrade ratne tematike Domovinskog rata, a posebno na području dva glavna simbola: Vukovara i Dubrovnika. U prvom redu radi se o postojanju osnovne volje za stvaranjem i koja (volja) mora biti usmjerena prema težnji za uprizorenjem istine, a ne prema težnji za dopadnosti apstraktnim odobravanjima nadnacionalim i bezbožnim moćnicima. Upravo se kod hrvatskih filmskih stvaratelja i radi o podložničkom mentalitetu i zabrinutosti o tome kako će se proizvod dopasti tzv. svijetu što je najviše iskazano jednom infantilnom žudnjom za oskarovskim idolom. Oscar, jedno sredstvo promidžbe holivudske industrije, postao je simbol vrijednosti kojoj se želi suobličiti. Naravno da kada se teži nečemu tako plitkome i bezvrijednome da niti izraz te težnje nije na bitno većoj razini, nego se spušta čak i ispod same razine pukog zanatskog umijeća stvaranja filma, a koji Holywood posjeduje za razliku od naših filmaša. Moglo bi se puno toga nabrajati u prilog dokazivanja potpuno nekreativnog pristupa filmskom stvaralaštvu, ali sve ostaje uzalud kada je sustav cijelo vrijeme bio i ostao krivo postavljen. I za vrijeme Tuđman/HDZ razdoblja, a pogotovo kasnije, kada se iz nikakve filmske produkcije koja je time (svojom nedostatnošću i svojom bezvrijednošću) štetila Hrvatskoj, krenulo u otvorenu antihrvatsku filmsku produkciju. S lošega na zločinačko, moglo bi se najkraće opisati kako se razvio hrvatski film.

Najbolji primjer da je moguće raditi istinito, a ujedno i isplativo je Gibsonova "Pasija" koja je pokazala i dokazala kako se može i mora suprostavljati filmskome teroru kojemu je izloženo ljudstvo svijeta. Samo jedan uradak poput "Pasije" uspio je poništiti višegodišnje trovanje i cijeli trud graditelja novoga čovjeka za novo doba dovesti jedno kratko vrijeme u upitnost održanja. Naravno da će nakaradna konstrukcija novoga Babilona propasti, a Mel Gibson je napravio film koji je pokazao koliko su u biti te sile zla slabe jer ih je potpuno izbacio iz takta i prinudio da se očituju u svoj svojoj bijedi. Najbolje je bilo, i to može biti dobra osnova za jedan dokumentarac, gledati zapjenjena lica i pobješnjelu gomilu onih koji su protestirali protiv filma i tražili njegovu zabranu i onda iste izraze i isti bijes gomile vidjeti u filmu u sceni kada svjetina traži Isusovo pogubljenje. U stvarnosti isti je duh bio na djelu i prije 2.000 godina i danas kada je u oba slučaja tražena Isusova smrt, samo što je onda bila stvarna, a danas je virtualna ili simbolična kroz zahtijev za zabranu filma što je inačica razapinjanja u filmskome svijetu. Zabraniti neki film ima za film značaj pogubljenja tog filma. Isto je tako u oba slučaja, i u Isusovo vrijeme i u današnje vrijeme, ta pobiješnjela masa izmanipulirana i prevarena od zavjerenika skrivenih u sigurnosti njihovog mraka i tajnovitosti. Tako, kroz jedan film i jedno očitovanje duhova kroz ponašanje prevarenih ljudi, možemo istovremeno vidjeti da se suštinski ništa nije promijenilo i da se iste laži samo preoblikuju u različitim varijantama.

Sportska kultura

Osim o kulturi duha država i odgovorni državnik brinu se i o promicanju kulture tijela jer je i jedno i drugo potrebno primjereno paziti i odnositi se s dužnim poštovanjem. To je nešto potpuno suprostavljeno današnjem kultu tijela koje se promovira svom silinom i koje ima svoju podlogu istovremeno u profitabilnim interesima koliko i u indoktriniranju egocentričnosti i samozaljubljenosti unutar ljudi.

Ujedno je iz sporta izbačeno skoro sve što pokazuje usmjerenje prema ikakvome oplemenjivanju, a to znači prvenstveno religijsku i duhovnu dimenziju sporta. To je bilo prisutno čak i u poganskoj Grčkoj u vrijeme Olimpijada i ostalih natjecateljskih svečanosti. Već je u Rimu to sve skupa skrenulo u jednom smjeru koji je istovjetan ovome današnjem, s time da se zahvaljujući tehnološkim mogućnostima medija sve podiglo na još veću intenzivnost preokupiranja svjetine sportskim događajima kako bi se pažnja odvratila od onih istinski životnih pitanja. Veliki dijelovi pučanstva učinjeni su bedastim poklonicima religije sporta i to prvenstveno na pasivan način. Promatraju sportske događaje do te mjere da imaju dojam da su postali šampioni samim gledanjem, poznavanjem svih detalja o pravilima igre, pamćenjem imena i životopisa sportaša te cijele sportske povijesti.

Uprava za sport pri Ministarstvu kulture i sporta zadužena je za organiziranje i kontrolu nad sportskim aktivnostima namjenjenih cjelokupnom pučanstvu u svrhu poboljšanja opće tjelesne spreme, a sa punom svjestnošću opasnosti kulta tijela i zdravlja pod svaku cijenu. Postavljajući svrhu tjelesne pripremljenosti kao samo još jedne komponente u što boljem služenju Bogu istovremeno se najsmislenije postavlja cijela krajnja smislenost sportskih aktivnosti i tako osigurava od pada u robovanje lažnim idolima i služenju krivim ciljevima. Sportska organizacija zahvaćena Ministarstvom odnosi se na populaciju koja se nalazi izvan odgojno-obrazovnih institucija i sveučilišta koji sami unutar sebe imaju organizirane sportske aktivnosti pa tako dotiče prvenstveno odrasle osobe oba spola i svih zanimanja. Tražiti će se postizanje određene masovnosti sportskih natjecanja i aktivno sudjelovanje što većeg broja hrvatskih državljana. Sport je značajan već samo po tome što je preventivni činitelj boljeg zdravstvenog stanja, ali isto tako pomaže boljoj radnoj produktivnosti tako da na ulaganje u sport treba gledati sa strane državne korisnosti i u čisto gospodarskom smislu.

Posebno će se ustrojiti hrvatski profesionalni sport koji je nešto posebno u odnos na poticanje sportskih aktivnosti kod puka. Profesionalni sport sa svojim vrhunskim sportašima je sastavni dio hrvatskog korporativnog sustava u gospodarstvu pa tako i sportaši po profesiji ulaze pod direktnu skrb države kroz Ministarstvo. Na vrhunske sportaše država gleda kao na visokovrijedno sredstvo kojim se promiču hrvatski državni interesi u svijetu koji je toliko preokupiran sportskim događajima. Osim toga, ne treba smetnuti sa uma da je sportska bojišnica svojevrsni produžetak ili supstitut političke, diplomatske, gospodarske ili vojne bojišnice. Ali, kao najvažnije od svega, tu se odražava i ona bojišnica koja stoji iznad svih navedenih svjetovnih bojišta: duhovna bojišnica na kojoj se događa borba duhova i po toj se osnovi dalje formiraju i sve ove naše zemaljske bojišnice.

Stoga, svugdje gdje postoji određena tradicija, ali i tamo gdje državni interes to zahtijeva, biti će poticani i iz odgojno-obrazovnog sustava selektirani najbolji profesionalni sportaši kako bi na međunarodnoj razini promicali hrvatsku državu. Upravo kroz odgojno-obrazovni sustav koji ima biti onakav kakav je opisan i u kojemu će sport biti jedno od glavnih pedagoških pomagala ujedno će se omogućiti visokokvalitetna produkcija velikog broja vrhunskih sportaša. Hrvati kao narod imaju sve biološke predispozicije za omogućavanje velikom broju vrhunskih sportaša pobjedničke dosege u svjetskim razmjerima, a to je i potvrđeno više nego solidnim rezultatima s obzirom na ulaganja. Genetika Hrvata je zdrava i po toj osnovi samo treba dobro raditi i rezultati siguno neće izostati i čak će i relativno brzo biti vidljivima.

Ne samo da se od vrhunskog sporta mogu postići neprocjenjivo vrijedni propagandni učinci u medijskoj borbi modernoga svijeta nego vrhunski sport ima sve osnove da bude jedna od grana koje donose visoku dobit izvozom vrhunskih sportaša. Jednostavno, kao i svaki proizvod, tako se i vrhunske sportaše može izvoziti diljem svijeta koji je prepun visokokomercijaliziranih sporstkih natjecanja koja za pojedine sportove plaćaju i enormne novčane iznose. Tako će se i kroz izvoz sportaša, ali onda kada

to odobri nadležni sportski savez prema ugovorima s pojedinim sportašima, puniti državna blagajna i sredstva koristiti za opće dobro. U sportskom sustavu nipošto neće biti mjesta za nekakve menadžere koji više neće imati nikakve mogućnosti otimanja mladih talenata jer se po načelu pravičnosti, ali i hrvatskih zakona, ne može neki pojedinac okoristiti na račun zajednice koja je ulaganjem u cijeli sustav i omogućila razvitak nekog vrhunskog sportaša.

Također, a valjda se iz cijelog pristupa i pretpostavljalo, nema govora o uvozu stranih sportaša u hrvatska sportska natjecanja. Jedino što će se uvoziti mogu biti treneri i drugi eksperti koji svojim znanjem trebaju pomoći u procesu stvaranja vlastitih vrhunskih sportaša, ali to niti nije uvoz sportaša nego uvoz znanja koje nam je potrebno za ostvarenje potrebnih rezultata.

Kako je rečeno, nema nikakvog velikog otkrivenja kada se ustvrdi da sportska borilišta predstavljaju supstitute ratištima pa se tako i pobjede na istima gledaju kao pobjede unutar cijele borbe za opstanak. Više su za afirmaciju Hrvatske uradili hrvatski sportski uspjesi nego svi pokušaji diplomacije da popravi namjerno degradirano hrvatsko državotvorstvo u javnom mijenju Zapada i cijelog svijeta. Nogometaši, Iva Majoli, Ivanišević, Kostelići, rukometaši, vaterpolisti i ostali uspjeli su svojim pobjedama poništiti dobar dio medijskih laži i iskrivljavanja koje se nabacivalo na Hrvatsku. Jedan Ivanišević je svojim prisustvom na teniskim terenima svijeta te po učincima za korist države bio ekvivalentan ratnom djelovanju najmanje jedne brigade HV. To je iz jednostavnog razloga što pobjednike svi vole, a posebno zapadni anglo-saksonski mentalitet, dakle upravo oni koji su najnegativnije preparirani protiv Hrvatske. Upravo iz toga razloga na ulaganje u vrhunski sport treba gledati kao na najjeftinije sredstvo promoviranja hrvatske države u svijetu. To nije niti najmanje sporedna stvar i po svojim učincima može imati presudne domete jer nije nimalo svejedno ako se kreće u otvoreno ratno djelovanje protiv države i naroda koji producira veliki broj pobjednika na svjetskim sportskim borilištima ili se ide napadati sportsko inferiornu naciju. Da je kojim slučajem Irak Sadama Huseina imao samo ove hrvatske sportske uspjehe iz posljednjih desetak godina bilo bi puno teže pokrenuti cijelu propagandnu mašineriju protiv te države i cijelog režima. Odnosno, ako ništa drugo, trebalo bi toj propagandi daleko više vremena za svoju učinkovitost. Isto tako na samoj razini voljnosti za ratovanje protiv nekog naroda i njegove države direktno utječe spoznaja da je taj narod svojom državotvornom organizacijom uspio stvoriti značajne uspjehe i pobjede na sportskim borilištima. Već samom takovom spoznajom neprijateljska vojska makar podsvijesno je opterećena strahom da od takvoga naroda može očekivati uspješnu borbu, ako ne i mogući poraz. Sve je to bitno u državničkom promišljanju kojim neki vladar svojem narodu priskrbljuje najbolju skrb i u tom je pogledu **Franjo Tuđman imao potpuno ispravno stajalište kada je na hrvatske sportaše gledao kao na vojnike koji djeluju duboko iza neprijateljskih linija**, i to jako djelotovorno, a sve bez vlastitih gubitaka. Zato iz svih prije navedenih razloga, a pogotovo zbog mogućnosti ratnog odvraćanja, ulaganje u vrhunski profesionalni sport ima svoju visoku državotvornu važnost te se sukladno toj važnosti i mora raditi.

* * *

Na vrhunske sportaše kao i na umjetnike (kulturne stvaraoce) treba gledati kao na najbolje veleposlanike domovine u svijetu i zato svi koji pokažu potrebnu nadarenost trebaju biti od strane države stimulirani i pružiti im se svi mogući uvjeti za njihov razvoj.

I sport i umjetnost nemaju samo indirektnu društvenu korist nego mogu biti izvor neposredne komercijalne dobiti plasmanom u svijet ili privlačenjem svijeta prema nama. U oba slučaja od značaja je nakana da se svi uspjesi od strane države koja je svojim ustrojem tim uspjesima kumovala prikažu na korist i slavu Gospodinovu i da se time nadvise svi svjetovni porivi koji bi sve mogli skrenuti u jednom krivome i kontraproduktivnom pravcu za naciju i državu.

Pametnom i promišljenom politikom u kulturi i sportu moguće je ostvariti veliki općenacionalni dobitak, samo treba znati iskoristiti sve potencijale koji u narodu postoje. Točnije, koji postoje u svakom pojedinom čovjeku kao neponovljivoj jedinki. Uostalom, kao i u svemu ostalome, i tu nema neke bitne razlike, Isus Krist mora biti uvijek na prvome mjestu kao početni i završni smisao svega. Po tim se načelima radi sve i radi svugdje i po tim se načelima ne radi za kraljevstvo ljudsko nego za Kraljevstvo Božje.

2.13. Ministarstvo pravosuđa i uprave

Mudar kralj umije izlučiti opake
i stavlja ih pod točkove.
(Mudre izreke 20, 26)

Da se vrši pravda i čini pravo,
draže je Jahvi nego žrtva.
(Mudre izreke 21, 3)

Koji zapuštaju Zakon, veličaju opake,
a koji se drže Zakona, protive im se.
(Mudre izreke 28, 4)

Zli ljudi ne razumiju pravice,
a koji traže Jahvu, razumiju sve.
(Mudre izreke 28, 5)

Kad nema brze osude za zlo djelo, ljudsko je srce sklono činiti zlo.
(Propovijednik 8, 11)

Kakav je vladar,
takvi su i činovnici;
i kakav je gradski upravitelj,
takvi mu i građani.
(Knjiga Sirahova 10, 2)

Zakon je izgubio snagu,
a pravda se ni načas ne pomalja.
Da, zlikovac progoni pravednika,
pravo je stoga izopačeno.
(Habakuk 1, 4)

Na području dosega Ministarstva pravosuđa i uprave cijeli je niz suštinskih izokrenutosti po kojima i posljedice isto tako izgledaju izopačeno od željenog prirodnog stanja.

Prema tome kako je ovo ministarstvo koncipirano biti će vidljivo da je u biti pravosuđe samo jedan dio cjelokupne državne uprave, ali zbog svoje posebne funkcije i posebnih ovlasti koje su dane pravosudnim organima taj se dio uprave ipak obrađuje kao jedna cjelina donekle izdvojena iznad ostalih upravnih tijela.

Zato se najprije opisuje uređenje pravosudnog sustava sa svim svojim pojedinostima, a tek se potom ide na određivanje tijela državne uprave onako kao su ona koncipirana sa svim svojim pojedinostima. Sve je zajedno jedno područje koje je od ključnog značaja za opstanak države kao jedne organske cjeline izniknule iz nacionalnog korpusa hrvatskog naroda sa svim idealističkim projekcijama koje se usmjeruju prema državi kao onome što ima svoje uzvišeno poslanje očuvanja i daljnje izgradnje nacije/naroda kao Božjeg određenja.

Svaki narod ima svoje poslanje i svaki je narod od Stvoritelja određen da to svoje poslanje ispuni najbolje što može te je ta istina prisutna u svakom čovjeku koji je svjestan svojeg nacionalnog identiteta kao neizbrisivog dijela ljudske cjelovitosti. Te istine o prisutnosti osobnog identiteta kojeg je dio i nacionalni identitet nije većina ljudi niti svjesna, ali se zato manifestira u obliku velikih, katkada i posve

neprimjerenih, očekivanja od države kao one koja to nesvjesno savršenstvo ima "odraditi".

Da bi to ispunjenje očekivanja, kojeg ljudstvo ne razumije ali ga zato jako dobro osjeća, bilo što bolje ispunjeno potrebna je djelotvorna državna uprava s pravosuđem kao posebice važnim dijelom koje je prvenstveno namijenjeno državljanima za korist jer se time povratnom spregom čini najveća korist i samoj državi. Ukoliko državna uprava zajedno s pravosuđem postane birokratska neman kafkijanskog oblika kojoj nije smisao u služenju državljanima za opću korist nego je sama sebi sav smisao postojanja, to predstavlja kraj tog društva i takve države. Može se taj kraj otezati i dugi niz godina, ali ukoliko nema suštinskog usmjerenja prema božanskoj smislenosti i služenja toj smislenosti svako je upiranje na kraju beskorisno. Birokratizirana državna uprava postaje nerješivim problemom koji je sličan višeglavom zmaju kojemu kad se odsiječe jedna glava, na istom mjestu izrastu dvije. To je prisutno u svim sekularnim poretcima koji su bili, koji jesu i koji će biti, jer zbog slijepog pridržavanja suhoparnih pravila te **odsutnošću slobode djelovanja na načelu pravde iznad prava nema istinski spasonosne opcije djelovanja**. Sekularni poretci mogu tek sjeći glave zmaju sve brže i brže, što na koncu samo umnožava problem, dok teokracija ima tu slobodu da onda kada je potrebno izabrani vladar usmjeri mač ravno u srce zvijeri. Zato sekularizam birokraciju multiplicira, a teokracija je reducira – zbog mogućnosti slobodnog djelovanja prema bitku problema.

Upravo kao i kod problema gordijskog čvora koji je Aleksandar riješio svojom slobodom djelovanja. Slobodom djelovanja neopterećenom onim kako su svi ostali mislili da se problemu otpetljavanja čvora mora pristupiti. Načinom razmišljanja koji je istovjetan onome birokratskome svi prije Aleksandra koji su bezuspješno pokušavali razmršiti čvor nisu nikada došli do mogućnosti presjecanja čvora iz razloga što su pristupali problemu na šablonski (birokratski) način. Svi su gordijski čvor pokušavali raspetljati pridržavajući se istih, a to znači krivih, načela da se čvor mora raspetljati kao i svaki drugi standardni čvor. Nije im sinulo da je gordijski čvor poseban upravo zato što je napravljen takvim da se standardnim pristupom ne može otpetljati. To je bila njegova posebnost i njegov problem. I u tome je na koncu bila sva problematika čvora – u neopterećenošću tuđim ili prije uvriježenim krivim pristupom ili krivim načinom razmišljanja. Isto vrijedi i kod problema birokratskog čvora gdje se isti ne da riješiti na način koji uvažava sustav koji ga je stvorio jer taj ga je sustav stvorio takvim da bude neuništiv zajedno sa svojom birokracijom. Sustav je postao birokracijom i birokracija je postala sustavom. Jedno se suobličilo s drugim te ih se može pobijediti samo ako ih se takvima i spozna. Samo potpuno novim pristupom koji ne radi ono što se očekuje, nego radi ono na što taj sustav, u ovom slučaju birokracija, nije predvidio kao mogućnost. Sekularizam je ono što je sustavom predviđeno kao jedinom opcijom djelovanja i samo se izlaskom izvan te ograničenosti postavljaju uvijeti u kojima je birokracija pobjediva. I to vrlo lako pobjediva. Brzo, djelotvorno i jeftino – kao što je i Aleksandrovo presjecanje gordijskog čvora to bilo. Jer i njemu nije bilo do nepotrebnog gubljenja vremena nego je za svoj uspjeh trebao brzinu, a svojim genijalno jednostavnim postupkom to je i dobio. Isto tako i sadašnja birokracija biva brzo i jednostavno razriješena svojeg štetnog djelovanja i omogućuje se daljnje djelovanje koje nije deformirano u svojoj nutrini.

Sekularizam ne smije riještiti problem birokracije zato što mu njegovo neodređeno pravo to priječi, iako je po pravednosti upravo to ono što se mora učiniti. Sputan suhoparnim paragrafom sekularizam ne može učiniti pravedan postupak niti kada zna da je to jedino korisno već je samougušen robovanjem vlastitim zabludama. Istovremeno, taj je isti paragraf stvoren u birokratiziranom načinu djelovanja koji radi za svoju, a ne za opću korist. To postaje začarani krug birokratskog umnožavanja i kakve su apsurdne posljedice nakon određenog vremena takvog rada može se vidjeti. Potrebno je samo pogledati na što liči birokracija Europske unije u Bruxellesu. To je jedna nakaradna tvorevina i ako se želi napraviti jedan dokumentarni filmski uradak koji bi htio biti oda teatru apsurda bilo bi dovoljno snimati nepregledne hodnike europske administracije sa svim funkcijama koje su napisane na vratima. Do kuda dovodi birokratski um izraženo je u nazivima raznoraznih izmišljenih birokratskih funkcija tipa: *Pomoćnik zamjenika asistenta pomoćnika potpredsjednika pododbora komisije za XY.* Stvarnost je opet postala nadmoćnijom od mašte jer samo birokratizimom izopačeni um može stvarati takve funkcije koje su ispisane na vratima bruxelleskih ureda, ali i drugih birokratskih legla, da ne bi bilo dvojbe o tome da je samo EU birokratiziran. Nema književnika koji bi mogao stvoriti jednu takvu konstrukciju i književnik može samo preuzeti takve nazive i iskoristiti u svojem radu, ali zato birokrat-

ski modulirani svjetonazor ima tu i takvu sposobnost stvaranja jedne nepojmljive stvarnosti. Zar se od takvog stvaralaštva može očekivati ikakvo dobro djelo? Zar unutar takvog sustava uopće ima ikakvog prostora za ljudskost ili se kroz imena (imena funkcija su također imena) koja se stvaraju ipak jasno očituje odsustvo svake ljubavi? A gdje nema ljubavi nema istine i nema ljepote. Takva je i ta idolizirana EU koja se ne gradi na interesu ljubavi već na kapital-interesu i koja po tome već sada, nedovršena i samo u naznakama onoga što tek ima biti, nema nikakve istine i ljepote u sebi. Prisutna je institucionalizirana laž i antiestetičnost u svakom pogledu. I to bi trebalo biti ono što će nam donijeti prosperitet i blagostanje, mir i dobro: dehumanizirana birokratska klika kojoj se ne može stati na kraj u njenom ranom stadiju? Neka se zamisli na što će to sve ličiti kada se tek razvije u svoju punu formu?

Nije puno bolja situacija ni u SAD-u jer je i tamo proces rasta birokratskog karcinoma došao do svoje visokorazvijene faze, a također kao i u EU-u prisutno je veliko nezadovoljstvo stanovništva takvim stanjem. U EU nezadovoljstvo je nastalo gubitkom državnog suvereniteta i prelaskom istoga u otuđeni Bruxelles, dok je u SAD još duže vrijeme prisutno nezadovoljstvo zbog polaganog oduzimanja ovlasti saveznim državama i transferiranjem istih u Washington koji je postao jednako omražen kod Amerikanaca kao i Bruxelles kod Europljana. U oba slučaja dolazi do istih posljedica: stvaranje glomazne birokracije koju više nije moguće obuzdati. Pritom treba imati na umu da je birokracija i u matičnim državama (europskim nacionalnim i američkim saveznim) bila isto tako pretjerano umnožena i jednako tako nedovoljno djelotvorna, ali i tako lošom pokazala se boljom od novouspostavljenih nad-državnih centara administrativne moći (Bruxelles i Washington). Isto tako neka se zna kako je u nekadašnjem SSSR-u Moskva postala jednako tako birokratskom kao što je to danas Bruxelles ili Washington te je ta birokratiziranost, koja nije imala nikavu korisnost već je samo štetila općem dobru, i dovela do kraha te neprirodne tvorevine. Isto će tako krahirati EU i SAD, svaki na svoj način i u svoje vrijeme, jer je tu prisutan i različiti opći kontekst tih tvorevina i silnica koji su ih stvorili.

Zato jedino u teokratskom poretku može počivati država sa svojom upravnom strukturom koja nije birokratska neman nego je sluga svojih podanika upravo onoliko koliko je to i sam vladar. Kao produžena ruka vlasti i vladara državna uprava oslonjena na čovjeka, a ne na dehumanizirano pravo koje je samome sebi svrha. Državna uprava ponaša se onoliko čovječno koliko je čovječan onaj na koga je oslonjena. U tom domino poretku uzročnosti i posljedica jasno je da je krajnja oslonjenost ona na Gospodina i to je jedina sigurna garancija dobrog usmjerenja. To je sva mudrost državne uprave s pravosuđem i ona u teokraciji može biti ili najbolja ili najgora na svijetu, sve ovisno o čovjeku/ljudima koji je vode. No poanta je u tome da ipak može biti dobra i usmjerena prema dobru, dakle postoji realna šansa za tako nešto, dok u sekularizmu može biti samo loša ili još gora te nema izgleda nikada postati usmjerenom prema ostvarivanju dobra. Upravo suprotno, sigurno je i povijesno potvrđeno da s vremenom postaje samo još gorom, a tempo tog pogoršavanja ovisan je o cijelom nizu ostalih društveno-političkih i povijesnih čimbenika.

Pravosuđe

I sam pojam pravo-suđe govori kako je riječ o tome da se pravo sudi. Treba pravo, tj. pravedno, suditi i to je sav smisao postojanja pravosuđa i taj smisao država sa svojim vladarom mora na najbolji način ostvariti. Iako nikada neće biti moguće ostvariti savršenstvo tome se treba s pouzdanjem u Gospodina potpuno posvetiti. Savršenstvo nije moguće jer čovjek je upravo najograničeniji u objektivnoj prosudbi nekoga drugoga što ima uzrok u tome da sve gledamo iz vlastite perspektive koja je vrlo skučena i kod najuzdignutijih ljudi. U stvari, oni najuzdignutiji, oni koji su dosegnuli vrhunce istinskog prosvjetljenja, a koji su nam najbolje dani u primjerima svetaca, sami svjedoče o vlastitoj nedostojnosti da išta mogu pravo po sebi prosuditi. Spoznavši svoju malenost u odnosu na savršenost našega Stvoritelja na nebesima spoznali su i koliko krivo čovjek radi kada se distancira od te savršenosti i počinje sam sebi umišljati sposobnost spoznaje istine ili istinske spoznaje, pa po tome i umišljenost u samodostatnim presudama svijeta.

Polazeći od hrvatske tradicije prisutne u Vinodolskom zakoniku kao onome prvome, pa dalje preko Korčulanskog, Dubrovačkog i Iločkog statuta imamo nekakvu povijesnu osnovu za tvrdnju da je pravna uređenost kod nas prisutna više stoljeća. Po tome dolazi i pripadajuće očekivanje od hrvatskog

nacionalnog korpusa da se u novouspostavljenoj hrvatskoj državi i pravna uređenost nadogradi na cijelu pozitivnu tradiciju i smije biti samo još bolja.

Nažalost, stanje je takvo da je sada u državi situacija u pravosuđu daleko ispod onog standarda koji je bio prisutan čak i u dalekoj prošlosti kada je čovjek bio lišen sve sile tehnoloških pomagala. Tako nešto dogodilo se iz razloga što je usporedo s tehnološkim razvitkom paralelno išla moralna degradacija koja ne samo da je suzbila tehnološke dobrobiti nego ih je stavila sebi u službu. Također se odvijao i proces koji svoj pravi uzlet ima nastupanjem sekularističkog kulta na scenu tako da se od nekadašnje jednostavnosti i razumljivosti zakona, neprestanim umnažanjem nepotrebnih zakona postupno došlo do prave šume nerazumljivih i tako većinom neprotumačivih zakonskih odredbi bez reda i konca. Zakoni se umnažaju do te mjere da njihovo negativno djelovanje također ima značajnog udjela u poništavanju tehnološkog napretka i općeg ekonomskog blagostanja. Sve na kraju biva obuhvaćeno zakonodavstvom i ništa ne ostaje prepušteno slobodnoj ljudskoj procijeni, običaju ili moralnoj svijesti. To je stoga što na te parametre nije moguće djelotvorno utjecati dok se preko zakona sve može potčiniti željenim opskurnim ciljevima onih zakulisnih sila koje stoje iza sekularnih sustava. Sve ono što bi se inače spontano riješilo unutar zdrave organske zajednice podvrgava se hladnoj i bezličnoj intervenciji mehaničkih paragrafa. Sve to zajedno dokida i naravne ljudske veze i osjećaje te cijelo društvo postaje skupina otuđenih individua. Naravno da je to izvedeno s ciljem da se tako raskomadano društvo i narod mogu lakše pokoriti i staviti u službu tih istih koji cijelim procesom upravljaju. Rad sudova postao je složen, trom i besmislen, a i za najnevažniji proces potrebne su tisuće stranica sudskih spisa. Iz takvog pravosuđa teško se može probiti zraka pravde. Procesi su postali dugi, nepregledni i neučinkoviti, osim za povlaštene koji su to prvenstveno kroz posjedovanje kapitala kojim si osiguravaju željeni učinak na sudu. Tako, kada se sve stavi u prikladni kontekst, imamo objašnjen paradoks da je pravna sigurnost podanika bila veća u doba npr. Vinodolskog zakonika ili Dubrovačkog statuta nego sada kada bi to navodnim velikim napretkom na svim poljima društvenih odnosa trebalo biti još višestruko bolje. Trebalo bi, nije, ali zato može opet biti.

Po tome kako je u sadašnjem pravosudnom sustavu izokrenuta svaka zdrava pamet pravosuđe je najbliže stanju u ekonomskim naučavanjima koja su isto tako utemeljena na laži te sve skupa služi liberalnom uzdignuću i njegovom kapitalu kao sredstvu porobljavanja čovjeka.

Slično kao i kod slučaja lažne ekonomije i kod izopačenog pravosudnog sustava pokušati će se dati barem osnovni prikazi zastranjenja i razobličiti svu nakaradnost istih.

Tako se kao jedna od glavnih priča koja se putem medija neprestano servira masama provlači nužnost postojanja trodiobe vlasti na izvršnu, zakonodavnu i sudsku. Prikazuje se također da je to riješenje naprosto idealno i nezamjenjivo, a kao glavna potvrda navodi se demokracija koja u tom sustavu počiva i sve dobro koje jedino po demokraciji dolazi. U tom trodiobnom sustavu koji je samome sebi i svome demokratskom božanstvu jedina svrha posebno je bizarna zamisao o postojanju navodno neovisnog sudstva.

Od koga sudstvo može biti uistinu neovisno? Zar sudstvo egzistira u vakuumu, odvojeno od cijelog društva, bez ikakvog utjecaja prema njemu (sudstvu) barem od strane nekoga? Naravno da je to neistina i obmana i sudstvo postavljeno neovisno o državnoj vlasti, a još k tome smješteno u sustavu tržišno-potrošačke ekonomije počinje djelovati kao dio tog tržišta i radi na osnovi ponude i potražnje glavnog društvenog čimbenika – novca. Isto tako, ne samo da tzv. neovisno sudstvo postaje potpuno ovisno o kapitalu, nego je istovremeno i u sprezi s vlastodršcima, ali na način da se uzajamno štiti u korumpiranosti i svim ostalim protudržavnim i antinacionalnim radnjama.

Već pojam "neovisno sudstvo" u svojoj srži sadrži veliku laž i oholost jer je jedini uistinu neovisni sud onaj nebeski. Jedino svemogući Bog ima privilegiju da ga se s punim pravom može naznačiti neovisnim od ičega i od ikoga, dok je sve ostalo stvoreno od Stvoritelja isto tako više ili manje ovisno o svijetu u koji je postavljeno. Nema izdvojenosti van svijeta u kojemu postojimo i svaka tendencija koja makar sugerira da je to ostvarivo istovremeno sugerira da je moguće uzdići se na božansku ravan. Puste priče koje izdvajaju suce kao nekakvu kastu nadljudi koji su toliko neovisni od svega da vjero-

vatno žive na nebesima i svi im moramo vjerovati i bespogovorno ih uvažavati mogu prolaziti samo u licemjerju liberalne demokracije. Samo u demokraciji moguće je prodati takvu priču koju kvaziintelektualna, nemoralna i korumpirana politička elita uvjerava široke mase istovremeno namećući te stavove kao neoborive dogme.

Neovisno sudstvo je besmislica na istoj razini kao i zaduživanje države stranim novcem ili demokracije kao ispunjenja najviših nacionalnih interesa. Neovisno sudstvo u Hrvatskoj, jednako kao i u cijelom demokratskom svijetu, stvarno sadrži u sebi neovisnost, ali to je neovisnost od božanskih načela i neovisnost od djelotvorne kontrole i sankcija od strane vlasti koja bi morala paziti na očuvaje svukupnih nacionalnih interesa.

Sva se ta priča dodatno uljepšava navodnom brigom o pravima pojedinaca nad pravom organske zajednice, dok treba biti upravo suprotno. Država je stvorena kao najdjelotvorniji sprovoditelj zajedničkih ili općih interesa i koja upravo ima ulogu paziti na to da pojedinci svojom egocentričnošću ne ugroze zajednicu. Pojedinac mora prihvatiti opći interes zajednice kojoj pripada, a ne nametati svoja parcijalna htijenja i tako urušavati opće dobro. Kuda bi to dovelo kada bi svatko gledao isključivo samo sebe i svoju ugodu? Čovječanstvo ne bi opstalo dulje od jednog naraštaja jer bi apsolutna opčinjenost sobom ukinula i brigu o djeci pa bi tako u vladavini sebičnosti brzo ugasnuo ljudski rod. Dobar dokaz koliko je to točno je upravo u demografskoj propasti upravo onih zajednica koje su u sebi prigrlile načelo prava pojedinca iznad prava zajednice. Pojedinac si prisvaja pravo na ugodu i to mu daje pravo da ubije nerođeno dijete ili da živi raskalašenim životom bez htijenja za stvaranjem potomstva, a sve zato da bi ugodio isključivo sebi jer ima na to "pravo". Toliko je očito da su ljudi međuovisni jedni o drugima i predodređeni za život u zajedništvu da se po tome dokazuje i istinitost prava zajednice iznad prava pojedinca. Prava pojedinca koja nisu uklopljena u službu zajedničkog života nisu na korist niti tome pojedincu, koliko god u nekom trenutku to izgledalo drugačije. Čak niti životinje nisu toliko isključive i imaju nagone koji ih navode da se brinu o svojem potomstvu. Zato ona ideja koja promovira fiktivna individualna prava iznad zajedništva u stvari promiču ukidanje države, a to je težnja jednako komunistička koliko i liberalna jer su obje suštinski anarhističke prema ljudskom međuodnosu. Te ideologije ne podnose pomisao ljubavi između ljudi i neshvatljiva im je ljubav naspram bližnjeg kao pokretačka snaga koja omogućuje ostvarenje funkcionalnog zajedništva i stoga promiču njima jedino shvatljivo i prihvatljivo suprostavljanje čovjeka prema čovjeku. Promiču i iskazuju moralno dobrim uzdizanje izdvojenog čovjeka-pojedinca na način gaženja dostojanstva osobe i potiranja slobode svakome drugome čovjeku.

Kao i kod tzv. neovisnog sudstva i kod pojma prava pojednica iznad prava zajednice događa se cinično izopačenje proklamiranih stavova te se u praksi štite prava pojedinca, ali samo posebnih, onih samoizabranih i međusobno povezanih pojedinaca koji na ostatak ljudskog roda gledaju kao na sredstvo u postizanju svojih opskurno-okultnih ciljeva. Ljudi su tu prisutni samo da bi služili njima, posebnima i privilegiranima kroz izuzetost od svih moralnih načela koja bi im eventualno onemogućila uzdignuće prema osobnom pobožanstvenju.

Bilo kako bilo, danas to neovisno sudstvo nikome ne podnosi odgovornost nego samome sebi, što je vrlo zgodno, ali za državu destruktivno, jer zato je situacija u sudstvu takva kakva je. I to je slučaj ne samo u Hrvatskoj, nego je nepravda visokoprisutna i na u nas toliko idealiziranom Zapadu, a to što prevladava drugačije mišljenje prvenstveno je prouzročeno medijskom prezentacijom. Naime, medijima se hrvatsku državu želi što brže dekonstruirati pa se zato sve loše stvari kod nas iznose i dodatno potenciraju, dok ti isti koji time upravljaju sebe i svoje države koje im trenutno služe kao figure na šahovskoj tabli prikazuju u jednom značajno afirmativnijem svjetlu nego što je to u stvarnosti. Tako sudstvo uživa sve pogodnosti svoje nedodirljivosti, a osim što ih financira taj isti narod kojeg svojim djelovanjem razaraju, dodatno se zbrinjavaju masovnom korumpiranošću. Korupcija sudstva postala je nešto poput privatnog poduzetništva koje si pravosudni aparat dopušta jer to im valjda izgleda prirodnim u uvjetima tzv. tržišne ekonomije. Istovremeno se za cijelo vrijeme svojeg protunacionalnog/protudržavnog djelovanja i poglavito jednog velikog nerada žale kako im je jako teško i kako su jako potplaćeni. Tu imaju zajedničku točku s druge dvije grane vlasti: vladom i saborom. Svima im je zajedničko to da se prikazuju kao patnici kojima je jako teško, ali se zbog naroda ipak žrtvuju jer su, eto, toliki dobrotvori.

Potrebno je samo pogledati kojom imovinom raspolažu, kolika su bila primanja i lako je vidjeti tko je nekim čudom ovladao božanskom sposobnošću stvaranja iz ničega, *ex nihilo*. I ta čudesna sposobnost je zajednička svim trima ograncima vlasti. Jednostavno skoro svi, čast rijetkim izuzetcima koji svakako postoje, uspijevaju materijalizirati svoj položaj suprotno svim zakonima o očuvanju energije. To materijaliziranje je za potrebe svoje osobne pohlepe i upravo je sukladno sa dematerijalizacijom (osiromašenjem) cijele nacije. Po tome može se s velikom sigurnošću zaključiti da se ne radi o nikakvoj sposobnosti stvaranja iz ničega i što bi rušilo prirodne zakone, nego se radi o tome da se ruše temeljni zakoni koji govore "ne kradi", "ne laži" i "ne poželi tuđe stvari". Nema što drugo biti i to su jedine opcije između kojih možemo tražiti istinu, a ako ništa drugoga, onda zahtijeva dužnu pažnju i temeljitu istragu da bi se istina doznala.

Ovo što mi sada imamo, a zajedno sa nama i cijeli Zapad samo u malo drugačijoj formi, je **sustav gdje je vlast lopovska, zakonodavstvo je lopovsko i pravosuđe je lopovsko te su se svi skupa udružili u velikom zločinačkom poduhvatu lopovluka nad našim posjedima (osobnim i nacionalnim)**, našim tijelima sa zadnjim ciljem potkradanja naših duša. Mnogi lopovi koji opslužuju ovaj lopovski sustav toga nisu ni svjesni, a niti ih nije briga za to budući da se brinu samo za svoja vremenita blaga i to ih zasljepljuje, ali jednako tako ih nimalo ne opravdava. Zato nemaju nikakve vrijednosti one teze koje pozivaju na djelovanje kroz sustav jer ne može se očekivati da će lopovi sami sebe razobličiti kao takve kakvi jesu. Oni se grade i prikazuju sve suprotno od toga. Oni su svi redom veliki humanitarci i dobročinitelji, zagovornici su ljudskih prava, životinjskih prava, civilnoga društva, otvorenoga društva, prava manjina, demokracije naravno, slobodnog tržišta, slobodne trgovine, neovisnosti sudstva, transparentnosti, tolerancije, antifašizma, dijaloga, parlamentarizma, zaštite okoliša, itd, itd.

Pouzdavanje u djelovanje sustava je gubljenje vremena i snage u ispraznost koja ne donosi ploda već samo umor i razočaranje. Jasno je da su glasnogovornici demokracije i liberalizma oni koji ponavljaju da se mora i da je dozvoljeno djelovati samo unutar zakonskih okvira i "institucija pravne države" kada su oni to podesili prema svojim planovima i svojoj koristi. Jasno je da tako nikada ništa neće njih ugroziti i to je i njima samima jasno jer imaju inteligenciju dovoljnu da im se razjasne koristi i štetnosti koje utječu na njihove prizemne interese. Zato je pripadnik Hlebinske političke škole svaki onaj koji misli da će se oni sami od sebe popraviti ili uvidjeti svoju zabludu. Ako toga eventualno i bude to su samo rijetke iznimke koje nemaju značenja u ukupnosti tih pokvarenih struktura. Te strukture stvarno ili simbolički, neposredno ili posredno, pripadaju Kumrovečkoj političkoj školi koja za razliku od Hlebinske političke škole ima djelotvornost u ostvarivanju svojih interesa. Većina iskrenih i poštenih domoljuba/državotvoraca svojim hlebinskim pristupom omogućuje kumrovečkim đacima da preuzmu kompletnu kontrolu nad nacijom i državom iako su potpuno moralno i intelektualno inferiorniji. **Nadmoćniji su u pokvarenosti i tu nadmoć eksploatiraju do kraja, a to im je i omogućeno kada se poštujući od njih postavljena pravila ne zna dati primjereni odgovor s one druge, vjerničke i nacionalističke strane.** Za zaštitu prizemnih i sebičnih interesa ovim antinacionalno-antikršćanskim snagama dovoljno je imati prizemnu i sebičnu inteligenciju i to imamo na djelu diljem lijepe naše. Inteligencija koja ih nadvisuje je svaka ona koja je i najmanje usmjerena prema moralnome i dobrome, ali tu inteligenciju sprečava nedostatak povezanosti koja je lopovska/nemoralna inteligencija među sobom ostvarila te tako dominira pripadajućim prostorom. U našem slučaju to je prostor Hrvatske i za razbijanje te povezanosti onih loših treba najprije ići na uspostavu veze onih dobrih preko Duha Svetoga te po nadahnuću biti umrežen i djelovati onako kako Duh puše, tj.: *"Vjetar puše gdje hoće; čuješ mu šum, a ne znaš odakle dolazi i kamo ide. Tako je sa svakim koji je rođen od Duha."* (Iv 3, 8).

Prisutne su uz tzv. neovisno sudstvo još dvije popularne fraze kojima se općinjavaju narodne mase. Jedna je i gore već pripomenuta fraza "uspostava pravne države", a druga je "vladavina prava".

Pojam pravne države je sam po sebi principjelno prihvatljiv jer pretpostavlja postojanje zakona koji se pravedno i onako kako su izvorno-idealistički zamišljeni primjenjuju na sve državljane koji potpadnu pod zakonski suverenitet države. Pravna država podrazumijeva da se država svojom moći upravlja i ravna prema zakonima koji su na snazi te bi to trebalo biti na dobro cijele zajednice. Druga je stvar što je taj načelno pozitivan pojam kroz nakaznu medijsko-institucionalnu prizmu postao zamjena za nacionalnu državu, odnosno uopće državu kao takvu. Naravno bi trebalo biti da se već samim spo-

menom države podrazumjeva da je ta država ujedno i pravna, jer postojanje zakona je ono što čini državu državom.

Nacionalna država nakon kršćanstva predstavlja glavnu smetnju zakulisnim silama ovoga svijeta te je dekonstruiraju na sve dostupne načine, a ovaj putem izopačenja pojma pravne države je samo jedan od mnogih. Pravna država, malo po malo, istiskuje državu samu za sebe i nakon nekog vemena ostaje sama za sebe, bez države u svojoj podlozi. Nakon toga pojam "pravna država" može se s lakoćom riješiti i imenice "država" u sebi i tako ostaje nekakvo neodređeno pridjevno pravo samo za sebe kao onaj koji si je prisvojio sav suverenitet. Želi se tako apstraktnom pravnom državom kao jednim idolatrijskim pojmom prikriti postojanje izoliranog birokratskog aparata koji uzurpira sav suverenitet na sebe i postaje nad-državom što je posebno potencirano istovremenom uspostavom cijelog niza nadnacionalno-međunarodnih sudova sa svojim zakonima koji formalno nisu pod ničijim nadzorom. U zbilji ti nadnacionalni sudovi su potčinjeni jednom isto tako nadnacionalnom biću – kapitalu, te se uska skupina koja predstavlja financijsku internacionalu kroz taj proces polako pretvara u apsolutne gospodare svijeta.

Kada se već dotičemo tih nadnacionalnih sudišta valjda je svakome jasno da u suverenoj državi ne dolazi u obzir ikakvo potčinjavanje takvim tvorevinama. Tu je posebno neprihvatljivo pristajanje na nekakav model Ujedinjenih nacija i na jednu lažnu dilemu između dominacije nadnacionalnog prava kroz taj mehanizam ili kroz neki drugi tipa WTO i sl. UN nije ništa drugo nego jedan od oblika ostvarenja Novog svjetskog poretka i zato Hrvatska državotvorna politika ne prihvaća članstvo u UN-u nego je u tom smislu najprihvatljiviji model koji je pokazala Švicarska koja je ostala izvan članstva u toj organizaciji i postavila se u ulogu promatrača. Hrvatska kao suverena država, a to jednako važi za svaku suverenu državu, ne može prihvatiti model UN-a gdje je njegova suština sadržana u Vijeću sigurnosti UN-a i onih pet privilegiranih članica s pravom veta. Hrvatskoj je to prihvatljivo jedino u slučaju kada bi i sami bili stalni član s pravom veta, odnosno, UN bi bio jedino prihvatljiv kada bi svaka od članica bila ravnopravna sa svakom drugom kroz mogućnost stavljanja veta na odluke za koje smatra da joj narušavaju suverenitet. Ovako, to je sve skupa pretvoreno u nametanje volje onih koji su kroz moć privilegirani onima koji to nisu i to je načelo nepravde te zato kroz UN nikada ne može doći do postizanja globalnog mira, što je jedna od izvikivanih parola o smislu utemeljenja UN-a. Nema mira kada vlada nepravično protežiranje moćnijih nad slabijima i zato svako pokušavnje davanja legitimiteta UN-u kao nadnacionalnom tijelu nije prihvatljivo. Taj je principijelno krivi stav posebno prisutan u primjeru agresije SAD na Irak gdje naši jednako kao i neki svjetski "državnici" papagajski ponavljaju da SAD tu agresiju nisu trebali učiniti zato jer nisu imali nekakav mandat od strane UN-a. Kao da bi usaglašavanjem interesa i dogovora oko podijele plijena između najmoćnijih članica Vijeća sigurnosti išta bilo suštinski različito, tj. kao da bi to okupaciju učinilo oslobođenjem? Ista je stvar kada se jednako tako papagajski ponavlja da Haaški sud ima legitimitet zato jer ga je "stvorila" rezolucija Vijeća sigurnosti UN-a. Pa što ako je Haaški sud konstruiran na taj način? Zar ga to čini boljim ili pravičnijim? Da ne govorim o tome što to znači tko njime upravlja. Haagom upravljaju isti oni koji su cijeli rat iskonstruirali u svojim hegemonističkim planovima i koji su preko Miloševića i velikosrpstva ratovali na ovim prostorima. Ti isti su sada, da bi olakšali provedbu pokoravanja Hrvatske i pripadajućeg katoličkog bitka, na tom istom Vijeću sigurnosti izglasali embargo na kupnju oružja i nepopustljivo ga čuvali tijekom cijele agresije uskraćujući svakome Bogom dano pravo na samoobranu.

Ako je taj UN, koji se toliko divinizira i svaka se odluka prikazuje obvezavajućom za cijeli svijet, tako nadmoćan nacionalnom suverenitetu zašto se onda i te odluke o embargu na oružje nismo pridržavali jednako slijepo kao što se nameće pridržavanje odluke o ustanovljenju Haaškog suda? Po toj izokrenutoj logici hrvatska sluganska politika morala bi danas kazneno goniti sve koji su tu odluku UN-a kršili i "ilegalno" kupovali oružje za obranu Hrvatske. Ako se već netko želi igrati slijepog pravnika koji se striktno drži nebuloznih i od strane neprijatelja (jer neprijatelj je onaj tko te želi ubiti i po Božjem pravu svatko je slobodan braniti se) stvorenih "zakona", neka bude barem dosljedan do kraja u toj igri. Zato oni koji prihvaćaju legitimnost Haaga, a među kojima se nalaze čak i oni koji su od istoga progonjeni, što je još jedan apsurd, samo zato jer je stvoren "po VS-u i UN-u" neka progone i ostale koji se nisu pridržavali pravnih obaveza koje su došle iz tog tijela. Uz "ratne zločince" koji po dodatnom izopačenju svake logike trebaju dokazivati svoju nevinost pred tim sudom u Haagu, neka se jednako

tako progone i "ratni krijumčari" koji su kršili nametnuti embargo na uvoz oružja. U biti, pridržavajući se te izopačene logike, "ratni krijumčari" su oni koji su svojim radom i omogućili nastanak "ratnih zločinaca", jer da nije bilo "ilegalnog" (od VS UN-a zabranjenog) uvoza oružja Hrvatska bi bila pokorena, o tome nema sumnje. Da je pobijedila miloševićevska opcija potaknuta i odobrena sa Zapada svatko može biti siguran da ne bi bilo niti ratnih zločina, jer je ovdje ratni zločin postala zamjena za hrvatsku ratnu pobjedu. Hrvatska i Hrvati su počinili ratni zločin time što su preživjeli, pobijedili, kao narod opstali i kao država postali.

Kada se stvari tako postave ispada da ili postojimo kao slobodan narod po pravu Božjem s pripadajućim državnim suverenitetom, ili smo samo jedna sluganska organizacija ljudi koja pristaje na robovanje i koja pristaje na nepravdu, a potpuno neosnovano i u demagoške svrhe naziva se državom. Jedina opcija dostojna čovjeka koji se klanja jednom i svemogućemu Bogu Stvoritelju je odabir puta slobode i suverenosti. Sve skupa zato ima za posljedicu prekid svake "suradnje" sa sudom u Haagu koji je jedno nedopustivo zakidanje suvereniteta i obično političko sredstvo moćnih naspram onih koji trebaju postati primjerom svim ostalima koji su određeni da postanu porobljenim narodima. I ne samo porobljenima nego i više od toga, određeni su za nestajanje u prvoj turi zatiranja svih naroda, jer jednaka sudbina koja je sada bliža manjim (biološko-kvantitativno manjima) narodima sprema se i onima najvećima, samo je to zatiranje predviđeno u idućoj "rundi".

Toliko o pojmu pravne države koji nas je doveo do svoje konačne prave slike u Haaškom sudu koji svaki razuman čovjek koji je istinoljubiv jasno vidi i osjeća kao najobičnije izrugivanje pravu i pravdi.

S druge strane, pojam vladavine prava predstavlja jednu običnu mentalnu nebulozu, ali kako je vrlo prikladno stavljen u kontekst pravne države tako se i nametnuo kao jednako legitiman u svojoj biti. To on nikako nije, jer vladavina prava po svojem izričaju pretpostavlja da pravo, a ne čovjek vlada. Još određenije rečeno to pretpostavlja da je suhoparno pravo smisao samome sebi, a čovjek, i to čovjek koji je podložan Svevišnjem, da ne bi bilo mjesta sumnji u to načelo, je tom vladavinom prava potčinjen tom neodređenom i od nekog drugog čovjeka napisanom i tumačenom pravu.

Kako se to uopće može pretpostavljati da pravo može vladati samo za sebe bez barem jednog ljudskog bića da ga tumači i provodi? Radi se o tome da se iza te "vladavine prava" ne krije neki slučajni pojedinac nego cijela skupina raznih zakulisnih likova koja u raznim oblicima i pod raznim nazivima ima dugu tradiciju ostajanja u skrovitosti i tami, a riječi i fraze mogu jako dobro sakriti, pa se tako i te opskurne ličnosti skrivaju iza njih. Puno više nego što bi to čovjek mogao pojmiti. Zato se treba držati onih osnovnih pojmova, analizirati ih i otkriti što se krije u pozadini istih, pa kada se to uradi može se ponuditi rješenje ustroja hrvatskog pravosudnog sustava.

Nema vladavine prava i ne može je nikada biti jer samo Bog je onaj koji je apsolutni i najviši vladar neba i zemlje i samo čovjek koji nije u sukobu s Bogom ima dozvolu vladati zemljom koja mu je od Stvoritelja povjerena. Stoga bi pravilan redoslijed vladavine išao slijedom Bog – čovjek – pravo. Od čovjeka stvoreno pravo je samo jedno korisno sredstvo u službi tog hijerarhijskog odnosa gdje se zna gdje je čije mjesto i što je čija dužnost. Kada se dakle nameće vladavina prava taj se slijed upravo izokreće u svoju suprotnost: pravo – čovjek – nadčovjek. Pravo se postavlja na vrh, čovjek je podložen tom na nebeski tron uzdignutom pravu, a Bog je izbačen iz cijele jednadžbe jer je to i bila intencija onih sila koje stoje iza cijele ove ideje o "vladavini prava" koja se neprestano medijski ponavlja bez pojašnjenja što to stvarno znači. Umjesto Boga ustoličuje se nadčovjek, tj. onaj koji si je uspio priskrbiti božanske atribute i kao božanstvo nametnuti se drugima, običnim ljudima.

Opet se dolazi do sekularizma koji i je nametnut kako bi ove u biti neodržive teze imale mogućnost ustoličenja u sustavu, jer kada se sekularnošću odvojilo Crkvu od države, odvojilo se i od obaveze pridržavanja teoloških zakonitosti danih u vidu nepromjenjivih crkvenih dogmi. Kako se znalo da Crkva neće promijeniti svoje dogme, tj. neće pristati na relativizaciju istine, onda se kroz odvajanje od Crkve postiglo željeno nametanje relativizma u kojemu je sve moguće, pa i to da apstraktno ljudsko pravo odjednom postane doslovce vladarem univerzuma. Jer kada više nema Boga, kada je On postao prognanikom u državi kao ljudskoj tvorbi, onda je na upražnjeno mjesto moguće staviti sve i svakoga.

Onda je moguće poganizirati ljudski život do te mjere da to postane i institucionalizirano, a da čovjek na to gleda kao na nešto prirodno i normalno. Dapače to je jedino ono "napredno" i "progresivno", a svatko tko pokuša to osporiti odmah postaje primitivcem, nazadnjakom, izolacionistom (u hrvatskom slučaju), pa sve do toga da ga se označi kao opasnošću za mir i blagostanje te u skladu s tim i odstrani na bilo koji način. Da bi sve bilo u suglasju s licemjerjem i farsičnim sustavom i to odstranjenje opasnih i nepodobnih se izvodi upravo po načelima "pravne države" i "vladavine prava".

U današnje vrijeme, i to prvenstveno na medijski način, odstranjivanje je virtualno, ali uvijek se pridržava otvorenom i mogućnost klasične tjelesne eliminacije: lišavanje slobode ili likvidacija. To je posebno izraženo ukoliko se netko usudi izreći takvu herezu i izjasni se nedemokratom ili ga se takvim etiketira što je postalo vrhunskim krimenom modernog doba. Sve je dopušteno, čak do masovnih ubojstava nerođenih, ali nije ni pod koju cijenu dopušteno biti zagovornikom nedemokratskog ustroja što znači i opoziciju prema liberalizmu, ali i prema komunizmu i fašizmu/nacizmu jednako tako, a sve skupa objedinjenom u sekularizmu. Ne smije se u ovom toliko samom od sebe proklamiranom društvu bezgraničnih sloboda imati slobode za zagovaranje jedine opcije koja čovjeku pruža istinski mir i istinsku slobodu – teokracije kao suprotnosti sekularizmu.

Vladavina prava je jedino moguća u sekularnim varijacijama (demokracija, komunizam, faši-nacizam) jer je jedino u tim sustavima bilo, ili je i dalje moguće biti, distanciranim od Božjih zakona koji su nam jasno objavljeni i još dodatno rastumačeni crkvenim naukom i živom crkvenom predajom. Teokracija je u suprotnosti s tim otpadničkim svjetonazorima, ma kako se oni prikazivali lijepima, dobrima, čovjekoljubivima, mirotvornima ili pravednima, jer je uvijek posrijedi stara prijevara dobro nam znanog zmijskog jezika koji zavodljivo govori ono što čovjek voli slušati, a ne ono što čovjeku koristi.

Uostalom, što je to ovo ljudsko pravo koje se nameće kao vladatelj? To je čista bezbožna vladavina čovjeka nad čovjekom oslobođena milosrđa i ljubavi. Od samih početaka ljudskih unutarnjih organiziranja među sobom, a bez podvrgavanja Božjoj objavi, ljudi se podvrgavaju sili i ničemu drugome nego običnoj i sirovoj sili. Bez (pri)sile koja podupire zakone ili pravo nema nikakve mogućnosti oživotvorenja tih zakona i tog prava u nekom društvu. Ljudi ne priznaju zakon ako znaju da iza njega ne slijedi sila koja kažnjava one koji zakone prekrše i to je jednostavno tako, pa po tome slijedi i zaključak da je zakon ili pravo lišeno sile ispraznost bez smisla. Kako sila nije ovisna o pravnim zakonima to je dodatno potvrđujuće da se kod razmatranja prava i zakona mora ponajprije razmotriti koja je sila u nutrini istih.

Zato se opet sve prelama na tome je li zakon ili pripadajuće mu pravosuđe uglavljeno u Kristu i iz Njega kao životvorne, pravedne i istinske sile izvlači i svoju silu kojom podupire zakone i pravo? Ili je na djelu distanciranje od Krista i Njegove Božanske sile te po tome temeljenje prava i zakona na vlastitoj ljudskoj sili ili sili nekih drugih božanstava, a što u svakom slučaju na kraju završava antikristovskom manifestacijom jer "*Tko nije sa mnom, protiv mene je.*" (Lk 11, 23).

Čak se i samome Bogu vjernik potčinjava po strahu Božjem kao prvoj stepenici prema spasenju. To je jednostavno tako, jer po praroditeljskom otpadu iz prvotnog stanja svijeta čovjek postaje toliko udaljen od svojeg Stvoritelja da ga jedino jedna spoznaja da slijedi vječna kazna može po strahu od te kazne podstaći da se potrudi spasiti. Da nema tog poticaja, koji treba shvatiti kao poticaj iz ljubavi, ne bi se mogli spasiti. Ljubav je to Božja na djelu kao kad roditelj budi svoju djecu koja spavaju nesvijesna da gori kuća i da trebaju izići van da ne bi izgorjeli. Tako da po tom Božjem poticaju i mi iziđemo iz stanja spavanja i uvidimo stvarnost. Strah Božji ovdje predstavlja sredstvo otrežnjenja i spoznaje spasenja koje nam obznanjuje naš dobri nebeski Otac i pod tim strahom doznajemo i za ljubav kojoj smo izloženi ukoliko je želimo prihvatiti.

Tako je i u najvišim zakonima, u najvišem "pravu", prisutna sila koja ima moć kazniti onoga koji se ne pridžava tih zakona, odnosno toga prava. Također je istovremeno prisutna i sveprožimajuća ljubav koja stoji iza te sile i te moći pa tako ima svoje savršeno usklađenje. Djelotvoran je savršeni balans između moći i ljubavi koji je jedino Svevišnjem ostvariv.

Čovjeku je to nemoguće izvesti u niti približno bliskoj savršenosti, a čak se niti ne trudi previše to izbalansirati nego se sve pravo utemeljuje na sili i moći kojom ovladava nad drugim ljudima. Posebno to dolazi do izražaja kada se odjeljuje od nebeskih načela dana ljudima i ravna se isključivo po sebi kao onome koji je dovoljan za djelotvorno zakonodavstvo i pravni sustav, ili to čuveno "pravo". Tako se na koncu dolazi u situaciju da zakoni i pravo nisu ništa drugo do li ono što neki goropadni silnik određuje kako bi zamaskirao svoju grubu silu i prikazao je opravdanom i pravednom. Također se hoće time u ljudima proizvesti jedno samozavaravanje kojim oni sami lakše prihvaćaju i podnose tu besmislenu silu i moć koja nije u korist Božju i Kraljevstva Božjeg nego radi za odmetnutog čovjeka i njegovo ljudsko kraljevstvo jer tako u pukoj bezbožnoj/protubožjoj sili vide ipak neku smislenu uzvišenost. Druga je stvar što je to laž i ta uzvišenost služi uzvišenju čovjeka, a kao krajnja konzekvenca ovog pravnog sustava je uzvišenje Antikrista koji će upravo držeći se tih lukavo izvedenih prijetvornih pravnih načela izvoditi i svoja "prava" na božanske atribute. Dakle, da rezimiramo, u svijetu današnjice, u ovome sekulariziranome svijetu, pravo je sadržano u bezbožnoj sili.

Sam pojam prava stavljen unutar sekularnog svjetonazora/sustava je čisto apstraktran i nema nikakvog temelja. Gdje pravo počinje, a gdje završava? Najbliže nekom konkretnijem odgovoru dolazimo spoznajom da je pravo predmet pravednosti, a pravednost je sposobnost pojedinca da čini pravednost. Znači pravo je preko povezanosti s pravednošću ovisno o kvaliteti određenog pojedinca, odnosno ovisno je o tome kako je moralno određen pojedini čovjek. Kakvom se načelu i kakvom moralnom zakonu podređuje pojedini čovjek u potpunosti je ovisno kako se to pravo primjenjuje, a koje je uvijek utemeljeno na sili kako je maloprije objašnjavano. Zato je pravo uvijek subjektivna procjena pojedinca i svako pravo se uvijek subjektivno tumači, već prema moralnom svjetonazoru onoga koji raspolaže s moći kojom nameće svoju volju. I svatko onaj koji tvrdi da nema subjektivnosti širi zabludu jer je sam u zabludi ili svjesno širi laž kako bi druge prevario. Jedino je Svevišnji uistinu potpuno objektivan, a čovjek može biti samo manje ili više subjektivan zbog svoje ljudske ograničenosti. Moguće je ustvrditi i da je upravo ondje gdje se na sva usta hvali velikom savršenošću i velikom objektivnošću kod primjene prava prisutna jedna velika laž koja je svojim opsegom proporcionalna pripadnom samohvalisanju. Jedino je moguće pošteno priznati svoju ograničenost u primjeni prava, onakvog ljudski napravljenog i primjenjenog te po tome nesavršenog, te se najprije podrediti Božjim zakonima, Božjem pravu, i po tome podređenju dalje raditi i moliti za oprost u svim greškama koje čovjek prije ili kasnije uradi. Jedino na tim principima može se to pravo donekle dovesti na stazu pravednosti i zbog svojih slabosti s te staze što manje skretati u dobrom držanju savršenog pravca. Isto kao što nikada ne možemo na papiru povući savršeno ravni pravac i onaj koji bi tvrdio da to može bio bi u očitoj neistini. Jedino je moguće povući što manje iskrivljeni pravac tako da kada taj pravac bude kod Stvoritelja kao imatelja savršenog etalona prosuđivan zaslužimo prolaznu ocjenu na najvažnijem ispitu kojem će svaki čovjek prije ili kasnije pristupiti.

Koliko je subjektivnost danas prisutna, a istovremeno se kao i demokracija iz svega grla proglašava najboljim ljudskim uređenjem, vidljivo je pogleda li se kako se juridičko pravo dvojako koristi, već prema potrebi onih koji raspolažu sa svjetovnom moći. Budući da je kapital postao osnovnim izvorom svake moći današnjega modernog svijeta, tako i imaoci kapitala određuju kako se pravo pozicionira.

Služeći se izrazima i klauzulama pravnoga rječnika donose se neumjerene i nepravedene presude, a sve se začinjava izrazima koji djeluju kao najviša moralna pravila pravnoga karaktera. Kvareći postojeće zakone proturiječnim tumačenjima, ta tumačenja su skroz prekrila onu osnovnu i korisnu bit zakona te uvela pomutnju jer je na kraju postalo nemoguće bilo kome znati tako zamršeno i neodređeno zakonodavstvo. To je i bila nakana, jer se onda sve može tumačiti onako kako se od prilike do prilike pokaže korisnim imaocima moći, a to je još dodatno usklađeno s medijskom manipulacijom kojom opet upravljaju ti isti moćnici. Došlo se čak do takvog stanja da je postalo važnije kako će mediji presuditi te se sukladno medijskom vodstvu dalje odrađuje i formalna pravna procedura.

Sve to nije ništa novo, a promjenjena je samo vanjština i to prvenstveno na bazi uznapredovalog scientološko-tehničkog znanja kojim se postiglo da do neslućenih visina uznapreduje moć pojedinca ili jedne male skupine pojedinaca prema ostatku ljudskog roda koji je te iste moći lišen. Kako je suština ostala istom vidljivo je u evanđeoskim zapisima gdje je jedna od glavnih sablazni koja se Isusu pripi-

sivala od strane farizeja, onodobnih židovskih poglavara, bilo nepoštivanje Zakona onako kako su oni smatrali da ih se treba pridržavati. Današnjim riječnikom rečeno bila bi to optužba za nepoštivanje pravnog poretka i odstupanje od načela pravne države ili vladavine prava. Radilo se, u svojoj biti, o tome da li je Zakon ili pravo tu zbog čovjeka ili je čovjek tu zbog Zakona ili prava. Kao i kod slučaja kapitala, a ta podudarnost nije nimalo slučajna, čovjek je potčinjen Zakonu/pravu isto kao što ga se stavilo u potčinjenost kapitalu, umjesto da je situacija obrnuta i da čovjek bude ispred Zakona/prava jednako kao i iznad kapitala (vidi poglavlje o financijama). Pri tome se podrazumijeva da Zakon/pravo ima svoje neosporno važno mjesto i da se posebice Zakon kao Božja objava ima izvršavati, ali to izvršavanje, taj proces ili rad moraju biti ispunjeni ljubavlju i milosrđem tako da ne postanu bezličnim i otuđenim propisima odmetnutim od srca. Stavljeni u suhoparni kontekst zakona koji je sam sebi svrha i najsavršeniji propisi poput Zakona Gospodnjeg postaju sredstvom ugnjetavanja u rukama ljudi bez milosrđa i ljubavi prema bližnjemu. To je i bilo uzrokom sukoba između Isusa i farizeja jer Isus Zakon vraća na svoje pravo mjesto i pruža ga ljudima kao nešto za, a ne nešto protiv čovjeka.

To se otkriva u riječima Isusovim kada odgovara farizejima na optužbu da se učenici ne pridržavaju Zakona: *"I kad biste razumjeli što ono znači: Milosrđe mi je milo, a ne žrtva, ne biste osudili ove nekrive. Ta Sin Čovječji gospodar je subote!"* (Mt 12, 7-8). Milosrđe koje je produkt ljubavi je ono što treba prethoditi žrtvi, a žrtva ovdje znači propisan obred sa svojim pravilima, te tako **milosrđe i ljubav prethode provedbi propisanih odredbi** (Zakona, zakona, prava). Jedino na ovaj od Spasitelja dani način može se doći do pune spoznaje kako to čovjek po Sinu Čovječjem postaje gospodarom subote. U današnjim terminima to se može prevesti kao čovjekovo prvenstvo nad pravom, tj. da su propisi stvoreni zbog ljudi i prema ljudima se ti propisi oblikuju u svojoj izvršnoj formi.

Krist se jasno izjašnjava u prilog nutrine, osuđujući farizejski legalizam. I sveti Pavao veliča slobodu duha i kodeksa ljubavi. No to nipošto ne isključuje postojanje zakona, jer Krist je dao propise, obvezujući svoje sljedbenike da ih se drže. I to je područje unutar kojeg je moguće smjestiti pravo, a Krist je onaj koji je glavna mjera svega, pa tako i prava.

Naravno da ovakve tvrdnje sablažnjuju pravnike, priznate pravne "stručnjake", i to danas jednako onako kako su sablažnjivale farizeje nekada. Zbog skamenjenosti srca ne može im doprijeti jednostavna istina koja bi ih oslobodila od okova suhoparnih riječi i nagomilanih pravila koji su postali smislom samima sebi. Ti pravni stručnjaci, ti robovi neodređenoga prava, svojim djelovanjem ne samo da sebe porobljavaju nego to čine i svima oko sebe, svojim bližnjima. Bešćutno propovijedaju pravo i vrše jednu evangelizaciju, samo što je to evanđelje njihovih mrtvih riječi spojenih u cjelinu nazvanu juridičkim pravom. To je pravo smrti u opreci sa životom, pa tako i posljedice tog prava smrti vidimo u izgrađenoj civilizaciji smrti u kojoj živimo. I farizeji su zbog svojih kamenih srca ostali u nerazumijevanju Isusa te su ga doživjeli kao neprijatelja. Zato su samo gledali kako bi ga svojim lukavim upitima doveli u "pravno nebranjivu situaciju" i tako pokušali diskreditirati pred narodom.

Primjer za to vidimo u slijedećem ulomku iz Evanđelja:
A oni upitaše Isusa da bi ga mogli optužiti: "Je li dopušteno subotom liječiti?" On im reče: "Tko to od vas jedinu ovcu koju ima ne bi subotom prihvatio i izvadio kad bi mu upala u jamu? A koliko je čovjek vredniji od ovce! Tako, slobodno je subotom činiti dobro!"

Tada reče čovjeku: "Ispruži ruku!" On je ispruži, i - ruka mu zdrava kao i druga! ***A farizeji iziđoše i održaše vijećanje protiv njega, kako da ga pogube.*** (Mt 12, 10-14).

Kako vidimo, nije im uspjelo svojim pravnim smicalicama nadmudriti Isusa pred narodom i opet je Isus potvrdio načelo po kojem je **ljubav prema čovjeku ispred samodostatnih propisa lišenih milosrđa**. Činiti dobro, a dobro je ljubav i ljubav je dobro, slobodno je uvijek činiti, pa i onda kada je zapovijeđeno da se ništa ne čini, tj. da se odmara od rada u ostalim dana u tjednu. Kada se to proširi u univerzalnu primjenu u našim životima spoznaje se da je činiti dobro i ljubav dozvoljeno, štoviše, obvezatno je i onda kada to ide protiv propisa, protiv zakona, protiv "pravne države" i "vladavine prava". Tu vidimo da su ti pojmovi pretvoreni u nešto što želi poništiti ljubav i milosrđe između ljudi i pretvoriti ih u otuđene i zavađene jedinke. Pojmovi "pravne države" i "vladavine prava" postali su sredstvo u antikristovskoj službi i od nečega što je načelno dobro stvorilo se sredstvo u službi zla.

Kako se prema takvoj upravo đavolskoj dosjetljivosti treba postaviti vidimo kada svoje riječi izrečene farizejima Isus odmah primjerom dodatno potvrđuje djelom izlječenja otvoreno prkoseći farizejskom autoritetu i onodobnom farizejskom pravnom poretku. Time se u njihovim očima Isus pretvorio u nepomirljivog neprijatelja kojeg se moralo ubiti jer inače oni ostaju bez svojih pozicija moći koje su si prisvojili. Isusov pravni nauk bio je nespojiv s farizejskim pravnim naukom i te dvije oprečnosti nisu mogle postojati jedna uz drugu. Suverenitet istine suprostavljen je suverenitetu laži i iz toga proizlazi agresija i mržnja laži koja zna da može vladati samo ako ubije svu istinu jer istina oslobađa, a to laž koja zarobljava želi spriječiti. Zato farizeji održaše vijećanje o tome kako da pogube Isusa.

Kad Isus to dozna, ukloni se odande. Za njim je išlo mnoštvo. On ih sve ozdravi i poprijeti im da ga ne prokazuju - da se ispuni što je rečeno po Izaiji proroku:

Evo Sluge mojega, koga sebi izabrah:
mog ljubimca, miljenika duše moje!
Stavit ću Duha svoga na njega:
naviještat će pravo narodima;
preti se neće, neće bučiti,
glas mu se neće čuti po trgovima;
trske stučene prelomiti neće,
stijenja što tek tinja neće ugasiti -
sve dok do pobjede ne izvede pravo.
Ime njegovo nada je narodima! (Mt 12, 15-21).

Ovdje je prekrasno pokazano kako se treba odnositi prema prijetnjama i samome zlu koje radi protiv čovjeka. Zla se kloniti, ali nipošto se zla bojati i dozvoliti da svojom prijetnjom zlo spriječi naš daljnji rad, daljnje činjenje dobrih djela motiviranih ljubavlju i milosrđem. Ujedno je i u starozavjetnom proročanstvu opisano kako je **Mesija onaj koji po kome se određuje pravo**. Izaija posve jasno govori kako će Mesija *navještati pravo narodima* i to na način suprotan svijetu. Jedino i samo po Mesiji dolazi ljudima pravo i to treba biti jasno svima koji se pozivaju na Hegela, Marxa ili bilo kojeg drugoga navjestitelja prava neuglavljanog u Kristu. Mesijino, tj. Spasiteljevo pravo navješta se skromno i ponizno, dok se lažno pravo ili pravo smrti, i onda jednako kao i danas, proklamira sa svom mogućom pompom, galamom, kićenjem i slatkorječivošću. Izaija završava isto tako jasnim nagovještajem po kojemu se vidi prije spominjani sukob dvaju prava: onog istine i onoga laži. Pobjeda pripada Isusu i istini koja dolazi jedino po Njemu, a to i Izaija govori kada kaže da je *njegovo ime nada narodima*. Protiv ovog sustava zla i pripadajućeg prava laži i prava smrti sam čovjek nema izgleda, nema nade i jedino ako prihvati Spasitelja dolazi nada i dolazi pobjeda. Ime je to Isusa Krista te je jasno i posve određeno kako je moguće čovjeku spasiti se od svih zala koja ga vrebaju. Konkretnim i stvarnim imenom i tijelom Spasitelja raspetog za sve nas, a ne prihvaćanjem zla i laži koje stvarno niti ne postoje kao nešto stvoreno nego je to posljedica nedostatka dobroga, te je po tome sve ono nepostojeće i/ili apstraktno prispodobno zlu i lažima.

Farizejsko-juridičkim uzdizanjem apstraktnog prava na piedestal najveće moguće objektivne pravednosti postiglo se ovo stanje u modernom sekularnom društvu u kojem je sloboda pravo činiti sve što je dopušteno zakonom. Tako nešto je sumrak slobode, jer onaj koji određuje zakone, a posebice onaj koji određuje njihovo tumačenje zato što raspolaže silom, preuzima na ovaj način sveukupnu slobodu u svoje vlasništvo. Može se sve napraviti u skladu sa zakonom onako kako dotičnom moćniku odgovara, a sam autoritet zakona još je dodatno potkopan liberalnim tumačenjem što još više olakšava manipulaciju. Sudovi u konačnici donose odluke pod pritiskom stvorenog mišljenja od strane medija koji su opet pod kontrolom istih zakulisnih sila, a kako je to prije već i rečeno.

Hrvatska iz svih navedenih razloga mora imati zakonodavstvo postavljeno upravo na suprotnim principima od ovih sadašnjih licemjernih i nadasve nepravednih. Hrvatski zakoni moraju biti kratki, jasni i bez dodatnih tumačenja, pa će ih tako svi moći dobro poznavati i razumjeti. Da bi to bilo još dodatno poboljšano u svojoj izvedbi potrebno je polaziti iz prihvaćenih i općepoznatih etičkih načela, odnosno to znači da se u slučaju Hrvatske sve gleda kroz kršćansku prizmu kroz koju se dalje stvaraju složeniji zaključci.

Također je jedna od osnova budućeg hrvatskog zakonodavstva poslušnost i odgovornost svih prema svojim nadređenima, a sukladno s time ide i radikalno smanjenje zlouporaba položaja zbog pune odgovornosti svih prema državi.

Jedna od bitnih načelnih, verbalno-pojmovnih dinsktinkcija od sadašnjeg svjetonazora biti će u odstupanju od ovolikog navođenja prava kao pojma i zamjenom riječi zakon. Pravo koje je neodređeno i opće postaje zamjenjeno zakonima koji su konkretni i razumu jasniji.

Država ima pravo i obavezu sve zlouporabe zakonskih ovlasti kažnjavati posebno strogo i principijelno tako da se suzbije svaka volja za rizikom koji je uključen u zlouporabama sustava i položaja. Važno je da niti jedan primjer nezakonitosti i zloporabe ne ostane nekažnjenim, ali isto je tako važno sve primjereno medijski prikazati kako bi se poruka odgovornosti prenjela u što većem opsegu.

Sudovi će biti otvoreno (za razliku od sadašnjeg stanja gdje je to prikriveno) povezani s interesima države i ukoliko je država sa svojom vlašću i samom osobom vladara u suglasju s pravim nacionalnim interesima onda ta povezanost nema u sebi nikakvog proturječja. O pravednosti vladara ovisiti će i pravednost sudova i sudaca, ali i o pravednošću tih sudovâ i sudacâ puno ovisi i pravednost vladara. To je dvosmjerno djelovanje koje se uzajamno potpomaže ukoliko postoji opći sklad i tako raste u vrlinama. Suci će morati znati da je njihova uloga kažnjavati i primjenjivati zakon, koji je i stvoren radi primjerena privikavanja ljudi na kazne i na preodgoj kroz kaznu, a ne radi isticanja osobnih duhovnih osobina sudaca. Kazna, koliko je odgojna za osuđenika, toliko je još i više odgojna za narod. Kada se pokaže kako se kršitelji zakona kažnjavaju, ljudi počinju tek onda poštivati zakon. Kada netko prođe nekažnjen u svojim nezakonitostima i ostali s pravom misle da i oni mogu izvući neku korist ne poštujući zakon. Tako ulazimo u nerješivu situaciju u kojoj smo danas gdje se ništa ne može normalno raditi i gdje svugdje vlada veća ili manja doza bezakonja. Stvoreno je ozračje gdje oni koji su čvrsto na principima moralnosti i poštenja ne mogu prosperirati i napredovati u društvu na osnovu svojih vrijednosti već se ističu i nameću oni nemoralni, nepošteni, lažljivi i iskvareni u svim zamislivim oblicima. Stvara se obrazac u kojemu najbolje (u svjetovno-materijalnom smislu) prolaze oni koji primjenjuju veću podlost prema bližnjemu i tako je sustavno izokrenut naputak o ljubljenju bližnjeg svoga koji svojim postojanjem samo raste u zlu. Kroz neko vrijeme društvo, nacija i njena država koji su određeni unutar opisanog obrasca postaje naveliko prožeto zlom u sebi i kroz sve svoje strukture, a prvenstveno se kao lako kvarljiva roba pokazuju intelektualne, političke i gospodarske elite. Te elite su i oformljene tako da su na pozicije kojima se odlučuje i upravlja došli ljudi selektirani kroz sustav koji podržava i selektira relativističku moralnost egocentrizma gdje je dobro ono što je na korist pojedincu. Time se postiglo da nitko ne može doći na ključne elitističke pozicije, a da nije prihvatio načela zla i pokvarenosti.

To ne samo da čini štetu i nepravdu prema onima koji su moralni kao osobama-pojedincima nego šteti cijeloj zajednici. To je za naciju i/ili državu pogubno i vodi je u propast, u njezinu smrt, a kada se to shvati onda je valjda jasno da iza stoje one silnice koje propovijedaju ukinuće ili prevladavanje kako religije (prvenstveno katoličkog kršćanstva) tako i nacija i država jednako, te njihovu transformaciju u jednu jedinstvenu tvorbu, u jednu svjetsku nadvladu sa svojim izabranikom, tj. lažnim mesijom – Antikristom.

Da bi se izišlo iz te zadanosti u lošem poretku u državi Hrvatskoj o kojoj se ovdje govori stvara se potpuno novi naraštaj sudaca neopterećenih prošlošću i svom kompromitiranošću koja iz te prošlosti dolazi te uvelike sputava djelotvornost. Ti novi suci imaju biti educirani na idejama moralnog kodeksa koji ne dopušta više mogućnost ustrajanja u zabludama, jer ako se na zabludama ustraje one prije ili kasnije unište naciju i državu svojim narušavajućim načelom.

Po tome se isto tako ukida pravo kasacije koje će prijeći u ruke državne vlasti s vladarom na čelu koji će biti onaj čija će odluka biti konačna. Tako će o eventualnim neispravnim odlukama sudaca odlučivati vlast (vladar), a ukoliko se iste ustanove, suci će snositi odgovornost prema procjeni vlasti i vladara. Time se osigurava da suci rade svoj posao pod punom odgovornošću za svoje odluke, da nauče svoj posao na način da se krive presude što rijeđe događaju, a ne da se kao do sada suci međusobno štite i pokrivaju svoje greške. Suci i sudstvo postali su jedna država u državi i to je razarajuće za opstojnost

svake države i zato se država mora zaštititi razbijanjem tog sudačkog cehovskog klana koji se nije izgradio za opće dobro nego za ostvarenje sudačke nedodirljivosti kojom se onda oni sami služe prvenstveno u zaštiti svoje nesposobnosti i korumpiranosti. Krive presude postale su pravilo današnjeg sustava, dok je dobra presuda sada jedna iznimka što dovodi do ogorčenja i sveobuhvatnog nezadovoljstva državljana svojom državom. To nezadovoljstvo državom je jedan od glavnih ciljeva takvog ustrojstva koji je nametnut kroz liberalno-demokratski svjetonazor.

Posebna je priča odvjetništvo koje ljude dehumanizira i pretvara ih u hladne, surove i uporno besprincipjelne osobe. Oni tako kako su već oformljeni u svim slučajevima sve svode na legalne, ali bezlične temelje. Sve stavljaju u kontekst koristi zaštite svojih interesa, a ne za opće društveno dobro. Još konkretnije objašnjeno, sve je podređeno osobnoj koristi na štetu istine, a jedino je istina, i to puna i stvarna istina određena jedino po Gospodinu, ono što daje odgovor što je to opće društveno dobro. Odvjetnici rade suprotno od toga smišljajući opravdanja pod svaku cijenu, hvatajući se sitnih klauzula jurisdikcije i tako se presuda donosi prema mogućnošću angažiranja boljih odvjetnika, a ne prema krivnji ili nevinosti, a to sve samo dodatno demoralizira sud u očima puka.

Jedan od primjera apsurdnosti je i tzv. privilegija odnosa odvjetnika i klijenta. Odvjetnik se tako izdvaja od dužnosti ostalih državljana i daje mu se mogućnost raspolaganja određenim informacijama koje mogu štetiti klijentu, a da ih nije obavezan predočiti sudu iako bi mogao pomoći u utvrđivanju istine i tako pomoći pravičnosti cjelog postupka. Odvjetnicima je tako omogućeno ono što je svima ostalima zabranjeno i za što se trpe i kaznene sankcije. Time je praktički legalizirana laž i prijevara, samo što se to eufemistički prigodno nazvalo "privilegijom". Jasno je da je to neodrživo i kao takvo ne može postojati u hrvatskom pravosudnom sustavu. Svi, i odvjetnici i tužilaštvo, i svi državljani bez obzira kojoj profesiji pripadali, dužni su raditi na utvrđivanju istine i samo istine, a sve što od istine odvlači predstavlja nedopušteno i kažnjivo djelovanje. U ovom slučaju odvjetnici moraju ono što znaju, a relevantno je za postupak, predočiti na uvid sudu. Naravno da se isto odnosi i na tužilaštvo koje je postalo progoniteljem čiji je cilj dokazati ispravnost svoje optužbe pod svaku cijenu i ne obazirući se na utvrđivanje istine skrivaju sve ono što im se čini da bi moglo pobiti optužbu.

Zbog prije navedenih karakteristika odvjetnika i ostalih njihovih sklonosti poput umnožavanja unutar društvenog sustava koje je gore i od birokratskog umnožavanja, opseg odvjetničkog djelovanja mora biti stavljen u strogo definirane okvire po kojima će biti u rangu jednog činovnika-izvršitelja. Odvjetnici će stoga kao i suci biti lišeni kontakta sa strankama, dobivati će poslove samo od suda, razmatrati ih prema dokumentaciji i izvješćima te štititi svoje klijente poslije saslušanja na sudu prema već utvrđenim činjenicama. Kao i državni činovnici i odvjetnici će imati svoja primanja utvrđena prema kriterijima radnog zakonodavstva i neće ovisiti o broju dobivenih oslobađajućih presuda. Odvjetnici imaju biti protuteža tužiteljstvu koji isto tako djeluju i u sadašnjem sustavu pravosuđa, ali je ta ravnoteža narušena u korist odvjetnika koji mogu biti plaćeni visokim honorarima od bogatih klijenata da ih oslobode pod svaku cijenu. Kako tužiteljstvo ima svoju motivaciju da dokaže krivnju i odvjetništvo mora imati jednaku motivaciju da dokaže nevinost pobijajući tužiteljeve dokaze o krivnji. Ni više ni manje, i taj balans treba biti ujednačen kako bi sustav bio što bliži pravednosti. Sve navedeno najbolje omogućuje da se utemelji poštena i besprijekorna obrana koja nije postavljena na interesu ili koristoljublju nego na uvjerenju. Ujedno se izbjegavaju silna podmićivanja koja su postala dio pravosuđa u tolikoj mjeri da dobitak spora ovisi primarno o tome tko može više platiti. Tako se postiže istinska, a ne deklarativna ravnopravnost pred pravdom i odstranjuje nepotrebno parničenje, potezanje po sudovima od nemila do bestraga, što sve podstiču sami odvjetnici loveći svoje klijente i izmišljajući slučajeve.

Odvjetnici i pravnici su se toliko umnožili da se cijeli pravni sustav podešava sam od sebe tako da bi svi imali što više posla i pripadajuće veće zarade od tog povećanja posla. Organizirao se svojevrsni *perpetuum mobile* koji onda polako ali sustavno i sa stalnim povećanjem apetita proždire svu društvenu energiju. To na kraju toliko oslabi cijelo društvo i poveća sveukupnu skupoću proizvodnje i življenja da nije moguće opstajati kao jedna čvrsta cjelina nego se događa samourušavanje i sveopći kolaps sustava. Onda nasupaju oni lovci u mutnome koji sve i podstiču te iz tog namjerno stvorenog društvenog kaosa stvaraju svoj red koji nije drugo nego red uperen protiv Boga i čovjeka.

Time što se odvjetništvo stavlja u kontekst državnih činovnika kao i tužilaštvo također se postiže bitno skraćenje sudskog postupka, a samo da se to postigne već je ispravljeno više nepravdi nego što ih je stvoreno zadobivenom brzinom. Jer, sporo presuđivanje uvijek je nepravedno, makar na kraju presuda i bila formalno gledajući dobra. Radi se o tome da je nemoguće nadoknaditi izgubljeno vrijeme i po tome izgubljenom vremenu koje je prošlo u limbu nedonešene presude nanesena je nepravda najmanje jednoj strani u sporu, a često su na gubitku svi: i stranke i država u cjelini.

Već samo beskonačno otezanje dovršetka spora je automatski samo po sebi nepravedno jer ako se na kraju i donese pravedna odluka nema u sebi dovoljno pravičnosti koju je izgubila protokom vremena, kako je i rečeno. Jer koja je korist od riješenja nekog spora nakon npr. desetak godina parničenja? Tko može nadoknaditi vrijeme koje je oštećeni izgubio? Tu se nikakvom presudom ne može odrediti bilo kakva pravedna naknada jer je čovjeku zbog odugovlačenja procesa možda cijeli život krenuo neželjenim tokom. Zbog neriješavanja može mu propasti posao, imovina biti izgubljena, upropastiti zdravlje ili razoriti obitelj. Kasna pravda je tu od nikakve koristi, a ono što je najčešće slučaj je da do pravedene presude niti ne dolazi nego se sve ili izgubi u zastari ili se još dalje oteže u nedogled.

U interesnoj sprezi odvjetnika, tužitelja i sudaca (u svim kombinacijama) spor se lijepo oteže dok ne dođe u tu tzv. zastaru. Onda su svi odjednom nekim čudom zakonski čisti, a onaj koji je u svemu pretrpio štetu potpuno je nemoćan, ali i ogorčen zbog nepravde koju je pretrpio zbog najobičnijeg nerada onih koji su za rad trebali biti zaduženi.

Sam pojam zastare i je izmišljen od strane cijele te odvjetničko-sudske kaste koja je time opravdala svoju sporost i dodatno podigla sebi zaradu kroz korumpiranost. Koja je to pamet koja se sjetila zastare i da je sve to tako olako prihvaćeno kao nešto normalno? To bi bilo kao da ceh, npr. građevinaca, sebi izbori kao normalno da se krene u izgradnju kuće, ali da se ta ista kuća onda nikada ne dovrši zbog nesposobnosti građevinaca da tu kuću izgrade. Onda se ta kuća ostavi tako nedovršenom, krene se dalje graditi nekome drugome, nitko ne odgovara zašto kuća nije dovršena i zašto je neki čovjek platio, a ostao je bez svoje očekivane imovine. Eto, isto je tako smislena zastara u pravosuđu, jer to znači da se posao nije napravio, a da nitko nije položio račune zašto taj posao nije odrađen i barem time kompenzirao onoga za koga se radilo i bivalo za taj rad istovremeno i plaćen. Da su sudovi volonterski bilo bi jedne teoretske mogućnosti uvođenja pojma zastare, ali kako za svoj rad primaju plaću iz državne blagajne, što znači da plaćaju svi državljani, tako nije dopustivo svoj nerad ili nesposobnost legalizirati kroz pojam zastare.

Primjedbe da će biti nepravedno osuđenih stoje utoliko ako se uzme u obzir da je čovjek nesavršen i da u svemu što radi nema apsolutne savršenosti jer na svoj rad projicira i svoju ograničenost htio on to ili ne. Mogućnost pogreške uvijek postoji, ali osnovna je razlika u tome što je pogreška posljedica pukog slučaja (slučaja u ljudskim mjerilima), a ne posljedica svjesno stvorenog sustava koji preferira jednu zakulisnu manjinu moćnika i one koji raspolažu novčanim bogatstvom na račun ostale većine, a to je sada slučaj. Bitno je i za spoznati da će nepravednih presuda biti drastično manje nego u sadašnjem sustavu tzv. neovisnog sudstva koji ima većinski udio nepravde u svojem radu. Kao i kod dioničarskog sustava, i u liberalno-demokratskom uređenju pravosuđa važi pravilo da onaj koji ima većinski udio upravlja određenim sustavom, pa tako i u slučaju sudstva gdje je veći udio nepravde u odnosu na pravičnost upravljanje tim sustavom je u lošim, da se ne kaže i zlim rukama.

Prema tome, ova primjedba o nepravednim osudama kojih će biti i unutar teokratskog državnog uređenja i pripadajućeg pravosuđa nikako ne može stajati i krajnje je licemjerna jer onaj koji je izriče zatvara oči pred svim ovim enormnim i istovremeno legitimiziranim (dakle svjesnim, namjernim) nepravdama. Ne vidjeti što je na stvari u cjelokupnom pravosudnom uređenju liberalne demokracije znači biti slijepac i pored zdravih očiju. Ne vidjeti kako su oni najslabiji i najnemoćniji sustavno stavljeni u još lošiju poziciju dok se cijelim pravnim poretkom štite oni koji su jaki i prvenstveno kroz raspolaganje kapitalom u poziciji moćnika znači ne vidjeti ono što se mora i vidjeti i denuncirati kao neodrživu nepravdu makar se zbog toga i trpilo upravo putem tog istog nepravednog sustava.

Teokratski ustav

Koliko je zakonodavstvo u svojoj biti potpuno subjektivne naravi i koliko je podložno moći (sili) po kojoj se određuje kojoj subjektivnosti će se podčiniti lako je vidljivo ako se analiziraju ti isti konkretni zakoni koji su takvima (neodređenima, nejasnima, neprotumačivima) napravljeni upravo zato da bi silnici postali još silnijima, sve do apsolutne (božanske) moći.

Za tu kratku analizu nekih hrvatskih zakona uzeti će se zakoni zapisani u ustavu, jer se od ustava dalje određuju i po ustavu ravnaju svi ostali zakoni. Ako je ustav višeznačno napisan onda je posve prirodno da je cijelo zakonodavstvo unutar suvereniteta tog ustava samo još i više neodređeno, nejasno, neprotumačivo i subjektivno prema volji moćnika. Ustav iz kojega će se vaditi određeni primjeri je Ustav Republike Hrvatske, ali to što je "naš" ne umanjuje univerzalnost primjene razobličenja njegove besmislenosti na sva ostala sekularna društva. Ustav Republike Hrvatske (zadnja izmjena od njih nekoliko bila je u ožujku 2001. godine) nije ništa drugo nego kopija zadane i univerzalne, moglo bi se reći i globalne, liberalno-demokratske sekularne matrice. Nema bitnih razlika između ustava Republike Hrvatske i ustava Francuske, Švedske, Austrije, Srbije, Italije, itd. Sve su to ustavi podložni tumačenju prema trenutnim zahtjevima zakulisnih moćnika i kao takvi su svugdje instalirani kako bi ista mračna sila mogla upravljati svima i svakome.

Pritome je vrlo indikativno da je Velika Britanija jedina država Zapada koja nema svoj ustav, a kao određena zamjena za ustav postavlja se kraljevska kuća. Koji su razlozi tog "propusta" trebalo bi biti očito: Velika Britanija zajedno sa SAD-om ima posebnu ulogu u izgradnji Novog svjetskog poretka i zato joj nije sputana djelotvornost njezine upravljačke elite nekim ometajućim i u biti nepotrebnim ustavnim paragrafima, a isto tako ostavlja se slobodan prostor za neki budući novodobni ustav planirane globalne države. Također je kroz nepostojanje britanskog ustava vidljivo da je ustav jedna farsa jer Velika Britanija potpuno djelotvorno funkcionira kao država, a one države koje su se okitile ustavima postale su podložne judeo-masonskoj kliki koja je ujedno ponajviše zastupljena kao elita na anglo-američkom prostoru (Velika Britanija, SAD, Kanada, Južna Afrika, Australija, Novi Zeland). Subjektivnost onoga koji ima silu kao stvarnog pravosuđa u odnosu na ono formalno-fiktivno napuhano i skriveno iza velikih riječi o neovisnom pravosudnom sustavu pokazuje se upravo kroz nepostojanje britanskog ustava i postojanje raznih kloniranih ustava kod ostalih zapadnih država, a sve skladno funkcionira tako da se ta prividna ustavna suprotnost nimalo ne primjećuje. Da su besmislene lekcije o demokraciji, liberalizmu i fiktivnim slobodama točne ne bi bilo moguće spojiti ta dva navodno različito utemeljena sustava kao što je to britanski u odnosu na europsko-kontinentalni. Kako je istina u tome da su svi ustavi u ovakvim demokratsko-liberalnim varijantama jedna obična prijevara kojoj je svrha slatkorječivošću i praznim frazama dati iluziju velike istine, nemjerljive slobode i nenadmašne pravednosti, onda i takva nespojivost ima svoje objašnjenje.

Sve je, naravno, potpuno suprotno od toga što se javno deklarira. Prisutna je jedna velika laž, ropstvo i sveopća nepravda. Cijelo sekularno usmjerenje osigurava samo daljnje povećanje svih tih zala, a pravosuđe sa svojim zakonodavstvom i ustavom kao vrhuncem licemjerja samo je jedan od kotačića složenog seklurarnog stroja u službi protiv Boga i čovjeka.

* * *

Vratimo se na razobličenje te prijevare kroz primjere iz Ustava Republike Hrvatske koji sada slijede zajedno s pripadajućim objašnjenjima:

<u>Primjer 1:</u>

<u>Članak 6., stavka 4.:</u>
Protuustavne su političke stranke koje svojim programom ili nasilnim djelovanjem smjeraju podrivanju demokratskog poretka ili ugrožavaju opstojnost Republike Hrvatske. O protuustavnosti odlučuje Ustavni sud Republike Hrvatske.

Ovaj članak ustava u biti kaže da sustav sam odlučuje tko je onaj koji ga eventualno podriva ili ugrožava. U praksi to znači, a što možemo svi koji u Hrvatskoj živimo vidjeti, da je lopovsko-izdajnička klika sigurna od mogućnosti da netko uspije ugroziti njihove pozicije kroz institucije same države jer kada se osjete ugroženima mogu se pozvati na ovaj članak i pripadajući stavak te reći da ono što ugrožava njih ugrožava državu. Onda se onaj koji ugrožava i takvim je "legalno" označen jednostavno uklanja primjenom sile i represije, a sve se stavlja u paket nekakvog "pravnog poretka", ma što to značilo.
Da ima imalo pravde i istinoljubivosti mogao bi se ovaj članak ustava iskoristiti na neko dobro te sve vladajuće stranke i njihova vodstva ukloniti zato **jer su oni ti koji uistinu svojim (ne)radom podrivaju i ugrožavaju Hrvatsku**. Dokaza ima beskonačno mnogo, a samo je potrebno imati volju za utvrđivanjem činjenica. Budući da te volje nema i da strukture na vlasti u Hrvatskoj same subjektivno određuju tko podriva i ugrožava te što bi to uopće bilo podrivanje i ugrožavanje, jasno je da nemaju toliko poštenja (nemaju ga uopće) pa da sami sebe osude. Oni sebe i svoja izdajničko-kriminalna djela štite, a budući da su ih radili po nalozima globalnih moćnika time štite i njihove globalne interese i tako svi skupa, strani gospodari i njihove domaće sluge, lijepo egzistiraju zaogrnuti plaštem navodnog legitimiteta. I to još ustavnog legitimiteta kako bi sve pompoznije zvučalo.

Primjer 2:

Članak 14.:
Svatko u Republici Hrvatskoj ima prava i slobode, neovisno o njegovoj rasi, boji kože, spolu, jeziku, vjeri, političkom ili drugom uvjerenju, nacionalnom ili socijalnom podrijetlu, imovini, rođenju, naobrazbi, društvenom položaju ili drugim osobinama.
Svi su pred zakonom jednaki.

Članak 16.:
Slobode i prava mogu se ograničiti samo zakonom da bi se zaštitila sloboda i prava drugih ljudi te pravni poredak, javni moral i zdravlje.
Svako ograničenje slobode ili prava mora biti razmjerno naravi potrebe za ograničenjem u svakom pojedinom slučaju.

Ovdje imamo primjere dvaju suprostavljnih iskaza koji su tu samo zato da bi sve izgledalo jako umnim i pravičnim, a istovremeno svojim nepotrebnim prisustvom dodatno umnožili i zakomplicirali cijeli ustav i pravosudni sustav.
Članak 14. već je sam po sebi nepotrebno dugačak jer bilo je dovoljno reći da svatko ima prava i slobode bez naknadnog nabrajanja koje ionako završava neodređenošću *"drugih osobina"*. Ići stavljati u zakon nepotrebno nabrajanje primjer je ispraznosti gdje je isto tako moglo biti navedeno da prava i slobode dolaze neovisno o boji kose, dužini noktiju, tjelesnoj težini i sl. Ipak, ono što to nabrajanje radi je da osim ostaloga pokazuje potpunu nekonzistentnost cijelog ustava jer je nabrojeno i *političko ili drugo uvjerenje* kao jedno od prava i sloboda, što naprosto nije istina jer je po više prethodnih članaka izričito navedeno da je jedino višestranačka demokracija legitimno političko uvjerenje i da onaj koji tu demokraciju samo želi osporiti stavlja sebe na udar zakona. Članak 6., stavka 4. iz prvog primjera jedan je od tih koji demantiraju postojanje slobode političkih ili drugih uvjerenja kao deklarativne magle, a ima ih još.
Članak 16. govori o tome da se slobode i prava mogu ograničiti zbog zaštite drugih ljudi, pravnog poretka, javnog morala i zdravlja. Najprije se člankom 14. slobode i prava daju kao neograničenima, da bi se vrlo brzo dala ograničenja. Najbolje je što je određivanje kada se ta ograničenja, inače navodno neograničenih prava i sloboda, mogu primjeniti ostalo u potpunoj neodređenosti koja je dodatno pojačana navođenjem da se u biti uvijek gleda *"svaki pojedini slučaj"*. Zašto je onda uopće bilo potrebe za ova dva članka ustava kada se sve opet svodi na subjektivno odlučivanje nekolicine ljudi prema njihovim političkim i životnim svjetonazorima? Sve se svodi na to da netko određuje što je to ona situacija kada je potrebno zaštititi slobodu i prava drugih ljudi i kada je potrebno zaštititi pravni poredak, javni moral i zdravlje.
Posebno se ističe pitanje kako je moguće odrediti pojam "javnog morala", odnosno ako izbacimo nepotrebni pridjev, morala kao takvog? Kako je moguće znati što je moralno kada je izgubljeno moralno uporište sekularnim, a posebno liberalno-demokratskim, relativiziranjem svega separacijom države

od Crkve? Odnosno, separiranjem čovjeka od Boga. Tko sada u sekularnom društvu, kada nema prihvaćanja moralnih odrednica danih ljudima od Boga kroz Crkvu, može dati definiciju ili barem grubo odrediti što je moralno, a što nije? Koji čovjek može imati takav autoritet i biti toliko savršen da postavi moralne odrednice kojih će se sada drugi ljudi pridržavati? Nema tog čovjeka koji tako nešto može postići i konačni je rezultat potpuni moralni kolaps društva koje takve odredbe stavlja u svoje zakone, dok se istovremeno distancira od onih savršenih moralnih odredbi danih mu od Stvoritelja. **To je i cilj takvih zakona i/ili ustava: da se moralnost određuje po samodostatnoj ljudskoj, umjesto po ponuđenoj Božjoj odredbi.**
Isto kao i u prvom primjeru i ovdje bi, potpuno u skladu čak i s ovim besmislenim ustavom, bilo teoretski moguće učiniti ispravnu stvar i progoniti stvarne zločince. Tako je cijeli niz pojedinaca u današnjoj Hrvatskoj koji su svojim izdajničkim i kriminalnim djelima svima nama ugrozili slobodu i prava. Isto su tako ti pojedinci ugrozili javni moral i sveukupno zdravlje hrvatske nacije. Niti ove tvrdnje nema smisla posebno nabrajati jer bi to dovelo cijelu knjigu na razinu enciklopedije. Dovoljno je da svatko razuman i pošten kroz neposredno životno iskustvo vidi što se sve događa pa time ujedno vidi i dokaze za nedjela, a kao jedan banalan primjer ugroze npr. zdravlja dovoljno je to što se dopušta poslovanje globalnim trovateljima poput McDonald's-a, uvoz GMO hrane i sl.. I ovdje je mogućnost da se tako nešto ostvari samo teoretska, jer neće ova zločinačka klika sama sebe optužiti i suditi, nego će se pod svaku cijenu održati na svojim pozicijama moći, bogatstva, slave i ostalim nezasluženim stečevinama.

Primjer 3:

Članak 21.:
Svako ljudsko biće ima pravo na život.
U Republici Hrvatskoj nema smrtne kazne.

Ovaj članak je posebno licemjeran i pokazuje dokle lažna objektivnost, a u biti sublimirana subjektivnost na koncu dovodi. Pored ovog članka realno ne bi smjelo biti dopušteno izvršavanje čedomorstva pod nazivom abortusa i svaki je pobačaj izvršen u Hrvatskoj po ustavu nezakonit, tj. jedan očito zločinački čin. Sekularno-liberalna svjetonazorna logika sasvim mirno podnosi da u ustavu kao navodnom "vrhovnom zakonu" stoji da svako ljudsko biće ima pravo na život i istovremeno gleda kako se ubijaju oni najmlađi, najneviniji i najnemoćniji. Takvo izopačenje jedne suštinske pravednosti dokazuje koliko je liberalizam prijetvoran, ali isto tako može pokazati kao orijentir za buduće mogućnosti ugroze ljudskog života jer kada se može raditi ovo što se radi, onda je svako ostalo zastranjanje protiv čovjeka isto tako lako ostvarivo i svako ljudsko biće može se naći na udaru bez obzira na velike proklamacije o pravu na život i navodnoj zaštiti života. Dodatno je sve još začinjeno izjavom da u Hrvatskoj nema smrtne kazne dok se ista prakticira svakodnevno s lakoćom primjerenoj odluci da se izvadi zub. Piše da nema smrtne kazne dok se smrtna kazna izvršava po odluci donešenoj na osnovi egocentričnosti i komoditeta koji su nečijim subjektivnim sudom postali objektivno mjerilo po kojemu se odlučuje hoće li smrtna kazna biti izvršena ili neće. Odluka da se ubije postala je "pravom na izbor" što nije nimalo slučajan izraz jer je samo u demokratsko-sekularnom ozračju koje divinizira izbor, birališta, izborne procese i slične cirkusarije moguće ubojstvo nazvati izborom, tj. izborim pravom! Kada nešto poprimi status apsolutnog dobra, kao što je to demokracija sa svojim biranjem ili izborom, onda je izbor ona savršeno pogodna riječ za opravdanje ubojstva.
Kada je postignuto stanje zombizacije društva koje tolerira ovakvo zločinaštvo nad životom onda je poslije sve moguće. Kada nema suosjećanja s nerođenom djecom nema više istinskog osjećaja za istinu i pravdu, sve je potpuno poremećeno i vlada potpuno moralno rastrojstvo u kojemu korist izvlače oni koji su sve i zakuhali svojim podmuklim djelovanjem.

Primjer 4:

Članak 22.:
Čovjekova je sloboda i osobnost nepovrediva.
Nikome se ne smije oduzeti ili ograničiti sloboda, osim kada je to određeno zakonom, o čemu odlučuje sud.

Još jedan primjer posve besmislenog članka Ustava gdje sa prvo govori u prvom stavku o nepovredivosti slobode i osobnosti, da bi odmah zatim to isto bilo opet ponovljeno na početku rečenice drugog stavka i odmah u nastavku iste te rečenice sve prije izrečeno u potpunosti demantirano. Govori se o nepovredivosti da bi odmah uz to bilo dodano ograničenje, što je sve skupa van svake pameti. Ako je nešto nepovredivo onda je nepovredivo i nije spojivo uz nepovredivost slobode staviti ograničenje u vidu zakonskih odredbi i sudskih odluka. Nije spojivo u svijetu zdravog razuma, ali je u svijetu juridičkih besmislica koje su same sebi svrha sve moguće, pa i istovremeno dati ograničenu nepovredivost slobode u jednoj jedinoj rečenici bez da to ikome izgleda kontradiktorno.
Ovakvih primjera shizofrenih članaka Ustava ima podosta i sve izrečeno za ovaj članak načelno vrijedi i za ostale članke napisane u istome duhu besmisla i apsurda.
Posebna bi priča bila ulaziti u sam smisao čovjekove slobode i nepovredive osobnosti jer uopće doticanje tih pojmova predstavlja jednu nepotrebnost. Sloboda i osobnost ne daje se nikakvim ljudskim dopuštenjem nego su dani svakom čovjeku od Boga već samim darom života. Prema tome potpuno je nepotrebno navoditi da čovjek koji je živ ima slobodu i osobnost jer se to podrazumijeva samo po sebi.

Primjer 5:

Članak 39.:
Zabranjeno je i kažnjivo svako pozivanje ili poticanje na rat ili uporabu nasilja, na nacionalnu, rasnu ili vjersku mržnju ili bilo koji oblik nesnošljivosti.

Ponovno se odluka o tome što to znači pozivati ili poticati na rat, nasilje, mržnju ili nesnošljivost u bilo kojem obliku ostavlja nedefiniranom pa po tome i potpuno ovisnom o tumačenju moćnika koji odlučuju o provedbi zakona, bili oni suci, političari, imućnici, tzv. uglednici ili netko drugi sasvim je svejedno. Sve se svodi na to da mala skupina ljudi ili čak samo jedan pojedinac, a koji su kroz sustav selektirani tako da pogoduju očuvanju i servisiranju tog istog sustava, na kraju procijenjuju što znače ovako općenito sročene odredbe.
Da nije tako već bi se našao barem jedan koji bi tu zakonsku mogućnost koja ovdje stoji usmjerio prema zločincima nad hrvatskim narodom i hrvatskom državom. Nasilje je prilično rastezljiv pojam pa se tako nasiljem može smatrati i pretvorba i privatizacija koja je nad nama izvedena jer to je očito nasilje nad hrvatskim radnicima i njihovim obiteljima. I politika uvoza hrane je jedno nasilje nad opstojnošću sela, seljaka i njihovih obitelji. Nasilje je i okupacija hrvatskog medijskog prostora te sve što se kroz te medije plasira u javnost. Sva ova navedena nasilja motivirana su dubokom vjerskom mržnjom i nesnošljivosti judeo-masonskih sila prema kršćanstvu, a posebno prema Katoličkoj Crkvi. Prisutna je također mržnja i nesnošljivost prema hrvatskoj naciji i samom postojanju hrvatske države, a za što postoji cijeli niz evidentnih dokaza onome tko ih želi vidjeti.
Ovaj članak 39. Ustava u biti predstavlja liberalno-demokratsku varijantu komunističkog "verbalnog delikta" s tim da je ovo puno prepredeniji pristup jer se nigdje ne spominje što je to stvarno kažnjivo. Tako se omogućuje progon svakoga za bilo što jer je svaki iskaz koji nije po volji strukturama vlasti i/ili zakulisnim silama i koji oni osjete kao ugrožavajući za njih moguće preimenovati u protuzakonito djelovanje. U komunističkim režimima je to bilo prvenstveno određeno stavom prema ideologiji i glavna je razlika u odnosu na liberalni teror današnjice u tome da su to kroz definiciju verbalnog delikta otvoreno priznavali. Sada, u demokraciji, proklamira se velika sloboda i navodna neovisnost o bilo kojoj ideološkoj normi, dok je istovremeno na snazi potpuna ideologizacija svega i po toj odrednici se dalje koristi kroz neodređeni zakon dana mogućnost sveobuhvatne tiranije. Svakoga je moguće za praktički bilo što obuhvatiti člankom 39. i ukoliko je predodređen za odstrijel pojedinac nema realne mogućnosti za obranu. Članak 39. posebno je saživio s medijskom promocijom, praćenom također raznim nevladinim udrugama i njihovim suberzivnim djelovanjem, koja je nametnula pojam "govora mržnje". Taj pojam je za medijsku primjenu prilagođen i skraćen članak 39. Ustava tako da se jednom sinhroniziranom manipulacijom priprema teren za prelazak iz latentnog u intenzivni progon neistomišljenika i/ili oponenata Novog svjetskog poretka. Već se došlo do stanja gdje je dovoljno da se medijski nekoga označi kao "govornika mržnje" i tome nije preostalo ništa nego da u izolaciji čeka svoju presudu. I to najprije medijsku, a potom formalno-pravnu koja se i ravna po toj medijskoj presudi.
Govor mržnje kao suština cijelog članka 39. Ustava pravi je primjer kuda je cijelo to pravo s fantom-

skom pravnom državom došlo i koliko je sve skupa jedna obična prijevara s ciljem porobljavanja ljudskog roda. To je jedno "fino", kulturno porobljavanje koje se najprije odigrava na razini duha, zatim dolazi u vidu riječi i rečenica te se iz te apstraktno-verbalne razine u konačnici manifestira u vidljivome tjelesnom svijetu. To je i najdjelotvorniji način porobljavanja jer se ide odozgora, od općeg, od univerzalnog, prema dolje, k pojedinačnom, konkretnom, individualnom. Tako se postiže prihvaćanje stanja porobljenosti i od strane samog porobitelja te se otpor spušta na najmanju moguću mjeru, a to je u suprotnosti s pristupom grube sile gdje nije izvršena preparacija duha i uma pa je otpor prema porobljavanju tijela izrazito velik i masovan. U poglavlju o financijama je bilo govora o tome kako svjetska nad-vlast zakulisno djeluje na načelu koncentričnih krugova s okultno-magijskim središtem, prvim krugom djelovanja u kulturi, drugim u medijima i tek potom dolaze široki krugovi politike s ekonomijom i pravom kao onim krajnjim i neposedno vidljivim manifestacijama onog skrivenog djelovanja pokrenutog iz središta. Ovdje, kod primjera iz ustava i pripadajućeg govora mržnje, na djelu je isti princip pokoravanja čovjeka. Cijela koncepcija sekularnog prava, pravne države, ustava i zakona služi u svrhu suptilnog porobljavanja "odozgora", a članak 39. je najistaknutiji primjer tog protuljudskog i protubožjeg rada.

<u>Primjer 6:</u>

<u>Članak 49.:</u>
Poduzetnička i tržišna sloboda temelj su gospodarskog ustroja Republike Hrvatske.
Država osigurava svim poduzetnicima jednak pravni položaj na tržištu. Zabranjena je zloporaba monopolskog položaja određenog zakonom.
Država potiče gospodarski napredak i socijalno blagostanje građana i brine se za gospodarski razvitak svih svojih krajeva.
Prava stečena ulaganjem kapitala ne mogu se umanjiti zakonom niti drugim pravnim aktom.
Inozemnom ulagaču jamči se slobodno iznošenje dobiti i uloženog kapitala.

Kroz ovaj članak Ustava vidljivo je koliko je ova država i ovaj narod predodređen da bude pokoren, uništen i lišen svakog oblika vlasništva koje bi mu osiguravalo neovisnost i suverenitet. Ovdje je jasno dan obrazac kako će se hrvatski ljudi pretvoriti u sluge na vlastitoj djedovini.
Svaka rečenica u ovom članku je jedna laž koja služi, i to posve otvoreno, dominaciji kapitala nad čovjekom. Počevši s nebulozama o tržišnim slobodama kojih nikada ne može biti, o čemu je govoreno u poglavlju o financijama, pa tako i hrvatski gospodarski temelj počiva na ničemu i zato se i pretvara u jedno veliko ništa. Dalje se daju nekakva obećanja o tome kako država osigurava jednaki pravni položaj na tržištu što prevedeno znači da klike na – i pri vlasti sebi osiguravaju materijalna dobra zakidanjem nacije. Zabrana zloporabe monopolskog položaja je nova farsa i dovoljno je spomenuti hrvatske telekomunikacije ili banke i sve što se samo tu dogodilo već opovrgava postojanje ikakve pravde.
Stavka 3. proturiječi stavki 2., jer ako država intervenira poticanjem gospodarstva već narušava prije proklamiran jednak položaj na tržištu. To državno interveniranje je suštinski dobra stvar, ali ovdje je riječ o tome da se radi o pustom deklarativnom interveniranju u službi demagoške brige za narod bez stvarne provedbe. Da je tome tako potvrđuju upravo sljedeće stavke 4. i 5. koje govore tko je uistinu "gazda u kući", odnosno kojoj se sili sve podčinjava i po kome se hrvatsko gospodarstvo ravna. Ulagači kapitala, a koji su prije u poglavljima o financijama i gospodarstvu prokazani kako porobljivači, a ne nikakvi dobrotvori, postaju nepovredivim "svetim kravama" kojima se sve ostalo potčinjava. Stavka 5. samo još dodatno potvrđuje koliko je cijela operacija osiromašivanja naroda legitimizirana od strane domaćih prodanih duša kojima je svejedno što će biti s nacijom, državom i vjerom samo dok oni imaju trenutne koristi za sebe. Ovi stavci pisani su po neposrednom diktatu financijske internacionale skrivene iza institucija zaduženih za globalizacijski proces tipa WTO, MMF i Svjetska banka, a naši vrli poslušnici sve su to lijepo i odradili.

Svi ovi primjeri izvađeni iz Ustava Republike Hrvatske samo su dijelovi jedne cjeline koju bi se moglo secirati do najsitnijih detalja, ali je to nepotrebno jer se već i ovim navedenim dijelovima može pokazati koji je ukupni (be)smisao takvog zakonskog ustroja. Valja jednako tako napomenuti da iz svega pokazanoga treba biti jasno da je pouzdavanje u taj i takav (s)ustav iluzorno te svi oni koji misle da će se isti sam od sebe popraviti ili da će usmjerenost prema nepravičnosti prestati same od sebe žive u

teškoj samoprijevari. **Sustav, ovakav kakav je, sa svom tom konstruiranom trodiobom vlasti u vidu izvršne, zakonodavne i sudbene pokvaren je do srži i korumpiran po dužini i širini.** Tako formiran i tako ispunjen sustav provodi i pripadajuću selekciju kadrova koji unutar njega rade i podržavaju ga. Selekcija je dosljedno principijelna od najnižih pa sve do najviših pozicija te je tu i odgovor na pitanje kako to da nema barem nekih izdvojenih primjera koji bi sustav pokušali osporiti barem po njegovim vlastitim načelima, a što je pokazano teoretski mogućim na prije navedenim primjerima. U najboljem slučaju unutar sustava vegetiraju jedinke koje nisu same pokvarene ili korumpirane, ali njihov je propust upravo u tome – u propustu. Ti tihi gledatelji nepravde i bjegunci od aktivnog djelovanja na suzbijanju zla predstavljaju glavnu snagu iskvarenog sustava jer se na njihovom pasivnom poštenju kao na kosturu nadograđuje tijelo koje onda dalje vrijedno radi na zlu. Svojim stavom izbjegavanja rizika djelovanja, svojim ziheraštvom i mlakošću, ti u osnovi nepokvareni ili nekorumpirani ljudi postaju iskorišteni kao manekeni cijelog poretka koji zna kako manipulirati te zlo prikazati dobrim ili dobro zlim.

Zato je kao nužnost nacionalnog opstanka i očuvanja slobode i državnog suvereniteta neophodno potrebno sustav dekonstruirati i postaviti novi, tome zlome suprostavljenom. Bez toga nema mogućnosti opstanka kao naroda sa svojom državom na svojem teritoriju koji nasljedujemo po od Boga danom pravu narodima na njihovu zemlju.

Za razliku od ove vrste ustava kakav je ovaj "naš" sadašnji i koji je samo varijacija na temu sekularnih ustava i sekularnog zakonodavno-pravosudnog pristupa uopće, hrvatski teokratski ustav je u potpunoj opreci s istim. Može se reći da je negacija negacije i kao takav ima glavnu karakteristiku da je usmjeren prema daljnoj redukciji svih zakona nastalih na tom ustavu s idealističkim ciljem da na kraju ostane samo ustav jer jednostavno nema više potrebe za postojanjem drugih zakonskih odredbi do li onih u ustavu. Vidljivo je da je to potpuno oprečno sekularno-liberalnom neprestanom samoumnožavanju novih zakona kojima nikada ne dolazi kraj, već kraj dolazi državi koja je njima opterećena. Ukratko, moglo bi se dati slijedeće dvije definicije:

1. U sekularizmu zakoni bujaju i šire komunikacijski razdor između ljudi sve dok to ne dokrajči državu, dok u teokraciji zakoni bivaju reducirani upravo kroz povećanu i poboljšanu (kvantiteta + kvaliteta) ljudsku komunikaciju s konačnošću u svojem nestajanju.

2. Sekularizam zbog neprisustva ljubavi-istine-slobode i po tome povećanja potražnje za zakonima predstavlja zakonsku produkciju, a teokracija zbog prisutnosti ljubavi-istine-slobode i pripadajućeg smanjenja potrebe za zakonima predstavlja dedukciju ljudskih zakona.

U hrvatskom pravnom uređenju sve devijacije stvorene sekularnom ideologijom kojih su samo neki primjeri prije izneseni neće biti moguće, ali to neće biti omogućeno samo kroz puku reorganizaciju cijelog (s)ustava na pravičnim i zdravorazumskim načelima nego i davanjem jasnog određenja koji su to vrhovni principi iz kojih se dalje izvode svi zakoni. Bili oni pravni ili moralni svejedno je, jer u temelju, u svojem ishodištu, pravo i moral postaju jedno te su nerazdvojiva cjelina. Tek se kasnije pravo diferencira od morala, ali i to ne na način da se od morala oslobodi nego na način da se iz morala izvodi i tumači po svim svojim pitanjima. Moral tu predstavlja orijentir po kojemu se iz današnjeg moralnog relativizma koji ima isto takav relativizam pravednosti, što znači da nikakve tu pravde nema, sada u Hrvatskoj kroz apsolutnu moralnu odrednicu dolazi do pravičnosti i onda je tu pravda unutar prava prisutna u većinskom udjelu.

Ustav, ovakav kakav je danas općeprihvaćen unutar sekularnih poredaka, je jedna liberalna izmišljotina kojoj je suština u nakani da se ljudski zakoni, nesavršene ljudske tvorevine, stave kao najveće zakonsko načelo te se ljudi trebaju tome ustavu bespogovorno klanjati. Ustav se prezentira kao nekakvo uzvišeno i nedodirljivo zakonodavstvo po kojemu se onda sve ima unutar tog ustava isto tako savršeno i razvijati. Jasno je da se na već poznati sekularni način od ustava stvorio još jedan idol i još jedno novo božanstvo u cijelom nizu novodobnog virtualnog panteona. Isto je tako očito da je taj i takav sekularno-liberalni ustav kao nekakav najuzvišeniji državni zakon tu postavljen kao jedno kukavičje jaje kojim se država razara iznutra upravo po toj svojoj vrhovnoj zakonskoj normi.

Ustav je tu osmišljen kao jedna škola razdora, nesloge, prepiranja, neplodnih stranačkih agitacija,

stranačkih tendencija, jednom riječju škola svega onoga što čini državnu djelatnost bezličnom i jalovom. Država "označena" takvim ustavom nema izgleda za opstanak i to je krajnji cilj pisaca svih ustava sekularnih poredaka jer se tako, kada se za to ostvare željeni uvjeti, sve države s lakoćom rasformiraju i preoblikuju u jednu novu jedinstvenu svjetsku državu s jednom svjetskom vladom. Sekularno-liberalni ustavi zakonska su podloga nadolazećeg Novoga svjetskog poretka i po tome će se cijelome poretku htjeti dati i prigodna zakonska legitimnost.

Iz iznesenih razloga programirane državne razgradnje od strane judeo-masonskih svjetskih upravitelja u hrvatskoj teokratskoj državi ne može biti prihvaćen ovakav obrazac vrhovnog zakona pod nazivom ustava. Umjesto toga sekularnog modela kroz ustav će biti izražena jedna i vječna istina te nepogrešivo načelo. Da bi to bilo moguće ne može se u ustav staviti ništa što je čovjek sam izmislio nego samo ono što je Božjom objavom primljeno.

Zato hrvatski ustav ima biti svima znan, kratak i razumljiv, a što je najvažnije, dan od samog Boga svim ljudima i cijelom svijetu tako da prelazi uske nacionalne okvire i ima u sebi mogućnost usuglasiti se sa cijelim svijetom.

Za Hrvatski ustav, naš najuzvišeniji zakon, zbog već navedenih razloga, određena je molitva *Oče naš* i za takav odabir ustava postoje duboki motivi, a prvenstveno predstavlja jednu metafizičku uzvišenost koja je nedohvatljiva pukim ljudskim naporima. Molitvom se transcedentira ovozemaljska stvarnost na najbolji i jedino pouzdani način, a da se pritom ne upadne u zamku krivovjerja ili bilo kakvih drugih heretičkih radnji.

Isto se tako simbolički, ali i faktično odstupa od suhoparnog zakonodavstva i ulazi u sferu mistike i iz te sfere se ide prema zemaljskom uređenju gdje ljudi dalje stvaraju svoje nesavršene zakone. Ti nesavršeni ljudski zakoni su onda kroz molitvu ispravno usmjereni i na jedinom pravome putu istine i života. Molitva predstavlja i neprestani dijalog, neprestanu interakciju i pomaže stalnom usavršavanju koje smo pozvani postizati, a teokracija je jedan stalni proces usavršavanja koji na koncu završava Kraljevstvom Božjim. Molitva posjeduje u sebi dijaloško-komunikativnu sposobnost, za razliku od zakona koji su izričito odredbeni i nemaju ni približno toliku sposobnost, ako je uopće i imaju. To ima svoje utemeljenje čak i u određenim modernim pravnim teorijama koje govore da je pravo u svojoj biti komunikacija. Ako to je tako, a ima osnova za tu tvrdnju, onda nema boljeg i savršenijeg komunikacijskog temelja od molitve *Oče naš*. Molitva *Oče naš* dana nam je kao najbolje sredstvo za komunikaciju s nebeskim Ocem i jedino iz te komunikacije moguće je potom ostvariti dobru komunikaciju čovjeka s čovjekom. Inače, kada je čovjek deficitaran u svojoj komunikaciji sa Stvoriteljem, nije niti moguće očekivati da bude u plodonosnoj komunikaciji s ljudima. Iz tog aspekta komunikacije dalje se razvija sva ostala komunikacija, odnosno dalje se razvija ustav i pravni sustav sa svim svojim ljudskim zakonima kojima uređujemo svoj svakodnevni život. Također, tu nam je molitvu direktno predao Isus Krist pa se tako i mi tim darom služimo na jedan poseban način kada ga (dar) stavljamo kao počelo naših svjetovnih odnosa, naše ljudske organizacije kojom želimo proslaviti Njega.

Molitvom je prisutno i potčinjavanje hijerarhijskoj uređenosti koja dolazi od Svevišnjeg kao vrhovnog suca i po tom hijerarhijskom obrascu se i država hijerarhijski modelira. Kao jedan od najvažnijih razloga odabira molitve *Oče naš* je taj što se na ovaj način osigurava vječnost i nepromjenjivost ustava jer sve što jedan ovakav ustav sačinjava napromjenjivo je do kraja svijeta i vijeka.

Da bi se dala neka približna slika kako molitva *Oče naš* ima svoje sasvim smisleno mjesto i značenje u jednom ustavu koji se prvenstveno smatra čisto zakonskom formom daje se jedan od cijelog (u biti beskonačnog) niza oblika tumačenja molitve *Oče naš* kao državnog ustava.

Oče naš koji jesi na nebesima - Priznavanje Boga našim Nebeskim Ocem i priznavanje Njegovog uzvišenog položaja u odnosu na nas ljude, ali isto tako uz priznavanje istovremeno i prizivanje, obraćanje našem Stvoritelju koji je uvijek otvoren prema nama i čeka na naše obraćenje. Mi smo samo od Stvoritelja stvoreno i kada to prihvatimo znamo što nam je činiti, a ako je u ustavu onda bi to trebalo značiti da se to prihvaćanje odražava i na institucionalnom obliku na državnoj razini.

Sveti se ime Tvoje, dođi kraljevstvo Tvoje, budi volja Tvoja, kako na nebu tako i na zemlji - Očituje se dužno štovanje prema svemu što je Božje, a napose prema Njegovom presvetom imenu. Zaziva se i dolazak Kraljevstva Božjeg čime se definira osnovna svrha postojanja države kao organiziranog i promišljenog ljudskog zajedništva usmjerenog na vječnu korist. Isto se tako u potpunosti podlaže Božjoj volji koja se ima poštivati jednako na zemlji kako se sada poštuje na nebu.

Kruh naš svagdanji daj nam danas - Molimo za blagoslov kruha koji nam je potreban da bi mogli održavati svoj život, a Bog je davatelj svega života. Također se kroz naglasak na potrebu za hranom *danas* ističe i potreba za svakodnevnom molitvom, a to znači i za svakodnevnom i trajnom provedbom državnog ustava i svih iz ustava izvedenih zakona.

Otpusti nam duge naše kako i mi otpuštamo dužnicima našim - Priznajemo svoju nesavršenost, svoju grešnost, molimo za oprost i istovremeno se zavjetujemo da i sami opraštamo drugim ljudima.

Ne uvedi nas u napast nego izbavi nas od zla - Molimo za pomoć od Boga da nas spasi od Zloga koje je prisutno i koje vlada svijetom i kojemu se mi ljudi samo svojim snagama ne možemo oduprijeti. Priznajemo da smo bez Boga nemoćni i molimo Ga za spasenje od zla koje hoće čovjeka podčiniti sebi.

Nakon ovoga kratkog teokratskog ustava u vidu molitve *Oče naš* koja je određena spojnica svjetovnog s duhovnim, dolazi određena nadopuna ili bolje rečeno nastavak, nešto kao ustavni amandmani, i to u vidu deset Božjih zapovijedi. Tih deset Božjih zapovijedi su dani u vidu naredbe, odredbe, tj. zapovijedi kako im stoji u nazivu, te se kao takve imaju i bespogovorno izvršavati. Nije moguće te zapovijedi mijenjati jer su savršene i potpuno obuhvaćaju čovjeka i njegov odnos prema Bogu i prema čovjeku. Deset zapovijedi su jedna nedjeljiva cjelina i isto kao u slučaju suvereniteta nemoguće je zakinuti ih makar i u najmanjem obliku jer se time ujedno ukida njihovo savršenstvo i njihova sveobuhvatnost. Deset zapovijedi su tu i deset zapovijedi se ima slušati i izvršavati od prve do posljednje točke točno onako kako su nam i dane.

Deset Božjih zapovijedi:

1. **Ja sam Gospod i Bog tvoj: Nemaj drugih bogova uz mene.**
2. **Ne izusti imena Gospodina Boga svoga uzalud.**
3. **Spomeni se da svetkuješ dan Gospodnji.**
4. **Poštuj oca i majku, da dugo živiš i dobro ti bude na zemlji.**
5. **Ne ubij.**
6. **Ne sagriješi bludno.**
7. **Ne ukradi.**
8. **Ne reci lažna svjedočanstva.**
9. **Ne poželi tuđeg ženidbenog druga.**
10. **Ne poželi nikakve tuđe stvari.**

Svi ostali državni zakoni, dakle cjelokupno zakonodavstvo, izvode se iz ovih deset Božjih zapovijedi, a sva tumačenja zakona, tj. sve nejasnoće prouzrokovane zbog subjektivnosti pri tumačenju svakog zakona, svode se na najmanju moguću mjeru. Upravo je to i jedna od glavnih prednosti preuzimanja deset zapovijedi u državni ustav jer je relativizam tumačenja kroz namjerno omogućen subjektivni pristup svakom sekularno-liberalnom zakonu ujedno i osnova nepravde koja je sada snažno prisutna i potpuno preovladavajuća. Jasnoćom i svojom sažetošću deset zapovijedi svima su lako pamtivi i još više nedvosmisleni.

Tako nije više potrebno ili uopće smisleno neprestano nadopunjavati zakone npr. sa svakom novom tehnološkom inovacijom, jer ako se istom na bilo koji način koristi tako da se nešto ukrade ili da se netko ubije jasno je da se radi o protuzakonitom te po tome i nedopustivom pa od države i kažnjivom djelu. Nema potrebe nepotrebno detaljizirati i objašnjavati što je krađa ili što je ubojstvo nego se ide po načelu da se naravno razumski pretpostavlja što je dopustivo, a što nije. Svaki lopov, svaki kriminalac ili razbojnik, svaki ubojica, ukoliko nisu umno neuračunljivi, uvijek dobro znaju da ono što rade nije

dopušteno i da to ne bi smjeli raditi. Da to ne znaju ne bi skrivali svoja djela.

Čak i sadašnje zakonodavstvo ima u sebi mogućnost kažnjavanja počinitelja bez obzira ukoliko je formalno-pravno uspio "pokriti" svoje nečasne radnje. Riječ je prvenstveno o slučajevima smišljenih prijevara gdje se naivne žrtve vješto navode u klopku te obično bivaju pokradeni. Ono što je inkriminirajuće je smišljena obmana od strane prevaranta. Jedino što je nedosljedno u praksi je to što bi po toj osnovi trebalo goniti praktički sve korporacije koje kroz svoje propagandne smicalice osmišljene u vrhunskim znanstvenim institutima navode cijele mase žrtava u klopku potrošačke manije te ih tako smišljeno pokradaju kroz metodologiju iznuđivanja kupnje. No, tu dolazimo do opće nepravednosti i licemjerja sekularno-liberalnog zakonodavstva koje je pod kontrolom tih istih moćnika koji izvode obmane masovnih razmjera. Kažnjavaju se oni najsitniji i po svome obimu beznačajni prevaranti, dok se oni najveći tim istim zakonima štite u svojoj djelatnsti koja je suštinski ista kao i onoga maloga, sitnoga kriminalca s dna društvene ljestvice. Bitno je za spoznaju da je objašnjeno načelo po kojemu se pretpostavlja svjesnost prevaranta-lopova u njegovom djelovanju i da je ta svjesnost ono inkriminirajuće po njega, a nije se slijepo držalo načela da je dopušteno sve ono što nije izričito zabranjeno zakonom. Jednostavno nije moguće i nema smisla nabrajati sve što se ne bi smjelo raditi do najmanjeg detalja jer nikada se ne bi obuhvatili svi ljudski postupci. Kod tih sitnih prijevara sve je izvedeno pridržavajući se tog pravila, a ipak je prevarant takvim i označen, progonjen i kažnjen. I to s punim pravom, da ne bi netko pomislio da se misli suprotno. Ovdje je riječ o tome da je jedino pošteno i dosljedno to pravilo koje se posve opravdano privremeno koristi proširiti na sve i svakoga tko je pri zdravoj pameti. Jedino su maloumnici izuzeti od toga jer svatko razuman dobro zna razlikovati dobro od lošega, a ako je u dvojbi ima na raspolaganju hrvatski ustav da preispita svoje postupke i po tome se može dalje ravnati. Tu se ujedno vidi da ovaj teokratski ustav koji je utemeljen na savršenim nebeskim uputama nije suho slovo na papiru koje poznaju samo pravni eksperti, i to posebno oni specijalizirani za tzv. ustavno pravo, nego je posve praktične naravi i svatko razuman se takvim ustavom može uvijek koristiti u konkretnim životnim situacijama i ukoliko ima neke dileme za svoje postupanje jednostavno proći kroz ustav.

Kao završna zapovijed s kojom ujedno završava i cijela zamisao o obliku ustava u teokratskoj Hrvatskoj, a koja ujedno objedinjava i sažima deset zapovijedi, dolazi Isusov odgovor na pitanje koja je najveća od svih zapovijedi danih čovjeku u Zakonu.

Isus na to odgovara:
"Ljubi Gospodina Boga svojega svim srcem svojim, i svom dušom svojom, i svim umom svojim. To je najveća i prva zapovijed. Druga, ovoj slična: Ljubi svoga bližnjega kao sebe samoga. O tim dvjema zapovijedima visi sav Zakon i Proroci." (Mt 22, 37-40).

Dakle, ovaj odgovor Isusov ujedno predstavlja i zaokruženje hrvatskog teokratskog ustava koji počinje molitvom koja je svojevrsno pitanje i traženje odgovora, a na to pitanje dolaze i konkretni naputci kroz deset zapovijedi i na koncu Isusov odgovor koja je to najveća od svih zapovijedi. Time se nipošto ne namjerava silom zakona prisiljavati na ljubav jer bi tako nešto bilo potpuno sumanuto. Ovime se želi dati vrhunska moralna norma, vrhunski moralni zakon po kojemu je svima obznanjeno koje se moralne vrijednosti unutar državnog suvereniteta primjenjuju. Samo se s jasnim moralnim temeljima može dalje ići u stvaranje zakonodavstva. Samo iz moralnog određenja može se određivati što je dobro, a što je loše. Što se ima dopustiti, a što se mora zabraniti. Što prolazi nekažnjeno, a što je kažnjivo te kakva se kazna ima odrediti.

To što je sve stavljeno u hrvatski teokratski ustav i što to izgleda kao nešto dovršeno nikako nije tako nego je stvar upravo u tome da se radi o stalnom procesu traženja (moljenja) odgovora i pomoći i stalnoj provedbi, te time ujedno i spoznaji dobivenih odgovora. Ti su odgovori jedno dugačko iskustvo koje je čovjek imao prilike prakticirati najprije samo u starozavjetnim vremenima, a u usavršenom obliku kroz radosnu vijest spasenja po Kristu u današnjem novozavjetnom vremenu.

Bitno je za napomenuti i to da se s ovako savršenim, jasnim i vječnim temeljima svaki daljnji razvoj pravosudnog sustava izgrađuje na zdravim osnovama. Ovom koncepcijom pravnog uređenja svi se za-

koni mogu i moraju usuglasiti sa naređenim Božjim zakonima, a ne nipošto naopako, kako je današnja praksa gdje se Božje zapovjedi relativiziraju ili čak smatraju zastarjelima i neprimjerenima ljudskom poretku.

Hijerarhijski poredak koji je jedino stvarno prirodan za društvo oslikavati će se i u hrvatskom pravosuđu. Vladar je konačni vrhovni presuditelj i njegova presuda je konačna. Da bi mogao nositi takvu odgovornost vladar mora biti pravedan, a da bi to bio mora znati da je po Sv. Tomi Akvinskom pravednost *"sposobnost po kojoj netko postojanom i neprestanom voljom svakome daje ono što mu po pravu pripada."* (Sv. T. Akvinski: "O pravednosti" – vidjeti Dodatak 3. i 4.).

Kazneni sustav

Pravosudni sustav je nekompletno uređen ako se i sankcioni odjel ne postavi u jasne odredbe te tako uspostavi red u državi. Bez toga nije moguće postojanje bilo koje države jer se samo prikladnim kaznama društvo štiti od onih koji svojim djelovanjem izlaze izvan dopuštenih okvira. Ako toga nema kaos nastaje gotovo trenutno šireći se poput lavine jer dovoljna je jedna iskra da se razbukti zatomljeni plamen anarhije prisutan u svakom čovjeku. Kažnjavanjem se jasno pokazuje kako onaj tko prekrši zakone za to snosi primjerene posljedice i tog se pojedinca primjenom sile tjera na shvaćanje da ne može nekažnjeno proći sa svojim postupcima. Isto bi tako to trebalo tog kažnjenog pojedinca dovesti do spoznaje kako je bolje da u budućnosti, nakon odrade kazne, prihvati rad i ponašanje unutar prihvaćenog društvenog sustava, a ne da bude onaj koji je u sukobu s tim sustavom.

Osim na samog prekršitelja zakona kažnjavanje ima jednako važnu svrhu u prevenciji protuzakonitih radnji od strane ostalih koji se nalaze unutar državnih granica. Preventivno djelovanje kazne je od najveće vrijednosti jer ako je odvraćanje djelotvorno onda se bitno smanjuje broj zločina. Također je u tom slučaju potrebno jače iskušenje pada u zločinstvo kako bi oni slabiji ili povodljiviji bili teže (samo)potaknuti u činjenju zločina. Tako se količina zločina ograničava samo na onoj manjoj skupini okorjelih kriminalaca svih vrsta i isto tako manjem broju ostalih ljudi koji nisu okorijeli u nekoj zločinačkoj djelatnosti, ali su zbog bilo kojeg razloga ipak popustili što se svakome može dogoditi u trenutku slabosti.

Kažnjavanje djeluje prema svima upravo iz razloga prevencije i to se na najbolji način radi davanjem na znanje svakome da za svoja djela snosi i pripadajuću odgovornost. Spoznaja neizbježne odgovornosti za svoje postupke preventiva je pada u masovni kriminal, korumpiranost, izdaju ili bilo koji drugi oblik moralne slabosti. Odnosno, time se suzbija stanje kakvo imamo danas prisutno u Hrvatskoj.

Kažnjavanje mora biti strogo i principijelno, a nadasve mora ispuniti svoju svrhu. Najgora je stvar kada kažnjavanje postane suprotnost svojoj namjeni te umjesto da zločine smanjuje ono ih dodatno generira. I tu je prisutno stanje u Hrvatskoj loše i tu se također moraju izvršiti radikalne promjene. Prvenstveno se pri tome misli na već poluinstitucionalizirano stanje u kojemu su zatvori postali učilišta osuđenicima u smislu da uđu kao sitni, a izađu kao krupni lopovi. I takvo se stanje javno priznaje, izbace se dvije, tri prigodne fraze, i nikome ništa. Sve ostaje po starome i ništa se ne čini da se nešto popravi. Sve se najviše opravdava nedostatkom sredstava, iako je to potpuno sporedan problem i radi se o nedostatku volje za teškim i nepopularnim radom. Najlakše je raditi na načelu "ne talasaj" i sve prepustiti nekome drugome na brigu. Tako i u slučaju neprimjereno koncipiranog zatvorskog sustava potrebno je kao onu najosnovniju stvar učiniti to da se zatvorenici prigodno klasificiraju, tako da se nikada ne dogodi da jedan mladi prijestupnik koji je prvi put zatvoren uopće dođe u doticaj sa višekratnim, okorijelim i teškim kriminalcima. Isto tako i oni koji su osuđeni za određena djela koja su na bilo koji način posebno teška ne mogu biti stavljeni zajedno s onim koji je npr. zbog neprilagođene vožnje počinio ubojstvo i za to sada odrađuje kaznu. Takav je slučaj ubojstva prije u klasi s prvi put osuđenim provalnikom iako su im djela po kojima su osuđeni bitno različita. Klasifikacija osuđenika nije moguća po nekoj izričito krutoj šabloni, ali osnovni će se principi znati i po svakom pojedinom slučaju treba biti zasebno određivana zatvorska kvalifikacija vrste i mjesta odsluženja kazne.

Zatvorski režimi

Oblici zatvorskih režima variraju od onih otvorenih i poluotvorenih pa do zatvorenih i potpune izolacije. Već prema tome kakav je tko počinio zločin određuje mu se oblik izdržavanja kazne. Osnovna je karakteristika svih režima zatvora (osim onoga potpune izolacije) ta da se svugdje kazna odrađuje radom u pripadajuće određenim poslovima.

Kao nešto čime se državnim vlastima omogućuje da odredi kaznu srazmjernu težini zločina nije isključena mogućnost izricanja smrtne kazne u krajnje teškim slučajevima. Kao jedno sredstvo prevencije u zaštiti od mogućnosti zastranjenja u izricanjima smrtnih kazni potrebno je svaku takvu smrtnu presudu osobno potvrditi po osobi vladara. Nažalost, potencijalno usmrćenje predstavlja ultimativnu i u nekim slučajevima jedino djelotvornu prijetnju koje se neki zločinci plaše, pa tako mora ostati državnoj vlasti u mogućnosti istu primijeniti. Ono što je važno je da se uvijek pazi na očuvanje dostojanstva ljudske osobe te isto uskladi s dužnošću vlasti u osiguravanju općeg dobra.

U ovom svijetlu treba gledati i sve zatvorske režime koji će se sada opisati i kojima je svima bez obzira na veliku razliku između krajnjih opcija zajedničko to da svugdje osuđenik ima status zatvorenika i po tome slijede i ovlasti primjene svih primjerenih oblika prisile od strane zatvorskog osoblja. Jasno je također da ovim ovlastima i samo osoblje koje je uposleno mora biti na visini zadatka i to je posebna odgovornost svih onih koji su odgovorni za funkcioniranje cijelog sustava jer zloporabe ovlaštenja doslovce ne smije biti, a pogotovo u vezi ovlasti za primjenu vatrenog oružja. Zato je jedna od primarnih zadaća osigurati video zapise unutar objekata, ali isto tako i svakog pojedinog službenika na način da na sebi imaju ugrađenu kameru koja snima sve što osoblje radi tijekom boravka na dužnosti. Riječ je o istoj odredbi koja je navedena i za policijske službenike na terenu samo što će zatvorski službenici biti oni na kojima će se to najprije primjeniti upravo iz razloga naravi njihovog posla i ovlaštenja koja će imati.

<u>Oblici zatvorskih režima:</u>

<u>OTVORENI REŽIM ZATVORA</u>
Tako je otvoreni režim u potpunosti oslobođen od prave zatvorske kazne u sadašnjem smislu i tu niti nema prave zatvorenosti ili čuvara koji čuvaju osuđenike. Radi se u prvom redu o tome da se kazna odrađuje dodijeljenim radom i osuđenik je dužan pojaviti se na radnom mjestu na vrijeme, raditi ono što mu je dano i po završetku radnog vremena slobodno se vraća u svoju sobu ili apartman unutar kompleksa sa ostalim osuđenicima. Radi se o svojevrsnom režimu boravka u tom kompleksu koji je najbliži onome koji je prisutan u studentskim ili đačkim domovima. Osim ove biti će omogućeni i drugačiji aranžmani boravka koji se kreću od posebnih apartmana ili mobilnih kuća pa čak i mogućnosti da taj boravak bude u vlastitom domu (jedan specifični oblik kućnog zatvora). Sve će zavisiti ponajviše o vrsti zločina koji je počinjen, radnom mjestu koje je određeno i duljini kazne. U svim će se slučajevima koristiti moderna telekomunikacijska tehnologija u provjeri pridržava li se osuđenik propisa o kretanju i boravku što nije veliki trošak, pogotovo u usporedbi sa standardnim troškom zatvorskog boravka.

Postoji određeni kućni red kod svakog oblika smještaja u otvorenom zatvorskom režimu i tek kada se isti naruši dolazi do sankcioniranja osuđenika, tako da nema prebrojavanja, prozivki i sličnih stvari nego se sve prepušta osuđeniku na povjerenje te da on sam uvidi da je za njega najbolje da se disciplinirano pridržava propisa. Vikendom i ostalim neradnim danima osuđenici imaju slobodan odlazak kući u svoje obitelji ukoliko ih imaju, odnosno ukoliko imaju ikoga tko će ih primiti na boravak te prihvatiti i odgovornost skrbi nad njima u smislu zadovoljenja najosnovnijih potreba poput prehrane ili smještaja (ležaja). Ovime se osim bitne uštede zbog nepostojanja brojnog osoblja i cijelog pripadajućeg sustava ostvaruje i ona puno bitnija odgojna funkcija izrečene kazne, a da to ne bude temeljeno na sirovoj represiji nego na ponuđenoj mogućnosti osuđeniku da se potpuno uklopi u društvo tako da kada je kazna jednom odrađena prelazak u slobodno stanje bude praktički neprimjetno i bez velikih potresa. Jednostavno nakon završene kazne bivši osuđenik može nastaviti se svojim životom ondje gdje je stao ili produžiti s radom na istom radnom mjestu gdje je odsluživao kaznu, ali sada s punom

plaćom i svim ostalim privilegijama jednog zaposlenog državljanina. Ušteda je najviše prisutna u tome da se od čovjeka koji bi inače imao velike izglede razviti se u profesionalnog kriminalca napravi čovjeka koji se uklapa u prihvaćene društvene norme i koristan je član cijeloj zajednici, a ponajviše je tako koristan samome sebi i svojim bližnjima. Osuđeniku puštenom na slobodu ostaje i mogućnost odabira potpuno novoga posla i mjesta boravka, već prema tome što i gdje ima priliku naći posao, a budući da nezaposlenosti u Hrvatskoj neće biti imati će i dobru mogućnost izbora. Bitno je da se ne dogodi, a što je sada na djelu, situacija u kojoj i onaj koji bi htio po puštanju iz zatvora biti na strani zakona zbog nemogućnosti zapošljavanja i omogućavanja egzistencije sebi ili svojoj obitelji ostaje bez te mogućnosti i prihvaća se onoga što je mu izgleda kao jedina opcija – kriminala.

To što je zaposlenost omogućena svakom državljaninu ujedno je i činitelj koji prilikom izricanja kazne dovodi do toga da se odmjeravaju strože kazne za kriminal jer nitko neće moći imati ispriku da nije mogao naći zaposlenje i da ga je neimaština natjerala u zločin. Neće biti moguće opravdanje zločina poput krađe kruha s isprikom prijestupnika da je bio gladan ili da mu je obitelj gladovala. U Hrvatskoj tako nešto neće biti moguće i ako netko uspije dokazati da je ostao nezbrinut po osnovnim ljudskim potrebama (prehrana, odijevanje, smještaj) ispod razine ljudskog dostojanstva imati će i oslobađajuću presudu za svoje djelo krađe onoga što mu je trebalo. To je na neki način javno obznanjena “dozvola za krađu” jer ukoliko državna vlast nije omogućila svojim radom i djelotvornom organizacijom cijelog društva i pripadajuće države svim državljanima jedan minimum osnovnih ljudskih potreba (što uključuje i obiteljske potrebe budući je obitelj najvažnija dragocijenost koju država treba brinuti i paziti) onda nema moralno pravo kažnjavanja za djela kojima se to želi ostvariti uzimanjem odande gdje očito postoje u određenom višku. Kako je moral u izvorištu prava u Hrvatskoj državi tako i nedostatak moralnog osnova znači i nedostatak pravnog osnova. Pri ovome konceptu “dozvole za krađu” jedan od podrazumjevajućih uslova za poziv na tu “dozvolu” je da počinitelj ima zaposlenje ili je radno nesposoban. Na to se neće moći pozivati oni koji odbijaju raditi ponuđene poslove, a istovremeno se žale da su zakinuti za osnovne ljudske potrebe jer se treba ravnati po Pavlovoj *Tko neće da radi, neka i ne jede!* (2 Sol 3, 10). Država i njene upravljačke strukture su podbacile jedino ako čovjeku nije omogućeno da svojim radom dostojno živi i jedino tada je moguće pozivati se na oslobođenje od počinjene krađe jer se u tom slučaju može raditi o krađi iz istinske potrebe nastale nebrigom onih koji su za brigu zaduženi. Ne samo to, nego ukoliko do toga dođe i ukoliko postoji makar i jedan slučaj nebrige o državljaninu postavlja se i pitanje odgovornosti od strane države tako da se ne izriče samo oslobađajuća presuda počinitelju nego se po toj presudi onda mora progoniti odgovorni pojedinac iz državne vlasti. S druge strane, puna zaposlenost za one koji će se usprkos svega ipak odlučiti za kriminal bilo koje vrste ujedno znači i drastično veće kazne za počinitelje. Riječ je o principu blagosti u jednoj ruci i strogosti u drugoj tako da svatko sam odabire koja će ga ruka dosegnuti.

Otvoreni sustav osim toga radi na odgoju osuđenika tako da preuzimanjem odgovornosti za sebe i svoje postupke taj osuđenik ne dokazuje društvu da je vrijedan član koji zaslužuje priliku za ponovno punopravno članstvo, nego dokazuje se i samome sebi i stiče potrebno samopouzdanje u svoju sposobnost rada i poštenog življenja. Osim toga, prepuštanjem osuđeniku sve odgovornosti za izvršavanje kazne osuđenik provodi i određeno samodiscipliniranje u odupiranju iskušenjima koja se nalaze nadohvat ruke i nije problem ponovno učiniti bilo koji zločin, ili makar samo prekršiti uvjete propisane u zatvorskom režimu otvorenog tipa. Osnovna motivacija da ne padnu u napast izvršenja novih nezakonitosti ili nepoštivanja odredbi režima otvorenog tipa nije u tome da će biti prebačeni u manje pogodan režim nego u tome da se za tako nešto odmjerava produživanje zatvorske kazne u strožem režimu zatvora. To je vrlo važno znati i primjenjivati jer kod davanja mogućnosti odrade kazne na jedan ovako pogodan način istovremeno se daje jednako proporcionalno kažnjavanje za one koji to povjerenje i pruženu mogućnost izigraju.

POLUOTVORENI REŽIM ZATVORA

Poluotvoreni zatvorski režim razlikuje se od otvorenog najviše po tome što je organiziran tako da postoji veća kontrola i veće ograničenje slobodnog kretanja iako sama mogućnost bijega ili odstupanja od propisanih normi osuđeniku i dalje ostaje relativno lako ostvarivim. Bitno je reduciran i kao izvanredna nagrada prisutan slobodan vikend ili slobodno poslijepodne, prozivke i prebrojavanja su u redovitim terminima, već prema odredbi svake zasebne lokacije boravka, i sl. I tu sve ovisi prven-

stveno o vrsti zlodjela koje je počinjeno i o tome kakve su popratne okolnosti oko cijelog slučaja i samog osuđenika. Ovdje je kao jedan pozitivan motivator prisutna mogućnost prijelaza u otvoreni režim ukoliko osuđenik svojim ponašanjem to zasluži. Sve je ostalo uglavnom sukladno s otvorenim režimom boravka osuđenika.

Uglavnom je glavna svrha strožeg režima u poluotvorenom usporedivo s otvorenim u tome da se time kontroliraju ovisnici (alkohol, narkotici i sl.) koji su prošli period rehabilitacije i svojim su ponašanjem postigli odlazak iz zatvorenog režima. Kako bi se pratilo da li je zatvorenik i dalje postojan u svojoj rehabilitaciji od ovisnosti, a da bi mu bilo otežano dovesti se do iskušenja ponovnog pada, primjenjuju se osim mjera veće kontrole boravka i svakodnevne kontrole toksikološkog stanja po kojemu se može vidjeti eventualna konzumacija bilo kojih nedozvoljenih stvari (od alkohola do narkotika).

ZATVORENI REŽIM ZATVORA

Zatvoreni režim je ono što predstavlja zatvor u klasičnom smislu riječi i kakav je pretpostavljen kada se spominje zatvorski sustav. Bitna distinkcija koja će zatvorski sustav činiti fundamentalno različitim od trenutno prisutnog zatvorskog sustava u Hrvatskoj je unutarnja organizacija zatvora. U Hrvatskoj, a pogotovo na tom tako razvikanom Zapadu sa SAD na čelu, zatvorski sustav je jedan veliki zločin nad ljudima i samo po tome pitanju pokazuje se svo licemjerje kada netko tko tako tretira ljude ide ostalima odmjeravati i nametati nekakve primjedbe po pitanju tzv. ljudskih prava.

Zatvori SAD-a su takvi da nema govora o minimumu pravde ili nekakvog prava na osnovno ljudsko dostojanstvo. Zatvori su doslovce pretvoreni u komercijalnu instituciju kojoj je glavna briga profitabilnost i sve je tome principu podređeno. Tako su zatvori postali višestruko prenapučenim mjestima u kojima ne vlada nikakva disciplina i red nego je unutarnje uređenje prepušteno zatvorskim bandama koje i same posluju unutar zatvora, a zajedno sa njima korumpirani su i zatvorski čuvari koji su zbog profitabilnosti prisutni u simboličnom broju i služe isključivo u svrhu držanja zatvorenika unutar zidova. Sve što se događa unutar zatvorske populacije postalo je irelevantno i ostavlja se svakome osuđeniku da opstaje kako zna i umije. Tu je u potpunosti povrijeđeno načelo osnovne pravednosti i osnovne moralne odgovornosti prema čovjeku kao jedinki sa svojim integritetom. To je iz razloga što država, kada je osudila nekoga na kaznu zatvora preuzima na sebe odgovornost da presuda kao kazna za počinjeni zločin bude izvršena onako kako je to određeno. To bi trebalo biti niti manje od predviđene kazne, a pogotovo ne više od onoga u što ulazi kažanjavanje zatvorom. Ako nije u mogućnosti sprovesti ono što je odredila, država nema moralno pravo izricati kazne koje dosuđuje ljudima. Kada se netko kazni zatvorom od npr. deset godina onda to podrazumijeva kaznu oduzimanja slobode i boravka u ćeliji sa svim propisima dotičnog zatvora. To jednako tako podrazumijeva da zatvorenik ne smije biti na bilo koji način maltretiran ili dodatno kažnjavan bez poštivanja zakona i zatvorskih propisa jer mu ta dodatna kazna nije dodijeljena. Ako se to ipak događa onda je sustav temeljno nepravedan i kao takav tiranijski prema ljudima, pa bili oni i lopovi ili ubojice. Svaki je čovjek dostojan iskrenosti i pravde, pa tako i kod izricanja kazne ta kazna mora biti onako izvršena kako je osuđeniku određena, a ne da se dodatno "začinjava" kroz nebrigu prema daljnjem procesu kažnjavanja. Postalo je jedino bitno ljude poput zvijeri zatvoriti bez da im se uopće pruži prilika dostojanstvenog iskupa odrađivanjem kazne i ostavljanja mogućnosti za povratak u društvo. Na djelu je kažnjavanje koje i od onoga koji bi i htio, ne može se oduprijeti zlu koje ga sustavno baca u još veću bijedu. Zatvorenici su zatvoreni i kao da je tim zatvarenjem zatvorena i njihova sudbina koja ih tjera prema sveopćoj propasti u još većem zlu tako da kada iziđu van na slobodu bivaju vrlo brzo ponovno vraćeni natrag jer su izišli kao ljudi višestruko ispunjeniji zlom i mržnjom nego što su ušli.

Tako je u stvarnosti u SAD i na Zapadu, ali i u ostatku svijeta, zatvorenik neizbježno kažnjen bilo od strane zatvorenika ili od strane osoblja, a da za to nitko ne snosi odgovornost. U zatvorima različite bande međusobno ratuju, ubijaju, siluju, prodaju narkotike i ostalu deficitarnu robu, čak vode kriminalne poslove koji dosežu izvan zatvorskih okvira. U zatvorima SAD-a posebno je prisutno kažnjavanje silovanjem i pretvaranjem ljudi u robove zatvorenika kojima je dozvoljena izgradnja njihove vlastite hijerarhijske ljestvice moći. To se kao poseban problem izražava u vidu širenja virusa HIV-a što ima razarajuće posljedice za psihu kako pojedinca koji postaje zaraženim, tako i za cijele etničko-socijalne populacije iz kojih najveći broj kažnjenika dolazi. Cijele se ciljane skupine na taj način doslovce izopa-

čavaju i pretvaraju u društvo bez nade i bez ljubavi koje tako zapada u začarani krug umnožavanja zla iz kojega onima iznutra izgleda kao da nigdje nema spasa. Silovanjima i narkomanijom koji se silom sustavno provode u američkim zatvorima pokazuje se suština izopačenosti tog sustava vrijednosti, a koji počiva na izrazito jasno deklariranim judeo-masonskim temeljima. Kako je prije opisivano, SAD su stvorene kao uzor i model judeo-masonskih tvoraca i to je posve nesakriveno obznanjeno cijelome svijetu. Jednako kako je obznanjeno da će se svim silama raditi na tome da cijeli svijet postane jedna velika SAD, s nekim sitnijim preinakama, i to je taj proklamirani Novi svjetski poredak koji dolazi kao kruna procesa globalizacije. Taj proces globalizacije može se promatrati i kao proces globalizacije ustrojstva SAD (koji je judeo-masonski) na cijeli svijet. U ovom kontekstu govora o zatvorskim režimima i opisivanja stanja u SAD to je bitno za spoznati zbog toga jer kada se vidi kako izgleda taj sustav u svojoj nutrini onda možda postoje izgledi da se tim antivrijednostima utjelovljenima u SAD još neobuzeti narodi sa svojim državama odupru uviđajući kakva ih gorka sudbina čeka. Tako i Hrvati sa svojom hrvatskom državom moraju znati da ovo kako se događa sa sustavnim nepravdama unutar zatvora SAD-a tako će se događati i nama svima koji nismo dio hrvatske izdajničke elite prodanih duša tuđincima. Kao što nema sada pravde, nade i života za osiromašene i određene etničke skupine u SAD neće biti pravde, nade i života za hrvatski narod. Mora biti jasno da smo kao i svi ostali mali narodi predviđeni za eliminaciju u prvome krugu globalizacijskog procesa. Sustavnim i institucionaliziranim se nasiljem unutar određenih socijalnih i etničkih skupina unutar SAD ucjepljuje bolest poput HIV-a, homoseksualnih nastranosti, prostitucije, ovisnosti o svemu zamislivome, kriminal, siromaštvo, beznađe, neobrazovanost i zaglupljenost koja se provodi besmislenim školskim programima i medijskim trovanjem, brisanje svakog identiteta kulturnom izopačenošću i razne ostale pogubnosti kojima je zajedničko to što je sve u sukobu s naukom Crkve i kršćanstvom općenito. Isto će se tako i hrvatski narod s lakoćom uništiti kada prihvatimo globalizaciju u potpunosti onako kako se nameće, a sada sa srljanjem u euro-atlantske integracije u vidu EU i NATO-a na najboljem smo putu u propast i doslovni nestanak kao narod. Pogotovo iz razloga što je antikršćansko-anticrkvena djelatnost prisutna u svemu onome što se nameće kao velika vrijednost i tekovina moderne zapadne civilizacije, a što znači svo ovo sekularno razdoblje od Francuske revolucije naovamo. Tako i preslikavanje pravosuđa koje uključuje i preslikavanje zatvorskog sustava znači da se pristaje na sliku koja je opisana i to na jedan vrlo blagi i umjereni način u odnosu na ono kako bi se moglo o svemu govoriti. Tim maloumnim preslikavanjem mi sami sebi izgrađujemo vlastiti zatvor i to nije metafora nego jedan nevjerovatni apsurd današnjeg vremena. Sami sebi izrađujemo sustav po kojemu imamo biti duhovno i biološki uništeni do vlastitog istrebljenja. Sustav koji će multiplicirati najopakije bolesti i najgori mogući moralni kolaps jedne zajednice, upravo onako kako imamo priliku svjedočiti da je na djelu u SAD-u, tom velikom idealu prema kojemu se sav svijet ima oblikovati. Tako se ima oblikovati i zločinački zatvorski sustav u kojemu je svoje mjesto našlo kažnjavanje ljudi na način da ih se pod svaku cijenu upropasti toliko teško da se ne uspiju otrgnuti od zla koje ih obuhvati. Sve je to, cijeli pravosudno-zatvorski sustav SAD-a, postalo jedno neformalno kažanjavanje koje je svima znano i svi znaju za sve nepravde koje se odigravaju u američkim zatvorima, ali sve se jednostavno smatra nečim prihvatljivim. To je doslovce poslalo sistematizirano Zlo unutar poretka koje se prihvatilo pod normalno.

Posebno je to bilo indikativno u izjavi jednog visokog vladinog dužnosnika SAD u intervjuu na televiziji (Donald Rumsfeld na CNN-u, Lary King Live) koji odgovara na pitanje o neprimjerenom postupanju prema zatočenicima smještenima u vojnoj bazi Guantanamo na Kubi na način da su stavljeni u otvorene kaveze i mjesecima ostavljeni potpuno izloženima suncu, kiši i vjetru (poslije je taj smještaj donekle poboljšan). Taj dužnosnik posve mirno obrazlaže da je to primjereno postupanje i kao glavni argument navodi da bi on svojeg sina prije poslao na služenje kazne u tu vojnu bazu i u takve uvjete nego da bude smješten u regularni (civilni) američki zatvorski sustav i to prvenstveno zbog toga što tim zatvorima vladaju bande koje siluju, trguju drogom, muče i ubijaju druge zatvorenike. Na Gunatanamu toga nema i tako ti zarobljenici koji se smatraju najvećim neprijateljima režima ipak imaju bolji tretman od vlastitog stanovništva koje se navodno štiti od tih "terorista". Naravno da je taj tretman ratnih zarobljenika dopremljenih iz imperijalističkog pohoda na Afganistan, Irak i cijeli svijet potpuno zločinačkog karaktera i da je prisutno očito mučenje i neljudsko odnošenje prema ljudima. Ti se zarobljenici niti ne tretiraju kao ratni zarobljenici, kako bi to moralo biti, nego ih se igrom riječi pretvorilo u "neprijateljske borce" (eng. *enemy combatants*), a koji onda navodno ne podliježu Ženevskim konvencijama i SAD si dopušta pravo da sa njima radi kako im se hoće. Tu je i vidljivo kako

se subjektivnim tumačenjem i legalističkim izvrdavanjima sve može predstaviti zakonski legitimnim, samo ako se posjeduje moć koju nitko ne može osporiti. Tako i odredbe Ženevske konvencije pukim novogovorskim smicalicama bivaju ignorirane jer se dosjetilo izmisliti neki novi i nepostojeći pojam pa se po tome sve prikazuje kao jako *ljudskopravskim* djelovanjem sile koja se isto tako prezentira kao braniteljica slobode i širiteljicom napretka čovječanstva. Sve je skupa jedna sramota, i to ne sramota za silnike koji su dio tog establišmenta SAD/Velika Britanija/Izrael/Zapad koji rade po svojemu i nemaju se čega sramiti zbog toga što žele zavladati svijetom, jer oni su takvi kakvi jesu i odabrali su svojom voljom taj put širenja zla i samo ga dosljedno sprovode. Sramiti se trebaju oni koji su se njima stavili u službu i svoje bližnje predaju tim svjetskim silnicima tako da ih oni mogu pretvoriti u svoje roblje. Te izdajice vlastitog naroda najgori su licemjeri, pogotovo kada denunciraju i izmišljaju neke postupke koji onda svjetskim silnicima služe kao izgovor za agresiju i pokoravanje. Te sluganko-izdajničke strukture neprestano nameću taj Zapad kao idealni standard koji mi trebamo svim silama dostići i istovremeno vječno optužuju za ugrožavanje nekih ljudskih prava dok se pred njihovim očima ti isti kojima oni druge tužakaju ponašaju višestruko lošije.

Na spomenutom primjeru Guantanamskog vojnog zatvora zatočenici niti su optuženi za nešto, niti ih se uopće tretira kao ljude, nego je na djelu arogantnost kojoj nema premca. Pogotovo kada za višestruko manje primjere nedoličnog odnosa prema zarobljenicima ili zatvorenicima te iste SAD šalju nekakva upozorenja o zabrinutosti ili čak i prijeteće upute o tome kako se drugi moraju ponašati. Jedna pravila važe za slabe, a druga za moćne: to je načelo Novog svijetskog poretka koji se izgrađuje upravo kroz silu SAD i pripadajućih zapadnih satelita i to načelo jednako vrijedi na individualnoj razini kao i na razini nacija i država. Od vrha do dna prisutna je prožetost nepravdom koja služi svrsi uništenja dostojanstva svakog čovjeka iz razloga što izvire iz samoga Zla koje je onaj inspirator cijelog projekta globalizacije i Novog svjetskog poretka koji dolazi na kraju tog procesa.

Ne treba za čuditi da je tome tako jer nije riječ o slučajnosti ili nekom neznanju, a još je najmanje riječ o nemogućnosti da se stvari isprave i dovedu u red te postave osnovna načela pravičnosti unutar zatvorskog sustava SAD/Zapada, tj. cijelog svijeta koji se po tom sustavu modelira. Jedno uređenje koje je uglavnom indiferentno prema utrobnim ubojstvima nerođene djece ne može biti ništa bolje prema odraslim ljudima. Svatko samo gleda svoj status i protestira samo protiv onoga što njemu osobno smeta, a za smetnje koje ima netko drugi nema iskrene zainteresiranosti te preovladava puko pozerstvo i hinjena zabrinutost za tegobe ili nepravde drugoga.

Tako i kod zatvorskog sustava SAD koji zahvaća prvenstveno siromašnu i još k tome rasno obojenu populaciju (crnačku i latinoameričku koja sačinjava apsolutnu većinu zatvorenika) ona imućnija populacija koja je uglavnom sačinjena od WASP-ovaca (bijeli anglo-saksonski protestanti) i Židova potpuno je indiferentna prema tome, makar pojedini pripadnici iz njihovih redova neki put i sami "zaglave" unutar tog sustava. Oni koji imaju stvarnu moć odlučivanja, a koji potiču iz te dvije u moći dominirajuće američke etničke zajednice, izuzeti su od dosega tih kaznenih mjera i svoje sunarodnjake ili sulpemenike (uvjetno rečeno i to se sve odigrava potpuno neformalno i suptilno) navode da se brinu oko posve drugih pitanja. To su pitanja prvenstveno povezana sa sticanjem bogatstva, moći, napredovanja u hijerarhijskoj ljestvici pod svaku cijenu i sl. U tu skupinu nezainteresiranih za primjenu minimuma ljudskosti kod kažnjavanja ulaze i oni kapitalom bogati, a upravo kroz to bogatstvo i moć korumpirani odabranici iz redova potlačenih manjina koji onda služe kao medijske manekenske lutke o "jednakim pravima za sve". Posebno je tužno, ali isto toliko i odvratno u toj skupini vidjeti razne estradne "zvijezde" koje iako su i sami do jučer bili potpuno obespravljeni, stjecanjem bogatstva i ulaskom u korporacijski sustav postaju ispušnim ventilima kojima se dozira i kontrolira željena etnička ili socijalna populacija. Te "zvijezde" još u svojim nastupima dodatno zarađuju eksploatirajući tematiku nepravde i bogateći na tome te istodobno donoseći profit i moć onima koji tu nepravdu izvršuju, a oni sami se još smatraju velikim borcima za pravdu i istinu. Oni rijetki koji su istinski dignuli glas protiv laži i obmana bivaju doslovce likvidirani i zamjenjeni podobnima, a koji se lako nalaze po getima velikih gradova. Materijala za odabir prodanih duša koje će farbati vlastiti narod ima u izobilju, a isti se obrazac s nekim sitnijim prilagodbama primjenjuje kod nas u Hrvatskoj jednako kao i po cijelom svijetu.

I cijelo pravosuđe SAD-a kao perjanice nametnutog liberalnog modela državnog uređenja je jednako tako nepravedno kao i zatvorski sustav što je i logično jer nepravdi u provedbi kazne mora prethoditi i nepravda u izricanju kazne. Radi se o istim principima gdje je kapital glavno sredstvo koje je odlučujuće kako će netko biti tretiran. Više novca znači i više izgleda za izbjegavanje kazne kada je i zaslužena, a isto tako i siromaštvo znači da je čovjek bitno onemogućen u obrani svoje slobode. No, to je nešto što zaslužuje posebnu analizu i razobličenje i nema dovoljno prostora za to koliko bi se na tu temu moglo napisati. Nepravda pravosuđa u SAD-u je toliko obimna da bi se o tome mogla napisati cijela enciklopedija i opet ne bi bilo moguće navesti sve primjere tih institucionaliziranih zločinstava. Posebno je to licemjerno iz razloga što se oni sami toliko pozivaju na nekakvu svoju neprikosnovenu pravičnost koja se nameće svima ostalima kao ono što treba biti uzor i ideal bez premca. Toliko je prisutna arogancija da se i svima ostalima doslovce naređuje što i kako moraju raditi po pravosudnim pitanjima uz istovremene prijetnje silom ukoliko se pogovorno ne sluša.

Nakon ovog opisivanja stvarnosti koja je na djelu u nametnutoj ideologiji sekularnog liberalizma i kojemu je svrha bila u tome da se pokuša spoznati kuda se ide na osnovu onoga što je sada na djelu može se ponuditi temeljna koncepcija koja bi bila prisutna unutar hrvatskog zatvorskog režima, ovdje stavljenim u kategoriju zatvorenog režima.

Ono što je osnova unutar zatvorenog režima zatvora je da će se sve uglavnom raditi upravo suprotno od onoga kako se radi u SAD-u. Režim je stoga takav da zatvorenici nikada i nipošto nisu oni koji se mogu na bilo koji način unutar sebe organizirati tako da postanu nekakav unutarnji činitelj dodatnog kažnjavanja. Svi zatvorenici moraju biti jednako zahvaćeni kaznom u smislu da im uopće ne pada na pamet da jedan prema drugome pokušavaju nametnuti bilo kakvu silu. To ima i svoju odgojnu funkciju jer budući će ovim režimom biti dobrim dijelom zahvaćeni oni koji su dublje ušli u kriminal doslovce se moraju kroz prisilu naučiti da ne mogu živjeti na račun onih koji su slabiji. Moraju se kako god znaju suzdržati i zatomiti tu svoju pobudu da u praksi ostvare potčinjavanje ili otimanje od ostalih za svoju sebičnu korist. Svakako da to nije lako nametnuti, a pogotovo onima koji su kriminalci s dugogodišnjom karijerom, ali zatvoreni režim zatvora upravo zato mora biti tako napravljen da se to nametne kroz primjenu sile i represije jer je to jedini jezik koji su kroz svoj život usvojili i koji razumiju.

Tako se u zatvorenom režimu primjenjuju vrlo stroga pravila ponašanja s još strožim kaznama za prekršitelje unutarnjih pravila. Cijeli je sustav u potpunosti nadziran i određen strogim pravilima koja važe za sve jednako, a koja uključuju visoki stupanj stege među zatvorskom populacijom. Isto tako zatvoreni režim je potpuno isključen od svih oblika privilegija koji su postojali u otvorenim i poluotvorenim sustavima tako da nema govora o poslijepodnevnim izlascima ili slobodnim vikendima te je i posjećivanje dozvoljeno uvijek samo po odobrenju i kao potvrda dobrog ponašanja.

Osnovna djelatnost i u zatvorenom sustavu je rad zatvorenika, ali je to sada rad na onim bitno težim i najnepopularnijim poslovima, a koji mogu varirati od zatvora do zatvora. Moguće je i angažiranje na poslovima izvan zatvorskog ili tvorničkog kruga koji je dio nekog zatvora te se tada zatvorenici vezuju lancima i samo tako smiju obavljati vanjske poslove. Time mora biti izražena jasna poruka o tome kako se kažnjava strogo i dosljedno one koji to prema presudi zaslužuju. Zatvoreni sustav je u odnosu na otvoreni i poluotvoreni prilično rigorozan i moglo bi se čuti primjedbe kako je preveliki procijep između tih opcija kažnjavanja, no to je upravo i cilj jer se time hoće razlučiti između različitih odsuđenika. Daju se odvojene opcije od kojih je jedna visoko afirmativno usmjerena prema kažnjenicima, dok je druga visoko represivna upravo iz razloga da se pošalje jasna poruka o tome kako je na svakome da izabere put kojim će ići. Ili će ići prema rehabilitaciji i integraciji u društvo kao punopravan član, ili to neće htjeti i zato će biti tretiran kao onaj koji ne želi promjenu vlastitog puta nego ostaje pri svojim starim navadama. U svakom se slučaju radi prvenstveno o odabiru koji je na svakome pojedinačno i kako se odabere onda tako i biva.

Ono što je obaveza od strane države koja nameće i provodi kažnjavanje u jednom prilično strogom zatvorskom režimu kakav je zatvoreni režim je da osigura dostojne uvjete boravka unutar zatvora. To se odnosi na stvari poput ćelija koje nisu prenatrpane ili koje nisu u derutnome stanju tako da zatvorenik kao kaznu ne trpi i narušavanje svoga zdravlja zbog npr. vlažne ili hladne ćelije. Tu vrijede ista načela

moralne principjelnosti u dosljednom kažnjavanju koje smije biti samo ono koje je dosuđeno, a ne da se kazni nekim dodatnim i neizrečenim kaznama. Oni koji će biti osuđeni na izdržavanje kazne u zatvorenom režimu kažnjeni su oduzimanjem standardnih sloboda državljanina i kažnjeni su prisilom za strogim poštivanjem zatvorskih propisa uz dodatnu obavezu rada na dodijeljenom poslu. Sve iznad toga država mora onemogućiti i ukoliko to ne uspije mora se snositi i odgovornost. Podrazumijeva se da to ne znači da nema kažnjavanja izolacijom ili uskraćivnjem nekih privilegija kao disciplinskih mjera unutar zatvora jer to predstavlja dio dosuđene kazne budući da presuda obuhvaća sva pravila boravka u zatvoru. Ono što nije dopušteno je ići izvan tih okvira na bilo koji način.

Zatvoreni zatvorski režim pružati će svojom strogom koncepcijom istovremeno i priliku kažnjenicima da steknu određena znanja i vještine koje se mogu upotrijebiti kada kazna završi. Upravo jaka disciplina i strogi režim daju mogućnost onima koji to žele da ne budu ometani od ostatka populacije nego da se posvete sebi i svojem životu. Na ovim principima postavljeni zatvorski režim ima zadaću zaštititi ostatak populacije od djelovanja destruktivnih elemenata, a ujedno im ipak pružiti priliku da kroz sve tegobe izdržavanja kazne na kraju postanu osposobljeni za funkcioniranje u društvu kao vrijedan i koristan član.

Zatvoreni režim ima i svoja posebna područja u kojima borave kažnjenici koji su zbog teške naravi svojih zlodjela osuđeni na dugačke ili doživotne kazne zatvora i u kojima je stega djelomično slabija i određene pogodnosti su dopuštene, a kojih nema u ostatku populacije. To je iz razloga što je ipak ljudska sposobnost izdržavanja visoke stege ograničena vremenom koje je potrebno da se kazna odradi i vrijeme prestanka kazne predstavlja motivaciju kažnjeniku da se potrudi izdržati. Isto je tako i razlog u tome što su to osuđenici čija djela zaslužuju takvo kažnjavanje da ih je najbolje odvojiti od ostatka kažnjenika te su to ljudi sa teškim psihičkim i socijalnim poremećajima. Ne može biti normalan i za mješanje s npr. kradljivcem automobila, pljačkašem banaka ili korumpiranim državnim činovnikom onaj čovjek koji npr. siluje malu dječicu ili onaj koji ima kanibalističke sklonosti koje su redovito povezane sa seksualnim nastranostima, itd. To je skupina kažnjenika koji su trajna opasnost za društvo i kada ih se jednom uspije uhvatiti ne smije im se nikada više pružiti prilika za ponavljanje tih grozota koje su skloni raditi. Pogotovo se to odnosi na pedofile koji su apsolutno nepopravljivi i nije poznat niti jedan slučaj pedofila koji je nadvladao tu svoju poremećenost. Kako se puštanjem na slobodu nakon smiješno malih kazni ti grabežljivici samo opet vraćaju svojoj bolesnoj opsesiji tako je zbog interesa djece koju iznad svega ostaloga treba zaštititi presuda za pedofiliju uvijek mora bez iznimke biti doživotni zatvor ili smrtna kazna, pa neka onda svatko od njih razmisli prije nego se usudi popustiti svojim poremećenim nagonima. Ista se stvar odnosi na ostale koji su po bilo kojoj drugoj osnovi zaslužili dugogodišnje ili doživotne presude poput višestrukih ubojica, nepopravljivih silovatelja, ali jednako tako i onih koji pokreću pobunu u cilju uništenja jednog naroda i njegove države i koji su svojim djelovanjem ubijali nedužne ljude samo po osnovi etničke ili vjerske pripadnosti.

U slučaju Hrvatske to se odnosi na one pripadnike pobunjeničkih snaga za koje je utvrđeno da su sudjelovali u zločinima protiv ljudi i protiv države, a jednako tako i na one koji su im bili nadređeni i koji su ih poticali i organizirali. Odluka o nekakvoj aboliciji koju je donio još Franjo Tuđman jedna je od najgorih odluka koja je donesena, ali i takva odredba ostavlja potpuno otvorenom mogućnost progona onih koji su činili zločine te se po tome svi oni koji su se usudili raditi zločine koji su napravljeni za vrijeme Domovinskog rata imaju uhititi i primjereno osuditi za jasan poučak svima ostalima. Druga je stvar što se sluganske vlasti boje dosljedno izvršavati gonjenje zločinaca i podložni su nekakvim procijenama inozemnih agentura kojima je i ovaj beznačajni progon u odsutstvu navodno “ugrožavanje ljudskih prava” kojim se tlači srpsku manjinu ili neke druge slične floskule. Ovako je sluganskim ponašanjem stvoreno takvo stanje da ne samo sudjelovanje u pobuni protiv hrvatske države nije kažnjeno, nego je čak i nagrađeno raznim privilegijama koje su sve sugerirane od tzv. međunarodne zajednice, a koju su tako lako slušali svi, doslovce svi, režimi na vlasti u Hrvatskoj. Neki više, neki manje, ali su svi bili podložni poslušničkom konceptu odnosa s tzv. međunarodnom zajednicom. Sa druge strane, progone se i obespravljuju oni koji su se borili za slobodu i nezavisnost hrvatskog naroda i države i takvo je stanje nepravde nedopustivo i mora se ispraviti onoliko koliko je to sada moguće budući da je puno toga nepovratno propušteno. Svi koji su nevini, bili oni Srbi ili ne, nemaju se čega bojati i uživati će punu zaštitu kao i svi ostali državljani, a oni koji su, kako se kaže “okrvavili ruke”, moraju za to snositi

i odgovornost. U te spadaju i oni koji nisu direktno sudjelovali, ali su sve zakuhali kroz poticanje na pobunu, pa i oni moraju snositi i svoj dio odgovornosti jer ako toga nema onda se daje pouka budućim mutivodama da slobodno mogu raditi na poticanju i organizaciji nečega što ima za posljedicu na tisuće mrtvih i na kraju još postaju državni uglednici koji sudjeluju u državnoj vlasti. Jasno je da je to moguće samo zato što su tu u sprezi sa još gorima od sebe – hrvatskim izrodima koji su narod pokrali i podčinili ga tuđinskim interesima.

Zato će se svi skupa zajedno (srpske bundžije i hrvatski izdajnici, a kako ih je Pero Trombon dobro skupno opisao: *Žedni krvi, gladni izdaje*) moći zajedno gledati u sklopu posebnog odjela zatvorenog zatvorskog režima i zajedno će moći dugo razmišljati o tome što im je sve trebalo. Ili će se zajedno nadati da će ih osloboditi oni kojima su svi skupa zajedno služili, a kako će biti pokazati će vrijeme. Pravednost treba nagovjestiti u svojim osnovnim načelima i neka se svatko prepozna i postavi prema tome kako mu je drago. Istina oslobađa i samo djelovanjem po istini i pravdi može se osloboditi hrvatski narod od ove sramotne podčinjenosti u koju je stavljen.

IZOLIRANI REŽIM ZATVORA

Ovaj zatvorski režim predstavlja krajnju mjeru protiv onih koji ne samo da ne prihvaćaju norme življenja u društvu nego ne žele prihvatiti ponašanje unutar ostalih postojećih zatvorskih režima, tj. zatvorenog zatvorskog režima budući da se u izolaciju dolazi iz tog zatvorskog stupnja.

Tu je osuđenik stavljen u potpunu izolaciju i tu ostaje sve dok ne izrazi želju za poštivanjem pravila zatvorenog režima, ali tu želju isto tako potvrdi i određenim radnjama. Radi se o određenom obliku samice na neodređeno vrijeme s tom razlikom da je sama prostorija u kojoj zatvorenik boravi na bitno višoj razini udobnosti. Ovdje je osnovna kazna potpuna izolacija koja je trajna sve dok sam kažnjenik ne prihvati življenje po pravilima zatvorskog sustava. Pod pojmom trajnog boravka u izolaciji misli se na trajno vrijeme dosuđeno za izdržavanje kazne.

Smisao izoliranog režima je da se onima koji nikako ne žele iskazati volju za najmanjom suradnjom s državom i državnim odlukama u vidu presude ta ista država daje najosnovnije životne uvjete, ali isto tako kako se osuđenik izolirao od društva svojim neprihvaćanjem najosnovnije suradnje tako i sam biva izoliran. Ta izolacija traje dok osuđenik ne odluči prihvatiti suradnju i tako se sam izbavljuje iz tako teške kazne kakva je potpuna izolacija. U cijelom je zatvorskom sustavu prisutna sloboda odabira suradnje i volje za uklapanjem u društvo barem na najosnovnijim načelima koja se primjenjuju u zatvorima kao jednim dijelom sveukupnog društva. Ako se uspije u tim osnovama i pod većom ili manjom kontrolom zadovoljiti propisane norme, onda postoje izgledi za zadovoljenje i uklapanje u ostatak društva koje se nalazi izvan zatvorskog kruga, bio on otvoren ili izoliran.

* * *

Rezime cijelog zatvorskog sustava ovakvog kakav je ovdje samo načelno koncipiran bio bi u tome da je namjena istoga prvenstveno u tome da služi uspostavi reda i zakona u državi putem pravednog kažnjavanja onih koji su osuđeni na način da to preventivno djeluje prema ostatku društva. Isto tako se tu ne ostaje, nego se jednako tako dosljedno mora raditi i unutar zatvorskog sustava tako da osuđenik ima svaku mogućnost odraditi svoju kaznu onako kako mu je dosuđena i izići na slobodu koja mu pruža mogućnost uklapanja u društvo prvenstveno kroz mogućnost zapošljavanja i dostojnog življenja od svojeg rada sa svim pravima i dužnostima kao i svaki drugi državljanin.

Kod određivanja različitih zatvorskih režima i načina na koji zatvorska kazna treba biti odrađena kao glavnoodređujuća odrednica bilo je pitanje kako bi ja osobno htio odraditi zatvorsku kaznu ukoliko je zbog bilo kojeg razloga dobijem odslužiti. Pokušavajući sebe zamisliti u zatvoru kao kažnjenika ono što bi najviše htio je da se unutar zatvorskog sustava znaju i strogo poštuju pravila onako kako je to na sličan način prisutno u vojsci iz razloga što su u oba slučaja okupljeni ljudi u jednu zajednicu na manje ili više prisilan način. Taj skup ljudi najrazličitijih karaktera i mentaliteta moguće je u oba slučaja dovesti u kakav-takav sklad samo i jedino stegom i pravičnošću u primjeni propisa koji su im određeni. Ukoliko dođe do izigravanja ili neprimjenjivanja pravila unutar takvih složenih sustava odmah dolazi

i do gubitka smisla tih sustava i oni vrlo brzo postaju svoja opreka. To je iz razloga što je u oba slučaja riječ o upravljanju nad ljudima u stanju visokih tenzija po bilo kojoj osnovi: pripreme za rat ili samog ratovanja kod vojske i držanja u zatočeništvu i kažnjavanja kod zatvora. Odsutnost stege, reda i jasnih pravila dobro začinjenih načelima pravičnosti urušava te sustave posebnih oblika ljudskog zajedništva, i onda oni ne mogu ispunjavati svoju osnovnu nakanu i s vremenom prije ili kasnije postaju svoja oprečnost. Iz svih ovih razloga hrvatski zatvorski sustav zamišljen je ovako kako je opisano i kao takav ima i svoju funkciju u uspostavi jake države koja štiti svoje državljane od onoga što je kroz pripadajuće zakonodavstvo i moralnu osnovu društveno neprihvatljivo do te mjere da se mora sankcionirati kažnjavanjem oduzimanjem slobode i životom u nekom obliku zatočeništva.

Državna uprava

Na državnu administraciju od koje zavisi djelovanje cijelog državnog stroja mora se budno paziti jer nedisciplina i razuzdanost administracije stvara nedisciplinu i razuzdanost u cijeloj državi. U svrhu postizanja djelotvorne državne administracije ustanovljava se i posebna administrativna škola u kojoj će se educirati ljudstvo u državnoj upravi i gdje će se zaposlenike točno uputiti kako se treba raditi.

Zataškavanje, solidarnost, neodgovornost, gledanje kroz prste zaposlenima u administraciji kakvo je prisutno danas nestati će nakon prvih primjera strogog kažnjavanja zbog naizgled malih, ali za državu dugoročno razornih propusta. To je iz razloga što narod preko državne uprave dolazi u dodir s državnom vlašću i samim vladarom kao glavnim nositeljem vlasti i u liku namještenika procijenjuje djelotvornost i sposobnost vladara. Zbog toga i naizgled sitni prijestup zbog koristoljublja ima višestruko veće posljedice od onih usko ograničenih na dosege samog prijestupa jer se radi o zaštiti ugleda vlasti koja počiva na djelovanju u korist općih nasuprot osobnih interesa.

Osnovno načelo unutar državne uprave polazi od samog vladara kao apsolutnog suverena i to po načelu odvraćanja od gušenja u besmislenoj papirologiji koja služi skoro isključivo kao sredstvo izbjegavanja odgovornosti. Ono što svaki državnik, pa bio on i demokratski izabran u demokratskom poretku, pod svaku mora cijenu izbjeći je prihvaćanje birokratizacije vlastitog posla. To konkretno znači da državnik na svojoj poziciji mora do krajnosti reducirati primanje i potpisivanje papirologije kojom odmah biva zasipan sa svih strana čim stupi na dužnost. To reduciranje treba shvatiti u doslovnom smislu i svako donošenje papira na potpisivanje vladar/državnik mora odlučno odbiti. Kriterij kojim se grubo može razlučiti što bi bilo prihvatljivo za potpisivanje od strane vladara je da to bude medijski značajno ili na neki drugi način izdignuto od trivijalnog potpisa koji nema neku svoju posebnu važnost. Ono što državnik/vladar potpisuje smiju biti samo odluke koje imaju dugoročno ili strateško značenje s tek rijetkim i izuzetnim iznimkama kojih uvijek može biti.

Državnik/vladar mora biti dovoljno jaka osoba da doslovce potjera sve te činovnike koji će dolaziti sa svom silom papira za potpisivanje i time legitimiranje nečije odluke, a da se onda taj isti ili cijela skupina može lako opravdati u svojem neradu odobrenjem od više instance. Tko ne može tako vladati da otjera birokratsku papirologiju od sebe bolje je ostaviti mu se posla jer nije sposoban ništa korisnoga napraviti i sve će ostati manje-više po starom i neće uspijeti ništa napraviti od onoga što je zamislio, pa makar to bilo najgenijalnije na svijetu. Biti će toliko zatrpan papirima koje će potpisivati kao na tekućoj vrpci tako da cijeli dan ništa drugoga neće biti u stanju učiniti. Na kraju dana ostaje takav državnik iscrpljen od "posla", a da nije uspio svoju radnu energiju iskoristiti za vladanje i upravljanje nego za puko odobravanje anonimnoj državnoj birokraciji da radi po svojoj za državu destruktivnoj inerciji. Osim toga, ako postoji jedno pravilo kod vladanja to je da svaka osoba koja je na bilo kojem visokom položaju mora postići takvo organizaciono stanje koje omogućuje dovoljno vremena za promišljanje o pitanjima vezanim uz strategiju, a taktiku treba prepustiti na izvršenje podčinjenima. I u Svetom pismu imamo naputak koji jasno upućuje čovjeka koji je na poziciji vlasti, ali jednako tako i društvo u smjeru pametnog upravljanja vremenom: ***U dokolici je mudrost zakonoznanca, i tko je od poslova slobodan postaje mudar.*** (Sir 38, 24).

To načelno važi za svakoga tko upravlja bilo čime i što je mjesto na hijerarhijskoj ljestvici više to je potrebno i više oslobođenosti od pitanja taktike i posvećenosti pitanjima strategije, a promišljanje

strategije traži vremena i doslovce svojevrsne dokolice. To je i potpuno logično, jer nije moguće jednom čovjeku djelotvorno analizirati i procijeniti niti jednu malu količinu papirologije pa se onda samo slijepo preuzima tuđa odgovorost bez mogućnosti stvarne kontrole. Osim toga i posao onih koji šalju tu papirološku dopisku prema višim instancama je upravo u tome da oni budu ti koji trebaju odraditi posao kojeg se pokušavaju riješiti. Ukoliko nadređeni mora sve sam nanovo procijenjivati, ocjenjivati, promišljati i odobravati onda može sam sve skupa raditi pa mu podređeni nisu ni potrebni. Naravno da to nije realno ostvarivo i zajedništvo u radu je potrebno, pa je stoga potrebno i djelotvorno organiziranje odnosa u tom zajedništvu, a to u slučaju državne uprave znači odbacivanje potčinjavanja birokratskom djelovanju i postavljanje odnosa na način da je birokracija potčinjena državi i narodu kojemu država služi. Jedino je tako moguće organizaciju postaviti u aktivni odnos prema kontekstualnom okruženju navedene organizacije. To znači da se time izbjegava ova situacija gdje se vječno kaska za događajima i neprestano se mora biti subjektom tuđe (tuđinske, globalne, podzemne) strategije te se prelazi u aktivnog činitelja svojeg stanja. Nešto poput aktivne obrane ili poznate izreke da je napad najbolja obrana gdje je osnovna misao upravo u tome da se iziđe iz stanja u kojemu drugi upravlja našim prostorom i vremenom te preuzmemo upravljanje nad svime što posjedujemo kao vlastito i neotuđivo.

Zatečeni činovnici iz ureda vlade ili predsjednika svejedno, ovisno o formalnom obliku organizacije sustava, biti će zgroženi ovakvim pristupom koji se suprostavlja naviknutoj birokratskoj proceduri i uvjeravati će da prijeti potpuna obustava funkcioniranja državnog aparata i cijele države. Istina je da to nipošto nije točno i samo se mora pokazati odlučnost u nepristajanju na podčinjavanje toj birokratskoj proceduri. Ne samo to, nego će sve u državi potpuno normalno funkcionirati i to tako da će se početi korigirati na način da će državni aparat postati djelotvorniji i taj trend će na kraju vrlo brzo dovesti do konačne uspostave jedne zdrave državne uprave.

Odbijanjem državnika da postane glavnim činovnikom kroz odbijanje nerazumnog potpisivanja na nepregldnu gomilu državnih dokumenata postiže se višestruko koristan učinak. Jedna od tih korisnosti je u tome da se odgovornost za provođenje u djelo onoga što je naloženo prenese na neposredno potčinjene i da se njihovo radno mjesto učini korisnim, a ne da bude mjesto za transfer odgovornosti sa sebe na nadređenog ili nekoga drugoga u istom rangu. Ukoliko to taj podređeni ne želi, onda to istovremeno znači da nije niti sposoban za rad na zadanom poslu i takav službenik rješava se dužnosti kao potpuno nekoristan na tome radnom mjestu i dovodi se onaj koji je spreman na preuzimanje odgovornosti. To ujedno znači da se odmah eliminiraju barem oni koji su plašljivci i kolebljivci bez želje za djelovanjem i već samo tako nešto kao rezultat opisanih postupaka predstavlja veliki dobitak.

Druga korisna stvar je da će po istom principu taj vladaru/državniku podređeni službenik imati odnos sa svojim podređenima i tako se po principu domino-efekta brzo može pročistiti cijela državna uprava od svih nakupljenih parazita koji su se u njoj uhljebili, a takvih ima daleko previše. Preuzimanje odgovornosti ujedno znači i promišljanje što se radi i kakav je učinak onoga što se radi dok je to u slučaju papirološkog transfera odgovornosti elegantno izbjegnuto u vidu podnošenja nadređenom svega što se odlučuje na odobrenje stavljanjem potpisa. Također to znači i prepuštanje dobrog dijela inicijative podređenima u državnoj hijerarhiji što je ono što priželjkuju svi oni koji su kreativni, hrabri i sposobni jer tako mogu najbolje ostvariti sve svoje potencijale i ne ostati nerealizirane vrijednosti ljudskog kapitala. Prepuštanje inicijative je već odavno potvrđeno kao najbolji način za povećanje sveukupne produktivnosti, a najbolji je dokaz za ispravnost takve koncepcije djelotvornost tog načela u doktrini oružanih snaga. Dakle, u najzahtijevnijim uslovima kao što je ratovanje prepuštanje velikog prostora za osobnu inicijativu pokazalo se superiornim i nema nikakvog razloga da isto tako ne bude i svugdje drugdje, pa tako i u državnoj upravi.

Jasno je da niti jedan čovjek ne može odrađivati posao za dvojicu koji dobro rade svoj posao, a kamoli da može obraditi sve ono što dobije u slučajevima kada do njega dođu sva odobrenja za postupke koja se akumuliraju na razinama ispod njegove i onda kumulativno iznose u formama poznatog birokratskog kvazi-jezika kojemu je sav smisao u postizanju neodređenosti kojom se želi prikriti ili nesposobnost podređenih da riješe dobivene zadatke ili nedostatak hrabrosti za djelovanje ukoliko se sposobnost eventualno i posjeduje, a što se na kraju svodi na isto.

Kakva je korist od plivača zaposlenog kao spasitelja na plaži koji se ne želi smočiti jer se boji da će se prehladiti? Nikakva, odnosno ista onakva kao i od jednog neplivača koji je zaposlen na istome radnom mjestu. Tako i nema koristi od neodlučnih ziheraša koji imaju znanje, ali se boje primjeniti ga sa svim posljedicama koje mogu doći jednako kao što i plivaču-spasitelju uvijek prijeti opasnost da nastrada na dužnosti bez obzira što zna plivati. To je jednostavno rizik koji ide uz svaki rad i da nema rizika kod djelovanja bilo koje vrste onda bi svatko išao raditi što god mu se prohtije i kako mu se prohtije. Ovako samo oni koji imaju znanje i sposobnost koje im onda daje i veću dozu odvažnosti mogu prihvatiti raditi ono što netko drugi ne može.

Čak i u demokratskom uređenju moguće je odupiranje birokratskom mehanizmu koji se posebice okomljuje na osobu koja se nalazi na vrhu strukture vlasti jer se tamo usmjerava svo prebacivanje odgovornosti od strane potčinjenog državnog aparata, ali je zbog naravi demokracije to ipak ograničeno i samo djelomično uspješno. S druge strane, u apsolutističkom sustavu kakav je prisutan u teokratskom uređenju moguće je onome koji ima velike ovlasti na bilo kojoj dužnosti (vladar, župan, gradonačelnik, načelnik općine) u potpunosti podčiniti državnu birokraciju koja je ispod njega te tako poraziti parazitizam činovnika i uspostaviti visoku produktivnost državne uprave.

Jedna od posljedica takvog pristupa je da se u cijelom sustavu državne uprave brzo dešavaju masovna ukidanja radnih mjesta koja su u svojoj biti potpuno suvišna. Ne samo da se nekorisna nego i nanose štetu samim svojim postojanjem. To je toliko izraženo da je za državu ekonomski isplativije veliki dio državnih službenika doslovce poslati kući i ostaviti im njihove plaće nego da se pojavljuju na svojemu radnom mjestu. Mjestu na kojemu ne rade ništa istinski vrijedno nego ono što je izmišljeno birokratskim multipliciranjem poslova koji su sami sebi svrha i služe samo toj birokratskoj besmislenosti koja ima svoju unutarnju logiku u suprotnosti sa logikom državno-nacionalnih interesa. Bolje je te radno nepotrebne ljude ostaviti u njihovim domovima i nastaviti ih plaćati nego da dolaze na svoja radna mjesta gdje uz istu tu plaću samo nepotrebno troše energiju (struju, telefoni, i sl.) i zauzimaju prostor, a da se ne spominje kontraproduktivni učinak koji ti ljudi ostvaruju na one koji su barem donekle produktivni. Već samim time što se nalaze unutar radnog prostora otežavaju kretanje i organizaciju, a isto tako svojim dolaskom na i odlaskom sa posla samo dodatno povećavaju gužvu na prometnicama.

Jasno je da se neće plaćati ljude da bi sjedili kući, ali samo isplativost takve jedne hipotetske mogućnosti pokazuje koliko je važno preustrojiti državnu upravu iz parazitnog u produktivno tijelo. Troškovi postojanja glomaznog i, što je najgore, potpuno nedjelotvornog državnog aparata očiti su i zato neće biti ni najmanje ustezanja kod reorganizacije državne uprave na načelu produktivnosti i korisnosti što će stvoriti jednu veliku masu ljudi otpuštenih s udobnih radnih mjesta državne uprave. Ta masa će odmah dobiti priliku za ponovno zapošljavanje, ali ovog puta na sasvim novome poslu koji će tražiti i napore u savladavanju i prilagođavanju novim zadacima. No, najviše će se problema imati ne iz razloga što neće biti mogućnosti novog zapošljavanja, nego što nitko neće htjeti zamjeniti stari posao sa svom pripadajućom udobnosti, novim, i to najčešće poslom koji je stvarno produktivan i to znači uglavnom blizak fizičkom radu. Tu neće biti druge nego primijeniti najgrublju silu i nepopustljivom odlučnošću pomesti sve koji će čak biti spremni dizati pobune kako bi sačuvali svoje birokratske stolice. Na taj način će se borba protiv birokratske nemani i doslovce pretvoriti u borbu i na tako nešto ne treba sumnjati jer mentalitet činovnika je izuzetno krut i ne pokorava se ničemu do li sili koja jedino tu krutost može razbiti.

Kroz prethodna poglavlja je bilo vidljivo gdje će se otvarati radna mjesta i gdje će biti potreba za radnom snagom i tu će svima biti ponuđeno da se stave na službu narodu i državi s konačnošću u Svevišnjem. To što je nerazumnom politikom prethodnih godina stvoren tako glomazan birokratski aparat mora i može se preokrenuti u jednu drugačiju stvarnost, a za tako nešto traži se i poduzimanje nepopularnih mjera kod onih koji su njima zahvaćeni. Sve je podčinjeno općem dobru i s tom spoznajom moraju računati i oni koji će morati promijeniti svoje zvanje i od beskorisnog činovnika postati poljoprivrednik, nastavnik, policajac, graditelj, poduzetnik, željezničar ili bilo što drugoga što će se nuditi kao opcija. Jasno je da je teško mijenjati mentalitet, ali zato je tu potrebna državna intervencija u nekom obliku politike mrkve i batine tako da se sa jedne strane stimulira prekvalifikacija, a sa druge strane da se i represivnim mjerama zaprijeti onima koji će tvrdoglavo htjeti ostaviti sve po starom

bez obzira što je to u konačnici na štetu i njima samima. Takvim odbijanjem promjena posebice štete vlastitim potomcima koji time gube izglede za dostojno življenje u slobodi i blagostanju u budućnosti. U početku će sigurno biti puno nezadovoljstva od strane otjeranih birokratskih struktura, ali čovjek se nakon nekog vremena na sve prilagođava i potrebno je biti uporan u provedbi potrebnih mjera. Nakon postizanja prvih konkretnih rezultata koji će pokazati svrsishodnost napravljenih postupaka splasnuti će i razina negodovanja otpuštene i potom na produktivnim poslovima zaposlene birokracije.

Jedno od načelnih pravila prilikom selekcije unutar državne uprave prilikom njezinog preustroja koji će dovesti do toga da najmanje 80% bude otpušteno kao nepotrebno i suvišno za potrebe državnog djelovanja je da se osim po samoj sposobnosti (s preuzimanjem odgovornosti) onih koji ostaju gleda da se na mjestima koja se smatraju čisto izvršnima zapošljavaju pretežito žene. To se još treba uskladiti s opcijom za četverosatno radno vrijeme koje će se dati ženama-majkama tako da ne budu preopterećene na dva fronta, a istovremeno se time rješava zapošljavanje dvostruko više žena na mjestima koja su atraktivna zbog svoje relativne udobnosti i nadasve svoje sigurnosti. U nekim slučajevima na jednom radnom mjestu poput službenice na šalteru za rad sa strankama može se zaposliti i troje službenika (tj. žena) sa skraćenim radnim vremenom tako da je taj šalter otvoren dvanaest sati dnevno, a uposlenica nije eksploatirana do te mjere da nema dovoljno vremena posvetiti se svojoj obitelji. Dodatan razlog preferenciji zapošljavanja žena na poslovima državne uprave je i stoga što će muška radna snaga biti prijeko potrebna na poslovima koji zahtijevaju veće tjelesne napore i općenito su tradicionalno muški poput građevinarstva i sličnih poslova. Najidealnije bi bilo kada bi cijela državna uprava bila 100% ispunjena ženskom radnom snagom i na neki način ići će se prema takvom konačnom ostvarenju, ali na samom početku dok se cijeli državni sustav ne uskladi prema svojem razvijenom obliku na mjestima upravitelja pojedinih odsjeka angažirati će se prvenstveno prema sposobnostima bez obzira na spol. Tek kada kasnije državna uprava postane pravilno ustrojena moći će se dopustiti luksuz spolne diskriminacije kod zapošljavanja u korist žena jer to neće moći više prouzročiti znatije štete koliko će od toga biti koristi zbog oslobađanja muške radne snage za poslove na kojima su potrebniji.

Kod problematike suprostavljanja državnoj birokraciji dobro je znati i za jednu vrstu birokratskog zakona kod problematike prostora, a koji bi otprilike glasio da neukroćena birokracija sav prostor koji joj stoji na raspolaganju do maksimuma ispunjava novim zaposlenicima bez obzira na stvarne potrebe. Birokracija se u svojoj neobuzdanosti jednostavno širi do krajnjih granica, a u nedjelotvornim državnim poretcima granice su jedino u prostornoj ograničenosti smještaja novih namještenika. Sve ostale prepreke poput zakona, poslovnika, deklaracija, političkih programa, proračunskih ograničenja i sl. potpuno su nedjelotvorne i jedino na čemu se bujanje zaustavlja je neraspoloživost prostora za nove činovnike.

Kao dokaz ovoj tvrdnji na raspolaganju stoji poznati primjer britanskog ureda za kolonije koji je u naponu britanskog kolonijalnog imperija bio smješten u malome prostoru i zapošljavao nekih desetak zaposlenika i potpuno djelotvorno upravljao kolonijama širom svijeta. Pri tome treba znati da se najsloženiji rad ovog ureda zbiva u viktorijanskom razdoblju kada su komunikacijske i informatičke mogućnosti bile prilično skromne u odnosu na sadašnje moderne mogućnosti. Nakon II. svjetskog rata i preobrazbe kolonijalnog imperija davanjem formalnih neovisnosti praktički svim kolonijama izgrađuje se jedno veliko i moderno zdanje u koje se preseljava ured za kolonije sa svojom šakom zaposlenika. Vrlo brzo se cijeli rasoloživi prostor ispunjava novozaposlenim službenicima kojih sada ima više stotina, s tim da im je posao i dalje ostao istim. Ono što je izmjenjeno je da više nema kolonija osim sitnih otočića i sličnih enklava, a također je prisutna mogućnost uporabe modernih tehničkih sredstava za komunikaciju i obradu podataka. Dakle, dešava se potpuni paradoks gdje umjesto da se broj državnih službenika smanji jer sve govori da bi tako moralo biti, on se višestruko multiplicira protivno svakome razumu. I ne samo to, nego je takvo stanje svima poznato, ono je javno ili "transparentno", kako se to voli kazati, i usprkos svega nema snage poništenja te očite anomalije. Birokracija koja je ovladala državnom upravom ovladala je i cijelom državom do razine da radi samo onako kako smatra da je u njihovom (birokratskom) interesu. Nitko nema dovoljno ovlasti, ali niti iskrene volje, da sve skupa ispravi i postavi na zdrave osnove.

Britanski ured za kolonije bio je najdjelotvorniji upravo onda kada je bio reduciran na minimalni broj

zaposlenika i ono što je bilo od presudnog značaja je kvaliteta (sposobnost) ljudstva koje je u njemu radilo. Bili su to oni koji su na sebe pruzimali odgovornost za postupke i nisu ih prebacivali na nekoga drugoga, a da su to i htjeli nisu bili u mogućnosti jer ih je brojčano ograničenje limitirano raspoloživim prostorom u maloj zgradi ureda natjeralo na visoku djelotovornost. Jednostavno u sustavu nije bilo nikoga da sa na njega prebaci dio ili sva odgovornost putem nekog birokratskog dopisa.

Isto što je važilo i kod britanskog ureda za kolonije važi i za svaku drugu upravnu cjelinu. Na takvim načelima postaviti će se i odnos prema birokraciji u željenoj djelotvornoj hrvatskoj državi pa se između ostalog i po tome može tvrditi da je najmanje 80% zaposlenika u državnoj upravi potpuno nepotrebno. I to je jedna procjena sa dobrom rezervom u sebi jer je puno realniji broj od nekih 90% izmišljenih radnih mjesta bez kojih država ne samo da može funkcionirati, nego će biti daleko djelotovornija u svojemu radu, služenju svojim državljanima i Stvoritelju na nebesima kojemu treba sve biti u službi, a teokratska država ima svoj smisao upravo u tom uzvišenom načelu.

Još kada se u sve uključi spoznaja činjenice da se posao državne uprave, ili birokracije kako se kolokvijalno naziva, sastoji u obradi podataka onda je mnogo toga jasnije. Sve državne uprave tijekom povijesti u biti su radile na obradi podataka u bilo kojem obliku. Nakon obrade podaci se čuvaju i prosljeđuju ondje gdje su potrebni ili se na određenim razinama koriste da bi se moglo upravljati na najproduktivniji način. Državna uprava se i zove upravom jer joj je konačna svrha upravljanje državnim teritorijem. Odnosno, da se bude preciznijim, državna uprava proslijeđuje politiku državne vlasti do svih instanca države.

Kada se uvidi da je obrada podataka preduvjet mogućeg upravljanja državom ono što se nameće kao jedna očiglednost je da današnje moderno vrijeme pruža neslućenu mogućnost obrade podataka kroz razvijenost informatičke tehnologije. Po tome bi trebala i birokracija biti na visini zadatka jer nove mogućnosti koje su zadobivene tehnološkim dostignućima u komunikaciji i informatici trebale su birokraciju reducirati i istovremeno povećati njenu sveukupnu produktivnost. Ono što se dogodilo je upravo suprotno onome što se trebalo desiti i birokracija je postala glomaznija i nedjelotvornija. Radi se o tome da je otvaranjem novih tehnoloških mogućnosti omogućeno kretanje u dva osnovna pravca: prema korisnoj uporabi dobivenih mogućnosti i prema njihovoj kontraproduktivnosti. Prema ovome kako je ispalo očito je da se krenulo pravcem koji povećanu sposobnost upravljanja informacijama koristi kako bi povećao svoju besmislenost. To jedna od mogućnosti, dok je druga ona dobra opcija koja novu tehnologiju koristi kako bi djelovanje bilo korisno ljudima.

Ono što je potrebno napraviti je jednostavno na riječima, ali zato složeno u praksi. Treba probrati najsposobnije i postaviti ih na upravljačke funkcije unutar državne uprave tako da svoje sposobnosti multipliciraju tehnološkim mogućnostima. Kada se misli na sposobnost u ovom slučaju to znači prvenstveno organizacionu sposobnost na način da se uspije ovladati umijećem selekcije informacija jer u cijelom moru dostupnih informacija sada je najveća sposobnost znati razlučiti potrebne od nepotrebnih.

Vladar može jednostavno provjeriti kolika je djelotvornost državne uprave na način da na sjednici vlade zatraži od npr. ministra za zaštitu okoliša i prostornog planiranja dozvolu za gradnju kuće na određenoj lokaciji. Ukoliko je odgovor da je za to potrebno bilo što, i bilo gdje ići tražiti papire, onda je državna uprava nedjelotvorna. Jedini dokument koji državljaninu mora biti potreban je osobna karta kojom se predočuje njegov identititet, a sve ostalo mora biti pribavljeno od strane države jer je njezin smisao da bude na korist svojim državljanima. Zato država i ima ovlasti raditi sve što radi da državljani ne bi imali potrebe sami raditi ono što je njena obveza. Ako je državljanin prisiljen sam sakupljati i pribavljati potrebnu dokumentaciju po ostalim državnim resorima onda je to izokrenuti smisao državne organizacije. **Država se mora unutar sebe organizirati tako da svakom državljaninu obavlja uslugu pribavljanja od države propisanih dokumenata.** Tako država sve ono što ona od njega i o njemu (ali i o ostalima ukoliko se tiče predmeta obrade) pribavlja uzimanjem podataka na raznim mjestima na kraju vraća natrag kada je to pojedincu potrebno.

Ako se uspije u tome da se uspostavi jedna djelotvorna i za opće dobro korisna državna uprava, onda

bi zajedno sa sveukupnim umrežavanjem popraćenim potrebnom programskom podrškom preobrazila državu do te mjere da samo po tom segmentu sve što se nalazi unutar te države ima jednu višu konkurentsku sposobnost u odnosu na okruženje. Država s visokodjelotvornom upravom je poput automobila koji ima štedljivi motor, a da pri tome taj motor ima i veću snagu. Može neki drugi automobil biti štedljiviji, ali nije dovoljno brz, ili može neki drugi automobil imati jači motor i biti brži, ali je onda preveliki potrošač goriva i opet je nedovoljno koristan u odnosu na naš štedljivi, a brzi automobil. Tako i sve države koje ostaju u stanju birokratiziranosti kakvo imaju danas i koje ide samo u još lošijem pravcu nemaju mogućnost parirati jednoj maloj i visokodjelotvornoj državnoj upravi stavljenu u službu državi i narodu. Na praktičnoj razini to znači da je svaki proizvod napravljen unutar takve birokratski djelotvorne države bitno rasterećeniji nepotrebnih troškova, a to ujedno znači bitno povećanje gospodarske konkurentnosti u odnosu na svijet.

Tako, kao primjer kako bi otprilike ta visoka djelotvornost trebala izgledati, neke stvari poput popisa stanovništva sa svim podacima koji se kod popisa propituju postaju potpuno nepotrebnima. Sam popis stanovništva u tom slučaju više nije potreban u svojoj staroj formi. Ukoliko je sve posloženo kako valja svi se potrebni statistički podaci moraju imati trenutno na uvidu, tj. i statistički podaci se uvode u ono što se u ratovanju naziva "ratovanjem u realnom vremenu" ili C4 doktrina. Samo jedno obično pitanje broja stanovnika moralo je već odavno biti riješeno na način da se svakodnevno (svakominutno!) zna koliko ima državljana u državi, gdje su nastanjeni, koliko su stari, spol, stručna sprema, zanimanje, itd. To bi trebalo biti potpuno realno dostupno po već sada važećim propisima i svoj birokratskoj proceduri koja nas prati na svakom koraku. Kada se jedno dijete rodi onda roditelji, ali i rodilište, prijavljuje to rođenje u nadležnu općinu. Kada netko umre to se isto bilježi na više mjesta u birokratskom aparatu. Također je tu birokracija prisutna kod prijave mjesta boravka, zaposlenja, zdravstvene zaštite, vozačke dozvole, osobnih dokumenata, radnih dozvola, obrazovnih svjedodžbi, građevinskih dozvola, itd., itd. Postavlja se pitanje čemu je svrha tolike birokratizacije naših života kada država nije sposobna učiniti niti jednu najjednostavniju stvar i prebrojiti koliko ima državljana?

Da je državna uprava i minimalno djelotvorna bila bi u stanju svakodnevno znati točan broj svojih državljana, ali i sve ono što se nalazi u upitniku koji se ispituje kod popisivanja stanovništva. Odgovori na sva postavljena pitanja postoje negdje evidentirani u državnom birokratskom aparatu, ili bi po postojećim zakonima morali postojati negdje unutar državnog aparata. Ono što je ovdje prijeko potrebno učiniti sastoji se u presijecanju gordijskog čvora birokracije gdje ti podaci postaju beskorisnim "samo sebi svrha" piskaranjima te da postanu podaci obuhvaćeni u jednu svrhovitu cjelinu. Kada se tako postavi organizacija državne uprave povećava se ukupna produktivnost cijele države kao jedne korporacije. Obrada podataka i njihova distribucija u korist djelovanja države za svoje državljane podiže se na razinu koja nadilazi sve do sada poznato, a sve zahvaljujući jednom zdravorazumskom pristupu poduprtim modernim tehnološkim mogućnostima.

Teritorijalna podjela državne uprave

Kad se spominje teritorijalna podjela državne uprave to prvenstveno podrazumijeva podjelu hrvatske države na teritorijalne cjeline sa svojim uporištem u povijesnoj i državnopravnoj tradiciji. Tu je osnovno pravilo da ta podjela treba biti usuglašena s cjelokupnom strateškom orijentacijom hrvatske države i hrvatske nacije kao čimbenika koji nadilazi uski teritorijalni okvir države. Do sada je kao glavni zajednički nazivnik u organiziranju i promišljanju države neprestano ponavljano usmjerenje prema ostvarivanju samodostatnosti u svim mogućim poljima djelovanja. Prvenstveno je samodostatnost nužna u, za državni suverenitet i time istinsku slobodu pripadajućih državljana, esencijalnim područjima poput pitanja novca, prehrane, gospodarstva, obrane, sigurnosti, energetike, graditeljstva, obrazovanja, itd. Da bi se ta željena usmjerenost prema samodostatnosti najbolje postigla potrebno je i lokalne sustave upravljanja koncipirati na načelima te iste državne strategije samodostatnosti. Samodostatnost je to u smislu da se prosperira isključivo vlastitim radom i istovremeno prikladnim (tj. kršćanskim) odnosom sa Stvoriteljem ne parazitira na nekome drugome, a koji je (taj drugi) istovremeno i sam jedan još veći parazit koji će nas na koncu i progutati kada mu se previše suobličimo. Integrirati će nas unutar sebe tako da izgubimo svoju svojstvenost i postanemo nešto drugo – to su te famozne euro-atlantske integracije i samo nazivanje tog procesa gubljenja kršćanskog i nacionalnog

identiteta nekakvim, i još k tome navodno neizbježnim integracijama, služi prikrivanju te istine. U biti je državnu strategiju samodostatnosti jedino i moguće djelotvorno ostvariti ukoliko se i na lokalnim razinama polazi na istim principima te se sve skupa sinergijskim učinkom vraća kao višestruko povećana dobit na sveukupnoj razini države i nacije.

Kod teritorijalne podjele državne uprave radi se o tome da Hrvatska bude na taj način "isparcelizirana" da to za posljedicu ima najdjelotvornije upravljanje cijelom državom. Odnosno, ta teritorijalna podjela gradi se od vrha na dolje čime se najbolje ustrojava **cijela** država za rad na općem dobru **svih** državljana. To treba imati na umu kada se daju primjedbe na teritorijalni ustroj države jer parcijalno gledajući može se na nižim razinama neke stvari učiniti boljima za tu razinu, ali ako to na kraju računice, gledajući korist na području državne sveukupnosti, pokazuje veću štetu od koristi, onda nema rezona tako raditi. Isto pravilo važi i u drugom smjeru i ukoliko je šteta veća na razini županije nego što je kada se gleda državna razina, onda se korist županije poklapa sa željenim postizanjem sveukupne koristi. Tu se i nalazi ona teško uhvatljiva granica između državotvornog regionalizma i onoga drugoga, antidržavnog regionalizma, koji je samo jedan od oblika kojim se želi rastočiti hrvatsko državno jedinstvo i onemogućavanjem državno-nacionalne jedinstvenosti najprije oslabiti, a potom i pokoriti Hrvatsku.

Zbog cijelog niza političkih, povijesnih, obrambenih, gospodarskih i inih razloga hrvatska država mora biti više centralistički upravljana u ekonomsko-gospodarskom, pravnom, prometnom i obrambeno-sigurnosnom smislu. Ali to ne znači da se ne ostavlja dovoljno prostora za upravljanje sa pripadajućom odgovornošću i na svim razinama ispod državne. Upravo potpuno suprotno od toga, a to je moglo i dosada biti očito u nekim iznesenim poglavljima gdje je vidljivo koliko toga ovisi o tome da na svakoj lokalnoj razini načelno usmjerene odrednice budu na najbolji način i sprovedene kroz sposobne i moralno jake pojedince. Takvi pojedinci imaju kao jednu glavnoodređujuću karakteristiku zahtjev za dovoljnom autonomijom u svojem djelovanju, a što je i potpuno razumljivo jer se ne žele iscrpiti u nepotrebnoj borbi sa onima koji ili ne znaju, ili ne žele dobro raditi, ili ne žele raditi na dobru. U biti opet se ponavlja priča o omogućavanju iskazivanja osobne inicijative na svim razinama društva.

Zato je u cilju postizanja optimalnih rezultata za današnju Hrvatsku najprimjerenija teritorijalna podjela iz kraja 90-tih na dvadeset županija uz dodatak u gradovima Zagrebu, Splitu, Osijeku i Rijeci kao velikim regionalnim centrima. To su planirani kao jedino uistinu veliki (u bližoj budućnosti) hrvatski gradovi (Zagreb ca. 4-5; Split ca. 1-1,5; Osijek i Rijeka ca. 0,5-1 milijuna stanovnika). Ta četiri grada okupljaju oko sebe gravitirajuće županije i zajedno tvore jednu širu neformalnu cjelinu (regiju) kojoj je utemeljenje u četiri glavna regionalna područja: Slavoniju oko Osijeka; središnju Hrvatsku oko Zagreba; Istru sa Kvarnerom, Gorskim kotarom i Likom oko Rijeke; Dalmaciju s otocima (južna Hrvatska) oko Splita. Uz neke manje korekcije potpuno su prihvatljive granice županija iz tog razdoblja s kraja 90-tih. Jedna od posebnosti, osim navedenog koncepta četiri grada kao glavnih regionalnih centara, je stvaranje Nove vojne krajine (NVK) kao teritorija pod posebno određenim nadzorom Ministarstva obrane, ali istovremeno ukomponiranim u županiju tako da je za sva civilna pitanja nadležna Karlovačka županija čiji je NVK sastavni, ali istovremeno i posebni dio. Isto vrijedi i za Distrikt Korenicu gdje je smješten sveučilišno-znanstveni centar, a koji se nalazi u sastavu Ličko-senjske županije.

Ispod razina županije dolaze općine i gradovi te je to ujedno i posljednja istanca na kojima se nalaze određena tijela državne uprave. O tome kako se unutar sebe podjeljuje svaka županija, koliko će svaka imati općina i gradova ovisi primarno o samoj županijskoj vlasti te se jednako kao što je ustroj županija bio podređen interesima države i općinsko-gradski ustroj podređuje interesu pripadajuće županije.

Kada se županije i gradovi primjereno ustroje prema iznesenom konceptu teritorijalne podjele može se pristupiti djelotvornom upravljanju istima. Ono što je važno je da se zna da župani, kao i gradonačelnici, a i načelnici općina u granicama svojih ovlasti, moraju imati najveću moguću slobodu djelovanja. U isto vrijeme od njih se zahtijeva jednako tako najstroža disciplina u poslušnosti prema odredbama koje dolaze odozgora, iz vrha državne vlasti. Podrazumjeva se da državna vlast nije usredotočena na pitanjima detalja koji variraju u velikoj mjeri ovisno o različitom dijelu države, nego na primarno načelnim odredbama i tek iznimno direktno uključena u detaljiziranje neke problematike lokalne samouprave u posebnim slučajevima i potrebama koji su takve naravi.

Samo se davanjem slobodnih ruku županima i gradonačelnicima tako da mogu djelovati kako smatraju najboljim može otkriti gdje se sve kriju najrazličitiji skriveni potencijali unutar države i iste najbolje razviti. Inače se događa rađanje krute i zaglupljujuće birokracije potpuno otuđene od problema ljudi "na terenu" jednako onoliko koliko su kilometrima i udaljeni. Davanjem regionalnim vladarima ovlasti sa svom odgovornošću koja im pripada probire se ljudstvo koje je spremno i sposobno prihvatiti se jednog takvog odgovornog posla. Tako se istovremeno stvara i budući nukleus iz kojeg će se moći izabrati budućeg državnog vladara, jednom kada on iz bilo kojeg razloga prestane vladati (smrt, starost, bolest, itd). To provjeravanje i na neki način stvaranje potencijalnih kandidata za budućeg vladara iz redova lokalnih samoprava ima svoju važnost zbog temeljne orijentacije da se ne dopusti mogućnost rodoslovnog nasljeđivanja vlasti na bilo kojoj razini, a posebno ne na razini državnog vladara. Nije isključeno ni da se na to mjesto može doći i sa bilo koje druge pozicije unutar države, jer za državnog vladara se može svojim sposobnostima nametnuti svatko: od vojnika (tj. časnika), ministara i gospodarstvenika, pa do književnika, filozofa i sportaša, ali kao ipak jedna osnovna jezgra koja je istovremeno provjerena i dokazana svojim radom kao župan u županiji koja je jedna država u malome, nameće se i primarni izbor iz tih redova. Taj se izbor povjerava jednom manjem tijelu poput hrvatskog staleškog sabora koji u sebi uključuje predstavnike cijele hrvatske nacije i svih državljana. Ovdje je konkretno određeno jedno od najspornijih pitanja koja su uvijek bila prisutna kod svih apsolutističkih vladavina – pitanje nasljeđivanja. Ne treba ići daleko u prošlost. Dovoljno je osvrnuti se na vrijeme Tuđmanove vladavine i propusta koji je učinio kada nije uspio u tome da nakon njega ne nastane rasulo. Ne samo da nije uspio, nego je dobrim dijelom i sam odgovoran što je svojim odabirom suradnika i svih ostalih državnih dužnosnika učinio jednu negativnu selekciju u kojoj nije bilo mjesta za one koji nisu bili servilni poslušnici i laskavci sa svojim niskim računicama udovoljenja vlastitih žudnji bilo koje vrste. Ne razmišljati o svojoj vlastitoj smrtnosti i konačnom kraju vlasti te što će sa državom i nacijom biti nakon toga je jedan veliki propust koji je ostavio teške posljedice za sve koji danas moraju misliti kako ispraviti propušteno i spasiti državno-nacionalni opstanak. Međutim, jednako tako ne treba biti u iluziji da se opisanim modelom odabira nasljednika državnog vladara garantira da će uvijek biti izabrana apsolutno izuzetna osobnost, ali se kao jedan minimum barem osigurava da će izabrani čovjek biti toliko iznad prosijeka da sve dok je državni aparat u svojemu osnovnom redu, sama država neće biti dovedena u pitanje na bilo koji način. Isto tako jasno je da se time izbjegava izabiranje državnog vladara kroz opće glasovanje kakvo je sada na djelu u demokratskom poretku jednako kao što bi to bilo nerazumno kada bi se Papa birao iz mase vjerničkog puka ili da su građani Venecije birali dužda. Upravo zato što se to ne primjenjuje kod izabiranja Pape, Crkva i ima takvu svoju postojanost kroz stoljeća. Čim se mase ljudi pozove na participaciju u takvom izabiranju neminovno dolazi do degeneracije cijelog procesa u jednu običnu propagandističku borbu, a propaganda za jednog ili protiv drugog kandidata dovodi do unutranjeg razdora koji ima svoje dugotrajne posljedice. Zato, kada se novoga vladara jednom izabere na prigodnom saborovanju hrvatske elite gdje sva borba za ili protiv ostaje nedostupna široj javnosti jednako kao i prilikom konklava za izbor Pape, onda tim izborom sve rasprave prestaju i taj koji je izabran trenutno preuzima sve pripadajuće ovlasti državnog vladara. Iz svega je vidljivo koliku važnost ima lokalna samouprava uklopljena unutar jedinstvene države jer nije mala stvar biti u poziciji dokazivanja svojim radom i rezultatima da se zaslužuje biti izabranim na mjesto državnog vladara.

To davanje velikih ovlasti na razinama ispod državne vlasti proizlazi iz spoznaje da nema skoro ničega za državu štetnijega od pretjerane centralizacije i limitiranja lokalnih vlasti. Kada se dogodi takva nesreća za državu da postane precentralistički uređena lokalna razina je doslovce pokradena svake mogućnosti za neku inicijativu i pretvaraju se u obične nezainteresirane i otupljene jedinke te po tome i birokratizirane čekatelje instrukcija iz centrale za svaki svoj potez.

Kao što i cijela država biva izgrađenom na načelima samodostatnosti, tako i svaka županija, svaki grad, čak i do razine općina, naselja i mjesnih zajednica, trebaju biti izgrađivane prema najvećoj samoopstojnosti. Da bi se to uistinu i ostvarilo trebaju se lokalnim vlastima dati i pripadajuće ovlasti za samoupravljanje (nema veze sa onim jugo-samoupravljanjem), kako je već spomenuto, ali treba istovremeno osigurati poslušnost odredbama koje dolaze iz državnog vrha. Svugdje, na svim razinama, mora važiti pravilo da kada god viša vlast intervenira, njezini se nalozi moraju smatrati konačnima.

Velika opasnost leži u tome da pojedinci iz izvršnog dijela državne vlasti posegnu za zakonodavnim područjem ili samo teže prema zakonodavnim ovlastima, a takve mogućnosti uvijek postoje na nižim, lokalnim razinama gdje je lakše moguće postati lokalnim tiranom koji svu vlast prisvaja sebi. To neminovno na kraju dovodi do podijeljenosti i sukoba sastavih dijelova jedinstvenih cjelina poput vojske, različitih lokalnih cjelina, itd., a što je u prošlosti prouzročilo propast i naizgled najzdravijih država.

Da se to ne bi dogodilo i nama u Hrvatskoj važiti će načelo da uz svakoga dužnosnika na lokalnim razinama vlasti dolazi i jedan zamjenik, a kao instrument zaštite od spletki zamjenika protiv svoga nadređenoga mora važiti pravilo da zamjenik nikada ne može naslijediti svojeg pretpostavljenog na istom području. Zamjenik, naravno, može napredovati, ali samo promocijom na drugom teritorijalnom području i uvijek pod uvjetom da nikada nije na bilo koji način doveo do pada svojeg nadređenoga. Kriterij vrednovanja rada nekog zamjenika je stupanj prosperiteta područja u kojemu djeluje, jer kada je lokalna vlast dobra i djelotvorna i radi svima na korist to nije samo zaslugom npr. župana ili gradonačelnika, nego i njihovih zamjenika kao i ostalih pomoćnika, koji isto tako imaju definirane svoje zadaće i svoju odgovornost.

* * *

Za kraj dovoljno je reći da je hrvatskim pravosuđem i upravom najbitnije postići postizanje svojstva koje joj danas ponajviše nedostaje: djelotvornost i autoritet. Državni autoritet se temelji na općem povjerenju nacije prema vladaru i državnom vodstvu. Ovo povijerenje može se ostvariti samo nepokolebljivim unutarnjim uvjerenjem u nesebičnost i vrijednost vladara i pripadajuće državne vlasti, kao i usuglašenosti smisla zakona sa kršćanskom etikom i moralom.

Vladar i država se trajno ne održavaju putem pritiska sile, već vjerom u njihovu pravednost, dobrotu i istinitost u zastupanju interesa nacije.

2.14. Ministarstvo rada, obitelji i socijalne skrbi

Mnoštvo je naroda ponos kralju,
a bez puka knez propada.
(Mudre izreke 14, 28)

Tko zatvori uho svoje pred vikom siromaha,
i sam će vikati, ali ga neće nitko uslišati.
(Mudre izreke 21, 13)

Gdje je mnogo bogatstva, mnogo je i gotovana,
pa kakva je korist od toga gospodaru, osim što ga očima gleda?
(Propovijednik 6, 10)

Tko neće da radi, neka i ne jede!
(Druga poslanica Solunjanima 3, 10)

Ovim ministarstvom regulira se sve ono što se odnosi na problematiku uređenja odnosa između poslodavaca i radnika (onih koji daju svoj rad), pružanje sigurnosti nakon završetka radne sposobnosti u vidu mirovine, ali i pitanja podrške obitelji, rađanju i života uopće od strane države.

Nije nimalo slučajno zajedno stavljena potpora obiteljske politike od strane države i mirovinsko osiguranje zaposlenih, jer je jedno visoko ovisno o drugome. Isto tako i pitanje uređenja odnosa poslodavac – zaposlenik jednako je tako u uskoj vezi s mirovinom onih koji su sada umirovljeni kao i mogućnosti društvene potpore obitelji.

U prethodnom poglavlju kod govora o lokalnoj samoupravi bilo je riječi o načelu samodostatnosti ili samoopostojnosti koje se treba primjenjivati od državne razine pa sve do najniže upravne cjeline poput mjesne zajednice. Sada kada se govori o državnoj potpori obiteljskoj zajednici treba važiti isti princip i svaka se obitelj treba tako (samo)organizirati da predstavlja jednu što je više moguće samodostatnu cjelinu. Da bi to bilo što bolje ostvareno svim obiteljima unutar države ta ista država pomaže postizanje tog cilja na najlakši i najbrži način, ali isto tako i Hrvatima van državnih granica u jednom drugačijem obliku prilagođenom datim okolnostima. Da bi se uopće mogla postići najosnovnija obiteljska samodostatnost neizostavan je jedan uvijet – zaposlenost svih radno sposobnih.

Maksimaliziranje raspoložive radne snage

Pod radno sposobnima ne smatra se samo one koji su to danas po nekim nevjerovatno birokratiziranim načelima takvima i proglašeni, nego samo oni koji su istinski nesposobni za **bilo kakav produktivan rad**. Prvenstveno se u tu skupinu može uvrstiti one koji su mentalno hendikepirani i nisu sposobni za bilo kakav koristan rad, iako i tu ima neki terapeutskih programa koji tim ljudima pruža mogućnost nekog jednostavnog rada kojim oni sami bivaju zadovoljniji, a jednako je tako i zadovoljno društvo koje ima neke koristi od tog rada. Također ta zaposlenost mentalno hendikepiranih pruža njima bolju socijalizaciju i ne baca ih u izolaciju raznih ustanova gdje ostaju zaboravljenima i poput nekog društvenog smeća bačeni pod tepih. Ti ljudi svakako nisu smeće pa se sa njima ne treba tako niti postupati već pružiti priliku da svatko za koga nadležne ustanove daju odobrenje bude također produktivan u svojim mogućnostima i po tome punopravno zaslužan dio društva.

Namjerno se išlo navođenjem mentalnog hendikepa kao onog jedino istinski limitirajućeg činitelja koji onda od neke osobe stvara radno nesposobnog pojedinca. Naravno da postoje i tjelesne hendikepiranosti te jednako tako i bolesti koje ljude u potpunosti onesposobljavaju za rad i ta će opcija biti također moguća, ali ipak u puno manjem opsegu nego što je to sada. Posebno to vrijedi u ovom vremenu informatičke dominacije te je i teška tjelesna hendikepiranost tu od posve sporednog značenja

o tome može li netko biti radno djelotvoran. Informatičko doba ima puno dobrih strana, a jedna je od njih ta da se u proces rada mogu jednako uključiti i oni koji su prije smatrani potpuno radno nesposobnima. Štoviše, informatizacija ide toliko daleko u svojim mogućnostima da tjelesno hendikepirani bez problema mogu svojim radom u produktivnosti i općoj korisnosti bez većih problema nadmašiti one navodno zdrave. Sve je informatizacijom stavljeno primarno u mentalne sposobnosti pojedinca i onaj koji je mentalno zdrav nema razloga biti nezaposlen i može punopravno doprinositi općem dobru svojim radom.

Naime, kako u Hrvatskoj kroz primjenu načela kristocentrične ekonomije i korporativnog nacionalnog gospodarstva nema nezaposlenih nego samo radno nesposobnih, tako i to pitanje radne nesposobnosti treba pojasniti. U stvari, kao jedan od najvećih problema hrvatske države postavlja se pitanje nedostatka radne snage, a nikako ne nekakvog izmišljenog nedostatka radnih mjesta. Zbog toga se mora sve one radne kapacitete koje netko kao pojedinac posjeduje primjereno staviti u društvenu funkciju. Tako i npr. kod invalida koji je paraliziran nema nikakvog razloga da bude nezaposlen već mu se pruža onaj posao koji može obavljati u stanju u kakvome se već nalazi. Time se istovremeno od invalida ne stvara ljude na koje onda neki gledaju kao na nekakvo opterećenje društva, oni sami se prestaju tako osjećati, a istovremeno im se podiže prag samosvijesti i samopoštovanja koji je često nizak zbog stanja u kojemu se nalaze i nerazumijevanja na koje nailaze. Posebno se ovo odnosi na invalide domovinskog rata i to jednako na one s tjelesnim, kao i one s psihičkim oštećenjima ili tzv. PTSP-om. Najgore što se moglo učiniti s tim ljudima je da im se daju visoke mirovine i na neki način baci na margine društva. Kao da im se time htjelo poručiti da su svoje mirovine sada dobili i neka više ne ometaju ostatak populacije, neka postanu nevidljivima državi i društvu. To je toliko pogrešno i pogubno za te ljude jednako kao i za cijelo društvo jer se time samo stvorilo više problema nego koristi. Zbog ove bačenosti na društvene margine velik dio braniteljske populacije koji je umirovljen samo se u osami i dosadi bacio na razne poroke poput alkoholizma, narkomanije, kockanja i sl., a isto tako i na ovisnost o raznim medikamentima kojima se neuspješno pokušavaju izliječiti iako se takav sedativni tretman pokazao suštinski nedjelotvornim. Jedino što se postiže je trenutno umrtvljenje uma i tijela nastalo djelovanjem raznih pripadajućih farmaceuta, ali to postupno od ljudi stvara biljke te u konačnici vodi u depresije koje znaju dovesti i do tragičnih rezultata. Nasuprot tome, kao izrazito djelotvoran i jedino istinski terapeutski pokazuju se rijetke iznimke radne terapije braniteljske populacije, a posebno kada je to rad na bilo koji način povezan s poljoprivredom koja pruža najveću razinu blagotvornosti na čovjeka. Iako će se zbog toga blagotvornog terapeutskog učinka zapošljavanje te skupine sada neaktivnog stanovništva poticati prvenstveno u poljoprivredi posve su otvorene i sve druge opcije zapošljavanja: od poduzetništva do državnih službi, a sve ovisno o volji i sposobnosti svakog pojedinca.

Prema tome, da sumiramo sve skupa, zbog cijelog niza razloga mijenja se cjelokupni pristup problematici umirovljenih i radno nesposobnih na način da se većina ima na bilo koji način zaposliti i staviti u stanje aktivnosti primjereno vlastitim mogućnostima.

Ono što predstavlja najveći problem u skupini sada radno nesposobnog stanovništva jesu oni koji su to postali zbog bolesti alkoholizma ili narkomanije. Posebno je alkohol problematičan jer zbog svoje velike raširenosti predstavlja jednako tako veliki nacionalni problem da se usuđujem procijeniti kako **borba protiv alkoholizma predstavlja jedinu uistinu neizvjesnu borbu**. Sve ostale borbe, tj. svi ostali problemi hrvatskog naroda i hrvatske države, potpuno su izvjesno pobjedive i nisu mi upitni pozitivni ishodi tih sukoba. Sa druge strane, alkohol predstavlja žestoku borbu sa samim sobom, sa svojom osobnom posrnulošću, te je to uvijek najteže nadvladati i zato je toliko teško tu biti toliko pouzdan u ishod. Narkomanija je isto tako pogubna, ali ni blizu nije u kvantitativnom smislu obuhvaćenost društva visoka kao što je to stvar s alkoholizmom. Bilo kako bilo, i kod slučajeva alkoholizma jednako kao i narkomanije, ići će se na to da se oba problema riješe kroz radno-molitvene komune koje se isto tako pokazuju kao najdjelotvornije u liječenju tih opakih bolesti. Iako je ovo više domena Ministarstva zdravstva, zbog toga što je ponajviše zbog posljedica izazvanih alkoholizmom značajno smanjen broj radno sposobnih i Ministarstvo za rad, obitelj i socijalnu skrb ima svoj udio u riješavanju tog problema. Posebno zbog toga što kroz propise koji će važiti u radnom zakonodavstvu važno mjesto imaju oni propisi koji se tiču kontrole na radu, tj. pridržavanja zabrane konzumiranja alkohola ili narkotika za radnog vremena. Time će se zajedno s Ministarstvom zdravstva ujedno i najdjelotvornije identificirati

one koji su oboljeli od tih opasnih bolesti te po tome i poduzimati primjerene mjere. Cilj je postupno izlječiti naciju od visokog udjela alkoholizma koji je sada prisutan i koji predstavlja jednu od glavnih prepreka u budućem povećanju produktivnosti i sveukupnog nacionalnog bogatstva.

Postoje i razlozi zašto je uopće došlo do toga da se ta bolest toliko raširi jer nije se taj proces pretvaranja nacije u jednog velikog alkoholičara desio slučajno nego je izveden sa svrhom slabljenja i na toj osnovi kasnije puno lakšeg pokoravanja jedne nacije. Kada je netko u takvom stanju kakvo se stvara kroz alkoholizam onda nije teško kroz cijeli niz ostalih djelovanja dovesti cijelo društvo u stanje moralnog pada i svega onoga što s time dolazi: kriminal, korupcija, nasilje, bolesti, otuđenost, i sl., a kao posebno destruktivnim alkohol se pokazao u razaranju obiteljskog doma. U svakom slučaju, cijelim nizom mjera učiniti će se sve da se takvo loše stanje ispravi koliko je to moguće, a posebno da se zaustavi daljnja produkcija novih naraštaja ovisnika koji se sada osmišljeno stvaraju kod mladih koji umjesto primjerenog odgoja i obrazovanja dobivaju pogubnu naviku neumjerenosti u piću.

Kao jedan poseban oblik ovisnosti prisutna je navika nerada ili lijenost koja je stvorena cijelim nizom uzročno-posljedičnih djelovanja. Još iz vremena Jugoslavije stvorio se mentalitet birokratskog uhljebljivanja ili onoga što se nazivalo "radom u kancelariji". Odnosno, kao još gora varijacija istog mentalnog sklopa dolazi roditeljski naputak djeci da steknu razne titule, tj. obrazovanje, kako ne bi morali raditi. To je bio neformalni društveni obrazac raširenog razmišljanja, dok je barem na formalnoj razini rad i radništvo propagandom režimskog usmjerenja bilo slavljeno i hvaljeno. Iako je sve bilo največim dijelom lažno i licemjerno ipak je nešto od toga ostajalo i barem se nije smjelo vrijeđati rad i radnike što je osiguravalo neku minimalnu radnu etiku. Nakon toga u formalno neovisnoj Hrvatskoj na tu se lošu osnovicu nadogradilo još puno gori mentelitet u kojemu je prezren svaki rad koji ne omogućava brzo bogaćenje i uživanje u svim potrošačkim ispraznostima. Velika je uloga medija u svemu ovome jer su propagiranjem nekakve glamuroznosti i estradnjaštva kod mladih stvorili potpuno poremećene ideale življenja. Sve u svemu, s lošega prešlo se na još gore. Od lošeg rada i pristupa radu stvoren je potpuni otklon od svakoga rada koji ne donosi instant sreću i bogtstvo. Na sve još treba nadodati posvemašnju korupciju svih režima koji su na bili i ostali na vlasti u samostalnoj Hrvatskoj, pogrešnu i destruktivnu gospodarsku politiku koja je omogućila onima nemoralnima posvemašnju grabež nacionalne imovine, a sve je to skupa toliko obezvrijedilo svaki pošteni posao da je stvoreno uvjerenje da se ne isplati raditi ili **da oni koji rade za sitnu plaću spadaju u skupinu gubitnika ili budala**. Pametnima se smatraju oni koji uspijevaju preživljavati neradom ili koji raznim kriminalnim ili polukriminalnim djelatnostima "nadmudruju" zajednicu. To dovodi do toga da je puno onih koji su uspjeli steći potrebna znanja koja su cijenjena i tražena u svijetu, i iskoristili primamljive ponude te iselili pa tako ostajemo s onima koji su manje vrijedni i/ili slabije obrazovani. Naravno da to ne važi za sve jer je Hrvatska i dalje puna vrijednih i poštenih ljudi, ali se isto tako stvorio i jedan značajan dio populacije koji spada u gore opisanu skupinu ljenivaca i koji nikako neće s odobravanjem gledati na promjene koje će ugroziti njihove pozicije društvenih parazita koji žive na račun drugih. Takvih ima raznih i nikako nisu isti jer neki spadaju među one koji su tako ugrabili velika materijalna dobra, dok tu ima i onih koji parazitiraju na svojevrsnom minimalcu i osjećaju se zadovoljnima svojom pozicijom preživljavanja bez rada.

Ciljajući upravo te "velike ljenivce" svih profila jedna od neizbježnih nužnosti je ta da se kod proglašavanja izvanrednog stanja ujedno proglasi i radna obveza kojoj se svi moraju podložiti i tako staviti na korist cijeloj zajednici.

Zbog već navedene kulture nerada i probirljivosti u odabiru posla prisutne u jednom dijelu populacije koja je sada nezaposlena i proglašenja radne obveze ustanovljuje se državni ured za rad. On će imati zadaću upošljavati vojsku nezaposlenih i onih koji su preraspoređeni poput znatnog dijela birokratskog aparata, pravnikâ i ekonomistâ čije je znanje neupotrebljivo na mjestima gdje se sada nalaze i sl. U najkraćem roku imaju se svi probrati i svakome dati posao na kojemu će biti od barem neke koristi. Također zbog nedostatka radne snage na neka mjesta će se angažirati i umirovljenici, a kada se ta riječ koristi misli se na one prave umirovljenike u višoj životnoj dobi. S onima koji su umirovljenicima postali sumanutom politikom umirovljavanja bez ikakve mjere jednim će se dekretom proglasiti ponovno radno potrebnima po nuždi provedbe izvanrednih mjera i kao takvi vratiti u redovni radni

ciklus. To bi i njima samima trebalo biti od koristi jer tako na jedini način mogu umjesto sadašnjih bijednih mirovina primati plaće koje su od tih mirovina znatno veće, a nakon odlaska u “prirodno” umirovljenje primati i primjerenu mirovinu.

Kroz institut radne obveze omogućuje se pokretanje osnovnih proizvodnih djelatnosti i kroz iste pokretanje velikog gospodarskog kotača prema jednom visokom zamahu. Kada se nakon jednog ne predugog vremena ta psihološka barijera nerada i nenaviknutosti na stvaranje novih vrijednosti razbije može se bez opasnosti ukinuti radna obveza i pustiti da se kretanja unutar gospodarskih subjekata događaju po unutarnjim pravilima državnog korporativnog tijela.

* * *

Nakon ovog okvirnog određenja problematike radne sposobnosti ide se dalje prema određivanju onoga kako će se provoditi politika pune zaposlenosti, a posebno suodnos zaposlenosti i obiteljske politike.

Kako je višestruko naglašeno, problem nezaposlenosti kao takav ne postoji već postoji samo problem nalaženja potrebne radne snage i u tom smjeru ima se angažirati sadašnji zavod za zapošljavanje koji ne izvršava svoju osnovnu namjenu već je postao mjestom prebrojavanja nezaposlenih i određivanje onih koji su taj status izgubili. Čak je i glavna djelatnost toga zavoda postala ta da se angažira oko toga da zakonskim doskočicama što više ljudi briše sa svojeg popisa nezaposlenih kako bi aktualna vlast mogla to reduciranje prikazati kao nekakav pomak u njihovoj politici zapošljavanja. Realno nema nikakve politike zapošljavanja jer nema uopće nikakve politike do li poslušničkog slijeđenja tuđinskih naputaka koji najviše dolaze iz institucija financijske internacionale, ali i iz ostalih izvora na kojima se napajaju naše vrijedne tuđinske sluge.

Pokretanjem Programa nacionalnog opstanka nestaje nezaposlenosti iz jednostavnog razloga što država ne dopušta sebi takav luksuz da ima nezaposlene ljude unutar sebe. Onaj koji kao radna snaga stoji neiskorišten najskuplje košta i nema većeg troška od davanja naknade za nezaposlenost. Za razliku od globalne potrošačke ekonomije gdje je nezaposlenost sastavni dio sustava kojim se obara i obezvrjeđuje cijena rada, u kristocentričnoj ekonomiji stvar je postavljena na suprostavljenim načelima i rad (posebno sada obezvrijeđeni fizički rad) je primjereno vrednovan.

Tako država unutar sebe apsorbira sve ono što je sada zadaća sindikata, a koji oni nisu u stanju djelotvorno odraditi iz istih razloga zašto i strančarenje nema primjerenog odgovora na despotizam kapitala. Stranke i sindikati samo su dvije institucije kojima se rascijeljuje organska cjelovitost državnog i društvenog tijela. Hrvatska država iz razloga što usvaja ekonomski model u kojemu je ulaganje u ljude, u život kao takav, najisplativija investicija, istovremeno postaje većom zaštitnicom radništva nego što to neki sindikat ikada može biti. Umjesto sindikata na svakoj radnoj cjelini odnosno poduzeću pojavljuje se vijeće radnika koje se brine za konkretnu problematiku svakog kolektiva zasebno, a sve na načelu da je to vijeće neka vrsta produžene ruke državnog tijela. Tako se ima dostavljati svaki problem koji radništvo kao takvim vidi ili osjeća, i direktno se rješava na razini državne vlasti. Time se ujedno eliminira inače potpuno nepotrebnog posrednika u liku nekakvih sindikalaca, a koji su postali sami sebi svrha i svojom funkcijom udaljili su se iz neposredne problematike zaposlenika. Sindikalisti koji su se nametnuli kao pregovarači sa vlastima u ime radništva postali su previše diplomati i političari, a izgubili su onu neposrednost koju ima radnik sa svojim konkretnim problemom koji mu se treba riješiti.

To je sve i dovelo do toga da su u tim sindikalnim pregovaranjima ponekad dogovoreni formalno dobri uvjeti, ali se od svega što je čak i zakonska obaveza u stvarnosti ne primjenjuje ništa što bi poboljšalo položaj radnika. Sindikalisti su zadovoljni svojom postignutom formom i odigravaju omiljeni potez njihovih parlamentarno-vladajućih kolega: svu odgovornost za neprovođenje dogovorene forme prebacuju sa sebe na ogranak tzv. neovisnog pravosudnog sustava. Opravdanje se nalazi u neučinkovitosti pravosuđa i tom se konstatacijom prekida svako djelovanje jer se u sekularističkom kultu ne smije dirati u dogmatična načela, a jedno je da se ne smije dirati pravosudna tijela jer to navodno ugrožava

još veće božanstvo – demokraciju.

Radno zakonodavstvo mora paziti na zaposlenike kao na najveću dragocijenost koja postoji u ekonomskom sustavu, što oni to realno i jesu. Hrvatskom gospodarstvu je u najvećem interesu da zaposlenik ostane zaposlenim i maksimalno produktivno sposoban kroz što duže razdoblje svojeg životnog vijeka. Hrvatska izabire postojano trčanje sa održivim tempom umjesto štafetnog sprintanja potrošačke ekonomije gdje je radnik nakon predaje svoje palice idućem radniku-sprinteru doslovce likvidiran tako da njegovo tijelo poslije predstavlja smetnju na stazi i ta smetnja postaje dugoročno uzrok kapitalističkog poraza u međusobnoj utrci dviju ekonomskih koncepcija. Problem potrošačke ekonomije je što toliko brzo i u tolikom broju iscrpljuje te potom vrši likvidaciju svojih trkača da se isti nagomilavaju na stazi, a također nije u stanju kvalitetno pripremiti novoga sprintera za preuzimanje nove etape. Tako – slikovito govoreći – dolazi do padova palica prilikom izmjena, skretanja u druge staze i sudaranja s drugim isto tako neizvježbanim sprinterima. Sve zajedno ima takav učinak da nema niti tražene brzine i jedna takva štafeta sastavljena od amatera sporija je i gubi utrku od jednog profesionalnog i istreniranog trkača. Isto kao kada bi se pokupilo četvoricu prolaznika s ulice i stavilo ih se nasuprot profesionalnog atletičara u utrci na 400 metara. Jasno je da atletičar profesionalac s lakoćom pobjeđuje nasumice odabrane amatere. Jednako tako pobjeđuje koncept ulaganja u ljude, tj. u ovom slučaju u zaposlenike (radnike), nasuprot koncepta uštede na ljudima i potpunog zanemarivanja njihovog neprestanog (samo)osposobljavanja.

Zbog toga se štiti zdravlje radnika primjerenom zaštitom na radu, a podrazumjeva se da radna satnica, prekovremeni sati, noćni, nedjeljni, blagdanski i praznični rad moraju biti uvijek isplaćeni prema propisima. Nipošto se ne smije dopuštati poduzetnicima da svoje bogatstvo temelje na neisplaćenim nadnicama, nego se trebaju potruditi da zarađuju i bogate se kroz primjenu tehnoloških i organizacionih inovacija, tj. na temelju vlastitih sposobnosti upravljanja, a ne na sposobnosti eksploatacije drugoga.

Posebna se pažnja jednako tako posvećuje kvalitetnoj i poslu primjerenoj ishrani zaposlenika čija cijena mora biti subvencionirana i tako pristupačna svima. To pitanje prehrane i organizacije cijele mreže restorana radničke prehrane važno je ne samo zbog brige o zdravlju i radnoj sposobnosti radnika nego i zbog iskorištavanja domaće poljoprivredne proizvodnje na najdirektniji mogući način. Ista se stvar odnosi i na radnu i zaštitnu opremu koja se mora proizvoditi unutar korporativnog gospodarstva i tako zadržati viškove vrijednosti unutar granica suvereniteta, a i na sve ostalo jer svugdje unutar korporativne Hrvatske vrijede ista načela.

Ono što ulazi u široki pojam radne i zaštitne opreme je obavezna uniformiranost svih državnih zaposlenika. Ta uniformiranost je ono čime država kao poslodavac obavezuje svoje zaposlenike, a ako se nekome to ne sviđa uvijek mu je slobodna opcija zaposlenja unutar privatnog poduzetništva koje će slobodno odlučivati o tome kakva pravila vrijede unutar njihovog područja odlučivanja.

Uniformiranost je nužnost iz nekoliko razloga, a u početku kao jedan od najvažnijih treba naglasiti psihološku komponentu koja će kroz uniformnost biti postignuta. Tako se odašilje jasan i vidljiv znak da je sa starim anarhično-liberalnim mentelitetom vladanja gotovo i prešlo se u jedan novi sustav vrijednosti. Primjer kako je to uistinu tako davati će sam vladajući državni vrh koji svaki ima biti uniformiran onako kako to najbolje ističe pojedini resor i po kojemu će se i svi koji pripadaju tome resoru suobličavati sa svim posebnostima koja dolaze uz specifično zanimanje. Druga je stvar što to ima i posve neposredne gospodarske učinke poput onih koji time otupljuju nekorisnu potrošačku potrebu vezanu uz isprazne i sumanute modne diktate koji će bez sumnje i dalje biti prisutni jer okruženje u kojemu se nalazimo nastaviti će vršiti utjecaj na svoje sljedbenike bez obzira što će na razini Hrvatske to biti bitno reducirano. Gospodarski učinak je i u tome što se za proizvodnju potrebnih količina radnih uniformi upošljavaju isključivo domaći kapaciteti tako da se još dodatno pospješuje razvoj prema željenom stanju gdje se unutar države udovoljava svim primarnim potrebama stanovništva, a odijevanje je jedno od tih. Kao zadnji razlog koji će se navesti u prilog nužnosti uniformizacije svih koji su državni zaposlenici je da se time reducira mogućnost eskavacija s radnog mjesta, a posebno u vidu konzumacije alkohola u blizini mjesta rada i slične pojave. Tu je prisutan na početku spomenuti psihološki faktor jer identifikacijom svojeg zaposlenja kroz identitet unifome koju nosi na sebi čovjek

je izvrgnut svojevrsnom socijalnom pritisku i osjeća stid što svi mogu vidjeti da se ne nalazi tamo gdje bi se očekivalo da bi trebao biti.

O nedjelji, godišnjem odmoru, blagdanima i državnim praznicima

Kod prijašnjeg spominjanja neradnih dana ne može se ne spomenuti sustavno zatiranje nedjelje kao neradnog dana, tj. dana kojeg bi čovjek trebao posvetiti svojem odnosu sa Svevišnjim i istovremenom odnosu sa svojim bližnjima. Želeći sve samo za sebe lažno božanstvo kapitala ne može dopustiti tako veliki čin kakav je cijeli jedan dan. Time se narušava kontinuirano uzdizanje kapitala prema apsolutu i mržnja skrivena u pozadini nema strpljenja pa da zbog jednog dana kasni u svojem uspinjanju na nebeski tron. Čovjek je ovdje istovremeno i objekt i sredstvo. Objekt je mržnje koja ga želi uništiti, a kroz laž i prijevaru postaje sredstvo koje najvećom većinom potpuno nesvjesno služi toj mržnji.

Sve je skupa dovelo do toga da nedjelje postupno nestane kao dana koji je zapovijeđen kao onaj dan u tjednu kada treba svetkovati Gospodina. Da bi se to postiglo prvo se kulturnim zagađenjem koje je promijenilo mentalitet odvuklo ljude iz crkava, ispovijedanja i pričešćivanja da bi se isto supstituiralo konzumerističkim pohodima u hramove potrošačkog carstva uobličene u velike trgovačke centre.

Od konzumiranja jednog takvog poklona kakav je Tijelo i Krv Kristova prešlo se u konzumiranje jeftinog zadovoljstva trošenja i pripadajućeg lažnog blještavila. Vidljiva je i suprostavljenost između skromnosti u kojoj se Isus predaje nama skriven u skromnome komadiću kruha te svega onoga sjaja i grandioznosti (lažnih i bezvrijednih), galame i zavođenja (tzv. marketinga) s obećanjem trenutne sreće kada se odabere ta luciferijanska hrana za ugodu tijela i duše. Poniznost je tu u suprotnosti s ohološću i to je sasvim jasno vidljivo. Zatim se nakon odvlačenja iz Božjih hramova izgrađenih za čašćenje Boga prisutnoga u Euharistiji odvlači i iz obiteljskog kućnog hrama. Bilo prinudnim radom kako bi se služilo Mamonu, bilo raznim idolatrijsko-estradnim hedonističkim pohodima koji time kako izgledaju i kako se ljudi na njima ponašaju predstavljaju potpunu suprotnost od mira i dostojanstva ljudske osobe koja je tako izrazito prisutna na misnome slavlju.

Treba samo pogledati kako se od sporta napravilo idolatriju koja nadmašuje i onu pretkršćansko pogansku u antičkoj Grčkoj i Rimu. Nedjelja je, a to je posebno obuzelo mlade i nekima dalo jedini smisao bivstvovanja, postala danom kada razularene horde cijeli dan neumjereno konzmiraju opijate svih vrsta i namjena te pod svaku cijenu traže dokazivanje svoje snage i potvrdu određene pripadnosti kroz najcijenjeniji oblik u poganiziranoj svijesti: brutalnim nasiljem. Kroz nerijetko suludo hrabre pothvate na neki se način prinosi vlastita žrtva kolektivnom identitetu sadržanom u nekom prigodnom idolatrijskom obliku: obožavanom čovjeku u liku nekog sportaša, klubu, skupini, lokalnoj zajednici ili svemu tome skupa. Sve zajedno stvara naraštaje koji nemaju perspektive nego, ili završe zarobljeni u nekoj od ovisnosti s narušavanjem zdravlja, ili postanu intelektualno inferiorni do te mjere da nisu u stanju prepoznati i reagirati na ono što se uistinu događa uokolo njih. Ako ti idolopoklonici i posjeduju obitelj obično je disfunkcionalna i po tome slaba oduprijeti se navali blasfemičnih ponuda koje joj se nude kao alternativa. Cijelo društvo postaje jednako tako slabim ili barem bitno oslabljeno u odnosu na ono koliko bi moglo biti zdravo i jako.

Zbog svega navedenoga i još cijelog niza razloga koje bi se moglo navoditi skoro do u beskonačnost zabranjuje se svaki rad nedjeljom koji nije od najnužnije potrebe poput policije, vojske, vatrogasaca, zdravstvenih djelatnika i sl. Naravno da vrijedi sve ono što smo po Isusovom naputku dobili u vezi s pravilnim odnosom prema obilježavanju dana Gospodnjeg i gdje je osnovni princip da se radi na dobrim djelima i ne ulazi u puki formalizam krutog nerada samo zato da se ne bi radilo. To nije smisao neradnog dana i dana odmora nego njegovo izobličenje jer *"Subota je stvorena radi čovjeka, a ne čovjek radi subote. Tako, Sin Čovječji gospodar je subote!"* (Mt 2, 27-28).

Tako upravo zbog razloga očuvanja čovjeka kao gospodara ne smije biti dozvoljeno sportsko idolopoklonstvo pod državnim suverenitetom, a što znači sva sadašnja sportska natjecanja koja su pod državnom regulativom. Ako netko želi slobodno može raditi nedjeljom što hoće, ali država to ne promovira, regulira ili štiti na bilo koji način, nego je sve na razini individualne slobode. Zbog zaštite općih intere-

sa država ne dopušta da se na općoj razini radi nešto što je u suprotnosti s Božjim zakonom, a svatko je sam slobodan raditi kako hoće. Uostalom, ostalih šest dana u tjednu dovoljni su za organizaciju sportskih natjecanja, a jedan je dan potrebno od toga osloboditi i stvoriti naviku periodičnog otklanjanja od navezanosti na sve i svašta što je prisutno tijekom radnih dana, a nije u vezi s Bogom i obitelji.

Gospodin hoće da nedjelja bude Njegov dan i da taj dan bude spašen, a ne zloupotrebljen na neki način, bilo zbog Njemu izvanjske časti, bilo zbog našeg osobnog interesa. Kada se kaže "Njegov dan" ne misli se samo na onaj djelić dana koji odgovara vremenu odslušane mise. Kršćanska nedjelja je čitav dan, koji podrazumijeva množinu stvari: to je Misa ili Božanska žrtva na kojoj se aktivno sudjeluje (ne samo pasivno sluša); to je briga o vlastitoj duši u miru, razumijevanju, u pristupanju sakramentima; to je vjerska poduka na način da se sluša svećenikova riječ i čita Evanđelje ili koja druga dobra knjiga; to je dodir s cijelom župnom zajednicom; to je vježbanje u ljubavi prema siromasima, nemoćnima i djeci; to je dobar primjer, iskazan i prihvaćen; to je nagrada i jamstvo za čestiti nam život.

Onaj koji je pripravan živjeti nedjelju časno kako i dolikuje danu Gospodnjemu, gotovo je sigurno da će i ostatak tjedna živjeti čestito. Zato i je toliko htijenje da se nedjelja izopači u svoju suprotnost jer se onda gotovo sigurno i ostatak tjedna i ostatak života ne živi čestito nego loše, živi se zlo, a tko je loš ili zao taj je porobljen najgorim okovima i toga se lako uništava. Odnosno, narod koji se odrekne nedjeljnog smisla određenog po Stvoritelju porobljen je narod i narod koji ne može opstati – biva uništen i nestaje ga kao da ga nikada nije ni bilo. Iz ljubavi prema čovjeku i prema narodima svijeta Gospodin toliko drži do toga da se slavi nedjelja i zato moramo učiniti sve da ne dopustimo da nam nedjelja propadne. Uvijek je u konačnici riječ o duši u vječnosti te nam tako uvijek i iznad svega treba biti naša duša, a vladaru i državi uvijek mora biti primarno djelovanje kojim čini dobro za tijelo i duše svojih podanika.

Jednako tako i dani predviđeni za redoviti godišnji odmor, državne praznike i crkvene blagdane ukupno zbrojeni daju svim zaposlenima progodu za odmaranje od rada i posvećivanja bilo Bogu, ako je netko vjernik, bilo obitelji ukoliko se ima obitelj ili bilo čemu drugome što svatko sebi izabere svojom slobodnom voljom. Treba i jasno odrediti koji su to blagdani i praznici kao i trajanje odmora kako ne bi bilo nedoumica oko toga kako je cijela stvar konkretno zamišljena.

Godišnji odmor mora se sastojati od najmanje 20 radnih dana s tim da roditelji na malodobnu djecu dobivaju još dodatne dane na način da se tek nakon rođenja trećeg djeteta nadodaje odjednom tri dana, a svako novo dijete donosi po jedan dodatni dan godišnjeg odmora za svakog od roditelja. Kod godišnjih odmora strogo će se paziti na to da obavezno moraju biti korišteni i iskorišteni u cijelosti jer je ponajviše kod malih poduzetnika prisutna tendencija da izvrše pritisak na zaposlenika da ne iskoristi svoje dane odmora. Kako će to biti od države nadzirano na način da slijede kazne ukoliko se otkrije da postoje neiskorišteni dani kod nekoga od zaposlenih, onda će zaposlenici biti oslobođeni suprostavljanja autoritetu poslodavca i država će biti ta koja će natjerati poslodavce da prihvate nužnost odlaska svojih radnika na odmor. Isto tako se od strane države osigurava da svi hrvatski radnici imaju osigurano mjesto za odmaranje kroz obnovljenu verziju nekadašnjih radničkih odmarališta. Takva jedna stvar kao što su nekada bila radnička odmarališta su jedna od rijetkih dobrih stvari socijalističke Jugoslavije i Hrvatska je sve trebala samo još dodatno unaprijediti i poboljšati. Nije prihvatljivo sadašnje stanje gdje je sve podređeno komercijalnom načelu i na radnička odmarališta i općenito na omogućavanje hrvatskim radnim ljudima pristupačno i kvalitetno odmaranje, gledati kao na nekakvu smetnju većoj zaradi od stranaca s puno novca. Ima dosta prostora za sve i svakoga, a osim toga omogućavanje dobrog odmora radnicima znači i povećanje motivacije, radnog vijeka i produktivnosti kao konačnog dobitka. Svi domaći ljudi moraju na bilo koji način imati mogućnosti otići sa svojom obitelji na more, rijeke, jezera, planine ili neke druge domaće destinacije te tako osjetiti i jednu brigu za očuvanje njihovog dostojanstva, a ne da ih se sa prezirom zanemaruje kao nedovoljno profitabilne ili neatraktivne goste. Uostalom, turističko-komercijalni dio ostaje na malim obiteljskim iznajmljivačima i specijaliziranim turističkim ustanovama i oni s punim pravom teže povećanju dobiti, a upravo zato tu nastupa država sa svojim ulaganjima koja su neopterećena profitnom orijentacijom te omogućava prvenstveno onoj najbrojnijoj i najmanje bogatoj populaciji barem jedan minimum zadovoljstva koje može pružiti zasluženi odmor od rada.

Uz dodijeljene dane godišnjeg odmora određuju se i praznični dani koji su od države definirani i svjetovnog su karaktera, a to su sljedeći praznici:

- ***01. svibanj: Sv. Josip Radnik* –** To je danas znano kao praznik rada ili prvomajska proslava rada. U Hrvatskoj taj se datum uzima i prihvaća kao dužno poštovanje svim radnim ljudima, ali se naglašavanjem u imenu Sv. Josipa Radnika ide prema sakralnom značenju rada čovjeka u radu zemaljskom kao pripreme za dolazak Krista Kralja. Također se time suprostavlja nametnutomu poganskom datumu jer je prvomajsko slavlje podmetnuto u zamjenu za slavljenje Valpurgijske noći koja predstavlja glavnu proslavu u kultovima sotonista i vještica. Istovremeno se kroz izrečeno odbacivanje tog suptilnog poganiziranja kroz veličanje rada čovjeka bez smisla u božanskome, u proslavi prvoga svibnja kroz jedan svjetovni praznik ide prema spajanju s crkvenim blagdanom sv. Josipa Radnika. Spajanje kroz posvećivanje svojega rada ovdje ima i svoju simboličnu dimenziju jer se i praznikovanje od rada primjereno posvećuje, a ne poganizira kao što je to slučaj danas. Ovime se proširuje/nadopunjuje i misao Sv. Josemarie Escrive kada kaže: *"Stavi nadnaravni motiv u svagdanji posao svojega zvanja i posvetio si svoj rad."* (sv. Josemaria Escriva: "Put"), jer se ovdje kroz državni praznik uz sami rad jednako posvećuje i praznikovanje rada.

- ***07. lipanj: Dan državnosti* –** Ovo je istinski dan državnosti jer je hrvatska državnost prvi put priznata još 679. godine od pape Agatona ugovorom o nenapadnom ratu. Mora biti jasno da kao ondašnji najveći autoritet Europe, papa Agaton nije mogao sklapati ugovor s nekim tko nije bio juridička osoba u smislu diplomatičkog poimanja rimskog prava i rimske tisućljetne tradicije. Datum tog ugovora nije poznat, ali je zato poznat prvi idući dokument o svojevrsnoj potvrdi prijašnjeg priznanja u vidu pisma pape Ivana VIII. knezu Branimiru koje je napisano 7. lipnja 879. godine. Dakle, Providnost je htjela da točno 200 godina nakon prvog priznanja dođe ponovna potvrda hrvatske državnosti. Iz tog razloga datum koji je jedino primjeren da se obilježi hrvatska državnost je ovaj navedeni, a nipošto nema smisla degradirati hrvatsku državotvornu tradiciju na europskom kontinentu tako da se za državnost uzima neki datum iz razdoblja demokratske Hrvatske. Niti je državnost s izborima došla niotkuda, niti je to neka velika državnost da bi uopće bila takvog značenja da se stavlja ispred ove stare najmanje 1326. godina. Jedino ako se želi nekakvu new-age Hrvatsku onda može imati opravdanja odbacivanje papinskog priznanja iz daleke prošlosti i nametanje sekularno-liberalnog ustanovljenja kao onoga najznačajnijeg za Hrvatsku državu i narod.

- ***05. kolovoz: Dan pobjede* –** Na ovaj praznik obilježava se najsvjetliji trenutak moderne Hrvatske i vladavine prvog predsjednika dr. Franje Tuđmana: podizanje hrvatskog barijaka nad oslobođenim Kninom. To je ujedno dan u kojemu se slavi i promiče pobjednički mentalitet i raspoloženje te podsjeća na to da se takve pobjede i dalje moraju izvojevavati. Na taj dan u točno određeno vrijeme koje korespondira s vremenom kada je svečano podignuta zastava na tvrđavi, ponovno se odigrava svečano podizanje zastave na toj istoj Kninskoj tvrđavi, a istovremeno se podižu zastave na svim vojnim i policijskim objektima i prigodnim drugim lokacijama diljem države. Isto se tako u spomen na pobjedonosni hod hrvatske vojske održava svečani mimohod u glavnome gradu na kojemu sudjeluju hrvatske oružane snage na prigodno trenutku odabrani način. Neka se time usadi u svijest ljudi vrijednost koju oružane snage imaju u slobodi koja se uživa, te da jedno bez drugoga u ovome svijetu ne ide.

- ***18. studeni: Dan sjećanja na hrvatske žrtve* –** Za sve koji su svoj život položili za domovinu ovaj je dan onaj na koji ih se sjećamo i prigodno obilježavamo. Središnje obilježavanje je u Vukovaru koji je na taj dan doživio svoju kalvariju i primjerom žrtvovanja za Hrvatsku svima pokazao kako se treba ponašati. Ovo je dan kada su zastave u znak poštovanja prema svim poginulima kroz sva vremena po cijeloj državi izvješene na pola koplja, te je kroz takav izričaj pokazano da se ne zaboravlja na one kojih više nema s nama i da nije bila uzaludna njihova žrtva. Nestajanje iz sjećanja je ono što nam se želi nametnuti, ali kroz obilježavanje ovoga dana na opisani način obnavlja se pamćenje onima koji su zaboravljivi, a istovremeno naučava mlade kako je na krvi mučenika izrasla ova država.

Nakon četiri dana državnih praznika treba odrediti koji se crkveni blagdani obilježavaju u Hrvatskoj, a to su redom:

- ***06. siječanj: Bogojavljanje ili sv. Tri kralja***

- ***Uskrs:*** Uključuje se unutar uskršnjih blagdana Veliki četvrtak, petak i subota te uskrsni ponedjeljak. Uskrs kao najveći i najznačajniji kršćanski blagdan zaslužuje poseban status koji ima i u vidu neradnih dana od četvrtka do ponedjeljka. To je i iz razloga što je to za vjernike razdoblje za najveću posvetu otkupiteljskome činu koji je potvrđen uskrsnućem od mrtvih. To je i vrijeme za intenzivnu molitvu, post, ispovijedanje, pričešćivanje, čitanje Svetoga pisma i drugog prigodnoga štiva, gledanje jednako tako prikladnih TV emisija, filmova, koncerata i kazališnih predstava. Da se sve to vjerniku što bolje omogući određuju se neradni dani na opisani način.

- ***Duhovi***

- ***Tijelovo***

- ***15. kolovoz: Velika Gospa – Marijino uznesenje***

- ***08. rujan: Mala Gospa – Marijino rođenje*** – Kao država pod Marijinom posebnom zaštitom i zagovorom dostojno je i obilježiti dan rođenja Bogorodice i Suotkupiteljice te tako iskazati dužno poštovanje marijanskom primjeru koji nam je dan.

- ***01. studeni: Svi Sveti***

- ***25. i 26. prosinac: Božić sa Stjepanovim***

Sve skupa, praznici i blagdani zbrojeni zajedno iznose 16 neradnih dana tijekom godine što u današnjem vremenu kada je i vrijeme postalo potčinjeno služenju novcu izgleda preskupim i time nedopustivim. No to nipošto nije tako jer se posebice kroz veću usmjerenost na blagdane pokazuje da nije materijalna žudnja ono što je smisao hrvatskog naroda i hrvatske države. Ionako se sa svim blagodatima koja se ostvaruju kristocentričnim pristupom ekonomiji, ali i svemu ostalome, ostvaruje prikladno blagostanje te ne treba biti pohlepan za novcima i besmislenim zgrtanjem zemaljskog blaga. Kada se dobro, vrijedno, kvalitetno i organizirano radi, onda se ima dovoljno prostora za praznikovanje i blagovanje bez bojazni za nekakvim gubicima koji će nas osiromašiti. Nema govora o siromaštvu kada se uspinje u duhovnom bogatstvu, a i kazano je: *"Tražite stoga najprije Kraljevstvo i pravednost njegovu, a sve će vam se ostalo dodati."* (Mt 6, 33). Nadodati će nam se sve što nam treba, samo je potrebno raditi ono što nam je zapovijeđeno za naše vlastito dobro.

Radna satnica

Na sve ovo što je izrečeno o odmoru, praznicima i blagdanima nadovezuje se pitanje radne satnice. Jedna od osnovnih blagodati kristocentrične ekonomije je da se pitanju radnog vremena i njegove uštede kod svakodnevnog rada pristupa na način da se usmjerava prema uštedi, odnosno smanjenju radnog vremena. Toliko se novih mogućnosti otvara pravilnom uporabom znanstveno-tehnoloških dostignuća i riječ je o tome da se ljudska tehnika ne koristi tako da se ljude dodatno porobi nego da ih se oslobađa od neproduktivnog opterećenja. Neproduktivno opterećenje je ono koje donosi više štete nego koristi jer iako trenutno i ima više koristi ako se nečiji rad iskoristi tako da je upregnut 8, 10 ili 12 sati dnevno, to je ipak na kraju neproduktivno jer se suzbija ljudskost u ostalim područjima djelovanja, kao što je rad u obitelji ili rad na samome sebi, kao što je to jednako (samo)obrazovanje i molitva/razgovor sa Svevišnjim. **Plodovi koji dolaze od usaglašenog i harmoniziranog ljudskog rada u svim područjima ljudskosti višestruko nadmašuju samo usku eksploataciju trenutne koristi jednoga ili jedne manje skupine.** Rasterećivanje, odnosno preraspoređivanje ljudskog djelovanja je od opće koristi dok je upregnuće u jednom uskom i zatvorenom polju na opću propast i za ispunjenje sebičnih ciljeva onih zlih i pokvarenih, a sa Sotonom na vrhu te piramide zla.

Zato u Hrvatskoj s djelotvornim pridržavanjem načela kristocentrične ekonomije radno vrijeme samo može ići prema svojemu smanjenju i to ovisno o samoj vrsti posla kojom se netko bavi. Već je kod

poglavlja o graditeljstvu naznačeno da se tu najprije ide prema redukciji radnog vremena i to upravo iz svrhe podizanja sveukupne produktivnosti. Bilo je i istaknuto da će zbog toga u građevinarstvu biti najveća potražnja za radnom snagom i to se na početku mora rješavati kroz stimulanse i beneficije koje će morati biti znatne, ali jednako tako i kroz radnu obvezu i radne zatvore kao nužnu ispomoć kojom se ovlaštenom državnom silom razbija mentalitet izgrađen u prošlosti. Visokom produktivnošću na jednako visoko postavljenim standardima kvalitete ta investicija u građevinarstvo brzo će pokazati svoje plodove i to plodove kojih je cijela Hrvatska željna u velikoj mjeri – npr. kao što su rješavanje stambenih problema stanovništva kao i prometno-infrastrukturnih potreba jedne pravilno razvijene države.

I na ostalim poljima moglo bi se teoretski ići prema većoj ili manjoj redukciji radnog vremena ali je glavna prepreka upravo u demografiji, tj. nedostatku radne snage i to radne snage koja je osposobljena za traženi rad. Tu dakle prije svega važi zakonitost da redukcija radnog vremena osim po primjeni organizacije, znanosti i tehnologije prvenstveno ovisi o broju raspoloživog ljudstva koje se može zaposliti ili koje je radno sposobno tako da svojim radom nadoknadi vremensku redukciju i doprinese sveukupno većoj produktivnosti.

Tu je ujedno i odgovor onima koji su zbog svojeg formiranja u maltuzijanskom duhu u najmanju ruku skeptični prema demografskoj eksploziji koja je predviđena i koja je u stvari životno nužna Hrvatskoj. Skeptičnosti nema mjesta jer će upravo novi naraštaji koji će proći i primjereni odgojno-obrazovni proces biti ti koji će popunjavati sadašnju demografsku prazninu te će se sa povećanjem stanovništva samo olakšavati smanjivanje radne satnice tako da se ostvari jedan optimum radnog angažmana po svakome radnom mjestu posebno, jer nije svugdje optimalno raditi na isti način. Negdje je to 6 sati dnevno, a negdje 4 ili čak i manje ukoliko to pokaže svoje cjelovito ekonomsko opravdanje. Svugdje se to optimaliziranje radne satnice provodi po načelu samoorganiziranja ili samoupravljanja po kojemu oni koji sade svojim neprestanim (samo)obrazovanjem usavršavaju radni proces prema spoznajama do kojih dolaze.

Tako je spominjano građevinarstvo to koje u daljnjoj budućnosti ide definitivno na 4 sata dnevnog rada, ili manje u ekstremno teškim uvjetima rada kao što je npr. podmorska tunelogradnja, ali su ti sati maksimalno produktivno iskorišteni, te se 24 satnim smjenskim radom taj visoki tempo rada do kraja multiplicira i tako donosi svoje plodove za cijelu zajednicu. Bitno je znati odrediti najoptimalnije algoritmove za poslove koji se obavljaju, bili oni građevinarstvo ili nešto drugo sasvim je svejedno. Tako i kod poljoprivrede gdje je najteže izvediva redukcija radnog vremena upravo kroz princip malog samoodrživog poljoprivrednog domaćinstva na površini do 5 ha znači da se samo kroz povećani broj tih domaćinstava omogućuje i smanjenje radne satnice te ujedno povećanje kvalitete proizvodnje, a također i kvantitete kvalitete u ukupnosti. Tako smanjenje radne satnice u poljoprivredi kroz mogućnost samodostatnosti domaćinstva na manjoj površini donosi dobit kroz ekološku dobrobit do koje dolazi iz razloga što se treba shvatiti da se zadobiveno vrijeme ne daje za svrhu besposličarenja nego poboljšavanja sposobnosti kvalitetnog rada neprestanom (samo)edukacijom te se tako povećava kvaliteta proizvodnje. To je onda ona korist o kojoj je govoreno kod dijela o poljoprivredi gdje nema troškova herbicida, pesticida, hormona, antibiotika koji dolaze neposredno njihovom izradom i posredno njihovim destruktivnom djelovanjem na život. Ipak, kod poljoprivrednika je prisutna bitna različitost od primjera građevinarstva jer je riječ o samozaposlenosti bez direktno nadređenih ili na drugi način organiziranih sudjelatnika, pa tako o poljoprivreniku samome najviše ovisi koliko će si svojim usavršavanjem omogućiti smanjenje radne površine koja opet daje bolju mogućnost daljnjeg usavršenja, itd., tj. do konačne optimalizacije jednoga s drugim. Tu je i vidljiva međusobna uzročno-posljedična veza koja je ponajprije ovisna o svakom pojedincu samom po sebi, tj. o njegovoj slobodi odabira kako će se usmjeriti: prema životorodnoj kreativnosti ili prema uništavateljskom parazitizmu. Na kraju odluka dostiže svakoga prema onoj da kako se sije, tako se i žanje, te to važi jednako za pojedinca tako i za narod u cjelini.

Kako je maloprije naglašeno, svi novorođeni imaju svoje mjesto pod suncem i nitko nije višak kojemu nema prostora za radno ili bilo kakvo drugo kreativno djelovanje nego je na djelu posve suprotno načelo **i samo kroz nove ljude dolazi do povećanja ukupnog bogatstva**. Zato je maltuzijansko načelo

po kojemu se mora brojnost populacije smanjiti, kako bi se omogućilo življenje, jednostavno načelo iz ljudskog i duhovnog podzemlja koje laže i želi smrt pod svaku cijenu. Svi oni koji promoviraju maltuzijanstvo kao nekakvu neophodnu nužnost zbog očuvanja čovječanstva nisu ništa drugo nego obični falsifikatori, a njihova teorija je samo opravdanje za smrt koju zatim metodama nasilja siju po cijelom svijetu. I to sve čine u ime navodnog dobra, mira i čovjekove slobode što predstavlja uistinu krajnje licemjerje. Maltuzijanici, ili po novome neomaltuzijanci, namjerno i očito svijesno sa skrivenom namjerom zanemaruju doprinose od napretka znanosti i tehnologije koji omogućavaju ogromno povećanje produktivnosti rada koje je veće od progresije populacijskog rasta. **Istina je dakle potpuno suprotna, i samo se s povećanjem populacije može dovoljno dobro i u miru živjeti u istinskom blagostanju za sve koji to prihvaćaju kao blagostanje.** Ima onih koji jednostavno ne mogu podnijeti mir i blagostanje drugih i smatraju da samo oni zaslužuju sve samo za sebe i vide ostvarenje tog cilja ne toliko u vlastitom obogaćivanju, nego prvenstveno u bacanju u bijedu ostatka koji su prezreni ili u njihovim očima manje vrijedni kao ljudi dostojni života.

Politika demografske obnove

Tu dolazimo do nužnosti ostvarivanja hrvatske demografske obnove. Kroz obiteljsku politiku u sklopu opće politike i ekonomije poticati će se obitelj i rađanje novog života na najveći mogući način. Pitanje opstanka hrvatske nacije i države je u svojoj biti svedeno na biologiju i u sadašnjem stanju o nekakvom nacionalnom opstanku nema niti govora jer se događa biološko odumiranje nacije i bez drastične promjene stanja sve je ostalo potpuno uzaludno. Mora se shvatiti, a ako je to nedokučivo masama trebalo bi biti onima koji se smatraju intelektualno nadarenima, tzv. intelektualcima, **da je svaki političko-ekonomski prosperitet nemoguć bez populacijskog rasta**. I to ne nekog blagog ili umjerenog rasta nego je nužna doslovna demografska eksplozija kako bi se istovremeno nadoknadilo sve ono izgubljeno u proteklim godinama, ali jednako tako da bi se na najbolji način omogućilo buduće novo djelovanje koje se tek ima ostvarivati, a da bi novim naraštajima bila olakšana poziciija u svijetu koji se nalazi u okruženju potrebno im je dati najbolju nadu – njih same u velikom broju i u velikoj kvaliteti osposobljenosti za život. Ako dovoljno dugo poživimo i ukoliko bi se radilo kako bi trebalo raditi, ali i kako je potpuno moguće raditi, imali bi tu milost da vidimo svoju djecu, ili neki drugi i nešto stariji svoje unuke, koji za 25 do 30 godina sami, i sada izrasli u ljude, stvaraju ono što mi u ovom vremenu ne možemo niti zamisliti. Ako odgajamo dobro i što podrazumijeva odgoj u vjeri, onda je potomstvo predodređeno da nadmašuje svoje roditelje u svemu, ali nadasve u ljubavi i svakome drugome dobru jer to je osnova za istinski prosperitet. Tako bi i trebalo biti i svaki roditelj bi trebao težiti tome da njegovi potomci budu više ljudi nego što je on sam bio zbog svojih zabluda i neznanja te tako narod, ali i čovječanstvo, svi zajedno napreduju u vrlinama. Ne da sve ide doslovce k vragu, kako je sada na stvari, jer svaka je nova generacija samo sve više u stanju propasti od prethodne, a za to snose odgovornost samo roditelji i nitko drugi.

Na polju konkretnosti država će stvoriti cijeli niz mjera koja potiču na roditeljstvo i rađanje, na plođenje i množenje kako je lijepo savjetovano ljudima. Ovdje se spominje samo ova materijalno-socijalna strana poticaja, ali treba znati da je prvenstvena bitka na polju duha, tj. kulture i pripadajućeg mentaliteta koji je sada prvenstveno naklonjen sebičnosti i uživanju u sebi, a to je nespojivo sa uvijek neizostavnim odricanjem od sebe kada su u pitanju djeca. Djeca traže odricanje supružnika/roditelja od svoje sebičnosti i svoje vlastitosti bez obzira na materijalne mogućnosti i upravo su oni koji su se izrazitije ostvarili u materijalnom bogatstvu oni koji produciraju najmanji broj potomstva, dok su oni siromašniji ti koji nisu u jarmu tolikog egoizma. Što ne znači da ne bi takvima možda i postali kada bi imali priliku, ali sada u siromaštvu ostaju i u većoj bliskosti s Milošću jer osjećaju da ispunjenje mogu ostvariti kroz svoju djecu, ako su već lišeni svega ostaloga blaga. Prema tome, sve ovo što će se dalje navoditi kao poticaje za brak, obitelj i rađanje treba gledati tek kao finalizaciju kulturološkog i medijskog djelovanja u pravcu demografskog opstanka prema hrvatskim potrebama (krajnje visokim potrebama).

Tako se počinje sa, na samom početku i prvim odredbama vlade nacionalnog opstanka izričito navedenog, **zabranjivanjem abortusa jer nije moguće dobiti ikakve stvarne milosti kao narod koji čini očito zlo, a ubojstvo nerođene djece je među najgorim zlima koja postoje**. Nema blagoslova ubija-

njem i to treba shvatiti, i od toga početi. Nakon toga mogu sljediti razmatranja o tome kakve su posljedice takve izričite odredbe i kako te posljedice na najbolji način i u što većem broju onemogućiti.

Ako se zabranjuje ubijanje u vidu abortusa ide se istovremeno s poticajem održavanja trudnoće tako da se što više odvrati posezanje za sada ilegalno izvedenim utrobnim ubojstvima. Sigurno je da neće biti realno ostvarivo 100%-tno očuvanje trudnoća i da će neke žene i muškarci naći načina za abortiranje ploda bilo u Hrvatskoj, bilo van njenih granica. Ono što se može učiniti jest da se takve odluke odvrate kroz ukazivanje na nemoralnost, ali i ponudom jedne dobre alternative. Puno ima mogućih situacija u kojima trudnici izgleda da je pobačaj jedino dobro rješenje, i to treba na neki način uvažiti te postići da se trudnica ne odluči na ubijanje svojeg ploda te ipak predomisli i odluči roditi. Zato se nudi najprije sva potpora države trudnici tako da, ako i spada u skupinu samohranih majki ili bi tek postala samohrana majka, dati sva materijalna sredstva koja garantiraju normalan život: od stanovanja, prihoda, dostave potrebština za dijete, a neke su stvari poput besplatnog školovanja već tu prisutne u svakom slučaju, pa sve do zaposlenja nakon djetetove treće godine kada je ono spremno za vrtić. Kao još dodatna mjera svaka se trudnica stimulira visokom jednokratnom novčanom pomoći (ca. 10.000 kuna u vrijednosti iz 2006.g.) kada se dijete rodi tako da se i time dodatno suzbije strah od neimaštine. Ako su pak razlozi zbog kojih se želi pobaciti druge naravi i radi se o maloljetnici koja se boji roditelja ili ne želi odustati od nametnutog pritiska ostvarivanja "karijere", pa se dijete vidi kao neusuglasivu ugrozu po bilo kojoj osnovi, i tu država ima mogućnosti prevencije. Tako se trudnicama daje potpuna anonimnost kod čuvanja trudnoće u posebnim i izoliranim sanatorijima gdje, izdvojena od svojeg okoliša, trudnica održava trudnoću i na kraju rađa dijete. Tada nestupa ključni dio "ugovora" s državom jer je trudnici ponuđen otkup djeteta od strane države za određeni iznos (npr. od ca. 100.000 kuna) ako ga i dalje ne želi zadržati uza sebe. Ako se ipak nakon poroda predomisli, onda se sve radi onako kao i kod ostalih trudnica koje su postale samohrane majke. Dijete koje se na način opisane "kupovine" sačuva živim dalje se stavlja u program usvajanja ili se kroz također jedan visokokvalitetan sustav domova za djecu bez roditelja obrazuje i odgaja pokušavajući svim sredstvima i mogućnostima nadoknaditi biološke roditelje koliko je to ljudski moguće.

I ovdje kod opisane politike čuvanja i otkupljivnja djece od trudnica ne ostaje se samo unutar državnih granica nego se trudnicama iz inozemstva daje jedna jednako takva ponuda i sva se spašena djeca udomljuju i čuvaju u Hrvatskoj kao punopravni hrvatski državljani. Hrvatska ne smije žaliti truda i sredstava u ovome pothvatu spašavanja nerođenih, a najbolje od svega je da to predstavlja ne samo veliko djelo ljubavi prema životu, nego ima i neposredne gospodarski blagotvorne učinke kada tako spašena djeca postanu ljudi i dio sveukupnog stanovništva. Ne treba se bojati da će se tu dogoditi prevelika navala trudnica, iako bi to bilo nadasve dobro, ili da će to uništiti rasni identitet Hrvata, jer ionako velika područja europskog istoka poput Poljske, Slovačke, Češke, Ukrajne i Rusije imaju unutar sebe (staro)hrvatski element koji je u doba seoba naroda jedno vrijeme bio i dominantan u većoj ili manjoj mjeri i po tome bi se moglo reći da je ovo svojevrsno vraćanje jednog dijela davno izgubljene dijaspore. Isto se odnosi i na bliže susjedstvo, a neki poput današnjih Bošnjaka-muslimana imaju i više izraženu hrvatsku rasnu komponentu nego neki Hrvati u Hrvatskoj.

Posebno ne stoji argument da je politika otkupa djece koju roditelji ne žele preskupa i financijski neizdrživa, jer ako bi se samo u jednoj godini uspjelo na taj način otkupiti 100.000 djece to bi Hrvatsku koštalo samo 10 milijardi kuna koje se ionako sada troše na beskorisni demokratski sustav i pripadajuću birokraciju. O količini koju pojede korupcija, od onih na vrhu do lokalnih struktura vlasti – da se i ne govori. Hrvatska u ovome ekonomski destruktivnom sustavu godišnje za sve navedeno neposredno plaća puno više od tih 10 milijardi koje bi sada teoretski otišle na djecu, a posredni troškovi zbog neostvarivanja onih koji bi uistinu nešto i mogli postići su još desetke i stotine puta veći. Prema tome, u pravilno ustrojenom sustavu nema nikakvih ograničenja da se izdvoji i 20 milijardi kuna ako je to potrebno samo za očuvanje nerođenog života i zadobivanja mladosti koja je budućnost društva. Moguća je i jedna gruba kalkulacija o budućoj koristi za državu izraženoj u novcu. Ako se uzme da tih 100.000 novorođene djece za ca. 20 – 25 godina postanu odrasli i produktivni ljudi sa svojim mjestom u društvenoj podjeli rada, te ako se uzme da je godišnja produkcija po čovjeku 100.000 kuna (to je najmanje moguća pretpostavka – realno je samo veća) onda se dobije stvorena vrijednost od 10 milijardi kuna godišnje. Pomnoženo s 40, koliko iznosi jedan radni vijek, to daje 400 milijardi kuna kao

minimum minimuma povrata prije 60-tak godina investiranih 10 milijardi kuna. Nažalost, brojka od eventualnih 100.000 djece otkupljenih od utrobne smrti je samo teoretska maštarija jer realno nije za očekivati više od nekoliko tisuća u najboljem slučaju, a to su za proračun posve neznačajna sredstva. Ipak, ako se ta brojka pokaže nekim čudom većom, tim bolje, jer Hrvatska dobiva najveću vrijednost unutar sebe koju može dobiti: mlade ljudske živote s kojima se mogu postići čuda kada ih se pravilno, dobro i u ljubavi izvede u život kao odrasle osobe.

Samo treba pogledati kako je jedno carstvo poput Otomanskog, koje je još k tome bilo u islamskom krivovjerju, uspjelo sebi priskrbiti koristi na način da su silom otimali djecu od roditelja i potom od njih napravili najbolje ratnike koje su ikada imali. Posebno su vrijedni bili "ulovi" koji su poticali s prostora hrvatskog življa te je jedan Mehmed paša Sokolović višestruko vratio svojem Otomanskom grabežljivcu nego što je ovaj uložio u troškove sustava otimačine tijekom cijelog razdoblja carstva. Ta se koncepcija zasnivala na sili i nepravdi potaknutom krivovjerjem, pa je zato i bila osuđena na propast prije ili kasnije. Hrvatska se koncepcija demografskog bogaćenja i bogaćenja demografijom temelji na ideji suprotnoj Turcima jer se uzimaju oni koje se želi ubiti i ne otima se od nikoga kroz silu, a isto tako daljnji rad je posvećen Gospodinu i Majci te tako djelovanje ima i svoju puninu pravovjernosti. Treba samo shvatiti da se nikada ne gleda uska trenutna korist i tako se dolazi do obilja najboljih plodova. **Kao što je jedan Sokolović isplatio sva Otomanska ulaganja, tako samo jedno od spašene djece koji se razvije u budućeg Boškovića, Getaldića, Križanića, Starčevića, Teslu, Stepinca ili Gotovinu višestruko vraća natrag sve od države uloženo u spašavanje nerođenih.** Ne samo to, nego vraćaju se natrag i sva ostala uložena sredstva, jer tko može uopće predvidjeti dosege nekog genijalnog pojedinca. Posebno to treba imati u spoznaji kada se radi o onima koji su najprije bili na putu za pogubljenje i prije nego što su rođeni, a zatim su odrasli u ipak specifičnim okolnostima dječjih domova ili su dani na usvojenje. **Treba znati da se Bog proslavljuje po onima najmanjima i najodbačenijima, po posljednjima, a isto tako i da je svaki život stvoren i darovan od Boga s poslanjem danim svakome čovjeku.** Jedan od razloga ovakve sveukupne krize i stagnacije, te pripadajuće kulturne i moralne kataklizme Zapada, leži i u tome što su **svoje potencijalne veličine u svim područjima djelatnosti najvećim dijelom pobili dok su se još razvijali u majčinim utrobama**. Isto vrijedi i za Hrvatsku i uvijek treba znati da ovo stanje Hrvatske koje svi najviše gledaju kroz materijalnu osiromašenost svoj veliki uzrok ima u tome što je na stotine tisuća Hrvata pobijeno prije rođenja. Kada sada ljudi govore da ne vide dovoljno vrijednih, moralnih, jakih i pametnih koji bi radili i nudili riješenja koje svi toliko očekuju neka promisle koliko je potencijalnih veličina ugušeno i prije nego što su plućima udahnuli zrak.

Mislilo se da je to bilo ekonomski opravdano i kako se ubijanjem povećava životni standard, a sada neka se sagleda u drugom svijetlu masovni zločin čedomorstva koji se prihvatio kao normalan i dobar. Samo ovo neka bude pametnima pouka da se ne igraju ohološću i da se nikada ne odbacuju Božje zapovijedi jer su one svima dane na svaku korist. Ako se prije i nije imalo ova ekonomska pojašnjenja koja dokazuju gospodarsku blagodat ulaganja u život od samoga začeća, ali i prije začeća poticanjem stvaranja obitelji i odbacivanjem kontraceptivnih sredstava, trebalo se bez obzira na to neznanje slušati naputak Stvoriteljev. Sada kada je ovim spisom pokazano kako je i u sferi materijalnog blagostanja uvijek bolje biti uz Boga tek nema mjesta za neposluh jer se više ne može opravdavati onom starom "nismo znali". Neka se zna zauvijek: u bilo kojem području čovječjeg djelovanja njegova ohola bez-/protubožja samosvojnost samo stvara jad i bijedu, smrt i vječnu propast ukoliko se ne pokaje dok se još može.

Spominjući nešto prije Bosnu i Hercegovinu treba reći da kao sastavni dio opće politike prema autohtonim Hrvatima izvan države sve što vrijedi u vezi poticanja rađanja za hrvatske državljane vrijedi jednako i za Hrvate u Bosni i Hercegovini, Vojvodini i Crnoj Gori. To je od presudnog značenja, ali jednako tako treba shvatiti da se posebno od BiH Hrvata može stvoriti demografski izvor koji će popunjavati trenutni deficit koji Hrvatska sada ima, ali isto tako spriječiti da BiH kroz iseljavanje i nerađanje postane očišćena od Hrvata, a što je jedan od ciljeva prljave politike svjetskih moćnika. Jednako kao i kod Hrvatske i tu je pitanje troškova od posve banalnog značenja i nije argument za opovrgavanje ove doktrine demografskog oporavka Hrvata koji su ostali izvan državnih granica spletom nesretnih povijesnih okolnosti.

* * *

Sve prije odnosilo se na politiku kojom se želi suzbiti negativne posljedice zabrane pobačaja, dok sada dolazi na red ono što bi treblo pomoći što brojnijem zasnivanju obitelji, sa što većim brojem djece.

Udomljavanje je najvažniji poticaj koji se može ponuditi sadašnjim bračnim parovima, ali jednako tako i onima koji tek ulaze ili bi htjeli ući u brak. Zato se država obvezuje omogućiti kvalitetno i brzo udomljavanje svih hrvatskih obitelji već prema tome koliko je tko dugo u braku, koliko djece ima, ovisno o radnom stažu i poslu kojim se bavi. Da je to u potpunosti ostvarivo dokazati će povećanje građevinske produktivnosti koja će omogućiti masovno građenje vrhunskih stambenih objekata po jeftinim cijenama te tako riješiti najveći problem većine hrvatskih obitelji: posjedovanje vlastitog životnog prostora. Za što skoriji ulazak u brak i podizanje potomstva biti će jednako tako stimulirani i mladi koji su trenutno neudati/neoženjeni te im tako dati poticaj krenu u osnivanje vlastitog doma. U samome početku, dok se Hrvatska ne pokrene iz sadašnjeg za obitelj i život destruktivnog sustava, trebaju se na privremeno korištenje dodijeljivati i svi oni stambeni objekti za koje se zna da su trenutačno prazni i ne koriste se za stanovanje. Kasnije, kada se uhvati zamah gradnje i proizvodnje, svakako da se ti privremeno zaposjednuti objekti moraju napustiti i pravično nadoknaditi vlasnicima vrijeme korištenja njihovog vlasništva. Ovdje je na djelu nužnost višeg (općeg) interesa kao kada se s punim pravom kroz državne odredbe u slučajevima rata ili elementarnih katastrofa određuje privremeno raspoređivanje nedaćama pogođenog stanovništva. Sada je na djelu jednako pogubna, ako ne i pogubnija, biološka ugroza koja prijeti nestankom Hrvata kao jednog kompaktnog i teritorijalno dominantnog naroda, te je opravdano i legitimno na tu opasnost odgovoriti svim sredstvima koja stoje na raspolaganju, a privremeno zaposjedanje nekorištenih stambenih objekata je jedno sredstvo početne nužde.

Kada se postigne ciljana gradnja stambenih jedinica koja će svojom visokom intenzivnošću brzo zadovoljiti stambene potrebe svih zaposlenih državljana moći će se u svoj punini primjenjivati načela poticanja demografskog rasta kroz poticanje braka i rađanja. To konkretno znači da će biti prisutni određeni standardi koji važe kod zadovoljenja stambenih potreba stanovništva, ali i dodatno potiču na rađanje sve obitelji koje budu zahvaćene tom mogućnošću. Tako je kao jedan minimum za zadovoljenje stambenih potreba jednog mladog bračnog para bez djece predviđeno da to bude dvosoban stan od ca. 50 m². Ta kvadratura minimalnog stambenog prostora je ono što treba biti poticaj i ohrabrenje mladima da stupe u brak, ali tek s rođenjem djece toj se obitelji od države garantira mogućnost daljnjeg proširenja njihovog stambenog prostora. Da bi poticaj na što veće i brže rađanje bio bolji ići će se s nelinearnim ostvarivanjem tog prava, i to na način da se tek nakon rođenja trećeg djeteta daje pravo na veći stambeni prostor i to onaj od najmanje 100 m². To i nije neka pretjerano velika kvadratura za peteročlanu obitelj, ali u današnjim uvjetima poremećenih vrijednosti izgleda nedostižni san za većinu stanovništva. Ubuduće će to biti ono što se ima smatrati hrvatskim socijalnim minimumom za one s najmanjim primanjima ili tzv. nižoj socjalnoj klasi, dok svi oni koji koji će biti po svojim primanjima unutar one populacije koja se naziva srednjom klasom imaju pravo i mogućnost ostvariti i veću stambenu površinu za svoju obitelj.

No, da se zaključi ovo normiranje najmanjih površina stambenih jedninica namjenjenih obiteljskom poticaju treba još samo spomenuti da, na svako novorođeno dijete koje stigne na svijet nakon onog trećega, ostvaruje se pravo na još dodatnih 10 m². Tako teoretski jedna sedmeročlana obitelj (petero djece) može potpuno dostojanstveno živjeti u svojemu domu od najmanje 120 m². Kao jedan poseban dodatak za poticanje rađanja određuje se da one obitelji u kojima se rodi deseto dijete ostvaruju trenutno pravo na življenje u kući prigodne kvadrature sa isto tako pripadajućim dvorištem. To treba biti poticaj i dodatna motivacija onima siromašnijima da si osiguraju kuću u urbanim sredinama ukoliko im je to želja, a po svojim primanjima koja imaju na poslu ne mogu to u dogledno vrijeme ostvariti. Također se podrazumijeva da se sve ovo odnosi na stanovništvo unutar urbanih područja, dok su poticaji seoskim domaćinstivima prilagođeni seoskim potrebama, budući da na selu svi žive u svojim kućama i nisu opterećeni stambenim problemom kao što je to uvijek bio slučaj s gradskom populacijom. Pri tome se prvenstveno misli na radništvo, iako je Hrvatska danas toliko poremećena da je problematika stanovanja prešla na skoro cjelokupnu urbanu populaciju. Korištenjem stambene politike kao poticaja za brak i rađanje daje se ona najosnovnija materijalna zadovoljština koju svaka

obitelj mora imati ostvarenom, a ujedno se namjerno izbjegava svaka mogućnost stvaranja sirotinjskih četvrti gdje se živi u uvjetima neprimjerenim čovjeku i njegovoj obitelji. Svaki zaposleni državljanin mora makar i putem državne politike koja brine o općem dobru ostvariti primjereni obiteljski kutak u kojemu nema socijalnih razloga za frustracije po bilo kojoj osnovi, a iz kojih se onda rađa obiteljsko nasilje, alkoholizam, preljubi, razvodi i sl. To nikako da shvate silni zagovaratelji nekakvih ženskih ili dječjih prava, jer tek kada se riješi problem kvalitetnog udomljenja, može se govoriti o mogućnosti ostvarivanja željenog smanjenja nasilja u obitelji koje je u svakom slučaju za osudu, ali ga se mora staviti u kontekst u kojemu se događa. Muškarac koji radi, a ne uspijeva svojim radom obitelji priskrbiti dostojanstven život, doživljava veliko unutarnje nezadovoljstvo, a koje je još potencirano kroz jednu suptilnu medijsku manipulaciju kojom se namjerno unosi razdor u svijest svih članova obitelji, te se onda u kritičnim trenucima događaju eksplozije nezadovoljstva u kojima nastradaju oni koji su slabiji i najbliži. Svi su skupa natiskani u nekom bijednom stančiću gdje se samim boravkom nakon nekog vremena stvara depresija, a da se ne govori o stanju gdje svi doslovce gaze jedni preko drugih. Već sama ta tjesnoća i prenatrpanost prostora ne vode do povoljnih unutarobiteljskih odnosa, a već samo zbog toga, vrlo često, nastaju svađe i tučnjave. Tako ljudi ne žive jedni s drugima, već pritišću jedni druge. Svaka, pa i najmanja, svađa, koja bi se u primjereno prostranom stanu već zahvaljujući mogućnostima lakog izdvajanja, mogla smiriti sama od sebe, vodi do neizdržive svađe. Još ako se i ta bijeda od stana iznajmljuje, te se nema ništa vlastitoga u posjedu i stalno visi nad glavama mač beskućništva te je stan ruiniran od neodržavanja, vlažan, smrdljiv, mračan, itd, teško bi i svecima bilo izdržati uvijek u miru i ljubavi živjeti i prikladno odgajati djecu. Pogotovo ako se zbog malih i neredovitih primanja koja ostvaruje svojim radom muškarac još dodatno lišava svojega ponosa i autoriteta kao glave, hranitelja i zaštitnika svoje obitelji. Da se ti navedeni i navodni branitelji interesa žena i djece odmaknu od sljepila vlastitih frustracija možda bi uvidjeli da se ništa ne rješava kroz razbijanje obitelji putem ikakvih poticanja na bijeg od kuće, nego se trebaju posvetiti postavljanju preduvjeta u kojima se cjelovitoj obitelji omogućuje dostojan život. Tek kada je to ostvareno može se ići i primjereno kažnjavati sve one koji prekršuju zakone na način da provode nedopustivo nasilje po bilo kojoj osnovi.

Osim poticaja kroz stanogradnju i davanje stambenih kredita (koji su beskamatni kao i sve unutar kristocentrične ekonomije) zaposlenim državljanima, istovremeno će se provoditi i poticanje putem stavljanja majke u status zaposlenika sa svim pripadajućim pravima koja po tome dolaze. **Majka koja rodi dijete stječe pravo na redovita mjesečna primanja i sva ostala prava kao i svaki drugi zaposlenik, a ista neumanjena traju do treće godine života djeteta.** Kao i kod politike stanovanja i ovdje je primanje koje majka ostvaruje u direktnoj vezi sa njezinom produktivnošću te se potiče što brže rađanje što većeg broja djece. Zato je za prvo dijete osim jednokratne naknade nakon poroda od ca. 5.000 kn (50% u odnosu na jednokratnu pomoć samohranim majkama) određen iznos mjesečne plaće od današnjih 2.000 kn. Sa svakim novorođenim djetetom taj se iznos povećava za 500 kn do trećeg djeteta, a zatim na 1.000 kn za svako iduće novorođeno dijete. Tako majka s troje djece prima 3.000 redovite plaće još tri godine od rođenja zadnjeg djeteta, a npr. majka petero djece 5.000 kn ili majka desetero djece 10.000 kn plaće. I ovdje je dodatna nagrada za onu ženu koja rodi desetero djece ta da nakon tri godine plaće od 10.000 kn nakon rođenja zadnjeg djeteta dobiva trajnu plaću do kraja radnog vijeka u iznosu od 5.000 kn, a jedako tako i prikladno visoku mirovinu. Također, što se tiče onih majki koje se vraćaju ili zapošljavaju nakon porodiljskog zaposlenja kao zaposlenice na bilo kojem radnom mjestu, dobivaju veću osnovicu za plaću onoliko većom koliko više djece imaju. Tako jedna majka npr. petero djece koja nakon deset godina porodiljskog staža počinje raditi na nekom radnom mjestu tu dolazi kao netko tko ima najmanje deset godina radnog staža i još na to dodatne bodove platnog razreda na osnovu broja djece. Tako jedna žena koja nakon završenog studija i desetogodišnje stanke počinje raditi u svojoj struci ne počinje od ničega već upravo suprotno, ima veće prihode i razne druge privilegije od onih žena koje su tjerale "karijeru". Ovdje je naglašena upravo skupina visokoobrazovanih žena jer ako je nakon završenog fakulteta, udaje i rađanja petero djece prošlo deset ili čak i petnaest godina ta žena ima od 30 do najviše nekih 40 godina. To je razdoblje u kojemu žena, ako već toliko žudi za tim, može do kraja radnog vijeka ostvariti velike uspjehe na području svojega zanimanja, a da ujedno ne zapostavi svoje majčinstvo. Ima pred sobom još najmanje 20 do 30 ili više godina za produktivan rad u svojoj struci. Tome svakako dodatno pomaže predviđeni odgojno-obrazovni sustav koji jednako tako ima svoju namjenu u djelomičnom rasterećenju žene u njezinim kućanskim poslovima, pa se i tu vidi koliko je npr. kvalitetna prehrana ili propisano nošenje školskih uniformi i njihovo održavanje unutar

školskog sustava korisno u tom smislu olakšavanja majčinskih obaveza.

Pomaganje obitelji ne zaustavlja se samo na ovome nego su tu i razni ostali oblici pomoći. Tako će se posebno u početnoj fazi preobrazbe hrvatske države koja će trajati najduže nekih pet godina eventualno i samo djelomično moći ostvarivati sva opisana novčana primanja, ali će zato biti intenzivnije neposredno materijalno pomaganje. Tu se misli na besplatnu dopremu pelena, dječjih kolica, odjeće, obuće, dječje hrane i ostalih sličnih proizvoda. Podrazumijeva se da to sve moraju biti isključivo domaći proizvodi i iz razloga što je potrebno jedno vrijeme da se ti proizvodi usavrše u dovoljnoj mjeri da budu kvalitetom i cijenom superiorniji inozemnima mora se kroz direktno davanje subvencionirati ukupni domaći razvoj, a to znači da se za otprilike onu vrijednost koja se daje u vidu robe uskraćuje predviđeno novčano davanje. Nešto kasnije, kada se i unutar domaćeg tržišta razvije proizvodnja, konkurentnost i kvalitetna ponuda, može se bez ikakvih štetnih posljedica za nacionalno gospodarstvo naknadu davati u novčanom obliku koji je primateljima uvijek draži.

Dvije bi se primjedbe mogle naglasiti od onih koji će biti protiv svakog hrvatskog prosperiteta i protiv ulaganja u život nasuprot kapitalističkoj potrošnji koja donosi smrt. Jedna je da su ovo neprimjereno visoka primanja za obitelji s puno djece i da će to osiromašiti državnu blagajnu, a druga da ljudi s puno djece neće imati potrebe za radom i živjeti će samo kroz primanja koja dolaze od majke kao zaposlenice. Na prvu primjedbu nije potrebno trošiti riječi, jer Hrvatska može bez većih problema udesterostručiti svoj BNP za najmanje deset godina, ako ne i puno prije, i s lakoćom podnosi izdvajanja za majčinstvo i obitelj općenito. Pogotovo kada se zna koliko će to višestruko novog bogatstva stvoriti i tako opravdati sva ulaganja. Na drugu primjedbu treba znati, a to je i naglašno, da primanja ostvaruju obitelji u kojima je suprug zaposlen te vrijedno radi i ispunjava sve svoje obaveze na poslu i ne treba sumnjati da će većina pošteno pristupiti svojemu zaposlenju, a na pokvarenu manjinu ne treba trošiti riječi i uopće se unaprijed opterećivati, već ih prikladno sankcionirati kroz nadležne državne intitucije. Također će dobar dio zarade ići na otplatu kreditnih zaduženja koja su prisutna najmanje za iznos stana ili kuće u kojoj se obitelj nalazi, a svakako da će se putem kredita domovi opremati što je još dodatni odbitak od primanja. Isto tako treba reći onima koji šalju primjedbe da se ovim konceptom precijenjuje rađanje, majčinstvo i (brojna) obitelj, da ako oni smatraju da je to toliko bezvrijedan ili lagan rad neka sami naprave ili rode djecu i uživati će u toj navodnoj lakoj zaradi. **Populacijska politika ovoga tipa je ujedno i najbolji socijalni program za ujednačavanje socijalnih razlika** jer su oni obrazovaniji i s većim primanjima ujedno oni koji zbog komoditeta najčešće odustaju od rađanja djece. Oni siromašniji, a ti su većinom i manje obrazovani, ostvarivati će pristojne prihode upravo na svojem odnosu prema rađanju djece tako da se tim radom nadoknađuje manjak obrazovanosti i jednako tako manja primanja. **Nitko ovdje ne dobiva nešto za ništa jer je populacijski rast od presudne uloge za opću korist, a oni koji su u tome uspješniji imaju više, upravo po principu koji vrijedi i u svim ostalim djelatnostima.**

Socijalna skrb

Kod socijalne skrbi koja se odnosi na one koji spadaju po bilo kojoj osnovi u kategoriju radno nesposobnih važi odnos po kojemu je nužno osigurati jedan osnovni minimum za svakodnevno preživljavanje. Socijalna skrb je kategorija koja se odnosi samo za potpuno radno nesposobne, a svi koji su radno sposobni imaju raditi i tako zasluživati sva potrebna sredstva za život. Tako oni koji ulaze u socijalu imaju osigurano najmanje dva topla obroka dnevno, prenoćište, odjeću i obuću i osnovne higijenske potrebe. Sve iznad toga spada u domenu milosrđa samih hrvatskih državljana kroz njihovu neposrednu darežljivost. Kod pomaganja socijalno ugroženih, prvenstveno će se pomagati direktnim davanjem potrebština nužnih za život iz razloga što je posve realna pretpostavka da bi kod pomaganja novcem isti većim dijelom završio u alkoholu ili nekom drugom teškom poroku.

Kod organiziranja najosnovnijeg socijalnog preživljavanja moguće je da se stvori takva situacija da u početnom razdoblju zbog velikog reorganiziranja države i promjene cjelokupne koncepcije poslovanja od poljoprivrede do gospodarstva nastane stanje opće socijalne ugroze stanovništva. To još dodatno može biti potencirano protudržavnim nastojanjima svjetskih moćnika da u samome začetku ugase nekoga tko više ne želi biti njihov rob. Zato je važna i priprema i eventualna realizacija za ukupni

život nacije na socijalnom minimumu dok se ne pokrene sveukupni privredno-financijski kotač vlastitog razvoja prema opisanim načinima i ciljevima. Tu je ujedno i vidljivo koliko je važna djelotvorna obrambena organizacija jer socijalne mjere za nacionalno preživljavanje razdoblja preobrazbe imaju se provoditi po punktovima Civilne zaštite i u ispomoći od strane jedinica Teritorijalne obrane za izvršavanje svih potrebnih poslova za socijalne potrebe (izgradnja kantina, privremenih skladišta za robne zalihe i sl.). Tu se radi o tome da se ovdje u biti provodi situacija iz nekog pretpostavljenog ratnog sukoba ili elementarne nepogode u kojemu se napadnuto ili pogođeno područje unutar sebe samoorganizira tako da na najbolji način ublaži sve tegobe koje s ratom ili bilo kojom nevoljom dolaze. Najbolji uzor za cijelu Hrvatsku imamo na primjerima Vukovara, Dubrovnika i jednim djelom Osijeka, koji su se i u najtežim uvjetima znali njima djelotovorno suprostaviti i osigurati socijalnu pravičnost za cjelokupno stanovništvo bez obzira na vjersko, etničko, političko ili socijalno porijeklo.

Mirovinski sustav

O tome koja je osnova mirovinskog sustava najosnovnije je rečeno kada se u poglavlju o gospodarstvu govorilo o Hrvatskoj kao korporaciji i državljanima kao dioničarima. Svatko po rođenju i stjecanjem državljanstva ujedno stječe i osnovni udio u ukupnom nacionalnom bogatstvu, a kako se dalje svatko razvija i uključuje u procese privređivanja tako se povećava i dionički udio. Pri svemu je važno pravilno knjigovodstveno bilježenje svih vrijednosti, a ponajviše čovjeka u vidu ljudskog kapitala kao jednog od ključnih parametara nacionalnog bogatstva. Svojim ispunjavanjem svih prava i obveza raste i udio svakog pojedinca unutar cjelokupne emisije dionica države kao korporacije u vidu državnih obveznica. Oni koji ostvaruju veća primanja, odnosno oni koji po tome više doprinose ukupnom povećanju vrijednosti, ujedno imaju i više udjela u kasnijem dijeljenju korporativne dividende u obliku koji je sada znan kao mirovina. To znači da buduće mirovine mogu narasti do iznosa koji danas izgledaju potpuno nestvarnima, ali sve ovisi o tome kako se sada radi i gdje se sada ulažu sredstva i napori.

Udio u korporativnome državnom tijelu imaju jednako tako i oni koji su prije radili jer se ipak dobrim dijelom sadašnje i buduće privređivanje zasniva na nasljeđenoj ostavštini, ma kakvo mišljenje imao netko o njoj. Budući da je prošlost opterećena velikim brojem zabluda i krivog djelovanja tako nema realne osnove očekivati dobre plodove kada se loše sijalo. Druga je stvar što se puno toga može ispraviti u razdoblju od 5 do 10 godina, i posve je ostvarivo današnjim umirovljenicima nakon tog razdoblja preobrazbe primati mirovine najmanje pet puta veće od ovih sadašnjih, tj. imati toliko puta veći životni standard. Nažalost, a to treba otvoreno reći i nikako ne obmanjivati kako se to sada radi, jedan dio sadašnjih umirovljenika neće uspijeti dočekati tih 5 do 10 godina jer se nalaze u životnoj dobi gdje je kraj života već manje ili više bliži. Da se cjelokupna umirovljenička/staračka populacija ne bi prepustila zaboravu ili ostavila u bijedi i potpunoj neimaštini moraju se poduzimati mjere koje trebaju nadoknaditi nemogućnost isplate mirovina onako kako bi to bilo primjereno državi i narodu koji žive u blagostanju.

Tako svi koji rade ili su prije radili imaju zajamčenu mirovinu, a kolika će ta mirovina biti ovisi prvenstveno o tome kakva je ukupna političko-ekonomska situacija u zadanom trenutku. To da mirovine ovise o stanju u sadašnjosti, a ne navodnim ulaganjem i čuvanjem novca u mirovinskim fondovima činjenica je od koje ne mogu pobijeći ni liberalno-kapitalistički obmanjivači. To je potpuno razvidno upravo sada na početku 21. stoljeća kada se silom nepovoljnih političko-ekonomskih kretanja na Zapadu priprema, a pomalo već i provodi mirovinska "reforma" koja će tek biti uzrok mnogima da zakukaju i zaplaču. Najvažniji razlog zašto mirovinski sustav koji je Zapad prisvojio nema perspektive i već sada se raspada leži u odricanju minulih generacija u ulaganja u ljude, tj. prvenstveno u novi život. Ulagalo se sebično u vlastitu potrošnju i to je jedno vrijeme išlo dok se nije istrošio ljudski kapital prošlih naraštaja koji nisu demografski propali, ali sada kada ostarijeli umirovljenici više uzimaju nego što njihovo potomstvo može proizvesti dolazi do pucanja po šavovima. Posebno je znakovito da staračka pohlepa tu ne prestaje nego se ide prema dodatnom reduciranju ulaganja u čovjeka i život kako bi se namirile mirovine, a to sve samo dodatno ubrzava put prema konačnom raspadu. Posebno kada se u cijelu ovu međuovisnost starih o mladima i mladih o starima uplete i spekulantski vampirizam koji za svoju korist izvlači dobit i dodatno osiromašuje i mlade i stare skupa. Budući i trenutni umirovljenici preko noći ostaju bez svojih mirovinskih "ulaganja" koja su im propala bezočnom spekulantskom ma-

nipulacijom, a za koju nitko ne snosi odgovornost i nitko ne nadoknađuje gubitak. Sve se stavlja pod navodno nužno zlo slobodnog tržišta i globalnog kretanja novčanih ulaganja koja nose dobit i rizik.

Jasno je da unutar Hrvatske neće biti takvih spekulantskih obezvređivanja, te za mirovinu i cijeli mirovinski sustav garanciju daje država svojim ugledom i postojanjem. Jedino tako i smije biti kada je mirovinsko izdvajanje zakonska prisila. Ako država svojim zakonima nameće da se izdvajaju određena primanja u smjeru mirovinskih fondova onda je potpuno nedopustivo ta prisilom države izdvojena sredstva dati u ruke privatnih mirovinskih fondova koji su još k tome i transnacionalni, da stvar bude još gorom. Ako država na nešto prisiljava jer misli da je to korisno i zbog općeg dobra, onda ima iza toga stati, pružiti primjerene garancije i snositi odgovornost ako se iz bilo kojih razloga dogodi nešto neželjeno ili nepredviđeno. Ovako je na djelu ta loša varijanta u kojoj se zbog bilo koje osnove tzv. više sile mirovinska sredstva u fondovima izgube ili propadnu, a nitko ne snosi odgovornosti i ne pruža ikakvu garanciju naknade nego se sve baca u koš tzv. slobodnog tržišta. Tako je država prepustila nikome drugome nego financijskoj internacionali ubiranje dobiti na račun svojih državljana, i to lijepo funkcionira kada je sve u redu i nema političkih ili gospodarskih nedaća, a kada nastupi zlo i nevolja te kada sve propada, onda nikome ništa. Ljudi ostanu bez svoje akumulacije, a oni koji su tu akumulaciju sakupljali i iz nje prvenstveno sebi izvačili korist u vidu enormnog bogatstva, ostaju netaknutima po pitanju naknade za izgubljena sredstva.

Zato mirovinski sustav mora biti sustav općeg dobra kojim upravlja isti onaj koji je tu i stvoren radi brige oko općeg dobra – država, državna vlast i vladar kao onaj najodgovorniji. Samo propašću države mirovina propada i postaje upitnom njezina isplata. Jednako tako propašću države nestaju i sve ostale pogodnosti koje država priskrbljuje u cilju poticanja života čovjeka kao pojedinca i nacije kao kolektiva. Svima je zato u najvećem interesu čuvati ovako koncipiranu državu i pripadajući poredak znajući da su tu da štite opće i pojedinačne interese svih i svakoga na najpravičniji mogući način.

Tako se izdvajanja za mirovinu sljevaju u jedinstveni mirovinski fond koji je ujedno i ukupna dividenda nacionalne države-korporacije, a taj je mirovinski fond u sastavu jedinstvenog financijskog sustava države. Odatle dolazi garancija da se prikupljeni novac ulaže u ono što najbolje osigurava budućnost ove države i njenog naroda, a višekratno je naglašeno da je to sve što potiče život. Istovremeno je ovakvim ustrojem osigurana zaštita od svakog oblika spekulativnog obezvređivanja radom stvorenih vrijednosti za račun nekih anonimnih međunarodnih ili domaćih financijskih mešetara.

Ova sadašnja mirovinska reforma je prelazak s lošega na katastrofalno u poređenju s kojim i ono prije što je bilo loše postaje čak i dobrim. **Sadašnja tzv. reforma mirovinskog sustava je potpuno preslikana i po naputcima izvedena operacija te predstavlja samo još jednu u nizu pljački i prijevara hrvatskog naroda i države.** Ti mirovinski fondovi imaju sigurnost istu koliko je sigurno i stabilno lokalno i globalno financijsko tržište – znači da su apsolutno nesigurni i nestabilni, a jednako tako ne postoji nikakva garancija za barem neko ublažavanje nepovoljnih događaja. Brdo laži koje su izgovorene i nacionalnoj svijesti marketinškim metodama nametnute kod provedbe tih "mirovinskih reformi" služe jedino tim međunarodnim prevarantima i njihovim domaćim slugama u vidu raznih "ekonomskih eksperata", još okićenih pridjevom "nezavisni" na početku te metatitule. Nezavisni ekonomski eksperti su upravo sve suprotno od onoga za što se tim nazivom izdaju: nisu slobodni ljudi već sluge stranih moćnika i nisu eksperti ekonomije nego obični štreberi čija se ekspertiza sastoji jedino u vlastitom uzdizanju na račun svojih bližnjih. Sve skupa je poslužilo stjecanju povjerenja u ono što se uradilo i učvršćivanju obmane golemih razmjera, jer je ta refoma mirovinskog sustava upravo to. Kao i kod tzv. nezavisnih ekonomskih eksperata i sav ugled, stabilnost i sigurnost tih fondova koji su državnom prisilom svima nametnuti, je u potpunoj suprotnosti s pripadajućim im parolama. Cijela povijest svih tih mirovinskih fondova i osiguravajućih društava nije ništa drugo nego povijest propasti i neprestanog "gubitka" sredstava koji su prvo silom zakona i "tržišta" uzeti od narodnih masa i njima navodno namjenjeni za budućnost, ali redovito dolazi do "nepredviđenih tijekova" koji dovode do gubitaka svega. Tada se opet sve izvodi iz početka, jer je medijski monopol toliko jak da ne dopušta zdravoj pameti da dopre do svijesti masa i svi bezuvjetno vjeruju u nova/stara obećanja o "svijetloj budućnosti" koja im se propovijeda. Ovdje je nužno naglasiti da je kao najomiljeniji i za te zakulisne silnice najprofitabilniji način stvaranja tih "nepredviđenih događaja" svakako rat, a kao drugi po popularnosti dolazi navodno

nepredvidivi učinak tzv. slobodnog tržišta. U oba slučaja, a znaju se i ispremiješati tako da jedan podupire drugoga, žrtve su mase ljudi kojima se oduzima njihova stečevina i njihov minuli rad, ali jednako tako se i mladi naraštaji zakidaju za ono što bi inače imali pravo kao nasljeđe od svojih roditelja. Tako i kod nas u Hrvatskoj, kao i svugdje u svijetu, na pitanje domaćim promicateljima ove mirovinske prijevare kakvi su izgledi za propast tih mirovinskih fondova i osiguravajućih društava koja su nametnuta kao ubiratelji nacionalnog rada, je od njih (promicatelja) odgovoreno *"da se ne predviđa kao realnom mogućnost poremećaja na svjetskom tržištu kapitala i vrijednosnica"*. Drugim riječima, rečeno je da se vjeruje u globalizacijski prosperitet koji će samo i isključivo donositi dobro cijelom svijetu. Stvarnost je potpuno suprotna i egzaktni pokazatelji nepobitno govore da je dosadašnjim globalizacijskim procesom samo stvoreno još više bijede i sirotinje, a oni koji procesom upravljaju su višestruko povećali svoju moć i bogatstvo. Isto je tako neosporno da je takva posljedica globalizacije samo sve veća, što je globalizacija intenzivnija i uznapredovanija. Zašto onda mi Hrvati, ukoliko smo imalo pametni, prihvaćamo taj obrazac kada je očito da pogoduje bogatima u još većem bogaćenju i gura sirotinju u još veću bijedu? Na ovo pitanje moraju odgovoriti, ali i snositi odgovornost, svi koji su se nametnuli kao političko-gospodarska elita. Odgovornost koja se tu traži nije puka formalnost, nego mora biti popraćena rigoroznim mjerama kažnjavanja jer oni koji su sve ovo zlo izveli na račun naroda i države drugo ne zaslužuju. Moralna odgovornost je drugo pitanje i nju snose prvenstveno svi oni koji se neprestano prezentiraju kao navodne moralne i intelektualne vertikale te kao takvi sve prosuđuju i osuđuju prema svojim ideološkim kriterijima, ali interesantno je da se nije našlo nikoga tko bi barem upozorio na nepravdu i krajnje zlo koje se iza nepravde krije.

Nije za to trebalo imati velike naobrazbe u poznavanju povijesti, ekonomije, prava ili politologije, već je trebalo samo percipirati očite događaje i osnovne uzročno-posljedične veze unutar tih događaja. Najbliži primjeri su oni u Argentini kada je nastupio opći kolaps svega što je preporučivano i hvaljeno od institucija financijske internacionale (WTO, IMF, WB) kao dobro i prosperitetno. Argentina je primjer velikog kraha cijele države, ali jednako se tako po cijelom svijetu konstantno događaju mala krahiranja i to jednako na razvijenom Zapadu kao i u svim ostalim sredinama. Tako imamo recentne primjere u SAD poput Enrona ili Wordcoma kao onih većih i zato medijski eksponiranijih. Sve je skupa stvorilo očajne ljude kojima je zakinuto svako mirovinsko osiguranje bez obzira što su pošteno radili, i cijelo vrijeme od svojih primanja odvajali sredstva koja su odlazila u njima nepoznatom smjeru, ali s verbalnom garancijom kako je sve jako sigurno, stabilno i nadasve profitabilno. Što su Argentinci mogli uraditi nego samo biti još dodatno izmanipulirani i dati si oduška lupajući loncima po ulicama, a Amerikanci plakati pred TV-kamerama i biti vijest od minutu i 40 sekundi, negdje između vanjske politike tekuće administracije i sporta. Svi su bili omađijani uvjerljivim reklamama i obećanjima o sigurnosti jednako kao što je nedavno učinjeno kod nas. Koga se nakon kraha poziva na odgovornost? Nikoga nije moguće definirati kao odgovornu osobu ili funkciju za nastalu osobnu (SAD) i nacionalnu (Argentina) katastrofu. Političari su "demokratski" utekli od odgovornosti bilo ostavkama (Argentina), bilo odricanjem od ikakve odgovornosti jer je na djelu "slobodno tržište" (SAD). Na kraju se sve izgubilo u burzovnim crnim rupama spekulativnih manipulacija i ta su se sredstva tako transferirala u ruke novih vlasnika jer ona nisu izgubljena, kako se to voli reći, nego je samo promijenjen njihov vlasnik. Bogatstvo je burzovnim prebacivanjem u područje spekulativnih transformacija realno promijenjeno, i to je savršeno perfidan način da se svjetski financijski manipulatori dočepaju tuđeg bogatstva, povećaju svoju moć i istovremeno smanje bogatstvo i moć sviju ostalih. Jer je to i jedan od glavnih ciljeva: porobljavanje čovječanstva bacanjem ljudi u sveopću bijedu. Mala manjina naumila je porobiti čitav svijet i opisana bezumnost mirovinskog i osiguravajućeg sustava koji je nametnut je jedna kockica u toj građevini globalnog robovanja nazvanoj i Novim svjetskim poretkom.

* * *

Na kraju, kao i svojevrsni rezime, ponovimo da je najbolji mirovinski fond u našem radu i našoj djeci, u našim rukama i našem potomstvu, i ako se u taj fond ulaže, takva se mirovinska sigurnost gradi na čvrstim temeljima. To je prvenstveno iz razloga što je osnovno ulaganje van svih tijekova materijalne prirode i radi se o ulaganju nesebične ljubavi prema bližnjima, ali najviše prema svojoj djeci. Jer ljubav je ono što pokreće cijeli svijet i što je svijet uopće i stvorilo.

Isto ovo što vrijedi za sigurnost u starosti, vrijedi i za osiguranje rada i pomaganje onim siromašnijim. Svugdje jedino na osnovi ljubavi dolaze i pravi plodovi, pa tako i oni manifestirani kao materijalna dobra kojima ljudi po svojoj prirodi streme, ali to stremljenje moraju obuzdati da se ne bi zarobili u ispraznosti istih. Opasna je to zamka i čovjek joj se niti ne može sam svojim silama oduprijeti nego samo kroz silu nad svim silama: ljubavlju, a znamo da je Bog ljubav. Upravo je navedena ljubav onaj lijek koji osigurava ostajanje na strani razboritosti i svega ostalog dobra, te ne dopušta razboljevanje od opakih bolesti poput oholosti, sebičnosti, bešćutnosti, itd, što je sve uzrokovano odbacivanjem ljubavi. Lišenost ljubavi predstavlja ispražnjenje unutar čovjeka koje se potom ispunjava nečim drugim, nečim što ljubav nikako nije, a može se očitovati u raznim oblicima upravo zato da što bolje prevari čovjeka zamjenjujući istinu danu po ljubavi sa raznovrsnim lažima.

Ovo prije bili bi metafizički ili duhovni razlozi, a prisutni su i ovi drugi, čisto svjetovni razlozi. Glavni dodatni razlog za ovu koncepciju nacionalnog mirovinskog fonda nasuprot globalističko-kapitalističkih mirovinskih sustava, nalazi se u tome da narod uvijek može pripadajuću vlast na čelu s vladarom pozvati na odgovornost ukoliko dođe do bilo kakvih devijacija. To je omogućeno iz jednostavnog razloga što se vladar i cjelokupna vladajuća garnitura nalaze tu, nadohvat ruke, te žive sa, i unutar svojeg naroda, dok su internacionalni mešetari nevidljivi i nije ih moguće uhvatiti ni za glavu ni za rep. Njih ništa ne veže sa ikojim narodom ili čak i čovjekom osim osobnih interesa i zato ih nije ni najmanje briga za muke i probleme koje stvaraju svojim djelovanjem. Oni su zbog svoje duhovne posrnulosti i predanosti silama koje dolaze iz samoga pakla potpuno bešćutni prema bližnjemu svome, te se čak i naslađuju u svojoj izopačenosti kada gledaju rezultate svojih djela na čovjeku.

Kako drugačije objasniti da se postiglo stanje u svijetu u kojem se nerođeni ubijaju u majčinim utrobama ili ih se stavlja u funkciju “znanstvenog napretka” kroz manipulaciju matičnim stanicama za navodni boljitak, a stvarno samo zbog mogućnosti ostvarenja još većeg profita istovremeno prkoseći Božjoj zapovijedi “Ne ubij.” Osim ubijanja nerođenih i manipuliranjem začetim životima ostvaruje se po istoj osnovi eliminiranje svih koji su stari i nemoćni, te u bešćutnom društvu postmoderne u nedostatku ljubavi i sami podležu sugestijama da im je najbolje okončati svoj život. Ta se manipulacija naziva eutanazijom i predstavlja svojevrsnu sintezu ubojstva i samoubojstva što samo pokazuje kakva kreativnost nastaje u postmodernom kulturnom mentalitetu. Kreativnost je to koja je uspjela u uzdizanju smrti u nove oblike i jedino je laž i smrt ono u čemu se postmoderna kreativno izražava. Točnije bi to bilo nazivati antikreativnošću jer ono što je stvarno kreativno podržava život, a nipošto ga ne zatire.

Od jedne nedopustivosti kakva je ubijanje onih najmanjih i najnedužnijih sve je zaokruženo samoubojstvom kao suprotnim ekstremom i nečemu jednako tako nedopustivim. Samoubojstvo, a ovdje potpomognuto kroz prigodni naziv eutanazije, nije ništa drugo nego najveća uvreda koju čovjek može prema Stvoritelju izreći. Samoubojstvom čovjek nasilno i zlouporabljujući svoju slobodu djelovanja doslovce prekida Boga u pola njegove riječi. To je sukladno osnovnoj nepristojnosti kada se nekoga drugoga prekida u govoru i upada se u riječ, a svakako da je u odnosu prema riječi Božjoj nepristojnost beskonačno veća. I posljedice su jednako tako beskonačne i čovjek je svojim odbacivanjem darovanog mu života poremetio Božju riječ ili, meteforički govoreći, uništava Božje književno djelo ako se uzme da je svaki čovjek jedna riječ u romanu univerzuma. Svi imamo svoje mjesto u knjizi života i ne smijemo brisati druge, a pogotovo ne sami sebe iz te knjige, jer tako remetimo volju Božju na najnedopustiviji način. Sile zla koje kroz ljude sakrivene u tami i obuzete sebičnim tajnama (ili tajnama sebičnosti jer to je možda i suština “velike masonske tajne”) postigle su da moderna civilizacija postane civilizacija smrti. I to civilizacija smrti sa svojim **najgorim ekstremima:** prije spomenutima i objašnjenima **ubojstvima** nerođenih **i samoubojstvima** prezrenih i odbačenih.

Smisao cijelog ovog Plana nacionalnog opstanka gdje je ovo samo jedan dio općeg plana sastoji se u tome da se tim silama koje djeluju iz podzemlja djelotvorno odupre i ne dopusti im se nesmetano djelovanje na zavođenju i upropaštavanju čovjeka. To je zbog Božje određenosti postojanja različitih naroda ovdje cilj postići najprije u vlastitom narodu i svojim primjerom, svojom uzoritošću, svjedočiti istinu pred ostalim narodima i djelovati evangelizatorski u svijetu.

Onako kako je dan naputak svakome koji vjeruje da svim svojim silama ima raditi: *"A treba da se najprije svim narodima propovijeda evanđelje."* (Mt 13, 10). Jasno je naglašeno da se narodima ima propovijedati, tj. jednako kao i pojedinac pojedincu, tako i narod narodu, a za sve jednako tako također vrijedi:
Jer što navješćujem evanđelje, nije mi na hvalu, ta dužnost mi je. Doista, jao meni ako evanđelja ne navješćujem. (1Kor 9, 16).

Doista, jao nama Hrvatima, jao našoj Hrvatskoj, ako Evanđelja ne navješćujemo.

2.15. Ministarstvo informiranja

Riječi opakih pogubne su zamke,
a pravedne izbavljaju usta njihova.
(Mudre izreke 12, 6)

Glupan vjeruje svakoj riječi,
a pametan pazi na korak svoj.
(Mudre izreke 14, 15)

I slava i sramota dolaze od riječi,
i jezik je čovjekov propast njegova.
(Knjiga Sirahova 5, 13)

Nepce raspoznaje okus divljači,
tako i razborito srce lažljive riječi.
(Knjiga Sirahova 36, 19)

Uzmite i kacigu spasenja i mač Duha, to jest Riječ Božju.
(Poslanica Efežanima 6, 17)

Propovijedaj Riječ, uporan budi - bilo to zgodno ili nezgodno - uvjeravaj, prijeti, zapovijedaj sa svom strpljivošću i poukom.
(Druga poslanica Timoteju 4, 2)

Moglo bi se pomisliti da je po mjestu u redosljedu državnih resora informiranje i ovladavanje informacijom neprimjereno zapostavljeno i da se nije uvidio informacijsko-informatički karakter današnjeg vremena. To posebno može imati svoju argumentaciju kada u poglavlju o obrani i oružanim snagama nije skoro uopće spominjana informacijska razina modernog ratovanja u smislu plasiranja informacija i dezinformacija s ciljem postizanja ratne pobjede te općenito ovladavanjem informacijama u suvremenom konceptu ratovanja.

No, postoji važan razlog zašto je sve povezano s ovladavanjem i kreiranjem informacija, namjerno ostavljeno za obrazlaganje pri samome kraju Programa nacionalnog opstanka. Naime, išlo se za tim da se kroz odabir redosljeda raznih državnih resora pokaže prioritet na radu u unutarnjem utvrđivanju u ljubavi, istini i slobodi (ili u kvatiteti, pravednosti, životnom standardu, itd.) da bi se tek kada se sami izmjenimo onako kako je to ponajprije prikladno, i u skladu s vječnim zakonima Božjim, mogli iz sebe emitirati estetske i etičke vrijednosti. Smatram pogrešnim iz jednog zastranjenog i pokvarenog organizma, a što je sadašnja hrvatska država ovakva kakva je, ići u intenzivno emitiranje naše nutrine kada je ta nutrina smrdljiva i ako se pojačavanjem njezinog širenja samo dodatno pojačava intenzitet smrada. I suprotno od toga, ako izliječimo pokvarenu nutrinu, te od bolesne, raspadajuće i smrdljive ona postane zdrava, cjelovita i mirisna onda ima punoga smisla tako obnovljeno i osvježeno državno tijelo potencirati kroz razne tehnološke mogućnosti koje se pružaju. Onda se time postiže širenje mirisa i ugode koje svima izazivaju pozitivne podražaje i žele samo još i više ostati u zahvaćenom području. Svakako da su ljubav i istina, te pravičnost i mir, ono što je najzdravije i što ima najljepši miris poput rascvale ruže u cvijetnjaku. Još više sve to dobiva na vrijednosti kada se uvidi da je stanje svijeta jednako tako pokvareno, ružno i smrdljivo te se onda dodatno potencira ono malo ljepote i mirisnosti koju (eventualno) posjedujemo. Ako je cijeli svijet u medijskom smislu prožet laži i pokvarenosti, onda ono što od toga odstupa ima još veću vrijednost i još je traženija roba na tržištu.

Suština ovoga Ministarstva je sadržana u ovladavanju, te na koncu upravljanju hrvatskim medijima, jer oni su osnovni kanali kojima se šalju informacije, a oko toga koje i kakve informacije idu u prostor vodi se sada jedan nevidljivi rat. Bolje rečeno vodi se neravnopravna borba između svjetskih zakuli-

snih moćnika i neukih masa koje nisu ni svjesne sukoba koji je u tijeku, a jednako tako su potpuno nesvjesni da su ujedno i glavni cilj tog nevidljivog i neobjavljenog informacijskog rata. Sukob se odigrava na razini očuvanja uma i duha zdravima od strane svakog napadnutog pojedinca u masi i intenzivno upregnutih medijskih kreatora koji neprestano atakiraju na ljudsku svijest i podsvijest želeći ih potpuno potčiniti svojoj volji.

Zato jer je riječ o ratu, samo prenesenome u područje informacija, bilo bi potuno mogućim staviti ovo Ministarstvo informiranja unutar Ministarstva obrane, budući je informacijski rat preovladao modernom bojišnicom, ali ipak se išlo na zasebnost i odvojenost jer time bi se samo slijepo preuzimalo obrazac želja liberalno-demokratskog obmanjivača. Ne treba raditi ono što neprijatelj očekuje da se napravi nego ostati svoj i raditi neovisno od protivnikovih sugestija. Tako je Ministarstvo informiranja samostalno u svojemu radu u mirnodopskom stanju, dok u slučaju konvencionalne vojne agresije biva integrirano kao dio sveopćih oružanih snaga. To je i iz razloga što bez obzira na to ako se i ostavi formalni civilni karakter medija, moderni agresor bezobzirno uništava sve što ima medijsku djelatnost koja nije u skladu s njegovom. Uključivanje u sastav oružanih snaga pretpostavlja da to omogući bolje izglede za preživljavanje i daljnji nastavak informacijskog djelovanja u konvencionalnim ratnim uvjetima.

Očekivanja neprijatelja se sastoje primarno u tome da se ostaje unutar demokratsko-liberalnog svjetonazora i cijelog pripadajućeg sekularnog sustava. Ako se tim očekivanjima i nadasve žestokim medijskim pritiscima koji navode na takvo ponašanje popusti, jasno je da nam nema spasa jer prihvaćamo ono što nam neprijatelj ostavlja kao njemu poželjno polje i oblik sukoba. Umjesto toga izabiramo sami mjesto, vrijeme i način sukoba tako da odbacimo demokratsko-sekularnu opciju i preselimo se na mjesto koje protivniku nikako ne odgovara - teokraciju. Već samo ovim potezom razbijena je glavna udarna snaga protivnika i sužen mu je manevarski prostor u virtualnom svijetu vrednota koje informacije nameću. Ne samo to, nego se ujedno postiže takvo stanje da lovac postaje lovinom. Laži i obmane koje širi sekularistički poredak odbijaju se od, u vjeri utvrđenog sustava, i obijaju im se natrag o glavu te što više pojačavaju svoju djelatnost to na kraju gore po njih same kada istina prokaže njihovu golotinju i cijelu bijedu laži koja ih prati.

Kako je u liberalno-demokratskom Zapadu sada postavljena cijela igra oko informacijskog rata krajnje je lukavo, a jednako toliko i licemjerno. Stvari su postavljene tako da neukim masama izgleda kao da nema jedne temeljne odrednice i jedne centralne ideje iz koje svi postojeći dominantni mediji crpu svoje poruke, koje onda dalje emitiraju među ljude. Nametnuto je vjerovanje u navodnu slobodu medija, slobodu novinara, njihovu apsolutnu moralnost i poštenje već samim time što su novinari. Naravno, to važi samo za one novinare koji su svjetonazorno podobni, dok su one rijetke iznimke koji se usude novinarski raditi suprotno od naputaka političko-ideološke korektnosti, unaprijed diskreditirani i kao novinari i kao ljudi.

Dobro je u svrhu potvrde lažne medijske neovisnosti na Zapadu navesti ono što je John Swinton, svojedobno urednik New York Timesa, izjavio na banketu u New Yorku koji je priređen u čast njegovog odlaska u mirovinu. Tada je dao sljedeću izjavu:
"Kakva je to glupost nazdravljati neovisnom tisku? Svi večeras ovdje nazočni znaju da ono što se naziva neovisnim tiskom ne postoji. Vi to znate, a znam i ja. Nema ni jedan od vas koji bi se usudio iznijeti svoje iskreno mišljenje čak ako bi unaprijed znao da se ono ne bi nikad pojavilo u tisku. Plaćaju me 250 dolara tjedno da svoje iskreno mišljenje držim daleko od novina za koje sam vezan. Vi ostali dobivate slične plaće za sličan posao. ***Zadatak novinara je uništiti istinu, bezočno lagati, iskrivljivati, klevetati, ulizivati se pod nogama bogatstva, prodavati sebe, domovinu i rasu za nasušni kruh.*** *Vi to znate, a znam i ja, pa kakva je to onda glupost nazdravljati neovisnom tisku! Mi smo oruđa i vazali bogataša iza kulisa. Mi smo lutke na koncu – oni povuku konce, a mi plešemo. Naši talenti, mogućnosti i životi pripadaju tim ljudima. Mi smo intelektualne prostitutke."*
Da, intelektualne prostitutke je najprimjereniji naziv za ljude koji rade kao novinari, a posebno se to odnosi na hrvatske novinare koji su svoju prostituciju prakticirali pod različitim makroima: najprije u komunističkoj Jugoslaviji, a zatim u demokratskoj Hrvatskoj, iako je primjerenije kao prostor njihovog djelovanja odrediti Europu i svijet. Te se prostitutke ne žele idetificirati s "nacionalističkim"

svjetonazorom i bolje se mogu prodavati kao internacionalni djelatnici. Strašno je kako su hrvatski mediji izgrađeni i kako su upravo novinari ti koji su jeftinim služenjem nakaradnim antinacionalnim i antikršćanskim idejama stvorili stanje moralnog posrnuća u cijeloj naciji.

Najbolje je to licemjerje i farizejština hrvatskih "neovisnih" i "slobodnih" novinara očitovana na primjeru odnosa prema progonu nekolicine hrvatskih novinara od strane Haaga. Vidjelo se kako sve ono što je važilo kao pozitivan primjer kod ostalih novinara, u slučaju nepodobnih novinara postalo njihovim najvećim krimenom. Tu je na djelu takva besramna primjena dvostrukog morala da u poštenom čovjeku koji sve to gleda stvara mučninu. Dvostrukost morala se očituje tako da kada se piše i radi protivno hrvatskim interesima, zakonima ili (ako se poslužimo preinačenom formulacijom haaške optužbe) sve ono što izražava **nepoštivanje hrvatske države i kršćanske vjere** predstavlja nepovredivo novinarstvo i zaštićeno je parolom o potrebi za "slobodom medija". Nasuprot tome, ti isti novinari i njihovi ideološki zaštitnici imaju takvu drskost i moralnu dvoličnost da proglase krivima i oduzmu privilegiju novinarske "zaštićene zvijeri" onima koji iste postupke primjenjene prema Hrvatskoj državi, narodu i njegovoj vjeri sada primjenjuju u odnosu na jedno nadnacionalno i uzurpatorsko tijelo haaškog suda kojemu je svrha legitimiranje pravnog poretka Novoga doba. Haag ima puno pravo primjenjivati optužbu o **nepoštivanju haaškog suda** prema nepodobnim novinarima, a da to nikome u medijima ili političkoj kliki ne izgleda nedopustivo. Pri tome treba znati da to što su ti novinari pisali i zastupali nije niti jedan mali dio onoga koliko i kako bi se sve moglo pisati i izreći o haaškome sudu, ali jednako tako i o cijelome sekularnom Zapadu i politici koju vodi. Puno je toga neizrečenoga i propusti su veliki, čak toliki da je riječ o grijehu propusta, nedjelovanja. To je onaj dio kod ispovijedanja grjeha kada se kaže: " *...mišlju, riječju, djelom i* ***propustom***." Ta situacija sa haaškim progonom nepodobnih hrvatskih novinara je toliko nepravedna i moralno neodrživa da se čak i iz jednog dijela zapadnih medija, od zapadnih intelektualnih prostitutki, javljaju glasovi koji upozoravaju na neodrživost takvog postupka prema novinarima. I tu je pokazana sva bijeda domaćeg novinarstva od kojega se, makar formalno i iz opet nekih svojih interesa, zapadnjački novinar pokazao kao bolji ili u najmanju ruku kao skuplja i više neovisna intelektualna prostitutka.

Sva ta šarada oko tzv. neovisnih medija na Zapadu izvedena je diskretno koliko i sustavno polagano tijekom stoljeća tako da je postignuto stanje gdje se kroz obrazovne institucije same po sebi filtriraju i formiraju takve ličnosti koje unutar sebe imaju blokade u mišljenju istine i slobode. Točnije, ono što su usvojili za istinu i slobodu predstavlja njihovu inverziju, i onda sve što dalje rade jednako je tako izokrenuto. Kako je to postignuto integracijom u institucije sustava odlično opisuje anarholiberal Noam Chomsky koji usprkos svojem svjetonazoru ima dovoljno poštenja i intelektualnog integriteta da vrijedno razobličuje licemjerje suvremene civilizacije na čelu sa SAD i Izraelom kao glavnim hegemonima. Tako Chomsky u prilog svojim tvrdnjama briljantno objašnjava kako to sustav unutar sebe djeluje:

"Tko su elitni mediji, tko su oni koji određuju program rada? New York Times i CBS, na primjer. Kao prvo, oni svi su velike, vrlo probitačne korporacije. Nadalje, većina njih je ili povezana sa, ili izravno u vlasništvu puno većih korporacija, kao što su General Electric ili Westinghouse. Oni su na vrhu strukture moći privatne ekonomije, a to je jedna vrlo tiranska struktura. Korporacije su u biti tiranije, hijerarhijske, kontrolirane odozgo. Ako vam se ne sviđa što rade, izlazite. Komercijalni mediji su samo jedan dio toga sustava.

Što je s njihovim institucijskim položajem? Pa to je manje-više isto. Oni i druga središta najveće moći međusobno djeluju jedni na druge – vlada, druge korporacije ili sveučilišta. Pošto su mediji znanstveni sustavi oni blisko surađuju sa sveučilištima. Recimo da ste reporter koji piše priču o Jugoistočnoj Aziji ili Africi. Trebate otići na neko veće sveučilište i pronaći stručnjaka koji će vam reći što napisati, inače biste trebali otići do nekih ustanova, kao što su Brookings Institute ili American Enterprise Institute. Te vanjske institucije su vrlo slične medijima.

Sveučilišta, na primjer, nisu nezavisne ustanove. Postoje ljudi razbacani po njima koji djeluju nezavisno, ali tako je i s medijima. Tako je uglavnom i s korporacijama. Što se toga tiče, tako je i s fašističkim državama. Ali institucija kao takva je parazit. Ovisna je o vanjskim izvorima pomoći, a ti izvori pomoći, privatno bogatstvo, na primjer, velike korporacije i vlada (koja je toliko povezana s korporacijskom moći da ih je teško razlikovati) – oni su, u biti, ono usred čega se nalaze sveučilišta. Ljudi unutar njih koji se ne prilagode strukturi, koji je ne prihvate i ne usvoje (ne možeš raditi s njom ako je ne usvojiš i ne vje-

ruješ joj), ljudi koji to ne čine vjerovatno će biti iskorijenjeni usput, počevši s vrtićem pa nadalje. Postoji puno vrsta sredstava filtriranja pomoću kojih se rješavaju ljudi koji predstavljaju problem i koji misle za sebe. Vi koji ste studirali na fakultetu znate da je obrazovni sustav dobro opremljen za nagrađujući konformizam i pokornost. Znači, obrazovni sustav je jedan od tih sredstava filtriranja pomoću kojega na vidjelo izađu svi koji predstavljaju problem, a ostaju oni koji iskreno apsorbiraju okvir mišljenja i stavova struktura moći u društvu koje ih okružuje. Elitne institucije, Harvard ili Princeton, na primjer, su dobro opremljene za socijalizaciju. Ako ste na Harvardu, većina onoga što učite jest ponašanje, kako se ponašati kao član višega sloja, kako pravilno razmišljati i slično.

Ako ste pročitali "Životinjsku farmu" Georga Orwella, koja je napisana sredinom četrdesetih, znate da je to satira na Sovjetski Savez, totalitarnu državu. Knjiga je bila veliki hit. Svima se svidjela. Na kraju se ispostavilo da je on napisao uvod u "Životinjsku farmu" koji je bio zatajen. Pojavio se trideset godina kasnije. Netko ga je pronašao među njegovim papirima. Uvod u "Životinsku farmu" nazvan "Književna cenzura u Engleskoj", govori o tome da se knjiga izruguje Sovjetskome Savezu i njegovoj totalitarnoj strukturi. Ali Orwell je u tom uvodu također rekao da Engleska nije puno drugačija. Mi nemamo KGB za vratom, ali krajnji ishod je skoro isti. Ljudi koji imaju samostalne ideje ili koji krivo razmišljaju su isključeni.

Orwell spominje i institucijsku strukturu, u dvije rečenice. Pita se zašto se takve stvari dešavaju? Prvo zato što su novine u vlasništvu bogatih ljudi koji se brinu da samo određene stvari dođu do javnosti. Drugo, kada prolazite kroz elitni sustav obrazovanja, kada prolazite kroz škole u Oxfordu, učite da postoje određene stvari o kojima nije prilkadno govoriti i određene misli o kojima nije prikladno razmišljati. To je socijalizacijska uloga elitnih institucija i ako se tome ne prilagodite, najčešće ste vani. Te dvije rečenice sve govore.

Pogledajmo strukturu čitavog sustava. Kakve vijesti očekujete? Prilično je očito. Uzmimo na primjer New York Times. To je jedna korporacija koja prodaje svoj proizvod. Proizvod je čitalačka publika. Oni ne zarađuju kada mi kupimo novine. Čak su i sretni što ih mogu besplatno staviti na internet. Oni, zapravo, gube novce kada mi kupimo novine. Proizvod su privilegirani ljudi, baš kao i ljudi koji pišu za novine, znate, ljudi najvišeg ranga koji donose odluke u društvu. Proizvod morate prodati tržištu, a tržište su, naravno, oglašivači (druge korporacije). Bili to TV, novine ili bilo što drugo, oni prodaju publiku. Korporacije prodaju publiku drugim korporacijama. U slučaju elitnih medija to je veliki posao.

Pa što očekujete da se dogodi? Što bi ste pretpostavili o prirodi medijskog proizvoda, uzimajuću u obzir dane okolnosti? Što bi bila vaša hipoteza, što nagađate? Očita pretpostavka je ta da će medijski proizvod reflektirati interes prodavača i kupaca, institucija, sustava moći koji ih okružuju. Bilo bi čudo da se to ne dogodi.

Drugo što možete pretpostaviti je da je cijela ova tema tabu. Ako idete na Kennedy School of Government ili na Stanford i studirate novinarstvo i komunikacije ili političke znanosti, ovakva pitanja se neće pojavljivati. To jest, ne smije se uopće raspravljati o dokazima koji potvrđuju taj tabu i o pretpostavci da bi netko slučajno mogao postaviti ta pitanja bez ikakva znanja da se o tome ne smije govoriti. Ako pogledate institucijsku strukturu reći ćete: to se mora tako odvijati jer zašto bi ti ljudi htjeli biti razotkriveni? Zašto bi oni dopustili kritičku analizu onoga što namjeravaju? Odgovor je taj da nema razloga zašto bi oni to dopustili, i ne dopuštaju. Opet, to nije namjeravana cenzura. Vi jednostavno ne možete doći do njihovih položaja. To uključuje ljevičare (ono što zovemo ljevičarima), kao i desničare. Jedino ako ste bili primjereno socijalizirani i istrenirani tako da neke misli jednostavno ne posjedujete, tada možete biti na višim položajima. Tako imamo drugo pravilo predviđanja koje kaže da o prvom pravilu nije dozvoljeno razgovarati."

Iako je Chomsky u krivu što se tiče solucije koju nudi kao rješenje problema suvremenog čovječanstva, a ta zabluda mu je prisutna zbog ustrajanja na sekularnom obrascu, opažanja o stanju stvari su mu vrlo pronicljiva i zato je citiran u tolikom obimu. Neadekvatna riješenja on daje stoga što nije uvidio mističnu pozadinu svega onoga o čemu piše i što tako podrobno analizira, a što je sve skupa uzrokovano neprihvaćanjem Isusa Krista kao Mesije, Otkupitelja i Spasitelja. No, bez obzira na sve njegove religijske zablude, ipak je on sam po sebi dokaz da više istine može imati onaj koji istinu želi pronaći i ima dovoljno hrabrosti, nego oni koji su u milosti da su *"pozvani na gozbu Jaganjčevu"*, a ipak odmiču glavu od istine bojeći se svijeta. Više je Kristov jedan Chomsky koji nije formalni vjernik nego okrečeni grobovi koji se izvanjskošću prikazuju kršćanima, a ne nasljeduju put istine i života.

Zato što je liberalno-sekularistički sustav unutar sebe uredio svoje održavanje kako je Chomsky opisao, formalno više niti ne postoji unutar demokratskih poredaka državni resor koji ima zadaću što bolje odraditi informacijsku djelatnost u korist državnih interesa. Nema potrbe za postojanjem nekog oblika ministarstva za informiranje, a što je jedno vrijeme bila nužnost. Početak dobro organizirane propagande je Prvi svjetski rat kada su Britanci imali Ministarstvo Informacija, a SAD su ustanovile prvu i jedinu važnu državnu agenciju za propagandu u američkoj povijesti pod prikladno orwellovskin nazivom: Odbor za javne informacije. I Hitler u svojem “Mein Kampf-u” potpuno ispravno zaključuje da je Njemačka izgubila Prvi svjetski rat jer je izgubila bitku u propagandnom ratovanju. Poslije je i sam temeljio svoju moć na umješnom medijskom djelovanju. To je, sve skupa uzevši, bila samo jedna početna faza razvoja prema diskretnoj kontroli cjelokupnog medijskog prostora koja je nastupila u svojoj punoj razvijenosti nakon Drugog svjetskog rata, a što je i sukladno sa dugoročnim globalnim planovima tih istih struktura moći. **Od nacionalno-državnog prelazi se na nadnacionalno-korporacijsko djelovanje kao ono dominantno.** Tako sada postoji samo jedan operativni ogranak unutar tajnih službi i vojno-obavještajnih struktura pojedinih država, ali oni samo imaju funkciju postizanja užih taktičih ciljeva i podređeni su globalističkim korporativnim interesima. Strateška djelatnost i cijela struktura koja je provodi je dislocirana izvan državnog aparata i u rukama je (samo)odabranih bogataških elita. Izgleda, a tako i ti sami mediji uporno ponavljaju, kao da ne postoji nikakav upravljački mehanizam i na djelu je velika sloboda i istina koja iz te slobode navodno proizlazi. Naime, osnovna liberalno-demokratska premisa je da je sloboda važnija od istine i razbuktujući tako postavljeno gledanje na slobodu ide i medijsko djelovanje. To rezultira vladavinom laži koja se, istina, propagandističkim metodama samopromovira kao apsolutna istina, ali što drugo i očekivati od laži nego da se predstavlja pod istinom? Kako se u preobraženoj državi Hrvatskoj ide najprije iz istine prema slobodi, upravo onako kako je i Spasitelj rekao: *“Istina će vas osloboditi.”* (Iv 8, 32), tako i odnos prema medijima ima bitno drugačiji oblik.

Nestankom resora koji nadgleda informiranje iz strukture državne vlasti istovremeno se pokazuje da je skoro sva realna moć dislocirana izvan države kao takve i diskretno prepuštena u ruke onima koji polako zauzimaju glavne pozicije moći u nadolazećem Novom svjetskom poretku s pripadajućim mu nad-državnim ustrojem. Država polako izumire, što je konstanta svih ideologa novoga doba, bili oni zaogrnuti u bilo kakav oblik deklarativnog svjetonazora koji promoviraju spasonosnim za čovječanstvo. Koristeći medijsku silu za svoju promociju aktualni političari na Zapadu nisu ništa drugo nego potrošna roba koju se koristi kako se god želi od strane zakulisnih judeo-masonskih struktura iz čijih iluminiraniih vrhova dolaze medijski moćnici današnjice. Političari su svedeni na razinu glumaca i kao što producenti po svojem htijenju angažiraju glumce koji im odgovaraju, tako i kroz medijski diktat političari moraju igrati svoje zadane uloge. Ukoliko odstupi od zadane uloge političar nestaje s pozornice jednako brzo kako je i došao. Kada se neki političar pokaže nekorisnim iz bilo kojeg razloga, a potaknuto jednim višim interesom u kompleksnoj svjetskoj šahovskoj partiji, taj se političar najprije medijski, a zatim i formalno-pravno eliminara s pozornice. Sve u svemu, političari su svedeni na medijske izloške na kojima se prelama sva pažnja javnosti, dok glavni igrači tako mogu u miru i potpuno nesmetano raditi po svome.

Nimalo slučajna nije ni podudarnost koja prati izdavajanje medija i financija izvan državnog dosega i diskretno preuzimanje oba ključna sredstva modernog vremena od strane istih struktura zakulisne moći. Mediji i novac blisko su povezani i jedni drugoga uzdržavaju te omogućavaju rast u (sve)moći prema beskonačnosti. Bez medijske kontrole cjelokupne populacije postoji nedopustiva opasnost da novac izgubi svoju moć budući da ona egzistira prvenstveno u vjeri ljudi u novac. Mediji uzdržavaju i potiču tu vjeru te kada bi se izgubila monopolistička pozicija i uspjelo uzdrmati vjeru u novac koja je sada prisutna, cijela apstraktna moć novca najednom bi nestala, raspala bi se poput mjehura od sapunce. To je vječna opasnost koje se boje manipulatori iz redova financijske internacionale i zato medije drže čvrsto pod svojom kontrolom. Mediji, s druge strane, jednako koliko uzdržavaju veru i cijeli izgrađeni mit oko novca, tj. oko kapitalizma i pripadajuće demokracije, tako su i sami potpuno ovisni o tim istim novcima koji im daju toliku moć koju imaju. Tako se moć vrti u krugu između jedne i druge strane i potpomaže se u svojemu rastu.

Glavni razlog zašto je u Hrvatskoj državi Ministarstvo informiranja izdvojeno izvan Ministarstva

obrane, gdje bi po svojem značaju u miru i ratu trebalo biti, je u tome što dok Ministarstvo obrane radi svoju zadaću u mirnodopskim uvjetima i priprema se za eventualni rat, dotle je Ministarstvo informiranja u stanju stalnog ratnog sukoba. **Informacijski rat je neprestan i varira samo u oblicima i intenzitetu no nikada ne prestaje.** To nije za čuditi jer se radi o sukobu nepomirljivih svjetonazora ili vrednota, pa kako se iste najprije iskazuju kroz riječi, izgovorenu ili zapisanu, tako je primarno polje sukoba u području dodira izrečenih ili napisanih riječi. Na neki se način radi o svojevrsnom debatiranju između dvije strane koje zastupaju oprečne ideje, te je umijeće debatiranja ono što omogućuje bolji prihvat one ideje koju se zastupa. Sadašnja situacija je sukladna potpunom monologu jedne strane u debati, a drugoj je strani stavljen povez preko ustiju i nema mogućnosti izražavanja. Uspostavom Ministarstva informiranja i njegovim djelovanjem taj se povez skida i aktivno se uključuje u promicanje vrijednosti za koje sa vjeruje da su u istini. Kako se ne bi dogodilo neželjeni prijelaz ratnog djelovanja iz jednog resora u drugi, i to iz onoga u ratnom pogonu (informiranje) u onaj koji se za rat treba pripremiti (obrana), karantenski se odvajaju ta dva inače simbiotička i prirodno bliska organizaciona oblika. Naravno, time se jednako tako sprečava da mirnodopsko ustrojstvo i rad Ministarstva obrane ne "zarazi" ratno djelovanje Ministarstva informiranja.

Svima koji će biti uključeni u rad Ministarstva informiranja mora biti jasna ta osnovna premisa djelovanja o stalnom ratnom stanju na informacijskom bojištu i iz toga dalje izvoditi svoje daljnje postupke. Informatički rat je rat koji se provodi 24 sata na dan, 7 dana u tjednu i 12 mjeseci u godini. U tom svjetlu treba gledati i sve ovo što se dogodilo i što se događa u Hrvatskoj i kakve su posljedice takvog rata za nas, ali jednako tako i kakva je opća slika informacijskog rata u svijetu. Treba također shvatiti da je cijeli svijet naše okruženje i nipošto se ne ograničavati na neposredno bliže ili dalje susjedstvo kako je to moguće kod konvencionalnog ratovanja i obrambenih priprema. Ujedno, ovo **područje informacijskog rata predstavlja jedino područje u kojemu možemo primijeniti dovoljno dobar protuudar ili kontramanevar prema neprijatelju (suparniku, napadaču) na način da nismo ograničeni prostorom**. Kao što neprijateljske informacije idu po cijelom svijetu i rade svoju funkciju, tako i naše informacije imaju jednaku mogućnost dosezanja. Druga je stvar što protivnik (SAD, tj. sekularni Zapad upravljan judeo-masonskim strukturama) ima bolje kanale distribucije i kolokvijalno govoreći može u ovoj debati galamiti jače od nas, ali bitno je da mi svoje informacije ipak možemo proturiti svugdje gdje to želimo. Imajući tu mogućnost ostaje na nama da kreativnošću i razvojem potrebnih sposobnosti kod kreiranja i distribuiranja informacija nadoknadimo tu svoju infrastrukturnu slabost. Nekada je i prigušenim šaptanjem na uho moguće nadglasati galamdžiju ako se zna umiješno okoristiti nastalim okolnostima, svojim prednostima i tuđim slabostima. U hrvatskoj informacijskoj ratnoj doktrini nemajući mogućnost za kvantitetu orijentacija se pridaje kvaliteti informacije. Uostalom, to usmjerenje prema kvaliteti svugdje se pojavljuje kao jedino prikladno riješenje svake pripadajuće problematike, pa je isto tako i riješenje informacijskog djelovanja u podizanju kvalitete na za oponente nedostižnu razinu. Točnije, nedostižne u smislu da ako žele tu razinu kvalitete i sami postići moraju se toliko unutar sebe promijeniti da bi time ujedno i prestali sa svojom hegemonističkom politikom. Više ne bi bili ovo što su sada i od pronositelja laži i smrti postali bi zagovornici istine i života. To bi predstavljalo i pobjedu u informacijskom ratovanju, i to najbolju moguću pobijedu: neprijatelja preobraziti u prijatelja.

Kako bi se moglo što bolje odrediti smjernice djelovanja Ministarstva informiranja prikladno je ukratko opisati što i kako sada djeluje cijela propagandana mašinerija u rukama judeo-masonskih manipulatora. Najjednostavnije govoreći, svo djelovanje medija određuje se tako da je u suprotnosti sa svim kršćanskim vrijednotama. Negdje je to više izraženo, negdje manje, negdje otvoreno, a negdje toliko suptilno da prividno zastupaju kršćanske stavove, ali ih suštinski ipak degradiraju ili u najbolju ruku kontroliraju, tako da puna istina ne može izbiti na površinu. Uglavnom, duh koji stoji iza svega je antkristovski duh i takvim ga se treba razlučiti, takve informacije/medije dekodirati i znati primjereno odgovoriti.

Prva i osnovna stvar koja se tako razlučuje je nemoral kao glavna odrednica modernog tiska. Oko namjerno promovirane svake vrste nemorala dolazi sve ostalo: nezadovoljstvo, apatija, defetizam, očaj. Ili pak buntovništvo i otpor, ali otpor na potpuno krivim premisama, a prvenstveno onim (anarho)liberalno-sekularnim. Neprestano se ponavljaju iste laži potvrđujući onu poznatu tvrdnju da

višekratno ponavljana laž postaje istinom. Tako se kroz medije puk obrazuje na najgori mogući način, tj. upijajući lažne ili u najboljem slučaju potpuno nepotrebne informacije. Narod koji se sada već kroz više generacija obrazuje putem takvih medija kakvi su sada na djelu, postaje narodom omađijanih i zombiniziranih pojedinaca koji ne mogu spoznati osnovne uzroke svoje duhovne i materijalne bijede u koju su zapali. Čak ne mogu spoznati da su u stanju bijede nego su putem medija uvjereni kako su savršeno dobri, ništa nije u redu sa njima samima nego je uvijek uzrok u nekome drugome i tako se ima savršeno opravdanje za duboki osjećaj nezadovoljstva koji je ipak uvijek trajno prisutan. Taj osjećaj nezadovoljstva i vječne praznine koju ništa ne može ispuniti od onoga što se kroz medije nudi, poslije se od tih istih medija vješto koristi u svrhu daljnje manipulacije. Tako se npr. frustracije i duboko nezadovoljstvo svojim ispraznim životima, a koje je sve izrazito prisutno u američkoj srednjoj klasi, prebacuje na nekakve izmišljene teroriste koji su trenutno navodni uzrok sadašnjeg problema i još više potencijalni uzrok velike katastrofe koja može cijelu tu srednju klasu pretvoriti u beskućnike. Pod takvim suptilnim pritiskom nije za čuditi kolika se potpora daje onim snagama koje se prikazuju kao zaštitnici interesa tog dijela američke populacije. Odgojeni u potpunoj sebičnosti i stavljeni u stanje strepnje za svoj materijalni status daje se podrška svemu onome što se nameće kao navodna nužnost za njihov mir i sigurnost. Jasno je da sve to može funkcionirati dok netko drugi odrađuje prljavi posao ubijanja i otimačine, ali čim krene samo malo po zlu i traži se najosnovnija požrtvovnost sve se raspada i nastupa stanje prave panike. Tu je točka gdje se propaganda, ma kako umješna bila, okreće protiv same sebe i postaje si svoj najveći neprijatelj. Suočenje s okrutnom zbiljom, toliko drugačijom od svega onoga što je naučavano putem medija, pretvara doslovce preko noći medijske vjerovatelje u njihove najogorčenije oponente. Recept za postignuće toga stanja preobraćenja je jednostavan koliko i težak: ustrajnost u istini i pravdi. Želimo li nadvladati laž moramo tražiti kvalitetu prisutnu u teškoj istini i odbaciti lagodnu kvantitativnost koja je pratitelj laži.

Dakle, kod zahtjeva za kvalitetom unutar informiranja sve se mora prvenstveno temeljiti na težnji prema istini. Istina i usmjerenost prema istini predstavlja onu osnovnu strategiju na kojoj se temelji pobjeda u informacijskom/medijskom ratu, i u istini se mora uvijek dosljedno do kraja istrajati. Makar to na taktičkim sučeljavanjima neki puta dovodi i do prividnih poraza, istina je ona koja na kraju nadvladava nad svime onime što nije njome ispunjeno.

* * *

Pravu sliku stvarnog stanja slobode i neovisnosti američki i cjelokupni zapadni mediji pokazali su u situaciji nastaloj rušenjem tornjeva u New Yorku i pokretanjem tzv. borbe protiv terorizma. Sve američke i svjetske tiskovine, radio i ponajviše TV postaje stavljene su u službu rata i ratne propagande. U usporedbi sa tom zapadnjačkom propagandom ona srpska iz agresije na Hrvatsku izgleda banalnom, trivijalnom, a ponajprije nedovoljno učinkovitom. Patetični američki patriotizam i nikada upitna američka imperijalna politika koja je stvorila situaciju u kojoj se grupa mladih ljudi odlučuje na samoubilačku misiju promoviraju apsolutno pravo na nesmiljeni vojni odgovor u kojemu se sugerirala i mogućnost uporabe oružja za masovno uništavanje protiv "terorista". Koliko je to licemjerno mogu spoznati oni koji nemaju kratko pamćenje i prisjete se neprestanog nametanja Hrvatskoj nekakvog pregovaranja s agresorima, kao da se o ičemu može pregovarati osim o bezuvjetnom i trenutnom povlačenju s okupiranih hrvatskih teritorija. SAD sada odjednom imaju neupitno pravo na masovna ubijanja nedužnih civila i to se prikazuje kao nekakva legitimna borba protiv terorizma, dok se Hrvatskoj osporavalo pravo na poduzimanje oslobodilačkih akcija iz nekakvog velikog humanizma i zabrinutosti za civilne žrtve. Sada se u Haagu to opet ponavlja i povijest se modulira u tom duhu osporavanja legitimnosti oslobađanja vlastitog teritorija.

Najbolje od svega je da se cijeli događaj po svim pokazateljima odigrao u režiji CIA-e i Mossada. To nije nimalo za čuditi jer je kao osnovna stvar koja upada u oči kod ovog "terorističkog napada" u New Yorku to koliko sve ide u korist strateškim ciljevima svjetskih moćnika. Ako nekome nije bilo u interesu "raspirivati vatru" u odnosu između islama i sekularnog Zapada onda je to upravo islamskoj strani. Naime, bilo je dovoljno samo imati strpljenja i čekati da demografija odradi svoje i do kraja XXI. stoljeća Europa bi postala pretežno islamskim kontinentom. Tako bi Zapad postao pokorenim bez ispaljenog metka, samim tijekom stvari ovako kako se sada odvijaju.

Ipak, ako se i prihvati retorika medija makar samo kao jedan farsični igrokaz, mediji Zapada i SAD uopće ne spominju ikakvu mogućnost eventualnog pregovaranja s Bin Ladenom i "traženju mirnog rješavanja problema", a što su nama uporno ponavljali kao jedino dopušteno djelovanje. No, ne treba se u tom smislu previše baviti i opterećivati sekularnim Zapadom, SAD-om ili Izraelom jer s te strane ne treba ni očekivati ništa drugo doli laži i licemjerja sa svrhom nametanja svojih globalnih hegemonističkih ciljeva. Zanimljiviji su ovi naši veliki "slobodni mediji" koji su se dokazali kao ništa drugo nego prirepak u službi tuđinskih interesa. Nije bilo niti jednog kritičkog i poštenog izvještaja i analize o uzrocima, o motivima i o ciljevima tih toliko omrznutih "islamskih terorista". Niti u jednom domaćem mediju nije se barem pokušalo razjasniti ta osnovna pitanja koja se prirodno postavljaju nakon nekog ljudskog čina, a posebno nakon jednog tako dramatičnog po načinu izvedbe i posljedicama koje su stvorene.

Zašto je to napravljeno? Zašto su odabrani baš ti ciljevi? Kome to koristi, a kome šteti? Nema odgovora na ta pitanja kod naših medijskih prirepaka. Oni samo prenose retoriku SAD-a, Izraela i sekularnog Zapada i ne izlaze izvan okvira te u osnovi stupidne retorike koja ne može izdržati niti najjednostavnije suprostavljanje ukoliko joj se pristupa s nezagađenim i barem minimalno zdravim razumom. Ako je taj Bin Laden prikazan kao najgori zločinac, nečovjek, luđak i sl., tj. ako se već prihvaća ta nametnuta slika, zašto nema niti najmanje znatiželje da se to njegovo ludilo u cjelosti prikaže i da tako on sam sebe obezvrijedi? Od sve sile neovisnih novinara nema jednoga kojeg zanima što opasni luđak želi i što stvarno govori, a ne što drugi govore da on govori. Barem da se da slika na koji je način sakupio vjerne sljedbenike oko sebe jer očigledno je nešto ponudio kao ideju i vrijednost za koju se ti ljudi bore do smrti. Sve se ovo jednako tako može primijeniti na Sadama, Arafata, Kastra, Chaveza, Mugabea ili bilo koga drugoga tko se stjecajem različitih okolnosti našao na strani koju globalna elita moćnika želi eliminirati jer im to tako trenutno odgovara. To uopće ne znači da su te ličnosti à priori pozitivci ili nekakva nevinašca, ni najmanje, ali jasno pokazuje da o nepristranosti i nezavisnosti medija nema niti govora.

Na primjeru ponašanja medija u američkom "ratu protiv terorizma" vidi se sva suptilnost i razrađenost načina na koji se radi. Sve o čemu vijesti govore, što se naglašava, a što se prešućuje, izbor riječi, boja glasa spikera, izbor naslova i ilustracija, kratki najavni jinglovi poduprti glazbom: sve je to ukomponirano da bi se duboko dojmilo svijest i razum kozumenta.

* * *

Mediji imaju tu moć oblikovanja i modeliranja uma praktički svakoga čovjeka, bilo neposredno kroz informativno-dokumentarne emisije ili posredno kroz sve ono što se može svrstati u medijsku produkciju zabave za mase. Ovaj neposredni oblik kroz zabavne sadržaje puno je djelotvorniji i ako se želi dekodirati nakane medijskih manipulatora treba gledati i analizirati zabavnu produkciju koju mediji stvaraju. Kada se govori o zabavi pretpostavlja se da se razumije kako je to nametnuta zabava ili nešto što glumi zabavu, a zbog svoje monopolističke pozicije i biva tako percipirana kod većine populacije. U svakom slučaju, informativni dio je potpuno podređen toj nametnutoj zabavi i služi dodatnom potvrđivanju od strane ljudi prije stvorenih osnovnih stavova. Informativni sadržaji stvaraju sigurnost u umovima manipuliranih ljudi koji misle da ako su događaji prikazani u nekim vijestima u skladu s njihovim očekivanjima i mišljenju općenito, to odmah predstavlja dokaz o tome da imaju pravilno izgrađene stavove o događanjima koji se odvijaju. Nije im jasno da su pretvoreni u konzumente vlastitih očekivanja te se raduju svojoj "velikoj pameti" kada sve ide onako kako se pretpostavlja da je u skladu s istinom. Zabavni sadržaj, u ovome smislu, je onaj koji na neki način pokazuje strategiju medijske manipulacije, ali i strategiju zakulisnih sila koje stoje iza svega. Informativni sadržaj je više taktička razina djelovanja i ima mogućnost manjih korekcija, ali ne odstupa od unaprijed isplanirane strategije. Takav međuodnos između informativnog i zabavnog medijskog djelovanja ima svoje potpuno racionalno utemeljenje. Naime, čovjek se uz zabavni program lakše opusti i nestaje njegov obrambeni stav prema svijetu vrijednosti koji u njega ulazi kroz gledani sadržaj, pa tako i prema proturenim (dez)infomacijama koje mu se serviraju. Tako opušten i otvoren predan je svim oblicima emocija, a to se onda djelotvorno iskorištava od onih koji dobro znaju umijeće informacijskog ratovanja. Informativni program dolazi naknadno i služi pojačavanju i potvrđivanju onima već prije suptilno ugrađenim

stavovima i emocijama. To je sve prilično jednostavna formula kojom se manipuliranju mase, a koliko je jednostavna toliko je i više nego efikasna te je uvelike u primjeni i sve se više usavršava u svojoj djelotvornosti.

Tragično je za hrvatski narod vidjeti i čuti koga naši novinarski prirepci ističu za svoj uzor. Nikoga drugoga nego jednu spodobu kao što je C. Amanpoure, TV izvjestiteljica CNN-a (CNN – Cable News & Network, ali može se čitati i kao Cionistic News & Network). Ona je postavljena, prikazana i neprestano promovirana kao uzor, ideal, kao jedan vrhunski doseg "neovisnog novinstva" kroz popularne hrvatske medije – od tiska do (H)TV-a. O njoj su izrečene litanije tipa: pametna, hrabra, objektivna, pronicljiva, itd. Djelić te veličine imali smo prigode iskusiti na vlastitoj koži u vrijeme borbe za teritorijalnu cjelovitost domovine. Napravila je uistinu "vrhunsku" reportažu kada je govorila o nekakvom fašinacizmu na djelu u Hrvatskoj i spretno sugerirala da za to snosi odgovornost hrvatska vlast na čelu s predsjednikom Tuđmanom. Oni su navodno, po tom TV prilogu "neovisnog novinstva", koristeći se položajem na vlasti svjesni promicatelji tih fašinacističkih vrijednosti. Da bi potvrdila te svoje riječi i slikom, TV kamera njezine ekipe s kojom je nakratko sletjela u Zagreb snimila je u izlogu knjižare sliku s naslovnice jedne knjige na kojoj se nalazi nacistička svastika, a da bi sve bilo dodatno potvrđeno slikom iz drugog izvora (izopačeni princip tzv. "potvrde izvora" u istraživačkom novinarstvu) pronađen je jedan grafit svastike na nekom gornjogradskom zidu. Tako radi novinarska veličina i veliki uzor hrvatskih novinara (uz časne iznimke). Dobila je naručenu koncepciju koju mora pod svaku cijenu odraditi i to je napravila ne trepnuvši okom pred kamerom dok je svojim pričanjem ukrašavala slike koje se u njezinom prilogu "from Zagreb, Croatia" prikazuju. To je profesionalizam koji nam se nameće i to je neovisno novinarstvo koje je navodno nužno Hrvatskoj.

Da bi priča o CNN-u i Amanpourki bila još zakovitija treba samo podsjetiti na malicioznost koja je iskazana prilikom prijenosa svečanosti pokopa Ivana-Pavla II. Tada je ta ista "veličina" davala lekcije iz povijesti i ocjenjivala što je to Ivan-Pavao II. uradio kao kontroverzno, a što je bilo dobro. Tako je beatifikacija Alojzija Stepinca navedena kao sporna jer je on "blisko surađivao sa pronacističkom ustaškom državom". Nije bilo koristi od jalovih prosvjednih pisama redakciji CNN-a od strane Kaptola kada je upravo iz te redakcije i došla odrednica o tome što se ima navesti kao sporno kod pokojnoga velikog pape putnika, globalnog glasnika evanđelja i istinskog čovjeka mira i pravde.

Naši novinari u tom i svakom drugom pogledu nisu ništa lošiji od Amanpourke, ne moraju biti tužni po tom pitanju, samo su ograničeni svojim dometom malenošću Hrvatske i hrvatskog naroda te nisu u mogućnosti ostvariti takve globalne dosege. Svojim rođenjem u hrvatskom korpusu ograničeni su u razvoju svojih karijera. To je možda i razlog njihove odbojnosti naspram hrvatske države i hrvatske nacije jer misle da su time ograničeni njihovi profesionalni dosezi te kontaju da bi u anacionalnom svijetu jednog poretka i jednog uređenja imali bolje izglede zadovoljiti svoju veliku ambiciju. Svi bi imali izgleda postati amanpurci ili amanpurke. Dok se taj njihov san ne ostvari ostaje im vježbanje u skladu s tim velikim uzorom te se ne smiju zamarati nepotrebnim stvarima poput istine, činjenica ili morala, jer to predstavlja potpuno nepotrebni utrošak vremena. Kako je vrijeme novac u potrošačkoj ekonomiji današnjice, tako je to nedoputivi luksuz. Kada naš "hrvatski" novinarčić dobije novinarski zadatak, brzo se mora stvoriti traženu stvarnost i plasirati je kao činjenicu. Bitno je biti poslušni vjerni psić globalnih gospodara i novinarska karijera mu je osigurana.

Umijesto nekadašnjeg praćenja crvene partijske linije sada se prati žuta demokratska linija i tako se "slijedeći put od žutih ciglica" sigurno dolazi u obećanu zemlju Oz. Nije to neki problem iskusnim profesionalnim najamnim piskaralima, pogotovo ako se zna da se bez tereta savijesti puno brže i lakše putuje po sada "cesti od žute cigle", a prije od crvene cigle. Kada konačno dospiju u Oz, Veliki čarobnjak dati će im što god im treba, jer je to njihova krajnja svrha: dobiti za sebe što više žuđenih stvari. To je hrvatskim medijskim djelatnicima vrijedno uloženog truda i izgleda im dobar posao prodaja domovine i svoga naroda za zlato i srebro svijeta. Isto je tako i Judi izgledala izdaja Isusa kao dobar posao, a isto će kao i Juda završiti svi oni koji izdaju svoje bližnje.

Može sve prije napisano izgledati kao riječi nekoga tko je pretjerano ogorčen pa tako i nedovoljno sabran da bi mogao dobro procijenjivati situaciju. Pogotovo kada se zna da su hrvatski novinari samo

lutke u rukama pravih zlotvora, da su samo sitne duše koje se posrnule pod osobnim slabostima, što se može svakome dogoditi. Također znajući da su domaći novinari najmizernije i najjadnije lutke, za razliku od domaćih političara, tajkuna, bankara, ekonomista, pravnika i ostalih "uglednika" koji su svi puno više unovčili i okoristili se svojom izdajom domovine i izdajom čovjeka kao čovjeka, bez obzira na vjeru, rasu i naciju. To je istina, ali razlog zašto navedenima uspijeva sve ovo što rade narodu i njegovoj državi s ciljem uništenja i pokorenja leži u medijskom obmanjivanju i manipuliranju. Samo tako uspijeva se narod učiniti pitomim i pokornim dok ga se vodi u propast. Kad bi se veo medijskih laži makar malo razgrnuo i ljudima prikazalo makar malo nepatvorene istine cijeli judeo-masonski sustav bi se brzo raspao i tražilo bi se alternativna riješenja za sve probleme koje kao nacija i država imamo.

Baš zato što su na tako niskom hijerarhijskom nivou, imaju značaj koji imaju, a istovremeno pokorno služe svoje domaće i tuđinske gospodare, hrvatski novinari zaslužuju toliki prezir. Analogija se može naći u sporedbi sa stanjem u nekom logoru u kojemu novinari imaju ulogu identičnu onoj koju su imali logorski kapoi, tj. logoraši koji čuvaju druge logoraše. U svim prisjećanjima bivših logoraša najviše ogorčenja je usmjereno na njih, na kapoe, a ne na čuvare ili na još udaljenije nalogodavce, nego na one koji su bili s njima u najintenzivnijem dodiru. Tako su i novinari u svakodnevnom dodiru s umovima Hrvata. I što rade? Kao i logorski kapo udaraju nesmiljeno po nacionalnom razumu za koricu kruha više.

Interesantno je dokučiti po kojim je to kriterijima danas neki medij neovisan, a po kojima nije. Kada se sve zbroji i podvuče crta ispada da je kriterij neovisnosti privatno vlasništvo. Drugim riječima novac, tj. kapital kao osnovno sredstvo privatnog vlasništva u kapitalizmu. Novac je ono što je nametnuto kao jamac neovisnosti i poštenja! Zar nema nikoga da razotkrije prijevaru, da poviče: "Car je gol!". Među silnim (navodno neovisno-slobodnim) novinarima očito nema, a ako se netko nekim slučajem i nađe, "neovisno" novinstvo ga istog trena medijski uguši i oduzima mu pravo na govor. Nema talasanja u demokratskoj žabokrečini. Podobni su samo oni koji su za demokraciju ovakvu kakva je – sredstvo kapitalizma u rukama protubožjih klika. Tko nije demokratski orijentiran taj ne zaslužuje postojati, taj nema nikakva prava za iskazivanje mišljenja i ikakvog govorenja u javnosti, taj je opasnost koju treba izolirati i uništiti. Aktualnim novogovorskim riječnikom taj je doslovce pretvoren u terorista i kao takvome dozvoljeno je primijeniti sva raspoloživa sredstva za eliminaciju.

Po kojem je to kriteriju neki novinski magnat, ujedno vrlo prigodno medijski stavljen u anonimnost, a koji je najuže povezan s financijskom oligarhijom, veći jamac u objektivnosti, nepristranosti i neovisnosti medija od nacionalne države? Magnat će promicati svoje interese i onih s kojima je interesno povezan, a država bi trebala promicati i štititi općenacionalne interese. Tko je stvorio takvo ozračje da mase vjeruju u neutralnost magnata sa svojim korporativnim carstvima i istovremeno vjeruju u štetnost državnog promicanja nacionalnih interesa? Valjda je to već postalo jasno onome tko je razvidio suštinu stvari? Upravo ti magnati, njihova medijska carstva isprepletena s korporacijama i financijskom internacionalom, djelovanjem svojih medija stvaraju sliku kakva im odgovara. Tu svoju ulogu imaju i razne tzv. nevladine udruge, posebno s ciljem potpune diskreditacije nacionalne države u čemu im na ruku idu nesposobnost, korumpiranost i izdajstvo onih elemenata unutar države koji se predstavljaju kao nekakvi nacionalisti, vjernici i navodni branitelji tradicionalnih vrijednosti. Nema veće štete od one koju počine ti i takvi jer svojim zločinačkim radom uspijevaju brzo postići ono za što bi propagandom trebalo više godina. To je upravo ono što se dogodilo, a i dalje se događa, hrvatskoj državi. Nesposobnost Tuđmana da ostvari državu koja nije prožeta kriminalom i korupcijom načinila je više štete Hrvatskoj i hrvatskom nacionalizmu nego svo bjesomučno lajanje i nasrtanje stranih antihrvatskih elemenata. Tuđmana su tu dobrano izigrali njegovi najbliži suradnici uvukavši ga prema pravcu koji nije državno koristan, ali za to si je prvenstveno sam kriv jer ih je sam izabirao. Morao je svoj izbor ljudi distancirati od svojega sebeljublja i umjesto laskavaca odabirati moralne, poštene i jake karaktere, a oni koji su tih karakteristika nipošto ne mogu biti laskavci. Na ideološkom planu, a medijskim praćenjem državnog vrha, osnovna je pogreška Tuđmana u potpuno nepotrebnom i za državu destruktivnom nasilnom trsenju da Hrvatska pod svaku cijenu bude uključena u tzv. "euro-atlantske integracije", podilaženje svim mogućim ponižavajućim uvjetima, prihvaćanje politike demokratskog svađalaštva i potrošačke kapitalističke ekonomije, odricanje od suvereniteta na uštrb državnih institucija, priznavanje Haaga (zaboravlja se da je Tuđman glavni pokretač zamisli o međunarodnom ka-

znenom sudu koji bi trebao suditi ratnim zločincima na području bivše SFRJ) i ostali primjeri loše državne politike. Tuđmanovim pristankom na korigirano izdanje njegovih "Bespuća" po direktnim naputcima cionističkih glasnogovornika je simbolički izražena cijela promašena politika. Mislilo se da se podilaženjem i udobroljavanjem svjetskim silnicima njihove apetite može zadovoljiti, dok se događa suprotan učinak i novim zahtijevima nema kraja sve dok nas potpuno ne konzumiraju. Nakon Tuđmana na scenu dolaze snage potpunog sluganstva, jer za razliku od Tuđmana koji je pokušavao svojom politikom osigurati barem vlastitu suverenost kao vladara, svi poslije Tuđmana su bezlične pokorne sluge i ništa više od toga. Problem je u tome što im je sam Tuđman osigurao dobru osnovu za njihovo slugansko djelovanje jer deklariranim i otvorenim internacionalistima, liberalima, ateistima i svoj ostaloj protuhrvatskoj i protukršćanskoj bratiji nije bilo teško, a još manje proturiječno, dati obećanja da će oni Tuđmanove i HDZ-ove težnje puno uspješnije ostvariti. Kako Tuđman kao autokrat i HDZ kao makar formalno nacionalistički pokret nikad nisu od stranih moćnika smatrani dovoljno pouzdanima, sva sredstva i sve strane službe stavljene su u svrhu ostvarenja cilja promjene vlasti i dovođenja garniture koja će zakucati čavle u lijes u koji je Hrvatska stavljena prije promašenom politikom. Na kraju se dešava potpuna transformacija i samog HDZ-a koji postaje jednako tako globalistički kao i sve ostale vladajuće stranke u Hrvatskoj. Tako sada imamo situaciju u kojoj se kontinuirano sve više zadužujemo i padamo u dužničko ropstvo kao nacija, još se više nacionalne imovine predaje u ruke globalnom kapitalu, još se više uništava selo i seljaka, još se više gubi i ono malo suvereniteta što imamo, a stvaraju se i neki novi momenti poput nesmiljenih napada na Crkvu, na majke, djecu i obitelj kao takvu, na vojsku i hrvatske branitelje, na povijest i domovinski rat, itd, itd.

Odlučujući instrument koji sve to omogućuje i koji cijeli narod vuče za nos kao nekakvog maloumnika su mediji i kontrola nad medijskim radom. To je glavni faktor u aktualnoj jednadžbi laži koja je na djelu u Hrvatskoj, ali jednako tako i u svijetu. Kada se kaže "u svijetu" onda se misli prvenstveno na sekularni Zapad jer više ima istinske medijske slobode u nekim nezapadnim zemljama nego na, u Hrvata toliko idealiziranom, Zapadu. Kao najočitiji primjer može se navesi TV postaja Al-Jazeera koja iako nije savršena daleko nadmašuje sve zapadnjačke TV postaje svojim standardima koje primjenjuje. To neuklapanje jedne arapsko-islamske TV postaje u imperijalistički pohod SAD-a posebno je došlo do izražaja u sadašnjoj situaciji u Iraku gdje je u jednom trenutku iznervirani američki državni tajnik C. Powell izrekao otvorenu prijetnju prema slobodi emitiranja programa. Naime, u očaju što ne uspjevaju pokoriti Arape onako kako su to zamislili i suočeni s neminovnim porazom svoje politike u Iraku, kao uzrok neuspjeha identificirana je TV postaja koja je uspjela pobijediti u glavnom mjestu sukoba modrenog ratovanja: informacijama. Razbijajući monopol koji su imale TV postaje tipa CNN i BBC World i sl., Al-Jazeera je razbila i američku ratnu doktrinu i dala prostora snagama otpora da budu u vijestima. To je u skladu s frazom da ono što nije objavljeno u medijima nije se niti dogodilo, a neuspjeh okupacije i pokoravanje iračkog prostora dolaskom u medije postaje stvarnim.

Jednako kako su Hrvatskoj najviše naštetili deklarativni nacionalisti, tako najveće zlo Crkvi rade oni svećenici koji zloporabljuju svoju službu na najgnusobnije načine (pedofilija), a mediji jedva dočekaju od pojedinačnih ispada izgraditi takvu sliku u kojoj ispada da je to opće stanje u Crkvi. U oba slučaja medijskim se djelovanjem u puku stvara željeni učinak koji ima kao krajnji cilj opravdanje konačnog progona svih kršćanskih i tradicionalnih nacionalnih vrijednosti kako bi se omogućio navodni mir koji će donijeti Novi svjetski poredak sa svojim new age duhovnostima i svim ostalim (anti)vrijednostima koje donosi.

Na djelu je i direktno uplitanje imperijalističkih zapadnih sila koje neposredno financiraju, obučavaju i daju svaku drugu potporu onim snagama koje su u službi njihovim interesima. I ovdje se ponavlja vječno licemjerje i hipokrizija jer te iste sile ne dozvoljavaju da neka strana zemlja financira političke kampanje unutar svojeg teritorija, a dok to zakonom zabranjuje i pazi da se ne ostvari, istovremeno si dopuštaju raditi malima i slabima što i kako im se prohtije i to nazivati demokratizacijom svijeta i širenjem slobode. Kao da je demokracija religija po kojoj je imaju dužnost širiti, u ovom slučaju riječju i perom, a ako ne uspiju tako onda se demokratska propovijed vrši ognjem i mačem.

Ono što je nedopustivo u hrvatskoj medijskoj doktrini je konstruiranje informacija gdje nije osnovna svrha istina i pravda nego se samo isključivo gleda na zaradu koja se ostvaruje. Kada profit nadvlada

kao osnovni pokretač stvaranja informacija događa se ono što je navedeno kao nedopustivo u poglavlju o financijama: čovjek postaje podložen kapitalu i to ima svoje direktne učinke na cjelokupno gospodarstvo jer se time izgrađuje krivi svjetonazor i na tom svjetonazoru izgrađena organizacija ljudskog društva. Zato je upravo na medijima, koji su u državnom vlasništvu i po tome neovisni o zakonima tržišta, najveća zadaća u tome da predvode medijsku djelatnost tako da uvijek stavljaju čovjeka i njegov interes na prvo mjesto. Jasno je da to podrazumjeva rad za opće dobro i da se ne ide na idolizaciju čovjeka kao pojedinca bez odgovornosti, a s cijelom gomilom izmišljenih prava.

I tu je upravo i osnovna uloga Ministarstva informiranja: osigurati domaćim novinarima da mogu nesmetano raditi svoj posao uistinu neovisni. I od kapitala, i od institucija u smislu da ih protežiraju u njihovom lošem radu. Čak se mora ići do te mjere da ukoliko nema izvještaja o zastranjenjima unutar državnog aparata (posebno u samome početku), onda je očito da Ministarstvo informiranja i pripadajući medijski djelatnici ne rade dobro svoj posao i trebaju biti zamjenjeni drugima, onima koji su sposobni otkriti one koji rade nedopuštene djelatnosti i o tome izvjestiti javnost na čelu s vladarom i cijelom vladom.

To bi sve bilo ono što predstavlja medijsko djelovanje i novinare kao one koji otkrivaju i pronalaze vijesti te izvještavaju o onome što je najzanimljivije. Druga bi djelatnost medija bila čisto edukativna na način da u svojoj sadržini imaju informacije koje su od opće edukativne vrijednosti za cijelu naciju, ili za neki određeni dio, ovisno o tome o kojem se mediju radi.

Mediji su ti iz kojih narod u najvećoj količini dobiva svoje obrazovanje, svoju sliku stvarnosti. Masovni mediji današnjice imaju najnižu obrazovno-odgojnu kvalitetu, a najveću razinu samopromidžbe, tj. propagiranja svojih svjetonazora i duha koji stoji u pozadini svega. Može se slobodno reći da važi pravilo da što je neki medij više reklamiran, što se više novaca troši na propagandu, da je i razina laži i manipulacije veća. To ima svoju punu logiku jer financijska oligarhija daje svoju potporu onome što im najviše ide u prilog, a njihova podrška se izražava u novcima. Ne postoji nikakva tržišna isplativost u smislu da su mediji samodovoljni za vlastito uzdržavanje. Jedan CNN je čisti gubitaš i da nema financijske potpore onih za čiji interes radi bio bi već odavno bankrotirao. Dobro zna judeo-masonska klika važnost posjedovanja dominantnog globalnog medija i ne žali uloženih sredstava jer je kontrola informacija višestruko isplativa. Globalna kontrola informacijama je globalno isplativa i globalizacija je jedino ostvariva kroz ostvarenje globalnog medijskog monopola.

* * *

Hrvatska kao država mora znati uvesti reda i zaštititi svoje nacionalne interese na području informiranja svojih državljana. Država ne smije dopustiti da bilo tko krivo odgaja, obrazuje i informira Hrvate, tj. ne smije se dopustiti vladavina laži. U tu svrhu koristiti će se svi tradicionalno najutjecajniji mediji – od tiska, radija, pa do TV-a.

U operacionalnom unutarnjem smislu istina je blisko povezana s odgovornošću prema onome što se govori, tj. koje se informacije plasiraju. Nije smisao slobode u tome da se glasno galami sve što nekome padne na pamet i misli da je to jamstvo slobodnog izražavanja, a bez da itko tko govori ne uvidi što time postiže i kakve su posljedice izrečenog. Jer ukoliko je posljedica neobuzdane slobode ta da se nekome drugome time nanese neko zlo, onda za takvo djelovanje treba proizlaziti odgovornost jednako kako i onda kada nekome nanesemo zlo na neposredan način. U kontekstu medijskih sloboda i odgovornosti to znači da ukoliko se negdje iznese nešto o nečijem protuzakonitom djelovanju onda odgovornost mora snositi ili onaj o kome je to napisano ili onaj tko je to napisao. Nema druge mogućnosti, a da se pritom ne povrijedi načelo pravičnosti koje u ovom slučaju štiti i područje medijske djelatnosti.

Nije nikako cilj ili uopće nakana da se suzbije ono što se naziva istraživačkim novinarstvom jer pravednom vladaru može samo koristiti spoznaja koju neki novinar-istražitelj objelodani i gdje je pokazana npr. korupcija ili neke ostale nedopuštene radnje koje su uvijek štetne za državu i narod. Takve novinare i takvu vrstu novinarstva ne da će se suzbijati nego će biti samo još dodatno poticani na način

da mediji odigraju i ulogu svojevrsnog modernog stupa srama za sve one koji to svojim postupcima i zasluže. Vladar može biti sretan ukoliko ima dovoljno dobrih novinara koji uspijevaju u onome u čemu su zatajile državne službe čiji bi to posao trebao biti i time ima povratnu spregu o tome kakvo je stvarno stanje u državi jer mu inače prijeti opasnost od krivog poimanja stvarnosti. To je bio čest slučaj kroz povijest da se suveren otuđi od stvarnosti u kojoj mu se nalaze podanici i onda nema mogućnosti za dobrim vladanjem jer informacije na osnovu kojih se radi nisu dovoljno dobre, ako ne i potpuno krive.

Edukativne mogućnosti i pripadajuća namjena medija je ono što definitivno predstavlja onu ljepšu ili bolju stranu novinarstva, dok je ona istraživačko-otkrivačka jedno nužno zlo koje je korisno po tome što služi suzbijanju jednog puno većeg zla. Kroz pravilnu primjenu edukacijskih mogućnosti koje se pružaju ovladavanjem medija istovremeno se na najbolji način radi na podizanju opće razine moralnosti i poštenja, a jedino se kroz moralne i poštene ljude Bog objavljuje i proslavlja. Zato je bitno uspjeti u ostvarivanju planiranih edukativnih ciljeva jer se onda kroz povećanu razinu morala i poštenja višestruko povećava i svako ostalo bogatstvo jednog naroda: i duhovno i materijalno.

Glavno sredstvo za provedbu edukacijske strane medija je svakako televizija kao apsolutno najmoćniji medij današnjice. Snaga televizije sadržana je u slikama kao onome što utječe ne samo na čovjeka, nego i na živa bića općenito. S televizijskih ekrana (naravno, također i s filmskih), tih najnovijih i najmoćnijih čarobnjačkih predmeta modernog doba, ljude se zasipa slikama koje su sve samo ne Božje. Time se duše strasnih gledatelja vode u ono što slike objavljuju: beživotne pustoši, otuđenja, depresije, bludništva, bijesove, mržnje, oholosti, požude, i svega onoga što se pokazuje najkorisnijim trenutnim interesima monopolistima nad brzo izmjenjujućim slikama.

Kolika je mogućnost utjecaja slike, i to još slike pojačane efektom ponašanja svjetlosti koja ide kroz vodu, vidljivo nam se pročita Knjiga postanka u kojoj je opisan najstariji i eksperimentalno najranije dokazani izvještaj o utjecaju medija slike na biće koje te opčinjavajuće slike netremice gleda i kao vodu sve iz njih pije.

Tako nam podnaslov *Jakovljevo bogatstvo* donosi navedenu spoznaju:
"A Jakov uzme zelenih mladica od topola, badema i platana; na njima izreza bijele pruge, otkrivši bjeliku na mladicama. Pruće tako isprugano postavi u korita, u pojila iz kojih se stoka napajala. A kako se stoka parila kad je na vodu dolazila, to su se jarci parili uz pruće, pa su koze kozile prugaste, riđaste i šarene kozliće. Tako je i ovce Jakov bio izlučio i glave im okrenuo prema prugastima ili posve garavima što su bile u Labanovu stadu. Tako je za se namicao posebna stada koja nije miješao s Labanovim stadima. Osim toga, kad bi se god dobro uzrasla stoka parila, Jakov bi stavio pruće u korita, baš pred oči živine, tako da se pari pred prućem. Ali ga pred kržljavu marvu nije stavljao. Tako je kržljava zapadala Labana, a dobro razvijena Jakova. Čovjek se tako silno obogatio, stekao mnogu stoku, sluge i sluškinje, deve i magarad." (Post 30, 37-43).

Jakov se ovom mudrošću nije poslužio u zle svrhe, poput modernih monopolista na titrajuće slike, koji prodajući ništa ljudima uzimaju sve, nego da se spasi od robovanju svom lukavom tastu Labanu.

Na istom principu služenja za dobro, za opće dobro, mora se služiti i odgovorno državništvo, pa tako spasiti sebe i svoj narod od robovanja lukavim porobljivačima modernog doba.

Stoga televizija, kao najutjecajniji medij današnjice, ima i poseban tretman i dužnu pažnju od strane države. Najosnovnija promjena dešava se u ostvarivanju vlastite produkcije u cjelokupnom programu. Udio stranog programa na državnoj televiziji mora biti ograničen na najmanju moguću mjeru uzimajući iz svijeta samo ono što sadrži istinsku kvalitetu. S druge strane, najveća ulaganja ići će u stvaranje produkcije informativnog, dokumentarnog i zabavnog programa koji svojim obimom mora biti u stanju potpuno ispuniti sadržaj sva tri nacionalna kanala.

Ovime je istovremeno naznačen i smjer u kojemu se ide što se tiče osnovnih postavki emitiranja, tj. nedopustivo je bilo prodavanje jednog kanala za emitiranje programa svjetskoj medijskoj kući koja samo

još dodatno snižava ionako poraznu opću kvalitetu. Ista se stvar odnosi i na davanje koncesija privatim TV postajama koje po svojoj usmjerenosti na profit, ali i zbog povezanosti s globalnim korporacijama, emitiraju jednako tako neprihvatljive i zaglupljujuće sadržaje u kojima čak niti ne postoje neke iznimke koje odudaraju općeg prosijeka, a što se ponekad zna "zalomiti" na državnoj televiziji.

Sadašnje stanje domaće televizijske produkcije je katastrofalno loše jer osim što je kvantitativno beznačajan i kvalitetom je na jako niskoj razini. Istina je da postoje rijetke iznimke i da ponešto uistinu vrijednoga zna biti napravljeno i prikazano na HTV-u, ali to su ekstremni ispadi iz opće koncepcije zaglupljivanja naroda koju je HTV usvojio. Što u medijskom ratu koji je stalno na djelu na svim domaćim i stranim TV postajama može bitnoga promijeniti jedan kvalitetan uradak Branke Šeparović? Nažalost vrlo malo, jer bi u tom tonu trebao otprilike biti koncipiran cjelokupni televizijski program. Ponavljanje je majka mudrosti i ponavljanjem istine narodu ta se istina može i zadržati među masama, a sada je na djelu ponavljanje laži u svim varijantama i zato laž dominira u nacionalnoj svijesti.

Također je nedopustivo da se na nacionalnoj televiziji emitiraju ne samo stupidne nego i društveno destruktivne TV serije. Kako je moguće i tko je uopće onaj tko tu produkciju najobičnijeg smeća kupuje hrvatskim sredstvima i još emitira u svim raspoloživim terminima: od jutra do mraka? Tu spada skoro sve što se prikazuje na televiziji pod nazivom "zabavnog programa".

Posebno su iritantne i opasne dvadesetominutne humoristične serije koje su pravo izvorište suptilnih antikršćanskih i anacionalnih poruka. Sve je tu podmetnuto kroz neobavezni i plitki nazovi-humor: hedonizam, konzumizam, feminizam, muškarac kao mekušac, homoseksualnost, promiskuitet za mlade, prezir prema starijima i svakom autoritetu, itd. Ali jednako se tako osim ovih poruka nameću i one koje imaju najobičniju komercijalnu namjenu pa se kroz zabavu promoviraju točno određeni proizvodi koji su, vidi slučaja, unutar istog korporacijskog koncerna u kojemu se nalazi i dotični medij.

Nakon kratkih "humoreski" kao nevjerovatna glupost, ali i nešto nedopustivo u suverenoj državi, jesu serijali "ozbiljnije" ili "akcijske" tematike i prikladno dužeg trajanja od 45 do 50 minuta. Tako imamo priliku gledati američke serijale koji prigodno veličaju njihov pravni poredak ili zdravstvo, glorificiraju njihove oružane snage, tajne službe, policiju, itd. No kao vrhunac apsurda i televizijske travestije svakome onome koji je uistinu slobodnomisleći čovjek i barem minimalno educiran o povijesnim faktima, prikazuje se hrvatskom pučanstvu serijal koji od američkog predsjednika i cijele administracije radi svece koji hodaju zemljom među nama smrtnicima. Tu je sve integrirano u jednoj seriji i kroz vrhunsku produkciju (u zanatskom smislu) je napravljen panegirik Americi, demokraciji, ljudskim pravima, humanosti bez Boga, itd, itd. Ono što je posebno iritantno je kako se mirno prihvaća postojanje i emitiranje takve jedne serije od strane domaće kulturne elite, posebno one koja ima svoj stalni prostor u medijima. Zapanjujući je podatak da se ne javljaju glasovi koji bi se javno pobunili protiv takvih virtualnih opravdavanja američkog hegemonizma koji nemaju veze s istinom i zdravom pameti. Da je nekim slučajem HTV u vrijeme Tuđmana napravio seriju o hipotetskom hrvatskom predsjedniku, ali u kome bi se moglo prepoznati idealiziranog Tuđmana, odmah bi ustala na noge cijela bulumenta boraca za demokraciju, ljudska prava, neovisnost medija, strukovnih djelatnika odmaknutih od režimskih umjetnika, zaštitnici povijesne istine koji uporno ponavljaju mantru o povijesničarskoj povijesti iako to ne znači niša smisleno, itd. Tuđmanu se može naći cijeli niz pogrešaka i posve ozbiljnih zamjerki u njegovom radu na čelu hrvatske države, ali takav kakav je bio sa svim svojim pogreškama pošteniji je i moralniji od bilo kojeg američkog predsjednika otkada i imaju taj svoj demokratski sustav. Kakav bio da bio, Tuđman je neosporni velikan, posebno u poredbi sa svim danas aktuelnim demokratskim bezličnicima koji se smjenjuju na čelnim pozicijama raznih zapadnih država. Ako ništa drugo očitovao je karakter, a nije bio bezlični činovnik koji kao da ga je poplava slučajno nanijela na državničku poziciju. Ti bezlični zapadnjački činovnici, a to je posebno slučaj u europskim demokratskim režimima, u skladu sa svojim činovničkim katakterom samo slijepo slijede šreberski naučene obrasce djelovanja i papagajski ponavljaju iste fraze, tako da dubinsko upravljanje ostavljaju odriješenim za korist neeksponiranih moćnika iz svijeta financija i korporacija. Točnije, to su bitno manje eksponirani moćnici dok su i oni sami posredno ili neposredno podređeni jednoj uskoj, i potpuno u anonimnost stavljenoj grupi visokih posvećenika tame. Iz tog najdubljeg mraka dolaze temeljne odrednice o tome kako svi oni na nižim razinama antikristovske hijerarhije imaju raditi, a svatko tko je imalo jačeg karaktera

među državnicima nije prihvatljiv jer je uvijek prisutna mogućnost nepredvidivog djelovanja dok se kod državnika činovničkog karaktera takva mogućnost uvelike isključuje.

Kod američkog sustava taj je nedostatak karaktera nešto manje prisutan i njihovi predsjednici znaju ponekad pokazivati određene karakteristike lidera, ali su i to brižno probrani igrači iz uskog oligarhijskog vrha i nema tu puno bojazni od odstupanja od temeljne antikristovske strategije. Zato je i Tuđmanov stil vladanja bio puno bliži američkoj nego europskoj demokratskoj tradiciji i tim je više prikladno postaviti tezu o mogućem stvaranju serijala koji bi Tuđmana prikazivao onako kako se sada prikazuje predsjednika SAD-a, te o reakciji koja bi na to usljedila i nepoštenosti koja je u svemu prisutna. Moralna je to dvoličnost kojom se gleda na Tuđmana, ali se tu oslikava i cijeli pristup prema nacionalnom pitanju te isti oni kojima ne smetaju američke televizijske opsjene ne podnose najmanju pristranost prema bilo čemu hrvatskom. Normalno je da se prema nečemu što se voli stvara i određena pristranost. Ni roditelji svoju djecu nisu u stanju nepristrano doživljavati i ukoliko se ostaje u nekim razumskim granicama nema tu velikog zla. Isto tako je i u odnosu prema domovini, u našem slučaju prema Hrvatskoj, i određeno idealiziranje nije samo po sebi loše. **Loše je neprestano pljuvati po vlastitom domu, a nekritički uzdizati neki tuđi, koji je još i daleko gori.** Gledajući taj neprincipjelni pristup prema Tuđmanu u odnosu na ostale državnike vrijedi još reći da Tuđmanu kao moralno-politička protuteža nije ravan ni jedan George Washington koji po onome što se zna predstavlja najboljeg predsjednika SAD-a ikada u njihovoj povijesti. Zato i usporedba Tuđmana s Washingtonom uistinu nije primjerena, kako je sugerirano u jednom "dokumentarcu" jednog kvazirežisera, ali ne iz razloga koji su navodili kritizeri tog lošeg dokumentarnog filma. Naime, primjedba je išla u smjeru da je Tuđman nedostojan poredbe s Washingtonom, dok je istina da Washington nije dostojan poredbe s Tuđmanom. Dok se Tuđmanu spočitava rasizam zbog verbalnih ekscesa potpuno sporednog značenja, ti isti veličaju jednog Washingtona koji je bio robovlasnik i predsjedao je državom koja je svoj uspon gradila na dovažanju robova kao besplatne radne snage i otimačini tuđe zemlje. Jednako tako ne podnose Hrvatsku, a idealiziraju i nekritički prihvaćaju SAD koje su realno gledajući država koja je učinila sve moguće zločine protiv čovječnosti u svojoj povijesti i ima kontinuitet u ratnim zločinima od samog početka egzistiranja. Ljude se kao zvijerad lovilo po Africi da bi ih se prevozilo preko Atlantika u uvjetima koji su gori od onih toliko isticanih u nacističkim logorima i potom prodavalo na trgovima američkih gradova. Washington i cijeli niz predsjednika nakon njega su to mirno odobravali, a da se ne ide u zadiranje odnosa prema domorodačkom stanovništvu koje je sustavno i organizirano likvidirano i oduzeti su im njihovi vjekovni teritoriji bez prava žalbe i naknade. Naravno da je pravo na naknadu oduzete imovine jedan ekskluzivitet na kojeg u sadašnjem svjetskom poretku imaju pravo samo Židovi, dok su svi ostali toga lišeni. Time se namjerno želi stvoriti mržnju prema židovskom narodu od strane nežidova pogođenih tom diskriminacijom, a Židove se time na naki način kupuje, ali ih se jednako tako otuđuje od ostalih naroda i produbljuje međusobni jaz. Također, Židovi suočeni s isprovociranom mržnjom prema njima bivaju instinktivno međusobno jedinstveniji i kompaktniji unutar sebe, a tako skupljeni na gomilu lakše se manipuliraju prema planovima iz podzemlja. Kao glavna svjetska sila koja pokreće cijeli taj pakleni plan uzdignute su SAD, i s Velikom Britanijom usklađenom djelatnošću kroz povijest su postigli stanje u svijetu koje po svemu pokazuje sve znakove daljnjeg protubožjeg i protuljudskog rada.

Taj povijesni niz imperijalizma od strane SAD-a i Velike Brijtanije koji ubija sve živo pred sobom što mu stane na put bez prekida traje do danas, a da bi bio sada još veličan i prikazan kao progresivan za čovjeka i čovječanstvo u jednoj maloumnoj TV seriji. SAD su toliko zločinačka država da imaju i jedan ekskluzivitet u svojem zločinaštvu jer su jedini koji su upotrijebili nuklearno oružje protiv ljudi i to na isključivo civilnim ciljevima, da bi stvar bila još gora. Do sada se nitko nije učlanio u taj nuklearni klub, a nadajmo se da nikada niti neće.

Naravno da to televizijsko obmanjivanje kroz sentimentalno napravljenu seriju ima svoju ulogu u opravdanju daljnjeg hegemonističkog djelovanja od strane glavnog svjetskog silnika i njegovog naredbodavca u liku Izraela kojima je pravo sadržano u sili kojom raspolaže, ali nema nikakvog razloga osim sluganstva i nacionalne izdaje da mi kupujemo i prikazujemo takve laži. Da nam SAD plaćaju emitiranje ne bi se smjelo prihvatiti tako nešto jer istina je kao i ljubav, te nije moguća u zajednici s trgovinom. Kako se ljubav "ne trži i ne kupuje", isto je tako i s istinom. Svaka trgovina istinom nju pre-

tvara u laž i nije moguć ni najmanji kompromis u tom pogledu. Nije moguće "malo trgovati s istinom" jer to istina po svojoj naravi ne dopušta.

Osim ova dva dominantna oblika zabave jednako je tako nedopoustivo i skoro sve ostalo što se kupuje i prikazuje na televiziji. Ako ima nešto što je vrijedno u inozemnoj produkciji onda su to prvenstveno dokumentarni filmovi koji se dotiču prirodnih znanosti, a ponekad se nađe i nešto relativno prihvatljivoga i iz društveno-političkog sadržaja. To što bi i bilo donekle prihvatljivo prikazivati podrazumijeva pretpostavku u tome što u kontekstu domaće produkcije dokumentarnih uradaka koji obrađuju sve teme koje se mogu zamisliti može biti mjesta i za neka strana ostvarenja. Čak je korisno prikazivati i neke strane dokumentarce koji su dobrim dijelom napravljeni na neistinitim tezama i izvrgavanjem činjenica, ali kada postoji o istoj temi domaći uradak koji je napravljen na osnovi istine onda je dobro dati ljudima priliku da vide istinu i laž u jednom sučeljavanju. Pri tome ne treba biti zabrinut što će prevagnuti ukoliko se dovoljno kvalitetno radi na promicanju istine. Tu je i vidljivo da je znanje uvijek korisno i bez znanja istina sama po sebi nije dovoljna. Potvrda je to i usmjerenosti na znanje, na podizanje opće razine obrazovanosti u narodu, a kako je to već obrazloženo kod odgoja i obrazovanja. Svaki je vjernik dužan raditi na sebi i povećavati svoje znanje upravo zato da bi se znao suprostaviti znalačkim sposobnostima propovijednika laži.

Ovdje, dotaknuvši se maloprije teme o domaćoj produkciji dokumentarnih i znanstvenih uradakâ treba napomenuti da se na vlastitu dokumentarnu produkciju ne smije žaliti sredstava iz jednostavnog razloga što je to usko povezano s odgojno-obrazovnim sustavom koji uvelike koristi usluge televizije u svojemu radu. Dobro napravljeni dokumentarni i znanstveni filmovi imaju nemjerljivu vrijednost, jer svojim sadržajem pomažu nastavničkom osoblju u njihovoj edukaciji jednako kao i učenicima. Nastavnici gledajući dokumentarne filmove, a koji se trebaju raditi u suradnji s vrhunskim pedagozima, iskusnim nastavnicima i potvrđenim znanstvenicima, mogu sami naučiti kako i što naučavati svoje učenike. Svakako da i učenici imaju velikih koristi od televizijske potpore njihovom odgojno-obrazovnom procesu. I ne samo učenici, jer cijela nacija tako dobiva mogućnost uzdizanja u znanju, a to je usko povezano sa moralnim i gospodarskim stanjem u državi.

Dakle, pametnim koncipiranjem programa **cijela HTV-ova produkcija bila bi dio jednog sveopćeg koncepta Hrvatske kao cjelovitog samoučećeg sustava**. Cijela bi se nacija mogla kvalitetno napajati i uzdizati u općoj razini znanja na jednom HTV-u koji nije tu da bi bio dio globalnog tržišta, nego da bude u najboljoj službi svakom pojedinom čovjeku i cijeloj naciji kao organskoj zajednici.

Na kraju krajeva, postoje satelitske antene i internet, i svi oni kojima se život čini nemoguć ili neispunjen bez konzumacije medijskog smeća neka svoje potrebe zadovolje na svoj račun, a ne na račun države i državne televizije. Jer, nije država i vladar tu da ugađaju prohtijevima naroda kao što ne treba u svemu ugađati djetetu jer je to njemu na štetu, a to je upravo sadržaj demokracije – ugađanje niskim strastima povodljivih masa. Država i vladar su tu da vladaju, upravljaju, da vode svoj narod, svoje podanike prema smjeru za koji znaju da je jedino na korist svima, za tzv. opće dobro. Najčešće je to opće dobro u koliziji sa htjenjem za lagodnošću i konformističkim stremljenjima masa koje su tome vrlo često sklone, ali baš zato vladar i država moraju biti dovoljno jaki i unutar sebe izgrađeni da se odupru tim pogubnim stremljenjima i nametnu privremeno nepopularno djelovanje, ali zato dugoročno korisno. Pogotovo kada se to podigne na razinu vječnosti i kada sve postane borbom za očuvanje duše i zadobivanja nagrade vječnoga života. To je ona krajnost koja je usmjerujuće svjetlo u vječnoj tami grijeha u koju je čovjek upao, to svjetlo je ono koje izlazi iz Kristovog Milosrdnog Srca i koje nam svijetli kako bi nam pomoglo u pronalaženju pravog puta u našim zemaljskim životima.

* * *

Poslanje svakog kršćanina sadržava i navještanje evanđelja u bilo kakvoj formi ili obliku. Navještavati radosnu vijest je ono što se od nas traži po osnovi ljubavi prema svakom čovjeku, a kako je ljubav darovateljska, tako kao najveći dar nekome drugome možemo dati vijest o Spasitelju čovjekovom, o Njegovom uskrsnuću od mrtvih i o Njegovom ponovnom dolasku na koji imamo biti spremni. Danas je svijet u stanju u kojemu je navještanje evanđelja potrebno globalizirati, a kao uzor globalnog

raznositelja radosne vijesti imamo Ivana-Pavla II. koji je globalizirao Crkvu u skladu s vremenom. Tu je ujedno i odgovor kakva je uopće globalizacija jedino prihvatljiva za Boga i čovjeka: to je globalizacija koja najprije ima utemeljenje u Isusu Kristu kroz navještanje evanđelja. Ova sadašnja globalizacija se ostvaruje na bazi vlasti kapitala (novca, tj. boga Mamona), a bez riječi Božje, bez navještenja Radosne vijesti, bez Isusa Krista, i zato nema nikakve dobre budućnosti u toj bezbožnoj građevini (post)modernog čovjeka.

Polazeći iz tih odrednica Ministarstvo informiranja ide korak dalje u svojem informacijskom ratovanju s agresorskom stranom i radi ono što konvencionalne oružane snage nisu u stanju – prebacuje bojišnicu na teren agresora. Znajući koliko je informacijsko djelovanje postalo bitnim u modernom ratovanju može se ustvrditi da ukoliko se sve uspije dobro izvesti i informacijsko ratovanje prebaciti na protivnički teren, onda nema stvarne potrebe za ikakvim prebacivanjem konvencionalnog ratovanja. Štoviše, upravo u svrhu pojačanja djelovanja informacijskog faktora puno je korisnije ostaviti teritorij protivnika netaknutim i konvencionalno ratovanje isključivo ograničiti na obranu vlastitog teritorija. Time se samo dodatno potvrđuje ispravnost odabira doktrine totalnog obrambenog rata koji se zasniva na masovnošću u kvaliteti primarno jeftinijeg pješadijskog naoružanja, koje je svojim karakteristikama apsolutno defanzivnog karaktera i ne predstavlja prijetnju nikome u bližem ili daljem susjedstvu. Prijetnju u prekograničnom djelovanju za svakog agresora, a danas agresor može biti samo imperijalistički Zapad sa SAD/NATO vojnom silom, predstavlja informacijsko djelovanje i ono zamjenjuje skupo naoružanje bolje nego išta drugoga. **U biti, nama uopće ne treba ikakvo drugo oružje za ofanzivnu namjenu kada imamo mogućnost informacijskog djelovanja unutar neprijateljskog teritorija.**

U prije navedenom smislu Ministarstvo informiranja ima kao jedan od glavnih prioriteta stvaranje TV postaje koja će funkcionirati kao hrvatska varijanta Al-Jazeere. Tako se ima doslovce sredstvima iz deviznih rezervi kupiti satelit koji će najprije za područje Europe, a potom i Sjeverne Amerike (SAD, Kanada), emitirati signal dostupan svima koji imaju satelitske antene. U Europi i SAD ima itekako puno prostora za novi i, što je najvažnije, stvarno na istini utemeljen medijski proboj. Moglo bi se reći za svojevrsni medijski *blizkrieg*, jer kao što je tom vojnom doktrinom postignut uspjeh koji je zaprepastio ondašnje vojne eksperte, tako i sadašnji medijski eksperti imaju doživjeti zaprepaštenje kada vide novi način medijskog djelovanja potpuno različit od dosadašnjih, nadasve dosadnih i nezanimljivih. Europski narodi su gladni za razbijanjem judeo-masonskog medijskog monopola i pripadajućeg medijskog terora. Toga nisu ni sami u potpunosti svjesni sve dok im nešto ne otvori oči jednom prikladnom informacijskom šok terapijom.

Razbijanjem medijskog monopola dogodit će se nevjerovatna stvar za one koji misle kako je Zapad u sebi jako jedinstven i monolitan i mase prevarenih zapadnjaka, kada im postane jasno koliki su razmjeri prijevare, automatski rade toliki pritisak unutar svojih država da one više neće biti u stanju pokretati ratne pohode bez unutarnjeg urušavanja. Štoviše, urušavanje im prijeti i bez ratnog faktora već samo po sebi jer i sada, u stanju potpunog medijskog monopola, Europska unija ide u pravcu skorog raspada, odnosno jedva se održava na okupu. Zbog takvog poraznog stanja projekta jedinstvene Europe na otvoreno nekršćanskim temeljima mogu se očekivati neki radikalni potezi svjetskih judeomasonskih upravitelja. Ništa čudnoga ne bi bilo kada bi se izrežirao jedan europski pandan rušenja tornjeva u New Yorku s ciljem odvraćanja pažnje od istine i homogenizacije oko te nakaradne ideje europskog jedinstva na osnovi kapital-interesa. Treba samo zamisliti kako će sile koje iznutra podrivaju ovu sadašnju nekršćansku Europsku uniju dobiti na snazi kada ih dodatno poveća jedan medijski projekt kakav je jedna uistinu slobodna TV postaja. Time se od strane SAD-a kao predvodnika Zapada uvedeno načelo preventivnog rata i ostvaruje, ali na način da se **informacijskim ratnim djelovanjem na protivničkom teritoriju preventivno onemogući razvijanje operativnih snaga za konvencionalno ratovanje**. Odnosno, uništava se svaka volja za započinjanje ratnog sukoba što predstavlja najidealniju varijantu u svakom sukobljavanju: pobjediti prije nego bitka uopće započne.

Time se potvrđuje istinitost izreke da svaka batina ima dva kraja i informacijsko ratovanje koje je ujedno i promoviralo legitimnost preventivnog djelovanja, ima se na opisani način vratiti natrag ravno u glavu onima koji su sve osmislili. Ista se stvar odnosi i na neprestano propovijedanje slobodnog tržišta

te se uspostava medijske konkurencije treba pozicionirati kao samo još jedna tržišna borba na tom navodno slobodnom tržištu. Kao što sada CNN, BBC i ostale postaje djeluju na našem teritoriju, tako Hrvatska svojim televizijskim programom ima svako pravo djelovati na njihovom području. Pa neka se vidi u kojem će se smjeru okretati satelitski tanjuri po Europi i svijetu. Neka tržište odluči, kada im je to tržište već toliko milo i priraslo srcu.

Također u svemu što se navodi u vezi informacijskog ratovanja treba uvidjeti da zapadni čovjek, a posebno europski narodi, naprosto unutar sebe žude za promjenom oblika informacija kojima su prezasipani od jutra do mraka, a što je već i naglašeno. Iako nisu uopće svjesni što je uzrok općeg nezadovoljstva i nepovjerenja prema informacijama koje sada primaju glavna je stvar nezadovoljstva u dosadi monotonije uvijek iste varijacije na jednu lošu temu. Za razliku od Bachovih fuga koje su majstorski ostvarene varijacije na istu temu, a što dokazuje da je moguće na istoj osnovi lijepo izražajno djelovati, ovdje je na djelu ponavljanje nečeg ružnoga. Ružnoća je prisutna zato jer se radi o laganju, o vladavini laži. Iako je kao i kod raznih šminkerskih zahvata moguće na prvu loptu nešto ružno prikriti i nametnuti kao lijepo, ipak nakon neprestanog ponavljanja na kraju se makar suptilno i podsvjesno uočava nedostatak estetičnosti kojoj čovjek svojom nutrinom ipak teži. To je onaj prije navedeni neodređen osjećaj nezadovoljstva koji sada vlada zapadnim čovjekom koji ne shvaća da je to prirodna reakcija ljudskog bića na laž koju se dubinsko-osjećajno osjeća stalno prisutnom. Na to neobrađeno tržište koje je gladno istine i ljepote koja po istini dolazi djeluje se prvenstveno kroz osnovno počelo širenja ljubavi prema Bogu i čovjeku. Bog je ljubav, njome smo u istini, a potonjom u slobodi. Sve skupa je savršena ljepota kojoj svaki čovjek teži, to je ono u svima nama što nam intuitivno govori od najmanjeg uzrasta što je lijepo, a što je ružno bez završene ikakve škole. Štoviše, mala djeca i prije nego što progovore imaju razvijeni osjećaj za estetiku i kada vide nešto antiestetično spontano reagiraju, i to uglavnom plačem. Pri tome mala djeca imaju neoštećenu intuitivnu stranu estetskog doživljaja i ne samo da dobro procjenjuju vanjsku estetičnost, nego jednako tako osjećaju i unutarnju estetiku likova s kojima se susreću. Dakle, svi želimo tu ljepotu na neki način doživjeti i proživjeti, samo neki su, nažalost, izabrali potpuno krivi put za ostvarenje te težnje jer su doslovce vulgarizirali sve te uzvišene pojmove: ljubav, istinu i slobodu. Tako su se doveli do stanja propasti za vječnost, ali u toj vlastitoj zabludi teže tome da i druge ljude navedu na svoj put propasti. Potpuno je jasno da nam je kao ljudima dano da ljubav, istinu i slobodu ostvarimo kroz Isusa Krista i On je sva punina ljepote koja nas može istinski ispuniti.

Tako i emitiranje televizijskog programa koji treba biti usmjeren na područje zapadne kulture koja ima unutar svojeg bitka ipak utisnut upravo taj Isusov lik. Iako je on prekriven svom silom raznog smeća, jednom kada se ta potisnuta ljepota ponovno razbukti i zadobije primjereno mjesto u ljudskim životima sva ova lažna ljepota ili ljepota laži postaje automatski bezvrijednom. Poput balona od sapunice sva se laž rasprsne i nestaje pred ljepotom Gospodinovom i ljepotom Gospinom koju je jednako tako nužno prikazivati u svrhu pobjede istine nad laži. A što je drugo pobjeda istine nad laži nego satiranje zmijske glave, te je jasno određeno da Žena zmiji ima to učiniti.

U kontekstu informatičkog rata to znači da sav trud koji se ulaže u pobjedu ima smisla jedino ako je kao osnovno načelo informacija koje se emitiraju u prostor sadržano u navještenju Evanđelja svim ljudima po cijelom svijetu. Informacije moraju biti u službi Gospodinovoj i služiti Njemu na način da priprave ostvarenje Kristovog kraljevanja. Takve, u službi Isusovoj, informacije postaju smetnjom svim antikristovskim informacijama koje se svom silinom danas šire po svijetu, ali stoga što je vlast nad zlodusima dana onima koji zazivaju Spasiteljevo ime, tako i naizgled mala količina informacija po imenu Isusovu nadvladava i baca u bezdan sve informacije koje su Mu protivne. Globalizacija se onda može dogoditi, ali to je onda nešto posve drugačije od ove sadašnje globalizacije koja se temelji na oholoj ljudskoj samodovoljnosti gdje nema mjesta za Boga. Globalizacija koja ide iz navještanja riječi Božje je globalizacija mira, ljubavi i života za čovjeka, dok globalizacija koja ide iz navještanja moći novca i čovjekovog razuma donosi rat, mržnju i smrt. Da je tome tako imamo priliku vidjeti, a da može, da mora i da će biti drugačije i onako kako je to u skladu s voljom Očevom tek će se vidjeti. Prije ili kasnije, ali će se to jasno vidjeti od svega čovječanstva, to će biti medijski najznačajnija globalna pojava kada će doći On čije je ime i *"Kralj kraljeva i Gospodar gospodara."* (Otk 19, 16). To će biti onaj ultimativni "breaking news" koji će prenositi moderni mediji.

* * *

Kao i u svemu ostalome, i ovdje je presudno imati odlučnosti u djelovanju i hrabro pronositi istinu i razobličavati laži. Propovijednicima laži dugo je truda i vremena trebalo da postignu današnje stanje informativnog monopola na njihovu istinu (tj. laž), ali im je cijela ta struktura postavljena na klimavim nogama. Koliko god se informacijska tehnologija razvila i koliko god da su je naučili zlorabiti u cilju ostvarenja svojih planova, treba znati da medijska batina ima dva kraja, a upravo razvitak tehnologije ide više na ruku onome slabijem.

Pogotovo iz razloga što se stavljanjem ljubavi, istine i slobode stvara nenadmašiva ljepota i to postaje oružjem kojemu se nije moguće suprotstaviti na zasadama mržnje, laži i porobljavanja koje stvaraju antiestetski doživljaj u ljudima. Bez obzira koliko sada bili omađijani lažima i zmijskim zavođenjima, ljudi su uvijek u stanju prepoznati istinu, pa makar im se i ne sviđala.

Neka je vide pa onda neka i izaberu što će činiti: dobro ili zlo. Trećega nema.

2.16. Ministarstvo iseljeništva (dijaspore)

Kao ptica daleko od gnijezda svog,
takav je čovjek daleko od svojeg zavičaja.
(Mudre izreke 27, 8)

Izrael se upropaštava
pozivajući strance

Efrajim se miješa s narodima,
Efrajim je pogača što je ne prevrnuše.
Tuđinci proždiru snagu njegovu, a on toga i ne zna!
Sjedine mu pobijeliše glavu, a on toga i ne zna!
Naprasitost Izraelova protiv njih samih svjedoči;
i oni se ne vraćaju Jahvi, Bogu svome,
i uza sve to oni ga ne traže!
Efrajim je kao golubica plaha i bez razuma;
oni pozivaju Egipat, idu u Asiriju.
Kamo god otišli, na njih ću razapeti svoju mrežu,
oborit ću ih kao ptice nebeske,
za njihovu ih kazniti zloću.
(Hošea 7, 8-12)

Nakon lošeg demografskog rezultata, kao najvećeg propusta iz vremena Tuđmanove vladavine, odnos i rad s iseljeništvom je odmah na drugom mjestu te neslavne ljestvice. U oba je slučaja riječ o propustima koji se najneposrednije dotiču ljudskog faktora i zato su zauzeli vodeće pozicije. Kod loše demografske politike radi se o nerođenim ljudima, o onima koji su potrebni kao buduća biološka osnova nacije. Kod loše politike prema iseljeništvu radi se o živim odraslim ljudima koje je pod svaku cijenu trebalo iskoristiti za dobro svih. Osnovna je zabluda bila u krivom gledanju na bogatstvo koje dijaspora ima jer se gledalo isključivo na financijski kapital kojim hrvatski iseljenici raspolažu, a nije se uvidio ljudski kapital sadržan u njima samima koji ima stostruko veću vrijednost od onog financijskog dijela bogatstva. Iskustvo i znanja koje su ti ljudi stekli nemjerljiva je vrijednost i ako se ide na povećanje bogatstva i snage hrvatske države kroz uključivanje dijaspore **to je jedino moguće kroz program koji teži tome da se cjelokupna dijaspora svih generacija vrati natrag u domovinu**.

Umjesto da se iskoristi ta neprocjenjiva vrijednost u ljudima i u prisutnome ljudskom kapitalu, sve je ostalo i više nego nerealizirano. Višestruko nerealizirano zato što umjesto da se ljudski kapital dovodi natrag u Hrvatsku, dogodio se još dodatni izvoz našeg novog ljudskog kapitala, a po kapitalističkom principu ponude i potražnje otišao je onaj koji ima visoku vrijednost, tj. onaj najproduktivniji. Nisu iz Hrvatske i nakon osamostaljenja odlazili umirovljenici ili invalidi nego oni mladi i produktivni – oni najvredniji. Također je nepovratno propuštena prilika da se iskoristi jedinstveni povijesni trenutak stvaranja hrvatske države nakon višestoljetne čežnje svih koji su imalo disali hrvatski. Trebalo je samo malo truda da se planski i sustavno okupi i organizira hrvatsku dijasporu jednom jedinstvenom organizacijom koja bi oko sebe okupila svu iseljeničku snagu. Država bi tako pružila dijaspori sve što je potrebno za zadovoljenje očuvanja nacionalnog identiteta. Tuđman i HDZ su išli na drugačiju koncepciju, ako je uopće i bilo ikakve promišljene koncepcije, i provodilo se stihijsko torbarenje i strančarenje te se tako dijaspora prepustila samoj sebi. Model "uzmi novac i bježi" iseljenicima nije trebalo puno da bi ga pročitali i od ushićenja hrvatskom državom došlo je do bolnog emotivnog razočaranja i pada entuzijazma. Posebno je to došlo do izražaja kada se saznavalo za brojne zlouporabe doniranih novčanih i materijalnih sredstava za osobnu korist pojedinaca iz državne vlasti.

Ne da je bivša vlast upropastila povjerenje iseljeništva prema Hrvatskoj državi, nego je svojim propustom dopustila da se istovremeno i raspoloženje Hrvata u domovini negativno usmjeri prema Hrva-

tima u dijaspori. Tuđman se okružio, i to u svojem najužem okruženju, u najmanju ruku sumnjivim individuama, a kada se pogledaju rezultati njihovog rada, kada im se vide djela, vidi se da nisu htjeli ili znali (svejedno) raditi u korist nacionalnih, ali su skoro svi odreda znali jako dobro raditi u korist svojih osobnih probitaka.

Dvije naizgled jako oprečne figure u likovima Šarinića i Šuška obuhvaćaju sve ekstremnosti i svu isprepletenost strateški loše vučenih poteza od strane Tuđmana kao glavnog igrača moderne (demokratske) hrvatske države. Tuđman je u pogledu na politiku i državništvo kao na šahovsku igru svakako velemajstor, ali je velemajstor koji nije uspio postati svjetskim prvakom zbog pacerskih pogrešaka u ključnim trenucima. Onda kada ima priliku matirati protivnika Tuđman iz nekog neshvatljivog strahopoštovanja nudi remi. Kao da se bojao pobijediti moćnike, da ih ne bi uvrijedio i da se oni više ne bi htjeli družiti s njim. Stvoren je dojam da je Tuđmanu bilo više stalo što će reći međunarodni mešetari nego što će reći hrvatski narod, a to je u koliziji s temeljnim državničkim suverenitetom. Pri tome se i doslovce može razumjeti konstataciju da je imao priliku postati svjetskim prvakom, tj. Tuđmanu su se figure u jednom trenutku tako posložile da je mogao postati državnikom svjetskog dometa u smislu da njegov utjecaj ima presudno značenje u svjetskoj konstelaciji snaga. Nešto što je Tito, kojemu se Tuđman divio upravo po pitanju njegovog međunarodnog značaja, svojim manevriranjem uspio postići. Jer uvijek treba imati na umu da veličina države ili brojnost nekog naroda imaju svoje značenje, ali to je od sekundarne važnosti, a primarno je pitanje sadržano u stvarnoj suverenosti države i njezinog vladara. Ako je država suverena i ako vladar te države u potpunosti raspolaže tom suverenošću, onda se mogu učiniti velike stvari na polju međunarodnih odnosa jer kada se državnici susreću to je susret osobe sa osobom i tu nestaje pitanje o veličini teritorija, brojnosti stanovnika ili čak i o bogatstvu, moći i sili, nego sve dobiva čisto osobno-ljudsku dimenziju. Ako je državnik umiješan i ako ima iza sebe politiku kojom se može nametnuti drugim državnicima, on postaje djelatnim čimbenikom kojeg se u najmanju ruku respektira, ako toga nema i ako se postavi kao sluga ili potrčko, običan izvršitelj tuđih nauma, onda biva tako i tretiran. Tako se i Tuđman mogao nametnuti da je krenuo u pravcu suverenosti koja je istinska i koja pretpostavlja slobodnu državu i naciju, a iz istine i slobode izlazi i kreativnost, pa bi suverenost dovela do stvaranja nečega novoga u svijetu. Isto kao što je i Tito, što god tko mislio o njemu i bez obzira na njegovo nehrvatsko i antikršćansko (masonsko) utemeljenje, imajući suverenost imao i određenu kreativnost, pa je iz toga došao i pokret nesvrstanih koji je svakako imao svoje značenje. Ako ništa drugo, Tito i njegov režim imali su koristi od tog pokreta i njemu se u svakom slučaju isplatio taj angažman. S druge strane, Hrvatska je od politike slijepe sljedbe stranih naputakâ trpila i još uvijek trpi velike štete, a koristi skoro da i nema. Da se išlo putem slobodne i suverene Hrvatske posve je bilo moguće izgraditi jedan globalni pokret siromašnih i globalizacijom ugroženih država u svijetu. Svojevrsni obnovljeni pokret nesvrstanih gdje je nekadašnja distanciranost od dva vojna i politička bloka sada zamijenjena distanciranošću od vladavine kapitala i hegemonizma SAD/Zapada. Tuđman je posjedovao sve potrebne elemente potrebne za takvo preuzimanje "svjetske štafete" u trenutku raspada komunističkog bloka i tada dezorijentiranog pokreta nesvrstanih, te davanja novog smisla tom pokretu. Tuđmanov kapital u tom pogledu je bila njegova prošlost partizana, Titovog generala, čak je i po mjestu rođenja bio blizak Titu, a i takve se stvari trebalo znati iskoristiti u borbi za hrvatski boljitak. To je sve još uvijek ostvarivo i danas, ali je nepotrebno propušteno dragocijeno vrijeme te nema više niti samog Tuđmana i zato je pristup svemu sada posve drugačiji, a konkretnije o svemu biti će riječi kod govora o vanjskoj politici.

Zašto se sve ovo uopće navodi u kontekstu iseljeništva, a ne u dijelu o vanjskoj politici i kakve sve ima veze s na početku spomenutima Šarinićem i Šuškom? Zato jer je odnos prema iseljenoj Hrvatskoj ono što predstavlja najvažniji dio vanjske politike, tj. toliko važan dio da ima svoje posebno ministarstvo sa specifičnim zadacima, a kroz navedene Tuđmanove najbliže suradnike zrcali se veliki promašaj na cjelovitom planu: i s dijasporom i s vanjskom politikom.

Da se dakle vratimo na lik i djelo Šarinića i Šuška kao onih koji su od Tuđmana odabrani kao za njega najbolje što se može naći u iseljeništvu. Oni su naizgled suprostavljeni jedan naspram drugoga, ali ta se suprostavljenost na kraju svodi samo na borbu oko što bolje pozicije u vlasti. Istovremeno je njihov sukob bio i sukob interesa Europe (Francuske) s jedne strane i SAD-a s druge strane, i sa Velikom Britanijom u pozadini koja je uvijek posebnoj poziciji sjedenja na dvije stolice: europskoj i američkoj.

Velika Britanija (Engleska) tako ujedno ostvaruje i punu kontrolu nad cijelim procesom prema svojim planovima, no to je već jedna posve zasebna priča. Sukob Šarinić – Šušak gledan kao sukob Francuske i SAD-a oko toga tko će kontrolirati i profitirati ujedno predstavlja i sukob između Velikog Orijenta i Škotskog masonskog reda. Nije to pravi sukob oko doktrine nego se radi o sukobu sukladnom onome između razbojnika oko podjele pljena. Što se tiče same žrtve oko nje među razbojnicima nema sukoba i tu vlada jedinstveno htijenje da je se na bilo koji način obespravi.

Na kraju je Šarinić prividno i privremeno poražen, ali to mu je donjelo više koristi nego štete jer je na vrijeme prebjegao u antituđmanovsku opoziciju i na kraju je još pretvoren u velikog demokratskog glasnogovornika. Kao vjerni promicatelj francuskih interesa dobio je i orden tzv. Legije časti za svoj lojalan rad u stranoj službi.

Šušak isto tako prikladno kao i Šarinić dobiva orden od SAD-a kao svojeg vanjskopolitičkog mentora. Makar je vjerovatno i bio duboko u sebi prožet hrvatskim nacionalizmom, Šušak ipak nije mogao pobjeći od vlastite sjene. Morao je kao "američki čovjek" promicati prvenstveno interese SAD i raditi po njihovim strateškim obrascima. Ako je i kalkulirao da će on uspijeti više iskoristiti Amerikance nego što će oni iskoristiti njega, po rezultatima ispada da je ta kalkulacija bila neosnovana. Konačni poraz te loše kalkulacije i povijanje pred američkom doktrinom priznao je prepuštanjem "svoje" Hercegovine međunarodnom protektoratu i to još unutar nekakve sklepane Federacije u savezu s "Republikom Srpskom" koja nipošto ne odgovara opstanku Hrvata na području cijele BiH. Da će u toj "Jugoslaviji u malom", s tom katastrofalnom formulom tzv. RS + Federacija BiH, Hrvati biti daleko najveći gubitnici bilo je jasno kao dan one sekunde kada je obznanjeno na kakav se dogovor pristalo u Daytonu. Događalo se tada veliko (samo)zavaravanje Hrvata u BiH od strane Zagreba i hrvatskog državnog vodstva jer teško je bilo otvoreno priznati vlastiti poraz, ali danas imamo priliku vidjeti do kuda je doveo taj Deytonski "mir", a BiH Hrvati ne trebaju puno razmišljati jer sve jako dobro osjete na vlastitoj koži.

Osim katastrofalne politike prema BiH, obojica junaka su dobro iskoristili svoje pozicije za ostvarivanje osobne dobiti. Šarinić je i tu bio lukaviji, da se ne kaže pametniji, i sve je radio puno elegantnije i uglađenije, ako ništa drugo, nije se dao približiti kriminalnom podzemlju znajući da je to medijski pogubno. Šarinić se koristio principima polagane mužnje koja ne ubija žrtvu nego malo uzima, ali na duge staze se nakupi više nego kada se na početku uzme toliko da žrtva kolabrira i više nije sposobna stvarati nove vrijednosti. Hajdučki način bio je primjereniji Šušku i njegovom klanu, a da nije to najpametniji pristup vidljivo je već po tome što se malo po malo svi članovi tog klana uklanjaju s pozicija, a na njihova mjesta dolaze oni koji su već samim time što ih istiskuju skloniji Šariniću i njegovom društvu kao oponentu toga klana. U biti već u činjenici da je Šušak imao iza sebe taj klansko-rodijački oblik podrške, dok Šarinić sve izvodi više neutralno, tj. nema oko sebe neku vidljivu grupu koja bi se identificirala s njim ili on s njom, vidi se tko se bolje pozicionirao na dugi rok.

Protuhrvatski vođeni mediji jedva su dočekali i zdušno iskoristili cijelu tu potpuno nepotrebnu situaciju u državnom vrhu. Malo su se očešali o Šarinića, više onako usput i tek toliko da se nešto napiše, a svu svoju pažnju su posvetili "ultranacionalistu" Šušku. Tu glavni cilj uopće nije bio Šušak kao osoba, nego upravo kao personifikacija tvrdog nacionaliste i time se htjelo dokazati da je svaki nacionalist po prirodi primitivni kriminalac. Tako se stvara slika da je hrvatski nacionalizam neizbježno pokvaren, korumpiran i kriminalno orijentiran dok je jedino nadnacionalna usmjerenost ona koja može biti poštena i pravična. Da je Šušak kojim slučajem bio internacionalist, komunist, antifašist i slično, sve bi njegove nepodopštine bile brzo zaboravljene kao što su to i Šariniću, a prije njega udbašima i svim ostalim antihrvatskim snagama. Ali kako je javno bio deklarirani nacionalist, sve što je uradio loše dodatno se napuhuje i koristi za diskreditaciju i ocrnjivanje svakog oblika iskazivanja hrvatskog nacionalizma.

Protuhrvatski mediji su cijelu tu situaciju iskoristili i za stvaranje nepovjerenja Hrvata u domovini prema Hrvatima u dijaspori, jednako kao i obrnuto. Istovremeno se nedjelotvorna i neuspješna politika u BiH koristila za daljnje podjele koristeći nepotizam i korupciju u hrvatskoj vlasti za nečuveno antagoniziranje između Hrvata i Hercegovaca kao da oni nisu Hrvati jednako kao i svi drugi. Također je opet na djelu licemjerna primjena dvostrukih kriterija, jer se neprestano naglašava kako je srpska

pretenzija prema hrvatskim teritorijima stvar individualne odgovornosti i tako Srbe oslobađa od zahtijeva za nacionalnom katarzom kojim bi se odrekli posezanja za tuđim i time se iskreno pokajali za sve ono zlo što je urađeno. Sve se prevaljuje na leđa poglavito Miloševića kao da je on sam sve uradio bez pomoći srpske inteligencije i kao da nije imao plebiscitarnu podršku srpskog naroda za svoju imperijalističku politiku. S druge strane, u slučaju Hercegovaca se namjerno kroz medije stvara slika kolektivne odgovornosti hercegovačkih Hrvata i oni se svi skupa prikazuju kao jedna velika mafijaška družina koja jedino što zna to je ubijati, krasti i lagati. Hercegovcima se natovaruje breme kolektivne odgovornosti prema Hrvatima i sve do dana današnjeg provlači se sugestija da su oni glavni krivci za hrvatske nevolje u kojima se nalazimo. Istina tu nije od važnosti i to što su preko 90% Hercegovaca časni, marljivi i pošteni ljudi biva medijski ignorirano zbog jedne skupine kriminalaca koji ionako nemaju nacionalnosti. Kriminalci su nadnacionalni jednako kao i svi oni koji na bilo koji način prema bližnjemu čine zlo, jer ne može netko voljeti svoj narod i po toj ljubavi biti nacionalist te istovremeno onoga koga navodno voli istovremeno i potkradati.

Naravno da nije ni bilo za očekivati da mediji neće iskoristiti svaku priliku da unesu podjelu unutar cjelovitog nacionalnog tijela, ali je zato bilo za očekivati od nacionalnog vodstva na čelu s Tuđmanom da ne dopusti stvaranje okolnosti koji su omogućili djelovanje onima koji ne žele Hrvatsku državu vidjeti kao slobodnu i suverenu nego kao podložničku banana republiku. Nije se smjelo protuhrvatskim elementima dati streljiva za njihovo djelovanje, a skoro sve što i kako se radilo, u ovom slučaju na pitanju iseljeništva, išlo je u prilog neprijateljskoj propagandi. Nije onda bilo teško izmanipulirati hrvatski narod preko monopola nad medijima koji su postigli na lokalnom (hrvatskom) kao još odavno i na globalnom planu. Takve kardinalne pograške hrvatsko državno vodstvo više nema luksuz ponavljati jer se sada došlo do situacije gdje je na obzoru pogibelj za naciju i za državu te svaki potez mora biti dobar. Tek kada se hrvatska država pokaže istinski izmjenjenom onda se i jednom dosljednom, principjelnom, djelotvornom i nadasve moralno utemeljenom politikom zaštite nacionalnih interesa može ponovno zadobiti povjerenje hrvatskog iseljeništva.

* * *

Da se u radu s iseljeništvom pristupilo makar malo poštenije i organiziranije, sve uloženo višestruko bi se vratilo natrag. Zato je glavni zadatak Ministarstva iseljeništva ponovno uspostaviti neograničeno povjerenje iseljenika prema institucijama hrvatske države i cjelovitom državnom podrškom privlačiti iseljenike na masovno doseljavanje natrag u Hrvatsku. Uostalom, i planirana demografska obnova po kojoj Hrvatska za najviše 40-tak godina mora imati najmanje 15 milijuna stanovnika temelji se na masovnom povratku iseljene Hrvatske. Kako prema grubim procijenama u cijelom svijetu ima ca. 2,5 do 3 milijuna Hrvata i ako se uspije privući natrag barem jednu trećinu onda je to broj od ca. milion povratnika. Ta pretpostavljena brojka je onaj dodatni demografski impuls koji u početnoj fazi toliko nedostaje hrvatskoj državi i kao radna snaga, ali i kao nove obitelji koje će same svarati nove naraštaje. Tako se sadašnja brojka od ca. 5 milijuna Hrvata povećava i od tuda se kroz prije opisanu demografsku politiku stvara očekivanje o najmanje jednom demografskom udvostručenju za nekih 30 do 40 godina. Bez potpore u ljudima iz iseljeništva koja se ovdje planira i demografska i sveopća državna obnova jako je teško ostvariva.

Ministarstvo iseljeništva također uspostavlja jedinstvenu svehrvatsku ustanovu koja po cijelom svijetu organizira i okuplja Hrvate svih naraštaja dijaspore. Svojim radom vodi skrb o očuvanju nacionalnog identiteta i povećanje svjesnosti svojih korijena. Posebno se to odnosi na drugu, treću ili čak i neku dalju generaciju hrvatskih iseljenika koji su u opasnosti izgubiti svaki osjećaj pripadosti hrvatskom nacionalnom biću osim po eventualno zapamćenoj priči o tome kako je neki njihov djed ili baka došao iz neke europske zemlje koja se zove Hrvatska. To nije ono što može biti prihvatljivo i zato se kroz Ministarstvo iseljeništva ima voditi organizirano obrazovanje i odgajanje sve iseljeničke populacije. Na to treba gledati kao na visokoisplativo ulaganje jer se kroz učenje prvenstveno hrvatskog jezika i povijesti daje najbolja osnova za motiviranje iseljenika na povratak svojim korijenima. Posebno se to odnosi na mlade generacije iseljenika koji predstavljaju i najproduktivniji dio dijaspore. Mladi u dijaspori su najvredniji ljudski kapital koji Hrvatska može s malo truda navesti da se odluče na život u domovini njihovih predaka.

Ministarstvo se tako bavi organizacijom vrtića, škola, kulturnih i sportskih aktivnosti, obilježavanjem nacionalnih praznika i blagdana te kao kruna svega ponudom privilegiranih turističkih putovanja u domovinu. Posebno za mladu populaciju iseljenika koji će tako imati iste privilegije kao njihovi vršnjaci iz vrtića, škola i fakulteta te zajedno s njima moći koristiti objekte namjenjene za prazničke aktivnosti. To je najbolji način da se mladi u iseljeništvu emotivno vežu s domovinom. I to do takve mjere da uz ostale pogodnosti kao što su besplatno studiranje, mogućnost zaposlenja i nadasve dobre perspektive za život u Hrvatskoj sve skupa stvori situaciju da se masovno doseljavaju natrag u domovinu.

Hrvatsko se iseljeništvo mora jednako tako sustavno evidentirati kako bi se moglo prikladno raditi, ali ako je potrebno i prikupljati donacije kada to situacija zahtijeva. Svojim sveukupnim radom hrvatski vladar i sve strukture vlasti moraju dokazati da su uistinu zaslužni povjerenja i da donacije idu za opću korist hrvatskog naroda.

Isto tako se podrazumijeva da sama organizacija i smjer djelovanja prema iseljeništvu ovisi i prilagođava se okolnostima u kojima se neka iseljenička populacija nalazi. Različiti je pristup u Europi, a opet poseban je tretman potreban za Sjevernu i Južnu Ameriku, za Južnu Afriku i za Australiju ili Novi Zeland. Cilj je svugdje isti: iseljenike vratiti natrag u domovinu, ali pristup ostvarenju tog cilja ovisi o mjestu boravka iseljenika.

Da je ova moderna hrvatska državna vlast bila iole sposobna za nešto više kreativnosti od pukog životarenja bez dubinske svrhe, bez spoznaje smisla ljudskog života, poslanja svakog čovjeka i po tome smisla postojanja i poslanja nacija, radila bi prave stvari u pravom trenutku. Tako se ne bi propustilo iskoristiti priliku koja se stvorila u Argentini kada je je pogodila ekonomska katastrofa. Moglo se i moralo se pomoći ondašnjim Hrvatima svih naraštaja i organizirati iseljavanje iz Argentine u domovinu. Stanje u koje je zapala Argentina navelo je puno mladih Argentinaca koji imaju bilo kakvu etničku povezanost s nekom europskom zemljom (najviše s Italijom, Španjolskom i Njemačkom) da stanu pred veleposlanstva dotičnih zemalja i traže dozvolu za doseljenje. Mladi su željni rada i prosperiteta radom, a što im je naglo postalo nemogućim u Argentini, i potražili su mjesta gdje su se nadali ostvariti svoja potpuno legitimna stremljenja.

Žalosno je bilo gledati te redove ispred talijanskih, španjolskih i njemačkih veleposlanstava i znati da Hrvati iz Argentine nemaju što tražiti pred hrvatskim veleposlanstvom jer smo i sami na u pogubnoj gospodarskoj situaciji i na najboljem putu u identičnu krizu. To su znali i sami argentinski Hrvati pa nije ni bilo neke bitnije potražnje za življenjem u Hrvatskoj. A sve je moglo biti potpuno suprotno i stvoriti takvu situaciju da ispred hrvatskog veleposlanstva ne stoje samo argentinski Hrvati, nego i Argentinci drugih etničkih korijena. Sve se moglo uraditi i priskrbiti Hrvatskoj i njenom gospodarstvu prijeko potrebnu radnu snagu. Jednako se tako i situacija u Južnoj Africi mogla iskoristiti za povrat ondašnje hrvatske etničke komponente u trenutku neizvjesnosti nastale promjenom režima. Da je Hrvatska u oba slučaja imala što vrijednoga ponuditi u smislu rada i življenja dostojnog čovjeka sigurno bi najveći broj Hrvata potražio sigurnost u okrilju domovine. No ne treba plakati nad propuštenim prilikama nego naučiti iz njih i raditi ono što je moguće da se propusti isprave i na druge načine nadokade neki propušteni povoljni momenti iz prošlosti. Tako je propuštena glavna prilika u Argentini i Južnoj Africi, ali se ponudom mogućnosti za napredovanje u vremenu razvoja i neizvjesnosti može dati nešto dovoljno atraktivnog i izazovnog za mlade i poduzetne sposobne ljude.

Poseban odjel pri Ministarstvu iseljeništva ima se brinuti o tome da povratnici u domovinu prime svu potrebnu pomoć i najosnovniju skrb za sami početak novog života. Državni ustroj sam po sebi mora biti toliko djelotvoran da nema potrebe za nekakvim posebnim protekcijama što se tiče birokratskih procedura. Ukoliko povratnici imaju problema s birokracijom, to znači da i sadašnji stanovnici imaju jednako takve probleme i da državna uprava nije djelotvnorna, a što opet znači da cijela državna vlast ne radi dobro svoj posao. Birokracija ili je, ili nije djelotvorna i neke sredine između te dvije mogućnosti u biti nema. Tako svrha odjela za prijem povratnika ne bi trebala biti u birokratskoj ispomoći nego više jedan psihološki faktor koji može dati savjet, pokazati najobičniju ljudsku i prijateljsku brigu nekome koji se odlučio na veliku životnu promjenu i sav rizik koji s tom promjenom dolazi. Sasvim je prirodno da će povratnici osjećati nesigurnost i određen dozu straha od nepoznatog i to je ono što

treba Ministarstvo iseljeništva ublažiti i ljudima pomoći. Naravno da se podrazumijeva i mogućnost pritužbi povratnika na adresu Ministarstva za sve ono što se smatra pogrešnim ili na bilo koji način lošim, te onda Minitarstvo primjereno i promptno reagira i tako obavlja vrijedan posao uključivanja povratnika u život hrvatske države i naroda.

Hrvatska mora iskoristiti potencijal koji je dugo vremena odlazio van i gradio tuđe države. Mora se vratiti one čiji su očevi ili djedovi otišli zato što ovdje nisu imali mogućnosti za dostojanstven i uspješan život i rad, a stvaranjem sposobne hrvatske države stvaraju se svi uvjeti za prestanak iseljavanja i početak velikog okupljanja Hrvata iz svih krajeva svijeta.

Već je više puta naglašeno kako je glavna zadaća Ministarstva iseljeništva promjena jednog kroz povijest još od druge polovice 19. stoljeća stalnog trenda iseljavanja Hrvata iz njihove domovine. Promjena tog povijesnog tijeka je nešto što ima svoju simboliku po sličnosti Jahvinog obećanja da će sakupiti raseljene Izraelce i ponovno ih nastaniti u njihovoj nekadašnjoj domovini. Nije slučajnost ta podudarnost u raseljenosti Hrvata i Židova i nije slučajnost u tome da se u oba slučaja ima dogoditi okupljanje raspršenog ljudstva sa svih strana svijeta. Židovski se povratak na područje nekadašnjeg boravka odigrava na cionističkim načelima, a to znači da je tu na djelu protubožja ljudska volja. To što je cionistima uspjelo postići ponovnu uspostavu izraelske države dogodilo se po Božjem dopuštenju sa svojom konačnošću u raspletu na Armagedonskoj bitci posljednjih vremena. S druge strane, Hrvati su u prilici okupiti se natrag na načelima suprotnim od onih na kojima se temelji cionistička ideja. Uopće, ako se pogleda na Hrvatsku i Izrael može se vidjeti da je na djelu jedna zrcalnost gdje je jedna država u suprotnosti s drugom po svojem poslanju.

Izrael biva stvoren na jednom pothvatu čiji su razmjeri nepojmljivi čovjeku koji nije upućen u bešćutnost samog vrha judeo-masonskih posvećenika, a pseudojudejci ti koji su ujedno predvodnici cionizma i masonske hijerarhije te sačinjavaju onaj sami vrh antikristovske piramide svjetske hijerarhije moći. Da bi se najkraće ispričala pozadina koja stoji iza proglašenja Izraela 1948. godine dovoljno je reći da su dva svjetska rata bila potrebna kao priprema za ostvarenje tog cionističkog cilja. Oceani ljudske krvi su žrtva potrebna za cionističke planove, a nakon toga ide se prema njihovom konačnom zaokruženju u vidu preuzimanja kontrole nad Jeruzalemom (1967. godine) i izgradnje novog, trećeg hrama na mjestu nekadašnjeg Hrama, a sada zauzetog džamijom Al'Aksa te se tek treba realizirati u bližoj ili daljoj budućnosti. Dok se to zauzeće i izgradnja novog hrama ne izvrši cionistički projekt je nedovršen. Tako i današnji Izrael treba gledati kao na državu koja nije do kraja realizirana prema nepromjenjivim planovima njegovih graditelja/upravitelja, tj. prema cionističkim planerima iz redova pseudojudejaca koji su uzurpirali liderstvo nad cjelokupnim židovstvom i sve ih smišljeno vode iz jedne u drugu tragediju. Osnovni pothvat koji su cionisti/pseudojudejci ostvarili je u tome da su pokrenuli masovna doseljavanja Židova iz cijelog svijeta, a posebno iz ratom opustošene Europe.

Podudarnost koja se inverzivno zrcali u hrvatskom slučaju je u tome što za razliku od Izraela nije bilo nikakve volje moćnika ovoga svijeta za dopuštenje stvaranja hrvatske države. Sve je ono ljudsko i moćno, a odmetnuto od Boga, na ovome svijetu bilo protivno Hrvatskoj, ali kako je Bog po svojem dopuštenju pustio da se ostvari cionistički Izrael, tako je po svojoj intervenciji u povijesna zbivanja pomogao ostvarenje države Hrvatske. Također, za razliku od Izraela, Hrvatska se stvara na krvi hrvatskih mučenika, na krvi vukovarskih heroja, pobijenih ranjenika odvedenih iz bolnice i svih ostalih koji su dali svoje živote za domovinu. Nije bilo bešćutnog žrtvovanja drugih za naše ciljeve, nego se davalo iz svojeg vlastitog izvora, iz svoje ljubavi prema bližnjemu, prema domovini i prema božanskoj pravičnosti kojom je prožeta idealizirana slika željene države.

To su osnovne postavke po kojima su Izrael i Hrvatska dvije znakovitosti današnjega svijeta. Odbacivanjem Isusa kao Mesije Židovi su se sami izopćili iz statusa izabranika, a oni narodi koji Isusa prigrle, pa bili oni i pogani, postaju izabranicima Božjim, kako je rečeno u Evanđeljima. Izrael je miljenik svijeta: svi mu se ulizuju i svi mu povlađuju ne usuđujući se reći istinu o nepravednosti i zločinaštvu na kojemu je stvoren po ljudskoj volji. Hrvatska je potpuna suprotnost i neprestano je se ponižava i bez imalo poštovanja ophodi prema hrvatskom narodu. Doslovce se nad državom i narodom hrvatskim provodi silništvo koje nema drugoga utemeljenja nego u mržnji na ono malo vjere u Isusa koja još živi u hrvatskom narodu.

Dovodeći sve ovo u kontekst Ministarstva iseljeništva treba reći da je i tu oprečnost s Izraelom jer dok se Židove moći i voljom silnika ovoga svijeta dovodi sve više u Izrael, Hrvati se i dalje iseljavaju umjesto da se i oni počnu vraćati svojim korijenima. Sada, s Programom nacionalnog opstanka i po tome ostvarivom preokretu tog procesa iseljavanja Hrvata, mijenja se i cijeli geopolitički balans u nevidljivim duhovnim sponama Izraela i Hrvatske. Ako su ova zapažanja točna, onda bi sa trenutkom probrazbe procesa iseljavanja Hrvata u proces doseljavanja Hrvata iz cijelog svijeta došlo do preobrazbe tog procesa u Izraelu kao suprotnosti u poslanju naspram poslanja Hrvatske države.

Koliko je ovo pitanje povratka iseljene Hrvatske značajno po svojim dosezima i kolike su implikacije tog okupljanja Hrvata iz svijeta u domovini vidljivo je čitajući Gospinu objavu don Stefanu Gobbiju. Tu Gospa govori hrvatskom narodu i kao posebnu važnost naglašavam slijedeći izvadak iz objave na cenakulu u Zagrebu 20. rujna 1996. (cjelovita objava dana na početku knjige, strana 2.):
"Ne boj se malo stado. Vaša nebeska Majka udijelila vam je dar da se ***okupite sa svih strana*** *u Njezinu pobjedničku četu.*
Došao je čas odlučujuće bitke."

Tu je od Gospe lijepo rečeno, a tim obećanjem s nebesa ujedno i navješteno da se ima dogoditi okupljanje Hrvata sa svih strana i odmah nakon toga Gospa nam govori kako slijedi odlučujuća bitka. Te dvije stvari su, prema tome, u međusobnoj uzročno-posljedičnoj vezi. Okupljanje koje nam dolazi kao dar nebeske Majke. Okupljanje u Njezinu pobjedničku četu. Okupljanje koje malo stado pokreće u čas odlučujuće bitke. Okupljanje na ovom komadiću Zemlje koji se zove Hrvatskom. Komadića na kojemu *"od stoljeća sedmog tu Hrvati žive"*. Dakle, Hrvatska i Hrvati po ovoj (privatnoj) objavi predstavljaju mjesto okupljanja Djevičine pobjedničke vojske koja odrađuje svoje poslanje u završnoj bitci velikog ratišta. Veliko ratište je ono koje je protegnuto od sukoba na nebu do projekcije ili nastavkom tog sukoba na zemlji između ljudi podijeljenih na dva polariteta: Kristovog i Antikristovog.

Sve skupa dalje navodi na još veću posvećenost preobrazbe hrvatske države iz one koja je makar i nesvijesno i iz neznanja upravljana antikristovskim načelima u državu koja je službenica Gospodnja. Država koja služi pripadajućem narodu, ali i svim drugim državljanima, kao najdjelotvornije sredstvo u ljudskom radu na pripravi Kraljevstva Božjeg, tj. kraljevanja Krista Kralja. Onako kako svaki narod i svako ljudsko biće i treba biti posvećen u svojem radu i to ponajprije za svoje vlastito dobro, a time kroz Krista koji je ujedinitelj čovječanstva istovremeno i za dobro cijeloga svijeta.

Pjesma povratnika

Kad Jahve vraćaše sužnjeve sionske,
bilo nam je k'o da snivamo.
Usta nam bjehu puna smijeha, a jezik klicanja.
Među poganima tad se govorilo:
"Velika im djela Jahve učini!"
Velika nam djela učini Jahve: opet smo radosni!

Vrati, o Jahve, sužnjeve naše k'o potoke negepske!
Oni koji siju u suzama, žanju u pjesmi.
Išli su plačući noseći sjeme sjetveno:
vraćat će se s pjesmom, noseći snoplje svoje.
(Ps 126, 1-6)

2.17. Ministarstvo za autohtone Hrvate izvan države

Tko se uzda u Jahvu, on je kao brdo Sion:
ne pomiče se, ostaje dovijeka.
Bregovi okružuju Jeruzalem:
Jahve okružuje narod svoj odsada i dovijeka.
(Psalmi 125, 1-2)

Ministarstvo za auhtohtone Hrvate ima zadadak voditi brigu o Hrvatima koji žive u povijesnim hrvatskim krajevima, a koji zbog nesretnih povijesnih okolnosti nisu potpali unutar granica suvereniteta današnje hrvatske države.

To se prvenstveno odnosi na Hrvate u sklopu ovoga što je sada nazvano Republikom Bosnom i Hercegovinom, tj. barem ono malo Hrvata što ih je još ostalo. Ostale autohtone hrvatske zajednice su one u Vojvodini, Crnoj Gori, Kosovu, Slovačkoj, Austriji, Italiji i Rumunjskoj s tim da je tim redosljedom otprilike određen i stupanj angažiranosti Ministarstva za autohtone Hrvate u odnosu na državu u sklopu koje obitavaju. Svakako da je najveći prioritet dan Bosni i Hercegovini jer je za opstojnost hrvatske države u ovom obliku kakav danas ima nedopustivo pristati na nestanak hrvatske komponente u BiH prostoru. Onoga trenutka kada Hrvati u BiH izgube svoju biološku prisutnost na teritoriju BiH i time biva nepovratno izgubljena cijela BiH. Odmah zatim pada cjelovitost same Hrvatske i to na način da se raspad pokreće iz područja krajnjeg hrvatskog juga i dalje se poput karcinoma razvija prema sjeveru. Ne treba isljučiti i sinhronizirano djelovanje iz smjera sjevernog Jadrana, tj. Istre na koju posve otvoreno pretendira talijanska iredenta, a svojim je velmožnim ambicijama podupiru lokalni obmanjivači pod krinkom regionalizma, tolerancije, civilnog društva, ljudskih prava i ostalih podmetanja nacionalnoj suverenosti. Sve se te teritorijalne pretenzije i htijenje za razbijanjem Hrvatske mogu u svojoj punini realizirati tek kada BiH Hrvati postanu beznačajna kategorija i kada BiH postane etnički očišćenom od Hrvata. Na takav razvoj događaja ne treba uopće sumnjati jer je prostor hrvatskog juga, a i cijela obala s otocima prevelika vrijednost da bi je se grabežljivci odrekli. Ako im se pruži prilika za grabež i otimačinu našeg prostora, oni će to sa zadovoljstvom izvršiti kao što su to stalno i radili po cijelom svijetu kroz cijelu povijest. **O nama samima, o tome koliko smo kao nacija jaki i sposobni izgraditi državu koja će prikladno zadovoljiti potrebe aktualnog povijesnog trenutka ovisi da li će to uspijeti svjetskim grabežljivcima teritorija, blaga, ljudi, ali i duša kao konačnog plijena.** Navedenom neophodnošću za biološkom prisutnošću na svojem teritoriju jedino je moguće imati išta od političkog, gospodarskog, kulturnog, medijskog i svakog drugog utjecaja na zbivanja u BiH. Bez Hrvata u BiH kao kompaktne i kvantitativno osjetne demografske prisutnosti sve ove priče kojima se deklarira nekakva navodna briga za hrvatske nacionalne interese su puka besmislica. Hrvatski nacionalni interesi su jedinstveni interesi koji nisu ograničeni državnim granicama nego obuhvaćaju cjelovitu hrvatsku naciju gdje god da se nalazi. Država Hrvatska je ona središnja nacionalna institucija koja je po svojem statusu države istovremeno i matica koja osigurava postizanje ukupnih nacionalnih interesa.

U svome odnosu prema BiH Hrvatska zna da je biološka prisutnost ono što se jedino računa i što jedino vrijedi u kalkulaciji odnosa unutar područja BiH. Sve ostalo su prazne riječi i mrtva slova na papiru. Također, biološkom prisutnošću Hrvata može se jedino djelotvorno oduprijeti podlim djelovanjima protiv hrvatske komponente u BiH kroz razne političko-gospodarske spletke koje idu od vrha (tzv. međunarodni čimbenik), preko izdajničkih hrvatskih državnih vlasti, pa sve do najniže razine (lokalna vlast u BiH – nehrvatska i hrvatska jednako). Što je hrvatski narod više prisutan i što je kompaktniji unutar sebe to je lakše suprostavljati se svima onima koji svaki iz svojih pobuda žele Hrvate izbrisati kao jednu iole osjetnu komponentu u BiH jednadžbi s najmanje tri nepoznanice. Računa se od strane svjetskih silnika da, ako je jedna nepoznanica manje, onda je lakše izračunati konačni rezultat i lakše je provesti kontrolu nad teritorijem i ovladavanjem prirodnim bogatstvima. Isto tako ima u toj računici svoje mjesto i pretenzija prema samoj Hrvatskoj na način kako je to prije navedeno, ali nad svime dominira duhovna podloga cijele priče te pripadajuće pretenzija za uništenjem kršćanstva,

tj. Katoličke Crkve kao nositeljice i čuvarice pravovjernosti. Zato je u cilju suprostavljanja svim oblicima negativnih djelovanja kao ono osnovno u opisu posla Ministarstva za autohtone Hrvate određeno očuvanje i povećanje demografske slike Hrvata u BiH. Sve što se radi, radi se u tu svrhu i s tim ciljem. Naravno da se uz kvantitetu radi na podizanju i kvalitativnih vrijednosti Hrvata u BiH, to je nešto što se treba podrazumijevati samo po sebi. Pogotovo iz razloga što su sada, a tako će sigurno i dalje biti barem jedno dogledno vrijeme, Hrvati najmanje brojan narod u BiH pa se samo kroz vlastitu veću kvalitativnu vrijednost može kompenzirati manjak u brojnosti. Jednako se tako treba podrazumijevati da se sva kvaliteta koju se želi osigurati postiže jedino na kršćanskom temelju, a sve kroz vjernost crkvenom nauku danom Rimokatoličkom crkvom.

Posve je drugo pitanje što je ono zbog čega je stanje s Hrvatima u BiH danas tako dramatično loše i što je uzrokovalo takovo loše stanje? Nažalost, mnogim hrvatskim nacionalistima koji ne mogu prihvatiti objektivno i cjelovito gledanje na uzroke i posljedice te pripadajuće zasluge i odgovornost, nikako neće pasati odgovor na prethodno pitanje. Kao glavnog krivca ovoga stanja nema se koga drugoga odrediti, već se odgovorni jednostavno sami nameću: **neuspješna Tuđmanova politika sa Šuškom kao glavnim operativcem za BiH je ono što je dovelo Hrvate u položaj u kakvome su danas**. Nema nikoga drugoga koga se niti u tragovima može proglasitim odgovornim za posljedice koje su snašle Hrvate u BiH. Tuđman i Šušak su tu preuzeli potpuno upravljanje sudbinom Hrvata u BiH, kod Hrvata u BiH postigli aklamativno povjerenje kojim su im vjerovali kao onima koji će ostvariti njihove težnje, pa tako i za sve dobro ili loše što je po tom pitanju učinjeno. Nipošto se takvom konstatacijom ne negiraju svi ostali činitelji koji su to stanje također stvorili svojim djelovanjem, ali upravo se i radi o tome da se uspješnost i neuspješnost hrvatskog državnog vrha mjeri u odnosu na te faktore okruženja. Najlakše je za neuspjeh okriviti nekoga drugoga, tražiti opravdanje za vlastite slabosti i propuste izvan vlastitosti. No, to je ujedno i potpuno besmisleno, jer kada vanjskih negativnih djelovanja ne bi bilo onda bi svatko mogao biti uspješan državnik, a potvrdu uspješnosti se ne može stvarati u odnosu na sebe nego u odnosu na drugoga. Oni koji opravdavaju Tuđmanov neuspjeh u BiH time da je bio primoran prihvatiti ponuđeno (tu se misli primarno na Dayton) jer je bio takav odnos snaga, kao da su slijepi pred time da je Tuđmanov posao bio da stvori povoljniji odnos tih snaga, tih sila koje tek onda predstavljaju nekakvo pravo. Jednako tako kao da su slijepi pred svom silom argumenata koji jasno dokazuju da je unutar cijelog hrvatskog nacionalnog korpusa bilo toliko neiskorištenih potencijala koji bi onda dali težinu u mjerenju snage na *"međunarodnom tržištu sile"*, kako bi se moglo nazvati diplomatske igre i pripadajuća protokolarna prenemaganja. Diplomacija države i pripadajuće joj nacije je onoliko jaka koliko sile stoji iza nje. Nije to isključivo vojna ili gospodarska sila, a na što se diplomacija danas svela, nego sila može biti duhovna, moralna. Odnosno, to je sila ljubavi, istine i slobode koja nadjačava pozemljarske silnike i njihovu golu silu u koju se toliko uzdaju. Da se Hrvatska unutar sebe tako ostvarila da ne bude oslabljena kriminalom, korupcijom i nesposobnošću na najvažnijim mjestima u državnom vrhu pa sve do najnižih razina, da se radilo barem donekle bolje, već bi i pregovaračka pozicija Tuđmana ili bilo koga drugoga bila nemjerljivo boljom. Ovako, kada se radilo u Hrvatskoj i BiH kako se već radilo, stvarno stoji da je Tuđman izvukao maksimum mogućeg, ali s drugačijom Hrvatskom mogući minimum bi bio višestruko veći od Tuđmanovog maksimuma.

Jasno je da se ovo prije navedeno kao državnički neuspjeh prvenstveno odnosi na Daytonski sporazum kojim je određena sudbina Hrvata u BiH ovakvom kakva je sada i ne treba ništa čuditi jer onaj kome je pogled bio barem donekle bistar mogao je jasno vidjeti što Dayton stvarno znači za BiH Hrvate odmah po objavljivanju postignuća tog "povijesnog sporazuma". Nije tu bilo nikakvih nejasnoća o tome da Dayton znači legalizaciju anglo-američke okupacije/dominacije nad BiH. Kako to formalistički izgleda i kako je to iskonstruirano na način da sve izgleda tako da svaka strana može tvrditi da je dobila ono što joj strateški odgovara, druga je stvar. To je napravljeno iz razloga omogućavanja demagogije svim BiH stranama: Hrvatima, Srbima i Bošnjacima da mogu opstati na svojim pozicijama, i to barem na samom početku implementacije Daytona. Točnije, da im se omogući opstanak na vlasti sve dok se u BiH ne pozicioniraju najprije vojne, a zatim i sve ostale snage onoga tko je stvarna vlast u BiH – tzv. međunarodna zajednica kojom operativno upravlja anglo-američka sila. Dolaskom vojne sile i pripadajućeg protektorata, sve što se događa u BiH, događa se kao jedna obična farsa kojoj nije ravna čak ni standardna demokracija prisutna na Zapadu ili tzv. zemljama tranzicije. U BiH je standardna farsa od demokracije postala farsom unutar farse, što je uistinu jedno postignuće ravno najvećim dramatičari-

ma, a ima u sebi i hegelovske dijalektike negacije negacije što je također pokazatelj jednog bezbožnog obrasca. To je jedno (anti)kreativno postignuće od kojega korist imaju upravo one sile koje su iz svojih centrala izdaleka upravljale cijelom krizom raspada SFRJ i to je upravljanje krizom izvedeno na takav način da bi se dovelo do ovoga stanja u kojemu se mogu slobodno smatrati (trenutnim) vlasnicima BiH.

Sama BiH je opet jedan misterij za sebe i iako sada izgleda da su diabolične sile uspjele u svojem cilju zato jer trenutno imaju kontrolu nad prostorom, tj. nad BiH kao materijom, nemaju nikakve kontrole nad duhovnom stvarnošću koja natkriva prostor BiH. Koliko je misterij BiH prostora neotkriven onima koji pripadaju tom prostoru na osnovu svoje vjere i nacionalnosti, još je više nedokučiv svim stranim silnicima koji su tim prostorom pokušali zagospodariti. Jedno je prilično sigurno što se tiče prostora BiH, a to je da se na osnovi toga koja svjetska sila trenutno kontrolira taj prostor, može ustvrditi da je ta sila ona koja je trenutno svjetski dominantna ili na samome vrhu svjetske moći. Tako se nad prostorom BiH izmjenjuju različiti "vlasnici": od Rimskog carstva pa do sadašnje SAD/EU/NATO sile. Čak je i razdoblje kada je Hrvatska kao kraljevina na vrhuncu svoje moći za Petra Krešimira IV. vladala između ostalog i prostorom današnje BiH. Ujedno je to bilo razdoblje kada je Hrvatska bila po svojoj snazi u rangu ondašnjih jakih država pa je po tome bila čak i svjetska sila, koliko god to kratko trajalo. Hrvatska je tada bila cjelovita, što znači da je pokrivala područje Hrvatske i BiH kao jedne cjeline od Tomislava do Krešimira. Slabljenje u svjetovnoj moći dolazi tek s nesretnim sektaštvom jednog dijela Hrvata koji su zbog slijeđenja bogumilske hereze postali uzročnikom otpada BiH od hrvatskog nacionalnog, a samim time i državnog tkiva. To samo pokazuje pogubnost koju otpad od Crkve donosi jednom narodu, a u ovom slučaju to se desilo nama Hrvatima te **zbog jedne jedine sekte Hrvati umjesto da budu narod koji bi po veličini teritorija i brojnosti bio među većima u Europi ostajemo malobrojni te samim time i slabijima**. Ne treba zbog toga očajavati ili liti gorke suze nad svojom sudbinom nego to shvatiti kao jednu skupu povijesnu lekciju o tome kolika je pogubnost heretičkih naukovanja. Također treba u tome vidjeti i Providnost koja upravlja poviješću, te znati da je to zlo koje je pogodilo Hrvate i taj tijek događaja koji nas je učinio malobrojnima i oslabio nas do mjere da je na obnovu države trebalo čekati više stoljeća u cilju postignuće nekog većeg dobra. Providnost Božja tim trpnjama koje smo prošli smjerava Hrvate prema svojem poslanju koje inače ne bi bili potaknuti ispuniti da se povijest drugačije odvijala i da smo se razvijali neometanima prvenstveno od Turske (islamske) pošasti.

Ovako smo prisiljeni pomiriti se s otpadom BiH prostora od Hrvatske i jedinstvenosti koja je nekada postojala, ali zato se ne smije pomiriti s nestankom Hrvata iz BiH. Sigurno je da u tome postoji jedan viši smisao koji je čovjeku nedokučiv, ali koji se na kraju pokazuje kao ono što je najkorisnije za ljudski rod u cjelini. Sigurno je i to da smo neprestanim patnjama koje smo trpjeli kao narod bez svoje države i neprestano u sukobu s pretendirajućim osmanlijskim posezanjem ostali pošteđeni zala koja su poharala (zapadnu) Europu i iznutra joj dekonstruirala njezinu kršćansku strukturu. Time se vidi da je osmanlijsko zlo u biti blagoslov u odnosu na zlo bezbožništva koje se razvilo unutar Europe prepuštene samoj sebi. Viševjekovnom borbom na svim frontovima, napadani s istoka, zapada, sjevera i juga, Hrvati su bili blagoslovljeni da tom borbom izgrade svoj karakter kao narod, a standardnim obrascem razvoja koji je bio na djelu u ostatku Europe bili bi samo još jedna nova dekadentna i objesna rulja. Tu borbu treba gledati kao ono što nam je dano za našu korist, a isto tako i svoj posebni razvoj u aktualnom vremenu raspada komunističkog bloka i nakon toga pokrenutog velikog globalizirajućeg kotača koji se kotrlja po globusu. Komunističko trpljenje, makar bilo i vremenski kraće od trpnje borbe s Turcima, donosi više pogubnosti po hrvatski narod nego cijelo prethodeće dugotrajno razdoblje. Kao kruna, svojevrsna trnova kruna, dolazi najgora trpnja i patnja hrvatskog naroda: nepravda i zlo koje dolazi iz te dugo sanjane i idealizirane hrvatske države. Nema veće patnje od razočaranja koje zadaje loša hrvatska država, jer **cijelo vrijeme snivanja države dodatno je potenciralo visokomoralnu dimenziju koju uskrsla hrvatska država mora u sebi sadržavati**. Providnost Božja je dozvolila tako dugo čekanje i paćenje narodu bez države upravo zato da ta država bude više vrednija, više pravednija, više Božja i više ljudskija od ostalih. Od onih europskih država-nacija koje su se stvarale i djelovale u vrijeme naših krvavih borbi za goli opstanak. Ta viša vrijednost koja se sada zahtijeva ima svoj smisao upravo u tome da bude za korist svima, nikako ne samo za usku ili nekakvu isključivu nacionalnu korist. Drugi razlog zašto je po Providnosti dopušteno da se na prostor BiH usele dvije dodatne religije

– svaka na svoj način različite od katolicizma – i tako preobraze BiH, je u tome što problem međuodnosa tih religijskih zajednica predstavlja problem cijelog svijeta. No kako predstavlja problem svijeta, ujedno pruža i mogućnost riješavanja svjetskog (globalnog) problema. Prvi je problem onaj crkvenog raskola na Istok i Zapad, na Bizant i Rim. Drugi je problem islama koji u svojoj objavi ima jasnu odredbu da cijeli svijet mora biti islamiziran u smislu da je islam vladar svijeta i da je šerijat jedini svjetski zakon i svi preostali nevjernici (nemuslimani) su mu podložni. Kao i u svijetu muslimani su oni koji su s kršćanskih hereza i pripadajućih kršćanskih sekti prešli na novu vjeru. Vjeru koja je po svojim objavama danima od Muhameda radikalno suprostavljena kršćanskoj objavi.

Da bi sve skupa što se tiče BiH bilo još više suobličeno sa svijetom i da tako postoji proporcionalnost mikrokozmosa s makrokozmosom u BiH je bila prisutna i židovska zajednica. I to ona pretežno sefardskog porijekla koje je ono uistinu izvorno židovstvo po krvnoj liniji, za razliku od aškenaza koji nemaju velikog krvnog srodstva (ako ikakvog) sa starim Izraelićanima iz antičkog razdoblja nego su potomci Hazara raseljeni uništenjem hazarske države. Sukladnost sa svijetom i židovskim pitanjem je i u tome što je židovska zajednica ona komponenta koja je predstavljala ono neodredivo blago ili onaj neizostavni začin u bosanskom loncu koji je povijest izmiješala na tim prostorima. Židovi 1992., na početku sarajevske opsade, nepovratno napuštaju Sarajevo i BiH i tako ostavljaju problematiku svijeta u malom te se sele na mjesto izvanjskog promatrača. Židovi odlijeću zrakoplovom u obećanu zemlju ostavljajući bosanski lonac bez svoje mirodije te tako to jelo više nikada ne može biti jestivo po "staroj recepturi". Štoviše, to je jelo bez židovskog sastojka otrovno i zato je nužna potpuno nova receptura na novim načelima. Od bosanskog lonca ide se prema cjelovitom obroku sastavljenom od različitih jela – na svojevrsni bosanski jelovnik (ili bosanski *menu* – da sve bude više *Europski*, kako je to u velikoj modi). U bosanskom loncu sve se jede bez mogućnosti izbora, dok se iz bosanskog jelovnika izabire iz ponuđenog i to je ta bitna novina koja se time stvara. Bez Židova, prema tome, nema više niti povratka na staro u smislu da prije ili kasnije nastupa vrijeme potpunog zaokreta u razvoju odnosa među preostalim religijama u BiH. Želi se naglasiti da borba na BiH prostoru sadržava svoju globalnu i/ili eshatološku dimenziju pa se tim više mora u tu borbu doći prikladno pripremljen i opremljen. BiH i svijet su blisko povezani nevidljivim metafizičkim poveznicama, te sve što se događa u BiH ima svoj refleks u svijetu, ali i obratno. Zato nema govora o nekakvom izolacionizmu i odvajanju od svijeta, upravo suprotno, tome svijetu, toj Europi, svima treba dati primjer dobra, pravde i ljubavi koji ima zasjeniti ovo zlo, nepravdu i mržnju koje sada vladaju. Pitanje BiH je ono koje je prvi i najveći problem koji Hrvatska mora razriješiti da bi se moglo okrenuti prema širem prostoru, a da bi se moglo u BiH djelotvorno i konstruktivno raditi mora se zaštititi i obnoviti hrvatska nacionalna komponenta u BiH. Tako jedno proizlazi iz drugoga i **sve skupa zove na orijentaciju prema izvrsnosti po pitanjima svih naših djela**. Jasno je da se to može isčitati također i tako da se mora obraniti, ali i obnoviti katolička komponenta u BiH jer je katolički kršćanski bitak nerazdvojivi dio hrvatskog nacionalnog identiteta. Samo tako, kroz snagu kršćanske vjere, ostvarivi su zadaci koji nam pripadaju po poslanju koje se ima odraditi.

Još jednu stvar treba ponoviti i dublje spoznati kroz povijesnu analizu događanja na BiH prostoru od dolaska Hrvata do danas. Riječ je o tome da je otpad od jedinstvenog hrvatskog tkiva iniciran i određen duhovnim otpadom od Crkve i priklanjanjem heretičkom bogumilstvu. Sve dalje samo je išlo po toj liniji duhovne podjele da bi se došlo do stanja kakvo je sada prisutno. Sukladno ovim faktima i svaki rad na tome da se ponovno postigne nekadašnja jedinstvenost ljudi i prostora mora početi od toga da se djeluje na duhovnom povezivanju tek iza kojega može slijediti i materijalno obnavljanje istrgnute cjeline. To i je razlog zašto nije moguće hrvatsku državnu politiku temeljiti na nerealnim izjavama o tome kako je BiH sastavni dio hrvatske države ili da to treba postati. Zato hrvatska država mora provoditi politiku o BiH kao državi za sebe, ali države koja je suverena i u kojoj Hrvati imaju svoju punu nacionalnu konstitutivnost kao i sva prava koja iz toga proizlaze.

Znakovito je i to da od otpada BiH od jedinstvene Hrvatske kontrola koju neka trenutna sila ostvari nad BiH uvijek završava potpunom propašću same te sile. Tako je sada nakon svih na red za kontrolu nad BiH došao zapadni silnik u liku SAD/EU/NATO konglomeracije i jednako kao što su samo u XX. stoljeću redom padale: Austro-Ugarska sa svojom saveznicom carskom Njemačkom; Kraljevina Jugoslavija kao drugi oblik srpske hegemonije; NDH/Italija/Njemačka (tj. Pavelić/Mussolini/Hitler) i

na kraju Titova Jugoslavija. Svima se pretenzija za nasilničkim vladanjem nad prostorom BiH na kraju pokazala destruktivnom za njih same. Istina, ne uvijek iz istih razloga, ali to ne mijenja ništa na suštini BiH problematike jer uvijek se BiH pokazuje kao onaj koji svoju nezdravost, svoj svojevrsni udomaćeni virus, predaje u svoju širu okolinu. Nekima je za propast trebalo manje, nekima više vremena, ali na kraju nitko nije uspio zadržati BiH u svojem posjedu. Što je još značajnije, nitko nije uspio u ostvarenju svojih nakana na tom prostoru.

Sve to onoga tko zna zaključivati dovodi do spoznaje da se BiH mora "ostaviti na miru" od strane svjetskih moćnika usprkos sve privlačnosti. Jednako vrijedi i u hrvatskom slučaju usprkos našeg nepobitnog povijesno utemeljenog prava na cjelokupni prostor BiH. Hrvatska može osvajati prostor BiH isključivo kroz konstuktivnost mira i ljubavi te je to onaj jedini legitimni način da se eventualno u nekoj budućnosti Hrvatska i BiH ponovno spoje u jedinstveno tijelo. To je svakako na svoj način spoznao i Ivan-Pavao II. koji je inzistirao na cjelovitosti i samostalnosti BiH kao države te ju je takvom i priznao, a i diplomatskim kanalima je hrvatskom državnom vrhu jasno poručio da se tog načela treba pridržavati bez figa u džepu. Po toj se osnovi kao jedan od najvećih hrvatskih državnih interesa mora provoditi politika cjelovitosti i nezavisnosti BiH. Kada se to tako tvrdi i iznosi **to onda znači stvarnu cjelovitost i stvarnu suverenost BiH**. To sada nipošto nije slučaj jer je cjelovitost nepostojeća zbog podijele na dva dijela: tzv. Republiku Srpsku i tzv. Federaciju BiH, a teško je reći koja je polovica gora po interese opstanka Hrvata u BiH. Također nema ni trunka suverenosti kada je čak i formalno u Daytonski ustav unesena odredba da o svemu na kraju apsolutistički odlučuje strani guvernator postavljen od tzv. međunarodne zajednice.

Prema tome, svako ostvarenje cjelovite i suverene BiH mora početi od suspenzije Daytona kao nečeg politički potpuno neprihvatljivog. Potrebno je izuzetno puno diplomatskog i svakog drugog rada na tome da ga se (Dayton) formalno ukine te uspostavi jedno pravedno riješenje BiH problematike. Kako je već priopćeno, ispred diplomatskog djelovanja ide demografsko djelovanje prema Hrvatima u BiH te se diplomacija samo naknadno nadovezuje na uspjeh demografske strategije. Jasno je da zbog izrazito nepovoljnog, čak potpuno otvoreno antikatoličkog i antihrvatskog opredjeljenja svjetskih sila koje upravljaju sa BiH, hrvatska država niti ne može učiniti puno više nego izravno pomagati hrvatsku komponentu tako da ona sama za sebe demografski prosperira, a to onda omogućuje jače diplomatsko zalaganje i daje adute u ruke hrvatskoj diplomaciji.

Zbog toga od strane Hrvatske primarno se kao prvi korak ide na direktno ispomaganje BiH Hrvata, a ono što BiH Hrvati kao legitimnu humanitarnu donaciju od Hrvatske prime moraju sami primjereno iskoristiti jer bi inače Hrvatska odmah bila na optuženičkoj klupi kao nekakav destabilizirajući element. Jasno je da to pitanje kako se BiH Hrvati samoorganiziraju i kako koriste obilatu pomoć koja će im pristizati ovisi koliko će te predviđene pomoći i dalje doticati. Onima koji se postave kao lideri hrvatskog naroda u BiH mora biti jasno da kao orijentir, što i kako se ima koristiti materijalna pomoć, treba poslužiti kulturni, odgojno-obrazovni i gospodarski model prisutan u hrvatskoj državi. Sve se to treba na najbolji mogući način prilagoditi uvjetima koji vladaju na terenu BiH, a dobrim će se dijelom već i po tome što će Hrvatska donirati BiH Hrvatima puno toga odrediti. Tako se npr. doniranjem stočnog fonda, poljoprivredne infrastrukture kao što je sustav za kapljično navodnjavanje, građevinskog materijala i operative, energetskih izvora (sunce, vjetar) i sl. usmjerava moguća djelatnost Hrvata u BiH. Također se kao donacije mogu čak izvoditi neposredne donatorske izgradnje objekata kao što su vrtići, škole, sveučilišta, bolnice, kulturni i sportski objekti, a jednako tako i lokalne ili regionalne prometnice (posebno željeznica), veća energetska postrojenja, sustavi za gospodarenje otpadom i pročišćavanje otpadnih voda, itd. Osnovna je ideja u tome da se pomoć koja se daje Hrvatima u BiH najmanje izražava u vidu novčanih donacija, a prvenstveno u vidu konkretnih materijalnih dotacija koje uključuju i izvođenje radova ukoliko se za tim pokaže potreba. Time se treba što prije postići stanje u kojem su Hrvati u BiH maksimalno gospodarski samodostatni tako da i oni sami postanu gospodarski čimbenik koji ne samo da je relevantan na prostoru BiH nego i na europskom i svjetskom planu, a što je jednako tako ostvarivo kao i u slučaju same Hrvatske, tek je potrebno "zasukati rukave" i prihvatiti se posla.

Ako bi se htjelo nekako određenije opisati kakvim se pristupom ima doći kod metode očuvanja hr-

vatskog nacionalnog bića u BiH, onda bi to bilo usporedbom s kibucima koji su se osnivali po Svetoj zemlji kao predpripremna radnja cjelovitog cionističkog projekta uspostave Izraela. Onako kako je bilo ustrojstvo kibuca – u smislu homogenosti ljudi koji ga sačinjavaju i zajedništva kojim se jedino može postići dovoljna razina samodostatnosti svakog kibuca koji su uvijek jedna unutar sebe strogo zatvorena zajednica. Jedino tako je moguće grupi ljudi ostvariti potrebni psihološki i faktični stupanj sigurnosti od nesklonih vanjskih utjecaja. Tako je jedino moguće postići jedan cilj povratka Hrvata u područja na kojima su prije obitavali bez obzira što se tome suptilno protivi protektoratska vlast kao i ona lokalna (Srbi ili Bošnjaci-muslimani svejedno).

No, to što će se primarno orijentirati na direktnu materijalnu pomoć i poticaj Hrvatima u BiH, ne znači da se Hrvate prepušta samima sebi i da se Hrvatska odriče od bliske političke povezanosti i utjecanja na to kakva ta BiH ima biti u budućnosti, jer je to glavno pitanje nad svim pitanjima. Hrvatska se nikada ne može odreći upliva u zbivanja u BiH na način da se, ako ništa drugo, barem oglašava sa svojim stavovima i da ih aktivno zagovara na međunarodnoj političkoj sceni. To je pitanje elementarne suverenosti hrvatske države i ako netko poriče pravo Hrvatskoj da slobodno progovara i izražava svoje stavove o bilo kojem pitanju u svijetu, a kamo li o zbivanjima u BiH, taj isti je onaj koji time samo pokazuje svoje hegemonističko djelovanje te se od takvih ne treba dati zastrašiti.

Najbolji primjer kako je sve moguće i kako se iz jedne naizgled nesavladive situacije i neprijateljskog okruženja mogu postići rezultati koji zadivljuju imamo u liku i djelu vrhbosanskog nadbiskupa Josipa Stadlera. Nije se obazirao na ondašnje moćnike i radio je ono što je bilo na korist Crkvi i narodu te je to bio vrhovni autoritet kojemu se podlaže. Nipošto ne nekakvi tuđinski licemjeri, farizeji i saduceji modernih vremena koji poznaju samo laž, porobljavanje i smrt. Nadbiskup Josip Stadler je dao putokaz kojim se svi mogu ravnati kada se ide na očuvanje i širenje katoličkog i hrvatskog u BiH. Osim povijesnog primjera u apostolatu duha ostavio je i opipljivu materijalnu osnovu. U Sarajevu je izgradio vrhbosansku prvostolnicu, bogoslovno sjemenište s crkvom Sv. Ćirila i Metoda, kaptol i nadbiskupski dvor. U Travniku je podigao sjemenište i gimnaziju te je istodobno diljem nadbiskupije dao sagraditi više crkava i ženskih samostana. O njemu se s pravom može reći da je preporoditelj i duhovni obnovitelj BiH. Zato imamo odakle početi u preporodu i duhovnoj obnovi koja je pred nama i na koju smo obvezni bez kompromisa i uzmicanja. Nije Stadler kukao i plakao nad svojom sudbinom nego je prihvatio svoj križ i krenuo raditi posao kojemu punu vrijednost niti sada ne možemo u potpunosti spoznati. Time daje primjer svim Hrvatima, ne samo onima u BiH, kako se pouzdanjem u Svevišnjega i vlastitim zalaganjem koje uključuje odricanje i patnje korisno raspolaže životom koji imamo.

Sada je u BiH na djelu eksperiment te tzv. međunarodne zajednice kojim se želi provjeriti koliko je ostvarivo brisanje svih vjerskih i etničkih posebnosti te ostvarivanje nekakvog novog jugoslavenstva, ovaj put prigodno preimenovanog u nekakav europejsko-građanski paket. BiH je poprište sukoba nacionalnog s građanskim načelom državotvorstva, s tim da je nacionalno zbog trenutne nepomirljivosti među entitetima nemoćno doći do izražaja, dok se ovaj građanski koncept državotvorstva u biti svodi na gubitak države i predaje državnog suvereniteta na nad-državnu razinu. U tom je eksperimentu prisutna i težnja za spoznajom mogućnosti kontrole islamskog stanovništva metodama koje su se pokazale djelotvornima za upravljanje nad, na kršćanstvu izgrađenom, zapadnom društvu. Na taj su način BiH i Irak izuzetno blisko povezani jer ono što se potvrdi kao djelotvornim na islamskoj komponenti u BiH, odmah će se htjeti primjenjivati na prostoru Iraka. Tako barem rezoniraju stratezi specijalnog rata i na živim ljudima provode svoje socijalne inžinjeringe, a sve sa ciljem globalnog ovladavanja ljudima. I nije ništa posebno novoga ovakvo djelovanje u kojemu se na određenom uzorku provjeravaju razne metode i očitavaju posljedice u svrhu postizanja širih strateških planova. Treba imati uvijek na umu da se Novi svjetski poredak ne iscrpljuje samo ovladavanjem na kršćanski utemeljenom Zapadu, iako je to najpresudnija stvar, nego se kao novi korak u svojoj realizaciji sa manje-više pokorenog Zapada ide ka novome velikom cilju: području islamske dominacije. I silna želja za što bržim brisanjem Hrvata iz BiH proizlazi iz želje za što lakšim upravljanjem s preostale dvije komponente: Srbima i Bošnjacima-muslimanima. Odnosno, da se bude preciznijim, time se omogućava preciznije izvođenje eksperimentiranja nad pretežito muslimanskim teritorijem, jer se tzv. Republika Srpska ostavlja u svojoj "čistoći" i kao takva bitnije ne mijenja. Ono što se mijenja je tzv. Federacija u kojoj se planira postizanje bošnjačko-muslimanske dominacije te onda ta Federacija postaje prikladan poligon za razne

opite nad ljudima. Hoće se imati na raspolaganju homogenu muslimansku populaciju kojom se onda može manipulirati u cilju ostvarenja bilo lokalnih, bilo globalnih interesa, a koji su svi svedeni na to da posluže ostvarenju apsolutne globalne moći.

Kada se već spominje to eksprerimentiranje nad masama ili socijalni inžinjering kao jedan lakše probavljiv izraz za cijelu djelatnost, primjereno je detaljnije dati i cijeli širi kontekst u kojem se sve odvija. Nije taj eksperiment nešto ekskluzivno za prostor bivše SFRJ na kojem se i mi nalazimo pa smo time i direktno pogođeni, nego se simultano izvodi na jednom globalnom planu. Ono što je podudarno je obrazac djelovanja, no to je jedino što se preklapa jer rezultati koji se očituju bitno su drugačiji. Da bi se sve bolje shvatilo treba znati da je i sam državni vrh SAD-a javno objavio svoju "misiju" u trenutku kada je iz pripremne faze izvedene u SFRJ, a koja je na kraju uz početna odstupanja zbog neplaniranog "hrvatskog čuda" (umjesto da bude pokorena za 10-tak dana Hrvatska se ipak nekim čudom obranila), ipak dala zadovoljavajuće rezultate, te je pokrenuta druga faza s konačnim ciljem u ovladavanju cjelokupnim islamskim prostorom. Navedena objava iz usta predsjednika SAD-a koja najavljuje navalu na islamski prostor, a posebno onaj Bliskog istoka, je ona o provedbi *"globane demokratske revolucije"*. Demokracija se sada iz svoje potpuno učvršćene baze na Zapadu ima u istoj svojoj formi nametnuti i ostatku svijeta, a islam predstavlja sljedeću i jedinu stvarnu prepreku tom cilju. Svakako da nije slučajno da ta "genijalna" ideja o nasilnom izvozu demokracije po cijelom svijetu i po istoj šabloni, svidjelo se to nekome ili ne, dolazi iz uma jednog ruskog (sovjetskog) Židova koji je emigrirao u Izrael po raspadu SSSR-a i zauzeo istaknuto mjesto u izraelskom političkom establišmentu. Nije slučajnost sovjetsko/rusko porijeklo zato što se boljševički model izvoza komunizma kroz krvave revolucije po trockističkim principima samo prilagođava naizgled oprečnom demokratsko-kapitalističkom modelu. Sve ostalo je u potpunosti isto: revolucija se mora izvršiti pod svaku cijenu i svim sredstvima, jer je to ono što će stvoriti ljudski raj na zemlji i svijetu dati mir. Isto tako nije slučajnost ni židovsko-izraelska veza koja ima svoje neposredne interese vezane uz pitanje ostvarenja i konačnog dovršenja cionističkih planova, a o čemu će detaljnije biti govora u idućem poglavlju. Sve skupa predstavlja jednu drskost bez presedana i već sama ignorancija od strane medija kojom je ta višekratno ponavljana sintagma o *"(globalnoj) demokratskoj revoluciji"* i *"usađivanju slobode"* ostala prešućena i samo uzgred spomenuta i komentirana pokazuje još jednom jadno stanje medija i odsutnost svake slobode kod tzv. mislećeg sloja ili tih famoznih "intelektualaca" – u biti ljudskoga jada koje treba samo žaliti zbog tolikog rasipanja talenata.

Ono što pronicljivom pogledu otkriva uzorke ponašanja po kojima se može konstruirati i prigodni zaključak je od ključne važnosti za cijelu priču. Prvi identični obrazac je stvaranje krize podupiranjem svojih svjesnih ili nesvjesnih igrača, jer svjesnost operativnih snaga o tome što se uistinu zbiva nije od veće važnosti za sam eksperiment. Bitno je da su oni određeni po ključu kojim se ne mogu izbjeći postupci koji su poželjni za ostvarenje strateških ciljeva. Tu tako, prateći tri područja sukoba: SFRJ, Afganistan i Irak, imamo ostvarenje prvog cilja na vrlo sličan način. U SFRJ se podstiče Miloševića da pokrene proces, u Iraku to radi Sadam, a u Afganistanu se podupiru talibani s Mula Omarom i Bin Ladenom kao onim koji vode "igru". Podudarnost tih područja je izražena i njihovom izrazitom multietničnošću, te time što su sve tri države stvorene na umjetan način i pod posrednim ili neposrednim patronatom anglo-američkih snaga. Dakle, najprije se podsticalo ratove i tiranije u svim varijantama, a zatim se nastupa kao spasitelj i mirotvorac koji se čak i žrtvuje za te "plemenite ciljeve".

Drugi identični obrazac je upravo spomenuto nastupanje i pozicioniranje vojnih kontingenata koji inače, za vrijeme tzv. hladnoga rata u vremenu blokovske podjele sfera interesa, nikada nisu tu bile prisutne. Istovremeno sa dolaskom vojnih snaga koje se medijski promoviraju isključivo kao one mirotvoračke i spasiteljske, kao one koje donose slobodu i blagostanje, pokreće se informacijsko-medijski pogon na lokalnoj razini koji onda ima zadatak premodulirati cjelokupno društvo na način da postane konzumističko-hedonistički orijentirano, i da se tako na najbolji mogući način suobliči sa zapadnim obrascem (anti)vrijednosti sada toliko prisutnim među zapadnjacima. Znakovito je upravo to da se dolaskom sile u vidu oružanih snaga, a koje istovremeno nameću lokalnu vlast prema svojem odabiru, a nipošto ne prema afinitetima lokalne zajednice, te preko tih kolaboracionista kroz kontrolirane medije suptilno nameće ono svoje kao nešto autohtono ili prihvatljivo za starosjedioce. Tako barem većina ljudi rezonira kada na svojem jeziku i od svojih sunarodnjaka (ili onih koji se takvima predstavljaju) čuju pomno selektirane poruke.

Taj je scenario dobro odrađen na prostoru SFRJ gdje je u tijeku potpuno odnarođivanje ponajprije onoga koji je najmalobrojniji i demografski slab, a to je sada slučaj s Hrvatima kako u BiH, tako i u Hrvatskoj. I tu se ponavlja marksistički naputak da se kod izumiranja nacija (čitati: likvidiranja nacija) najprije zatru one manje, a tek se potom prelazi na one brojnije. Posebno je sam Marx definirao Hrvate kao jedan proturevolucionarni narod koji se među prvima mora istrijebiti te se tog savjeta pridržavaju i današnji zakulisni manipulatori. No, tu ujedno dolazi i do razlaza između područja nekadašnje SFRJ i Afganistan/Irak područja. Ono što je ostvareno na tlu ipak dominirajuće kršćanskom, i metodama koje su se pokazale djelotvornim u protiv Crkve usmjerenim antikristovskim silama, nije primjenjivo na čisto islamskom području. Tu se može vidjeti na djelu i Božja providnost koja je dozvolila takvo nastupanje i razvoj islama, što je bilo i od strane judeo-masonerije uvijek afirmativno gledano jer je njima dobro sve ono što je protivno kršćanstvu. Sada taj isti islam predstavlja veliki problem u daljnjem ovladavanju svijetom i izgradnje jedinstvenog Novog svjetskog poretka, da ne kažem jednog unitarnog poretka kao što se nameće i unitarna BiH.

U današnjim događanjima na području Iraka vidljiv je neuspjeh prvenstveno u ostvarenju onoga što je uspješno ostvareno na području BiH, a posebno na području Kosova gdje je ostvarena suradnja sa domicilnim albanskim stanovništvom koje je skoro potpuno islamske vjeroispovijesti. Ponukani uspješnim BiH, a zatim još uspješnijim kosovskim operacijama, SAD se samouvjereno upuštaju u iračku avanturu pretpostavljajući da će im uspjeti postići iste rezultate. Naime, u BiH im je uspjelo nakon kontrole rata uspostaviti i kontrolu u miru. To je postignuto preko korumpiranih i od naroda otuđenih političko-gospodarskih struktura, a poglavito se to tiče hrvatske nacije jer nitko ne izdaje svoje kao što to umije naša tzv. elita. I Srbi u cjelini kao i Bošnjaci, odnosno njihove elite, koliko god bile korumpirane ipak ustrajavaju na temeljnim interesima (i to još onih ekspanzionističkih na štetu Hrvata) svojih sunarodnjaka i od toga ne odstupaju. Istina da blagonaklonost te međunarodne zajednice ide na ruku takvom njihovom ponašanju (Srba/Srbije i Bošnjaka-muslimana), a otežava promicanje hrvatskih interesa, ali tim više hrvatski narod mora unutar sebe pronaći visokovrijedne i nadasve moralno snažne pojedince koji će se moći izboriti za dobro svojega naroda. Da se vratimo na početnu misao, recimo da konrola prostora u postratovskom razdoblju ide najprije kontrolom medija i nametanjem kulturnog obrasca sukladnog interesima zakulisnih kontrolora. U BiH, a i na području cijele bivše SFRJ, sve je još dodatno olakšano time da je tu 45 godina svoj teror provodio komunistički režim sa svim svojim pripadajućim posljedicama, a to nipošto nije nešto zanemarivo. Već postojanje ideološki usmjerenih tajnih službi sa svojom razgranatom mrežom doušnikâ, informatorâ i svih ostalih suradnika, a kakva je bila UDBA/SDB-SDS/KOS, predstavlja jednu osnovu na koju se puno lakše može nadovezati neka nova ideologija koju treba nametati. Pogotovo stoga što se ta nova ideologija u svojoj suštini svodi na isto: rad protiv Crkve i nacionalizma, odnosno nacionalnog identiteta kao nečeg poželjnog. Nema tu razlike između nekadašnjeg komunističkog razdoblja i ovog sadašnjeg, liberalno-demokratskog. Prije se bivalo proganjanim na represivan i brutalan način, a sada se koriste profinjene metode virtualno-duhovnog progona medijima i kulturno-obrazovnim institucijama, iako nipošto nije isključena i mogućnost tjelesnih sankcija (uhićenja ili likvidacije) ako se za tim ukaže potreba. Zato i navedeni uspjeh SAD-a u pokusu na području SFRJ ima sasvim drugačiju vrijednost od one koju su si oni pripisivali, tj. umislili su si da su sve postigli u kratkom roku sa novim metodama informacijskog ratovanja potpomogntim visokim tehnološkim arsenalom, a nisu uzeli u obzir povijesni kontekst u kojem se sve dogodilo. Osim toga, na Kosovu je bio na djelu nacionalni, a ne vjerski ustanak albanskog puka koji je ondje živio pa se po toj nacionalnoj liniji i moglo instalirati i preuzeti nadzor nad Kosovom preko te nacionalističke kosovarske elite, mahom kadrovirane iz redova bivših komunista, kao što je rađeno i svugdje drugdje na prostorima bivše SFRJ.

U Iraku tog komunističkog temelja nije bilo, a ono što se pretpostavljalo takvim, stranka BAAS, imalo je socijalističke elemente u sebi, ali je ta stranka/pokret bila prvenstveno usmjerena prema oživotvorenju panarapskog nacionalizma. Kao takva nije bila protuvjerski, tj. protuislamistički ideologizirana već je posve primjereno ustvrditi da je bila prema islamu određena sekundarno, a prema nacionalizmu primarno. Najbolji dokaz da irački režim nije bio islamistički je položaj žena pod Sadamovom vlašću. Tu nije bilo striktnih tumačenja Kurana i žene su imale slobodu i prava kakvih nije bilo praktički nigdje na području arapsko-islamske dominacije. Čak je to od strane islamista bilo zamjeravano Sadamu i bio je proglašavan nedovoljno islamski orijentiranim državnikom. Pitanje statusa žena, osim

kao pokazatelj panarapske socijalističko-nacionalističke naravi Sadamovog Iraka, ujedno pokazuje svo licemjerje i hipokriziju Zapada sa SAD na čelu. Kada je prikladno ta se problematika eksploatira kao u slučaju Afganistana, te se pomaganje obespravljenim i ugnjetavanim ženama medijski promovira da bi se dobilo dodatno opravdanje u informacijskom ratu, ali kada se meta s Afganistana pomaknula na Irak nema niti spomena o tome da su tu žene u povoljnijem društvenom položaju nego igdje u islamsko-arapskom svijetu. Licemjerno je koliko se u medijima suza lilo za položaj žena u Afganistanu, a na terenu ništa nije suštinski promijenjeno niti se namjerava mijenjati sve dok su na položaju lokalnih vlasti kolaboratori SAD-a. Istovremeno je u Iraku upravo zahvaljujući agresiji SAD-a i svrgnućem Sadama status koji žene zauzimaju u društvu u potpunosti degradiran, te na terenu pravila počinju određivati radikalni islamisti, no o tome se neće čuti žalopojke u zapadnim medijima sa zahtijevom za promjenom režima. Sve dok je neki režim, bilo gdje u svijetu bez obzira na vjeru ili rasu onih koji su podanici tog režima, u službi američkih interesa neće biti medijski, a to istovremeno znači i vojno-politički, napadnut. Upravo suprotno, prikazivati će ga se kao vrijednog saveznika koji iako možda ima pokoju grešku, služi zaštiti američkih interesa u svijetu i to je pozemaljsko odriješenje od grijeha kojim se sve ono što služi dolaru odobrava i podstiče.

Na toj podlozi panarapskog nacionalizma koji su SAD zatekle i svrgnule u Iraku, nije bilo niti najmanje realno očekivati djelotvornu platformu za borbu protiv islamom motiviranog protivnika, a s kakvim se SAD suočavaju u Iraku. To je sada jedna posve druga igra, s drugim igračima i drugim pravilima. Iz tih razloga SAD nisu uspjele postaviti jednu lokalnu vladajuću strukturu koja bi za njih obavljala pokoravanje masa na terenu, dok bi američke trupe bile oslobođene aktivnog angažmana i u bitno manjem broju prisutne u strateški odabranim vojnim bazama koje bi im koristile u daljnjem nastupanju prema nepokorenim režimima: prvenstveno Iranu i, u jednoj manjoj mjeri, Siriji.

Zato je sada na djelu u Iraku jedan loše izanaliziran eksperiment s područja bivše SFRJ, posebno Kosovski pokus, a ono što se sada događa je pokušaj spašavanja obraza, ali i samog unutarnjeg ustrojstva, jer kada bi SAD priznale poraz i bile prisiljene povući se iz Iraka to bi izazvalo gospodarski kaos na cijelom Zapadu. Prisutnost potpune iracionalnosti koja je na burzama onaj latentno-dominantni pokretač zbivanja doveo bi do općeg burzovnog sloma koji bi opet doveo do krize u odnosu na koju bi ona iz 1928. bila beznačajna po svojim posljedicama. Tako je SAD, i sa SAD-om cijeli Zapad, doveden u stanje iz kojeg nema prikladnog odgovora jer je perspektiva daljnja borba kojoj nema kraja ili povlačenje koje predstavlja priznanje poraza. Uhvaćeni u ovakav živi pijesak iz kojeg se ne vidi spas, SAD pokušavaju svim silama promijeniti poziciju u kojoj se nalaze, ali ne tako da vojno poraze islamističke pobunjenike, nego informacijskim ratovanjem i svim pripadnim metodama specijalnog rata. Do sada nisu uspjeli promijeniti odnose snaga na terenu, štoviše, upravo na području ratovanja informacijama neprestano doživljavaju nove poraze. Informacijsko ratovanje koje se tiče sukoba u Iraku jedino je relativno uspješno na području SAD i donekle na ostatku Zapada, ali to ionako nije ona ciljana skupina, pa se može reći da je meta potpuno promašena. Na kraju od velikog mitomanstva o provedbi nekakve globalne demokratske revolucije, taj isti koji je naumio tu revoluciju izvesti postaje onim koji umjesto da diktira zbivanja postaje zarobljenikom nepredviđenih okolnosti. Jedino što se ovdje krije kao jedna velika potencijalna opasnost je mogućnost procjene od strane *demokratskih revolucionara* da nemaju što izgubiti proširenjem sukoba jer već ionako gube, pa ostaje opcija podizanja ratnog sukoba s ipak lokalnog i omeđenog (Irak, Afganistan) područja na cijelu regiju i potencijalno na cijeli svijet. Pri tome treba znati da je svijet cijelo vrijeme još od Prvog zaljevskog rata u stanju svjetskog rata, samo što je cijelo vrijeme na snazi kulturno-informacijsko-ekonomski rat globalnih razmjera, a ovdje se pod ratom misli na proširenje klasičnog ratnog požara po regiji i svijetu. Potez očajnika kao što to ubrzano postaju SAD je uvijek nepredvidiv i može imati tragične posljedice za nebrojene mase nedužnih ljudi, a tim više se mora inzistirati na provedbi Programa nacionalnog opstanka kojim je anticipirana svaka, pa i ona najgora verzija razvoja događaja u Hrvatskoj ili svijetu.

U prije opisanom kontekstu tzv. "velikog ratišta" treba gledati na zbivanja u BiH i kada se govori o politici opstanka Hrvata u BiH te svemu što država Hrvatska ima po tome uraditi treba imati spoznaje o čemu se tu sve radi. Koliko će taj eksperiment od strane Zapada u BiH i dalje biti uspješan veliko je pitanje. Jer velika je unutarnja religijska i međunacionalna oprečnost i dalje na djelu ispod BiH površine usprkos svoj medijskoj promociji novokomponiranog "bratstva i jedinstva", ali sada potpo-

mognutim hedonističko-dekadentnim kulturnim antivrijednostima (post)modernog Zapada. Kako je uopće moguće pomiriti takve religijsko-etničke oprečnosti kakve su prisutne unutar BiH kada to nije bilo moguće ostvariti u Jugoslaviji, a jednako tako neće biti ostvarivo u novom mastodontu u liku EU-a? Tuđmanova tvrdnja da je BiH neodrživa kao cjelovita i unitarna država zbog prevelikih unutarnjih suprotnosti je u potpunosti točna i još se nije našao nitko da razumno ospori tu konstataciju. Oni koji sanjare o nekakvoj BiH kao jedinstvenoj građanskoj državi isti su oni koji u glavi imaju mentalni sklop jugoslavenštine nekada, europejštine danas ili svjetske novodobne nadvlade sutra. Kao što su nekada očekivali stvaranje nekakve jugoslavenske nacije s osnovom u srpstvu, isto tako sada zagovaraju stvaranje nekakvog imaginarnog unificirajućeg bošnjaštva, ali sada s osnovom u Bošnjacima-muslimanima. U oba slučaja gleda se na nacionalno pitanje kao na pitanje nadvladavanja primitivizma i zaostalosti te se tu radi samo o nekakvim srodnim balkanskim plemenima koje treba sintetizirati u njihovom laboratoriju i taj eksperiment onda treba postati potporom za daljnje sintetiziranje svih europskih i svjetskih religija, rasa i naroda. Po tim "naprednjacima" Hrvati bi se trebali "samo malo" odreći svojega hrvatstva i svoj identitet povjeriti novokomponiranom bošnjaštvu, a sve istovremeno uklopiti u europejstvo kao još "napredniji" identitet. U njihovim glavama ispunjenim idolom nadnacionalnog bratstva i pripadajućeg internacionalizma ne može se shvatiti tvrdoglavo odbijanje Hrvata, ali jednako tako i ostalih, da sačuvaju svoj vjerski i nacionalni identitet. Nikako ne mogu shvatiti zašto narod poput njih ne unovči svoje odricanje od korijena, svojeg porijekla i svojih očeva. Točnije, ne spoznavaju zašto ne uspijeva ta privlačna ponuda za prodaju svojeg identiteta koja je te vrsne intelektualce tako općinila i prividno zadovoljila iz razloga što su se udaljili od vjernosti majci Crkvi i Isusu Kristu, te tako duhovno oslabljeni lako prihvaćaju supstitute u vidu ispraznih materijalnih probitaka. Tako osljepljeni ne mogu razumjeti kako je istovremeno moguće narodne mase tako lako prevariti po pitanjima materijalnih dobara i lišiti ga praktički svega bogatstva koje bi realno trebao narod imati i uživati da se ne primjenjuju načela judeo-masonske antiekonomije pod nazivom tržišno-potrošačko-kapitalističke ekonomije slobodnog tržišta, a nije moguće iskorijeniti (Hrvatima) kršćansku katoličku vjeru i nacionalnu opredijeljenost. Nije im jasno da se radi o čistoj narodnoj intuiciji koja govori priprostom puku jače od njihove propagandne mašinerije, ali i o Božanskom milosrđu koje zahvaća one koji su siromašni duhom i zaštićuje od uzoholjenih bogataša duhom poznatijih pod nazivom intelektualci. Tako priproste, jednostavne i neuke mase ipak znaju jednu istinu nedokučivu onima navodno jako pametnima, tim toliko uznesenim intelektualcima, pogotovo uznesenim kroz akumulirane silne akademske titule. Jednu istinu o tome da je nacionalni osjećaj jednako tako cjelovit kao i u slučaju kod suvereniteta: ili imaš nacionalni osjećaj u cijelosti ili nemaš ništa osim pukih iluzija. I nije slučajno da se nacionalni osjećaj i suverenitet poklapaju po tome pitanju, jer je smisao suverenosti i proizišao iz jasnog nacionalnog opredjeljenja koje mora ostati zaštićeno od svake mogućnosti nestanka, a **pravna forma nacionalističkog mišljenja je ono što je postalo pojmom suvereniteta državâ**. Isto tako nije slučajnost da se globalističko narušavanje suvereniteta država provodi sinhrono s kulturno-medijskim djelovanjem na destrukciji i potpunom nestajanju esencijalnih vrijednosti nacionalnog osjećaja. Jasno je da je suverenitet državama moguće zakinuti jedino ako se prethodno ugasi nacionalističko određenje unutar naroda. Opet, a to treba uvijek imati na umu, ispred nacionalne svijesti ide vjera, a u slučaju hrvatskog naroda to je isključivo vjera čuvana i tumačena Katoličkom Crkvom sa Svetim Ocem na čelu tog duhovnog branika.

Oni koji govore da unutar sebe imaju prostora za više različitih nacionalnosti, ti ili nemaju nikakve nacionalnosti ili naprosto lažu kako bi obmanuli slušatelje. To je sukladno ljubavi između supružnika, između muškarca i žene. Oni koji govore da vole više žena jednakomjerno to tvrde zato da mogu i dalje varati sve skupa – i te njihove žene i sami sebe – a isto tako tu niti nema ničega od onoga što je prava ljubav. Onaj tko navodno strastveno voli sve u biti ne voli nikoga do li samoga sebe i strastven je jedino prema svojemu diviniziranom liku i djelu. Kako je jasno rečeno: *"Nitko ne može služiti dvojici gospodara. Ili će jednoga mrziti, a drugoga ljubiti; ili će uz jednoga prianjati, a drugoga prezirati."* (Mt 6, 24). Nema služenja dvojici gospodara jednako kako nema mogućnosti podijeljene lojalnosti kod nekakvog multinacionalizma. Na kraju se uvijek dolazi do toga da se mora izabrati koji je gospodar kojemu nadređen. Ili to, ili napraviti bijeg u nepostojeću neutralnost, odnosno ta neutralnost opet je samo prihvatljiviji naziv za odbir služenja nekog trećeg gospodara. Tako svi oni koji se odriču svake nacionalne pripadnosti i groze se nad iskazivanjem nacionalističkih osjećaja, paradoksalno ulaze u službu novoj nacionalnosi, samo što se ona formalno ne smatra takovom, ali takva suštinski jest. Ulaze

u novu službu novom gospodaru, makar se i zvao nadnacionalnim, anacionalnim, internacionalnim, jugoslavenskim, europejskim, američkim, sovjetskim, itd. Treba uvidjeti da se kao ljudi nalazimo uvijek u određenom kolektivnom identitetu, htjeli mi to ili ne, nazivali to ovakvim ili onakvim. Tako i identitet anacionalnog ili nadnacionalnog također predstavlja jedan od kolektivnih identiteta, samo što je to protuljudski identitet, ali to je opet priča za sebe. S kolektivnim identitetom je kao da se nalazimo u zatvorenoj zgradi iz koje nema izlaza. Zgrada je ispunjena sobama koje su povezane vratima i iz jedne se uvijek ulazi u neku drugu sobu. Ne može se izići iz jedne sobe i tvrditi da smo sada izvan svake sobe, da se ne nalazimo u nekoj drugoj sobi. Može se samo obmanjivati bilo sebe ili druge, ali stvarnost je takva kakva je i nema druge stvarnosti od ove koju živimo. Po tome nam je Stvoritelj dao jasnoću spoznaje svijeta u kojemu se nalazimo i ne radi se tu o nikakvim obmanama. Tako se nešto želi ljude na kršćanski utemeljenom Zapadu uvjeriti suptilnim metodama nametanja joge s kojom u paketu dolaze razna hinduistička naučavanja, pa i nauk o svijetu kao iluziji, svijetu kao jednom nestvarnom prividu ili tzv. maya.

Zato Tuđmanovo zalaganje za stvaranje kompaktnog hrvatskog teritorija u BiH, gdje bi Hrvati predstavljali apsolutnu većinu, zaslužuje priznanje. Ono što se radilo i kako se radilo da bi se taj cilj postigao, a kao najvažnije sam krajnji rezultat, to je ono što zaslužuje kritiku. Tu se Tuđman ponovno potvrđuje boljim kao povjesničar nego kao državnik: umije “pročitati” osnovni hrvatski interes, ali ne umije ga ostvariti. Njemu je kao povjesničaru bila kristalno jasna neodrživost BiH kao jedne “Jugoslavije u malom” i besmislenost stvaranja i nametanja nekakve integrirajuće kvazi-nacije pod imenom bošnjaštva. Kao što je nekada bilo forsirano jugoslavenstvo koje je imalo ulogu ne-srbe posrbljavati na jedan suptilan način, tako i bošnjaštvo ima sličnu namjenu i želi se od ne-muslimana, tj. Hrvata, djelom i Srba, te posebno onih iz miješanih brakova, preobratiti u jednu izmišljenu nacionalnost. Koliko je to bilo neuspješno i neostvarivo s jugoslavenstvom, još je više sve skupa promašeno s bošnjaštvom. Ono što je također zajedničko jugoslavenstvu i bošnjaštvu je to da su u oba slučaja Hrvati glavna ciljana skupina. Hrvate se želi pod svaku cijenu odvojiti od njihovog nacionalnog identiteta i ta se težnja kontinuirano provlači kroz modernu hrvatsku povijest. Tuđman je to spoznao i htio spriječiti. Nažalost, nije uspio, ali je za razliku od posttuđmanovskog perioda s hrvatskim marionetama na čelu državne vlasti barem imao spoznaju i volju za djelovanjem u skladu s onim što je smatrao hrvatskim nacionalnim interesom, dok se sada događa potpuno odricanje od htijenja za ikakvim aktivnostima u korist Hrvata u BiH. Sve se svelo na deklarativne opsjene i prepuštanju brige o hrvatskom narodu u BiH nikome drugome nego tzv. međunarodnoj zajednici kojoj je u interesu sve drugo osim interesa hrvatskog naroda.

Na Tuđmanove tvrdnje o neodrživost BiH kao što je bila neodrživa nekadašnja Jugoslavija u svim svojim oblicima nitko nije ponudio ikakve valjane protuargumente. Tuđmanovo pitanje je glasilo da, ako se nije uspjela održati Jugoslavija zbog svojih nepomirljivih nacionalnih suprotnosti, kako je onda moguće s tim istim narodima održati BiH kao minijaturiziranu Jugoslaviju? Najveći domet zagovarača unitarne BiH u kojoj nema nacionalno formiranih teritorijalnih jedinica je odmahivanje rukom i pričanje nekakvih utopijskih priča, ali jasan, logičan i smisleni odgovor nije dao nitko. Odgovor nije dan zato jer je jedini mogući odgovor taj da BiH nije opstojiva kao unitarna država. Jednako kao što to nije moguće sa svime što se temelji na laži, sili i nepravdi. Pritom je posve svejedno da li je ta laž lijeva ili desna, komunistička ili kapitalistička (iako kapitalizam nije ono što se može svrstati na dosljednu desnicu nego je liberalan i zato više lijevo usmjeren). Jedinstvo na temelju laži potaknutih Marxom kao jednim lažnim prorokom koji navješćuje sveopće (globalno) jedinstvo ili jedinstvo na lažima apostola globalnog tržišta (moderni ekonomisti raznih provinijencija) utemeljenog na kapital-odnosu, nema izgleda za opstanak iz istih razloga kao i naizgled beznačajna BiH. Iako u kontekstu globalnih zbivanja izgleda nebitnom, ova protektirano-unitarna BiH se temelji na istim načelima laži, sile i nepravde te se time povezala sa sudbinom tog globalnog procesa. Odnosno, globalizacija je povezana sa sudbinom BiH, ako se prihvati teza o pogubnosti povezanosti BiH prostora sa stranom silom koja nad njom vlada. Zato i je BiH pod protektoratom, i ostati će sve dok se protektoratori ne uruše unutar samih sebe, ali zato i je od iznimne važnosti da Hrvati u BiH biološki opstanu. Hrvatski narod u BiH kao izvor, nositelj i glavni provoditelj cijele ideje samim svojim opstankom, a nadasve svojim prosperitetom i rastom u snazi, na kraju pobjeđuje na lokalnom i globalnom planu istovremeno.

BiH je jedno bojno polje na kojemu se sublimira cjelokupno geopolitičko okružje koje se proteže od Europe preko centralne Azije sve do pacifičkog prstena, a na kojemu se trenutno događa glavni sraz svjetskih silnica. Za vrijeme borbe hrvatskog naroda u BiH za opstankom i ostankom treba biti svjestan da ništa nije moguće napraviti bez prethodnog dogovora sva tri naroda oko budućeg uređenja i toga da to buduće riješenje nameće uvjet ukidanja anglo-američkog ili bilo čijeg stranog protektorata. Okupatora se mora jedinstveno protjerati za dobro sva tri naroda, ali i za dobro najbližeg susjedstva (Hrvatske i Srbije), kao i za dobro same Europe, pa sve do dobra cijelog svijeta. Prethodni dogovor je potreban zato jer dok protektorat traje nema izgleda za nastavkom međunacionalnog sukoba, ali čim ga nestane, a prethodnog dogovora nema, **idućeg jutra opet počinje krvavo bosansko kolo**. To je povijesna neminovnost, i guranje glave u pijesak ne može promijeniti zbilju. Previše tu ima neriješenih računa, oprečnih interesa i nacionalno-religijsko-civilizacijskih razlika da bi se sve riješilo samo od sebe, bez slobodnog, iskrenog i poštenog ućešća sva tri naroda. Sve je moguće primjereno usuglasiti ukoliko se želi iskreno i pošteno pristupiti riješavanju problematike. To realno sada nije za očekivati niti od Srba, niti od Bošnjaka-muslimana, ali nada se nalazi upravo u daljnjem povećanju cjelokupnog nezadovoljstva unutar BiH i suočavanju sa svim tegobama koje neminovno dolaze po obrascu globalističkog žrvnja, a kojeg promoviraju i pokreću upravo glavni protektori/okupatori BiH: SAD i Velika Britanija sa svojim institucijama: UN, EU, NATO, WB, IMF, WTO, itd.

Hrvatsku državu i zbog njezine vlastite opstojnosti mora zanimati sve što se događa i što će se u budućnosti dogoditi s Hrvatima u BiH. Hrvatska ne može prihvatiti politiku “pobošnjavanja” BiH Hrvata u bilo kojoj formi i od bilo kojeg čimbenika. Integrirajuće bošnjaštvo je jedna kategorija koja je u suprotnosti s hrvatskim nacionalnim interesima jednako kao i tzv. Republika Srpska. Muslimani mogu sebe deklaracijom nazivati kako hoće, pa tako i Bošnjacima, ali ne mogu od ostalih tražiti i nametati vezivanje uz taj pojam i tu ideju. Jasno je kao dan da putem bošnjaštva Muslimani teže postizanju dominacije najprije nad tzv. Federacijom, a potom nad cijelom BiH. Jednako kako su i Srbi prihvatili pojam jugoslavenstva i identificirali se s njim, tako i Muslimani u BiH prihvaćaju bošnjaštvo kao svoj identitet i sredstvo dominacije u BiH. Posebno u tvorevini koja je nazvana tzv. Federacijom BiH jer su Srbi bitno zaštićeniji od unitarističkog djelovanja i čvrsto se drže svojeg u potpunosti nezasluženog i nedopustivog ratnog plijena – tzv. Republike Srpske.

Zato Muslimani, koji su nedavno odlukom svoje elite postali Bošnjacima, šire svoju dominaciju tamo gdje im je to najviše omogućeno: prema hrvatskom etničkom prostoru gdje su Hrvati još koliko-toliko ostali homogeni. Hrvati u sadašnjem odnosu snaga na terenu BiH i sluganskog hrvatskog državnog vrha nemaju dobre izglede za odupiranje tom procesu preuzimanja teritorija od strane Bošnjaka. U takvu ih je situaciju doveo upravo prije spominjani Tuđman makar mu to nipošto nije bila intencija, naprotiv, a sada ih se u potpunosti odreklo aktualno hrvatsko državno “vodstvo”. Prepušteni sami sebi, protiv prisezanja integralističkog bošnjaštva i tradicionalno protuhrvatske međunarodne zajednice, perspektive Hrvata u BiH su jako loše. Uz katastrofalno gospodarsko stanje, sustavno zatiranje hrvatstva u obrazovanju, medijima, kulturi i svemu ostalome što je relevantno za opstanak nekog naroda, Hrvati se postepeno svode na nacionalnu manjinu koja neće ni o čemu čak niti formalno odlučivati. Iseljavanje Hrvata iz BiH i porazne demografske činjenice tu istinu nepobitno potvrđuju.

Hrvatskoj i Hrvatima u cjelini neće pomoći plakanje nad vlastitom sudbinom nego sustavna i promišljena politika koja će osigurati opstanak i ostanak Hrvata u cjeloj BiH. Treba najprije poći od prihvaćanja realiteta koji postoji na području BiH, a zatim od toga ići dalje diplomacijom i neposrednim pomaganjem hrvatskog življa na području BiH. Osnovna zadaća diplomacije i pripadajuće državne politike je promjena Daytona, protjerivanje okupatora i uspostava pravednog sporazuma među narodima. Ta politika treba biti takova da na kraju dovede do riješenja u kojem je BiH samostalna, suverena i slobodna država unutar postojećih granica, ali istovremeno država koja je skoro u potpunosti decentralizirana – središnje vlasti takoreći neće postojati osim u krajnje reduciranom obliku. **Točnije, BiH kao jedinstvena i suverena država može funkcionirati samo na jednom specifičnom konfederativnom modelu.** Otprilike jednako kako je i nekadašnja SFRJ mogla opstati jedino kao jedna labava konfederacija, što je od hrvatske strane bilo i nuđeno kao mirno riješenje raspada SFRJ.

Da je srpskim imperijalistima i njihovim pretenzijama bilo do mira, bilo bi prihvatljivo ono što je kao

razumno riješenje koje je moglo spriječiti rat nudio Franjo Tuđman, te je po tome potpuno primjereno Tuđmana smatrati zagovornikom mira po onome što je ponudio kao kompromis. Uvjereni u laku i brzu pobjedu te podstaknutim od strane Zapada, velikosrbima nije bilo na kraj pameti da prihvate tu velikodušnu mirovnu koncesiju koju im je Tuđman ponudio kroz konfederativni model, budući da se time ipak odustaje od pune državne samostalnosti, a to je ono za čime je narod stoljećima žudio. Skoro se sve može preslikati i na područje današnje BiH te je jednako tako jedino u konfederaciji etničkih županija/kantona moguće postići pravedno riješenje koje je ujedno i mirotvorno riješenje bosanskog pitanja. Osim što se pravičnim riješenjem BiH pitanja postiže stvarni mir na ovim lokalnim prostorima, istovremeno se daje model riješavanja koji je primjenjiv u svim ostalim svjetskim žarištima koja su podstaknuta stvaranjem umjetnih državnih tvorevina, tj. državama s izmješanim vjerskim, rasnim i etničkim pripadnostima. BiH može cijelome svijetu dati primjer kako riješiti nepravde stvorene širom svijeta, i to poglavito stvorene podlim političkim planovima upravo ovih sadašnjih sila, jer se smišljeno povlačilo granice svojih kolonijalnih posjeda tako da se razbijaju etničke i vjerske cjeline, a sve kako bi se lakše pokorilo cijeli planet sa svim ljudima. Miješajući različite vjere i etnikume neizbježno se stvaraju unutarnji antagonizmi koji onda olakšavaju vanjskim činiocima ostvarenje njihovih hegemonističkih planova. Nije to ništa novoga na ovome svijetu jer je poznat i provjeren taj princip još od vremena starih Rimljana koji su to jasno izrekli svojim ***Divide et impera* – podijeli pa vladaj**. Protustrategija koja se predlaže za rješenje BiH problematike, a jednako tako i iste problematike prisutne posvuda po svijetu, mogla bi se stoga prigodno nazvati **poveži pa podloži – *Coniunge et submitte***. U ovom slučaju to znači podlaganje istini i pravdi.

U BiH kao konfederaciji većina se državnog suvereniteta ima prebaciti na županije/kantone. BiH tako postaje jedna konfederativna država čije su sastavnice kantoni koji na sebe preuzimaju najveći dio državnog suvereniteta, a međusobna kantonalna usuglašenost koja i tvori BiH kao jedinstvenu državu svodi se na birokratsku standardizaciju potrebnu za unutardržavne i međunarodne odnose na političkom i gospodarskom polju. BiH tako nema niti svoju vladu niti predsjednika ili bilo što tome slično, nego konfederalnu državnu upravu koju jednakopravno popunjavaju i nadgledaju predstavnici sva tri konstituciona naroda. To je posebice značajno po pitanju državne valute BiH i tu do izražaja dolazi visoka konfederalnost koja daje pravo svakoj županiji/kantonu na vlastitu monetu i time se automatski odstranjuje mogućnost okrivljavanja nekog drugoga za vlastite financijske probleme. Vlastitom monetarnom suverenošću svaki se entitet u BiH zaštićuje od mogućnosti eksploatacije od drugih entiteta, ali se jednako tako suzbija mogućnost vječnog okrivljavanja nekoga drugoga za vlastite nesposobnosti. Također i kod financiranja te minimalne državne uprave konfederacije BiH svaki kanton plaća svoje predstavnike u državnoj upravi, odnosno snosi jednu trećinu troškova konfederalne državne uprave.

Isto se odnosi i na pitanje obrane, te se jedinstvena vojna struktura zamjenjuje kantonalnim postrojbama koje su sve svedene na razinu lokalnih milicija ili određenih varijanti teritorijalne obrane s isključivo defanzivnim naoružanjem. Tj., nema nikakvog teškog i skupog naoružanja nego se sve svodi na razinu lakog pješadijskog naoružanja. Time se osigurava primjerena sigurnost svima, a jednako tako sigurnost imaju i etničke skupine unutar kantona koji nije njihovog etniciteta jer se na nižim lokalnim razinama (općine, gradovi) ustrojavaju isto takve obrambene snage namijenjene defanzivi. Te iste niže lokalne razine unutar županije/kantona, a koje imaju svoju zasebnu etničku strukturu u odnosu na županiju/kanton, imaju svoja posebna prava jednako kako te županije/kantoni imaju u odnosu na državnu zajednicu. To se posebno odnosi u pravu na povezivanje i suradnju sa županijama/kantonima kojima se priklanjaju na osnovu etničke pripadnosti, a što ima svrhu u osiguranju vlastitog duhovnog, kulturnog i nacionalnog identiteta. Konkretno se, recimo, na primjeru obrazovnog programa time omogućuje svakom narodu odgoj i obrazovanje prema vlastitim afinitetima. Bez nametanja stranih školskih programa i time ugnjetavanja jednih od strane drugih. Ili pitanje sigurnosti, tj. policije, te se svatko brine za svoj dio odgovornosti i unutar sebe sporovodi mir i red tako da nema upiranja prstom na drugoga od strane lopova kada se žele oprati od svojih nedjela te optužuju da ih se proganja zbog njihove nacionalne pripadnosti, a ne zbog onoga što su uistinu učinili (ili nisu učinili, pa ih se neopravdano progoni po nacionalnom ključu).

I pravosuđe je u isključivom dosegu županije/kantona te nema unitarne pravne instance iznad te razine s tim da su prethodno dogovoreni minimalni ustavno-zakonski okviri koji moraju svima biti jedna

zajednička polazna osnovica. Na državnoj razini djeluje sudsko vijeće podijeljeno na trećine i presuđuje zaprimljene žalbe isključivo konsenzusom. Iz te zajedničke osnovice svaki se etnicitet pravno modelira prema vlastitim afinitetima, a koji su primarno određeni vjerskom osnovom. Jasno je da ne može biti jednoobraznosti između katoličkog i pravoslavnog, a kamoli između katoličkog i islamskog pravnog definiranja neke ljudske zajednice, budući je u poglavlju o pravosuđu objašnjeno kako pravo proizlazi iz moralnog određenog religijskim.

Moglo bi se postaviti pitanje na čemu se onda uopće temelji državno jedinstvo BiH, makar i u jednoj labavoj konfederalnoj formi? Odgovor je jednostavan: u slobodi kretanja ljudi i roba kroz teritorij cijele BiH, te u kontroli i čuvanju vanjskih granica BiH. Sve ostalo, uključujući i vanjsku politiku, svaki entitet provodi samostalno, ali uvijek kao nositelj samo jedne trećine suvereniteta pa prema tome nema ovlasti govoriti u ime svih, nego samo za sebe. Time se ujedno sama po sebi nameće i jedina moguća vanjskopolitička opcija BiH – potpuna neutralnost u odnosu na cijeli svijet i samo tamo gdje postoji potpuno suglasje svih entitetskih predstavnika može se reći da postoji ikakvo vanjskopolitičko određenje BiH kao države. Ako suglasja nema, nema niti bilo kakve politike i država BiH ostaje neutralnom po svim pitanjima, ostaje *status quo* i ništa se ne mijenja u odnosu na ono što postoji otprije utvrđeno dogovorom. Time se osigurava i sama državna opstojnost BiH jer sigurno nikada neće biti suglasja o tome da se BiH pripoji ili priključi Hrvatskoj, Srbiji, Turskoj ili bilo kome ili bilo čemu drugome, pa tako ostaje ono što je i jedino ostvarivo, a istovremeno i najbolje: suverenom konfederativnom državom.

Dobar primjer kako to može funkcionirati može se dati na naizgled banalnom području –sportu, tj. organizaciji sportskih natjecanja na unutarnjem i međunarodnom nivou. Tako se npr. nogometno prvenstvo s pripadajućom ligom organizira na državnoj razini kao jedinstvena organizacija sa jednim državnim prvakom na kraju natjecanja. S druge strane na reprezentativnoj razini ne može postojati jedinstvena BiH reprezentacija nego svaki entitet iz svojih županija/kantona ima i svoju reprezentaciju koja se takmiči u međunarodnoj konkurenciji. Primjer kako je to vrlo jednostavno ostvarivo postoji u Velikoj Britaniji gdje zasebno nastupaju reprezentacije Engleske, Škotske, Velsa i Sjeverne Irske (postojanje Sjeverne Irske je posebno indikativno i predstavlja jednu zasebnu temu). Kod BiH se ne bi radilo o doslovnom kopiranju modela Velike Britanije nego bi bilo sve dodatno prilagođeno datostima same BiH, što je i u potpunosti razumljivo. Tako ne bi bilo niti jedinstvene BiH reprezetativne selekcije u bilo kojem sportu, ali bi zato postojale jedinstvene natjecateljske lige gdje bi se svi sportaši međusobno natjecali na državnoj razini. Konkretno, to bi kod nastupanja npr. na olimpijadama izgledalo tako da iza imena države BiH nastupaju tri zasebene selekcije na načelu da mogu nastupiti oni koji imaju zadovoljene tražene norme (u ovom slučaju olimpijske koje su prilično jasne i određene).

Naravno, pitanje svih pitanja je kako izvršiti podijelu BiH na županije/kantone. Svakako da je to najveći kamen spoticanja i da je to onaj činitelj koji mogućnost dogovora tri naroda u BiH čini puno više utopijskim nego realnim. U tom je pogledu ono rješenje teritorijalne podjele po županijama/kantonima koje je ponuđeno Vance-Owenovim planom jedna ishodišna točka iz koje je potrebno poći i eventualno ispregovarati neke manje koncesije u cilju mira i prosperiteta na prostoru BiH. Time se prvenstveno misli na to da se muslimansko-bošnjačkoj komponenti mora po načelu pravednosti dodijeliti donekle veći ukupni teritorij i ta teritorijalna koncesija mora biti većim dijelom dana od strane Srba, a jednim manjim dijelom od strane Hrvata. Sve iznad toga ne može biti prihvatljivo ni za koga i ne vodi prema miru. Također je bitno odrediti načelo da se unutar samih županija/kantona koji su formirani po nacionalnom principu daje jednako tako visoka razina lokalne samouprave općina i gradova, a koji se jednako tako formiraju po nacionalnom obrascu. Tako se omogućuje svakoj nacionalnoj komponenti egzistencija unutar županije/kantona drugačijeg nacionalnog određenja.

Ono odakle se mora početi kod svakog razgovora o tome koliko i kojeg teritorija BiH treba pripasti određenom etnikumu kroz županije/kantone, je princip jednakopravnosti. Po tome svako "potražuje" 1/3 teritorija i to je pravo koje dolazi bez obzira na trenutni udio u ukupnom sastavu pučanstva. Do sporazuma nije moguće doći bez odricanja i zato se Hrvati imaju odreći jednog dijela svojeg udjela u BiH te je prihvatljivo pristati na opciju u kojoj površina županija/kantona s hrvatskom političkom vlašću iznosi 30% teritorija BiH. Kako će srpska i bošnjačka strana izdogovarati onih preostalih 70%

teritorija je na njima samima, a ono što hrvatska strana smatra prihvatljivim i načelno pravednim je da se to raspolovi na jednake dijelove i tako svaka strana dobije svojih 35%. Oni koji su tu u teritorijalnom i političkom smislu najveći gubitnici svakako su Srbi jer od velikosrpskog koncepta tzv. Republike Srpske sa 49% teritorija, sada se dovode u stanje jednakopravnog županijsko/kantonalnog oblika sa ca. 14% manje površine. To se može tako rezonirati ako se prihvati dopustivost postojanja nečega takvoga kao što je to "Republika Srpska" sa svojih ni više ni manje nego 49% BiH. Pristanak na postojanje te "Republike Srpske" je jedna od najvećih pogrešaka Franje Tuđmana i nema opravdanja u nikakvima pritiscima ili ucjenama od strane međunarodne zajednice, jer se radi o nečemu što prelazi okvire dopustivog u smislu dugoročne opstojnosti same Hrvatske kao države i Hrvata kao nacije. Namjerno ne spominjem Aliju Izetbegovića i njegovo pristajanje na tu koncesiju od strane Zapada velikosrpskoj agresiji i provedenom genocidnom ratu. Što je Izetbegović na to prisatao neka unutar sebe rješavaju oni koji su mu se povjerili kao narod. Posebno se to odnosi na pitanje Srebrenice, jer pristati da Srebrenica potpadne pod jurisdikciju tzv. Republike Srpske ekvivalent je jedino u nekom hipotetskom pristanku Franje Tuđmana da Vukovar potpadne pod vlast nekakve Krajine ili nečega sličnog u tom smislu. Tuđman je na svu sreću ipak imao čvrstoću da ne popusti pod pritiscima koji su zagovarali nekakvu takvu opciju, ako ništa drugoga, imao je potpuno točan argument da ne može na tako nešto pristati i vratiti se natrag u Hrvatsku. To što Alija nije umio na isti način nametnuti nedodirljivost Srebrenice samo pokazuje kako je bošnjačko rukovodstvo bilo unutar sebe nezrelo, sama ideja bošnjaštva upitna kada je došla iz takvog izvorišta, a i pitanje je koliko je bošnjaštvo dugoročno opstojno kao narod.

U svakom slučaju, ako se ipak nekim čudom uspije uvidjeti korist koju bi svi imali time što bi postali oslobođeni tuđinskog tutorstva i zadobivanjem slobode, onda je najmanji problem na takvoj dogovornoj platformi jedinstveno nastupiti prema današnjim protektorima/okupatorima i natjerati ih na odlazak. Svakako da je od strane Hrvata tu problem najviše nepostojeći jer nama je sadašnja situacija najnepodnošljivija. Problem je poglavito prisutan na dvjema preostalim stranama: Srbima i Bošnjacima. Kod Srba je još prisutna opijenost velikosrpstvom i tek kada, i tek ako se taj problem riješi u samoj Srbiji, postoji mogućnost da i unutar BiH Srbi uvide svu pogibeljnost za njih same sa zapadnjačkom okupacijom cijele BiH. Kod Bošnjaka je prisutna jedna druga problematika. Oni su naime današnja, novodobna varijanta nekadašnjih bogumila koji su i glavni uzročnici pada BiH u ruke Turaka i kasnijeg prelaska na islam njih samih i jednog dijela katoličkog pučanstva koje je prije toga kratkotrajno prešlo na bogumilsko sektaštvo. Cijelu svoju povijest ta komponenta unutar BiH ima stalnu težnju dozivanja nekog izvanjskog da upravlja njima samima kao da nemaju potrebne unutarnje snage za samoopstojnost. Od Otomanskog carstva do Američkog imperija modernog vremena, stalno se od nekadašnjih bogumilskih heretika traži tuđinska vlast, a oni sami se nude kao najvjerniji sužnji tog vanjskog moćnika. U tom služenju nekom vanjskom, i gledanju kako će se sami time nekako okoristiti kao da se iscrpljuje cjelokupno biće te populacije i nema tu nikakve mogućnosti za stvaranje nekakve veće ili šire vizije. I sam Alija Izetbegović nema ništa svojega, nešto što se može reći da je bošnjačko u njegovom političkom programu, nego se sve svodi na puko islamiziranje i arabiziranje vlastitog bitka. Izetbegović to i sam potvrđuje vlastitim tvrdnjama kako je za Tursku bilo pogubno odricanje od arapskog pisma i prihvat europejske/zapadnjačke latinice. Atatűrkovo nametanje latinice po Izetbegoviću predstavlja onu konačnu potvrdu Osmanlijske propasti. Izetbegoviću smeta latinica koja već po svojem imenu ima nezgodnu povezanost s Rimom. Analogno tome kao jedinu mogućnost on vidi arapsko pismo i jezik koji su kroz Muhamedovo proroštvo određeni kao oni "globalno izabrani". Kao svjetski univerzalni i jedini prihvatljivi ukoliko se želi biti pravovjernim vjernikom – islamskim vjernikom, naravno. I nije slučajno da njegova politička misao ima naslov *"Islamska deklaracija"* i da tu nema niti spomena o nekakvom bošnjačkom ili bili kakvom drugom nacionalnom izrazu. Ponajprije stoga što u islamu nema nikakvog nacionalnog određenja i na kraju, prema odredbama iz Kurana koje je napisao Muhamed, cijeli svijet je jedna velika islamska nacija i tu je vjersko istovremeno ono što ispunjava i nacionalno određenje. Da se bude preciznijim, to znači da cijeli svijet postaje arabiziranim, jer islamizacija ujedno predstavlja i arabizaciju, jedno je od drugog nerazdvojivo. Zato je najveći problem, koliko god to sada izgledalo nevjerovatnim, u zajedničkom nastupu prema anglo-američkom protektoratu u bošnjačkom nevizionarstvu iznad bilo čega što je tuđe i bošnjačkom ne imanju svoje vlastite vizije, ili nespoznaji vlastitog poslanja. U tom smislu i ono suludo srpsko naklapanje o njima kao "nebeskom narodu" i slične nebuloze ipak ima u sebi nečega što se može daleko lakše preobraziti u dobro,

jer sadržava kakvu-takvu viziju o vlastitom poslanju. Istina je da je ta vizija potpuno poremećena, dolazi od zlih i stvorila je puno zla, ali ipak Srbe svrstava u narod koji promišlja o vlastitosti u odnosu na vječnost. Ako ništa drugo, to je jedna platforma na kojoj je barem teoretski moguće početi iznova i izokrenuti zlo na dobro. Zato je, pogotovo u kontekstu katarze same Srbije uslijed jednako pogubnog trenda biološkog nestanka kao i kod Hrvata (demografski kolaps i navala demografski propulzivnih naroda na teritorij Srbije), moguće pretpostaviti riješenje u kojemu Srbi pristaju na opisano uređenje BiH kao konfederacije sa pripadajućim teritorijalnim udjelima (30-35-35%).

Treba biti jasno i to da je realnost takva da u BiH, sve dok traje anglo-američki protektorat i ne uspostavi se slobodna i suverena BiH, Hrvati uvijek ostaju ograničeni političko-ekonomskim okvirom koji određuju ti isti međunarodni protektori. Zato u BiH Hrvati ne mogu organizirati svoju ekonomsko-gospodarsku koncepciju doslovnim kopiranjem kristocentrizma koji ima biti prisutan u samoj Hrvatskoj. Oni (Hrvati u BiH) moraju biti potpuno fleksibilni u otporu prema svim oblicima upletanja i nametanja kojima je krajnja svrha dekristijanizacija i anacionalizacija hrvatske katoličke i nacionalne svijesti. Zato hrvatska država i mora pomagati u svim potrebama opstanka Hrvata u BiH: od nataliteta, infrastrukture do svake moguće i ostvarive gospodarske, kulturne, obrazovne i ine pomoći i suradnje. Zbog razloga proizašlih iz statusa BiH kao stranog protektorata životni standard Hrvata u BiH uvijek će, nažalost, u prosijeku biti manji od onoga u Hrvatskoj. No, u odnosu na trenutni životni standard koji uživaju u BiH, prema iznesenim planovima Programa nacionalnog opstanka, pretpostavljeni životni standard Hrvata u BiH svakako će biti bitno veći. Najosnovnije je da Hrvati u BiH uz prigodnu potporu Hrvatske imaju uvijek punu zaposlenost te da su udomljeni i prikladno zbrinuti u svim temeljnim životnim potrebama, a sve ostalo će se radom i Božjom milošću nadodati.

Ako netko ovome programu pomoći koje će provoditi Ministarstvo za autohtone Hrvate prigovara zbog nekakvog nedopustivog miješanja u unutarnje stvari BiH neka se zna da mi radimo isto ono što i tzv. međunarodna zajednica, samo što to radimo svojim sunarodnjacima ili suplemenicima u BiH, i to radimo na načelu prava na bratsku pomoć bližnjemu, a Hrvati u BiH su nam svakako najbližniji od svih. Jasno je da je to upravo ono što će smetati, ali neka ti međunarodni licemjeri prigovaraju koliko ih je god volja, no nije na njima da limitiraju koliko se braća trebaju ispomagati. Njima smeta poglavito sve ono što ide na korist Hrvatima, dok se sve ono što je namjenjeno bilo Srbima, bilo Bošnjacima upakirano u omot obnovljenog bezbožnog bratstva i jedinstva. Svima se intenzivno povlađuje, samo se Hrvate u BiH ne bi smjelo pomagati u očuvanju njihovog opstanka.

Hrvatska će pomagati opstanku i ostanku Hrvata u BiH između ostalog i na način da im se neće dozvoljavati naseljavanje u Hrvatskoj. To je naizgled okrutan i neočekivan potez, ali je krajnje nužan iz razloga što bi ostvarivanjem Plana nacionalnog opstanka mase Hrvata iz BiH pohrlile u Hrvatsku zbog boljeg, sigurnijeg i lagodnijeg života u odnosu na onaj u BiH. Tako bi u BiH ostalo još manje Hrvata nego što ih ima sada i hrvatska područja u BiH bila bi nepovratno izgubljena. Zato je potrebna navedena radikalna restrikcija doseljavanja Hrvata iz BiH u Hrvatsku, a sama Hrvatska tim više ima dodatnu obavezu pomagati Hrvate u BiH koliko god je to u mogućnosti. Svojim razvojem to pomaganje svakako će biti sve veće i Hrvatska će sama znati kako najbolje pomoći Hrvatima u BiH, a time i cijeloj BiH jer su tu interesi komplementarini za sve i za cijeli prostor BiH.

U ovakvim stvarima kakva je prije navedena zabrana doseljavanja Hrvata iz BiH u Hrvatsku ne može biti kompromisa. Onaj tko nije dovoljno mudar da to uvidi i prihvati mora se sa tim pomiriti kako god to zna jer se radi o vitalnom nacionalnom interesu hrvatske države, ali i cjelokupnog hrvatskog naroda: **Hrvati u BiH moraju biološki opstati. I gotovo, tu dalje o tome puno zbora više nema ukoliko se hoće opstojnost hrvatske države i hrvtske nacije.** Naravno da se ne svodi sve na statični opstanak nego je pretpostavka i jedna snažna demografska progresija. Uostalom, isto po svim pitanjima poticanja majčinstva, rađanja i očuvanju obitelji sve se ima raditi potpuno jednako kao i u samoj Hrvatskoj.

* * *

Ministarstvo će na sličnim načelima, ali prilagođenima situaciji u Vojvodini i Crnoj Gori pomagati i tamošnje Hrvate. Suština rada Ministarstva za autohtone Hrvate je u ostanku Hrvata na svim povije-

snim hrvatskim područjima, a po mogućnosti treba ići prema ostvarenju što veće populacijske obnove tako da se i postotni udio Hrvata podigne na što višu razinu. To ima dugoročne strateške implikacije jer se time pruža mogućnost za djelovanje u budućnosti. Hrvatska država ima svako pravo i dužnost voditi brigu o svojim sunarodnjacima izvan državnih granica. Oni koji su stvorili i koji neprestano i dalje stvaraju takvo ozračje u kojemu se Hrvatska odriče svakog utjecaja na političke okolnosti koje pogađaju autohtone Hrvate izvan države samo pokazuju svoju pokvarenost i licemjerje. Ako se hrvatska nacija u Hrvatskoj odrekne svoje subraće koji su zbog nesretnih povijesnih okolnosti ostali van današnje matične domovine možemo si slobodno sami pljunuti u lice jer tako nešto bila bi najveća povijesna sramota u Hrvata.

Odreći se svojih sunarodnjaka mogu samo nacionalni veleizdajnici kakvi danas Hrvatskom vladaju. Oni koji su prije vadali s Tuđmanom na čelu bili su u puno toga nedovoljno sposobnima, ali se barem nikada nisu distancirali i zaboravili na Hrvate u BiH. Točnije, Franjo Tuđman je bio onaj koji je kreirao takvu politiku hrvatske države i njegovim državničkim ambicijama treba zahvaliti što je hrvatska komponenta u BiH bila barem donekle protežirana od strane hrvatske države. I tada je bilo previše parola, a premalo konkretnih i korisnih djela, ali sve to u odnosu na sadašnje stanje izgleda vrhunskim državničkim postignućem. Danas svaka klika koja preuzme dužnost obnašanja državne vlasti radi po načelu da što glasnije izvikuju kako nisu zapostavili svoje obveze prema BiH Hrvatima, toliko više su upravo to učinili. Kako i ne bi kada su prodali i izdali i samu Hrvatsku. Što se je drugo od takvih uopće moglo očekivati?

S druge strane, suverena i slobodna, a ponajviše jaka država i jedinstvena nacija, jedina su perspektiva za Hrvate u BiH. Znajući kolika je važnost cijele BiH za državnu opstojnost Hrvatske i cijeloga naroda, a isto tako znajući kolika je važnost BiH u kontekstu cjelokupne geopolitičke situacije u kojoj se svijet sada našao, znamo da se u prostoru BiH odigrava globalna bitka umanjena na jednu mikrorazinu. BiH je bojno polje na kojemu se sada više ne treba boriti snagom oružja, nego snagom sposobnosti u radu i ispunjenošću ljubavi prema Bogu i naciji, ali i svakom čovjeku pojedinačno.

2.18. Ministarstvo vanjskih poslova

Kad sjedneš blagovati s moćnikom.
dobro pazi što je pred tobom;
stavljaš nož sebi pod grlo ako si proždrljivac;
ne poželi slastica njegovih jer su jelo prijevarno.
(Mudre izreke 23, 1-3)

Nastojte oko mira sa svima! I oko posvećenja bez kojega nitko neće vidjeti Gospodina!
(Poslanica Hebrejima 12, 14)

Sloboda, pravica, sigurnost, blagostanje sjedinjuju, a protivna rastavljaju ljude i narode.
Narod koji uvijek traži zaštitnika nije vrijedan slobode.
Mi sudimo da sreća i nesreća svakog naroda na istoku Europe stoji bezuvjetno od sreće i nesreće susjednih mu naroda.
Nemoguće bo je, jer proti naravi, načiniti jedinstvo oblasti, zakona, uprave, uz slobodu ili uz samovolju, kod naroda različnih pasminom, poviješću, narodnošću, stupnjem prosvjetljenja, zemljišnim ležajem, društvenim odnošajima, gospodarstvenim probitcima, zakonima vjere.
(Ante Starčević)

Pitanje vanjske politike neke države je u stvari pitanje kako živjeti život u svijetu jer ljudsko biće određuje sebe odnosom prema drugome. To drugo je najprije naš Stvoritelj, Bog Otac na nebu, a zatim su svi ljudi bez iznimke kao i svijet u kojemu trenutno boravimo. I tako se prirodnim slijedom stvari dolazi do državne vanjske politike jer je tu riječ o organiziranoj skupini ljudi okupljenih oko prihvaćenih vrijednosti koji se onda tako organizirani i određuju prema isto tako drugim organiziranim ljudskim skupinama i njihovim vrijednotama, ma kakve one bile.

Ovdje se kroz planirani rad Ministarstva vanjskih poslova razmatra Hrvatska kao država i njezino određenje prema Bogu, čovjeku i čovječanstvu. **Ministarstvo vanjskih poslova je, prema tome, državno tijelo zaduženo za što primjereniju artikulaciju državne politike prema Bogu i čovječanstvu.** Budući da je Hrvatska teokratski uređena, duhovno određena Crkvom i njenim svetim naukom, ali i sa svjetovnim apsolutističkim vladarom na poziciji konačnog izraza državne volje, i državna vanjska politika je sukladna toj organizacijskoj formi. To konkretno znači da je vrhunski državni smisao najprije sadržan u služenju Bogu, u potčinjenju Njegovoj volji, i sve se ostalo izvodi iz tog jednostavnog, ali jednako tako i teškog principa. Ostvarenje kraljevstva Božjeg, tj. vlast Krista Kralja, je ono na čemu se aktivno radi onoliko koliko je to svakom pojedincu i svakom narodu dano njihovim poslanjem. Nije tu uopće bitna produktivnost nego je ono što se zahtijeva potpuna predanost svim svojim od Boga povjerenim talentima. Kako će naše predanje biti ostvareno povjerava se volji Božjoj i toj se istoj volji potčinjava svako naše osobno htijenje ukoliko se želi biti na pravom putu.

U kontekstu državne vanjske politike to znači da određivanje djelovanja Ministarstva vanjskih poslova kreće od spoznaje općeg odnosa sila u svijetu pa se dalje kreće prema svjetskim političkim konkretnostima, tzv. globalne geopolitike, i na kraju sve do najneposrednijeg određenja vanjskopolitičkih odnosa Hrvatske prema našim neposrednim susjedima. To bi bilo sukladno općem određenju čovjeka prema svim ljudima, prema čovjeku kao ljudskom biću, a zatim na osnovu tog principijelnog usmjerenja određenje tog istog čovjeka prema svojim najbližnijima. Važno je uvijek ostati principijelan i nikada se ne odreći svojih temeljnih načela jer to je karakteristika kolebljivaca i slabića, pa onda kada makar samo jednom pogazimo svoje vlastite principe nepovratno se gubi na respektu i poštovanju kako kod prijatelja, tako još više kod neprijatelja. Ne treba previdjeti da je ova suprotna, antikršćanska strana, nadasve principijelna u svojem antikristovskom djelovanju i tu činjenicu treba nadasve uvažavati jer time spoznajemo da nemamo posla s nekime koga treba podcijeniti. Ako išta treba priznati mračnim pozemaljarskim silama koje na svijetu aktivno djeluju to je upravo njihovu nepopustljivost kada se radi o tome da ne odustanu od svojeg predanja zlu. No, krenimo redom.

Dvije moguće vanjskopolitičke opcije

U slijedu od općeg prema pojedinačnom, ili od vrha na dolje (tzv. *top-down* pristup), prvo što u određenju prikladne državne vanjske politike treba spoznati je prije nagoviještena podjela svijeta na dva osnovna i nepomirljiva tabora: Kristovog i Antikristovog. Onaj koji ne uviđa ta dva polariteta koja su u svijetu prisutna kroz cijelu ljudsku povijest ne može razumski ispravno djelovati jer nije svjestan krajnjih posljedica svojih trenutnih odluka. To ne isključuje mogućnost da pojedini čovjek, iako nepotpuno svijestan te zadatosti, može intuicijom (srcem) nadoknaditi manjak razumske komponente kod svojih postupaka i tako biti na strani Krista. Ni najmanje da bi to bilo tako, i sva sreća tome, jer bi inače cijeli nastup vladavine mraka i pripadajućih sila zla bio puno jednostavniji. Ipak, takav čisto intuitivni pristup nije prihvatljiv kod obavljanja odgovornih državničkih poslova kojima se direktno utječe na druge ljude, posebno na svoje bližnje. To je stoga što je dopušteno ići u rizik prema samome sebi i to je u određenom smislu i poželjno, ali nije moguće svojim neznanjem druge dovoditi u nedopustivi rizik pouzdavanjem intuitivnim prosudbama bez njihovog pristanka. Naime, intuicija je nešto u potpunosti subjektivno i kada bi se prema drugome radilo po tome što nam naša osobna intuicija govori neminovno bismo činili djela koja su pretežno egocentrična. Taj egocentrizam nije promišljen, ali je prisutan i time se radi zlo naspram bližnjeg svoga, a zna se da to nije dopušteno. Također vrijedi da što je veći zahvat kojim svojim odlukama utječemo na druge ljude, to je u takvim poslovima potrebno imati veću količinu umnih sposobnosti, tj. učenosti i mudrosti, jer je kroz povećanje kvantitete proporcionalno povećana i doza egocentričnosti. Ovdje je i odgovor na pitanje zašto je u svijetu politike toliko prisutna količina samozaljubljenosti i potpune bezdušnosti naspram drugih, naspram svojih bližnjih. Oni koji su se upustili u bavljenje politikom i državništvom nemaju potrebno znanje i mudrosti za svoje odgovorno zvanje. Nemaju ni istinu, a pogotovo nemaju Istinu, pa tako sve prosudbe dolaze po intuiciji usmjerenoj trenutnoj korisnosti, a to na kraju postane samo njihova osobna korisnost. I nema izlaska iz tog stanja bez osobnog obraćenja, a ono je rijetka biljka, jer su ti koji su bez prethodne upućenosti i utemeljenosti u istini i Istini (Isusu Kristu) upali u navedenu klopku egocentričnosti, ujedno postali robovi svojih moralnih posrnuća. Stoga, iz svega navedenoga pogotovo nije prihvatljivo u visokoodgovornom državničkom poslu biti lišen prikladne upućenosti u svoje zvanje, odgovornosti koje državničko zvanje ima i kao državnik djelovati po primljenoj Istini razumske spoznaje bitka odnosa u svijetu. Državnik (tj. vladar najviše od svih) mora svoju djelatnost obavljati mudro kod donošenja odluka, a sa srcem kod njihovog sprovođenja u djelo. **Vladar mora imati razum kojim odlučuje i srce kojim djeluje, te u toj sintezi ustrajati koliko je to u njegovim ljudskim mogućnostima.** Na kraju, sve se skupa s ispunjenjem svojih staleških dužnosti u povjerenju prepušta volji Božjoj.

* * *

Kod vanjskopolitičke strategije Hrvatske upravo spoznaja Krista i Antikrista kao onih ovozemaljskih gravitacijskih točki oko kojih se svijet okuplja i kod kojih se na kraju biva privučen za vječnost, daje istovremeno odrednice za vođenje najbolje vanjske politike. Može se to reći i popularnim političkim riječnikom te sve svesti na državne ili nacionalne interese, ali to ništa ne mijenja na stvari. Tako se državno-nacionalnim interesima mora smatrati prianjanje uz Gospodina Isusa Krista pod svaku cijenu i u svim uvijetima. Najviši hrvatski nacionalni interes je, dakle, odupiranje Zlu življenjem Krista uz pokoravanje Crkvi i time ostvarivanje civilizacije života i ljubavi nasuprot civilizacije smrti i mržnje. Nacionalni interes Hrvatske i Hrvata je da ostanemo na strani Krista makar zato morali trpjeti mržnju i napad cijelog svijeta. Nacionalni interes je u ratu Dobra i Zla koje se odvija kako u svijetu, tako i u našim srcima, biti na strani pobjednika za sva vremena i vječno uživati u plodovima pobjede. To je hrvatski nacionalni i državni interes i ništa ne može biti iznad toga. I kada se bilo gdje u tekstu spominje nacionalni interes podrazumijeva se ovo najviše interesno načelo i to je onaj nepopustljivi princip o kojem je bilo riječi na početku ovoga poglavlja.

Kada se ovako odrede najveći nacionalni interesi dalje se sve izvodi prema tome da se ti interesi ispune kroz od Boga nam dane talente. Koliko je samo ova spoznaja nacionalnih interesa drugačija od bilo čega prisutnog na recentnoj hrvatskoj intelektualno-političkoj sceni? Koliko samo jadno i uskogrudno izgleda prepiranje raznih stranačkih prvakâ, dežurnih ideologâ, štreberskih intelektualacâ, a da se ne govori o medijskim papagajima, o tome što bi to mogli biti nacionalni interesi oko kojih bi

se Hrvati trebali aklamacijski usuglasiti i po tome jedinstveno djelovati? Jasno je da tim i takvima, lišenima osnovne upućenosti u politiku i državništvo, nije moguće ponuditi jedinstvenu odrednicu nacionalnih interesa jer ono što nude svodi se na njihovu ideološko-poslušničko-štrebersko-plaćeničku koncepciju uz koju su se svrstali. Tako se i moglo doći do toga da se kao nacionalni interes na kraju nametne aktualno pristajanje uz sekularizam i liberalni kapitalizam sa svojom demokratskom farsom kao neizostavnim sastojkom. Što je još više zapanjujuće, čak se ni to bezuvjetno pristajanje uz sekularni poredak i njegov liberalno-demokratski kapitalizam nije spoznalo kao ono što nas onda po tom pristajanju uz to i određuje, nego se sve promišljanje i djelovanje iscrpljuje na taktičkim banalnostima. Kada su hrvatske političke strukture koje posredno ili neposredno participiraju u upravljanju državom već izabrale sekularizam, demokraciju i kapitalizam, mogle su barem u tom okviru biti djelotvorniji i uspješniji na dobro državljana. Moglo se barem u tome lošem okviru težiti izvrsnosti. Ali ne, i taj loši odabir dodatno se pogoršava katastrofalnim radom i potpunom nesposobnošću za ikakvu kreativnost. Sve što znaju je sluganstvo, sluganstvo i samo sluganstvo. To je okrutna hrvatska istina.

Da ima nešto pameti u hrvatskoj društveno-političkoj eliti koja vodi državu bilo bi jasno da onda kada se već (nažalost) prihvatilo ići od Boga odvojenim (tj. sekularnim) putem demokracije i liberalnog kapitalizma nema nikakvog smisla raspravljati o ičemu drugome ako se ne zna što je krajnji cilj toga odabranog sustava. Ili u čemu se on, taj od njih izabrani sustav, ispunjava? Bez spoznaje kuda se plovi besmisleno je pripremati se za iskrcavanje, a to je upravo ono što se sada dešava. Velike debate o tome treba li biti članom EU ili NATO saveza, WTO-a i ostalih globalnih nad-državnih institucija potpuno su promašene, a pogotovo od strane onih koji se izjašnjavaju kao tzv. euroskeptici ili nacionalisti, navodni branitelji nacionalnih interesa, dok istovremeno prihvaćaju sekularni demokratsko-kapitalistički poredak, nad-državne integracije i globalizam kao nešto što po njima nema alternative.

Sekularna ljevica i desnica

Sekularizam u bilo kojoj svojoj poznatoj formi na kraju mora završiti u jednom od oblika globalnog carstva ili globalnog imperija, novog Babilona. I to sve, cijeli taj proces, završava u teškoj tiraniji jer sekularna ideja je totalitarna i tiranijska istovremeno. Bezbožništvo sekularizma je totalitarno i na kraju, prije ili poslije, pretvara se u otvorenu tiraniju nad čovjekom i njegovom slobodom koji to sekularno bezboštvo ne želi prihvatiti na svojoj osobnoj razini. Sile koje su sekularizam nametnule nepomirljive su naspram Boga i čovjeka te se takvima na koncu i izgrađuju. To je naprosto nerazdvojivo jedno od drugoga. I nije pri tome bitno da li je to ostvareno lijevim putem liberalizma (što uključuje kapitalizam i komunizam jer su istovrsni u svojoj internacionalnosti) ili desnim putem nacifašizma. Ovaj desni put sekularizma je oživotvoren u dva pokreta: njemačkom nacionalsocijalizmu i židovskom cionizmu, tj. u oba slučaja radikalnom nacionalno-rasnom šovinizmu koji svaki ima i svoj vlastiti ekskluzivni religijski sustav koji odbacuje i prezire sve od njih neodabrane.

Ljevica gradi globalnu kulu babilonsku na načelu potpunog zatiranja vjerskog i nacionalnog te pretvaranja svijeta u jednu jedinstvenu rasu i naciju. Najprije je sve na površini ateističko i agnostičko, da bi se sve finaliziralo s neopoganskim panteonom protubožjih religija koje su stalno prisutne i čekaju pogodan trenutak da izbiju na površinu. Pogodan trenutak nastupa onda kada ateizam i agnosticizam odrade svoj posao u zatiranju kršćanstva i svih pripadajućih vrednota, pa tako otvore prostor za neopoganstvo. Povlašteni izabranici sekularne ljevice su komunisti kao članovi partije u komunizmu ili kapitalisti kao članovi financijske aristokracije u kapitalizmu. Moguća je i obostrana pripadnost bez obzira što na površini to izgleda proturiječnim.

Desnica sekularizma gradi babilonsku kulu nešto drugačije i polazi iz toga da jedna posebna vjersko-rasno-nacionalna skupina ima poslanje potčiniti svijet sebi te vremenom isključiti iz ljudske vrste sve one koji ne zadovoljavaju postavljene standarde. Pri spomenu isključenja to uključuje i opciju u kojoj oni koji su niže vrijednosti, a imaju produktivnu ulogu služeći (samo)odabranoj skupini, egzistiraju onoliko koliko su korisni svojim gospodarima. U biti svi koji nisu u skupini odabranih vladara svijeta gube i sam status čovjeka te su svedeni na rang (domaćih) životinja.

Ta sekularna ljevica i desnica realno djeluju paralelno te zajedno obuzimaju čovječanstvo u svoj zagr-

ljaj i na kraju se stapaju u jednu jedinstvenu cjelinu u kojoj ljevica svojim panteističkim internacionalizmom pomaže lakšem uzdignuću desničarskog nacional-deicizma. Time se omogućuje pretvaranje jedne rase/nacije u božanstvo, a to pretpostavlja i pobožanstvenje čovjeka kao jedinke izdvojene iz te odabrane rase/nacije, ali i odabir jednoga iz te uzvišene skupine za ulogu (anti)mesije.

To obuhvaćanje svijeta s lijeva i desna, dvama naizgled suprostavljenim konceptima, je svakako i logično sa stanovišta ratne strategije, jer je riječ o klasičnom i svakako najdjelotvornijem principu okruživanja protivnika sa svih strana, a protivnik je ovdje sve ono što je kršćansko, što vjeruje da je Isus Krist Bog i čovjek, ili sve ono što je na bilo koji drugi način svojim vrednotama suprotno od zla na djelu.

Ovdje je od najvažnijeg značaja spoznati upravo to da je u lijevom i desnom putu identično to da su oba u svakom slučaju antikršćanska, tj. da je to prepredeni put antikrista kroz svijet i povijest. Upravo zato i proizlaze iz sekularnog poretka jer samo je sekularizmom moguće u potpunosti izbaciti Svevišnjeg iz koncepcije ustroja države i društva. Posebno je indikativno da sekularizam skoro isključivo usmjerava svoje snage na područje kršćanski dominantnih teritorija. Kapitalizam i njegova liberalna demokracija sasvim lijepo podnose nesekularne sustave koji su nekršćanski. Komunizam koji je djelovao kroz boljševički SSSR jednako tako nije imao onako radikalan nastup prema islamu kakav je imao prema kršćanstvu. Nacizam kroz svojeg mesiju Hitlera ima također afirmativni pristup prema islamu i nesnošljivost prema kršćanstvu s Katoličkom Crkvom kao glavnom metom. Hitler to otvoreno propovijeda svojim lamentacijama o njemačkoj naciji i nesreći koja ju je zadesila kroz kršćanstvo i da je kojim slučajem islamizirana da bi već zadominirala svijetom. Hitler je islam doživljavao kao izrazito pogodno sredstvo za ostvarenje sve punine potencijala arijevske rase koja je kršćanstvom, navodno, zatomljena.

Ustvari, kada se misli na nesekularne sustave koji nisu kršćanski to se odnosi prvenstveno na cionističko-judaistički utemeljen Izrael, i samo jednim manjim dijelom islamske države koje u većoj ili manjoj mjeri slijede kuranom definirane upute o tome kako država i društvo moraju biti uređeni. Hinduizam, budizam, šintoizam i ostale izvedenice niti se ne može smatrati religijom koja sadržava u sebi element vjere nego su to više sustavi ljudskog samoostvarenja pa su tako i države u kojoj dominiraju te hindo-budističke izvedenice sekularne u toj mjeri da tu Boga nema te je čovjek mjera svega. Time su u osnovi sekularni same po sebi i nema potrebe za posebnim sustavom koji bi ovdje priječio Crkvu da svojim moralnim i etičkim naukovanjem formira državu i pripadajuće društvo. Nema u tim hindobudo sustavima Boga kao osobnosti već postoji nešto poput neodređene energije kojom svaki čovjek ima mogućnost upravljati i sebi je položiti, a što nikako nije slučaj u judaizmu i islamu koji su kao i kršćanstvo monoteističke vjere objave Boga kao osobnosti ili vjere Knjige.

Islamske države imaju kapitalističko-demokratsku potporu sekularizma primarno ovisno o tome koja je vladajuća garnitura na vlasti i koliko je u službi zakulisnim judeo-masonskim upraviteljima cijelog tog sustava. Radi se o tome da je riječ o običnom pragmatizmu jer je najvažnije uništiti kršćanstvo, uništiti Crkvu. Sjetimo se samo Voltaira, jednog od proroka sekularizma, i njegovog protucrkvenog pokliča: “Uništite bestidnicu!”. Islam je sam po sebi zakulisnim silama također prihvatljiv i zato jer se u svojim dogmama direktno suprostavlja kršćanstvu, jedinom pravom oponentu Antikristu i svim nakanama kojima mu se priprema dolazak. Sve što nije kršćansko prihvatljivo je antikristovim slugama jer se svemu tomu mogu djelotvorno nametnuti. Samo pravovjernom kršćanstvu nema pravog odgovora od strane antikristovskih sila. Zato se afirmativno gleda na islam i islamske države jer se u njima, između ostalog, silom zakona kršćansko misionarenje izričito zabranjuje te tako drži ljude u najprije duhovnom, a potom i svjetovnom zarobljeništvu. Ovaj put posredno, jer niti islam nije bez svojih problema koje stvara tajnim upraviteljima svijeta, ali na to se iz antikristovog tabora gleda kao na dugoročno rješiv problem. Za razliku od kršćanske vjere i Crkve koja je za njih trajno nerješiv problem dokle je god prisutna. Tako i ovaj sada aktualni pohod na Irak i Afganistan mora biti sagledan kao pohod na cijeli islam od strane judeo-masonerije, ali pohod na islam pod maskom kršćanstva, što je opet jedna posebno prljava igra kojom se opet želi iskoristiti islam kao sredstvo protiv kršćana.

Naime, sada kada se institucionalno i kulturno uspjelo u potpunosti sekularizirati Zapad ide se na potpuno sekulariziranje i kulturno transfomiranje onoga što je još preostalo za pokoravanje – islamskih

područja. Tj., ide se na nametanje zapadnjačkog liberalizma na područje zaposjednuto islamom. U tu je svrhu smišljena i plasirana ideja o nekakvom "sukobu civilizacija" gdje je nagovješteno sukobljavanje kršćanskog Zapada s Islamom. Ono što je u toj ideji najopasnije je to da se namjerno sugerira kako je kršćanstvo ono na Zapadu što ide u sukob s islamom, a prešućuje se činjenica da Zapad nije više dominantno kršćanski, nego je sustavno dekristijaniziran institucionalnim djelovanjem koje započinje francuskom revolucijom. Prirodna reakcija nepristanka dosljednih islamista na pokoravanje sekularnom liberalizmu suptilno se usmjerava prema tom nekada pretežno kršćanskom, a sada hedoniziranom zapadnom svijetu, i želi se isprovocirati globalni sukob kršćana s islamistima te na vrhuncu tog sukoba ušićariti u mutnome. Preciznije, tada se otvara mogućnost nastupa nekakvog mirotvorca koji ratom poharanom i iscrpljenom svijetu nameće svoj mir, ali istovremeno podiže prst optužbe na kršćansku i islamsku religiju kao trajne uzročnike svjetske nestabilnosti. Naravno da je islam ovdje prigodni ukras, a kršćanstvo s Crkvom kao svojom svetom institucijom je "trofej kapitalac". Da je to ratno pustošenje i iscrpljivanje svijeta već na djelu vidljivo je kroz promovirani "rat protiv terorizma" kojemu nema kraja do li u armagedonskom konačnom obračunu. Čak se i otvoreno od strane ratnog establišmenta Zapada (SAD, Velika Britanija, Izrael) govori da ovome ratu nema kraja. Ono što ostaje kada se uvidi ovakva stvarnost je da se svi pripremimo na orwelovski svijet trajnog rata protiv virtualnog neprijatelja.

No, sada se istovremeno dolazi i do velikog problema pred judeo-masonskim planerima događanja na "svjetskoj šahovskoj ploči", kako sami opisuju svijet. Ono što im je bilo kod islama korisno onda kada je korišten kao izvanjsko sredstvo ugroze protiv kršćanske Europe, i što se opet hoće iskoristiti na jedan prepakirani način, sada je postalo najvećom preprekom. Naime, islam je religija koja je počivala i počiva na snazi mača i osnovna mu je karakteristika strogost kojom djeluje na one koji islam prihvate ili se u njemu formiraju samim rođenjem. Islam se širio ne na način mira nego isključivo kroz rat i svojim je vojnim pobjedama promicao svoje vrednote. Islam se od svoje pojave poput požara širio na oštrici mača nošenog u ruci galopirajućeg konjanika. Nema niti jednog područja i nema niti jednog naroda koji se obratio na islam iznutra, navještanjem i tumačenjem kurana od strane islamista-propovijednika ili islamista-misionara. Islamiziranje se događa isključivo onda kada je prostor vojno pokoren te se vlast ustroji po islamističkm zakonima. Tek onda dolazi do masovnog prihvata islama od strane obuhvaćenog stanovništva i tek tada, po vanjskoj sili vojne moći, prostor postaje islamiziranim. Toliko je širenje islama povezano s putem mača da su čak su i sami ti pojmovi poput misionarstva strani u islamu. Ta strogost, ta svojevrsna vojnička disciplina kojom se islam prakticira i koja je jasno određena kuranskim uputstvima, bilo je ono sredstvo koje je pokorilo nekada pretežito kršćanska i donekle heretička i poganska područja sjeverne Afrike, Bliskog i Srednjeg istoka, pa sve do Središnje Azije i rubova Južne Azije. Strogost je islamu davala sigurnost koja je najvećim dijelom zaslužna za razdoblje najvećeg procvata islamske kulture, tj. u vremenu dok je još bio prisutan kulturni mentalitet antičko-bizantinskog perioda, a da ga nije islamska krutost uspjela ugasiti. To ugasnuće islama kao društveno kompetitivnog ustroja je na kraju i ostvareno kada je navedena islamska mentalna krutost nadvladala nad svojom antičko-bizantijskom podlogom, ali i dalje je sam islam na tom području ostao jednako čvrst kao religijski sustav. Ako ne i još čvršći s vremenom, što potvrđuje upravo ovo današnje stanje kada je islam u stalnom fundamentalističkom usponu i daleko je rigorozniji u odnosu na islam iz prošlosti. Ali, što se više islam unutar sebe učvršćuje i otkriva svoju bit, to je više nesposoban ostvariti kompetitivnost s onim područjima koja nisu islamska, a posebice s nekada izrazito kršćanskim, a sada pretežno agnostičkim zemljama koje su takve postale sekularnim pohodom. No ta strogost islama i njegova stalno rastuća unutarnja čvrstoća kao neupitnog religioznog autoriteta unutar islamskih naroda sada predstavlja glavnu prepreku judeo-masonskim planovima za njihovom svjetskom dominacijom. Štoviše, pokazuje se da upravo zbog tehničko-tehnološke zaostalosti i materijalnog siromaštva do kojih je došlo zbog spomenute slabe islamske kompetitivnosti uzrokovane krutošću islamskog puta mača, a koja je prisutna unutar glavnine islamskog svijeta, judeo-masonske strukture nemaju dovoljno uporišta za primjenu svojih visokosofisticiranih metoda manipulacije masama i njihovog pokoravanja. Islamski svijet uporno se drži svojih vrednota i ne pokazuje naznake da ih se misli odreći, za razliku od kršćanskog Zapada koji se odrekao svojih kršćanskih vrijednosti. Stoga su zakulisni upravitelji svjetskih zbivanja prisiljeni pribjeći najnepopularnijoj, daleko težoj i rizičnijoj metodi direktnog ratnog sukoba u kojemu je uz isprovocirani sukob islama s kršćanstvom glavni cilj nametanje liberalnih (tj. sekularnih demokratsko-kapitalističkih) (anti)vrijednosti unutar islamskog svijeta. Voj-

na sila je tu uporabljena s ciljem da se uklone neposlušni režimi i postave oni s kojima se računa da se može s vremenom nametnuti hedonističku i konzumentsku kulturu Zapada kroz uklanjanje zapreka stvorenih islamom, a koje su vrlo striktne i nepopustljive po pitanjima ćudoređa, obitelji, bračnih odnosa i sl. Odnosno, upravo onih vrijednosti koje su tako uspješno uništene na Zapadu. No, ponovimo, islamska krutost koja je stoljećima radila najprije protiv kršćanstva, zatim protiv islama samoga na način da je stagnirao u svojem razvitku društvenog prosperiteta i kompetitivnosti naspram ostalog svijeta, sada radi protiv konačne realizacije protubožjeg plana ponovne izgradnje Hrama i ustoličenja njihovog lažnog mesije – Antikrista. Tu je ujedno i vidljiva na djelu Božja providnost koja je uopće i dala dopuštenje da islam postoji i da se realizira na spomenuti način. U početku je izgledalo da se islam ispunjava samo u potiskivanju kršćanstva, ali sada se islam ispunjava prvenstveno kao zapreka bezbožnom globalizacijskom sustavu i cionizmu koji je u samome središtu tog sustava. **Tako dolazi do nevjerovatnog obrata gdje preostali kršćanski vjernici jedino u radikalnim islamistima mogu naći saveznike u otporu Novom svjetskom poretku.** Na neki način malobrojni kršćani koji su poplavom ateizma i agnosticizma utopljeni u sekulariziranom Zapadu, sada u islamskom upornom odbijanju pokoravanja tim (anti)vrednotama imaju dokaz sve slabosti sekularizma i destruktivnosti koju on producira. To treba shvatiti i na način da kao jednu hipotezu pretpostavimo nepostojanje islama u povijesti – kao da ga nikada nije bilo. Po toj pretpostavci sada bi područje Svete zemlje s Jeruzalemom bilo sukladno današnjem dekristjaniziranom Zapadu i sve bi postalo potrošačko-konzumistički valorizirano podlaganjem kapitalizmu, tj. onako kakvo je stanje sada prisutno na Zapadu. Jednostavno, hedonizam i sveopće bezboštvo bili bi dominantni, pa bi sukladno tome antikristovska težnja za ovladavanjem područjem Hrama i izgradnjom novoga Hrama bili vrlo jednostavno realizirani. Samo bi se trebalo ponuditi dovoljni iznos novca i sve se može kupiti i prodati po zakonima "slobodnog tržišta" ili "ponude i potražnje".

S islamom, na svu sreću i Božju providnost, još nije tako i odbijene su konkretne ponude od strane cionista islamskim čelnicima da za dobru cijenu pristanu samo za stotinjak metara premjestiti svoje građevine sa prostora hramskog brda. Ponuda je sadržavala obećanje da će se svaka cigla vjerno premjestiti i sve će izgledati u dlaku isto, samo će biti malkice pomaknuto od sadašnjeg mjesta postojanja, ali upravo zbog navedene izrazite islamske krutosti, islamskog fundamentalizma, sve je odbačeno kao potpuno neprihvatljivo.

Nažalost, potvrdu da je ispravna ova hipoteza po kojoj bi dekristijanizirani zapadnjaci sve dali u prodaju nalazim ovdje, u samoj Hrvatskoj. Mogu samo zamisliti situaciju da svjetski moćnici, u sklopu koje je i financijska internacionala sa svojim kapitalom, ovoj današnjoj Hrvatskoj daju ponudu kojom traže da izmjestimo Katedralu s Kaptola na npr. Dolac, a da se na prostoru katedrale izgradi, recimo, nekakav centar za mirovne studije, poslovni toranj ili čak i trgovinski centar. Ta ponuda bila bi popraćena izuzetnim novčanim stimulansom i garancijama o vjernom prijenosu cijele katedrale na novu lokaciju, upravo kao i u slučaju Jeruzalema i Hramskog brda s džamijama na njemu. Već vidim kako bi se većina predvođena našim "državnicima" naivno priklonila prodaji i pristalo bi se uz ponuđene uvjete, a one koji bi se tome odupirali medijski bi ih se progonilo nazivajući ih nazadnjacima, ognjištarima, vjerskim fanaticima koji žive u srednjem vijeku, onima koji su protivnici napretka i progresa, itd., itd. Uostalom, to je sve prisutno u stvarnosti kada se medijski, ali i tjelesno progone oni koji se javno zauzimaju protiv trgovine ljudima na relaciji Zagreb – Haag. Ili kada se naivno priklanja uz EU kao obećanu zemlju, doslovce rajski vrt u koji moramo ući i za ulazak platiti sve što se od nas traži – jer za kupnju ulaska u raj ništa nije preskupo. Hrvatima bi se tako za izmještaj Katedrale, ali i za sve druge podvale sličnog karaktera, obećavala brda i doline. Navodila bi se sva silna dobrobit od toga da se prodaju vrednote i da se uzme novac pod svaku cijenu, jer se samo u novcu vidi spas od tegoba u kojima se nalazimo. Sve je to posljedica konzumerističkog ludila i sustavnog urušavanja vrijednosti, a kako je sve to već uvelike prisutno u današnjoj Hrvatskoj, još je više prisutno na ostatku Zapada. Tzv. razvijenom i naprednom Zapadu kojemu se nasilno suobličava hrvatski narod kako bi izgubio i ovo malo što je još ostalo privrženo Crkvi i Kristu.

Uostalom, nije ni potrebno ulaziti u hipotetičke pretpostavke o sunovratu Zapada kada je tamo već podugo na djelu rasprodaja crkvenih objekata i pretvorba istih u objekte komercijalne, ali istovremeno i sotonističke djelatnosti. Još tamo na početku 70-tih je crkva u New Yorku prodana homoseksualnoj

zajednici koja je u prostoru crkve otvorila disko klub naziva, ni manje ni više nego "The Church" (Crkva). Interijer bivše baptističke crkve nije se skoro uopće mijenjao, tj. izmjena se sastojala u iznad oltara visećoj velikoj slici Sotone okruženog djecom koja spolno opće. Na oltaru je disc-jockey parodirao svećenika, a njegova propovijed je bila glazba koja se puštala. Mantrična glazba naglašenog ritma svjesno je bila korištena za pobuđivanje erotskih impulsa što predstavljaju objavu okupljenoj sljedbi izvješenog "boga" i njegovog "svećenika". Spolno je općenje bilo zabranjeno jedino na plesnom podiju pa se u tu svrhu slobodno koristilo toaletima, korom i sjedalima bivše crkve.

Hrvatsko suobličavanje s takvim modelom vrijednosti ne može dovesti do nečega bitno drugačijeg, pa ako se dalje nastavi ovim bezbožnim putem nakon pretvorbe u svjetovnim vrijednostima imati ćemo i pretvorbu u sakralnim vrijednostima. Možda u tome ima i pravednosti jer jedna od zadaća pastira je da se brinu o svojem stadu, pa kada se dozvolilo vucima da okradu ovce, i pastiri dolaze na red. No nisu sve ovce takve kakvima se čine i kada se sa svih strana okupe u pobjedničku četu nebeske Majke onda će kroz tu nebesku intervenciju ovce zaštititi pastire. Što nije čudno ako se pretpostavi da je prisutna ljubav između ovaca i pastira pa jedni drugima kroz ljubav daju sve što je po volji Božjoj. Prevedeno s jezika metafora radi se o poslanju laika koje oni u Božanskom planu imaju unutar jedinstvenog crkvenog tijela (pastiri i ovce zajedno), a da imaju poslanje o tome nema sumnje.

Jasno je da s druge strane i za razliku od islama, apsolutnu potporu sekularno-kapitalističko-demokratskog poretka ima cionistički Izrael. To je potpuno logično u kontekstu đavolske pobune protiv Boga i potpunog oponiranja volji Božjoj. Odabir Židova kao onih kojima će Sotona svojim planom ponuditi pozemljarsko carstvo s od njega nametnutim mesijom potpuno je na tragu tog apsolutnog protivljenja Bogu od strane palog anđela. Od izabranog naroda Božjeg želi se napraviti izabranike đavlove kojim će onda biti proslavljen lažni mesija – Antikrist. Velika je kušnja stavljena pred Židove i treba uvijek imati to na umu kada se procjenjuju postupci židovskog naroda. Moramo uvijek znati da najveće zavođenje Sotonino ide prema njima i vidjeti ih takvima – napastvovanima i izgubljenima u neprestanom opsjedanju kako bi ih se kao Božje odabranike suprostavilo Bogu. Posebnu ulogu u tome ima upravo postupanje nežidova prema Židovima, jer kada se potpadne pod bilo kakvu mržnju prema Židovima, makar i prividno izgledala ta mržnja potpuno opravdanom židovskim postupcima, mora se znati da upravo kroz tu mržnju Sotona najbolje ostvaruje svoje namjere. **Postići svim sredstvima mržnju nežidova prema Židovima – to je ono što Sotona nadasve hoće.** Jer time on izgrađuje svoje pozemljarsko carstvo u kojemu može instalirati i Antikrista kao lažnog mesiju koji dolazi kao lažni spasitelj ponajprije tim zavedenim Židovima koji su prevareni cionizmom uspjeli na sebe navući mržnju velikog dijela svijeta.

Da je takav plan širenja mržnje na djelu možemo vrlo jasno vidjeti. Cijeli islamski svijet je u stanju visoke razine mržnje prema Židovima zbog zločinačkih postupaka cionističkog Izraela. Jednako tako se i kod poganiziranog Zapada namjerno izgrađuje neohitlerovska mržnja prema Židovima upravo kroz neprestano nametljivo i iritantno proglašavanje antisemitom, rasistom i nacistom svakoga koga se to poželi te sukladnom izopćenju i progonu nedužnih ljudi. Potencirajući mržnju svijeta prema Židovima njih se stavlja u izolaciju, karantenu ili geto koji nadilazi puku materiju srednjovjekovnog geta i postaje svojevrsnim duhovnim getom u kojemu se Židovi osjećaju samima naspram cijelog svijeta koji ih želi uništiti. To je upravo i glavna nakana đavolskog plana jer se onda iz istog onog izvora koji je mržnju namjerno isprovocirao pojavljuje i spasiteljska opcija ugroženim i od svijeta prezrenim Židovima. Ta pomoć je ona zamka koja još dodatno odjeljuje Židove od svijeta i stvara se spirala mržnje i nasilja kojom se ide prema neizbježnom vrhuncu te spirale, a koji završava u svojevrsnoj nuklearnoj eksploziji mržnje. Možda i u doslovnoj nuklearnoj eksploziji kao nastavku stanja duhova. U trenutku kada do toga dođe nametnuti će se i lažni mesija-spasitelj koji će svojim postupanjem prevariti mnoge izabranike Božje upravo po ovom opisanom scenariju. Tako treba gledati i na cijelu cionističku ideju i stvaranje Izraela. Izrael je jedna od završnih etapa kojom se židovski narod otuđuje od svijeta i istodobno mu se nudi lažna zaštita i lažno spasenje. Ovaj put u državi stvorenoj po paklenom judeo-masonskom planu kojem je trebalo dva svjetska rata i milijuni ljudskih žrtava kako bi se realizirao. Nakon lažne države (tj. države izrasle na laži) dolazi na red i lažni mesija koji će u toj lažnoj državi ili u državi laži biti ustoličen ni manje ni više nego u obnovljenom Hramu.

O cionizmu

Po pitanju samoga cionizma, zbog velike delikatnosti cijele problematike, potrebno je ponešto rasvjetliti tu problematiku koja se tiče čitavog čovječanstva. Zbog medijske monopolizacije koju su ostvarile protubožje sile u koju spadaju i cionistički prvaci, preovladava mišljenje da je cionizam istoznačan sa židovstvom i judaističkom vjerskom praksom. Nema veće obmane od ove jer se time svjesno sve Židove svijeta, htjeli to oni ili ne, učinilo taocima cionista i njihovih spletki koje izvode u simbiozi s ostalim protubožjim sljedbenicima.

Da bi se navedeno dodatno potvrdilo i pokazalo barem jedan dio velike cionističke prevare prikladno je navesti misli i poglede istaknutih židovskih rabina koji su se žestoko usprotivili cionističkoj ideji. Čak i do te mjere da su neki poput dr. Jakova DeHaana (ubijen 1924. u Jeruzalemu od strane Hagane, preteče Mossada) bili likvidirani od samih cionista kada su im postali prijetnjom za ostvarenje njihovih nakana. Inače, ta opozicija prema ideji obnove židovske države u Svetoj zemlji ima svoje duboko utemeljenje na vjerovanju u tzv. Tri prisege kojima je u Talmudu eksplicitno objašnjeno kako se Židovi imaju odnositi prema svojemu izgnaničkom statusu, tj. egzodusu ili egzilu. Ono što je tu krucijalno je da se povratak u Svetu zemlju ima dogoditi samo i isključivo od strane Mesije i sve dok On ne dođe Židovi su stavljeni na kušnju ostanka u vjernosti Bogu jer su zbog nevjere i dospjeli u egzodus, te se kroz patnje prognanstva otkupljuju za mesijanski dolazak i povratak u Svetu zemlju. Spoznaju o tome kada se ispunilo vrijeme i kada je židovski narod svojim progonstvom okupljen može imati samo sveznajući Bog, a nipošto nije na ljudima da sami određuju kada se to ima zbiti te još aktivno raditi na tome. Takav rad je u direktnom sukobu s Božjom voljom pa je kao takav đavolske naravi i u službi podzemnih sila. Takvo je tumačenje kojime se definira odnos prema egzilu i povratku u Svetu zemlju kao registrirano prisutno još tamo od Maimonidesa pa sve do današnjih dana i živućih rabina koji se i dalje eksplicitno izjašnjavaju protiv te ideje cionizma smatrajući cionizam najgorom herezom judaizma.

Iz toga razloga treba razumijeti i sljedeće izabrane izjave u kojima se pojedini rabini izjašnjavaju po pitanju cionizma i kakav odnos prema cionizmu i cionistima trebaju zauzeti pravovjerni Židovi (pravovjerni po judaističkom mjerilu, ne po kršćanskom). Također, a da nije tužno bilo bi smiješno, stanje u svijetu je takvo da se za ove rabinske izjave, kada bi ih se stavilo u usta nekome nežidovu ili da stoje same za sebe, automatski lijepi etiketa nekakvog antisemitizma. Ovako, kako je to rečeno od Židova samih, i to ne od bilo kojih Židova nego redom uglednih rabina, istovremeno se može vidjeti koliko je taj pojam/etiketa antisemitizma besmislena, devalvirana neprestanom uporabom gdje možda i treba, ali pogotovo tamo gdje joj nema mjesta. Ta antisemitistička etiketa je nadasve zlonamjerna onda kada se nekome prišije iz razloga što se ne čini to prozivanje nekoga antisemitom zato da bi se štitilo Židove, nego zato da bi se ušutkalo onoga koji istinom ugrožava ostvarivanje zamišljenih planova, a istovremeno kod onih koji nisu u istinskoj kršćanskoj ljubavi stvarno se tim agresivnim etiketiranjem i neprestanim naglašavanjem antisemitizma namjerno potiče mržnja prema Židovima. Uostalom, a o tom je načelu prije već nešto rečeno, i sam Teodor Herzl u svojemu dnevniku otvoreno piše da je namjerno izazivanje antisemitizma jedno od najboljih sredstava za realizaciju cionizma. Herzl tako piše: *"Presudno je da patnje Židova . . . postanu gorima . . . to će pomoći realizaciji naših planova . . . Imam odličnu ideju . . . navesti ću antisemite da oduzmu židovsku imovinu . . . Antisemiti će nam pomoći na način da će pojačati progon i represiju na Židovima.* ***Antisemiti će biti naši najbolji prijatelji.****"* (Dnevnik, Dio prvi, str. 16).

Tu podlost i te laži koje su sadržane u biti cionizma sa svom opasnošću spoznali su određeni rabini i sukladno tome njihove su izjave sušta suprotnost ne samo Herzlu i ostalim cionističkim prvacima, nego i cjelokupnoj kulturnoj, medijskoj i institucijsko-obrazovnoj (škole, sveučilišta, akademije, instituti) slici koja se prikazuje i nauku koji se naučava danas već na globalnoj razini s rijetkim izuzetcima. Sada slijede navodi nekih misli od tih protucionistički orijentiranih rabina.

Rabin Yechezkel Halberstam na samom početku cionizma kaže:
"Trebate znati da kada Židov recitira 'Čuj Izraele, Bog je naš Gospodin, Bog je Jedan' on treba imati na umu odbacivanje svake idolatrije na svijetu, a cionizam je također idolatrija, i mora je se također odbaciti."

Rabin David Friedman zapisuje slijedeće:
"Moje je mišljenje da je cionizam gori od svega jer tvrdi da se može biti Židov bez Tore, i mnogi su otpali zbog toga."

Rabin Avraham Freund je jednom prije molitve na Yom Kipur rekao:
"Nisu oni zlotvori zato što su cionisti, nego su cionisti zato što su zlotvori."

Rabin Chaim Soloveichik je govorio:
"Cionisti ne rade Židove hereticima s ciljem da naprave državu, već oni rade državu s ciljem da Židove naprave hereticima."

Također kaže:
"Ako namjeravate dati novčić Židovskom nacionalnom fondu, dajte ga drugoj idolatriji, ali ne cionistima, budući da je ta idolatrija gora od svih."

Isti rabin Chaim Soloveichik piše slijedeće pismo:
"Dragi rabi Mosha Carpas:
Ja sam također pročitao tvoje riječi u vezi cionističke sekte koja je sada snažno međusobno povezana. Ne stidim se priznati da ne znam kako naći načina da im se suprotstavim.
Vidi se da su ti ljudi znani kao zli u svojim zajednicama i već su proklamirali svoj cilj, a to je da se iskorijeni srž naše vjere i da preuzmu sve židovske komune da bi im pomogle u njihovom planu.
Nevjerovatno je da poslije obznane njihovih arogantnih srdaca može i dalje postojati itko pri zdravoj pameti voljan da se s njima poveže. Zaprepašćujuće je za sav židovski narod da im se daje mjesto i glas u javnim poslovima, budući da je znano da dovode druge u grijeh.
Neka narod pazi na svoje duše ukoliko im se pridruži u uništenju naše religije i postanu prepreka Domu Izraelovu."

Ovo je pismo vrijedno posebno stoga što se vidi nemoć pred organizacijom i svjetovnom snagom cionista, odnosno, onome tko to sada čita s pripadajuće povijesne distance i s potrebnim spoznajama, vidljivo je kako se manifestira upliv moćnika iz financijske internacionale poput Rotschilda koji su glavni sponzori cionizma. Štoviše, cionizam je njihov dugotrajni projekt na kojemu je više generacija predano radilo. Ovdje nema dovoljno prostora da bi se moglo previše ulaziti u opis nastanka cionizma i kako se isti razvijao, ali dovoljno je i ovo malo da se pokuša objasniti sama bit cijelog tog protubožjeg projekta.

Rabin Yissachr Dov Belze Rabbe govori:
"Moglo bi se dogoditi da prije dolaska Mesije Sotona uspije i zlotvori zadobiju državu u zemlji Izraelovoj. Njihova država bila bi velika opasnost za svakog Židova u materijalnim i duhovnim pitanjima."

Rabin Amram Blau u svojem javnome pismu iz 1975. pod naslovom "Svima koji vjeruju u pravdu" između ostaloga kaže:
"Nacije svijeta prihvatile su očitu laž kada su priznale cioniste, te heretike koji su osvajanjem uspostavili svoju državu pod imenom "Izrael", kao bilo kakvog dijela židovskog naroda. Te nacije su prema tome omogućile cionističkim hereticima da za sebe osvoje židovski narod. Kroz takav postupak te su nacije uvrijedile autentični židovski narod, njihovu Toru i njihovu vjeru na način mnogo gori nego što su Židovi ikada bili povrijeđeni od strane Arapa, u smislu činjenice da ti cionistički heretici i njihova uspostava te njihove države kroz osvajanje, nemaju veze s židovskim narodom. ***Znano je da samo Tora definira židovski narod.*** *Židovski narod nema posla sa cionistima, cionizmom ili njihovom državom stvorenom pod okriljem nacionalizma.* ***Judaizam nema ništa s nacionalizmom.***
Svi Židovi koji vjeruju u Boga i Njegovu Toru i koji proučavaju Toru i njene zapovijedi vjerni su prisegama danima Bogu i nemaju učešća u ovoj nacionalističkoj revoluciji nego su taoci pod cionističkim osvajanjem. Čak i oni koji su uvučeni u cionistički projekt čine to protivno učenjima njihove vjere i religije. Cionisti kažu svakome tko oponira njihovoj ideologiji da napusti zemlju, ali su u krivu!
Svaka osoba u svijetu koja vjeruje u pravednost mora znati da cijeli svijet neće biti pošteđen i mnogi nedužni ljudi biti će povrijeđeni ako se dopusti nastavljanje cionističkog eksperimenta. Svaka osoba

koja je milosrdna i pravedna mora ustati i zaustaviti cioniste."

Ovo otvoreno pismo rabina Blaua značajno je jer između ostalog govori i o nespojivosti nacionalizma i judaizma iz razloga što se time narušava židovska posebnost, narušava se sama Božja izabranost židovskog naroda. Naime, cionističkim projektom stvaranja nacionalne države na Svetoj zemlji želi se istovremeno izjednačiti Židove s ostalim narodima svjeta i oduzeti im njihovu posebnost. Budući je upravo to izjednačenje s nežidovskim narodima putem stvaranja države osnovna teza Teodora Herzla koji je zagovarao tvrdnju da Židovima samo njihova država garantira opstojnost. Upravo suprotno od onoga što smatraju i zastupaju pravovjerni Židovi poput rabina Blaua, a koji se pouzdaju jedino u Boga i od Njega danu Toru. Herzl vidi židovsku opstojnost u svijetu, rabin Blau u Bogu i to je doslovno razlika "neba i zemlje".

Sve je ovo još značajnije zbog toga što je ovdje, u slučaju cionizma i izraelske države stvorene na načelima cionizma, na djelu poseban oblik sekularnog nastupa specijalno osmišljenog za primjenu na Židove tako da ih se uspije uvesti u sveopći, globalni sekularizam i pripadajuće globalno bezboštvo koje se tim sekularizmom promovira. Inače, da cionizma nema, Židovi bi bili pošteđeni za dodatni pad koji im je cionizmom nametnut. Naime, prvi je pad taj što nisu priznali Isusovo mesijanstvo, ali su ipak ostali u vjernosti Tori i nje se nisu odrekli, naprotiv. Sada, sa cionizmom, postignuto je to da se mnogi povedu za tim idolom i tako zanemare i taj oslonac koji su imali u Tori, te tako postanu lakim plijenom za velikog prevaranta – Antikrista koji će mnoge navesti da ga priznaju za očekivanog Mesiju. Rabin Blau ide toliko daleko da sve one Židove koji su na bilo koji način prihvatili cionistički Izrael i ideju cionizma ne ubraja u Židove već ih smatra otpadnicima od Židovstva. Pri tome je bitno vidjeti kako njemu kvantitet toga koliko je pristalica cionizma nije uopće bitan, jer kada govori kako je Židovima stran cionizam i da nemaju ništa s državom stvorenom na nacionalističkoj ideji, tada za Židove smatra isključivo one koji cionizam odbacuju kao idolopoklonstvo, a one koji to ne čine, ali se ipak sami smatraju Židovima, on sam ne uključuje u korpus židovskog naroda. Oni svi prihvatom cionizma postaju nežidovima, pa tako i sve što država Izrael čini nema implikacije na te pravovjerne Židove, odnosno, oni ne prihvaćaju odgovornost za te postupke cionista nego se odgovornost prebacuje na sve one nežidove koji priznaju taj i takav Izrael. I ne može se reći da po tome pitanju rabin Blau nema pravo, jer je jasno obrazložio svoje gledište te je uistinu prisutna odgovornost onih koji prihvaćaju "*tu očitu laž*", kako piše rabin Blau, i time potpomažu cionističku uzurpaciju cjelokupnog židovstva. Posebice bi se to trebalo odnositi na kršćanske narode sa svojim državama, budući da kao kršćani imamo i svetu dužnost posebnog odnosa, pa tako i određene nemale odgovornosti, prema židovskom narodu kao onome od Boga izabranog da se u njemu rodi Spasitelj. Odgovornost koju kršćanin ima prema Židovu kao svojem "starijem bratu". Umjesto da svojim primjerom stvaramo takvu zbilju da se Židovi isključivo kroz slobodno uvjerenje preobrate na kršćanstvo, da priznaju Krista kao Boga, mi (kršćani) priznanjem cionizma Židovima činimo još goru štetu jer ih se time dovodi u stanje najgore idolatrije. Tako se Židovi i našim propustom iz stanja neprihvata Isusa Krista dovode u još gore stanje neprihvata Boga uopće.

Druga je stvar to što protucionistički orijentirani rabini kao i ostali Židovi necionisti i dalje ustrajavaju u nepriznavanju Isusa Krista kao Mesije. To je i osnovni razlog zašto je uopće i moglo doći do tolikog otpada Židova u jednu takvu herezu kakav je cionizam. To je prije svega uzrokovano time što je najprije došlo do židovskog otpada odbijanjem prihvata Kristovog naučavanja iz razloga što On nije ispunio upravo materijalno-svjetovna očekivanja Židova onoga vremena nego je govorio kako "*Kraljevstvo moje nije od ovoga svijeta*." (Iv 18, 36). To je značilo nematerijalistički pristup koji je bio suprotan ondašnjoj farizejskoj doktrini sadržanoj ponajprije u stanju njihovih srca. S vremenom i nepristankom Židova na obraćenje na kršćanstvo (uz manje iznimke dobrovoljnih obraćenja), taj se materijalistički pristup samo dodatno razvijao, pa je nastanak cionizma samo logičan dovršetak tog procesa. Jednako je tako logično da je najveći dio Židova lako postao zatočenikom cionizma upravo iz navedenog razloga prethodne materijalističke usmjerenosti judaizma u vremenu nakon Krista. S druge strane, nisu svi Židovi upali u tu zamku koja se tako logično (samo)izgradila na opisani način i uvidjeli su svu tragediju koju cionizam donosi Židovima, ali jednako tako i cijelome svijetu. Postojanje te manjine židovskoga naroda koja se najodlučnije odupire cionističkoj herezi je ono što daje potvrdu i svojevrsno (mogućno) tumačenje događaja opisanih u Otkrivenju. Time ti u vjeri ustrajni Židovi koji

nisu podlegli izuzetno zavodničkom cionističkom zovu daju nadu svim vjernicima svijeta pokazujući kako je Bog milosrdan i kako su djela Njegova pravedna. Radi se o sto četrdeset i četiri tisuće opečaćenih slugu Božjih iz svih dvanaest plemena sinova Izraelovih (Otk 7, 1-8) koji su pošteđeni srdžbe Božje onda kada se ispuni vrijeme.

Izrael kao cionistički projekt također utjelovljuje onu točku u kojoj je spojena ljevica i desnica globalnog sekularizma. Izrael i Židovi kao cionisti ili pod cionizmom kao idolatrijom, da se bude dosljednijim, predstavnici su desnog puta sekularizma, kako je i utvrđeno. Ali, za razliku od nacionalsocijalističke Njemačke, cionizam je u svojem djelovanju usuglašen s lijevim putem sekularizma. Naime, ono što je Hitler namjeravao postići sa svojim arijevcima kao po njemu predodređenim ljudima da podčine sebi svijet, potpuno je identično s cionističkim planovima sa Židovima. Nema tu apsolutno nikakve suštinske razlike u tome kako izgleda krajnji rezultat: Hitler hoće arijevce/Njemce, a cionisti hoće Židove za buduće zemaljske bogove kojima se klanjaju svi ostali. Odnosno, malobrojni izabranici iz te dvije skupine bili bi oni koji vladaju tim svojim zemaljskim carstvom. Ono što je tu različito je samo to što nema mjesta za obije strane na željenom božanskom vrhu, a pogotovo je to smetalo arijevsko-njemačkoj strani koja je bila u povijesnom zaostatku, te svojevrsnom agresivnom nasrtaju i htijenju da sa mjesta odabranika buduće vladajuće kaste zbaci već prije pozicionirane cioniste-Židove. Cionizam se na to mjesto javno pozicionirao već krajem 19. stoljeća, a odgovor nacista je došao nedugo poslije u prvoj polovici 20. stoljeća. Formalno se u oba pokreta radi o htijenju za teritorijem (cionisti hoće Palestinu i okolicu, nacisti "životni prostor", *lebensraum*, na istoku), ali se u biti radi o vladavini nad cijelim svijetom, a teritorij je potreban da se uspije uzgajati i odabirati rasno-religijsku elitu potrebnu u tom ovladavanju. S prostora odabranog teritorija sa pripadajućim odabranim narodom vrši se dalja selekcija, tj. bira se najbolje od najboljega (odnosno ono što se po pripadnoj ideologiji smatra najboljim) i ta probrana elita je ona povlaštena skupina koja se i doslovce pobožanjstvuje. Zato je i bilo toliko mržnje prema Židovima ugrađeno u mentalni sklop nacističke vrhuške jer su znali da ukoliko žele sebe postaviti na mjesto vladara svijeta i budućih zemaljskih bogova moraju doslovce istrijebiti židovstvo u svijetu, budući se cionizam puno prije nacizma nametnuo židovskom narodu i preuzeo potpunu kontrolu nad njim onoga trenutka kada je uspjelo izbaciti kršćanstvo iz državno-društvenog svjetskog poretka Zapada i nametnuti bezbožni sekularizam. Tada više nije bilo nikoga da spriječi cioniste da izađu iz potpune anonimnosti i predstave se cijelom svijetu sa svojim namjerama. Na neki način kršćanstvo je štitilo Židove od cionističke hereze prije kršćanskog povlačenja prouzročenog sekularističkim nasrtajem, iako je osnovni uzrok ipak u kršćanskoj mlakosti koju sekularizam uspješno eksploatira. Također je samo po sebi razumljivo da cionisti dolaze iz judeo-masonske organizacije te nije uopće ni moguće posve precizno razgraničiti gdje cionizam počinje, a judeo-masonstvo prestaje.

To je sve dio jedne jedinstvene cjeline u pozadini koje stoji Sotona, a iz ogranka te cjeline su izronili i nacistički ideolozi s Hitlerom kao onim koji se nametnuo za predvodnika nacističkog pokreta te brutalnog provoditelja tih ideja. Ono što je u nacizmu najbizarnije nije ta rasistička teorija po kojoj se selekcijom najjačih destiliraju budući nadljudi, jer to je samo varijacija na temu darvinizma i teorije evolucije općenito. Znamo da su darvinizam i teorija evolucije jednako tako prisutni u svim sekularnim oblicima pa se jednako tako promoviraju i dan danas u liberalnoj demokraciji, kao i donedavno u komunizmu, samo je verbalni izričaj nešto drugačiji, ali suština je svugdje ista. Ideja o vladajućem sloju posebno izabranih je ideja jednako tako prisutna u samim temeljima judeo-masonskih društava svih provinijencija, u kojima se oni sami i predstavljaju kao lideri čovječanstva i ono što je u njemu najvrednije. Čak i samo svoje postojanje u formi tajnih društava opravdavaju time što se tako čovjek još bolje usavršava prema nekakvom imaginarnom savršenstvu, a sve u skladu sa nekakvom "prirodnom selekcijom najboljih". Kod nacista je spomenuta bizarnost u tome što su se dali u nemoguću misiju uništenja Židova kao od Boga izabranog naroda i tako si unaprijed zagarantirali neuspjeh. To znači da su vjerovatno i sami vjerovali u nepostojanje Boga Oca, ili Jahvea po židovski, te su bili uvjereni u ispravnost svojeg (neo)poganskog svjetonazora neosobnog Boga kao nekakve neodređene energije, a koji je jednako prisutan i u budizmu kojega su nacistički prvaci izuzetno cijenili. Zato i svastika (kukasti križ) koji je preuzet iz tog budističkog sustava vjerovanja kao nacistički simbol potpuno odgovara duhu nacizma. Svastika kao pradavni simbol sunca, ali i sklupčane zmije istovremeno, a zmije su svugdje redovito povezane sa suncem, predstavlja objavu svoje poganske i pretkršćanske naravi te potpuno raskinuće sa judeo-kršćanskom tradicijom koju je nasljedovao i njemački narod, a koji su nacisti htjeli

“usrećiti” njihovom radikalnom neopoganskom obnovom. Živeći u takvom neopoganskom uvjerenju bili su sigurni u svoj uspjeh u postavljanju sebe na mjesto izabranog naroda na načelima prirodne selekcije i prava jačega, ali budući da je istina drugačija (tj. Židovi jesu od Boga izabrani narod i Bog je stvaran i On zahvaća u povijest) doživjeli su sudbinu kakvu su doživjeli. Posebno je u svemu bizarno to što su oni sami (nacisti) poslužili kao sredstvo u rukama cionista, tj. judeo-masonerije, te tako pomogli u ostvarenju njihovih paklenskih ciljeva. Tako je desna strana sekularizma oličena u nacizmu pomogla desnoj strani oličenoj u cionizmu – formalno svojem najvećem neprijatelju – da dovede ljude (izmanipulirani židovski narod) i osvoji teritorij Palestine, te tako izvrši pripremu za iduće faze djelovanja u budućnosti.

Da je tome tako i da ove tvrdnje u suštini stoje najbolje potvrđuje izraelska država sa svojim zakonima i svojom praksom djelovanja. Tu su na djelu jednako tako diskriminacijski zakoni prema svima koji ne zadovoljavaju rasno-vjerske standarde kao i kod nacista. U Trećem rajhu to su bili nearijevci, a u Izraelu su to nežidovi. Čak se podudara i teritorijalna ekspanzija prema istoku, jer Izrael u svojem modernom postojanju vlastiti obujam širi doslovce od morske obale pa dalje prema istoku. U oba je slučaja riječ o navodno nužnom životnom prostoru na koji oni kao izabrani narod ili izabrana rasa imaju pravo bez ikakvih obzira na žitelje koji tamo već otprije obitavaju. Sve je dopušteno činiti kako bi se taj životni prostor osvojio i zadržao te nikakve ljudske norme tu nemaju mjesta zato jer oni koji su smetnja pripadaju nižoj kategoriji čovječanstva – to niti nisu ljudi u punom smislu ljudskosti. Na kraju je i stvaranje koncentracionih radnih logora ono što je istovrsno i u Trećem rajhu, i u Izraelu. Istina, razlikuju se ti logori u svojem režimu, obliku i veličini, ali logor je logor u svakom slučaju i zatočenici su zatočenici, ma kako ih se htjelo prikazati. Porobljeni i neslobodni ljudi su sada Palestinci kod cionista, kao što su to kod nacista bili Židovi: od varšavskog geta do koncentracionih logora. Nacisti su ljude deportirali u svoje radne logore i tamo ih držali u statusu logoraša pod neposrednim nazorom i ti su logori bili relativno velikih kapaciteta s brutalnim režimom. Izrael je promijenio smjer i umjesto da ljude iz svojih domova odvodi u posebno konstruirane logore, jednostavno je od mjesta njihovog življenja napravio logore stavivši ih u potpuno okruženje. Pojas Gaze i Zapadna obala nisu ništa drugo nego veliki koncentracijski logori na otvorenom u kojem ukupno živi više od četiri milijuna ljudi. Sam unutarnji nadzor i red prepušten je logorašima (tj. Palestincima) da se među sobom paze i organiziraju, ali uvijek je prisutna mogućnost neposredne primjene sile nad logorašima ako se ukaže potreba. Izraelski logori na otvorenom po svom kvantitativnom opsegu daleko nadmašuju one nacističke, ali jednako tako stoji i činjenica da su nacistički logori bili daleko brutalniji i smrtonosniji od izraelskih. Tu se uostalom očituje i narav Nijemaca naspram naravi Židova. Nijemac otvoreno provodi ono što je prihvatio i želi to što brže i produktivnije provesti, dok je Židov puno diskretniji u svojem radu i ne gleda isključivo na trenutnu materijalnu produktivnost nego se usmjeruje na duge staze. Ono što je također jednako jest da su logori namijenjeni i iskorištavanju radne snage logoraša u korist logorskih upravitelja, odnosno države koja kontrolira te logore. Treći rajh je uvelike temeljio svoju privrednu proizvodnju na radu logoraša i najveći broj pomrlih po logorima uzrokovano je iscrpljujućim i neljudskim radom povezanim sa slabom prehranom, nehigijenskim uvjetima i nebrigom o zdravlju logoraša. Izrael je i tu puno blaži, ali jednako tako koristi jeftinu radnu snagu iz logorskih područja za svoju industrijsku, poljoprivrednu i svaku drugu proizvodnju.

Jeruzalem kao gravitaciona točka svjetske politike

Tako promatrajući i poznavajući svjetska povijesna zbivanja lako se određuje ono što postaje ishodišnom točkom oko koje se sve na neki način vrti, bilo posredno ili neposredno. Ta točka u svijetu je Jeruzalem i kada se želi krenuti od najopćenitijeg, a da je istovremeno duhovno i materijalno određeno u ovome svijetu, to je onda upravo Jeruzalem kao ovozemaljsko središte svjetske povijesti. Sve ide najprije prema Jeruzalemu: od Adama do Abrahama, preko Mojsija pa do Davida, i na koncu Salomona koji je onaj koji tu gradi prvi Hram. Izgradnjom Hrama ostvaruje se materijalna prisutnost svemogućeg Boga na zemlji koji se iskazuje kao Onaj koji želi čovjeku (u ovom slučaju najprije izabranom čovjeku unutar izabranog naroda) svojom dobrotom pomoći na putu spasenja od vječne propasti. Zatim se uz tu Božju dobrotu ljudskom slobodom pojavljuje veliko zastranjenje od Božje volje kojim se ipak ostvaruje još veće dobro: razapinjanje Spasitelja Isusa Krista upravo po jeruzalemskoj odluci, i u tome i takvome Jeruzalemu. Jer Golgota je Jeruzalemov sastavni, te ujedno i najvažniji dio. Isus se direktno

obraća Jeruzalemu govoreći mu: *"Nisi upoznao časa svoga pohođenja."* (Lk 19, 44), što dodatno pokazuje posebnost Jeruzalema. Gospodin je osuđen od stanovnika Jeruzalema i onih koji su ga pohodili te podlegli njegovom duhu farizejskog i saducejskog otpadništva od istine. Jednako tako Jeruzalem je i mjesto najvećeg događaja koji je za čovječanstvo presudno: uskrsnuća Kristovog i pobjede nad smrću te otkupljenja od Adamovog grijeha kojeg svi nasljedujemo. Jeruzalem se skupa sa Hramom razara da bi takvim ostao dok se ne ispuni vrijeme. Jednako tako se neposredno prije sam Hram nanovo obnavlja kako bi u njemu zasjeo Antikrist. Razorenje Jeruzalema zajedno s Hramom moralo se ostvariti jer je to bila materijalna manifestacija uništenja zemaljskog carstva koje se očekivalo s Mesijom i koje je kao takvo trebalo prestati postojati i Židovi su bili pozvani da se okrenu nebeskom carstvu Božjem na način kako je to propovijedao Gospodin za vrijeme svojeg boravka među Židovima. Upravo tvrdoglavo inzistiranje na tome da Krist nije Mesija i da Mesija tek treba doći je ono sjeme ili onaj kvasac farizejski iz kojeg izrasta židovski materijalizam koji tijekom vremena biva izražen u formi cionizma i na kraju predočen u gradnji kraljevstva ljudskog naspram kraljevstva Božjeg.

Kada Isus upozorava da se treba čuvati kvasca farizejskog i saducejskog tu se odražava upravo današnji cionizam sa svojom judeo-masonskom podlogom iz koje je proizašao:

- Najprije se po Mateju (Mt 16, 5-12) naglašava da se mora čuvati od nauka farizejskoga i saducejskoga: *Tada razumješe kako im ne reče da se čuvaju kvasca krušnoga, nego nauka farizejskog i saducejskoga.*
- Zatim se kod Marka (Mk 8, 14-21) dodatno naglašava upravo to da se ne brine oko toga što nema kruha, tj. što nema materijalnog principa koji pod svaku cijenu žele farizeji i saduceji, a po njima poslije i cijelo židovstvo: *"Zašto ste zamišljeni što kruha nemate? Zar još ne shvaćate i ne razumijete? Zar vam je srce stvrdnuto?"*. Čak se i upozorava na to kao na jednu posve jasnu očitost riječima: *Oči imate, a ne vidite; uši imate, a ne čujete?* (Mk 8, 18).
- Na koncu se to kod Luke (Lk 12, 1-3) posve otvoreno prokazuje kao licemjerje, a posebno je to licemjerje tajnosti koja je toliko esencijalna kod djelovanja tajnih društava na čovjekovoj propasti, tj. kod judeo-masonerije kao najznačajnijeg reprezenta tajnih doktrina i cijele okultne teokracije. To su riječi ohrabrenja i upozorenja istovremeno: *"Čuvajte se kvasca farizejskoga, to jest licemjerja. Ništa nije skriveno što se neće otkriti ni tajno što se neće saznati. Naprotiv, sve što u tami rekoste, na svjetlu će se čuti; i što ste po skrovištima u uho šaptali, propovijedat će se po krovovima."* (Lk 12, 2-3).

Isus ovdje nagovještava svu beskorisnost ljudskog htijenja za svojim zemaljskim kraljevstvom i metodama laži i mraka kojima se to kraljevstvo gradi, te najavljuje očitovanje superiornosti istine nad laži kada za to dođe vrijeme. Tu se kod ustrajnog inzistiranja na gradnji ljudskog kraljevstva zemaljskog ide za tim da se ljudskom silom, ljudskom voljom u potpunom suprostavljanju volji Božjoj, ono materijalno koje je bilo uništeno (Jeruzalem, ponajviše sam Hram) ponovno izgrađuje s htijenjem da se pod svaku cijenu ostvari to toliko žuđeno zemaljsko carstvo s pripadajućim zemaljskim mesijom koji će im to carstvo omogućiti. **Sva ta zbivanja svoju kulminaciju tek imaju doživjeti i nije na čovjeku da zna točno kada će to biti, ali mu je zato dano da zna da će to biti i da zna gdje će to biti: u Jeruzalemu.**

Zato Jeruzalem postaje ono mjesto na koje se gleda i po tome kako se odnose događaji u cijelom svijetu prema situaciji u Jeruzalemu ti se događaji mogu primjereno razumijeti u svjetlu ovoga što se može prikladno nazvati i sindromom "jeruzalemske nužnosti". Jer ako je cionizam i Izrael ona točka spojnica između lijevog i desnog puta sekularizma, onda je Jeruzalem s Hramom ono što je konačni cilj tog dugotrajnog procesa i sve se u tim procesima potčinjava željenom posjednuću Jeruzalema, a posebno Hramskog brda u Jeruzalemu. Kako je Providnost htjela dogodilo se da sada islam, kao ona sila koja je najprije bila iskorištena da se iz Jeruzalema dva puta istjera kršćanska vlast, postaje smetnjom i naprosto tjera judeo-masonske/cionističke zavjerenike prema još većem ostvarenju zemaljske moći jer je sada potrebno eliminirati islam iz te opisane jeruzalemske nužnosti, a za to je potrebno pokrenuti jedan globalni rat još dosad neviđenih razmjera razaranja. To je ovaj prigodno nazvan i promoviran "rat civilizacija" podvučen pod "rat protiv terorizma", ali iza toga je odmah nedvojbeno jasno da se tu radi o nametnutome vjerskom ratu, jer je kao osnovica civilizacijskog kruga uzeto vjersko ukorjenjenje.

Inače, Isus se, nakon govora upravljenog protiv pismoznanaca i farizeja, po pitanju Jeruzalema izjaš-

njava kroz ukor upućen Jeruzalemu, čime se pokazuje kolika je njegova posebnost u povijesti čovječanstva. Cijeli je grad tu optužen da ubija proroke i da kamenuje one koji su njemu poslani, a gradu se najavljuje kazna: *"Jeruzaleme, Jeruzaleme, koji ubijaš proroke i kamenuješ one što su tebi poslani! Koliko li puta htjedoh okupiti djecu tvoju kao što kvočka okuplja piliće pod krila, i ne htjedoste. Evo, napuštena vam kuća."* (Mt 23, 37-38). Zato od veličanstvenog Hrama u Jeruzalemu neće ostati ništa: *"Zaista, kažem vam, ne, neće se ovdje ostaviti ni kamen na kamenu nerazvaljen."* (Mt 24, 2). Situacija je potpuno sukladna onoj prethodnoj, iz Jeremijina vremena, kada je prorok najavio razorenje Hrama i propast grada, a Jeruzalem će postati prokletstvo za sve narode na zemlji: *"'Ovako govori Jahve: Ako me ne poslušate da hodite po Zakonu što ga stavih pred vas, slušajući riječi slugu mojih proroka koje vam neumorno šaljem, premda ih do sada niste slušali, postupit ću s ovim Domom kao sa Šilom i učinit ću da ovaj grad bude prokletstvo za sve narode na zemlji.'"* (Jr 26, 4-6). Upravo suprotno blagoslovu koji je obećan Abrahamu i njegovu potomstvu: *"Budući da si poslušao moju zapovijed, svi će se narodi zemlje blagoslivljati tvojim potomstvom."* (Post 22, 18).

Prikladno se oko problematike Jeruzalema i pripadne "jeruzalemske nužnosti" očitava i najveća problematika današnjeg kršćanstva: crkveni raskol na dva zemaljska dijela jedne jedinstvene nebeske cjeline. Islam najprije preuzima kontrolu nad Jeruzalemom oduzimajući ga od istočnog dijela Crkve jedne. Zatim po jednom potpuno legitimnom zahtjevu za pomoć za oslobođenje okupiranog grada zapadni kršćani Jeruzalem oslobađaju od islamskog okupatora. To oslobođenje je privremeno jer niti Zapad, kao ni Istok prije, nije u stanju sam za sebe zadržati Jeruzalem, nego ga gubi od istog tog islamskog osvajača. Umjesto da to bude pouka i jednima i drugima kako sami za sebe, podijeljeni na Istok i Zapad, nemaju dovoljno snage za odupiranje svim oblicima krivovjerja, bili oni islamski tada, ili sekularni/cionistički danas, događa se tvrdoglava ustrajnost Istoka i Zapada u svojim nepopustljivostima, a što koriste sve navedene antikršćanske snage. Tako islam brzo prodire na područjima pretežno istočnog obreda, dok se na području zapadnog obreda događa jednako tako poguban prodor jedne druge vrste: prodor judeo-masonskih tajnih društava sa svim posljedicama koje su na Zapadu iz toga proizašle. Niti je Istok mogao sam protiv islama, niti je Zapad mogao sam protiv judeo-masonerije, te je to na kraju dovelo do ovoga što sada imamo u svijetu: Zapad koji je depriviran od svojeg kršćanskog bitka i oblikovan po materijalističkom sekularnom modelu i Istok koji je progutan od islama na području nekad znanom kao centar kršćanskoga svijeta – Konstantinopolu ili Carigradu, tj. današnjem Istambulu.

Carigrad kao drugi Rim je nestao i Istok je premješten u Moskvu koja je postala trećim Rimom. Ali ni Moskva nije imala snage oduprijeti se komunizmu-boljševizmu bez jedinstva s prvim i izvornim Rimom sa svojom glavom u liku Pape, i zato Moskva biva pogođena tom modernom duhovnom kugom od koje se još nije oporavila. Kolika je razina tog neoporavljenog stanja Rusije što se tiče odnosa prema kršćanstvu vidljivo je kroz postojanje 80% ljudi u Rusiji koji se danas smatraju pravoslavcima, ali od njih samo nekih 4% prakticira tu svoju pravoslavnu vjeru. I tu je uglavnom riječ samo o izvanjskim indikatorima vjerskih uvjerenja, onime što se smatra vjerskim ritualima, u ovom slučaju pravoslavnim u sklopu Ruske pravoslavne crkve. Tu je također vidljivo koliko je fatimska poruka svevremenska i istinski proročka jer je očito da pukim padom komunizma nije riješen problem kršćanskog poslanja ruskog naroda koje se i kroz Fatimu naglašava kao od izuzetnog značaja u sudbini Europe i svijeta.

Za to vrijeme se judeo-masonsko uzdizanje u zemaljskoj moći nesmetano povećava do trenutnog stupnja u kojem se kroz globalni sekularizam i pripadajući cionizam ide na konačno ostvarenje zemaljskog kraljevstva ili kraljevstva pozemljara. To ostvarenje pozemljarskog kraljevstva postiže se programiranim ratovima kojima se samo dovršavaju oni procesi koji se prije izazivanja određenog rata žele ostvariti. Najprije se posalože figure na globalnoj šahovskoj ploči, a zatim se postiže učinak koji odgovara konačnim ciljevima judeo-masonskih manipulatora. Sve ovo što se sada trenutno događa: najprije od I. zaljevskog rata, preko ratova na području bivše SFRJ, Afrike i Afganistana, pa do II. zaljevskog rata i okupacije Iraka, sve treba gledati kao blagi početak i zahuktavanje toga globalnog rata koji će dugo trajati, te kontinuirano i sasvim polagano rasti u svojoj duhovnoj i materijalnoj destrukciji. Ta dugotrajna i lagana strategija globalnog rata upravo i ima za cilj privikavanje čovječanstva na zlo, usađivanje praga tolerancije kao što i alkoholičar ili narkoman postepeno razvija toleranciju na svoju slabost i potrebuje stalno veće kvantitativne i kvalitativne vrijednosti. U tom visokom stanju opi-

jenosti zlom koje se postiže ratom podvući će se i ostvarenje pozemljarskog Jeruzalema s obnovljenim Hramom. No to predstavlja i konačnu propast zla jer izgradnjom pozemljarskog hrama u Jeruzalemu dolazi i njegov pad, te silazak Nebeskog Jeruzalalema u svoj njegovoj Božanskoj savršenosti. Tako je Jeruzalem i u liku nebeskog grada postavljen kao završna točka u povijesti ljudskog roda, a što je svakako i primjereno i logično jer je cijelo vrijeme povijesti bio glavna zemaljska točka čovječanstva. Time se ostvaruje i molitva Očenaša gdje se govori: *"Kako na nebu tako i na zemlji."*. Kako je Jeruzalem izgrađen na nebu, takvim je na koncu i na zemlji – to je volja Božja.

* * *

Da se sve vrati na započetu misao o sekularizmu kao graditelju novodobne babilonske kule i politike koju vodi moderna hrvatska država u tom antikristovskom projektu, zaključimo cijelu prije iznesenu misao. Kako je rečeno, naše državno vodstvo i pretežita intelektualna elita potpuno krivo percipira tijek stvari u svijetu, pa tako krivo određuje svoje postupke te, što je ono najgore, time šteti narodu kojemu se nametnula svojom žudnjom za vlašću. Kada se prihvatilo ovaj nesretni sekularizam s jednako tako nesretnom demokracijom trebala je ta elita barem u toj nesreći učiniti najmanje zla koliko je to moguće, a ne da vlastitom narodu na unaprijed determiniranu nevolju sekularizma nadodaje dodatne poteškoće. Umjesto da se uvidi bešćutnost globalizma koji se odvija i koji uništava sve autohtono na što nailazi i preoblikuje ga u unificirani globalni oblik te u toj spoznaji globalizma učini sve da se to do kraja uspori kako bi se barem igranjem na kartu vremena dalo nade za opstanak hrvatske nacije i države, u današnjoj Hrvatskoj ne radi se ništa. I gore od ništa – radi se tako da se potenciraju sve one izrazite negativnosti globalizacije, a one malobrojne i jedva postojeće pozitivnosti se ne stavljaju u službu države i nacije. Da je od samoga početka postojala barem jedna takva politika odugovlačenja globalizacije do krajnjih granica mogućnosti u sklopu sekularizma i liberalne demokracije, a u očekivanju njenog urušavanja u samu sebe, što je neminovan razvoj događaja, sada ne bi postojala nužnost radikalnih mjera na očuvanju nacije i države koje se iznose u ovoj knjizi. **Sa druge strane, može se sadašnja nužnost radikalnog i beskompromisnog djelovanja shvatiti i kao djelo Providnosti kojim smo dovedeni do toga da kao narod moramo doživjeti preobraćenje kojemu nema mjesta za bilo kakvu mlakost jer budući događaji to traže.**

Kako je rečeno, sekularizam na kraju dolazi u formu bezbožničke tiranije s kulminacijom u Antikristovom nametanju svijetu sebe kao Mesije. Zbog toga je nužno u svakom obliku u kojem se uređuje država što više oduprijeti se svemu što je nekršćansko ili bezbožno bez obzira na silne pritiske koji bi neizostavno dolazili iz okruženja. Nije za vlastodršce, naše navodne državnike, nikakvo opravdanje to što je taj vanjski pritisak bio prisutan, jer da je pameti znali bi da je on neizbježan i radili bi sve da ga reduciraju svojim umijećem. Jednako tako nije ni opravdanje unutarnja logika tzv. slobodnog tržišta i kapitalizma općenito po kojoj se novac i trgovina (tj. profit) stavlja ispred čovjeka u tolikoj mjeri da se sve trenutno podređuje tim silnicama. I tu je bilo za hrvatske vlastodršce od Tuđmana do danas puno prostora za vješto manevriranje i izbjegavanje državno-nacionalne devastacije koja se sada tako intenzivno dešava. Moglo se puno toga bolje uraditi i u okvirima liberalne demokracije i pripadajućeg kapitalizma, ali ne da se nije radilo dobro, nego se radilo izrazito loše (veleizdajnički, da budemo precizniji u opisu hrvatske politike), pa su i posljedice jednako tako izrazito loše. Posebno se to odnosi na moralnu dimenziju društveno-političkih zbivanja jer da se nije zbilo moralno potonuće (koje je krenulo od državnog vrha naniže) u kojemu je nacija prljavim igrama lišena svojeg materijalnog blaga, naslijeđenog prvenstveno od naših časnih predaka, moglo se i u lošem sekularnom sustavu raditi sve u svemu relativno dobro. S moralnošću kao dominantim djelatnim principom i sekularizam u vidu parlamentarne demokracije i kapitalističkog gospodarstva može davati dobre plodove. Druga je stvar to što je sekularizam (trenutno kao demokracija i kapitalizam) tako koncipiran da upravo uništava moralnu vrijednost zahvaćenog društva. Tu je i bila velika hrvatska neiskorištena prilika, jer se ta moralna destrukcija odigrava postepeno i neprimjetno. Hrvatska je naglo uskočila u demokraciju i kapitalizam i to direktno u procesu krvave borbe za vlastitu biološku opstojnost i uspostavu nacionalne države, te je u tom zanosu bilo prisutan visoki stupanj idealizma i moralne neiskvarenosti koju se više ne viđa u razvijenim demokracijama. To stanje je bilo takvo jer se u represivnom i totalitarnom komunizmu puno toga korisnoga radilo s tom represijom, pa je tako razina kriminaliteta (onoga organiziranoga posebno), pornografija, huliganstvo, maloljetnička delikvencija i općenito gubitak autoriteta npr. na-

stavničkog osoblja, ali i roditelja, bilo na jednoj zadovoljavajućoj razini kada se usporedi sa stanjem na Zapadu. Ipak, najveća korist komunističke represije je u tome što je intenzivirala sanjanje jedne slobodne Hrvatske, a kada se radi o snovima to znači da je razina projiciranih ideala neograničena. Hrvatski san bio je idealistički i Hrvatska koju se sanjalo bila je država slobode, istine i pravde. Hrvatska je tako imala veliki moralni kredit proizašao iz višestoljetnog sna, ali se san preokrenuo u noćnu moru jednom kada se u hrvatsku državu institucionaliciralo ropstvo, laž i nepravda. Na duhovnu prazninu komunizma moralo se djelatno, a ne verbalno, ugrađivati kršćansku duhovnost i moglo se u demokraciji i kapitalizmu postići zavidne rezultate po većini pitanja nacionalne opstojnosti. Samo je trebalo te pozitivne ostavštine komunizma nadograditi kršćanskim istinama – i to načelno, a ne formalno – i tako u demokraciju i kapitalizam unijeti moralne vrijednote koje bi drastično ublažile većinu negativnosti. Ako ništa drugo, barem za jedan duži period, što bi bilo nadasve spasonosno za državu i naciju. Dogodila se suprotnost i umjesto kršćanske duhovnosti kao društveno-politička odrednica ustoličila se new-age duhovnost prvenstveno podređena obožavanju novca kao ona koja je liberalno-demokratski određujuća. To je duhovnost bez istine, i po tome bez morala, duhovnost relativizma u kojemu je sve dopušteno što ugađa čovjeku, a to sve skupa vodi u opisano carstvo Antikrista i sveopću propast.

Također, svako državništvo koje se zasniva na moralnosti u svojem djelovanju je ono koje ima unutarnju snagu i može se puno bolje suprostavljati svim vanjskim pritiscima koji bi dolazili i inzistirali, čak prijetili ili ucijenjivali, na tome da se radi onako kako nije u interesu hrvatske države i nacije. **Moralno neiskvareno državno vodstvo automatski proizvodi i takvo opće stanje u društvu, pa je i nacija kao cjelina unutar sebe zdravija i toliko jača da si može priuštiti neposluh prema destruktivnim principima demokracije i kapitalizma.** To bi prevedeno u jezik konkretnosti značilo da bi se uspjelo bez problema izboriti za ulazak u EU, ali pod našim, hrvatskim uvijetima, a jednako tako ne bi bilo uopće govora o tome da se u neko skorije vrijeme ulazi u NATO jer bi se kao nešto nadasve prirodno nametala politika političko-vojne neutralnosti bez prisustva ikakvih stranih trupa na državnom teritoriju. Postiglo bi se status koji imaju danas države poput Austrije, Norveške ili Švicarske i koje su ipak osuđene na gubitak svojeg suvereniteta jer su sekularne i liberalno-demokratske, ali taj će gubitak doći u posljednjoj šihti brisanja suvereniteta država, a ne da se tek po uspostavi dugo sanjane hrvatske države sve odmah bezuvjetno preda nekakvoj nadnacionalnoj EU birokraciji. Hrvatska se praktički odrekla svojeg suvereniteta i prije nego što je ušla u EU, a sve kako bi bila što prije primljena – kakvog li apsurda na djelu. **Apsurd je to nadasve zato jer je suverenitet ono jedino čime se raspolaže kod pregovaranja o ulasku u EU jer EU je crna rupa za sve državne suverenitete.** Suverenitet je onaj miraz koji država unosi u EU i pregovori se svode na to da se predaja suvereniteta pretvori u što skuplju prodaju tog istog suvereniteta. Zato lišiti se unaprijed svojeg suvereniteta i onda htjeti nešto vrijednoga zauzvrat dobiti je moguće samo kod retardiranog državništva kakvo je na sceni u Hrvatskoj. Ta izgubljena svita strančarskih *dudeka* misli da mogu u kapitalizmu tražiti *nešto* za *ništa*, jer uistinu ništa nemaju za ponuditi EU-u kada nemaju puni državni suverenitet.

Umjesto da se takvo stanje postkomunističkog nacionalnog idealizma i (relativno) manje moralne neiskvarenosti, a nadasve neupitnog državnog suvereniteta u novoodabranom sekularnom sustavu iskoristilo kako je opisano, kao da je sve učinjeno da se svi ideali obezvrijede, a moral iskvari do krajnje mjere. Jednako tako važi i obratno, i beskoristan je teoretski apsolutno superiorniji teokratsko-kristocentrični sustav koji nema ljude (posebno državnike ili u hrvatskom slučaju političare koji se igraju državništva) koji dosljedno prakticiraju moralnost u svojem djelovanju. Sve u svemu, dovelo se do stanja u kojem smo danas – do stanja opće nacionalne opasnosti. Možda i u ovome postoji Providnost koja je htjela da Hrvati i Hrvatska dospiju u ovo krajnje pogubno stanje u kojemu nema druge alternative do li poduzimanja krajnje odlučnih mjera za spas nacije i države, a to su mjere koje se temelje na dijametralno suprotnom ustrojstvu od sada aktualnog. Tako od sekularne demokracije i pripadajućeg liberalnog kapitalizma Hrvatska može kao nacija i država opstati samo kao teokracija s autokracijom i kristocentričnošću u području društvenih znanosti s rasponom od filozofije, preko biologije, psihologije, tehnologije i prava, sve do ekonomije.

Na toj postavci se zasniva i vođenje vanjske politike te na svemu što iz toga proizlazi u sferi svakodnevnice državništvo treba znati primjereno djelovati kako bi bili uvijek na liniji konačnog cilja. Da bi se znalo primjereno djelovati, ovdje na polju vanjske politike, treba znati prije navedenu općenitost o

sukobu kristovske i antikristovske koncepcije čovjeka i svijeta u kojemu se živi. Današnja je situacija negativni primjer državništva bez ikakve strategije i po tome ikakvog subjektivističkog djelovanja od strane državnih vlasti. Hrvatska država je postala najobičnijim objektom djelovanja svjetskih pozemaljarskih sila i kao takva je stavljena u djelatnu funkciju Antikristovog tabora. Najradikalniji izraz te funkcije i njene manifestacije je svrstavanje u tabor tzv. "antiterorističke koalicije" i slanje hrvatske vojske na afganistansko ratište da tamo izravno radi na nametanju hegemonističkog projekta SAD-a (tj. anglo-američko-cionističke osovine koja je ona stvarna osovina zla u ovome svijetu).

Fatima kao vanjskopolitički zadatak

Postavlja se pitanje, kada bi se i prihvatilo ove temeljne odrednice po kojima postoje samo dva puta – Kristov i Antikristov – kako bi se onda moralo konkretno pozicionirati u svijetu i što bi bili osnovni prioriteti hrvatske vanjske politike? U odgovoru na to hipotetsko pitanje polazi se od pretpostavke da je jedini prihvatljiv odabir onaj koji je usuglašen s našim Spasiteljem i da po tom pitanju nema opozicije. Bilo kakav kompromis koji bi tražio prihvaćanje antikristovskih načela nije dopušten pa makar prijetile i najveće ugroze od strane svijeta. Što se tiče same pragmatike taktičkih poteza i tu imamo vrlo jasnu odrednicu danu od neba što je to po volji Božjoj. Ovdje se prvenstveno misli na fatimsku poruku koja je kroz minulu povijest u svemu potvrđena kao vjerodostojna te po tome i za čovječanstvo određujuća. Radi se o naputku u kojemu Gospa izrijekom traži da se Rusija posveti Bezgrešnom Srcu Marijinu i po tome posvećenju obrati. Usmjerenost prema tome cilju ne znači da se to ima izvršavati na nekakav nasilničko-napasnički način poput Jehovinih svjedoka, nego to traži mudrost i nadasve uzoritost unutar hrvatske nacije i države, odnosno hrvatskog državnog vodstva s vladarom na čelu. Ono što je bitno je da se ta Gospina poruka, taj Njezin zahtijev, shvati ozbiljno pa u skladu s tim i primjereno radi.

Priklanjanje svoje osnovne vanjskopolitičke odrednice uz Gospinu poruku iz Fatime daje nepogrešivo usmjerenje koje mi kao ljudi ne možemo sami dovoljno dobro odrediti. Jasno je da se zajedno s fatimskom porukom kao jedna jedinstvena cjelina podrazumijeva i to da se u vanjskoj politici djeluje u skladu s hrvatskim ustavom. Kako je taj ustav jednako tako određen svojim sadržajem prema ispunjenju volje Božje, tako i ova poruka iz Fatime samo predstavlja jednu logičnu nadogradnju hrvatskog ustava. U biti, jedino je i moguće ovako djelovati ukoliko se primjereno pridržavamo onoga što je određeno kao ustav u hrvatskoj državi. S druge strane, ako se na usmjerenost vanjskopolitičke strategije prema Rusiji pogleda s čisto politički racionalne strane, može se vidjeti koliku bi vrijednost za Hrvatsku imalo zadobivanje Rusije kao one države koja prelazi u "naš" tabor, tj. u kršćanski utemeljen društveno-politički sustav. Naravno, ne samo za Hrvatsku, jer nije tu smisao u zadovoljenju naših uskih nacionalnih interesa, nego preobraćenje Rusije je ono što bi iz temelja uzdrmalo cijelu Europu (tj. EU kao antikršćanski konglomerat). Treba biti načisto i bez iluzija da je Hrvatska sama po sebi sposobna nešto bitno učiniti u Europi u smislu evangelizacije neopoganiziranog kontinenta, nego je obraćenje, jednako Rusije pa tako i Europe, ostvarivo samo malenim i poniznim koracima kojima za sebe pridobivamo prvenstveno narodne mase susjednih zemalja, a zatim preko njih i onih u širem okruženju. Tako i Rusiju možemo primjereno "dotaknuti" samo ukoliko se dogodi potrebna lančana reakcija zadobivanja javnog mnijenja najprje onih manjih i Hrvatskoj bližih naroda koji kada se svi skupa zbroje počinju djelovati i na one veće, brojnije i moćnije. To je jedna pragmatična politička primjena kršćanskog navješćenja narodima koje onda proizvodi domino efekt na polju međunarodnih odnosa.

Da se ostane na polju političke racionalnosti kao dodatnom dokazu ispravnosti slijeđenja fatimske poruke pokušajmo zamisliti situaciju u kojoj se događa to traženo obraćenje Rusije. Europa od prostora stabilnosti širenja EU-a kao jednog starog projekta okultne teokracije u vidu sekularizma i neopoganiziranja narodnih masa najednom postaje područjem drastične polarizacije snaga kršćanske i antikršćanske ideje. Istovremeno, sve ono što je potrebno za materijalno blagostanje i zemaljsku snagu u vidu modernog i tehnološki visokorazvijenog društva prisutno je na golemom ruskom teritoriju i najednom je gospodarska politika maksimalne samodostatnosti Hrvatske i svih naših saveznika drastično olakšana, jer je po tim načelima nabava nedostatnih sirovina ono što je samodostatnim državama najteže ostvarivo u uvjetima globalnih monopola transnacionalnih korporacija. Ne samo to, nego bi već samo prelaženje Rusije iz sustava kapitalizma u sustav kristocentričnosti doveo do panike na

svim svjetskim burzama koju bi bilo nemoguće kontrolirati usprkos htijenja financijske internacionale, te bi se kapitalizam koji je toliko burzovno umrežen našao u situaciji potpunog samourušavanja ili u najmanju ruku velikog gospodarskog kolapsa. Jedini način na koji bi se mogao sačuvati kapitalistički poredak bio bi primjenom drastičnih metoda zatvaranja burzi i praktički proglašenja izvanrednih mjera u gospodarstvu kako bi se spriječila anarhija tipa Argentine ili velike gospodarske krize 20-tih i 30-tih godina 20. stoljeća. I te mjere su samo kratkoga daha, nemaju dugoročne sposobnosti u svojem djelovanju jer bi unutarnje tenzije koje bi nastale ostajanjem u kapitalizmu jednostavno prenapregnule cijeli sustav. Time bi se postiglo ono što je viđeno prilikom raspada SSSR-a kada je ondašnji komunistički političko-gospodarski sustav jednostavo kolabrirao unutar sebe od posljedica promjene cjelovite paradigme odlaskom samo jednog manjeg dijela članica komunističkog bloka iz jednog u drugi sustav. Točnije, iz komunizma u kapitalizam najprije su prešle satelitske države komunističkog bloka koje su ipak bile bitno slabije od samoga SSSR-a, ali su toliko poremetile povjerenje u cijeli poredak da su domino efektom prisilile i njegov unutarnji raspad. Sada bi se preobraćenjem Rusije ostvarilo nešto što bi bilo načelno slično i domino efektom došlo bi do unutarnjeg raspada najprije EU-a, a zatim i SAD-a. Točnije, raspao bi se ovaj Zapad kakav danas poznajemo i na mjesto sekularističkog liberalnog kapitalizma došlo bi nešto posve drugo. Posebno je pitanje što bi bilo to što bi se nametnulo na upražnjeno mjesto liberalne demokracije jer ne treba zaboraviti da su đavolje sluge sposobni oportunisti, nikada ih ne treba potcijeniti i ne treba isključiti mogućnost da nametnu otvorenu antikristovsku tiraniju pod vidom spasonosnog rješenja nastale krize. Ali, jednako tako nikada ne treba zbog te mogućnosti odustati od poništenja ovog sadašnjeg tiranijskog sustava sekularizma i liberalnog kapitalizma te pripadajućeg globalnog hegemonizma. **To bi značilo potčiniti se strahu i unaprijed odustati od kristoloških zadaća koje ima svaki vjernik, a strah je to koji nije Božji i služi nečastivom kako bi nesmetan od strane kršćana mogao kroz svoje posvećenike raditi po svome.** Štoviše, samo zahvaljujući kršćanskoj mlakosti i strahu od svijeta, se i došlo do ovakvoga stanja kakvo imamo danas gdje je čak i samo isticanje kršćanskog svjetonazora nedopuštena pojava i naziva se bilo antisemitizmom, bilo govorom mržnje ili nekom drugom novogovornom verbalnom floskulom (seksizam, homofobija i sl.). Zato treba biti uvijek na oprezu, ali nikada u nedjelovanju, tj. u grijehu propusta koji je jednako tako grijeh kao i zle misli, riječi i djela.

Posve je realna mogućnost da jedan dio Zapada nakon neminovnog urušavanja postane podijeljen na dva oprečna tabora, tj. na otvoreno kristovski i antikristovski, i da se po toj podijeli dalje odvijaju događaji prema svojem predviđenom svršetku. Ako je to onako kako mora biti, onda neka tako i bude. Nije na nama ljudima da želimo svoje, nego da želimo ono što je Božje, a fatimska poruka je jasna i treba je se pridržavati bez obzira što posljedice mogu nama izgledati trenutno lošima ili potencijalno opasnima kroz naše poimanje mira. Sve će na kraju doći na svoje mjesto, a na nama je da odradimo ono što nam je dano bez sitnih kalkuliranja kojima se samo želi opravdati vlastita mlakost i kojima se želi odbaciti svoj vlastiti križ koji nam je dan. **Ne smije se plašiti propasti ovoga i ovakvoga Zapada jer je on ionako određen za propast kada se odvojio od Stvoritelja i krenuo putem velikog Babilona**, kako je i napisano: *"Pade, pade Babilon veliki - Bludnica - i postade prebivalištem zloduha, nastambom svih duhova nečistih, nastambom svih ptica nečistih mrskih jer se gnjevnim vinom bluda njezina opiše narodi; s njom su bludničili svi kraljevi zemaljski, a trgovci se zemaljski obogatiše od silna raskošja njezina."* (Otk 18, 2).

U kalkulaciju unutarnjeg urušavanja Zapada potaknutog preobraćenjem Rusije također treba uračunati visoki i stalno prisutni faktor nezadovoljstva narodnih masa na Zapadu postojećim liberalno-kapitalističkim poretkom i njegovim potrošačkim mentalitetom, koji nikako ne može ispuniti ljude onim osjećajem zadovoljstva i sreće koje oni traže. Jednako kako je postojalo i izrazito nezadovoljstvo ljudi unutar komunističkih zemalja, samo tada je nedostatak osobne slobode bio glavni nedostatak. Tada su ljudi unutar komunističkog bloka vidjeli alternativu i rješenje svojih frustracija neimanja osobne slobode prelaskom na kapitalizam. **Sada je potrebno jednako tako ponuditi prikladnu alternativu kapitalizmu, ali i sekularizmu u cjelini, kako bi postojao smisao promjene sustava.** Bez postojanja prikladne alternative nije moguće očekivati postizanje kritične mase s htijenjem za promjenom jer anarhija i nepostojanje jasnih ciljeva je ono što ljude sasvim opravdano odbija od svake želje za promjenom. **Ne samo to, nego svatko sa osjećajem osnovne odgovornosti, ali i poznavanja dopustivosti nekog djelovanja po moralnoj osnovi (Dodatak 3), ne može zagovarati izmjenu sustava ili**

njegovo rušenje silom, a da se istovremeno ne ponudi prikladna alternativa. Posebno iz razloga što bez ponude jasne alternative od strane kršćana ostavlja se slobodan prostor za svu silu antikšćansko-antikristovskih snaga da one nametnu nekakvu svoju prijevarnu alternativu kojom se u biti ništa ne mijenja već se samo promijeni fasada građevine. Tako i imamo danas situaciju da je neopogansko/new-age fronta prisutna pod eufemističkim nazivom nekakve alternative, koja u biti nije nikakva alternativa u odnosu na liberalni kapitalizam i cjelokupni sekularizam, ali se takva lažna kakva je nameće ljudima željnim promjene, željnim oslobođenja od jarma kapitala u koji su nemilosrdno upregnuti. Jasno je da se pod jedinom pravom alternativom liberalnom kapitalizmu podrazumijeva kristocentrična ekonomija, a jednako je tako jasno da se upravo kroz transformaciju jedne (ili jadne) male Hrvatske ima empirijski dokazati sva ispravnost i poželjnost te i takve transformacije sustava. **Vlastitom uzoritošću najbolje promoviramo ispravnost načela koje naučavamo i to jednako važi kako za pojedinca tako i za narode sa svojim državama.** Nije moguće nekoga za nešto pridobiti ukoliko i sami to što propovijedamo primjereno ne prakticiramo. Kada se na primjeru uspjeha Hrvatske pokaže da teokratski politički i kristocentrični ekonomski sustav donose dobre plodove, onda ne predstavlja problem pridobiti javno mnijenje svih onih koji su i dalje upregnuti u porobljavajuće liberalno-kapitalističke režime. Ljudi žele slobodu, i to onu istinsku slobodu, a ne ovu lažnu i patvorenu slobodu koja je sada u "igri". Kada jednom osjete prisustvo istinske slobode, makar i na jednom malenom području kakva je Hrvatska, vrlo brzo intuitivno i dobrim dijelom podsvijesno – kroz utjecaj srca – žele i sami uživati tu i takvu slobodu. Plamen istinske slobode se širi poput šumskog požara u ljetnoj sezoni i nije mu se moguće oduprijeti jednom kada se razbukta. Razlog zašto će se plamen slobode razbuktati po ovome modernom porobljenom svijetu je u tome što je sloboda život i život je sloboda, pa tako i postojeća civilizacija smrti uzmiče pred životom koji nastupa kada se živi u skladu s Božjim zakonima.

Postojanje jedne takve male oaze istinske slobode u kojoj se poštuje Bogom dani život je upravo ono što zakulisne sile pozemljarskih moćnika neće htjeti istrpjeti i odmah će svim raspoloživim sredstvima htjeti i sam pokušaj stvaranja jedne takve oaze slobode i života u korijenu sasijeći. Između ostaloga i zato je ova knjiga toliko opširna i ulazi u svakolike detalje kojima se anticipiraju sve negativnosti koje će moćnici i zlotvori ovoga svijeta pokrenuti protiv primjera slobode i života. Nikada judeo-masonska vrhuška neće mirno promatrati ustanovljenje nečega što bi bilo iznimka od njihovog plana i što bi odjednom postalo uzorom svima koji traže djelotvornu alternativu postojećem globalističkom obrascu porobljavanja čovjeka. Oni koji žele u svijetu stvoriti potpuno porobljenog čovjeka u carstvu smrti nisu u mogućnosti istrpjeti sve što ide protiv tih totalitarnih i tiranijskih ideja, ono što čovjeka oslobađa od njihovih okova sazdanih od laži koje su im dane od oca svih laži, a to je sve ono što ulazi u put, istinu i život, tj. Isus Krist kao jedini spasitelj čovjekov.

To bi u najkraćim crtama bilo ono što bi se moglo nazvati temeljnim vanjskopolitičkim usmjerenjem hrvatske države i moglo bi se o svemu još puno opširnije elaborirati, ali bitno je da se barem dala ona najosnovnija ideja. To je prije opisivani rat između dobra i zla koji se odvija jednako u svijetu kao i ljudskim srcima. Državna vanjska politika bavi se ratom u svijetu, dok se dušebrižništvo Crkve bavi ljudskim srcima i to je otprilike osnovna podjela posla između Crkve i države (ovdje se podrazumijeva teokratska država koja je podložna crkvenom duhovnom vodstvu). Istina je da se događanja u svijetu određuju ponajprije ljudskim odlukama, a koje su posljedica upravo te borbe koja se odvija u svakom čovjeku, pa tako i državna vanjska politika najprije ovisi o čovjekovom izboru između dobra i zla, odnosno o izboru koji radi čovječanstvo u svojoj sveukupnosti. Sve što se događa u svijetu dolazi od čovjekovog izbora počevši od onog izbora koji su učinili naši praroditelji u Edenskom vrtu. Zato i najtemeljniji strategijski primat u određenju državne vanjske politike ima upravo svjetonazor koji dolazi kroz crkveni nauk. Tako i ovaj konkretni zadatak koji je primljen kroz fatimsku poruku dolazi od toga što je crkveno verificiran. Crkva je Fatimu i poruku iz Fatime legitimirala kao pravovaljanu i to je ono što je za državnu politiku temelj na čijoj se osnovi dalje gradi svjetovna djelatnost vladara kao najodgovornijeg državnika i cijelog naroda kao pripadajućih državljana. Svjetovno djelovanje je određeno tim od Crkve danim strateškim određenjem, ali je od Crkve neovisno u svojem taktičkom djelovanju i kao u svim ostalim državnim resorima svjetovna vlast neovisno i samostalno donosi odluke koje smatra najprimjerenijima, ali za te iste odluke preuzima i primjerenu odgovornost.

* * *

Netko bi mogao teokraciju shvatiti kao crkvenu vlast nad državom što je potpuno pogrešno razumijevanje teokratskog principa. Teokracija nije ništa drugo nego prianjanje države i državne vlasti sa svojim vladarom uz, od Crkve dani kršćanski nauk, i preuzimanje tog nauka kao moralne osnove ili moralnog orijentira po kojemu se onda dalje može raditi jedan tako odgovoran posao kao što je to obnašanje svjetovne vlasti na bilo kojoj razini ili, ukratko, – državništvo u cjelosti. Tako i po pitanju vanjske politike i svega što je s tim povezano nije Crkva ona koja vodi tu vanjsku politiku, nego to čini vladar i pripadajuće državno vodstvo onako kako se smatra najbolje za narod kojemu služe. Ovo je bilo ovdje bitno za razjasniti zato da se ne bi "pomiješali lončići" i određena pitanja vanjske politike koja se tiču države ostavila nerazjašnjenima. To se posebice odnosi na pitanje tzv. priključenja Hrvatske u EU i svega onoga što je s time povezano. Po tome pitanju državno vodstvo je ono koje treba procijeniti koliko je za državu i pripadajuće državljane prikladno to priključenje u EU, i ono po tome ima svoju neposrednu odgovornost. Crkvena hijerarhija koja se aktivno uključila u zagovaranje priključenja Hrvatske u EU ima na takve stavove apsolutno pravo i nikada se nešto tako neće dovoditi u pitanje, ali to što je stav nekih iz Crkve po tom pitanju sada afirmativan, to nipošto ne znači da je za teokratsku državu i najmanje obvezujući. Bio bi obvezujući samo i jedino onda kada bi pristup u EU postalo crkvenom dogmom jer teokracija podrazumijeva prožimanje države s čvrstim i neupitnim istinama koje su dane Crkvi da ih svijetu obznanjuje. Bilo je u povijesti dovoljnog broja političkih zabluda koje su dolazile iz crkvenih redova i ova sadašnja s afirmativno-neodređenim odnosom prema EU je samo nastavak takve prakse. Da je tome tako priznaje i Papa Benedikt XVI. kada, još dok je bio kardinal, u razgovoru s novinarom Peterom Seewaldom govori kako je ***"došlo do velikih povijesnih strujanja koja nismo*** **(misli se na Crkvu)** ***u potpunosti dobro procijenili"***. Jasno je kako ljudi u Crkvi mogu griješiti kao i svi drugi ljudi, te tako i po pitanjima procjene povijesnih strujanja (povijesna strujanja su državna politika u vremenu državnih zajednica), nije to ništa dramatično novoga. Uostalom, zato je i dogma o papinskoj nepogrešivosti pridržana samo za pitanja teoloških istina vjere i morala i nije u nepogrešivost uključeno pitanje politike, a pogotovo politike suverenih država koje su one koje imaju svu slobodu odlučivanja po vlastitim procjenama korisnosti za opće dobro. To suvereno pravo državnih vlasti da odabere ono što smatra najkorisnijim za opće dobro jasno je potvrđeno i Katekizmom Katoličke Crkve pod brojem 1901:

"Vlast kao takva upućuje na red što ga je Bog postavio, ali »oblik političkog režima i izbor voditelja prepušteni su slobodnoj volji građana«.

Raznolikost političkih režima moralno je dopuštena, ako su oni u skladu sa zakonitim dobrom zajednica koje ih usvajaju. Režimi kojih je narav protivna naravnom zakonu, javnom redu i temeljnim pravima osoba, ne mogu ostvariti opće dobro naroda kojima su se nametnuli."

Ono što je ovdje, u vanjskim poslovima, bitno, je da se u procesu donošenja odluka državništvo pridržava upravo po Crkvi danih istinitih vjerskih i moralnih načela, odnosno da svojim postupcima ne zastranjuje po vjerskim i moralnim pitanjima. Tako je npr. pitanje pobačaja ono što nije dopustivo legitimizirati od strane države jer se izričito protivi moralnom ćudoređu koje traži da se ne ubija, a pogotovo da se ne ubijaju oni najnevinij dok su bespomoćno smješteni unutar majčine utrobe. Naputak koji dolazi od Crkve i koji ističe da se takva čedomorna praksa ne smije dopuštati nije politički naputak, nego je to temeljni vjerski i moralni naputak kojim se promovira ustanovljena dogma o nepovredivosti i svetosti ljudskog života, a kako će država organizacijsko-institucijski to provesti nije na Crkvi da odradi nego na državnoj vlasti. Inače, da je to crkveni posao, onda državna vlast ne bi ni bila potrebna nego bi kardinali i biskupi istovremeno bili predsjednicima ili premijerima, a to ne može dati dobre rezultate jer bi trpio ili svećenički ili državnički posao. S druge strane, pitanje političko-povijesnih procesa kao ovih sada trenutno aktualnih i nadasve pomodarskih euro-integracija utemeljenih na kapital-odnosu je nešto što je potpuno diferencirano od pitanja vjerskih istina i moralnih načela i može se sa znatnom sigurnošću staviti u, od kardinala Ratzingera spomenutu, kategoriju *krivih procjena povijesnih strujanja*. Upravo se na ovom primjeru očituje i sav smisao podjele na duhovnu i svjetovnu vlast gdje je jedna odvojena od druge i svaka radi svoj posao u svojim najboljim mogućnostima, zalaganjem u izvrsnosti svojih djela, ali sa primatom one duhovne vlasti kao izvora sveg znanja i mudrosti. To što je svjetovna vlast u teokraciji podložena duhovnoj u pitanjima vjere i morala, te što se napaja potrebnim znanjem i mudrošću na tom izvoru nikako ne znači da je također podložna po

pitanjima upravljanja svjetovnim poslovima jer bi to predstavljalo poništenje upravo te i takve podjele vlasti na duhovnu i svjetovnu. Sve bi se izvrglo u teatar apsurda, što ne može biti ono što se želi ostvariti po pitanju obavljanja svojih staleških dužnosti od strane svih: i svećenika i laika.

Ono gdje se očituje Providnost u takvoj podjeli poslova kakva je ustanovljena upravo kroz crkveno naučavanje je u tome što svjetovna vlast po svojem poslanju koje ima kao laički dio Crkve, pravilnim izvršenjem svojih dužnosti ujedno doprinosi ispravku loših procjena povijesnih strujanja ili bilo čega drugoga od strane crkvene hijerarhije. Ukoliko ih ima, naravno. Jednako kako i davanje moralnih i etičkih osnova od strane Crkve omogućuje korigiranje svjetovnog dijela vlasti tako da uvijek ostanu na pravome kursu u izvršavanju svojih svjetovnih poslova. Također je tu vidljivo i ispunjenje teokratskog državnog uređenja koje omogućuje da to usaglašavanje duhovnih sa svjetovnim vlastima bude usuglašavanje u odnosu obostrane ljubavi i bratstva koje ne ide za tim da se netko potčini, porazi ili ponizi, nego se zajednički radi na najbolji način da bi se u Crkvi i u svijetu obavljalo poslanje svega naroda Božjeg. To je dijametralno suprotno od sekularnog uređenja gdje je prisutan sukob svjetovnih vlasti u odnosu prema duhovnoj vlasti koju ima Crkva i to ide toliko daleko da se na kraju svjetovna vlast odriče ikakve odgovornosti po pitanjima vjere i morala te se sama postavlja nositeljicom istih. Teokracija znači suradnju između duhovnog i svjetovnog prema nabolje, prema usavršavanju, dok sekularnost znači sukobljavanje duhovnog i svjetovnog prema konačnom pokleknuću jednih ili drugih. Odnosno, sekularnost dovodi do apsolutnog razdora između duhovnog i svjetovnog te time unosi vječni razdor unutar područja u kojemu egzistira, a zna se tko je veliki raskolnik koji je najprije odijelio čovjeka od Boga. Kako je uspjelo odijeliti naše praroditelje od Boga, tako se i sada radi upravo ista stvar, samo u drugom obliku zavođenja. **Onda je djelovanje zmije u Edenu bilo ovo što je sada djelovanje sekularizma u svijetu.** Ili, moglo bi se reći da je zmija presvukla svoju kožu i obukla se u ideologiju sekularizma kako bi nastavila svoju iskonsku nakanu – odvojiti čovjeka od Boga i čovjekovu volju staviti izvan volje Božje.

Teokraciju kao državno uređenje moglo bi se opisati i kao jednu lađu koja plovi beskrajnim oceanom prema vječnosti, a blaženu vječnost dostižu jedino uplovljavanjem u luku spasenja koja je samo jedna jedina. Ljudi na lađi su oni koji vječnost na kraju imaju iskusiti u jednom od dva moguća oblika: ili sa Svevišnjim ili vječno odvojeni od Njega. Ta lađa koja pluta oceanom je jedinstvena teokratska država sa svim svojim segmentima: duhovnim i svjetovnim. Brodski kompas koji se nalazi pored kormila na krmi je duhovna vlast u institucionalnom obliku, dok je cijela lađa od krme do pramca sa svim svojim dijelovima institucijonalizirana svjetovna vlast. Vidi se da je kvantitativni odnos izuzetno nesrazmjeran, jer maleni kompas stoji nasuprot ostatka lađe, ali to je upravo i sukladno kvantitativnom udjelu koji stvarno postoji između Crkve i države kao dviju uređenih institucija. To što je duhovno na materijalnoj razini kvantitativno inferiorno svjetovnom, upravo potvrđuje onostranu dimenziju iz koje duhovnost i dolazi, pa tako svojom božanskom kvalitetom (tj. savršenošću) u potpunosti nadmašuje svjetovno po svojoj vrijednosti i tako nad svjetovnim ima primat. Također, kada se vratimo na metaforu teokracije kao jedne lađe, kod kompasa zbog njegove posebnosti stoji navigator koji je jedini sposoban nepogrešivo očitavati s kompasa, a kapetan je onaj koji se od navigatora danim (očitanim) usmjerenjem služi kod svojeg posla upravljanja lađom prema od svih skupa željenom cilju: luci spasa.

Prema tome, lađa je najbolje stavljena u svoju funkciju samo i isključivo onda kada plovi prema luci spasa na najdjelotvorniji način, tj. tako da najbolje radi (plovi) za opće dobro svih na lađi. To konkretno znači sa pramcem prema naprijed i krmom pozadi, dok je plovidba unazad s krmom kao onim dijelom lađe koji razbija valove ne samo spora, nego može biti i pogibeljnom za olujnog vremena i velikih valova, što je uostalom svakome jasno samo po sebi. Krma sa kormilom je tu da okreće lađu na pravi put određen kompasom u nepreglednom oceanu u kojemu se čovjek sam ne može nikako orijentirati. Pramac je tu zato da tako usmjerenu lađu prevodi preko mora i valova sa što manje nepotrebnog rizika i na korist za sve putnike u lađi. Jedra služe da iskoriste snagu vjetra i potčine ga plovidbi. Svaki dio lađe ima svoju namjenu i stavljen je u funkciju dolaska na cilj, a sa svime upravlja kapetan koji je za to primjereno izučen. Samo kada svaki dio obavlja svoju funkciju lađa djelotvorno koristi ljudima koji su na njoj, a ti ljudi, ti putnici, su ujedno oni koji su vlasnici lađe i oni aklamacijski određuju tko njome upravlja, tj. određuju kapetana lađe. Jednom kada se kapetan izabere svi mu se moraju bezrezervno potčiniti jer je jedino tako moguće djelotvorno upravljati lađom. Uostalom, nema tog kapetana

broda koji je stručan i odgovoran, a koji bi pristao na to da mu se putnici petljaju u posao. Tako i kod države može biti plodova samo ukoliko je ta država upravljana onako kako to nalaže naravnost državnog tijela vođenog vladarom, a ne onako kako to nameće nečiji izopačeni um kojemu je isprazni proceduralizam ispred svrhovitosti.

Ipak, ukoliko se kod plovidbe ne obazire na smjer koji pokazuje kompas, a iščitava ga navigator, isprazna je sva vještina plovidbe koju iskazuje posada s kapetanom na čelu. Ali, jednako tako i samo postojanje kompasa i navigatora samih za sebe ne znači ništa ukoliko nema posade i kapetana koji će znati s lađom ploviti onamo gdje kompas usmjerava. Usklađenost ta dva segmenta je teokracija i toj se usklađenosti treba svim svojim sposobnostima i djelima težiti. Nitko nije stvoren sam za sebe nego je tu upravo zato da bi upotpunio drugoga sobom, i svojim radom za slavu Božju. Navigator je tu da jasno obznani ono što mu je dano obznanjivati kada je ušao u navigatorsku službu, ali ne zato da bi samo bio puki glas koji govori za sebe, nego zato da to njegovo nepogrešivo očitavanje posluži svim ljudima, uključujući i njega samoga, da plove u pravom smjeru prema željenoj luci spasa. Kapetan sa svojom posadom je onaj na kome je odgovornost da upravlja lađom kako bi je uspješno priveo tome željenom cilju. Da bi to mogao, mora se potčiniti jednom naizgled malom, beznačajnom kompasu i pripadajućem navigatoru, ali taj kompas i taj navigator je ono što determinira smisao rada kapetana i posade, a također i smisao postojanja svih putnika na lađi. Može se dogoditi da kapetan i posada svjesno odbace orijetaciju putem kompasa i navigatorovih uputa misleći da mogu sami bolje odrediti pravi smjer. Ili čak i iz razloga što niti nemaju namjeru putnike dovesti cilju, nego ih žele prodati gusarima u roblje i sebi priskrbiti vremenite koristi, jer bilo je i još uvijek ima takvih kapetana koji zarađuju prodajući svoje putnike u roblje. Sve je to moguće, ali u ovom primjeru to je slučaj primarno kod sekularnih država koje su se odrekle orijentacije osloncem na kompas i navigatora, dok je teokracija nerazvojivo suglasje po kojemu se prihvatilo pouzdanje u kompas i navigatora, te plovidbu kroz ocean očitanu po kompasnoj igli. To kako će ta plovidba biti praktično izvedena nije na kompasu i navigatoru da odlučuju, naprotiv. Ne treba se navigator miješati u stvar poput npr.: kada se trebaju razviti jedra, oribati paluba, baciti sidro, opskrbiti se namirnicama i sl. Na navigatoru je da bude precizan i ne dopusti se zavarati mogućim magnetskim poremećajima koji znaju nastupiti, ili nekim drugim mogućim otklonima. Jer, nisu svi kompasi i navigatori isti, bitno je da putnici i kapetan odaberu pravog navigatora s ispravnim kompasom. Neki su prijevarni ili nepouzdani i nije im moguće vjerovati i zato je na kompasu jednako kao i na navigatoru samome da ostanu ispravni i da tako svojom preciznošću omoguće kapetanu i posadi obavljanje njihovog posla što je najbolje moguće. Navigator ne može biti potpuno posvećen svojoj zadaći gledanja u kompas i stalnog izricanja usmjerenja kompasne igle ukoliko je zaokupljen pitanjima koja mu nepotrebno odvlače pažnju, a kojima nije ni vičan koliko je to kapetan i ostatak njegove posade. Odavno je ljudima spoznato da je nemoguće da netko istodobno svim silama bude zauzet i u višim i u nižim stvarima. Ovdje je, u metafori lađe i kompasa koji je usmjerava, posao navigatora onaj koji je viša stvar, a kapetanovo upravljanje lađom je niža stvar. Zato svatko neka bude svojim poslanjem zauzet za stvar na svojoj razini, a na korist svima, poglavito putnicima kojima se služi i zbog kojih se sve poduzima. Ako je kompas i navigator pouzdan, onda kapetan i posada nemaju pravo na žalbu i moraju ispuniti svoju zadaću onako kako je to primjereno, što znači upravljati lađom tako da se ne potopi i da se na koncu stigne na cilj. Teokracija, kao prožetost svjetovnog s duhovnim, znači da svatko obavlja svoj dio posla, da obavlja ono za što je dobio poslanje i milosti prikladno obavljati kao svoju stalešku dužnost, na hvalu i slavu Božju. Kompas i navigator obavljaju svoju nezamjenjivu i za sve skupa određujuću zadaću: biti pravilno usmjeren. Što nije nimalo lagano, jer more kojim se plovi je prepuno magnetskih poremećaja koji upravo vrebaju da dezorijentiraju kompase koji su postavljeni na lađama i tako zavaraju svome poslu nedovoljno posvećene navigatore. Isto tako postoji opasnost da pojedinci koji su ukrcani na lađu zbog nekih svojih osobnih zastranjenja namjerno izvedu sabotažu, npr. da pored kompasa postave magnet kako bi pomakli iglu i tako odvukli lađu s pravog puta. Ili da prijevarom, ili nekom drugom spletkom, navedu navigatora da krivo očitava kompas. Ili da zavade navigatora, kapetana, posadu i putnike u svim mogućim kombinacijama. Čak i da pokušaju ubiti navigatora ili unište kompas kako bi ljudi ostali bez pouzdanog usmjerenja. Nema toga što zlom prožeti čovjek nije u stanju napraviti svojim bližnjima. I tu se na poseban način očituje zadaća kapetana i posade da paze i čuvaju navigatora i kompas od mogućih mutikaša, smutljivaca i sabotera, jednom rječju od zlotvora koji bi htjeli ostvariti svoje zle nakane. Kapetan i posada imaju svetu dužnost da sve svoje naporeulože u obavljanje svoje zadaće: štititi navigatora i kompas, slušati očitovanja smjera i ploviti po

tim spoznajama, a sve za opću korist svih ljudi zajedno. Svatko u teokraciji mora htjeti i znati najbolje raditi svoj posao i odraditi svoje poslanje.

U tome i je divota Božjeg providnosnog plana što je svakome dan udio po njegovom poslanju u ostvarenju kraljevstva Božjeg. Kompas i navigator rade svoje, kapetan i posada svoje, putnici opet imaju svoje mjesto i ulogu, lađa kao neživa tvar također ima svoju ulogu. Sve je tu s razlogom i smislom, svačiji život ima smisla i vrijednost jednaku svakome drugome, ništa nije ovdje slučajno i bez svojeg mjesta u univerzumu. Svi smo tu jedni za druge kako bi zajedno poput braće svjedočili ljubav koja nam je i podarila ovaj život koji živimo. S druge strane, poremećaj nastaje kada bi kapetan, posada, a pogotovo putnici koji najmanje znaju o plovidbi i orijentaciji na moru, najednom počeli određivati navigatoru kako treba očitavati ono što kompas pokazuje ili čak gdje bi kompas uopće trebao pokazivati. Tada dolazi do vječnog lutanja i nema izgleda za povratkom na pravi put sve dok se opet ne pusti navigatora i kompas da rade onako kako je to namjenjeno, i da ih se bezuvijetno sluša koliko god to izgledalo teško ili proturiječno po ljudskim mjerilima. Poremećaj nastaje i onda kada bi navigator umjesto usmjerenosti prema određivanju pravilnog očitovanja kompasa, utjecaja magnetskih silnica na kompas i ostalog njemu potrebnog znanja, počeo sebe iscrpljivati na pitanja najboljeg upravljanja lađom. Odnosno, da bude preokupiran s time kako treba po moru ploviti, umjesto da daje odgovor kuda treba ploviti. Ovo ograničenje navigatora i kompasa samo na pitanje kuda treba ići odnosi se samo na teokraciju, jer je tu prisutna obostrana suradnja za ispunjenje Božje volje i takvom se podjelom zadataka najbolje radi. U sekularizmu navigatoru može biti dozvoljeno određivati i pitanje kako ići, ali to je ionako samo puko teoretsko određenje jer sekularni kapetan niti se ne obazire na ono što kompas pokazuje i ne sluša što navigator govori. Zato teokracija podrazumijeva nepodijeljivu suradnju ili suglasje između duhovnog (metafora navigatora s kompasom) i svjetovnog (lađa, kapetan, posada, putnici) te se sve skupa međusobno ispomaže za ostvarenje zajedničkog cilja. Ukoliko od strane duhovnog dijela dođe do uplitanja u svjetovne poslove, onda kapetan, tj. vladar, ima ne samo pravo nego je to i njegova dužnost da te poslove odradi onako kako mu njegova upućenost u njegov posao nalaže najbolje uraditi za opću korist svih. Time svjetovno nadopunjuje duhovno i izgrađuje čvrstu organsku cjelinu kojoj nije moguće pronaći slabosti onima koji izvana hoće tu cjelinu razoriti. Samo iznutra može doći postrnuće te cjeline oličene u teokratskoj državnoj formi.

* * *

Što je sada u ovoj metafori teokracije kao suodnosa kompasa (navigatora) i lađe (kapetana, posade, putnika) diplomatsko djelovanje ili vanjska politika? To bi bio način na koji se jedna lađa odnosi prema drugim lađama na moru. Diplomacija treba postići to da se lađe na moru ne sudare, da si razne lađe međusobno pomažu u nevolji, da se pazi na gusarske i piratske lađe koje pljačkaju i potapljaju one koji su za njih nespremni, itd.

Po konkretnom pitanju poput integracije Hrvatske u EU to bi značilo da se naša hrvatska lađa uključi u jedan konvoj koji se odrekao orijentacije po navigatorovom očitavanju kompasa, a za koji mi pouzdano znamo da je nepogrešiv. To bi značilo da predajemo upravljanje našom lađom nekom opskurnom vodstvu tog konvoja osuđenog na propast vlastitom zabludom koje se tvrdoglavo drže. Štoviše, tu zabludu uzdižu kao osnovicu zajedništva, kao onu vrijednost po kojoj se konvoj okuplja.

Također i pokušaj opravdanja priključenja jednom takvom konvoju time da se navodno konvoj želi odvratiti od njegove stranputice, tako da mu se mi potčinimo i priključimo nema smisla, jer kada se jednom u konvoj uđe po pravilima za pristup konvoju, već smo izgubili vlasništvo nad svojom lađom i jedina nam je opcija silom opet preuzeti kormilo pod svoju kontrolu i pobjeći iz konvoja nadajući se da nas neće uspjeti spriječiti. Uostalom, osnovni uvjet uključenja u EU konvoj je da se lađa odrekne podložnosti navigatoru i kompasu, tj. sekularni poredak koji se podređuje kapitalu kao odrednici smjera plovidbe. Ono najbolje što se može učiniti, ako se želi preusmjeriti taj konvoj koji plovi krivim smjerom, je da se zadrži samostalnost i da se ploveći jedan manji dio puta uz konvoj pokuša putnike na susjednim lađama upozoriti na to da idu potpuno krivim smjerom i barem neke od lađa iz tog konvoja probuditi iz prijetvorne hipnoze u koju su stavljeni od zlih upravitelja konvoja. **Isto tako mora se raditi i na otrežnenju onih koji se žele u konvoj uključiti i kao alternativu ponuditi stvaranje jed-**

nog opozicionog konvoja kojim bi svi skupa zajedno, i po tome jači, mogli ploviti onim jedinim ispravnim putem koji je obznanjen po navigatoru i kompasu. Onim putem koji je jedino ispravno tumačen navigatorom i pokazan kompasom koji je dvije tisuće godina u svojoj funkciji na korist svim ljudima koji mu vjeruju. U slučaju EU-a i tog konvoja na putu u propast, upravo je spomenuta korist od plovidbe u konvoju po tome što je onda lakše ispomaganje među lađama ono što je prekrilo esenciju same biti plovidbe – doći na cilj u luku spasenja. Trenutna korist je odstranila vječnu korist. Još k tome, u najmanju ruku potpuno upitna trenutna korist, jer je i tu na djelu laž i obmana naivne svjetine. Zbog nekih očitih materijalnih koristi plovidbe u konvoju previdjelo se da nije formiranje konvoja dobro zbog konvoja samog, nego zbog krajnje svrhe putovanja. Zato je i stvaranje alternativnog konvoja ono što je jedna od glavnih zadaća zadaća hrvatske diplomacije, ali čak kada nitko ne bi htio ili mogao pristupiti ponuđenoj alternativi, to nije razlog da se odreknemo svoje ispravne rute i uđemo u konvoj koji plovi u potpuno krivom smjeru. Koji plovi u sigurnu propast. **Bolje je ploviti sam i mukotrpnije pravim smjerom, nego ući u lažnu sigurnost koju daje konvoj i ploviti u propast koja dolazi krivom orijentacijom.**

Nažalost sada u Hrvatskoj imamo situaciju da je glavni navigator iz razloga određenih ljudskih slabosti (eventualni strah od opasnosti koje sigurno dolaze od samostalne plovidbe izvan konvoja) počeo zagovarati ulazak pod svaku cijenu u konvoj koji plovi krivim putem. Što je još apsurdnije, u konvoj koji posve otvoreno iskazuje prezir i mržnju prema navigatorovim izricajima pravilnog smjera plovidbe. Navigator ima dobru nakanu jer želi ulaskom u konvoj tom konvoju promijeniti smjer i pomoći ljudima te istovremeno povećati sigurnost plovidbom u konvoju, ali nije navigatoru dano da zna kako te dobrobiti najbolje ostvariti, jer je to ipak posao kapetana i posade koji svojim primjerom pravilno usmjerene plovidbe, vrijednim radom i s jednako tako uzoritim odnosom prema putnicima, svima u konvoju moraju pokazati da se tim pravilnim smjernom može ploviti, i to puno bolje i sigurnije nego ovim sada aktualnim krivim smjerom plovidbe. Naime, u svojoj podloj nakani, sakriveni upravitelji velikog globalističkog konvoja u koji se sada Hrvatska ugurava putem umijeća laži, uvjerili su putnike da nije moguće ploviti putem koji pokazuje kompas i koji očitava navigator, te da svi oni koji zaplove tim putem srljaju u skoru propast. Zato Hrvatska kao jedna mala lađa ima veliku zadaću pokazati svim tim zavedenim ljudima u EU konvoju koji plovi u propast da je moguće i da se više isplati ploviti alterativnim putem, tj. upravo onim putem koji im se nameće kao navodno neostvariv i opasan.

Hrvatske integracije nekada, sada i ubuduće

Zato se pitanje pristupa Hrvatske u EU ne može uopće smatrati nečim dobrim samo zato što to jedan dio crkvene hijerarhije smatra takvim i ne vide druge solucije za dobrobit hrvatskog naroda i države. Hrvatska državna vlast u teokratskom uređenju ima svoje poslanje obnašanja svjetovnih zadaća za opće dobro na najbolji način u skladu s vjerskim i moralnim istinama danim po Crkvi. To poslanje je i u tome da se isprave pogreške (isključivo u političkim, gospodarskim i sličnim svjetovnim pitanjima) koje se mogu naći u Crkvi kao duhovnoj vlasti i te iste pogreške eliminirati na korist cijele Crkve i njenog svetog poslanja.

Najbolji primjer kako takve zablude mogu na kraju proizvesti skoro katastrofalne posljedice imali smo kao nacija prilike vidjeti kod sukoba između Starčevića i Strossmayera po pitanju koje je doslovce isto kao i danas: integracije s drugim državama i narodima – ulaženje sa svojom lađom u neke čudnovate konvoje. **Taj primjer je toliko poučan da se u njemu očituje Providosnost kojom se sada imamo okoristiti i ne ponoviti tu strašnu grešku iz prošlosti.** Čak su i ulozi povećani, jer je tada Hrvatska bila ona na kojoj se isključivo prelamalo krivo prosuđivanje povijesnih događaja, dok je sada cijela Europa ona o kojoj se na kraju očituje odabir našeg političkog djelovanja. Vodile su se i tada žestoke rasprave može li Hrvatska opstati kao samostalna država ili se mora pod svaku cijenu s nekim integrirati kako bi funkcionirala. Možemo li ploviti sami ili moramo ući u zaštitu konvoja, samo što je to bio konvoj divljih gusara koji su nas odmah po priključenju zarobili i opljačkali. Starčević je, kao pravi prorok hrvatske nacionalne ideje, zagovarao potpunu samostalnost i nedjeljivu suverenost s poznatim sloganom gdje je ponavljao da se ne ide u udruživanje niti s Peštom, Bečom, Moskvom, Beogradom, ili s bilo kim drugim, nego jedino i isključivo sami biti svoji na svome. Strossmayer je bio potpuno suprotnog mišljenja i predvodio je političku struju koja je Hrvatsku mogla spoznati isključivo u nekom

od oblika udruživanja (tj. potčinjavanja suvereniteta) s nekim drugim, tj. s nekim jačim. Nažalost, ta je podijeljenost skupo koštala hrvatski narod jer je Strossmayerova politička zabluda onemogućila ostvarivanje starčevićanskih ciljeva za potpunom državnom suverenošću i tako odgodila hrvatsku samostalnost za cijelo stoljeće i svim posljedicama koje su na hrvatski narod došle zbog neposjedovanja svoje države i potčinjavanja nekome drugome.

Umjesto da se iz toga nešto naučilo, i to pogotovo oni koji su sada na mjestu Strossmayera, opet smo ponavljači u školi povijesti i jedna zabluda samo je zamijenjena sa drugom zabludom. Zabluda južnoslavenskog integralizma zamijenjena je zabludom europskounijskog integralizma, a zajednička osnova obiju zabluda je to što se povezivanje izvodilo na nekristološkim načelima. Uostalom, ako je ulazak u ovakvu EU sada toliko nužan, nije uopće bilo potrebno izlaziti iz SFRJ i cijeli krvavi proces osamostaljenja postaje besmislenim. Pogotovo je sve tragično zato što su pale tolike ljudske žrtve u tom procesu osamostaljenja Hrvatske. Moglo se pristati na sve jugounitarne opcije koje su dolazile iz Beograda znajući da se sve mijenja ulaskom u EU, koja radi po nešto drugačijim pravilima, ali je jednako tako frankenštajska država kao i SFRJ.

Pri prijašnjem spominjanju Strossmayera treba otvoreno reći da njegove konačne (ili strateške) nakane, koje su ga navodile na takovo oprijedjeljenje koje je zagovarao, nisu uopće sporne. Naime, Strossmayer je imao želju za ostvarenjem pomirenja između Istočne i Zapadne Crkve, ali je način na koji je to mislio ostvariti bio potpuno promašen. Strossmayer je puno radio na povezivanju s Istokom, posebice s Rusijom. Tako je i jedan velikan kao što je Solovjev objavljivao svoja djela pod patronatom Strossmayera i uživao primjerenu podršku, ali Solovjev nije bio Istok, Rusija ili Srbija, on je bio genijalna iznimka.

Pravilo (tj. princip – *nomen est omen* – Gavrilo Princip) koje je ostalo na Istoku bilo je potpuno daleko od Solovjeva i cijele ideje pomirenja podijeljene braće i nije se moglo kroz njegov lik i karakter stvarati buduće političke planove. To što je propagirao Strossmayer bio je način rada političkog naivca i nekoga tko nije uopće vičan razumijevanju sve podlosti i zlobe koja je prisutna u ondašnjem, a jednako i u današnjem svijetu domaće i međunarodne politike. Sve je svedeno na puku želju i molbu zlima da se poprave sami od sebe, da odjednom prestanu činiti zlo, te počnu propovijedati i prakticirati evanđelje. To tako nije moglo funkcionirati onda, a jednako tako to ne može funkcionirati ni danas.

Ono što je danas prisutno je jednako tako besmisleno htijenje za odstupom od svojih djela onima koji su duboko ogrezli u zlo. Misli li se možda da se ova antikršćanski koncipirana EU koja je utemeljena na sekularističkim liberalnim i kapitalističkim principima može sama unutar sebe promijeniti u jednu zajednicu naroda koji su ujedinjeni oko kršćanskih moralnih načela? To se dogoditi neće, i ne treba biti nikakav prorok da bi se to znalo jer to je jednostavno tako. Kao što i nije bilo moguće od jednog Nikole Pašića i pripadajuće srpske države očekivati da će prema Hrvatskoj i Hrvatima najednom promijeniti svoje hegemonističke planove i svatko tko je računao na milosrđe od strane Pašića i dinastije Karađorđevića bio je sljepac koji vodi sljepce. Upravo suprotno, kada im se od Strossmayera naivno pripremljena Hrvatska ponudila kao gotovo jelo, samo su porasli velikosrpski apetiti i učvrstili su se u svojim nečistim nakanama za ostvarenje krilatice *"Srbi svi i svuda"*, te provedbe prije određenog Garašaninovog plana širenja Srbije u svim smjerovima. Jednako tako danas nije moguće od raznoraznih Prodia, Blairova, Chirakova, Schroedera, Solana i ostalih EU činovnika/tehnokrata, očekivati išta drugoga do li samo još veće zastranjenje u antikršćansku koncepciju ujedinjene Europe na njihov judeomasonski način. Iluzorno je kalkulirati s nekakvim *"radom iznutra"*, jer kada se jednom uđe to znači da je sustav tako posložen da nema više ničega što bi uopće moglo nešto iznutra raditi jer je u potpunosti suobličeno s EU-om. Uostalom, zar je Hrvatska mogla nešto *"raditi iznutra"* u objema Jugoslavijama što bi izašlo iz okvira njene potčinjenosti? Zar je srpski dinastički ili jugokomunistički hegemonizam imalo odstupio *"radom iznutra"*? Ili je odstupio tek *"radom izvana"*? I to krvavim radom, jer to je bio rad na obrani od agresije kojom se htjelo izbrisati i vjeru i naciju.

Isto tako ni Banovina Hrvatska s Mačekom kao najveći domet hrvatske samosvojnosti i *"rada iznutra"* nije imala ništa od svoje državnosti i radilo se stvarno samo o jednom dogovoru između dviju buržoazija o podjeli lokalnih zona utjecaja. Točno onako kako je to opisivala i tadašnja KPJ (Komunistička

partija Jugoslavije) što je dobrim dijelom odgovaralo istini. I ćorava koka može pogoditi zrno, a posebno kada joj to politički odgovara, kako je to KPJ odgovaralo tada relativno dobro opisati sporazum Cvetković – Maček. Da je stvaranje Banovine Hrvatske u sklopu Kraljevine Jugoslavije uistinu nešto predstavljalo, odmah bi se dogodio "spontani ustanak obespravljenog (i nenaoružanog) srpskog naroda" i potekla bi krv. Kralj i beogradska vlada upravljali su Banovinom i to je ono na što se ta tvorevina svodi, jednako kao što će se i sadašnja RH svesti na jedno veliko ništa kada se uđe u tu famoznu EU, a čak će biti ispod razine jedne Banovine. Manje će utjecaja imati Hrvatska u EU nego što je imala Banovina u Kraljevini Jugoslaviji i to treba pošteno priznati. Kako je ondašnjoj buržoaziji (koja je inače bila mahom nehrvatskog porijekla, jedna *"serboslavenska pasmina"*, kako ih je nazvao Starčević) malo vrijedilo misliti o hrvatskom čovjeku, tako i današnjim novokomponiranim tajkunima i svima ostalima skupa u sprezi, ništa ne vrijedi hrvatska država i hrvatski čovjek. I onda, i sada, gledali su samo kako će povećati svoje novčane dobitke ili vlastitu moć i ako se za to treba demagoški pozivati na zaštitu hrvatskih nacionalnih interesa tako se i radi.

Tako i jedna dobra namjera da se Hrvatsku, a jednako tako i ostale katoličke nacije pod svaku cijenu utrpaju u EU, nema osnova za uspjeh i umjesto da se EU time preobrati u kršćanski koncipiranu zajednicu, dogoditi će se (odnosno, već se uvelike dogodilo) samo upropaštavanje onih pozitivnih kršćanskih vrijednosti koje su prije bile prisutne u određenim narodima. Primjer Poljske najbolja je potvrda pogrešnog pristupa u pitanju stvaranja (kršćanski) sjedinjene Europe. Umjesto da Poljska evangelizira EU, ona sama je dekristijanizirana ili antievangelizirana, i sve se više suobličava sa svim nekršćanskim načelima modernog svijeta. Uostalom, kao i svi koji su ustrojeni po modelu EU-a i globalističkih principa općenito.

Kod pitanja Strossmayera, znakovito je da je on bio u svakom slučaju vizionar. Pogotovo stoga što vanjska politika koja bi se imala provoditi u suverenoj i teokratskoj Hrvatskoj nimalo ne odstupa od njegovih zamisli o usmjerenju prema Rusiji i Istoku. Ono gdje je odstupanje u odnosu na Strossmayera potpuno to je političko-državotvorna realizacija tih planova. Umjesto da se bude onaj koji slijepo slijedi sve što je tuđinsko i istovremeno sanjari da će se to promijeniti iz lošeg u dobro samo zato jer bi to bilo jako lijepo, radi se inverzija mentaliteta sluganstva i samostalno se kreće u raskrčivanje neutabane staze. Iz objekta ide prema tome da se bude subjektom. **To je staza kojom se ide prema obraćenju Rusije, onako kako traži Fatima, ali jednako i prema ostvarenju jedinstvene kršćanske Europe slobodnih nacija.** Jedno je povezano s drugim, ali oboje je ono na čemu se mora aktivno i mukotrpno raditi ili, još bolje definirano, na tome frontu se mora žestoko boriti. Jasno je da je to nepopularno već po tome što je teško, ali upravo to što je nadasve teško, čak toliko da može izgledati nemogućim, zato i je vrijedno. Ništa što vrijedi nije lako, pa tako i ostvarenje kršćanske Europe nije i ne može biti lako jer to je vrijednost kojoj uopće niti nije moguće odrediti materijalnu cijenu.

Štoviše, odnos prema temeljnom vanjskopolitičkom zadatku u vidu ispunjenja fatimske "zadaće" i konkretnog diplomatskog djelovanja može kod svoje realizacije izgledati prividno nepoveziv, ali treba imati na umu kakvi odnosi snaga sada djeluju u svijetu međunarodne diplomacije. Nema u ostvarenju svojeg poslanja nikakve neprimjerene žurbe koja bi mogla dovesti do toga da se sve upropasti i prije nego što rad uopće i započne. Najprioritetniji zadatak je unutarnje osnaženje hrvatske države i nacije u cjelini (Hrvatska, BiH, dijaspora), a tek se nakon toga može nešto vrijednoga i ozbiljnoga raditi na međunarodnom planu. U prvobitnoj fazi ostvarenja Programa nacionalnog opstanka ono što je najbitnije je sami opstanak Hrvatske kao države i kao nacije, uklanjanje vlastitih slabosti te prikladno osnaženje države i nacije. Ta faza nema potrebe za ičim drugim osim tiho naglašenim poslanjem za radom na strani Boga po crkvenom učiteljstvu i fatimskoj objavi kao jednoj posebnoj zadaći modernog vremena. Raditi tiho i skromno na vlastitoj uzoritosti i unutarnjoj snazi znajući koliko će biti htijenja da se osujeti i samo postojanje suverene i samostalne hrvatske džave, a pogotovo još i teokratske države koja samim svojim postojanjem negira uspostavu Novog svjetskog poretka. Ovdje je najprimjerenije navesti Antu Starčevića čije riječi proročki odjekuju danas možda više nego ikada:
"I dok svatko gleda da dobiva što više, ne pazeći na pravicu; dok se jadnici moraju natjecati za zalogaj kruha; dok stroj bogatu služi a siromaha tare; dok je hrpa siromaha a razmjerno rukovet bogatih; dok ne ima vjere, ni ljubavi, ni umjerenosti, nego dok svatko bezobzirno nastoji uživati što više može – dotle budi kakovo raspravljanje i popravljanje društvenih odnošaja mora biti prostom sanjarijom. ***Za po-***

***praviti druge, treba da svatko sebe popravi**, pa da svi složno nastoje po pravici popraviti međusobne odnošaje.*"

Tako najprije Hrvatska mora najprije sebe popraviti, a onda ići u svijet sa ispunjenjem svojih zadaća koje ima kao država i nacija, budući da ni jedno ni drugo nije samome sebi svrha nego je sve stvoreno za slavu Božju, pa tako treba biti i država po svojem od čovjeka koncipiranom ustroju. Uostalom, u samom početku provedbe Plana nacionalnog opstanka pobjeda je sami opstanak i dovoljno je da ciljevi poput obraćenja Rusije i preobrazbe Europe u zajednicu kršćanskih nacija ostanu samo kao jedna dugoročna ideja. **Sam opstanak hrvatske države s pripadajućom idejom daje temelje za opstanak i konačnu realizaciju te dugoročne nakane onako kako je to volja Božja.** Mi moramo, skromno i počevši od sebe, raditi malim zahvatima koji mogu trenutno izgledati beznačajnima, ali upornošću i dosljednošću dobivaju se rezultati. Kao kod kapanja kapljica vode u pećini koje svojim malim udjelom ipak na kraju izgrade stalaktite i stalagnite u svoj njihovoj ljepoti i neponovljivosti.

* * *

Sada već dolazimo do potpuno pragmatičnog dijela u vanjskoj politici hrvatske države jer se nalazimo na terenu rada koji zahtijeva mudrost, hrabrost, snagu i (samo)odricanje. Najkonkretnije izraženo to znači da je djelotvornost hrvatske vanjske politike u najbliskijoj vezi sa stupnjem mudrosti i snage prisutne u državi. **Vanjska politika sa svojim cijevima, ma koliko oni bili plemeniti, može biti onoliko jaka i uvjerljiva koliko je to jaka i država koja tu vanjsku politiku želi afirmirati.** U ovakvoj slaboj i jadnoj, praktički nikakvoj državi, koju vodi skupina običnih hoštaplera, kriminalaca i klimavaca, i vanjska politika je suobličena s tima i takvima. Isprazna putovanja i protokolarni susreti popraćeni bujicama praznih diplomatskih fraza i namještenim osmjesima Hrvatskoj ne donose ništa dobroga. Tragikomična je situacija gdje nas tuđinci stalno komplementiraju i govore nam kako smo postigli velike uspjehe u nekakvim imaginarnim demokratizacijama i gospodarstvu, a istovremeno daju nove naputke poslušnicima na vlasti koji se odmah trude iste što hitnije ispuniti i tako odobrovoljiti taj "svijet", e kako bi nas taj "svijet" ili ta "Europa" primili u svoje neopogansko društvo.

Danas hrvatska politika niti ni nema nikakvu drugu strategiju osim udobroljavanja stranih nalogodavacâ. Jedina problematika kojom se hrvatska diplomacija intenzivno bavi je kako u poslušnosti udobrovoljiti sve tuđinske zahtijeve koji mogu biti i međusobno potpuno oprečni, budući da dolaze iz više centara moći u svijetu i svaki je u jednoj mjeri određen svojim partikularnim interesima. **Kako svim tuđinskim interesima udobrovoljiti i kako sve strane gospodare zadovoljiti ono je na čemu se iscrpljuje intelektualni napor hrvatske diplomacije i hrvatskog državništva u današnjoj Hrvatskoj.**

Briga o hrvatskim nacionalnim interesima je potpuno strani pojam partitokratskim klikama na vlasti, to je nešto što samo predstavlja smetnju u svim tim silnim procesima i planovima za globalističkim integracijama pod različitim nazivima: EU, NATO, WTO, itd.

Nažalost, nije to pojava od novijeg datuma. Predsjednik Tuđman je i sam prilično kumovao ovakvom stanju koje danas imamo, a posebno je to bilo kod njega prisutno u vanjskoj politici. On sam je svojim neospornim autoritetom uveo vazalnu vanjsku politiku prema interesima "svijeta" na mala vrata. Previše je često morao žrtvovati hrvatske interese u korist odobravanja i blagonaklonog gledanja od strane tog istog svijeta, a često ni to nije donosilo nikakve stvarne koristi njemu i državi koju je stvorio i vodio. U tome su svjetski moćnici potpuno opravdano prepoznavali znakove slabosti i samo nastavljali sa svojim pritiscima prema Tuđmanu kroz davanje uvijek novih zahtijeva.

Barem je Tuđmanov autokratski način vladanja bio jedan nepremostivi limit dokle se može ići u poslušnosti kojeg ni on sam nije mogao preći, sve da je i htio, i dobro je da je tako bilo, jer tko zna kako bi sada lošijom izgledala hrvatska stvarnost. Zato današnje "ultrademokrate" nemaju baš nikakvih ograničenja u podložnosti tuđincu i mogu praktički sve. Mogu potpuno rasprodati nacionalno blago zajedno s nacionalnim dostojanstvom, a što je najgore rastaču i nacionalnu duhovnu bit koja je ona zadnja komponenta koja drži jedan narod u kakvom-takvom jedinstvu. Mogu današnji vladajući poslušnici rasprodati cijelu Hrvatsku s lakoćom pijenja čaše vode i bez srama tražiti još.

Kod proklamiranja hrvatskih osnovnih strateških ciljeva dolazi se do onoga bitno negativnog Tuđmanovog nasljedstva koje se uspjelo višestruko nadmašiti u posttuđmanovskom razdoblju. Naime, sam Tuđman je odredio pogrešan smjer hrvatske međunarodne politike time što je pod svaku cijenu htio ući u EU, NATO, WTO i sve ostale nadnacionalne tvorevine modernog vremena. Time je Tuđman u potpunosti odstupio od najosnovnijih starčevićanskih ideja na koje se i sam pozivao jer je osnova Ante Starčevića bila samostalna i suverena Hrvatska oslobođena ikakvog tuđinskog upliva. Na svu sreću Tuđman se nije mogao odreći svojeg karaktera apsolutiste i to je za vrijeme njegove vladavine sačuvalo Hrvatsku od brzog pada u priželjkivane integracije i odreknuće od suvereniteta. Tuđman je u svojoj osobi imao sav hrvatski državni suverenitet i to je bilo ono najbolje u njegovoj vanjskoj politici, jer je to bilo ono nespojivo s načelima globalizma koje traže apsolutnu bezličnost te se sve prebacuje na polje suhoparnog birokratiziranog juridizma kojim se pod parolom nekakve imaginarne "pravne države" suverenitet gubi u magli nerazumljivih paragrafa napravljenih takvima da bi bili nedokučivi normalnom čovjeku i prikladno tumačeni od strane onoga tko ponajprije raspolaže silom medija. Problem Tuđmanovog načina vladanja i strateškog usmjerenja prema EU/NATO integracijama nastaje njegovim odlaskom s povijesne scene i nepostojanjem nekoga tko bi ga nasljedio tako da preuzme barem taj minimum dobrih karakteristika njegove vladavine. Umjesto toga događa se potpuna suprotnost i preuzimaju se samo one loše smjernice u međunarodnoj političkoj orijentaciji Franje Tuđmana i dodatno se potenciraju, a ono što je u tuđmanizmu vrijedilo u potpunosti nestaje u procesu tzv. detuđmanizacije.

Tako se cijela lepeza partitokratske klike u hrvatskoj političkoj sceni prihvaća zadatka što bržeg poništenja hrvatskog suvereniteta i samostalnosti. Najgore od svega je što zbog medijskog monopola koji je uspostavljen na taj način da nema niti jednog jedinog relevantnog medija koji bi zastupao hrvatske državotvorne interese, a što je još jedna u nizu Tuđmanovih propusta jer se išlo na model tzv. slobodnog tržišta u kojemu su mediji potpuno stavljeni u službu kapitala i promoviraju te i takve interese. U takvoj medijskoj propagandi koja je na djelu i kojom se truje hrvatski narod stanje koje je prisutno u odnosu nacije prema EU i cijeli proces euro-atlantskih integracija može se smatrati relativno dobrim, jer ipak je najmanje natpolovična većina nacije oponent hrvatskom bezglavom i ponižavajućem ulasku u ovakvu EU i pod ovakvim pogubnim uvjetima. Ipak je donekle ostalo nešto dostojanstva u hrvatskom čovjeku, kada ga je već u potpunosti nestalo kod političke i intelektualne elite koja samo zna za podložništvo i dobro plaćeno sluganstvo.

Preko medija sustavno, intenzivno i neprekidno prikazuje se slika lažnog zemaljskog raja koji je utjelovljen u pojmu ulaska u EU, o neminovnosti ovakve globalizacije kakva je na djelu, nužnosti odricanja od suvereniteta za nekakvo opće dobro koje to nipošto nije, zaostalost i primitivnost svakoga tko je nacionalno svjestan, prikladnu progresivnost internacionalizma i svakave ostale laži u cilju manipulacije mišljenjem u hrvatskom puku.

Kao mantra prisutna je u medijima stalnoponavljajuća matrica oko koje se sve vrti, otprilike u obliku: *"Moramo u Europu! Moramo u Europu! / EU je budućnost! EU je budućnost! / Integracije su nužnost! Integracije su nužnost! / Sami nismo sposobni ništa! Sami nismo sposobni ništa! / Ako nas ne prime propadamo! Ako nas ne prime propadamo!"*

I tako neprestano sedam dana u tjednu, 24 sata na dan u tom tonu ispire se mozak hrvatskom narodu. Iza domaćih i stranih političara, koji nastupaju u prvim redovima ove propagandne kampanje za izluđivanje hrvatske nacije, dolaze razni tzv. intelektualci, ekonomisti, gospodarstvenici, kulturnjaci, špijuni i strani agenti, estradnjaci, domaći i svjetski hohšapleri i cijela ostala svita mediokriteta koji jedino mogu egzistirati ukoliko udaraju po utvrđenom tonalitetu. Svi koji imaju medijsku potporu, bilo na direktan ili na diskretan način, nude istu sugestiju kojom se hoće Hrvatsku lišiti suvereniteta, ali jednako je tako lišiti duhovne i materijalne osnove. Uopće, hoće Hrvatsku i Hrvate poništiti kao realitet svijeta.

Posebno su za naciju otrovni oni koji se fiktivno postavljaju kao nekakvi oponenti EU koncepcije, ili barem kao ljudi na oprezu prema EU-u, jer se po njima opet sve svodi na to da Hrvatska nema druge mogućnosti nego podvrći se EU-u i integracijsko-globalističkom obrascu, a oni samo zagovaraju ne-

kakvu bolju pripremu za ulazak u EU. Kao da se na koncu sve ne svodi na isto? Ono čega u medijima sustavno nema je glas koji bi jasno rekao kako je cijela koncepcija EU-a nakaradna, te kako je izravno okrenuta protiv Boga i čovjeka, i to ponavljao barem u jednakoj količini kao i glas koji afirmira ideju EU-a. EU nije ništa drugo nego jedan potpuno očigledan judeo-masonski projekt kojim se od Europe sastavljene on nacija izraslih na kršćanskom identitetu stvara bezbožna multi-kulturno-civilizacijsko-rasna kaljuža koja će biti običan gospodarski stroj za stvaranje profita bez duhovne nadgradnje. To je jedan veliki ljudski mravinjak kome je i Dostojevski proročki predvidio ostvarenje ukoliko čovjek ne raskine sa svojim materijalističkim utopijama te se ne okrene Bogu i otuda si izmoli svako zemaljsko dobro i konačno spasenje. Početna neprisutnost duhovne nadgradnje u EU mravinjaku je u stvarnosti samo početni privid, jer je time samo ostvaren prvi dio plana kojim se želi potpuno zatrti kršćanstvo, a zatim u tu prazninu nametnuti lažnu duhovnost ili duhovnost od oca laži kojom se stvara osnova za prijem Antikrista kao Mesije. Taj proces supstitucije kršćanstva nekršćanskim naucima je ionako u stalnom tijeku, a što potkrepljuje sve prije rečeno. To je zato jer stanje mravinjaka čovjek ne može dugo izdržati i predviđa se da upravo kada bude ta nepodnošljivost dovedena do svojih krajnjih granica, te se mravinjak počinje unutar sebe rušiti, dođe lažni spasitelj sa svojim lažnim mirom i lažnom utjehom. Jedini uvijet koji će se tražiti je upravo ono što đavo hoće sebi priskrbiti: da ga ljudi slave kao božanstvo. Tu se spaja onaj dio koji se odnosi na cionizam i Jeruzalem sa ovim gdje se sada govori o EU konceptu Europe. **Sve to skupa ima svoju sinhronizaciju koja se može jasno očitovati svakome tko želi vidjeti.** Problem je u tome što je teško prihvatiti istinu koja se lako da vidjeti, jer istina zatim traži i primjereno djelovanje, što je opet nešto što ne prolazi u današnjem preovladavajućem mentalitetu konformizma i osobne lagode na prvom mjestu. I zato je lakše ostati u neznanju i "ne talasati" žabokrečinu u kojoj se nalazimo, jer je to, eto, preteško za modernog čovjeka.

Takva potpuna ispraznost moderne, a pogotovo postmoderne kao svojevrsnog metastatičkog stanja moderne, vidljiva je poglavito u ispraznosti i cijele EU s njihovim ispraznim političarima. EU političari su u biti visokorangirani činovnici koji kao da su ispali iz Kafkinih romana. Pogotovo je Kafkin roman "Dvorac" po svojem intenzitetu u prikazu besmisla birokracije i dehumaniziranja ljudi koji su joj podložni jedno predskazanje ove nakaradne EU. Čak i činjenica da je zbog Kafkine smrti roman ostao nedovršenim samo dodatno potcrtava sličnost sa EU-om koja je jedno mrtvorođenče stavljeno na aparate za umjetno održavanje života i samo se čeka da pacijent definitivno premine usprkos svih modernih pomagala. Ono što ga održava na životu i spriječava iskapčanje iz aparature je ponajprije zarada koja se ostvaruje tim umjetnim produživanjem života. Upravo kao i kod EU koju održava kapital-interes financijske oligarhije.

EU političari su tako, po određenju svojeg služenja bezličnom profitnom interesu, svi odreda suhoparni tehno-birokrati bez ikakve osobnosti, sa šablonskom retorikom kojom zamaraju i uspavljuju svakog zdravog čovjeka koji ih uopće pokuša slušati. Jednostavno su bljutavi kao nesoljeno jelo i mlačna voda zajedno. Sastanče i naslikavaju se po salonima okruženi novinarskim hordama koji im svojim naguravanjem smišljeno trebaju pridodati dramatiku i značaj kojeg inače nemaju ni u tragovima. Pozira se i strogo pazi na očuvanje svojeg mediokritetskog stava koji je najlakše opisati kao stav da se nema stava ni o čemu. Marketinški timovi služe im za osmišljavanje metoda kako bi mogli svima verbalno i vizualno prigodno ugoditi i dopasti se pod svaku cijenu. Govori se jednim meta-jezikom kojim se ništa određeno ne govori i naknadno se može tumačiti prema potrebi trenutka. Ukratko, EU političari služe samo za glumljenje vlasti i moći dok se u zbilji sva moć uvelike transferirala u duboku pozadinu gdje se i nalaze njihovi zakulisni gospodari koji primarno kroz moć kapitala i medija vuku konce svojim odabranim lutkama. Koliko su slabunjavi i bezlični vidi se u potpunoj nesposobnosti držanja govora masovnim skupovima ljudi, svojih podanika. Nesposobni su izgovoriti ikakav nadahnuti govor čak i pred omanjom skupinom ljudi. Umjesto toga postalo je pravilo isključivo istupati pred malim stranačkim i ostalim strogo režiranim skupovima gdje se unaprijed napisani govori čitaju s blesimetra, a sve sa svrhom da se medijskom montažom prikažu koliko toliko nekakvim državnicima.

Mržnja prema Tuđmanu koja se tako lako dala vidjeti kod tih EU činovnika objašnjiva je običnom ljudskom ljubomorom jer je, eto, on ipak u pojedinim iznimnim trenucima znao okupiti narodne mase na otvorenom i održati nadahnuti govor. Gledajući ga kako podiže narodnu masu onako kako oni nikada nisu, a niti ima izgleda da ikada hoće, vidjeli su sav svoj vlastiti jad i ispraznost. Njihova

zloba i zavist motivirala ih je da što prije razbiju tu nemilu sliku koju su vidjeli u Tuđmanu kao ogledalu vlastite isprazne osobnosti. Zato je tako lako bilo njima okomiti se na Tuđmana, iako racionalno gledajući, nisu imali stvarnih razloga da njega po bilo čemu izdvoje kao negativca u odnosu na ostale državnike. To je bilo posebno vidljivo na Tuđmanovom pogrebu kada se nije udostojio doći nitko osim turskog predsjednika Demirela koji je time dodatno pokazao koliko je potonuće Europe kada i jedan stari "bolesnik s Bospora" unutar sebe producira dosljednije državnike od te navodno zdrave Europe.

Kada su EU političari ovakvi kakvi jesu, onda što je uopće moguće reći o ovima našima koji se svim silama trude da im se dopadnu povlađivanjem i poslušnošću? Što reći o onima koji se takvima iz EU-a sluganski podaju i jeftino im prodaju cijelu naciju? Nisu vrijedni trošenja riječi i vremena te se mogu kratko i jednostavno opisati: šaka jada i prodanih hulja. Domaći vlastodršci izdajice su koje se takvima imaju jasno nazvati i javno prozvati kako bi bilo obmanutom puku jasno na čemu stoji i gdje se svi skupa nalazimo. To se posebno odnosi na sve one koji se prihvaćaju posla državništva i svega s tim povezanim, pa se vezano uz taj posao obraćaju narodu svojim političkim stavovima i programima. Govoriti treba jasno i glasno. I Apostolova uputa tu je jasna: *"Ako jezikom ne budete jasno zborili, kako će se razabrati što se govori? Govorit ćete u vjetar."* (1 Kor 14, 9).

Ovo što je sada prihvaćeno kao govor diplomacije, ali i uopće kao moderni demokratski politički govor, **nije ništa drugoga nego osustavljeno naukovanje govorenja u vjetar**. Govorenja koje je samome sebi svrha i kojim se postiže namjeravani cilj: da se narodu ogadi svako govorenje i svaki govornik, pa da se onda prisutnom poplavom ispraznosti i banalnosti zaglupi cjelokupna populacija. Suprotnost svemu tome je govoriti jasno i onako kako to nalaže zdravi razum, a ne kako to traži priručnik diplomatskog protokola ili političke korektnosti u demokraciji, posebno u predizbornim razdobljima.

Naravno, na takvu jasnoću izražaja odmah se podižu glasovi onih koji su pogođeni bilo time što se prepoznaju kao oni o kojima se govori, ili kao oni koji prepoznaju vlastiti kukavičluk koji ih je priječio da sami izreknu poznatu im istinu. Štoviše, ovi drugi su glavna okosnica napadnih snaga jer sami nemaju neposredne odgovornosti (uglavnom), te tako služeći onim prvima prostituiraju vlastitost na jedan krajnje bijedan način. To se ponajviše odnosi na medijske djelatnike s rijetko prisutnim izuzecima, a o tome je već bilo podosta govoreno u poglavlju o medijima.

Tako će ti glasovi kroz monopolizirane medije uvijek isto govoriti i neće ništa reći, a tako stalno i govore i ništa ne izriču, pa tu nema i neće biti odstupanja od već ustaljene matrice. Ustaljenosti o tome kako je najvažnije paziti na očuvanje demokratskih standarda, dostojanstvo, da nema potrebe vrijeđati, da treba poštivati pravnu državu i cijeli niz frazeologije liberalnog novogovora. Sve što licemjerima i lašcima smeta, a to je poglavito ono što ih kao takve razotkriva, stavlja se u koš vrijeđanja i tako želi onoga tko ih razobličuje prikazati kao moralno lošega. Izreći istinu predstavlja uvredu, pa tako ako se ne vrijeđa nije moguće niti govoriti ništa drugoga osim laži. To je poznata "drž'te lopova" metoda i treba znati da će se primijeniti kao što se to uvijek do sada i činilo. Kada se zna da će nas pogoditi strelice, lakše nam je podnjeti trenutne boli koje one zadaju nego kada nas pogode nepripremljene. Posebice ako se još oboružamo saznanjem da se te strijele znaju premazati i raznim otrovima kako bi im učinak na ciljanu žrtvu bio što pogubniji.

Postavlja se pitanje kako je takvima moguće toliko zavoditi cijele narode, a da ne budu otkriveni onakvima kakvi uistinu jesu i kao takvi odbačeni od strane puka na bilo koji način? Odgovor je, naravno, u uspjehu koji je postignut u zatiranju kršćanskog svjetonazora u cjelini življenja, odnosno u odvajanju kršćanskog nazivlja kojim se ljudi kite od kršćanskog promišljanja i djelovanja koje je u njima zatomljeno. To je podignuto na sustavnu razinu sekularističkim pohodom kroz nekada, makar i samo više formalno nego praktično, kršćanske države i narode. Ono što se želi naglasiti je da se tim umješnicima u izricanju laži i zavođenju masa bitno olakšao posao time što sada djeluju u intenzivno dekristijaniziranom mentalitetu ljudi. Posebno zbog posljedice koja iz toga proizlazi jer je zatomljen jedan od najvažnijih evanđeoskih naputaka o potrebi za odricanjem od samih sebe: *"Hoće li tko za mnom, neka se odrekne samoga sebe, neka uzme svoj križ i neka ide za mnom."* (Mt 16, 24).

Bez odreknuća od samih sebe, koje se makar i samo verbalno napominje kao jedan ideal življenja,

ljudi postaju lakim plijenom grabežljivaca tijela i duša, jer već po samom ponavljanju postiže se neki minimalni učinak i nasljedovanje po učinku tih ponavljanih riječi. Naime, radi se o tome da su potpuno nekršćanski orijentirani i tako mentalitetno oformljeni ljudi velikom većinom toliko subjektivni da za njih ništa nema interesa do li oni sami i isključivo oni sami. Otuda dolazi da oni pri svemu što im se kaže odmah pomišljaju na sebe, i svaka slučajna i ma koliko daleka veza s nečim što se njih tiče odmah obuzima i preokupira cijelu njihovu pažnju tako da im ne ostaje više moći da pojme objektivni predmet govora. Tako kod mentalitetno nekršćanski moduliranih ljudi ne vrijede nikakvi razlozi čim im se protivi ono što smatraju svojim interesima ili se protivi njihova sujeta. Zato bivaju lako rastreseni, lako uvredljivi, dirnuti i ožalošćeni, ali samo u odnosu na njihovo sveto *ja* do kojeg im je jedino istinski stalo. **Ono što je karakteristično za takvo stanje svijesti je da se laskanjam lako pridobiva tako modelirana svjetina i tu leži odgovor na pitanje kako je moguće zavođenje onima koji imaju iste takve karakteristike, samo što su se postavili kao oni koji takvo stanje koriste za ostvarivanje svojih najnižih pobuda.** Diplomacija i cijela demokratska retorika je postavljena tako da se prvenstveno laskanjem prisutnim slušateljima zadobije njihovo makar i samo trenutno odobravanje, a to što se već sutra sve posve otvoreno djelima i riječima pobija nije važno, jer dovoljno je opet novim laskanjem obratiti se prevarenima i ponovno se sve vraća na početak. To imamo prilike iskusiti kod slušanja diplomatskog, a posebno prigodničarskog predizbornog govorenja gdje je sve svedeno samo na to tko će bolje laskati i povlađivati prisutnoj publici i/ili potencijalnim biračima.

U svakom slučaju, da se vratimo na otvoreno i jasno govorenje, ono što domaćim vlastodršcima (i stranima također, tu nema bitne razlike) smeta je istina i zato je jasno kvalificiranje njih kao izdajnika doma i roda razina ispod koje nije dopustivo ići jer se time narušava načelo ustrajanja u istinitosti i njoj pripadnoj jednostavnosti govora. Po prihvaćenim pravilima diplomatsko-političke korektnosti demokratskog novogovora umjesto da ih se jasno i nedvosmisleno prozove izdajnicima, lopovima, lažcima, tj. onakvima kakvi oni jesu, teži se uvijanju, muljanju i ispraznom povlađivanju. Tako u najboljem slučaju umjesto kvalifikacije izdaje ili kriminala može se čuti nešto poput sljedećeg:
"Onaj ili oni koji je imao demokratski legitimitet povjerenja nekih ljudi koji su građani i eventualno je napravio nešto što bi bilo moguće tumačiti kao nepotpuno ispunjavanje predizbornih obećanja iz razloga objektivnih okolnosti međunarodnog pritiska koji je naveo iste da učine nešto što se po nekima može tumačiti na razne načine što je demokratsko pravo svakog građanina i koji mu zato imaju pravo na slijedećim izborima uskratiti povijerenje na demokratski način i poštujući demokratsku proceduru, vladavinu prava i pravnu državu. Kako sud nije rekao svoje ne može se ništa prejudicirati jer je to nedemokratski i nije u skladu s podijelom vlasti i neovisnošću sudstva. Sve bez obzira što, ne posjedujući potpune informacije, izgleda da postoji mogućnost da ipak postoji određena koicindencija u tome što je došlo do naglog bogaćenja bez temelja u prijašnjem radu i imovinskom stanju s ispunjavanjem uvjeta euro-atlantskih integracija, međunarodnih financijskih institucija, trgovinskih institucija slobodnog tržišta i globalne trgovine koje imaju za posljedicu pad životnog standarda i porast nezaposlenosti te sveopći gubitak udjela u vlasništvu nad zemljom i imovinom kao posljedicu privatizacije u sladu sa svjetskim standardima zemalja u tranziciji kojoj smo izloženi i dodatno pogođeni ratom i nepostojanjem demokratske tradicije, neizgrađenosti kulture civilnog društva i ostalih činitelja ljudskih prava, prava manjina, prava žena i dječjih prava, a sve u skladu sa nužnosti uklapanja u globalne trendove kojima ne možemo izbjeći i moramo ih prihvatiti bez obzira na to što će i dalje proizvoditi nepopularne učinke jer je to nužnost koja nema alternative i kojoj se moramo podčiniti jer drugačije nije moguće zbog svjetskih i europskih normi kojima se u našem vlastitom interesu najbolje suobličiti jer kada se to uradi razvijanjem demokracije ostvariti će se sve blagodati modernog svijeta koji ide naprijed i napredak je nama nužno postići kako ne bi zaostali za svijetom kojemu je demokracija najvažnija pa tako i nama isto."
Da se svakom normalnom čovjeku što više ogadi život ovakva se retorika neprestano preživakava, i to još u puno gorem obliku, jer teško je imati sposobnost ne-govora ili antigovora kakva je prisutna na hrvatskoj političkoj sceni. Još je ovo i više nego inače daleko od retoričkog ispresijecanja gomilom fraza o demokraciji, demokratizaciji, pravnoj državi, vladavini prava, ljudskim pravima, toleranciji, integracijama, tranziciji, transparentnosti, itd, itd.

Takvo izražavanje prepušta se onima koji mogu imati obraza dalje obmanjivati narod bez iskrenog htijenja da se čini dobro i kloni se zla. Takve demokratske demagoške retoričke tričarije koje izgovaraju ti nacionalni izdajnici ponajviše onda kada se razumom jasno vidi da je na djelu izdaja i pljačka

naroda od strane baš onih koji su tu da narod vode i paze, treba jasno nazvati onako kakvim i je. **Izdaja je izdaja, zločin je zločin, lopovluk je lopovluk, nesposobnost je nesposobnost, laž je laž.** Nema drugih riječi da se to kaže i tako to onda treba i učiniti. To što su oni koji su prozvani takvi kakvi jesu nije krivnja onoga koji na to ukazuje, iako u njihovim očima upravo to je ono što najviše peče, jer istina ih progoni kada god se s njom moraju suočiti. Ne smije se nipošto pristati na njihova pravila igre i nekakvog njihovog *"demokratskog ponašanja"*, *"europskih standarda"* i sl., što je samo eufemizam za sustav koji ih štiti od odgovornosti za nedopustive postupke koje su učinili. U stvarnosti, retorika kojom se odgovorni prozivaju za izdaju je izuzetno pristojna u odnosu na ono što oni čine svakodnevno obmanjujući svoj vlastiti narod. Zar se može, zar se uopće smije ostati nijem i ne činiti ništa kada se uoči djelovanje zla i njegovih slugu? Zar nije dužnost onih koji se smatraju kršćanima da upozore i zaštite svoje bližnje ne obazirući se na vlastito dobro? Ne obazirući se na sigurni gubitak "ugleda" kod monopolista nad medijima i informacijama. Svakako da je to dužnost činiti i zato se tako jedino može i smije ponašati onaj koji se smatra nasljedovateljom Kristovim. Isus je jasno imenovao i nije štedio one koji su u Njegovo vrijeme imali poziciju kod Židova kakvu danas imaju ovi "naši" hrvatski vlastodršci kod nas. I ne samo Isus, nego i Ivan Krstitelj je jednako tako jasno govorio o tome kakvi su vlastodršci i svi koji su s njima povezani. Zato je i sada jednako tako obvezujuće izreći istinu da je narod može čuti. Jer ako neće nitko od onih koji se smatraju kršćanima, a tko će onda? Kamenje? Zar će kršćane kamenje morati nadomjestiti zbog njihove mlakosti? Zbog straha od svijeta?

Zamislimo samo jednu hipotetsku situaciju u kojoj smo neposredni svjedoci poganskog čina žrtvovanja male djece nekom idolu. Djece koja niti ne shvaćaju što im se sprema. Ili uopće bilo kakvog nedopustivog nasilja nad djecom kojim je na bilo koji način ugrožen njihov život ili dostojanstvo. Zar ne bi svatko imalo častan (i to bez obzira na vjeru, jer po svakoj od objavljenih vjera i etičkih nauka tu nema razlike) zanemario sve pogibli i učinio sve u svojim umnim i tjelesnim sposobnostima da spriječi izvršenje tih zločinačkih čina nad djecom? Zar bi se i najmanje trebalo obazirati na primjedbe od strane bilo koga za nekakvu nepristojnost koje bi nam bile upućene kada bi na bilo koji način reagirali i te zlikovce pokušali spriječiti? Pogotovo kada bi te primjedbe o nepristojnosti i neprimjerenosti dolazile od strane samih zločinaca. Na prozivanja da bi se trebalo pridržavati nekakve procedure i ne preuzimati djelovanje sa ciljem postizanja dobra jednako tako svatko častan i s osjećajem temeljne pravde neće se niti osvrnuti. Saznanje o tome da se učinilo ono što je jedino bilo ispravno daje zaštitu nad mržnjom i licemjerjem koje će dolaziti od strane svjesnih i nesvjesnih suradnika tih zlikovacâ spriječenih u tome da ubijaju ili na bilo koji način upropašćuju drugog čovjeka, posebice djecu kao one najranjivije.

Ista je stvar s Hrvatskom i hrvatskim narodom koji je zaveden od domaćih i tuđinskih đavoljih slugu te ga se kolektivno hoće staviti na žrtvenik za slavu Sotone, njihovog neospornog inspiratora i onoga kome su se poklonili. Uz Hrvate na taj se žrtvenik stavljaju i svi ostali narodi te ih se pušta da lagano iskrvare u slavu tog neizmjernog zla skrivenog iza pojma Novog svjetskog poretka. Ako se tako shvate i uvide stvari, onda nema okolišanja o tome kako treba govoriti o stanju u kojemu se nalazimo i svi ostali postupci kojima je svrha da se to zlo spriječi i pomogne bližnjima potpuno nadmašuju isprazne riječi i sve ostale oblike nečinjenja. Ne uraditi ništa i ostati puki pasivni promatrač, pogotovo kada se uvidi svo zlo koje je sakriveno u dubokoj pozadini, brinuti se samo za sebe i svoje osobno dobro, misliti na vlastiti komfor – sve je to isto kao i direktno sudjelovanje u zločinu. Nema razlike i može se čovjek zavaravati izmišljanjem samoopravdanja, ali ga odgovornost na koncu stiže i od odgovornosti nikome nema bijega.

U ovom kontekstu Ministarstva vanjskih poslova sve prije navedeno daje spoznaju da su diplomatske aktivnosti koje nisu u funkciji postizanja vječnog spasenja svih ljudi ništa drugo do li jedan vrhunac prenemaganja i protokolarnih ispraznosti. Davanjem nekakvog svečarskog i lažno uzvišenog izgleda ispraznim diplomatskim susretima želi se nadoknaditi manjak korisnosti i to je osnovno načelo svjetske i hrvatske diplomacije koje vremenom samo biva povećavano. Hrvatska sluganska diplomacija je toliko odurna da se korištenjem hrvatskog grba, zastave i himne direktno vrijeđa sav častan hrvatski narod i svi koji su stoljećima prolijevali krv, znoj i suze kako bi se ostalo i opstalo na ovom komadiću zemlje. Zato sve mora biti ispravljeno i izvedeno na pravi put s pravim ciljem.

Hrvatska globalno orijentirana vanjska politika

No, dosta o onome što je sada na djelu i okrenimo se onome što i kako treba hrvatska diplomacija raditi kako bi ispunila svoju zadaću jednog vitalnog državnog tijela. Da bi što bolje ušli u pragmatični sadržaj vanjskopolitičke orijentacije Hrvatske kao stvarno suverene i samostalne države, kada se po volji Božjoj oslobodimo prije opisanih izdajnika ljudskog roda koji su nas upregli u antikršćansku koncepciju svijeta, potrebno je dati šturi ali suštinski pregled vanjskopolitičkih odnosa u povijesti Hrvata i hrvatske države.

U svakom slučaju buduća Hrvatska mora imati jasnu i određenu vanjskopolitičku orijentaciju. Koliko je to važno vidljivo je u ovim godinama uskrsle Hrvatske koje su najvećim dijelom promašene po tom pitanju jer nikakve jasnoće nije bilo osim jednog zajedničkog nazivnika svih ovih godina: neprestano gledanje na volju vanjskih moćnika i dobrovoljni pristanak da se bude pukim tuđinskim objektom. Za Tuđmana bitno manje objektom i donekle čak i subjektom događanja, a nakon Tuđmana nastupa razdoblje potpune servilnosti i objektivizacije cijele države i nacije. Ta je tvrdnja o nužnosti potčinjavanja svjetskim silama u najmanju ruku neozbiljna jer oni koji odlučuju o sudbinama naroda ipak ne mogu ignorirati težnje i borbe jednog naroda, priznali oni to javno ili ne. Nipošto se ne smije prihvatiti taj fatalistički pristup u kojemu se zagovara politika à priori potčinjenja jer se, kao navodno, uvijek sudbina Hrvatske i Hrvata određuje tuđinskom voljom. **Borba jednog naroda, pa bio on i malen, ipak doprinosi pomicanju povijesnih tokova u vlastitu korist ukoliko se ta borba primjereno vodi i ukoliko se zna što se hoće.**

Za što uspješnije ostvarenje postavljenih ciljeva koji su povezani s Jeruzalemom kao završnoj i središnjoj zemljopisnoj točki na kojoj ujedno svršava i tijek povijesti, a istovremeno u bliskom odnosu s Jeruzalemom i Hramom, stoji i fatimska zadaća obraćenja Rusije, potrebno je borbu Hrvata za svoj puki opstanak uokviriti u širi međunarodni okvir u koji spadamo po prirodi stvari i po svome položaju. **Uskladiti našu nacionalnu borbu i naše specifične nacionalne ciljeve s interesima i ciljevima drugih nacija i njihovih država na način da ih privučemo u zajedničku orbitu oko kristoloških načela po kojima se sve ima usuglasiti te tako nadvisiti ljudske slabosti.** To je ono što znači znati odrediti ispravnu vanjskopolitičku orijentaciju hrvatskog naroda, odnosno njegove države kao one koja je diplomatski djelatnik na međunarodnoj sceni.

Hrvatska i jadransko - baltička vertikala

Jasno je da vanjskopolitičku orijentaciju ne određuje samo pamet jednog inteligentnog čovjeka koji je ujedno i oštroumni političar na državničkoj poziciji vladara. Vanjskopolitičku orijentaciju također određuje geopolitički položaj Hrvatske, zatim povijest nacionalne borbe, ekonomske i trgovačke veze sa susjednim narodima, psihološke sklonosti, a najviše od svega kulturno određenje koje je u najužoj vezi s vjerom. Sve to skupa daje svakoj državi i naciji njihovu stalnu i određenu funkciju u jednom širem planu i prostoru čiji su posredni ili neposredni sastavni dio. Funkciju koja se određuje i stalnim smjerom u stilu akcije i reakcije dotičnog naroda u njegovim odnosima sa susjedima i svim važnijim događajima, u svim povijesnim pokretnicama. Ova je funkcija tako određena da se može s punim pravom govoriti o zakonitostima te funkcije. Vanjska politika tako postaje refleksom jednako kao i promišljenim djelovanjem na tu funkciju, a otkriti zakonitosti te funkcije analizom povijesnih i aktualnih događaja znači isto što i otkriti zakonitosti vanjske politike jednog naroda. Ili, još bolje rečeno, to znači i otkriti povijesno poslanje jednog naroda i u skladu s tim poslanjem odrediti konkretno vanjskopolitičko djelovanje u svijetu.

Kada se na karti pogleda Europa uočava se njena podjela po vertikali i horizontali. Vertikala ide od Kaunasa do Kotora te dijeli Europu na istok i zapad. Horizontala je određena nekadašnjom granicom Rimskog carstva i dijeli Europu na južni mediteranski i sjeverni nordijski dio. Hrvatska se tu nalazi na takvoj poziciji da je primjereno nazvati je graničnom zemljom, a Hrvate graničarskim narodom. Graničnost Hrvatske je ona koja se primarno odnosi na vertikalnu liniju i podjelu na istok i zapad kao nasljeđe podjele Rimskog carstva na istočni i zapadni dio. Također je uz graničarsko mjesto Hrvatska i u samome europskom centru, a posebna je vrijednost činjenica da Jadransko more ulazi duboko u

europsku utrobu. Vertikala Jadran – Baltik ne samo da ide sredinom Europe nego je jednako tako poviješću povučena da, kada se opet pogleda na zemljopisnu kartu, vidljivo je da se na svojevrsni način usmjeruje, pa tako i uglavljuje u Rimu. To nedvosmisleno iskazuje jednu simboličnu, ali i geografijom faktičnu, poruku da je utemeljenje ove europske vertikale svom svojom biti proizašlo iz Rima i zato mora ići ususret prema Rimu. Odnosno, da se bude preciznijim u izričaju, ne iz Rima nego iz Vatikana koji je jedina moralna vertikala današnjega svijeta. Rim s Vatikanom predstavlja i svojevrsnu refleksiju Jeruzalema s svojim Hramskim brdom i te dvije točke svijeta su u međusobnom suodnosu koji je najuže povezan s eshatološkim procesom koji se tako intenzivno zbiva. Ovakvom spoznajom o odnosu vertikale Jadran – Baltik prema Rimu, a po tome i Jeruzalemu, daje se jedna dodatna dimenzija i cijelom daljnjem promišljanju te sve to treba imati na umu kada se čita ovdje predočena vizija hrvatskog vanjskopolitičkog djelovanja.

Ova vertikalna linija svakako da nije isključivo katolička nego je jednako tako i pravoslavna, jer se kao u zrcalu odražava paralela pravoslavlja. Iako će se kasnije govoriti detaljnije o konkretizaciji te katoličko-pravoslavne vertikale, prigodno je dati osnovnu ideju koja dolazi kao odgovor na tu geopolitičku zadatost. Riječ je o ideji formiranja Katoličko-Pravoslavne alijanse, ali koja pri tome nipošto nije ograničena na graničarski pojas nego se odnosi na cjelokupno europsko katoličanstvo i pravoslavlje.

Slika 8
Europske Božje i protubožje geopolitičke silnice

Legenda:
1. Katolička vertikala Jadran – Baltik s utemeljenjem u Rimu (Vatikanu)
2. Pravoslavna vertikala Sofija – Moskva (pravocrtno prelazi preko Kijeva)
3. Pravac Rim – Moskva kao ostvarenje Fatime (pravocrtno prelazi preko Lavova)
4. Pravac povratne sprege nakon preobraćenja Rusije usmjeren na Pariz (pravocrtno prelazi preko Vilniusa i Berlina)
5. Pravac povratne sprege nakon preobraćenja Rusije usmjeren na Madrid (pravocrtno prelazi preko Minska, Varšave, Praga i Berna)
6. Zona katoličko-pravoslavne alijanse kao kralježnice slobodne Europe
7. Pravac Rim – Podgorica – Sofija kao baza k-p alijanse
8. Pravac glavnog protubožjeg prodiranja na liniji London – Jeruzalem
9. Put u Jeruzalem koji ide od Pariza preko Carigrada
10. Zona intenzivnog presjecanja božjih i protubožjih geopolitičkih silnica (područje Hrvatske i BiH)

Alijansa bi trebala ponajprije osposobiti europske katolike i pravoslavce da se bore protiv sekularizma, liberalizma i relativizma koji imaju primat u modernoj Europi. Zamisao alijanse je u tome da dok Združena katoličko-pravoslavna komisija radi na pitanjima koja razdvajaju Istok i Zapad, alijansa se orijentira na stvari oko kojih su obje strane već sjedinjene. Komisija ostaje koncentriranom na teme doktrine i ekleziologije, dok alijansa svojim radom dotiče društvene i moralne teme. Moglo bi se reći da se time ostavlja duhovno vodstvo obje strane da se nastavi dogovarati svojim tempom, a svjetovno vodstvo prihvaća one nesporne zajedničke vrednote i kroz njih izgrađuje međudržavne i međudruštvene odnose. Željena alijansa bi sve koji joj se kao jednoj ideji priklone trebala osposobiti za formiranje zajedničke fronte koja bi branila Kršćanstvo kao takovo protiv svega što ga hoće mijenjati bilo danas, bilo sutra. Za formalno uspostavljanje jedne takve Europske katoličko-pravoslavne alijanse svakako je potrebna združena inicijativa od pape i/ili od vodstva Pravoslavnih crkava, a uloga državnog diplomatskog djelovanja je da tu ideju promovira u svojoj domeni djelovanja tako da nakon svjetovnog podsticaja dođe svojevrsna potvrda toj inicijativi iz duhovnih vlasti. Jednako kako je jedan Karlo Veliki svojim državničkim djelovanjem dao podsticaj i otvorio mogućnost onovremenoj Crkvi u svojem evangelizatorskom poslanju. Nije Karlo Veliki sjedio i čekao da mu sve bude riješeno od strane Crkve, nego je kao vjernik, a time i sastavni dio Crkve, uradio ono što mu je njegova pozicija i umijeće omogućavalo. U svakom slučaju mogućnosti za djelovanje svakako postoje i danas te je na odgovornom državništvu da učini sve ono što je u mogućnosti uraditi, pa potom sve predati u ruke Božje.

Čitava hrvatska povijest po pitanju odnosa prema položaju na granici pokazuje kako je tu svoju graničarsku poziciju u kojoj se zatekao podjelom na Zapadno i Istočno rimsko carstvo hrvatski narod odradio nadasve časno. Posebno je time zadužen cijeli Zapad koji je zbog toga ostao pošteđen tog nezahvalnog graničarskog posla i mogao se u svojevrsnom zaleđu lakše razvijati. Potvrđuje se to kroz cijelu povijest, a posebo se potvrđuje hrvatska vjernost katoličkom zapadu, tj. katoličkoj Crkvi koja je formirala Zapad. Tomislav je na Dravi prekinuo mađarski pohod koji je bio nastavak najezda Huna i Avara te tako poštedio Zapad. Mađari, tada zaustavljeni od Hrvata, ostaju u samom srcu Podunavlja te uskoro i sami postaju katoličkim graničarskim narodom. Nadasve se to hrvatsko graničarsko poslanje potvrđuje na Grobničkom polju kada je od hrvatskog plemena skršena posljednja mongolska, tj. Džingiskanova, najezda protiv Europe kojoj se kroz nekih 5.000 kilometara od Mandžurije do Istre nitko nije bio kadar suprostaviti. Smaknuće kneza Zdeslava koji je bio prionuo uz Istočni raskol je samo još jedan primjer te vjernosti Crkvi i Zapadu. Konačno dolazi i najteža zadaća u neprekidnim borbama i ratovima s turskim invazijama kroz punih 350 godina.

Za određenje vanjske politike značajno je usredotočiti se na spoznaju o potrebi stvaranja vertikale svih graničarskih naroda koja ide sve do Kaunasa, a koja ima svoje realno povijesno utemeljenje. Tu su uz Hrvate i narodi Mađarske, Austrije, Poljske i Litve s centrom u Beču koji je bio svojevrsna pozadinska stanica za snabdjevanje u vremenima najtežih borbi. To je katolički pojas koji predstavlja u prvom redu duhovno-kulturnu cjelinu, ali ne i samo duhovnu. Austro-ugarska monarhija je stvorena političkom i ekonomskom sustavizacijom cijelog južnog dijela područja, a osnovna poveznica je bio katolicizam. Na sjevernom kraju ovog pojasa ondašnja Velika Vojvodina Litva i Poljska stvaraju drugu cjelinu. Tako je obuhvaćeno cijelo područje od Karpata do Baltika. Sve se invazije s Istoka namjeruju u Beč kao srce cijelog pojasa, ali i kao onu prepreku koja stoji pred provalom na Apeninski poluotok i zauzeće Rima kao katoličkog središta. Odnosno, želi se golom silom uništiti Crkvu u njenom središtu. Vidimo da nakon silnih godina pokušaja i neprestanih neuspjeha sila materije (vojno pokoravanje), danas ista biva zamjenjena silom informacija, ali ipak se i dalje želi ostvariti taj materijalni, vidljivi ili svjetovni pokazatelj uništenosti i za tim se u svakom slučaju i dalje teži od strane svih neprijatelja Crkve. Taktika je promijenjena u skladu sa tehnološkim razvitkom, ali strategija uništenja Crkve pod svaku cijenu i na svim razinama je ostala i dalje na snazi.

Tako treba gledati i turski dolazak pred Beč 1683. godine kada su pregazili mađarski otpor. Kroz područje Hrvatske nisu mogli proći te se tu vodila ogorčena borba na život i smrt, a u pomoć Beču dolazi Poljska koja se sama osjetila ugroženom mogućnošću pada Beča u turske ruke i po prirodnoj zaštiti vlastite opstojnosti pohitala u presudnu pobjedu. Pobjeda nad Turcima pod Bečom je zajednička pobjeda čitavog lanca i pojasa katoličkih naroda od Baltika do Jadrana.

Jednako kao i protiv navale islama, navedeni katolički graničarski pojas spriječava reformacijski pohod po Europi s istim konačnim ciljem: osvojiti Rim s Papom i ukinuti katolicizam. Doslovce iza leđa pojasa katoličkih graničarskih naroda koji se bore protiv islama, protestantizam neskrupulozno dijeli Europu, ruši duhovno jedinstvo i oslabljuje mogućnost boljeg odbacivanja Turske s prvenstveno hrvatskih teritorija. Presudno razdoblje slamanja protestanskog pohoda na Rim je u vremenu tridesetgodišnjeg rata. Da je Gustav Adolf kojim slučajem pobijedio, protestantizam bi potpuno prevladao u Europi. U odlučnoj bitci u kojoj je zaustavljen nesavladiv pohod Gustava Adolfa i svih njemačkih protestanata, a za ishod koje je drhtao Rim i sva katolička Europa, hrvatske su postrojbe odigrale upravo sjajnu ulogu. Smatra se da su upravo Hrvati bili oni koji su ubili Gustava Adolfa i tako spasili Beč i ostatak Europe od nordijsko-pruske protestantske poplave.

Nakon Reformacije, vertikalni pojas katoličkih graničaskih naroda od Baltika do Jadrana, koji se formirao kao borbena predstraža Zapada prema Istoku, dobiva i izrazitu horizontalnu funkciju u obrani katoličko-mediteranske kulture protiv prusko-nordijskog protestantizma. Tako Hrvati u ratovima protiv Fridriha Velikog dva puta osvajaju Berlin za račun Austrije koja je u toj borbi najizloženija i prikladno tome najaktivnija.

Na osnovu povijesti i svih činitelja koji određuju ono što ulazi u politiku i pripadnu vanjsku politiku, vidljivo je da **se Hrvatskoj jasno nameće da svoje buduće vanjskopolitičko djelovanje u prvom koraku usmjeri prema opisanom graničarskom pojasu od Baltika do Jadrana**. Još preciznije određenje bilo bi prema Podunavskim zemljama kao onima s kojima treba najprije ostvariti savezništvo. Hrvatska kao nezavisna i suverena država ne može visiti u zraku već se treba najdjelotovrnije nametnuti u svoju prirodnu, širu, funkcionalnu, duhovnu, geopolitičku i ekonomsku skupinu, a kako bi se moglo onda dalje djelovati u skladu s odabranim strateškim opredjeljenjem. To je jednostavno tako i na tome treba primjereno raditi sve do ostvarenja zacrtanih ciljeva.

Dakle, jezgra budućeg katoličkog pojasa europskog jugoistoka u prvom je redu sama Hrvatska već uslijed svojeg geopolitičkog položaja uz Jadran, jer time mi držimo ključ svih najbližih izlaza iz klanaca Podunavlja na toplo i plavo Jadransko more koje je po svemu najvrednije more s pripadajućom obalom u Europi, pa po tome i na svijetu. Time ovo hrvatsko tlo predstavlja pluća, ključ Podunavlja, Austrija glavu, a Mađarska srce. Bez Hrvatske, Austrija i Mađarska postaju područja drugoga reda i naprosto se guše uza sve vrijednosti koje imaju same po sebi. Jednako tako i ostatak katoličkog graničarskog pojasa na sjeveru prirodno je usmjeren prema jugu i po tome Hrvatskoj s njenim morem i lukama. Dakle, ne samo Austrija i Mađarska, nego se u ovaj prirodni savez nadovezuje najprije Slovačka, a zatim Poljska i Litva.

Posebna je ovdje uloga i mjesto Ukrajine koja osim što je dijelom katolička na svojem zapadnom području, ujedno je i ona pravoslavna nacija koja zbog svojeg zemljopisnog položaja među prvima ulazi u ovaj politički savez suverenih država koji bi Hrvatska trebala svojom diplomacijom ostvariti. Kroz Ukrajnu ujedno se na mala vrata ulazi i u Rusiju, a to je ono što je konačni cilj preslagivanja europske političke konstelacije u korist kršćanskih, nasuprot antikršćanskih snaga. Ukrajina ima u sebi i ljudski i industrijski potencijal kojim je moguće konkurirati na svjetskom globalnom tržištu do te mjere da se uz sve ostalo izazove i gospodarsko oslabljivanje svih onih koji se ne preobrate i priključe kristocentričnoj koncepciji ekonomije, a to istovremeno znači i politike na jednako tako kristološki preobraženim načelima.

U ovakvoj podunavsko-graničarskoj kombinatorici nužno, sama po sebi, dolazi do izražaja sva vitalnost geopolitičke, kulturne i ekonomske funkcije hrvatskog tla i Hrvati postaju onima koji su, bez obzira na malobrojnost, najpresudniji činitelj. Uostalom, zato što smo najpresudniji u toj kombinaciji i imamo dužnost takvu koncepciju promovirati i pokrenuti je sve do njezina ostvarenja na korist i u interesu svih uključenih. Tako se najednom postaje od objekta subjektom, te se s lakoćom ruši izolacija koju je Srbija uspjela stvoriti posljednjih 70 godina. Odnosno, to je djelo Velike Britanije koja je bila ona koja je kroz Srbiju postigla upravo sve suprotno od ovoga što se ovdje izlaže te je najprije kroz uništenje katoličke sile, koju je ipak predstavljala Austro-Ugarska sa svim svojim manama, poslije te ostatke katoličkog podunavsko-graničarskog fronta perfidno držala u izolaciji i stagnaciji upravo kroz

zatiranje Hrvatske. Vidljivo je to i time što je koncepcija Jugoslavije čista suprotnost katoličkoj vertikali, jer ako povučemo crtu od Triglava do Vardara, ta je crta okomica koja direktno presjeca vertikalu Jadran – Baltik i zaustavlja njeno logično izbijanje na more i dalje prema Rimu, ali i Mediteranu u cijelosti.

Također ovdje dolazi do punog izražaja sve ono što je postavljeno kao nacionalni plan kod koncipiranja prometne, znanstvene i obrambene strategije (vidjeti poglavlja 2.04., 2.06. i 2.10.). Time se misli prvenstveno na spoj Dunav/Vukovar – Sava – Kupa/Karlovac te dalje na Rijeku kao buduću glavnu europsku luku. Jednako tako i stvaranje NVK (poglavlje 2.04.) i Sveučilišnog distrikta Korenica (poglavlje 2.06.) koji predstavljaju sigurnosno-stratešku zaštitu najugroženijeg dijela cijelog pojasa Jardan – Baltik oličenom u uskom grlu hrvatske "kifle". Cijeli je pojas tu stegnut na koridor od ca. 50 kilometara širine i zato je za Hrvatsku od presudnog strateškog značaja taj koridor maksimalno utvrditi. Tu je vidljivo koliko je bitno unutarnje se izgraditi tako da se iskoristi položaj Hrvatske do te mjere da se gravitirajuće zemlje jednostavno privuku gospodarskom, trgovačkom i prometnom ponudom kao onom *"koju nije moguće odbiti"* jer je njima samima najviše u korist. Kao šlag na vrhu predviđeno je, također u prometnim planovima, povezivanje s Italijom (Ankonom) podvodnim tunelom. Sve skupa najednom stvara još pozitivniju geopolitičku situaciju i daje Hrvatskoj još više aduta u ruke jer se cijeli pojas koji se proteže do Baltika, u što je uključena i Ukrajina koja je sama po sebi značajan čimbenik, nadopunjava na područje talijanskog slijepog crijeva koje već dobrano osjeća sve tegobe pozicije europske slijepe ulice. Time se zadobiva Italija i njene zdrave (čitati: kršćanske) snage koje Hrvatska treba doslovce izgraditi kao saveznike jer, ili će Talijani s nama surađivati i time si omogućiti izlazak iz prometne izolacije, ili će nastaviti sa svojim iredentističkim pretenzijama za račun Londona i trpiti sve posljedice te svoje ograničene politike. Vrlo je lako pridobiti talijansko javno mnijenje jednom kada se medijskim nastupom prezentiraju sve koristi koje će oni sami imati ukoliko se distanciraju od londonske i američke patronaže, te svrstaju uz Hrvatsku i cijeli graničarski katolički pojas Jadran – Baltik.

Gledajući još šire u globalnom geopolitičkom smislu i na nešto duže vremenske staze, ono što se nameće je da se u suradnji s tako promijenjenom Italijom i svim zemljama katoličkog graničnog pojasa potakne ostvarenje projekta kojim bi se prometno spojila Srednja Europa sa Afrikom. I to je tehnološki relativno jednostavno ostvarivo jer spojiti nekih 140 kilometara od Sicilije do Tunisa predstavlja samo problem političke volje da se to postigne. Time bi se uspjelo prodrijeti u samo središte sjeverne Afrike, što onda potpuno mijenja geopolitičku situaciji u cijeloj Africi, ali i u cijelom mediteranskom bazenu. Iako je područje sjeverne Afrike u potpunosti islamsko, nema razloga da se ne uspije kroz diplomatsko djelovanje ostvariti postizanje sporazuma. Ovdje je najjače diplomatsko oružje u tome da nema nikakve opterećenosti cionističkim projektom koji toliko veže onu drugu stranu (EU/SAD/NATO) da joj nije moguće niti fingirati distancu od cionizma. Diplomacija neovisna od cionističkog pokreta po pitanju pravičnog rješenja bliskoistočnog problema u Svetoj zemlji može puno toga postići kod svih islamskih zemalja jer to predstavlja njihovu središnju preokupaciju koja nadmašuje sva ostala pitanja. Posebno ide na ruku pozicija Libije koja je stavljena u izolaciju nestankom blokovske podijele svijeta i ono što Libija nasušno treba je savezništvo kojim bi se uspjelo parirati judeo-masonskom bloku oličenom u anglo-američko-cionističkom savezu. Najkraće opisano: daljnja prometna veza nakon spoja u sjevernoj Africi ide od Tunisa najprije u Libiju, te kroz nju i uz libijsku političku podršku dalje kroz Saharu prema jugu.

Pametnim eksploatiranjem tog povezivanja u smislu da se ostvari pozitivno ozračje kod gravitirajućih sjevernoafričkih država, jer bi i one time ostvarile političku i ekonomsku dobrobit, može se svestranim suglasjem, čije je ostvarenje ono što predstavlja istinsku diplomaciju, dalje nastaviti prometno prodirati po samoj sredini afričkog kontinenta te tako doprijeti do Europi prijeko potrebitih rudnih i mineralnih bogatstava, a da se zaobiđe podložnost onima koji kontroliraju Gibraltar (Velika Britanija) i Suez (SAD i Izrael stvarno, Egipat samo formalno) te tako drže cijelo Sredozemlje u svojim rukama. Kao orijentir smjera prometnog povezivanja treba uzeti Čadsko jezero od kojega se dalje kreće prema svim područjima podekvatorijalne Afrike koja zbog svoje pretežno kršćanske populacije predstavlja onaj konačni strateški cilj cijelog diplomatsko-prometno-gospodarskog projekta usmjerenog prema Africi. Točnije, cilj je prometno doprijeti do Kameruna, te onda dalje iz njega ići dalje prema jugu i istoku, onako kako je to najprikladnije prema zemljopisnim i političkim zadanostima. Želi se time ostvariti

povezivanje katoličke kralježnice Europe s katolički (kršćanski) dominantnim područjem Afrike, a što onda daje nebrojene daljnje mogućnosti. To područje Afrike ne samo da je dobrim dijelom katoličko, nego ima još puno nepokrštenih stanovnika koji još nisu upoznali kršćanstvo do te mjere da prime potrebne sakramente (u svakom slučaju uvijek samo na dobrovoljnoj osnovi što je potrebno naglasiti zbog mogućih zlonamjernih primjedbi).

Afrika je jedno područje gdje je stanovništvo još uvijek duboko svjesno duhovne stvarnosti i ondje postoje razne religije i pripadajuće povezanosti s duhovnostima dotičnih religija. Druga je stvar što je ta duhovnost i taj duh poganski, odnosno to su u svojoj osnovi zli duhovi. Ali, tim više susret s Duhom Svetim koji dolazi iz Boga Oca prijemčiviji je takvoj afričkoj populaciji koja je povezanija sa duhovnošću od sadašnjih duhovno mrtvih zapadnjaka. To sve skupa znači da sve navedene političke i gospodarske motivacije ustupaju onoj najvažnijoj od svih: širenje radosne vijesti o Isusu Kristu kao spasitelju čovjeka. Sve ostalo materijalno je ono što dolazi kao nadopuna kojom se opet treba služiti tako da se evangelizacijsko poslanje svih vjernika može još bolje izvršiti i još više ljudi privesti vjeri u Spasitelja. Naravno da je crkvena misionarska služba ona koja tu zadaću praktično provodi u ime i po ovlasti Crkve, a pripadajući svjetovni političko-ekonomski sustav koji se ovdje opisuje kroz formu diplomacije je onaj koji misionarenje potpomaže i materijalno-moralno podržava u okvirima svojeg svjetovnog djelovanja. Najjači adut koji (osim Italije koja je ionako kasnije pridruženi član i nije ona koja sačinjava jezgru bez obzira na svoju veličinu) katolički graničarski pojas Jadran – Baltik ili Podunavski savez, kako se god nazivao, ima u svojem odnosu na cijelu Afriku i ne samo na neki njezin dio, je da nema apsolutno nikakvog povijesnog tereta kolonijalizma, robovlasništva ili današnjeg neokolonijalizma, pa tako imamo punu vjerodostojnost kada se diplomatski deklarira državna ravnopravnost koja poštuje svačiji suverenitet bez želje za porobljavanjem na bilo koji način.

Također je ovdje prikladno moguće djelima ostvariti i ekumenističku zadaću, jer je za povezivanje s kršćansko-katoličkim afričkim područjem potrebno prijeći preko islamskog teritorija Sjeverne Afrike. Tu se vidi i svo providosno djelo Ivana-Pavla II. koji je bio veliki promotor ekumenizma kojim se između različitih religija djelotvorno radi na suradnji i uvažavanju na obostranu korist, a najveća je korist mir. Ovdje je ekumenizam pravilan samo ako se uvijek ima na umu da se time ne odriče od vlastitih vjerskih uvjerenja jer je to lažni ekumenizam koji niti ne može dati plodove. Svatko ostaje slobodnom voljom na svojim vjerskim objavama i ne dopušta se drugome da bilo što nameće silom. Kroz takav pristup ne treba se bojati da će doći do sukoba islama s kršćanima jer je svakome poznato na čemu se stoji i nema mutnih područja koja nastaju kod nesuvislih sporazuma u kojima se nema vlastitih vjerski dogmi već je sve relativizirano. Onome koji sam unutar sebe nema istine nije moguće niti s drugima izgraditi odnos koji bi bio pošten, jer to jednostavno ne može vlastitom zadanošću. Također, onaj drugi, ovdje je to islam, ne zna što taj ateizirani zapadni relativist stvarno zastupa i kako uopće takvome vjerovati kada je nadasve nestalan po svim bitnim moralnim pitanjima? Zato ima sve osnove pretpostavljati jedan obostrano koristan sporazum s islamskim zemljama Sjeverne Afrike kojim bi se premostilo islam i time povezalo bijeli i crni kršćanski svijet.

Isto je tako značajno i to da je Afrika onaj kontinent koji je mjesto u kojemu je moguće najlakše uzdrmati postojeći globalistički poredak sa svim njegovim nepravdama i zločinima protiv čovječnosti. Jer skoro je cijela Afrika u visokom stupnju političko-ekonomskog rasula i kako je to stanje svjesno stvoreno od strane imperijalnih sila koje su neposrednu kontrolu nad eksploatacijom ljudi i zemlje prepustile globalnim institucijama i transnacionalnim korporacijama. Spomenuto političko-ekonomsko rasulo također je i jedna dobra prilika da se nešto dobro postigne. U Africi vlada izuzetno visoka razina siromaštva koja je svakom moralno izgrađenom čovjeku nedopustiva i nije ju moguće ignorirati bez da se nešto konkretnoga ne uradi. Što je najbolje, nije uopće potrebno puno za onu temeljnu ili početnu pomoć u suzbijanju siromaštva koje je takve razine da **desetine milijuna ljudi (najviše male djece) umire godišnje od gladi i pripadajućih bolesti proizišlih iz siromaštva i ratova.** Pogotovo ako se dolazi s ponudom koncepta ideologije i organizacije koja je istinski usmjerena prema dobrobiti svakog čovjeka.

To je u potpunoj suprotnosti s sadašnjim stanjem u kojemu je stvorena situacija neprestanog stvaranja ekstremnih razlika između kontinenatà i svih ljudi općenito. U takvoj situaciji, s predumišljajem

stvorenoj, dolazi i do migracija velikih razmjera u kojima se oni koji su dovedeni u krajnju bijedu kreću prema područjima koja su u službi stvaranja te bijede i koja bijedom profitiraju. Treba reći i da su na te migracije potaknuti spregnutim medijskim, političkim i gospodarskim djelovanjem, kojima im riješenje njihovih nevolja izgleda jedino u tome da odu sa svoje zemlje u daleku tuđinu. Na kraju gube svi, i oni koji migriraju, i oni gdje su migracije usmjerene, jer se događa samo globalno povećanje bijede i s tim potaknuto povećanje mržnje, jer u svojoj nesreći čovjek lako padne u iskušenje da odmah optuži onoga koji mu je najbliži, dok samo jedna malobrojna i od svega izolirana manjina koja je sve to i zakuhala sebi prisvaja bogatstvo i moć. Umjesto da se ide na to da se zaštiti od migracija samo pukim mjerama represije najdjelotvornije je suzbiti želju za migriranjem. Ovo strateško usmjerenje prema sredini Afrike ima upravo tu nakanu da se žiteljima Afrike omogući dostojan život kojim bi se u najvećoj mjeri suzbilo volju za kretanjem na rad u nepoznato (tj. u Europu), a tek na tu osnovu nadograditi standardne mjere nadzora državnih granica od imigranata. Prema tome, bojazan da bi se opisanim prometnim povezivanjem Europe s Afrikom izgubio nadzor nad priljevom imigranata i da ćemo svi biti preko noći preplavljeni strancima uopće ne stoji, jer imigranti ionako dolaze i dolaziti će i dalje sve dok se ne promijeni ono što ih navodi na to: krajnja bijeda stvorena globalizacijom utemeljenoj na kapital-odnosu. Jednako je tako vrijedno spoznati da je Europa upućena na Afriku onoliko koliko je i Afrika na Europu. Oba kontinenta obiluju u onome što drugome nedostaje pa tako Afrika predstavlja prvi taktički korak jedne nove, na Kristu i Mariji obnovljene i ujedinjene Europe. Obostrano nadopunjenje je znak providencijalnog određenja da se bijeli i crni kontinent povežu na zajedničku korist. I, što je jedino stvarno vrijedno, na slavu Božju. Ovo spoznavanje Afrike kao izvora buduće svjetovne, ali jednako tako i duhovne snage Europe, istovremeno poništava svaku ovisnost o onim područjima koja su zbog političkih, povijesnih, zemljopisnih ili nekih drugih razloga stavljena u veću ili manju izolaciju naspuprot Europe. Poništavanje svjetovne (uglavnom ekonomske) ovisnosti daje mogućnost nezavisne egzistencije, odnosno obrane suvereniteta i slobode kako države tako i pojedinca koji se kroz tu državu organizirano zaštićuje.

Osim same Afrike, točnije njene južne polovice zbog katoličko-kršćanske dominacije, istovremeno se intenzivno radi i na području Latinske Amerike koja je u potpunosti katolička, ali zbog praktične politike protektorata od strane SAD-a nije moguće ništa tako direktno raditi kao u Africi, ali je zato moguće poticanje i savezništvo s onim snagama koje su same po sebi okrenute prema oslobođenju od porobljavajućeg zagrljaja moćnog sjevernog susjeda. To se u prvom redu odnosi na današnju Venecuelu i njezinog predsjednika Huga Chaveza koji daje blistavi primjer ostatku kontinenta, ali jednako tako i ostatku svijeta, kako se može i mora težiti oslobođenju od hegemonije SAD-a. Da je ova Hrvatska imalo suverenom i samomislećom državom, onda se ne bi dogodilo to da se propusti prilika za djelovanje u korist hrvatskih interesa koja se ukazala u trenutku kada je Hugo Chavez pobijedio na izborima i preuzeo vlast. Chavez čini poteze kojima postaje opasni neprijatelj Novog svjetskog poretka, tj. SAD kao glavnog silnika i izvršitelja globalističkih planova. Osnovni "grijeh" Chaveza je što preuzima kontrolu nad nacionalnim bogatstvom Venecuele, a glavno bogatstvo je nafta koja Venecuelu stavlja na peto mjesto proizvođača nafte u svijetu. Chavez zakonima koje donosi izbacuje iz igre velike naftne kompanije, ali i ostale multinacionalne korporacije, a koje su 60 prethodnih godina uživale u povlasticama oporezivanja od bijednih 1%, a i razne ostale nepravedne beneficije. Hrvatska prilika ticala se htijenja da se privatizira venecuelanska naftna tvrtka PDVSA, a što je Chavez spriječio, i pravo mu bilo. Možemo samo žaliti što mi nismo imali jednog Chaveza da zaustavi našu rasprodaju nacionalnog blaga, počevši od banaka, preko HT-a pa sve do INA-e. Ono što je pružilo potencijalnu priliku Hrvatskoj bila je situacija kada su naftne kompanije iz protesta s naftnih bušotina izvukle stručni kadar koji je pokrenuo štrajk te je tako dovedena u pitanje mogućnost Venecuele da nastavi eksploatirati svoju vlastitu naftu. Umjesto da se odmah ponude svi raspoloživi hrvatski stručni kadrovi, neovisno koliko bili skromni, i tako trajno poveže s Venecuelom, njenim narodom i predsjednikom Chavezom, nije se učinilo ništa osim što su hrvatski mediji prenosili globalne medijske dezinformacije o onome što se tamo stvarno događa. Pokušaj državnog udara kojim bi se postavili oni koji služe SAD-u tako da prodaju vlastiti narod i zemlju nazvan je "pokretom za demokratske promjene" ili nekakvom sličnom besmislicom, a ono što je iskorišteno za pokretanje dirigiranih protuvladinih prosvijeda je upravo gospodarska kriza nastala zbog spomenutog poremećaja u vađenju nafte. Kao vrhunac tog napada na venecuelanski suverenitet i nedopustivo miješanje u tuđe dvorište bio je neuspješni vojni udar, a koji je propao jednako kao i sve ostale od SAD-a dirigirane demonstracije zato jer je Chavez uistinu izvršio

svoja obećanja i pomogao brojnoj venecuelanskoj sirotinji da barem donekle popravi svoje kritično materijalno stanje. Naime, Chavez je na vlast došao obećavajući da će u zemlji s više od 80% siromašnih ljudi sprovesti lokalnu “Bolivarsku revoluciju”. Tako je on započeo ozbiljnu agrarnu reformu, uveo besplatnu zdravstvenu zaštitu i obrazovanje do fakultetskog nivoa, udvostručio proračun za školstvo te ostale poteze u tome duhu zdrave pameti jednog odgovornog državnika. Znakovito je i to da je način na koji je to Chavezu uspjelo u svojim reformama taj da je **sve radio upravo suprotno od onog što globalne institucije (MMF, Svjetska banka, WTO) nameću kao svoje “savjete” po cijelom svijetu**. Dovoljno je da opet pogledamo na nas same i vidimo kako “naši” rade sve suprotno od onoga što bi trebali, ali zato po naputcima svjetske nadnacionalne oligarhije.

Sada, s utvrđenom vlašću i premoćnom potporom u narodu, Chavez predstavlja nepodnošljivu smetnju svjetskim hegemonističkim planovima struktura koje upravljaju SAD-om, ali su nemoćne da ga uklone na način poticanja unutarnjeg prevrata. Ono što ostaje je vanjska intervencija koju SAD trenutno nisu u sposobnosti učiniti jer im za to treba medijsko-informacijska priprema terena kao što je u klasičnom ratu potrebna artiljerijska priprema za pješadijski napad. Ono čega nema je dovoljno ubojita (dez)informacijska osnova za koju bi se uhvatili i eksploatirali poput traženja terorista u Afganistanu ili oružja za masovno uništavanje u Iraku, a jednako tako Chavez je popularan i omiljen u širokim narodnim masama. Za razliku od Mule Omara u Afganistanu ili Sadama Huseina u Iraku kojima je nedostajala masovna podrška podanika da bi se oduprijeli agresiji. Ima i određene simbolike u slučaju Venecuele i Chaveza s time da se sve događa upravo u vrijeme neminovnog Castrovog biološkog kraja kojem se SAD toliko raduje i umjesto da time potpuno riješi svoj južni bok, gledano globalno, pojavljuje se za SAD puno opasniji problem Chaveza. Opasniji zato jer se dovodi u pitanje ostvarenje potpunog naftnog monopola, a time i planova za planiranu globalnu vladavinu. Iz tih razloga buduća hrvatska diplomacija mora učiniti sve da se sa ovakvom Venecuelom uspostave što bolje veze kako bi se zajedničkim snagama lakše oduprijelo hegemonističkom pohodu SAD-a kao svjetskog silnika globalnih igrača iz sjene. Već samo postojanje jednog takvog režima unosi potpunu pomutnju u cijeloj Latinskoj Americi jer mnogobrojne obespravljene mase mogu neposredno vidjeti jedan alternativni način koji im pruža u svim pogledima više od ovoga koji ih sada nemilice tlači. Posebno ako se diplomatskom međudržavnom suradnjom dogodi i to da Venecuela od Hrvatske preuzme kompletni ekonomski sustav. Tj. ovdje opisana kristocentrična ekonomija prilagođena lokalnim potrebama, naravno, jer je jedno od osnovnih načela kristocentrične ekonomije to da je svaka država sa suverenitetom/povlasticom stvaranja novca zaseban ekonomski subjekt koji je jedinstven i cjelovit, te kao takav polazi od toga da se sam najbolje usavrši u svim svojim mogućnostima. Kao što je i svaki čovjek jedinka za sebe i ne može se nitko najidealnije oformiti doslovno kopirajući način na koji je to uspjelo nekome drugome, već je sve podložno tome kakav je on sam. Važe, primjenjiva i zajednička su samo principijelna riješenja, a najprincipjelnije rješenje za cijelo čovječanstvo oko kojega se jedino i može čovjek idealno usuglasiti je osoba Isusa Krista. Uostalom, zato je kristocentrična ekonomija i nazvana tako kako je nazvana: s Kristom u središtu kao ono savršeno opće načelo za cijeli svijet po kojemu se sve toliko individualno i zasebno, kao što je to svaki pojedinac, može savršeno harmonizirati.

Ovo što je rečeno za Venecuelu i Chaveza vrijedi skoro u potpunosti za Kubu i Castra te je uspostava dobrih odnosa s Kubom, koja je trn u oku američkog imperijalizma, jednako tako nešto što je prirodno za hrvatsku vanjskopolitičku aktivnost. Treba znati da kada, u ovim poznim godinama i na kraju svojega biološkoga sata, Castro svugdje gdje dolazi doživljava aplauz i veće ili manje odobravanje prisutnih to ni najmanje nije motivirano željom da se slijedi kubanski gospodarski ili politički model. Po pitanju gospodarstva i stvaranja produktivne društvene atmosfere kojom bi se postigao gospodarski rast te tako ojačala sama državna neovisnost, Castro je ostvario potpuni promašaj te je njemu još više potrebno nego Chavezu prijelaz na kristocentrični ekonomski model. **Castru se po cijelom svijetu aplaudira zato jer ga se poštuje iz jednostavnog razloga što je uspio opstati usprkos svih pokušaja SAD-a da ga uništi.** Sam opstanak mu je dovoljno da se proglasi pobjednikom nad imperijalističkom silom koja se inače svugdje po svijetu šepuri svojom moći i podjarmljuje sve one koji nisu dovoljno jaki i mudri da se odupru. To važi jednako i za one režime koji su sada potpuno potčinjeni SAD-u, ali ne treba sumnjati u to da je i najvjernijim sljedbenicima SAD-a dovoljno pružiti priliku da se oslobode svojih gospodara kojima ionako služe s prijetvornim osmijehom. Nitko ne voli biti u statusu sluge, a posebno se takav osjećaj javlja kod onih koji služe bahate i bezobzirne moćnike te svi samo vrebaju

prvu priliku da uteknu od njihovog jarma. Posebno je to izraženo kod onih koji su kao sluge SAD-a ipak u svojoj državi oni koji vladaju makar na tom lokalnom nivou te po tome imaju vlast, a zna se da se vlast uvijek želi produžiti do svoje najveće moguće krajnosti. Tuđa uprava bitno reducira to uzdignuće u moći koju lokalni moćnici žele i zato svo navodno savezništvo i pokornost koju su SAD zadobile nestaju u ništavilu, jednako kao što je nestalo savezništvo nekadašnjeg istočnog bloka okupljenog oko SSSR-a. Castrova međunarodna popularnost i poštovanje koje mu se iskazuje jasno govori upravo to da je većini svijeta omrznula američka hegemonistička i nasilnička politika, ali nemaju, takvi pokoreni kakvi jesu, snage i/ili hrabrosti to izraziti drugačije osim kroz poštivanje Castra i njegove ispaćene Kube. Osim toga, nije loše iskoristiti Castrovu reputaciju i pokušati čak institucionalizirati to latentno općesvjetsko raspoloženje u jedan protuhegemonistički pokret kao ponovno obnavljanje nekadašnjeg pokreta nesvrstanih koji je imao neke vrijednosti u sebi koje nisu za odbaciti. U vrijeme nesvrstanosti je, kako i ime govori, osnovna ideja bila u tome da se male i nerazvijene države distanciraju od oba bloka i ako ništa drugo da se makar verbalno potpomažu u otporu od pokušaja ugroze nezavisnosti od strane bilo koje sile. Sada se novo povezivanje ne može više zvati nesvrstanošću jer nema više dvije strane koje su tražile da se svijet podredi jednima ili drugima. Više se ne može biti nesvrstanim jer je jedina opcija koja se pruža hegemonija SAD (tj. anglo-američko-cionističkog bloka) ili opstanak kao slobodna i nezavisna država. Dakle, prikladan naziv bi mogao biti pokret za globalni opstanak, pokret za globalni suverenitet, pokret suverenosti ili pokret slobodnih naroda, sve kao pojmovi koji su u suprotnosti sa hegemonizmom.

Takvim djelovanjem prema Venecueli i Kubi, ali jednako tako i povezivanjem sa svim ostalim državama Latinske Amerike, na globalnoj šahovskoj ploči se na području koje kao da se nalazi ispod nogu "Ujaka Sama", tom ujaku doslovce izmiče tlo pod nogama. Makar i da mu se uspije odvratiti pažnja i koncentracija od drugih prljavih poslova po ostatku svijeta, već i to je uspjeh sam po sebi, jer jedna naizgled mala distrakcija može na koncu imati fatalne posljedice kada se u određenom trenutku dogodi akumulacija niza malih i naizgled distanciranih i nepovezivih događaja.

Moglo bi se postaviti pitanje kakve učinke ima ovako izložena politička orijentacija na željeno obraćenje Rusije prema fatimskoj objavi, odnosno na to da se uspije navesti Rusiju da se svojim obraćenjem istovremeno politički prikloni ovoj koncepciji geopolitičkog razvoja? Odgovor je taj da se već samim obznanjivanjem ovakvog plana i makar i minimalnom realizacijom ipak pokreću određena zbivanja u Rusiji po osnovi neposrednog susjedstva Rusije kao one države i naroda koji predstavljaju istočnu stranu koja se u bliskom produžetku naslanja na katolički graničarski pojas Jadran – Baltik. Kako je jednoj Italiji u interesu da se priključi da bi izašla iz prometne izolacije te se spoji sa istokom-sjeveroistokom Europe, ali i dalje preko Urala s ruskim azijskim dijelom s posebno važnim osloncem na Srednju Aziju, tako je jednako i Rusiji u njenom interesu uspješno izići na toplo more povezivanjem s graničarskim pojasom koji upravo zbog svoje prethodno utvrđene suradnje nema osnove za strah od ruske nadmoći. To se posebno odnosi na Poljsku koja u tom slučaju nije sama naspram Rusije nego u savezu sa svim graničnim narodima koji tako okupljeni predstavljaju i više nego ravnopravnu protutežu Rusiji. Pogotovo ako se uzme u obzir da se i Ukrajina uračunava u ovoj kalkulaciji kao čimbenik stabilnosti i općeg interesa za tu koncepciju iz istih razloga kao Italija i Rusija.

Drugi činitelj koji neizbježno nagoni Rusiju da se prikloni Podunavskom ili Jadransko – baltičkom savezu je Kina koja predstavlja preveliku i praktički neobranjivu prijetnju Rusiji na njenoj najslabijoj točki: dugačkoj kopnenoj granici, a koja je ujedno i najslabije naseljeno područje (skoro pusto u odnosu na svoju prostranost) tako da se već sada odvija postupno kinesko osvajanje Sibira pukim migracionim dolaskom Kineza na pusta sibirska područja. Još ako se u sve ukalkulira poznata anglo-američka prepredenost kojom će se oni sami htjeti jednim udarcem riješiti jednako problema obnovljene i jake Rusije koji tek može nastupiti, kako i problema Kine kao velesile koja je već sada na sceni.

Kao što je već jednom odigrana karta sukoba dvaju divova kada se uspjelo u tome da se SSSR i Treći rajh (Hitler nasuprot Staljina) međusobno ratujući toliko iscrpe da poslije tog sraza nije bio nikakav problem anglo-američko-cionističkoj vezi ostati na vrhu svjetske šahovske kombinatorike. Sada se planira sukobiti Rusiju i Kinu, ali opet tako da na kraju nema jednog određenog pobjednika nego da se međusobno toliko razore i iscrpe da oporavak jednih i drugih zahtijeva opet jedno duže vremensko

razdoblje. Rusija nije sama sposobna oduprijeti se tim planovima koliko se god to ona trudila jer će na kraju zakulisni manipulatori sve dovesti pred gotov čin i ostati će jedino ratna opcija sukoba Rusije s Kinom. Jedino što može te paklene planove poremetiti je da posrnula Europa i jednako tako nedovoljno snažna Rusija vide svoju budućnost u obostranoj slozi. Ako ne cijela kontinentalna Europa, kao početni saveznik Rusiji je dovoljna i podrška Podunavskog katoličkog pojasa Jadran – Baltik, a kada takva veza pokaže djelotvornost pada i Zapad i Nordijski sjever moderne neopoganske Europe. Ako ne padaju, onda u svakom slučaju postaju marginalna i beznačajna područja bez prosperiteta i s cijelim nizom nerješivih problema koji proizlaze iz njihove izolacije od europske kršćanske obnove.

Da je točna ova tvrdnja, da će se htjeti istovremeno riješiti problem Rusije i Kine, te dvije potencijalne ugroze anglo-američko-cionističke svjetske dominacije, potvrđuju riječi napisane od jednog od glavnih proroka zla iz njihovih redova: Henrya Kissingera. Kissinger je svojevrsni glasnogovornik strateškog djelovanja cijelog anglo-američko-cionističkog bloka, ali prvenstveno SAD-a kao osnovne poluge koja djeluje u cilju ostvarenja Novog svjetskog poretka i zato njegov nagovještaj budućeg djelovanja ima svu potrebnu težinu i legitimitet, a i sami događaji ga potvrđuju takvim. Tako u vezi s potencijalnim ugrozama za SAD Kissinger piše:
*"S geopolitičkog stajališta Amerika je otok udaljen od najveće kopnene mase Euroazije, a resursi toga područja i broj stanovništva znatno nadmašuju one Sjedinjenih Država. Strateška opasnost za Ameriku, bez obzira dođe li do pojave novoga hladnoga rata ili ne, leži u mogućnosti da jedna od euroazijskih sila, bilo europska ili azijska, ostvari dominaciju na tom području. Takva bi skupina bila u mogućnosti nadmašiti Ameriku na gospodarskom planu, a na kraju i vojno. Takvoj bi se opasnosti trebalo oduprijeti, **čak i u slučaju da dominantna sila djeluje blagonaklono**, budući da bi se u slučaju promjene namjera te sile Amerika mogla naći u situaciji bitno smanjenih mogućnosti učinkovita otpora, te stoga izgubiti utjecaj na razvoj događaja."* (H. Kissinger: "Diplomacija", str. 764).

U ovome citatu može se puno toga tako jasno vidjeti. Kao prvo se vidi promišljanje o tome da je svojom pozicijom SAD ograničen u mogućnosti da ovlada svijetom jer je jedino čvrsto povezan sa zapadnom hemisferom što obuhvaća obje Amerike, a što je do Prvog svjetskog rata bilo i strogo područje utjecaja po tzv. Monroevom doktrinom. Sada kao osvajaču cijeloga svijeta SAD-u preostaje djelotvorno staviti pod nadzor Euroaziju, ali za izvesti tako nešto ne smije se dopustiti ikome drugome da dovoljno izraste u snazi, a jedine potencijalne države koje se tu nameću kao moguće opasnosti jesu Rusija i Kina. Svaka sa svojim potencijalnim saveznicima i zonama utjecaja, naravno. Pohod na Središnju Aziju koji se trenutno ostvaruje od Afganistana do Iraka ima svrhu da se SAD pozicionira u sredini Euroazije i tako se postavi kao onaj koji može bitno utjecati na razvoj događaja manipulirajući s odnosom prema svome sjeveru – Rusiji, ili istoku – Kini. Dovoljno je zamisliti jedan potpuno realan razvoj događaja gdje se na bilo koji način postiže obustava dotoka nafte Kini, koja onda dobiva neutaživu nuždu za osvajanjem naftnih izvora, a kako su ona na njenom istoku pod nadzorom SAD-a, okreće se prema slabije branjenom području: na sjever prema Sibiru, tj. na Rusiju. U toj paklenoj logici navođenja na rat svoje mjesto ima Iran koji predstavlja onaj jezičac na vagi koji odlučuje kada se Kina dovodi u stanje strateške ugroženosti prestankom dotoka iranske nafte i plina. Zato uopće nije upitno da li će SAD krenuti na okupaciju Irana, nego je samo upitno kada će krenuti u agresiju. Pitanje kada, posebno je teško odrediti zbog nepovoljnog razvoja događaja u Iraku koji se nije uspjelo pokoriti kroz nametanje marionetskog režima koji bi mogao na sebe preuzeti okupaciju te tako osloboditi vojne snage SAD za pohod na istok, tj. na Iran.

Slični scenario uskrate nafte koji onda navodi na militarističku ekspanziju bio je odigran u slučaju Japana, samo je tada cilj bio da se isprovocira napad na SAD, kako bi iste mogle uskočiti u Drugi svjetski rat s medijski mobiliziranom javnošću na svojoj strani. Pa, zaboga, išlo se braniti od pokvarenog agresora i za takav rat se našlo dovoljno motiviranosti među naivnom svjetinom unutar SAD. Jednako kako je i ovaj "rat protiv terorizma" prikladno došao baš u vrijeme kada je trebalo postići osvajanje euroazijskog centra.

Također je jednako tako sukladno zbivanjima iz razdoblja pred izbijanje Drugog svjetskog rata čak i to što trenutno Rusija i Kina razvijaju svoje odnose u svim područjima, od gospodarstva pa do neposredne vojne suradnje izražene u zajedničkim vojnim vježbama koje predstavljaju presedan u rusko

– kineskim odnosima. Upravo je takav tijek zbivanja bio između SSSR-a i Trećeg rajha, a dostigao je vrhunac transferom vojne tehnologije iz Njemačke u SSSR, zajedničkom obukom i na kraju sporazumom Molotov – Ribbentrop. Sve je izgledalo idilično, ali je neminovnost izvan tog saveza upućivala na neizbježan sukob jer je obima ponestajalo opcija i na kraju su svedeni jedno na (tj. protiv) drugoga. Washington i London su se pravili nevještima i stajali sa strane sve dok nisu obje strane dobro iskrvarile tako da onda mogu s lakoćom odrediti buduće uvjete "mira".

Isto tako, po istim načelima, odigrava se na prostoru Euroazije jednaka drama s izmjenjenim ulogama jer Kina sada zamjenjuje Hitlerovu Njemačku. Nužda za energentima, sirovinama i životnim prostorom je nevjerovatno sukladna između Hitlerove Njemačke i sadašnje Kine pod komunističkom upravom. Obima je riječ o njihovom opstanku na vlasti, a nedostatak energenatâ i sirovinâ, i to u oba slučaja prvenstveno nafte, nagoni ih da naftu potraže kod jedinog preostalog izvora: Treći rajh kod SSSR-a prije, tj. Kina kod Rusije sada. I kod Hitlera je bio sukladan slučaj da su arapski izvori bili nedostupni zbog anglo-američke prisutnosti i njihove apsolutne dominacije na moru. Njemačka, Rusija i Kina su države tzv. *hartlanda* ili kopnene mase i po tome su upućene na traženje svojih resursa isključivo kroz kopnene pohode i zato je bio neizbježiv sukob Hitlera i Staljina kao što je po istim načelima neizbježan i budući sukob između moderne Rusije i Kine.

Kod Kissingera posebno upada u oči njegova zadnja rečenica u gore navedenom citatu, jer tu se vidi da nema mogućnosti odstupanja od hegemonističkog pohoda i svega onoga što on zahtijeva. Uopće nije važno ako te gospodarski i vojno ojačane države nisu prijetnja za SAD kao takve, jer oni su svojom pukom snagom prijetnja planiranoj globalnoj hegemoniji judeo-masonskih izabranika i zbog toga bez obzira što učinili rat je prije ili kasnije neizbježan. SAD ne smiju uopće dopustiti da netko izraste u silu koja bi mogla poremetiti planove i tu je jasno vidljiv nagovještaj "preventivnog rata" kojeg je sada kroz agresiju na Irak izveo Bush mlađi, a koji je svoj suptilni nagovještaj imao u Kissingeru skoro cijelo jedno desetljeće prije.

Kao posebno indikativan je jedan nagovještaj gdje se može vidjeti koga će SAD preferirati u tome budućem sukobu i tko je određen za potpuni odstrijel, kao što je to bio njemački narod kod slično izvedene produkcije Drugog svjetskog rata. Dakle, Kissinger piše par stranica dalje sljedeće "proročanstvo": *"Istodobno se ruskom vodstvu ne smije prepustiti upravljanje interesnom sferom koju carevi i njihovi komesari žele stvoriti oko nepreglednih ruskih granica već 300 godina. Želi li Rusija postati ozbiljan partner u izgradnji novoga svjetskog poretka, mora biti spremna na disciplinu i ponašanje u skladu s međunarodnim pravilima, a ne samo na koristi koje proizlaze iz takva položaja.*" (H. Kissinger: "Diplomacija", str. 770).

Vidi se tu svo licemjerje, jer se Rusiji zabranjuje nešto iz razloga da bi to isto mogle ostvariti SAD, a to što je napisano upravo se najvećim dijelom i ostvarilo. SAD je od Rusije skoro u potpunosti preuzeo nadzor nad navedenim područjem koje *"carevi i komesari žele pokoriti već 300 godina*". Jednako se tu daje otvorena prijetnja Rusiji da ukoliko se potpuno ne pokori, a to znači da se kompletno preda u ruke financijskoj internacionali i nikada ne postane samodostatnom državom, Rusija mora biti spremna na razorne posljedice koje će zbog toga trpiti. Posebno je to podlo kada se zna da se pod navedenom frazom o *"ponašanju u skladu s međunarodnim pravilima*" misli na pravila koja prema pragmatičnoj potrebi definiraju upravo likovi poput Kissingera i njegovih judeo-masonskih kolega koji vode cijeli projekt hegemonije anglo-američko-cionističog bloka nad svijetom. Kako imaju svjetski medijski monopol mogu ta pravila mijenjati kako ih je volja. Točno onako kako je to opisao Orwell u svom romanu "1984" gdje je današnja istina sutra pretvorena u laž i obratno, a bez ikakve reakcije od hipnotiziranih masa uhvaćenih u žrvanj stalnog ratnog stanja.

Kod cijele ove spoznaje politike i geopolitike ne smije se ispustiti iz vida onaj uvijek najviše određujući faktor, a to je duhovno određenje ili utvrđena kristovska i antikristovska osnova politike i pripadajuće vanjske politike. Mora se znati da je kršćanstvo primarni razlog zašto se Rusiju predviđa dovesti u veće stanje poraženosti i destrukcije nego Kinu koja će u svakom slučaju ostati više sačuvana. Otprilike jednako kao što je SSSR bio manje gubitnik od Trećeg rajha već samim time što je Crvena armija ušla u Berlin, a nije Wermacht umarširao u Moskvu. Zbog svoje kršćanske, tj. pravoslavne osnove

Rusija je ona koja mora biti više destruirana u budućem sukobu s Kinom. Kroz jedan takav poraz i destrukciju istovremeno i cijela Europa biva dovedena u situaciju da se mora suočiti s dolaskom jedne nekršćanske invazije kroz ruske stepe, a to posebno dobiva na značaju kada se zna kako je porazna demografska situacija u Europi. Istoj onoj Europi koju već danas preplavljuju kineski imigranti koji za svoje izmještanje dobivaju direktne subvencije od strane Kine. Ovo je na neki način jedan oblik gospodarsko-socijalnog djelovanja u neprijateljskoj pozadini shvaćeno u terminima eknomskog rata kao predpripremne faze budućeg konvencionalnog rata. Kineski imigranti se vrlo indikativno okupljaju točkastim sabijanjem po svim europskim metropolama i stvaraju neformalne "države u državi" tom etničko-rasnom homogenizacijom na malom prostoru koji predstavlja bazu za djelovanje na širem području. Naravno da se te "kineske točke" ucrtane na karti Europe povezuju u jednu jedinstvenu mrežu pa tako još dodatno povećavaju svoju snagu i olakšavaju si sve vrste budućih djelatnosti. Pogotovo kada se sve stavi u kontekst spoznaje da je Europa jedan kontinent staraca koji ni sada nije pretjerano sposoban oduprijeti se navali demografski propulzivnijih etnikuma, a posebno to nije u slučaju ruskog posrnuća i dolaska "žutog mora" preko Urala. Naravno da Kissinger nigdje ne spominje duhovne motive svoje ideologije, ali ne treba biti naivan kod čitanja njegovih objava o Novom svjetskom poretku. Antikristovska strana iz koje izvire Kissingerovo nadahnuće uvijek se postavlja tako da se usmjerava prema onim zonama koje su joj najoprečnije, a to je još uvijek Europa, i to Europa zajedno s cijelom Rusijom, i to ne iz razloga što je kršćanstvo tamo ono koje je dominantno. Upravo suprotno, u samoj Europi vladaju i dominiraju nekršćanske i neopoganske ideje, ali ono što je konačni cilj ovog pohoda na Europu je Vatikan sa Svetim Ocem koji predstavlja posljednju moralnu vertikalu u svijetu i ta se sitna točka na karti svijeta mora pod svaku cijenu i na bilo koji način izbrisati da bi ona druga, nazovimo je antitočka, u Jeruzalemu kroz obnovljeni Hram mogla u svijetu zasjati svojim punim iluminatskim sjajem. Bez prethodnog razaranja Vatikana, i to doslovnog razaranja kao i onoga virtualnog, nema mogućnosti tom iluminatsko-luciferjanskom sjaju iz novoobnovljenog Hrama (Hrama Novoga Doba – jedan od prikladnih naziva) da zablista svojim lažnim sjajem nad svijetom. Nema mogućnosti tim sjajem zaslijepiti čovječanstvo dok se prethodno ne izbriše Vatikan sa Svetom stolicom.

Kao poslijednji citat i prikladno proroštvo dolazi onaj koji se tiče Njemačke i odnosa prema njoj kao potencijalne ugroze Novom svjetskom poretku:
"Nijednoj zemlji nije cilj da Njemačka i Rusija postanu glavni partneri ili glavni suparnici. Ako te dvije zemlje postanu suviše bliske, javlja se opasnost kondominija, a u slučaju svađa i sukoba između njih, Europa bi se mogla naći u još ozbiljnijoj krizi. I Americi i Europi u interesu je izbjeći sukobljavanje i natjecanje neobuzdane nacionalne politike Njemačke i Rusije u srcu Europe. Bez američke pomoći, Velika Britanija i Francuska ne mogu održati političku ravnotežu u Zapadnoj Europi – u Njemačkoj bi mogle ponovno ojačati nacionalističke tendencije, a Rusija u tom slučaju ne bi imala globalnog sugovornika. Bez bliskih veza s Europom, Amerika bi mogla i psihološki, kao i geografski i geopolitički postati otok udaljen od obala Europe." (H. Kissinger: "Diplomacija", str. 774).

Ovdje je obznanjeno da za buduće planove Njemačka mora ostati u stanju nacionalne eutanazije u kakvom je sada jer bilo kakvo destabiliziranje, koje opet ima utjecaja na Rusiju, ruši planirani sukob Kina – Rusija, a to je sukob koji predstavlja strateški imperativ. Ne smije se Rusija ojačati savezom s Njemačkom kako ne bi postala prejakom za Kinu i tako Kinu usmjerila prema Srednjoj Aziji koju okupiraju vojne snage SAD-a. Isto se tako ne smije Rusija oslabiti sukobom s Njemačkom jer bi onda Kina postigla prelaganu pobjedu, a to isto nije dopustiv razvoj događaja jer time Kina postaje (pre)velikom silom. Ono što se želi je da Europa pod Londonom i Parizom kao održavateljima *"političke ravnoteže"* ostane ovakvom kakva je i svojom podložnošću odrađuje predviđenu ulogu u sukobu Rusije i Kine koji se lukavo namješta.

Znajući kako razmišljaju oni koji predstavljaju najviši vidljivi vrh judeo-masonskog tijela, a Kissinger je nesumljivo jedan od njih, možemo vidjeti kako se savršeno uklapa prije detaljno iznesena vanjsko-politička orijantacija Hrvatske kao one kockice koja pokreće kršćansku obnovu Europe u sferi politike, pa tako i vanjske politike. Kada se kaže savršeno, misli sa na način da upravo radi sve ono što hegemonisti ne žele da se ostvari, a jedna od posljedica uspostave Jadransko – baltičkog ili Podunavskog katoličkog saveza je u tome da isti posluži u cilju povezivanja Njemačke i Rusije. Njemačka je jedan uškopljeni div i nema snage da se sama nacionalno razvije u potentnu naciju sve dok ne dobije dovoljno

jake impulse izvana. Isto tako i odnos Njemačke prema Rusiji dobiva drugačiju konotaciju kada se temelji na kršćanskoj ideji i po tom kamenu zaglavnom izbjegava se pad u poganski nacionalizam kojim bi se oživjelo stare aveti prošlosti. To isto se odnosi i na Rusiju koja također ima povijesne poteškoće u odnosima prema svojim neposrednim zapadnim susjedima. Kada se postigne spajanje Njemačke i Rusije preko mosta stvorenog katoličko-kršćanskim koridorom Jadran – Baltik može se ustvrditi da je Europa judeo-masonskih graditelja definitivno pala i samo se treba dalje orijentirati po prije navedenim pravcima djelovanja. Ostatak Europe se ili mora priključiti, ili sam sebe staviti u izolaciju ukoliko i dalje inzistira na podložništvu SAD-u i Velikoj Britaniji s Izraelom u pozadini.

Posebno je tu u svemu ovome promišljanju pitanje Francuske neizvjesno zbog njenog potonuća u teško bezbožništvo i masonsku premreženost visokog stupnja. Jer u Francuskoj je locirana mreža Velikog Orijenta kao posebno formiranog masonskog reda namjenjenog upravo tome da se koristeći u prvom redu francusku naciju nju najprije odvrati od njenog katolicizma i kroz jedno specifično ateističko masonstvo orijentira na posve besmisleno ovladavanje kontinentalnim euroazijskim istokom. Zato ime prikladno (veliki orijent = veliki istok) određuje tu usmjerenost djelovanja prema istoku, ali istovremeno zaziva poganske principe koji se utemeljuju na duhovnosti istočnjačkih kultova povezanih sa suncem i izlaskom sunca na istoku. Tako veliki istok ujedno navješćuje veliko prosvijetljenje koje dolazi onima koji se iniciraju u tajne obrede (na istoku izlazećeg) sunca te se prigodno uspinje na nebeske visine i zauzima božansku poziciju nad svijetom. Ne samo to, nego je na tim protubožjim i očigledno luciferijanskim načelima Francuska konstantno duhovno i nacionalno intenzivno upropaštavana od Francuske revolucije pa sve do danas. Zato nije za čuditi da je takva Francuska pravo leglo (pseudo)anarhokomunista i svih ostalih mrzitelja Boga koji su još k tome izveli svoj čuveni sartistički "marš kroz institucije" te tako sebi priskrbili moć da djeluju u skladu sa svojim protubožjim svjetonazorima. Istina je da se javlja određena reakcija na takvo stanje u Francuskoj, ali teško je procijeniti koliko je ta reakcija vrijedna da sama od sebe i bez poticaja izvana uspije u svojim težnjama. Ipak, ono što se može s velikom sigurnošću pretpostaviti je da kada se izmjeni Europa istočno od Francuske, ili sa suprotne obale Rajne, te antibožje snage unutar nje izgubiti će značaj koji sada imaju i na upražnjeno mjesto koje ostaje iza njih mogu doći oni koji potom i Francusku svrstavaju u kršćanski tabor obnovljene Europe. Moglo bi se također reći da kada se preobrati "veliki orijent", tj. doslovno shvaćeno kada se dogodi preobrazba na velikom istoku koji se nalazi u odnosu na Francusku, preobratiti će se i sama Francuska. To da Veliki Orijent koji djeluje na zatiranju kršćanske vjere i bogobojaznosti kao takav biva poražen od velikog istoka koji se vratio u svoje kršćansko poslanje, ima svoju simboliku koju nije za previdjeti. Poseban problem koji je u Francuskoj najizrazitiji u cijeloj Europi, je najveći udio imigrantske populacije što predstavlja dodatnu poteškoću za francuski narod jer je time ostvareno dodatno optrećenje na unutarfrancuske međuljudske odnose. I nije to nimalo slučajno tako. Time je od Francuske napravljeno jedno potencijalno žarište sukoba na rasnoj, vjerskoj i etničkoj osnovi, a koje zakulisni manipulatori uvijek mogu raspiriti onda kada im to odgovara. Ipak, to su sve sporedni problemi s kojima se ponajprije mora suočiti i riješiti ih francuska nacija, a pozitivno i pravedno rješenje jedino je moguće onda kada se od središta ateističkog Velikog Orijenta Francuska transformira u ono što je nekad davno bila: prvu kćer majke Crkve. Tada kada se to dogodi i Francuska uđe u tabor ujedinjene kršćanske Europe onda je sama ta Francuska dovoljna da parira eventualnoj ugrozi europskog kontinenta koja bi mogla doći iz Engleske, odnosno od anglo-američkih snaga. Na neki način ponovno bi se ponovila tzv. "tvrđava Europa", ali sada ne na Hitlerovom antikršćanskom konceptu, nego na konceptu kršćanskog bratstva i ljubavi među narodima Europe. Jedne preobražene Europe koja se ne plaši svojeg mjesta u povijesti i pripadnom svršetku vremena kada jednom dođe.

Kako je već rečeno, Njemačka, eventualno, po mogućnosti i Skandinavija, i na koncu Francuska kao posljednja u nizu, prije ili kasnije dolaze u to stanje da kada vide da je preobraćena Rusija makar i zainteresirana za prodor na jug i na koncu u Afriku preko Sredozemlja, a da je u savezništvu s graničarskim zemljama vertikale Jadran – Baltik sposobna oduprijeti se Kini, onda se silom faktičkog stanja moraju prikloniti ukoliko i sami žele za sebe ostvariti koristi. Ta se težnja za traženjem primarno materijalne koristi, a tek potom i duhovne komponente ljudskosti, stvara prvenstveno u nezadovoljnim narodnim masama koje odjednom vide jednu alternativu postojećem sekularnom liberalno-kapitalističkom sustavu. Kao i kod Italije, i tu je ključno medijsko prezentiranje novonastale situacije narodnim masama Zapada koje onda svojim težnjama utječu na promjenu u tim zemljama. Najednom, kada se ovako

kako je maloprije opisano poslože figure na svjetskoj šahovskoj ploči, cijela svjetska geopolitička situacija postaje radikalno izmijenjenom na štetu anglo-američko-cionističkog saveza.

Što znači ta geopolitička promjena koja nastupa i kakva je osnova za tvrdnju da to uopće ima ikakve posljedice za ono što se događa na centralnom polju svjetske povijesti: na Svetoj zemlji s Jeruzalemom i Hramom kao točkama središta? Ako se pogleda hipotetska situacija koja tu nastaje onda se može zapaziti da je anglo-američko-cionističko djelovanje usmjereno prema ovladavanju srednjeazijskim prostorom koji je produžen na zapad sve do Hrvatske koja predstavlja jednu krajnju točku, a na istoku do Filipina kao druge krajnje točke. To ustvari predstavlja samo produžetak one okomice na liniju Jadran – Baltik izražene linijom Triglav – Vardar kao sastavnice cijeloga pravca Hrvatska – Filipini. Odnosno, to je prostor nekadašnjeg "puta svile" koji i danas ima svoje povlašteno mjesto u geopolitičkom promišljanju. I tu se vidi oprečnost kršćansko-katoličke nasuprot judeo-masonske koncepcije svijeta. Hrvatska i Filipini su dvije krajnje točke tog strateškog pravca ili puta svile kojim se ovladava te su ujedno i jedini katolički prostori, a ono što se nalazi točno u sredini tog poteza i što predstvlja glavni plijen je pretežno islamsko područje središnje Azije, Bliskog i Srednjeg istoka. Tu, u samom središtu Euroazije su zastupljeni jednako vrijedni izvori nafte kao osnovnog energenta današnjice (plin je tu također "u igri") i izvori pitke vode kao strateške sirovine sutrašnjice kojoj će vrijednost ubrzo na svjetskim burzama nadmašiti onu od vrijednosti nafte. Tu su i oni razlozi koji su neposredno povezani s pitanjem Jeruzalema i Hrama te se pokoravanjem islamskih država na tom području ujedno osigurava mogućnost daljnjeg djelovanja na izgradnji Novoga Hrama na starome mjestu. Ono na što anglo-američko-cionistička koalicija nije računala je da to pokoravanje islamskog elementa neće ići baš onako kako su planirali i to ih sada košta neplanirano produženog angažmana na teritoriju Iraka kojem se ne nazire skori kraj. Usmjerenost i zaglavljenost na tom području upravo otvara mogućnosti djelovanja za prokršćanske snage ili za katoličko-pravoslavnu alijansu na ostalim svjetskim lokacijama. Odnosno, na navedenom smjeru prema Africi direktnim angažmanom, i u Latinskoj americi indirektnim uplivom kroz povezivanje sa zemljama iz tog područja. Istovremeno se ide i prema punom uključenju Rusije u cijeli geostrateški projekt te kada se sve to jednom postigne onda pogledom na kartu svijeta vidimo da je anglo-američko-cionistički savez koji se zaglavio u živom pijesku iračke pustolovine zbog htijenja da kroz centar Euroazije ovlada njome u cjelosti, sada najednom doveden u veliko globalno okruženje što nije nešto previše pogodno za njih. Naravno, pretpostavka za sve opisano je da se najprije uspije preokrenuti političku situaciju i stanje savezništva država u Europi na način da se uspostavi katolički graničarski pojas Jadran – Baltik, postigne preobraćenje Rusije i onda dalje ide na velikoj kršćanskoj obnovi Europe. Može se također reći da se ide na kršćansku obnovu Euroazije budući da se Rusiju pretpostavlja sastavnim i neodvojivim dijelom Europe, a Rusija je ona koja tu istu Europu zajedno s njenim pretpostavljenim kršćanskim bitkom unosi iznad cijele Središnje Azije, sve do Pacifika. Dolaskom u zonu Pacifičkog prstena dolazi se i do mogućnosti ostvarenja utjecaja u tom prostoru, a koji je bio van djelotvornog dosega katoličke Europe još od vremena odlaska Španjolske iz Filipina i agresivnog ulaska SAD-a u Filipine vojnom okupacijom koja traje sve do danas. Odnosno, referirajući se na ono što pokreće cijeli proces, najosnovnija pretpostavka takvog razvoja događaja je opstanak slobodne i suverene hrvatske države koja svojim obraćenjem i totalnim posvećenjem Kristu i Mariji sve to najprije sama pokreće.

Sada, kako stoje stvari u svijetu, hegemonistička sila anglo-amero-cionizma koja se angažirala na području Srednjeg istoka (Irak) i Središnje Azije (Afganistan) računa na to da neće doći do bitnijih poremećaja u ostatku svijeta i da će svi mirno ili nezainteresirano promatrati kako oni odrađuju svoju nakanu. U stvari, planeri globalnog porobljavanja računaju da neće doći do ikakvih poremećaja unutar Zapada (prvenstveno Europe) kojeg smatraju duhovno poraženim i porobljenim u okove nevjere. Ili rečeno jezikom diplomacije – stabilnim. Ono na što najmanje računaju je to da im ona područja koja smatraju definitivno svojima i koja im čak neposredno potpomažu u njihovim nečasnim radnjama promijene stranu. To se odnosi na područje Europe sa svojom EU kao institucionaliziranim otpadništvom od Spasitelja i zato je početno diplomatsko djelovanje najprije usmjereno na europske zemlje s kojima je Hrvatska neizbježno upućena po svim činiteljima koji određuju hrvatsku politiku.

Uspješnim odrađivanjem posla u Europi, a to znači formiranje opisanog diplomatskog saveza među narodima u pojasu Jadran – Baltik, načinjen je najteži dio posla i svojevrsno "probijanje leda". Kada

to jednom uspije onda se ostalo odvija po svojoj unutarnjoj logici i poput lavine koja je na početku jedna mala gruda pretvara se u nezaustavljivu masu. Za taj početak, za to probijanje leda, dovoljno je čak uspijeti u tome da se povežu samo zemlje južnog dijela pojasa, tj. Hrvatska, Mađarska, Slovačka, eventualno i Austrija. Za početak to je sasvim dosta i ta koalicija predstavlja dovoljnu snagu da se može bitnije utjecati u sveukupnoj europskoj politici, htjela to ta nakaradna EU tvorba ili ne htjela. Jezikom metafore, ovo savezništvo predstavljalo bi napuknuće leda, taman prije nego što ga se uspije skroz probiti.

Namjerno se u cijeloj ovoj koncepciji ne spominje Slovenija iako je potpuno prirodno da se ona nađe jednako tako u prvom valu međudržavnog povezivanja zajedno s Austrijom, Mađarskom i Slovačkom. Razlog je u tome što je Slovenija i njena politička elita svim srcem zaigrala na kartu otimanja hrvatskog teritorija i ostvarivanja svojih sitničavih interesa na račun Hrvatske, sve opet u suglasju i podrškom Italije, a iza čega stoje i sve skupa zajedno nahuškavaju Englezi kojima je dana zadaća odrađivanja prljavog posla u Europi. Složena je ta kombinatorika, ali takva je kakva je, i kao u šahu treba znati uvidjeti sve moguće kombinacije, prepoznati onu koja je na djelu i prikladno odgovoriti svojim potezima. Slovenija se zato mora najprije dobrano izgnorirati, i to sve dok događaji koji se odvijaju uokolo nje ne navedu Sloveniju i Slovence na to da se “nanovo izmisle” i dobrovoljno krenu graditi svoju kuću na novim temeljima, a ne na ovome što im neće donjeti ništa dobroga. Otprilike je ovo slično prisupu kao što je opisano u odnosu s Italijom. No, više o odnosima sa Slovenijom malo kasnije, kada će se detaljno govoriti o odnosima sa svim neposrednim susjedima i što je Hrvatskoj konkretno činiti po tim pitanjima. U svakom slučaju, u ovom konceptu pojasa ili vertikale Jadran – Baltik, Slovenija se podrazumijeva kao sastavni član, ali za to mora svojevoljno promijeniti svoju unutarnju sadržinu, a to se odnosi na njenu političko-gospodarsko-kulturnu elitu koja je potpuno okrenula leđa katoličkom bitku slovenske nacije i time je izvrgla najgoroj mogućoj opasnosti. Kada se jednom dogodi povratak Slovenaca kao nacije i Slovenije kao države u okvire katoličke vjere, a odbaci se sada toliko prigrljeni EU ateizam, agnosticizam i sve ostale nekršćanske izmišljotine, onda će se bez poteškoća uspostaviti i prikladno savezništvo na korist svima. **To nacionalno obraćenje od nekršćanskog prema kršćanskom jednako vrijedi za sve narode, da ne bude zabune, ali najviše vrijedi za nas Hrvate.** Uostalom, kako se to obraćenje jedne nacije na vjeru ima izvesti u svojoj državotvornoj formi, u svojem institucionalnom izrazu, i je osnovni sadržaj ove knjige. Ovdje se samo u okviru vanjske politike i diplomacije kao teme ovog poglavlja naglašava da nakon što ta preopbazba pođe za rukom Hrvatima na način koji je iznesen na velikom broju stranica ove knjige, isto se očekuje i od ostalih, pa tako i od sada dobrano (neo)poganizirane i zavedene Slovenije.

Ima još jedna stvar koja ide na ruku Hrvatskoj u ovoj koncepciji Podunavskog katoličkog pojasa od Baltika do Jadrana, a to je da se time u prvoj fazi isključuje (ili preskače) Srbija kao bitni element u odnosu prema Rusiji, a jednako tako i prema cijeloj regiji. Nije to dobro zato što se planira nekakva izolacija Srbije i Srba zbog neke mržnje, nego zato što je u Srbiji još previše prisutno velikosrpsko ozračje prikladno podupirano iz svjetskih centara moći (London, Pariz) i nije se dogodila potrebna katarza kojom bi oni vidjeli da ne smiju biti zavedeni od Londona i Pariza, jer Srbima samima to ne donosi dobre plodove. Srbija kao izrazita figura Londona i Pariza postaje potpuno perifernim pitanjem jednom kada se uspostavi vertikala od Hrvatske do Litve, a to je bitno zbog budućih planova prema Rusiji koja onda sama mora također uvidjeti da London koristi Srbiju kako bi što bolje mogao kontrolirati Rusiju i manipulirati Rusijom prema svojim hirovima. Rusija je potpuno nepotrebno opterećena potrebom da pod svaku cijenu zastupa srpske interese, a koji Rusiji ništa ne donose osim praznih fraza o bratstvu, čak i bez jedinstva. Lažno je to bratstvo, pogotovo od strane srbijanske elite koja je u službi isključivo Londona i Pariza te lukavo koristi kod Srba kao pravoslavnog naroda njihovu tradicionalnu nacionalnu romantičarsku usmjerenost prema pravoslavnoj Rusiji, a sve kako bi tu istu Rusiju preveslali i na koncu oslabili u skladu s njihovim protubožjim interesima.

Kada se ovdje sada toliko određeno iznose planovi po kojima bi se moralo raditi treba također naznačiti mogućnost da se ništa ili vrlo malo od svega navedenog stvarno i obistini. To je tako zato jer mi ne možemo znati kada i kako će se ostvariti volja Božja i ovi planovi su samo jedna matrica budućeg rada koji sada, u ovom trenutku i ovim okolnostima, izgleda najidealnijim djelovanjem. Stotine drugih stvari se mogu dogoditi koje mogu planove pospješiti ili onemogućiti. Mogu se npr. desiti događaji

poput promjene stanja u Španjolskoj na način da se obnovi frankistička ideja na neki novi način kojim bi se spriječilo trenutno rapidno propadanje španjolske nacije koje je daleko pogubnije od nekadašnjeg laganog umiranja španjolskog imperija. Isto tako može se dogoditi iznenadna promjena u Meksiku po sličnom obrascu koji je viđen u Venecueli, što opet dovodi do radikalno novog odnosa snaga u svijetu i stvara još veće opterećenje hegemonističkim planovima SAD-a. Ili bilo što drugoga ovakvog tipa, ali i nešto suprotno što bi otežalo protuhegemonističku frontu, poput uspjeha SAD-a da svrgne Chaveza i sl. Bilo kako bilo, sve treba spremno prihvatiti i ništa od toga nema učinak kojim će se uspijeti spriječiti prorokovano obraćenje Rusije i onda s tim preokretom pripadajućeg razvoja događaja u svijetu. Ono što se mijenja i što je trajna nepoznanica je vrijeme i točni slijed događaja, ali se krajnji rezultat nikada ne može izmjeniti i po tom saznanju trebamo imati svoju unutarnju sigurnost u svojem radu, a pogotovo kada se suočimo sa neizbježnim teškoćama koje bi mogle izazvati dvojbe o ispravnosti izabranog puta. To je put nasljedovanja nosača križa koji podrazumijeva da se sa vjerom izdrži razdoblje vremenite patnje s pripadajućim padovima kako bi se nakon posrtanja pod križem ponovno ustalo i tako zadobilo vrijedan plod koji iz patnje jedino i raste.

UN kao sjeme buduće svjetske nadvlasti

Na kraju ovog općeg dijela koji je pokušao obuhvatiti globalnu geostratešku zadaću koju treba zastupati Hrvatska, potrebno je još nešto reći o nečemu što je cijelo vrijeme svjesno prešućeno. Radi se o UN-u i o tome da se objasni hrvatsko stajalište prema toj instituciji.

U biti tu nema potrebe puno govoriti, jer se na UN treba gledati kao na jednu instituciju koja je po svojem stvaranju već bila predviđena ostvarivati ulogu zakonsko-pravne prethodnice buduće jedinstvene svjetske nadvlade. Već sam naziv UN – Ujedinjeni narodi – govori o potpuno neprihvatljivom konceptu svjetske politike jer se nagovještava nekakvo buduće ujedinjene različitih naroda u jednu jedinstvenu cjelinu. Isto kao i u slučaju EU ili ujedinjene Europe koja želi postati velikom talionicom naroda, ali uvijek se sve to radi isključivo na svjetovnim principima s potpunim isključenjem božanskoga. Zato je od UN-a potrebno učiniti veliki odmak i svoje članstvo u njemu svesti na puko sudjelovanje kroz koje se omogućuje komunikacija među različitim državama na jednom mjestu i ništa više od toga. Najgore je upasti u obrasce kojim se UN-u daje legitimitet u odlučivanju nad suverenim pravima drugih država, a to je upravo prisutno kroz koncepciju Vijeća sigurnosti koje je jedino ograničeno postignućem suglasja između pet stalnih članica s pravom veta. Ukoliko suglasnost postoji, prema ovakvom obliku UN-a koji sada postoji, dozvoljava se nametanje nekakvih rezolucija koje se onda nameću kao navodno obvezujuće. To je posebno indikativno na primjeru agresije SAD na irački suverenitet gdje naši, ali i svjetski, tzv. državnici, posve nebulozno ponavljaju kako za napad na Irak nije donesena pravovaljana rezolucija Vijeća sigurnosti i to je ono što ih suspreže od toga da se otvoreno uključe u agresiju. Kao da bi činjenica da se radi o agresiji i običnom imperijalističkom pohodu bila izmjenjena da je kojim slučajem bilo suglasja među petoricom iz Vijeća sigurnosti? Nepravda je nepravda i sloga moćnika oko nečega ne čini to nešto istovremeno legitimnim ili pravednim.

Stoga, UN treba koristiti kao korisno sredstvo komunikacije među narodima putem predstavnika vlastodržaca kada je to god moguće, ali nipošto se ne smije dopustiti davanje ikakvog legitimiteta svakom pokušaju ograničavanja nacionalnog suvereniteta. Štoviše, mora se djelotvorno zalagati za izmjenu ovoga i ovakvoga UN-a koji je osmišljen da daje blagoslov silnicima i podjarmljuje male i slabe ovoga svijeta. Treba se zalagati za svjetsku instituciju u kojoj će se moći razgovarati i dogovarati na ravnopravnoj osnovi bez prijetnji štapom ili podmićivanja mrkvom, kako se otvoreno naziva osnovno načelo vanjske politike hegemonista modernoga doba. Prevedeno to znači: "Ili ga kupi ili ga istuci, ali nemoćnik moćnika slušati mora." Ta buduća svjetska organizacija trebala bi imati i promijenjeno ime uz promjenu svojeg uređenja, ali izmjena imena dolazi nakon izmjene iznutra i ostvarenja preobrazbe koja će ići prema načelu pravednosti među narodima, a ne na načelu sile. Tada će se lako osmisliti i samo od sebe će se izroditi ime koje onda prikladno opisuje izmijenjeni UN. Čak je i ono prethodno ime Lige naroda bilo prihvatljivije i imalo je u sebi sadržaj koji nije tako izrazito globalistički u smislu da toliko otvoreno nameće neku buduću svjetsku nadvladu.

Jednako je tako posve neprimjeren odnos koji se sada i medijski i protokolarno pridaje osobi koja

obnaša funkciju glavnog tajnika UN-a. To je najobičniji sitni činovnik koji je tu postavljen od strane velikih sila sa presudnim utjecajem SAD-a i nema nikakvu težinu, a ponajmanje ima moralnu dosljednost. Na svojoj smo koži to najbolje osjetili kada je famozni Butros Butros bio glavni tajnik i koliko je svojim ponašanjem samo služio glavnim ratnim producentima. Ništa nije mogao, a još je manje htio učiniti što bi bilo na tragu istine i pravde. Samo se nepotrebnim usmjeravanjem pažnje njegovim izjavama i kretanjima gubila potrebita fokusiranost na bitne odredišne točke kojima se trebalo suprostaviti i što prije ih nadvladati. Ista se stvar odnosi na aktualnog tajnika Kofija koji je uspio još više potonuti u moralnom posrnuću, a istovremeno se, što nije uopće loše, cijeli UN-ov upravni aparat razobličio kao jedna skupina korumpiranih i novca gladnih lopova. Butros Butros ili Kofi, tko god bio i kako se god zvao, ne radi drugo do li sprovodi načela svojih mentora koji su ga na to mjesto i postavili. Zato davati im medijsku ili ikakvu političku važnost znači gubitak energije i nepotrebno zamaranje ispraznošću koju u sebi imaju.

* * *

Kao zadnji dio koji se dotiče vanjskopolitičkih pitanja dolazi određenje prema neposrednim susjedima s kojima smo određeni na bliskost, sviđalo se to nama ili ne. Ne samo to, nego treba uvidjeti da je cijelo okruženje u kojemu se nalazimo takvo po Providnosti pa ga takvim i spoznati. Sigurno je da nije ono što bi mi htjeli, ali upravo se i radi o tome da svoju volju podredimo Očevoj. Ono što bi mi svojim ljudskim ograničenjima htjeli nije ono što je stvarno najbolje, kako za nas, tako i za sve ostale. Mora se biti u pouzdanju da Otac nama želi i daje ono za što On zna da je najbolje pa se takvim mora prihvatiti i ovo okruženje u kojemu se nalazimo i izvući iz sebe najbolje što možemo da budemo dostojni sinovi. Sve što izgleda teško ili čak i nemoguće nije takovo ukoliko znamo da je Bogu sve moguće i odmaknemo se od naših ljudskih odrednica koje nas žele podjarmiti u svojom neupućenošću. Pouzdajmo se u Svevišnjeg i sve dobro koje smo dobili i koje neprestance dobivamo od Njega.

To se kao ništa drugoga najviše odnosi na naš odnos prema našim neposrednim susjedima, dakle prema nama bližnjim narodima. Kao što je najteže ili najzahtjevnije ljubiti bližnje u osobnom smislu, tako je jednako najteže uspostaviti odnos ljubavi među bližnjim narodima. Puno je lakše deklarirati veliku ljubav prema cijelom svijetu, a pogotovo prema onima koji su daleko od nas, i to je jedna od glavnih karakteristika modernog antiglobalitstičkog kvaziotpora nepravdi, mržnji i ratu u svijetu. Ta lažna ljubav do svojeg ekstrema dolazi kod onih koji postaju nezaustavljivi borci za "prava životinja" jer njima je previše blizak i sam pojam čovjeka pa da bi ga mogli ljubiti i okreću se ostatku živih bića koji po svojoj naravi ostaju beskrajno dalekima pa tako i dovoljno prikladnima za "ljubljenje". Svi su upućeni da se u ljubavi dokažu i pokažu u odnosu na one koji su im najbliži, a to je daleko najteže jer one nama bliske vidimo onakvima kakvi jesu, sa svim manama koje ljudi u sebi imaju. Naravno, i oni nas jednako tako vide i doživljavaju sa svim našim slabostima i posrnućima. Zato je i kod deset zapovijedi ona kojom se nalaže urednost odnosa između djece i roditelja prva u drugom stupcu, tj. onome stupcu koji se bavi odnosom čovjeka s čovjekom. Najprije se treba ljubiti najbliže koje imamo: roditelje i djecu. Sve ostalo zatim slijedi u koncentričnim krugovima blizine koju imamo u odnosu na druge. Tako dolazi šira obitelj i bliski prijatelji, suradnici s posla, poznanici, susjedi, itd. Kod odnosa među narodima vrijede isti principi kao i kod čovjeka kao pojedinca. Najprije se treba pokazati i dokazati u ljubavi i miru prema svojim neposrednim narodima, onima koji su najbliži, a zatim polako dolaze na red svi ostali. Također, ukoliko se uspije prikladno urediti odnose sa svojim susjedima, tim se više legitimiteta i potvrđene dosljednosti dobiva kod ostalih naroda. Onda se lijepo vidi da smo uistinu oni koji stoje iza riječi koje drugima propovijedaju.

Iz svega navedenog vidi se da nije ni najmanje nevažno pitanje uspostave odnosa s našim neposrednim susjedima i zato je bitno te odnose izgraditi na čvrstoj osnovi istine i pravde kako se ne bi pretvorili u svoju oprečnost. Jednako je tako bitno naglasiti da kod toga zalaganja za uspostavom najboljih, doslovce bratskih, odnosa s nama bližnjim narodima, nema zastranjenja u glupost kakva je lažna i neiskrena pomirdba sa figama u džepu sa bilo koje strane. Zato je bolje uopće nemati nikakve odnose, izbjegavati se, odnosno zamrznuti ih na najnužnji minimum, nego forsirati one odnose koji potiču iz laži jer ti najlakše vode u mržnju i opet novi rat, a to nikome ne donosi dobro. Ukoliko se ne možemo usaglasiti oko istine i pravde, onda je daleko bolje udaljiti se jedni od drugih i okrenuti se svaki unutar

sebe i preispitivati se sve dok ne dođe do prikladnog suglasja. Evo, u tome tonu se u daljnjem tekstu daje podrobniji naputak kako sa svakom pojedinom zemljom treba raditi na bratstvu, ali bez jedinstva koje je bilo prije u Jugoslavijama ili Monarhiji, nego jedino jedinstvo u Isusu Kristu koji nas sve savršeno povezuje kao ljude i kao narode.

Hrvatskoj susjedne zemlje i uređenje odnosa sa njima

1. Srbija

Ovo je u svakom slučaju najteži zadatak koji je potrebno napraviti, ali jednako tako može dati najbolje plodove ukoliko se u njemu uspije. Ti plodovi neće biti korisni isključivo Hrvatskoj ili Srbiji nego bi imali daleko šire dosege, ali upravo visoka vrijednost tih plodova čini ih skoro neostvarivim. Zato je i utoliko više tu potreban udio Nebeskog zahvata ili Božje intervencije kako bi se postiglo nadilaženje svih vrsta i oblika ljudskih ograničenosti.

Najprije je prikladno dati osnovni pregled dosadašnjeg promašenog i štetnog vanjskopolitičkog odnosa moderne Hrvatske naspram Srbije. Najočitiji je onaj ljudski element koji je razvidan u nedopustivom međudržavnom "normaliziranju" dok se nije riješilo pitanje nestalih ljudi u ovom poslijednjem ratu i cijelom odnosu Srbije i Srba prema tom ratu. Nema tog gospodarskog probitka koji može opravdati takvo postupanje, pogotovo što je negdje 80 ili 90% nestalih ljudi iz Vukovara što je jedan dodatni razlog za nepristankom na tu tzv. normalizaciju koja ni nije normalizacija normalnim ljudima.

Druga stvar koja se mora raščistiti je odnos Srbije i Srba prema prošlom ratu, a koji je ostao u nekakvoj sivoj zoni "svi smo agresori" povijesne slike. I to još u onim "boljim" varijantama dok je jednako tako zastupljeno stanovište kako je na Hrvatskoj nekakva elementarna krivnja za rat zbog toga što je otišla putem samostalnosti. To ima uporište u duboko utisnutom stajalištu da Hrvatskoj nije dopušteno uopće imati svoju državnost, štoviše, da je nikada nije niti bilo, te po tome Srbija ima nekakvo povijesno pravo da određuje na što to Hrvati kao narod imaju pravo. Pogotovo je to još dodatno potencirano sluganskim odnosom hrvatskih vlasti prema svjetskim silnicima koji upravo inzistiraju na toj i takvoj povijesnoj muteži, kako bi sve sveli na nekakav plemenski sukob primitivnih balkanacâ, tj. na običan građanski rat koji tako ni nema legitimnost obrane napadnute države te su svi jednako zločinci. Tu je uloga Haaga presudna budući da je od Hrvatske nerazumne politike najprije inicirano, a potom i prihvaćeno to sudište laži pa mu je tako dan mandat da napiše povijest koju ćemo još morati uvrstiti i u povijesne udžbenike za našu djecu jer je to po "europskim standardima".

Stvar je tu toliko jasna da ne treba previše razglabati jer bi se podebljala ova ionako predebela knjiga. Jednostavno, nema dalje pomaka dok Srbija ne doživi unutarnju katarzu u pristupu prema Hrvatskoj, a to znači **da se prizna agresija, odrekne svojih pretenzija na Hrvatsku jednako kao i na BiH, te kao materijalna potvrda iskrenosti izrečenih riječi preuzime obveza naknade ratne štete, ali jednako tako i odreknuće od postojanja tzv. "Republike Srpske"**. Ne može Srbija krenuti na Hrvatsku s jasnim ciljem grabeža teritorijâ i bogatstvâ koji se na njemu nalazi i koji svaki teritorij ima sam po sebi, ljude ubijati i razarati nacionalne vrijednosti pa onda, kada u tome ne uspije, najednom nikome ništa. Ajmo sada biti dobri prijatelji, budimo komšije. Tako jednostavno ne može i to je samo zalog za buduću agresiju, jer je pouka jasna: može se pokušati ukrasti i ako se uspije dobro, ako ne, opet dobro. Gdje se može dati bolja inspiracija za ponavljanje od nekažnjenog djelovanja, makar samo i verbalno i na razini ideje. Još se više sve ovo odnosi na opstanak jedne nakaradne konstrukcije kakva je ta "Republika Srpska" i **od te nepravde koja vapi do neba Srbi i Srbija trebaju dobrovoljno i zbog vlastite koristi odustati** te se okrenuti od Londona i Pariza prema svojim susjedima. Po mogućnosti iskrenog savezništva sa susjedima na njihovom zapadu. To bez ovdje izričito navedena dva uvjeta nije moguće ostvariti. Naime, time bi se konačno prekinuo nikad zaustavljeni kontinuitet Garašaninove strategije širenja Srbije na sve strane svim sredstvima državne politike. Ako nema tog jasnog odreknuća od narčetanijske ideje, i to odreknuća verbalnog i djelatnog, nema napretka u odnosima i najbolje je onda potpuno zalediti ovo zatečeno stanje kao jedan trenutni status quo kojim se spriječava veće zlo. Ako ništa, onda barem za neko vrijeme, jer žalosna je činjenica da politika ustrajanja na narčetaniju prije ili kasnije dovodi do novoga rata.

Jasno je da je za srpsku katarzu i prekid s Garašaninom nadasve potrebno da se unutar Srbije i njene Srpske pravoslavne crkve (SPC) dogodi preokret kojim to više ne bi bila institucija u službi ikakvim drugim idejama osim onima koje su isključivo kršćanske. Tu se i nalazi sva problematika potrebnog preokreta u Srbiji jer je SPC dobrim dijelom potčinjena onim snagama koje nisu u službi Spasitelja nego se radi u suglasju sa silama koje su otvoreno antikršćanske. To ne znači da unutar SPC nema onih snaga koje su istinski kršćanski usmjerene, ali su trenutno potpuno marginalizirane, te se tu ujedno i nalazi onaj prostor u kojemu se treba odigrati traženo čudo ili Nebeska intervencija kojom bi bilo omogućena preobrazba unutar Srbije, te jednako tako i mogućnost savezništva između Hrvatske i Srbije kojim bi se uspjelo potpuno poremetiti planove graditeljima Novog svjetskog poretka.

Zato, dok se to potrebno srpsko preobraženje ne desi, Hrvatska mora biti stroga i distancirana od Srbije što je to više moguće. Jednostavno, Srbiju Hrvatska mora ignorirati i pustiti je da se samostalno unutar sebe sredi, a onaj hrvatski poticaj koji bi na Srbiju mogao pozitivno djelovati tako da se i ona vrati svojim kršćanskim korijenima je upravo u hrvatskom uspjehu u uspostavi jake i produktivne države na kristološkim načelima. Kada Srbi u Srbiji vide da Hrvatskoj ide nadasve dobro i kako obilujemo blagoslovima koji se očituju i u vidljivom materijalnom blagostanju, može doći do svojevrsne pozitivne ljubomore koja će i Srbiju navesti da krene putem obilježenim križem. Pretpostavka je da kroz mehanizme MMF-a, Svjetske banke i WTO-a osiromašeni i svoje materijalne osnove lišeni Srbi, kroz pozitivni primjer Hrvatske u odupiranju tom globalističkom razbojstvu vide riješenje i za svoje probleme. To djelovanje putem materijalnog uspjeha ima svoju logiku upravo u tome da se iskoristi stanje pretežite usmjerenosti prema materijalizmu kao mjerilu vrijednosti, a što je karakteristika modernog mentaliteta. Naravno, to može izazvati i potpuno suprotan učinak te **umjesto pozitivnog izazvati negativan učinak zavisti i želje za otimanjem novostvorenog hrvatskog materijalnog blaga**, ali treba zadržati optimističnu varijantu kao onu koja će se desiti. Za ovu lošu verziju razvoja zato i postoji predviđeno i opisano militarističko uređenje Hrvatske i pridavanje tolike važnosti sektoru obrane.

U tom smislu rada na dosljednosti u uspostavi savezništva sa Srbijom u fronti protiv globalizma postavljaju se kao nezaobilazna međudržavna pitanja poput isplate ratne odštete ukoliko se želi graditi odnose na dobrim temeljima. Po ratnoj odšteti koju Hrvatska ima svako pravo potraživati mora se biti dosljedan i tražiti to pravo koje nam po pravdi pripada. Zar ne bi svaki normalan čovjek očekivao moralno (verbalno) i materijalno obeštećenje od susjeda koji mu je s namjerom da ga ubije i porobi usput uništio dobar dio kuće? Ako već ne zbog svojeg vlasništva, svaka glava kuće mora misliti jednako na to da je uništena imovina nasljeđe predaka koji su mu je omogućili steći, a još više je dužan ono što je primio proslijediti dalje svojim potomcima. Ne može se tu igrati velikodušja i potpunog otpisivanja štete jer time ne zakida sebe, što je potpuno legitimno, štoviše čak i poželjno, nego zakida drugoga i to onoga koji mu je najbliži. Sve drugo je nenormalizacija i ostavljanje neraščišćenih računa koji onda poslije dolaze na naplatu sa visokom kamatom, a znamo koliko je kamata pogubna.

Ono što je moguće je dogovaranje oko toga kolika je ta ratna odšteta i kao znak hrvatske dobre volje, ukoliko za to ima osnova kroz postupke s druge (Srpske) strane, reduciranje tog duga u jednom primjerenom iznosu. No prije nego što bi se nešto moglo reducirati i otpisati kao doprinos uspostavi savezništva, ona druga strana mora najprije prihvatiti svoju obavezu u vidu priznavanja obaveze plaćanja pune ratne odštete. Konkretno, u slučaju rata od '91. do '95. to otpisivanje dijela ratne štete bi bilo izraženo time da se ne računa posredna, nego samo neposredna šteta. To nije nimalo beznačajan ustupak jer je posredna šteta veća od ove neposredne, pogotovo stoga što je obuhvaćena sve većim vremenskim periodom unutar kojeg se računa, jer što vrijeme više odmiče to je veći ukupni zbir posredne ratne štete. Jednako tako je prihvatljivo uzeti u obzir teško gospodarsko stanje koje danas vlada u Srbiji i prihvatiti realnu mogućnost onoga što je Srbiji podnošljivo tako da se ne stvori situacija kakva je nakon Prvog svjetskog rata napravljena Njemačkoj nametnutim ratnim reparacijama od strane Francuske. Na kraju je sama Francuska platila cijenu vlastite pohlepe i nepopustljivosti prema nedaćama svojeg susjeda i ima u tome neke simbolične povijesne pravde. Ono što je najvažnije je da se ne odustane od jedne odštete koja će biti prihvatljiva i, što je još važnije, realno izvediva ako Srbija uopće dođe do toga da je prihvati kao svoju obavezu.

Ono što je apsolutno najrealnije je da se izvedu tzv. prebijanja dugova između Hrvatske i Srbije na

način da se ono što je hrvatski dio obveza prema Srbiji i Srbima koji imaju vlasništvo u Hrvatskoj na osnovi državljanskog prava ili na osnovi nasljeđa iz perioda SFRJ. Sva se ta imovina, zajedno s pripadajućim zemljištem, zbraja i uspoređuje se s onom procijenom počinjene ratne štete koju Srbija duguje po osnovi agresije. Time bi se izbjegao ovakav apsurd, nepravda i izdaja od domaćih vlasti kojim se Hrvatska ni manje ni više nego zadužuje na "međunarodnom tržištu kapitala" kako bi potom mogla davati nekakva obeštećenja srpskim povratnicima ili onima koji se pozivaju na vlasništvo kojemu sada ne mogu pristupiti, a ipak žele naknadu vrijednosti. Sigurno je da vrijedi princip privatnog vlasništva koje se mora primjereno nadoknaditi od strane države, ali izbjeglim Srbima na osnovu prebijanja dugova ta potraživanja mora isplatiti Srbija. Tako nešto je toliko evidentno pravično da nema govora o popuštanju po tome pitanju, a pogotovo ne podlijeganju pritiscima fantomske međunarodne zajednice koja želi postići upravo prihvat krivnje od strane Hrvatske prema izbjeglim Srbima. To što je tim međunarodnim liscima uspjelo naše slugane navesti da te izbjegle Srbe obeštećuju, a da istovremeno Srbija ne obeštećuje Hrvatsku, je doslovno materijalno priznanje da smo mi u biti oni najgori krivci u ovome ratu, jer, eto, imamo nečistu savijest i sada se želimo iskupiti plaćanjem odštete Srbima. **Ovdje je bitno uvidjeti kontekst takvog čina jer plaćati odštetu Srbima koji su izbjegli zbog prvenstveno vlastite nečiste savijesti i velikosrpskog manipuliranja iz Beograda, jednako je plaćanju ratne odštete Srbiji zato jer smo se uspijeli obraniti.** Takve apsurde mogu stvoriti samo hrvatski vlastodršci i imamo priliku živjeti u jednom velikom teatru apsurda. Kao šlag na tortu apsurda dolazi i izokrenutost principa vremenskog slijeda, jer su Hrvatskoj i njenim političarima prioritetniji oni koji su po bilo kojoj osnovi oštećeni 1995. godine, od onih koji su jednako tako oštećeni prije toga. Ako je po jednoj najosnovnijoj logici, mora se pomagati u obnovi i svemu što je s time povezano tako da se najprije pomažu oni koji su prvi nastradali i to nema veze s nacionalnom pripadnošću i vrijedi samo po osnovi vremenskog slijeda oštećenosti u ratu. Naravno, ni to nadasve logično i pravedno načelo vremenskog slijeda nije na djelu i radi se upravo suprotno od toga, ali kako je to ono što hoće "Europa" i "svijet", svakako da onda naši slugani tako rade. Ipak je EU najveće božanstvo hrvatske vladajuće klike.

Postoji još jedan neshvatljivi propust kod pitanja potraživanja i naplate ratne štete, a to je imovina bivše SFRJ. Da je hrvatska diplomatska koncepcija išta vrijedila, naplatili bi se maksimalno iz tog izvora. I to vrlo jednostavno. Najprije se podijeli savezna imovina po postotnom udjelu, a zatim Hrvatskoj i BiH pripadne onaj dio koji je trebao otići Srbiji. Srbija iz saveznog kolača ne dobiva ništa osim saveznih nekretnina na njenom području, a koje nije ni moguće preuzeti. Neshvatljivo je da Hrvatska pristaje na razdiobu SFRJ imovine kao da se ništa nije desilo, ali ta neshvatljivost i otuđenost od razuma je konstanta hrvatske politike. I to konstanta s neprekinutim rastom u svojoj nerazumnosti.

Kada se tako postave stvari koje su one najprioritetnije kod procesa izmirenja i izgradnje dobrosusjedstva s postavljenim idealom istinske bratske ljubavi, tek onda se može ići dalje. Prije toga ništa ne dolazi u obzir osim minimalnih diplomatskih kontakata koji i imaju svrhu u tome da, ukoliko do srbijanske katarze dođe, budemo u mogućnosti započeti daljnje razgovore i međusobno približavanje. To doslovce znači da nema govora o tome da je uopće moguć ikakav prekogranični prijelaz i ikakva suradnja po tom osnovu. Ne dolazi u obzir, jer dok ne dođe do rješenja ta dva pitanja (nestali ljudi, ratne reparacije i sveukupni odnos Srbije prema ratu) nema pomaka u odnosima dalje od prekida borbenih djelovanja. **Ne može se preko međudržavne granice puštati prijelaz čovjeka dok se najprije ne postigne prijelaz čovječnosti i čovjekoljubivosti.** Bolje je da onda jednostavno brklja na granici bude spuštena, neka prijelaz zaraste u korov i takvim ostane dok se ljudi na objema stranama ne izmjene toliko da se postignu navedeni minimalni uvijeti za istinsku normalizaciju.

Tako izričito nepopustljiv hrvatski stav dodatno se potvrđuje ispravnim kada se vidi kako je trenutno u Srbiji najjača politička opcija ona koja otvoreno nudi uspostavu Srbije sa zapadnom granicom Karlobag – Karlovac – Virovitica, te time navješćuje nove ratne pohode istovremeno obećavajući bolju produktivnost od bivših ratnohuškača. I sada ići na nekakvo bratimljenje znači otvoriti vrata novim četničkim pohodima čim im se pruži prilika. Pogotovo stoga što je Srbija od 1903. godine i ubojstva Obrenovića pod neprekinutom neposrednom pozadinskom upravom Londona i Pariza. I te nesretne Obrenoviće, kralja Aleksandra i suprugu Dragu Mašin, likvidirala je upravo Londonsko-masonska veza preko svojih srbijanskih agentura (Sloboda ili smrt/Crna ruka) i postavila na tron Karađorđeviće koji onda dalje vjerno rade po dobivenim uputstvima iz Londona i Pariza. Taj čin ubojstva Obreno-

vića nazvan Majskim prevratom djelo je zavjere u kojoj dokazano sudjeluju slobodni zidari. Posve je konkretno utvrđeno da su to trgovac Nikola Hadži Toma, advokat Aleksa Novaković, poručnik Božin Simić i kapetani Stevan Šapinac i Milan Gr. Milovanović. Uostalom, i novoizabrani kralj Petar Prvi Karađorđević bio je također – slobodni zidar. Glavni grijeh Obrenovića i razlog zašto ih London odlučuje likvidirati je u tome što je Srbija pod Obrenovićem bila orijentirana prema jednoj afirmativnoj suradnji, da se ne kaže suživotu, s katoličkom Austro-Ugarskom. Zbog već tada postavljenih ciljeva rušenja dva velika kršćanska carstva – pravoslavnog Ruskog i katoličkog Austro-Ugarskog – i prekida centralnoeuropskog nastupanja prema području središnjeg Sredozemlja kroz Jadran, ali i područja Srednje Azije i Bliskog istoka povezivanjem s Turskom, moralo se kroz jednu malu Srbiju pokrenuti prvi globalni rat. Dakle, dva su motiva koji su tu bitni: duhovni i geopolitički. Zatiranje zadnjih velikih kršćanskih država izraženih u monarhističkoj formi i potpuno ovladavanje naftnim izvorima kao glavnom strateškom sirovinom 20-tog stoljeća.

Karađorđevići su u tome dobro poslužili i uspostavilo se trajno povezništvo između srpske i engleske zakulisne bratije. Ono što je moguće vidjeti kao eventualno otrežnjenje Srbije u budućnosti je da njima samima to podložništvo donosi više štete nego koristi jer ih se uvijek koristilo kao potrošnu robu onako kako je to najviše odgovaralo interesima najprije Londona, a potom i cijeloj anglo-američko-cionističkoj koaliciji. Srbiju se svjesno žrtvovalo u Prvom svjetskom ratu znajući da neće biti u stanju oduprijeti se Austro-Ugarskoj sili, a to što je poslije Srbija stvarno dobila svoje željeno proširenje na zapad opet je bilo samo u službi Londona i njegovih interesa. Tako je i sam atentat na kralja Aleksandra u Marseillesu bio jednako tako odrađen preko Londona, a razlog je ležao u tome što je Aleksandar davao znakove kojima se pokazalo da hoće uspostaviti određenu neovisnost od tog istog Londona. Naime, Aleksandar je na osnovi pouzdanih informacija koji razotkrivaju judeo-masonsku pozadinu Oktobarske revolucije i istinsko naličje boljševika kao plaćenika financijske internacionale, potpuno ispravno zaključio da ga prije ili poslije čeka sudbina Romanovih. Dao je neke naznake kroz svoje izjave i postupke kojima se odao u svojim “prevratničkim” nakanama i sudbina mu je tako bila zapečaćena. Također je i Beogradski puč iz 1941. godine, kada Simović s grupom oficira svrgava vladu koja je potpisala Trojni pakt, izveden po direktnom Londonskom naputku. I tada, jednako kao i 27 godina prije (1914.), nije se iz Londona gledalo kako pomoći Srbima, nego kako ih upotrijebiti za svoju korist. I što su Srbi dobili time natrag osim što je na cijelom prostoru poteklo more krvi i akumuliralo se dovoljno mržnje da se i 45 godina poslije (1991.) opet Srbiju i Srbe navede na pokretanje rata za interese London-Washington-Tel Aviv osovine zla?

Da bi Srbiji i Srbima bilo sve još dodatno tragično sada ih na kraju bombardiraju oni isti koji su ih posrednim djelovanjem podstaknuli na agresiju. Kada im je to postalo korisno u njihovim globalnim strateškim planovima (vidjeti Kissingera i njegovo društvo s Harvarda) svoje vjerne figure su kanibalizirali do mjere koja je same Srbe ostavila duboko zgroženima jer ih je onaj za koga su radili toliko dugo i tako vjerno žrtvovao s mirnoćom engleskog “gentelmana”. Istina, moguće je da je centar u Londonu rezonirao kako je Beograd s Miloševićem sam sebi kriv što su postali njihovom žrtvom u svjetskoj partiji šaha, jer da su “posao” s Hrvatskom i BiH uspjeli brzo odraditi, a kako je bilo prvotno planirano, ne bi došlo do nužde takvog djelovanja prema Srbiji i Srbima. Umjesto maloga rata koji bi samo postigao cilj oslabljenja katoličke i nacionalističko-separatističke strane koju je predstavljala Hrvatska i tako se bolje učvrstilo na najzapadnijim vratima koja vode u Centralnu Aziju, dogodilo se razvlačenje sukoba kojemu je tijek krenuo prema neželjenom pravcu prevelike i dugotrajne izolacije Srbije. Tme se prekinuo potrebni kontinuitet strateškog pravca od Hrvatske do Filipina te se silom prilika sam svojom prirodnom logikom navodi na uspostavu katoličke vertikale na taj pravac. Tako nešto nije bilo dopustivo i na najbrži način moralo se promijeniti negativni imidž Srbije koji je nosio Milošević i ubaciti nove i vjerne igrače na teren Srbije. Istovremeno se uspjelo nametnuti trajnu vojnu prisutnost na području Kosova izgradnjom najveće vojne baze istočno od starih NATO baza u Europi. Dakle, postigao se strateški cilj vojnog približavanja području Centralne Azije, ali i istovremno zatvaranje Rusiji mogućnost izbijanja na jug preko Srbije.

Upletenost i kontrola Londona nad Srbijom pomoću masonerije i povijesni kontinuitet je svakako vrijedno spomena kako bi se vidjelo da je samo stvaranje Srbije bilo planirano kao protuteža katolicizmu oličenome u Austro-Ugarskoj koja je i sama bila podosta masonizirana, ali ne do te mjere da je sama

kraljevska kuća bila potčinjena tom antikristovskom tajnom društvu. To je ujedno vrijeme francuske revolucije, bilo je očigledno da se Turska mora povući s Balkana i zato je preventivno poduzeto preuzimanje kontrole nad događajima time da se kroz masonstvo kontrolira nacionalna elita jednog naroda. Nacionalno oslobođenje od Turaka tako se organizira kroz okupljanje oko masonskih loža, prije svega onih u Vlaškoj, Beogradu i Vidinu. U tom balkanskom masonskom savezu za dizanje ustanka protiv Turaka od ljudi iz Srbije bili su Mustafa-paša, beogradski vezir, vojvoda Janko Katić i Petar Ičko, budući ustanički pregovarač na Porti, svi okupljeni u beogradskoj loži. Vidljivo je da su članovi lože jednako i Srbi i Turci. Oni se jedni prema drugima ponašaju kao braća, i to ne samo u loži nego i u vanjskom svijetu. Ta je loža radila sve dok tadašnje dahije nisu prodrle u beogradski grad i udavile Mustafa-pašu, inače nazvanog "srpska majka"!

Karađorđe, vođa Prvog srpskog ustanka, koji je po svim indicijama također bio član te lože, pod njezinim utjecajem produžuje rat protiv spahijâ i slama ih. Dodatna potvrda Karađorđevog masonstva je njegovo povjeravanje Dositeju Obradoviću svojeg sina Alekse i to odmah čim je ovaj došao u Beograd sa svojom kompletnom bibliotekom. Neko vrijeme Dositej i Aleksa stanuju kod ruskog predstavnika u Beogradu, Rodofkina, koji je također bio mason. Dositejev prosvjetiteljsko-slobodnozidarski rad posebno se očituje u školstvu, što je jedna bitna karakteristika masonske dugoročne strategije formiranja masa kroz kontrolu obrazovanja, a posebno onih darovitih pojedinaca koje obrazovni sustav pronađe i iznjedri. Inače, za Dositeja se zna da je pripadao jednoj leipziškoj loži te je otuda došao sa svim pripadajućim masonskim naukom dugoročno preparirati Srbe (srpsku društvenu elitu) za potrebe zakulisnih moćnika.

Tako masoni kroz cijelo 19. stoljeće kroje srpsku državu, njenu vanjsku i unutarnju politiku. U svakom slučaju, osobne i posredne veze vođa srpskog ustanka sa stranim državnicima i ljudima od utjecaja osnova su srpske diplomacije. Veze tzv. ustavobranitelja (koji su u Srbiji vladali od 1839/1842. do 1858.) s poljskom emigrantskom organizacijom sa središtem u Parizu imaju veliki utjecaj na razvoj ideje o nacionalnom ujedinjenju. František Zah, jedan od inspiratora i tvoraca srpskog nacionalnog programa bio je mason. I Garašaninovo "Narčetanije" nije ništa drugo nego produkt masonske kuhinje koji je stvoren kako bi se determinirala dugoročna srpska vanjskopolitička orijentacija onako kako je to bilo u interesu prvenstveno Londonu, a to je spomenuto prodiranje po horizontali prema zapadu i prekidanju katoličke vertikale Jadran – Baltik. Sve posljedice takvog sijanja zlog sjemena možemo mi u Hrvatskoj jako dobro spoznati, a najgore od svega je što je to toliko duboko uhvatilo korijenje među Srbima, da je to osnovni razlog zašto Srbiji treba prići nadasve odlučno po pitanju pravde i istine. To je i njima samima na korist jednako kao i nama, jer samo kada se u potpunosti iskorijeni taj zli korijen mogu Hrvati i Srbi krenuti putem pomirdbe koja ima nužnu trajnost i čvrstinu. Samo kada se zle sile koje prosperiraju na smrti i mržnji odstrane od utjecaja koje imaju nad Srbijom i Srbima može se raditi konstruktivno između dvije susjedne države, a dok se to sa Srbijom ne dogodi nema popuštanja ni za milimetar.

Kao jedan od najindikativnijih primjera kako je suptilno isprepletena mreža koja spaja London s Beogradom vidljivo je kroz likove Radovana Karadžića, Jovana Raškovića i lorda Davida Owena. Svi su oni psihijatri po profesiji, ali ono što ih spaja više od toga što su izabrali isto zanimanje je lik i djelo Dimitrija Mitrinovića (1887.-1953.). O Karadžiću i Owenu nema se što nadodati van poznatih okvira prisutnih u javnosti. S Raškovićem je druga stvar jer se stjecajem okolnosti uspjelo malo zaći u njegovu privatnost koja ga razotkriva u pravom svjetlu. Radi se o tome da je u njegovoj vikendici kod Primoštena pronađena izuzetno opširna okultno-magijska biblioteka visoke kolekcionarske vrijednosti što pokazuje njegovu očitu znalačku posvećenost toj tematici. Također, ali to je ipak na tragu neprovjerene priče, navodno je Rašković u Beogradu pronađen mrtav kako leži pored Dunava s knjigom o magiji u ruci. Kada se ne bi znalo da je bio u najmanju ruku pasionirani kolekcionar takvih knjiga onda bi takva priča bila nadasve neozbiljna, ali ovako postoji nešto što joj daje mogućnost relativno visoke vjerodostojnosti.

S druge strane, Mitrinović je velika povijesna nepoznanica kao što su to i svi ostali opskurni likovi koji djeluju iz pozadine pripremajući ideološku podlogu za buduće događaje. Do izbijanja Prvog svjetskog rata djeluje kao ideolog Mlade Bosne i vatreni zastupnik jugoslavenskog jedinstva. Nakon izvršenog

zadatka pokretanja rata za račun Londona, po njegovom svršetku seli u Englesku gdje ostaje do kraja života. **Tu do punog izražaja dolazi kroz razradu ideje svečovječanske prosvijećenosti, duhovnog spoznanja i moralnog preobraženja, no glavna mu je ideja o nužnosti stvaranja Sjedinjenih Država Europe.** Također intenzivno radi na upoznavanju skrivenih i sputanih moći u čovjeku, oslobađanje i podizanje psihičke energije, udruživanje i prosvjetljivanje u malim krugovima posvećenika, ezoterično i pomalo mistično okupljanje u grupama za proučavanje "drugih znanja", okultnih učenja i onostranih iskustava. U Mitrinovićeve akcije tijekom boravka u Engleskoj spada i organizirani zajednički rad za "zajedničku stvar", izlazak u javnost preko društava i škola za socijalne i psihološke studije, raznih predavanja i grupnih eksperimenatâ, duhovnih vježbi, društvenih inicijativa, javnih izjava i stručnih publikacija.

Najkoncizniji opis Mitrinovića po svemu što se zna o njemu i njegovom djelu bio bi da ga se nazove visokoiniciranim prorokom okultne teokracije. Kao i svi proroci, bili oni Božji ili ne, i on je znao da veličina proroka nije u slavi nego u ostvarenim predviđanjima. Osnovna poruka koju nudi kod zagovaranja ujedinjene Europe, i kasnije cijelog svijeta oko te Europe, je u mističkom voluntarizmu čovjekovog samospoznanja, duhovnog preobražaja i prosvijetljene budućnosti. **Propovijeda se jedinstvo konačnog i beskonačnog kroz duhovni uspon čovjeka koji počinje živjeti božanski život.** Jedan citat možda najbolje razotkriva Mitrinovićev svjetonazor gdje on kaže: *"Istinitost ili neistinitost stvari i događaja zavisi od naše volje: volja vjerovati, kriterij je saznanja"*. Dakle, istina je podređena čovjeku, njegovoj volji, a nije čovjek onaj koji se treba podrediti istini, tj. Istini. Inverzija potpuno u skladu s antikristovskom osnovom koja je tu prisutna jer od Krista kao jedine istine koju je čovjek dužan spoznati i podrediti joj se, nameće se čovjek sam za sebe s nekom svojom istinom. To je čovjek koji je sebi prisvojio status božanstva i po tome je nesputan u svojim radnjama osim po svojoj volji. Potpuno u skladu s temeljnom Crowlyevom sotonističkom porukom: *"Čini što hoćeš i to neka ti bude sav zakon"*.

Naročito upečatljivo djeluju usporedni navodi iz Mitrinovićevih proročkih vizijâ i kasnijih zvaničnih dokumenatâ Europske unije, Parlamentarne skupštine i Savjeta Europe. Posebnu je važnost pridavao snazi engleskog jezika, jer ga je naslutio kao nosioca buduće planetarne kulture i objediniteljsku silu svjeta sutrašnjice. Engleski jezik je vidio kao *epigenezu* prosvijećenog čovječanstva, klicu budućeg svjetskog jezika, kao glavni tehnološki oblik velike duhovne sinteze civiliziranog svijeta i jezik sveopće komunikacije *"koji bi mogao postati jezik budućeg čovječanstva"*.

Posebno je znakovita i slijedeća misao: *"Temeljni duh Europe je socijalizam, u tome smislu da taj pojam pokriva i izražava sve ono najbolje i vječno u snagama kao što su: demokracija, liberalizam, individualizam."* Zato ne treba čuditi kada se pisci današnjeg ustava EU u potpunosti otklanjaju od samog spomena kršćanskog duhovnog utemeljenja Europe jer je njihov duh na sasvim drugom mjestu: u socijalizmu kao temelju s pratećim privjescima kao što su demokracija, liberalizam i individualizam. Tu se vidi da je na djelu projekt koji je Dostojevski opisao kada je govorio o socijalizmu kao velikom ljudskom mravinjaku, jer je socijalizam koji je ujedno i ono što ovdje predstavlja duhovnost, jedna najobičnija težnja življenja samo po kruhu i za kruh. Opet je na djelu inverzija, samo sada poznatih Isusovih riječi: *"Pisano je: Ne živi čovjek samo o kruhu, nego o svakoj riječi što izlazi iz Božjih usta."* (Mt 4, 4). EU je socijalizmom kao duhovnim temeljem sebe odredio kao jedan veliki mravinjak, a ista se stvar želi ostvariti i s cijelim svijetom. Đavolsko je kušanje u tome što se ovdje nudi socijalizam kao ono što će svima dati kruha, iako se taj socijalizam na koncu transformira u čisti kapital-odnos, samo pod prividom brige za socijalne probleme ljudi. Štoviše, kroz čudesa znanosti i/ili magije od kamenja će se stvarati kruh te u tom ushitu prevarenih ljudi nitko više neće niti postavljati pitanja o nekakvom socijalizmu i sličnim izmišljotinama. Uostalom, što je to genetički inžinjering nego jedna protunaravna transformacija koja je suštinski sukladna prijelazu kamena u kruh?

Potvrdu da je projekt europskog ujedinjenja od samoga početka utemeljen na krivim, antikršćanskim načelima, imamo i u Mitrinovićevom upućivanju svojih bliskih suradnika kao delegacije koja je aktivni promatrač godine 1948. u Rimu na osnivačkim razgovorima o osnivanju Europske Zajednice. Predvodnik te "promatračke grupe" je engleski nobelovac Frederick Soddy, dugogodišnji predsjednik "Grupe Nova Europa".

Ono što je i bio glavni povod da se toliko pažnje posveti liku i djelu jednog Mitrinovića je u tome što on između ostalog 1926. godine osniva "Adlerovo društvo za individualnu psihologiju". To je ona poveznica s psihijatrijskim kružokom Karadžić – Rašković – Owen i tu se može vidjeti koliko je duboko utisnuta antikristovska opcija unutar svih ovih zbivanja kojima smo nedavno bili pogođeni ne shvativši zašto se to u stvarnosti događa. Ne poznavajući motive, metode i izvoditelje, ne može se niti prikladno oponirati u cilju zaštite. Zato, za punu spoznaju srpske agresije na Hrvatsku, bitno je znati upravo od Mitrinovića posijano sjeme koje je onda izniklo u navedenim operativcima na terenu. Naime, Mitrinović daje objašnjenje samih izvora ljudskog djelovanja, a to je ključno kod težnje za cjelovitom slikom spoznaje neprijatelja. Tako Mitrinović naukuje da u svakodnevnom životu obične racionalne ideje bivaju priznate samo ako su prihvaćene kao paradigme ustaljenog mišljenja, dok se "nepraktične" ideje, vizionarski ili utopijski poduhvati, koji po pravilu odudaraju od vladajućeg mišljenja, **mogu nametnuti jedino ako do svijesti ljudi dopru nekom vrstom emotivnog udara ili psihološkim šokom**, preko emocija koje kod običnog svijeta **najprije treba dobro razdrmati**. Eto, sada se lijepo vidi da je rat bio neizbježan kada se radilo o Hrvatskoj i BiH jer je poslužio kao sredstvo za nametanje novih paradigmi, onih koje odudaraju od ustaljenog mišljenja. I to ne samo za nametanje na ovome uskome području gdje se rat odigravao, nego i na prostoru cijele Europe koja je kroz medije u svoje domove dovela rat i sve druge pripadajuće emotivne udare i psihološke šokove. To konkretno u slučaju Hrvata znači da se razdrma i psihološko-emotivno udari na sve ono što se smatra ustaljenim, a to, opet, znači ponajviše ono što izvire iz Crkvenog naučavanja. Tako se minulim ratom pokrenulo najprije biološko istrebljenje, a potom i poganiziranje jednog katoličkog naroda koje konstantno traje sve do sadašnjeg trenutka. Sve iz razloga kako bi se prostor Hrvatske što više suobličio s poganiziranom Europom, tj. s EU mravinjakom, te prikladno modulirao za totalitarne globalne planove zakulisnih manipulatora o izgradnji Novoga svjetskog poretka.

Kada sve sagledamo kroz jedan ovako kratki pregled kojim se želi dati dubinska spoznaja naših istočnih susjeda, tj. Srbije kao države i Srba kao naroda, tek je onda moguće prikladno raditi na onome što je na korist svim ljudima. Jednako Hrvatima i Srbima, kako bi svi dobili obilje Božanskog milosrđa po kojemu bivamo spašeni. Također je ovim vrijedno pokazati kako između Hrvata i Srba nije bilo nikada sukoba dok smo obostrano bili čvrsto postavljeni na kršćanskim načelima. Nije bilo bitno što su jedni bili iz zapadnog, a drugi iz istočnog plućnog krila Crkve jedne. Moglo se mirno i bez sukoba živjeti jedni pored drugih. S druge strane, do krvavih sukoba koji dovode do rastuće spirale mržnje i zločina dolazi kada se državništvo od isključive utemeljenosti na kršćanstvu počelo voditi i modelirati na jednoj oprečnosti izraženoj sekularnim liberalizmom promoviranim najprije kroz masonsku organizaciju, a potom svoji lijevim i desnim ekstremima u komunističkom i nacifašističkom zlu. Dakle, sve su to bili oblici sekularizma, i svi su stvorili ono za što su i stvoreni: laž, smrt i mržnju. Sukladno tome, da se ta spirala prekine, moraju se najprije jedni, a potom i drugi, vratiti u ono utemeljenje koje je kroz rezultate dokazano, a to je nepomućeno kršćanstvo. Uostalom, u bitci na Kosovu polju sudjelovala je i jedna manja hrvatska vojna postrojba jer se u sprječavanju turskog prodora htjelo pomoći svojim istočnim susjedima s kojima se dotada nije imalo nekih posebno negativnih iskustava. Hrvatska se u tom pogledu povijesno dokazala jer nije iskoristila nevolju Srbije da sebe proširi na istok, na srpsku zemlju, što nije bio slučaj sa Srbijom poslije u izmjenjenim povijesnim okolnostima. Sada bi bio red na Srbiji da se prisjeti tih davnih vremena te tu pronađe inspiraciju za svoju buduću politiku prema Hrvatskoj. Na osnovu tog razdoblja mira, suradnje i bratskog pomaganja u nevolji, trebalo bi tražiti klicu neke buduće kooperacije u suprostavljanju novome zajedničkom neprijatelju koje je samo još gori i daleko više antikristovski utemeljen od Turske onoga doba.

U svakom slučaju, ono što je sada i ubuduće najpotrebnije je izbjeći novi rat, a to je ono što najviše treba očekivati, jer kada Hrvatska krene putem svojeg kršćanskog poslanja način na koji će se Hrvatsku htjeti zaustaviti je prvenstveno preko velikosrpske ideje koja je upravo iz tog razloga svjesno ostavljena netaknutom i latentno prisutnom. Namjerno se velikosrpstvo pušta u stanju kakvom još egzistira upravo kako bi ga se moglo opet instrumentalizirati kada se za to ukaže potreba. Tako i cijeli niz recentnih događaja potvrđuju kalkulaciju o mogućoj uporabi velikosrpstva ako se pokaže korisnim, a najindikativniji je dodjeljivanje ordena Draži Mihajloviću od strane SAD-a nakon dugog razdoblja čuvanja istog u ladici. Na taj se način malo odobrovoljuje srpski imperijalizam koji se nije realizirao onako kako su to htjeli, a posebno zbog faktičnog gubitka Kosova. Time se i politički pomaže jednom

liku kao što je Vuk Drašković kao glavnom predvodniku srpskog antikatolicizma, ali i antikršćanstva u cijelosti, jer time on postiže bitne poene na srbijanskoj unutarnjoj političkoj sceni. Naravno da SAD to ne bi činile da Vuk nije njihov pouzdan igrač na kojeg sa sigurnošću mogu računati. Kao dodatni razlog što će se u pokušaju slamanja preobraćene Hrvatske najvjerovatnije igrati na kartu velikosrpstva je taj što su SAD zajedno s Velikom Britanijom preko glave razvučeni u vojnom pogledu i nemaju realnih vojnih kapaciteta za izvođenje većih ratnih operacija negdje drugdje. Ništa manje nije važno ni sveopće medijsko stanje u percepciji javnosti za novu agresiju na bilo koga, pa tako i na Hrvatsku koja se odmetnula iz zagrljaja Novog svjetskog poretka. Slično kao i u slučaju Venecuele, gdje bi SAD već odavno izvele agresiju i nasilno postavili svoje marionete na vlast, ali nemaju sposobnost informacijskog prepariranja domaće i svjetske javnosti za jednu takvu akciju. S druge strane, upravo je toliko višestruko lakše navesti Srbiju da im posluži, pa onda doći u ulozi mirotvoraca i djelitelja pravde. U toj je situaciji zato najvažniji zadatak diplomacije, ali ponajprije hrvatskih medija i hrvatske vojske, da uspije djelovati preventivno prema Srbiji i Srbima tako da ih se odvrati od nepotrebnog prolijevanja naše i njihove krvi za tuđe interese. **Unutarnja jakost i obrambena pripremljenost koja odvraća je prvo oružje naše diplomacije prema Srbiji ovakvoj kakva je danas i društveno-političkoj eliti koja je trenutno vodi.** Kako je već prije naglašeno, takva je mogućnost napada na od zla odmetnutu Hrvatsku visoko vjerovatna i zato se moramo dobro pripremiti za mogućnost sukoba, jer ako ne na polju diplomacije, odnosi će se opet riješavati na bojnom polju preko nišana. Zato i je toliko prostora i pažnje u ovoj knjizi bilo posvećeno pitanju obrane, jer ako do sukoba mora neizbježno ili s visokom vjerovatnošću ipak doći, **odgovorno državništvo čini sve da gubitke života svede na najmanju moguću mjeru i što prije povoljno okonča sukob.**

S druge strane, ukoliko se ipak dogodi velika transformacija unutar same Srbije i oni sami spozanju kako je velikosrpstvo njima samima donjelo neprestanu nacionalnu tragediju, te se po toj spoznaji umjesto neprijateljstva prema Hrvatskoj kroz istinsko uranjanje u svoje pravoslavlje odreknu služenja antikristovim snagama, mogućnosti koje se pružaju pred dva naroda su nevjerovatno velike. **Trebalo bi samo pokušati zamisliti koji bi to bio šok u centrima svjetske moći da vide jedno kršćanski utemeljeno sporazumijevanje Hrvata i Srba tako da u svojevrsnom kristološkom savezništvu rade protiv opskurnih planova tih istih moćnika.** Posebno kada se sve sagleda na geopolitičkom polju, jer kao što od Hrvatske prema Baltiku ide granični lanac katoličkih zemalja, tako paralelno s istočne strane ide lanac pravoslavlja. To je linija Crna Gora – Srbija – Rumunjska/Bugarska – Ukrajina – Bjelorusija. Ukrajina ovdje posebno upada u oči jer je jednako tako predviđena i u onom zapadnom, katoličkom pojasu, pa tako igra jednu dvostruku ulogu centralne kopče između ta dva pojasa.

Tim eventualnim protuglobalističkim ili protuhegemonističkim savezom Hrvatske i Srbije **bilo bi realno moguće na tome savezu oformiti doslovnu kralježnicu buduće jedinstvene kršćanske Europe**. Ta kralježnica stvara se na načelima katoličko-pravoslavne alijanse gdje je osnovni povezujući činitelj spoznaja potrebe za odupiranjem zlu i svim antikristima koji su sada u svojem pohodu svijetom želeći ga u potpunosti porobiti. Također je ta europska kršćanska kralježnica upravo potrebna toj Europi kako je kralješnica potrebna čovjeku jer ona daje osnovu na koju se sve dalje može nadograditi, a da se ne raspadne. I poznata sintagma o potrebi da Europa diše sa oba plućna krila pokazuje svu svrsishodnost formiranja katoličko-pravoslavne kralježnice koja ide od Jadrana do Baltika, jer se ta dva plućna krila bez kralježnice ne mogu povezati u jednu funkcionalnu cjelinu i ne može se pravilno i skladno punim plućima disati Europi toliko nasušno potreban dah Duha Svetoga.

Ne treba govoriti koliko bi taj toliko nevjerovatan preobrat u Srbiji ubrzao cijeli tijek stvari. Čak do te mjere da bi bilo teško sve i pratiti s vlastitim unutarnjim razvitkom koji uvijek mora biti na prikladnoj razini kada se ide u jednu ovako kompleksnu diplomatsku bitku na širokoj fronti. Ipak, to bi bile svojevrsne "slatke brige" koje se mogu prevladati upravo pozitivnim učincima koji dolaze od brzog preobrata u međunarodnoj geopolitičkoj slagalici. Nadasve se to odnosi na pitanje Rusije jer bi time sigurno bilo postignuto dovoljne kritične mase da se Rusija što prije preobrati prema fatimskom proročanstvu, a onda dalje sve što slijedi je prijelaz iz aktivne obrane u aktivni napad. Pritom se misli na diplomatsko djelovanje u Europi i svijetu onako kako je opisano po sili nužnosti raspada nekršćanske EU i priklanjanja koncepciji kršćanski ujedinjene Europe suverenih i slobodnih nacionalnih država.

Ono što najviše daje tračak nade o mogućnosti ostvarenja uistinu povijesnog sporazuma između Hrvatske i Srbije je neumoljiva bešćutnost kapitalizma sa svim posljedicama koje on donosi. Kako je i kod nas u Hrvatskoj za vrijeme Tuđmana, uza sve njegove propuste bilo stanje države i nacije daleko bolje nego sada s "razvojem demokracije", isto je i u Srbiji nekon Miloševića jednako tako došlo do još težeg stanja siromaštva i razočaranosti. U oba je slučaja prevratnička garnitura bila direktno instruirana iz Washingtona i to čak od iste osobe – Madeleine Albright, tada ministrice vanjskih poslova. Te garniture su obvezane jednakim ustupcima svojim gospodarima, a suština tih ustupaka je prepuštanje kompletnog nacionalnog blaga u ruke financijske internacionale procesima tzv. privatizacija u "skladu sa zakonima slobodnog tržišta", "privlačenja stranih investitora", "ulaska međunarodnog kapitala" i ostalih klonovskih fraza koje su u upotrebi po cijelome svijetu, pa tako u Hrvatskoj i Srbiji jednako.

Ta teška nevolja dodatnog osiromašenja cijelog naroda do razine da se postane najjeftinijom radnom snagom, ili, što je još gore, da se jeftini rad dovodi kroz zapošljavanje imigranata iz cijelog svijeta, je ono što bi moglo na najbolji način otrijezniti velikosrbe kojima se sve iscrpljuje na tome da gledaju kako se proširiti prema svojim zapadnim susjedima. Posebno kada se u sve ukalkulira demografska smrt koja je kod Srba još izraženija nego kod Hrvata, što nije nimalo lako postići kada se zna kako nama prijeti skoro biološko izumiranje po sadašnjem demografskom trendu. Dakle, takav razvoj događaja u Srbiji mogao bi dovesti do **stvaranja onakvih snaga unutar srpskog naroda koje će spoznati da nam je neprijatelj zajednički i da je za oba naroda najbolje da se usuglase oko toga kako da se tome neprijatelju najdjelotvornije odupru**. Prvi i najvažniji način na koji mu se može oduprijeti je da se ne dopusti staviti mu se u službu kroz međusobno iscrpljivanje, nego u najmanju ruku jedni druge ostaviti u miru Božjem. Kao dokaz da nam i jednima i drugima rade o glavi iste sile zla lijepo je vidljivo kada se usporedi način na koji je kroz preuzimanje bankarskog sektora i Hrvatska i Srbija lišena svoje suverenosti. Kroz bankarske konglomerate ujedinjen je cijeli teritorij Hrvatske i Srbije pa tako cijela krvava borba i sve žrtve, sa obje strane i s međusobno suprostavljenim motivima, postaju potpuno besmislenima. I jedne i druge, i nas Hrvate i susjede nam Srbe, u međusobnu borbu naveli su nas motivi za koje je svatko smatrao da su pozitivini. U svakom slučaju radilo se o nekakvim idealima za kojima su ljudi išli u rat i za koje su bili spremni žrtvovati se. Osnovno je zajedništvo tim idealima u tome da izviru iz osjećaja nacionalne pripadnosti. Druga je stvar kakva je narav tih ideala i da li se radi o legitimnim, pravednošću ispunjenim idealima. No, kako se god okrenulo, ovakvim razvojem događaja svi su ideali poraženi, i hrvatski i srpski, i na neki način su izjednačeni kroz sveopće zatiranje. To je upravo iz razloga njihove nacionalne utemeljenosti, jer u Novom svjetskom poretku za bilo koje nacionalne ideje nema mjesta. Svaki nacionalni identitet se uništava i zatire do potunog nestanka. **Ovdje, u slučaju Hrvata i Srba, to se radilo i radi se tako da se međusobnim sukobom dvaju nacionalnih ideja svi toliko istroše da ih se kasnije sve skupa pokopa u istu grobnicu nacija i nacionalnih državâ, bez obzira na to kakva je čija nacionalna ideja – pravedna ili nepravedna, dobra ili loša.** To je najbolje izraženo upravo u navedenom bankarskom preuzimanju kontrole kako u Hrvatskoj, tako i u Srbiji, jer je nakon razdoblja iscrpljenja najednom ponuđen navodni spas i oporavak u vidu globalnih bankarskih konglomeratâ, u biti onoga što se podrazumijeva pod financijskom internacionalom. Međunarodni kapital je sada postao naš veliki spasitelj i pomiritelj (naravno, lažni), a to je nešto što bi svakome Hrvatu ili Srbinu kojemu je stalo do vlastitog naroda i države trebalo biti nadasve odbojno i neprihvatljivo. Osim toga, to je i idejno nakaradno, jer umjesto da Isus Krist bude onaj koji se prihvaća kao spasitelj i pomiritelj svih ljudi, suptilno nam je nametnut kapital i sve što taj bezbožno utemeljen kapital predstavlja.

Svakako da bi bilo za sve daleko bolje otvoriti zajedničku frontu (u diplomatskom i ideološko-svjetonazornom smislu) protiv globalizma koji jednako želi zatrti sve nacije i svakog čovjeka porobiti svim svojim tiranijskim sredstvima koja im stoje na raspolaganju. Ono što je najvažnije u ovom idealiziranom preokretu u odnosu između Hrvata i Srba je pronalazak zajedničkih kršćanskih korijena. Iz tog obostranog identiteta koji je jedno vrijeme bio i u svojoj jedinstvenoj formi (prije raskola) potrebno je izvući ono najvrednije i spoznati upućenost jednih na druge već po tome što nas je Providnost smjestila jedne uz druge. Bilo kako bilo, sigurno je da će do tog preobrata prije ili kasnije doći jer će sila vremena i događaja Srbe i Srbiju dovesti do takvoga stanja da neće imati kuda ukoliko žele ikakvo blagostanje i prosperitet. Uopće, ukoliko žele svoj vlastiti opstanak kao narod i država. Ono što bi bilo daleko bolje je da se taj preokret u Srbiji dogodi što ranije kako bi obostrane žrtve i sveukupne tegobe

bile smanjene, a isto tako da se kroz to čudo od suradnje Hrvata i Srba protiv antikristovog bloka ili protiv globalizma, svejedno kako se naziva, istovremeno ubrza europski preobražaj u smjeru jedinstvene kršćanske Europe suverenih nacija.

Ta pretpostavljena velika pomirdba i savezništvo katoličkih Hrvata i pravoslavnih Srba protiv bezbožnih globalnih sila je ono što bi moglo biti i prvi korak u uspostavi željene katoličko-pravoslavne alijanse na europskom planu. Jer, ako se uspije postići savezništvo utemeljeno na kršćanskim vrijednostima između dva naroda toliko opterećenima krvoprolićima kroz cijelo XX. stoljeće kao što su to sada opterećeni Hrvati i Srbi, onda je uistinu sve moguće.

Kada bi se svijetom, a posebno Europom, najednom prolomila takva vijest o jednom takovom preokretu na području kojeg je prostor dodira Istoka i Zapada još od vremena crkvenog raskola, to bi bila vijest koja bi tu Europu uzdrmala iz temelja i to od Atlantika pa sve do Urala. Ako Srbi uvide koja se ovdje mogućnost pruža i posebno ukoliko se taj uvid zbije unutar redova SPC-a, onda možda uz milost Stvoriteljevu kroz tu spoznaju Srbi i Srbija pristanu na preobrazbu sebe i svoje države na jednakim osnovama i s jednakim ciljevima koji im se nude od strane jednako tako preobražene hrvatske nacije i države.

2. Crna Gora

Odnos i shvaćanje kojim se pristupa Crnoj Gori u najbližoj su vezi sa svime što je prethodno napisano o Srbiji i horizontima koji bi se otvorili uspostavom hrvatsko-srpskog kršćansko-bratskog savezništva u borbi protiv bezbožnog globalizma. Nemjerljiva je uloga koju Crna Gora može odigrati u tome da se ipak uspije u tome da se preobrazi prvenstveno sama SPC kao duhovno odredište srpskog naroda, a po tome i Srbija u cjelini.

Ne treba zaboraviti da je crnogorski kralj Nikola već 1912. godine, prvi među vladarima jedne od pravoslavnih država, uspostavio konkordat sa Vatikanom što je još jedna naznaka budućnosti koju Crna Gora može imati ne samo na ovim prostorima, nego i u cijeloj Europi. Crna Gora ima u sebi velike potencijale da pokaže i dokaže kako Bog radi i proslavljuje se po onima najmanjima. Također nije za isključiti pretpostavku da je Crna Gora tako olako prepuštena pod jurisdikciju velikosrpstva upravo stoga što potpisivanje konkordata sa Vatikanom u zakulisnim antikršćanskim krugovima biva percipirano kao velika opasnost po njihove planove u izgradnji Novog svjetskog poretka. Ipak, nakon skoro stotinu godina krug se na neki način zatvara i opet se otvara mogućnost da se nastavi tamo gdje se 1918. godine silom prilika stalo.

Tako nešto je posebno znakovito kada se pogleda i vidi kako je Crna Gora prostorno mala i kako su Crnogorci malobrojni, a kako je veliki potencijal sadržan u onome što se kroz tu malenost može postići. To je ono što je na tragu nebeskog djelovanja po onima malima, pa tako Hrvati i Srbi kao oni koji su mali u odnosu na Europu koju treba preobraziti, jednako tako trebaju nekog manjeg od sebe da nadvladaju neke od svojih slabosti. U tom smislu Crnu Goru bilo bi prikladno nazvati katalizatorom u procesu ostvarenja idealiziranih hrvatsko-srpskih odnosa. Ono što je jedan od najvećih crnogorskih aduta je u tome **što su istovremeno pravoslavna nacija, ali je crnogorsko pravoslavlje u neposrednom sukobu s onim najgorim u SPC-u**, onime što je potpuno udaljeno od istinskog kršćanstva i svodi se na puki servis velikosrpstva.

Ovako, kada se radi o tome da je crnogorsko pravoslavlje ono koje se sukobljava sa SPC-om, velikosrpska strana nema više mogućnosti za retorikom koja se koristi protiv katoličanstva kada se hrvatski katolicizam odupire srpskom pravoslavlju u službi velikosrpstva. Ne može se Crna Gora i njena pravoslavna crkva smisleno optuživati za nekakvo papinsko htijenje za zatiranje pravoslavaca ili općenito za prozelitsko unijatstvo. Sve standardne optužbe protiv Hrvatske i katoličanstva otpadaju u slučaju crnogorskog pravoslavlja koje se želi ponovno podići na noge nakon skoro cijelog stoljeća u kojemu je progutano od strane SPC-a istovremeno s nestankom crnogorske države koju su i doslovce preoteli Karađorđevići. Tako borba Crnogoraca za obnovu svoje državnosti ima svo značenje borbe za nešto što daleko nadilazi uski prostor koji na ovome svijetu zauzima teritorij Crne Gore. Tom svojom bor-

bom Crnogorci moraju svladati, osim samih sebe što je uvijek i najteže, srpski hegemonizam i europski birokratizam.

Da su metafizičkog značaja crnogorske nezavisnosti svjesni oni koji pripadaju bezbožnim silama EU-a vidi se po tome kako ucijenjuju Crnu Goru i diplomatskim djelovanjem navode na to da se odrekne svoje samostalnosti i ostane u nekršćanskom jedinstvu sa Srbijom bez obzira na to što Crnogorci sami žele. Pod svaku cijenu se želi održati makar i najmanja nesuverenost Crne Gore i prisilna povezanost sa Srbijom. To ima i svu svoju povijesnu dimenziju kada se zna prošlost i kako je London bio onaj koji je sasvim svjesno oduzeo državnost Crnoj Gori i dao Srbiji odriješene ruke u zatiranju crnogorske nacije i cjelokupnog identiteta. Tu je ujedno vidljivo i kako je jedna kršćanska crkva kao što je to SPC poslužila kao sredstvo judeo-masonske vrhuške iz Londona. Politika Londona nakon Prvog svjetskog rata teško se ogriješila na crnogorskoj naciji i svjesno je dopušteno doslovno ubijanje crnogorskog naroda kako bi buduća tvorevina pod Beogradom bila što jače učvršćena. Barem su mislili da je nasiljem i poništavanjem identiteta na taj način moguće izgraditi nešto što je istinski jako, ali tu zabludu ionako i dalje ponavljaju, pa i u slučaju ove EU kao najnovije tvorevine nepravde i laži.

I tu se na Crnoj Gori, i sve što je s njom povezano poviješću i zemljopisom, vidi na čemu hrvatska diplomacija mora raditi po pitanju odnosa s Crnom Gorom: **dati svaku podršku u ostvarenju crnogorskog suvereniteta u svim državnim područjima**. To konkretno znači povezivanje na svim područjima međudržavne suradnje tako da se Crnoj Gori omogući lakše raskidanje od onih navezanosti koje ih sputavaju u tome da se razviju u potpuno suverenu državu. Suverena i samodostatna Crna Gora, a posebno ako bi zauzela neutralnu vanjskopolitičku orijentaciju, predstavlja nesumljivi interes hrvatske države. Iako je trenutno stanje u Crnoj Gori prilično nekritički afirmativno prema EU i NATO-u, na sličan način kao i u Hrvatskoj vladajućoj eliti, ipak od toga zla došlo je barem neko dobro iz razloga što je na osnovi iluzije o korisnostima od euro-atlantskih integracija dobar dio crnogorske populacije na referendumu izabrao nezavisnost.

Niti je Zapad htio Hrvatsku, a jednako tako nije bio sklon Crnoj Gori kao novostvorenoj državi, pa se sukladno tome i moglo desiti nešto što pokazuje svu dvoličnost tog Zapada: da jedan glas za Crnu Goru vrijedi 0,8 glasa, dok jedan glas za Srbiju vrijedi 1,2 glasa. Usprkost te javne i u povijesti trajno evidentirane nepravde Crna Gora je uspjela proći ovu prepreku i sada predstoji da se oformi kao država, a Hrvatska bi trebala svojim primjerom pokazati da EU i NATO nije ono što donosi blagostanje i mir, pa da i Crna Gora potom promijeni svoj kurs. Jednako kako je već jednom i promijenila spoznavši svu destruktivnost velikosrpstva, a sada je na redu da progleda i po pitanjima europejstva i globalizma u totalu – u oba slučaja ne nametanjem nego vlastitom pameću, što je svakako i najbolje. Stoga, bez obaziranja na to što će svijet reći, a posebice kakvo mišljenje po tom pitanju ima EU birokracija, Hrvatska svoj odnos prema Crnoj Gori treba izvoditi iz kristološkog kuta gledanja na međuljudske i međunarodne odnose. Takav pristup je sigurno onaj koji je pravilan, kao i sve ostalo što je u Kristu uglavljeno.

Crna Gora je najbolje sama pokazala istinsku dobru volju za nepatvorenom pomirdbom time što je priznala svoju grešku sudjelovanja u agresiji i to potkrijepila prihvaćanjem određenih materijalnih obaveza. Time istovremeno pokazuje Srbiji kako je to moguće i kako nema ničega nečasnoga u pokajanju i priznanju svojih dugova, a jednako tako to nije na štetu jer se iz te osnove onda može međusobno poslovati i raditi svake druge zajedničke poslove na obostranu korist. Vrlo brzo uspostavljanje međusobnog povjerenja donosi tolike gospodarske dobitke da se nadoknađuje onaj materijalni dio najprije priznat, a kasnije izdvojen za plaćanje ratnih šteta.

Kao jedan poseban dragulj iskoristiv u cilju postizanja uspostave što boljih odnosa sa Crnom Gorom i po tome ostvarenja svega onoga što je naznačeno kao vanjskopolitički cilj, je područje Boke sa svim kulturnim blagom i povijesnim kontekstom koji su tu sadržani. Boka je ona točka kroz koju se povezuje Istok sa Zapadom poput jednog patentnog zatvarača koji se od Boke nadalje zakopčava sve do Baltika. Taj patentni zatvarač, ako se takvime zamisli ta crta po karti Europe, ima svoj patentni spoj u Boki koja je istovremeno na obje strane te zamišljene crte. S jedne je strane u suverenitetu Crne Gore i po tome na pravoslavnoj strani, a s druge je strane u povijesnom identitetu koji je katolički i hrvatski.

Kaže se da u Boki svaki kamen govori hrvatski, pa tako treba to govoreće kamenje zajedno s ljudima uporabiti unutar Crne Gore tako da govore riječi koje će postići ostvarenje najuzvišenijih hrvatskih nacionalnih interesa, a nema većeg interesa od proslave Gospodina diljem Europe i svijeta općenito.

Za kraj svakako ne treba ostati nedorečenim pitanje Prevlake i trenutnog graničnog režima koji je ondje na snazi, a koji je od strane Hrvatske prihvaćen po vladavini Ivice Račana. To je nešto što nije održivo čak niti u sadašnjem obliku koji je naznačen kao nekakvo privremeno rješenje i ono što je tu potrebno je da se uspostavi posve normalan i standardan pomorski teritorijalni režim po općeprihvaćenim standardima pomorskog prava. Time se ujedno obostrano pokazuje da nema nepovjerenja po pitanjima teritorijalnih pretenzija, ali i da se ne može stvoriti situacija gdje je Hrvatska prisiljena dokazivati svoju korektnost tako da se sama odriče svojeg teritorija. Svakome svoje prema zatečenim granicama SFRJ republika, i to je ono što treba jasno vrijediti jednako za sve. Time se na djelu pokazuje stvarna jednakopravnost svake države i ne opterećuju se odnosi nepotrebnim strahovima koji odražavaju nepovjerenje.

3. Slovenija

Srbija je veliki problem koji imamo na svojem istoku, ali koji od velikog problema može postati veliki obostrani trijumf nad silama zla. S druge strane, Slovenija je mali problem koji imamo na svojem zapadu, ali koji je iz razloga hrvatske gluposti nepotrebno napravljen većim nego što to uopće zaslužuje.

Ono što se u odnosu Hrvatske sa Slovenijom ističe je jedna spoznaja o Tuđmanu koja pokazuje da ono što on nije riješio za svojega života i ostavio kao problem svojim nasljednicima, poslije ne može nikako biti riješeno ili se rješava u potpunoj suprotnosti s hrvatskim interesima. Čak ne samo s hrvatskim interesima nego u suprotnosti sa svakim razumom, a to je najočitije kod famoznog Račanovog parafiranja sporazuma kojim je predviđeno nešto što ne bi prihvatio ni Ante Pavelić. Pavelić je pristao na odricanje od najvećeg dijela hrvatske strane Jadrana, ali znajući sve okolnosti i ukoliko je pod svaku cijenu htio vladati sa NDH, još je i uspio ušićariti nešto za tu nesretnu hrvatsku državu. Druga je stvar što nije trebao uopće pristati na ikakvo legitimiranje talijanskog posezanja i odreći se vlasti ako je cijena takva kakva je. No, to je sve sasvim drugo pitanje. Ono što se htjelo reći je da Ante Pavelić koji je 1941. uradio to što je uradio s hrvatskim dijelom Jadrana, nikada ne bi učinio ovo što je uradio jedan Ivica Račan. Jednostavno nije bilo nikakvog razloga koji bi davao nekakvu nužnost Račanu da parafira dokument. Jedini razlog zašto Račan, ili bilo tko drugi može nešto tako napraviti je u sluganstvu i tome što je što hitnije priključenje u EU i NATO-u, tzv. euroatlantske integracije, postalo nečim što ima apsolutnu vrijednost i prioritet nad svim hrvatskim državnim i nacionalnim interesima. Ako se pogleda odakle taj Račan vadi svoju ideologiju, što je kroz život radio i zastupao, onda više i nije toliko za čuditi kada je iznad hrvatskog nacionalnog ideala superioran jedan nadnacionalno-internacionalni ideal kao što je to EU-NATO i globalizam u cjelini. Onaj tko još uvijek ima u glavi "Internacionalu" kao svoju sentimentalnu melodiju koja ga podsjeća na "dobra stara vremena", lako otpisuje nešto tako nazadno i kontrarevolucionarno kao što je država i nacija. No, dosta o Račanu jer je ionako predugo prisutan sa svojim dosadnim usporenim govorenjem. Valjda smatra da ako sporo govori pametnije zvuči, ali bilo bi mu bolje da je tu svoju političku doktrinu prenio na pisanje i pazio što potpisuje, jer onaj paraf bi ga mogao koštati skuplje nego to može zamisliti. Naime, nije šerijat nešto što nema u sebi neki unutarnji smisao kada propisuje kako se postupa s kradljivcem, kako s preljubnikom i sl. Tako bi Račanu, u skladu s internacionalnim duhom koji ima, bilo zgodno primijeniti pravno načelo koje se koristi "u svijetu" (barem u jednom dijelu, ali dovoljno za internacionalizam) i u skladu sa zločinom odrezati mu tu ruku koja se usudila potpisati nešto što je najobičniji pokušaj prodaje jednog dijela hrvatske zemlje. Nije bitno što je to nelegitimiran paraf, jer ne radi se to zbog Slovenaca nego zbog unutarnjeg pedagoškog djelovanja tako da se djeci u školama od najranije dobi jasno pokaže kako se postupa s onima koji se usude na takve poteze. U tom smislu moglo bi ga se poslati da ide po školama i svojom pojavom odgaja buduće naraštaje. Time bi barem jednom u životu radio nešto produktivno, a čak bi primao i zasluženu plaću za svoj rad. Ako netko misli da tako nešto nije kršćanski, treba znati da je po ljudskoj pravdi ne bi se gubila ruka nego glava za sva takva i slična potpisivanja, ali i sve ostale izdajničke činove. Izdajstava kojih je Hrvatska prepuna uzduž i poprijeko.

Da se ipak posvetimo osnovnoj tematici ovoga dijela i orijentiramo na model rješavanja svih od Tuđmana nam ostavljenih problema koji nas nepotrebno opterećuju. Kod odnosa sa Slovenijom dobro je što se radi o toliko jasnim pitanjima da se nema što puno komplicirati, nego se jasno postaviti i na osnovi tih temeljnih postavki ići dalje prema željenoj uspostavi normalnih odnosa. Kada se kaže normalnih odnosa, to znači da ne može biti nečega normalnoga s nekim tko te okrade, tko laže i tko još želi izvesti nove otimačine. Po tome se Slovenija u mnogome treba tretirati kao i Srbija, jer dok se ne dogodi promjena unutar same Slovenije neće biti moguće postići nešto stvarno progresivno. Ipak, postoji bitna razlika između Slovenije i Srbije i to se ne smije zaboraviti, jer ipak nije bilo nikakve ratne agresije i nije bilo proljevanja krvi, a što uvijek predstavlja nešto što bitno otežava postizanje istinske pomirdbe, po pomirdbi prikladne suradnje, pa sve do savezništva u borbi za očuvanje nacionalne opstojnosti.

U rješavanju odnosa sa Slovenijom u biti nema puno nejasnoća. Čak se sve može svesti na samo jedan balvan na putu dobrosusjedstva, a to je problem Ljubljanske banke i ukradene štednje hrvatskih državljana. Tu je riješenje koje hrvatska država mora odraditi jednako tako vrlo jednostavno, jer kako je Slovenija primijenila neku svoju izmišljenu logiku prema hrvatskim državljanima i njihovoj imovini, tako se jednako postavlja i Hrvatska. Vrlo jednostavno: svu imovinu koju imaju slovenski državljani u Hrvatskoj jednostavno konfiscirati, prodati i tako obeštetiti oštećene hrvatske državljane. Kada se tako postavi prema slovenskoj bahatosti, onda će se vidjeti kako će brzo tamo promijeniti pjesmu. Nekakva opasnost od slovenskog blokiranja Hrvatske i zatvaranja izlaza na zapad nije realna jer objektivno takav potez više šteti Sloveniji nego Hrvatskoj, pogotovo kada se uračuna u kalkulaciju hrvatska preorijentacija na drugačiji ekonomski ustroj. Koliko je to slovensko poigravanje s graničnim režimima rada i nekakve prijetnje Hrvatskoj strogim graničnim režimom besmisleno, najbolje je vidljivo kada za vrijeme turističke navale na ulazak u Hrvatsku Slovenci namjerno ignoriraju potrebu za pojačanim radom i s njihove strane granice, a sve s nekakvom namjerom da nam se napakosti i pokaže nekakva njihova velika važnost i mogućnost da nam "zagorčaju život". Ali, umjesto toga Slovenci time najviše sami sebi zagorčavaju život jer se stvaraju takve kolone vozila koje se protežu sve do Maribora i u samoj Sloveniji dolazi do potpunog prometnog kolapsa. Ovime je doslovce ostvareno Biblijsko upozorenje: *Tko jamu kopa, sam u nju pada, i tko kamen valja, na njega se prevaljuje.* (Izr 26, 27).

Također treba znati da u Sloveniji radi i živi visokobrojna populacija njihovih državljana porijeklom iz BiH, Srbije, Kosova i Makedonije, pa tako oni postaju najjača interesna grupa koja bi eventualnim slovenskim zatvaranjem granice bila teško pogođena. Ovdje se vidi kako je Ljubljanska banka s lakoćom riješena i loptica jednostavno prebačena Slovencima da sami odaberu što će izabrati. Ili će se dalje "praviti Englezima", ili prihvatiti svoje obaveze onako kako je to primjereno i kako bi bilo pristojno prema svojem neposrednom susjedu s kojim im je valjda u interesu imati iskreno dobre odnose.

Eventualno bi se moglo i odnose oko Nuklearne elektrane Krško uvrstiti u međudržavne probleme, ali tu se hrvatskim odlučnim stavom riješenje vrlo jednostavno ostvaruje. Radi se o tome da se opet mora spomenuti prijašnje hrvatsko djelovanje protivno osnovnim vlastitim interesima, pa je tako i u odnosu prema NE Krško. Ono što Hrvatska u budućem odnosu prema nuklearki treba raditi je da se nipošto ne odustane od naplate slovenskog duga koji je stvoren prema Hrvatskom udjelu u vlasništvu. Dalje se svi odnosi prema NE Krško izvode prema tom odnosu u vlasništvu nad nuklearkom i pripadajućim ugovorima. Prema tome, nuklearka je jedna više sporednija stvar, jer se prije ili kasnije ono što je Slovenija neovlašteno prisvojila nadoknađuje kod pitanja zbrinjavanja otpada i zatvaranja elektrane i zato to nije toliko opterećujuće pitanje kolikim se sada potencira.

Namjerno se pitanje graničnih sporova ne navodi kao nešto što Hrvatsku treba previše opterećivati u odnosu sa Slovenijom. To je zato što se ono što je poznato kao problem Savudrijske vale ili Piranskog zaljeva, svejedno, uopće ne treba gledati kao hrvatski problem. Naime, Hrvatska odmah proglašava svoj gospodarski pojas i sukladno sa svime što to obuhvaća primjereno i djeluje. Mi znamo gdje ide granica i što je čije, a ukoliko Sloveniji nije nešto jasno neka se žali Sudu za pomorsko pravo u Hamburgu. Jednako tako i slovenske deklarativne otimačine hrvatskog teritorija mogu postati nečim stvarno lošim samo ukoliko oni pokušaju ići u konzumaciju te svoje nebuloze koju su proglasili, a upravo zato Hrvatska ima svoju Obalnu stražu, Pomorsku policiju i Ratnu mornaricu.

U jednakom kontekstu se ide i prema slovenskoj vojnoj prisutnosti na hrvatskom teritoriju i daje se jedan pristojan vremenski rok za iseljavanje, pa ukoliko se to ne ispoštuje onda država treba prikladno djelovati svim svojim mogućnostima. Od diplomacije nadalje, do kraja ako je potrebno.

Ono što bi u odnosu Hrvatske sa Slovenijom bilo svakako najbolje je kada bi se Slovenci odrekli svoje usmjerenosti prema (anti)vrijednostima utjelovljenim u EU-u i zajedno s nama išli sukladno kršćanskim vrijednostima koji su u temeljima oba naroda. Nažalost, duhovno stanje u Sloveniji je takvo da je realnije očekivati duhovnu preobrazbu u Srbiji nego u Sloveniji, a to je jednako tako povezano i sa stanjem materijalnog bogatstva koje se trenutno uživa u pojedinim državama i narodima. Zato jer je Slovenija sada materijalno bolje stojeća u odnosu na Hrvatsku i Srbiju, to je njihovo najveće breme koje ih sputava u tome da se otrijezne od laži što stoji u pozadini sustava vrijednosti koji im je to trenutno omogućio. Tu je možda najbolje vidljivo kako je bogaćenje štetnije od siromaštva i kako se ne treba žaliti na trenutno slabo materijalno stanje, jer jedino tako je i moguće opće otrežnjenje i preobraćenje prema istinskim vrijednostima.

4. Italija

O Italiji je već govoreno kada se spominje kao ona država koja svojim položajem naprosto vapi da se spasi od svoje prometne izoliranosti, a taj spas treba biti posljedica hrvatske inicijative, te razvoja međunarodnih odnosa u pravcu kršćanske obnove Europe. Kao i cijela Europa i Italija potrebuje duhovnu preobrazbu i jedino po toj preobrazbi je moguće imati Italiju kao saveznika i pridruženog člana graničarskog pojasa Jadran – Baltik. Svako drugačije približavanje Hrvatske i Italije, a koje bi bilo drugačije od standardnog odnosa dviju suverenih država, ne dolazi u obzir. To je bitno za naglasiti kako se ne bi nikako zaboravilo da je Italija ta koja je sada visoko u sustavu antikristovskog bloka i uvijek ima hegemonističke namjere naspram hrvatskog teritorija, te je za Hrvatsku u tom nepovoljnom odnosu snaga najvažnije ostvariti unutarnju snagu kojom će odvratiti talijanske predendente od pokušaja za otimanjem našeg teritorija.

Ova prije spomenuta ideja o prometnom povezivanju koje ide kroz Jadran prema središtu Apeninskog poluotoka ima svoju višu svrhu od pukog gospodarskog smisla. Misli se na prije opisan odnos vertikale Jadran – Baltik i njenog usidrenja u Rimu, tj. Vatikanu. Ipak, zbog realnosti koja vlada u EU, a posebno u jednoj Italiji koja je potpuno odstupila od svojeg katoličko-kršćanskog bitka, upravo se kroz svjetovne projekte i pripadajuće gospodarske probitke treba ostvariti priklanjanje Italije na stranu katoličko-pravoslavne alijanse graničarskog koridora od Baltika do Jadrana. Istovremeno, sa pretpostavljenim uspjehom u pridobivanju Italije na to da se priključi navedenoj alijansi, ostvaruje se konačno ukidanje talijanske usmjerenosti prema istočnoj Jadranskoj obali i njeno usmjeravanje prema Sjevernoj Africi. Odnosno, od Jadranskog bazena Italija se kroz ovu koncepciju konačno počinje baviti onome na što je svojim položajem i veličinom određena: centralnim Sredozemljem. To je nešto što je posljednji put bilo eksploatirano i realizirano u vrijeme Rimskog carstva, no od njegove propasti nikada više nije ta pozicija Apeninskog poluotoka prikladno geopolitički realizirana u svojem punom potencijalu. Genova i Venecija su samo djelomično uspjele u tome da se nametnu u Sredozemlju, što i nije za čuditi jer su bili samo dijelovi cjeline Apeninskog poluotoka. Uopće, realno nije ni bilo za očekivati da se u tome uspije jer nije postojala jedna jedinstvena država, nego međusobno suprostavljene državice. To je na neki način i stvorilo problem koji Hrvatska ima s talijanskim usmjerenjem na istočni Jadran jer je venecijanski utjecaj na vanjsku politiku postao dominantan u novostvorenoj talijanskoj državi. Umjesto da se Italija kao nacija usmjeri prema vani, prema velikim izazovima koji se nalaze u Sredozemnom moru, ostala je zarobljenom u jednom infantilnom planu da silom osvoji cijeli prostor Jadrana i učini ga svojim unutarnjim morem, "svojim jezerom", kako se to popularno naziva u iredentističkom slengu.

Ne može se poreći da je Mussolini imao upravo tu ambiciju da od Italije stvori sredozemnu silu ili gospodaricu Sredozemlja, no upravo na primjeru tog razdoblja talijanske povijesti može se vidjeti kako Italija ne smije raditi. Naime, fašistička Italija je svoju ambiciju velikih planova iscrpila na tome da pod svaku cijenu talijanizira Hrvate i Slovence. Jednako tako je i u primjerima Libije i posebno Etiopije (Abesinije), gdje je Italija potpuno nerazumno htjela kopirati engleski kolonijalni model vladanja na

neki svoj talijanski način. To nikada nije imalo izgleda za uspjeh. Dogodilo se to da je time ostvareno samo to da je Italija sebe iscrpla pokušavajući u svojoj mussolinijevskoj napuhanosti "civilizirati primitivne narode" koji bi trebali biti toliko impresionirani talijanskom kulturom da će sami od sebe htjeti pod svaku cijenu postati Talijanima. Ili, ako već ne mogu biti Talijanima, biti će sretni da im mogu biti sluge, njima, po vlastitom umišljaju, tako nadmoćno kulturnima i civiliziranima. Naravno da to nije imalo izgleda za uspjehom i da je na koncu dovelo do trajnog osjećaja ugnjetavanja i prkosnog htijenja za očuvanjem vlastitog identiteta. Englezi nikada nisu tako djelovali i u svojoj kolonijalnoj doktrini uvijek su se distancirali od stanovništva na teritoriju kojim su dominirali. Englezima je bila bitna samo što ekonomičnija eksploatacija ljudi i teritorija, a ne pretvaranje lokalnog stanovništva u Engleze i širenje svoje kulture na narodne mase. Tako su Englezi za svoje ciljeve dobili značajan dio lokalnih elita spremnih na sluganstvo i kojima su prepustili određenu vlast na njihovoj razini, a za uzvrat oni su upravljali onako kako im je iz Londona određeno. Italija je samo postigla to da je antagonizirala mase i ujedinila različite socijalne kategorije pokorenih naroda protiv sebe. Fašistička Italija nije imala perspektive ne samo iz ovog razloga, nego i zato što je u samoj srži talijanskog fašizma pod Mussolinijem bilo htijenje za uskrsnućem antičkog Rima sa svim poganstvom koje je stari Rim sadržavao. Iz tog razloga možemo samo zahvaliti Svevišnjem što je ponizio taj projekt uskrsnuća carstva koje je našega Spasitelja raspelo na križ te dao nama da iz svega izvučemo pouku. Posebno sami Talijani, da uvide ukoliko imaju želju za veličinom, neka se veličaju u Bogu, pa i rezultati neće izostati, a i biti će cijelom ljudskom rodu na korist.

Ipak, ono što je najkarakterističnije za talijansku državu je njen potpuni nesrazmjer između nominalne i realne snage, a koja je najizraženija u uvjetima ratnih sukoba – upravo onda kada se snaga i požrtvovnost najviše traže. Kada se Italija napokon 1861. godine ujedinila, ta je novostvorena država pukim zbrajanjem svojih prije razjedinjenih dijelova samim činom ujedinjenja trebala više ili manje automatski postati velikom svjetskom silom, upravo onako kako je to bilo s ujedinjenom Njemačkom. To što se po svim racionalnim pretpostavkama čini potpuno logičnim i očekivanim nikada se ne ostvaruje. I ne samo to, nego se događa obrnuti proces i jedan konstantni pad, te što vrijeme više ide i što je Italija kao država starija, iznutra je sve slabija. Od jednog nacionalnog poniženja ide se u još veće poniženje, a da stvar bude još gora, ti nacionalni padovi još su neshvatljiviji kada se pogledaju okolnosti u kojima se događaju.

Tako je prvi nacionalni debakl došao u Prvom svjetskom ratu kada se Italija uključila u rat na strani Londona i Pariza nakon čekanja da se vidi koja će strana pobijediti i realno utemeljene procjene da Centralne sile sigurno gube. Umjesto da svojim ljudskim i materijalnim potencijalima, koje je na papiru imala, Italija svojim ratnim angažmanom dovede do brzog poraza Austro-Ugarske, događa se potpuno suprotna stvar. Na kraju Italiju moraju spašavati interventne postrojbe sila Antante pred nadirućim trupama feldmaršala Borojevića koji se iskazao kao izvanredan vojskovođa i potpuno porazio talijansku vojsku. Iako brojno i materijalno nadmoćniji, Talijani doživljavaju potpuni kolaps te ih od kapitulacije spašava samo to što su Centalne sile kapitulirale zbog poraza na Zapadnom frontu. To Talijanima nimalo ne smeta da se potom kao "veliki pobjednici" namire kroz teritorijalno otimanje hrvatskih i slovenskih etničkih područja.

Ista se stvar skoro doslovce ponavlja u Drugom svjetskom ratu, samo s još pogubnijim posljedicama za Italiju kao državu i naciju. Mussolini se priključuje Hitleru kada je kapitulacija Francuske bila već definitivna, te misleći da je i Engleska na brzom putu u poraz. Tako se, misleći da talijanska vojska ima nekakvu borbenu vrijednost, više od 300.000 talijanskih vojnika iz Libije pokreće prema engleskom kontigentu u Egiptu koji je brojio samo nekih 30.000 ljudi. Umjesto da taj omjer od 10 naprama 1 bude nešto što, ako ne garantira sigurnu pobjedu, onda barem ravnopravnu borbu, pogotovo zato jer je kvaliteta talijanskog naoružanja i taktike bila niže razine od engleske, Talijani doživljavaju potpunu katastrofu.

Paralelno s porazom na kopnu događa se jednako tako zapanjujući poraz na moru, što je zakucalo i posljednji čavao na lijesu velikih Mussolinijevih neoimperijalnih pretenzija. Tako umjesto da Talijani protjeraju Engleze iz Egipta, oni sami bivaju istjerani iz Etiopije i Libije s tim da ih od potpunog poraza spašavaju interventne njemačke trupe s legendarnim Rommelom na čelu. Interesantno je da je Rom-

mel bio aktivni sudionik talijanskog poraza na Soči u Prvom svjetskom ratu i kao mladi časnik tu je stekao iskustvo i reputaciju koju je kasnije podigao na internacionalnu razinu boreći se protiv Engleza u Sjevernoj Africi. Ipak, time se samo donekle odgađa konačni talijanski pad koji dolazi nakon anglo-američkog iskrcavanja na Siciliju, kada Talijani mirno prelaze na stranu pobjedničkih sila kao da sami nisu bili oni koji su iskreno podržavali svojega Ducea onda kada je i njemu i njima izgledalo da sigurno pobjeđuju. Uostalom, sama epizoda s Mussolinijevom likvidacijom možda najbolje pokazuje koliko je moralno propala talijanska nacija, jer može se shvatiti to što je Mussolini ubijen, ali ubiti njegovu ljubavnicu je ono što si ne može dozvoliti onaj koji ima i mrvicu osjećaja osnovne vojničke ili ratničke časti. Što je bio krimen te žene osim toga što je bila preljubnica i što je odabrala čovjeka koji je imao moć i ugled onda kada se s njime spetljala? Da sve bude još sramotnije za Talijane, mrtva tijela bivšeg diktatora i njegove ljubavnice bivaju dovežena na glavni gradski trg u Milanu, bjesomučno su izmasakrirana od strane pobiješnjele rulje i tako obešćašćena naopačke visoko obješena na tome istome trgu. I opet je tu daleko najgore od svega što je tu sudbinu doživjelo tijelo te nesretne žene. Ono što je tu inkriminirajuće po Talijane kao naciju je to što sve opisano nije bilo izvedeno od nekih primitivnih ili neukih ljudi, posebno ne od "divljih Balkanaca", nego je odluka o toj likvidaciji i cijeli tretman odobren i proveden od ljudi koji su u svakom slučaju ono što se naziva uljuđenim i civiliziranim osobama s nekim obrazovanjem i pripadajućom svjesnošću. Čak su glavni sudionici tog sramotnog događaja kasnije imali dugogodišnje političke karijere u poslijeratnoj Italiji. Kada jedan segment inteligencije jednog naroda sebe očituje takvim postupcima to puno govori o općem stanju cijele nacije, ali jednako tako nama treba dati na znanje s kime imamo posla i što treba očekivati od takve političke elite. Odnosno, radi se o tome da se ne može ništa vjerovati ili očekivati dobroga od takvih vladajućih struktura, nego se unutar nacije mora dogoditi preobrazba koja će na površinu izbaciti ljude potpuno drugačijih moralnih vrijednosti, a to je ono što se može postići jedino kroz odlučan medijski, gospodarski i politički nastup naspram Italije i Talijana u cjelini.

Kao jedan dobar primjer smjera kojim bi Italija trebala ići, a Hrvatska to svojom vanjskom politikom podsticati, je poslijeratno razdoblje koje pokazuje da je Italiji najkorisnije kada se okane ikakvog militarizma i okrene svojem unutarnjem razvoju na načelima afirmativnog pristupa kroz stvaranje vlastitih vrijednosti, koje onda postaju boljim osvajateljima od ikoje vojne kampanje. Umjesto da se i dalje drži toga puta i istovremeno rade na svojem duhovnom preporodu, koji bi riješio problem prisutne moralne i demografske katastrofe, Italija se postupno opet vraća na stare zablude i vidi priliku da ponovno nešto oportunistički ušićari kroz tuđe nevolje. Uz to još i aktivno sama potičući spletke i stvarajući razne smicalice kojima se želi izvršiti otimačina prvenstveno hrvatskih teritorija. Posebno se to htijenje za obnovom svojeg militarizma i teritorijalne ekspanzije očituje kroz potpuno nepotrebno uključivanje u oba Zaljevska rata, **s time da se kroz to učešće u ratovima na strani SAD-a od njih želi zadobiti nekakvo posljedično "pravo" na ekspanziju na istočnu Jadransku obalu**. Talijanske vladajuće strukture kalkuliraju da priključenjem SAD-u u njihovim osvajačkim ratovima mogu računati na podršku istih onda kada Italija poduzme aktivne korake u osvajanju za sebe. Umjesto da se izvuklo pouku iz povijesti, u Italiji se opet ide starim stazama. To čak donekle poprima i obrise komedije kada se pogleda koji je vojni učinak Italija imala u Prvom zaljevskom ratu kada je zrakoplovna postrojba koja je tamo upućena doživjela sudbinu jednaku onoj iz egipatskog pohoda u Drugom svjetskom ratu. Pogotovo je to nevjerovatno kada se zna da se sve događalo u uvjetima potpune tehnološke i svake druge vojne dominacije nad suprostavljenom iračkom stranom, te u sastavu velike koalicije u kojoj je Italija participirala sa realno potpuno minornim snagama.

Trenutna vojna epizoda u Afganistanu i Iraku još je opasnija po Italiju jer se time izlaže do sada neviđenoj opasnosti uvlačenjem u sukob između judeo-masonskog sekularizma upravljanog cionizmom i islama. Međutim, ako se može malo karikirati, učešće Italije u ovoj drugoj iračkoj kampanji daje mogućnost detekcije trenutka kada SAD dođe do stanja totalnog poraza u Iraku i/ili cijeloj regiji. Naime, kako je Italija kroz svoju kratku povijest pokazala, uvijek je u stanju predvidjeti i odabrati vrijeme kada treba promijeniti strane i pobjeći od ratnog gubitnika. Zato, kada se desi povlačenje talijanskog vojnog kontingenta iz Iraka, može se s dobrom sigurnošću ustvrditi da su SAD tamo blizu potpunog vojnog poraza.

Ono što se nameće kao pitanje je zašto je Italija takva država kakva je, i zašto je u stanju neprestanih

kapitulacija ili kapitulaciji bliskih situacijâ? Zašto je moralno stanje talijanskog vojnika, a što je samo odraz moralnog stanja nacije, konstantno na najnižoj mogućoj razini i potreban je samo mali poticaj da dođe do potpune bezvoljnosti za borbu? Odgovor se nalazi kada se spozna na koji je način ujedinjena talijanska država. **Odnosno, ujedinjenje Italije i daljnji razvoj talijanske države je u najužoj povezanosti sa zatiranjem papinstva, papinske vlasti i države, te se tu nalazi taj suodnos između moralne slabosti i snage unutar naroda.** Tako prvih deset godina postojanja kraljevine Italije protiče u borbi protiv papinske vlasti nad Rimom te se 1871. uspijeva u tome da papa postane zatočenikom Vatikana. Tada Rim postaje glavnim gradom talijanske nacionalne države, dok je papin suverenitet bio ograničen na crkvu Sv. Petra i na Vatikansku i Lateransku palaču. Inače, a to je od presudnog značaja za buduću nesretnu sudbinu Italije, to preuzimanje Rima od strane kraljevine Italije i ukidanje papinske države kroz tzv. garantni zakon iz svibnja 1871. godine papa nije priznao, te time oduzima moralnu legitimnost cijelom poduhvatu. Najvažnije je da se time Italija uskratila za blagoslov te tako neblagoslovljena, ili, još gore, antiblagoslovljena u podzemnim radionicama tajnih društava, uplovila u svijet nacionalnih država ostvarivši povijest neprestanih nacionalnih brodoloma koji su još k tome i izuzetno ponižavajući.

Što je stajalo iza stvaranja te i takve talijanske nacionalne države jasnije je kada se zna da su ujedinjenje izveli karbonari, jedno tajno društvo posebno oformljeno još oko godine 1796. sa svrhom postizanja ujedinjene Italije kao jedinstvene republike i, nadasve indikativno, udruživanja u europski savez naroda. To je očita anticipacija ili nagovještaj ove sadašnje Europe koja je jednako tako savez naroda, ali i ništa više od toga, tj. narod je tu čovjekovo uzurpiranje božanskog određenja te se na taj način institucionalizira sekularističko bezbožništvo. Karbonari, ovdje kao jedno strogo namjensko tajno društvo, u stvari nisu ništa drugo nego samo jedna filijala masonerije u borbi protiv Crkve i temporalne moći papa. Borac za ujedinjenu Italiju i karbonar Giusepe Manzzini piše svojem masonskom subratu Albertu Pikeu, vrhovnom šefu američke masonerije: ***"Ujedinjenje Italije nikada nismo smatrali ciljem, već sredstvom!"*** Manzzini kao duša talijanske revolucije s masonom Palmerstonom, ministrom kraljice Viktorije i intimnim korespodentom Karla Marxa, priprema rušenje papinstva. Oko 1867. godine u New Yorku stvara "Sveopću demokratsku alijansu" čija se aktivnost osjeća u Poljskoj i Rusiji zahvaljujući Bakunjinovoj mreži. Sa spomenutim Pikeom stvara paladizam koji predstavlja aparat sveopće više masonerije. Cilj im je stvaranje univerzalne svjetske republike pomoću cijelog niza tajnih društavâ. Znano je da i Garibaldi pripada istom klubu antikršćanskih posvećenika, a jasno se sam razotkrio takvim kada je Leu Taxilu, jednom prevarantu i otvorenom antikršćaninu, čestitao na njegovoj ekskomunikaciji.

Iz svega je razvidno da stvaranje Italije nije ništa drugo nego sredstvo protiv Crkve i to ujedinjenje na kraju dovodi do toga da papa postane dogogodišnjim zarobljenikom unutar vatikanskih zidova. Uostalom, to je toliko očigledno kada se zna da Italiju nije bilo moguće stvoriti bez prethodnog nasilnog ukinuća papinske države. I upravo ovo nasilje nad Petrovim nasljednikom daje odgovor na neshvatljivu onemoćalost te i takve Italije. Ipak, umjesto da se postignu ciljevi koje su si postavili zakulisni mozgovi, a to je značilo potpuno ukidanje Crkve i papinstva kroz stvaranje talijanske države, talijanska država i nacija bivaju one koje su gubitnici jer su u svoje stvaranje ugradili destrukciju papinstva i cijele Crkve. Mislilo se da će se u vihoru revolucije uspjeti u tim postavljenim ciljevima, ali su ipak Crkva i papinstvo ostali i opstali, što samo još dodatno potvrđuje obećanje o opstanku Crkve bez obzira na sve podzemno-paklenske spletke.

Da je tih spletki bilo nema uopće spora. Tako godine 1869. masoni osnivaju Rimsko demokratsko društvo čiji prvi član statuta glasi: ***"Srušiti moć papâ i ujediniti Italiju."*** Kada Pio IX. saziva ekumenski koncil, masonerija u Napulju saziva "ekumenski anti-koncil". Riboli, jedan od masonskih vrhovnika, izjavljuje: *"Katolička religija je laž. Njezina je vladavina kriminal."*

Veliki meštar Lemmi šalje cirkularno pismo u kojemu ne može obuzdati svoj tijumfalizam:
"Građevina koju braća masoni upravo podižu u svijetu ne može se smatrati završenom sve dok talijanski masoni svijetu ne poklone pustoš ruševine velikog neprijatelja. Poduhvat u Italiji brzo napreduje ... Mi smo postavili dijetlo na poslijednje utočište praznovjerja, a naš vjerni brat 33º koji je na čelu političke vlasti (radi se o Crispiju), garancija nam je da će Vatikan pasti pod našim životvornim čekićem ... Veliki

Orijent zaziva Genija Čovječanstva da pomogne braći masonima da iz sve snage rade na odvaljivanju kamenja vatikanskih blokova kako bi njime sazidali ***Hram oslobođenih nacija!***"

Događaji koji se dalje odvijaju dovode do toga da se Lav XIII. u jednom pismu užasava i gnuša nad činjenicom da je viša masonerija prenijela svoje središte u Rim. U palači Borghese smješten je Veliki Orijent, masonska uprava i paladistički hram.

Na spomenutom masonskom anti-koncilu u Napulju pod pokroviteljstvom Riccardija i uz prisustvo 700 delegata svjetskih loža s aklamacijom su donesene antikršćanske rezolucije. Zaključeno je da treba laicizirati škole, a što se tiče *"filozofskih i religioznih pitanja"*, zaključeno je da je *"ideja Boga izvor i podrška svih despotizamâ i svakog zla"*. Smatrajući da je *"katolička vjera najpotpunija i najstravičnija personifikacija te ideje, slobodni mislioci smatraju za dužnost rad na brzom i radikalnom rušenju katolicizma svim sredstvima, podrazumijevajući i revolucionarno nasilje"*.

U jednoj poruci karbonarske Vrhovne vente stajalo je: ***"Naš konačni cilj je onaj koji su imali i Voltaire i francuska revolucija: potpuno uništenje katolicizma i same kršćanske ideje."*** Karbonar Vindice piše Nubiusu iz Vrhovne vente: *"Dvije osnove društvenog reda, katolicizam i monarhija, mogu pasti nagrizeni korupcijom. Na našim savjetima je odlučeno da ne želimo kršćanstvo; treba, dakle, proširiti porok među narodom; neka ga udiše svim svojim osjetilima, neka ga se napije i neka ga se zasiti. Učinite im srca poročna i više nećete imati katolika."* I tako se porok širio (i dalje se širi) sustavno, posredstvom kazališta, glazbe, plesa, filma, mode, erotizma, pornografije. Jedno kasnije uputstvo ložama kaže: *"Religija ne strahuje od noževa, ali može pasti pod težinom pokvarenosti. Ne propustite nikada kvariti; poslužite se sportom kao izgovorom, ili klimatskim liječenjem ..."*

Osim toga, u tim ranim danima Italije kada je papa bio zatočenik u Vatikanu, masoni se toliko osiljuju misleći da Crkva samo što nije uništena, da izlaze na ulice Rima. Tako se godine 1889., pred očima Lava XIII., kretala trijumfalna masonska procesija sa zastavama na kojima je bio lik Sotone i natpisi: *"Živio Sotona, naš kralj!"* U procesiji je pjevana Carduccijeva himna Sotoni, a organizirana je od strane Ernesta Nathana, Židova i masona, budućeg rimskog gradonačelnika, u povodu stogodišnjice francuske revolucije. Ista se stvar ponavlja kada bl. Maksimilijan Kolbe sreće jednu takvu procesiju godine 1917. povodom druge stogodišnjice objave masonstva svijetu. Sudionici su pred Papinim prozorom razvili zastave na kojima je pisalo: *"Sotona će vladati u Vatikanu! Papa će biti njegov rob!"* Osim toga na zastavama je bio Lucifer koji nogama gazi Sv. Mihaela te su se dijelili letci protiv Svetog Oca.

Nije ništa bitno drugačije u svojoj suštini niti danas, na početku famozog III. milenija, kada jednako tako pred Vatikanom procesuiraju razne povorke zagovornika homoseksualnosti, čedomorstva (tzv. "prava na izbor"!), emancipacije žena (zahtijeva se ređenje žena) i kao poseban šlag na kraju: demokratizacija Crkve. Forma se malo promijenila i od otvoreno neprijateljske i sotonističke je preobražena u kvaziplemenitu nakanu borbe za razna "ljudska prava", ali duh je ostao isti. Taj isti duh je onaj koji je na djelu u cijeloj Europi, a ne samo Italiji. Ali, Italija je ona zemlja i nacija koja zbog toga što je Sveta stolica smještena u Rimu ima time posebnu odgovornost prema Crkvi, no jednako se tako i podzemne sile s iznimnom zlobom okomljuju na uništenje te katoličke nacije. Ta se zloba posebno očituje upravo time da se jedna nacija programirano uništava ničim drugim nego procesom uspostave nacionalne države, a onda se tom državom i kontrolom koju imaju nad njom koriste u svojim opskurnim nakanama u borbi protiv Crkve, tj. Boga i čovjeka u cijelosti.

Postojala je i jedna potpuna alternativa ovome antikristovskom procesu stvaranja talijanske nacionalne države i on je bio zastupljen kroz romantični neogvelfski san o ujedinjenju Italije pod papinskim vodstvom, a na bazi patriotski usmjerenog katoličanstva. Čak je i godine 1846. došlo do realne mogućnosti da se kroz osobu pape Pija IX. taj san i ostvari, ali je upravo kroz podjelu uzrokovanu djelovanjem karbonarâ ta mogućnost sabotirana. Podzemne sile nisu mogle dozvoliti da im proces nacionalnog ujedinjenja isklizne iz ruku, pa da poslije ne mogu upravljati novostvorenom državom u skladu sa svojim ciljevima. Ujedno se u pokušaju Pija IX. da ujedini Italiju na kršćanskim načelima nazire i buduće riješenje za Italiju koja se želi riješiti svojeg krivog usmjerenja te od sredstva u rukama antikršćanskih struktura postati sredstvom Božjim na ovome svijetu.

Kada se spominje Pijo IX. treba spomenuti kako je za svojega pontifikata (1846.-1878.) učinio velike stvari po pitanju afirmacije i očuvanja hrvatskog naroda i pripadajućih mu prava. Tako izdaje glagolski psaltir, uspostavlja kod Jeronimskog zavoda u Rimu hrvatski kolegij pod naslovom Sv. Ćirila i Metodija, podupire Franjevce u Bosni i do kraja ustraje u obrani franjevačkog sjemeništa u Đakovu od nasrtaja bečke i mađarske imperijalističke politike. Također oslobađa Zagrebačku biskupiju od ugarske crkve i uzvisuje je na nadbiskupiju, a zagrebačkog biskupa čini metropolitom, te onda i rimskim kardinalom. Sva ta djela čini onda kada su neprijatelji htjeli ugušiti hrvatski narodni preporod i državno-pravni položaj unutar Monarhije. Takvu je politiku prema Hrvatima vodio Pijo IX. premda je sam bio prognanik, zatočenik i mučenik budući da je doživljavao nasrtaje protubožjih skupina. To djelovanje i te postupke je posebno važno spoznati kada se zna da je Pijo IX. istovremeno težio ujedinjenju Italije i riješenju talijanskog nacionalnog pitanja, ali na osnovama katolicizma, a ne bezbožničkih svjetonazora bilo koje sorte. Zato se Pijo IX. može s pravom smatrati nebeskim zagovornikom uspostave istinski bratskih i istinski kršćanskih odnosa između Hrvatske i Italije, te da po tom i takvom odnosu dva susjedna naroda ostvaruju velika djela u poslanju navještanja evanđelja svijetu koje ima svaki kršćanin kao i svaki kršćanski narod.

Kao jedna sporedna stvar, jer je uništenje Crkve i papinstva ono primarno u opisanom projektu ujedinjenja Italije, dolazi i odnos te karbonarski stvorene Italije prema Hrvatskoj i Hrvatima sa svim lošim posljedicama koje trpe jednako i Hrvati i Talijani. Mi smo trpjeli i dalje trpimo time što se kao narod trošimo u obrani od pretenzija jednog velikog i moćnog susjeda, a Talijani se troše u potpunoj promašenosti svojeg poslanja kao nacije. Umjesto da budu revnosni zaštitnici Svetog Oca i prihvate kao veliki blagoslov to što se na njihovom području nalazi svjetska moralna vertikala i duhovno vrhovništvo čovječanstva, Talijani se talijanskom državom institucionalno stavljaju u službu onih sila koje su u potpunoj oprečnosti s Crkvom i papom.

Sada se dolazi do onoga što je trenutni hrvatski problem, jer ta talijanska pretenzija i dalje traje i neće prestati sve dok se najprije Hrvatska ne osnaži do te mjere da se ugasi svaka iluzija da će im se moći ostvariti njihove nakane preuzimanja hrvatskog teritorija. Nakon toga dolazi na red da se djeluje na preobrazbi Italije pa da od lažno dobrohotnih postanu iskreni susjedi. Sada Italija prema Hrvatskoj ide drugim sredstvima za preuzimanje našeg nacionalnog blaga i umjesto vojnom agresijom želi se teritorij preuzeti političkim i ekonomskim smicalicama. Prvenstveno kroz suradništvo domaćih elemenata koji svoje sitne ambicije zadovoljavaju službom upregnutom u iredentističke planove, a koji se istovremeno preklapaju s općim planovima EU konglomerata i cijelog globalizma. U biti, na tome kako su se talijanske pretenzije prema Hrvatskoj otvoreno iskazale, vidi se u kakvom je jadnom stanju hrvatska država.

Kako je prije navedeno, to nipošto nije dobar znak, jer nitko kao ova karbonarski stvorena Italija nema tako razvijen lešinarski instinkt da osjeti kada je netko dovoljno slab da bi ga se moglo rastrgati. Te svoje ambicije prema Hrvatskoj bile su diskretno iskazane kroz neformalne kontakte talijanskih tzv. desničara sa predstavnicima pobunjenih Srba. To je suradnja koja ima svoju tradiciju još iz vremena Drugog svjetskog rata kada je Italija pomagala četnički pokret u Hrvatskoj i bila je aktualna sve do Oluje kada se tzv. Krajina vojnom silom HV-a poništava s političke mape. Očigledno zaprepaštena takvim razvojem događaja u prilog Hrvatske, Italija se privremeno povukla, ali ne zadugo.

Zatišje djelovanja talijanskog iredentizma traje do ‘97., a vrijeme je očito iskorišteno za prestruktuiranje planova o osvajanju hrvatskog prostora, jer tada se u Italiji u potpuno službenoj formi talijanskog državnog tijela javno obznanjuje odluka da se kao strateški cilj odredi pretvaranje Jadrana u talijansko jezero. Otvoreno iskazivanje pretenzija na Hrvatsku bilo je potrebno jer se do Oluje moglo ostaviti dužnosnicima tzv. Krajine da služe kao glasnogovornici talijanskih pretenzija, a Italija je računala da na kraju samo stavi točku na mrtvu hrvatsku državu uzimanjem “svojeg dijela”. Odnosno, to što Italija smatra da joj treba pripasti je ono što se nestankom tzv. Krajine moralo ipak javno izreći kroz talijanske državne institucije: istočna obala Jadrana sa pripadajućim otocima.

To se sve događa još u vremenu Tuđmanove vladavine, ali upravo zbog velikih pogrešaka u gospodarskoj politici, ali i sekularno-liberalnoj koncepciji ustroja hrvatske države, niti Tuđmanov karizmat-

ski lik i djelo nisu bili dovoljni da spriječe takvo talijansko očitovanje. Tako se, da bi sve skupa bilo još gore, potpuno neshvatljivo i za Hrvatsku opstojnost pogubno 1998. godine na sjednici VONS-a pod predsjedanjem predsjednika Tuđmana donosi odluka da se ide u što bržu i potpunu prodaju hrvatskog bankarskog sektora u skladu sa monetarističkim ekonomskim konceptom. Da bi sve bilo još neshvatljivije, kao prvi korak u tom procesu događa se prodaja Privredne banke stranoj banci sa sjedištem u Milanu (kasnije se i Zagrebačka banka prodaje talijanskoj banci pa tako dvije najveće banke odlaze preko mora). Kao da se htjelo na najbolji mogući način potpomoći talijanske planove o "jezerizaciji" Jadrana. Nažalost, a prodaja Privredne banke je vrhunac tog lošeg upravljanja državom, kriminalizacija društva, gubitak moralnog određenja prihvatom kapitalizma, demokracije i liberalizma, korumpiranost i pripadajući gospodarski promašaji napravili su Hrvatsku toliko slabom da Italija od tada nesmetano ide ka realizaciji svojih imperijalističkih težnji. I hrvatsko nebulozno odustajanje od proglašenja pomorskog gospodarskog pojasa treba gledati u ovome svjetlu talijanskih pretenzija i hrvatskih izdajničkih političkih struktura koje su tako bezdušno (pro)dale svoj narod, svoje bližnje.

Dakle, sve ide samo u još radikalnijem nastupanju talijanskog preuzimanja kontrole nad cijelim jadranskim bazenom, ali posebice kada je Tuđmanovom smrću uklonjena i ta, više psihološka nego realno političko-ekonomski utemeljena, kočnica nad talijanskim apetitima. Tako se odmah od strane Italije ide prema tome da se službeno priznaje iredentistički program i sve se službeno legitimizira. Riječ je o dijeljenju odličja nekakvim "općinama u egzilu" i sličnim postupcima, a svakako je najveći dokaz skorašnjih namjera u produkciji TV-filma ("Srce u jami") kojim se medijski, putem emotivnog identificiranja, preparira talijansko javno mnijenje tako da se budućim vlastodršcima olakša agresivno djelovanje prema Hrvatskoj. Naravno, ako uopće za time bude bilo potrebe, budući da aktualne hrvatske vlasti rade sve na tome da Hrvatske nestane kao države sa svim svojim državnim atributima.

Za kraj ovog referata o odnosu Hrvatske prema Italiji vrijedi izreći javno upozorenje da, ako već hrvatske sluganske strukture trenutno odrađuju svoje sluganske zadatke, neka se zna u Italiji, ali i šire, da Hrvatsku i Hrvate ne izjednačuju s trenutno prisutnim izdajničkim strukturama jer je to pogrešna kalkulacija koja ne donosi koristi nikome. Isto tako vrijedi i suprotno, i neka se zna da se mir i dobro mogu postići samo kroz opisano pristajanje na zajedničke nam kršćanske vrijednosti i daljnji rad na evangelizacijskim zadacima i suglasjem sa svim ostalim vrijednostima koje proizlaze iz kršćanske vjere.

5. Mađarska

U odnosima Hrvatske i Mađarske nalazi se najrealniji potencijal za uspješnu realizaciju hrvatskih vanjskopolitičkih strateških ciljeva, a kako je sve već detaljno opisano. Ono što daje određenu osnovu takvom stavu je neosporna činjenica da je Mađarska kao država i nacija, za razliku od Italije, poučena povijesnim iskustvom spoznala da samo suradnjom i prijateljstvom s Hrvatskom dolazi i svaki ostali prosperitet. Versajskim poretkom koji je Mađarsku blokirao kroz uspostavu Jugoslavije sama je Mađarska najviše trpjela, a za njom i sve ostale države koje se nižu dalje sve do Poljske i Litve. Da bi stvar bila još gora, nakon Drugog svjetskog rata bošljevička pošast u liku Staljina i SSSR-a obuhvaća upravo narode koji sačinjavaju taj katolički graničarski pojas od Hrvatske do Litve. Da bi sve bilo do kraja dosljedno i u tom sovjetskom bloku taj se pojas lišava svojeg prirodnog izlaza na Sredozemlje kroz Hrvatsku na način da SFRJ predstavlja svojevrsnu iznimku u komunističkom bloku pod upravom SSSR-a. I to iznimku na način da je Hrvatska potčinjena i silom boljševizirana, ali istovremeno odvojena od svojih prirodnih političkih i gospodarskih veza s Mađarskom i cijelim pojasom sve do Poljske i Litve. Na taj se način uspjelo unazaditi kako te zemlje i narode, jednako tako i Hrvatsku i Hrvate i to za razdoblje više od 70 godina (od 1918. do 1990.).

Da se ne odstupa od te i takve politike prekida prirodne linije suradnje i međusobne usmjerenosti naroda u Podunavlju i pojasu Jadran – Baltik vidljivo je i sada, kada se Hrvatsku gura u nekakvu potrošačku zonu "Zapadni Balkan". Radi se to malo drugačije, prikladno modernom načinu oduzimanja suvereniteta i slobode, pa tako i kroz eufemističke i nerazumljive nazive poput "regionalnog povezivanja" i slične izmišljotine dodatno zamagljene u vidu raznih skraćenica.

Dodatni dokaz tezi da odnosi Hrvatske i Mađarske imaju dobru osnovu za daljnji razvitak na korist ne samo Mađara i Hrvata, nego i cijele Europe, nalazi se u mađarskom ponašanju od 1990. godine nadalje. Ne samo da je Mađarska podržala hrvatsko osamostaljenje, nego je tu podršku okrunila i konkretnim postupcima onda kada je bilo najpotrebnije i kada Hrvatskoj nitko nije davao izglede za opstanak. Možda je uvjerenost svjetskih graditelja Novoga svjetskog poretka u brzi hrvatski poraz razlog zašto se nije pridavala pažnja na mađarsku pomoć u naoružavanju Hrvatske i izbjegavanju striktnih primjena zločinačkih sankcija na uvoz naoružanja za obranu od agresije. Mislilo se da je to što nam preko Mađarske dolazi jedna količina oružja premalo i prekasno da bi se uzimalo u obzir. Čak se moglo gledati i kao na nešto što će ubrzati razvoj rata budući da su znali koliko je Hrvatska nenaoružana da je postojala opasnost da takva, vojno preslaba, praktički bez borbe kapitulira pred srpskim zahtjevima. Ta opcija u kojoj ne bi bilo minimalno planiranog krvavog raspleta nije bila nikako predviđena i rat se pod svaku cijenu morao rasplamsati barem u dovoljnoj mjeri da se poslije može opravdati upućivanje "mirovnih snaga", "promatrača" i drugih sličnih naziva za okupatorske trupe i špijune. Isto tako, kroz dozvoljavanje umjerenog naoružavanja Hrvatske, daje se medijsko oružje srpskoj strani da kroz to tajno naoružavanje preko Mađarske Hrvatska bude prikazana kao reinkarnirana NDH sa svom negativnom slikom koja prati takvu prezentaciju.

Bogu hvala da su imali te potpuno krive kalkulacije, jer je ono relativno malo oružja koje je došlo preko Mađarske zlata vrijedilo u odsutnim vremenima od 1990. do kraja 1991. godine. Jednako tako vrijedi spomenuti da niti u najtežim trenucima za Hrvatsku iz Mađarske nije došla ikakva naznaka htijenja za komadanjem i prisvajanjem dijelova Hrvatske. Upravo suprotno, Mađarska politički i diplomatski, u skladu sa svojim mogućnostima, djeluje afirmativno po pitanju hrvatske samostalnosti i suverenosti na cijelom teritoriju. To je nešto što se nikada ne smije zaboraviti kada se razmatraju budući hrvatsko-mađarski odnosi jer kroz ovu prizmu oni imaju čvrste temelje za buduću nadgradnju.

Ono što je ipak najveći zalog i temelj hrvatsko-mađarskim odnosima nalazi se u kršćanskom utemeljenju Mađarske i Mađara najbolje izraženom u liku Sv. Stjepana (oko 969.-1038.), prvog mađarskog kralja. Stjepan iz vlastita osvjedočenja uvodi u kršćanstvo cijeli mađarski narod. Poganski vojskovođe su se tome Stjepanu usprotivile oružjem, ali je on, izvrstan vojskovođa i mudar diplomat, svladao protivnike i združio različita plemena u jedan narod. Stjepan radi upravo ono što jedan vladar treba raditi pa tako s velikim žarom organizira Crkvu u Mađarskoj, osniva biskupije i nadbiskupije, gradi crkve i samostane, određuje svetkovanje nedjelje (koliko je to aktualno u današnjem vremenu kada je nedjelja oduzeta ljudima) i donosi zakone u kršćanskom duhu.

Pismo koje je Stjepan upravio svojemu sinu Emeriku lijepo osvjetljuje njegov svetački lik. Evo nekoliko izvadaka iz toga pisma:
"U prvom redu zapovijedam, savjetujem i preporučujem, predragi sine, da katoličku i apostolsku vjeru čuvaš takvim marom i brigom te budeš uzor svim podložnicima... U kraljevskom dvoru, nakon vjere, na drugom se mjestu nalazi Crkva... Budi milosrdan prema svima koji trpe nasilje... Sa svima budi strpljiv, ne samo s moćnima nego i sa onima koji su bez vlasti... Budi ponizan da te Bog uzvisi... Budi doista umjeren pa nikog ne kažnjavaj niti osuđuj preko mjere. Budi blag... Budi pošten i nikad nikomu ne nanosi bez razloga sramotu... Bez toga nitko nije kadar ovdje vladati niti prispjeti u Vječno Kraljevstvo..."

Koliko su samo ove Stjepanove upute dragocjene i vrijedne i dan danas, možda više nego ikada. Nije potrebno pohađati sveučilišta i tamo naučavati sekularne "političke nauke" ili slične od Boga okrenute nauke, nego je jednome državniku dovoljno samo pročitati ovo pismo i poslušati očinski savjet koji je tu iskreno izrečen.

Sveti Stjepan, kralj, umro je na blagdan Velike Gospe. Mađarski narod ostao mu je silno zahvalan za sve što je učinio i za domovinu i za svoj narod. Kada je godine 1083. otvoren njegov grob, desna ruka bila mu je neraspadnuta. To se pripisuje Božjem priznanju za njegovu darežljivost potrebitima. U Mađarskoj se blagdan Svetog Stjepana slavi po starom kalendaru 20. kolovoza. Ono što je najznačajnije za današnje odnose između Hrvatske i Mađarske odnosi se na Stjepanovo samrtno izručenje kraljevske krune i svojeg naroda skrbi Blažene Djevice Marije. Time je kroz Djevičin zagovor na nebu utvrđeno što i kako se imaju odnositi Hrvati i Mađari, i koji im je smisao njihovog zemaljskog poslanja. Blažena

Djevica Marija je ono što je u biti budućih hrvatsko – mađarskih odnosa i u toj spoznaji možemo s puno sigurnosti vjerovati u dobre plodove suradnje dvaju susjednih naroda.

Sigurno je da je bilo i nesretnog razdoblja u odnosima između naša dva naroda, ali zna se tko je stajao iza toga da se oni pokušaju okrenuti na zlo. Jedno kraće razdoblje to je i postignuto, ali upravo zahvaljujući Marijinom djelovanju to je razdoblje daleko iza nas, i sada se može vidjeti kako su te zakulisne sile svojim lažima i obmanama samo unesrećile sve i svakoga. Masonsko djelovanje u Mađarskoj, a koje je bilo glavni pokretač nasilne mađarizacije Hrvatske u XIX. i početnom dijelu XX. stoljeća, jednako je upropastilo Mađare kako i Hrvate. Mađarski masoni i svi oni koji su nasjeli njihovim idejama poslužili su kao sredstvo središnjici u Londonu da se Hrvate stavi u versajsku nakazu zvanu Jugoslavijom, a Mađarima prekine izlaz na Jadran i cijelu Mađarsku doslovce izolira od svoje prirodne usmjerenosti. Kasnije ih se iz tog istoga Londona prepustilo u još goru sudbinu doslovce poklanjajući Mađarsku Staljinu u njegov privatni posjed.

Sada, pouzajući se u Djevičinu pomoć, Hrvatska i Mađarska trebaju jedni druge tako da se svojim vrlinama nadopunjavaju u slabostima, pa time svaka država svojemu narodu omogući prosperitet, blagostanje i mir. Kao dodatni kuriozitet i znak koji upućuje na suradnju temeljenu na kristološkim i marijanskim načelima značajno je napomenuti da je uz Marijino uznesenje na nebo zagrebačka katedrala bila posvećena i Svetom Stjepanu, prvome ugarskom kralju.

Upravo na tom pravcu treba ići u daljnjoj nadgradnji, tj. kada se želi vidjeti dalje od horizonta koji je najprije ispunjen onim pragmatičnim koristima koje ima Mađarska kada se preko Hrvatske usmjeri i iziđe na Sredozemlje, ali preko mora još i dalje s cijelim svijetom. Iza svih tih koristi u gospodarstvu, politici, kulturi i svemu drugome mora se znati čemu se želi doći. Čemu se želi suobličiti i koji je ideal kojemu zajednički težimo? Što je ono što se nalazi na kraju vremena i koji je uopće smisao života, rada i postojanja na ovome svijetu? Najkraće: koji sustav vrijednosti prihvaćamo?

Jasno je da je kršćanstvo ona vrednota koja se stavlja na horizont našega postojanja i da se po tome onda prikladno nadopunjuje sve ostalo međudržavno djelovanje. Ovo je bilo važno naglasiti jer se time ujedno otkriva što je ono čime se Hrvatska ima približiti današnjoj mađarskoj državi i mađarskom narodu. Svojim teokratskim sustavom s pripadajućim ekonomskim i pravnim modelima zasnovanima na kristocentričnosti, Hrvatska pokazuje djelotvornu alternativu ovome sadašnjem sekularnom sustavu sa svojim krvožednim kapitalizmom na djelu. Dajući alternativu, i to ne bilo kakvu alternativu nego onu najbolju moguću, onu božansku, Hrvati Mađarima pokazuju kroz vlastiti primjer kako je moguće oduprijeti se paklenskim silama u institucionaliziranoj formi sekularizma, liberalne demokracije, kapitalizma i globalizma općenito. To je bitno i stoga što je današnja Mađarska upala u stupicu sekularizma i pripadnog liberalnog kapitalizma koji gradi društvo bez vrijednosti ili društvo antivrijednosti. Uostalom, Mađarska je u tome stanju latentne dekonstrukcije kao i sve ostale države koje su nedavno oslobođene boljševičkog jarma. Zbog toga istovremeno s velikom razinom potrošačkog ludila, koje djeluje poput svojevrsnog društvenog opijata kojim se supstituira istinska vrijednost, u svim državama tzv. tranzicije prisutno je veliko nezadovoljstvo i unesrećenost narodnih masa. To je stoga što je konzumerizam samo privremena utjeha, a na koju se kao i sa svakim narkotikom s vremenom razvija imunost te na koncu nije dovoljan za ljudski spokoj i duševni mir. Zbog toga je od izuzetne važnosti na vrijeme ne samo Mađarskoj i zemljama te tzv. tranzicije, nego i cijeloj Europi ponuditi terapiju izlječenja kroz vjeru u Isusa Nazarećanina. Na vrijeme stoga što je nužno spriječiti lažne proroke s njihovim lažnim (new age i sl.) duhovnostima kojima potpuno promišljeno žele utažiti duhovnu glad za ispunjenjem praznine nastale u liberalizmu i kapital-odnosu, a prvenstveno manifestirane u vidu besmislenog hedonizma i manijakalnog egocentrizma. Budući da Mađarska neposredno graniči s Hrvatskom tako je tu najlakše ostvariti i izvoz kristocentričnog svjetonazora uobličenoga i u institucionalnoj formi državnog uređenja. Radi se o tome da se prvenstveno vlastitom uzoritošću i pozitivnim primjerom afirmira vlastita, a pobije suprotna strana u njenom izvozu antikristovske ideologije i svjetonazora, pa se prema tome neminovno događa sukob ideja. Na nama je da svoje ideje i svoj svjetonazor s pripadajućim vrijednostima pokažemo superiornijima u odnosu na suprotnu stranu, a to je upravo ono što se treba posebno promišljeno izvesti u odnosu na mađarsku državu i narod, ali i po domino efektu sve dalje nizom do Poljske i Litve. Također mora biti pojašnjeno da se kod spominja-

nja izvoza svjetonazora radi prvenstveno o izvozu najdjelotvornije sile kršćanstva – ljubavi. Tek se na taj "materijal" nadopunjuje i sve ostalo, a što ulazi u ono što se smatra uobičajenim u međudržavnim odnosima.

Zato je od posebnog državnog interesa u nekim područjima poput turizma potrebno žrtvovati neke trenutne materijalne koristi i izaći u susret osiromašenom pučanstvu na graničarskom potezu prema Baltiku i tako na čistoj i neposredno ljudskoj razini kroz naizgled banalne stvari kakve su najobičnija pristojnost, srdačnost, ljubaznost i sl., ostvarivati apostolat ljubavi i promovirati svoje ideje i svoj svjetonazor. Ono što se za početak kao najmanje može i mora učiniti je da se siđe s trona oholosti i pohlepnosti kada se radi o prijemu i stavu prema gostima koji nam dolaze s područja bivšeg istočnog bloka gledajući u njima "slabe potrošače". Tako nešto nema perspektive i pohlepnost udružena s oholoću brzo donosi svoje destruktivne plodove, te se po pravdi Boga takvi ponizuju i trpe za svoje ponašanje već na ovome zemaljskom životu. Ta dobrohotnost i prikladno domaćinsko ponašanje posebno se treba usmjeriti prema najmlađoj populaciji tako da se u naša obnovljena i novoizgrađena obiteljska i dječja odmarališta i kampove kroz međudržavnu suradnju dovode obitelji i vršnjaci iz zemalja katoličkog graničarskog pojasa. To je jedan od primjera kako polagano, ali temeljito izgraditi osnove za dugoročnu i trajnu međudržavnu suradnju. Ujedno se od budućih naraštaja, jednom kada ta omladina stasa, odraste i počinje ostvarivati utjecaj, prihode i sl., ti sada odrasli ljudi sa svojim obiteljima, kroz prije stečeno pozitivno iskustvo u mladosti postaju vjerni gosti-prijatelji, a ne puki kupci usluga.

* * *

Da se zaključi cijela ova priča dovoljno je samo malo nadopuniti cijelu koncepciju nastupa u odnosu na Mađarsku time da se sve rečeno u principu jednako tako odnosi i na ostale države pojasa Jadran – Baltik. Naravno da je jedna Poljska zbog svoje veličine tu najvažnija, ali jednako tako su to i Slovačka i Litva, a Ukrajina i ovdje ima svoje specifično mjesto u hrvatskom pristupu vanjskopolitičkom djelovanju. Ipak, sve se to može najbolje provesti krećući najprije preko Mađarske koja sama neposredno graniči sa Slovačkom i Poljskom, pa je i zato posebno važno mjesto koje u vanjskoj politici ima odnos Hrvatska – Mađarska.

Kada se već spomenula Poljska, ona pokazuje da ima rezona cijela nakana povratka na vrijednosti kršćanstva koja je na prethodnim stranicama iznesena. Radi se o tome da u Poljskoj bitno ojačavaju one snage i one zamisli koje su nekada bile na ponos Poljskoj kada se borila protiv komunističkog ugnjetavanja. Sada se nešto slično može naslutiti prisutnim u Poljskoj, ako ništa ono barem u nekom embrionalnom začetku, ali umjesto komunizma na red je došao obračun s kapitalizmom. Kako je ta borba daleko složenija i teža, tako je tu vidljivo da jednoj Poljskoj treba i svojevrsni poticaj koji po ovoj koncepciji dolazi u vidu Hrvatske preobražene na kristološkim načelima i s pripadajućim institucionaliziranjem (teokracija, kristocentrična ekonomija, korporativno gospodarstvo, itd.). Kao što je poljska konjica došla do Beča i spasila Hrvatsku spašavajući Austriju, tako sada hrvatska virtualna (informacijska) konjica treba doći do Varšave i spasiti Europu spašavajući Poljsku.

Završni komentar

Na kraju ovoga poglavlja o hrvatskoj vanjskoj politici kao svojevrstan rezime recimo da je za hrvatski opstanak nužno potpuno raskinuće sa svim bezbožništvima, te se moramo staviti u službu Božju kao nacija i država svim svojim bićem, bez figa u džepu. Naime, ako je povijest Hrvatima nešto pokazala, to je da se možemo uzdati samo i jedino u Svevišnjega. Odnosno, kroz Crkvu i pape iskazala se Božja pravednost prema nama kao jednome od brojnih Božjih naroda. U najtežim i za Hrvatsku najgorim trenucima poput otomanskih osvajanja, talijanskih pretenzija ili srpske agresije 1991. iz Rima od Svetoga Oca dolaze blagoslovi i svaka druga moguća zaštita i pomoć. I, suprotno od toga, kroz anticrkvu u vidu judeo-masonerije vidjelo se odakle nam stalno u svojim različitim manifestacijama dolaze laž i smrt.

Nažalost, zbog kolektivne amnezije potrebno je ponoviti da kada smo od te uljuđene Europe ostavljeni na milost i nemilost podivljalim hordama s istoka, Papa i Vatikan pomažu u ostvarenju prava hrvat-

skog naroda na slobodu i samostalnost. Iz toga razloga hrvatska vanjska politika može i mora svugdje kalkulirati i podozrijevati, ali prema Vatikanu, Svetome ocu i Crkvi mora se dovijeka biti u suglasju s vjerskim i moralnim načelima koja se naučavaju i objavljuju.

Čak se može doći do svojevrsnog povijesnog obrata u odnosu između papinstva i Hrvatske u smislu da kroz ostvarenje Programa nacionalnog opstanka te pripadajućim osnaženjem od vječnog tražitelja pomoći postanemo davateljima. Tako nešto bilo bi nadasve prikladno budući da je uvijek daleko ljepše biti darivateljem nego primateljem. Nema boljega osjećaja ispunjenosti od darivanja i usrećivanja svojih bližnjih, a posebno kada je bližnji u nevolji i najviše je potreban pomoći. Posebno je sve to izuzetno vrijedno kada se dođe do stanja u kojemu Hrvatska može Crkvi i Svetomu ocu ponuditi svoju pomoć u obliku koji je najprimjereniji određenoj situaciji. Na taj se način, konkretnim djelima, najbolje odužujemo za sve milosti koje smo dobili, koje dobivamo i koje će tek doći.

Na taj se način umjesto davanja svojeg suvereniteta Sotoni služenjem sekularnog idolopoklonstva u bilo kojem obliku, suverenitet daje tamo gdje je to jedino i primjereno: Bogu preko služenja Crkvi.

To je bitak hrvatske vanjske politike: u ovome sekulariziranom, bezbožnom, anticrkvenom i antikristovskom svijetu koji raspolaže pozemljarskom silom nikad prije viđenom, uzdati se u Svevišnjeg i imati vjeru u ostvarenje kraljevstva Božjeg koje na kraju trijumfira nad silama zla i njihovim slugama.

Ako se ikada treba ponašati “talijanski” u smislu da se odabire ona strana koja pobjeđuje, onda je to u ovome ratu protiv Sotone, te biti na Božjoj strani. Biti na pobjedničkoj strani. Na tu pobjedničku stranu treba privući i sve ostale, po mogućnosti svakog čovjeka, a u kontekstu naroda i država, to znači i Židove, i Srbe, i Amerikance, i Engleze, i cijeli svijet. Bez razlike i predrasuda. Bez mržnje i osuđivanja. Na strani vječnog pobjednika, na strani Boga, ima mjesta za sve koji to svojom slobodom izaberu. Hrvatska i Hrvati trebali bi samo dati jedan ponizan primjer vjere i hrabrosti u opiranju ovome zlu koje harači svijetom te porobljuje i zatire narode.

Također bi se na ovo poglavlje o vanjskim poslovima moglo dati posve legitimnu primjedbu da je sve ono što je izneseno kao opis stanja u svijetu među narodima i državama prilično nerazumljivo, teško dokučivo u svim svojim segmentima, nelogično, čak i besmisleno gledano očima i nadprosječno upućenog čovjeka, a kamo li većini ljudi. Ta primjedba ima osnova, jer takav dojam o odnosima u svijetu daje i odgovor o čemu se radi.

Kada bi se sadašnje stanje svijeta moglo sažeti jednom riječju, bio bi to **kaos**. Naravno da ta produkcija kaosa nije niti najmanje slučajna nego se kroz kaotičnost promišljeno izluđuju ljudske mase da bi se u takvome stanju moglo dezorijentiranim ljudima bolje manipulirati i u veće ih zlo gurati. Vidimo to neprestance kako se kroz monopolizirane globalne medije odigrava predstava gdje neizborne tajne vlasti u mraku stoje nad izbornim vlastima i njima spretno upravljaju. Najprije se zlikovci podižu do vrha, a zatim ih se strmoglavljuje s trona svim prigodnim sredstvima: medijima, vojskom, politikom, gospodarstvom ili svakolikim kombinacijama, a traži se uvijek ona koja donosi najviše nesreće ljudskom rodu i da se kaos još više poveća. I to jednako kaos u svijetu kao i kaos unutar razuma i psihe svakog pojedinca. Sotonine sluge tajnim obredima kaos stvaraju, i iz kaosa oni vladaju. Oholost s kojom su sklopili savez nalaže im da taj princip kaosa javno svima objave rugajući se tako cijelom svijetu kojemu pod nosom razglasuju što rade, a nitko im ništa ne može. Riječ je o krilatici 33. (najvišeg) stupnja masonske inicijacije koja glasi: **ORDO AB CHAO**, tj. u prijevodu samih masona: **RED IZ KAOSA**. Svakako da je to antikristovski red ili *Pax antichristi* i da taj red ne donosi ništa dobroga čovječanstvu.

Kao suprotnost toj antikristovskoj produkciji kaosa ponuđena je vizija hrvatske države i cijeloga naroda upregnute u cilju postizanja svojeg poslanja kao nacije kršćana koji nasljeduju Spasitelja i ne pristaju na suobličenje sa svijetom, makar to dovelo do najbjesomučnijeg napada tog istog svijeta.

Pouzdanjem u Gospodina dolazi i mir pred tim potencijalnim ili stvarnim prijetnjama svijeta, te se tako svijet svladava. Stvaratelji kaosa, iz kojeg uzdižu svoj bezbožni red, gube onda kada se djelovanje

temelji na krilatici koju se može prihvatiti i kao službenu krilaticu hrvatske vanjske politike: **ORDO AB AMORE**, odn. **RED IZ LJUBAVI**.

* * *

Kao oprečnost svim tim združenim antikristovskim planovima koji djeluju u svijetu, kao vjernici imamo i prikladan primjer biblijskog proroštva. Jednako kao i upozorenja na to kako odnosi među narodima moraju biti izgrađivani na pravednosti i kako je onima koji čine zlo i nepravdu određena kazna za njihova djela.

Ovo nama ljudima koji čitamo Sveto pismo daje za naslutiti kakav je istinski red koji imamo baštiniti, te što slijedi ovim nesretnim stvarateljima kaosa.

Zato je prikladno završiti sljedećim citatom božanske opomene kojim su jasno upozoreni oni koji rade sve što se ovdje tako eksplicitno opisuje i jednako tako osuđuje:

Jao onom tko množi što nije njegovo (a dokle će?) i opterećuje se zalogama! Neće li naglo ustat' vjerovnici tvoji, neće li se probuditi ljuti tvoji tlačitelji? Tada ćeš im plijen biti! Jer si opljačkao mnoge narode, sav ostatak naroda opljačkat će tebe, jer si prolio krv ljudsku, poharao zemlju, grad i sve mu žitelje.
Jao onom tko otimačinu zgrće nepravednu kući svojoj, da visoko svije gnijezdo svoje i otkloni ruku zla! Nanese sramotu kući svojoj: zatirući mnoga plemena, griješiš protiv sebe. Jer iz samih zidova kamen kriči, a krovna mu greda odgovara.
Jao onom tko grad diže krvlju i tvrđavu zasnuje na nepravdi! Nije li to, gle, od Jahve nad Vojskama da se narodi za oganj trude, puci nizašto muče? Jer će se zemlja napuniti znanja o slavi Jahvinoj kao što vode prekrivaju more.
Jao onom tko bližnjeg navodi na piće, ulijeva otrov dok on pije da bi promatrao njegovu nagost! Ti si pijan od sramote, ne od slave! Pij samo i pokazuj kapicu. Dolazi ti pehar iz desnice Jahvine i sramota na slavu tvoju! Nasilje nad Libanonom tebe će prestraviti, pokolj zvijeri, jer si ljudsku krv prolio, poharao zemlju, grad i njegove žitelje.
Jao onom tko komadu drva kaže: "Probudi se!" Kamenu nijemom: "Preni se!" On da prorokuje? Optočen može biti i zlatom i srebrom, ali nikakva daha životnog nema u njemu. Čemu koristi tesan lik da ga umjetnik teše? Čemu lijevan lik, lažno proroštvo, da se tvorac njegov u nj pouzdaje oblikujuć' nijeme kipove?
Ali je Jahve u svojem svetom Hramu: nek' zemlja sva zašuti pred njime! (Habakuk 2, 6-20).

2.19. Ministarstvo zdravstva

Tu im Jahve postavi zakon i pravo i tu ih stavi u kušnju. Zatim reče: "Budeš li zdušno slušao glas Jahve, Boga svoga, vršeći što je pravo u njegovim očima; budeš li pružao svoje uho njegovim zapovijedima i držao njegove zakone, nikakvih bolesti koje sam pustio na Egipćane na vas neću puštati. Jer ja sam Jahve koji dajem zdravlje."
(Knjiga Izlaska 15, 25-26)

A sinovima tvojim nisu naudili
ni zubi zmija otrovnica,
jer im je milost tvoja u pomoć pritekla
te ih iscijelila.
Podbadao si ih samo i odmah ozdravljao
da se sjete proroštava tvojih,
da ne zapadnu u zaboravnost duboku
i ostanu bez tvojeg dobročinstva.
Jer njih nije liječila ni trava ni melem
nego tvoja riječ, o Gospode, koja liječi sve.
(Knjiga mudrosti 16, 10-12)

Bolji je siromah tijelom zdrav i čio
nego bogataš bolesna tijela.
Više valja zdravlje i snaga nego sve zlato svijeta
i krepko tijelo više od golema posjeda.
Nema blaga nad zdravljem tjelesnim
niti sreće nad sretnim srcem.
(Knjiga Sirahova 30, 14-16)

Gospodine, za tebe živjet će srce moje
i živjet će moj duh.
Ti ćeš me izliječiti i vratiti mi život,
bolest će mi se pretvorit' u zdravlje.
(Izaija 38, 16-17)

"I po vjeri u njegovo ime, to je ime dalo snagu ovomu kojega gledate i poznate: vjera u Njega vratila je ovomu potpuno zdravlje naočigled vas sviju."
(Djela apostolska 3, 16)

Opća pitanja zdravstvenog djelovanja

Nije slučajno zdravstvo ostavljeno za sam kraj organizacione vizije hrvatske države prema načelima teokratskog državnog uređenja u modernom vremenu. No, to što je na kraju Programa nacionalnog opstanka ne znači da zdravstvo nije od važnosti nego je tu pozicionirano zato jer se cjelokupnim državnim ustrojstvom kao i samom idejom kristocentrizma u društvenom uređenju permanentno osigurava preventivna skrb oko pitanja ljudskog zdravlja. Tek ono što se iz bilo kojeg razloga nije uspjelo spriječiti i po bilo kojoj osnovi zdravlje čovjeka biva narušenim, zdravstvo je tu da svojim u sustavu države iskorištenim ljudskim talentima pomogne.

Ono što je bitno na samom početku razjasniti je da se pod sveukupnošću brige o zdravlju ovdje daje prvenstveno ona organizaciono-materijalna ili svjetovna zdravstvena skrb. Kao i sve ostalo u teokratskom poretku, tako je i pristup problematici zdravlja i organizacije zdravstva u državi potčinjen duhovnome. Naravno da je to onda već u svojem korijenu u suprotnosti sa sadašnjim pristupom očuvanja zdravlja gdje je i briga o zdravlju podignuta na razinu idolopoklonstva i prihvatom još jednoga

idola djelotvorno podvrgnuta nečistim silama koje se iza idola skrivaju. U kapitalizmu to idoliziranje zdravlja i/ili liječnika neminovno dovodi do toga da se taj idol udruži s glavnim idolopoklonstvom, tj. obožavanjem novca, ali također i svima ostalima, pa onda svi idoli skupa zajedno ponižavaju i nemilice gaze čovjeka. Pri tome mu istovremeno s destrukcijom još i bezočno lažu upućujući čovjeka na daljnje potonuće u idolopoklonstvo i pričajući bajke koje kod nevoljnika gaje nade ravne uskrsnuću ukoliko se potpuno potčini svemu što je bezbožno. No, kada dođe čas i sva se obećanja pokažu prijetvornima i ljudski vijek dođe svome kraju, znanstveno se hladno priopćuje navodna bezizglednost i neminovna skora smrt.

Sve to ipak ne priječi da se čovjek modernog vremena, koji toliko strahuje od smrti da ne želi uopće razmatrati istinu vlastite smrtnosti, potpuno naveže na "svojeg" liječnika. Navezanost poprima oblik ovisnosti i ta je ovisnost prava pošast današnjega Zapada na kojemu je liječnik zamijenio Boga. Čovjek Zapada "ima" liječnika kao svećenika nove vjere u oholu ljudsku znanost što se odmetnula od Mudrosti. Naravno da, kada mu je jednom postao idolom, liječnik tog istog čovjeka straši samom svojom "bijelom" pojavom i muči ga znanjem koje je neupućenim smrtnicima nerazumljivo. Takva slika bijele kute pred kojom, kao pred neposrednim Božjim poslanikom, drhte svi štićenici, kao i ostale podređene službe, ne odaje dojam poniznosti i bogobojazne predanosti koja služi Božjoj ljubavi što istinski čovjeku donosi koristi. Sagledavajući realnost takvog stanja može se očitati stanje duhovne dimenzije u današnjem sustavu zdravstvene zaštite te sukladno tome poduzimati mjere kojima se te najosnovnije zastrane trebaju izmijeniti.

Nije nimalo za čuditi što je sada prisutno stanje opće udaljenosti od milosrđa, jer kako je usmjereno cijelo društvo, tako je i medicinska znanost otišla putem samoostvarenja u kojemu nema mjesta za Svevišnjega, a tamo gdje je On odsutan odsutna je i ljubav prema bližnjem. Uopće, odsutna je svaka ljubav kada se ne prihvati Očeva sveprožimajuća Ljubav. No, jednako kako se i kod znanosti može bez problema raditi sukladno Božjoj volji i bez ikakve nužde za skrnavljenjem Njegovih zapovijedi, tako se i kod pitanja zdravlja može biti usuglašen s božanskom duhovnošću, može se prihvatiti Ljubav s nebesa i manifestirati ljubav na Zemlji – samo ako se to želi.

Koliki je značaj i delikatnost liječničkog zvanja bilo je oduvijek znano, takoreći od samoga početka ljudskog roda. Uglavnom se nije niti moglo razdvojiti funkciju liječništva od funkcije vrača ili svećenika neke od poganskih religija. Ipak, ovdje se nastavljamo na zapadnu kulturu te nasljedujemo neke pozitivne tekovine predkršćanskih vremena. Kao najdominantnija svojom misli i djelom nametnula se starogrčka kultura koju je Rim u jednoj sebi svojsvenoj prilagođenoj formi proširio na cijeli današnji Zapad.

Kao jedno od visokih dostignuća te pretkršćanske civilizacije i dan danas imamo "Hipokratovu prisegu" koja je dala precizne etičke upute kako treba obavljati liječničku službu. Hipokrit, Sokratov suvremenik, te i sam filozof i liječnik, uspio je spoznati iznimnu važnost etike i morala kod obavljanja liječničkog zvanja, budući da je tu prisutan bolestan čovjek pred čovjekom koji mu svojim sposobnostima daje nadu u ozdravljenje te je moguća velika zastrana u tako postavljenom međuljudskom odnosu. Veliko je iskušenje prisutno jednako pred liječnikom kao što je i pred bolesnikom. Liječnik je u kušnji da se uzoholi i postane jednim božanstvom koje hoda po zemlji, a bolesnik je u iskušenju da sve svoje vjerovanje i osobno dostojanstvo potpuno nekritički potčini drugom ljudskom biću i padne u idolopoklonstvo. Hipokrat do toga da predstavi svoj liječnički etički kodeks nije došao slučajno, nego je proputovao svijetom promatrajući i krajnje pažljivo bilježeći, te tako napisao mnogobrojne knjige koje su bile poticajne za medicinu tijekom mnogih stoljeća. Navedena "Hipokratova prisega" također je proizvod tog stečenog iskustva i predstavlja moralni kodeks neprolazne vrijednosti. Na nju su liječnici morali prisegnuti da će bolesnicima propisati prikladnu dijetu štiteći ih od svake nepravedne ili štetne stvari; da neće prekidati trudnoću; da će ulazeći u kuću imati samo jedan cilj – liječiti bolesnika, suzdržavajući se od svake potkupljivosti prema muškarcima i ženama, makar bili i robovi; da će kao svetinju čuvati poslovnu (profesionalnu) tajnu.

U ovo današnje vrijeme čitajući prisegu posebno je upadljiv dio koji se dotiče prekidanja trudnoće. Time je implicitno priznato da je i onda bilo jednako tako prakticiranja nasilnog prekida trudnoće, ali

je i jedan pretkršćanski moralni kodeks zahtijevao od liječnika da trudnoću održavaju. Ne treba čuditi da je Hipokrat uvrstio održavanje trudnoće kao jednu od liječničkih obveza zato jer je dovoljno uzeti samo obične gospodarsko-političke razloge pa da se uvidi koliko je za opstanak ikojeg društva bitno rađanje potomstva u što većem broju. Sada, nakon dvadeset i pet stoljeća, veliki tzv. "napredak" doveo do toga da se Hipokratova prisega spominje, ali se jednim činom kolektivnog društvenog licemjerja ta prisega prigodno cenzurira. Rezultat velikog civilizacijskog napretka je taj da u istom znanstvenom rangu stoje ravnopravno porođaj i abortus, intenzivna njega i eutanazija, a to dovoljno jasno govori samo po sebi. Život i smrt su stavljeni u istu razinu, a glavni presuditelj je kapital-interes u koji je sve skupa uronjeno. Kapital kojemu se moderno društvo poklonilo do zemlje u odnosu na vlastitu korist donosi odluku kome pripada život, a kome smrt.

Spominjući smrt kao i današnju praksu masovnog abortiranja koju izvode liječnici može se dati jedna misao Sv. Ivana Kronštatskog koja svojom mudrošću može pomoći u boljem sagledavanju cjelokupnosti problema zdravstva i liječništva, kao i uloge svakog čovjeka u svemu tome: *""Ne ubij!" (izl 20, 13). Ubijaju između ostalih i liječnici, svojim nepoznavanjem bolesti bolesnikovem, propisujući štetne lijekove. Ubijaju i oni koji se nisu htjeli liječiti ili liječiti bolesnika kome je potrebna pomoć liječnička. Ubijaju i oni koji uzrujavaju bolesnika kome je uznemirenje pogibeljno, na primjer, tuberkuloznoga, i time mu ubrzavaju smrt. Ubijaju i oni koji, uslijed sebičnosti ili nekog drugog lošeg uzroka, ne pružaju odmah ljekarsku pomoć bolesniku ili kruh gladnome."* (Sv. Ivan Kronštatski: "Moj život u Kristu").

Kao i u svemu drugome vjera u Krista Spasitelja jedini je način da se odupre tom potčinjavanju kapitalu ili bilo kojem drugom lažnom božanstvu. Ne treba nikada smetnuti sa uma koliki je udio čudesnih ozdravljenja povezan sa širenjem kršćanstva. I to od samog početka u vremenu prve Crkve, kako je i zapisano: *Po rukama se apostolskim događala mnoga znamenja i čudesa u narodu. Svi su se jednodušno okupljali u Trijemu Salomonovu. Nitko se drugi nije usuđivao pridružiti im se, ali ih je narod veličao. I sve se više povećavalo mnoštvo muževa i žena što vjerovahu Gospodinu tako da su na trgove iznosili bolesnike i postavljali ih na ležaljkama i posteljama ne bi li, kad Petar bude prolazio, bar sjena njegova osjenila kojega od njih. A slijegalo bi se i mnoštvo iz gradova oko Jeruzalema: donosili bi bolesnike i opsjednute od nečistih duhova, i svi bi ozdravljali.* (Dj 5, 12-16).

Uostalom, Isus je svoje sinovstvo potvrđivao ponajviše kroz ozdravljenje bolesnih, čak je kao vrhunac ozdravljenja oživio pokojnike (Lazara i Jairovu kćer), a zatim i kroz oslobađanje opsjednutih od zlih duhova. Često je jedno i drugo povezano u isti slučaj, što samo dodatno naglašava bliskost duhovnog stanja sa stanjem tijela. Također, nije slučajnost da su zapisana dva slučaja uskrsnuća mrtvih jer je time dvostruko (da se ne bi mislilo da je riječ o zabuni tekstopisca ili svjedoka) potvrđena apsolutna superiornost Isusa Krista nad svime stvorenim i to do mjere da se i smrt pokorava Bogočovjeku. Značajno je zapamtiti ta Isusova ostvarenja sada kada moderna znanost sebi hoće priskrbiti stvoriteljsku moć. Najprije kroz vlastitu sugestiju da je sve moguće spoznati na znanstveni način, a zatim, kada je sve spoznato, kada su otkrivene sve tajne univerzuma i njegovog ustroja, onda znanost kroz tu spoznaju pretendira mogućnost upravljanja svime postojećim, uključujući i čovjeka. Ipak, uza sav napredak, upravo je problem smrti najveća prepreka pred znanošću i taj problem ostaje na znanosti da nadvlada ukoliko se želi pokazati dostojnom osvajanja božanskog trona, a to je upravo ono za što postoji dvostruko evanđeosko svjedočanstvo. Već postoje i najave o velikim mogućnostima koje će znanstvenim metodama za početak usporiti smrt i ljudi će po tim obećanjima živjeti 200, 500 ili čak 1.000 godina, ali ta priča o eliksiru mladosti stara je koliko i čovječanstvo. Tko je naivan i ne želi slušati neka povjeruje tim bajkama koje, i kada bi se ostvarile, u biti ne mijenjaju ništa. Baš suprotno, bezbožnom čovjeku dale bi mogućnost većeg bogohuljena, a zar je to ono što donosi mir ovome svijetu i što nas vodi u život vječni? Također je pisano o tom pitanju ljudske želje za zemaljskim životom te je dan naputak kako se prema njemu prikladno odnositi: *Tko ljubi svoj život, izgubit će ga. A tko mrzi svoj život na ovome svijetu, sačuvat će ga za život vječni.* (Iv 12, 25).

Vidi se kako je ozdavljenje bilo važno sredstvo u apostolatu Isusa Krista kao Mesije i Spasitelja i kako je apostolima po njihovoj vjeri dano da čine čudesa kojima su privlačili ljude na masovnoj razini. I bilo je tako kasnije tijekom cijele povijesti da je evangelizatorima dano vjerom liječiti ljude. Ono što se promijenilo je da se nekritičkim prihvatom racionalizma, a koji je potpuno preovladao u modernom

društvu zahvaljujući mlakosti kršćana, dozvolilo da se liječenje ljudi vjerom u Krista percipira kao nešto "staro" ili "nazadno", te kao takvo u potpunoj opoziciji s modernim i "naprednim" čovjekom. Čak je stanje dovedeno do te razine da se prijeti zakonskim sankcijama onima koji upućuju na duhovnu sferu izliječenja od bolesti milošću Gospodinovom kao onima koji ugrožavaju živote i zdravlje ljudi. Postavljena je zakonska osnova progona onih koji nude Gospodina kao izlječenje što je pokazatelj kuda je došao ovaj svijet, ali i kakva je potencijalna budućnost na ovim osnovama. Očita je nakana da se silom represivnih mjera one mlake dodatno učvrsti u mlakosti i liječničko-znanstvenom idolopoklonstvu omogući neometano zavođenje, ako treba i zakonskim mjerama.

Točno tako se i događa te ono što je kršćanska mlakost dopustila vješto je iskoristila bezbožna racionalna ideja, te na jednaki način koristeći se umijećem izlječenja pobrinula da navještajući svoju "vjeru" pridobije mentalitet modernog čovjeka. Tako dođosmo do ovoga tužnog stanja modernog društva u kojemu je preovladala vjera u čisto ljudsku znanost kojom se, po toj vjeri, ljudskom sposobnošću može sve. Naprosto je tragično gledati sve te umne (točnije: obrazovane u akademskim kalupima obmane) ljude koji raspredaju o tome kako samo što nije otkriven "eliksir mladosti" ili samo što se nije došlo do mogućnosti izliječenja od svih bolesti. Ono što je tu opasno je ugled koji ti propovijednici imaju u očima zavedene svjetine koja nekritički vjeruje tim njihovim tlapnjama. Kao svojevrsna dodatna propagandno-manipulativna ispomoć ovoj obmani onih koji su svoju vjeru stavili u bezbožni ljudski um dolaze naizgled benigne "humanitarne" akcije tipa "svijet bez raka"; "dan borbe protiv srčanog udara"; "porazimo alzehajmera"; "iskorijenimo bol" ili slične nebulozne doskočice. Da bi i ovdje sve bilo pojačano autoritetom "priznatih institucija" sve se izvodi pod pokroviteljstvom UN-a, tj. WHO-a (*World health organization* – Svjetska zdravstvena organizacija) koji je sastavni dio UN-a. Takve akcije borbe za potpunim iskorijenjivanjem raznih bolesti imaju u sebi jednu bogohulnu nakanu, a to je nagovještaj ostvarenja ljudske besmrtnosti i ljudski izgrađenog zemaljskog raja u kojemu neće više biti nikakvih bolesti i nikakvih patnji. Sve će bolesti i patnje biti ljudskom rukom izbrisane, čovjek će živjeti praktički vječno i u zemaljskom blaženstvu, to je ono osnovna sugestija tih akcija pod pokroviteljstvom UN-a i WHO-a. Ono što je tu posebno perfidno je to što sve navedeno ima svrhu nesretne ljude modernog društva uputiti u jaču nevjeru prema Stvoritelju dajući lažne garancije ljudskog samoostvarenja kroz odmetnutu znanost i tehnologiju.

Delikatnost koja je prisutna po pitanjima zdravlja i liječenja oboljelih dodatno je povećana zbog toga što je sve skupa blisko jednako duhovnoj kao što je to i svjetovnoj sferi. O tome je i bilo riječi kada se govorilo o tome da se navještanje radosne vijesti između ostalog ima obavljati i kroz ozdravljivanje bolesnih. Dobar pomak u tome smjeru i kao pravo rješenje u ovim vremenima velikog otpada imamo kroz karizmatski pokret i karizmatike koji upravo ponajviše kroz danu im moć ozdravljenja privlače ljude Isusu Kristu govoreći jedinu pravu istinu: **svako dobro ljudima dolazi od Gospodina Isusa Krista**.

* * *

Upute o tome kako se čovjek sam svojim postupcima i vladanjem treba brinuti o svome zdravlju dane su nam na samome početku Svetoga pisma kada Izraelci dobivaju jasna higijensko-zdravstvena uputstva kako da se organiziraju u svojem putovanju u obećanu zemlju. Ta uputstva s pripadajućom organizacijom može se uzeti za osnovni model ili kostur svakog daljnjeg organiziranja zdravstvenog sustava koje se želi poduzeti. Zato što je i kod svetopisamskih uputstava Izraelcima naglasak također dan prvenstveno na preventivi, a tek potom na tretmanu bolesti, isto se načelo preuzelo i kod ovoga modela koji se predviđa za Hrvatsku. Sve je svugdje gdje je to ostvarivo stavljeno u preventivnu funkciju u odnosu prema čovjekovom zdravlju, a prema onome što nam je razumom i objavom poznato o tome što je za ljude sigurno korisno i dobro. Ovdje treba uzeti kao samorazumljivo da je najosnovnija preventiva za čovjeka to da se obrati od grešnog puta i sav svoj život stavi u ruke Svemogućega. Jednako je tako bilo i u Mojsijevo vrijeme jer je Izraelcima najprije dano da se pridržavaju osnovnih deset zapovijedi, a tek potom da se misli o higijenskim i ostalim obvezama brige o tijelu koje su im određene za nomadski život u pustinji. Radi se o principu prvenstva tzv. mentalne higijene, govoreći modernim terminima, iako se time misli na stanje duha, a tek zatim i one tjelesne higijene. Također je riječ i tome kako je poslušnost Bogu najbolja zamisliva, doslovce savršena mentalna higijena, tako

je i življenje vjere ono što daje po nas najbolje rezultate po pitanjima zdravlja. Bolje nego bi to sami mogli ikada dokučiti, jer mi sami iz svoje ljudske jame u koju smo grijehom praroditeljskim zapali ne možemo sagledati malo dalje od vlastitih noseva. Tako je to po svim pitanjima ljudske opstojnosti, ne samo što se tiče zdravlja, i jedino otvaranjem prema Svevišnjem možemo spoznati, doznati i primiti ono što je najbolje za nas. Naravno da je to svakome vjerniku nešto samorazumljivo, jer sama činjenica da je Bog naš Stvoritelj dovoljna je za spoznaju o tome da Onaj koji je nas i cijeli svijet stvorio najbolje zna što i kako nam je činiti po pitanjima našega dobra, pa tako i našega duševnog i tjelesnog zdravlja. Samo dosljednim pridržavanjem svega što nam je dano pismenom objavom u Svetom pismu i usmenom predajom koju nasljeduje Crkva, moguće je čovjeku ostvariti potrebnu duhovnu i tjelesnu snagu i savršenost u skladu s voljom Božjom. Oholim odstupanjem i samovoljnim određivanjem moralnih i tjelesnih (materijalnih) normi teško poremećujemo predviđeni božanski poredak i time svjesno ili nesvjesno izgrađujemo bezbožni poredak na Zemlji. Ili, kako su to nazvali antikristovi nasljeditelji s namjerom da privlačnošću naziva privuku navine, to bezbožno imenovano je nekakvim suludim “Novim svjetskim poretkom”.

Stari je zavjet po pitanju ljudskog zdravlja više medicinski određen, odn. više se bavi konkretnim problemima ljudskog tijela u odnosu na Novi zavjet koji je praktički isključivo orijentiran na ljudski duh, na duhovnu dimenziju zdravlja i izlječenja po toj liniji. Tako u Levitskom zakoniku postoji cijelo poglavlje pod nazivom “Zdravstveni propisi” (od Lev 12 do Lev 16) u kojemu su dana konkretna uputstva kako organizirati zdravstvenu zaštitu u ljudskoj zajednici. Tu je ujedno vidljivo koliko je uistinu ovdje na djelu nadopuna staroga s novim, jer nije stavljena duhovna dimenzija zaštite zdravlja koliko ona tjelesna dimenzija koja se očituje pragmatičnim starozavijetnim propisima. Isusovim utjelovljenjem Zakon (Stari zavjet) je nadopunjen i potvrđen, a nipošto ukinut, kako i piše: *“Ne mislite da sam došao ukinuti Zakon ili Proroke. Nisam došao ukinuti, nego ispuniti.”* (Mt 5, 17). Kao i: *Doista, od punine njegove svi mi primismo, i to milost na milost. Uistinu, Zakon bijaše dan po Mojsiju, a milost i istina nasta po Isusu Kristu.* (Iv 1, 16-17). Odnosno, ovime se želi pokazati kako je tek s Isusom Kristom i Njegovom otkupiteljskom žrtvom pravilno “izbalansiran” odnos materijalnog i duhovnog. Ovdje je ta spoznaja izvedena iz odnosa prema ljudskom zdravlju, prevenciji i izlječenju od bolesti, ali jednako tako vrijedi za sveukupnost ljudskog života. Zato neka se nikada ne zaboravi da je Sveto pismo potpuno i savršeno samo onda kada je uz Stari uključen i Novi zavjet te se pridržavanjem samo Staroga saveza kao savršene cjeline na kraju dovodi do zablude.

Vidljivo je kako su Židovi, vjerno se držeći Staroga zavjeta u svojoj interpretaciji nezavisnoj od Crkve i uputstava koja su tamo prisutna po pitanjima zdravlja, postali narodom koji je najpoznatiji i među ostalim narodima svijeta najviše cijenjen kao onaj narod koji daje najbolje liječnike u sastavu zapadne medicine. Židovi su i prije i danas brojem nadprosječno prisutni u medicini i kao stručnjaci svojeg zanimanja imaju jednako tako iznadprosječno ovladavanje problematikom u medicinskoj struci. Židovski liječnici su prisutni na dvorovima antičkog Rima, islamskih i kršćanskih vladara Staroga i Srednjega vijeka i taj je kontinuitet prisutan praktički do današnjeg dana. Posebno je u SAD-u, kao predvodnici moderne zapadne opsesije zdravljem, prisutan židovski udio unutar najelitnijih medicinskih ustanova, a jednako tako i ugled koji kao liječnici uživaju (i to zasluženo svojom stručnošću, da ne bi bilo zabune). Kada se uvidi židovska oslonjenost na svoje svete spise Staroga zavjeta i pripadajuće Zakone, onda je tako nešto i shvatljivo jer riječ je o višemilenijskoj tradiciji zdravstvene skrbi koja ima svoju ukorijenjenost u Stvoriteljevim uputstvima danim Mojsiju. Ono što je od značaja za uvidjeti jest da samo to nije dovoljno i bez Isusa Krista nema dovoljne punine za uistinu djelotvorno liječenje bolesti. Upravo suprotno, tim više čisto materijalno-tjelesnim usmjerenjem koje se izvodi neprihvatom Isusa kao Mesije i Boga, ta isključiva starozavjetno uvjetovana usmjerenost na tjelesno orijentirano zdravstvenu skrb pretvara se u svoju kontraproduktivnost. Odnosno, dovodi do ove situacije u kojoj je svijet danas i gdje je sve oslonjeno na zdravstvenu znanost koja djeluje sama iz sebe i sama za sebe. Bez Novog zavjeta kao nadgradnje i bez usmjerenosti na duh i duhovnu dimenziju zdravlja nema mogućnosti odupiranja bilo kojem obliku zastranjenja jer bez Krista čovjek je nemoćan pred silama koje vladaju svijetom u stanju ljudske griješnosti.

Hrvatski model zdravstene skrbi

Kako je bilo već i spomenuto, kod koncipiranja Programa nacionalnog opstanka svugdje se ugradilo preventivno djelovanje na zaštiti zdravlja kod državljana kao i svih gostiju koji su došli u našu državu. Jasno je samo po sebi da je takvim pristupom zdravstvena skrb namjenjena za apsolutno sve državljane i nipošto se ne može dopustiti ikakvo socijalno raslojavanje po pitanju kvalitete pruženih zdravstvenih usluga. Štoviše, kao jedna posve praktična i nadasve znakovita mjera nestaje potreba za izdavanjem posebnih zdravstvenih iskaznica jer je dovoljno imati osobnu iskaznicu koja daje identitet te u sebi samoj sadrži sve funkcije današnje zdravstvene iskaznice. Posve je nepotrebno izdavati posebne zdravstvene iskaznice ako svaki državljanin bez obzira na svoj društveni status uživa punu zdravstvenu skrb. Princip je taj da se svačiji život smatra svetim, te je društvo sebe organiziralo tako da se potrudi u svojim najboljim mogućnostima svaki ugroženi život sačuvati.

I ovdje je moguće spomenuti da je stanje koje je bilo prisutno u SFRJ ono koje može poslužiti kao svojevrsni uzor iz kojeg treba dalje dalje nadograditi i sve izgraditi samo još daleko boljim. Ali, ono što je u bivšoj državi bilo vrijedno je upravo to da se (barem teoretski, a donekle i praktički) svima davala jednakopravna zdravstvena skrb i nitko nije bio bitnije diskriminiran, ako se ne računaju oni koji su po političko-policijskom ideološkom progonu bili ugnjetavani i kao takvi izopćeni iz sustava. No, to su bile političke odluke ondašnjeg komunističkog vrha i kod takvog izopćenja pojedinca i/ili njegove obitelji radilo se o uskrati postojećih mogućnosti, i to je bilo nešto što je predstavljalo iznimku od općeg pravila te se ne može smatrati slikom zdravstvenog sustava nego slikom društveno-političkog uređenja.

S druge strane, nedopustiva je ova sramotna socijalna degradacija po pitanju zdravstvene zaštite koja je malo-pomalo uvedena u Hrvatsku, a što je najgore, tek će se razviti u svojoj punoj formi s daljnjim protokom vremena. Princip po kojemu onaj imućniji ima bolju zdravstvenu skrb od onoga koji je niže socijalne kategorije je u potpunoj suprotnosti sa svakom kršćanskom etikom i moralom. Tako nešto je moguće u bešćutnom liberalno-demokratskom društvenom poretku koje je prihvatilo kapital kao svoj neupitni idol. Onaj koji je bolje služio tog idola i koji je dobio više njegove “milosti” (tj. veću brojnu vrijednost, jer milost je ovdje precizno mjerljiva i brojem uvjetovana) dobiva i veće privilegije od svojeg idola u času bolesti. Onaj koji se nije dovoljno posvetio služenju božanstvu novca nije niti zaslužio milost. Tko mu je kriv kada se nije svim svojim bićem poklonio te u takvom stanju ugrabio dovoljno “milosti” od ostalih ljudi, budući da te “milosti” nema dovoljno za sve i potrebno je otimati od drugoga kako bi se imalo dovoljno za sebe. Ograničena “milost”, čuvanje “ljubavi” samo za maleni broj “izabranih”, poticanje borbe čovjeka protiv čovjeka za primitak “blagoslova” – sve u suprotnosti s jedinim istinskim Bogom koji daje neograničenu ljubav i poziva k sebi sve ljude jer ima mjesta za sve, potrebno je samo okrenuti se i priznati Ga. Nema potrebe čovjeku da se okreće protiv drugog čovjeka kako bi zadobio milost Božju. Naprotiv, trebalo bi biti upravo suprotno od toga, i oni koji su imućniji trebali bi se odreći svojih privilegija u korist siromašnijih. Kako je tako nešto nerealno za očekivati, barem u nekom većem broju od rijetkih i iznimnih primjera, tako je tu mjesto i uloga države i vladara da svojim ovlastima sve svoje podanike izjednače po pitanjima zdravstvenih prava.

Takav pristup zdravstvenoj skrbi država i vladar moraju primijeniti zbog već navedene delikatnosti kada se radi o pitanjima liječenja bolesnih i odnosa koji se tu stvaraju. Većina je ljudi i sama iskusila stanje bolesti i znamo kako smo tada ranjivi i u stanju učiniti sve što se traži kako bi zadobili natrag svoje zdravlje ili zdravlje svojih bližnjih. Liječnicima je tu dano da upravljaju nečijim životom te se svojim odlukama i postupcima direktno upliću u ljudsku intimu. Možda jedino generali u ratu imaju većeg upliva na ljudske živote, ali i to je ograničeno na jedno vrijeme i na jednu užu skupinu ljudi, dok liječnici djeluju praktički trajno i skoro na cjelokupnoj populaciji.

Mora se također priznati da nije lako liječnicima i dvojaka je narav njihovog zvanja – istovremeno obilježena blagoslovom i prokletstvom. Poput svojevrsne nedokučive tajne ili poput kvantne dvoznačnosti svjetla kao vala i čestice istovremeno. U Sirahu se pod istim brojem u prvom i posljednjem broju objavljuje upravo tu dvoznačnost liječničkog zvanja, dodatno objavljujući taj misterij liječništva. U prvom broju stoji: *Časti liječnika čašću koja mu pripada zbog njegove službe, jer je i njega Gospod stvo-*

rio. (Sir 38, 1). Da bi na kraju u petnaestom Sirah rekao kletvu: *Tko griješi pred Stvoriteljem svojim nek padne u ruke liječničke.* (Sir 38, 15). Zato se na liječnike može gledati kao one dane nekima na blagoslov, a nekima kao kazna na njihovom putu.

Ljudi (pacijenti) su intuitivno svjesni stvarnosti da liječnicima predaju svoj život na povjerenje i uzdanje i nagonski se prema njima počinju ponašati na jedan poseban način. Počinje se na liječnike gledati kao na mala ovozemaljska božanstva kojima se nipošto nije dobro zamjeriti.

Jednostavno, ljudi su takvi, tamo gdje vide da postoji moć pokloniti će se i pokorno služiti sve dok ne osjete slabost. Poznata je i ona izreka da je narod poput žene i da se pokorava samo čvrstoj ruci što je sigurno dobrim dijelom točno. Stoga ne treba ljude osuđivati što su takvi prema liječnicima čija se snaga krije u sposobnosti uklanjanja bolesti. Ali kako su i liječnici samo ljudi i podložni svim ljudskim slabostima tako se i kod njih stvorio preduvjet da sami, makar i podsvjesno, povjeruju u vlastitu božanstvenost.

U takvom stanju stvari nastupa država i vladar sa svojim ovlastima i svjetovnom moći kojom raspolažu i ispravljaju tendencije koje su karakteristične u svakom vremenu i na svakom mjestu. Korisnicima zdravstvenih usluga država se pokazuje kao ona zemaljska (svjetovna) moć koja nadilazi onu liječnika i tako svojim autoritetom barem smanjuje sklonost ili razinu idoliziranja liječnika. Liječnicima država također projicira svoju svjetovnu nadmoć te ih se tako drži u stanju veće prizemljenosti pa onda teže mogu zapasti u zamku samouzdignuća na razinu zemaljskih bogova.

Danas je stanje u hrvatskom zdravstvu takvo da sama slika bolničke čekaonice svjedoči da se tamo čovjek osjeća kao u predvorju pakla. Tom osjećaju najviše doprinosi ono što čeka kada se dođe na red, jer ne dočekuju nas anđeli ni sveci, već grešnici s raznim porocima. Naravno, uz rijetke iznimke koje svima usprkos potvrđuju da je moguće biti liječnikom koji ne gleda na pacijente kao na "medicinske slučajeve" koji su tu u rutinskom prolazu. Malo je takvih, ali ih ima i taj profil je onaj koji se ima staviti kao uzor i od takvog pristupa treba krenuti kada se govori o budućem zdravstvenom profilu.

Hrvatske liječnike se može i pohvaliti kada ih se usporedi s onima na Zapadu koji su daleko više potpali pod služenje kapital-interesu i cijeloj industriji zdravlja. Ali, pitanje je da li je to zato što nisu imali priliku tako se potčiniti profitu, ili je ipak posrijedi i svojevrsni svjesni otpor potaknut moralnim principima. Dok se djelima ne dokaže suprotno želim vjerovati da se ipak radi o moralnoj utemeljenosti hrvatskih liječnika, a kao potvrda tom zaključku postoje liječničke udruge i neki konkretni postupci jedne liječničke manjine koja ne pristaje na kompromis s terorom kapitala. Tako je bio hvale vrijedan nastup grupe hrvatskih ginekologa koji su javno istupili sa svojim principijelnim stavom kako neće obavljati abortuse jer im prigovor savjesti to priječi. Jednako tako je i za pohvalu istup hrvatskih liječnika katoličkog svjetonazora po pitanjima genetskog inžinjeringa kao i embrionalnih matičnih stanica kojima se manipulira na nedopustiv način. To daje dobru osnovu za planiranje budućeg zdravstvenog sustava koji neće biti u sukobu sa kršćanskom etikom naučavanom od Katoličke Crkve.

Kada iz redova liječnika dolaze primjedbe i opravdanja za loše stanje u zdravstvu najviše se spominju nedovoljno visoke materijalne naknade i porazno lošu logistiku u materijalno-tehničkim sredstvima. I sve to u potpunosti stoji: liječnici i svo ostalo osoblje u zdravstvu su potplaćeni i ne mogu si svojim primanjima omogućiti zadovoljenje osnovnih životnih potreba unutar jednog kulturno izgrađenog društva. Bolnice su zapuštene, organizacija je loša i oprema je zastarjela, čak nedostaje temeljnih stvari poput najobičnije vate, zavoja, toaletnog pribora i sl. Ipak, sve to ne može biti opravdanjem za neke nedopustive postupke i zanemarivanje svoje uzvišene zadaće pomaganja ljudima u nevolji za račun sitnijih ili krupnijih osobnih materijalnih interesa. Za očuvanje društvenog povjerenja i sveukupne nacionalne jedinstvenosti nije dopustivo da pojedinci sebi dopuštaju ucjene i naplaćivanje svoje povlaštene i privilegirane pozicije liječnika. U to ulaze i razne javno-privatne sprege kojima se kroz javni sustav promovira privatni interes te tako zarađuje novac. Konkretno se radi o tome da se neangažiranošu i najobičnijim organizacijskim propustom stvaraju dugački termini specijalističkih pregleda dok se istovremeno ista usluga nudi u privatnim ordinacijama s praktički trenutno ostvarivom uslugom. Skupo naplaćivanje tih privatnih usluga koje nisu dostupne u javnim bolnicama u pacijentima pri-

hvatljivim terminima nije ništa drugo nego jedan oblik liječničkog reketarenja. Sukladno tome kao što će se brzo i djelotvorno obračunati s "klasičnim" reketarima koji su se dosjetili da jednostavno otimaju od rada drugog čovjeka, tako će se i opisanome liječničkom reketu stati na kraj. U prvom redu to je u interesu samih liječnika jer tako se skida ljaga koju su cijeloj profesiji nametnuli nečasni ljudi iz njihovih redova. Država, ukoliko ima namjeru opstati kao suverena i nezavisna, ne može dopustiti da si u jednom tako delikatnom sektoru kakvo je zdravstvo liječnici popravljaju svoje loše materijalno stanje na račun sirotinje i nesretnika pogođenih bolešću. Ako je cijelo društvo u krizi i najveći dio nacije živi sa svojim problemima neimaštine, ne mogu se sada izdvajati i otuđivati iz naroda nekakve pohlepne klike koje osjećaju da na to imaju pravo zato što raspolažu sposobnostima liječenja. Nema skoro nikoga tko je u ovoj nerealiziranoj i deformiranoj državi adekvatno namiren za svoj rad, ako uopće i radi, a nasuprot toga upravo su najgori nesposobnjakovići, lopovi, prevaranti i nacionalni izdajnici sebi prisvojili velika bogatstva. Prema tome, dok se opće stanje ne dovede u jedan temeljni red i ne počnu se primjenjivati osnovna načela pravednosti, ne može se tražiti nešto što bi cijelo stanje učinilo samo još dodatno nepravednim.

Hrvatska država svojim gospodarskim razvitkom i ukupnim rastom nacionalnog bogatstva treba poboljšati životni standard cjelokupnoj populaciji. To podrazumijeva da se adekvatno stimulira i nagradi svačiji rad, pa je samo po sebi razumljivo da će i liječnička struka i ostalo zdravstveno osoblje biti primjereno materijalno zbrinuti. I to bolje nego što i sami mogu pretpostaviti, jer u koncepciji kristocentrične ekonomije i korporativnog gospodarstva nije fokus na kvantiteti nego na kvaliteti življenja, pa tako i onih stvari koje spadaju u materijalnu sferu življenja.

Međutim, u situaciji u kojoj se sada nalazi cjelokupno hrvatsko društvo, i liječnici kao i svi ostali imaju dijeliti zajedničko dobro, jednako kao i ono loše. Hrvatska je sada jedan torpedirani brod u kojemu se svi skupa nalazimo i svi zajedno dijelimo istu nevolju – od kapetana pa do zadnjeg člana posade. Naravno, zajedno sa svim putnicima koje kapetan i posada trebaju najprije zbrinuti, a tek potom zbrinjavati sebe. Na torpediranom brodu treba organizirati gašenje požara, krpanje rupa, zbrinjavanje ranjenih i sve ostalo potrebno da se spasi brod sa svojim putnicima. U takvim trenucima ne smije se uopće dopustiti razgovor s nekim tko za sebe zahtijeva izuzeće od rada na spašavanju broda i putnika ili prijeti da neće obavljati svoje dužnosti ukoliko im se ne osiguraju privilegije poput mogućnosti da si priušte šampanjac ili kavijar u vremenu dok brod tone. Takve zahtjeve ne opravdava čak ni to što u današnjoj Hrvatskoj oni koji su u funkciji kapetana i brodskih časnika uopće ne rade ništa što bi sačuvalo brod od potonuća i što se brinu samo o tome kako će se oni sami spasiti pa čak i sami sabotiraju brod. Nitko nema pravo u takvim trenucima zahtijevati za sebe veće povlastice nego što to omogućava opće stanje u kojemu se zajednica nalazi. Zar će roditelji zakinuti djecu i sebe namiriti na njihov račun? Zar će pastir napadnuto stado prepustiti vucima? Svakako da tako neće postupiti ni roditelji ni pastiri. To što su oni koji trebaju brinuti o spašavanju broda i ljudi na brodu takvi kakvi jesu nikome nije za opravdanje što i sam postaje sebičnom huljom, već zato treba svaki čovjek djelovati još intenzivnije na tome da svojim postupcima ispravi ono što drugi propuštaju. U državi koja je stvarno država, a ne koja je farsa od države, ono što se može i mora tražiti je pravednost vladara i državnih vlasti prema svima, prema cijeloj naciji u skladu s općim interesima nacije.

Zato će u samom početku svugdje biti teško, pa tako i u zdravstvu, i morati će se podnijeti prikladne žrtve koje traži složenost situacije. Morati će se svatko najbolje snaći s onim čime se raspolaže. S prvim napretkom, koji će relativno brzo biti vidljiv, i daljnjim uspješnim radom u svim državnim resorima popraviti će se i uvjeti u zdravstvu.

Uostalom, u zdravlje državljana država mora ulagati potrebna sredstva jer je samoj državi najviše u interesu da što veći udio populacije bude zdrav te po tome i sposoban za što bolje obavljanje svoje korisne društvene uloge. Ovdje se možda najjasnije može očitati dijametralna suprotnost kapitalizma i kristocentrizma. Za razliku od kapitalističke potrošačke ekonomije koja pacijenta uzima u kalkulaciju samo kao potrošača, kristocentrična ekonomija s korporativnim gospodarstvom na pacijenta gleda kao na čovjeka unutar društvene cjeline. Odnosno, na čovjeka gleda kao na jedinstvenu i nedjeljivu jedinku koja je sastavnica jedinstvenog i nedjeljivog društva koje je u organizacionom smislu izraženo svojom državom. Još jednostavnije: čovjek i društvo/država na gubitku su nestankom čovjeka ili

samim smanjenjem njegove životne produktivnosti (tj. razboljenjem i smrću kao konačnom deprodukcijom). Kada se čovjek razboli smanjenje njegove produktivnosti u kristocentrizmu nije moguće nadoknaditi profitom koji na toj bolesti ostvari jedan sektor društva budući je sve stavljeno u jedinstvenu kalkulaciju dobiti. U kapitalizmu samo je profit jednog malog društvenog sektora ono što se smatra korisnim, a na sve ostalo gleda se kao na nedopustivi gubitak. U kapitalizmu smrt donosi profit, u kristocentizmu život je dobitak – život je profitabilna djelatnost. Naprosto su tu nepomirljivo suprostavljene dvije kulture: kultura smrti i kultura života. Kako je sada u svojoj djelotvornoj funkciji iz kulture smrti razvijena civilizacija smrti, tako je i posljedica u većoj prisutnosti smrtnosti od života. U razvijenom kapitalizmu narodi izumiru jer ih civilizacija koja je izgrađena ubija svojom dosljednošću kapital-interesa i nema spasa iz toga zahvata dok se ne izmjeni djelujući sustav. A kao jedini stvarni život samo se u prihvatu Isusa Krista kao ishodišta za svako djelovanje može izgraditi i sustav koji je odraz kulture života. Sve što nije kristološko nije životonosno. To je jednostavno tako i nikako drugačije. To je jedna jedina i nepobitna istina.

Enormnim zaradama koje zdravstvena industrija na Zapadu ostvaruje izvlači se dobit i napredak od ostalih sektora društva i svi skupa na kraju propadaju, ali zato i postoje kontrolirane krize kojima se postiže stanje kontroliranog kaosa, a čime se ostvaruju antikristovski interesi postupnog porobljivanja cijelog svijeta. Otuda i naizgled apsurdno stanje gdje SAD apsolutno najviše kapitala troši za zdravstvo, imaju najbolje kadrove i najbolju tehnologiju u cijelom svijetu, a istovremeno jedan ogroman dio njihove populacije ne ostvaruje pravo na to i takvo zdravstvo. Ne samo to, nego i oni koji su zahvaćeni pravom na zdravstvene usluge postaju zamorcima i po mogućnosti stalnim zatočenicima visokoprofitabilne industrije zdravlja. Umjesto da im se barem pruži nešto što dolazi iz htijenja za njihovim izliječenjem, nesretnim se ljudima podvaljuju substituti koji se selektiraju prema tome koji daje veću zaradu vlasnicima dionica zdravstvene industrije. To ne znači da se ne rade i dobre stvari unutar te zdravstvene industrije, jer u računicu profitabilnosti ulazi i potreba da se ljudi održe živima, ali ne zbog poštovanja prema njihovom životu, nego da iz svoga rada povećaju profit. Također je prisutna i zaštita od poplave legalističkih tužbi kojima mogu nastati potencijalni gubici, ali koji svojim potencijalnim prijetnjom dodatno povećavaju ukupnu cijenu zdravstva. U kalkulaciju profita ulazi cijeli niz parametara i neki od njih ljudima donose i određenu korist, ali bitno je spoznati da na koncu, kada se podvuče crta, interes profita nadilazi privatne ljudske interese pa tako čovjek završava kao definitivni gubitnik.

Na Zapadu, a u SAD-u najviše, zdravstvo je tako postalo visokoprofitabilnom industrijom koja se kao i svaka industrija u kapitalizmu okreće beskonačnom povećanju dobiti pod svaku cijenu. Tako zdravstvena industrija poznata i pod nazivom zdravstveno-farmaceutskog konglomerata djeluje bez skrupula i s otpuštenim moralnim barijerama. Kao nadasve stravični primjer kako je ono što se kiti imenom zdravstva, a što bi trebalo sugerirati usmjerenost na život, postalo najobičnijim trgovcem smrću imamo u tome da se od abortiranih fetusa proizvode kreme za kožu "protiv bora i starenja"! Procesom globalizacije ta na Zapadu ustanovljena djelatnost profitiranja na smrti proširila se cijelim svijetom snagom nametnutog, ali i mlakošću čovjeka prihvaćenog, kapital-odnosa.

Zbog svih prije navedenih posebnosti pružanja zdravstvenih usluga i posljedica koje od toga proizlaze u Hrvatskoj se ne smije dopustiti privatna liječnička praksa. Tu je posrijedi slična situacija kao i kod pitanja novca i banakâ, te državni monopol mora biti uspostavljen i po pitanju zdravstvenih usluga. Privatna liječnička praksa ne može se prihvatiti jer to unutar bilo kojeg uređenja s uporabom novca stvara preveliko iskušenje za eksploataciju bolesnog od strane onoga kome se on povjerava i koji bi mu trebao pomoći, a istovremeno nema dovoljne prisutnosti državnog korektivnog djelovanja. To ne znači da čovjek ne smije privatno pomagati drugom čovjeku u svrhu izlječenja, ali ta pomoć ne smije biti unutar državnog zdravstvenog sustava i nema potreban liječnički legitimitet. Drugim riječima, oni koji se odlaze izliječiti izvan zdravstvenog sustava sami na sebe preuzimaju odgovornost za posljedice. Jednako tako i oni koji se upuštaju u obavljanje liječenja izvan državnog zdravstvenog sustava na sebe preuzimaju odgovornost za sve posljedice koje se mogu povezati sa njihovim radom. Također, jasno je da država nadzire i prema spoznaji preventivno djeluje ako je utvrđeno da je neka liječnička praksa ili metoda opasna po zdravlje duha i tijela.

Slična je stvar i po pitanju odnosa prema načinu na koji se osigurava opskrba krvnom plazmom. To što u Hrvatskoj još uvijek funkcionira sustav dobrovoljnog davanja krvi veliki je znak da ima unutar društva jedne elementarne vrijednosti koju kapital-odnos još nije uništio. Sigurno je da ta vrijednost neće opstati na duge staze kao što je to svugdje u razvijenom kapitalizmu gdje je i doniranje krvi postalo samo još jedinim "biznisom". Ne smije se dopustiti tu komercijalizaciju u kojoj se dobrovoljno davalaštvo pretvara u robno-novčanu transakciju i još stavlja u sustav "slobodnog tržišta" i "slobodne trgovine". Promatranje stanja s dobrovoljnim davanjem krvi dobar je indikator stanja društvenog zajedništva i povjerenja. Tako se može posve slobodno ustanoviti da kada se zapadne u stanje gdje nema više dovoljno dobrovoljnih davatelja krvi i mora ih se privlačiti novcem, takvo je društvo bolesno i na putu u samourušavanje. Po tome nije nimalo slučajno što se upravo kroz zalihe krvi događa doslovno širenje bolesti, posebno AIDS-a. Upravo iz razloga povećanja profita dogodio se u SAD-u skandalozan propust da je kroz krvne zalihe AIDS proširen u svojem prvotnom nastupu na svjetsku scenu.

* * *

Ministarstvo zdravstva svojim radom osigurava pružanje najbolje i najnaprednije moguće zdravstvene zaštite, ali uvijek u svrhu služenja čovjeku. Da bi se to služenje čovjeku moglo uistinu realizirati sustav u kojemu se sve odvija mora biti onaj koji garantira usmjerenost prema najvišim etičkim i moralnim vrijednostima, a to je jedino onaj koji je uglavljen u kršćanstvu. Počevši od najniže razine u ambulantama opće prakse, pa do velikih kliničkih bolničkih centara, sve se dovodi u red i funkcionalnost. Spominjući ambulante opće prakse prikladno je reći da se upravo kroz organizacione promjene na toj razini najviše može postići s najmanjim troškovima, ali i najvećim udjelom vlastitih mogućnosti kojima raspolažemo. Radi se o kod poglavlja o obrazovanju i radu spominjanim redovitim i obaveznim sistematskim pregledima, a čije izvršenje na sebe jednim većim djelom treba preuzeti liječništvo opće prakse. Naprosto treba s vremenom postići jedno idealno stanje u kojemu liječnik poznaje svoje pacijente i pacijenti poznaju svojeg liječnika. Samo jedna tako naizgled mala stvar kao što je međuljudsko poznavanje, ali s kojim ide i iskrena obostrana briga o tom odnosu, može postići veliki zdravstveni učinak. Opća praksa je najbolji mogući filter kojim se, ukoliko je na dovoljno kvalitetnoj razini, može prevencijom, djelovanjem i selekcijom ostvariti povećanje sveukupne zdravstvene zaštite na najbolji mogući način. Ukratko, opća praksa svojim ljudskim i materijalno-tehničkim poboljšanjem i istovremenim proširenjem tako da se smanji prosječni broj ljudi koji spadaju u područnu ambulantu opće prakse te na sebe preuzima veliku kontrolno-preventivno-iscjeliteljsku ulogu: od vrtića, kroz školovanje i posao pa do umirovljeničkog perioda ljudskog života.

Nije to ništa novoga i Hrvatska tu ima vrijedno nasljeđe jednog Andrije Štampara koji je udario temelje elementarnoj preventivi, a kada bi se sve povezalo sa promjenom logike kod pristupa zdravstvu ono bi moglo biti uzdignuto na danas neslućenu razinu. Svakako da se ovdje krije i potencijalna opasnost od loših rješenja ako se brza u odluke bez dovoljno teorijskih i empirijskih priprema i posredovanja. No, bitno je krenuti od principjelnih usmjerenja za koje nema sumnje da su ispravni i to iz razloga što su okrenuta našem Spasitelju.

Ne treba smetnuti sa uma da se po diktatu MMF-a i Svjetske banke upravo ovaj sektor zdravstva najviše reducira i radi ga se potpuno nedjelotvornim. Nije to nikakva slučajnost jer to je ono što nameće interes kapitala kojemu je u cilju što više ljudi učiniti mušterijama svojih proizvoda i usluga. Dobra i funkcionalna opća praksa sprečava nepotrebno korištenje tih visokoprofitabilnih proizvoda i usluga farmaceutsko-zdravstvene industrije i tako im smanjuje mogući profit. Treba uvijek znati kako kapital-interes razmišlja i na zdravu populaciju koja malo ili uopće ne troši proizvode i usluge u službi industrije gleda se kao na trenutno neosvojeno tržište pa se sukladno tome tržište treba proširiti. Ista stvar kao kada se ženska kozmetika prebacuje i na mušku populaciju i od muškaraca se rade konzumenti ženske kozmetike, samo pod drugim pakovanjem. Ili kada se cigarete, koje su bile jedno vrijeme skoro isključivo vezane uz muškarce kao potrošače, putem filmske industrije naturilo i ženama na konzumaciju. Svugdje je logika kapitala ista, samo je u slučaju zdravstva sve dodatno moralno nedopustivo jer se radi o samom odnosu povjerenja između bolesnoga, od bolesti onemoćaloga, i onoga tko je percipiran kao potencijalni davatelj rješenja za bolest.

Svakako da ova koncepcija zdravstvenog sustava podrazumijeva promjenu društvenog mentaliteta jer od koncepta sebičnog individualizma i egzistencijalizma nije moguće ući u koncept ljudskog bratstva i solidariteta bez prethodnog djelovanja kulture na čovjeka. Zato je puni razvoj svih pogodnosti zdravstvenog sustava moguće očekivati nakon što kulturna politika učini svoje, odnosno kada se kroz medije i državne institucije navještava i svjedoči kultura života i ljubavi. Tj. kada se sve kršćanske vrijednosti promoviraju nasuprot vrijednosti sekularizma ili bilo čega drugoga što nije kristološki utemeljeno. Stoga u početku sav rad na formiranju državnih zdravstvenih ustanova ima primarni smisao u tome da ponudi primjereni kalup koji se tek naknadno, s protokom vremena, može u potpunosti ili barem većim dijelom ispuniti sadržajem za koji je predviđen: životvornom ljubavlju prema Bogu i čovjeku. Bez tog ispunjenja stvara se samo jedan beživotni oklop koji svojom prazninom ničemu ne služi i nema neke koristi od njega. Konkretno to znači da je potrebno doživjeti obraćenje ljudi, u ovom slučaju hrvatskih državljana, koji kao obraćenici svojim radom na poslovima za koje su osposobljeni istinski svjedoče kršćansku vjeru. S takvim kadrovima, ovdje u slučaju zdravstvene zaštite, moguća je puna eksploatacija zamišljenog koncepta zdravstva, i to eksploatacije na korist ljudskoj zajednici, a protivno neprijateljima Boga i čovjeka.

Nakon ambulanta opće prakse na redu su domovi zdravlja kao iduća razina zdravstvenog sustava i za njih u principu važi sve što je rečeno za ambulante. Jednako tako tu opet vrijede svakoj suverenoj državi neprihvatljivi naputci financijske internacionale (MMF, WB) po kojima su i domovi zdravlja predviđeni za odstrijel. Domovi zdravlja trebaju biti sagledani kao jednako tako vrijedne investicije koje vraćaju ono uloženo natrag kroz svoju ulogu u kontroli i prevenciji, ali i liječenju i zbrinjavanju po mogućnosti što većeg broja pacijenata. Tu jednu izuzetno vrijednu i korisnu ulogu ima mogućnost primjene informatičke i telekomunikacijske tehnologije tako da se potreba za odlaskom u kliničke bolničke centre svede na najmanju moguću mjeru, a istovremeno osoblje u domovima zdravlja tako formira i osposobi da mogu obavljati široki spektar zdravstvenih usluga. Ovdje treba podsjetiti na koncepciju obrane i ustroj oružanih snaga gdje je zadana potražnja za osposobljenošću u jednoj vrsti primarne ratne kirurgije i svega ostaloga što ide uz obrambeno djelovanje. Tako i na domove zdravlja koji se prigodno konceptu zdravstvenog sustava omasovljuju i ljudsko-materijalno-tehnološki poboljšavaju treba gledati u kontekstu obrambenih sposobnosti države i nacije u cjelini. Uopće, cijeli je zdravstveni sustav jedna logična nadopuna obrambenog sustava totalnog obrambenog rata tako da se zdravstvo uvijek najdjelotvornije može iskoristiti u bilo kojoj izvanrednoj situaciji. Misli se na mogućnosti neposrednog ratnog sukoba kao i na bilo koji oblik elementarnih ili industrijsko-ekoloških nepogoda ili nekih ostalih opasnosti (pandemijske zaraze i sl.) i prikladno planiranje rekacije na mogućnosti ekstremnih zdravstvenih potreba stanovništva, jer to je nešto o čemu svako odgovorno državništvo mora promišljati.

Veliki klinički centri uspostavljaju se u glavnim hrvatskim regionalnim centrima: Zagrebu, Splitu, Osijeku i Rijeci, s tim da Zagreb mora imati i nacionalni sveučilišni bolnički centar, a koji je čak i izgrađen kao objekt te ga se samo treba opremiti i staviti u funkciju. Također i razvoj planirane prometne mreže daje svima mogućnost brze i jeftine dostupnosti kliničkih centara te time spaja razinu domova zdravlja s kliničkim bolničkim centrima čineći sve skupa jednom čvrsto povezanom organskom cjelinom.

Kada se tako kako je planirano uspije razviti zdravstveni sustav može se čak sve učiniti jednom dodatnom ponudom kojom se privlače strani gosti na dolazak u Hrvatsku jer će svojom funkcionalnošću i cijenom sigurno poraziti ovaj na profit usmjereni kapitalistički zdravstveni sustav. Već samo pozicioniranje u smislu zadobivanja pozitivne ljudske percepcije kao sustava koji je podređen božjim zakonima nasuprot zakonima tržišta, daje veliku prednost unutar ljudske svijesti, jer svakome je ipak draže da o njegovom zdravstvenom interesu odlučuje ono što se makar i poziva na ljubav i milosrđe nego ono što se otvoreno izjašnjava kao "preživljavanje najjačih" ili "samo je profit važan". Tako se i kroz zdravstvo na najbolji mogući način ostvaruje izvoz, a da nema ograničenja državnih granica, tj. kupac dolazi po proizvod/uslugu te on (proizvod/usluga) ne mora ići tražiti kupca negdje po svijetu osim u virtualnom obliku, tj. kao (dobra) informacija.

Ulaganjem u znanost i tehnologiju te općim razvitkom gospodarstva daljni razvoj zdravstva ide i ka većem stupnju samodostatnosti u odnosu na okruženje. Radi se o što većem oslobađanju od sada nei-

zbježnog uvoza skupe medicinske opreme i cjele prateće tehnologije. Kao i kod ostalih državnih sektora tako i kod zdravstva nema nikakvog apriornog odbacivanja moderne tehnologije jer je i tu suština u čovjekovom zastranjenju prema korištenju tehnologijom, a nije problem u tehnologiji samoj. Moderna medicima je usko povezana s modernom tehnologijom i s jasnim etičkim i moralnim normama nema razloga odreći se koristi i svih potencijalnih dobrih stvari koje se primjenom znanosti i tehnologije mogu uraditi. Prema tome, postizanjem zadovoljavajućeg stupnja samodostatnosti u zdravstvu prema načelima korporativnog gospodarstva postiže se da zdravstvo samo za sebe postane bitno jeftinije za državu i društvo ili čak da donosi i određenu neposrednu dobit. Posrednu dobit zdravstvo u ovom slučaju uvijek ostvaruje jer je promicanjem života i njegove svetosti kroz formu državne organiziranosti u zdravstvu uvijek garantirana dobit u sveukupnom zbiru uzroka i posljedica. Neposredna dobit se odnosi na ono što se u sadašnjem kapitalističkom poretku jedino gleda i kao takva ona se može ostvariti i u kristocentričnom poretku, ali je sporedne naravi i nije ona koja određuje kako djelovati u svijetu nego dolazi kao svojevrsna dodatna nagrada. Ta se neposredna dobit ipak može donekle i predvidjeti pa tako stoji realna pretpostavka da je u punom obimu ostvariva onda kada dozriju novi naraštaji koji su barem veći dio odrastanja bili obuhvaćeni teokratskim sustavom, pa tako i zdravstvom koje kontrolom i prevencijom omogućava bitno smanjenje svih uistinu nepotrebnih zdravstvenih troškova.

Kao dobar primjer, ali ujedno i dokaz utemeljenosti pretpostavke, može se uzeti podatak da danas među najveću stavku kod proizvodnje i distribucije medikamenata imaju oni lijekovi koji su namjenjeni liječenju depresija i ostalih sličnih duhovnih poremećaja. Danas je primjena sedativa svih mogućih namjena već poprimila oblik opće pošasti i po svojoj štetnosti može se staviti na jednaku ravan kao i alkoholizam. Interesantno je u svemu ovome da je alkoholizam većinom prisutan u muškoj, dok je sedativna ovisnost dominantna kod ženske populacije, iako ima i onih najgorih slučajeva kada su istovremeno prisutne obje ovisnosti. U biti toliko intezivno i lako dostupno sedativiziranje društva nije ništa drugoga nego kao kad bi sadašnji dileri raznih zabranjenih narkotika ostvarili mogućnost institucionaliziranja svoje robe kao nečega dobroga i bezazlenoga, štoviše, nečega ljekovitoga. Suštinski je učinak npr. heroina, koji je ilegalan, istovrstan s učinkom npr. litijuma, koji je dostupan legalnim kanalima distribucije. U oba slučaja konzument gubi svoju slobodnu volju, gubi svoju najintimniju slobodu i postaje robom određene supstance, odnosno onoga tko mu je može dobaviti. Razlika se svodi samo na neke fiziološke i socijalne posljedice koje variraju, ali, ponavljam, bitak je isti: porobljavanje čovjeka.

Stoga, kada se iz troškova zdravstva izbaci najveći dio (po mogućnosti u potpunosti) sedativa i svega ostaloga što je došlo iz radionice psihijatrijske “znanosti” (ali, i kroz redukciju preventivom, potpuno nepotrebne “apotekizacije” hrvatskog naroda), onda se samo tim postignućem oslobađaju enormna financijska sredstva koja onda mogu biti usmjerena prema onome što istinski izliječuje čovjeka. I to istinski izliječuje prema ljudskim i Božjim mjerilima, a ne prema nečemu što se distanciralo od našega Stvoritelja, pa onda u svojoj oholosti misli da može ostvariti uspon prema vlastitoj divinizaciji.

* * *

Na samome kraju ovoga poglavlja o organizaciji zdravstva u hrvatskoj državi potrebno je izreći nešto i o studiju medicine u kojemu također ima itekako puno prostora za pobošanje zdravstva kroz relativno lako i jeftino izvedene promjene. To se prvenstveno odnosi na nadvladavanje kartezijanskih paradigmi interpretacija organa i cjelokupnog organizma. Tako je prisutno nedovoljno znanje i proučavanje biokemije, a upravo se tu nalaze korijeni za poboljšavanje kvalitete dijagnoze i terapije. Kako je i na samom početku istaknuto, tako i ovdje u smislu studija medicine treba primjereno, na znanstvenim principima, bolje povezati psihičke i fiziološke funkcije, a kršćanskim društvenim kontekstom sve skupa nadograditi djelovanjem Duha Svetoga. Vraćamo se na ono osnovno pitanje o tome **ne nalazi li se iza gotovo svake bolesti prvo neka bolest duha?** Tim pristupom dolazi se do željenih manjih troškova za lijekove i operacije, manje bolovanja, ali i veće radne produktivnosti jer se osim smanjenja bolesti i bolesnika i oni koji spadaju u kategoriju zdravih mogu učiniti još zdravijima i to u duhu i tijelu jednako.

Također će kao posljedica zabrane privatne liječničke prakse i državnom monopolizacijom doći i do

pozitivne selekcije kod motiviranja mladih već kod odabira zvanja. Kada se upisuju na studij medicine, znajući kako je sustav koncipiran i gdje su prioriteti (u životu, a ne u profitu), privlačiti će se oni koji istinski imaju jedan plemeniti poriv za pomaganjem svojim bližnjima u bolesti, a odbijati će se oni koji tu vide mogućnost velike zarade i to im je osnovni poriv. Ako ništa drugo, neka motiv bude sam ugled i poštovanje koje liječnik svojom profesijom praktički već unaprijed ima, a tako je to oduvijek bilo i uvijek će i biti te ništa ne može liječničkoj profesiji oduzeti njenu iznimnost. Neka ti motivi onda barem dođu do svoje pune realizacije onda kada ih liječnik svojim radom ispuni i nadogradi. Svakako da sve navedeno vrijedi i za svo ostalo zdravstveno osoblje koje je jednako važno po svim pitanjima. Ovdje je pretežita pažnja dana liječnicima zato jer je tu i najveći izvor problema, ali i najveći budući izvor rješenja jednom kada se nadvladaju problemi.

U biti ne treba puno da se postignu znatniji rezultati. Samo se treba htjeti malo potruditi, iako je možda problem zašto tog truda nedostaje u tome što je za napore potrebno prethodno imati ljubav kojom se bolovi proizašli iz napora kompenziraju. Ljubav čovjeka prema čovjeku, a nema te ljubavi bez prethodne ljubavi prema Bogu. To su neizostavne zadatosti po kojima se živi i kada se spoznaju savršeno dobro djeluju.

Na kraju, najprigodnije je završiti sa mudrošću iz Biblije pa neka svako tko čita odstupi od svih ovih silnih ljudskih razmišljanja i dobije neposredno nadahnuće iz nebeskih sfera, a sve u vezi s pitanjima zdravlja i bolesti:

Lijek i bolest

Časti liječnika čašću koja mu pripada zbog njegove službe, jer je i njega Gospod stvorio.
Liječenje od Svevišnjeg dolazi, kao što se dar od kralja dobiva.
Znanje uzdiže glavu liječniku i moćnici ga poštuju.
Gospod od zemlje pravi lijekove i razborit ih čovjek ne odbacuje.
Nije li po drvetu voda postala slatka, pokazujuć' tako svoju moć?
Ljudima je dao znanost da uzmognu slaviti snagu djela njegovih.
Njima se liječi i bol ublažuje, od njih ljekarnik lijekove priprema.
Tako nema kraja djelima njegovim i po njemu se blagostanje širi svijetom.
Sine moj, u bolesti ne budi potišten, već se Bogu moli jer on zdravlje daje.
Bježi od nepravde i ne budi pristran, i od svih grijeha očisti srce.
Prinesi žrtvu blagomirisnu i spomen-žrtvu i pretio dar prema imanju svojem.
Ali i liječniku mjesta daj, i njega je Gospod stvorio:
nek' nije daleko od tebe, jer i on je potreban.
Katkad je spas u ruci njihovoj, jer se i oni Bogu utječu
da im poda milost izlječenja i lijek za spas života.
Tko griješi pred Stvoriteljem svojim nek padne u ruke liječničke.
(Knjiga Sirahova 38, 1-15).

Završna riječ

Mnogo vidjeh na putovanjima svojim
i više shvatih nego što mogu iskazati.
(Knjiga Sirahova 34, 11)

Ova knjiga pisana je i kao svojevrsna posveta preživjelih, a kako bi se na najdoličniji način odužili mrtvima, odnosno svima onima koji su svoje živote ugradili u Hrvatsku. Rad uložen u stvaranje neka bude jedan skromni zalog kojim se hrvatska nacija, tj. ono najbolje što ona u sebi ima, potiče upravo na to da se odrade sve obveze koje su do sada ostale neizvršenima, a kojih ima toliko puno i koje su tako zahtijevne da već samo time mnogima unaprijed slamaju volju za djelovanjem. Živi ljudi današnjice, oni koji su pozvani svojim životom svjedočiti istinu i pravdu, ustuknuli su pred izazovima i preplašili se pred opasnostima djelovanja u pravednosti. Ti živi ljudi su ponajviše oni koji su jednom dokazali da znaju i mogu drugačije. I to u vremenu kada se hrvatska država stvarala u okolnostima koje su bile daleko nepovoljnije nego što su sada. To što je ‘91. bilo daleko nerealnije sanjati hrvatsku državu najveći je dokaz kako nije problem u bilo čemu što je izvan Hrvatske i Hrvata nego je problem prvenstveno prisutan samo unutar nas samih. Jer, što se promijenilo od ‘91. do danas, trenutno 2006. godine? Da li se promijenilo to nepovoljno okruženje, sile koje rade protiv istine, mira i pravde? Ili je promjenjena naša moralna dimenzija kroz posrnuće u unutarnjem samorazaranju? I to unutarnje samorazaranje je istovremeno sadržano kako na nacionalnoj, tako i na osobnoj razini. Zato neka se nitko ne usudi kazati kako postoje ikakvi drugi razlozi koji daju argument pobijanju mogućnosti za opstanak Hrvatske i Hrvata na način ovdje izložen ili na bilo koji drugi način, doli razlozi vlastite slabosti. Ili, puno točnije određeno, naše vlastite gluposti. Jer slabost nije ništa loše samo po sebi, ali je glupost ne zazvati u pomoć i otvoriti se Svevišnjem koji nam pomaže u nadvladavanju svih naših slabosti. Pogotovo kada smo toliko puta posvjedočili koliko Bog ljubi i kako uvijek pomaže svakome tko Mu se utječe.

Stoga je sve napisano i kao jedna osobna posveta generaciji odrasloj u SFRJ kao one generacije koja je dužna preuzeti na sebe odgovornost. Dužna je također imati jednu osnovnu pamet i hrabrost kojom bi sačuvali u sjećanju sav smisao zašto je ta SFRJ uopće srušena. Samo mi koji smo kroz vlastito neposredno iskustvo osjetili tu umjetnu nadnacionalnu tvorevinu možemo i moramo ovu svoju spoznaju izraziti i svojim djelima. To znači da se ne smije dopustiti ponovni ulazak u bilo kakvu novu nadnacionalnu tvorbu, a posebno ne ovu EU koja je produkt iste paklene kuhinje koja je napravila obje Jugoslavije, uz sve ostale tvorbe kojima se promoviralo zlo (Treći rajh i SSSR su najradikalniji primjeri – svima poznati i uglavnom nesporni). Ukoliko mi, kao oni koji znamo što je bilo i kako je bilo, ne učinimo što učiniti moramo, ne treba od narednih generacija očekivati da poduzmu išta više od nas. Pogotovo stoga što je na djelu sustavno falsificiranje povijesti i moduliranje društvenog mentaliteta kojima su najviše izloženi upravo oni koji o nama iskustvenoj prošlosti znaju samo ono što im se kaže. Neće nitko voditi naše bitke umjesto nas. Prema tome, ostaviti posao stvaranja i podizanja Hrvatske drugima, drugim pokoljenjima, je prebacivanje odgovornosti i najprikladnije je nazvati ga kukavičlukom i izdajom vlastitih ideala.

Lako je sa ovim gramzljivcima, lažovima i lupežima koji su na i pri vlasti i koji su uradili i dalje rade sve to što su već napravili. Oni nisu problem i njihova izdaja svojeg naroda nije problem. Nije nikada bilo ništa drugoga niti za očekivati od takvih, jer oni nikada nisu ni imali istinsku ljubav i ideale prema naciji i domovini. Imali su samo ljubav prema osobnoj koristi koju su sebi priskrbili zlorabeći te predivne pojmove. Ne, nije tu sadržana najgora izdaja jer tu nije ostvarena ona dubinska izdaja. Kako mogu izdati nešto što nisu niti bili niti imali? Njihova izdaja je na razini prijevare i obmane svojih bližnjih koji su se dali prevariti, ali dalje od te razine njihova izdaja ne ide. S druge strane, izdaja preživjelih iz generacije koja se za naciju i domovinu borila čistim idealizmom i ljubavlju je ona najgora izdaja od svih. I to ne zato što time izdajemo nekoga drugoga, što lažemo i varamo druge, nego zato što time izdajemo upravo te prevrijedne ideale i ljubav koja je bila prisutna u plebiscitarnoj većini hrvatskog naroda onda kada se stvaralo državu u inat moćnicima svijeta. Nema gore izdaje od izdaje samoga sebe i onoga plemenitoga što nas je jednom toliko ispunjavalo. To navodi na mržnju prema

samome sebi po kojoj se onda mrzi i cijeli svijet. To je ona izdaja koja je na našoj cijeloj generaciji boraca za Hrvatsku i koja nam ostaje da nas prati i progoni nam savjest do smrti ukoliko se ne učini sve što je u našim ljudskim mogućnostima da ideale i ljubav za državu Hrvatsku sačuvamo neokaljanima tom najgorom izdajom. Tek onda, s ispunjenjem svih dužnosti koji dolaze od ideala i ljubavi, možemo predati te ideale i tu ljubav narednim pokoljenjima njima na odgovornost. Jedino tako, kada idealizam i ljubav ostanu neobeščašćenima, mogu se smatrati privlačnima našim potomcima, našim kćerima i sinovima, tako da ih oni prihvate kao vrijednost koju će i sami znati čuvati. Inače, prezrijeti će djeca nas i naše postupke, državu Hrvatsku, ali i naciju u cjelini. To će sve postati predmetom poruge i ogorčenja, jer ukoliko nema idealizma i ljubavi u tim pojmovima, pronaći će ono što mogu sada vidjeti, a po tome zaključiti da ih država i nacija samo nepotrebno sputavaju u ovome nadirućem Novome dobu (tzv. new-ageu) ili Novom svjetskom poretku, svejedno. Mrziti će nas naša djeca i unuci zato što smo im borbom i nametanjem "nacionalizma", tj. borbom i stvaranjem ovakve nedovršene i izobličene Hrvatske kakva je sada, uskratili prosperitetnu budućnost novoga doba koju bi navodno imali, a kako im prikazuju globalni opsjenari kroz svoje medije i ostale pronosnike laži. I to će nas potomstvo prezirati i mrziti sa punim pravom, jer zašto bi mi od njih tražili da više vole ili da uopće vole, poštuju i dalje se žrtvuju za nešto što smo mi sami, unutar naše najdublje intime zatomili i okrenuli se drugim vrijednotama? Jasno, to su lažne vrijednote potekle od oca laži i to je ona izdaja koja je najgora i koja nema opravdanja osim kukavičluka ili nekakvog konformizma pred teškoćama koje prate sve što ima istinsku vrijednost. Kako je borba za hrvatsku državu i za hrvatsku naciju ujedno i borba za opstanak tih pojmova kao pojmova koji su kroz potvrdu našeg životnog primjera sačuvani u svojoj idealističkoj plemenitosti i ljubavi, tako je zbog te visoke vrijednosti koju ta borba sadrži ona istovremeno nadasve teška, opasna i traži naše potpuno samoodreknuće. Traži isto ono što je Spasitelj tražio kada govori o potrebi da se čovjek odrekne od samoga sebe da bi mogao sljediti Njega koji je ono najveće dobro koje postoji. Pisano je: *"Hoće li tko za mnom, neka se odrekne samoga sebe, neka uzme svoj križ i neka ide za mnom."* (Mk 8, 34). Pri tome je jasno da je samoodreknuće za narod i domovinu samo jedan dio sveukupnog samoodreknuća za Gospodina. Jedno je u biti određeno drugim i Njemu u službi, a čovjeku na korist. Upravo kao i na prethodnih više stotina stranica stalno spominjanom teokratskom državnom uređenju koje je postavljeno u suprotnosti sekularnoj državi za koju nije uopće moguće tražiti ikakvo samoodreknuće, jer onda to postaje obično idolopoklonstvo. Zato je i dana teokracija kao ona jedino ispravna opcija države Hrvatske u ovome modernom i (neo)poganskom svijetu. Dana je ona opcija koja je uglavljena u Kristu, a ne ona koja je izvan Njega. Točno onako kako je rečeno: ***Uglaviti u Kristu sve - na nebesima i na zemlji.*** (Ef 1, 10).

Zato je poslanje ove generacije koja je Nebeskom Milošću izborila hrvatsku državu u tome da se izvuče iz ovoga stanja kukavičluka i osobne izdaje najljepših nacionalnih ideala i krene u svoje povijesno ostvarenje u skladu s voljom Božjom. Imamo odgovornost koju ne možemo i ne smijemo ignorirati i po toj odgovornosti budimo svi potaknuti na aktivno djelovanje kojim se nećemo stidjeti niti na ovome svijetu pred svojim potomstvom, ali niti na nebeskom sudu kada dođe vrijeme za polaganje računa.

* * *

Ono najbitnije za nas Hrvate je shvatiti kako je sada posljednji trenutak da se ta prije spomenuta osobna odgovornost preuzme i da se hrabro učini ono što je pravo po savjesti. Točnije, ono što je pravo po savjesti svih onih kojima je Svevišnji dao blagoslov života sačuvavši ih u borbi za hrvatsku nezavisnost. Tako blagoslovljeni istovremeno imamo i poslanje poduzeti sve da ne budu isprazne žrtve onih koji su iz razloga što su bili vrijedniji od nas najprije pozvani na nebo. To je poslanje koje sve iz generacije boraca za Hrvatsku zove na djelo i zvati će ih dok su živi. **Nikome savjest ne može ostati mirnom dok se za domovinu ne učini sve ono što se mora učiniti** kako bi se do kraja izborilo za pravdu i istinu, za slobodu i život, odnosno za Ljubav koja sve to objedinjuje svojom čovjeku nesagledivom veličinom.

Sada nam je zadnja prilika na najproduktivniji način iskoristiti ovaj preostali vremenski okvir koji još imamo na raspolaganju, a to je onaj okvir koji je određen našim tjelesnim zdravljem i našom tjelesnom snagom. To je osnovni i praktički jedini razlog zašto smo sada u svojevrsnom vremenskom tjesnacu i zašto nemamo vremena za čekanje. **Što se sada od strane boraca za Hrvatsku propusti uraditi po-**

slije više neće biti moguće. Poslije će se moći samo žaliti i naricati za propuštenom prilikom, govoriti o izgubljenom vremenu, ali nitko to više neće htjeti slušati. I normalno je da neće, jer zašto bi netko slušao dosadne starce koji su podbacili onda kada su po svojoj mladosti imali poslanje prema svojim idealima hrabro djelovati na izgradnji hrvatske države? Sada smo u ovome vremenu i ovome prostoru te po tome imamo i zadaću koju to vrijeme i prostor nameću.

Vremenski tjesnac koji je sada u svojem klimaksu ne vrijedi za intelektualnu snagu jer intelekt nije onaj koji je problematičan. Intelekt kao takav ostaje manje ili više neumanjen s protokom vremena te uglavnom ostaje kvalitativno uporabljiv do pred sami biološki kraj. Upravo sve suprotno od onoga kako je kod tjelesne snage i zdravlja koje su u stalnom opadanju s protokom vremena. Iz razloga tog nepovratnog prolaska vremena za odgovorno djelovanje **svi su pozvani odmah i svim svojim sposobnostima staviti svoje snage u svrhu prikladnog rada na opstanku hrvatske države i nacije**. U svijetu u kojemu živimo, u prostor u koji smo stavljeni, kršćanska i nacionalna dužnost zove učiniti ono što je potrebno kako bi se Hrvatsku izvuklo iz ponora u koji je zapala te kvalitetno preobrazilo hrvatsku državu i naciju.

Inače, ako se od svega navedenoga odustane zbog bilo kojih ljudskih opravdanja, prikladno je navesti jedno starozavjetno upozorenje svim koji se još uvijek premišljaju po pitanjima osobne i nacionalne dužnosti aktivnog djelovanja:

Jao strašljivim srcima i lijenim rukama
i grešniku koji hodi dvjema stazama.
Jao mlaku srcu koje ne vjeruje,
jer takvo neće naći zaštite.
Jao vama koji ste izgubili izdržljivost:
što ćete raditi kad vas Gospod pohodi?
(Sir 2, 12-14).

* * *

Kako bi taj preobražaj trebao konkretno izgledati dano je na svoj silini prethodnih stranica i to je ono što se u okviru ograničenih ljudskih sposobnosti jedne bijedne jedinke iz hrvatske nacije uspjelo najbolje osmisliti. Ono što je apsolutno sigurno je da to što je ovdje prezentirano nije savršeno. Naprotiv, daleko je od savršenosti i prepuno je nedostataka, ali ako netko ima ili ako netko zna izložiti bolju cjelovitost koja bi bolje i/ili određenije pomogla riješenju hrvatskog nacionalnog poslanja i problema opstanka države i nacije, neka to onda i prezentira Hrvatima, pa neka se onda javno vidi što tko ima za ponuditi svojim bližnjima. Pri tome je jedini preduvijet usaglastiti se barem u tome da je država i nacija u kritičnom stanju po pitanju opstanka i da se uopće želi opstanak države Hrvatske i nacije Hrvata. Sa onima koji to ne uviđaju, a posebno s onima kojih nije uopće briga za državu i naciju te ukidanje država i nestanak nacija vide kao progres prema "svijetloj budućnosti" nema se uopće šta raspravljati. Nema većega gubitka dragocijenog vremena i uzaludnijeg trošenja snage od polemiziranja s tima i takvima. Niti riječi, niti minute, niti pomaka malim prstom nisu vrijedni ti slijepci s očima, gluhi s ušima i bešćutnici s kucajućim srcem. Samo su smetnja poput lešine na cesti i što ih se prije zaobiđe i nastavi ići dalje svojim putem, to bolje. Ono što se onda kada ih se jednom mimoiđe treba raditi je molitvom se zauzimati za njihovo prosvijetljenje, obraćenje i spasenje. Svi su uvijek pozvani i dobrodošli te nikada nije kasno.

Također, ukoliko se nema ništa za ponuditi što bi dalo što cjelovitije riješenje nacionalnog i državnog opstanka, neka se ovo ponuđeno ne ruši iz puke zlobe, nego neka se prihvati ono što se ima, potčini tome i tako konstruktivno uključi u izgradnju Hrvatske. Jer od lošega plana jedino je gore ne imanje bilo kakvoga plana. A sve do sada nema niti jednoga cjelovito koncipiranoga plana kojim bi se dala vizija opstanka hrvatske države i nacije. Sve je u najboljem slučaju uska partikularnost sa šupljim frazama na mjestima gdje bi se trebalo nalaziti poveznica sa cjelovitošću. Cjelovitost je nužna jer bez nje nema govora o promišljanju općega dobra nego samo o istrgnutim cjelinama, a koje onda tako nepovezane rade jedna protiv druge. To trvenje razlomljenih dijelova, bez jednoga cjelovitoga plana,

dovodi do posljedice koju sada gledamo gdje svatko vuče na svoju stranu i optužuje drugoga da mu stvara probleme. Samo kada postoji barem nekakva cjelovitost koja ne ide prema bilo čijem uskom interesu nego je primarni interes određen po prvoj Božjoj zapovijedi, a sve se dalje izvodi iz toga ishodišta, moguće je govoriti o postojanju nacionalnog ili državnog plana kojim se daje vizija za djelotvorno državničko djelovanje. Do sada nije postojalo ništa što bi bilo i približno pojmu cjelovitosti. Nije bilo koncepcije države kao nešto što bi obuhvaćalo sve aspekte države i sveukupnost hrvatskih nacionalnih interesa koji nadilaze i same uske državne interese.

To nepostojanje ikakvog cjelovitog plana bilo je jedino legitimno opravdanje za nedjelovanje i sveukupnu inertnost Hrvata, tj. ponajprije onih koji predstavljaju ono što najviše vrijedi unutar nacionalnog tijela. Moglo se, dakle, sve do sada opravdavati na način da se rezonira kako aktivno djelovanje nema smisla upravo zbog toga što djelovanje koje nije ukomponirano u određenu cjelovitost proizvodi trvenje, koje onda dovodi do veće štete od koristi kada se sve zbroji i sagleda po načelu općeg dobra. To je sigurno istinita opaska i može se prihvatiti kao nečiji principijelan stav kojim ne želi sebe svojim djelovanjem staviti u funkciju dodatnog razaranja države i nacije. Ali, to što je vrijedilo više ne vrijedi, te je ovdje priloženim cjelovitim Programom nacionalnog opstanka izgubljen i posljednji legitimni razlog za nedjelovanje. Od sada sve se mijenja i nema više opravdanja za grijeh propusta po pitanjima brige i rada na općem dobru nacije.

Ono što je presudno za bilo kakav rad na preobražaju Hrvatske i Hrvata je najprije provesti osobni preobražaj onoga pojedinca koji se po bilo kojem motivu uključuje u bilo kakav rad. U svakom slučaju to znači da se najprije kreće u molitvu (posebno molitve sv. krunice), post, ispovjedanju, pričešćivanju, čitanju Svetog pisma, slavljenju Gospodina i utjecaju zaštite i zagovora Blažene Djevice Marije, anđela i svetaca na nebesima da nam pomognu u ovoj borbi za nacionalni opstanak koja je borba prvenstveno duhovna, borba koja nije od ovoga svijeta, ali koju smo na ovomu svijetu pozvani voditi. Ako se ništa drugo ne napravi osim što pojedinci ostvare osobno preobraćenje po ovome pozivu na rad na opstanku Hrvatske i Hrvata, puno se postiglo. Spasiti jednog čovjeka, jednu dušu, jednako je vrijedno kao i spasiti cijeli svijet. Ipak, jasno je i ne treba sumnjati, da kada se svim srcem na prije opisani način obratimo i činimo ono što je primjereno, rezultati ne mogu izostati. Ne može ne roditi dobrim plodom ono stablo koje je dobro jer pisano je: *"Nema dobra stabla koje bi rađalo nevaljalim plodom niti stabla nevaljala koje bi rađalo dobrim plodom. Ta svako se stablo po svom plodu poznaje. S trnja se ne beru smokve niti se s gloga grožđe trga."* (Lk 6, 43-44). Tako i plodovi na radu preobražaja danas devastirane hrvatske države i iscrpljenoga hrvatskog naroda neće izostati. Samo treba imati hrabrosti, ući u bitku te ustrajati do kraja.

Kako je već prije višestruko istaknuto, sada je posljednje vrijeme koje se našoj generaciji boracâ za Hrvatsku nudi kao ono pogodno za djelovanje i to iz jednostavnog razloga što sada proživljavamo razdoblje života u kojemu raspolažemo dovoljnom tjelesnom snagom da kao i '91. nesebičnim i požrtvovnim djelovanjem pokrenemo ovu Hrvatsku i cijeli hrvatski narod na put opstanka na Zemlji. To je generacija kojoj je jezgra u godištima načelno sve do '72., kao onog godišta koje je zadnje odradilo službu u vojsci SFRJ. Ta posebnost koja se ovdje očituje kroz odrađenu ročnu službu u JNA i istovremenu borbu za hrvatsku slobodu od važnosti je zbog pune spoznaje neodrživosti multietničkih i multikulturnih država, a koju najbolje može imati samo onaj koji posjeduje neposredno iskustvo tih nakaza od ljudskih ideja. Jugoslavija je jedna takva idejna, ali i praktična, nakaza, pa neposredna, iskustvena spoznaja i doživljaj te nakaznosti kroz službu u JNA predstavljaju jednu posebnu vrijednost zato što je manipulativnim metodama puno teže djelovati na takvu populaciju ljudi. Naravno da je boračka generacija koja je tu najistaknutija i najodređenija za aktivno djelovanje ona koja je relativno mlađa, tj. generacija oko godišta od '60 do '70., što je posve razumljivo jer je po svojem najvišem godištu, ali i po proporcionalnom sudjelovanju u ratu, pozvana za predvodništvo hrvatske države u vremenu izgradnje na temeljima zadanim prethodnom ratnom generacijom u Hrvata. Nije slučajnost da se Tuđman nametnuo tzv. proljećarima jer njima je nedostajala upravo prijeko potrebna "ratna škola" koju je on imao u vremenu od '41.-'45., ali i iskustvo iz poraća koje je jednako tako bilo od neprocijenjive vrijednosti. To je jednostavno tako i od toga se ne može pobjeći, pa je upravo stoga odgovornost najveća na ovdje navedenoj populaciji preživjelih hrvatskih ratnika. Ono što se unutar tog dijela hrvatskog naroda uspije izroditi, tako će Hrvatskoj i biti. Ako se ne rodi ništa, onda je toj

generacijskoj skupini, a koja je ujedno i ona koja je na sebi iznjedrila rat, i mjesto u hrvatskoj povijesti jednako tako ništavno. Ili, drugim riječima, uzaludan je bio trud koji je uložen u stvaranje Hrvatske ako se posao ne odradi do kraja – kao da ga nije ni bilo, i zato je ništavnost u povijesti zaslužena. Kome se ovo ne sviđa čuti neka zna da je najteže čuti neugodnu istinu o sebi, jer se za ono što se vidi istinitim ne treba ustručavati izgovoriti.

Ovdje je isto tako važno spoznati narav onih koji su se isprriječili svojom sebičnošću i zlobom na putu poslanja koje imaju svi koji žele sačuvati ideal hrvatske države i ljubav prema vlastitom narodu. To su bezbožnici kojima ništa nije sveto osim njih samih, pa je tako jedino ono čemu se povijaju gola snaga, ovozemaljska moć – upravo ono što sami žude zadobiti u što većem obimu. To su bezbožnici koji sprovode tiranijsku vlast nad ljudima tiranizirajući ne više toliko u tijelu koliko u duhu. To je bitni odmak od prošlih vremena i od prošlih tiranija koje su postojale i propale. Kako tiranska vladavina nije pravedna, jer nije upravljena zajedničkom dobru, nego prema privatnom interesu tirana, tako i rušenje takve vladavine nema značaj buntovništva koje je za kršćanina neprihvatljivo u drugim okolnostima (Dodatak 3). Naime, tiraniju valja trpjeti zbog reda, ali ako tiranin ili tirani ugroze opće dobro valja tiraniju svrgnuti. Ne klanjajući se Svevišnjem nego samo sirovoj pozemaljarskoj moći ono od čega strepe domaći i strani tirani koji sada obnašaju najviše položaje je čovjek koji slijedi put križa. To je put samoodreknuća za Gospodina, pa sukladno tome i za svoje bližnje te domovinu, naciju i obitelj upravo kao one koji su nam najviše bližnji. Put nacionalnog opstanka sukladan je putu pojedinačnog spasenja u vječnosti (nema kolektivnog spasenja – svatko je sam na Božjem sudu, da ne bi bilo zabune!), a to je put Spasitelja našega Gospodina Isusa Krista. Nacionalni opstanak je nužan jer su narodi Božje djelo te su jednako tako postavljene granice između raznih naroda, a sve čovjeku na korist po Providnosti. Jer pisano je: *"Od jednoga sazda cijeli ljudski rod da prebiva po svem licu zemlje; ustanovi određena vremena i međe prebivanja njihova da traže Boga, ne bi li ga kako napipali i našli."* (Dj 17, 26-27).

Zato nije za čuditi što je put nacionalnog opstanka sukladan s putem osobnog spasenja. Zar je moguće da bude nekako drugačije? Zar ono što je nam je dano po otkupljenju na križu nije jednako tako dano i za svako ostalo dobro? I obratno. Ono što je od Stvoritelja određeno da bude, kao ovdje u slučaju različitih naroda, njihovih *vremena i međa*, jednako je tako dano kako bi čovjek kao pojedinac bio u boljoj mogućnosti spasiti se, jer Bog ne želi grešniku smrt nego da se obrati i spasi. Puno je zahvata Božjih u ljudsku povijest upravo zato kako bi zastranjenom čovjeku pomogao u njegovom spasenju i sačuvao ga od pada u stanje okorijelosti u grijehu. A upravo se to događa kada se ukidaju narodi sa svojim identitetima i svojim granicama prebivanja. To je invertirano spajanje od Boga pobrkanih jezika, a kojima je dano osnovno obilježje različitog narodnog identiteta. Zato ukidanje različitosti pod vidom "borbe protiv nacionalizama" nije ništa drugo nego zmijsko stvaranje svemogućeg čovjeka, a jedan jedinstveni svjetski jezik pruža ljudima neograničene mogućnosti. Kako je i zapisano: *Jahve reče. "Zbilja su jedan narod, s jednim jezikom za sve! Ovo je tek početak njihovih nastojanja. Sad im ništa neće biti neostvarivo što god naume izvesti."* (Post 11, 6). Taj jedinstveni svjetski jezik, sukladno onome tko ga inspirira, može se nazvati zmijskim jezikom, pa je tako destrukcija različitosti među narodima jedna velika škola jezika zmije, a čovječanstvo je učenik u toj "školi stranih jezika". Uloga nastavnika, to je valjda očito, pripada iniciranima u zmijino znanje, u njene "tajne" koje (pro)daje pod velom različitih inicijacijskih misterija. Prodaja je to u kojoj je duša jedino platežno sredstvo, jedina konvertibilna valuta, i ona se izmjenjuje u toj trgovini za vječnost. Tko je tu profitirao, a tko bankrotirao može se vidjeti vrlo lako, samo se treba opredijeliti koga se nasljeduje: križ ili svijet.

Imati svoj nacionalni identitet je jedna pomoć koju je čovjek dobio za svoje dobro i zato borba za opstanak naroda sa svojim nacionalnim identitetom, sa svojim postojanjem određenom u vremenu i unutar njegovih granica, predstavlja borbu koja se vodi sukladno s voljom Božjom. Mi smo ljubljena djeca i samo nam je potrebno tu neizmjernu ljubav prihvatiti, otvoriti se prema njoj, i sve ostalo nam se pridodaje kroz čovjekovom razumu nedokučivo djelovanje te sveobuhvatne i svestvoriteljske ljubavi.

Uostalom, kada se toliko želi poništiti zadanost nacionalnog identiteta u jednom svečovječanskom miješanju treba znati da je nemoguće postojanje izabranog naroda ako na svijetu naroda više nema. Ako svi postanu jedan narod, a na čemu se intenzivno radi, time automatskim postaje neistinitim ono što piše u Svetom pismu po pitanjima Židova kao izabranog naroda jer nije više moguće imati nešto

izabrano po svojoj identitetskoj različitosti unutar nečega što je u sebi potpuno izjednačeno. Tako se upravo postiže potpuni individualizam gdje je svatko sam sebi jedini bog, bez Božjeg izabranog naroda koji je onaj koji je po Providnosti određen da postoji do kraja vremena. Tu se vidi koliko je to globalizatorsko htijenje protubožje i okrenuto protiv svih naroda svijeta, ali najviše upravo protiv onoga naroda koji je izabran da se u njemu od Bogorodice porodi Bogočovjek. Naš Mesija, Spasitelj, Jaganjac Božji koji otkupljuje grijehe svijeta. Taj se narod, tj. Židovi, također zatiru unatoč nadanjima kojima ih obmanjuju, a koja im dolaze od mrzitelja Boga i čovjeka, i u kojima im se obećava veliko zemaljsko kraljevstvo. Upravo ono što je i prije 2000. godina bilo glavno htijenje ondašnjeg židovskog puka i čemu su se nadali prije njihove osude i razapinjanja Gospodinova. To su sve laži i obmane, kako onda, tako i sada, te kako se sada promišljeno zatire nacionalni identitet ne-židova, na kraju dolaze na red i oni sami, jer ih otac laži tako čuva kao jednu poslasticu na kraju. To je konačni vrhunac planiranog suprostavljanja volji Božjoj na planu stvaranja različitih naroda Božjom intervencijom i to na jedan nadasve oholi način kojim se od izabranog naroda čini jedan izabrani ne-narod. Tako se iz tog izabranog naroda koji je lažima napravljen ne-narodom po istom se načelu na mjestu Mesije pojavljuje ne-mesija. Odnosno, mjesto koje je dostojno jedino Krista prisvaja Antikrist.

Posebno se to pitanje Antikrista dotiče spoznaje da se kroz negiranje različitosti među narodima i po toj različitosti postojanju izabranog naroda istovremeno daje osnova za zavođenje lažima. Naime, zavodnici će propovijedati svoje "istine" po kojima, kada više nema različitih naroda onda nema ni izabranog naroda jer on više ne postoji u svjetovnoj stvarnosti. Jednostavno nema (ljudskih) tijela koja bi tvorila izabrani narod jer su sada svi jedan narod, jedan globalni narod novoga doba. Kada nema tijela koje svjedoči postojanje izabranog naroda onda kao da nema i nikada nije ni bilo ni Isusa Krista koji je došao u tijelu –slijedeći ovu izvrnutu logiku govoriti će sljedbenici oca laži. I tu je puni metafizički smisao cijele ove operacije zatiranja svih naroda u jedan svjetski narod novoga doba: negirati i ne ispovijedati da Isus Krist dolazi u tijelu nego da je jedna fikcija, obična ljudska ideja ili mit, ljudska idealizacija bez uporišta u stvarnosti. Upravo onako kako je Ivan upozorio svojom drugom poslanicom: *Jer iziđoše na svijet mnogi zavodnici koji ne ispovijedaju Isusa Krista koji dolazi u tijelu. To je zavodnik i Antikrist.* (2Iv 1, 7). Želi se snagom nametnutog faktičnog stanja nepostojanja različitih naroda u svijetu dati dokaz da nema nikakve utjelovljene Riječi nego je sve samo puka simbolika, mitologija, bajka koja je primitivnim ljudima staroga doba bila milozvučna u njihovim nazadnim umovima opterećenih Crkvenim dogmama i izmišljenim terorom. Zato je sada tu novi, "pravi" Mesija koji je stvaran i sav je tijelo i daje jedinstvenom tijelu globalnoga naroda novoga doba sve što tijelo treba i sve što tijelo žudi. Tako Antikrist izvodi svoja velika čuda i znamenja i tako u jedno tijelo ujedinjeni narodi (sjetimo se poglavlja 2.18. i što je rečeno o UN-u!) postaju lako zavedenim ljudima. Postaju pozemljarima koji su samo u tijelu, bez utjelovljene Riječi u sebi. Zapisano je kako će se sve to zbiti: *Tako zavodi pozemljare znamenjima koja joj je dano činiti u nazočnosti Zvijeri: svjetuje pozemljarima da načine kip Zvijeri koja bijaše udarena mačem, ali preživje. I dano joj je udahnuti život kipu Zvijeri te kip Zvijeri progovori i poubija sve koji se god ne klanjaju kipu Zvijeri.* (Otk 13, 14-15). Spomenuto udahnuće života je ono što je omogućeno kroz ostvarenje jednog jezika te od Boga u Svetom pismu potvrđenoj objavi da *po jednom jeziku za sve više ništa nije čovjeku neostvarivo što god naumio*, pa tako niti dati život jednome kipu. Davanje života nečemu što je neživo ona je vrhunaravna potvrda kojom će Antikrist dokazivati svoje mesijanstvo i tražiti da mu se svi poklone kao vrhovnom božanstvu.

Zato, iz svega prije iznesenog, pitanje nacionalnog opstanka koje nekima može izgledati banalnim, sporednim ili nedostojnim kršćana kojemu je spasenje individualno, a ne kolektivne naravi, nije takvime kakvo izgleda na prvi pogled. Dakle, kako to nije tako beznačajno, kroz borbu za opstanak naroda istovremeno se vodi borba između ljudi Krista i antikristovih ljudi – pozemljarskih silnika. Također se kroz zalaganje i brigu o svojem narodu svakom kršćanskom vjerniku daje najbolja mogućnost vjerodostojnog ljubljenja svojih bližnjih, jer svakome je njegov narod bliži, pa tako i zahtjevniji za ljubav. Zna se da je najteže biti prorok u svojemu selu i isto tako je jednako teže ljubiti konkretne ljude koji su nam bliski sa svim njihovim ljudskim slabostima koje imamo prilike najbolje vidjeti i na sebi osjetiti. Puno je konfornije ljubiti nekoga tko nam je dalek i stran, s kime nemamo puno doticaja, i u tome se i vidi sva prijetvornost modernih humanista i internacionalista svih provinijencija koji navodno ljube svo čovječanstvo, ali istovremeno preziru svoj vlastiti rod i žele ga uništiti kako bi mogli bolje voljeti svoju apstrakciju izjednačenog čovječanstva. U biti ti lažni mirotvorci poznaju samo sebeljublje i sebe

projiciraju u tome čovječanstvu koje toliko navodno vole. Jedinstveni svijet ujedinjenih naroda vide tako da po sebi i svojoj volji daju idealnu sliku kojoj se dive, koju obožavaju i koju toliko marljivo grade kao hram čovječanstva u svojim zidarskim ložama. Svaki zasebno sebe smatra kamenom zaglavnim po kome se taj hram gradi, a upravo zbog te podijeljenosti unutar sebe taj se hram na kraju urušava kao kula od karata.

Što se tiče pitanja nacionalnog opstanka ovdje se konkretno radi o opstanku Hrvata, ali načelo vrijedi jednako za svaki pojedini narod. Svi narodi zaslužuju da opstanu i nitko ne smije svoj opstanak graditi na uništenju drugoga. Ovdje se upravo po načelu slobode ide za tim da se najprije popravi samog sebe, bez ikakvog nametanja drugome nečega što ne želi po vlastitom slobodnom uvjerenju. Tako treba se svatko unutar sebe preobratiti najprije kao slobodan pojedinac, a zatim kao zajednica, tj. u obliku određene nacije. Svaki narod mora se sam svojom slobodnom voljom i kroz svoje vlastite pripadnike preobratiti, pa je tako i sve ovdje izneseno u svrhu hrvatskog preobraćenja i preobrazbe s tim u skladu.

* * *

Na kraju, kada se sve podvuče i zna sve ovo što se zna, nije teško vidjeti što je pravo, a što je krivo. Teško je i predstavlja odmak od varljivog mira ovoga svijeta ići putem koji se ovdje propovijeda, ali je to ono što donosi mir u nutrini svačije savjesti, donosi mirni život i na koncu mirnu smrt. Teško je prihvatiti istinu kada nema volje da se po tom prihvatu podnesu sve muke koje po istini slijede, odnosno, po djelovanju koje se po prihvatu istine onda izvršava. Jer, nije moguće biti podijeljen i prihvatiti istinu, a živjeti i raditi bez obaziranja na ono što po istini navodno prihvaćamo. To niti nije moguće zvati prihvaćanjem istine, jer kada se istina prihvati u svojoj punini, onda je i život po toj istini sastavni dio te nedjeljive cjelovitosti. Kako je Isus Krist ta puna cjelovitost istine, on je sva Istina, onda je naš Život i naš Put samo daljnje nasljedovanje Gospodina i ništa manje od toga nije moguće. To vrijedi jednako za pojedinca kako i za narod. Ono što se izabere po danoj nam slobodi poslije se sabire u svojim plodovima.

Zato, otvorimo se Duhu Svetomu i ispunimo se Božanskim nadahnućem u našim djelima. Ispunimo se hrabrošću i snagom za djelovanje koje je ovome svijetu ludost i slabost. Svojom ludošću i slabošću da zaustavimo tog čovjeka koji dolazi, čovjeka Novoga doba, Novoga svjetskog poretka, Nadčovjeka ili Čovjekoboga. Postanimo oni što nisu i oduprimo se onima što jesu. Neka Hrvatska i Hrvati budu sve najgore u očima pozemljara. Tako da po djelima koje činimo u njihovim očima poludimo i oslabimo; postanimo njima neplemeniti i neka nas prezrivo gledaju. To što je njima slabost nama je naša najveća snaga, snaga prema kojoj su potpuno nemoćni. Neka moj Hrvatski narod posluša ono što je apostol napisao i to je ono što nas svrstava među pobjednike nad ovime svijetom.

To je ono čime se istinski ispunjava poslanje jednog kršćanskog naroda, a molim se da dobijemo milost kojom bi mi bili jedan takav narod, narod pobjednika u vječnosti:
Jer ludo Božje mudrije je od ljudi i slabo Božje jače je od ljudi. Ta gledajte, braćo, sebe, pozvane: nema mnogo mudrih po tijelu, nema mnogo snažnih, nema mnogo plemenitih. Nego lude svijeta izabra Bog da posrami mudre, i slabe svijeta izabra Bog da posrami jake; i neplemenite svijeta i prezrene izabra Bog, i ono što nije, da uništi ono što jest, da se nijedan smrtnik ne bi hvalio pred Bogom. Od njega je da vi jeste u Kristu Isusu, koji nama posta mudrost od Boga, i pravednost, i posvećenje, i otkupljenje, da bude kako je pisano: ***Tko se hvali, u Gospodu neka se hvali****.* (1Kor 1, 25-31).

Zato, čujte i prenesite to po svemu svijetu, Hrvati neka se hvale za sve samo u Gospodinu, kako za ono što bijaše, tako i za ono što će tek biti.

Sve što Hrvati i Hrvatska dobroga učine nije od nas nego je jedino od Gospodina. On je davatelj svega dobroga, a na ljudima je da se tomu dobru otvore, da ga zazovu i da ga sa pouzdanjem i vjerom prime.

Stoga, hvala Ti Oče za sve dobro koje smo primili i za sve što će biti primljeno do kraja vremena, jer Ti

Gospode, samo si dobro koje daješ svako dobro službenicima svojim.

Hvalimo te i slavimo, Gospodine naš Isuse Kriste, u sve vijeke vijekova. Amen.

* * *

I na kraju, sine moj, znaj da je neizmjerno mnogo truda potrebno da se napiše knjiga i da mnogo učenje umara tijelo.
Čujmo svemu završnu riječ: "Boj se Boga, izvršuj njegove zapovijedi, jer - to je sav čovjek." Jer sva će skrivena djela, bila dobra ili zla, Bog izvesti na sud.
(Propovijednik 12, 12-14)

Dodaci

Dodatak 1.

Svetište Tindari (Sicilija), 14. svibnja 1989.
Svetkovina Duhova

Veliki Crveni zmaj (404)

"Predragi sinovi, danas se klanjate i zazivate Duha Svetoga koji je na Duhove sišao nad apostole i učenike, dok su sa mnom bili okupljeni u jeruzalemskom Cenakulu.
I danas ga, u ovo vaše doba, zazivajte s vjerom i ustrajnošću, sjedinjeni sa mnom u Cenakulima molitve, koji su se već raširili po svoj zemlji.
Sa svojim Svećeničkim marijanskim pokretom danas pozivam svu djecu Crkve da se sa svojom nebeskom Majkom okupe u trajnom Cenakulu molitve.
Pozivam sve biskupe, svećenike, redovnike i vjernike.
Moje je Bezgriješno Srce mjesto ovog novog, duhovnog i sveopćeg Cenakula.
U njega trebate ući svojim činom posvete, koji vas zauvijek predaje meni, kako bih Ja mogla sjediniti svoj glas s vašim glasovima u zazivu dara jednih drugih Duhova za Crkvu i cijelo čovječanstvo.
Samo Gospodinov Duh može ponovno dovesti čovječanstvo do savršene proslave Boga.
Samo Gospodinov Duh može obnoviti Crkvu sjajem svoga jedinstva i svoje svetosti.
Samo Gospodinov Duh može pobijediti moć i pobjedničku snagu *velikog Crvenog zmaja,* koji u ovom vašem stoljeću posvuda strahovito bijesni kako bi zaveo i prevario cijelo čovječanstvo.
Veliki Crveni zmaj je ateistčki komunizam, koji je posvuda raširio zabludu nijekanja i tvrdoglavog odbacivanja Boga.
Veliki Crveni zmaj je marksistički ateizam koji se pojavljuje sa deset rogova, odnosno sa snagom svojih sredstava priopćavanja, kako bi naveo čovječanstvo na neposlušnost prema deset zapovijedi Božjih, i sa sedam glava, sa po jednim dijademom na svakoj kao znakovima moći i kraljevskog dostojanstva. Okrunjene glave označavaju nacije u kojima se komunistički ateizam učvrstio i vlada snagom svoje ideologijske, političke i vojne moći.
Veličina Zmaja jasno pokazuje prostranstvo zemlje u kojoj nesumljivu prevlast ima komunistički ateizam.
Njegova boja je crvena jer se služi ratovima i krvlju kao sredstvima svojih brojnih osvajanja.
Veliki Crveni zmaj uspio je ovih godina osvojiti čovječanstvo zabludom teorijskog i praktičnog ateizma koji je već zaveo sve nacije na zemlji.
Tako je nastala nova, bezbožna civilizacija, materijalistička, egoistična, hedonistična, jalova i hladna koja u sebi nosi klice propasti i smrti.
Veliki Crveni zmaj ima đavolski zadatak da izuzme cijelo čovječanstvo od Božje vlasti, od veličanja Presvetog Trojstva i od potpunog ostvarenja plana Oca, koji je po svom Sinu stvorio to čovječanstvo na svoju slavu.
Gospodin me zaodjenu svojim svjetlom i Duh Sveti svojom božanskom snagom, te se tako pojavljujem kao veliki znak na nebu, Žena zaodjenuta suncem, jer mi je data zadaća da izbavim čovječanstvo od prevlasti velikog Crvenog zmaja, te da ga ponovno dovedem do savršenog slavljenja Presvetog Trojstva.
Zato si stvaram četu svoje male djece u svim djelovima svijeta i od nje tražim da se posvete mom Bezgriješnom Srcu. Tako ih vodim da žive samo na slavu Božju, preko vjere i ljubavi, a sama ih ljubomorno njegujem u svom nebeskom vrtu.
I tako se svaki dan pojavljujem pred prijestoljem svoga Gospodina, duboko mu se klanjajući, te otvaram zlatna vrata svog Bezgrješnog Srca i prinosim mu svu ovu svoju djecu govoreći:
"Presveto i božansko Trojstvo, u trenutku tvog sveopćeg nijekanja, Ja ti prinosim dar svoje majčinske zadovoljštine preko ove svoje male djece koju svakodnevno oblikujem na tvoju sve veću slavu."
Tako još i danas Gospodin prima savršenu hvalu iz usta djece i nejančadi."

Milano, 3. lipnja 1989.
Prva subota u spomendan Bezgrješnog Srca Marijina

Zvijer slična panteri (405)

"Ljubljeni sinovi, pridružite se danas Cenakulima molitve, kako biste proslavili blagdan Bezgrješnog Srca svoje nebeske majke.
Pozvala sam vas iz svih krajeva sijeta da se posvetite mom Bezgrješnom Srcu, a vi ste se odazvali sinovskom ljubavlju i velikodušnošću.
Već sam si stvorila četu od onih svojih sinova koji su prihvatili moj poziv i poslušali moj glas.
Došao je čas kada i Crkva i cijelo čovječanstvo moraju častiti moje bezgrješno Srce.
Jer u ovim vremenima otpada, čišćenja i velikih nevolja, moje je Bezgrješno Srce jedino utočište i put koji vas vodi Bogu spasenja i mira.
Povrh svega moje Bezgrješno Srce postaje danas znakom moje sigurne pobjede u velikoj bici koja se danas bije između sljedbenika velikog Crvenog zmaja i sljedbenika Žene zaodjenute suncem.
U ovoj strašnoj borbi, iz mora se diže, u pomoć Zmaju, *jedna zvijer slična panteri*.
Ako je Crveni zmaj marksistički ateizam, onda je crna zvijer *Masonerija.*
Dok se Zmaj pokazuje u snazi svoje moći, crna zvijer naprotiv djeluje u sjeni i skriva se u tajnosti kako bi kriomice našla put u svaki dio svijeta.
Ima medvjeđe šape i lavlja usta, jer posvuda lukavo djeluje pomoću sredstava javnog priopćavanja, odnosno, propagande.
Sedam je glava znak različitih masonskih loža koje u cijelom svijetu djeluju podmuklo i opasno.
Ova crna zvijer ima deset rogova i na rogovima deset kruna, koje su znak vlasti i kraljevskog dostojanstva.
Masonerija vlada i upravlja cijelim svijetom pomoću deset rogova.
Rog je u biblijskom svijetu uvijek bio znak širenja i pojačavanja, način da se bolje čuje vlastiti glas, sredstvo komunikacije.
Stoga je i Bog objavio svom narodu svoju volju pomoću deset rogova kojima im je obznanio svoj Zakon: deset zapovijedi.
Onaj tko ih prihvaća i poštuje u svom životu hodi cestom božanske volje, cestom mira i radosti.
Tko vrši volju Oca, prihvaća Riječ njegova Sina i uzima udjela u njegovom Otkupljenju. Milošću Isus daruje dušama onaj isti božanski život koji nam je zaslužio svojom Žrtvom na Kalvariji.
Milost Otkupljenja prenosi se pomoću sedam sakramenata. S milošću se u dušu ucjepljuju klice nadnaravnog života, a te su kreposti. Među njima su najvažnije tri bogoslovne i četiri stožerne kreposti: vjera, ufanje, ljubav; razboritost, postojanost, pravednost i umjerenost.
Izložene božanskom suncu sedmerih Darova duha Svetoga, ove vrline klijaju, rastu i sve se više razvijaju, i tako vode duše na svijetli put ljubavi i svetosti.
Zadaća je crne zvijeri, tj. masonerije, da se podmuklo, ali uporno bori kako bi onemogućila dušama da prijeđu ovaj put, kojeg su pokazali Otac i Sin, te rasvijetlili darovi Duha Svetoga.
Zapravo, dok Crveni zmaj djeluje tako da nastoji navesti čovječanstvo da se odrekne Boga i da ga zaniječe, te na taj način proširuje zabludu ateizma, svrha je masonerije ne da zaniječe, nego da *huli* na Boga.
Zvijer otvara svoja usta da bi izustila psovke na Boga, da bi hulila njegovo ime i njegovo prebivalište, i sve one koji obitavaju na nebu.
Najveća psovka je poricanje bogoštovlja Bogu i davanje toga istog stvorenjima i samom Sotoni.
Eto zbog čega se danas, iza izopačenog djelovanja masonerije, posvuda šire crne mise i kult Sotone.
Osim toga, masonerija se služi svim sredstvima da bi spriječila duše da se spase i tako učinila uzaludnim Kristov čin Otkupljenja.
Dok je Gospodin objavio svoj Zakon preko deset zapovijedi, masonerija, pomoću snage svojih deset rogova, posvuda širi svoj zakon koji je potpuno suprotan onom Božjem.
Gospodinovoj zapovijedi: "Nemaj drugih bogova uz mene", ona suprostavlja druge, lažne idole pred kojima se mnogi danas duboko klanjaju.
Zapovijedi: "Ne spomeni uzalud imena Gospodnjeg", ona se suprostavlja huljenjem Boga i njegova Krista, i ide do te mjere da njegovo Ime svodi na nečasni prodajni žig, te proizvodi bogohulne filmove o njegovu životu i njegovoj božanskoj Osobi.

Zapovijedi: "Spomeni se da svetkuješ Dan Gospodnji", ona se suprostavlja tako da pretvara nedjelju u vikend, dan sporta, igara, zabave.
Zapovijedi: "Poštuj oca i majku", ona suprostavlja novi model obitelji, koji se bazira na zajedničkom življenju, pa čak i među homoseksualcima.
Zapovijedi: "Ne ubij", ona se suprostavlja tako što je uspjela ozakoniti abortus svuda na svijetu, te je iznudila da se prihvati eutanazija i da potpuno nestane dužno poštivanje vrijednosti ljudskog života.
Zapovijedi: "Ne sagriješi bludno", ona se suprostavlja opravdavanjem, veličanjem i propagiranjem svih oblika bluda i ide sve dotle da opravdava i čine suprotne ljudskoj prirodi.
Zapovijedi: "Ne ukradi", ona se suprostavlja tako da potiče krađu, nasilja, zapljene imovine i otimačine.
Zapovijedi: "Ne reci lažna svjedočanstva", ona se protivi u smislu sve jačeg propagiranja zakona, laži i dvoličnosti.
Zapovijedi: "Ne poželi tuđe stvari ni tuđeg ženidbenog druga", ona se protivi tako da iz dubine kvari svijest, razum i srce čovjeka.
Na taj su način duše gurnute na izopačeni i zao put neposluha Gospodnjem Zakonu, te su utonule u grijeh, postale nesposobne primiti dar milosti i Božjeg života.

- *Umjesto sedam teoloških i stožernih kreposti*, koje su plod življenja u milosti Božjoj, masonerija ima i poštuje sedam kardinalnih poroka, koji su plod stalnog življenja u stanju grijeha.
Vjeri se ona suprostavlja ohološću; nadi pohotom; milosrđu škrtošću; razboritošću srdžbom; jakosti lijenošću; pravdi zavišću; umjerenosti proždrljivošću.
Onaj koji postane žrtvom sedam glavnih grijeha oduzima Bogu ono čašćenje koje dolikuje samo njemu i daje ga lažnim božanstvima koja su personifikacija svih ovih poroka.
I u tome se sastoji najveće i najstrašnije huljenje.
Eto zašto je na svakoj glavi zvijeri napisano jedno bogohulno ime.
Svaka masonska loža ima zadaću da se pokloni i štuje jedno različito božanstvo.
Prva glava nosi bogohulno ime oholosti, koja se suprostavlja vrlini vjere, i daje štovanje bogu ljudskog razuma i oholosti, tehnike i napretka.
Druga glava ima bogohulno ime bludnosti, koja se suprostavlja kreposti nade, i daje štovanje bogu seksualnosti i bluda.
Treća glava nosi bogohulno ime škrtosti, koja se suprostavlja kreposti milosrđa, i posvuda širi štovanje boga novca.
Četvrta glava nosi bogohulno ime srđbe, koja se suprostavlja kreposti razboritosti, i daje kult bogu nesloge i razdora.
Peta glava nosi bogohulno ime lijenosti, koja se suprostavlja kreposti jakosti i širi kult idola straha, javnog mnijenja i iskorištavanja.
Šesta glava nosi bogohulno ime zavisti, koja se suprostavlja kreposti pravednosti, i daje kult božanstvu nasilja i rata.
Sedma glava nosi bogohulno ime proždrljivosti, koja se suprostavlja vrlini umjerenosti, i daje kult toliko uzvisivanom božanstvu hedonizma, materijalizma i užitka.
Zadaća je masonskih loža da danas lukavo djeluju, kako bi dovele čovječanstvo do preziranja svetog Božjeg zakona, do djelovanja u očitoj suprotnosti s deset Zapovijedi, do davanja lažnim bogovima onog kulta koji priliči jedino u Bogu, a ta su božanstva, kojima se sve veći broj ljudi danas klanja i veliča ih: razum, tijelo, novac, nesloga, vlast, nasilje i užitak.
Na taj se način duše strmoglavljuju u mračno ropstvo zla, poroka i grijeha, a u trenutku smrti i Božjeg suda, u baruštinu vječne vatre koja se zove pakao.
Sada razumijete kako, u ovo doba borbe protiv strašnih i podmuklih napada crne zvijeri, tj. masonerije, moje Bezgrješno Srce postaje vaše utočište i siguran put do Boga.
U mom se Bezgrješnom Srcu zacrtava taktika koju koristi vaša nebeska Majka kako bi odbila crnu zvijer i svladala podmukle spletke kojima se služi.
Zato poučavam svu svoju djecu da poštuju deset zapovijedi Božjih; da doslovce žive Evanđelje; da često pristupaju sakramentima, naručito ispovijedi i euharistijskoj pričesti kao neophodnoj pomoći da bi ostali u milosi Božjoj; da u život snažno sprovede kreposti, kako bi uvijek mogli hoditi cestom dobra, ljubavi, čistoće i svetosti.
I tako se služim vama, moja mala djeco, koja ste se meni posvetila, kako bih razobličila sve ove pod-

mukle zamke što ih postavlja crna zvijer i učinila bezopasnim snažni napad masonerije protiv Krista i njegove Crkve.
I na kraju će se, naročito nakon njenog najvećeg poraza, u svom punom sjaju u svijetu pojaviti trijumf mog Bezgrješnog Srca."

Dongo (Como), 13. lipnja 1989.
Obljetnica drugog ukazanja u Fatimi

Zvijer slična janjetu (406)

"Predraga djeco, danas se sjećate mog drugog ukazanja u ubogoj dolini Iria u Fatimi, 13. lipnja 1917.
Već sam tada prorekla ono što proživljavate u ovim vremenima.
Tada sam navijestila veliku borbu između mene, Žene zaodjenute u sunce i velikog Crvenog zmaja, koji je naveo čovječanstvo na život bez Boga.
Prorekla sam vam također podmuklo i mračno djelovanje masonerije, čiji je cilj da vas udalji od poštivanja Božjeg Zakona, te da vas tako pretvori u žrtve grijeha i poroka.
Iznad svega sam vas htjela, kao Majka, upozoriti na veliku opasnost koja danas prijeti Crkvi zbog mnogih đavolskih napada koji smjeraju da je unište.
Da bi se to ostvarilo, crnoj zvijeri što se diže iz mora, sa zemlje dolazi u pomoć *zvijer s dva roga što nalikuju onima u janjeta*.
Janje je u božanskom Pismu uvijek simbol žrtve. U noći izlaska, žrtvuje se jaganjac i njegovom se krvlju škrope dovratnici kuća židova kako bi oni izmakli kazni koja pogađa sve Egipćane.
Židovska se Pasha svake godine sjeća tog čina prinošenjem jednog janjeta, koje se zatim žrtvuje i pojede.
Na Kalvariji se žrtvuje Isus Krist za otkupljenje čovječanstva, kako bi sam bio naša Pasha i postao pravi Jaganjac Božji koji oduzima sve grijehe svijeta.

Zvijer na glavi ima dva roga slična onima u janjeta

Sa simbolom žrtve blisko je povezan i simbol Svećeništva: dva roga.
Vrhovni svećenik u Starom Zavjetu nosio je kapu s dva roga.
Mitru s dva roga nose biskupi Crkve da bi označili puninu svoga svećeništva.
Crna zvijer koja nalikuje panteri predstavlja masoneriju; zvijer s dva roga slična janjetu predstavlja masoneriju koja se uvukla u unutrašnjost Crkve, odnosno *crkvenu masoneriju* koja se proširila naročito među članovima Hijerarhije.
Već sam vam u Fatimi prorekla ovaj masonski prodor u unutrašnjost Crkve, kada sam vam najavila da će Sotona imati pristup do samog vrha Crkve.
Ako je zadatak masonerije da odvede duše u propast, vodeći ih do štovanja lažnih bogova, cilj je crkvene masonerije, naprotiv, da *uništi Krista i njegovu Crkvu,* praveći novog idola, tj. lažnog Krista i lažnu Crkvu.
- Isus Krist je Sin Boga živoga, On je utjelovljena Riječ, pravi je Bog i pravi Čovjek, jer u svojoj božanskoj Osobi sjedinjuje ljudsku i božansku narav.
Isus je u Evanđelju dao najpotpuniju definiciju sebe samog, rekavši da je Put, Istina i Život.
- *Isus je Istina*, jer nam otkriva Oca, kaže nam njegovu konačnu Riječ i vodi potpunom ispunjenju cijele božanske Objave.
- *Isus je Život*, jer nam daruje sam božanski život, pomoću one milosti koju nam je zaslužio Otkupljenjem, te utemeljuje Sakramente kao djelotvorne posrednike kojima se ta milost prenosi.
- *Isus je Put,* koji vodi k Ocu preko Evanđelja koje nam je dao kao put koji moramo prijeći da bismo stigli do spasenja.
Isus je Istina, jer je On, živuća Riječ, izvor i pečat cijele Božje Objave.
Crkvena, dakle, masonerija djeluje tako da zamrači njegovu božansku Riječ pomoću prirodnih i razumskih tumačenja, te joj u nastojanju da ju učine što shvatljivijom i prihvatljivijom, oduzima sav nadnaravni sadržaj.
Tako se po cijeloj Katoličkoj Crkvi šire zablude. Poradi tih zabluda mnogi se danas udaljuju od prave vjere ostvarujući tako jedno od mojih proročanstava u Fatimi: "Doći će vremena u kojima će mnogi

izgubiti pravu vjeru." A gubitak vjere je otpad.
Crkvena masonerija djeluje podmuklo i đavolski kako bi sve dovela do apostazije.
Isus je Život jer daruje milost.
Cilj je crkvene masonerije da nađe opravdanje za grijeh, da ga predstavi ne više kao zlo, nego kao nešto vrijedno i dobro.
Grijeh se, štoviše, preporuča kao jedan način zadovoljavanja potreba vlastite prirode, te se, uništavajući korjen iz kojeg bi se moglo roditi kajanje, kaže da ga nije potrebno više ispovijedati.
Pogubni plod ovog zloćudnog raka, koji se rasprostranio u cijeloj Crkvi, jest nestanak osobne, pojedinačne ispovijedi, svuda po svijetu.
Duše su dovedene u stanje življenja u grijehu te odbijaju dar života kojeg vam je Isus darovao.
Isus je Put koji vodi Ocu preko Evanđelja.
Crkvena masonerija promiče egzegeze koje daju prirodna i razumska objašnjenja Evanđelja, pomoću primjene raznih književnih vrsta, te ono postaje rastrgano u svim svojim djelima.
Na kraju se dolazi i do nijekanja povijesne stvarnosti čuda i Kristova uskrsnuća, i dovodi se u pitanje samo Isusovo božanstvo i njegova misija spasenja.
- Nakon što je uništila povijesnog Krista, *zvijer s dva roga slična janjetu*, pokušava uništiti mističnog Krista, tj. Crkvu.
Od Krista utemeljena Crkva je jedna jedina: ona sveta, katolička, apostolska, jedna, osnovana na Petru.
Poput Isusa, i Crkva koji je On utemeljio, a koja čini njegovo mistično tijelo, je istina, život i put.

- *Crkva je istina*, jer je samo njoj Isus povjerio da čuva, u svojoj cjelosti, cio polog vjere. Povjerio ga je hijerarhijskoj Crkvi, tj. Papi i biskupima koji su s njim sjedinjeni.
Crkvena masonerija pokušava uništiti ovu stvarost *lažnim ekumenizmom* koji dovodi do prihvaćanja svih kršćanskih crkvi, tvrdeći da svaka od njih posjeduje jedan dio istine.
Ona gaji nadu da će osnovati jednu sveopću ekumensku Crkvu, koja bi nastala spajanjem svih kršćanskih konfesija, od kojih je jedna i Katolička Crkva.

- *Crkva je život*, jer daruje milost i samo ona posjeduje djelotvorna sredstva milosti, a to su sedam svetih sakramenata.
Poglavito život, jer je samo njoj data moć da ostvaruje Euharistiju preko ministerijalnog i hijerarhijskog Svećeništva.
U Euharistiji je Isus Krist stvarno prisutan sa svoji slavnim Tijelom i svojim božanstvom.
Crkvena masonerija zato na tako podmukao način nastoji ugroziti crkvenu pobožnost prema sakramentu Euharistije.
Od Euharistije smatra vrijednim samo aspekt Večere, te nastoji na minimum svesti njenu žrtvenu vrijednost, pokušavajući poreći stvarnu i osobnu nazočnost Isusa u posvećenim Hostijama.
Zbog toga su se postupno ukinuli svi oni vanjski znakovi koji pokazuju vjeru u stvaranju nazočnosti Isusovu u Euharistiji, kao što su klecanja na koljenima, satovi javnog klanjanja, te sveti običaj okruživanja Svetohraništa svijetlom i cvijećem.

- *Crkva je put*, jer vodi k Ocu, posredstvom Sina, u Duhu Svetom putem savršenog jedinstva.
Kao što su Otac i Sin jedno, tako vi morate biti jedno među sobom.
Isus je želio da njegova Crkva bude znak i sredstvo sjedinjenja cijelog ljudskog roda.
Crkva uspijeva biti jedinstvena jer je utemeljena na ugaonom kamenu svog jedinstva: Petru i Papi koji je nasljednik Petrove karizme.
Sada crkvena masonerija pokušava uništiti temelj jedinstva Crkve podmuklim i lukavim napadima na Papu.
Ona kuje spletke osporavanja i pobijanja Pape; podržava i nagrađuje one koji ga preziru i ne slušaju; propagira kritike i suprostavljanje biskupima i teolozima.
Na taj se način ruši sam temelj njenog jedinstva i Crkva se sve više razdire i dijeli.
- Ljubljena djeco, pozvala sam vas da se posvetite mom Bezgrješnom Srcu i da uđete u ovaj moj majčinski zaklon, naročito zato da biste se sačuvali i obranili od ove strašne spletke.
Zato sam vas, u činu posvete moga Pokreta, poticala da se odreknete karijere. Tako ćete moći izbjeći najveću i najopasniju spletku, kojom se koristi masonerija, kako bi pripojila svojoj tajnoj sekti tolike

moje ljubljene sinove.
Vodim vas do velike ljubavi za Isusa – Istinu i činim vas hrabrim svjedocima vjere; za Isusa – Život i vodim vas do velike svetosti; za Isusa – Put i od vas tražim da u životu budete samo Evanđelje življeno i navještavano od riječi do riječi.
Zatim vas vodim prema sve većoj ljubavi za Crkvu.

- *Postižem da ljubite Crkvu – istinu*, na taj način što uz moju pomoć postajete snažni navjestitelji svih istina katoličke vjere, te se snažno i hrabro suprostavljate svim zabludama.

- *Pretvaram vas u ministre Crkve – života*, pomažući vam da budete vjerni i sveti svećenici. Budite uvijek na raspolaganju potrebama duša, darujte se, s velikodušnim samoprijegorom, službi pomirenja i budite gorući plamen ljubavi i revnosti prema Isusu nazočnom u Euharistiji.
Neka se u vašim crkvama ponovno uvedu redovni sati javnog klanjanja i zadovoljštine Presvetom oltarskom Sakramentu.

- *Preobražavam vas u svjedoke Crkve – puta* i činim vas dragocjenim sredstvima njenog jedinstva. Radi toga sam vam dala, kao drugu obavezu svog Pokreta, osobito jedinstvo s Papom.
Pomoću vaše ljubavi i vjernosti, božanski naum savršenog jedinstva Crkve ponovno će zasjati u svom punom sjaju.
I u tako mračnoj sili crkvene masonerije, čiji je cilj da uništi Krista i njegovu Crkvu, Ja suprostavljam blještavi sjaj svoje svećeničke i vjerne čete, kako bi svi skupa ljubili, slušali i slijedili Isusa i jednako tako ljubili, branili i posvećivali njegovu Crkvu.
U ovom se osobito ističe pobjeda Žene zaodjenute u Sunce i moje Bezgrješno Srce ima svoj najsvjetliji trijumf."

Dodatak 2

40. PITANJE

O ratu

Sada valja razmatrati o ratu. U vezi s tim postavljaju se četiri pitanja:
1. Je li neki rat dopušten?
2. Smiju li se svećenici boriti u ratu?
3. Smiju li se ratnici služiti varkama?
4. Smije li se ratovati na blagdane?

Članak 1

Je li ratovanje uvijek grijeh?

Čini se da je ratovanje uvijek grijeh:
1. Naime, kaznom se udara samo grijeh. A Gospodin određuje kaznu za one koji ratuju, prema riječima *Evanđelja po Mateju* 26, 52: *Tko se mača laća, od mača će i poginuti.* Prema tome, rat nije dopušten.
2. Osim toga, grijeh je sve ono što se protivi božanskoj zapovijedi. A ratovanje se protivi božanskoj zapovijedi. Naime u *Evanđelju po Mateju* 5, 39 kaže se: *A ja vam kažem: Ne opirite se zlotvoru.* U *Poslanici Rimljanima* 12, 19 je rečeno: *Ne osvećujte se ljubljeni sami, već to prepustite srdžbi božjoj.* Prema tome, ratovanje je uvijek grijeh.
3. Štoviše, ništa se ne protivi činu kreposti osim grijeha. A rat se protivi miru. Prema tome, rat je uvijek grijeh.
4. Napokon, svako obrazovanje za ono što je dopušteno i samo je dopušteno, što je očito u znanstvenom obrazovanju. Međutim, Crkva zabranjuje obrazovanje za rat koje se obavlja na turnirima, jer onima koji poginu u takvim vježbama uskraćuje se crkveni pokop. Prema tome čini se da je rat bezuvjetno grijeh.

Ali protiv toga je ono što kaže Augustin u govoru *O stotnikovu sluzi*: *Kad bi kršćanski nauk izrijekom osuđivao ratove, onda bi se onima koji u Evanđelju traže riječ spasenja svakako savjetovalo da odbace oružje i da posve napuste vojnu službu. Međutim njima je rečeno: "Nikoga ne kinjite, budite zadovoljni svojom plaćom." A onima kojima je zapovijeđeno da im bude dostatna vlastita plaća, ne zabranjuje se da služe u vojsci.*

Odgovaram: Da bi neki rat bio pravedan zahtijeva se troje. Prvo, dostojanstvo vladara, jer se rat treba voditi prema njegovoj zapovijedi. Ne spada na privatnu osobu da započne rat, jer svoje pravo može podastrijeti sudu starješine. Jednako tako, jer ne spada na privatnu osobu da saziva mnoštvo, što se u ratovima mora učiniti. Budući da je briga nad državom povjerena vladarima, na njih spada da se skrbe za zajedničko dobro grada, kraljevstva ili pokrajine pod njihovom vlašću. I kao što ga s pravom brane tjelesnim mačem pred unutrašnjim smutljivcima, pa zlotvore kažnjavaju prema riječima Aposotla u *Poslanici Rimljanima* 13, 4: *Ne nosi uzalud mač, jer služi Bogu da kazni onoga koji zlo čini*, jednako tako imaju pravo da ratnim mačem brane zajedničko dobro od vanjskih neprijatelja. Zato se u *Psalmu* 81, 4 vladarima i kaže: *Izbavite potlačenog i ubogog istrgnite iz ruku bezbožnih*. Stoga i Augustin u spisu *Protiv Fausta* kaže: *Naravni red, prilagođen miru smrtnika, zahtijeva da vlast i odluka o započinjanju rata pripada vladarima.*
Kao drugo, zahtijeva se pravedan razlog, tj. da su oni koji su napadnuti zaslužili da budu napadnuti zbog neke krivnje. Zato Augustin u knjizi *Pitanja* kaže: *Pravednim se ratovima obično nazivaju oni ratovi kojima se kažnjavaju nepravde, kad neki narodi ili grad kaznu podnosi jer je zanemario osuditi neko zlo djelo svojih pripadnika ili vratiti ono što je nepravedno oteto*.
Kao treće, zahtijeva se ispravna nakana onih koji ratuju, naime, da kane ili dobrounaprijediti ili zlo izbjeći. Stoga Augustin u knjizi *O Božjim riječima* kaže: *U pravih božjih štovatelja čak su i ratovi u znaku mira, jer se ne vode radi pohlepe i okrutnosti, već u nastojanju za mirom, da se opake zauzda, a dobre pomogne*. Može se dogoditi da je zakonita vlast onoga koji započinje rat i da je razlog pravedan, pa ipak da rat postane nepravedan zbog zle nakane. Naime, Augustin u knjizi *Protiv Fausta* kaže: *Želja da se naškodi, osvetnička okrutnost, nezasitnost i nepomirljivost duha, divljaštvo u borbi, žudnja za vladanjem i sve tome nalik u ratu, s pravom se osuđuje*.
Odgovor na 1. razlog: Kao što augustin kaže u II. knjizi *Protiv manihejaca*: *Onaj se mača laća koji se oruža da prolije nečiju krv bez naređenja ili bez dopuštenja starješine ili zakonite vlasti.* Međutim, onaj koji se služi mačem po ovlasti vladara ili suca, ako je privatna osoba, taj se mača ne laća nego ga upotrebljava jer mu ga je drugi povjerio. On ne zaslužuje kaznu. No čak ni oni koji se grešno mača laćaju ne pogibaju uvijek od mača. Ali zbog toga svog mača uvijek propadaju, jer će zbog grijeha što su se latili mača biti osuđeni na vječnu kaznu, ako se ne pokaju.
Odgovor na 2. razlog: Augustin u knjizi *O gospodinovu govoru na gori* kaže da se takvih zapovijedi uvijek valja držati radi spremnosti duha, naime da čovjek, bude spreman na to da se ne odupre i da se ne brani. Ali katkad treba postupiti drukčije radi zajedničkog dobra, pa čak i radi dobra onih s kojima se borimo. Zato Augustin u poslanici *Marcelinu* kaže: *S protivnicima valja često postupati s određenom dobrohotnom strogošću, kako bi ih se pokorilo. Onaj koga se spriječi da samovoljno čini nepravdu, taj je pobijeđen na svoju vlastitu korist. Jer nema ničega nesretnijeg od sreće grešnika, koja se hrani kaznom nekažnjenosti, a zla je volja, kao unutrašnji neprijatelj, krijepi*.
Odgovor na 3. razlog: Oni koji vode pravedne ratove teže za mirom. I tako se ne opiru miru, osim onome koji je zao, a Gospodin *nije došao da njega donese na svijet*, kako se kaže u *Evanđelju po Mateju* 10, 34. Stoga Augustin u *Poslanici Bonifaciju* kaže: *Ne traži se mir da bi se vodio rat, nego se vodi rat da bi se postigao mir. Zato budi miroljubiv i onda kad vodiš rat, da one protiv kojih se boriš pobjedom privedeš do probitačnog mira.*
Odgovor na 4. razlog: Obrazovanje ljudi u ratničkim vještinama nije općenito zabranjeno, nego su zabranjene pretjerane i opasne vježbe koje dovode do ubojstva i pljački. U drevnih naroda pri ratnim vježbama nije bilo takvih opasnosti, pa su se zato i zvale *pripreme oružja i ratovi bez krvi*, kako se vidi iz jedne Jeronimove poslanice.

Članak 2

Smiju li se svećenici i biskupi boriti u ratu?

Čini se da se svećenici i biskupi smiju boriti u ratu:
1. Naime, ratovi su, kako je već rečeno (čl. 1) dopušteni i pravedni ako se njima štite siromasi i cijela država od neprijateljskih nepravdi. A čini se da to ponajviše spada na crkvene dostojanstvenike. Grgur u jednoj svojoj propovijedi kaže: *Vuk napada ovce kad god neki nepravednik i razbojnik tlači nekog vjernika i nekog malenog. Onaj koji se pričinjao pastirom, ali nije bio pastir, ostavlja ovce i bježi. Bojeći se opasnosti koja mu od njega prijeti, ne usuđuje se oduprijeti njegovoj nepravdi*. Prema tome, crkveni dostojanstvenici i svećenici se smiju boriti u ratu.
2. Osim toga, papa Lav u *Dekretima* piše: *Kad su sa saracenskih strana počele sve češće pristizati loše vijesti, proširio se glas kako se Saraceni spremaju da skriveno i u potaji dođu u rimsku luku. Zato smo naredili svom narodu da se okupi i zapovijedili mu da se spusti sve do morske obale*. Prema tome, biskupi smiju ići u rat.
3. Štoviše, čini se da je isto čini li čovjek nešto ili odobrava ono što netko čini, prema onome što je rečeno u *Poslanici Rimljanima* 1, 32: *Ne zaslužuju smrt samo oni koji čine, već i oni koji odobravaju onima koji čine*. A ponajviše odobrava onaj koji druge potiče da nešto čine. No biskupi i svećenici smiju druge poticati da ratuju, jer se u *Dekretima* kaže: *Na poticaj i na molbe Hadrijana, biskupa grada Rima, Karlo povede rat protiv Langobarda*. Prema tome, smiju i ratovati.
4. Napokon, ono što je samo po sebi pošteno i zaslužno, to nije zabranjeno svećenicima i biskupima. A ratovati je katkad i pošteno i hvale vrijedno, jer se u *Dekretima* kaže: *Ako netko pogine za istinu vjere, za spas domovine i obranu kršćana, primit će nebesku nagradu od Boga*. Prema tome, biskupi i svećenici se smiju boriti u ratu.

Ali protiv toga je ono što je rečeno Petru kao predstavniku biskupa i svećenika, u *Evanđelju po Mateju* 26, 52: *Vrati svoj mač u korice*. Prema tome, ne smiju se boriti u ratu.

Odgovaram: Mnogo je toga potrebno za dobrobit ljudskog društva. A različite službe bolje i brže obavljaju različite osobe nego jedna osoba, kako se vidi iz onoga što kaže Filozof u svojoj Politici. Neke su službe opet tako međusobno oprečne da se istodobno ne mogu obavljati kako treba. Zato se onima kojima su povjerene više službe zabranjuje da obavljaju niže službe. Zbog toga je, prema ljudskim zakonima, vojnicima, kojima je povjereno vođenje rata, zabranjeno da se bave trgovinom. A vođenje rata je potpuno nespojivo sa službama koje su povjerene biskupima i svećenicima iz dva razloga. Prvo, iz jednog općeg razloga: vođenje rata prepuno je nemira, a taj nemir uvelike odvraća duh od razmatranja onoga što je božansko, od davanja hvale Bogu i od molitve za narod, što spada u svećeničku službu. Kao što se svećenicima zabranjuje trgovanje jer uvelike zaokuplja duh, jednako tako im je zabranjeno i vođenje rata, prema onome što je rečeno u *Drugoj Poslanici Timoteju* 2, 4: *Neka se nitko tko vojuje za Boga ne zapleće u poslove svakidašnjeg života*.
Drugo, zbog posebnog razloga. Svi su svećenički redovi upravljeni prema službi na oltaru, u kojoj se sakramentalno prikazuje Kristova muka, prema onome što je rečeno u *Prvoj Poslanici Korinćanima*, 11, 26: *Uistinu, svaki put kad jedete ovaj kruh i pijete ovaj kalež navješćujete smrt Gospodnju dok on ne dođe*. Zato i nije dolično da oni ubijaju ili prolijevaju krv, već prije da budu spremni proliti vlastitu krv za Krista kako bi djelom nasljedovali ono što službom prikazuju. Zato je i određeno da oni koji proliju krv, ako i nisu zgriješili, budu udaljeni od službe. Nikome od onih kojima je povjerena neka služba nije dopušteno ono što ih čini nepodobnim za tu službu. Zbog toga svećenici nipošto ne smiju sudjelovati u ratu, jer je on usmjeren na prolijevanje krvi.
Odgovor na 1. razlog: Crkveni dostojanstvenici treba da pruže otpor ne samo vukovima koji stadu nanose duhovnu smrt, već i razbojnicima i tiranima koji ga tjelesno kinje, ali ne tako da se koriste tjelesnim nego duhovnim oružjem, prema onome što Apostol kaže u *Drugoj Poslanici Korinćanima* 10, 4: *Naše borbeno oružje nije tjelesno...nego duševno*. A to su spasonosne opomene, pobožne molitve, a protiv okorjelih i odluka o izopćenju.
Odgovor na 2. razlog: Ako im starješine zapovjede, crkveni dostojanstvenici i svećenici mogu sudjelovati u ratovima, ali ne tako da se vlastitim rukama bore, nego da one koji se pravedno bore duhovno pomažu hrabrenjem, odrješenjima i pružanjem drugih takvih duhovnih utjeha, jednako kao što je u Starom zavjetu, prema *Jošui* 6, 4, bilo zapovjeđeno da svećenici u ratovima trube u svete trublje. Eto, zato je prvotno bilo dopušteno da biskupi i svećenici idu u rat. Međutim, ako se netko vlastitim rukama bori, to je zloupotreba.
Odgovor na 3. razlog: Kao što je već rečeno, svakoj moći, svakom umijeću i svakoj kreposti pripada

neki cilj te mora kako valja upraviti ono što dovodi do tog cilja. U vjerna naroda zemaljski ratovi su usmjereni, kao na svoj cilj, prema božanskom duhovnom dobru, a ono je povjereno svećenicima. Zato spada na svećenike da druge uprave i da ih predvode u pravednim ratovima. Dakle, ne zabranjuje im da se bore jer bi to bio grijeh, nego jer to ne doliči njegovoj osobi.
Odgovor na 4. razlog: Premda je sudjelovanje u pravednim ratovima hvale vrijedno, ipak postaje zabranjeno svećenicima jer su im povjerena zaslužnija djela. Jednako tako kao što bračni čin može biti hvale vrijedan, on postaje čin za osudu u onih koji imaju zavjet čistoće, zbog njihove obveze na veće dobro.

Članak 3

Smiju li se u ratovima koristiti varke?

Čini se da se u ratovima ne smiju koristiti varke:
1. Naime, u *Ponovljenom zakonu* 16, 20 kaže se: *Pravedno izvrši ono što je pravedno*. A čini se da varke, kao neka vrsta prijevara, spadaju u nepravdu. Prema tome, ne valja se koristiti varkama ni u pravednim ratovima.
2. Osim toga, čini se da se varke i prijevare, jednako kao i laži, protive iskrenosti. Budući da prema svima moramo biti iskreni, nikome ne smijemo lagati, kao što se to vidi iz Augustinove knjige *Protiv laži*. *Budite iskreni prema neprijatelju* kaže Augustin i u *Poslanici Bonifaciju*, pa se čini da se protiv neprijatelja ne valja koristiti varkama.
3. Napokon, u *Evanđelju po Mateju* 7, 12 kaže se: *Sve što želite da ljudi čine vama, činite i vi njima*. Toga se valja držati prema svim bližnjima. A i neprijatelji su bližnji. Budući da nitko ne želi da mu se podmeću varke i spremaju prijevare, čini se da nitko ne bi trebao voditi ratove koristeći se varkama.

Ali protiv toga je ono što kaže Augustin u knjizi *Pitanja*: *Kad netko povede rat, borio se on otvoreno ili pribjegavao varkama, to nema veze s pravednošću*. Da bi to dokazao, poziva se na autoritet Gospodinov koji je zapovjedio Jošui da postavi zasjedu stanovnicima grada Aja, kako stoji u *Jošui* 8, 2.

Odgovaram: Varke su usmjerene na to da se prevari neprijatelje. Međutim, netko može biti prevaren nečijim djelima ili riječima na dva načina. Na prvi način tako da mu se kaže neistina, ili da se ne održi obećanje. To nikad nije dopušteno. Na taj način nitko ne smije varati neprijatelje. Naime, postoje neka ratna prava i ugovori kojih valja da se među sobom pridržavaju i neprijatelji, kao što kaže i Ambrozije u knjizi *O službama*.
Na drugi način netko može biti prevaren našim riječima i djelima tako da mu ne otkrivamo našu namjeru ili naš naum. Nismo dužni da to uvijek činimo, jer je čak i u svetom nauku mnogo toga skriveno, osobito nevjernicima, da se ne podruguju, prema riječima *Evanđelja po Mateju*, 7, 6: *Ne dajte svetinje psima*. Utoliko više treba biti skriveno od neprijatelja ono što im pripremamo u borbi. Stoga se među drugim poukama o vojnom umijeću osobito naglašava da valja čuvati u tajnosti svoje planove kako ne bi došli do neprijatelja, što se vidi iz Frontinove knjige *Ratne varke*. Takvo se skrivanje odnosi i na ratne varke koje se mogu koristiti u pravednim ratovima. Zato nije prikladno da se takve varke nazivaju prijevarama, ne protive se pravednosti ni dobroj (*ordinatae*) volji, jer ne bi bio znak dobre volje kad bi netko htio da pred njim drugi ništa ne skrivaju.
Iz ovoga je vidljiv **odgovor na sve razloge.**

Članak 4

Smije li se ratovati na blagdane?

Čini se da se ne smije ratovati na blagdane:
1. Naime, blagdani su uspostavljeni zato da bi smo se posvetili onome što je božansko. Razumije se da potpadaju pod svetkovanje subote koje je zapovjeđeno u *Knjizi Izlaska*, 20, 8 i d. Naime, *subota* u prijevodu znači *počinak*. A ratovi nose u sebi najveći napor i nemir. Prema tome, na blagdane se nipošto ne smije ratovati.
2. Osim toga, *Izaija* 58, 3-4 prekorijeva neke što se u dane posta *prepiru i svađaju i šakom biju*. Prema

tome, na blagdane se pogotovo ne smije ratovati.
3. Napokon, ne smije se činiti ništa što nije u redu da bi se izbjegao vremeniti poraz. A čini se da ratovanje na blagdane samo po sebi nije u redu. Prema tome, nitko ne smije na blagdan ratovati ni zbog kakve nužde da bi se izbjegao vremeniti poraz.

Ali protiv toga je ono što se kaže u *Prvoj knjizi o Makabejcima* 2, 41: *I tako toga dana donesoše odluku: "Tko god nas napadne u dan subotni, vojevat ćemo protiv njega".*

Odgovaram: Svetkovanje blagdana ne sprečava da se učini ono što se odnosi na dobrobit čovjeka, pa i tjelesnu. Zato Gospodin kori Židove i prema *Evanđelju po Ivanu* 7, 23 kaže: *"Zašto se ljutite na me što sam u subotu ozdravio svega čovjeka?"* Otuda i liječnici smiju i mogu liječiti na blagdane. A daleko je vrednije sačuvati dobrobit države, čime se sprečava pogibija mladih ljudi i osujećuju mnoga vremenita i duhovna zla, negoli tjelesno izliječiti jednog čovjeka. Prema tome, ako to nužda zahtijeva, smiju se voditi pravedni ratovi i na blagdane radi zaštite zajedničkog dobra vjernika. Kad bi netko u takvoj prijekoj nuždi htio da se izvuče iz rata, to bi bilo kušanje Boga. No, kad prestane nužda, ne smije se ratovati na blagdane zbog navedenih razloga.
Iz ovoga je vidljiv **odgovor na sve razloge.**

Dodatak 3

42. PITANJE

O buni

Sada valja promotriti što je to buna. U vezi s tim postavljaju se dva pitanja:
1. Je li to poseban grijeh?
2. Je li to smrtni grjieh?

Članak 1

Je li buna poseban grijeh, različit od drugih grijeha?

Čini se da buna nije poseban grijeh, različit od drugih grijeha:
1. Jer, kako kaže Izidor u knjizi *Etimologija bunitelj je onaj koji u duhove unosi razdor i raspiruje neslogu*. No onaj koji navodi na neki grijeh, ne griješi drugovrsnim grijehom od onoga na koji navodi. Prema tome, čini se da buna ne bi bila poseban grijeh, različit od nesloge.
2. Osim toga, buna znači neku vrst podijeljenosti. No i naziv raskola *(schisma)* dolazi od istog korijena *(scissura)*, kako je već rečeno. Zato se i ne čini da je grijeh bune različit od grijeha raskola.
3. I još nešto: svaki poseban grijeh, različit od drugih, ili je glavni grijeh, ili se rađa iz nekoga glavnog grijeha. No buna se ne ubraja ni u glavne grijehe, niti među one grijehe koji se iz njih rađaju, kako se to vidi iz XXXI. knjige *Ćudorednih pouka*, gdje se nabrajaju obje vrste grijeha. Prema tome, buna nije poseban grijeh, različit od drugih grijeha.

Ali protiv navedenih razloga govori to što se u *Drugoj poslanici Korinćanima* 12, 20 bune spominju kao različite od drugih grijeha.

Odgovaram: Buna je poseban grijeh koji ima nešto zajedničko s ratom i svađom *(rixa)*, a u nečem se razlikuje od njih. S njima joj je zajedničko to da uključuje neko suprostavljanje. Razlikuje se od njih u dvije točke. Prvo, rat i svađa uključuju stvarni *(in actu)* međusobni sukob, dok se za bunu može reći da je ili stvarni sukob ili priprema za takav sukob. Zato se u Primjedbi na *Drugoj poslanici Korinćanima* 12, 20 kaže da su bune "ustanak na bitku" *(tumultus ad pugnam)*, naime, kad se neki ljudi, odlučivši da se bore, pripremaju na bitku. Druga je razlika među njima u tome što se rat, u pravom smislu riječi, vodi protiv vanjskog neprijatelja, naime, narod protiv naroda, a svađa nastaje između pojedinca i pojedinca, ili između dviju malobrojnih skupina, dok je buna, u pravom smislu riječi, sukob između dva nesložna dijela jednog naroda, to jest kad se jedan dio građana digne na ustanak protiv drugog

dijela. Upravo zato što se protivi posebnom dobru, naime, jedinstvu i miru naroda, buna i jest poseban grijeh.
Odgovor na 1. razlog: Buniteljem se naziva onogakoji potiče na bunu. Budući da buna unosi nekakvu neslogu, bunitelj je onaj koji ne raspiruje bilo kakvu neslogu, nego neslogu između dijelova nekog naroda. No bunom ne griješi samo onaj koji sije neslogu, nego i oni koji se žestoko međusobno svađaju.
Odgovor na 2. razlog: Buna se razlikuje od raskola u dvije točke. Prvo, dok se raskol protivi duhovnom jedinstvu društva, naime, crkvenom jedinstvu, dotle je buna upravljena protiv vremenitog ili svjetovnog jedinstva naroda, to jest jedinstva države ili kraljevstva. Drugo, dok raskol nije nikakva priprava na tjelesnu bitku već unosi samo duhovnu neslogu, dotle je buna priprava na tjelesnu bitku.
Odgovor na 3. razlog: Buna, kao i raskol, spadaju pod neslogu. I jedno i drugo je, naime, određena vrst nesloge, ne između pojedinaca, već između dijelova društva.

Članak 2

Je li buna uvijek smrtni grijeh?

Čini se da buna nije uvijek smrtni grijeh:
1. Naime, kako je vidljivo iz spomenute Primjedbe (čl. 1), buna znači ustanak na bitku. No bitka nije uvijek smrtni grijeh, nego je katkad pravedna i dopuštena, kako je već utvrđeno. Zato buna tim više može biti bez smrtnog grijeha.
2. Osim toga, kako je već rečeno (čl. 1 odg. 3), buna je neka vrst nesloge. No nesloga može biti bez smrtnog grijeha, a katkad i uopće bez grijeha. Prema tome, to vrijedi i za bunu.
3. Napokon, slavljani su oni koji narod oslobađaju od tiranske vlasti. No to se ne može izvesti lako i bez nekog razdora u narodu, jer dok jedan dio naroda nastoji podržati tiranina, drugi ga nastoji zbaciti. Prema tome, buna se može dići bez grijeha.

Ali protiv toga Apostol u *Drugoj poslanici Korinćanima* 12, 20 zabranjuje bunu zajedno s drugim smrtnim grijesima koji su navedeni. Dakle, buna je smrtni grijeh.

Odgovaram: Kako je rečeno (čl. 1 odg. 2), buna je upravljena protiv jedinstva mnoštva, to jest naroda, države ili kraljevstva. Augustin u II. knjizi *O državi božjoj* kaže kako mudraci *(sapientes)* izrazom "narod" ne označavaju *bilo koji skup mnoštva, nego skup udružen osjećajem prava i zajedničke koristi*. Iz toga jasno proizlazi kako je jedinstvo protiv kojeg je upravljena buna jedinstvo prava i zajedničke koristi. Očito je, dakle, da je buna upravljena i protiv pravde i protiv zajedničkog dobra. Zato je ona po svom rodu smrtni grijeh, toliko teži koliko je zajedničko dobro na koje udara buna veće nego privatno dobro koje ugrožava svađa.
No grijeh bune se prvotno i poglavito odnosi na one koji je dižu: njihov je grijeh najteži. Na drugom su mjestu oni koji ih slijede i koji poremećuju zajedničko dobro. Međutim, za one koji brane zajedničko dobro i koji im se odupiru, ne može se reći da su bunitelji, jednako kao što se ne nazivaju svađalicama oni koji se brane, kako je rečeno.
Odgovor na 1. razlog: Bitka je dopuštena kad se vodi na zajednički korist, kako je već rečeno. No buna je protiv zajedničkog dobra naroda. Prema tome, uvijek je smrtni grijeh.
Odgovor na 2. razlog: Nesloga u vezi s onim što nije očito dobro može biti bez grijeha. No nesloga u vezi s onim što je očito dobro ne može biti bez grijeha. A upravo takva nesloga je buna, jer je upravljena protiv narodne koristi koja je očito dobra.
Odgovor na 3. razlog: Tiranska vladavina nije pravedna, jer nije upravljena prema zajedničkom dobru, nego prema privatnom dobru vladara, kako utvrđuje Filozof u III. knjizi *Politike* i u VII. knjizi *Etike*. I zato rušenje takve vladavine nema značaj bune, osim onda kad se tako nekontrolirano ruši tiranska vladavina da mnoštvo podanika veću štetu trpi iz nastalog rušenja nego od tiranske vladavine. Međutim, veći je bunitelj onaj tiranin koji u narodu koji mu je podložan raspiruje neslogu i bunu kako bi mogao sigurnije vladati. To je tiranski, jer je upravljeno prema vlastitom dobru vladara, a na štetu naroda.

Dodatak 4

57. PITANJE

O pravu

Prikladno je da poslije razboritosti (p. 47) raspravljamo o pravednosti. U vezi s time nameću se četiri teme: prva o pravednosti, druga o njenim dijelovima (p. 61), treća o dobru koje joj pripada (p. 121), četvrta o zapovijedima koje se odnose na pravednost (p. 122).
S obzirom na samu pravednost valja razmotriti četiri teme: prvo o pravu, drugo o samoj pravednosti (p. 58), treće o nepravednosti (p. 59), četvrto o sudu (p. 60).
U vezi s prvim postavljaju se četiri pitanja:
1. Je li pravo predmet pravednosti?
2. Je li umjesno dijeliti pravo na naravno i pozitivno?
3. Je li pravo naroda (*ius gentium*) naravno pravo?
4. Jesu li pravo gospodstva i očinsko pravo posebna prava?

Članak 1

Je li pravo predmet pravednosti?

Čini se da pravo nije predmet pravednosti:
1. Jer, kako kaže pravnik Celzo, *pravo je umijeće dobrote i jednakopravnosti*. No umijeće nije predmet pravednosti već je samo po sebi umska vrlina. Prema tome, pravo nije predmet pravednosti.
2. Osim toga, *zakon je*, kako kaže Izidor u knjizi *Etimologija*, *neka vrsta prava*. No zakon nije predmet pravednosti već razboritosti, pa stoga Filozof i kaže da je zakonodavstvo sastavni dio razboritosti. Prema tome, pravo nije predmet pravednosti.
3. Nadalje, pravednost prije svega podlaže čovjeka Bogu. Naime, Augustin u knjizi *O crkvenim običajima* kaže: *Pravednost je ljubav prema Bogu, koja samo njemu služi i koja zbog toga valjano upravlja svime ostalim što je podložno čovjeku*. No pravo se ne odnosi na ono što je božansko, već samo na ono što je ljudsko, jer Izidor u knjizi *Etimologija* kaže da je **fas** *božanski zakon*, a **ius** *ljudski zakon*. Prema tome, pravo nije predmet pravednosit.

Ali protiv toga je ono što tvrdi Izidor u svom djelu, naime, da se *pravo tako naziva jer je pravedno*. A ono što je pravedno jest predmet pravednosti. Zato Filozof u V. knjizi *Etike* kaže kako *svi govoreći o pravednosti misle na onu sposobnost (habitus) koja im omogućuje da čine pravedna djela*. Prema tome, pravo jest predmet pravednosti.

Odgovaram: Za razliku od drugih kreposti, pravednosti je svojstveno da usmjeruje čovjeka u njegovim odnosima prema drugome. Naime, kao što joj i samo ime kaže, pravednost uključuje neku jednakost prava, jer se i u pučkom govoru za ono što se izjednačilo veli da je ispravno. Jednakost je odnos nekoga prema nekome drugom, dok druge kreposti usavršuju čovjeka samo u onome što se odnosi na njega samog.
Dakle, ono što je pravo u činima drugih kreposti, prema čemu nakana kreposti teži kao prema svom vlastitom predmetu, određeno je samo odnosom prema onome koji djeluje, dok je pravo u činu pravednosti, čak i bez obzira na onoga koji djeluje, zasnovano na odnosu prema drugome. U našim djelima pravednim se naziva ono što nekom vrsti jednakosti odgovara drugome, naprimjer, dužna plaća za obavljenu službu.
Tako se pravednim naziva nešto na što je, kao da u sebi sadrži ono pravo u pravednosti, upravljena djelatnost pravednosti, čak i bez obzira na to kakva je djelatnost činitelja. No, u drugih se kreposti je li nešto pravo utvrđuje samo prema tome kako je činitelj to učinio. Zbog toga ono što nazivamo pravednim, posebnim predmetom pravednosti, a to je pravo, za razliku od drugih kreposti, samo sebe određuje. Iz toga se jasno vidi da je pravo predmet pravednosti.
Odgovor na 1. razlog: Uobičajeno je da riječi gube prvotni smisao i poprime drugo značenje. Tako se riječ *medicina* isprva upotrebljavala da označi lijek što se daje bolesniku kako bi ozdravio, zatim se ko-

ristila u značenju umijeća kojim se to postiže. Tako se i riječ pravo isprva upotrebljavala da označi ono što je pravedno, potom je primijenjena na umijeće kojim se spoznaje što je pravedno, a kasnije i na mjesto gdje se pravda dijeli, pa se kaže da se netko pojavio *in iure* (pred sudom). Štoviše, govori se kako onaj koji po službenoj dužnosti dijeli pravdu sudi po pravu, čak ako je njegova presuda i nepravedna.
Odgovor na 2. razlog: Kao što u duhu umjetnika već postoji neka zamisao o onome što će se umijećem izvan njega ostvariti, a to se naziva pravilom umijeća, jednako tako u duhu već postoji neka zamisao (*ratio*) pravednog djela što je određuje razum (*ratio*), poput nekog pravila razboritosti. Ako je izraženo napismeno, naziva se zakonom. Naime, zakon je, prema Izidoru, *zapisana uredba*. Prema tome, zakon u pravom smislu riječi nije pravo nego određeni izraz prava.
Odgovor na 3. razlog: Budući da pravednost uključuje jednakost, a mi ne možemo Bogu jednakom mjerom uzvratiti, slijedi da Bogune možemo dati savršeno pravednu naknadu. Zato se božanski zakon s pravom ne zove ius nego fas, jer Bogu, dakako, dostaje ako izvršimo ono što možemo. Ipak, pravednost nalaže da se čovjek, koliko može, oduži Bogu tako da mu se svom dušom podloži.

Članak 2

Je li umjesno dijeliti pravo na naravno i pozitivno?

Čini se da nije umjesno dijeliti pravo na naravno i pozitivno:
1. Naime,ono što je naravno to je nepromjenljivo i u svih isto.No, u ljudskim odnosima takvo se nešto ne nalazi, jer sve odredbe ljudskog prava u nekim slučajevima iznevjere, a i nisu posvuda na snazi. Prema tome, nema nekakvog naravnog prava.
2. Osim toga, pozitivnim se naziva ono što proizlazi iz ljudske volje. A nije nešto pravedno samo zato što proizlazi iz ljudske volje, jer inače ljudska volja ne bi mogla biti nepravedna. Ali budući da je ono što je pravedno isto što i pravo, čini se da ne postoji pozitivno pravo.
3. Nadalje: budući da nadilazi ljudsko pravo, božansko pravo nije naravno pravo. Jednako tako nije ni pozitivno pravo, jer se božansko pravo ne temelji na ljudskom nego na božijem autoritetu. Prema tome, nije umjesno dijeliti pravo na naravno i pozitivno.

Ali protiv toga je ono što kaže Filozof u V. Knjizi *Etike*: *politička pravda je djelomično naravna, a djelomično zakonska,* to jest zakonom određena.

Odgovaram: Kao što je već rečeno (čl. 1), pravo je, odnosno pravedno je neko djelo koje je svojevrsnom jednakošću razmjerno drugome. Međutim, nešto može biti razmjerno nekom čovjeku na dva načina. Na prvi način po svojoj vlastitoj naravi, recimo kada netko toliko daje da isto toliko primi. To se naziva naravnim pravom. – Na drugi način se nešto izjednačuje ili dovodi u razmjer s drugime ugovorom ili zajedničkim dogovorom, pa se netko smatra zadovoljnim ako toliko i toliko primi. I to se može zbiti na dva načina: prvo, privatnim ugovorom što ga među sobom sklapaju dvije privatne osobe; drugo, javnim ugovorom, kad cijeli narod pristane da se nešto drži gotovo jednakim i razmjernim drugome, ili odredbom vladara koji je dužan da se brine za narod i da ga predstavlja. A to se naziva pozitivnim pravom.
Odgovor na 1. razlog: Ono što je naravno za onoga koji ima nepromjenljivu narav mra biti takvo uvijek i posvuda. No ljudska je narav promjenljiva. I zato ono što je naravno za čovjeka može katkad zatajiti. U skladu je s naravnom jednakošću da se ulagaču vrati ono što je uložio, pa kad bi ljudska narav uvijek bila prava, to bi se uvijek i činilo. No budući da se ljudska volja katkada izopači, ima slučajeva kad se polog ne smije vratiti da ga čovjek izopačene volje ne bi zloupotrijebio, recimo kad neki bjesomučnik ili državni neprijatelj zahtjeva da mu se vrati položeno oružje.
Odgovor na 2. razlog: Svi se slažu u tome da ljudska volja može nešto učiniti pravednim ako se to samo po sebi ne opire naravnoj pravednosti. Tu dolazi do izražaja pozitivno pravo. Zato Filozof u V. Knjizi *Etike* i kaže da je zakonski pravedno *ono za što u početku nije važno je li ovako ili onako, ali kad se utvrdi, onda jest važno.* No ako se nešto samo po sebi opire naravnom pravu, ne može ljudskom voljom postati pravednim, recimo da se ozakoni kako je dopušteno krasti i počiniti preljub. Zato se u Izaiji 10, 1 i kaže: *Jao onima koji izdaju odredbe nepravedne.*
Odgovor na 3. razlog: Božanskim pravom se naziva ono što je Bog objavio kao zakon. To je dijelom ono što je po naravi pravedno, ali je ta pravednost čovjeku skrivena, a dijelom se odnosi na ono što

božjom odredbom postaje pravednim. Zato se božansko pravo, jednako kao i ljudsko pravo, može dijeliti prema ta dva kriterija. Naime i u božanskom pravu nešto se zapovijeda jer je dobro, a zabranjuje jer je zlo, ali je i nešto dobro jer je zapovijeđeno, a zlo jer je zabranjeno.

Članak 3

Je li pravo naroda (ius gentium) isto što i naravno pravo?

Čini se da je pravo naroda isto što i naravno pravo:
1. Naime, svi se ljudi slažu samo u onome što im je naravno. A što se tiče prava naroda, svi se ljudi slažu, jer, kako kaže Pravnik, *pravo naroda je ono pravo kojim se služe narodi čovječanstva.* Prema tome, pravo naroda je naravno pravo.
2. Osim toga, ropstvo je među ljudima nešto naravno. Prema Filozofu, u I. knjizi *Politike* neki su ljudi po naravi robovi. A ropstvo, kako kaže Izidor, spada na pravo naroda. Prema tome, pravo naroda je naravno pravo.
3. Nadalje, kako je već rečeno (čl.2), pravo se dijeli na naravno i pozitivno. No pravo naroda nije pozitivno pravo, jer se nikad nisu sastali svi narodi da nešto zajedničim dogovorom ozakone. Prema tome, pravo naroda je naravno pravo.

Ali protiv toga je ono što kaže Izidor u *Etimologijama*: *Pravo je ili naravno ili građansko ili (pravo) naroda.* Prema tome, pravo naroda razičito je od naravnog prava.

Odgovaram: Kako je već rečeno (čl. 2), pravo, ili naravno pravedno je ono što je po svojoj naravi primjereno drugome ili izjednačeno s drugime. To se može zbiti na dva načina. Na prvi način, ako se promatra općenito, muškarac je sam po sebi primjeren ženi, da po njoj ima roda, a roditelj sinu da ga hrani. Na drugi način, nešto što je po naravi primjereno drugome, ali ne općenito i samo po sebi nego po nečemu što iz toga proizlazi, recimo vlasništvo imanja. Ako se ova njiva promatra općenito nema razloga da više pripada ovome negoli onome. No ako se promatra s obzirom na mogućnost obrađivanja i na neometano korištenje, onda postoji određeni razmjer po kojem pripada jednome a ne drugome, kako to pokazuje Filozof u II. knjizi *Politike.*
Ako se općenito promatra, onda to ne odgovara samo čovjeku, nego i ostalim osjetilnim bićima. Zbog toga je pravo koje se naziva naravnim na prvi način zajedničko i nama i ostalim životinjama. *No od naravnog prava,* u tom smislu, *odstupa pravo naroda,* kako kaže Pravnik, *jer je ono zajedničko svim životinjama, a ovo samo ljudima.* Naime, promatrati nešto u odnosu na ono što iz toga slijedi svojstveno je razumu (*proprium rationis*). A budući da je to odredio naravni razum, naravno je za čovjeka. Zato pravnik Gaj i kaže: *Što je naravni razum ustanovio među svim ljudima, toga se pridržavaju svi narodi, a naziva se pravom naroda.*
Time je dan **odgovor na 1. razlog.**
Odgovor na 2. razlog: Ako se promatra općenito, onda to što je ovaj a ne neki drugi čovjek rob, nije zasnovano na naravnom razlogu nego na nekoj koristi koja iz toga slijedi, ukoliko je tom čovjeku korisno da njime upravlja netko mudriji od njega, a ovome da mu onaj pomaže, kako se kaže u I. knjizi *Politike*. Zato je ropstvo koje spada u pravo naroda naravno na drugi, a ne na prvi način.
Odgovor na 3. razlog: Budući da naravni razum određuje ono što spada na pravo naroda, kao nešto približno jednakosti, nije potrebna još neka posebna odredba kad to određuje sam naravni razum, kako je rekao spomenuti ugledni pravnik.

Članak 4

Jesu li pravo gospodstva i očinsko pravo posebna prava?

Čini se da pravo gospodstva i očinsko pravo ne treba lučiti kao posebna prava:
1. Naime, pravednosti je svojstveno *da se svakome da ono što mu pripada,* kao što kaže Ambrozije u I. knjizi *O službama.* No pravo je predmet pravednosti, kako je već rečeno (čl. 1). Prema tome, pravo svakome jednako pripada. Zato pravo gospodstva i očinsko pravo ne treba svrstavati u posebna prava.
2. Osim toga, zakon je izraz onoga što je pravedno, kako je već rečeno (čl. 1 odg. 2). No svrha je zako-

na zajedničko dobro države i kraljevstva, kako je već utvrđeno, a ne privatno dobro nekog pojedinca ili čak jedne obitelji. A budući da gospodar i otac pripadaju kućanstvu, kako je rečeno u I. knjizi *Politike*, ne treba ni postojati nekakvo posebno gospodarstveno ili očinsko pravo, ili nešto tako pravedno.
3. Nadalje, među ljudima postoje mnoge razlike po položaju, pa su, recimo, neki vojničkog, neki duhovnog, a neki vladarskog staleža. Prema tome, trebalo bi i za njih ustanoviti nekakvo posebno pravo.

Ali protiv toga je da Filozof u V. knjizi *Etike* razlikuje pravo gospodstva, očinsko pravo itd. od onoga što je građanski pravedno (*iusto politico*).

Odgovaram: Pravom, ili pravednim, naziva se ono što je u razmjeru s drugime. No "drugi" ima dvostruko značenje. Najprije da je nešto naprosto drugo, da je posve razlučeno, kao što je očito u dva čovjeka koji nisu podložni jedan drugome nego su obojica podložni vladaru države. Prema Filozofu, u V. knjizi *Etike* među takvima postoji ono što je u pravom smislu riječi pravedno. Potom, kad se kaže da je nešto drugo od nečega, ali ne naprosto, nego u smislu da pripada tomu nečemu. Tako je u ljudskim odnosima sin nešto očevo, jer je na neki način dio njega samoga, kako je rečeno u VIII. knjizi *Etike*, a rob je gospodarev, jer je njegovo oruđe, kako se kaže u I. knjizi *Politike*. Zato se oca sa sinom ne može porediti kao s naprosto drugim, pa zato tu i ne postoji ono što je u pravom smislu riječi pravedno, nego neko pravo, naime očinsko. Zbog jednakog razloga ni između gospodara i roba ne postoji nešto što je u pravom smislu riječi pravedno, već među njima vlada pravo gospodstva.
Premda je žena nešto muževljevo, jer se on, kako kaže Apostol u *Poslanici Efežanima* 5, 28, odnosi prema njoj kao prema vlastitom tijelu, ipak je odijeljenija od muža negoli sin od oca ili rob od gospodara. Naime, ona je uključena u neku vrst društvenog života, u brak. Zato, prema Filozofovim riječima, između muža i žene postoji šire područje pravde negoli između oca i sina ili između gospodara i roba. No budući da su muž i žena blisko povezani u kućanskoj zajednici, kako je rečeno u I. knjizi *Politike*, ni među njima ne postoji ono što je u pravom smislu riječi građanski pravedno, nego prije gospodarsko pravo.
Odgovor na 1. razlog: Svojstveno je pravednosti da se svakome osigura pravo koje mu pripada, ali pod pretpostavkom da je to odnos jednoga prema drugome. Naime, ako netko sebi da ono što je dužan dati, to se naziva nečim pravednim u pravom smislu riječi. Budući da je ono što je sinovljevo očevo, a robovo gospodarevo, ne postoji prava pravednost oca prema sinu ili gospodara prema robu.
Odgovor na 2. razlog: Sin je kao sin nešto očevo, a jednako je tako rob kao rob nešto gospodarevo. Međutim, svaki je od njih, kad ih se promatra kao određene ljude, nešto što postoji za sebe, razlučeno od svega drugoga. I zato obojica, kao ljudi, imaju pravo na pravdu. Zbog toga i postoje neki zakoni koji uređuju odnose između oca i sina i gospodara i roba. No kad se jednog i drugog promatra kao nešto što pripada drugome, tada tu nema nečega što je pravedno, ili prava, u savršenom smislu.
Odgovor na 3. razlog: Sve ostale razlike među osobama u državi u neposrednoj su vezi s državnom zajednicom i s njenim vladarom. Zato s obzirom na njih vrijedi ono što je pravedno u punom smislu riječi pravednosti. Međutim, to što je pravedno razlikuje se prema različitim službama. Zato se i govori o vojnom pravu, službeničkom pravu, svećeničkom pravu, ali ne zato što bi tu manjkalo ono što je u pravom smislu riječi pravedno, kao kad se govori o pravu očinstva ili gospodstva, nego stoga jer svakom staležu i osobi prema posebnoj službi pripada nešto posebno.

Dodatak 5

58. PITANJE

O pravednosti

Na redu je razmatranje o pravednosti. U vezi s tim postavlja se dvanaest pitanja:
1. Što je to pravednost?
2. Da li se pravednost uvijek odnosi na drugoga?
3. Je li pravednost krepost?
4. Nalazi li se u volji kao u svom nosiocu?
5. Je li opća krepost?

6. Je li kao opća krepost u biti istovjetna sa svakom krepošću?
7. Postoji li neka posebna pravednost?
8. Odnosi li se posebna pravdnost na sebi svojstveno područje?
9. Odnosi li se pravednost samo na čuvstva ili samo na djelatnosti?
10. Je li zlatna sredina u pravednosti zlatna sredina u stvari?
11. Je li čin pravednosti da se svakome da ono što mu pripada?
12. Je li pravednost najvažnija među ćudorednim krepostima?

Članak 1

Je li ispravna definicija da je "pravednost postojana i neprestana volja da se svakome da ono što mu po pravu pripada"?

Čini se da nije ispravna definicija Pravnika da je *pravednost postojana i neprestana volja da se svakome da ono što mu po pravu pripada.*
1. Naime, pravednost je, prema Filozofu, u V. knjizi *Etike ona sposobnost koja ljude pripravlja da čine pravedna djela, da se ponašaju pravedno i da žele ono što je pravedno.* Međutim, Filozof volju označava kao moć, ili također kao čin (*actus*). Prema tome, nije ispravno pravednost nazivati voljom.
2. Osim toga, pravičnost volje nije sama volja. Jer kad bi sama volja bila istovjetna sa svojom pravičnošću, slijedilo bi da nijedna volja nije izopačena. A prema Anselmu, u knjizi *O istini*, *pravednost je pravičnost (rectitudo).* Prema tome, pravednost nije volja.
3. Zatim, samo je božja volja vječna. Dakle, ako je pravednost neprestana volja, onda pravednost postoji samo u Bogu.
4. Potom, sve što je neprestano to je i postojano, jer je nepromjenljivo. Zato se u definiciji nepotrebno navodi i jedno i drugo, i neprestano i postojano.
5. Nadalje, dati nekome ono što mu po pravu pripada spada na vladara. Dakle, ako pravednost daje svakome ono što mu po pravu pripada, slijedi da nema pravednosti do u vladara. A to nije ispravno.
6. Napokon, Augustin u knjizi *O crkvenim običajima* kaže da je *pravednost ljubav prema Bogu, koja samo njemu služi.* Prema tome, ne daje svakome ono što mu pripada.

Odgovaram: Navedena definicija pravednosti je ispravna ako se ispravno shvati. Budući da je svaka krepost sposobnost (*habitus*) koja je počelo dobrog čina, nužno je da se krepost definira dobrim činom koji je karakterističan za ono što sačinjava tu krepost. Pravednost obuhvaća kao svoju građu odnose prema drugome, kako će se kasnije vidjeti (čl. 2). Zato se čin pravednosti s obzirom na njenu građu i na njen predmet izražava riječima *da se svakome da ono što mu po pravu pripada.* Jer, kako kaže Izidor u knjizi *Etimologija*, *pravednim se naziva jer poštuje prava (ius) drugih.* Da bi neki čin, s obzirom na bilo koju građu, bio krepostan, nužno je da je voljan i da je stalan i postojan, jer Filozof u II. knjizi *Etike* kaže da se za krepostan čin zahtjeva prvo, da se *čini svjesno (sciens),* drugo, *birajući i radi dolične svrhe,* treće, *da se čini u postojanu raspoloženju*. Prvo od toga uključeno je u drugome, jer *ono što je počinjeno u neznanju to je mimovoljno,* kako se kaže u III. knjizi *Etike*. Zbog toga se u definiciji pravednosti najprije ističe *volja*, da bi se pokazalo kako čin pravednosti mora biti voljan. Dodaje se *postojanost* i *neprestanost*, kako bi se naznačila ustrajnost čina. Prema tome, to je potpuna definicija pravednosti, samo što se čin zamjenjuje onom sposobnošću kojoj vrst određuje čin, jer sposobnost kazuje odnos prema činu. A ako netko tome želi dati pravi oblik definicije, može reći da je *pravednost sposobnost po kojoj netko postojanom i nepristranom voljom daje ono što mu po pravu pripada.* – Ta je definicija gotovo jednaka onoj što je daje Filozof u V. knjizi *Etike* kad kaže da je *pravednost sposobnost po kojoj se za nekoga kaže da je izabrao činiti ono što je pravedno.*
Odgovor na 1. razlog: Volja ovdje označava čin, a ne moć (*potentiam*). Uobičajeno je da autori moć definiraju činom, kao što, recimo, Augustin u *Tumačenju Ivanova evanđelja* kaže da je vjera *vjerovati u ono što ne vidiš.*
Odgovor na 2. razlog: Pravednost je isto što i pravičnost, ali ne bitno, već samo uzročno, jer to je sposobnost po kojoj netko pravično djeluje i hoće.
Odgovor na 3. razlog: Volju se može nazvati neprestanom na dva načina. Prvo, s obzirom na njen vlastiti čin, koji neprestano traje. U tom smislu neprestana je samo božja volja. Drugo, s obzirom na predmet, kad, naprimjer, netko postojano želi raditi nešto, a to je nužan preduvjet pravednosti. Ne

udovoljuje pravednosti onaj koji je odlučio da se privremeno, samo u nekom poslu, pridržava pravednosti, jer je teško naći nekoga koji bi u svemu htio djelovati nepravedno. Potrebno je, naime, da je čovjekova volja takva da se neprestano i u svemu pridržava pravednosti.
Odgovor na 4. razlog: Budući da se izraz „neprestano" ne shvaća kao neprestano trajanje voljnog čina, nije suvišno kad se dodaje izraz *postojan.* Kao što se izrazom *neprestana volja* označava to da je netko odlučio da se neprestano pridržava pravedenosti, jednako tako se izrazom *postojan* označava da će u toj odluci čvrsto ustrajati.
Odgovor na 5. razlog: Sudac daje svakome ono što mu pripada na način onoga koji vlada i upravlja, jer *svojstvo je suca da bude živa pravednost i onaj tko vlada čuvar je onoga što je pravedno*, kako se kaže u V. knjizi *Etike*. Međutim, podanici daju svakome što mu pripada na način izvršenja.
Odgovor na 6. razlog: Budući da je u ljubav prema Bogu uključena i ljubav prema bližnjemu, kao što je već rečeno, tako je u čovjekovu služenju Bogu uključeno to da se svakome da ono što mu po pravu pripada.

Članak 2

Da li se pravednost uvijek odnosi na drugoga?

Čini se da se pravednost ne odnosi uvijek na drugoga:
1. Naime, Apostol u *Poslanici Rimljanima* 3, 22 kaže da je *božja pravednost u vjeri u Isusa Krista.* A vjera ne označuje odnos jednog čovjeka prema drugome. Prema tome, ne označuje ga ni pravednost.
2. Osim toga, Augustin u knjizi *O crkvenim običajima* kaže da se pravednost radi služenja Bogu sastoji u *valjanom upravljanju svime ostalim što je podložno čovjeku*. A osjetilna težnja je podložna čovjeku prema *Knjizi Postanka*, 4, 7, gdje je rečeno: *Pod tobom će biti težnja njegova*, tj. grijeha, *i ti ćeš je nadvladati*. Prema tome, pravednost se odnosi na svladavanje vlastite težnje. I tako će pravednost biti nešto u odnosu na samoga sebe.
3. Nadalje, božja je pravednost vječna. A ništa *drugo* nije suvječno s Bogom. Prema tome, u pojam pravednosti ne spada odnos prema drugome.
4. Napokon, kao što je potrebno ispravljati djelatnosti koje se odnose na drugoga, tako je potrebno ispravljati i djelatnosti prema samom sebi. A čovjekove postupke ispravlja pravednost, kako je rečeno u *Izrekama* 11, 5: *Pravednost nedužnoga upravlja njegovim putem*. Prema tome, pravednost se ne odnosi samo na drugoga, već i na samoga sebe.

Ali protiv toga je ono što u I. knjizi *O službama* kaže Ciceron: *Smisao pravednosti je da spaja ljude u društvu i u životu zajednice*. A to uključuje odnos prema drugome. Prema tome, pravednost je uvijek usredotočena na odnose prema drugome.

Odgovaram: Kako je već rečeno, budući da samo ime pravednosti uključuje jednakost, pojam pravednosti bitno izražava odnos prema drugome. Naime, ništa nije ravnopravno sa samim sobom, nego s drugim. A jer pravednosti pripada da ispravlja ljudske čine, kako je već rečeno, nužno je da ta drugost (*alietas*) koju zahtijeva pravednost bude između različitih bića sposobnih za djelovanje. Pravo govoreći, djelatnosti ne pripadaju dijelovima, odrednicama, odnosno moćima, nego osobama i cjelovitim bićima. Zato nije ispravno reći da ruka udara, već čovjek rukom. Jednako tako nije ispravno reći da toplina grije, već vatra toplinom. No tako se govori prema nekoj sličnosti. Prema tome, pravednost u pravom smislu riječi zahtijeva različitost osoba, zato se nalazi samo u odnosu jednog čovjeka prema drugom čovjeku. Međutim, prema sličnosti se može uzeti kao da su različita djelatna počela u jednom te istom čovjeku – razum, gnjevno i požudno čuvstvo – različiti djelatnici. Zato se metaforički kaže da je u jednom te istom čovjeku pravednost ukoliko razum vlada nad gnjevnim i požudnim čuvstvom i ukoliko se oni potčinjavaju razumu, a općenito ukoliko se svakom dijelu čovjeka da ono što mu pristaje. Zato Filozof u V. knjizi *Etike* tu pravednost naziva *metaforičkom*.
Odgovor na 1. razlog: Pravednost koja djeluje u nama po vjeri ista je pravednost koja opravdava i bezbožnika, a sastoji se od valjane usklađenosti dijelova duše, kako smo već utvrdili raspravljajući o opravdanju bezbožnika. Međutim, to se odnosi na takozvanu metaforičku pravednost, koja se može naći i u nekoga koji provodi samotnički život.
Time je dan i **odgovor na 2. razlog.**

Odgovor na 3. razlog: Božja pravednost je od vijeka s obzirom na volju i vječnu nakanu, a u tome se poglavito i sastoji pravednost. No s obzirom na učinak, nije vječna, jer ništa nije suvječno s Bogom.
Odgovor na 4. razlog: Čovjekove djelatnosti prema samome sebi dovoljno se ispravljaju čim druge ćudoredne kreposti stave u red čovjekova čuvstva. No djelatnosti prema drugome zahtijevaju posebno ispravljanje, ne samo s obzirom na djelatnika nego i s obzirom na onoga prema kome su djelatnosti upravljene. Na te djelatnosti odnosi se posebna krepost, a to je pravednost.

Članak 3

Je li pravednost krepost?

Čini se da pravednost nije krepost:
1. Naime, u *Evanđelju po Luki* 17, 10 kaže se: *Kad izvršite sve što vam je naređeno, recite: "Beskorisne smo sluge. Učinili smo samo što smo morali učiniti."* Ali, činiti djela kreposti nije beskorisno, jer kako kaže Ambrozije u II. knjizi *O službama*: *Govorimo o dobitku koji se ne prosuđuje prema novčanoj koristi, već prema stjecanju pobožnosti*. Dakle, ako netko čini ono što mora činiti, to nije krepostan čin. To je čin pravednosti. Prema tome, pravednost nije krepost.
2. Osim toga, u onome što se nužno čini nema zasluge. A nužno je dati svakome što mu pripada, kao što zahtijeva pravednost. Prema tome, u tome nema zasluge. Naime, zaslugu stječemo djelima kreposti. Prema tome, pravednost nije krepost.
3. Konačno, sve se ćudoredne kreposti odnose na ćudoredna djela (agibilia). Međutim, ono što se izvana proizvodi nisu ćudoredna djela, već su to, kako kaže Filozof u IX. knjizi *Metafizike* proizvodi (factibilia). Budući da na pravednost spada da na izvanjski način proizvodi neko djelo koje je po sebi pravedno, čini se da pravednost nije ćudoredna krepost.

Ali protiv toga je ono što kaže Grgur u II. knjizi *Ćudorednih pouka*: *Cijela je zgrada dobrih djela sagrađena na temelju četiriju kreposti*, to jest, na umjerenosti, hrabrosti, razboritosti i pravednosti.

Odgovaram: Čovjekova krepost je ono što dobrim čini čovjekov čin, a i samog čovjeka čini dobrim. A to odgovara i pravednosti. Jer čovjekov čin postaje dobar time što se dovinuo do pravila razuma, koji ispravno upravlja ljudskim činima. Budući da pravednost valjano upravlja ljudskim djelatnostima, očito je da čini dobrim čovjekovo djelo. Jednako tako Ciceron u I. knjizi *O službama* kaže: *Ljudi se nazivaju dobrima poglavito po svojoj pravednosti*. Pa je zato, kao što kaže na istom mjestu, *ta krepost najsjajnija*.
Odgovor na 1. razlog: Kad netko učini ono što mora, ne donosi nikakvu korist onome kome čini ono što mora, nego se suspreže da mu ne nanese štetu. Ali, ako dobrovoljno i spremno čini ono što mora, a to upravo i znači kreposno djelovati, sebi koristi. Zato se u *Knjizi Mudrosti* 8, 7 kaže da božja mudrost *poučava umjerenosti i razboritosti, pravednosti i hrabrosti, od kojih u životu nema ništa korisnije ljudima*, tj. kreposnima.
Odgovor na 2. razlog: Nužnost je dvostruka. Jedna proizlazi iz prisile, a ta, budući da je suprotna volji, poništava zaslugu. Drugu nužnost nameće obveza zapovijedi, odnosno potreba da se postigne neki cilj, a to će reći, kad netko ne može postići cilj kreposti ako ne učini to i to. Takva nužnost ne isključuje zaslugu, ukoliko netko to nešto što je nužno dobrovoljno čini. Ali mu za to ne pripada nikakva slava, prema onome što se kaže u *Prvoj poslanici Korinčanima* 9, 16: *Ako, naime, propovijedam Radosnu vijest, to mi ne daje pravo na slavu, jer sam na to obvezan*.
Odgovor na 3. razlog: Pravednost nije usredotočena na izvanjske stvari tako da ih proizvodi, jer to spada na umijeće, nego tako da ih koristi u suobraćanju s drugime.

Članak 4

Nalazi li se pravednost u volji kao u svom nosiocu?

Čini se da se pravednost ne nalazi u volji kao u svom nosiocu.
1. Naime, pravednost se katkad naziva istinom. A istina se ne nalazi u volji, nego u umu. Prema tome, pravednost se ne nalazi u volji kao u svom nosiocu.

2. Osim toga, pravednost je usredotočena na odnose prema drugima. A usmjeriti nešto prema drugome spada na razum. Prema tome, pravednost se ne nalazi u volji kao u svom nosiocu, već prije u razumu.
3. Štoviše, pravednost nije umna krepost, jer nije usmjerena na spoznaju. Preostaje, dakle, da je ćudoredna krepost. Ali, nosilac ćudoredne kreposti je *ono što ima udjela u razumu*, a to je gnjevno i požudno čuvstvo, kako kaže Filozof u I. knjizi *Etike*. Prema tome, pravednost se ne nalazi u volji kao u svom nosiocu, već prije u gnjevnom i požudnom čuvstvu.

Ali protiv toga je ono što kaže Anselmo: *Pravednost je ispravnost volje, koju se slijedi radi nje same.*

Odgovaram: Nosilac kreposti je ona moć čiji čin ispravlja ta krepost. Ali, pravednost nije usmjerena na to da ispravlja neki spoznajni čin. Naime, ne nazivamo se pravednima po tome što nešto ispravno spoznajemo. Zato nosilac pravednosti nije um ili razum, jer su to spoznajne moći.
Budući da se pravednima nazivamo po tome što nešto pravo činimo i budući da je bliže počelo djelovanja moć težnje, nužno je da se pravednost nalazi kao u svom nosiocu u nekoj moći težnje. No težnja je dvostruka: tu je volja koja je ukorijenjena u razumu, a tu je i osjetilna težnja koja slijedi osjetilnu spoznaju. Ova se opet dijeli na gnjevno i požudno čuvstvo, kako je već rečeno. Ali, dati svakome ono što mu pripada ne može poteći iz osjetilne težnje, jer se osjetilna spoznaja ne proteže toliko da može prosuditi odnos jednoga prema drugom. To je svojstveno razumu. Zato se pravednost ne može nalaziti u gnjevnom ili požudnom čuvstvu kao u svom nosiocu, već samo u volji. Stoga Filozof i definira pravednost kao čin volje, kako je već rečeno.
Odgovor na 1. razlog: Budući da je volja umna težnja, ta je pravičnost razuma što se naziva istinom utisnuta u volju, te zbog bliskosti razumu zadržava ime istine. Zato se katkada pravednost naziva istinom.
Odgovor na 2. razlog: Volja se odnosi prema svom predmetu na temelju spoznaje razuma. Budući da razum usmjeruje nešto prema drugom, volja može htjeti nešto u odnosu na drugog, a to spada na pravednost.
Odgovor na 3. razlog: Nije samo gnjevno i požudno čuvstvo ono što ima udjela u razumu, već je to *cijela moć težnje*, kako je rečeno u I. knjizi *Etike*, jer se svaka težnja potčinjava razumu. A moć težnje obuhvaća i volju. Zato volja može biti nosilac ćudoredne kreposti.

Članak 5

Je li pravednost opća krepost?

Čini se da pravednost nije opća krepost.
1. Naime, pravednost se svrstava u druge kreposti, kako se vidi iz *Knjige Mudrosti* 8, 7: *Poučava umjerenosti i razboritosti, pravednosti i hrabrosti.* A ono što je opće ne svrstava se i ne ubraja u vrste koje sadržava to što je opće. Prema tome, pravednost nije opća krepost.
2. Osim toga, kao što se smatra da je pravednost stožerna krepost, tako se smatraju umjerenost i hrabrost. Međutim, ne smatra se da su umjerenost i hrabrost opće kreposti. Prema tome, ni pravednost nipošto ne treba smatrati općom kreposti.
3. Napokon, pravednost je uvijek upravljena prema drugome, kako je već rečeno (čl. 2). No grijeh prema bližnjemu nije opći grijeh, već se razlikuje od grijeha što ga čovjek čini protiv sama sebe. Prema tome, ni pravednost nije opća krepost.

Ali protiv toga je ono što Filozof kaže u V. knjizi *Etike*: *Pravednost je cijela krepost.*

Odgovaram: Kao što je već rečeno (čl. 2), pravednost usmjerava čovjeka u njegovom odnosu prema drugome. To se zbiva na dva načina. Prvo, prema drugome kao prema pojedincu. Drugo, prema drugome općenito, tako da onaj koji služi nekoj zajednici služi svim ljudima koji pripadaju toj zajednici. Pravednost se, prema svom pojmu, može odnositi i na jedno i na drugo. Očito je da se svi oni koji pripadaju nekoj zajednici odnose prema zajednici kao dijelovi prema cjelini. Budući da dio kao takav pripada cjelini, sve što je dobro za dio može biti usmjereno na dobro cjeline. Prema tome, dobro kojegod kreposti, bilo da ta krepost čovjeka usmjeruje prema njemu samom, bilo prema nekoj drugoj poje-

dinoj osobi, okrenuta je prema zajedničkom dobru, a upravo na to je usmjerena pravednost. S obzirom na to, čini svih kreposti mogu pripadati pravednosti, jer ona usmjerava čovjeka na zajedničko dobro. U tom smislu pravednost se naziva općom kreposti. Budući da zakon ima u vidu zajedničko dobro, kao što je već rečeno, slijedi da se takva pravednost u općem smislu naziva zakonskom pravednošću, jer ona čovjeka usklađuje sa zakonom koji čine svih kreposti usmjeruje prema zajedničkom dobru.
Odgovor na 1. razlog: Pravednost se ne svrstava i ne ubraja u ostale kreposti ukoliko je opća, nego utoliko što je posebna krepost, kako će se kasnije obrazložiti (čl. 7).
Odgovor na 2. razlog: Umjerenost i hrabrost su ukorjenjene u osjetilnoj težnji, tj. u gnjevnom i požudnom čuvstvu. Te moći teže za nekim posebnim dobrima, jednako kao što osjetila spoznaju pojedinosti. Međutim, nosilac pravednosti je umna težnja, koja kao svoj predmet može imati opće dobro što ga um spoznaje. Zato pravednost može biti opća krepost, a umjerenost i hrabrost ne mogu.
Odgovor na 3. razlog: Ono što se odnosi na samog sebe može biti upravljeno i na drugoga, osobito s obzirom na zajedničko dobro. Zato se zakonska pravednost koja je usmjerena na zajedničko dobro može nazvati općom kreposti. Zbog istog razloga se nepravednost može nazvati općim grijehom. Zato se i kaže u *Prvoj Ivanovoj poslanici* 3, 4: *Svaki grijeh je bezakonje*.

Članak 6

Je li pravednost kao opća krepost u biti istovjetna sa svakom krepošću?

Čini se da je pravednost kao opća krepost u biti istovjetna sa svakom krepošću:
1. Naime, Filozof u V. knj. *Etike* kaže da su zakonska pravednost i krepost *istovjetne sa svakom krepošću*, ali *bitak (esse) im nije isti*. No sve ono što se razlikuje samo bivstveno ili pojmovno, ne razlikuje se u biti. Prema tome, pravednost je u biti istovjetna sa svakom krepošću.
2. Osim toga, svaka krepost koja u biti nije jednaka svoj kreposti, dio je kreposti. Ali, pravednost o kojoj je riječ, kako Filozof kaže na istom mjestu, *nije dio kreposti, nego je cijela krepost*. Prema tome, pravednost o kojoj je riječ u biti je istovjetna sa svim krepostima.
3. Štoviše, bit se sposobnosti ne mijenja po tome što je čin neke kreposti usmjeren na neki viši cilj, kao što sposobnost umjerenosti ostaje bitno ista i onda kad je njen čin usmjeren na božansko dobro. A zakonskoj pravednosti pripada zadaća da čine svih kreposti usmjerava prema višem cilju, tj. prema zajedničkom dobru mnoštva, koje nadilazi dobro pojedine osobe. Prema tome, čini se da je zakonska pravednost bitno istovjetna sa svim krepostima.
4. Konačno, svako dobro nekog dijela može se usmjeriti prema dobru neke cjeline. Kad ne bi bilo tako usmjereno, činilo bi se beskorisnim i uzaludnim. Ali, ne može takvim biti ono što je kreposno. Prema tome, čini se da ne može postojati nijedan čin neke kreposti koji ne bi pripadao općoj pravednosti koja sve usmjeruje prema zajedničkom dobru. I tako se čini da je opća pravednost u biti istovjetna sa svim krepostima.

Ali protiv toga je ono što kaže Filozof u V. knj. *Etike*: *Mnogi se mogu poslužiti krepošću s obzirom na sebe, ali ne mogu u odnosu prema drugome*. A u III. knjizi *Politike* kaže da *krepost dobrog čovjeka nije naprosto krepost dobrog građanina*. No krepost dobrog građanina je opća pravednost po kojoj je netko usmjeren prema zajedničkom dobru. Prema tome, opća pravednost nije isto što i opća krepost, već se može imati jedna bez druge.

Odgovaram: Općim se nešto naziva na dva načina. Na prvi način priricanjem, kao što je životinja nešto opće u odnosu na čovjeka i konja, i tome slično. Na taj način opće mora biti bitno istovjetno sa svime na što se odnosi to opće, jer rod pripada biti vrste i dio je njene definicije. Na drugi način se nešto naziva općim prema svojoj sili: zajednički uzrok je opći za sve svoje učinke, kao što je to sunce za sva tijela što ih osvjetljava i svojom silom preobražava. U tom smislu opće u biti ne mora biti istovjetno s onim prema čemu je opće, jer nije ista bit uzroka i učinka.
U tom smislu, kao što je već rečeno (čl. 5), zakonska pravednost se naziva općom krepošću, naime, utoliko što čine drugih kreposti usmjerava prema svome vlastitom cilju, zapovjednički pokrećući sve druge kreposti. Kao što se ljubav može nazvati općom krepošću, utoliko što čine svih kreposti usmjerava prema božanskom dobru, jednako se tako općom krepošću može nazvati zakonska pravednost,

jer čine svih kreposti usmjerava prema zajedničkom dobru. Prema tome, jednako kao što je ljubav, koja se skrbi za božansko dobro, posebna krepost s obzirom na svoju bit, tako je i zakonska pravednost posebna krepost s obzirom na svoju bit jer se skrbi za zajedničko dobro kao za vlastiti predmet. Po tome je ona prvotno i takoreći arhitektonski u vladaru, a u podanicima drugotno i takoreći izvršiteljski.

No, svaka se krepost može nazvati zakonskom pravednošću utoliko što krepost o kojoj je riječ, koja je posebna prema svojoj biti a opća prema svojoj sili, svaku krepost usmjeruje prema zajedničkom dobru.

U tom smislu je zakonska pravednost u biti istovjetna sa svim krepostima, a razlikuje se pojmovno. U tom smislu govori i Filozof.

Time je dan **odgovor na 1. i 2. razlog.**

Odgovor na 3. razlog: Tu se o zakonskoj pravednosti govori tako da se krepost koju usmjeruje zakonska pravednost naziva zakonskom pravednošću.

Odgovor na 4. razlog: Bilo koja krepost, prema svom značenju, usmjerava svoj čin prema cilju koji je vlastit toj kreposti. Ali, ono što se, bilo svagda bilo katkada, usmjerava prema daljem cilju, to ne pripada značaju te kreposti, već je to neka viša krepost koja usmjerava prema daljem cilju. Zato mora postojati neka viša krepost koja sve kreposti usmjerava prema zajedničkom dobru, a to je zakonska pravednost koja se u biti razlikuje od svih kreposti.

Članak 7

Postoji li osim opće pravednosti i neka posebna pravednost?

Čini se da osim opće pravednosti ne postoji neka posebna pravednost:

1. Naime, u krepostima, jednako kao i u naravi, nema ničega suvišnog. No opća pravednost dostatno usmjeruje čovjeka prema onome što se odnosi na drugoga. Prema tome, nije potrebna neka posebna pravednost.
2. Osim toga, jednina i množina ne određuju vrstu kreposti. Zakonska pravednost usmjerava čovjeka prema drugome svime onim što se odnosi na mnoštvo, kako se vidi iz onoga što je već rečeno (čl. 5 i 6). Prema tome, ne postoji druga vrsta pravednosti koja bi usmjeravala čovjeka prema drugome u onome što se odnosi na pojedinu osobu.
3. Konačno, po sredini između pojedine osobe i građanske zajednice nalazi se kućanska zajednica. Ako osim opće pravednosti postoji neka druga, posebna pravednost u odnosu na pojedinu osobu, s istim pravom treba da postoji neka druga, gospodarska pravednost koja usmjeruje čovjeka na zajedničko dobro pojedinog kućanstva. A to nije tako. Prema tome, osim zakonske pravednosti ne postoji nikakva druga posebna pravednost.

Ali protiv toga je ono što kaže Ivan Zlatousti tumačeći *Evanđelje po Mateju* 5, 6 "Blago žednima i gladnima pravednosti": *Pravednošću On označava i opću krepost i posebnu krepost koja je oprečna lakomosti.*

Odgovaram: Kao što je već rečeno (čl. 6), zakonska pravednost nije bitno istovjetna sa svim krepostima, već je potrebno da osim zakonske pravednosti, koja čovjeka izravno usmjerava prema zajedničkom dobru, postoje i druge kreposti koje čovjeka izravno usmjeravaju prema pojedinačnim dobrima. Te se kreposti mogu odnositi na samog sebe ili na drugu pojedinu osobu. I kao što osim zakonske pravednosti moraju postojati neke druge posebne kreposti koje usmjeravaju čovjeka u vezi s njim samim, recimo, umjerenost i hrabrost, jednako tako osim zakonske pravednosti mora postojati neka posebna pravednost koja usmjerava čovjeka u vezi sa svime što se odnosi na drugu pojedinu osobu.

Odgovor na 1. razlog: Zakonska pravednost dostatno usmjeruje čovjeka izravno prema onome što se odnosi na drugoga u pogledu zajedničkog dobra, a neizravno ukoliko je to dobro neke pojedine osobe. Zato mora postojati neka posebna pravednost koja neposredno usmjeruje čovjeka prema dobru druge pojedine osobe.

Odgovor na 2. razlog: Zajedničko dobro države i posebno dobro pojedine osobe ne razlikuje se samo prema množini i manjini, nego prema sadržajnoj razlici. Naime, pojam se zajedničkog dobra razlikuje od pojma pojedinačnog dobra, kao što se pojam cjeline razlikuje od pojma dijela. Zato Filozof u I.

knjizi, *Politike* kaže da *pogrešno sude koji kažu da se država, kućanstvo i drugo razlikuju samo prema množini i manjini, a ne prema vrsti*.
Odgovor na 3. razlog: Kućanska se zajednica, prema onome što kaže Filozof u I. knjizi Politike, razlikuje prema tri načina udruge: *žene i muža, oca i sina, gospodara i sluge*, gdje jedna osoba na neki način pripada drugoj osobi. Zato medu takvim osobama ne postoji naprosto pravednost, nego neka vrsta pravednosti, tj. *gospodarska pravednost*, kako je rečeno u V. knjizi *Etike*.

Članak 8

Odnosi li se posebna pravednost na sebi svojstvenu građu?

Čini se da se posebna pravednost ne odnosi na neku sebi svojstvenu gradu:
1. Naime, u Primjedbi na riječi *Knjige Postanka* 2, 14: "Četvrta je rijeka Eufrat", kaže se: *Eufrat znači "plodan". Ne kazuje se kojim zemljama protiče, jer pravednost pripada svim dijelovima duše*. Kad bi se odnosila na posebnu gradu, ne bi bilo tako, jer svaka posebna grada pripada nekoj posebnoj moći. Prema tome, posebna se pravednost odnosi na svojevrsnu gradu.
2. Osim toga, Augustin u knjizi *Osamdeset tri pitanja* kaže da *u duši postoje četiri kreposti, po kojima se u ovom životu duhovno živi, a to su razboritost, umjerenost, hrabrost i pravednost*, te dodaje da se *četvrta, pravednost, po svima razlijeva*. Prema tome, posebna pravednost, koja je jedna od četiriju glavnih kreposti, ne odnosi se na svojevrsnu građu.
3. Konačno, pravednost posve dovoljno usmjeruje čovjeka u svemu onome što se odnosi na drugoga. No čovjek može biti valjano usmjeren u odnosu na druge svime što postoji u ovom životu. Prema tome, građa je pravednosti opća, a ne posebna.

Ali protiv toga je ono što tvrdi Filozof u V. knj. *Etike* kad kaže da postoji posebna pravednost koja je posebno usredotočena na društveni život.

Odgovaram: Sve ono što, se razumom može staviti u red, građa je ćudoredne kreposti koja se definira kao ispravno rasuđivanje, kako je vidljivo u Filozofa, u II. knj. *Etike*. No razumom se mogu staviti u red ne samo unutarnja čuvstva duše, već i izvanjske djelatnosti i izvanjske stvari koje čovjek upotrebljava. No odnos jednog čovjeka prema drugome ocjenjuje se po izvanjskim djelatnostima i izvanjskim stvarima kojima ljudi mogu među sobom suobraćati. A usklađivanje čovjeka sa samim sobom ocjenjuje se prema nutarnjim čuvstvima. Budući da je pravednost usmjerena prema drugome, ne odnosi se na sve ono što obuhvaća ćudoredna krepost, nego samo na izvanjske djelatnosti i na stvari, pod određenim posebnim vidom toga predmeta, naime, utoliko što se čovjek s pomoću njih usklađuje s drugim čovjekom.
Odgovor na 1. razlog: Pravednost po svojoj biti pripada jednom dijelu duše, u kojem se nalazi kao u svom nosiocu, a to je volja koja zapovjednički pokreće sve druge dijelove duše. Zato se pravednost ne nalazi izravno u svim dijelovima duše, nego kao da ih nekako prožima.
Odgovor na 2. razlog: Kako je već rečeno, glavne kreposti mogu se promatrati dvojako. Prvo, kao posebne kreposti koje se odnose na posebnu građu. Drugo, kao neke opće načine kreposti. Na navedenom mjestu Augustin govori u tom drugom smislu, pa kaže da je razboritost *spoznaja onoga što treba željeti i onoga čemu se valja uklanjati*; umjerenost je *obuzdavanje požude prema svemu onome u čemu se privremeno uživa*; hrabrost je *postojanost duše pred svim onim što je privremeno tegobno*; pravednost je ono što se *po svima razlijeva kao ljubav prema Bogu i bližnjemu*, a to je zajednički korijen cijelog reda između čovjeka i čovjeka.
Odgovor na 3. razlog: Nutarnja čuvstva koja su dio ćudoređa, sama po sebi nisu usmjerena prema drugome, već to pripada posebnom pojmu pravednosti. Međutim, njihovi se učinci, kao izvanjske djelatnosti mogu usmjeriti prema drugome. A iz toga ne slijedi da je građa pravednosti opća.

Članak 9

Odnosi li se pravednost na čuvstva?

Čini se da se pravednost ne odnosi na čuvstva:

1. Naime, Filozof u II. knj. *Etike* kaže da se *ćudoredna krepost odnosi na užitke i boli*. A užitak, tj. naslada, i bol su neka čuvstva, kao što je već rečeno kad smo raspravljali o čuvstvima. Prema tome, budući da je pravednost ćudoredna krepost, i ona se odnosi na čuvstva.
2. Osim toga, pravednost ispravlja djelatnosti koje se odnose na drugoga. A takve se djelatnosti ne mogu ispraviti ako čuvstva nisu u redu, jer iz nesređenosti čuvstava proističe nesređenost u navedenim djelatnostima. Naprimjer, zbog spolne žudnje dolazi do preljuba, a zbog prekomjerne ljubavi prema novcu dolazi do krađe. Prema tome, pravednost se mora odnositi na čuvstva.
3. Konačno, jednako kao i posebna pravednost, zakonska se pravednost odnosi na drugoga. No zakonska se pravednost odnosi na čuvstva, jer se inače ne bi protezala na sve kreposti, a neke od njih su u očitoj vezi s čuvstvima. Prema tome, pravednost se odnosi na čuvstva.

Ali protiv toga je ono što kaže Filozof u V. knj. *Etike*, naime, da se pravednost odnosi na djelatnosti.

Odgovaram: Istina se u vezi s ovim pitanjem očituje iz dvoga. Prvo, iz nosioca pravednosti, a to je volja: njen pokret, odnosno njen čin nisu čuvstva, kao što je već utvrđeno, jer se čuvstvima nazivaju samo pokreti osjetilne težnje. Zbog toga se pravednost ne odnosi na gnjevna i požudna čuvstva, poput umjerenosti i hrabrosti koje se na njih odnose. Drugo, iz njene građe, naime, pravednost je usredotočena na ono što se odnosi na drugoga. Međutim, prema drugome nas ne usmjeravaju izravno naša nutarnja čuvstva. Prema tome, pravednost nije usredotočena na čuvstva.
Odgovor na 1. razlog: Ne odnosi se bilo koja čudoredna krepost na užitke i boli kao na svoju građu, jer hrabrost se odnosi na strahove i odvažnost. No svaka je ćudoredna krepost usmjerena prema nasladi i boli kao prema nekim posljedicama što iz njih proizlaze, jer kako kaže Filozof u VII. knjizi *Etike*: *Naslada i bol su glavna meta, te u svemu prema njoj nešto nazivamo zlim, a nešto dobrim.* U tom smislu one pripadaju i pravednosti, jer *nije pravedan onaj koji ne uživa čineći dobra djela,* kako kaže u I. knjizi *Etike.*
Odgovor na 2. razlog: Vanjske su djelatnosti nekako po srijedi između izvanjskih stvari koje su im građa i čuvstva koja su im izvorišta. No katkad se dogodi da postoji neka greška u jednome, a da nema greške u drugome, kao kad netko nekome ukrade stvar, ali ne iz pohlepe, nego htijući da mu naškodi, ili obratno, kad netko želi nečiju stvar, ali je ne želi ukrasti. Prema tome, valjano usmjeravanje djelatnosti koje su upravljane prema izvanjskim stvarima pripada pravednosti, a usmjeravanje onoga što se rađa iz čuvstava pripada drugim ćudorednim krepostima koje se odnose na čuvstva. Pravednost priječi krađu onoga sto je tuđe jer se to protivi jednakopravnosti koja mora biti uspostavljena u vanjskim stvarima, a darežljivost je priječi zato jer je izvorište krađe u neumjernoj žudnji za bogatstvom. Budući da izvanjske djelatnosti ne poprimaju vrsnu razliku od nutarnjih čuvstava već prije od izvanjskih stvari kao od svojih predmeta, zato su, pravo govoreći, izvanjske djelatnosti prije građa pravednosti negoli drugih ćudorednih kreposti.
Odgovor na 3. razlog: Zajedničko dobro je svrha pojedinih osoba koje žive u zajednici, jednako kao što je dobro cjeline svrha bilo kojeg dijela. Međutim, dobro neke pojedine osobe nije svrha neke druge osobe. Zato se zakonska pravednost, koja je usmjerena prema zajedničkom dobru, može bolje protegnuti na nutarnja čuvstva, kojima se čovjek na neki način uređuje sam u sebi, negoli posebna pravednost koja je usmjerena prema dobru druge pojedine osobe. Zakonska se pravednost proteže na druge kreposti poglavito s obzirom na njihova izvanjska djelovanja, naime, utoliko jer nam *zakon nalaže činiti djela odvažna mžza, te ona umjerena čovjeka, pa ona blagoćudna čovjeka,* kako se kaže u V. knj. *Etike.*

Članak 10

Je li zlatna sredina u pravednosti zlatna sredina u stvari?

Čini se da zlatna sredina u pravednosti nije zlatna sredina u stvari:
1. Naime, pojam roda potvrđuje se u svim svojim vrstama. A ćudoredna se krepost u II. knjizi *Etike* definira kao *sposobnost izbora zlatne sredine što je s obzirom na nas određuje razum*. Prema tome, pravednost je zlatna sredina razuma, a ne stvari.
2. Osim toga, *u onome što je naprosto dobro,* nema ni viška ni manjka, pa prema tome ni sredine, kao što je vidljivo u krepostima, kako je rečeno u II. knjizi *Etike.* No pravednost se odnosi na ono što je

naprosto dobro, kako se kaže u V. knjizi *Etike.* Prema tome, u pravednosti nema zlatne sredine stvari.
3. Konačno, i za ostale se kreposti kaže da se pridržavaju zlatne sredine razuma, a ne stvari, jer onome što je jednome mnogo drugome je malo, kako je rečeno u II. knjizi *Etike.* To vrijedi i za pravednost: ne kažnjava se jednakom kaznom onaj koji je udario vladara i onaj koji je udario neku privatnu osobu. Prema tome, ni u pravednosti nema sredine stvari, nego postoji zlatna sredina razuma.

Ali protiv toga je ono što kaze Filozof u V. knjizi *Etike,* naime, da se zlatna sredina pravednosti uspostavlja prema *aritmetičkom* razmjeru, a to znači prema zlatnoj sredini stvari.

Odgovaram: Kao što je već rečeno (čl. 2 odg. 4; čl. 8), druge se ćudoredne kreposti sastoje poglavito u čuvstvima, a njihova se ispravnost prosuđuje samo u odnosu na čovjeka čija su čuvstva, naime, prema tome da li se u različitim okolnostima ljuti ili da li žudi kako treba. Zato se zlatna sredina takvih kreposti ne mjeri razmjerom jedne stvari prema drugoj, već jedino u odnosu na samog kreposnog čovjeka. Zbog toga u takvih kreposti postoji samo zlatna sredina što je s obzirom na nas određuje razum. S druge strane, građa pravednosti je izvanjska djelatnost ukoliko je ta djelatnost, ili stvar koja se upotrebljava, u pravilnom razmjeru prema drugoj osobi. Zato se zlatna sredina pravednosti sastoji u nekom jednakom razmjeru izvanjske stvari prema izvanjskoj osobi. A ono što je jednako, stvarna je sredina između većega i manjega, kako je rečeno u X. knjizi *Metafizike.* Prema tome, pravednost se pridržava sredine stvari.
Odgovor na 1. razlog: Ta sredina u stvari je i razumska sredina. Prema tome, pravednost zadovoljava uvjete ćudoredne kreposti.
Odgovor na 2. razlog: O onome što je naprosto dobro može se govoriti na dva načina. Prvo, nešto može biti dobro u svakom pogledu, kao što su dobre kreposti. Zato u onome što je naprosto dobro nema sredine i krajnosti. Drugo, nešto se naziva naprosto dobrim jer je apsolutno dobro, tj. prema svojoj naravi, premda zloupotrebom može postati zlo, npr. bogatstvo i časti. Tu se u ljudi moze naići i na suvišak i na manjak i na sredinu, jer ih mogu upotrebljavati i na dobro i na zlo. U ovom se smislu kaže da se pravednost bavi onime što je naprosto dobro.
Odgovor na 3. razlog: Između nanesene uvrede i vladara je jedan, a izmedu nanesene uvrede i privatne osobe drugi razmjer. Zato za svaku uvredu valja odmjeriti različite kazne. A to nije povezano samo s razumskom razlikom nego i s razlikom u stvari.

Članak 11

Je li čin pravednosti da se svakome da ono što mu pripada?

Čini se da čin pravednosti nije da se svakome da ono što mu pripada:
1. Naime, Augustin u XIV. knjizi *O Trojstvu* kaže da je čin pravednosti *pomaganje siromasima.* Međutim, kad pomažemo siromasima, ne dajemo im ono što je njihovo, vec prije ono što je naše. Prema tome, čin pravednosti nije da se svakome da ono što mu pripada.
2. Osim toga, Ciceron u I. knjizi *O službama* kaže da pravednosti pripada *dobrotvorstvo koje se može nazvati dobrostivošću i darežljivošću.* Ali, u darežljivosti se nekome daje od svojega, a ne ono što njemu pripada. Prema tome, čin pravednosti nije da se svakome da ono što mu pripada.
3. Konačno, čin pravednosti ne sastoji se samo u tome da se stvari na prav način raspodjeljuju već također i u tome da se zapriječe nepravedna djela, kao što su ubojstva, preljub i tome slično. Međutim, čini se da se davanje svakome onoga što mu pripada odnosi na raspodjelu stvari. Prema tome, kad se kaže da je čin pravednosti da se svakome da ono što mu pripada, time se njen čin ne definira u potpunosti.

Ali protiv toga je ono što kaže Ambrozije u I. knjizi *O službama: Pravednost je da se svakome da ono što je njegovo, da se ne zahtijeva ono što je tuđe, da se vlastitu korist zanemari kako bi se očuvala jednakost u zajednici.*

Odgovaram: Kako je vec rečeno (čl. 8 i 10), područje pravednosti je izvanjska djelatnost, po kojoj je sama ta djelatnost ili stvar koju pri tom upotrebljavamo primjerena nekoj drugoj osobi prema kojoj nas pravednost usmjeruje. Međutim, kaže se da je vlasništvo neke osobe ono što joj pripada prema

razmjeru jednakosti. Zato vlastiti čin pravednosti i nije ništa drugo nego da se svakome da ono što je njegovo.

Odgovor na 1. razlog: Budući da je pravednost stožerna krepost, pridružuju joj se neke drugotne kreposti, milosrđe, darežljivost i ostale, o čemu će biti govora kasnije (p. 80). Zato se pomaganje siromasima, što spada na milosrđe ili osjećaj dužnosti, te dobrotvorstvo koje pripada darežljivosti pojednostavljeno pripisuje pravednosti kao poglavitoj kreposti.

Time je također dan **odgovor na 2. razlog.**

Odgovor na 3. razlog: Kao što Filozof u V. knjizi *Etike* kaže, u vezi s pravednošću se izraz *dobitak* proteže na sve ono što je suvišno, jednako kao što se svaki manjak naziva *gubitkom*. Do toga je došlo jer se pravednost najprije pokazivala na djelu, a sad se poglavito ostvaruje na području voljene razmjene stvari, naime, u kupnji i prodaji, gdje se ti izrazi upotrebljavaju u pravom smislu. Otud su se ti izrazi proširili na sve ono gdje se može ostvariti pravednost. U istom smislu primijenjeni su na davanje onoga što nekome pripada.

Članak 12

Da li se pravednost ističe među svim ćudorednim krepostima?

Čini se da se pravednost ne ističe medu svim ćudorednim krepostima:

1. Naime, pravednosti pripada da se svakomu da ono što je njegovo. Ali darežljivosti pripada da se daje od svojega, a to je kreposnije. Prema tome, darežljivost je veća krepost od pravednosti.
2. Osim toga, sve se resi nečim što je dostojnije od njega. A *velikodušnost je ures* i pravednosti i *svih kreposti,* kako je rečeno u IV. knjizi *Etike.* Prema tome, velikodušnost je plemenitija od pravednosti.
3. Napokon, krepost se odnosi na ono što je *teško i dobro,* kako se kaže u II. knjizi *Etike.* A hrabrost se, za razliku od pravednosti, hvata ukoštac s onime što je teže, tj. sa smrtnim opasnostima, kako je rečeno u III. knjizi *Etike.* Prema tome, hrabrost je plemenitija od pravednosti.

Ali protiv toga je ono što kaze Ciceron u I. knjizi o *O službama: Pravednost je najsjajnija krepost i ljudi se po njoj nazivaju dobrima.*

Odgovaram: Ako govorimo o zakonskoj pravednosti, očito je da je ona najsjajnija medu svim ćudorednim krepostima utoliko što zajedničko dobro nadmašuje dobro pojedine osobe. U tom smislu Filozof u V. knjizi *Etike* kaže da se *pravednost često cini najvećom kreposti, te ni Večernica ni Danica nije tako divna.*

No ako govorimo i o posebnoj kreposti, ona iz dva razloga nadvisuje druge ćudoredne kreposti. Prvi razlog se može izvesti iz njenog nosioca. Pravednost se nalazi u plemenitijem dijelu duše, tj. u razumskoj težnji, odnosno volji, dok se ostale ćudoredne kreposti nalaze u osjetilnoj težnji, kojoj pripadaju čuvstva kao područje drugih ćudorednih kreposti.

Drugi razlog se može izvesti iz njenog predmeta. Druge su kreposti hvalevrijedne jedino zbog dobra samog kreposnog čovjeka. No pravednost je vrijedna hvale zbog toga jer se krepostan čovjek prema drugome dobro ponaša, pa je tako pravednost na neki način *dobro drugoga,* kako se kaze u V. knjizi *Etike.* Zato Filozof u I. knjizi *Retorike* i kaže: *Mora da su najveće one kreposti koje su drugima na najveću korist, jer je krepost sposobnost da se drugima dobro čini. Zato se najviše časti one koji su hrabri i pravedni, jer je hrabrost korisna drugima u ratu, a pravednost i u ratu i u miru.*

Odgovor na 1. razlog: Premda darežljiv čovjek daje od svojega, on to čini vodeći računa o dobru svoje vlastite kreposti. A pravedan čovjek daje drugome što mu pripada vodeći racuna na neki način o zajedničkom dobru. Štoviše, pravednost vodi računa o svima, a darežljivost se ne može protegnuti na sve. Osim toga, darežljivost je, kad se od svojega daje, utemeljena na pravednosti, čime je očuvano načelo da se svakome da što mu pripada.

Odgovor na 2. razlog: Kad se velikodušnost pridruži pravednosti, ona povećava njenu dobrotu. Međutim, bez pravednosti ona uopće i ne bi bila krepost.

Odgovor na 3. razlog: Premda se hrabrost hvata ukoštac s onim što je najteže, ona se ipak ne odnosi na ono što je najbolje, jer je korisna samo u ratu i u miru, kako je već rečeno (u odgovoru ovog članka).

Dodatak 6

77. PITANJE

O prijevari pri kupoprodaji

Sad valja raspravljati o grijesima koji su povezani s voljnim razmjenama. Prvo, o prijevari pri kupoprodaji. Drugo, o lihvi pri posudbi (p. 78). Što se tiče drugih voljnih razmjena, nema grijeha koji bi se po vrsti razlikovali od pljačke i krađe.

S obzirom na prvo, postavljaju se četiri pitanja:
1. O nepravednoj prodaji s obzirom na cijenu, naime, smije li netko prodati nešto skuplje nego što vrijedi.
2. O nepravednoj prodaji s obzirom na ono što se prodaje.
3. Je li prodavač dužan reći da ono što prodaje ima neku manu?
4. Smije li se, trgujući, nešto skuplje prodati nego što je kupljeno?

Članak 1

Smije li netko prodavati nešto skuplje nego što vrijedi?

Čini se da netko smije prodati nešto skuplje nego što vrijedi:
1. Naime, ono što je pravedno u ljudskom životu pri razmjenama određuju građanski zakoni. A prema njima prodavač i kupac smiju jedan drugoga prevariti. To se zbiva tako da prodavač nešto skuplje proda nego što vrijedi, a kupac jeftinije kupi negoli vrijedi. Prema tome, netko smije nešto skuplje prodati nego što vrijedi.
2. Osim toga, čini se da je ono što je svima zajedničko naravno i da nije grijeh. Augustin u XIII. knjizi *O trojstvu* navodi dosjetku jednog lakrdijaša, koju su svi prihvatili: *Jeftino hoćete kupiti, a skupo prodati.* Jednako zvuči ono što se kaže u *Mudrim izrekama* 20, 14: *"Loše, loše," govori kupac, a kad ode, hvali se dobrom kupovinom.* Prema tome, smije se nešto skupolje prodati i jeftinije kupiti nego što vrijedi.
3. Napokon, čini se kako nije zabranjeno da se ono što poštenje nalaže učini prema zajedničkom dogovoru. Jer kako kaže Filozof u VIII. knjizi *Etike*, u prijateljstvu zasnovanom na koristi, visina naknade treba biti u skladu s korišću što ju je imao onaj koji je primio pomoć, a ta katkad nadmašuje vrijednost dane stvari, kao što se događa kad je nekom nešto veoma potrebno, ili da bi izbjegao nekoj opasnosti ili da sebi priskrbi neku korist. Prema tome, prilikom nagodbe o kupoprodaji smije se nešto prodati skuplje nego što vrijedi.

Ali protiv toga je ono što se kaže u *Evanđelju po Mateju* 7, 12: *Sve što želite da ljudi čine vama, činite i vi njima.* A nitko ne želi da mu se nešto skuplje proda nego što vrijedi. Prema tome, nitko ne treba drugome nešto prodati skuplje nego što vrijedi.

Odgovaram: Nedvoumno je grešno služiti se prijevarom da bi se nešto prodalo skuplje negoli je pravedno, jer se time vara bližnjega na njegovu štetu. Stoga i Ciceron u III knjizi *O službama* kaže: *Pri pogodbi se mora isključiti svaka laž, pa prodavač ne smije prevariti kupca niti kupac prodavača s kojim trguje.*
Međutim, ako se isključi prijevara, onda o kupoprodaji možemo govoriti na dva načina. Na prvi način s obzirom na nju samu. S tog stajališta gledano, čini se da je kupoprodaja uvedena radi obostrane koristi, pri čemu je jednome potrebno što drugi ima, i obratno, kako se vidi iz onoga što kaže Filozof u I. knjizi *Politike*. No ono što je uvedeno radi zajedničke koristi ne treba biti na veći teret jednome negoli drugome. Zato se među njima pri pogodbi mora uspostaviti jednakost stvari. A količina stvari kojima se ljudi služe mjeri se cijenom po kojoj se prodaju, radi čega je i izmišljen novac, kako se kaže u V. knjizi *Etike*. Prema tome, ako cijena premašuje količinu vrijednosti stvari, ili obratno, ako stvar premašuje cijenu, narušava se pravedna jednakost. Stoga je skuplje prodati ili jeftinije kupiti stvar nego što vrijedi samo po sebi nepravedno i nedopušteno.
Na drugi način možemo govoriti o kupoprodaji kad je nuzgredno jednome na korist, a drugome na

štetu, recimo, ako je nekome nešto veoma potrebno, a drugi će biti na šteti ako se toga liši. U takvom slučaju se pravedna cijena ne određuje samo s obzirom na stvar koja se prodaje, nego i na štetu koju će tom prodajom prodavač pretrpjeti. Tada se nešto smije skuplje prodati nego što vrijedi samo po sebi, ali se ne smije prodati skuplje nego što vrijedi onomu koji to ima.

Međutim, ako se netko uvelike okoristi onime što je od drugoga kupio, a taj koji je to prodao ne pretrpi štetu zbog toga što se toga lišio, ne smije tražiti veću cijenu. Jer korist koju je taj stekao ne zavisi o prodavaču nego o okolnostima u kojima se našao kupac. Naime, nitko ne može prodati drugome ono što nije njegovo, ali može naplatiti štetu koju pretrpi. Dakako, onaj koji se uvelike okoristio onime što je od drugoga kupio, može po slobodnoj volji prodavaču nešto doplatiti, ali to spada na njegovo poštenje.

Odgovor na 1. razlog: Kao što je već rečeno, ljudski zakon je namijenjen narodu u kojemu je mnogo onih koji nisu kreposni i nije namijenjen samo kreposnima. Zato se ljudskim zakonom ne može zabraniti sve ono što je oprečno kreposti, već je dovoljno da se zabrani ono što ruši ljudsko društvo. Pred zakonom je ostalo, takoreći, dopušteno, ali ne tako da on to odobrava, nego tako da to ne kažnjava. Smatra za dopušteno i ne predviđa kaznu za slučaj kad bez prijevare prodavač nešto skuplje proda ili kupac jeftinije kupi, ukoliko odstupanje nije preveliko, jer se tada i ljudskim zakonom određuje odšteta, recimo ako je netko prevaren za polovicu pravične vrijednosti. No božanski zakon ne ostavlja nekažnjenim ništa što se protivi kreposti. Stoga prema božanskom zakonu nije dopušteno da se u kupoprodaji krši jednakopravnost. I onaj koji je više primio mora dati naknadu onome koji je oštećen, ako je šteta velika. Ovo kažem zato jer se prava vrijednost stvari katkad ne može točno odrediti, već se radi o slobodnoj procijeni, tako da dodana ili oduzeta sitnica ne narušava jednakost pravednosti.

Odgovor na 2. razlog: Ali Augustin na istome mjestu kaže i ovo: *Taj je lakrdijaš znajući sebe ili promatrajući druge povjerovao kako je svima zajedničko da žele jeftinije kupiti, a skuplje prodati. Ali, budući da je to zaista porok, svatko može steći takvu pravednost kojom mu se može oduprijeti i pobijediti ga*. Pritom navodi primjer onoga koji je platio pravednu cijenu za knjigu koju je mogao jeftino dobiti zbog zbog neznanja čovjeka koji mu je knjigu prodao. Iz toga se vidi da ona zajednička želja nije naravna, nego poročna, premda je zajednička mnogima koji idu širokim putem poroka.

Odgovor na 3. razlog: U ugovornoj pravednosti poglavito se vodi računa o jednakosti stvari. No u prijateljstvu iz koristi vodi se računa o jednakosti koristi, pa naknada zavisi o stečenoj koristi. Za razliku od toga, pri prodaji se vodi računa o jednakosti stvari.

Članak 2

Da li prodaja postaje nepravednom i nedopuštenom
ako prodana stvar ima neku manu?

Čini se da prodaja ne postaje nepravednom i nedopuštenom ako prodana stvar ima neku manu:

1. Naime, u stvari se prije gleda na bivstvenu vrstu (*species substantialis*) negoli na sve ostalo. A ne čini se da prodaja postaje nepravednom zbog mane koja se odnosi na bivstvenu vrstu, recimo ako netko kao pravo proda umjetno (*alchimicum*) srebro ili zlato, koje se može upotrijebiti za sve ljudske potrebe, gdje je nužno srebro i zlato, npr. za posuđe i tome slično. Prema tome, daleko manje će biti nedopuštena prodaja zbog neke druge mane.
2. Osim toga, čini se da se pravednosti, koja se sastoji u jednakosti, najviše protivi ona mana u stvari koja je povezana s količinom. A količina se doznaje pomoću mjere. No mjere za stvari koje su u ljudskoj upotrebi nisu iste, već su negdje veće, a negdje manje, kako se vidi iz onoga što kaže Fiolzof u V. knjizi *Etike*. Prema tome, ne može se izbjeći ta mana prodane stvari, pa se čini da zbog toga prodaja ne postaje nedopuštenom.
3. Napokon, na manu stvari spada i pomankanje potrebne kakvoće. A da bi se ispitala kakvoća stvari potrebno je veliko znanje koje većina prodavača nema. Prema tome, prodaja ne postaje nedopuštenom ako neka stvar ima manu.

Ali protiv toga je ono što kaže Ambrozije u knjizi *O službama*: *Očito je pravilo pravednosti da dobar čovjek ne smije odstupiti od istine, niti kome nepravedno nanijeti štetu, niti prijevarom nešto prisvojiti.*

Odgovaram: Pri prodaji neke stvari valja obratiti pažnju na tri moguće mane. Prva se odnosi na vrstu stvari. Ako prodavač zna da postoji takva mana u stvari što je prodaje, počinja prijevaru pri prodaji,

pa prodaja postaje nedopuštenom. O tome se govori protiv nekog čovjeka u *Izaiji* 1, 22: *Srebro ti se u trosku obratilo, vino ti se razvodnjelo*, jer ono čemu je nešto primješano ima manu s obzirom na vrstu. Druga se mana odnosi na količinu koja se doznaje mjerenjem. Ako se netko pri prodaji služi neispravnom mjerom, počinja prijevaru, pa je i ta prodaja nedopuštena. Stoga se i kaže u *Ponovljenom Zakonu* 25, 13-14: *U torbi nemoj nositi dvojak uteg, veći ili manji. U svojoj kući opet nemoj držati dvojaku efu, veću ili manju*, te se u 16. retku dodaje: *Odvratan je Gospodinu onaj tko to čini, tko god čini nepravdu*. Treća se mana odnosi na kakvoću, npr. ako netko bolesnu životinju proda kao zdravu. Ako netko to znajući čini, počinja prijavaru u prodaji, pa je ta prodaja nedopuštena.

U svim takvim slučajevima, na samo da onaj koji nepravedno prodaje griješi već je dužan i na naknadu. Ako ne zna da u prodanoj stvari postoji neka od spomenutih mana, prodavač ne griješi jer je učinio nepravdu samo tvarno, pa njegov čin nije nepravedan, kako se vidi iz onoga što je već rečeno. Međutim, kad to dozna, dužan je da kupcu nadoknadi štetu.

Sve ovo što je rečeno o prodavaču vrijedi i za kupca. Naime, katkad se dogodi da prodavač drži kako je njegova stvar manje vrijedna s obzirom na vrstu, recimo kad netko proda zlato namjesto mjedi; kupac, ako to zna, nepravedno kupuje i dužan je nadoknaditi štetu. Sve to vrijedi za mane s obzirom na količinu i kakvoću.

Odgovor na 1. razlog: Zlato i srebro nisu vrijedni samo zbog koristi posuđa koje se od njih izrađuje već i zbog plemenitosti i čistoće njihova bivstva. Ako zlato i srebro što su ga proizveli alkemičari nije prava vrsta zlata ili srebra, onda je prodaja prijevarna i nepravedna. Osobito to vrijedi kad se uzme u obzir da pravo zlato i srebro, po svom naravnom djelovanju, imaju neke korisne osobine koje nema alkemijski proizvedeno zlato, jer imaju svojstvo da razveseljavaju, a u nekim bolestima služe i kao lijek. Štoviše, pravo zlato se može češće upotrebljavati i duže čuva svoju čistoću negoli umjetno zlato. Međutim, kad bi se alkemijski proizvelo pravo zlato, smjelo bi ga se prodavati kao pravo, jer ništa ne priječi umijeću da se služi naravnim uzrocima kako bi proizvelo naravne i prave učinke, kako kaže Augustin u III. knjizi *O Trojstvu* govoreći o učincima đavolskog umijeća.

Odgovor na 2. razlog: Nužno je da mjere stvari u prodaji na različitim mjestima budu različite, već prema obilju ili nestašici tih stvari. Jer tamo gdje vlada obilje, obično su i veće mjere. Međutim, na svakom su mjestu oni koji upravljaju gradom dužni odrediti pravedne mjere stvari u prodaji, vodeći računa o uvjetima mjesta i stvari. Zato se te mjere koje je ustanovila javna vlast ili običaj ne smiju mimoići.

Odgovor na 3. razlog: Kako Augustin kaže u XI. knjizi *O državi božjoj*, cijena se stvari u prodaji ne određuje prema stupnju u naravi, jer se npr. katkad skuplje proda konj nego rob, već prema upotrebnoj vrijednosti u ljudi. Stoga nije potrebno da prodavač i kupac znaju skrivene odlike stvari u prodaji, već samo one po kojima su pogodne za ljudsku upotrebu, tj. da je konj jak i da dobro trči, a jednako je tako i u ostalome. A te odlike i prodavač i kupac mogu lako prepoznati.

Članak 3

Je li prodavač dužan reći da ono što prodaje ima neku manu?

Čini se prodavač nije dužan reći da ono što prodaje ima neku manu:

1. Naime, budući da prodavač ne prisiljava kupca na kupnju, čini se da pretpostavlja kako će ovaj sam donijeti sud o stvari koju on prodaje. Svatko treba da stvar sam prosudi i procijeni. Stoga se čini da ne treba prodavača kriviti ako se kupac u svojoj procjeni prevari, kupujući na brzinu, ne ispitavši pomno kakvoću robe.
2. Osim toga, čini se glupim da netko radi ono što će omesti njegovu djelatnost. No ako netko ukazuje na mane robe, onemogućuje sebe da robu proda, pa i Ciceron u III. knjizi *O službama* uvodi jedan lik koji kaže: *Ima li ičeg besmislenijeg nego kad bi glasnik s dopuštenjem gospodara uzvikivao: "Prodajem okuženu kuću."* Prema tome, prodavač nije dužan reći da ono što prodaje ima mane.
3. Štoviše, potrebnije je čovjeku da upozna put kreposti nego da upozna mane robe u prodaji. Ali čovjek nije dužan da savjetuje bilo koga i da mu kazuje istinu o onome što se odnosi na krepost, premda nikome ne smije ni lagati. Prema tome, daleko je manje prodavač dužan da tako reći savjetuje kupca i da mu kaže kako ono što prodaje ima neke mane.
4. Napokon, kad bi netko bio dužan reći da ono što prodaje ima neku manu, time bi samo smanjio cijenu. Međutim, katkad se cijena smanjuje a da roba i nema mane, zbog nečega drugog. Npr. prodavač

dopremi pšenicu tamo gdje ima malo žita znajući da bi mnogi mogli doći i također je dopremiti; ako to doznaju kupci, ponudit će manju cijenu. No čini se da taj o tome ne treba obavijestiti kupce. Prema tome, iz istog razloga, ne treba ih obavijestiti ni o manama robe koju prodaje.

Ali protiv toga je ono što kaže Ambrozije u III. knjizi *O službama*. *U nagodbama se moraju reći mane robe iznijete na prodaju. Ako to prodavač ne učini, takve su nagodbe ništetne, bez obzira na to je li stvar prešla u posjed kupca.*

Odgovaram: Nikoga se ne smije izvrgnuti opasnosti ili šteti, ali nije nužno da taj čovjek drugome uvijek pruži pomoć i savjet kako bi taj stekao neku korist. To je nužno samo u nekom određenom slučaju, recimo kad je taj na njegovoj brizi ili ako mu nitko drugi ne može pomoći. Kad prodavač nudi robu na prodaju, on samim time što nudi robu s manom izvrgava kupca šteti ili opasnosti, jer zbog te mane može pretrpjeti štetu ili biti izvrgnut opasnosti; štetu, ako je roba ponuđena na prodaju zbog neke mane manje vrijedna, a prodavač zbog te mane ne snizi cijenu, a opasnosti, ako zbog takve mane upotreba stvari biva onemogućena ili škodljiva, recimo kad netko hroma konja proda kao brzoga, kuću sklonu padu kao čvrstu, ili otrovnu hranu kao dobru. Ako su te mane skrivene, a prodavač ih ne objavi, onda je takva prodaja nedopuštena i prijevarna, pa je prodavač dužan nadoknaditi štetu.
Ako je mana očita, recimo, ako je konj slijep na jedno oko, ili ako roba ne odgovara prodavaču, ali može biti korisna drugima i ako on sam zbog te mane snizi cijenu koliko treba nije dužan govoriti o mani te robe. Jer se inače može dogoditi da zbog te mane kupac poželi sniziti cijenu više nego što treba biti snižena. Tada prodavač smije zaštititi svoju korist i prešutjeti manu robe.
Odgovor na 1. razlog: Suditi se može samo o onome što je očito. *Jer svatko dobro prosuđuje ono što zna*, kako se kaže u I. knjizi *Etike.* Prema tome, ako su mane stvari koja se nudi na prodaju skrivene, a prodavač ih ne objavi, kupac ne zna dovoljno da bi mogao donijeti sud. Obratno bi bilo kad bi mane bile očite.
Odgovor na 2. razlog: Nije potrebno da netko preko glasnika prethodno objavi manu stvari koju želi prodati, jer ako se mana unaprijed objavi, kupci će se poplašiti, pa ne znajući za odlike te stvari po kojima je dobra i korisna, neće je kupiti. No manu treba saopćiti pojedinačno, svakome onome koji je želi kupiti i koji istodobno može usporediti njene dobre i loše osobine, jer ništa ne priječi da neka stvar koja je u nečemu manjkava po mnogočemu drugome bude korisna.
Odgovor na 3. razlog: Premda čovjek, u apsolutnom smislu, nije dužan da svim ljudima govori istinu o onome što se odnosi na kreposti, dužan je reći istinu u slučaju kad zbog onoga što on čini, a ne kaže istinu, zaprijeti opasnost nečijoj kreposti. A tako je u ovom slučaju.
Odgovor na 4. razlog: Mana stvari snižava njenu vrijednost u sadašnjosti. No u pretpostavljenom slučaju očekuje se da će stvar biti manje vrijedna u budućnosti, kad stignu trgovci za koje kupci ne znaju. Stoga se čini da prodavač koji prodaje po zatečenoj cijeni ne postupa protiv pravednosti ako ne objavi ono što će se dogoditi u budućnosti. Ali, ako objavi, ili ako snizi cijenu, njegova će se krepost umnožiti. Međutim, ne čini se da je to dužan učiniti zbog pravednosti.

Članak 4

Smije li se, trgujući, nešto skuplje prodati nego što je kupljeno?

Čini se da se ne smije, trgujući, nešto skuplje prodati nego što je kupljeno:
1. Naime, Ivan Zlatousti tumačeći *Evanđelje po Mateju* 21, 12 kaže: *Svaki onaj koji kupuje stvar da je cijelu i nepromijenjenu proda radi dobitka, trgovac je koji će biti istjeran iz božjeg hrama.* Jednako tako i Kasiodor, tumačeći *Psalam* 70, 15 "Jer nisam znao za pismo", ili "za trgovinu" prema drugoj inačici kaže: *Što je drugo trgovina negoli nastojanje da se jeftinije kupi, a skuplje proda.* Pa dodaje: *Takve trgovce Gospodin istjeruje iz hrama*. No nikoga se ne istjeruje iz hrama doli zbog grijeha. Prema tome, takva je trgovina grijeh.
2. Osim toga, protiv pravednosti je da netko nešto skuplje proda ili jeftinije kupi nego što vrijedi, kako se vidi iz onoga što je rečeno (čl. 1). Međutim, taj koji trgujući stvar prodaje skuplje nego što ju je kupio, morao ju je nužno ili jeftinije kupiti ili je skuplje prodati nego što vrijedi. Prema tome, to se ne može učiniti bez grijeha.
3. Napokon, Jeronim kaže: *Od trgovca svećenika, koji je od siromaha postao bogatašem, a od nikogovi-*

ća slavnim, bježi kao od kuge. A ne čini se da bi svećenicima bilo zabranjeno trgovati kad to ne bi bio grijeh. Prema tome, grijeh je ako se trgujući nešto jeftinije kupi, a skuplje proda.

Ali protiv toga je ono što kaže Augustin tumačeći *Psalam* 70, 15 "Jer nisam znao za pismo": *Trgovac željan dobitka zbog štete kune, a radi cijene laže i krivo se zakljinje. No to su grijesi ljudi, a ne tog zanata, koji se može obavljati i bez tih poroka.*

Odgovaram: Na trgovce spada da se bave razmjenom robe. No Filozof u I. knjizi *Politike* kaže da ima dvije vrste razmijena. Jedna je, takoreći, naravna i nužna, pa se njome zamjenjuje stvar za stvar ili stvar za novac radi životnih potreba. Takva razmjena zapravo ne spada na trgovce, već prije na kućedomaćine ili državnike koji se moraju skrbiti za životne potrebe porodice ili grada. Druga je vrsta razmjena kad se novac mijenja za novac ili bilo koje stvari za novac, ali ne radi životnih potreba nego radi stjecanja dobitka. A čini se da upravo takva trgovina spada na trgovce. Prema Filozofu, prva je razmjena dostojna hvale, jer služi naravnoj potrebi. Druga s pravom zaslužuje prijekor, jer sama po sebi služi pohlepi za dobitkom, koja nema granice i proteže se u beskraj. Stoga trgovina, promatrana sama za sebe, nosi u sebi nešto ružno, jer po sebi nije usmjerena prema nekoj poštenoj i nužnoj svrsi.
Međutim, dobitak kao svrha trgovine, premda sam po sebi nije usmjeren prema nečemu poštenom i nužnom, nije po sebi usmjeren ni prema nečem poročnom i kreposti oprečnom. Stoga ništa ne priječi da se dobitak usmjeri prema nekoj nužnoj, pa čak i poštenoj svrsi. Po tome trgovina postaje dopuštenom. Naprimjer, kad netko umjereni dobitak što ga je stekao trgovinom upotrebljava za uzdržavanje svoje obitelji i čak za pomaganje siromaha, ili kad se netko bavi trgovinom radi nekog javnog dobra, da ne uzmanjka onoga što je nužno za život domovine, a za dobitkom ne teži kao za svrhom, nego ga uzima kao plaću za trud.
Odgovor na 1. razlog: Valja razumijeti da se ono što tu kaže Ivan Zlatousti odnosi na trgovinu čija je konačna svrha dobitak, što se najbolje vidi kad netko nepromijenjenu stvar skuplje proda. Međutim, ako stvar poboljša, pa je tek onda skuplje proda, očito je da prima samo plaću za svoj trud. Doduše, i sam se dobitak može smatrati dopuštenim, ali ne kao konačna svrha, nego radi neke druge nužne i poštene svrhe, kako je već rečeno (u odgovoru ovog članka).
Odgovor na 2. razlog: Ne trguje svaki onaj koji nešto skuplje proda negoli je kupio, već samo onaj koji radi toga kupuje da bi skuplje prodao. No ako kupi stvar ne namjravajući da je proda, nego da je zadrži za sebe, a tek kasnije zbog nečega želi da je proda, to nije trgovina, koliko god da je stvar skuplje prodao. To može biti posve dopušteno, ili zato jer je stvar u nečemu poboljšao, ili zato jer se cijena robe promijenila prema okolnostima mjesta i vremena, ili zato jer se izložio opasnosti prenoseći robu s mjesta na mjesto ili dajući da mu se otpremi. S tim u vezi ni kupnja ni prodaja nisu nepravedne.
Odgovor na 3. razlog: Svećenici moraju odbaciti ne samo ono što je zlo, nego i ono što je nalik na zlo. A trgovina jest nalik na zlo, bilo zato što je usmjerena na zemaljski dobitak koji svećenici treba da preziru, bilo zbog učestalih poroka u trgovini, jer kako se kaže u *Knjizi Sirahovoj* 26, 28: *Teško se trgovcu oteti grijehu usana.* Ali ima još jedan razlog: trgovina uvelike zaokuplja duh zemaljskim brigama, pa ga stoga odvraća od onoga što je duhovno. Zato Apostol i kaže u *Drugoj poslanici Timoteju* 2, 4: *Nitko se koji vojuje za Boga ne uplića u svjetovne poslove.* Međutim, svećenici se mogu baviti prvom vrstom razmjene, koja je usmjerena na životne potrebe, kupujući i prodajući.

Dodatak 7

78. PITANJE

O lihvi

Sad valja razmatrati o grijehu lihve (de peccato usurae) koja nastaje pri zajmu. U vezi s tim postavljaju se četiri pitanja:
1. Je li grijeh primiti novac kao plaću za uzajmljeni novac, tj. kamatu?
2. Smije li se primiti koju drugu korist kao naknadu za uzajmljeni novac?
3. Je li netko dužan vratiti ono što je pravedno stekao novcem od kamata?
4. Smije li se uzimati novac na zajam pod uvjetom plaćanja kamate?

Članak 1

Je li grijeh naplatiti kamatu za uzajmljeni novac?

Čini se da nije grijeh naplatiti kamatu za uzajmljeni novac:
1. Naime, nitko ne griješi koji slijedi Kristov primjer. A Gospodin u *Evanđelju po Luki* 19, 23 sam o sebi kaže: *Tako bih ga na povratku uzeo s kamatama*, to jest uzajmljeni novac. Prema tome, nije grijeh naplatiti kamatu za uzajmljeni novac.
2. Osim toga, u *Psalmu* 18, 8 kaže se: *Neokaljan je Zakon Gospodnji*, jer se njime zabranjuje grijeh. Međutim, Gospodnji Zakon dopušta naplaćivanje neke kamate, prema onome što stoji u *Ponovljenom Zakonu* 23, 20: *Ne traži kamata od svoga brata ... niti za novac, niti kamata na jestvine, niti kamata za bilo što, nego od tuđinca*. Dapače, prema *Ponovljenom Zakonu* 28, 12, obećava se nagrada onima koji se drže Zakona: *Mnogim ćeš narodima u zajam davati, a sam nećeš uzimati u zajam*. Prema tome, naplaćivanje kamata nije grijeh.
3. K tome, u ljudskim poslovima pravednost se utvrđuje građanskim zakonima. A prema njima, dopušteno je naplaćivati kamate. Prema tome, čini se da to nije zabranjeno.
4. Nadalje, evanđeoski savjeti ne obavezuju pod grijeh. A u *Evanđelju po Luki* 6,35 između ostalih savjeta dodaje se i ovaj: *Pozajmljujte, a da ništa ne očekujete natrag*. Prema tome, naplaćivanje kamata nije grijeh.
5. Potom, ne čini se da je samo po sebi grijeh primiti plaću za ono što netko nije dužan učiniti. A onaj koji ima novaca nije ih u svakom slučaju dužan bližnjemu dati u zajam. Zato on katkad smije za zajam primiti plaću.
6. Štoviše, srebrni novac i srebrno posuđe ne razlikuju se po vrsti. Međutim, smije se primiti plaća za srebrno posuđe dano na upotrebu. Prema tome, smije se primiti plaća za uzajmljeni srebrni novac i naplaćivanje kamata nije samo po sebi grijeh.
7. Napokon, svatko smije primiti ono što mu vlasnik da od svoje volje. A onaj koji prima zajam, od svoje volje daje kamatu. Prema tome, onaj koji uzajmljuje to smije primiti.

Ali protiv toga je ono što se kaže u *Knjizi Izlaska* 22,24: *Ako uzajmiš novca kome od moga naroda, siromahu koji je kod tebe, ne postupaj prema njemu kao lihvar! Ne nameći mu kamata.*

Odgovaram: Naplatiti kamatu za uzajmljeni novac je samo po sebi nepravedno jer se prodaje ono što ne postoji, a to očito dovodi do nejednakosti koja se protivi pravednosti. Da bi to bilo očito, valja znati da postoje neke stvari čija je upotreba ujedno i njihova potrošnja. Tako vino trošimo upotrebljavajući ga za piće, a pšenicu trošimo upotrebljavajući je za hranu. U takvih stvari se upotreba stvari ne treba odjeljivati od same stvari, pa tko god daje na upotrebu, samim tim daje stvar. Zbog toga se zajmom takvih stvari prenosi i vlasništvo. Prema tome, kad bi netko htio posebno prodati vino, a posebno upotrebu vina, prodao bi jednu stvar dva puta, ili prodao bi ono što ne postoji. Stoga bi očito počinio grijeh nepravednosti. U istom smislu počinja nepravdu onaj koji uzajmljuje vino i pšenicu tražeći dvije naknade, jednu, povratak iste stvari, drugu, plaću za upotrebu, što se naziva *kamatom*.
Postoje i takve stvari čija upotreba nije i njihova potrošnja. Naprimjer, upotreba kuće je stanovanje u njoj, a ne njeno uništenje. U takvih stvari oboje se može dopustiti, recimo kad netko nekome prepusti vlasništvo kuće, zadržavši za sebe privremenu upotrebu, ili, obratno, kad netko nekome da kuću na upotrebu, zadržavši za sebe vlasništvo. Stoga čovjek smije primiti plaću za upotrebu kuće, a osim toga zadržati pravo da natrag zahtjeva najmljenu kuću, kao što se vidi pri zakupu i najmu.
Prema Filozofu u V. knjizi *Etike* i u I. knjizi *Politike*, novac je izmišljen poglavito radi razmjene, pa je zato vlastita i poglavita upotreba novca njegova potrošnja ili uništenje, kao što se pri razmjenama troši. Zbog toga je samo po sebi nedopušteno za upotrebu uzajmljena novca primiti plaću koja se naziva kamatom. Zato je čovjek jednako tako dužan vratiti novac koji je dobio za kamate kao i za ostalo što je nepravedno stekao.
Odgovor na 1. razlog: Ovdje se izraz "kamata" mora shvatiti u prenesenom smislu, pa se odnosi na umnažanje duhovnih dobara, koje Bog od nas zahtjeva htijući da stalno napredujemo u dobrima koje nam je dao. A to je na naše, a ne na njegovo dobro.
Odgovor na 2. razlog: Židovima je bilo zabranjeno da naplaćuju kamatu *svojoj braći*, tj. Židovima, čime se dalo razumjeti da je naplaćivanje kamata bilo kojem čovjeku naprosto zlo, jer svaki čovjek

treba da nam je poput *bližnjega i brata* (*Psalam* 34, 14), pogotovo prema evanđeoskom pozivu koji se na sve odnosi. Stoga se u *Psalmu* 14, 5 bez razlike kazuje *koji ne daje novca na lihvu*, a u *Ezekielu* 18, 17 *Ne uzima kamate.* A što su od stranaca uzimali kamate, nije im bilo dopušteno kao dolično, već da se veće zlo izbjegne, da ne uzimaju kamate od Židova, koji također Boga štuju, zbog pohlepe kojoj su bili skloni, kako se čita u *Izaiji* 56, 11. A tamo gdje se nagrada obećava, pa se kaže *Mnogim ćeš narodima u zajam davati*, itd., tu se izraz "u zajam" uzima u širem smislu, kao posudba, jednako kao što se i u *Knjizi Sirahovoj* 29, 7 kaže: *Mnogi se stoga, ne zbog zloće, ustežu davati zajam*, to jest *posuđivati*. Prema tome, Židovima se za nagradu obećava veliko bogatstvo, tako te će moći drugima posuđivati.

Odgovor na 3. razlog: Ljudskim se zakonima neki grijesi ostavljaju nekažnjenima zbog okolnosti nesavršenih ljudi, jer kad bi se u takvim okolnostima strogo zabranili svi grijesi i primijenile kazne, spriječilo bi se mnogo toga što je korisno. Zato se ljudskim zakonom dopušta uzimanje kamata, ali ne zato jer se to smatra nečim što bi bilo u skladu s pravednošću, nego stoga da se ne bi onemogućilo ono što je za mnoge probitačno. Zato se i u samom građanskom pravu ističe kako *stvari koje se troše upotrebom, ni prema naravnom ni prema građanskom pravu, ne dopuštaju užitništvo (usumfructum)* i da *senat nije odredio, niti je mogao odrediti, užitništvo za takve stvari, nego je ustanovio tobožnje užitništvo (qasi usumfructum)* dopustivši uzimanje kamata. I Filozof, vođen naravnim razumom, u I. knjizi Politike kaže da je *stjecanje novca kamatama krajnje nenaravno.*

Odgovor na 4. razlog: Čovjek nije uvijek dužan pozajmljivati, pa je ovo zato uvršteno u savjete. Međutim, da čovjek ne traži dobit od zajma ima smisao zapovijedi. Može se nazvati savjetom u usporedbi s farizejskom naukom, jer su oni držali da se smije uzimati neka kamata, jednako kao što je i ljubav prema neprijatelju savjet. Ili drukčije: tu se ne govori o očekivanju dobitka od zajma, nego o nadi koja se polaže u čovjeka. A ne trebamo davati zajam ili činiti bilo koje dobro polažući nadu u čovjeka, već polažući nadu u Boga.

Odgovor na 5. razlog: Onaj koji nije dužan pozajmiti, može primiti naknadu za ono što je učinio, ali ne smije zahtjevati više. Prema jednakosti pravednosti primio je naknadu ako mu je toliko vraćeno koliko je pozajmio. Ako više zahtjeva za upotrebu stvari koja se ne može drukčije upotrijebiti nego da se potroši, on zahtjeva da mu se plati ono što ne postoji, a to je nepravedan zahtjev.

Odgovor na 6. razlog: Poglavita upotreba srebrnog posuđa nije njegova potrošnja, pa se njegova upotreba smije prodati, a zadržati vlasništvo nad njime. S druge strane, upotreba srebrnog novca je trošenje novca u razmjenama. Stoga se ne smije prodati njegova upotreba, a ujedno htjeti povratak onoga što je pozajmljeno.

Valja znati da drugotna upotreba srebrnog posuđa može biti razmjena. Takva njegova upotreba ne smije se prodavati. Jednako tako može postojati drugotna upotreba srebrnog novca, recimo kad netko dopusti da kovani novac bude prikazan na izložbi ili da bude upotrebljen kao zalog. Takvu upotrebu novca čovjek smije prodati.

Odgovor na 7. razlog: Onaj koji plaća kamatu ne čini to naprosto od svoje volje, nego iz neke nužde, jer je prisiljen uzeti u zajam novac koji vlasnik ne želi bez kamata pozajmiti.

Članak 2

Može li netko za pozajmljeni novac tražiti neku drugu naknadu?

Čini se da netko za pozajmljeni novac može tražiti neku drugu naknadu:

1. Naime, svatko se smije brinuti da ne bude oštećen. A katkad netko trpi štetu zbog toga što je pozajmio novac. Taj s pravom može, povrh pozajmljena novca, tražiti ili čak zahtijevati još nešto na ime odštete.
2. Osim toga, dug časti obavezuje svakoga, pa *dobročinitelju treba uzvratiti uslugu*, kako se kaže u V. knjizi *Etike*. A onaj koji nekome koji je u škripcu posudi novac, čini uslugu, pa mu valja i uzvratiti uslugom. Prema tome, zajmoprimac je po prirodnoj obvezi dužan da nečim uzvrati. Stoga se ne čini nedopuštenim da netko sebe obaveže na nešto na što ga obavezuje naravno pravo. Ne čini se, dakle, da onaj koji drugome posuđuje novac ne smije kao uvijet posudbe tražiti neku naknadu.
3. K tome, u Primjedbi na *Izaiju* 33, 15 (*Blažen onaj koji otresa ruku da ne primi uzdarje*) kaže se da kao što postoji *uzdarje ruku*, postoji i *uzdarje govora* i *usluge*. A smije se primiti usluga, pa čak u pohvala od onoga kome se pozajmio novac. Prema tome, jednako se tako smije primiti bilo kakvo drugo uzdarje.

4. Nadalje, čini se da je isti odnos između dara i dara, kao i između pozajmljenog i pozajmljenog. A smije se primiti novac za novac koji je pozajmljen. Prema tome, smije se primiti zajam kao naknada za pozajmljeni novac.
5. Potom, onaj koji pozajmljuje novac prenosi vlasništvo na drugoga i tada ga više otuđuje od sebe nego onda kad ga uloži u posao trgovca ili obrtnika. No smije se primiti dobitak od novca uloženog u posao trgovca ili obrtnika. Prema tome, smije se primiti i dobitak od pozajmljena novca.
6. Štoviše, za pozajmljeni novac čovjek može primiti zalog, a upotrebu tog zaloga može prodati po nekoj cijeni, kao kad se založi njiva ili stambena zgrada. Prema tome, od posuđena novca smije se imati neka dobit.
7. Napokon, katkad se dogodi da netko zbog zajma skuplje proda svoju ili jeftinije kupi tuđu robu, pa čak da povisi cijenu zbog toga što će mu roba biti kasnije plaćena ili da smanji cijenu zbog toga što će mu biti ubrzo plaćena. Vidi se da u svemu tome postoji neka naknada za pozajmljeni novac. A ne čini se očitim da je to zabranjeno. Prema tome, čini se da se smije tražiti ili čak zahtjevati neka povlastica za pozajmljeni novac.

Ali protiv toga je ono što se kaže u *Ezekielu* 18, 17, a što se zahtjeva od pravedna čovjeka: *Da ne uzima kamata i više od onoga što je pozajmio*.

Odgovaram: Prema Filozofu, u IV. knjizi *Etike*, *novcem nazivamo sve ono čija se vrijednost može mjeriti novcem*. Stoga onaj koji prema prešutnoj ili izričitoj nagodbi za pozajmljeni novac ili za bilo koju drugu stvar koja se upotrebom troši primi novac, griješi protiv pravednosti, kako je već rečeno (čl. 1). I svaki onaj koji prema prešutnoj ili izričitoj nagodbi primi bilo što drugo čija se vrijednost može mjeriti novcem jednako tako zapada u grijeh. Međutim, ne griješi ako primi nešto takvo ne zahtjevajući to i bez ikakve prešutne ili izričite obveze, već kao dobrovoljan dar. Jer čak i prije nego što je pozajmio novac, mogao je i smio primiti neki dobrovoljni dar, pa nije pravo da ga se stoga što je pozajmio stavi u gori položaj. S druge strane, za zajam smije od onoga kome je pozajmio zahtjevati neku naknadu koja se ne mjeri novcem, recimo dobrohotnost, ljubav i tome slično.
Odgovor na 1. razlog: Zajmodavac može bez grijeha sklopiti nagodbu sa zajmoprimcem da mu ovaj nadoknadi štetu jer se odriče nečega što bi trebao imati. Naime, to nije prodaja upotrebe novca, već izbjegavanje štete. A može se dogoditi i to da zajmoprimac veću štetu izbjegne negoli je šteta kojoj se izložio zajmodavac, pa zajmoprimac može zjamodavcu nadoknaditi štetu svojim dobitkom. No nagodbom se ne može predvidjeti naknada za štetu nastalu zbog toga što zajmodavac nema dobiti od novca, jer ne smije prodati ono čega još nema, a mnogo toga može i spriječiti da stekne tu dobit.
Odgovor na 2. razlog: Na neko dobročinstvo može se uzvratiti na dva načina. Prvo, ako je to dug pravednosti, na taj se dug nekoga može obavezati čvrstom nagodbom, a mjeri se količinom dobročinstva što ga je netko primio. Zato onaj koji je dobio u zajam novac ili bilo što nalik na stvar koja se upotrebom troši, nije dužan više uzvratiti od onoga što je dobio u zajam. Stoga je protiv pravednosti ako se nekoga obaveže da više vrati. Drugo, ako je to dug prijateljstva, koji je netko dužan vratiti za učinjeno dobročinstvo, onda se pri tom više pazi na dobrohotnost kojom je netko učinio dobročinstvo negoli na količinu onoga što je uložio. Taj dug ne povlači za sobom građansku obvezu koja nameće neku vrst nužnosti, što bi isključilo dobrovoljnost uzdarja.
Odgovor na 3. razlog: Ako netko za pozajmljeni novac traži ili zahtjeva kao obvezu prema prešutnoj ili izričitoj nagodbi uzdarje usluge ili govora, jednako je kao da traži ili zahtjeva uzdarje ruku, jer se jedno i drugo može smatrati novcem, što je vidljivo u onih koji iznajmljuju svoj rad, pa ga rukama ili govorom obavljaju. Međutim, ako uzdarje usluge ili govora nije dano kao obveza, već iz dobrohotnosti, ne može ga se vrednovati novcem, te ga se smije primiti i zahtjevati i tražiti.
Odgovor na 4. razlog: Novac se ne može prodati za više novaca negoli je bila količina pozajmljena novca što ga valja vratiti. Tu se ne može ništa ni tražiti ni zahtijevati osim dobrohotnosti koja se ne može vrednovati novcem, ali može biti osnova za dobrovoljni zajam. No protivi joj se obveza na neki budući zajam, jer se i takva obveza može smatrati novcem. Zato zajmodavac smije istodobno primiti nešto u zajam, ali ne smije obavezati zajmoprimca na neki budući zajam.
Odgovor na 5. razlog: Onaj koji daje novac u zajam prenosi vlasništvo novca na onoga kome pozajmljuje. Stoga onaj koji je uzeo zajam drži novac na vlastiti rizik i dužan ga je u cijelosti vratiti. Zbog toga zajmodavac ne može više zahtjevati. Međutim, onaj koji ulaže novac u posao trgovca ili obrtnika, te s njima uspostavlja neku vrstu udruge, ne prenaša na njih vlasništvo svog novca, već on ostaje

njegov, tako da trgovac njime posluje, a obrtnik radi na njegov rizik. Zato s pravom smije tražiti dio dobitka koji otuda proiziđe kao od nečega svoga.

Odgovor na 6. razlog: Ako netko za novac koji mu je pozajmljen mora dati u zalog nešto čija se upotreba može mjeriti novcem, onda je zajmodavac dužan upotrebu te stvari uračunati u ono što mu zajmoprimac mora vratiti. Jer inače, ako bi htio da mu se upotreba te stvari takoreći besplatno doda, jednako bi bilo kao da je za pozajmicu uzeo novac, a to je lihva. Dakako, ako to nije nešto čija se upotreba među prijateljima besplatno dopušta, kao što je knjiga dana na posudbu.

Odgovor na 7. razlog: Ako netko hoće da svoju stvar proda po višoj cijeni negoli je to pravedno, jer će pričekati da mu kupac plati, očito se bavi lihvom, jer takav poček plaćanja cijene ima značaj pozajmice. Stoga je sve ono što se preko pravedne cijene traži zbog takvoga počeka cijena zajma, a to ima značaj kamate. Jednako je tako lihva ako neki kupac hoće da kupi nešto jeftinije od pravedne cijene zbog toga što će platiti prije no što mu se roba može dostaviti. I ta prethodna isplata novca ima značaj zajma, a njegova je cijena to sniženje pravedne cijene za kupljenu stvar. No ako netko hoće da snizi cijenu kako bi što prije dobio novac, taj ne počinja grijeh lihve.

Članak 3

Je li netko dužan vratiti sve ono što je stekao novcem od kamata?

Čini se da je netko dužan vratiti sve ono što je stekao novcem od kamata:

1. Naime, u *Poslanici Rimljana* 11, 16 Apostol kaže: *Ako je korijen svet, svete su i grane*. U istom smislu, ako je korijen okružen, okružene su i grane. A korijen je bio lihvarski. Prema tome, sve ono što je njime stečeno lihvarsko je, pa se mora vratiti.
2. Osim toga, u *Dekretalima* (Grg. IX, 1.V, tit. 19, c.5), tamo gdje se posebno govori o kamatama (*Ako posvojiš*), kaže se: *Posjede koji su kupljeni novcem od kamata treba prodati i ono što se dobije vratiti onima od kojih je iznuđen*. U istom smislu, valja vratiti i sve drugo što je stečeno novcem od kamata.
3. Napokon, ono što je netko kupio novcem od kamata pripada mu samo po novcu što ga je za to dao. Prema tome, nema na to većeg prava nego na novac koji je dao. Međutim, novac od kamata je morao vratiti. Zato je dužan vratiti i ono što je za njega nabavio.

Ali protiv toga je činjenica da se smije posjedovati sve ono što se zakonito steklo. A ono što se nabavilo novcem od kamata kadšto je zakonito stečeno. Prema tome, smije se i može posjedovati.

Odgovaram: Kao što je već rečeno (čl. 1), postoje neke stvari čija je upotreba ujedno i njihova potrošnja, pa prema pravu (čl. 1, odg.3) ne dopuštaju užitništvo. Ako su takve stvari, tj. novac, pšenica, vino i slično, iznuđeni na ime kamata, onda je čovjek dužan vratiti samo onoliko koliko je primio. Jer ono što je takvom stvari stečeno nije plod te stvari, već ljudske radinosti. No ako je možda druga strana oštećena zbog zadržavanja takve stvari, jer je izgubila nešto od svojih dobara, onda je zajmodavac dužan nadoknaditi štetu.

No ima i takvih stvari čija upotreba nije i njihova potrošnja, pa u takvih stvari, kao što su kuća, njiva i slično, postoji užitništvo. I zato, ako je netko nekome za kamate iznudio kuću ili njivu, ne samo da mu mora vratiti kuću ili njivu nego i plodove koji su iz toga proizašli, jer su to plodovi stvari kojima je drugi vlasnik, pa zato njemu i pripadaju.

Odgovor na 1. razlog: Korijen nema samo značenje tvari, kao novac od kamata, već ima unekoliko i značenje djelatnog uzroka, utoliko što hrani. Zato tu i nema sličnosti.

Odgovor na 2. razlog: Posjedi kupljeni novcem od kamata ne pripadaju onima koji su platili kamate, nego onima koji su kupili te posjede. Ipak, onaj koji je platio kamate ima određeno pravo na te posjede, kao i na ostala lihvareva dobra. Zato se i ne propisuje da se ti posjedi dodijele onima od kojih su naplaćene kamate, jer možda više vrijede od kamata što su ih oni platili, već se propisuje da se posjedi prodaju, pa ono što se dobije da im se vrati, dakako prema veličini uzetih kamata.

Odgovor na 3. razlog: Ono što je nabavljeno novcem od kamata pripada onome koji je to nabavio po danom novcu od kamata kao po instrumentalnom uzroku, međutim, pripada mu po njegovoj radinosti kao po prvotnom uzroku. Prema tome, ima veće pravo na ono što je nabavio novcem od kamata, nego na sam novac od kamata.

Članak 4

Smije li se uzeti novac na zajam pod uvjetom plaćanja kamata?

Čini se da se ne smije uzeti novac na zajam pod uvjetom plaćanja kamata:
1. Naime, u *Poslanici Rimljanima* 1, 32 Apostol kaže da *zaslužuju smrt ne samo oni koji griješe nego i oni koji odobravaju onima koji griješe*. A onaj koji prima novac na zajam pod uvjetom plaćanja kamata odobrava lihvaru njegov grijeh i daje mu prigodu za grijeh. Prema tome, i sam griješi.
2. Osim toga, ni za kakvu vremenitu korist ne smije netko nekome dati prigodu za grijeh, jer to ima značenje djelatne sablazni, koja je uvijek grijeh, kako je već rečeno. A onaj koji traži zajam od lihvara izričito mu daje prigodu za grijeh. Zato ga ne ispričava nikakva vremenita korist.
3. Napokon, čini se da katkad nije manje nužno povjeriti svoj novac lihvaru nego od njega primiti zajam. Međutim, čini se da povjeravanje novca lihvaru nipošto nije dopušteno, kao što nije dopušteno povjeriti mač bjesomučniku, ili povjeriti djevicu bludniku ili hranu proždrljivcu. Jednako tako se ne smije primiti zajam od lihvara.

Ali protiv toga je ono što kaže Filozof u V. knjizi *Etike*, naime, da onaj koji podnosi nepravdu ne griješi. Stoga pravednost nije sredina između dva poroka, kako se kaže na istom mjestu. A lihvar griješi time što postupa nepravedno prema onome koji prima zajam pod uvjetom plaćanja kamata. Prema tome, onaj koji prima zajam pod uvjetom da plati kamate ne griješi.

Odgovaram: Čovjeka se nipošto ne smije navesti na grijeh, ali se smije nečiji grijeh upotrijebiti na dobro, jer i Bog sve grijehe preokreće na neko dobro, kako se kaže u *Enchiridionu*. Zato je Augustin Publicoli, koji ga je pitao smije li se koristiti zakletva onoga koji se zaklinje lažnim bogovima, pa time očito griješi jer im iskazuje božansku čast, odgovorio da *se onaj koji ne upotrebljava svjedočanstvo čovjeka koji se zaklinje lažnim bogovima na zlo, nego na dobro, ne pridružuje njegovu grijehu, zaklinjanju u demone, nego njegovoj dobroj namjeri da održi zadanu riječ*. Međutim, sagriješio bi kad bi ga naveo da se zaklinje lažnim bogovima.

U vezi s tim valja reći i to da se nikoga nipošto ne smije navesti da daje novac u zajam pod uvjetom plaćanja kamata. No smije se od onoga koji je spreman na to i koji se bavi lihvom primiti zajam pod uvjetom plaćanja kamata radi nekog dobra, da bi se sebi ili drugome pomoglo u nuždi. Jednako tako, onaj koji zapadne među razbojnike smije otkriti gdje su mu dobra, samo da ga ne ubiju, premda će razbojnici sagriješiti time što će ih prigrabiti. Kao primjer može poslužiti zgoda s onih deset ljudi koji su rekli Jišmaelu: *Nemoj nas ubiti, jer imamo u poljima zakopane zalihe*, kako se kaže u *Jeremiji* 41, 8.

Odgovor na 1. razlog: Onaj koji uzme novac u zajam pod uvjetom da plati kamate ne pristaje na lihvarev grijeh, nego se njime koristi. Njemu se ne sviđa što lihvar uzima kamate, nego mu se sviđa zajam koji je dobar.

Odgovor na 2. razlog: Onaj koji prima novac u zajam pod uvjetom da plati kamate ne pruža lihvaru priliku da uzme kamate, nego da pozajmi. Lihvar sam koristi priliku da griješi zbog pokvarena srca. Zajmoprimac stoga trpi sablazan, a time što traži zajam nije uzročnik sablazni. No zbog toga što netko trpi takvu sablazan ne treba odustati od zajma, ako mu je potreban. Jer takva sablazan koju netko trpi ne proizlazi iz slabosti ili neznanja, nego iz zloće.

Odgovor na 3. razlog: Ako netko povjeri svoj novac lihvaru jer nema prilike da se drugdje bavi lihvom, ili ga povjeri s tom namjerom da na kamatama više zaradi, taj daje grešniku sredstva za grijeh, pa je stoga i sam sudionik u grijehu. Međutim, ako lihvar kome je netko povjerio novac ima drugih sredstava za bavljenje lihvom, onda nema grijeha u tome što mu se povjerio novac da bude čuvan, već se tako grešnika koristi za dobro.

Bilješka o autoru

Sve činjenice biografije **Marka Franciškovića**, dipl. ekonomista iz Zagreba (rođenog 1970. godine), od rođenja u Karlovcu, prelaska u Zagreb u šestoj godini, boravka u Australiji tijekom 1. razreda srednje škole, služenja vojnog roka u bivšoj JNA, studija na Ekonomskom fakultetu u Zagrebu, kojeg završava 1998. – stupaju u pozadinu pred unutarnjim zbivanjima u njegovoj duši, sve jačem učvršćivanju u katoličkoj vjeri, koji se proces zbivao tijekom turbulentnih godina borbe Hrvatske za nezavisnost. U ratu je bio sve, «od dna do vrha», od unutarnjeg osiguranja predsjednika Tuđmana do policije i vojske, i kada je 1998. diplomirao – imao je iskustvo koje se izvanredno pretočilo u zrelo i eruditsko djelo: *Hrvatsku knjigu opstanka*.

Hrvatska knjiga opstanka je začuđujući plod hrvatskog religijskog i društvenog genija, koje kao da odgovara na pitanja o Hrvatskoj postavljana od Jurja Križanića, preko Ive Mašine do dra Marka Veselice. Tu se Marko zalaže za «kristocentričnu ekonomiju», svjestan da mu na Fakultetu nisu prenosili istinitu ekonomiju, kao i malverzacija i nametanja vladavine bezbožnih ljudi preko sektora financija (banke i burze) u svijetu. Prisvojivši u procesu sazrijevanja u vjeri mnoga mistička saznanja, od marijanskih poruka Stefanu don Gobbiju (čija se poruka dana Hrvatskoj nalazi kao motto na početku knjige), do čitave lepeze života Crkve nekada i sada, a sve bazirano na Svetom pismu, Francišković u suočenju s konkretnim Zlom koje napada Hrvatsku postaje svjestan da nas samo molitva može spasiti, ujedinjena s prihvaćanjem križa, s radom, i hrabrim opiranjem globalističkom Zlu. Ne treba se plašiti boriti za Istinu, jer «ako si uz Boga ne možeš ostati sam». U tom smislu *Hrvatska knjiga opstanka* je izvanredno pokazivanje Cjeline, djelo koje ima vertikalu i horizontalu, dijakroniju i sinkroniju, praktičnost i vizionarstvo, ono je demaskiranje «magijske prirode novca», kao samog začetka lažnog legitimiteta iz kojeg se lančanom reakcijom izvodi čitavo carstvo ne-Božje ekonomije, lažne kulture, i svih manifestacija države i društva, ali i vizija Hrvatske koja pobjeđuje višeglavu Zvijer, postajući svjesna svojeg istinskog identiteta u vladavini «teokracije».

Do *Hrvatske knjige opstanka* Marko je karakteristiku i snagu svojeg spisateljskog dara pokazivao u nekoliko godina esejističkog pisanja u tromjesečniku *Zlatno pero,* što je čitatelje zasigurno pripremilo za pojavu ove knjige baš u *biblioteci Dvaju Srdaca*.

Omot
Damjan Kuharić

Grafički znak Dva Srca
Nina Bajrić

DTP
Damjan Kuharić

Lektura
Bogdan Malešević

Tisak
DENONA d.o.o.
Ivanićgradska 22
Zagreb

Naklada
1000

